

Giới thiệu Phì Lũ Đại Náo Dị Giới

Câu chuyện kể về một "con heo mập" đã vậy còn có tính hay tò mò nên đã vì xem mưa sao băng, kết quả bị sao băng rơi trúng vào người kéo theo anh ta xuyên không tới dị giới. Với hệ thống trong tay, chúng ta cùng theo bước nhân vật chính xông xướng tung hoành đại náo dị giới.

Khi đã đứng trên đỉnh điểm của đại lục Huyền Thiên, Dương Kiệt vẫn mang theo về mặt sầu não nhìn về phía xa xăm, một tên tiểu đệ vô tình chứng kiến cảnh đó bèn lên tiếng hỏi: "Đại ca giờ đã là thiên hạ vô địch, mỹ nữ hậu cung đầy rẫy, quyền lực tiền bạc trở tay được ngay, sao còn mang về sầu não thế này."

Dương Kiệt khẽ liếc nhìn tên tiểu đệ của mình một cái, đưa mắt nhìn về phía xa, thờ dài nói: "Sầu não duy nhất trong cuộc đời ta chính là cho tới thời điểm này vẫn chưa tìm được cách hút hết lớp mỡ dày trên cơ thể này để sở hữu thân hình sáu múi hoàn mỹ."

Tên tiểu đệ: "..."

Bạn đang đọc truyện *Phì Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Xuyên không dị giới

“Hi hục... hi hục...”

Trong một khu rừng nguyên sinh, một bóng người, à không, phải nói là một vật thể giống như trái bóng không lồ đang lăn đi với một tốc độ cực nhanh. Thật không thể tưởng tượng nổi một vật thể có thể tích và trọng lượng thuộc dạng siêu khủng lại có thể phát huy ra một tốc độ khó tin như thế này.

Vật thể đó thực ra không phải là trái bóng, mà là một con người. Nói chính xác là một con người có thân hình tròn trịa mập ú tới mức giống như một quả bóng không lồ. Tuy chỉ cao khoảng mét 6, nhưng trọng lượng cơ thể của người này ít nhất cũng phải trên trăm kg là ít, toàn thân như được bao phủ bởi một lớp mỡ dày, khi chạy cái bụng và cặp vú đầy mỡ không ngừng tung lên tung xuống trông rất khôi hài. Mái tóc đầu đỉnh kết hợp với khuôn mặt tròn xoe như cái bánh bao cho ta cảm giác khôi hài, mày rậm mũi cao, đặc biệt là cặp mắt tròn to đang căng ra hết cỡ vì căng thẳng, cho ta cảm giác ngày ngộ nhân hậu, nhưng không kém phần điên trai. Tất nhiên, về phần điên trai thì ít ra hần cần giám cân trước đã.

Đó chính là nhân vật chính của chúng ta, Dương Kiệt.

“Có hang động!!” Phát hiện ở phía trước khoảng trăm mét có một cái hang động thiên nhiên, không cần biết có nguy hiểm hay không, trực tiếp phóng thẳng vào trong đó.

Gào ~~~~~!!!

Ngay sau khi Dương Kiệt phóng vào trong hang, bên ngoài vang lên tiếng gào thét đầy giận dữ, rung động cả hang động, bụi đá từ trên đỉnh trần không ngừng rơi rải xuống người anh ta.

“Hít hà, hít hà ~....!” Dương Kiệt hít thở một cách dồn dập, tựa như chưa từng được thở vậy. Quả thật, với một thân hình đạt chuẩn “siêu mẫu” như anh ta, bỏ chạy một đoạn đường dài với một tốc độ đáng sợ như lúc này, quả thật là làm khó anh ta quá đi, ít nhất lúc này anh ta chỉ muốn mãi mãi ngồi đó, không muốn nhúc nhích một chút nào nữa.

Nghĩ lại cảnh tượng suýt chút nằm gọn cái miệng đầy răng hàm sắc nhọn như núi đao, mùi tanh hôi thối tột cùng phả thẳng vào mặt, Dương Kiệt ớn lạnh cả xương sống, tới lúc này cũng không biết mình bằng cách nào thoát khỏi được cái miệng từ thần nữa.

“Ừm ừc ~~~~~!!” Cái bụng đã bắt đầu vùng lên phản đối vì đói, với một người có trọng lượng đáng sợ như anh ta, ngày thường ăn rất nhiều, cộng thêm tối qua chưa kịp ăn uống gì cả, lại xảy ra cuộc rượt đuổi ngàn cân treo sợi tóc lúc này nữa, năng lượng trong cơ thể đã tiêu hao gần hết, đói bụng cũng là lẽ thường tình mà thôi.

Dùng tay xoa xoa cái bụng, lắc đầu thờ dài nói: “Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra thế này? Vì sao lại xuất hiện ở cái khu rừng quỷ quái này thế? Đã vậy còn rơi ngay trước hang ổ của một con trâu toàn thân đỏ như lửa, cơ thể to bằng cái xe buýt nữa chứ, ủa mà, trâu không phải ăn cỏ sao, sao nó vừa nhìn thấy mình đã nước miếng chảy dài, hân không thể nhai tươi nuốt sống mình thế gì? Chẳng lẽ mình bị rơi vào tình trạng của mấy nhân vật chính trong những bộ tiểu thuyết rẻ tiền, bị xuyên không rồi sao??”

Đúng thế, Dương Kiệt không phải người của thế giới này, mà là một người sinh sống tại một thế giới được gọi là trái đất, vừa mới tốt nghiệp xong, hiện vẫn chưa có việc làm, suốt ngày cắm đầu cắm cổ ở trong nhà ngồi trước máy tính để chiến game online.

Sau một đêm cày game tới 2, 3 giờ sáng, mang theo tấm thân mệt mỏi chuẩn bị đi ngủ, đột nhiên nghe thấy có người thét lên: “Kia, có sao băng kia...?”

Mang theo tâm trạng tò mò mở cửa sổ phòng ra lộ đầu ra ngoài, chỉ thấy trận mưa sao băng rất đẹp, nhưng đột nhiên có một ngôi sao băng trực tiếp bắn

thăng về phía anh ta, kết quả....

Bùm~~~~~!!

“Á~~~~~!! Chết con rồi má oiiiiii~~~~~!!!” Sau tiếng nổ vang dội và tiếng thét đầy đau đớn, Dương Kiệt mất hết tiềm thức ngã xuống. Đợi tới khi Dương Kiệt mở mắt thức tỉnh, đã phát hiện rằng mình đã xuyên không tới một khu rừng xa lạ, ngay trước hang ổ của một con trâu bốc lửa đáng sợ. Thậm chí chưa kịp lên tiếng chào hỏi chủ nhà, đã bị con trâu điên rượt đuổi bỏ chạy mất dép, cũng may là tìm thấy một hang động thiên nhiên kiên cố, nếu không e rằng lúc này 100 kg thịt này đã nằm gọn trong bụng của con trâu điên đó rồi.

Sau một hồi chửi cha mắng mẹ và tổ tiên mười tám đời ông trời xong, Dương Kiệt bình tĩnh lại. Bắt đầu suy tính tới việc mình phải làm sao để có thể sinh tồn tại thế giới xa lạ này. Việc ăn uống, chỗ để trú chân là cả một vấn đề, nhưng quan trọng nhất là làm sao giữ mạng trước sự truy sát của con trâu bốc lửa ở ngoài miệng hang.

Người ta xuyên không mình cũng xuyên không. Người ta được đầu thai thành con ông cháu cha của một gia đình quý tộc, hoặc ít nhất cũng có mang theo một chút vật phẩm, kiến thức kỹ thuật của thế giới tương lai đi tới thế giới thời xưa, từ những thứ đó giúp nhân vật chính trở thành địa chủ phú hộ giàu có. Còn mình, thử nhìn lại xem, ngoại trừ chiếc đuôi trên người, còn thứ gì có thể giúp ích được mình nào?

Trong lúc Dương Kiệt đang dúi mày suy nghĩ, bỗng nhiên từ trong không khí ở trước xuất hiện một tia sáng màu trắng bạc, bắn thẳng vào lòng bàn tay của Dương Kiệt. Đợi tới khi tia sáng biến mất, trên tay lúc này của anh ta đã xuất hiện một toà tháp mini kỳ lạ.

Chỉ thấy toàn thân toà tháp này được đúc bằng vàng, cao khoảng 13 cm, nặng sơ sơ cũng phải trên một kg là ít, cầm vô cùng chắc tay. Gồm bảy tầng, có chạm khắc vô số con rồng trung hoa uốn lượn quanh thân tháp, phía trên đỉnh có một cây kim dài giống hệt như một cây anten thu sóng dài gần 3 cm.

Trong lúc Dương Kiệt vẫn còn đang ngơ ngác ngắm nhìn toà tháp kỳ lạ vừa xuất hiện trong tay, trong đầu vang lên một giọng nói xa lạ vô cùng êm dịu: “Càn Khôn tháp” được kích hoạt. Xác định chủ nhân thành công. Xin chờ đợi giây lát để Càn Khôn tháp cập nhật dữ liệu...?” “Cập nhật dữ liệu chủ nhân thành công!! Xin hãy xác nhận lại bảng thông số cá nhân!” Dưới sự ngơ ngác không hiểu chuyện gì xảy ra của Dương Kiệt, trong đầu của anh ta lập tức hiện ra một bảng thông số kỳ lạ:

Họ tên: Dương Kiệt

Lv: 0 (tương đương với người thường) (lv 1 > lv 10: luyện thể; lv 11 > lv 20: tiên thiên; lv 21 > lv 30: chân nhân; lv 31 > lv 40: tông sư; lv 41 > lv 50: nguyên thân; lv 51 > lv 60: xuất khiếu; lv 61 > lv 70: hợp thể; lv 71 > 80: độ kiếp; lv 81 > lv 90: hóa vũ

Điểm kinh nghiệm thăng cấp 0/100

Kỹ năng pháp thuật đã theo học: không có

Cái... cái vụ án gì thế này? Càn Khôn tháp? Thông số cá nhân?

Trong khi Dương Kiệt còn đang ngơ ngác chưa nắm bắt được vấn đề, bên tai lại vang lên giọng nói lúc nãy: “Định dong kích hoạt nhiệm vụ "Sinh tồn": Chủ nhân đang gặp phải sự truy sát của ma thú cấp 4 Hỏa Diễm Ngưu (tương đương với cảnh giới tông sư), ngàn cân treo sợi tóc. Hãy tìm cách tiêu diệt hoặc cắt đuôi được sự truy sát của nó để bảo toàn mạng sống của mình.”

“Phần thưởng nhiệm vụ: Có thể sử dụng chức năng chứa đựng vật thể chết trong khoảng không gian ảo 1000 mét vuông, hấp thụ huyết khí của ma thú sau khi chết để chuyển hóa thành điểm kinh nghiệm. 100 điểm kinh nghiệm. Cơ hội quay số một lần.”

Nhiệm vụ? Càn Khôn tháp???? Có vụ này nữa sao??

Tới nước này nếu như Dương Kiệt còn không hiểu chuyện gì xảy ra nữa, e rằng có thể đâm đầu vào tường chết quách đi cho rồi.

Chắc chắn là giống như tình tiết của những bộ tiểu thuyết xuyên không, chỉ vì tính tò mò chết dịch bị ngòi bút đâm thẳng vào người, bị cái Càn Khôn tháp gì đó kéo mình xuyên không tới thế giới quỷ quái này chứ gì.

“Đừng giỡn kiểu đó chứ đại ca! Trên người mình ngoại trừ một thứ mỡ thịt ra, chẳng có lấy một thứ vũ khí gì trên tay, chỉ sợ vừa mới ló đầu ra hang thì đã trở thành điểm tâm của con trâu điên đó rồi, không biết là ai tiêu diệt ai đây? Còn cái hang động này là ngõ cụt, làm sao mà cắt đuôi được nó đây!! Má ơi, con sợ quá!! Con muốn về nhà~~~~~!!!!” Dương Kiệt sắc mặt tái xanh, nước mắt tuôn trào gào thét lên vì run sợ.

“Định dong, chủ nhân nhận được túi quà tân thủ. Xin hỏi có sử dụng không?”

“Sử dụng, sử dụng ngay cho tôi!” Dương Kiệt tựa như người rơi xuống nước vớt được cái phao, thậm chí cầu trời bái Phật mong sao túi quà tân thủ có thể giúp mình thoát khỏi hoàn cảnh nguy hiểm này.

“Định dong, chủ nhân sử dụng túi quà tân thủ, nhận được 100 viên linh thạch cấp thấp, 10 viên kim sàng được, 10 viên ích khí đan, thẻ bài chiêu mộ X1.”

Linh thạch cấp thấp: Hấp thụ một viên linh thạch cấp thấp nhận được 50 điểm kinh nghiệm, có thể dùng để trao đổi mua bán ở thế giới này. 100 viên cấp thấp = 1 viên trung cấp; 100 viên trung cấp = 1 viên cao cấp; 100 viên cao cấp = 1 viên tuyệt phẩm.

Kim sáng được: Dùng để điều trị ngoại thương hữu hiệu.

Ích khí đan: Dùng để phục hồi một phần chân khí trong cơ thể.

Thẻ bài chiêu mộ: Dùng để chiêu mộ một nhân vật tới thế giới này phù trợ bản thân.

Ngay lập tức, 100 viên đá sáng lấp lánh, 2 bình đan dược và 1 tấm thẻ bài xuất hiện trên mặt đất ngay trước mặt Dương Kiệt.

“Gào ~~~ Gào ~~~!!”

"Rầm ~~~ rầm ~~~..."

Tiếng gào thét đầy phấn khích và khát máu của Hỏa Diễm Ngu không ngừng vang lên bên ngoài miệng hang, dường như nó nghe thấy tiếng gào khóc trong tuyệt vọng của Dương Kiệt trong hang thì phải, càng tỏ ra hưng phấn hơn không ngừng dùng cơ thể thô to bằng cái xe buýt húc mạnh vào cái hang động thiên nhiên, hồng lốt được vào trong xé xác con mồi ra để hưởng thụ bữa điểm tâm ngon miệng.

Hang động lung lay một cách dữ dội dưới những cú húc của Hỏa Diễm Ngu, tựa như có thể sụp đổ bất kỳ lúc nào. Dương Kiệt vội vã vợ lấy mấy thứ trong mặt đất, linh thạch và hai lọ đan dược có thể tạm thời bỏ sang một bên, chẳng giúp ích được gì cho hoàn cảnh của mình cả, mạng sống của Dương Kiệt chỉ còn đặt hết vào tấm thẻ bài chiêu mộ mà thôi.

Mặc dù không biết sẽ chiêu mộ ra ai, có mạnh hay không, nhưng còn nước còn tát, nếu như chiêu mộ ra một tên phế nhân, Dương Kiệt chỉ có nước quỳ mà thôi.

Cầm tấm thẻ bài lên xem, phát hiện trên tấm thẻ có in hình một người đàn ông chạc tuổi ba mươi, mặt vuông miệng to, mày đậm ánh mắt đầy nghiêm nghị, có vẻ bộ râu quai nón, đầu đội chiếc nón bằng vải, khuôn mặt hao hao giống diễn viên Hồng Kông Huỳnh Nhật Hoa, tuy chỉ là hình ảnh, nhưng nhân vật trong tấm thẻ bài toàn thân trên dưới đều bọc lộ khí chất hào khí xung thiên.

Không còn nghi ngờ gì nữa, đó chính là tạo hình của Kiều Phong trong phim Thiên Long Bát Bộ do Huỳnh Nhật Hoa thủ vai đây mà.

Họ tên: Kiều Phong (Tiêu Phong)

lv: 39 (Tương đương với tông sư cấp 9)

điểm kinh nghiệm thăng cấp 45279/75000000

Kỹ năng tuyệt học: giảng long thập bát chương (thiên giới cao cấp); đả cầu bổng pháp (thiên giới trung cấp); Thiếu Lâm nội công tâm pháp (huyền giới sơ cấp).

Bình khí: đả cầu bổng (thần khí sơ cấp)

Độ trung thành: 100.

Thời gian có thể tồn tại sau khi chiêu mộ: 30 phút.

Giãn cách chiêu mộ: 15 ngày.

Chú thích: lv của chủ nhân càng cao thì thời gian tồn tại của nhân vật được chiêu mộ càng lâu, giãn cách chiêu mộ càng giảm, khi lv của chủ nhân ngang bằng với nhân vật được chiêu mộ, có thể vĩnh viễn chiêu mộ tới thế giới này.

Nhìn thấy bảng tuyệt học võ công và thần khí của Kiều Phong, Dương Kiệt lập tức nhỏ dãi thèm thường.

Gào ~~~!!

Rầm ~~~!!

Trong lúc Dương Kiệt đang chảy nước miếng chiêm ngưỡng tấm thẻ bài của Kiều Phong, tiếng gầm thét và những cú húc kinh hoàng của con Hỏa Diễm Ngu vang lên không dứt, hang động thậm chí có dấu hiệu muốn sụp đổ dưới sức mạnh kinh hoàng của nó.

“Chiêu mộ, chiêu mộ Phong ca ra đây cho ta ~~~!!” không còn thời gian để do dự, Dương Kiệt vội vã kích hoạt chức năng chiêu mộ của tấm thẻ bài trên tay.

Chú ~~~!!

Tấm thẻ bài trong tay Dương Kiệt đột nhiên rực sáng dữ dội, bay vọt ra khỏi tay của anh ta, treo lơ lửng trên không trung cách nơi anh ta đang đứng khoảng 5 mét, tấm thẻ bài nhanh chóng biến đổi thành một cánh cửa sắt dạng khí khảm đầy hoa văn.

Két ~~~!!

Cánh cửa sắt từ từ mở toang ra, một bóng người cao to vạm vỡ từ phía sau cánh cửa sắt bước ra, xuất hiện ngay trước mặt Dương Kiệt, cơ thể anh ta không kiềm được run lên cảm cấp trước khí thế hùng hực từ trong người đó lan tỏa ra. Cũng may là khí thế của bóng người đó không nhắm vào Dương Kiệt, nếu không thì e rằng lúc này anh ta đã phun máu ngắt xiu tại chỗ rồi.

Huỳnh Nhật Hoa, à không, phải gọi là Kiều Phong mới đúng, tạo hình giống hệt như trong bộ phim Thiên Long Bát Bộ năm 97 đã đứng ngay trước mặt anh ta.

Uy phong lẫm liệt, hào khí xung thiên, võ công cái thế, bang chủ Cái Bang quả thật là một cao thủ, cao thủ, cao cao thủ.

Kiều Phong lớn bước bước tới trước mặt Dương Kiệt, chấp tay thi lễ: “thuộc hạ Kiều Phong, bái kiến...” “Phong ca ~~~~!!” không đợi Kiều Phong kịp nói hết, cái cơ thể đầy mỡ thịt của Dương Kiệt vội vã phóng tới ôm chặt lấy đôi chân của Kiều Phong, khóc một cách đáng thương nói: “Phong ca, em đợi anh mãi, anh hãy mau mau cứu em, con trâu điên ở ngoài kia định nhai tươi nuốt sống em kia, eo ôi, sợ quá, huhu ~~~!”

Trên trán Kiều Phong tràn đầy đường đen, vị chủ nhân này sao lại thế này nhỉ, sao mình có cảm giác như lên phải tàu giặt thì phải.

Mặc dù có chút không hài lòng với biểu hiện của Dương Kiệt, nhưng trước khi được chiêu mộ tới thế giới này, hệ thống đã cấy vào não của Kiều Phong là phải tuyệt đối trung thành vâng lời chủ nhân mới của mình, cho dù Dương Kiệt có bảo Kiều Phong tự vẫn, anh ta cũng sẽ làm ngay tức khắc không dè dặt do dự lấy một cái.

Mặc dù không ưng ý lắm, nhưng nghĩ lại hoàn cảnh của Dương Kiệt đang gặp phải, cũng có chút thông cảm, một người tâm thường bị một con ma thú cấp 4 tương đương với cảnh giới tông sư rượt đuổi, không sợ hãi tới nỗi ngắt đi, tè ướt cái quần là khá lắm rồi, không thể đòi hỏi cao hơn nữa. rõ ràng Kiều Phong đang tự an ủi bản thân.

“Chủ nhân đừng lo, Kiều mẫu sẽ ra giải quyết con trâu điên đó ngay lập tức.” Đỡ lấy Dương Kiệt đứng dậy, chấp tay nghiêm giọng nói.

“Được, được, hãy mau mau ra xử đẹp con trâu điên đó giùm tôi, tôi sẽ đứng sang một bên reo hò cổ vũ cho Phong ca.” Dương Kiệt phấn khích tới nỗi run người, không ngừng vỗ tay lên vai của Kiều Phong cổ vũ, phóng ánh mắt “tôi tin tưởng anh” về phía anh ta.

Kiều Phong có chút chịu không thấu vị chủ nhân mới của mình, chỉ mong mau mau giải quyết vấn đề rồi quay trở về thế giới của mình, lập tức quay người phóng thẳng ra hang động.

Kiều Phong vừa mới lao ra hang động, nhìn thấy cơ thể của con Hỏa Diệm Ngu tựa như chiếc xe ủi đang dùng một tốc độ cực nhanh húc thẳng vào hang động, đôi mắt của Kiều Phong rực sáng, miệng hét lớn: “yêu nghiệp to gan ~~~! Hàn long hữu hoi ~~~!!”

Tay trái giơ ra phía trước tạo thành một cú quét nửa vòng ngay trước mặt, sau đó thu lại xuống eo, tay phải tạo thành chưởng ấn thẳng ra phía trước.

Gào ~~~~~!!

Một tiếng rống gầm vang lên, một con rồng dạng khí màu vàng kim từ lòng bàn tay phải phóng thích ra, bắn thẳng về phía con Hỏa Diệm Ngu.

Rầm ~~~~!!

Gào ~~~~~!!

Con rồng dạng khí dài gần ba trượng va đập với cơ thể Hỏa Diệm Ngu, nó rú lên một tiếng đầy đau đớn, trực tiếp bị đẩy bay ra xa, tông vỡ gần chục cây thô to bằng cơ thể của hai người đàn ông trưởng thành cộng lại, té ngã xuống đất.

Đôi mắt của Hỏa Diệm Ngu đỏ lòm đầy căm phẫn, trong lúc sợ ý bị con người nhỏ bé yếu ớt đánh bay ra xa, quả thật là một điều sỉ nhục không thể tha thứ được. Nhưng khi nhìn rõ con người nhỏ bé yếu ớt đó, không kiềm được run bắn người lên.

Tông sư cấp 9???

Ma thú đạt tới cấp 4 đã có trí tuệ không thua kém gì con người, phát hiện kẻ đã đánh bay mình mang theo khí thế của một tông sư cấp 9, trong lòng không kiềm được thấp thỏm không yên.

Bản thân Hỏa Diệm Ngu chỉ đạt cảnh giới tông sư cấp 1 chưa được bao lâu, tuy ma thú có sức chiến đấu mạnh hơn con người đồng cấp, nhưng cách biệt tới 9 cấp, một cách biệt khó có thể bù đắp nổi. Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra thế này, rõ ràng lúc nãy rượt đuổi con heo béo ú kia vào hang động, hoàn toàn không cảm nhận được có một cao thủ nào trong đó mà. Người này từ đâu mà ra thế này?

Kiều Phong tất nhiên là không bao giờ giải thích rằng mình do “con heo béo ú” kia từ thế giới khác chiêu mộ tới rồi, nhìn thấy Hỏa Diệm Ngu bị thất thế, lập tức tung người lên không trung, cơ thể duỗi thẳng ra không ngừng xoay chuyển theo dạng ốc xoắn, tay phải giơ ra phía trước, toàn thân được bao bọc bởi một lớp khí màu vàng kim, lọt vào trong mắt của Hỏa Diệm Ngu chính là một con rồng đang bay tới tấn công mình.

Phi long tại thiên!

Mặc dù biết rõ không phải là đối thủ, nhưng tuyệt đối không thể nhắm mắt chịu chết, miệng há to ra, hình thành một đóm lửa cao gần vạn độ, phóng thích ra bắn thẳng về phía Kiều Phong đang tấn công tới.

Rầm~~~~!! Rầm~~~~!! Rầm~~~~!!

Những đóm lửa có nhiệt độ đáng sợ va đập vào cơ thể của Kiều Phong lập tức bị lớp khí bao bọc quanh người hắt tung ra, thậm chí không chạm được vào tà áo của anh ta, chiêu phi long tại thiên cứ thế tiếp tục lao thẳng về phía trước, tựa như một con rồng khổng lồ há to miệng ra tấp thẳng vào đầu của con Hỏa Diệm Ngu.

Pằng~~~~~!!

Gào~~~~~!!

Tay phải của Kiều Phong ấn thẳng vào đầu của Hỏa Diệm Ngu, nó chỉ kịp kêu thét một tiếng đầy đau khổ, nguyên cái đầu bị đánh thụt vào trong cơ thể, cơ thể to như chiếc xe buýt co giật vài cái rồi ngừng hẳn, kết thúc cuộc đời đầy tội lỗi của nó.

“Đỉnh đông, mục tiêu nhiệm vụ đã chết, nhiệm vụ “sinh tồn” đã hoàn thành. Nhận được phần thưởng nhiệm vụ: Có thể sử dụng chức năng chứa đựng vật thể chết trong khoảng không gian ảo 1000 mét vuông, hấp thụ huyết khí của ma thú sau khi chết để chuyển hóa thành điểm kinh nghiệm. Sở hữu tiên thiên đạo thể. 100 điểm kinh nghiệm. Cơ hội quay số 1 lần.”

“Đỉnh đông, chủ nhân đã được thăng cấp.”

Ngay sau khi Kiều Phong một chiêu phi long tại thiên giết chết Hỏa Diệm Ngu, bên tai Dương Kiệt lập tức vang lên câu thông báo của hệ thống. Dương Kiệt lập tức cảm thấy một luồng khí nóng chạy khắp cơ thể, luồng khí đó chạy tới đâu, tế bào và kinh mạch trở nên hưng phấn tới đó, thậm chí có dấu hiệu phình to ra, một cảm giác âm áp dễ chịu như đang bay bổng trên mây, sáng khoái vô cùng. Ngay sau khi chạy xong một vòng quanh cơ thể, luồng khí đó ngưng lại ở đan điền, hình thành một tia chân khí thô to bằng sợi tóc.

“Đây chính là chân khí của mình ư?” Dương Kiệt thử liên lạc với luồng chân khí đó, lập tức có phản ứng, luồng chân khí tuân theo suy nghĩ của anh ta truyền thẳng lên tay phải, sau đó một tay đâm ra, một cành cây thô to bằng bắp tay người đàn ông trưởng thành lập tức bị gãy vụn ra.

“Tuyệt vời~~~~!! Bắt đầu từ hôm nay mình không còn là người thường nữa, há há, há há há~~~~” Dương Kiệt cười một cách khoái trá, khác xa cái vẻ khóc lóc thảm thiết trong tuyệt vọng lúc nãy.

Họ tên: Dương Kiệt

Lv: 1 (Tương đương với luyện thể tầng thứ 1)

Điểm kinh nghiệm thăng cấp 0/200

Kỹ năng tuyệt học đã theo học: Không có

Pháp bảo:

Càn Khôn tháp.

Cấp bậc: Pháp khí (sơ cấp)

Sức phòng thủ: Có thể chống đỡ sức tấn công toàn lực của cấp luyện thể tầng thứ 5 trở xuống.

Độ bền 10 / 10 (khi độ bền trở về bằng 0, sẽ không thể sử dụng được nữa.)

“Đỉnh đông, chủ nhân vẫn còn một cơ hội quay số, xin hỏi có sử dụng không?” Trong lúc Dương Kiệt đang định bước tới khen ngợi Kiều Phong, bên tai lại vang lên câu thông báo của hệ thống.

“À há, suýt nữa thì quên mất vụ này. Sử dụng, có ngu mới không sử dụng.” Dương Kiệt tự vỗ đầu một cái, phản kích trả lời.

Ngay lập tức trước mặt Dương Kiệt xuất hiện một bảng quay số gồm 10 ô, chỉ là khi bảng quay số vừa hiện ra, nhìn kỹ vật phẩm trên đó, Dương Kiệt chỉ muốn cầm súng bắn chết cái hệ thống chết tiệt đó. Gồm 10 phần thưởng bao gồm một cây chổi, một hộp bao cao su Ok, một lốc băng vệ sinh Motex, một cuộn giấy vệ sinh kissme, một cái la bàn, một chiếc xe đạp cũ kỹ, một con gấu bông Wendy, một máy quay độ nét cao, một thỏi vàng 1 kg và 1 phần thưởng may mắn đặc biệt.

Ngoại trừ phần thưởng một máy quay độ nét cao và một thỏi vàng 1 kg có chút trọng lượng ra, tất cả còn lại chỉ toàn rác với rác. Thử hỏi xem Dương Kiệt có thể không nổi giận được chứ.

Cố gắng nén lại cơn phẫn nộ trong lòng, Dương Kiệt vừa cầu trời vừa bái phật, cầu nguyện tam thanh tổ sư phù hộ bấm vào nút bắt đầu quay số.

Chỉ thấy cây kim quay tròn với tốc độ cực cao, hết gần năm vòng mới từ từ chậm dần lại, sau đó, xe đạp cũ kỹ qua, gấu bông wendy qua, máy quay độ nét cao qua, lúc này chiếc kim đồng hồ đã rất chậm rất chậm, từ từ lướt qua cuộn giấy vệ sinh kissme, qua luôn cả la bàn, đợi đi tới một thỏi vàng đã gần như bất động, lúc này trong lòng Dương Kiệt đang không ngừng gào thét: “Dừng lại, dừng lại được rồi, phần thưởng giá trị nhất sau phần thưởng may mắn đặc biệt. Con không quá tham, chỉ cần 1 thỏi vàng là đủ rồi.”

Nhưng dường như lời cầu nguyện của Dương Kiệt đã không đánh động được tam thanh tổ sư, chỉ thấy cây kim đồng hồ vượt qua cả thỏi vàng, rơi ngay vào băng vệ sinh Motex và gần như ngừng hẳn.

Không phải chứ, băng vệ sinh Motex? Minh là đàn ông mà, có cần sai tới cái thứ này đâu chứ! Ít ra cho tôi trúng một hộp bao cao su Ok còn đỡ tức, còn sử dụng được. Còn băng vệ sinh này... Chẳng lẽ đem đi tặng cho cô gái khác? Không bị người ta tát vài cú vào mặt mới lạ á!

Dương Kiệt nhắm mắt lại không muốn nhìn thẳng vào kết quả, đã khóc không thành tiếng.

Vì sao? Vì sao lại đối xử với tôi như vậy ~~~!! Thế mà mới nay còn tưởng rằng đã chuyển vận, thế mà mèo vẫn hoàn mèo, vẫn đen đuôi như khi nào.

Trong lúc Dương Kiệt đang gào khóc trong lòng, bên tai vang lên câu thông báo của hệ thống: “Đỉnh dong, chủ nhân quay được phần thưởng may mắn đặc biệt! Hệ thống đang phân tích phần thưởng đặc biệt là gì, xin chờ đợi trong giây lát!!”

Cái gì?

Dương Kiệt tưởng mình nghe nhầm, vội vã giương to đôi mắt ra hết cỡ nhìn chăm chăm vào bảng quay số, chỉ thấy cây kim đồng hồ đã vượt qua luôn cả băng vệ sinh Motex, rơi ngay vào phần thưởng may mắn đặc biệt.

Giọng nói du dương của hệ thống lại lần nữa vang lên, ít ra lúc này đối với Dương Kiệt là vậy: “Đỉnh dong, bạn nhận được phần thưởng đặc biệt bí quyết tuyệt học giới vương quyền, xin chúc mừng!!”

Dương Kiệt vui mừng tới nỗi phát khóc, không tự chủ nhảy cẫng lên hô hoan như một thằng điên dại vừa trúng độc đắc. Cũng may là lúc này không có ai đi ngang qua, nếu không sẽ lâm trường thẳng khủng ở phương nào lại xuất hiện giữa rừng sâu thế này.

Giới vương quyền tầng thứ 1 (huyền giới sơ cấp (có thể thăng cấp)): tuyệt học bí truyền của Bắc Giới Vương trong 7 viên ngọc rồng, chỉ truyền lại duy nhất cho mỗi mình Sơn Go Ku, có thể gia tăng sức chiến đấu của bản thân. chú thích: do là tuyệt học có thể thăng cấp, nên mỗi thăng cấp 1 tầng cấp bậc của võ công sẽ tăng theo, tầng 1 tương đương với huyền giới sơ cấp (X 2 sức chiến đấu); Tầng 2 = huyền giới trung cấp (X 3 sức chiến đấu); Tầng 3 = huyền giới cao cấp (X 4 sức chiến đấu); Tầng 4 = địa giới sơ cấp (X 5 sức chiến đấu); Tầng 5 = địa giới trung cấp (X 6 sức chiến đấu); Tầng 6 = địa giới cao cấp (X 7 sức chiến đấu); Tầng 7 = thiên giới sơ cấp (X 8 sức chiến đấu); Tầng 8 = thiên giới trung cấp (X 9 sức chiến đấu); Tầng 9 = thiên giới cao cấp (X 10 sức chiến đấu).

Điểm kinh nghiệm kỹ năng thăng cấp: 0 /1000. (Có thể thông qua tu luyện hoặc dùng điểm kinh nghiệm để thăng cấp (100 điểm kinh nghiệm = 1 điểm kinh nghiệm kỹ năng)

Tuyệt học công pháp của thế giới này được phân chia thành thiên, địa, huyền, hoàng. Thiên cấp cao nhất, hoàng cấp thấp nhất, lại được chia thành sơ cấp, trung cấp, cao cấp. Cấp bậc càng cao thì uy lực càng cao.

“Mẹ kiếp, ngay cả tuyệt học của thế giới 7 viên ngọc rồng cũng đã xuất hiện rồi, một ngày nào đó chiêu mộ luôn cả siêu xây da còn xa sao?” Dương Kiệt phấn khích tới nỗi khoa tay múa chân, nước miếng chảy dài trên mép miệng.

Nhìn thấy vẻ mặt đầy mê muội của Dương Kiệt lúc này, Kiều Phong khẽ quay đầu nhìn sang một bên, tỏ vẻ “tôi không quen biết tên này”.

Thu xếp lại tâm trạng quá khích của mình, Dương Kiệt mang theo vẻ mặt như con chó luộc chín đầu chạy tới trước mặt Kiều Phong, nịnh hót cười nói: “Phong ca quả thật lợi hại, phong thái uy dũng, oai phong凛冽, chỉ hai chiêu đã đánh chết con trâu điên đáng ghét kia rồi, sự ngưỡng mộ của đệ đối với Phong ca tựa như sông nước ngủi ngủi, liên miên không dứt, tựa như Hoàng Hà nổi lũ, không thể gì có thể cản nổi. Phong ca tựa như tia nắng trên trời chiếu sáng cho dân em...”

Kiều Phong nổi hết da gà, có chút chịu không thấu những câu nịnh nọt của Dương Kiệt, vội vã chấp tay nói: “Chủ nhân, nhiệm vụ đã hoàn thành, thuộc hạ còn việc phải làm, hẹn ngày gặp lại.” Nói xong, không đợi Dương Kiệt kịp phản ứng, tựa như bị ma đuổi vội vã quay đầu bỏ chạy vào cánh cửa sắt mà Kiều Phong mới liên lạc lúc này, tung người nhảy vào khuất đi sau cánh cửa dạng khí đó.

“kì dị thế này, mình còn chưa nói xong mà, sao lại bỏ chạy mất dép như thế này? Bộ mình đáng sợ lắm sao?” Dương Kiệt dùng tay xoa xoa khuôn mặt của mình, lắc đầu thờ dài nói.

Bạn đang đọc truyện *Phí Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Xào hay không xào, đó là cả 1 vấn đề !

(Chương 1 và chương 2 giới thiệu hơi nhiều chút, chương 3 trở lên sẽ quay trở về cốt truyện nhiều hơn.)

“Giới Vương Quyền X 2!!” “Phí lũ xung thiên pháo ~~~!!” Trong khu rừng nguyên sinh, một tiếng hét lạnh lùng vang lên.

Chỉ thấy một bóng người to tròn như một trái bóng hạng nặng, khắp cơ thể được bao bọc bởi một lớp chân khí màu đỏ rực, từ trên một cành cây to tung người lên không trung nhào lộn một cái, tựa như một quả bom tiềm kích được thả xuống, đề thẳng lên một con mèo rừng to lớn bằng một con sói, toàn thân đen như than, trên khuôn mặt có tới ba cặp mắt đang xui xẻo đi ngang qua.

Rầm~~~~~!!

Méo~~~~~!!

Con lục nhân linh miêu tương đương với luyện thể tầng thứ 5 đó chỉ kịp gào thét lên một tiếng đầy kinh hãi và phẫn nộ, cơ thể đã tựa như con kiến bị con người dùng chân giẫm mạnh vào, trực tiếp bị thể trọng đáng sợ của bóng người đó đè cho bẹp dí, chết không kịp ngáp.

“Ding dong, bạn nhận được 230 điểm kinh nghiệm” “Ding dong, bạn đã được thăng cấp.”

“Phù, cuối cùng đã đạt tới luyện thể tầng thứ 5 rồi.” Ngay sau khi bên tai vang lên câu thông báo của hệ thống, một tia sáng màu trắng bạc từ trên đỉnh đầu chụp xuống vào cơ thể của bóng người, người đó nhắm mắt lại tận hưởng cảm giác lâng lâng dễ chịu như được tẩy lễ, đặc biệt là luồng khí trong đan điền đã trở nên thô to như ngón tay út của em bé, Dương Kiệt có cảm giác như trong cơ thể mình đang sở hữu một luồng sức mạnh cực kỳ lớn mạnh và vô tận. Trên môi lộ ra 1 nụ cười hài lòng.

Họ tên: Dương Kiệt.

Lv: 5 (Tương đương với luyện thể tầng thứ 5)

Điểm kinh nghiệm thăng cấp 30/6000

Tuyệt học võ công đã theo học: Giới vương quyền tầng thứ 1 (Độ tu luyện: 16 / 1000); Phi lũ xung thiên pháo (Hoàng giới sơ cấp)

Phi lũ xung thiên pháo (Hoàng giới sơ cấp, có thể thăng cấp không giới hạn): Tuyệt học do chủ nhân tự sáng chế ra, dựa vào cân nặng đáng sợ của cơ thể từ trên không trung bay xuống, đề chết đối phương, có 20 % tỷ lệ khiến kẻ địch rơi vào trạng thái choáng váng. (Chú thích: Cân nặng chủ nhân càng lớn thì uy lực càng tăng, phải kết hợp với giới vương quyền mới có thể thi triển) (Độ tu luyện: 23 /100)

Báu vật sở hữu:

Càn Khôn tháp

Cấp bậc: Pháp khí (Sơ cấp)

Sức phòng thủ: Có thể chống đỡ sức tấn công toàn lực của cấp luyện thể tầng thứ 5 trở xuống.

Độ bền 8 / 10 (khi độ bền trở về bằng 0, sẽ không thể sử dụng được nữa)

Bóng người này không ai khác chính là nhân vật chính của chúng ta, Dương Kiệt. Chỉ là cơ thể của anh ta lúc này thậm chí thô to hơn lúc vừa mới xuyên không tới thế giới gần gấp đôi, cân nặng thì gần trăm kg đã nhảy vọt lên tới 167 kg. Tất nhiên, chiều cao cũng có gia tăng đôi chút, nhưng so với chiều rộng thì quả thật không đáng kể.

Người ta luyện thể anh ta cũng luyện thể, người ta luyện thể ngày càng cao to vạm vỡ, bắp thịt cuộn cuộn nhưng thể trọng tăng rất ít, không có dấu hiệu phát phì ra, còn Dương Kiệt thì khác, lv càng tăng thì thể trọng càng tăng, lớp mỡ trên người phát triển với tốc độ chóng mặt, anh ta thậm chí chút không nhận ra bản thân, cười khóc không được.

Mẹ kiếp, những tưởng tu luyện xong cơ thể sẽ phát triển cân bằng, mỡ thịt tan biến, bắp thịt cuộn cuộn sáu múi như ai kia, đúng với mục đích giảm béo của mình, ai ngờ càng luyện càng béo là sao? Vì điều này mà anh ta đã chửi cha mắng mẹ hệ thống biết bao nhiêu lần.

Chỉ là trong một lần tỉnh cờ đang say ngủ trên cây cao, không thận trọng rơi từ trên cao xuống, đề chết một con ma thú cấp một xui xẻo đi ngang qua, thế là phát hiện vũ khí đáng sợ của mình, trong đầu lóe qua một ý tưởng, tự sáng tạo một chiêu tấn công chỉ riêng mình có thể luyện thành, phi lũ xung thiên pháo.

Từ lúc xuyên không tới thế giới này đã hơn một tháng rồi. Sau thời gian đầu thích nghi cuộc sống như người rừng trong khu rừng nguyên sinh, Dương Kiệt bắt đầu con đường như biết bao tiên bối xuyên không phải đi, tu luyện để trở thành truyền thuyết trên đại lục này!

Sau khi thông qua hệ thống tìm hiểu, được biết Đại lục này gọi là đại lục Huyền Thiên, một đại lục rộng lớn bao la, bao hàm vô số vương quốc lớn nhỏ khác nhau. Trong lãnh thổ của những vương quốc này, có vô số thành trì lớn nhỏ khác nhau, những ngôi thành trì lớn nhất được gọi là vương thành, mỗi toà vương thành đều có diện tích đất đai vô cùng rộng lớn, có sức chứa hơn cả tỷ người dân mà vẫn không cảm thấy chật chội, là ngôi thành mà các đế quốc hùng mạnh dùng làm nơi định đô.

Phía dưới vương thành được gọi là chủ thành, chủ thành có diện tích nhỏ hơn vương thành khá nhiều, và sức chứa cao nhất cũng chỉ được vài chục cho tới trăm triệu người dân là cùng. Và mỗi một vương quốc lớn nhỏ trong đại lục Huyền Thiên đều sở hữu một ngôi chủ thành. Phía dưới chủ thành là thành trì cấp 1, có sức chứa trên chục triệu người dân, thành trì cấp 2 có sức chứa gần mười triệu, thành trì cấp 3 gần năm triệu, và phía dưới nữa là những thị trấn lớn nhỏ khác nhau.

Tất nhiên, ngoại trừ các vương quốc hùng mạnh ra, phía sau lưng tất nhiên là không thể thiếu những tông môn có thâm niên hàng chục ngàn năm hùng mạnh đáng sợ, nhận sự cống nạp của các vương triều lân cận, là người đứng ở phía sau bao che cho vương quốc, uy quyền to lớn, chỉ cần một câu nói của tông môn, vương triều có thể đổi chủ ngay lập tức.

Có thể nói, bạn có thể không biết mình đang sống ở vương triều nào, có thể không biết vị hoàng đế đang cai trị tên gì, nhưng tuyệt đối không thể không biết uy danh của tông môn đứng ở phía sau vương triều, không thể không biết danh tiếng tông chủ của tông môn đó.

Ngay cả một thái tử của một vương triều hùng mạnh thậm chí có địa vị còn thấp hơn một đệ tử trung tâm của tông môn, đó là lý do vì sao người của đại lục Huyền Thiên có tranh giành bề đầu cũng chỉ mong được gia nhập vào tông môn, vì chỉ cần trở thành đệ tử trung tâm, đi tới các vương triều do tông môn của mình che chở, hoàng đế cũng phải tiếp đón một cách khách sáo.

Đệ tử của tông môn thông thường được phân chia thành tạp vụ, ngoại môn, nội môn, trung tâm, chân truyền.

Theo như Dương Kiệt được biết thì hiện giờ anh ta đang đóng trại ở khu rừng ma thú nằm ở vùng cực bắc của đại lục thuộc huyện U Châu.

Có thể nói, khu rừng này là thiên đường giành cho lính đánh thuê tới săn giết ma thú để làm giàu, và cũng là có thể nói địa ngục giành của họ, vì càng tiến vào sâu trong khu rừng, ma thú có thực lực càng đáng sợ, nghe nói ở khu vực trung tâm có sự xuất hiện của ma thú cấp 9, ngay cả những tuyệt đại cao thủ đạt cảnh giới độ kiếp cũng có thể có đi mà không có về, thuộc một trong thập đại hiểm địa của đại lục Huyền Thiên.

Và nơi Dương Kiệt đang đứng, chỉ thuộc vùng ngoài rìa giữa khu rừng ma thú và những thành trì khổng lồ do con người xây lên để chống đỡ ma thú trong khu rừng chạy ra tàn phá dân chúng sống ở vùng lân cận. Nền độ nguy hiểm không cao, cũng may là khi xuyên không chỉ xuất hiện ngay sát ngoài rìa khu rừng, nếu như vào sâu hơn chút, e rằng anh ta chưa kịp bỏ chạy đã nằm gọn trong bụng của những con ma thú đáng sợ hơn rồi.

Khác xa với nền văn minh khoa học phát triển ở địa cầu, nền văn minh ở đại lục Huyền Thiên chỉ đạt tới nền văn minh thời trung cổ của địa cầu mà thôi. Nhưng điều khác biệt là người ở đại lục Huyền Thiên có thể tu luyện các loại tuyệt học võ công có sức mạnh hủy diệt, di sông rồi núi dễ như trở bàn tay. Những kẻ mạnh ở đại lục Huyền Thiên này chỉ cần một cú chưởng tung ra, thậm chí có thể hủy diệt cả một ngôi thành có sức chứa hàng triệu người. Võ cùng đáng sợ.

Và cấp bậc thực lực của đại lục Huyền Thiên được phân chia như sau: Luyện khí, tiên thiên, chân nhân, tông sư, nguyên thần, xuất khiếu, hợp thể, độ kiếp và hóa vũ. Mỗi cấp bậc gồm 10 tầng, tương đương với 10 lv trong bảng thông số của anh ta, lv 1 tương đương tầng thứ 1, lv 10 tương đương tầng thứ 10. Được phân chia 1 cách rõ ràng.

Đại lục Huyền Thiên chỉ tôn sùng sức mạnh, chỉ cần có thực lực, cho dù bạn xuất thân là một tên nô lệ hay một tên ăn mày, cũng sẽ nhận được sự tôn trọng và nể sợ của người khác. Còn nếu bạn không có thực lực, cho dù xuất thân là một hoàng tử, địa vị thậm chí còn thua kém một tên nô tài có thể tu luyện nữa đấy.

Sức mạnh vượt trên cả pháp luật, giết người không cần phải lo sợ bị trừng phạt, chỉ cần có cú đấm lớn hơn người khác, lời nói, hành động của bạn sẽ thành lý lẽ, thành quy tắc ở thế giới này.

Giờ không xuyên không cũng đã xuyên không tới đây rồi, có than thân trách phận cũng thế thôi. Mình cũng phải tiếp tục sống, và phải sống cho thật tốt. Ở đại lục Huyền Thiên này muốn sống cho thật tốt thì phải có thực lực lớn mạnh, nếu không thì mất mạng vào lúc nào không hay.

Và muốn lớn mạnh thì phải tu luyện. Với sự hỗ trợ của Càn Khôn tháp và cái hệ thống kỳ lạ theo mình xuyên không tới thế giới này, mình không tin là không làm nên được trò trống gì.

Vì theo kịch bản, những bậc tiền bối xuyên không tới dị giới đều trở thành truyền thuyết vĩnh cửu của cả đại lục, vẫy vẫy tay cả quân đoàn tiểu đệ từng đoàn từng đoàn đi theo phía sau, tuyệt sắc giai nhân xếp thành từng hàng từng hàng sa ngã vào trong lòng chờ được ân sủng.

Tuy mình chưa chắc sánh bằng các bậc tiền bối, nhưng tuyệt đối không được làm mất mặt quân đoàn xuyên không được. Ít nhất cũng phải trở thành kẻ mạnh một phương, thu nhận hai, ba tên tiểu đệ, còn tuyệt sắc giai nhân thì chỉ cần một trái một phải là quá đủ rồi.

Có được mục tiêu phấn đấu, Dương Kiệt bắt đầu hành trình tu luyện gian khổ của mình, bắt đầu công việc càn quét ma thú trong khu rừng, đánh quái luyện cấp của mình.

Bắt đầu từ những con thú rừng tới nai rừng, sau đó từ heo rừng lên tới gấu rừng đơn giản, chúng đều là những con mồi được những con ma thú vĩ đại để làm mồi ăn dần, và cuối cùng là những ma thú cấp thấp trở lên. Tất cả đều biến thành điểm kinh nghiệm để cống hiến cho sự nghiệp thăng cấp của anh ta.

Mặc dù ở sát ngoài rìa khu rừng chỉ có những ma thú cấp 1, cấp 2 (Dương Kiệt có thể nói là rất “may mắn” khi vừa xuyên không đã rơi ngay vào hang ổ của một con ma thú lãnh chúa cai trị cả 1 khu vực rộng lớn ở gần đó), điểm kinh nghiệm sau khi tiêu diệt không quá cao, nhưng con muỗi nhỏ cỡ nào cũng có chút thịt dầy chứ, mang theo tâm trạng đó, Dương Kiệt vô cùng kiên trì càn quét khắp nơi trong rừng.

Trong vòng một tháng gần đây, bất kỳ nơi nào mà anh ta đi ngang qua, đều khiến cho nơi đó gà bay chó chạy, máu chảy thành sông (diễn tả hơi quá chút). Cuối cùng thì cũng đã đạt lên tới luyện thể tầng thứ 5 như lúc này.

Điều đáng nói là cả tháng nay ngoại trừ lần đầu tiên sử dụng thẻ bài chiêu mộ, Dương Kiệt đã không sử dụng thêm lần nào nữa, vì tấm thẻ bài này là át chủ bài của mình, chỉ sử dụng vào trường hợp nguy hiểm tới tính mạng, không thể sử dụng tùy tiện được.

Ai mà biết được khi vừa hết hạn sử dụng xong, có một con ma thú cao cấp nào đó từ trong rừng sâu chui ra sẵn mồi gặp trúng mình không chứ? Tới lúc đó không biết đi khóc với ai nữa. và lại, Dương Kiệt cũng không muốn quá ý y vào Kiều Phong, cái gì có thể tự giải quyết được thì tự giải quyết, chứ hề một chút là dựa dẫm vào người khác thì bản thân không thể nào tiến bộ được, sẽ nảy sinh tính ỷ lại vào người khác.

“Luyện tập thể này là đủ, phải tới lúc nghỉ ngơi thôi, sợi dây thun kéo căng quá cũng bị nứt, huống chi là con người chứ. Suốt cả tháng nay sống trong rừng, suýt chút nữa tưởng rằng mình là tazan rồi, mang mấy cái xác ma thú săn được tới các ngôi thành ở gần khu rừng ma thú bán chắc cũng được khoảng một mớ, dùng số tiền đó đi ăn nhậu phù phê một trận, cả tháng nay ăn thịt nướng không có gia vị hoài ngán tới nỗi muốn nôn ói luôn, lần này về phải tới càn quét tất cả các tửu lầu trong thành mới được, hihi.”

Tê Càn Khôn thắp ra chụp vào xác con lục nhãn linh miêu nằm lê liệt trên mặt đất, một tia sáng màu vàng kim từ dưới đáy Càn Khôn thắp phóng ra, bao phủ cả xác ma thú. Chỉ trong nháy mắt, xác đó đã biến mất, chỉ còn để lại một vũng máu trên mặt đất, tựa như đã bốc hơi trong không khí vậy.

Cái xác đó đã được Càn Khôn thắp thu vào cất giữ rồi!!

“Anh xin iu em đơn phương ~, thà rằng mình đừng nói ra ~~, em con tim trinh nguyên vương tình sâu chất ngất ~~~. sợ nụ hồng phai nhanh ~, em hồn em đổi em mang cô đơn trên lối về ~~~~~!!” Tên khốn làm đáng làm điệu vừa đi vừa hát trống vô cùng đáng ghét, nếu như tác giả có mặt ở đó chắc chắn sẽ phóng tới đâm hai cú vào mặt cho bồ ghét.

Giọng hát như Chaien của tên khốn vang tới đâu, những con thú trong rừng gà bay chó chạy tới đó, sức hủy diệt của giọng ca hán tuyệt đối không thua kém tuyệt học sư tử hồng của thiếu lâm là bao nhiêu đâu.

Rầm~~~~!! “úi da ~~~~~!!”

Trong lúc tên khốn hoàn toàn không có ý thức trong việc gây ô nhiễm môi trường trong rừng, ở cách nơi hắn đang đi qua không xa đột nhiên vang lên tiếng như cây chuối già đổ rơi và tiếng hét đáng sợ.

“Kí dзі dzậy?? Xảy ra tai nạn máy bay à??” Tên khốn giật thót cả mình, mang theo tâm trạng tò mò thận trọng bước về phía vừa phát ra tiếng động.

Dùng tay gạt cành cây che khuất ở trước mặt ra, phát hiện dưới chân cành cây thô to ở phía trước không xa, một bóng người đang nằm la liệt ở đó, không biết còn sống hay đã chết rồi nhỉ?

Tên khốn mang theo tâm trạng phần khích thận trọng từng bước từng bước bước về phía “cái xác”, vừa bước vừa thầm nghĩ: “khà khà trúng mảnh rồi, hơn cả tháng không gặp phải một bóng người nào cả, cứ tưởng rằng mình đang sinh sống ở thế giới nguyên thủy chứ, không ngờ hôm nay may mắn lại gặp phải một “cái xác” ở nơi này, nếu đã chết rồi thì lục soát trên người nó coi có thứ gì có giá trị rồi gom hết vào trong túi mình, cái này gọi là cứu người một mạng, còn hơn làm trăm ngàn việc thiện. gọi là người chết của cái không thể mang theo, để đó cũng uống phí của trời, thôi thì mình miễn cưỡng giữ gìn sài giùm cho, hờ hờ. Còn nếu còn sống thì vợ vệt hết của cái trên người nó rồi thử tìm cách cứu tỉnh nó, sau đó đòi nó trả tiền công mới được.”

Tên khốn quỳ xuống ngay bên cạnh cái xác. Lúc này cái xác đang nằm quay lưng lại với anh ta, toàn thân được bao bọc bởi một tấm khăn choàng rộng lớn, nên không thể nhìn rõ khuôn mặt của cái xác. Mà tên khốn cũng chẳng thèm quan tâm để ý tới điều đó nữa, đôi tay của hắn bắt đầu mò mẫm, lục soát khắp người “cái xác” để tìm của cải người chết.

Từ eo tới hông, không phát hiện túi tiền gì cả. Rồi từ từ mò lên tới hông...

“Ủa, kí dзі dzậy? Nhô nhô mềm mềm, cho dù là người tập tạ hình như cũng hơi quá rồi nhỉ...? “Úm...” Trong lúc tên khốn đang mò mẫm phần hông của đối phương và cảm thấy kỳ lạ, một tiếng rên nhỏ từ “cái xác” vang lên, khiến tên khốn run bắn người lên: “Í khoan đã, dường như ...dường như cái xác này là”

Tên khốn hoảng hốt rút tay lại, sau đó nhẹ nhàng đẩy cái xác nằm ngửa ra, để phơi bày ra bộ mặt thực sự của nó.

Con gái!!!

Đúng thế! Lọt vào trong đôi mắt của Lục Tín chính là một khuôn mặt có sắc đẹp nghiêng nước nghiêng thành, nước da sáng như ngọc, trắng mịn như tuyết. Môi đỏ răng trắng, cặp lông mi dài cong vút dưới đôi mày ngài đang khẽ nhấp nháy một cách vô thức, mặc dù toàn thân bị bao bọc bởi bộ áo choàng quá khổ, nhưng sau những cú mò mẫm, sờ vuốt lúc này, đoán sơ qua cũng biết cô gái này chắc chắn sở hữu một tấm thân cực kỳ bốc lửa khiến bất kỳ người đàn ông nào trên đời này phải nhở rãi thèm khát.

“Với một chính nhân quân tử như mình, có ... có nên tiếp tục “xào khô” cô ta không nhỉ?” Tên khốn không tự chủ nuốt miếng nước bọt vào cổ họng, do dự khó xử trước tình huống này.

Xào hay không xào, đó là cả 1 vấn đề!

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Diệt Tuyền

“Tìm, tìm cho thật kỹ, ả chỉ có thể trốn ở gần đây thôi, trên người ả có mang theo thứ quan trọng mà chúng ta cần, trước khi trời lặn phải tìm ra ả yêu tinh đó, nếu không thì quân đoàn trưởng sẽ không tha cho chúng ta đâu!!”

"Bên kia có tiếng động, mau qua đó xem thử."

Trong lúc “chính nhân quân tư” Dương Kiệt đang do dự có nên tiếp tục “xào khố” cô gái ở trước mặt hay không, ở phía xa đột nhiên vang lên những tiếng kêu hét của Một đám người đàn ông, sau đó âm thanh lục soát đùm cây càng lúc càng tới gần.

“Ả” trong miệng họ, không phải cô gái này chứ?” Dương Kiệt vừa ngẩng đầu nhìn về phía xa rồi lại cúi đầu nhìn vào cô gái đang nằm dưới đất, có chút do dự có nên bỏ đi hay không.

“Ding dong, kích hoạt nhiệm vụ “anh hùng cứu mỹ nhân”.

Nhiệm vụ: Giúp Diệt Tuyền thoát nguy khỏi sự truy lùng bởi người của quân đoàn đánh thuê Ác Sói.

Phần thưởng nhiệm vụ: điểm kinh nghiệm X 5000, linh thạch cấp thấp X 500, tụ khí đan sơ cấp X 5.”

Tụ khí đan sơ cấp: Một viên sau khi luyện hóa nhận được 1000 điểm kinh nghiệm.

Nghe thấy thông báo kích hoạt nhiệm vụ của hệ thống, đôi mắt của Dương Kiệt lập tức rực sáng như bóng đèn pha, vô tình đi ngang qua phát hiện “cái xác”, ai ngờ lại kích hoạt nhiệm vụ để làm, dòng suy nghĩ “không liên quan tới tao, tao không thêm đề ý” lập tức tan biến theo chiều gió.

“Diệt Tuyền? tên của cô gái này ư?” Dương Kiệt đưa mắt liếc nhìn cô gái vẫn còn đang nằm bất tỉnh trên mặt đất, đôi mắt rực sáng như nhìn thấy ngọn núi vàng ở trước mắt.

Nhiệm vụ “anh hùng cứu mỹ nhân” gì đó quả thật không tệ, hoàn thành được 5000 điểm và 500 linh thạch, con muỗi nhỏ cỡ nào đi nữa cũng có thịt đầy chứ, ngu sao mà bỏ. Chưa tính tới mười viên tụ khí đan, một viên tương đương với 1000 điểm kinh nghiệm, hoàn thành nhiệm vụ này xong là có thể thăng cấp thêm lần nữa thậm chí còn dư ra được một mớ, vụ này được à nha, hỏ hỏ.

Mặc dù vô cùng khoái trá với phần thưởng nhiệm vụ, nhưng lúc này Dương Kiệt đang lâm vào thế đau đầu.

Lũ người đang truy lùng cô gái đã tiến tới rất gần, chỉ trong chớp lát nữa thôi chúng sẽ đi tới nơi này. Nếu như chỉ mỗi mình mình quay đầu bỏ chạy, may ra còn có hy vọng, nhưng nếu công thêm cô gái này thì...

Xung quanh lại chẳng có chỗ nào có thể giấu người, chưa tính tới một con người trưởng thành to lớn như vậy, giấu được vào đâu mà không bị phát hiện chứ, bộ tướng mặt của người ta bị dui hết sao. ủa mà khoan đã, “giấu”? không biết Càn Khôn tháp có thể....

Sột soạt ~~~!!

Tiếng bước chân và lưng sục từng đùm cây càng lúc càng tới gần, không còn thời gian để do dự, một là thành công, không thì thất bại, cùng lắm bỏ cái nhiệm vụ này quay đầu bỏ chạy, hơi tiếc chút nhưng còn hơi bị hiểu lầm là đồng bọn bị giết lầm, giữ mạng quan trọng hơn.

Vội vã té Càn Khôn tháp ra khỏi cơ thể, điều khiển bay tới chụp lấy cơ thể cô gái.

“Ding dong, phát hiện vật thể sống, không thể thu giữ vào trong Càn Khôn tháp.” Câu thông báo của hệ thống tựa như gáo nước lạnh tạt thẳng vào đầu Dương Kiệt. Mẹ kiếp, không thể chứa vật thể sống? chẳng lẽ phải bỏ cuộc sao?

Trong lúc Dương Kiệt đang tuyệt vọng đưa mắt liếc nhìn cái nhiệm vụ từ trước mắt mình bay ngang qua mà không thể chụp lấy, giọng nói của hệ thống lại vang lên lần nữa: “Chú ý, phát hiện vật thể sống không thể thu giữ vào Càn Khôn tháp. Nhưng chủ nhân có thể sử dụng 100 viên linh thạch cấp thấp để tạo một không gian ảo để cất giấu vật thể sống vào trong đó khoảng hai tiếng đồng hồ. Xin hỏi chủ nhân có xác nhận sử dụng chức năng đó hay không?”

“Xác nhận!!” Mẹ kiếp, cuộc sống lúc thăng lúc trầm, sóng gió phong ba lúc nổi lúc tàn quả thật là kích thích quá đi. Trong lúc tuyệt vọng lại tìm thấy tia hy vọng, tìm mình mà yếu chút tuyệt đối sẽ bị cái hệ thống chó chết này chơi tới nổi đứng tim ngay tại chỗ.

Chỉ trong nháy mắt, cơ thể của cô gái đang nằm bất tỉnh trên mặt đất đã bị Càn Khôn tháp thu vào trong một khoảng không gian ảo vừa được chế tạo ra. Nhìn thấy không để lại vết tích nào cả, Dương Kiệt thầm thở phào nhẹ nhõm. Vậy là không cần phải bỏ nhiệm vụ rồi.

Vừa lúc Càn Khôn tháp bay về trong cơ thể của Dương Kiệt, bốn bóng người từ phía sau đùm cây cao lớn ở phía xa bước ra.

Chỉ thấy đó bốn người đàn ông cao lớn mặt mày hung tợn, trên người sát khí đằng đằng đầy mùi máu me, tuyệt đối là những tay đã được máu me tẩy lễ vài chục năm. Bốn người đều mặc chung một bộ đồ có kiểu dáng giống nhau, trên ngực có treo một tấm huy chương màu bạc hình con sói đang ngẩng đầu lên gầm thét, được dẫn đầu bởi một tên đầu trọc có một vết dao sâu từ lông mày phía trên mắt bên phải xuyên qua tới mũi bên trái. Chỉ nhìn sơ qua là biết bốn tên này không phải là người tốt rồi.

Tên đầu trọc cảm đầu là luyện thể tầng thứ 7, còn ba tên thuộc hạ cũng đều đạt tới luyện thể tầng 5!

Trong lúc Dương Kiệt đang quan sát đánh giá bọn chúng thì bọn chúng đã quan sát đánh giá anh ta. Bất ngờ một trong ba tên thuộc hạ từ phía sau bước ra, lớn tiếng hét: “Này con heo mập kia, nhìn cái gì mà nhìn, coi chừng tao móc mắt mày ra bây giờ. Người của quân đoàn Ác Sói đang làm việc, còn không mau mau tránh ra 1 bên nữa!!”

”Ta nhin!!” một tên luyện thể cấp 7 cộng thêm ba tên luyện thể cấp 5, nếu như xảy ra xung đột, e rằng không chết cũng tàn đại. Mặc dù cực kỳ căm phẫn khi bị tên khốn kia gọi là "heo mập", anh ta nuốt chút muốn lao tới liều mạng với tên khốn đó, dạy hần 1 bài học về phép lịch sự.

Nhưng cuối cùng lý trí cũng đã chiến thắng phần nộ, Dương Kiệt không sợ, nhưng nếu như có thể, anh ta tuyệt đối không ép bản thân rơi vào bước đường cùng. nên chỉ nhún nhún vai vài cái, lộ ý nhường nhịn bước sang 1 bên nhường đường cho bọn chúng.

Tên vừa lên tiếng nhìn thấy Dương Kiệt chịu lép vế, trên môi lộ ra nụ cười đắc ý, hừ mạnh một tiếng, nhìn vào tên đầu trọc lập tức thay đổi bằng bộ mặt nịnh bợ, hí hí cười nói: “Đại ca, chỉ là một con heo mập không liên quan thôi mà, đừng để ý làm gì, chúng ta mau mau đi truy tìm con ả yêu tinh đó, chắc ả chưa trốn bao xa đâu ạ.” Tên đại ca gật gật đầu, sau đó dẫn theo 3 tên thuộc hạ liền ngang từ bên cạnh Dương Kiệt bước ngang qua.

Nhìn thấy bọn chúng bỏ đi, Dương Kiệt thầm thở phào nhẹ nhõm, tuy vẫn còn ách chủ bài trong tay, chỉ cần vẫy vẫy tay đã đủ sức lấy mạng chúng, nhưng có thể không dùng tới thì tốt nhất đừng dùng tới, vừa định quay đầu bỏ đi.

“khoan đã!!” Dương Kiệt vừa mới bước được vài bước, đột nhiên phía sau vang lên giọng nói của tên đầu trọc, Dương Kiệt không kiềm được run bần người lên. Thận trọng quay người lại, phát hiện tên đầu trọc đang dùng ánh mắt sắc lạnh như dao cạo nhìn chằm chằm vào mình, hần trầm giọng nói: “Nhóc con, mi có nhìn thấy một ả con gái chạc tuổi mười tám, trên người mặc một chiếc áo bào khô lớn màu đen đi ngang qua đây không?”

“À há!!!” Dương Kiệt giả vờ kêu thét lên vì kinh ngạc, sau đó cố gắng tạo ra vẻ giận dữ, nghiêng răng nói: “Các ông có phải đang nói con ả có khuôn mặt nghiêng nước nghiêng thành, làn da trắng mịn như tuyết, mày ngài mắt phượng, toàn thân bị che bọc bởi một tấm áo choàng màu đen, có dáng vẻ lên lút lút không?” Nghe thấy Dương Kiệt diễn tả một cách tỷ mỉ về người mình đang tìm, đôi mắt của tên đầu trọc và ba tên thuộc hạ lập tức rực sáng, há há cười nói: “Đúng thế, đúng thế, chú mày nhìn thấy qua à à?”

“Thấy chưa sao không!!” Dương Kiệt tỏ ra vô cùng giận dữ quát: “Nhắc tới con nhỏ vô duyên bất lịch sự đó là máu tôi sôi lên sùng sục à. Mới cách đây không lâu, tôi đang đi “tè” ở góc cây kia. Đang trong con phù phê khi được giải phóng ra, đột nhiên một bóng người từ đùm cây phóng ra, tôi chỉ kịp quay đầu khê nhìn lướt qua khuôn mặt của ả, ả đã phóng tới đá thẳng vào mông tôi, đá mạnh tới nỗi tôi ngã chập éch về phía trước. Nếu như không phải tôi lách qua một bên kịp, e rằng đã nằm trên vũng nước dãi của mình rồi.”

”À chỉ để lại 1 câu “đê tiện” rồi bỏ đi thẳng cẳng. Thử hỏi có tức không chứ? Nếu như tôi mà gặp lại à lần nữa tôi thề sẽ đè ả xuống đất, lột quần ả ra tát vài chục cái vào mông ả cho bồ ghét, sau đó hỏi xem ba mẹ dạy con kiểu gì mà mất nét thể này, hừ hừ!!” Cái vẻ giận dữ pha trò tới nỗi mặt đỏ tía tai của Dương Kiệt khiến cho bốn tên đàn ông kia không nhịn được bật cười. Đường như chúng đã hoàn toàn tin vào những gì anh ta vừa nói thì phải.

“Chà chà, không ngờ mình cũng có năng khiếu cho nghề diễn xuất đấy nhì? Thế mà trước nay mình không hề hay biết, tiếc nuối thay cho thể giới uống phí hết một tài năng bẩm sinh như ta!!” Tên khốn vô cùng không biết xấu hổ dương dương tự đắc nghĩ.

“Thôi đủ rồi, đủ rồi, giờ nói cho bọn ta biết, ả chạy về hướng nào, đã lâu chưa?” Tên đầu trọc không chịu được những màn “diễn xuất” quá đáng của anh ta nữa, lớn tiếng ngắt lời hỏi.

“Hướng này, khoảng nửa khắc giờ thôi, giờ mấy đại ca đuổi theo chắc còn kịp. Nếu như mấy đại ca bắt được ả đàn bà đó, nhớ thay em tát mấy cái vào mặt ả cho bồ ghét nhé.” Đưa tay chỉ về hướng đi sâu vào trong rừng, Dương Kiệt vẫn tỏ vẻ phần nộ bất bình nói.

“Được thôi, được thôi, để cảm ơn cho sự chỉ đường của mày, bọn tao hứa sẽ thay mày tát vài cái, vài chục cái vào mặt ả, sau đó sẽ đưa tiễn nó xuống địa ngục để bầu bạn chung với mày, chịu chưa nào?” Tên đầu trọc vừa nói vừa dùng lưỡi liếm liếm môi với vẻ khát máu, lạnh lùng nói.

“Cảm ơn, cảm ơn mấy đại ca. ủa mà khoan đã..” Dương Kiệt không tự chủ nuốt miếng nước bọt vào cổ họng, dùng ngón tay chỉ vào mũi mình, ngờ ngác hỏi: “Xuống địa phủ bầu bạn với tôi, có nghĩa là sao?”

“Nghĩa là bọn ta chuẩn bị xử đẹp mày trước con nhỏ đó, hiểu chưa heo mập!” một trong ba tên thuộc hạ ở phía sau bước ra thay mặt tên đầu trọc nói.

Dương Kiệt lộ ra vẻ hoảng sợ xua tay lắc đầu gào thét: “Khoan, khoan, vì sao lại giết tôi? tôi liên quan gì ở đây chứ? các ông có lầm nhầm gì chẳng?” “Đừng nói nhiều lời thôi với thằng nhóc đó nữa. Nể tình nó chỉ đường con ả yêu tinh cho chúng ta, hãy giải quyết nó nhanh gọn lẹ và để nó được toàn thây.” Tên đầu trọc quay sang nhìn một trong ba tên thuộc hạ: “Tiểu Cầu, mày đi giải quyết thằng nhóc đó đi.” Tên được điểm danh lập tức lộ ra nụ cười khát máu, khoát trả từ phía sau bước ra, từ từ tiến thẳng về phía Dương Kiệt, tựa như con sói đang chuẩn bị nhai tươi nuốt sống một con dê béo vậy.

Tên “tiểu Cầu” bước tới cách Dương Kiệt còn khoảng mười bước đứng lại, khả khả cười nói: “Nhóc, có lời di chúc gì để lại thì cứ nói, nể tình mày chỉ đường cho bọn tao, tao sẽ giúp mày được toạ nguyện.” “Thật ... Thật chứ?” Dương Kiệt mang theo vẻ mặt hoảng sợ tuyệt vọng run giọng nói.

“Thật.” “Tiểu Cầu” cười một cách khoái trá đáp, trong đôi mắt lộ ra tia sáng khinh thường giễu cợt, hần vô cùng hưởng thụ cảm giác khiến kẻ địch bị tuyệt vọng ở trước mặt mình.

“Vậy thì... vậy thì hãy thả em về nhà với mẹ nha, híchic.” Dương Kiệt mang theo vẻ mặt cầu xin.

“Không được, chuyện khác đi.” “Tiểu Cầu” lắc đầu cười nói.

“Vậy thì... vậy thì mày hãy chết đi.” Đôi mắt của Dương Kiệt đột nhiên rực sáng, cơ thể tựa như 1 mũi tên phóng thẳng về phía “Tiểu Cầu”.

“Oắt con, mày đáng chết!!!” Đến lúc này thì hẳn đã hiểu rõ Dương Kiệt chỉ là giả vờ lộ ra vẻ sợ hãi tuyệt vọng để khiến mình phân tâm mà thôi. Hẳn cảm thấy lòng tự trọng của mình xúc phạm một cách dữ dội. Mặc dù có chút bất ngờ, nhưng với kinh nghiệm chiến đấu của mình, “Tiểu Cầu” phản ứng cực nhanh, tung người phóng thẳng về phía trước trực tiếp nghênh chiến với Dương Kiệt.

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Đại chiến

“Huyền ung trào!!!” Tay phải của “tiểu Cầu” hoá đám thành móc, bàn tay phải ngay lập tức bị bao bọc bởi một lớp khí nhật có hình dáng giống như chân của một con chim ung, móc thẳng vào vùng tim của Dương Kiệt.

Nếu như bị móc trúng, e rằng trái tim cũng sẽ bị móc ra khỏi ngực cho mà xem, đó là một chiêu vô cùng hiểm độc.

Nhưng Dương Kiệt chỉ chờ có thế, anh ta không lùi mà tiến, trực tiếp áp sát vào đối phương, tay phải tạo thành cú đâm, đốc hết toàn bộ chân khí trong người vào cú đâm, hét lớn: “Giới vương quyền X 2, phi lũ...Đúng rồi, Phi lũ bạo liệt quyền!!!”

Lại thêm một chiêu thức tự sáng tạo ra, chỉ là chưa được sự thừa nhận của hệ thống!!

Cơ thể Dương Kiệt lập tức bốc cháy như một cây đuốc, một cú đâm đầy mỡ thịt to gần bằng nửa trái bóng kèm theo vầng sáng màu đỏ rực như lửa mang theo tiếng gió rít đáng sợ đâm thẳng vào cánh tay tên tiểu Cầu đang móc tới.

Bốp ~~~!!

Crack ~~~ Crack ~~~!!

“Aaaaa~~~~~!!!” Âm thanh xương bị gãy vụn kèm theo tiếng kêu thét đầy đau khổ vang lên, chỉ thấy cánh tay của tiểu Cầu giống như miếng đậu hũ vừa chạm vào cú đâm của Dương Kiệt lập tức bị một luồng sức mạnh đáng sợ phá nát, xương cánh tay đã bị gãy nát tan tành.

nhưng cú đâm của Dương Kiệt vẫn không chịu ngừng lại, thừa thế đâm thẳng vào ngực của hắn.

“Oắt con, mi dám!!!” “Mau ngừng tay ~~~!!!!!!” Pằng ~~~~~!!

Crack ~~~ Crack ~~~ Crack ~~~!!

Phụt ~! Phụt ~!....

Đáp lại những câu gào thét của tên đầu trọc và hai tên thuộc hạ còn lại là tiếng gãy xương vang lên, lần này kèm theo tiếng máu phun bắn ra, cú đâm có sức mạnh gấp đôi tên Tiểu Cầu do thi triển giới vương quyền đập thẳng vào ngực, xương cốt nào chịu cho nổi.

Nên vô cùng hiển nhiên xương ngực của tên tiểu Cầu đã bị vỡ nát tan tành, cơ thể của hắn bị đánh bay xa tới cả chục mét, tông gãy hai, ba cành cây mới “rầm” một tiếng ngã xuống đất, hai mắt trợn ngược, miệng không ngừng phun máu, hít vào nhiều thở ra ít, chắc cũng chẳng sống được bao lâu nữa đâu.

“Đỉnh dong, chủ nhân sáng tạo ra một chiêu thức võ công mới “Phi lũ bạo liệt quyền” đã được hệ thống chấp nhận, nhận được phần thưởng 200 viên linh thạch cấp thấp, 1000 điểm kinh nghiệm.”

Phi lũ bạo liệt quyền(Hoàng giới sơ cấp(Có thể thăng cấp không giới hạn)): Tuyệt kỹ quyền pháp do Dương Kiệt sáng tạo ra, lợi dụng sức mạnh bộc phát của trọng lượng và chân khí đáng sợ trong cơ thể, xung phong tấn công kẻ địch phía trước, phải kết hợp với giới vương quyền mới có thể sử dụng, tăng theo 20 % sức sát thương của đòn tấn công độ tu luyện 1 /100.

“Không thể nào, không thể nào như thế được! Tiểu Cầu đã đạt tới luyện thể tầng thứ 5 sơ cấp, cộng thêm võ công hoàng giới sơ cấp huyền ung trào, sao có thể bị đánh gãy một cách dễ dàng như thế được? Không thể nào!! chẳng lẽ thằng nhóc đó đã đạt tới luyện thể tầng thứ 5 cao cấp trở lên?? ” Hai tên thuộc hạ mang theo vẻ mặt khó tin nhìn chằm chằm vào tên tiểu Cầu đang hấp hối trên mặt đất, lại khẽ liếc nhìn Dương Kiệt đang đứng ở cách đó không xa, không tự chủ nuốt miếng nước bọt vào cổ họng.

Hai tên kia đã đoán đúng. lúc này Dương Kiệt đã đạt tới luyện thể tầng thứ 5 đỉnh điểm. Mặc dù huyền ung trào của hắn đã tăng 20 % lực tấn công, nhưng Dương Kiệt thì sao, cảnh giới luyện thể đỉnh điểm, cộng thêm giới vương quyền X 2, hơn tới gấp đôi lực chiến, có thể sánh ngang với luyện thể tầng thứ 6 rồi. Một cú đâm gãy tay và vỡ xương ngực hắn cũng chuyện dễ hiểu thôi.

Khi bắt đầu đạt tới tầng thứ 5 trở lên, giai đoạn này gọi là giai đoạn luyện khí. Những người đạt tới luyện thể tầng thứ 5 đã bắt đầu có thể hấp thụ thiên

địa linh khí vào trong người để bổ sung, cải tạo, và tăng cường sức mạnh của cơ thể. Đồng thời không ngừng tích tụ linh khí vào trong đan điền để chuẩn bị cho giai đoạn chuyển đổi thành tiên thiên. Và Khi đạt tới luyện thể tầng thứ 5, đã có thể sử dụng khí trong đan điền để gia tăng sức hủy diệt của các chiêu thức võ công. Tất nhiên, chân khí trong giai đoạn này chỉ có thể giữ trong cơ thể, chưa thể phóng thích ra khỏi cơ thể để trở thành một chiêu sát thương có sức mạnh đáng sợ. muốn làm được điều đó phải đạt tới cảnh giới tiên thiên mới được.

Tên tiểu Cầu vừa mới đạt tới cảnh giới hậu thiên tầng thứ 5 chưa được bao lâu, còn Dương Kiệt khác xa với người của thế giới này, chỉ cần điểm kinh nghiệm đủ là có thể thăng cấp. Và khi thăng cấp lập tức đạt tới cảnh giới đỉnh điểm của cấp độ đó. không như người khác phải từ sơ cấp luyện tới trung cấp, trung cấp tới cao cấp, rồi cuối cùng mới đạt tới đỉnh điểm.

Tên tiểu Cầu có thể nhận ra Dương Kiệt đã đạt tới luyện thể tầng thứ 5, nhưng không thể nắm rõ anh ta đang nằm ở cảnh giới nào. Ý y mình đã luyện huyền ung trảo đạt tới cấp độ hoàng giới trung cấp, còn thăng nhóc mới chạc tuổi mười bảy ~ mười tám là cùng, luyện tới cảnh giới luyện thể tầng thứ 5 sơ cấp là cao lắm rồi, sức mạnh hai người bằng nhau, nhưng còn tuyệt học võ công thì tên tiểu Cầu vô cùng tự tin vào huyền ung trảo đã trải qua 20 năm khổ luyện của mình, sao có thể thua thăng nhóc đó được chứ? mà đối phương có tuyệt học võ công hay không còn là một vấn đề. Thế là tên tiểu Cầu chủ quan trực tiếp đánh sập lá cà với Dương Kiệt. Và có kết quả bi thảm như thế đó.

Tới lúc hấn tất thở, hấn cũng không hiểu rõ vì sao một người đã tu luyện suốt hai mươi mấy năm như mình lại thua một thăng nhóc mới chạc tuổi mười bảy ~ mười tám kia.

Không cam tâm!!!

”Ding dong, giết chết một người cùng cấp, nhận được 1000 điểm kinh nghiệm” “Giết người cũng có điểm kinh nghiệm? thế mà mình tưởng chỉ có giết quái mới có chứ. một người lên tới 1000 điểm, vậy thì giết khoảng sáu người cùng cấp là có thể lên cấp nữa rồi, được đó, được đó!!!” Đôi mắt của Dương Kiệt rực sáng khi nghe thấy câu thông báo của hệ thống.

Cảm giác sợ hãi khi lần đầu tiên giết người nhanh chóng tan biến theo chiều gió, thay vào đó là một cảm giác phấn khích tột cùng. Lúc này trong mắt của anh ta chúng không còn là con người nữa, mà là những điểm số kinh nghiệm dễ thương. Xem ra bất kỳ người đàn ông nào cũng có chút máu bạo lực đầy nhi.

Ôi chào, điểm kinh nghiệm của ta!

Ba tên còn lại không hề hay biết mình đã biến thành điểm kinh nghiệm trong mắt của Dương Kiệt. Nhìn thấy tên đồng bọn bị chết thảm, hai tên thuộc hạ còn lại vô cùng phẫn nộ. Phải biết rằng từ trước tới giờ chỉ có người của quân đoàn Ác Sói giết người khác, người khác lấy đầu ra dùng khí ra tay giết hại người của quân đoàn Ác Sói chứ? Thế mà lần này tên tiểu Cầu lại bị chết thảm bởi một con heo mập ú miệng còn hôi sữa, chỉ là một con kiến bé nhỏ trong mắt chúng.

Cảm thấy lòng tự trọng bị chà đạp tổn thương một cách đáng sợ, hai tên còn lại phẫn nộ quay sang lao tới tấn công anh ta, thế sẽ phang thấy xẻ thịt anh ta ra thành trăm mảnh, ngàn mảnh để trả thù cho tên đồng bọn. để cho thăng nhóc phải hồi hận vì dám vuốt vào móng cọp.

“Huyết lang quyền!!!” “Thôi son đảo hải!!!” Hai tên thuộc hạ còn lại một trái một phải hợp tác vây đánh Dương Kiệt. Còn tên đầu trọc vẫn đứng ở ngoài quan sát. Vì hấn cho rằng Dương Kiệt chỉ mới đạt tới luyện thể tầng thứ 5, chỉ cần hai tên thuộc hạ vây đánh là quá đủ để tiêu diệt anh ta rồi.

Hấn cho rằng lúc này tên tiểu Cầu khinh địch nên mới bị dính chiêu mà thôi. trong mắt hấn Dương Kiệt vẫn chỉ là một con kiến nhỏ bé, chẳng đáng để hấn phải ra tay.

Tên bên phải tung quyền mang theo tiếng sói hú đâm thẳng ngực. Tên bên trái sử dụng một cây chùy lớn vung cao theo tư thế thái sơn áp đỉnh đập thẳng vào đầu của Dương Kiệt.

Bị hai tên vây đánh, Dương Kiệt vẫn rất bình tĩnh, kinh nghiệm giao chiến với ma thú cả tháng nay đã biến anh ta không còn là một tên gà mờ mới rời làng tân thủ nữa, hai tên này chỉ có thực lực ngang ngửa với tên tiểu Cầu lúc này, nghĩa là hậu thiên tầng thứ 5 sơ cấp, chưa thể gây khó dễ đối với anh ta.

Anh ta lo sợ nhất chỉ là tên đầu trọc ở phía xa mà thôi. Lúc này nhìn thấy hấn vẫn đứng ngoài không có ý định tham chiến. Anh ta thầm thở phào nhẹ nhõm, tập trung tiêu diệt hai tên này trước rồi tính sau.

Chỉ thấy cái cơ thể mập ú của Dương Kiệt mang theo tốc độ nhanh như một con sóc, quả là một điều khó tin đối với một người có thể trọng gần 160 kg như anh ta, nhưng nếu vận hành chân khí trong cơ thể di chuyển khắp cơ thể, kích thích tế bào và kinh mạch trong người, sở hữu một tốc độ như thế cũng không phải là không thể.

Khi cây chùy chỉ còn cách đầu của mình khoảng 5 cm, khe lách người nhường qua mũi chùy, bỏ mặc cây chùy mang theo sức mạnh đáng sợ đập nứt cả mặt đất ở nơi anh ta vừa đứng, tranh thủ tên cầm chùy đang cố gắng thu lại đòn tấn công của mình. Trực tiếp quay sang đối mặt với cú đâm của tên bên phải.

“Phi lũ bạo liệt quyền!”

Pằng ~~~~!

Crack ~~~~!!

“Áaaaaa, tay của ta Tay của ta

Tên ngu xuẩn đó vẫn chưa chịu rút ra kinh nghiệm của tên tiểu Cầu, dám sức chọi sức với Dương Kiệt, vô cùng hiển nhiên đi theo bước chân của tên tiểu Cầu, một tay bị đâm gãy vụn, cơ thể bị đánh bay ngã về sau.

Dương Kiệt định thừa thế lao tới bồi thêm cú để kết thúc mạng sống của hắn.

“Chết này~~~~!!” Tên cầm chùy sau khi đánh hụt xuống mặt đất tạo thành một vết nứt đáng sợ, đã nhanh chóng thu lại chiêu đánh của mình, nhìn thấy đồng đội gặp nguy, lập tức vung chùy tung một cú quét quét thẳng vào người Dương Kiệt.

Cây chùy mang theo tiếng gió rít đáng sợ tựa như muốn cuốn bay mọi thứ quét thẳng vào phần hông của Dương Kiệt. Lúc này anh ta cũng không kịp thu lại thế tấn công để chống đỡ đòn tấn công của tên cầm chùy, nhìn thấy đầu chùy càng lúc càng quét tới gần. Dương Kiệt cắn chặt răng hét lớn: “Càn Khôn tháp!!”

Ngay lập tức, bên hông Dương Kiệt đột nhiên xuất hiện một toà tháp cao gần bốn mét, chu vi rộng gần hai mét, thân tháp được phủ bằng vàng, gồm bảy tầng, thân tháp khắc đầy những con rồng lượn khúc sống động.

Boongggg ~~~~~!!

Cây chùy mang theo sức mạnh khủng khiếp trực tiếp đập thẳng vào thân tháp, một âm thanh ma sát đáng sợ vang lên. Tên cầm chùy cảm thấy trên thân tháp phát ra một sức đẩy cực kỳ đáng sợ, đẩy bật cây chùy trong tay hắn ra, sức đẩy lớn mạnh tới nỗi khiến hắn không thể giữ vững cây chùy trong tay, cây chùy vượt ra khỏi tay bay bật ra xa. Còn trên thân tháp, chỉ để lại một vết xước nhẹ không hơn không kém mà thôi.

Tên cầm chùy còn chưa kịp hoàn hồn, Dương Kiệt đã áp sát tới trước mặt, tung chiêu “phì lũ bạo liệt quyền” đập thẳng vào đầu, đầu hắn tựa như quả bong bóng nổ tung ra như quả dưa bị cây gậy đập vỡ.

Máu me óc não dính đầy tay và mặt của Dương Kiệt, khiến anh ta buồn nôn muốn quay sang ói ra hết những gì đã ăn hồi sáng nay. Phải cố gắng lắm anh ta mới nén nhịn lại được.

“Bình tĩnh, bình tĩnh. Sau này còn phải gặp phải nhiều cảnh như thế này. rồi sẽ quen dần thôi.” Dương Kiệt sắc mặt xanh xao, không ngừng thăm an ủi bản thân.

Đánh gãy tay một tên, đánh vỡ đầu một tên, tất cả chỉ diễn ra trong vòng năm giây đồng hồ. khiến tên đầu trọc muốn ra tay cũng không kịp.

Nhưng lúc này sống chết của hai tên thuộc hạ đã không còn quan trọng đối với hắn nữa, vì lúc này đôi mắt tham lam của hắn đang dán chặt vào toà tháp được phủ bằng vàng kỳ lạ mà Dương Kiệt vừa dùng để chống đỡ chiêu tấn công đáng sợ của tên cầm chùy.

“Pháp bảo!!!” Đôi mắt của tên đầu trọc rực sáng, như con sói nhìn thấy cô bé quàng khăn đỏ, tên khách mua dâm nhìn thấy cô gái bán hoa, miệng không ngừng nuốt những giọt nước miếng thêm thũng.

“Đại ... đại ca Cứu ... cứu em” Tên bị đánh vỡ tay đang ngồi ngã trên mặt đất lộ ra sắc mặt hoảng sợ tột đỉnh nhìn chăm chăm vào Dương Kiệt ở trước mặt, cơ thể không ngừng lết lùi về sau, miệng không ngừng vang lên những tiếng cầu cứu đầy sợ hãi.

Tên đầu trọc thu lại ánh mắt tham lam của mình, liếc nhìn tên thuộc hạ đang cố gắng lết về phía mình, nhổ một bãi nước bọt vào người hắn: “Phế vật!!” Sau đó ngẩng đầu lên nhìn vào Dương Kiệt, đôi mắt rực sáng cười nói: “Khá lắm con heo mập ú kia, không ngờ mày dám chống chọi người của quân đoàn Ác Sói bọn ta. giết chết hai tên, đánh tàn một tên, hôm nay cho dù đại la kim tiên giáng trần cũng đừng mong cứu được mày. Ta sẽ chặt gãy tứ chi của mày, sau đó ném mày vào hang ổ của thú rừng, chiếm ngưỡng cảnh thú rừng từng chút từng chút nhai ăn mỡ thịt trên người mày, chắc là một cảnh tuyệt vời đấy nhỉ? Khả khả, tất nhiên, nếu như mày quỳ gối trước mặt ta khóc lóc năn nỉ van xin và hai tay dâng tặng toà tháp bằng vàng lúc này mày vừa té ra, ta sẽ rù lòng thương cho mày chết một cách nhẹ nhàng, chết được toàn thân. Thế nào? cơ hội chỉ có một lần, giờ mày lựa chọn muốn chết nhẹ nhàng hay chết đau khổ đây???”

”Nói đi nói lại thì ra là nỗi lòng tham muốn chiếm đoạt Càn Khôn tháp của mình đây mà, mà chết toàn thân với chết không toàn thân có khác biệt gì nhau chứ? ” Dương Kiệt trầm chế giễu tên đầu trọc trong lòng, nhưng sắc mặt vẫn không nổi, thủ thế sẵn sàng đón nhận cơn thịnh nộ của hắn.

Nhìn thấy con kiến dám chống đối, tên đầu trọc phẫn nộ, lộ ra nụ cười hiểm độc, hét lớn: “Con heo mập kia, mày phải chết!!!!!!”

Vụt ~~~~~!!

“Cuồng phong cuồng!!”

Dương Kiệt còn chưa kịp phản ứng, tên đầu trọc đã xuất hiện ngay trước mặt, một cú cuồng được bao phủ bởi những cơn gió lốc ấn thẳng vào ngực của anh ta....

Pằng ~~~~~!!

Áaaa~~~~” Phụt ~~~ phụt ~~~~~!!

Cú cuồng vỗ thẳng vào ngực, cái cơ thể nặng gần cả trăm kg của Dương Kiệt trực tiếp bị cuồng bay ngã về phía sau, tông gãy vô số cành cây thô lớn trên đường, bay tới gần bảy, tám mét mới ngã xuống, máu từ trong miệng phun bắn ra, khuôn mặt không có tí huyết sắc nhô lại vì đau đớn.

Điểm đáng sợ nhất chính là những con gió lốc của cú chưởng lúc này đang xâm nhập vào trong cơ thể của Dương Kiệt tiến hành phá hoại, tựa như những con dao sắc nhọn chặt xẻ xương cốt, kinh mạch và nội tạng trong cơ thể anh ta.

Phải vận hành luân khí số lượng lớn trong đan điền dốc sức tống nó ra khỏi cơ thể, nếu không thì nội thương sẽ càng lúc càng nghiêm trọng hơn nữa.

Tuy đã kịp thời tống những con gió lốc ra khỏi cơ thể, nhưng nội tạng trong cơ thể của Dương Kiệt đã bị tổn thương không nhẹ. Nếu như bị dính thêm vài lần nữa, e rằng anh ta không chết cũng bị tàn phế.

“Tuyệt đối không được để hấn đánh trúng mình nữa.” Dương Kiệt cố gắng nén lại cơn đau khủng khiếp, một viên kim sáng được đột nhiên xuất hiện trong lòng bàn tay, lập tức bỏ vào miệng nhai. Viên đan được vừa vào tới miệng lập tức tan chảy ra, biến thành một dòng dịch thể mát rượi chạy khắp cơ thể, cơn đau trong cơ thể lập tức dịu bớt đi hấn, không còn quá đau đớn như lúc này nữa.

Tên đầu trọc mang theo vẻ mặt khát máu và tham lam quan sát toàn bộ quá trình Dương Kiệt nhai thuốc. Trong lòng hấn trở nên phấn khích tột cùng: “Xem ra thằng nhóc này là một con cá lớn, vừa có pháp bảo vừa có đan dược điều trị trên người của nó tuyệt đối không chỉ có như thế đó, chỉ cần giết chết nó, mọi thứ của nó sẽ thuộc về mình, lần này mình phát tài rồi, kha kha.” Không chút do dự, lại lần nữa dùng một tốc độ nhanh như chớp lao tới tiếp tục tấn công “con mồi” ở trước mắt.

“Cuồng phong bạo vũ!”

Chỉ thấy hai tay của tên đầu trọc tạo thành chưởng, hình thành những đòn tấn công liên miên không ngừng, giống như tên gọi của chiêu thức, tấn công một cách điên cuồng.

Pằng ~~~! Pằng ~~~! Pằng ~~~! Pằng ~~~! Pằng ~~~!.....

Dương Kiệt thi triển giới vương quyền X 2, sức chiến đấu lập tức tương đương với luyện thể tầng thứ 6, không ngừng gạt, đỡ, đẩy, cản hết cú chưởng này tới cú chưởng khác của tên đầu trọc, bị áp chế tới nỗi không ngóc đầu lên nổi, trên đôi tay bắt đầu xuất hiện nhiều vết bầm tím đáng sợ, bộ dạng vô cùng thảm.

“Cuồng phong chưởng!” Chỉ trong chớp lát, Dương Kiệt đã có chút theo không kịp tốc độ tấn công như vũ bão của tên đầu trọc. Lợi dụng lúc anh ta sơ hở, tay phải của tên đầu trọc đã trườn qua cánh tay đang chống đỡ của Dương Kiệt, ấn thẳng vào ngực anh ta.

Pằng ~~~!! Crack ~~~!!

“Phụt ~!” Dương Kiệt bị đánh lùi về phía sau tới năm, sáu mét. Nhưng anh ta vẫn cố gắng trụ vững không để cơ thể bị ngã xuống đất, mùi vị ngọt ngọt tanh tanh xông thẳng tới lưỡi, lại thêm một vũng máu từ trong miệng phun bắn ra, sắc mặt càng lúc càng tái xanh như kẻ bị bệnh nặng.

“Chết này ~~~!!”

Tên đầu trọc thừa thế xông lên, tung người trên không trung, tay phải giơ thẳng ra phía trước, tựa như con chim ưng vồ mồi, ấn thẳng vào vàng trán của Dương Kiệt.

Bị cú chưởng đó ấn vào đầu, không chết cũng sẽ bị biến thành thằng khờ. Nhưng lúc này Dương Kiệt đang bị mất thế, muốn né cũng né không nổi, nhìn thấy bàn tay của hấn càng lúc càng áp sát tới gần, cắn chặt răng hét lớn: “Càn Khôn tháp!” Boong ~~~!!

toà tháp bằng vàng đột nhiên xuất hiện chắn ngay trước mặt, cú chưởng của tên đầu trọc trực tiếp ấn thẳng vào thân tháp.

Chỉ thấy toà tháp rung lên dữ dội, tên đầu trọc bị đẩy bật về phía sau, tạo thành vài cú nhào lộn trên không rồi mới tiếp đất an toàn. ngay sau khi tiếp đất cơ thể hấn không ngừng bước lùi về phía sau vài bước mới trụ vững.

Còn phía Lục Tín, tuy đã được Càn Khôn tháp chống đỡ hết 50% lực chưởng, 50 % còn lại đập thẳng vào người khiến anh ta bị đẩy ngã chổng vó về phía sau. Vết thương trên người càng nghiêm trọng hơn nữa.

Càn Khôn tháp

Độ bền: 4 / 10.

Chống đỡ lấy cú chưởng của người lớn mạnh hơn hai cấp, chỉ hấp thụ được 50% lực đánh, còn độ bền trực tiếp bị giảm tới ba điểm. Chỉ cần tên đầu trọc đánh thêm một chưởng, e rằng Càn Khôn tháp có thể mang đi báo phé được rồi đây.

Đẳng cấp của hai bên cách biệt quá lớn. nếu như tên đầu trọc chỉ là luyện thể tầng thứ 6, thì Lục Tín không cần phải thảm như thế này rồi, hoàn toàn có thể đánh bại lão trọc đó. Nhưng khi đối diện với luyện thể tầng thứ 7, tuy chỉ cách nhau một cấp, nhưng chỉ có nước bị đánh ngóc đầu không lên nổi thôi.

Nhìn thấy toà tháp hoá giải chưởng lực của mình, thậm chí còn khiến mình bị đẩy bật về phía sau, ánh mắt tham lam của tên đầu trọc càng chói rọi hơn nữa. Thấy Dương Kiệt bị đánh trọng thương, không chờ anh ta kịp đứng dậy, tiếp tục lao tới tung đòn kết liễu đối thủ.

“Chết này! Haha, toà bảo tháp sẽ thuộc về ta!!!!” Lần này tên đầu trọc dốc hết toàn lực hùng kết thúc cuộc chiến càng sớm càng tốt, cơ thể tựa như

một mũi tên phóng thẳng về phía Dương Kiệt đang nằm hấp hối, tay phải tạo thành chướng, mang theo tiếng gió rít đáng sợ chướng thẳng vào mục tiêu.

“Liều thôi! Càn Khôn tháp, đề chết nó cho ta!!!” Không còn cách nào khác, Dương Kiệt đặt hết sinh mạng của mình vào canh bạc mạo hiểm, lớn tiếng ra lệnh. Tất nhiên, nếu như còn không xong, vẫn còn lá bài tử trên người.

Tên đầu trọc mang theo nụ cười tham lam khát máu càng lúc càng áp sát tới gần. Đột nhiên cảm thấy trời đất tối sầm lại, kinh nghiệm chiến trường suốt mấy chục năm đã từng cứu mạng hắn nhiều lần khiến hai tay của hắn theo phản xạ tự nhiên giơ cao lên đỉnh đầu. .

Chỉ thấy toà tháp cao trên bốn mét, rộng gần hai mét nặng gần mấy ngàn kg đột nhiên xuất hiện trên đỉnh đầu giáng thẳng xuống.

Hai tay của hắn vừa giơ lên cao lập tức hứng trúng đáy tháp. Sức nặng khủng khiếp của một vật thể nặng mấy ngàn kg từ trên cao rơi mạnh xuống tựa như cây búa đóng mạnh vào cây đinh là hắn..

boonggg~~~~~!!

Rầm~~~~!!

Crack ~~~! Crack ~~~!

Tiếng va đập mạnh kèm theo tiếng xương cốt bị gãy vang lên, cơ thể của tên đầu trọc bị lún sâu xuống đất, xương cốt trong cơ thể của hắn không biết bị gãy hết bao nhiêu chiếc rồi, gân xanh nổi đầy trên trán, trên tay, đôi mắt đầy gân máu giương to ra hết cỡ, máu trong miệng như không cần tiền phun bắn ra như vòi sen.

Cơ thể của tên đầu trọc chỉ bị lún sâu tới đùi rồi ngừng hẳn, tuy hắn đã bị trọng thương, nhưng chưa đủ để giải quyết một người đã đạt tới luyện thể tầng thứ 7. cho nên...

“Hay quá, Không ngờ Càn Khôn Tháp có thể sử dụng như thế này! Mày đỡ hả? Để coi mày đỡ được bao nhiêu cái, tao đập, tao đập, tao đập đập đập!!!!”

“Khônggggg ~~~!!” Boonggg~~~~~!!

Rầm~~~~!!

Boonggg~~~~~!!

Rầm~~~~!!

.....

Tên thuộc hạ còn sót đang ngồi ở cách đó không xa dùng ánh mắt ngờ ngác, khó tin theo dõi từ đầu tới cuối cảnh Dương Kiệt điều khiển Càn Khôn tháp bay lên rồi đập xuống như đóng đinh hết ba, bốn lần.

Cơ thể của tên đầu trọc đã lún sâu hết xuống đất, chỉ để lại hai lòng bàn tay run rẩy còn sót lại trên bề mặt, xem ra tên khốn này không chết cũng bị tàn phế rồi.

Hắn từ hoảng sợ khi bị Dương Kiệt đánh gãy tay phải và nhìn thấy tên đồng bọn bị đập vỡ đầu phải cầu cứu tên đại ca, cho tới khi phản kích hã dạ khi nhìn thấy tên đầu trọc đuổi đánh Dương Kiệt tới nỗi ba mẹ cũng không nhận ra, và cuối cùng là cảnh tên đầu trọc như một cây đinh bị đóng thẳng xuống mặt đất.

Từ hoảng sợ cho tới phản kích khoải trá rồi cuối cùng thành tuyệt vọng. Đúng như câu nói của Dương Kiệt đã từng nói: “Mẹ kiếp, cuộc sống lúc thăng lúc trầm, sóng gió phong ba lúc nổi lúc tàn quả thật là kích thích quá đi.”

Tất nhiên, lúc này hắn còn tâm trạng đâu mà đi cảm nhận cái cảm giác kích thích đó nữa chứ? Vì hắn đã sợ tới nỗi toàn thân run lên cầm cập, ở giữa háng xuất hiện một vật dịch thể màu vàng, miệng không ngừng lầm bầm: “Không thể nào, không thể nào....” Dương Kiệt cố nén nhịn cơn đau khủng khiếp trên cơ thể ngồi dậy, trong lòng bàn tay lần nữa xuất hiện một viên kim sáng được bỏ vào miệng nuốt.

Chỉ trong chốc lát, vết thương trên người đã đỡ hơn rất nhiều, tạm thời có thể đứng dậy được rồi.

Dương Kiệt mang theo nụ cười nham hiểm đắc chí từ từ bước về nơi tên đầu trọc bị đóng xuống đất chuẩn bị trả thù trút giận. Tên khốn này tuyệt đối là tên thù dai, có thù tất trả, hôm nay mày lấy tao hết bao nhiêu, thì ngày mai phải nòn trả lại gấp 10 lần cho tao!!

Bóp ~~~!! Hự ~~~!! Bóp ~~~!! ủa da ~~~!! Bóp ~~~!! Thaaa ~~~!! Bóp ~~~!! Thaaaaa chooooo emmmm~~~~!!

Dương Kiệt trực tiếp từ dưới hố lôi tên đầu trọc lên, thượng cẳng chân hạ cẳng tay dần dần một trận toi tả cho hả giận. Sau đó mới dùng Càn Khôn tháp một lần nữa đè hắn bẹp dẹt, kết thúc cơn đau kéo dài của hắn.

“Ding dong, bạn nhận được 4000 điểm kinh nghiệm! ding dong, bạn đã được thăng cấp!” Ngay sau khi tên đầu trọc tắt thở, bên tai vang lên câu thông báo của hệ thống, cộng thêm hai tên thuộc hạ mỗi người cống hiến 1000 điểm lúc này, Dương Kiệt đã có được 6000 điểm kinh nghiệm, vô cùng hiển

nhien lập tức thăng lên luyện thể cấp 6.

Đúng là đánh quái bằng cấp hoặc vượt cấp lên lv nhanh nhất!

Ngay sau khi hưởng thụ cảm giác sáng khoái áp phê khi thăng cấp, vết thương trên người lập tức lành hẳn, như trong các trò game, mỗi khi thăng cấp đều full máu hồi sinh. Mang nụ cười nham hiểm quay sang nhìn tên duy nhất còn sống sót, hân sự tới nỗi hai mắt trợn ngược ngã xuống chết ngất đi.

Dương Kiệt cũng chẳng phải mấy tên biến thái, chẳng thèm hành hạ hắn làm gì, trực tiếp dùng Càn Khôn tháp đè xuống tiễn hắn theo chân mấy tên đồng bọn.

“Ding dong, bạn nhận được 1000 điểm kinh nghiệm” “Ding dong, hoàn thành nhiệm vụ “anh hùng cứu mỹ nhân” nhận được điểm kinh nghiệm X 5000, linh thạch cấp thấp X 500, tụ khí đan sơ cấp X 10.” Vừa mới thăng cấp chưa được bao lâu, làm xong 1 nhiệm vụ, nhận được trên 5000 điểm, cộng thêm 10 viên tụ khí đan mỗi viên 1000 điểm, tuyệt đối có dư để thăng cấp thêm lần nữa. giá như ngày nào cũng may mắn gặp mất tên chán sống đâm đầu vào chỗ chết như thế này thì hay biết mấy.

Dương Kiệt không ngừng cảm thán không biết khi nào mới được may mắn như ngày hôm nay nữa. Hoàn toàn không nhớ ra rằng lúc này suýt chút nữa thì bỏ mạng dưới tay tên đầu trọc.

Giết quái xong tất nhiên là tới lượt giai đoạn thu lượm chiến lợi phẩm rồi. từ trên người của chúng lục soát ra bốn cái túi càn khôn(Dùng để chứa đựng vật phẩm chết ở thế giới này, giống như càn khôn tháp, chỉ là không gian nhỏ hơn rất nhiều), tài sản cộng lại bao gồm 3670 lượng bạc; 2450 viên linh thạch cấp thấp; vài món phẩm khí gồm một thanh kiếm, một cây chùy và một cây đại đao; năm viên kim sáng được sơ cấp... Tài sản của chúng tuy không nhiều, nhưng con muỗi nhỏ cỡ nào cũng có chút thịt đầy chứ.

Quan trọng nhất là từ trong túi càn khôn của tên đầu trọc tìm thấy một quyển bí kíp võ công: “Cuồng Phong Chưởng” mà hắn dùng để đánh Dương Kiệt tới nỗi ba mẹ cũng không nhận ra, đặc biệt là những con gió lốc có khả năng phá hoại nội tạng, kinh mạch trong cơ thể, gây ấn tượng nhất mạnh đối với anh ta.

Theo giới thiệu thì môn võ công này có thể xếp vào top mười trong những môn võ công thuộc giai đoạn luyện thể, đạt tới cảnh giới hoàng giới tuyệt phẩm. Nghĩa là trước khi đạt tới tiên thiên, có thể sử dụng mà không sợ bị tụt hậu.

Hải lòng cất quyển bí kíp vào trong Càn Khôn tháp, đợi có thời gian sẽ học sau. Lại lục soát một hồi trong túi càn khôn của tên đầu trọc, phát hiện một tấm lệnh bài được đúc bằng bạch kim có hình dáng giống hệt như một ngọn lửa đang bùng cháy, chính giữ lệnh bài có khắc chữ “thánh” to tướng.

Từ trong túi càn khôn lấy tấm lệnh bài ra cầm trên tay quan sát, bên tai đột nhiên vang lên thông báo của hệ thống: “Ding dong, phát hiện một tấm “Thánh Hóa Lệnh”. Kích hoạt nhiệm vụ “Gia nhập Thánh Hóa Tông.”

Thánh Hóa Lệnh: Bạn đang sở hữu 1 tấm thẻ bài đặc trưng của một trong ngũ đại tông môn ở khu vực U Châu, kẻ cầm tấm thánh bài này có cơ hội tham gia cuộc kiểm tra tiềm năng để gia nhập vào Thánh Hóa Tông, hãy mang theo tấm thẻ bài này tìm tới Thánh Hóa Tông và vượt qua được vòng kiểm tra để trở thành môn đồ của Thánh Hóa Tông.

Phần thưởng nhiệm vụ: Cơ hội quay số 1 lần, điểm kinh nghiệm 50000 điểm, cơ hội thăng cấp miễn phí tuyệt học võ công X 1.

“Cái này là Thánh Hóa Lệnh? Nhiệm vụ gia nhập vào Thánh Hóa Tông? Phần thưởng nhiệm vụ sao mà áp phê thế này, I likes, há há, há há há há~~~~!!!” Dương Kiệt phấn khích tới nỗi khoa tay múa chân, ngẩng đầu há há cười lớn, nếu như Kiều Phong có mặt ở đây, chắc chắn mang theo vẻ “tôi không quen biết tên điên này”, quay đầu bỏ chạy như bị ma đuổi thêm lần nữa cho mà xem.

Nhanh chóng kềm nén lại nỗi phấn khích trong lòng, thử vận hành luồng khí trong đan điền truyền thẳng vào tấm lệnh bài, chẳng có tí phản ứng gì cả. lại dùng tay bẻ mạnh vài cái, ngoại trừ tấm lệnh bài quá rắn chắc, chẳng có gì đặc biệt cả. Dương Kiệt mất hết hứng thú bỏ vào trong Càn Khôn tháp, chắc ngoại trừ dùng để làm vật chứng để tham gia kiểm tra nhập môn, chẳng còn tí tác dụng nào nữa.

Nhanh chóng rời khỏi khu rừng ma thú đi thẳng về một ngôi thành khổng lồ được xây cách khu rừng ma thú hai km về phía nam. Trên đường đi có dùng thần thức đi vào trong Càn Khôn tháp, phát hiện cô gái mặc áo choàng đen đó vẫn còn bất tỉnh. Càng tốt, nhanh chóng tìm vào thành nhà trọ nào đó rồi thả ả ra, khỏi sợ bị lộ bí mật trong Càn Khôn tháp.

tón gần nửa tiếng đồng hồ, Dương Kiệt đã từ khu rừng ma thú đi tới ngôi thành khổng lồ.

Hoàng Huyện.

Chính là tên của ngôi thành hoàng tráng ở gần khu rừng ma thú này.

Dưới triều dương, ánh mặt trời chói chang chiếu thẳng lên tường thành hùng vĩ của Hoàng Huyện. mỗi một miếng đều được dùng những tảng đá khổng lồ cao hơn một con người ghép thành, những miếng đá tường thành màu than, sức phòng thủ của nó tuyệt đối đạt tới một đẳng cấp thuộc dạng khủng bố.

trên tường thành, cách mỗi trăm mét đều có một lầu tháp, vào thời chiến tranh, những lầu tháp này có thể biến thành những lầu tháp bắn cung có sức phòng thủ cực lớn, phía trên có trang bị những cây nỏ loại lớn. Sức mạnh của nó đã không thể dùng từ “hủy diệt” để hình dung nữa rồi.

Sự hùng vĩ của tòa thành tuyệt đối có thể quân đội của đối phương cảm thấy nản lòng. Tất nhiên, mục tiêu của tòa thành ở vị trí này chủ yếu dùng để phòng thủ ma thú ở khu rừng ma thú cách đó không xa.

Tồn mười lượng bạc cho lính gác thành mới đi vào được trong thành. Tuy thành Hoàng Huyện chỉ là ngôi thành quân sự chiến lược, nhưng không khí trên đường vẫn rất náo nhiệt.

Hàng rong, cửa hàng ở bên đường buôn bán tấp nập. Hoặc những phú ông giàu có đi dạo mua sắm, hoặc những phụ nữ xách giỏ đi chợ, hoặc những người đàn ông lực lưỡng khiêng vác hàng hoá trên vai, hoặc những đứa trẻ nô đùa trên đường, tựa như phác hoạ ra một bức tranh về cuộc sống bình dị của người dân thời cổ xưa. Tất nhiên là không thể thiếu vô số quân đánh thuê đang tụ tập thành từng nhóm từng nhóm trong tửu lầu, quán hàng rong rôi.

Là một người sống ở thời hiện đại, tuy trước mặt không còn những nhà lầu cao ốc, xe hơi, máy bay. Nhưng sự khác biệt về văn hoá cuộc sống khiến tâm trạng Dương Kiệt rất thư thả, thoải mái. Vô cùng thích thú với phong tục lễ nghĩa của người cổ xưa.

Tìm tới một quán nhà trọ tương đối sang trọng trên con đường náo nhiệt nằm ở khu vực phía bắc thành Hoàng Huyện, mấy hộ gia đình giàu có đa số đều tụ tập ở khu vực này. Ném hai lượng bạc cho tên tiểu nhị, hắn lập tức cười tới nổi tít cả đôi mắt, vô cùng cung kính dẫn Lục Tín đi thẳng vào một trang viên riêng trong nhà trọ.

Mỗi một trang viên độc lập như thế mỗi ngày cần tới mười viên linh thạch cấp thấp, một viên linh thạch cấp thấp= một trăm lượng bạc, có nghĩa chỉ ở một đêm tốn tới một ngàn lượng bạc, đó là một món tiền không nhỏ không phải ai cũng ở nổi.

Phải biết rằng ở đại lục Huyền Thiên này, một hộ gia đình thường dân gồm bốn miệng người, hằng tháng sinh hoạt cũng chỉ tốn khoảng hai mươi lượng bạc là cao rồi. Nên một đêm một ngàn lượng bạc của trang viên này, ngay cả những gia đình giàu có cũng phải đau xót ruột.

Tất nhiên, tiền nào của đó. Bù lại, có được hoàn cảnh trang nhã, sạch sẽ thoáng mát, vườn hoa trăm hoa đua nở, có cả sông giả núi giả, lầu các đầy đủ, tuyệt đối xứng đáng đồng tiền bát gạo.

Vì là trang viên độc lập, nên cũng không sợ bị người khác làm phiền.

Vừa mới kiếm được ba ngàn mấy lượng bạc và hai ngàn mấy viên linh thạch cấp thấp từ tay người chết, tiền từ trên trời rơi vào tay mình, lâu lâu chơi sang cũng không cảm thấy đau xót gì. Nên vô cùng hào phóng bỏ 1 số tiền lớn ra để thuê nguyên căn trang viên độc lập để thử cảm giác hưởng thụ như mấy tay nhà giàu coi sao.

Vào tới phòng khách, đuổi khéo tên tiểu nhị rời khỏi trang viên. dùng thần thức quan sát khắp trang viên không có gì bất thường cả, Dương Kiệt mới từ trong Càn Khôn tháp thả cô gái tên Diệp Tuyền ra.

Bạn đang đọc truyện *Phí Lũ Đại Náo Dị* Giới được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Mình không vào địa ngục thì ai vào địa ngục chứ?

Bước tới quỳ xuống ngay bên cạnh cô gái, nhìn thấy cô ta vẫn còn đang bất tỉnh nhân sự, Dương Kiệt chỉ biết ở đó gãi đầu không biết phải làm sao.

“Chẳng lẽ phải hô hấp nhân tạo? Không được không được, mình còn là trai tơ, nụ hôn đầu sao có thể trao cho 1 cô gái không quen biết được. mà nếu không làm thế, lỡ cô ta ngất xỉu tới chết luôn thì sao? vì cứu người, mình không vào địa ngục thì ai vào địa ngục chứ? làm thôi!!!” Tên khốn mặt dày tỏ vẻ miễn cưỡng đau khổ, nhưng thực ra trong lòng đang thầm nuốt nước miếng thêm thường, chu cái mỏ lại, từ từ, từ từ áp sát miệng cô gái...

“Dâm tặc!!!!” Bópppp ~~~~!

Khi mỏ của tên khốn còn cách miệng của cô gái khoảng năm cm, cô gái đang bất tỉnh đột nhiên mở to đôi mắt thức tỉnh. Nhìn thấy một con heo mập ú xa lạ đang chu mỏ áp sát tới mặt mình, theo phản ứng tự nhiên kêu thét lên một tiếng, đồng thời không quên tặng cho tên khốn 1 cái bạt tai.

Tên khốn bị tát tới nỗi đầu óc quay cuồng, thậm chí nhìn thấy ngôi sao giữa ban ngày. Ngồi ngả mũ về phía sau, dùng tay bịt chặt bên má vừa ăn phải cú tát.

Tên khốn giận tới nỗi mặt đỏ tía tai: “Mẹ kiếp, lâu lâu định làm người tốt mà lại mang hoạ vào thân như thế này.” Phần nộ quá lớn: “Này cô bé, cô đối xử với ân nhân cứu mạng của mình như thế đó hả? nếu như không phải tôi rủ lòng thương cứu mạng cô, e rằng lúc này cô đã bị người của quân đoàn Ác Sói hiếp xong rồi giết, giết xong rồi hiếp tiếp rồi! cô trả ơn cho tôi bằng cú tát thế đó hả?”

Nghe thấy câu gào thét của Dương Kiệt, cô gái mới giật mình phát hiện mình đang nằm trong một căn phòng khách quá sang trọng chứ không phải trong rừng. Xem ra đúng như tên lưu manh ở trước mặt nói, hắn là người đã cứu mình về đây.

Nhưng là người cứu mạng thì sao nào? Là người cứu mạng là có thể tùy tiện áp sát đầu vào mặt mình sao? Nếu như không phải mình tỉnh dậy đúng lúc, e rằng lúc này đã....

Hít sâu một hơi vào người, cô gái lập tức phản pháo: “Nếu đúng như anh là người cứu mạng tôi thì tôi vô cùng biết ơn. Nhưng đừng tưởng vì thế mà anh

muốn làm gì mà làm, lúc này anh chu mỏ áp sát vào mặt là có ý gì? nói đi!!”

Thà không nhắc tới thì thôi, vừa mới nhắc tới Dương Kiệt lập tức nổi giận hùng hục: “Ý gì? Nhìn thấy cô bất tỉnh nhân sự thời gian lâu như vậy, sợ cô có mệnh hệ gì nên tôi rủ lòng thương hy sinh nụ hôn đầu thiêng liêng của mình định hô hấp nhân tạo để cứu tỉnh cô. Cô chưa hỏi rõ nguyên do đã tát tôi một bạt tai, moá, đúng là người tốt khó làm, đừng tưởng tôi hiền là muốn làm gì làm nhé!!” Nhìn thấy qua người vô liêm sỉ, nhưng chưa nhìn thấy qua ai vô liêm sỉ như tên lưu manh này. Nhìn thấy cái vẻ mặt thèm thuồng muốn chảy nước miếng lúc này của hắn là biết hắn không phải là người tốt rồi, giờ ở đó tỏ ra vẻ nhân cách cao sang lắm vậy. Cái gì mà nụ hôn đầu thiêng liêng? bộ của ông là nụ hôn đầu, còn của tôi không phải sao? Mà tôi có yêu cầu ép buộc ông phải hy sinh đầu chứ?

cô gái càng nghĩ càng giận, giận tới nỗi cơ thể run lên cầm cập, nghiêng rầm nghiêng lợi đôi mắt như phóng lửa nhìn chăm chăm tên khốn ở trước mặt, nhưng không thêm nói đầy câu nào. Tranh cãi mấy tên mặt dày vô liêm sỉ như thế này chỉ tổ làm bản thân bức bối thêm mà thôi, im lặng, im lặng là vàng!!

Nhìn thấy cô gái không cãi lại mà chỉ dùng ánh mắt như muốn phang thấy xẻ thịt mình ra nhìn chăm chăm vào mình. Dương Kiệt không kèm được nuốt miếng nước bọt vào cổ họng. Chắc là do cảm thấy chột dạ, nên vô cùng biết điều cảm miệng không nói thêm gì nữa.

Cô gái nhìn chăm chăm vào Dương Kiệt, còn Dương Kiệt thì chắc do có tật giật mình nên đưa mắt nhìn sang hướng khác, nhưng không ai nói với ai nửa lời. Bầu không khí trong phòng khách im lặng tới mức đáng sợ.

Dương Kiệt có chút đứng ngồi không yên, không thể tiếp tục như thế này được. Minh là đàn ông, phải chủ động chút, phá vỡ cái không khí đáng sợ này chứ.

Hít sâu một hơi vào người, Dương Kiệt nhanh chóng tìm chủ đề nói: “E hèm, này cô bé, dù sao tôi cũng là người cứu mạng cô, cô có thể cho tôi biết cô tên gì?”

“Bé cái đầu ông á! lớn hơn người ta được bao nhiêu mà dám kêu tôi là cô bé hả?” Cô gái díu chặt đôi lông mày hai tay chống eo nghiêng rầm nói, dường như vẫn còn rất phản cảm với hành động lúc này của anh ta.

nhưng suy nghĩ một hồi, dù sao người ta cũng từng cứu mình, nói tên cho hắn biết cũng chẳng sao. Nghĩ thế, bèn khẽ thốt ra hai từ: “Diệp Tuyền.”

“Được, chịu trả lời là ok rồi đấy!! chỉ sợ bà câm nín nghe tiếng tôi hót mà thôi.” Nhìn thấy có tiến triển, Dương Kiệt mừng thầm trong bụng, nhưng trên khuôn mặt cố gắng tạo ra vẻ nghiêm túc chân thành, từ từ nói: “À à, thì ra là Diệp cô nương, hân hạnh, hân hạnh được quen biết một đại mỹ nhân như cô nương. Mà nè, cô nương có thể cho tôi biết vì sao cô lại nằm bất tỉnh nhân sự trong khu rừng? Còn nữa, dường như có một toán người đàn ông có khuôn mặt rất dữ dằn đang truy đuổi cô phải không? trông đáng sợ của chúng dường như rất nóng muốn tìm cô cho bằng được thì phải. Cũng may là tôi có mặt kịp thời giúp cô đánh đuổi chúng đi, nếu không lúc này e rằng cô đã nằm trong tay chúng rồi đấy.”

Nghe thấy Lục Tín bắt đầu kể công, nhưng cảm thấy anh ta nói đúng, nếu như lúc mình ngất đi mà lũ người của quân đoàn Ac Sói tìm tới, e rằng lúc này đã bị chúng tóm gọn rồi. Nghĩ tới điều đó, thành kiến đối với Lục Tín đã giảm bớt đi đôi chút. Diệp Tuyền khẽ lộ ra vẻ do dự, nhưng nhanh chóng được cô ta che dấu đi, trầm giọng nói: “Lúc này tôi đang bỏ trốn trong rừng bởi sự truy đuổi của toán người đàn ông hung dữ mà anh vừa nói. Tôi đang ẩn trốn trên cành cây cao rất kín đáo và an toàn tuyệt đối thì đột nhiên trong khu rừng vang lên một tiếng gào thét ma chê quỷ khốc, tôi chịu đựng không nổi những tiếng gào thét kinh khủng đó, nên từ trên cành cây té ngã xuống đất ngất. Còn chuyện vì sao tôi bị mấy người đàn ông kia truy đuổi thì tốt nhất anh đừng nên biết, vì chuyện này không liên quan gì tới anh, biết nhiều chỉ tổ rước họa vào thân mà thôi. Nhưng dù sao tôi cũng rất cảm ơn anh đã cứu tôi thoát khỏi sự truy lùng của chúng.” Nói tới đây, giọng điệu của Diệp Tuyền cũng đã dịu hơn lúc đầu rất nhiều, còn chân thành nói lời cảm ơn Dương Kiệt nữa.

Tất nhiên, nếu như để cô ta biết được tiếng gào thét ma chê quỷ khốc mà cô ta vừa diễn tả là từ trong miệng tên khốn ở trước mặt phát tán ra, khiến cô ta bị bại lộ ngất đi, không biết cô ta có cầm dao đuổi chém anh ta không nữa... “Tiếng gào thét ma chê quỷ khốc...” Dương Kiệt chột da hời hợt.

“Đúng thế, tôi nghi ngờ trong khu rừng có ẩn náu một con thực xác ma điều (chim quỷ ăn xác), loại chim này luôn phát ra những tiếng gào thét kinh khủng như thế khi đang ăn, khiến người lớn nghe phải biến sắc, con nít nghe phải nín khóc.” Diệp Tuyền dúi dụi ngón tay ngọc ngà vuốt nhẹ lên cằm, phân tích một cách nghiêm túc: “Chỉ là không hiểu vì sao những tiếng gào thét đáng sợ đó lại có tiết tấu giống như một điệu khúc kỳ lạ nào đó, thông thường thực xác ma điều không thể nào phát ra những tiếng gào thét có tiết tấu như thế này được.”

Nghe xong những lời phân tích của Diệp Tuyền, không cần nghĩ cũng biết tác giả của những tiếng gào thét ma chê quỷ khốc kia là ai rồi. Lúc này Dương Kiệt chỉ muốn đào cái hố nào đó chui xuống cho bớt xấu hổ.

Mẹ kiếp! giọng ca vàng của mình mà ả dám nói là tiếng gào thét ma chê quỷ khốc của con thực xác ma điều gì đó à??

Diệp Tuyền vừa suy nghĩ ngẩn đầu lên phát hiện Dương Kiệt đang đỏ hết cả khuôn mặt, nổi uất hận bừng bừng hiện rõ trên mặt không có chỗ trút ra trông vô cùng bức bối. Bèn hỏi: “Ừ, có chuyện gì xảy ra mà mặt anh giống như cả thế giới đang thiếu anh tiên vậy?” “Không, không có gì, không có gì cả, hi hi, hi hi!!” Dương Kiệt cố gắng lắm mới kìm nén cơn kích động trong lòng, gắng sức tạo ra nụ cười miễn cưỡng đáp. mặt khác trong lòng thầm nghĩ: “Không phải do ta hát không hay mà vì trên thế giới này không ai biết thưởng thức giọng ca truyền cảm giàu cảm xúc của ta, ta nhịn!!”

Diệp Tuyền chẳng biết chuyện gì đang xảy ra với Dương Kiệt, nhìn thấy anh ta nói không có gì, cũng chẳng suy nghĩ thêm nữa. nhận thấy trời đã xế chiều, mặt trời đã gần xuống núi đi nghỉ ngơi, bèn chấp tay nói: “cảm ơn anh đã cứu mạng tôi, nếu như sau này có cơ hội, tôi sẽ trả mối ơn cứu mạng ngày hôm nay. giờ tôi có công việc phải làm gấp, chào tạm biệt đây, hẹn ngày gặp lại!” nói xong, không đợi Dương Kiệt kịp lên tiếng, quay người bỏ đi.

“ừ, đi cẩn thận, không tiễn, hẹn ngày gặp lại.” Dương Kiệt vẫn cố gắng tỏ ra vô cùng thản nhiên, từ trong Càn Khôn thấp lấy ra tấm lệnh bài “Thánh Hòa Lệnh” cầm trên tay nghiêm.

Dương Kiệt đang chơi chiêu đấy. Anh ta đang đặt cược rằng Diệp Tuyền sẽ quay đầu lại thêm lần nữa. Và khi nhìn thấy “Thánh Hòa Lệnh” trong tay mình, chắc chắn cô ta sẽ lên tiếng truy hỏi, anh ta cho rằng tấm “Thánh Hòa Lệnh” này nhất định có liên quan tới cô ta.

Quả nhiên, trước khi bước ra khỏi phòng khách, Diệp Tuyền đã quay người lại lần nữa để nói lời cáo từ. Phát hiện Dương Kiệt cầm lấy một miếng sắt nghịch trên tay, đôi mắt của Diệp Tuyền lập tức giương to ra hết cỡ, khó tin không tự chủ thốt miệng nói: “Thánh Hòa Lệnh!! Chính là Thánh Hòa Lệnh!! Anh cũng có thánh hòa lệnh sao?”

“Hiệu quả ta cần chính là thế này đây, hi hi.” Dương Kiệt thâm khoai trí trong lòng, nhưng trên mặt cố gắng tạo vẻ ngờ ngác không hiểu: “Thánh Hòa Lệnh? đó là cái gì? có đổi tiền được không?”

“Cái gì? Đổi tiền?” Diệp Tuyền chút muốn lao tới chế cái đầu tên heo mập ở trước mặt để xem xem đầu óc của hắn có phải chỉ toàn tiền hay không, chẳng lẽ không thể hỏi công dụng của tấm thẻ bài đó là gì được sao, sao mở miệng ra là tiền với tiền, Dương Kiệt vô cùng hiển nhiên trở thành “kẻ hám tiền” trong mắt của Diệp Tuyền rồi.

Hít sâu một hơi vào người để bình tĩnh lại, tận tâm giải thích: “Thánh Hòa Lệnh, chính là tấm thẻ bài tượng trưng cho danh tánh của người được lựa chọn tham gia cuộc tuyển mộ đệ tử do Thánh Hòa Tông, một trong ngũ đại tông môn hùng mạnh nhất ở vùng U châu này, người sở hữu Thánh Hòa Lệnh sẽ là người có cơ hội hóa rồng, cho dù là ăn mày, thương nhân, quý tộc hay hoàng tử các nước, đều có thể đi tới Thánh Hòa Tông tham gia cuộc kiểm tra tiềm năng, chỉ cần đạt được yêu cầu, sẽ được thu nhận thành đệ tử tông môn, một bước lên trời, chỉ cần có thể trở thành đệ tử ngoại môn của Thánh Hòa Tông thôi, địa vị sẽ tăng lên gấp vạn lần, ngay cả quan lại quyền quý của các đế quốc hùng mạnh cũng phải tôn kính không dám làm phật lòng. Thử nghĩ xem có quan trọng không chứ?” Nói tới đây, thò tay vào trong lòng rút ra một tấm thẻ bài giống hệt như tấm thẻ bài trên tay Dương Kiệt, nói: “Tôi cũng có một tấm thẻ bài thánh hòa lệnh trên tay đó là lý do vì sao người của quân đoàn Ác Sói đã truy đuổi tôi, mục đích là cướp đi tấm thẻ bài trên tay tôi đem đi giao nộp nhiệm vụ hoặc đem bán với một số tiền rất lớn.”

“Có dzui đó sao? Có thể cướp thẻ bài của người khác đem giao nộp nhiệm vụ và bán cho người khác sao?” Dương Kiệt có chút bất ngờ.

“Tất nhiên, Thánh Hòa Tông chỉ xem thẻ bài chứ không xem người, bất kỳ người nào cầm thẻ bài này tới Thánh Hòa Tông đều có cơ hội tham gia kiểm tra tiềm năng. Mà thẻ bài mỗi lần phân phát ra đều có giới hạn, không phải ai cũng đều có được, những người có tiền có của vì không nhận được thẻ bài, đều có thể dùng một số tiền lớn để giao nộp nhiệm vụ cho các quân đoàn đánh thuê hùng mạnh tìm giúp hoặc dùng tiền để mua bài. Hoàng Huyện là con đường giao điểm chủ chốt để đi tới Thánh Hòa Tông, nên các quân đoàn đánh thuê trong thành đa số đều nhận được nhiệm vụ truy tìm thánh hòa lệnh, nếu như cướp được, giao nộp nhiệm vụ sẽ nhận được hơn một triệu linh thạch cấp thấp, thậm chí có giá mà không có hàng để bán nữa đấy.”

“Một... Một triệu???” Dương Kiệt kinh ngạc tới cùng, có chút cảm không vững tấm thẻ bài trong tay. Một triệu viên linh thạch cấp thấp sẽ mua được bao nhiêu bảo bối được liệu quý giá nhỉ? Sẽ là bao nhiêu điểm kinh nghiệm nhỉ? 1 viên = 50 điểm, 1 triệu có nghĩa là 50 triệu điểm, nếu như hấp thụ xong mình sẽ tăng được bao nhiêu cấp nhỉ? một bước lên mây, tuyệt đối là một bước lên mây.

Tất nhiên, tính là tính thế, nhưng số thời gian ngồi đó từ từ hấp thụ hết một triệu viên linh thạch cũng là cả một vấn đề. Thông thường thì muốn hoàn toàn hấp thụ một viên linh thạch cấp thấp phải tốn mười phút đồng hồ, cá biệt nhanh hơn cũng phải trên năm phút, nghĩa là một tiếng nhanh nhất chỉ được mười hai viên, tương đương với 600 điểm kinh nghiệm, không bằng đi giết một con quái cùng cấp nữa là. Nên người của đại lục Huyền Thiên rất hiếm khi dùng linh thạch để tu luyện, đa số họ chỉ dùng để mua bán trao đổi hàng hóa, dùng để hồi phục lượng chân khí bị tiêu hao trong chiến đấu, hoặc dùng để duy trì vận hành của các trận pháp khổng lồ của các tông môn và vương triều.

Tất nhiên, dùng linh thạch cấp thấp để đổi các linh thạch cấp cao thì tốc độ hấp thụ sẽ nhanh hơn rất nhiều, nhưng ít ai chịu trao đổi linh thạch cấp cao lấy linh thạch cấp thấp, có đổi cũng xê dịch khá cao, thông thường thì 100 viên cấp thấp = 1 viên trung cấp, nhưng muốn đổi ít nhất phải 120 ~ 130 = 1 viên trung cấp.

Nhưng Dương Kiệt không biết điều đó, lúc này đôi mắt của tên khốn đó giống như biến thành hai viên linh thạch sáng lấp lánh, nước miếng nhỏ dãi, miệng không ngừng lầm bầm nói: “một triệu linh thạch, ôi, núi linh thạch đó sao mà mỹ miều thế này, mình có nên mang tấm thẻ bài này đi giao nộp hoặc rao bán không nhỉ?”

“Đồ hám tiền!” Nhìn thấy khuôn mặt mê tiền của Dương Kiệt, Diệp Tuyền không kềm được thăm chửi rủa một câu. Minh đã giải thích rõ ràng giá trị của tấm thẻ bài, thế mà hắn vẫn chỉ việc đổi tiền, đúng là hết thuốc chữa.

“Ừa mà khoan đã, vì sao người của quân đoàn Ác Sói biết rõ trên người cô có tấm thẻ bài mà truy sát vậy?” Thông qua những gì Diệp Tuyền, Dương Kiệt cảm thấy vô cùng khó hiểu bằng cách nào người của quân đoàn đánh thuê biết được ai có thẻ bài trong người mà ra tay cướp lấy.

“Vì cứ mỗi năm năm thì Thánh Hòa Tông sẽ phân phát ra một lượng lớn thẻ bài ra khắp nơi trong khu vực U châu, mỗi một vương triều, mỗi một thành trì đều nhận được số thẻ bài nhất định, thông thường thì những tấm thẻ bài đó sẽ rơi vào tay những gia tộc hùng mạnh, nhưng cũng có một số ít dùng làm phần thưởng dành cho các thiên tài trong khu vực, thử nghĩ xem, một ngôi thành có gần chục gia tộc, nhưng số thẻ bài chỉ nằm trong tay những gia tộc hùng mạnh hoặc có những thiên tài đáng sợ nhất trong khu vực, số nhiều thật ít, những gia tộc không có thẻ bài tất nhiên là không cam tâm rồi, họ sẽ giao nộp nhiệm vụ xuống cho quân đoàn đánh thuê cướp thẻ, khi giao nộp nhiệm vụ xuống tất nhiên là có để lại thông tin, diện mạo và đặc tính của người sở hữu thẻ để người của quân đoàn đánh thuê nhận biết mà đánh chặn. Đó là lý do vì sao tôi bị quân đoàn đánh thuê Ác Sói truy sát ở nơi này.”

“Nếu như vậy thì những gia tộc đó tự ra tay không phải hơn sao? Tự nhiên tốn một số lượng linh thạch lớn giao cho quân đoàn đánh thuê để làm gì?” Dương Kiệt vẫn có chút không hiểu.

“Những gia tộc đó sẽ không dám tự ra tay, vì theo quy tắc ngầm của các gia tộc trong khu vực, gia tộc sẽ không được phép ra tay với người đã sở hữu thẻ bài, nếu như ai dám làm hỏng quy tắc, sẽ bị những gia tộc còn lại vây đánh, mục đích là để bảo vệ một phần nào đó đối với người sở hữu thẻ, không

ai muốn tạo cơ cho gia tộc khác vây đánh mình, nên cách tốt nhất là tốn một số tiền để lên lên giao nhiệm vụ xuống cho người phía dưới làm, cho dù sau này bị bắt quả tang, chỉ cần nói là thẻ này do tôi mua từ người khác, ai có bằng chứng kết tội tôi chứ? Khả năng giữ thông tin khách hàng của hiệp hội lính đánh thuê ngay cả tông môn cũng không thể nhúng tay vào, huống chi là các gia tộc ở vương triều chứ? Tốn một số tiền nhỏ mà không cần mang họa vào thân, ngu gì không làm. Một triệu linh thạch đối với những gia tộc như thế này chỉ là con số nhỏ nhoi mà thôi.”

“Thì ra là thế.” Dương Kiệt thầm thở phào nhẹ nhõm, cũng may là người của quân đoàn đánh thuê chỉ thông qua thông tin do người giao nhiệm vụ cung cấp chứ không phải có bí quyết đánh hơi được tấm thẻ bài, vậy là mình chỉ cần thận trọng một chút, không ai biết được trên tay mình có một tấm thẻ bài quan trọng như thế này.

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Chính nhân quân tử Dương Kiệt

“Phù, cuối cùng cũng đã thoát ra khỏi được thành Hoàng Huyền rồi.” Hướng đông bắc nằm giữa ranh giới khu rừng ma thú và thành Hoàng Huyền, một bóng người to tròn như một trái bóng khổng lồ dùng tay lau sạch những giọt mồ hôi trên trán, khẽ quay đầu nhìn về hướng thành Hoàng Huyền, thầm thở phào nhẹ nhõm một cái.

Ngay sau khi suy qua nghĩ lại, Dương Kiệt quyết định nén nhịn cơn đau như cắt khi nhìn thấy gần cả triệu linh thạch cấp thấp ngay trước mặt mà không thể vơ tay ra chụp nổi, anh ta quyết định dùng tấm thẻ bài để hoàn thành nhiệm vụ được giao chứ không dùng nó để trao đổi linh thạch.

Khoan nói tới phần thưởng nhiệm vụ một cơ hội quay số, hai cơ hội tăng cấp kỹ năng tuyệt học miễn phí có giá trị hơn một triệu linh thạch cấp thấp rồi.

Và lại sau khi nghe lời giải thích của Diệp Tuyền, muốn hấp thụ hết cả triệu linh thạch cấp thấp để thăng cấp là điều không tưởng, chỉ có thể dùng chúng để trao đổi mua bán thứ gì đó, nhưng một triệu linh thạch cấp thấp trong tay, nói nhiều không nhiều, nói ít cũng không ít, chỉ đủ để mua những vật phẩm báu vật không quá cao cấp, mà cho dù cao cấp cỡ nào đi nữa, cũng sao mà giá trị bằng hai cơ hội tăng cấp kỹ năng tuyệt học chứ? Nên đã vô cùng quả quyết cùng Diệp Tuyền đồng hành tới Thánh Hóa Tông để tham gia đợt tuyển mộ đệ tử để gia nhập vào tông môn.

Họ tên: Dương Kiệt.

Lv: 7 (Tương đương với luyện thể tầng thứ 7)

Điểm kinh nghiệm thăng cấp 30/15000

Tuyệt học võ công đã theo học: Giới vương quyền tầng thứ 1 (Độ tu luyện: 18 / 1000); Phi lũ xung thiên pháo(hoàng giới sơ cấp(Độ tu luyện: 23 /100)); Phi lũ bạo liệt quyền(hoàng giới sơ cấp (Độ tu luyện: 3 /100)); Cuồng Phong chương (Hoàng giới tuyệt phẩm, không thể thăng cấp)

Cuồng Phong chương (hoàng giới tuyệt phẩm):Chương pháp cực đỉnh của giai đoạn luyện thể, tăng 100 % sức sát thương, mang theo hiệu ứng cuồng phong xâm nhập cơ thể hủy hoạt kinh mạch của kẻ địch.

Báu vật sở hữu:

Cần Khôn tháp

Cấp bậc: Pháp khí (Trung cấp) (Số linh thạch cấp thấp cần thiết để thăng cấp: 0/10000)

Sức phòng thủ: Có thể chống đỡ sức tấn công toàn lực của cấp luyện thể tầng thứ 10 trở xuống.

Độ bền 20 / 20 (khi độ bền trở về bằng 0, sẽ không thể sử dụng được nữa.)

Chỉ sau một đêm, bảng thông số của Dương Kiệt đã trở nên hoành tráng hơn rất nhiều. Sau khi hoàn thành nhiệm vụ “anh hùng cứu mỹ nhân” được 5000 điểm kinh nghiệm, cộng thêm năm viên tụ khí đan khi luyện hóa xong được thêm 5000, vừa đủ 10000 điểm để thăng cấp lên cấp 7, lại tốn thêm 2000 linh thạch cấp thấp để nâng cấp cần khôn tháp lên thành pháp bảo trung cấp, học luôn cuồng phong chương, có thể nói, thực lực của Dương Kiệt đã tăng lên vài bậc so với một ngày trước đó, nếu như lúc này gặp lại tên trọc của quân đoàn Ác Sói, chỉ cần vài chiêu đã đủ để lấy mạng của hắn, không còn bị hắn đập như con chó như hôm qua nữa.

Diệp Tuyền tỏ ra vô cùng kinh ngạc về tốc độ thăng cấp của Dương Kiệt, chỉ sau một đêm đã từ luyện thể cấp 6 đột phá lên luyện thể cấp 7 thậm chí lên tới cảnh giới đỉnh điểm, khiến cô ta choáng váng cả đầu óc, rốt cuộc là con heo mập này đã ăn qua thứ gì mà thăng cấp lẹ vậy nhỉ? Nếu như để cô ta biết được mọi sáng sớm hôm qua chỉ mới luyện thể tầng 5, chỉ một ngày đã thăng 2 cấp, không biết khuôn mặt của cô ta sẽ đẹp đến như thế nào nhỉ?

Đối diện với chất vấn của Diệp Tuyền, Dương Kiệt chỉ tỏ vẻ chảnh chọe, dùng tay vuốt vuốt mái tóc của mình, ngẩng đầu lên nói một câu: “ vì tôi là thiên tài!” Lập tức được cô ta đáp lại bằng ngón tay giữa.

Sau một đêm nghỉ ngơi tại quán trọ, cả hai chuẩn bị rời khỏi thành Hoàng Huyện để lên đường tới Thánh Hóa Tông, ai ngờ phát hiện người của quân đoàn Ác Sói xuất hiện khắp nơi trong thành để lục soát hung thủ đã giết chết bốn thành viên trong quân đoàn, ngoài ra còn truy tìm tung tích của Diệp Tuyền, người đang giữ tấm thẻ bài Thánh Hóa Lệnh, và chắc chắn có liên quan tới cái chết của bốn người kia.

Biết được tin đó, cả hai sợ tới nỗi không dám ló đầu ra khỏi nhà trọ, nhưng cứ ở mãi trong này không ổn, vì thời hạn tham gia đợt tuyển mộ của Thánh Hóa Tông chỉ còn khoảng nửa tháng, nếu như trong vòng nửa tháng không kịp có mặt tại địa điểm kiểm tra, tấm thẻ bài trên tay sẽ mất tác dụng, lại phải đợi thêm năm năm nữa.

đây cũng được xem là một bài thử thách giành cho những ai sở hữu thẻ bài trên tay, nếu như không đủ thực lực và vận may để vượt qua muôn vàn khó khăn xa xôi vạn dặm để đi tới Thánh Hóa Tông, thì xem như là một tên phế vật, Thánh Hóa Tông không cần phế vật, chỉ tiếp nhận thiên tài thực thụ mà thôi.

Suy qua nghĩ lại, không còn cách nào, đành phải lần nữa tốn hai trăm viên linh thạch cấp thấp để tạo ra một không gian ảo để Diệp Tuyền ẩn trốn ở trong đó, còn Dương Kiệt sẽ mang theo cô ta rời khỏi thành Hoàng Huyện. Vì người của quân đoàn Ác Sói chỉ biết mặt mũi của Diệp Tuyền, còn Dương Kiệt thì không, bốn tên kia đã chết cả rồi, có ai thấy được anh ta là thủ phạm cơ chứ. Quân đoàn Ác Sói chủ yếu là truy bắt Diệp Tuyền mà thôi, còn Dương Kiệt có đứng ngay trước mặt quân đoàn trưởng của chúng, chúng cũng chẳng thèm đếm xỉa tới anh ta nữa là.

Tất nhiên, Dương Kiệt đã yêu cầu trong thời gian đó Diệp Tuyền phải rơi vào trạng thái ngủ say trước khi anh ta thu vào không gian ảo, vì đó là bí mật của anh ta, tuyệt đối không thể để cho một người mới gặp mặt không được bao lâu biết được.

Dưới ánh mắt nghi ngờ và không tin tưởng của Diệp Tuyền, Dương Kiệt chỉ lạnh lạnh nói một câu: “Cô không còn cách nào khác ngoài việc phải tin tôi, nếu như cô không đồng ý, hãy tiếp tục ở lại nơi này, còn tôi thì xin khước, vì người mà chúng cần tìm là cô chứ không phải là tôi, tôi sẽ tự mình lên đường tới Thánh Hóa Tông trước đây, cô để vượt mặt cơ hội đợt tuyển mộ này, đừng có hối hận à nha.”

Không còn cách nào khác, nếu như không chấp nhận lời đề nghị của Dương Kiệt, Diệp Tuyền có thể sẽ bị nhốt lại ở thành Hoàng Huyện, trễ mất đợt tuyển mộ của Thánh Hóa Tông, đó là niềm mơ ước và cũng là niềm hy vọng của cả gia tộc cô ta, gia tộc đã tốn biết bao tâm huyết để sở hữu một tấm thẻ bài giao cho mình, tuyệt đối không thể để vượt mất được.

Dưới ánh mắt mang hàm ý “anh mà dám làm bậy với tôi thì tôi sẽ liều mạng với anh” của Diệp Tuyền, Dương Kiệt tỏ vẻ không hài lòng, thậm chí lẩm bẩm nói nhỏ: “chẳng lẽ khuôn mặt của mình không đáng tin như vậy sao? không thể nào, tự soi gương nhìn lên nhìn xuống, nhìn ngang nhìn dọc, vẫn đẹp trai phong độ như ngày nào, khuôn mặt lúc nào cũng khắc bốn chữ “chính nhân quân tử”, sao ả có thể nghi ngờ một người có phong thái cao thượng như mình được chứ?”

Nếu như để Diệp Tuyền nghe thấy những lời anh ta nói, chắc chắn cô ta sẽ ói ngay tại chỗ.

Tên mặt dày không biết xấu hổ!!

Và thế, nuốt viên thuốc ngủ có hiệu quả trong hai tiếng đồng hồ rồi ngủ thiếp đi. Dương Kiệt lập tức nhờ hệ thống tạo ra không gian ảo rồi đưa Diệp Tuyền vào bên trong, sau đó vô cùng ung dung tự tại đi thẳng ra quán trọ, trên đường đi còn không ngừng chào hỏi, phối hợp với người của quân đoàn Ác Sói để truy tìm hung thủ, đợi tới khi cảm thấy chơi đủ, mới rời khỏi thành Hoàng Huyện, hướng thẳng về phía đông bắc, lên đường tới Thánh Hóa Tông.

“Đã gần hết giờ rồi, thả cô ta ra thôi.” Ngó nghiêng ngó dọc thấy không có ai bám theo, cảm thấy đã vô cùng an toàn, lập tức liên lạc với hệ thống thả Diệp Tuyền ra khỏi khoảng không gian ảo đó.

Nhìn thấy khuôn mặt nghiêng nước nghiêng thành, thân hình yếu điệu bốc lửa với tư thế nằm đầy khiêu gợi đang nằm bất động ngay trước mặt mình, Dương Kiệt có chút muốn hóa thân thành cảm thú ngay lập tức.

“Cảm thú? Cảm thú cũng không bằng? mình nên làm vai nào nhỉ? không được, một “chính nhân quân tử” đầy cao thượng như mình, tuyệt đối không thể làm chuyện cảm thú như thế này được, chỉ là... ngay cả cảm thú cũng không bằng, có bị cô ta xem thường không nhỉ?”

“Chính nhân quân tử” Dương Kiệt tỏ ra do dự không quyết, nửa muốn hóa thân thành cảm thú, nửa lại hình tượng cao thượng của mình, tỏ ra vô cùng phiền não.

“Hê, đã hơn hai tiếng rồi mà sao ả chưa thấy tỉnh vậy? hay là lực thuốc quá mạnh, ả bị ngất thiệt luôn rồi.” Quỳ xuống ngay trước mặt Diệp Tuyền, dùng tay vỗ nhẹ lên má cô ta vài cái, vẫn không thấy động tĩnh, trong lòng rung lên một cái: “Mẹ kiếp, chẳng lẽ lại phải “hô hấp nhân tạo” sao? Đừng giỡn chứ, lần trước suýt chút mất đi nụ hôn đầu, không những không được cảm ơn mà còn bị tát một cú vào mặt, lần này có đánh chết cũng không làm.” Không ngừng nuốt những vũng nước miếng thèm thuồng vào họng, cố gắng lờ ra vẻ bất cần.

“Nhưng chẳng lẽ cứ để ả nằm bất động ở đó tới khi nào đây? Ai mà biết được người của quân đoàn Ác Sói có đi tuần tra lục soát ở gần đây không chứ, lỡ như bị chút phát hiện thì toi. Và lại, chẳng lẽ à ngất đi hai, ba ngày không tỉnh, mình phải ở đây chờ đợi sao? Lỡ trễ thời hạn tham gia đợt tuyển mộ thì sao đây? Không được, phải “hô hấp nhân tạo” giúp ả tỉnh lại ngay mới được.” “Chính nhân quân tử” cố gắng tìm ra lý do để mình có thể “hô hấp nhân tạo” giúp đối phương tỉnh lại, trong lòng không ngừng tự nhủ: “Không phải ta muốn làm thì, nhưng tình thế ép buộc mà thôi.”

Cái mỏ chu lại như cái miệng heo, cơ thể run lên vì phấn khích từ từ áp sát tới môi của Diệp Tuyền vẫn còn nằm bất động trên mặt đất.

“Dâm tặc ~~~~~!!”

Bốp ~~~~~!!

Và thế là một cái bạt tai lần nữa tiếp xúc với khuôn mặt đầy mỡ thịt của Dương Kiệt, Diệp Tuyền khuôn mặt đầy giận dữ, nộ khí xung thiên quát: “Đồ đệ tiện, lần này là lần thứ hai rồi nhé, lần này còn lý do gì để chối cãi nữa hả!!!”

“Mẹ kiếp, sao lần nào cũng tỉnh đúng lúc thế này, trễ chút chết sao” Dương Kiệt vừa dùng tay xoa xoa cái má vừa dính bạt tai vừa lảm bảm nói nhỏ.

“Cái gì, người vừa nói gì?” “Đâu có, tôi định nói 1, thấy cô ngủ thiếp đi lâu quá, tưởng cô chịu không nổi lực thuốc bị bất tỉnh nhân sự, nên mới định ra tay cứu chữa thôi mà. Thời gian là vàng bạc, lỡ cô cứ nằm bất tỉnh hết mấy ngày mấy đêm thì sao? Lỡ người của quân đoàn Ác Sói đuổi tới thì sao? Tôi là thế chỉ vì nghĩ tới đại cuộc mà thôi.” Dương Kiệt mang theo vẻ mặt cao thượng biết nghĩ tới đại cuộc nghiêm giọng nói.

Diệp Tuyền giận tới nổi mặt đỏ tía tai, ngón tay run rẩy chỉ thẳng về phía Dương Kiệt, không biết dùng lời nào để nói về tên mặt dày này, nếu như không phải mình tỉnh lại kịp thời, nụ hôn đã bị hấn cướp hết hai lần rồi đấy. Thế mà giờ này hấn vẫn không biết xấu hổ cho rằng hấn đã làm đúng, còn mình là người có lỗi sao? ời trời ơi, hãy giáng tía sét xuống đánh chết tên đâm tặc đáng ghê tởm này đi.

Diệp Tuyền tự hứa rằng sau này cho dù có chết cũng không bao giờ ngất đi trước mặt tên đại đâm tặc này lần nữa.

Nhìn thấy vẻ mặt giận dữ của Diệp Tuyền, Dương Kiệt có chút chột dạ, vội vã thay đổi đề tài: “Thôi thôi, giờ cô đã tỉnh rồi, chúng ta hãy mau chóng lên đường thôi, hiện giờ chúng ta chỉ cách thành Hoàng Huyện không bao xa, nếu như người của quân đoàn Ác Sói đuổi theo tới đây thì toi cả lũ.”

Nói xong, vẫy tay một cái quay người bước đi phía trước, không dám đối diện với Diệp Tuyền nữa.

Sau một hồi hít thở dồn dập để bình tâm lại, Diệp Tuyền nghiêng răng nghiêng lợi vừa bước đi vừa trù ẻo: “Đồ đâm tặc, đồ hám tiền, đồ mặt dày, ta chỉ mong có tia sét giáng thẳng vào người ngươi, còn không thì chỉ mong người của quân đoàn Ác Sói xuất hiện ở gần đây để phang thây xẻ thịt con heo mập người ra làm mồi nhậu, hừ hừ~~~~~!”

“Này cô nương, không cần thiết phải trù ẻo như vậy chứ? tôi còn chưa kịp chạm vào người cô mà, có thiệt thòi gì đâu mà làm dữ vậy, vả lại, cô trù ẻo người của quân đoàn Ác Sói xuất hiện ở đây, không chỉ tôi mang họa, ngay cả cô cũng không thoát được đâu mà ở đó trù ẻo.” Dương Kiệt nghe những lời trù ẻo của Diệp Tuyền ớn lạnh cả xương sống, đúng là chỉ phụ nữ và tiểu nhân đều khó nuôi, người xưa không gạt mình chút nào.

Cái gì mà vẫn chưa thiệt thòi gì? chẳng lẽ phải đợi tới lúc thiệt thòi rồi mới được lên tiếng hả? Diệp Tuyền nhin không nổi nữa, phẫn nộ quát: “ta”

“Con heo mập đó nói đúng đấy, không chỉ nó bị phang thây xẻ thịt, ngay cả cô cũng sẽ theo chân hấn xuống dưới suối vàng để cùng bầu bạn với nhau tiếp nhé.”

Cả hai giật mình hoảng hốt quay người nhìn về phía vừa phát ra tiếng nói, chỉ thấy một người đàn ông mặt mày hung tợn bị chột bên mắt trái, cao to lực lưỡng, trên người mặc một bộ giáp màu bạc, trên ngực có thêu hình một con sói đang ngẩng cao đầu hú, sau lưng có treo một cây cự kiếm thô to hơn cơ thể một người đàn ông trưởng thành từ trong khu rừng nhỏ ở gần đó từ từ bước ra, trên môi mang theo một nụ cười chế giễu khiêu khích.

“Xin tự giới thiệu một chút, tại hạ Trương Kỳ, phó quân đoàn trưởng của quân đoàn Ác Sói, rất hân hạnh khi được làm đúng yêu cầu của quý cô nương vừa nói.” Phóng ánh mắt đầy nhục vọng đề tiện về phía Diệp Tuyền, dùng chiếc lưỡi liếm nhẹ lên môi nói tiếp: “Tất nhiên, trước khi chết, ta sẽ cho cô được hưởng thú sự khoái lạc khi được làm một người đàn bà chân chính.”

Người của quân đoàn Ác Sói!!

Diệp Tuyền không ngờ mình có tiềm năng trở thành thầy bói, vừa mới trù ẻo xong lập tức hiệu nghiệm, người của quân đoàn Ác Sói đã đuổi theo tới đây. Nhìn khí thế trên người người đàn ông đó, tuyệt đối đã đạt tới cảnh giới luyện thể tầng thứ 10, chỉ còn nửa bước chân nữa sẽ đột phá thành tiên thiên.

Dương Kiệt luyện thể tầng thứ 7, Diệp Tuyền luyện thể tầng thứ 6, gặp phải 1 tên luyện thể tầng thứ 10, chỉ có nước quỳ mà thôi, hoàn toàn không có cơ hội nào cả.

Dương Kiệt phóng ánh mắt oán trách về phía Diệp Tuyền, đó, cái miệng hôi của cô đó, cái tốt thì không thấy linh nghiệm, cái xấu thì linh nghiệm ngay lập tức, giờ giải quyết sao đây??

Diệp Tuyền khóc không thành tiếng, tại sao câu đầu không linh nghiệm mà câu sau lại linh nghiệm nhỉ? Giờ phải làm sao đây? Chẳng lẽ nhắm mắt chờ chết? À không, tên khốn đó định làm nhục mình, không được, tuyệt đối không được, cho dù là tự vẫn, cũng không được để lão độn vào người mình.

Diệp Tuyền vô cùng quả quyết, nén lại cơn hoảng sợ trong lòng, chuẩn bị liều mình tử chiến.

Chỉ thấy Dương Kiệt mang theo vẻ mặt của con chó bị luộc chín đầu bước tới trước mặt Trương Kỳ, nịnh bợ cười: “Kỳ gia, Kỳ gia à, em út rất hân hạnh khi được gặp mặt Kỳ gia ở nơi này, em đã nghe uy danh của Kỳ gia từ đâu, hôm nay được gặp quả thật danh bất hư truyền, phong độ đẹp trai, oai phong lẫm liệt, sự ngưỡng mộ của em đối với Kỳ gia tựa như sóng nước ngủi ngủi, liên miên Không thứ gì có thể cản nổi” Trương Kỳ tỏ ra khoái trá với những lời có cánh của Dương Kiệt, còn Diệp Tuyền nghe xong những lời nịnh bợ đó không kềm được muốn quay người sang 1 bên để ới.

Không lo nghĩ tới việc phản kháng mà chỉ biết cúi đầu nịnh bợ kẻ địch, Tên khốn này không có chút sĩ diện sao?

Nếu như để Dương Kiệt nghe thấy, chắc chắn sẽ dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn chằm chằm vào Diệp Tuyền hỏi “Sĩ diện? Sĩ diện là gì vậy? Có ăn được không? Thiên nhiên hay nhân tạo? Bao nhiêu tiền 1 kg?”

Trương Kỳ tỏ vẻ khoái trí vỗ vỗ lên vai của Dương Kiệt cười nói: “Tốt, tốt, nề tình mảy như tên thái giám biết nịnh bợ trước vua, ta sẽ không phang thây xẻ thịt mảy ra làm mồi nhậu nữa...” “Dạ, dạ, cảm ơn, cảm ơn Kỳ gia, Kỳ gia quả thật hiệp cốt nhân tâm, từ bi đại lượng, quả thật là một tia sáng chói rọi soi sáng con đường cho tụi em đi theo...”

“Được rồi, được rồi, ta hứa sẽ không phang thây xẻ thịt mảy rồi mà, ta sẽ cho mảy được chết một cách nhanh chóng nhẹ nhàng, để được toàn thây vậy.”

Dương Kiệt giật mình hoảng hốt khi những chiêu tấn công bằng miệng không tác dụng, vội vã nhảy lùi về phía sau, cười khổ hỏi: “Kỳ gia, có nhầm lẫn gì không ạ? Tụi em chỉ là người đi đường, đâu có đắc tội gì tới Kỳ gia, tại sao lại phải lấy mạng bọn em chứ?”

“Đúng là các ngươi không có đắc tội ta...” Sắc mặt của Trương Kỳ trầm xuống, ánh mắt quét qua chiếc túi càn khôn treo trên eo của Dương Kiệt, lạnh lùng nói: “Nhưng các ngươi dám giết hại người của quân đoàn Ác Sói, có chết trăm lần ngàn lần cũng chưa hết tội.”

“Không có, tuyệt đối không có, em nhìn thấy người của quân đoàn Ác Sói lập tức cung kính chào hỏi rồi quay đầu bỏ chạy, sao dám giết người của Kỳ gia chứ? Có nhầm lẫn gì không ạ.” Dương Kiệt lắc đầu như say sóng, mang theo vẻ mặt vô tội chối cãi.

“Vậy chiếc túi càn khôn kia sao lại nằm trên người ngươi nhỉ? Người của quân đoàn Ác Sói khi vừa gia nhập quân đoàn sẽ được tặng cho một chiếc túi càn khôn, trong túi càn khôn đó đã được khắc trận pháp theo dõi trên đó, chỉ cần ở trong phạm vi mười mét lập tức có thể cảm nhận được có phải là người của mình hay không? Lúc ở trong thành ta đã cảm nhận được túi càn khôn của bốn tên thuộc hạ đã chết, nên đã âm thầm theo đuôi ngươi tới nơi này, không ngờ lại được chứng kiến một chuyện thú vị.” Nói tới đây, đôi mắt của lão lóe qua tia sáng tham lam, ý lão muốn nói tới khoảng không gian đã cất giấu Diệp Tuyền, lúc này khi thả cô ta ra, đã lọt vào đôi mắt của lão. Trương Kỳ lập tức nhận ra rằng trên người Dương Kiệt có báu vật vô giá.

Có thể cất giấu người sống, tuyệt đối là báu vật độc nhất vô nhị trên đại lục Huyền Thiên này, nếu như báu vật đó lọt vào tay mình, chắc chắn sẽ...

Nghĩ tới đây, nhịp thở của Trương Kỳ trở nên dồn dập hơn bao giờ hết.

“Chiếc túi càn khôn này sao?” Dương Kiệt mang theo vẻ mặt ngờ ngác cầm lấy túi càn khôn treo trên eo lên, khó tin hỏi.

Túi càn khôn đó thuộc về tên trọc đã chết dưới tay anh ta, lẽ ra với càn khôn thấp trong người, anh ta không cần thiết phải có túi càn khôn nữa, vì càn khôn thấp cao cấp hơn không biết nhiều lần so với chiếc túi đó. Chỉ là mang theo tâm lý không muốn để người khác biết mình mang trọng bảo trên người, mang theo một chiếc túi càn khôn để có thể che mắt thiên hạ, không ngờ lại xảy ra rắc rối như thế này.

“Đồ ngốc, đồ của quân đoàn Ác Sói mà dám giữ trên người, không bị phát hiện mới là lạ á!!!” Diệp Tuyền giận tới nổi mặt đỏ tía tai, cũng biết hẳn là tên hám tiền, không ngờ lại tham tới mức độ như vậy, lấy hết đồ trong túi càn khôn là được rồi, còn lấy luôn cái túi làm gì vậy trời???

Đại ca ơi, chẳng lẽ không biết rằng tuyệt đối không được lấy túi càn khôn của người chết sao? Hẳn đang tự đâm đầu vào chỗ chết đây mà! à không, còn kéo mình chết theo nữa chứ. Trời ơi là trời, sao con lại quen biết được tên khốn hại gia đình hại bạn bè như thế này chứ?

Diệp Tuyền lần này quả thật nghi oan cho Dương Kiệt rồi, anh ta mới tới thế giới này chưa được bao lâu, lại sống trong khu rừng ma thú, mới vào thành được một ngày, sao mà biết được những điều tối kỵ đó chứ?

Dương Kiệt vừa chỉ về túi càn khôn, sau đó lại chỉ về phía Diệp Tuyền, nghiêm giọng nói: “Kỳ gia, túi càn khôn này do ả này đưa cho tôi, tôi hoàn toàn không liên quan gì tới cái chết của thuộc hạ ngài cả, oan có đầu, nợ có chủ, Kỳ gia hãy tha cho em và xử đẹp ả này đi.”

Cả Trương Kỳ và Diệp Tuyền đều ngơ người trước câu nói của Dương Kiệt.

Mẹ kiếp, tên khốn này đúng là tuyệt phẩm, bán đứng bạn bè một cách không cần suy nghĩ, đặc biệt là một cô gái xinh đẹp nghiêng nước nghiêng thành như thế này chứ, thế mà bị hắn bán một cách không do dự! chết nhất đến thế là cùng.

“Đồ dâm tặc, đồ hám tiền, đồ mặt dày, đồ chết nhất, đồ” Dương Kiệt vô cùng vinh dự có thêm một biệt hiệu nữa.

Bạn đang đọc truyện *Phì Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Diệt luyện thể tăng thứ 10

“Hahahahaha~~~~!!!” Trương Kỳ cười một cách đắc chí, không ngờ mới nghe thấy uy danh của mình đã khiến chúng nội bộ lung củng rồi, tuy một đánh hai không phải là vấn đề, nhưng lỗ tốn sức hơn ai mà không muốn chứ? Dùng lưỡi liếm liếm môi của mình, nhìn về phía Diệp Tuyền khiêu khích nói: “Người xưa có câu, hãy chọn bạn mà chơi, quả thật không sai chút nào? Cô bé, giờ có hối hận lắm không?”

“Hắn không phải bạn tôi!!!” Diệp Tuyền không thèm nhìn mặt Dương Kiệt nữa, quay sang hướng khác hừ mạnh 1 tiếng nói.

“Đúng thế, đúng thế, em không quên biết gì cô ta cả, em chỉ là người qua đường mà thôi, Kỳ gia hãy mau chóng ra tay xử đẹp con nhỏ này để trả thù

cho thuộc hạ của mình đi, em sẽ đứng sang một bên cổ vũ và làm khán giả cho Kỳ gia. À há, có cần em đề tay đề chân của ả xuồng cho Kỳ gia dễ hành sự không nhỉ? Mà thôi, để Kỳ gia tự giải quyết mới kích thích chứ nhỉ, cô lên Kỳ gia, Kỳ gia cố lên~~!” Tên khốn chỉ trong nháy mắt đã biến thân thành tên thuộc hạ chân thành nhất của Trương Kỳ.

“Cầm miệng~~~!!” Cả Diệp Tuyền và Trương Kỳ cùng lên tiếng quát.

Diệp Tuyền căm hận Dương Kiệt thì khỏi cần nói rồi, ngay cả Trương Kỳ cũng tỏ vẻ không ưa gì tên khốn này, là lính đánh thuê, tôn chỉ quan trọng nhất là nghĩa khí, vì anh em hai đao đâm vai cũng được, tuy bản thân lão chưa chắc là người trọng nghĩa khí, nhưng ít ra bề ngoài hành xử sao cho phải đạo, còn tên khốn này bán đứng bạn bè 1 cách công khai như vậy, tất nhiên là khó có thể chấp nhận rồi.

Bị cả hai quát mắng, Dương Kiệt lộ ra vẻ mặt vô tội, im lặng đứng sang một bên không nói năng gì nữa.

Quay sang Diệp Tuyền, Trương Kỳ mang theo ánh mắt đầy dâm nhục, phấn khích cười nói: “Giờ ý cô bé thế nào? Muốn chống cự trong tuyệt vọng hay là vui vẻ phối hợp với ta để hưởng thụ cực lạc khoái cảm? Ta lại thích sự chống cự của cô bé cơ, như vậy mới phấn khích, khả khả khả khả~~”

“Đồ biến thái!” Diệp Tuyền cắn răng phẫn nộ quát. còn Dương Kiệt thì trầm suy nghĩ trong lòng.

“Biến thái? Ta khoái cách xưng hô đó, khả khả.” Nói xong, từng bước từng bước bước về phía Diệp Tuyền đang mang theo vẻ cảnh giác hoảng sợ.

Nhìn thấy con mồi vùng vẫy trong tuyệt vọng, Trương Kỳ cảm thấy phấn khích khoái lạc như đang lên mây vậy, cơ thể của lão đột nhiên tăng tốc, chỉ trong nháy mắt đã xuất hiện ngay trước mặt Diệp Tuyền, thậm chí cô ta có thể ngửi thấy mùi hôi thối bốc ra từ miệng lão phà ra...

“Hồ Diệp loạn vũ chương~~~!!”

Tay phải tạo chương tung ra, sau lưng nhấp nháy hình ảnh một con bướm sắc sỡ dạng khí, con bướm dạng khí đó nhanh chóng thu nhỏ lại, tựa như bị hút hết vào bàn tay phải, ẩn thẳng vào ngực của Trương Kỳ ở trước mặt.

“Hoàng giới tuyệt phẩm?? Nhưng thật đáng tiếc, cô bé còn yếu quá đấy.” Trương Kỳ lộ ra nụ cười chế giễu, tay tạo thành chảo, chụp lấy bàn tay tung chương của Diệp Tuyền đang ẩn tới, sau đó khẽ dùng sức, kéo cả người cô ta về phía mình, một cú đâm đâm thẳng vào bụng của cô ta.

Bốp~~~!

“Hự~~”

Diệp Tuyền trực tiếp bị đánh bay ra, té ngã trên mặt đất, toàn thân run rẩy, đau không chịu nổi, không còn đủ sức đứng dậy nữa.

Khoảng cách giữa luyện thể tầng thứ 6 và luyện thể tầng thứ 10 cách biệt quá xa, thậm chí lão không cần dùng tới tuyệt học, chỉ một cú đâm thường đã khiến Diệp Tuyền mất hết sức chiến đấu. Cũng may là lão còn muốn làm nhục Diệp Tuyền, nên vẫn còn nương tay, chứ bộc phát hết toàn bộ sức lực trong người ra, đánh vào người không chết cũng bị thành tàn phế.

“Hoan hô, Kỳ gia uy dũng vô song, võ công cái thế, chỉ một chiêu đã dễ dàng đánh bại con ả đáng ghét kia, quả thật lợi hại, sự ngưỡng mộ của đệ đối với Kỳ gia tựa như sóng nước....” Dương Kiệt mang theo vẻ phấn khích khoái trá bước tới bên cạnh Trương Kỳ, những lời nịnh bợ lấy lòng như không cần tiền nhót thẳng vào đầu lão, khiến lão khoái trí tột cùng, dùng ánh mắt chế giễu quét qua Dương Kiệt, cười lạnh quát: “Xéo~~~!!”

“Dạ, dạ, em xéo, em xéo ngay ạ.” Dương Kiệt không hề tỏ vẻ ái ngại, vẫn như con chó bị luộc chín đầu hí hí cười lấy lòng, nếu như phía sau tên khốn có đuôi, chắc giờ đang quay như cái chong chóng rồi, khẽ nhích sang một bên.

Trương Kỳ hừ mạnh một tiếng, không thèm quan tâm tới con heo mập đó nữa, từng bước từng bước bước về phía Diệp Tuyền vẫn còn nằm vùng vẫy trên mặt đất.

“Khả khả, vùng vẫy đi, chống cự đi, nguoi có la thất thanh cũng chẳng ai tới cứu nguoi đâu.” Trương Kỳ như tên tội phạm hiếp dâm dương dương tự đắc nhìn con mồi vùng vẫy trong tuyệt vọng.

“Chưa chắc.” “Cái gì??”

“Giới vương quyền X 2, phi lũ bạo liệt quyền~~~!!”

Pằng~~~~~!!

Hự~~~~!!

“Dinh dong, kích hoạt hiệu ứng đẩy lùi~~~!”

Sau lưng của Trương Kỳ trực tiếp hứng trọn cú đâm đánh lén, cộng thêm hiệu ứng đẩy lùi năm mét, té ngã nhào về phía trước, máu từ trong miệng phun bắn ra, lập tức bị thương không nhẹ.

“Mày... Mày dám chơi khăm tao~~~!!” Lúc này bị thái độ của Dương Kiệt đánh lừa, nên đã mất hết cảnh giác, để nguyên cái lưng lại cho anh ta, tất nhiên là không cần khách sáo rồi, trực tiếp một cú đâm đâm thẳng vào lưng, khiến lão bị thương ngay tức khắc.

“Đồ ngốc, để nguyên cái lưng cho ta, không đánh người thì đánh ai chứ?? phi lũ xung thiên pháo~~~~!!” Thừa thế xông lên, mỗi một bước chạy của Dương Kiệt đều khiến cho mặt đất rung chuyển, khi cách Trương Kỳ còn khoảng một mét, hai chân nhún mạnh xuống đất, cái cơ thể nặng gần 160 kg vô cùng khó tin tung bay lên cao gần năm mét, hai tay hai chân duỗi thẳng ra, tạo thành một chữ đại (大), tựa như một trái bom được máy bay thả xuống, oanh tạc mục tiêu ở phía dưới.

“Không~~~~~!!”

Rầm~~~~!!

Á~~~~~!!

Crack~~~~!!

“Dinh dong, kích hoạt hiệu ứng choáng váng.”

Trương Kỳ gào thét một tiếng đầy đau khổ, bị vật thể nặng gần 160 kg từ trên cao năm mét thả xuống đè vào người, cho dù luyện thể tầng thứ 10 cũng có chút chịu không thấu, thậm chí có thể nghe thấy xương cốt trong người bị gãy vụn vài chiếc.

Lão không kịp định thần, một cảm giác mê man choáng váng ập thẳng vào đầu, nhất thời tựa như người mất hồn không thể làm gì cả.

Chính là hiệu ứng choáng váng của phi lũ xung thiên pháo!

Không ngờ mình may mắn như vậy, đánh hai chiêu mà hai chiêu đều kích hoạt hiệu ứng, tất nhiên là không thể bỏ qua cơ hội đập chó dưới nước rồi, vội vã từ trên người Trương Kỳ bò dậy, tay phải tạo thành chưởng ấn thẳng ngực lão.

“cuồng phong chưởng~~~~~!!”

Rầm~~~~!!

Cú chưởng mang theo luồng khí màu xanh lá đập thẳng vào ngực, khiến xương cốt trong người lão bị gãy vụn ra hết. Chưa hết, hiệu ứng cuồng phong từ lòng bàn tay truyền thẳng vào cơ thể của Trương Kỳ, không ngừng di chuyển khắp nơi để tàn phá kinh mạch trong người lão.

Trương Kỳ đã kêu không thành tiếng, đôi mắt đầy vẻ phẫn nộ, khó tin, thậm chí có chút hoảng sợ, con đau khủng khiếp khi bị cuồng phong tàn phá kinh mạch khiến lão gân xanh nổi đầy trên trán, toàn thân ướt đẫm mồ hôi, hít thở một cách yếu ớt.

Luyện thể tầng thứ 7 đánh bại luyện thể tầng 10, chiến tích này có thể nói là kỳ tích, nhưng nếu nghĩ kỹ lại, thì đó là điều tất nhiên. Ngay từ đầu đã mượn theo thái độ hạ thấp mình để đối phương mất cảnh giác, để anh ta có cơ hội đánh lên từ phía sau.

Thực ra Trương Kỳ mất cảnh giác với Dương Kiệt một phần vì thái độ của anh ta, một phần vì thực lực của anh ta, chỉ là luyện thể tầng thứ 7, cho dù có bị đánh lên, luyện thể tầng thứ 7 có đánh vào người, cũng chỉ đủ ngãi ngựa mà thôi, nên hoàn toàn không để Dương Kiệt trong mắt mình, vô cùng thân nhiên giễu cợt con mồi, lão làm sao nghĩ được Dương Kiệt có bí pháp giới vương quyền trong tay, chỉ trong chớp lát có thể tăng gấp đôi sức sát thương của mình chứ? Kèm theo xui xẻo dính ngay hai hiệu ứng của chiêu đánh, thậm chí không kịp ra tay phản kháng đã bị đánh thành tàn phế rồi.

Nếu như ngay từ ban đầu lão thận trọng một chút, trực diện xử lý Dương Kiệt trước tiên, nếu như lão không dính liền hai hiệu ứng trong chiêu thức của anh ta, bị mất đi sức phản kháng, e rằng lúc này lão và Dương Kiệt đã thay đổi vị trí với nhau rồi.

Tất nhiên, trên đời này không có thuốc hồi hạn để uống, giờ lão có hồi hạn cũng đã quá muộn rồi.

“Dinh dong, tiêu diệt kẻ địch luyện thể tầng thứ 10, bạn nhận được 10000 điểm kinh nghiệm.”

Một cú đấm kết liễu mạng sống của tên biến thái đó, bên tai lập tức vang lên câu thông báo của hệ thống, trên môi lập tức lộ ra nụ cười khoái trá.

Quay lại phát hiện Diệp Tuyền vẫn còn mang theo vẻ ngờ ngác khó tin nhìn chằm chằm về phía mình, lập tức mang theo nụ cười chiến thắng, dùng tay vuốt vuốt mái tóc của mình, dương dương tự đắc bước tới trước mặt cô ta, hí hí cười nói: “Thế nào? Quá kinh ngạc phải không? Quá thần phục phải không? không cần phải ngưỡng mộ anh, vì anh chỉ là truyền thuyết mà thôi.”

Nhìn thấy cái khuôn mặt đầy mỡ thịt đang rung chuyển liên hồi vì tròng cười khoái trá của tên khốn, Diệp Tuyền có chút muốn đấm một cú vào mặt hán cho bồ ghét. Nhưng không thể phủ nhận rằng Dương Kiệt có tư cách dương dương tự đắc như thế này. Luyện thể tầng thứ 7 giết chết luyện thể tầng thứ 10, ngoại trừ những tên được gọi là “quái vật” ra, ngay cả những người được cho là thiên tài ở vùng U Châu cũng chưa chắc làm được. Tất nhiên, một phần là do Trương Kỳ chủ quan khinh địch, nhưng thay Dương Kiệt thành một người luyện thể tầng thứ 7 khác, cho dù Trương Kỳ chủ quan khinh địch đứng yên cho đánh, cũng chưa chắc đánh vỡ được chân khí phòng ngự của lão, chứ đừng nói tới đánh bại.

Có thể nói, sức chiến đấu của Dương Kiệt đã có thể vượt trên cả những thiên tài, gần sánh bằng với những tên “quái vật” của vùng U châu rồi.

Tất nhiên, đó chỉ là nói về sức chiến đấu, còn về thực lực thì anh ta vẫn còn thua xa so với những tên thiên tài, vì ở độ tuổi của anh ta, nhiều thiên tài đã đạt tới cảnh giới luyện thể tầng 10 đỉnh điểm, chỉ còn cách nửa bước chân đã có thể bước vào tiên thiên, thậm chí không ít người đã là tiên thiên từ lâu rồi.

Nhưng bù lại Dương Kiệt lại sở hữu một hệ thống nghịch thiên trong tay, việc đuổi kịp và vượt qua những người được cho là thiên tài hoặc quái vật, chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng đây là lần thứ hai tên khốn đó đã ra tay cứu mạng mình, để mình khỏi bị rơi vào cảnh bị làm nhục bởi tên biến thái đó. Nếu như trong lòng không có chút cảm kích là điều không thể, nhưng mà lúc này nhìn thấy vẻ mặt dương dương tự đắc của hắn, nhớ lại những lời nói của hắn lúc lấy lòng tên biến thái kia, đặc biệt là câu “ Có cần em đè chân đè tay ả xuống cho Kỳ gia dễ hành sự không nhỉ”, giờ nhớ lại còn muốn phun máu, mặc dù biết hắn nói thể là muốn làm tên Trương Kỳ mất cảnh giác, nhưng không sao kèm được con giận dữ lại bùng phát dữ dội.

Hừ mạnh một tiếng rồi quay đầu sang hướng khác, không thèm để ý tới tên khốn mặt dày đó nữa.

Nhìn thấy Diệp Tuyền không thèm chiêm ngưỡng “ chiến tích vẻ vang” của mình nữa, cảm thấy mất hết hứng thú, bểu môi nhún nhún vai, sau đó quay người lao tới bên cạnh cái xác của Trương Kỳ, bắt đầu công việc “ đào xác” của mình.

Nghe thấy những tiếng cười khoái trá phản kích tột cùng khi kiểm tra tài sản của người chết của Dương Kiệt, Diệp Tuyền không kèm được thâm chửi: “ Đồ háms tiền.” từ trong túi càn khôn của mình rút ra một lọ đan dược, đổ một viên ra nhét vào miệng nhai, sau đó bó gối ngồi ngay người lại luyện hóa dược thuốc để điều trị vết thương trên người.

Tổn gần nửa tiếng đồng hồ, lực thuốc trong người mới hoàn toàn hóa giải, vết thương cũng đã lành lại 80 %, chỉ cần thêm một, hai ngày nữa sẽ hoàn toàn lành hẳn.

Đôi mắt với cặp mí dài cong vút xinh xắn từ từ mở ra, phát hiện Dương Kiệt đang ngồi cách đó không xa, đầu quay ngang quay ngược như đang quan sát cảnh giác gì đó, trên tay cầm lấy hai chiếc xiềng đang nướng hai con vật như con thỏ ở đồng lửa ở trước mặt.

Nhìn thấy Diệp Tuyền rời khỏi trạng thái điều trị, Dương Kiệt mỉm cười đưa một chiếc xiềng thịt đã được nướng thành màu vàng óng trước mặt cô ta nói: “ Điều trị xong rồi hả, vậy thì cầm lấy món thịt thỏ nướng ăn cho lại sức, cô vừa mới bị thương xong, cần phải tâm bổ lại mới được.”

Diệp Tuyền có chút cảm động với hành động của anh ta, không chỉ ngồi ở gần đó canh gác giùm mình, mà còn nướng sẵn thịt cho mình ăn nữa chứ, xem ra hắn cũng ga lăng chu đáo nhỉ, không đáng ghét như hồi mới gặp.

Hai má ửng đỏ, sau đó cầm lấy xiềng thịt mà Dương Kiệt đưa qua, dịu giọng nói: “Cảm ơn.” Ai ngờ cô ta còn chưa kịp bỏ thịt vào miệng nhai, một câu nói tiếp theo của Dương Kiệt đã khiến chút thiện cảm đối với anh ta tan biến theo chiều gió.

“ Không cần phải cảm ơn, món thịt “ Linh Mục thỏ” này là ma thú cấp một, thịt của nó rất có ích cho những người luyện thể, được bày bán trong các quán tửu lầu sang trọng trong thành Hoàng Huyện, mỗi con chỉ tốn có năm mươi viên linh thạch cấp thấp, nể tình quen biết, tôi không tính tiền công nướng giùm cô, cô chỉ cần trả đúng năm mươi viên linh thạch cho tôi là được rồi.” Dương Kiệt dúm mắt cười nói, lóp mồm thịt trên đôi má rung lên liên hồi.

“ Không có, biến ~!!” Diệp Tuyền máu nóng sôi lên sùng sục, bỏ món thịt thỏ vào miệng nhai như nhai tươi nuốt sống món thịt trên tay, chắc trong mắt cô ta món thịt thỏ trong tay lúc này đã biến thành Dương Kiệt mất rồi.

Nhìn thấy Diệp Tuyền mang theo vẻ như muốn nhai tươi nuốt sống mình mà nhai con thỏ, Dương Kiệt không dám chọc điên cô ta nữa, thâm trầm bậm nói nhỏ: “ Xem như cho cô thiếu trước vậy, làm gì mà dữ thế không biết.”

“ Cái gì? ngươi vừa nói cái gì?” “ À không có, ý tôi muốn nói là món thịt thỏ này rất ngon, rất bổ đó mà.” “ Hừ hừ.”

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Tư Mã Thiên

Vọng Nguyệt son!

Thánh Hóa Tông nằm có khu vực U châu, tận cùng vùng cực bắc, gần sát biên giới của khu rừng ma thú, là tông môn chủ lực chống lại sự bành trướng của lũ ma thú trong khu rừng, có thể nói, những đế quốc, vương quốc của vùng U châu mấy trăm năm nay có được sự bình yên phát triển, Thánh Hóa Tông có công sức không nhỏ.

Tông môn được đóng trên dãy núi Vọng Nguyệt dài vạn trượng, từ chân núi nhìn thẳng lên đỉnh núi, tựa như một cây thiên trụ đỡ lấy cả bầu trời vậy.

Thiên địa linh khí nồng nặc, ở nơi này tu luyện một ngày tuyệt đối có thể xem như mười ngày ở thế giới bên ngoài. Cho nên Vọng Nguyệt son được người đời gọi là “ động thiên phúc địa” quả thật không sai chút nào.

Lúc này các thị trấn lân cận sống dưới sự che chở của Thánh Hóa Tông nằm dưới chân núi Vọng Nguyệt son đã đông nghẹt người, đó đều là những thiên tài ở bốn phương tụ tập lại ở đây, chuẩn bị tham gia đợt tuyển mộ của Thánh Hóa Tông, chỉ mong một bước lên trời, cá chép hóa rồng.

“Cái gì? Đùng giỡn chứ, lại hết phòng rồi sao?” Trong một quán trọ trong thị trấn, một bóng người có thân hình to tròn như một trái bóng khổng lồ, bên cạnh đi theo một cô gái có sắc đẹp nghiêng nước nghiêng thành, thành hình yếu điệu bốc lửa sau khi nhận được cú lắc đầu của chương quỹ của quán nhà trọ, sắc mặt trở nên vô cùng khó coi.

“Xin quý khách thông cảm, mấy ngày nay thiên tài ở bốn phương tụ tập về đây để chuẩn bị đợt tuyển mộ môn đồ của Thánh Hỏa Tông, nên quán trọ nên trong tình trạng cháy phòng, hay là quý khách thử đi quán khác hỏi thăm thử xem” Chương quỹ tỏ ra vô cùng cung kính, tận tình giải thích lý do.

Có thể không cung kính được sao? Ai mà biết được trong những người này ai sẽ một bước lên trời, cá chép hóa rồng cơ chứ? Làm ăn sinh sống dưới sự che chở của Thánh Hỏa Tông, tất nhiên là không thể vô lễ với những người tới đây tham gia đợt tuyển mộ rồi, lỡ như đắc tội với người trúng tuyển, sau này người ta quay lại trả thù, tới lúc đó không biết đi khóc với ai đây.

“Căn này là căn thứ mười rồi, bọn tôi đã đi khắp thị trấn rồi, chẳng chỗ nào còn phòng cả. Biết làm sao đây? Chẳng lẽ tối nay phải ngủ ngoài đường hả trời!” Dương Kiệt mang theo vẻ mặt oán trách nhìn vào chương quỹ nói, khiến chương quỹ tỏ vẻ ngại ngùng bắt lực nhún nhún vai.

Tất nhiên, Dương Kiệt không có ý trách cứ gì ông ta cả, dù sao cũng do người ta hết phòng chứ không phải là không cho mình thuê, anh ta chỉ là muốn than thở vài câu mà thôi.

Lắc đầu thờ dài một tiếng, quay sang Diệp Tuyền nói: “Đi thôi, thử đi tìm thêm vài chỗ nữa xem sao.” Diệp Tuyền gật đầu định quay người rời khỏi, đột nhiên trong phòng ản ờ đại sảnh vang lên một giọng nói cao ngạo: “Này cô nương xinh đẹp, nếu cô không chê thì hãy tới phòng ta vậy, ta vừa đặt một phòng hạng sang trong quán trọ này, phòng ốc rộng rãi, chiếc giường vừa mềm mại vừa to, đủ để lăn lên lộn xuống ở trên đó đấy, hi hi.”

“Mẹ kiếp, tên nào chán sống rồi sao mà dám đi chọc con hổ cái này?” Vội vã quay đầu lại nhìn vị “anh hùng” dám chạm vào mông cộp, là một thanh niên chạc tuổi mười sáu, mười bảy, khuôn mặt đẹp trai phong độ, chỉ là sắc mặt xanh xao, quầng mắt thâm đen, chắc là một tay thường xuyên lao vào tửu sắc, trên người mặc bộ đồ công tử cao quý, một mình ngồi trên một chiếc bàn lớn ngay trung tâm đại sảnh, trên bàn bày đầy những món ngon đất tiền, là một công tử lắm tiền nhiều của đây mà.

Tên công tử đang dùng ánh mắt dâm tà quan sát toàn thân trên dưới Diệp Tuyền, hần lập tức nhận ra rằng Diệp Tuyền vẫn còn là “trinh nữ”, cộng thêm sắc đẹp nghiêng nước nghiêng thành, thân hình bốc lửa, không biết hấp dẫn hơn biết bao nhiêu lần so với những thiếu nữ đã từng qua tay hắn, miệng không ngừng có động tác nuốt nước bọt.

Không chỉ tên công tử kia như vậy, hầu hết những tên khách nam trong đại sảnh đều mang theo ánh mắt dâm nhục nhìn chằm chằm vào Diệp Tuyền, tựa như tên đồ tể đang ngắm soi con mồi vậy.

Đúng là hồng nhan họa thủy!

“Thấy chưa, đã bảo trước khi vào đây phải dùng tấm vải che mặt rồi mà, lại gặp rắc rối nữa rồi.” Dương Kiệt quay sang Diệp Tuyền than trách nói.

“Biến ~~~!!” Diệp Tuyền hừ mạnh một tiếng, sau đó quay sang tên công tử vừa lên tiếng lạnh lạnh nói.

“To gan ~~~!!” Tên công tử sắc lạnh trầm đen như than, dùng tay vỗ mạnh bàn một cái, lạnh lạnh nói: “Không một người phụ nữ nào có thể từ chối Tư Mã Thiên ta đây, cô cũng không ngoại lệ.”

“Tư Mã Thiên? Người này chính là Tư Mã Thiên sao?”

“Đúng thế, đúng thế, đệ nhất thiên tài của Tô Thành, con cháu đích truyền của một trong tam đại gia tộc hùng mạnh nhất Tô Thành, Tư Mã Thiên chính là người này sao?”

“Nghe nói Tư Mã Thiên thiên tư cực cao, mới mười bảy tuổi đã đạt tới cảnh giới luyện thể cấp 9, tuyệt học gia tộc “hồn nguyên nhất khí thủ” đã luyện tới cảnh giới cực điểm, sức chiến đấu có thể đánh ngang ngửa với một cao thủ luyện thể cấp 10 đấy.”

“Nghe nói tuy Tư Mã Thiên thiên tư kỳ tài, nhưng là người háo sắc tột độ, biết bao thiếu nữ ở Tô Thành đã bị hãm hại dưới tay hắn, có người dám phản kháng thậm chí bị hắn diệt cả gia đình, sau khi hãm hại thiếu nữ đó xong còn đem bán cho thanh lâu, e rằng cô nương xinh đẹp này cũng khó thoát rồi đây.”

“Suyt, nói nhỏ thôi, không sợ chết hả?”

Những câu bàn luận to nhỏ của những người ở xung quanh đã lọt hết vào tai của Dương Kiệt và Diệp Tuyền, nhưng cả hai vẫn tỏ vẻ dửng dưng như không có chuyện gì xảy ra cả, hoàn toàn không thêm quan tâm tới “chiến tích lấy lòng” của tên Tư Mã Thiên.

Luyện thể tầng thứ 9 đánh ngang ngửa với luyện thể tầng thứ 10? Có gì đáng để bận tâm cơ chứ? Phải biết rằng con heo mập ở bên cạnh mình, ở luyện thể tầng thứ 7 đã chơi chết một tên luyện thể tầng thứ 10, huống chi hiện giờ hắn đã đạt tới luyện thể tầng thứ 9 chứ. Mới cách nay vài hôm, trên đường đi gặp phải toán cướp có thủ lĩnh là luyện thể tầng thứ 10, tên heo mập này chỉ một cú đấm, một cú đè, một cú chương đã dễ dàng lấy mạng tên thủ lĩnh đó rồi, huống chi tên này chỉ đánh ngang ngửa với một cao thủ luyện thể tầng thứ 10 chứ? Hoàn toàn không cùng một đẳng cấp được.

Đúng thế, mất gần nửa tháng từ Hoàng Huyện đi tới Thánh Hỏa Tông, trên đường đi không bình yên chút nào, nào là gặp phải cướp núi, nào thì gặp phải ma thú ở khu rừng ma thú chạy ra săn mồi, vô cùng hiển nhiên tất cả đều trở thành điểm kinh nghiệm cho Dương Kiệt thăng cấp. Chỉ trong vòng nửa tháng đã từ luyện thể cấp 7 thăng lên luyện thể cấp 9. Tốc độ thăng cấp của anh ta đã khiến Diệp Tuyền há hốc mồm không nói nên lời, nhưng riết

rồi cũng thành quen, cho dù sáng mai tỉnh dậy mở mắt ra thấy anh ta đột phát thành luyện thể cấp 10 hay thậm chí là tiên thiên, cũng không cảm thấy quá bất ngờ nữa rồi.

Bản thân Diệp Tuyền cũng không kém, đã từ luyện thể cấp 6 đột phá thành luyện thể cấp 7, đó là công lao Dương Kiệt để dành lại mấy tên lè tè để cô ta chiến đấu, không nguy hiểm tới tính mạng tuyệt đối không ra tay, để cô ta từ trong chiến đấu không ngừng củng cố bản thân, tiến hành đột phá. Chỉ trong vòng nửa tháng đã đạt tới luyện thể cấp 7. phải biết rằng Diệp Tuyền mới tròn 16 tuổi, hoàn toàn không thua kém gì so với đệ nhất thiên tài của Tô Thành như Tư Mã Thiên, thậm chí còn đáng sợ hơn nữa.

Tư Mã Thiên này giờ vang mang theo vẻ mặt cao ngạo hưởng thụ khi nghe người khác bàn tán về “uy danh” của mình, nhưng phát hiện Dương Kiệt và Diệp Tuyền vẫn tỏ vẻ thản nhiên không chút lo sợ, cảm thấy “uy danh” của mình bị xúc phạm, đặc biệt là thái độ của con heo mập đứng bên cạnh người đẹp, khiến mình bị mất mặt, phần nộ đập bàn một cái, nhìn về phía Dương Kiệt lạnh lạnh quát: “Con heo mập kia, ai cho phép mày dám đứng gần người đẹp của ta hả? Biết điều thì mau chóng lăn tới trước mặt ta quỳ xuống khấu đầu, tự phế hai tay của mình, ta sẽ rủ lòng thương tha mạng cho mày.”

“Heo Mập? Quỳ xuống khấu đầu? Tự phế hai tay?” đôi mắt của Dương Kiệt rực sáng, lập tức tạo ra vẻ nịnh bợ lấy lòng, vừa dúi mắt cười hí hí vừa từ từ bước tới trước mặt Tư Mã Thiên, nhìn đáng vẻ anh ta giống như đã sợ hãi trước “uy danh” của Tư Mã Thiên mà làm theo yêu cầu của hắn thì phải.

Thái độ của anh ta lập tức khiến những người có mặt trong đại sảnh tỏ vẻ khinh thường chế giễu, thậm chí có chút cười trên đau khổ của người khác.

Diệp Tuyền cũng mang theo vẻ mặt thương hại khi nhìn Dương Kiệt bước đi, nhưng vẻ mặt thương hại đó không phải dành cho Dương Kiệt, mà là dành cho tên ngốc Tư Mã Thiên kia. Tên ngốc đó dám đụng tới điều tối kỵ của Dương Kiệt gọi hắn là "heo mập", đúng là chán sống rồi. Mỗi lần tên heo mập đó tạo ra vẻ mặt như thế này là có người xui xẻo.

Cầu trời phù hộ cho thằng nhỏ!

Tư Mã Thiên vẫn chưa biết con đại họa sắp ập tới đầu mình, vẫn mang theo vẻ mặt cao ngạo ngẩng cao đầu, chờ đợi con heo mập kia tới quỳ xuống trước mặt mình khấu đầu.

“Ồ thì ra chính là Thiên gia đó hả, Thiên gia đẹp trai phong độ, uy dũng vô song, danh tiếng lẫy lừng, hôm nay được gặp mặt quả thật danh bất hư truyền, sự ngưỡng mộ...” “Thôi thôi, đừng nói nhiều nữa, mau quỳ xuống khấu đầu, sau đó tự phế hai tay rồi rút xéo, ta còn nhiều việc phải làm với mỹ nhân kia, không có thời gian ở đây nghe người làm nhảm” Tư Mã Thiên tỏ vẻ khinh thường, vẫy vẫy tay không thèm để ý tới Dương Kiệt nữa, đôi mắt dâm tà của hắn đã dán chặt vào cơ thể bốc lửa của Diệp Tuyền.

“Dạ dạ, quỳ xuống khấu đầu, tự phế hai tay, đơn giản thôi mà.” Bàn tay thô to đầy mỡ thịt nhanh như chớp chụp lấy cái đầu của Tư Mã Thiên, không đợi hắn kịp phản ứng, kéo đầu hắn đập mạnh xuống chiếc bàn ăn bày đầy thức ăn đắt tiền.

Rầm~~~~~!!

Cái đầu của Tư Mã Thiên va chạm với chiếc bàn bằng gỗ mun cao cấp, lập tức vỡ tung toét, thức ăn phun bắn ra rơi đầy mặt đất, không ít thức ăn dính đầy trên khuôn mặt của Tư Mã Thiên.

“Mày...Mày dám...”

Bóp~~~~~!!

Tư Mã Thiên phần nộ tột cùng khi bị đánh lén, đặc biệt là tóc tai khuôn mặt và bộ đồ trên người dính đầy nước canh, mỡ thịt của thức ăn, khiến một người tự cho là thiên tài công tử như hắn muốn nổi điên lên định vùng dậy giết chết con heo mập dám cả gan ra tay với mình.

Dưới cặp mắt ngơ ngác của biết bao người có mặt trong đại sảnh, không đợi hắn kịp vận hành chân khí trong cơ thể đứng dậy phản kháng, Dương Kiệt vùng tay chụp lấy cổ áo của hắn nhắc bổng người hắn lên, trực tiếp tặng cho một cú bạt tai vang dội vào mặt hắn, khiến chân khí trong người hắn lập tức bị nhiễu loạn, nhất thời không thể phát huy.

“A~~~~...mày dám...”

Bóp~~~~~!

“Tao là...”

Bóp~~~~~!!

“Á~~~~ tao ... tao sẽ giết”

Bóp~~~~~!! Bóp~~~~~!! Bóp~~~~~!!

Mỗi một câu hăm dọa của Tư Mã Thiên là mỗi cú bạt tai tát thẳng vào mặt của hắn, chỉ trong chớp lát, hai bên má đã đỏ tím sưng vù, trông giống như một cái đầu heo vậy.

“U...ư..phụt...”

Vài chiếc răng kèm theo máu từ trong miệng Tư Mã Thiên phun bắn ra, hai mắt trợn ngược, ngất xỉu tại chỗ.

“Xéo ~~~~!!” s= Sau khi tát cho sưng tay, trực tiếp ném Tư Mã Thiên về phía cửa sổ trong đại sảnh.

Rầm ~~~~!!

Cánh cửa sổ bằng gỗ trực tiếp bị cơ thể của Tư Mã Thiên tông gãy, cơ thể mang theo cánh cửa sổ gãy đó bay thẳng ra ngoài đường té ngã xuống đất, bộ dạng vô cùng thảm thương.

“Mẹ kiếp, cái thứ gì đâu không, ghét nhất là mấy tên khôn dám gọi ta là "heo mập", mập thì sao? Mày có được mập như tao không? Nói cho mày biết, cái này tượng trưng cho người phúc hậu cao quý đấy! Hừ hừ, Bộ tưởng bỏ mày hiền muốn ăn hiếp là ăn hiếp sao? không cho mày một trận mày còn không biết mình đang ở đâu. Rút kinh nghiệm đi nhé, lần sau đừng có đi ăn hiếp những người có khuôn mặt hiền lành phúc hậu như ta nữa.” Dương Kiệt nhìn về hướng cửa sổ nhỏ bãi nước bọt, hừ mạnh một tiếng, vỗ vỗ đôi tay, dưới cặp mắt kính hải, khó tin của những người có mặt trong đại sảnh, quay người đi về phía Diệp Tuyền, bỏ lại vài viên linh thạch xem như là bồi thường bàn ăn và cánh cửa sổ bị gãy, rồi khỏi đi tìm quán trọ khác.

Đợi tới khi bóng lưng của hai người biến mất khỏi đại sảnh, tiếng âm vang bàn tán mới bùng nổ lên.

“Chàng thanh niên có thân thể như trái bóng không lồ đó là quái nhân ở phương nào thế nhỉ, ngay cả Tư Mã Thiên cũng dám đánh!”

“Đúng thế, đúng thế, ngay cả một thiên tài như Tư Mã Thiên chỉ như con gà trong tay hắn, thậm chí không tý sức phản kháng, rốt cuộc chàng thanh niên đó là ai vậy? Chưa từng nghe thấy qua một người có thể hình to tròn mà thực lực đáng sợ như thế này? chẳng lẽ là người của những gia tộc bí ẩn ở U Châu?”

“Lớn chuyện rồi, lớn chuyện rồi, ngay cả Tư Mã Thiên cũng dám đánh, gia tộc Tư Mã sẽ không tha cho anh chàng đó đâu.”

“Xi, trông anh chàng kia chắc là người sẽ tham gia đợt tuyển mộ môn đồ lần này, chỉ cần hắn vượt qua được vòng kiểm tra, trở thành môn đồ của Thánh Hóa Tông, có cho gia tộc Tư Mã nười cái gan cũng không dám đụng tới hắn, lo gì.”

“À, cũng đúng. Mà không, nghe nói gia tộc Tư Mã có không ít con cháu là môn đồ trong Thánh Hóa Tông, hình như anh ruột của Tư Mã Thiên là, Tư Mã Phong Vân, thuộc một trong thập đại cao thủ ở ngoại môn, đã đạt tới cảnh giới tiên thiên tầng thứ 8, anh chàng kia dám đụng tới Tư Mã Thiên, Tư Mã Phong Vân chắc chắn sẽ ra tay trả thù cho em trai của mình, sẽ không tha cho anh chàng kia đâu.”

“Chưa vào tông môn đã đắc tội một trong thập đại cao thủ ngoại môn, xem ra tương lai anh chàng này mờ mịt đen tối rồi đấy, cho dù hắn có gia nhập tông môn thành công hay thất bại, chắc chắn cũng sẽ bị mất mạng.”

“Ừ, ừ, có chuyện hay để xem rồi đấy.”

Màn đêm buông xuống, tại một trang viên sang trọng lộng lẫy trên eo núi Vọng Nguyệt sơn, một bóng người sắc mặt lạnh lẽo u ám, khuôn mặt hao hao giống như tên Tư Mã Thiên vừa bị Dương Kiệt đập cho một trận sáng nay, đang ngồi chiếc ghế chủ trong phòng khách, trên tay cầm lấy một ly trà sứ, lâu lâu lại bỏ lên miệng nhấp môi một miếng.

Kết ~~~~!!

Cánh cửa phòng khách mở ra, một bóng người có khuôn mặt lấm la lấm lét, mặc bộ trang phục giống hệt như Tư Mã Phong Vân từ bên ngoài bước vào, chấp tay thi lễ nói: “Bẩm phó bang chủ, Thiên thiếu gia chỉ bị ngoại thương nhẹ, sau khi dùng thuốc khuôn mặt đã bớt sưng vù rồi ạ, chỉ là mấy chiếc răng phải đợi một thời gian nữa mới có thể mọc lại như cũ được ạ.”

Tư Mã Phong Vân khẽ ngật đầu, lạnh lạnh nói: “Chỉ cần không ảnh hưởng tới đợt tuyển mộ ngày mai là được rồi. Cũng tốt, đây âu cũng là một bài học dễ răn đe tiểu Thiên bớt tính cao ngạo của nó, để nó biết trời cao đất rộng. Nhưng mà...” Nói tới đây, toàn thân đột nhiên phát tán ra luồng sát khí đáng sợ, khiến cho nhiệt độ trong phòng hạ xuống tới mức cực thấp: “Người của gia tộc Tư Mã, không phải con chó con mèo nào cũng có thể đụng tới được đâu.”

Sát khí đáng sợ của tiên thiên tầng thứ 8 phát tán ra, khiến cho tên thuộc hạ toàn thân run rẩy, trên trán đã chảy đầy mồ hôi lạnh, chút nữa đứng không vững té ngã xuống đất.

“Đã điều tra ra lai lịch của tên tạp chủng kia chưa?” Qua được một hồi, sát khí đã được Tư Mã Phong Vân thu lại vào người, tên thuộc hạ thậm chí phào nhẹ nhõm, toàn thân ướt đầm mồ hôi như vừa bước ra khỏi phòng xông hơi vậy, nghe thấy câu hỏi của Tư Mã Phong Vân, vội vã trả lời: “bẩm phó bang chủ, lai lịch của tên cậu tạp chủng đó vô cùng bí ẩn, thuộc hạ đã phát tán người ở phía dưới dò thám, nhưng tới giờ vẫn chưa biết được gia tộc đứng đằng sau lưng hắn là ai, chỉ biết hắn tên Dương Kiệt, luyện thể tầng thứ 9, mới cách nay nửa tháng đột nhiên xuất hiện ở thành Hoàng Huyện” “Cái gì? Tới giờ vẫn chưa nắm rõ thông tin về tên cậu tạp chủng đó sao? ” Đôi mắt sắc lạnh của Tư Mã Phong Vân tựa như hai mũi kim đâm thẳng vào mắt của tên thuộc hạ, khiến hắn hoảng sợ tột cùng, vội vã cúi đầu xuống không dám trả lời.

“Tiếp.”

“Dạ, dạ... thân thể của tên cậu tạp chủng vô cùng bí ẩn, nửa tháng trước đột nhiên trên trời giáng xuống xuất hiện tại thành Hoàng Huyện, những gì liên quan tới hắn trước đó đều không có chút thông tin gì cả. Thuộc hạ nghi ngờ hắn chính là người của những gia tộc bí ẩn ra đời để tu hành...”

“Không thể nào, người của những gia tộc bí ẩn đều có đôi mắt trên trán, còn lâu mới đếm xia tới những tông môn của U châu, càng không bao giờ tham gia vào những cuộc tuyển mộ môn đồ của tông môn. Cho dù họ muốn gia nhập tông môn đi nữa, cũng chỉ để mắt tới các tông môn hùng mạnh ở trung ương mà thôi.”

“Dạ, dạ, thuộc hạ sẽ tiếp tục phái người ở phía dưới điều tra cho rõ thân thế của tên cầu tặc chúng đó ạ.” “Không cần thiết.” Tư Mã Phong Vân vẫy vẫy tay, cười lạnh nói: “Cho dù hắn là ai đi nữa, một khi đã đụng tới gia tộc Tư Mã, kết cục cũng chỉ có chết mà thôi. Đối với một người sắp chết, không cần phải lãng phí thời gian làm gì.”

“Dạ, dạ, chắc chắn sáng mai hắn sẽ tham gia đợt tuyển mộ của tông môn, hay là...” Tên thuộc hạ tạo động tác cúi đầu một cái.

Đôi mắt Tư Mã Phong Vân nhấp nháy tia sáng dị thường, lắc đầu cười nói: “Không, cứ để hắn tham gia đợt tuyển mộ lần này. Lâu lắm rồi ta không có trò tiêu khiển để giải trí, hãy để hắn an toàn gia nhập vào tông môn, tới lúc đó hạ lệnh xuống phía dưới hành hạ trấn áp hắn một thời gian, trong thời gian này ta cần bề quan để đột phá tiên thiên tầng thứ 9, sau khi ta xuất quan, cần có một con gà để giết cho đám khi kia xem, để xem ai còn dám mạo phạm tới gia tộc Tư Mã của ta hay không, chỉ hy vọng hắn vẫn còn lành lặn, đừng bị thân tàn ma dại là được rồi, há há há há ~~~~!”

“Xin chúc mừng phó bang chủ, mong phó bang chủ đột phá thành công, hoành tảo ngoại môn.” Tên thuộc hạ vội vã nịnh bợ.

“Hahahhahaha~~~~~!!” Tiếng cười đầy đắc chí của Tư Mã Phong Vân vang vọng cả trang viên.

Nhân vật chính của vụ này hoàn toàn không biết một âm mưu đang chuẩn bị ập thẳng vào đầu, vẫn đang ngủ say như chết trong quán nhà trọ dưới chân núi Vọng Nguyệt.

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Thí luyện Thánh Hỏa Tông

Khu quảng trường rộng lớn dưới chân núi Vọng Nguyệt, tụ tập gần năm ngàn người từ bốn phương tề tụ lại đây, tất cả đều mang theo vẻ mặt cung kính ngẩng đầu nhìn chăm chăm vào bức tượng cao gần mười mét được đúc bằng đá cẩm thạch ngay giữa quảng trường. Bức tượng giống như người thật này mang theo thể ngẩng cao đầu đưa mắt nhìn về phía xa xăm, hai tay chống eo, khí thế ngạo thị thiên hạ từ bức tượng phát tán ra khiến cho những người chiêm ngưỡng nó đều máu nóng sôi lên sùng sục, chỉ mong có ngày được đạt tới cảnh giới của vị tổ tiên khai lập ra Thánh Hỏa Tông này, hoành tảo khắp U châu không có đối thủ.

Đó chính là bức tượng của vị tổ sư đã khai lập ra Thánh Hỏa Tông sáu ngàn năm trước, Xích Họa chân quân. Người đã từng tung hoành khắp U châu không có đối thủ, ngay cả khi đi tới khu vực trung ương của đại lục Huyền Thiên cũng thuộc dạng có tên có tuổi, người đã đạt tới cảnh giới hợp thể tầng thứ 10 đỉnh điểm. Nhưng cuối cùng cũng không thể vượt qua được cảnh giới độ kiếp, trong lúc độ kiếp bị tám tám chín mươi mốt lôi kiếp đánh tan thành mây khói, ngay cả nguyên thần cũng bị phá hủy, không thể luân hồi được nữa.

Mặc dù độ kiếp không thành công, nhưng không ai dám xem thường thực lực của Xích Họa chân quân, vì độ kiếp là cảnh giới then chốt nhất đối với người tu luyện, chỉ cần độ kiếp thành công, thực lực sẽ tăng lên tới mức độ khó tin, di sông rồi núi, một cú đấm vỡ quả núi lớn cũng chỉ là chuyện nhỏ, sẽ được xếp vào nhóm những người quyền lực nhất đại lục Huyền Thiên, ngay cả những lãnh đạo cao cấp của các tông môn hùng mạnh ở trung ương cũng phải khách sáo không dám đắc tội, có thể nói là một bước lên trời.

Chỉ là quá trình độ kiếp vô cùng nguy hiểm, đó là thử thách lớn nhất mà thiên đạo giành cho người tu luyện, có thể nói là cửu tử nhất sinh, từ xưa đến nay biết bao thiên tài yêu nghiệp đều bỏ mạng trong quá trình độ kiếp, một ngàn thiên tài yêu nghiệp độ kiếp, chỉ có vài ba người thành công là cùng. Nhớ kỹ là thiên tài yêu nghiệp chứ không phải người có tư chất bình thường. Những người có tư chất bình thường thậm chí còn không dám bước với giai đoạn đó nữa, vì có thể nói là thập tử vô sinh.

Có thể nói, mấy chục ngàn năm nay, số người vượt qua cảnh giới độ kiếp ở khu vực U châu này, chỉ đếm trên đầu ngón tay mà thôi. Rất nhiều người đạt tới cảnh giới hợp thể tầng thứ 10, đều cố gắng kìm nén lại chân khí trong cơ thể, để tránh phải độ kiếp, chỉ tới khi thọ mạng gần hết, trước sau gì cũng chết, mới liều thử một phen để độ kiếp, thành công sẽ tăng tuổi thọ lên gấp đôi, còn không thì ngay cả đầu thai luân hồi cũng không có cơ hội.

Do đại lục Huyền Thiên linh khí dồi dào, nên thọ mạng của người bản địa thường rất cao, người thường trung bình có thể sống trên trăm tuổi, luyện thể được hai trăm tuổi, tiên thiên bốn trăm tuổi, chân nhân sáu trăm tuổi, nguyên thần ngàn tuổi, xuất khiếu ngàn rưỡi tuổi, hợp thể là hai ngàn tuổi, độ kiếp tăng lên gấp đôi là bốn ngàn tuổi, hóa vũ tăng thêm gấp đôi nữa là mười ngàn tuổi.

Tất nhiên, ngoại trừ vượt qua cảnh giới khác để gia tăng tuổi thọ, còn có thể săn lùng thần đan thần dược, cũng có tác dụng gia tăng tuổi thọ từ năm mươi ~ một trăm tuổi, nhưng suốt cuộc đời mỗi người chỉ có thể sử dụng một lần, lần thứ hai sẽ kháng thuốc không còn tác dụng nữa. Mặc dù gia tăng tuổi thọ không nhiều, những thần đan thần dược đều được người tu luyện tranh giành bề đầu, mỗi lần xuất hiện trên đại lục Huyền Thiên đều máu chảy thành sông. Vì không chừng chỉ cần sống thêm năm mươi ~ một trăm tuổi, lại có thể đột phá tới cảnh giới khác để gia tăng tuổi thọ thì sao? Thậm chí có thể chuẩn bị kỹ càng để độ kiếp thành công cũng nên.

Tất cả các thiếu niên hơn năm ngàn người có mặt ở đây đa số từ nhỏ tới lớn đều nghe truyền thuyết của Xích Họa chân quân trưởng thành, nên tất cả đều mang theo tâm trạng cung kính, ngưỡng mộ cũng là đều dễ hiểu.

Chỉ duy nhất một người tỏ vẻ dửng dưng quay đầu sang từ phía góc ngang góc dọc, không ngừng chặc lưỡi cảm thán: “ hơn năm ngàn mạng đều là luyện thể tầng thứ 6 trở nên, thậm chí có vài mạng đạt tới cảnh giới tiên thiên, những người này đều chính là thiên tài của vùng U châu sao? Chỉ Thánh Họa Tông đã nhiều như vậy, còn tứ đại tông có thực lực ngang ngửa với Thánh Họa tông thì sao nhỉ? Thiên tài ở đâu ra mà nhiều thế không biết.”

“Này, nghiêm túc chút coi, đừng làm mất mặt tôi chứ.” Diệp Tuyền khẽ dùng tay hích nhẹ Dương Kiệt, tỏ vẻ không hài lòng nói.

“Nghiêm túc? Tôi làm gì không nghiêm túc chứ?” Dương Kiệt bều môi nói. Đột nhiên cảm nhận thấy một luồng sát khí phóng thẳng về phía mình, vội vã quay đầu nhìn về hướng sát khí phóng ra, nhìn thấy khuôn mặt của người vừa phóng ánh mắt sát khí đàng đàng về phía mình, đôi mắt rực sáng, trên môi lập tức lộ ra một nụ cười thích thú.

Chính là tên khốn Tư Mã Thiên.

Lúc này khuôn mặt của Tư Mã Thiên đã bốt sung vù, chỉ là lúc nghiêng răng nghiêng lợi phát hiện mất đi vài chiếc răng trông vô cùng khô hải, nhìn thấy Dương Kiệt mang theo nụ cười thích thú nhìn về phía mình, hần suất chút nữa kèm nén không nổi lao tới liều mạng với thủ phạm đã mang tới niềm si nhục tột cùng cho mình.

“Hãy đợi đấy, đợi tới khi kết thúc đợt kiểm tra này, sẽ có trò vui giành cho mày.” Tư Mã Thiên hai tay nắm chặt thành nắm đấm, toàn thân run rẩy vì giận dữ, nhưng lý trí vẫn giúp hắn đủ tỉnh táo để không lao tới liều mạng với kẻ thù không đội trời chung của mình. Trên môi lộ ra một nụ cười sắc lạnh, hướng về phía Dương Kiệt tạo ra một động tác cửa cổ.

Dương Kiệt bều môi, phóng ánh mắt chế giễu về phía hắn, khiến hắn suất chút nữa bất chấp tất cả lao tới sấp lá cả với anh ta.

Dong ~~~~~!!

Đúng lúc này, một tiếng chuông vang dội từ trên đỉnh núi Vọng Nguyệt vang lên, một khí thế áp đảo từ trên trời giáng xuống người năm ngàn thí sinh có mặt ở quảng trường, khiến không ít người cảm thấy khó thở, sắc mặt tái xanh, suất chút đứng không vững ngồi ngã mông xuống đất.

Chỉ thấy mười một bóng người từ trên kim đỉnh đại diện trên đỉnh núi bay ra, chỉ trong nháy mắt đã xuất hiện ngay trên đỉnh đầu của năm ngàn thí sinh, từ trên cao nhìn xuống những thiếu niên ở phía dưới, ngoại trừ một vài cá biệt vẫn đang gắng sức chịu đựng khí thế do mình phát tán ra, hầu hết đều chịu đựng không nổi ngồi ngã mông xuống đất, toàn thân run lên cầm cập.

Người đàn ông trung niên dẫn đầu nhóm mặc bộ trang phục quý phái màu đỏ rực như lửa thắm lác đầu thờ dài, tỏ vẻ không hài lòng với chất lượng của đa số thí sinh có mặt ở đây. Tất nhiên, cũng không quên phóng ánh mắt hải lòng về phía những cá biệt vẫn còn đang dốc sức chống chọi với khí thế của mình. Trong số đó có Dương Kiệt, chỉ là lúc này sắc mặt của anh ta vô cùng khó coi, cắn chặt răng dùng tay diu lấy Diệp Tuyền ở bên cạnh, để cô ta tránh cảnh ngồi ngã mông xuống đất. Nhưng sức chịu đựng của anh ta cũng đã tới mức giới hạn, hai chân khẽ co lại, sắp chịu không nổi nữa rồi.

Cũng may là lúc này người đàn ông trung niên đó đã thu lại khí thế của mình, khiến cho các thiếu niên thở phào nhẹ nhõm, vội vã loạng choạng bò dậy, mang theo ánh mắt sợ hãi, ngưỡng mộ, cung kính ngẩng đầu lên nhìn vào mười một người đang treo mình trên không trung.

Người đàn ông trung niên dẫn đầu nhóm đã đạt tới cảnh giới nguyên thần, còn mười thiếu niên nam nữ đi theo phía ông ta đều đã đạt tới cảnh giới chân nguyên.

“Xin tự giới thiệu, lão phu tên là La Thế Trung, là trưởng lão phụ trách khu vực ngoại môn của Thánh Họa Tông, và cũng là người phụ trách đợt tuyển mộ môn đệ lần này.” Giọng nói của La trưởng lão không quá lớn, nhưng đều lọt hết vào tai của những người có mặt ở quảng trường.

“Trước khi bắt đầu tiến hành kiểm tra, lão phu nhắc lại một lần nữa, những ai mười sáu tuổi chưa đạt tới luyện thể tầng thứ 6, mười bảy tuổi luyện thể tầng thứ 7, mười tám tuổi luyện thể tầng thứ 8, hoặc đã trên mười chín tuổi, hoặc không có thánh hỏa lệnh trên tay, yêu cầu rời khỏi ngay lập tức, nếu như không nghe lời, trong quá trình kiểm tra xảy ra chuyện gì, Thánh Họa Tông không chịu trách nhiệm.” La trưởng lão dùng đôi mắt sắc lạnh quét ngang qua những thiếu niên ở phía dưới, khiến không ít người khẽ run lên một cái. Một số người cúi đầu suy nghĩ một hồi, sau đó rời khỏi nhóm người chuẩn bị tiến hành kiểm, chứng tỏ là những người không đạt yêu cầu. Tất nhiên, trong số đó vẫn còn không ít người không đạt yêu cầu, nhưng vẫn mang theo tâm lý đục nước béo cò, hy vọng có thể qua mắt được thiên hạ.

La trưởng lão tất nhiên là hiểu rõ điều đó, nhưng cũng không thèm nói năng gì cả, cơ hội đã trao cho một lần rồi, không biết nắm lấy thì chết cũng đừng có than trách với ai.

Chỉ trong chốc lát, gần hơn trăm người rời khỏi nhóm người kiểm tra. vẫn còn gần năm ngàn người vẫn đứng yên ở đó chờ đợi.

“Tốt, ngay bây giờ, cuộc kiểm tra sẽ bắt đầu.” La trưởng lão khẽ vẫy tay một cái, ngay giữa quảng trường nổi liền với núi Vọng Nguyệt lập tức xuất hiện một bậc thang dạng khí thấp sáng lấp lánh dài tới chín mươi chín bậc, bề rộng mỗi bậc thang đủ cho một lần hơn trăm người bước lên cũng không cảm thấy chen chúc, trầm giọng nói: “ Trong vòng một canh giờ, những ai có thể men theo bậc thang này vượt qua chín mươi chín bậc lên tới eo núi Vọng Nguyệt xem như vượt qua được vòng một bài kiểm tra, sau một canh giờ những ai chưa thể lên tới đỉnh sẽ bị xem như thất bại, đào thảo khỏi đợt kiểm tra này. Nhắc lại lần cuối, những ai chưa đạt yêu cầu nhanh chóng rời khỏi ngay lập tức, một khi đã tiến hành kiểm tra, có mệnh hệ gì đừng có trách tại sao không nói trước.”

Lại thêm gần chục người khẽ suy nghĩ lại, nhanh chân rời khỏi nhóm kiểm tra.

“Tốt, cuộc kiểm tra bắt đầu.”

Ngay sau khi câu nói của La trưởng lão vừa dứt, nhóm thiếu niên ở phía dưới ầm lên một tiếng, lập tức tung người phóng lên bậc thang, chỉ mong mau chóng leo lên tới đỉnh, vượt qua bài kiểm tra, đồng thời mong tạo được ấn tượng trước mặt La trưởng lão.

Nhìn thấy đám thiếu niên cầm đầu leo lên bậc thang, mười thiếu niên nam nữ ở phía sau La trưởng lão đều lộ ra ánh mắt khinh thường chế giễu.

“Á~~~~” “Úi da, chuyện... chuyện gì xảy ra thế này” “Đó là”

Quả nhiên, không ít người vừa leo lên được bậc thang thứ hai, thứ ba, cơ thể tựa như bị một quả núi đè hẳn lên người, loạng choạng từ trên bậc thang té ngã xuống đất, không ít người bị trọng thương máu từ trong miệng phun ra, toàn thân run rẩy, không đủ sức đứng dậy để tiếp tục bài kiểm tra nữa. Thậm chí có một số người vừa bước lên bậc thang thứ nhất, lập tức bị một tia sáng sắc lạnh như mũi kiếm xuyên thủng vầng trán, đôi mắt thất thần, mang theo vẻ kinh hãi, bất cam, khó tin té ngã xuống đất, vĩnh viễn không đứng dậy được nữa.

Những người bị trọng thương đa số đều là những người ở độ tuổi của mình nhưng chưa đạt tới cảnh giới yêu cầu, nên đã chịu đựng không nổi trọng lực đáng sợ khi leo thang bị sức ép đè cho trọng thương, vì thí sinh khi bước lên bậc thang, bậc thang sẽ tự động phân tích tuổi tác của từng người để đưa ra trọng lực tương đương với độ tuổi đó, ai không đạt yêu cầu sẽ bị loại ngay lập tức, thậm chí mang theo tám thân thể bị trọng thương, không có vài năm điều trị cũng đừng mong chữa lành.

Còn những người bị thanh kiếm khí đáng sợ xuyên thủng vầng trán chính là những người đã vượt qua mười chín tuổi, thậm chí không có thánh hỏa lệnh trong tay nhưng vẫn định đục nước béo cò, tưởng rằng có thể che mặt thiên hạ mà cố gắng kiểm tra, cuối cùng mất luôn cái mạng của mình.

Những người biết rằng mình không đủ tiêu chuẩn kiểm tra nên đã rời khỏi lúc này nhìn thấy cảnh này, đều thảm chầy đầy mồ hôi lạnh, cũng may, cũng may là lúc này quả quyết rời khỏi, nếu không thì e rằng lúc này theo chân mấy tên ngu xuẩn kia rồi.

Không ít người không đạt tiêu chuẩn nhưng vẫn cố ở lại tham gia nhìn thấy cảnh đó, kinh hãi hoảng sợ vội vã quay đầu bỏ chạy, nhưng nhanh chóng bị vô số tia kiếm khí từ trong bậc thang bắn ra, lấy đi mạng sống của họ. Còn những người chưa vượt quá tuổi mà không đủ tiêu chuẩn, chỉ bị trọng thương, tiếng kêu cứu than khóc vang trời.

Nhưng La trưởng lão và mười thiếu niên nam nữ chỉ tỏ vẻ dừng dừng, hoàn toàn không có ý định ra tay cứu giúp gì cả, chỉ yên lặng đứng sang một bên theo dõi quá trình kiểm tra.

Trước khi tiến hành kiểm tra đã cảnh báo trước rồi, không nghe lời vẫn muốn đục nước béo cò thì ráng mà chịu, có trách thì tự trách mình đi.

Chỉ trong chốc lát, gần cả trăm mạng bị giết hoặc trọng thương, xác của họ nhanh chóng được dịch chuyển ra khỏi nơi tiến hành kiểm tra, chỉ để lại gần bốn ngàn tám trăm thí sinh đủ tiêu chuẩn tiếp tục tiến hành kiểm tra mà thôi.

Nhìn thấy không ít người đã leo lên bậc thang, vừa chịu đựng sức ép đáng sợ do bậc thang khí đó phân tán ra vừa bước từng bước chậm rãi không ngừng tiến lên. Dương Kiệt dẫn theo Diệp Tuyền bước tới trước bậc thang, cả hai đưa mắt nhìn nhau, sau đó cùng ngật đầu rồi bước chân ra bước lên bậc thang đầu tiên.

ầm~~~~~!!!

Cơ thể của Dương Kiệt lập tức cảm nhận thấy một sức nặng gần cả trăm kg, tương đương với thể trọng của một ~ hai người đàn ông trưởng thành đè thẳng lên người, quá bất ngờ trước trường hợp này, suýt chút nữa thì loạng choạng đứng không vững.

Hít sâu một hơi vào người để bình tĩnh lại, khẽ liếc nhìn Diệp Tuyền, thấy cô ta cũng đã chầy đầy mồ hôi trên trán, nhưng vẫn chịu đựng được, thản nhiên tâm lại đôi chút. Sau đó cả hai bắt đầu hành trình chinh phục bậc thang này, từng bước từng bước leo lên phía trước.

Đợi tới khi Dương Kiệt bước tới bậc thang thứ mười, lập tức cảm nhận thấy thêm gần năm chục kg sức nặng đè thẳng lên người, nghĩa là lúc này anh ta phải chịu đựng gần một trăm năm chục kg sức đè trên cơ thể. Vẫn còn nằm trong giới hạn chịu đựng của mình. Dương Kiệt hít sâu một hơi vào người, khẽ quay đầu lại nhìn thấy Diệp Tuyền vẫn còn đang ở bậc thang tám, phía sau lưng, bên cạnh cô ta vẫn còn vô số thiếu niên khác đang cắn răng lê từng bước chân bước đi một cách khó khăn, bước đi một cách chậm rãi như chắt chắt, chắc cũng không thành vấn đề gì cả.

Diệp Tuyền trao ánh mắt an tâm và hãy tự đi trước về phía anh ta, Dương Kiệt khẽ ngật đầu, quay đầu nhìn về phía trước, phát hiện phía trước gần hơn vài chục người đã bước lên những bậc thang cao hơn, đa số đều là những người có thực lực cao hơn so với tuổi tác của mình, trong đó có thể nhìn thấy hình bóng của tên Tư Mã Thiên, lúc này hẳn đã leo lên tới bậc thang thứ mười tám, còn dẫn đầu trên cùng là ba bóng người, hai nam một nữ, chắc chỉ chạc tuổi mười bảy, mười tám, trên người đều mặc bộ trang phục quý tộc, chắc là thiếu gia tiểu thư của các gia tộc hùng mạnh ở U châu, toàn thân trên dưới đều bộc phát ra khí thế đáng sợ của một tiên thiên, cả ba đang bám đuôi nhau ở bậc thang thứ hai mươi sáu, không ai chịu nhường ai cả.

Không thể tiếp tục lãng phí thời gian nữa, tiếp tục bước chân lên bậc kế tiếp.

Bậc thứ mười một, mười hai, mười ba..... mười chín, hai mươi...

Vừa mới bước tới bậc thang thứ hai mươi, lại thêm năm chục kg đè thẳng vào người, nghĩa là lúc này đã phải cõng trên vai gần hai trăm kg, bằng với hai ~ ba người đàn ông trưởng thành.

Đối với một người luyện thể tầng thứ 9, vẫn không quá đáng sợ, vẫn còn trong giới hạn chịu đựng của mình. Ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện càng lúc càng ít người, Tư Mã Thiên đã bước tới tầng thứ hai mươi sáu, bước đi chậm rãi như vừng chắc, hoàn toàn không có dấu hiệu hụt hơi, không hổ danh thiên tài của hắn.

Còn ba người tiên thiên đã lên tới bậc thang thứ bốn mươi mất tiêu rồi, phía sau đuôi của ba người là gần chục người đạt đẳng cấp luyện thể tầng 9, tầng 10, tất cả đều tỏ ra không mấy khó khăn khi lê từng bước chân để bước lên bậc tiếp theo.

Mục đích của bài kiểm tra này là leo lên tới đỉnh chứ không phải leo càng sớm càng tốt, nên Dương Kiệt cũng có ý định đuổi theo những người kia, vẫn thản nhiên bước từng bước chậm chạp như chắc chắn.

Bậc thứ hai mươi một, hai mươi hai hai mươi chín, ba mươi tám mươi chín, chín mươi

Đợi tới khi bước tới tầng thứ chín mươi, áp lực lúc này đã tăng lên tới cả ngàn kg, toàn thân run rẩy, cơ thể ướt đẫm mồ hôi như vừa mới từ phòng xông hơi bước ra vậy. Nhưng Dương Kiệt vẫn cắn răng chịu đựng, tiếp tục bước từng bước khó khăn về phía trước.

Lúc này những người dẫn đầu lúc này đã số đã leo lên tới đỉnh, vượt qua bài kiểm tra rồi, ngay cả Tư Mã Thiên cũng đã hoàn thành bài kiểm tra của mình, cùng những người đã leo lên tới đỉnh trước đó bỏ gối ngồi xuống, hai tay nắm chặt những viên linh thạch của mình, hấp thụ linh khí bổ sung lại chân khí bị tiêu hao lúc này.

Chỉ còn chín bậc nữa, hít sâu một hơi vào người, một mạch bước hết chín bậc thang còn lại, trở thành người thứ hai mươi năm vượt qua bài kiểm tra đầu tiên, lúc này thời gian đã đi hết một nửa, nghĩa là chỉ còn lại đúng một tiếng đồng hồ nữa thôi.

“Mẹ kiếp, suýt chút nữa thì tiêu hết lớp mỡ trong cơ thể mình rồi.”

Vừa leo lên tới đỉnh, vội vã quay đầu nhìn xuống, nhanh chóng tìm thấy bóng dáng của Diệp Tuyền, lúc này cô ta đã leo lên tới bậc thứ bảy mươi chín, tuy sắc mặt tái xanh, hít thở dồn dập, nhưng vẫn gắng sức bước từng bước về trước không hề chùn bước, xem ra hoàn thành bài kiểm tra chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Học theo những người đi trước, tìm lấy một chỗ trống ngồi xuống, từ trong tháp căn khôn lấy ra hai viên linh thạch cấp thấp nắm chặt vào lòng bàn tay, bắt đầu hấp thụ linh khí trong linh thạch để bổ sung chân khí bị tiêu hao lúc này.

Dong ~~~~~!!

“Thời gian kiểm tra đã kết thúc, những ai chưa thể leo lên tới đỉnh bậc thang, đều xem như thất bại trong đợt kiểm tra lần này, hãy mau chóng xuống núi rời khỏi Vọng Nguyệt Sơn ngay tức khắc.” Ngay sau khi tiếng chuông vang lên, giọng nói của La trưởng lão đã kéo những người đang ngồi bổ sung linh khí rời khỏi trạng thái tu luyện. Tiếng gào thét than khóc vang lên không dứt, có không ít người thậm chí đã bước tới bậc thứ chín bảy~ chín tám, chỉ cần thêm một chút thời gian là có thể hoàn thành bài kiểm tra, nhưng thật đáng tiếc, thời gian đã hết, cơ hội một bước lên trời, cá chép hóa rồng đã chấm hết đối với họ, mặc cho tiếng gào khóc van xin, tất cả đều bị đưa xuống khỏi chân núi Vọng Nguyệt, không còn cơ hội để gia nhập vào Thánh Hóa Tông nữa, đợi tới năm năm sau, những người này đều đã vượt qua tuổi giới hạn, nghĩa là suốt đời vô duyên với tông môn.

Dương Kiệt mở mắt ra quan sát, gần bốn ngàn tám trăm người tham gia, cuối cùng số người vượt qua thử thách chỉ chưa được ba trăm người, thậm chí chưa tới mười phần trăm, quả thật là quá khắc khe.

Cũng may là nhìn thấy Diệp Tuyền cũng nằm trong số ba trăm người, lúc này cô ta đang phóng ánh mắt đặc chí về phía mình, ngoài ra, khí thế trong người Diệp Tuyền lan tỏa ra đã đạt tới luyện thể tầng thứ 7 đỉnh điểm, chỉ cách nửa bước chân nữa là có thể đạt tới luyện thể tầng thứ 8, nên nhớ rằng cô ta mới đạt tới luyện thể tầng thứ 7 không được bao lâu, xem ra bài kiểm tra này có tác dụng thúc đẩy thực lực gia tăng lên một cách đáng kể.

Lại phát hiện ánh mắt đầy khiêu khích và chế giễu của tên Tư Mã Thiên ở cách đó không xa, tên khốn này đã đột phá thành công luyện thể tầng thứ 10, tốc độ leo lên tới đỉnh nhanh hơn Dương Kiệt, nên lúc này tỏ vẻ dương dương tự đắc của 1 kẻ chiến thắng.

Dương Kiệt chẳng thèm quan tâm tới tên ngốc đó làm gì, anh ta sống chủ yếu nhờ vào điểm kinh nghiệm chứ không phải tu luyện như những người bình thường, nên bậc thang trọng lực này không có tác dụng với anh ta cũng là điều dễ hiểu. Giờ chỉ cần có đủ quái cho anh ta giết và nhiệm vụ cho anh ta làm, có thể một mạch thăng lên tới cảnh giới hóa vũ mà không cần đắn đo suy nghĩ tới nút thắt cổ chai như người thường, quan trọng là có đủ số điểm kinh nghiệm cần thiết hay không thôi.

“Xin chúc mừng các cô cậu đã hoàn thành bài kiểm tra nhập môn của Thánh Hóa Tông, bắt đầu từ ngày hôm nay, tất cả các cô cậu sẽ chính thức trở thành môn đồ của Thánh Hóa Tông.” La trưởng lão dẫn theo mười thiếu niên nam nữ từ trên không trung đáp xuống ngay trước mặt nhóm người đã vượt qua thử thách gia nhập tông môn.

Cả ba trăm người có mặt ở đây đều reo hò mừng rỡ, ngay cả ba người đạt tới cảnh giới tiên thiên cũng không giấu được nỗi phấn khích.

“Tất nhiên...” Trong lúc đám thiếu niên đang vui mừng khôn xiết, giọng nói của La trưởng lão lại vang lên: “Tuy các cô cậu đã vượt qua bài thử thách để trở thành môn đồ của Thánh Hóa Tông, nhưng ngoài những người đã đạt tới cảnh giới tiên thiên có thể trực tiếp trở thành đệ tử ngoại môn, địa vị chi tương đương với một đệ tử tạp vụ mà thôi.”

Mặc dù biết trước điều đó, nhưng nghe xong lời nói của La trưởng lão, ngoại trừ ba người đã đạt tới cảnh giới tiên thiên kia, đám thiếu niên còn lại cũng không kiềm được cảm thấy thất vọng tui thân, dù sao đều là những thiên tài ở bốn phương, thế mà gia nhập tông môn chỉ có địa vị của một đệ tử tạp vụ, tất nhiên là cảm thấy bất cam không hài lòng rồi, trong lòng tự nhủ rằng phải nhanh chóng nâng cao thực lực, đạt tới cảnh giới tiên thiên để trở thành đệ tử

ngoại môn, lúc đó địa vị sẽ tăng lên gấp nhiều lần so với đệ tử tạp vụ.

Đệ tử tạp vụ. Tạp vụ là gì chứ? Nghĩa là phải làm trâu làm bò cho tông môn, hầu hạ cho các đệ tử ngoại môn, nội môn.v.v... để đổi lấy số điểm tích lũy ít ỏi.

Đệ tử ngoại môn mỗi tháng đều có trưởng lão ngoại môn mở lớp chỉ bảo kinh nghiệm tu luyện hai lần, mỗi tháng nhận được năm trăm viên linh thạch cấp thấp, mười viên ích khí đan trung cấp, một ngàn điểm tích lũy, điểm tích lũy có thể dùng để trao đổi vật phẩm, tuyệt học, cũng có thể dùng điểm tích lũy để đi tới tháp tu luyện để tu luyện, linh khí trong tháp tu luyện gấp đôi so với bên ngoài, tu luyện bên trong một ngày xem như hai ngày hai bên, tất nhiên, đó chỉ là tầng một của tháp tu luyện, tháp tu luyện gồm 7 tầng, mỗi tầng đều tăng lên gấp đôi so với tầng phía dưới, và số điểm tích lũy tiêu tốn cũng nhiều hơn. Ngoài ra còn có thể vào tầng kinh các của tông môn để chọn lựa tuyệt học để tu luyện.

Còn đệ tử tạp vụ thì sao? Muốn nhận được sự chỉ bảo của trưởng lão, phải dùng điểm tích lũy làm trâu làm bò đi đổi, có người thậm chí tích góp năm năm mà chưa đủ để nghe được một lời chỉ bảo của trưởng lão nào cả. Và hàng tháng, đệ tử tạp vụ chỉ nhận được năm mươi viên linh thạch cấp thấp, năm viên ích khí đan sơ cấp, ngoài ra không được thêm bất kỳ thứ gì nữa. Còn muốn vào tầng kinh các lựa chọn tuyệt học ư? Được thôi, có điểm tích lũy thì muốn gì mà chẳng được. Nhưng quan trọng là trong vòng năm năm chưa chắc kiếm đủ số điểm để đổi lấy một quyển bí kíp huyền giới sơ cấp nữa là, đừng nói những tuyệt học cao cấp hơn như trung cấp, cao cấp, tuyệt phẩm hay thậm chí là địa giới. Và sau năm năm, nếu như còn chưa thể đạt tới cảnh giới tiên thiên, sẽ bị tông môn đuổi cổ rời khỏi, những tên phế nhân như thế không có giá trị đáng để tông môn tiếp tục giữ lại nữa.

Từ đó có thể nhận thấy, chế độ đãi ngộ giữa đệ tử tạp vụ và đệ tử ngoại môn quả thật cách xa một trời một vực.

“Tất nhiên, những ai chưa đạt tới cảnh giới tiên thiên, không có nghĩa là không thể trực tiếp trở thành đệ tử ngoại môn ngay tức khắc.” Câu nói của La trưởng lão lần nữa thấp thoáng tia hy vọng của đám thiếu niên, mọi người đều phấn khích hồi hộp nhìn chăm chăm vào La trưởng lão, chờ đợi câu nói tiếp theo của ông ta.

“Bài kiểm tra tiếp theo, chính là kiểm tra tiềm năng tư chất của các cô cậu, những ai có thể kích hoạt võ hồn trong người, cho dù là võ hồn nhất phẩm, đều có thể trở thành đệ tử ngoại môn ngay tức khắc.” La trưởng lão mỉm cười nói. Sau đó từ trong nhẫn càn khôn lấy ra một quả cầu thủy tinh, chia ra ngay trước mặt mọi người. Ngay cả mười thanh niên nam nữ đứng sau lưng La trưởng lão cũng làm điều tương tự, từ trong nhẫn càn khôn của mình lấy ra quả cầu thủy tinh.

Những thiếu niên nhìn thấy quả cầu trên tay của La trưởng lão và mười thanh niên nam nữ kia, đôi mắt lập tức rực sáng. Họ đều là những thiên tài một phương trên khắp U châu, tranh giành bề đầu để gia nhập tông môn để làm gì chứ? Ngoại trừ địa vị, tài nguyên phong phú của Tông Môn, mục đích quan trọng nhất chính là mong muốn được kích hoạt võ hồn trong người, chỉ cần kích hoạt được võ hồn, có thể nói địa vị gia tăng lên gấp nhiều lần so với trước kia, và bí quyết kích hoạt võ hồn, đều nằm trong tay những tông môn hùng mạnh, không lưu truyền ra ngoài.

“Võ hồn?? Võ hồn là gì thế?” Dương Kiệt lần đầu tiên mới nghe qua từ này, quay sang Diệp Tuyên ngờ ngác hỏi.

“Cái gì? Ngay cả võ hồn ông cũng không biết sao?” Diệp Tuyên dùng ánh mắt như nhìn thẳng khờ nhìn chăm chăm Dương Kiệt.

Dương Kiệt bều mồm không hài lòng: “Nếu biết thì tôi đi hỏi cô làm gì nữa, đừng nói nhiều, giải thích cho tôi biết võ hồn là gì đi.”

Diệp Tuyên nhìn chăm chăm vào Dương Kiệt hồi lâu, nhìn tới nỗi anh ta ớn lạnh xương sống, mới nhỏ tiếng giải thích: “Võ hồn, chính là thứ sức mạnh siêu nhiên tiềm ẩn trong cơ thể của con người, thông thường thì muốn kích hoạt võ hồn phải dựa vào bí pháp và dụng cụ bất truyền của tông môn mới có thể làm được. Tất nhiên, cho dù không có bí pháp và dụng cụ bất truyền, không có nghĩa là không thể kích hoạt võ hồn, chỉ là tỷ lệ rất thấp, rất thấp, thông thường thì một triệu người tu luyện chỉ duy nhất một người có thể tự kích hoạt võ hồn mà không cần giờ tới bí pháp và dụng cụ, và điều kiện kích hoạt võ hồn cũng khác khế, thậm chí phải đối diện cảnh cừu tử nhất sinh mới may mắn kích hoạt được, nhiều người thậm chí mất luôn cả mạng mà vẫn chưa kích hoạt được võ hồn của mình. Cho nên thay vì dựa vào tỷ lệ may mắn mong manh đó, mọi người mới tranh giành bề đầu để gia nhập vào tông môn, hy vọng có thể kích hoạt được võ hồn của mình. Một khi đã kích hoạt võ hồn, địa vị và thực lực sẽ khác xa một trời một vực so với người không có võ hồn. Võ hồn được chia làm nhất phẩm tới cửu phẩm, nhất phẩm thấp nhất, cửu phẩm cao nhất, tất nhiên, phía trên cửu phẩm còn có thánh phẩm và thần phẩm, chỉ là số người sở hữu hai loại võ hồn cao cấp đó trên đại lục Huyền Thiên này chỉ đếm trên đầu ngón tay mà thôi, cả khu vực U châu rộng lớn thậm chí chưa từng xuất hiện một võ hồn bát phẩm nữa chứ đừng nói là thánh phẩm hay thần phẩm, đặc biệt là thần phẩm, chỉ từng tồn tại trong truyền thuyết mà thôi. Ngay cả Xích Hóa chân quân, kẻ mạnh nhất khu vực U châu, võ hồn của ông ta chính là Thánh Hóa Cự Nhân, cũng chỉ đạt tới thất phẩm mà thôi.”

Ngưng một hồi, lại tiếp: “Võ hồn có đủ mọi loại hình dáng, từ binh khí, áo giáp, dụng cụ, thậm chí là linh thú, linh vật. Mỗi loại võ hồn có công dụng và uy lực khác nhau. Ví dụ như võ hồn là một thanh kiếm, vậy thì người sở hữu võ hồn loại này khi tu luyện và lĩnh ngộ kiếm pháp, sẽ nhanh hơn người không có võ hồn loại này gấp nhiều lần, sức sát thương khi sử dụng kiếm cũng tăng lên rất nhiều. Võ hồn là lò luyện đan, vậy thì khi trở thành một luyện đan sư, sẽ gia tăng tỷ lệ thành công và hiệu suất, chất lượng đan dược khi xuất đan. Nếu võ hồn là cây búa, thì khi chế tạo binh khí, áo giáp, sẽ có công hiệu như lò luyện đan. Còn nếu võ hồn là linh thú hoặc linh vật, có thể chiêu hồi linh hồn của mình ra hỗ trợ chiến đấu, thậm chí có thể từ võ hồn đó lĩnh ngộ tuyệt học đặc trưng của võ hồn đó, võ hồn càng cao thì chất lượng tuyệt học càng cao. Thông thường thì người có võ hồn nhất phẩm, sẽ có tốc độ tu luyện nhanh hơn gấp đôi so với người không có võ hồn, không chỉ tốc độ tu luyện, khi giao chiến, võ hồn nhất phẩm sẽ mạnh hơn gấp đôi so với người không có võ hồn, và người có võ hồn nhị phẩm sẽ nhanh hơn và mạnh hơn gấp đôi so với nhất phẩm, tam phẩm sẽ mạnh hơn gấp đôi so với nhị phẩm. Có nghĩa là một người tiên thiên tầng thứ nhất sở hữu võ hồn cửu phẩm, thậm chí có thể đánh bại một tiên thiên tầng thứ 9 không có võ hồn, hoặc một tiên thiên tầng thứ 3 sở hữu võ hồn thất phẩm. Đó là lý do vì sao cho dù chỉ mới là luyện thể, nhưng sở hữu võ hồn lập tức được phá cách vào thẳng ngoại môn, thậm chí võ hồn cao cấp, có thể trực tiếp trở thành nội môn, hoặc là được vị trưởng lão nào đó thu nhận làm đệ tử chân truyền.”

“À há, cũng giống như giới vương quyền của mình vậy thôi, mình chỉ cần tăng cấp giới vương quyền lên cấp cao nhất, cho dù không có võ hồn, sức chiến đấu thậm chí còn cao hơn người có võ hồn cửu phẩm sao? Chỉ là không biết võ hồn của mình gì nhỉ? Kiếm? Dao? Hay là linh thú linh vật nào chẳng? Nếu được một con rồng thì hay quá rồi còn gì, ta sẽ trở thành kỵ sĩ rồng, cười rồng ra chiến trường khà khà~~!” Nghe xong lời giải thích của

Diệp Tuyền, đôi mắt Dương Kiệt lập tức rực sáng, trong lòng thầm tự sướng, phấn khích tới nỗi mớ mồ hôi trên cơ thể rung chuyển liên hồi, Diệp Tuyền nhìn thấy khuôn mặt đầy dễ tính của tên khốn, vội vã né sang một bên, tạo ra vẻ “tôi không quen biết tên này”.

“Ngay bây giờ, từng người, từng người một bước tới kiểm tra, chúc cô cậu may mắn.” Trong lúc Dương Kiệt đang YY tự sướng, cậu nói đầy khuyến khích và kỳ vọng của La trưởng lão vang lên.

Ngay lập tức có mười người bước ra phía trước, đều là những người leo lên tới đỉnh đầu tiên, bước tới trước mặt La trưởng lão và mười thanh niên nam nữ kia.

Người bước tới trước mặt La trưởng lão chính là chàng thiếu niên đã leo lên tới đỉnh đầu tiên, khuôn mặt khôi ngô tuấn tú, trên môi luôn mang theo nụ cười ôn hòa, cho người đối diện cảm giác thân thiện dễ gần, chậc tuổi mười sáu, mười bảy, nhưng cảnh giới đã đạt tới tiên thiên tầng thứ 1, tương lai sáng lạng.

Đi theo phía sau lưng chàng thanh niên đó chính là một nam một nữ khác đã lần lượt leo lên tới đỉnh sau chàng thanh niên. Người nam có khuôn mặt lạnh lùng cao ngạo, đôi mắt như loài rắn đang không ngừng phóng những tia sáng sắc lạnh về phía chàng thanh niên đã vượt qua mình, trên môi lộ ra một nụ cười bí hiểm, chắc trong tận thâm tâm dường như tỏ vẻ không phục khi bị chàng thanh niên qua mặt mình, đang suy tính tìm cách chà đạp đối phương để nâng cao bản thân đây mà.

Còn thiếu nữ kia mặc bộ trang phục cung đình, khuôn mặt xinh đẹp không thua kém gì so với Diệp Tuyền, khác xa với vẻ mặt trẻ trung tươi tắn của Diệp Tuyền, khuôn mặt của cô gái này mang theo vẻ chín muồi quyến rũ, cộng thêm khí chất quý phái từ trên người cô ta lan tỏa ra có phần lấn áp so với Diệp Tuyền, nếu như cho một người đàn ông lựa chọn, hết chín mươi % sẽ lựa chọn cô gái này mà không lựa chọn Diệp Tuyền cho mà xem.

Mặc dù kiểm tra với La trưởng lão hay mười thanh niên nam nữ kia đều như nhau cả, nhưng vì là ba tiên thiên, tất nhiên không ai chịu lép vế trước ai rồi, vì sao mà được La trưởng lão đích thân kiểm tra, còn tao phải nhờ mấy tay đệ tử kia kiểm tra chứ? Chẳng phải chứng tỏ ta thua kém người sao? Không được, tao cũng phải nhờ La trưởng lão đích thân kiểm tra.

La trưởng lão biết rõ suy nghĩ của hai người còn lại, cũng không tỏ vẻ bất bình mà chỉ mỉm cười im lặng thừa nhận cách nào của họ. Là thiên tài, phải có khí chất của một thiên tài, không bao giờ chịu thua kém ai, không ngừng phấn đấu vươn lên, đạp lên đầu kẻ khác mà tiến tới, tu luyện không phải là trò chơi, không có chuyện công bằng hay nhường nhịn, nếu như không hiểu rõ điều đó, thì con đường tu luyện sau này cũng sẽ chạm tới mức giới hạn, không thể bay cao được nữa.

“Hai người tiếp theo bước ra đi tới vị trí còn trống mà kiểm tra.” La trưởng lão lên tiếng, lại thêm hai người bước ra, đi tới trước mặt hai đệ tử phụ trách kiểm tra còn trống để tiến hành kiểm tra.

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Kích hoạt võ hồn

“Tất cả hãy bỏ tay lên quả cầu thủy tinh này.” Những người tham gia kiểm tra lập tức bỏ tay lên chụp lấy bề mặt quả cầu thủy tinh, ngay lập tức, La trưởng lão và mười thanh niên nam nữ kia miệng lầm nhảm những câu thần chú gì đó, quả cầu trên tay họ lập tức rực cháy dữ dội.

Dừng ~~~~~!!

Mười một người kiểm tra, chín quả cầu chỉ rực cháy một cái rồi vụt tắt hẳn, chỉ duy nhất hai quả cầu do chàng thanh niên đang kiểm tra với La trưởng lão và một thanh niên cơ thể vạm vỡ, khuôn mặt hung tợn xấu xí thô kệch vẫn tiếp tục thấp sáng, càng lúc càng chói rọi hơn.

Rầm ~~~~~!!

Ngay trên đỉnh đầu của chàng thanh niên lập tức xuất hiện một thanh kiếm cổ dạng khí, dài ba thước, lưỡi kiếm thô bằng hai ngón tay cộng lại, trên bề mặt lưỡi kiếm có vô số nét hoa văn kỳ lạ, thanh kiếm phát tán ra một khí thế sắc lạnh đáng sợ, có cảm giác có thể chém gãy bất kỳ thứ gì trên đời này.

“Võ hồn binh khí lục phẩm, Cự Giải Kiếm, tốt, tốt, tốt!! Cậu tên gì?” Nhìn thấy võ hồn của chàng thanh niên, La trưởng lão không kềm được phấn khích kêu thót lên.

Tuy chỉ đạt lục phẩm, nhưng đối với Thánh Hóa Tông tuyệt đối là một thiên tài hiếm gặp, phải biết rằng ngay cả võ hồn của tông chủ Thánh Hóa Tông, Thái Việt chân nhân cũng chỉ là lục phẩm, Thiên Hóa Linh Sư mà thôi, nhưng đã được xem là thiên tài ngàn năm hiếm gặp ở khu vực U châu này rồi. Lục phẩm võ hồn, có thể sánh ngang với đệ nhất đệ tử chân truyền Hàng Bá Thiên, người sở hữu lục phẩm võ hồn “Uyển Nguyệt thần đao”, tung hoành Thánh Hóa Tông không có đối thủ. Giờ lại thêm một thiên tài sở hữu ngũ phẩm võ hồn, thử hỏi La trưởng lão có thể không phấn khích được sao?

Chàng thanh niên nhìn thấy võ hồn của mình, chỉ lộ ra nụ cười nhẹ nhàng hài lòng, không tỏ ra quá phấn khích, dương dương tự đắc. Nghe thấy câu hỏi của La trưởng lão, chấp tay lễ phép nói: “Hậu bối tên là Tổng Thiên Hành, là con cháu đích truyền của gia tộc họ Tổng ở thành Bắc Nguyên ạ.”

“Tổng Thiên Hành, tốt, tốt, hãy đứng sang một bên chờ đợi, lát nữa sau khi kiểm tra toàn bộ xong, ta sẽ dẫn cậu đi ra mắt với thập đại trưởng lão ở nội môn, chắc chắn sẽ có người sẵn sàng thu nhận cậu làm đệ tử đích truyền.” Nghe thấy lời hứa hẹn của La trưởng lão, tuy trong lòng phấn khích vô cùng, nhưng vẫn tỏ ra vô cùng bình thản chấp tay thi lễ cảm tạ ông ta.

Nhìn thấy biểu hiện của chàng thanh niên như thế, La trưởng lão thầm ngật đầu hài lòng, cao ngạo nhưng không khoa trương, một người như thế thành tựu sau này tuyệt đối không thấp.

Nhưng lọt vào đôi mắt của tên thanh niên khuôn mặt sắc lạnh cao ngạo, có đôi mắt giống rắn độc kia lại khác, chỉ cảm thấy hần càng nhìn càng ngứa mắt, hận không thể lao tới tặng cho hần một cú vào mặt cho bỏ ghét, cứ ở đó mà giả vờ giả vịt đi, lát nữa bỏ mày kích hoạt võ hồn cao cấp hơn, sẽ giẫm đạp lên đầu mày để mày bề mặt cho bỏ ghét.

Còn thiếu nữ mặc trang phục cung đình kia nhấp nháy đôi mắt long lanh to sáng đánh giá toàn thân trên dưới chàng thanh niên, trên môi lộ ra nụ cười thích thú. Anh hùng thích mỹ nhân, nhưng mỹ nhân cũng thích anh hùng đấy chứ.

Ngoại trừ Tổng Thiên Hành kích hoạt võ hồn thành công, mười người còn lại chỉ duy nhất mỗi tên thanh niên có khuôn mặt hung tợn xấu xí kích hoạt thành công, võ hồn của hần là nhị phẩm Thanh Phong Lang, ma thú có thuộc tính gió, không quá cao cũng không quá tệ. Nhưng về mặt khoái trá cao ngạo của hần khi nhìn vào những người thất bại kích hoạt võ hồn vẫn đang than thân trách phận vô cùng đáng ghét, đã vậy trên môi còn lộ ra nụ cười khinh thường chế giễu hừ mạnh một tiếng, khể né người trách xa những người kia ra, tỏ ý không muốn đứng chung với lũ phế nhân kia.

Thái độ của hần khiến La trưởng lão khể dúm mày, nhưng cũng không nói gì cả. Ở thế giới này mạnh được yếu thua, kẻ mạnh có quyền coi thường chà đạp kẻ yếu, đó là chuyện thường tình.

“Mhóm tiếp theo.” ngay lập tức lại thêm mười người bước tới trước mặt mười thanh niên nam nữ kia, trong đó có tên Tư Mã Thiên đáng ghét kia, trước khi bước đi, hần còn không quên quay đầu lại trao cho Dương Kiệt một ánh mắt đầy khiêu khích. Còn tên thanh niên có đôi mắt rắn độc bước tới trước mặt La trưởng lão tiến hành kiểm tra.

Đồng loạt bỏ tay chụp lấy quả cầu thủy tinh, La trưởng lão và mười người kia lại đọc nhẩm câu thần chú bí truyền, mười quả cầu đồng loạt rực sáng, nhưng có tám quả nhanh chóng vụt tắt, chỉ duy nhất ba quả vẫn còn thấp sáng dữ dội, phân biệt là tên thanh niên có đôi mắt rắn độc, Tư Mã Thiên, và một thiếu nữ có khuôn mặt bầu bĩnh, thân hình nhỏ nhắn trông vô cùng dễ thương.

“Lại là lục phẩm võ hồn Bò Thi Khúc Xà!!!” Chỉ thấy trên đỉnh đầu tên thanh niên có đôi mắt rắn độc xuất hiện một con rắn toàn thân phát sáng, trên đỉnh đầu có một thớ thịt giống như chiếc sừng, thân rắn cuộn tròn dài trên ba mét, phần đầu ngẩng cao lên dùng đôi mắt lạnh lùng khát máu quét ngang qua những người có mặt ở đây, tỏ vẻ vô cùng phấn khích thềm khát.

Xịt ~~~~~!!

Tiếng hít sâu vang lên liên hồi, không ít người tỏ vẻ sợ hãi thấp thỏm không yên, ngay cả mười thanh niên nam nữ đạt tới cảnh giới chân nguyên cũng không ngoại lệ, cơ thể không tự chủ tránh xa tên thanh niên đó ra, không ai dám tới gần hần.

Bò Thi Khúc Xà, loại ma thú đáng sợ có tốc độ nhanh như gió, nọc độc của nó có thể giết chết một người cùng cấp ngay tức khắc, nếu như tên thanh niên đó có thể dung hợp được với võ hồn của mình, vậy thì sau này hần sẽ sở hữu tốc độ di chuyển cực nhanh, mỗi chiêu tấn công đều mang theo độc tố đáng sợ, ngay cả những người có thực lực lớn mạnh hơn vài cấp cũng không dám sát là cà với hần, không chừng bị dính chiêu như chơi.

Tên thanh niên hài lòng với biểu hiện của mọi người, sau đó phóng ánh mắt đầy khiêu khích về phía Tổng Thiên Hành, Tổng Thiên Hành chỉ mỉm cười đáp trả, không nói năng gì cả.

“Cậu tên gì thế?” La trưởng lão tỏ vẻ vui mừng tột độ, không ngờ hôm nay lại may mắn như thế, cùng một lúc xuất hiện hai thiên tài sở hữu võ hồn lục phẩm, chẳng lẽ là niềm báo rằng Thánh Hỏa Tông sẽ ngày càng lớn mạnh sao?

“Bẩm La trưởng lão, hậu bối tên Lăng Hàn Phong ạ.” Mặc dù vô cùng cao ngạo, nhưng đối diện với La trưởng lão, hần cũng không dám làm càn, vô cùng lễ phép chấp tay thi lễ đáp.

“Tốt, tốt, hãy đứng sang một bên chờ đợi, lát nữa ta sẽ dẫn theo cậu và Tổng Thiên Hành vào nội môn ra mắt với tông chủ và các vị trưởng lão cấp cao.” Lăng Hàn Phong lại chấp tay thi lễ một cái, sau đó đi tới bên cạnh Tổng Thiên Hành, hừ mạnh tiếng, không thèm nói chuyện với Tổng Thiên Hành, mang theo ánh mắt ngạo thị thiên hạ để theo dõi những người kiểm tra tiếp theo.

Võ hồn của Tư Mã Thiên đạt tới tam phẩm “Huyền Băng Cự Hùng”, đó là một con gấu khổng lồ cao trên hai mét rưỡi, toàn thân trắng như tuyết, trong miệng không ngừng phun ra khí lạnh có thể đóng băng không khí ở xung quanh, cũng là một võ hồn đáng mơ ước của nhiều người. Tư Mã Thiên tỏ ra vô cùng khoái trí, nhìn về phía Dương Kiệt, trên môi lộ ra nụ cười sắc lạnh đầy sát khí.

Đối diện với ánh mắt sát khí đằng đằng của tên bại tướng đó, Dương Kiệt chỉ bẽ môi, trong lòng thầm nghĩ: “Đội bỏ mày kích hoạt võ hồn cửu phẩm, thánh phẩm hay thậm chí là thần phẩm, một tay vỗ chết con gấu bông Wendy của ngươi, để xem ngươi còn dám chảnh chó với ta không.”

Nhìn thấy thái độ dửng dưng của Dương Kiệt, Tư Mã Thiên nộ khí xung thiên, nếu như La trưởng lão không có mặt ở đây, e rằng hần đã điều khiển võ hồn của mình lao tới một cú đập cho Dương Kiệt thành miếng thịt nát rồi.

Nhận được lời khen ngợi cổ vũ của La trưởng lão, Tư Mã Thiên ngẩng cao đầu đi thẳng về phía Tổng Thiên Hành và Lăng Hàn Phong đang đứng, nhưng chỉ đứng phía sau lưng chứ không dám đứng ngang hàng với hai người kia.

Tổng Thiên Hành trao cho hán ánh mắt thân thiện, còn Lăng Hàn Phong thậm chí không thèm để ý tới hán làm gì, cũng chỉ là một con kiến mạnh hơn chút so với mấy con khác, chẳng có gì đáng để bận tâm cả.

Thiếu nữ có khuôn mặt bầu bĩnh kia là nhị phẩm võ hồn “Tam Vĩ linh miêu”, một loại biến thể của thất phẩm võ hồn “cửu vĩ linh miêu”. Người sở hữu loại võ hồn này có thân pháp nhanh nhẹn, đặc biệt là có ba cái mạng, có nghĩa là có thể chết rồi hồi sinh ba lần, tuy hỗ trợ chiến đấu không nhiều, nhưng tuyệt đối là võ hồn giữ mạng vô giá. Vì cho dù là thiên hạ đệ nhất cao thủ, cũng không dám vỗ ngực tự xưng rằng mình tuyệt đối an toàn, ai mà biết được một ngày nào đó rơi vào hoàn cảnh nguy hiểm tới tính mạng chứ? Có cơ hội hồi sinh ba lần, tuyệt đối là thứ dùng bao nhiêu của cải báu vật cũng không đổi lấy được. Tương truyền Cửu Vĩ Linh Miêu có thể hồi sinh tới chín lần. Chỉ là võ hồn này không thể gia tăng sức chiến đấu, tốc độ tu luyện cũng như người không có võ hồn, nên thuộc dạng ăn thì vô vị, bỏ thì tiếc nuôi đối với tông môn.

“Mười người tiếp theo bước ra.” Lần này đã tới lượt Dương Kiệt tiến hành kiểm tra, trao ánh mắt yên tâm về phía Diệp Tuyền vừa mới cổ vũ mình, võ cũng tự tin bước tới trước mặt một thanh niên phụ trách kiểm tra, khẽ quay đầu nhìn về phía Tư Mã Thiên, trên môi lộ ra nụ cười khiêu khích, miệng lầm nhảm nói nhỏ tới nỗi chỉ mình anh ta nghe được, nhưng nhìn cách nhép miệng của anh ta, Tư Mã Thiên lập tức hiểu ý Dương Kiệt đang muốn nói gì: “hãy xem bố mày đây.”

Tư Mã Thiên chỉ cười lạnh tiếng: “Để xem mày làm được cái trò trống gì? cùng lắm là nhị phẩm võ hồn là cao chứ gì. Sao mà sánh bằng với thiên tài của một gia tộc hùng mạnh truyền thừa mấy ngàn năm nay chứ?”

Thì ra võ hồn của mọi người đa số được truyền thừa từ huyết thống, thông thường thì nếu tổ tiên sở hữu võ hồn, thì con cháu sau này sẽ dễ dàng kích hoạt võ hồn hơn, và võ hồn của tổ tiên càng cao thì võ hồn con cháu sau này sẽ càng ca, thậm chí có cơ hội vượt trên cả tổ tiên sở hữu võ hồn cao cấp hơn nữa. Tổ tiên của gia tộc Tư Mã từng sở hữu võ hồn lục phẩm “Đại Địa Chi Hùng”, Tư Mã Thiên không thể sánh bằng tổ tiên, nên chỉ sở hữu một biến thể của “Đại Địa Chi Hùng” tam phẩm võ hồn “Huyền Băng Chi Hùng”.

Tất nhiên, không có nghĩa là nếu tổ tiên không có võ hồn thì con cháu không có cơ hội kích hoạt võ hồn, chỉ là tỷ lệ thành công của họ thấp hơn rất nhiều so với những người có huyết thống truyền thừa.

Đó là lý do vì sao Tư Mã Thiên tự tin võ hồn của một tên vô danh tiểu tốt không có gia tộc hùng mạnh như Dương Kiệt tuyệt đối không thể vượt qua mình, thậm chí có thể kích hoạt võ hồn hay không cũng là cả một vấn đề.

Tất cả mọi người đồng loạt để tên quả cầu thủy tinh, kết quả có tới mười quả cầu thủy tinh vừa thấp sáng rồi tắt hẳn, chỉ duy nhất thiếu nữ mặc trang phục cung đình đang tiến hành kiểm tra với La trưởng lão thành công kích hoạt võ hồn.

“Lại là lục phẩm võ hồn, đã vậy còn là... là... Linh Lung Huyền Thiên Đỉnh!!!” Trên đầu thiếu nữ trang phục cung đình xuất hiện một cái đỉnh ba chân hai tai, thân đỉnh khảm vàng, có thêu hình vẽ vô số linh thú đang vây quanh như đang triều bái cái đỉnh.

Thiếu nữ cũng có chút bất ngờ võ hồn của mình, nhưng nhanh chóng được thay bằng nụ cười phản kích tốt cùng.

Lục phẩm võ hồn Linh Lung Huyền Thiên Đỉnh, người sở hữu võ hồn này sau này tuyệt đối có thể trở thành luyện đan tông sư, luyện bất kỳ loại đan dược nào tỷ lệ thành công cũng tăng 50 %, chất lượng, sản lượng cũng gia tăng một cách đáng kể. Phải biết rằng cho dù là một luyện đan đại tông sư dày công toi luyện hết cả trăm năm, nếu như không có võ hồn, tỷ lệ luyện đan thành công chỉ đạt khoảng 20 ~ 30 %, và phẩm chất của đan dược càng cao thì tỷ lệ thành công càng thấp, cho nên sở hữu một võ hồn lục phẩm Linh Lung Huyền Thiên Đỉnh, tuyệt đối là võ hồn đáng mơ ước của bất kỳ một luyện đan sư nào trên đại lục Huyền Thiên này, ngay cả đan dược tông sư đứng đầu Thánh Hỏa Tông, cũng chỉ sở hữu võ hồn tứ phẩm thái hòa đỉnh, đã vậy đã trở thành một người có địa vị quyền lực nhất nhì trong khu vực U châu, ngay cả tông chủ của các tông môn hùng mạnh khi gặp ông ta cũng phải cúi đầu chào hỏi lấy lòng. Giờ cô gái sở hữu võ hồn lục phẩm, cấp bậc cao hơn hai cấp so với vị đan dược tông sư của tông môn, nếu như cô ta chịu đi theo con đường luyện đan sư, dưới sự dìu dắt bồi dưỡng của vị đan dược tông sư kia, sau này thậm chí có thể vượt qua sư phụ của mình trở thành nhất đại tông sư cũng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi. Nhất đại tông sư, cho dù đi tới khu vực trung ương, cũng được chào đón nồng nhiệt, địa vị sánh ngang với các vị trưởng lão quyền lực trong các tông môn hùng mạnh.

Ở đại lục Huyền Thiên này, có hai nghề nghiệp có địa vị cao hơn những người tu luyện thông thường rất nhiều. Đó chính là luyện đan sư và luyện khí sư. Luyện đan sư là người chuyên luyện chế ra thần đan diệu dược cho người tu luyện sử dụng, muốn nhận được cái ngạt đầu đồng ý giúp đỡ luyện một viên thần đan của luyện đan sư, không ít kẻ mạnh trên đại lục Huyền Thiên phải chuẩn bị quà cáp đầy đủ, thậm chí phải quỳ xuống khấu đầu ba ngày ba đêm mới mong nhận được cái ngạt đầu của người ta. Thử nghĩ xem, nếu như nhờ và được một luyện đan tông sư giúp luyện chế thành công một viên thần đan gia tăng tỷ lệ độ kiếp thành công lên tới 60 %, còn một người không có thần đan trong tay tỷ lệ độ kiếp thành công chỉ khoảng 10 %, tăng gần 50 % tỷ lệ độ kiếp thành công, đó là một con số khiến không ít người điên cuồng, độ kiếp thành công không chỉ liên quan tới thực lực, còn liên quan tới mạng sống của mình, độ kiếp thất bại đồng nghĩa với cái chết không có cơ hội đầu thai. cũng đủ hiểu tầm quan trọng của đan dược quý giá như thế nào rồi. đó là lý do vì sao luyện đan sư có địa vị cao quý như thế này.

Trên đại lục Huyền Thiên có một câu nói bất hủ “thà đắc tội với tông chủ của tông môn hùng mạnh nhất của đại lục Huyền Thiên, cũng đừng nên đắc tội một luyện đan tông sư”. Vì đắc tội tông chủ, chỉ phải đối diện sự truy sát của một tông môn, còn nếu đắc tội với luyện đan sư, chỉ cần một câu nói của vị luyện đan sư đó, một viên thần đan ném ra làm môi nướ, chắc chắn sẽ có vô số tông môn hùng mạnh vui vẻ đảm nhận trách nhiệm truy sát, không chỉ người của tông môn, ngay cả những kẻ mạnh không có tông môn cũng sẽ không ngần ngại tham gia vào cuộc truy sát đó.

Và luyện khí sư, người chuyên luyện chế ra thiên binh thần khí cho người tu luyện sử dụng cũng có địa vị ngang hàng với luyện đan sư. Ai mà không muốn trong tay có thêm một cây thiên binh thần khí có thể gia tăng sức chiến đấu lên gấp nhiều lần chứ? Có một cây thần khí trong tay, thậm chí có vượt vài cấp độ khiêu chiến một cách dễ dàng.

Tuy luyện đan sư và luyện khí sư trên đại lục Huyền Thiên không ít, nhưng để có thể trở thành tông sư, có thể luyện chế thành công thần đan diệu dược,

thiên binh thần khí thì phải có võ hồn tương ứng phù trợ, nếu không có võ hồn tương ứng, thì suốt đời chỉ là những luyện đan luyện khí học đồ, chỉ có thể luyện chế những đan dược vũ khí thông thường. Mà số người có võ hồn tương ứng, là rất ít rất ít, đặc biệt là những võ hồn cao cấp. Cấp bậc càng cao thì thành tựu sau này càng cao, lục phẩm võ hồn có thể sản sinh ra một luyện đan đại tông sư rồi đấy.

“Cháu gái, cháu tên gì thế?” Ngay cả La trưởng lão cũng phải mang theo vẻ mặt nhing bực tức, giọng hỏi. Khiến cho tất cả những người có mặt ở đây phải ngượng ngùng, ghen tỵ.

Ngay cả Lăng Hàn Phong cũng chỉ dám ghen tỵ chứ không dám ghen tức, thậm chí sau này phải gia nhập vào nhóm nhing bực tức, ai mà biết được sau này có cần cầu xin tới người ta không chứ? Mà hết 99% là phải cần tới, lúc này không lo đi lấy lòng, sau này người ta chẳng thèm đếm xỉa tới mình thì sao.

“Bẩm trưởng lão, cháu tên Thẩm Thùy Vân.” Đối diện với thái độ của La trưởng lão, Thẩm Thùy Vân vô cùng thần nhiên chấp nhận, nhưng cũng nề mặt người ta là trưởng lão, nên chấp tay thi lễ đáp.

“Tốt, tốt, người đẹp mà tên cũng đẹp. lát nữa ta sẽ trực tiếp dẫn cháu tới gặp Lão tông sư, chắc chắn ông ta sẽ vui mừng khôn xiết, hết lòng đào tạo cháu thành một luyện đan đại tông sư, mọi tài nguyên đều dành cho hết cho cháu, ngoài ra, bắt đầu từ bây giờ, cháu sẽ là đệ nhất chân truyền đệ tử có địa vị sáng ngang với đệ nhất chân truyền đệ tử của môn là Hằng Bá Thiên, cháu có đồng ý không?” La trưởng lão thận trọng gợi ý, chỉ sợ Thẩm Thùy Vân không có hứng thú với nghề luyện đan, hoặc không hài lòng với đãi ngộ của tông môn quay đầu bỏ đi, nếu để một thiên tài luyện đan sư, sau này có cơ hội trở thành luyện đan đại tông sư gia nhập tông môn khác, tới lúc đó chỉ có nước tông đầu vào tường tự vẫn mà thôi.

Khẽ dúi mày suy nghĩ một hồi, nhìn thấy sắc mặt thấp thỏm không yên của La trưởng lão, cảm thấy hài lòng với đãi ngộ của mình, nên gật đầu mỉm cười nói: “Xin được tuân theo lời gợi ý của La trưởng lão ạ.”

“Tốt, tốt, mau qua bên kia ngồi, mau qua bên kia ngồi, người đâu, còn không mau mau mang ghế cho Thẩm đại sư ngồi.” La trưởng lão quay sang mời thanh niên nam nữ quất, mười thanh niên nam nữ đó không tỏ vẻ khó chịu, thậm chí lúc này không dám mang theo vẻ mặt cao ngạo xem thường lúc ban đầu, tranh giành việc đi lấy chiếc ghế đặt ngay trước mặt Tông Thiên Hành và Lăng Hàn Phong, để Thẩm Thùy Vân ngồi xuống.

Tất cả mọi ánh mắt đều đổ dồn hết về phía Thẩm Thùy Vân, còn mười tên xui xẻo không thể kích hoạt võ hồn không ai thèm để ý tới nữa. Mà cho dù có ai đó có thể kích hoạt võ hồn, dưới ánh hào quang của Thẩm Thùy Vân, cũng chỉ như người tàng hình mà thôi, trừ khi có thể kích hoạt võ hồn cấp 7 trở nên thì còn may ra thu hút được chút chú ý của mọi người.

Trong số mười tên xui xẻo đó có sự góp mặt của Dương Kiệt, lúc này sắc mặt của anh ta trông vô cùng khó coi. Mới cách nay chưa lâu, vẫn còn mang theo vẻ mặt tự tin, tưởng rằng sẽ kích hoạt võ hồn thần phẩm, thánh phẩm, hay thấp nhất cũng phải là cửu phẩm, thế mà sự thật phủ phàng, tựa như một gáo nước lạnh tạt thẳng vào đầu, tựa như bị ai đó nắm lấy cổ áo nhấc bổng lên, tát nhiều bạt tai vào mặt tới nỗi sưng vù như đầu heo, mặc dù cho dù tát hay không tát khuôn mặt của anh ta cũng giống như cái đầu heo rồi.

Đối với Dương Kiệt, thực ra có võ hồn hay không cũng không phải quá quan trọng, vì anh ta không như những người khác phải ngồi bó gối hấp thụ linh khí để tu luyện, nên tốc độ tăng lên gấp bao nhiêu lần cũng chẳng liên quan gì tới anh ta, còn sức chiến đấu ư? Chỉ cần có đủ điểm kinh nghiệm thăng cấp giới vương quyền lên, ngay cả võ hồn cửu phẩm cũng phải né sang một bên.

Nhưng quan trọng nhất là lúc này phải bề mặt trước thiên hạ đấy chứ!

Không phải sao, thậm chí không cần quay đầu lại nhìn, cũng có thể cảm nhận được vẻ mặt khinh thường chế giễu của tên khốn Tư Mã Thiên, chắc lúc này hắn đang vô cùng hả hê chế giễu mình đây mà.

Tất nhiên, vẫn còn một người mang theo vẻ khó tin, quan tâm, an ủi với mình, người đó chính là Diệp Tuyền.

Dương Kiệt mang theo sắc mặt trầm đen như than, cùng chín người thất bại kia ủ rũ quay trở về hàng ngũ của người thất bại, chấp nhận số phận trở thành đệ tử tạp vụ một thời gian, đợi tới đạt tới cảnh giới tiên thiên vượt qua bài kiểm tra của tông môn, mới có thể trở thành đệ tử ngoại môn.

Không cần quá lâu, chỉ cần hai tới ba tháng thôi, khoảng cách giữa đệ tử tạp vụ và đệ tử ngoại môn sẽ bị kéo xa tới mức tuyệt vọng, cho dù cố gắng cỡ nào cũng khó có thể đuổi theo kịp. Thử nhìn vào tài nguyên tu luyện mà cả hai nhận được là đủ hiểu rồi.

Thực ra tài nguyên cũng chỉ là một phần nguyên do, quan trọng nhất là đệ tử ngoại môn có đủ thời gian để chuyên tâm tu luyện mà không cần phải lo lắng chuyện gì. Còn đệ tử tạp vụ, hằng ngày phải làm vô số công việc lớn nhỏ do tông môn truyền xuống, chỉ nội làm xong những nhiệm vụ đó cũng hết cả ngày rồi, còn thời gian nữa đâu mà tu luyện nữa chứ?

Cũng may là Dương Kiệt không cần phải tu luyện như những người kia, nếu không thì không biết phải tới năm tháng nào mới đột phá thành tiên thiên để trở thành đệ tử ngoại môn đây.

Ngay sau khi nhóm của Dương Kiệt kiểm tra xong, dưới sự phấn khích kỳ vọng của La trưởng lão, nhóm tiếp theo cứ tiếp tục bước tới kiểm tra, gần ba trăm thiên tài vượt qua bài kiểm tra đầu tiên, có thể nói là thiên tài trong thiên tài nhưng rốt cuộc số người kích hoạt được võ hồn chỉ có mười hai người. Đúng vậy, bạn không nhìn sai, chỉ đúng mười hai người mà thôi, thậm chí con số này có thể nói là khá nhiều rồi đấy. Và mười hai người đó trực tiếp trở thành đệ tử ngoại môn, còn những người còn lại sẽ bị phái tới khu vực giành cho đệ tử tạp vụ, ngày đêm làm trâu làm bò phục vụ cho tông môn.

Cũng may là Diệp Tuyền nằm trong số mười hai người kích hoạt võ hồn, đáng mừng nhất là võ hồn của cô ta đạt tới ngũ phẩm “Kim Dịch Đại Bàng”, có thuộc tính gió, khi triệu hồi võ hồn ra, có thể hỗ trợ chiến đấu và dùng làm công cụ di chuyển, tốc độ bay của nó cực nhanh, một cái sải cánh có thể bay tới mười ngàn dặm, nhận được sự chú ý của La trưởng lão.

Mười hai người kích hoạt võ hồn, ngoại trừ ba võ hồn lục phẩm khó tin ra, chỉ duy nhất mỗi mình Diệp Tuyền đạt ngũ phẩm võ hồn, hai người tam phẩm, năm người nhị phẩm và một người nhất phẩm.

Dưới ánh mắt cao ngạo chế cười của những người kích hoạt võ hồn thành công, Dương Kiệt cùng hai trăm tám mươi mấy người còn lại bị trực tiếp điều đi tới khu vực giành cho đệ tử tạp vụ, bắt đầu cuộc sống tông môn của mình.

Trước khi rời khỏi, Diệp Tuyền không quên phóng ánh mắt an ủi cổ vũ, miệng nhép nhỏ rằng: “Tôi đợi ông ở ngoại môn đó, hãy mau chóng vào đây nhé.” Mặc dù Dương Kiệt không có võ hồn, nhưng Diệp Tuyền vẫn vô cùng tin tưởng vào thực lực của anh ta, trong vòng nửa tháng thăng hai cấp, luyện thể cấp 9 đã có thể đánh bại luyện thể cấp 10, hoàn toàn không thua kém những người có nhất phẩm hay thậm chí nhị phẩm võ hồn là bao, anh ta trở thành đệ tử ngoại môn chỉ là vấn đề thời gian mà thôi. Chỉ là tới giờ vẫn nghĩ không thấu vì sao một thiên tài như Dương Kiệt lại không có võ hồn.

Dương Kiệt trao ánh mắt yên tâm cho Diệp Tuyền, mặc kệ ánh mắt đầy khiêu khích chế giễu của Tư Mã Thiên, cùng nhóm người kia quay đầu rời khỏi.

“Đừng tưởng chuyện này là xong nha, cho dù mày trốn ở khu vực đệ tử tạp vụ, tao cũng có cách hành hạ mày thân tàn ma dại, hãy chuẩn bị đón nhận bữa tiệc tao dành sẵn cho mày đi, khả khả.” Nhìn chằm chằm vào bóng lưng của Dương Kiệt đi xa dần, trong lòng Tư Mã Thiên thầm cười lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Đội chấp pháp

“Vì sao? Vì sao tôi được phân chia cái căn nhà tồi tàn ở cái nơi chìm không đề nổi trứng này, còn những người kia thì ở những căn nhà bình thường? Đã vậy còn phân chia công việc nặng nhọc nhất là trông sóc vệ sinh cho linh thú của tông môn nữa chứ? Tôi không phục!!!” Dương Kiệt phẫn nộ chất vấn với một tên đệ tử ngoại môn phụ trách phân chia chỗ ở và công việc cho đệ tử tạp vụ.

Bốp ~~~~~!!

Tên đệ tử ngoại môn đạt tới cảnh giới tiên thiên tầng thứ 2 trực tiếp tát một bạt tai vào mặt Dương Kiệt, Dương Kiệt trực tiếp bị đánh bay ra xa, té ngã xuống đất, khuôn mặt vốn dĩ đã sưng vù nay càng sưng to hơn nữa, một vùng máu từ mép miệng chảy xuống.

Tên đệ tử ngoại môn nhỏ miếng nước bọt vào mặt Dương Kiệt, cười lạnh nói: “Mày tưởng mày là ai? Mày chỉ là một tên đệ tử tạp vụ quèn mà dám chất vấn quyết định của 1 một đệ tử ngoại môn như tao à? Nếu như không phải có người đã dặn dò là giữ cái mạng chó của mày, lúc này mày đã thành cái xác rồi. Cứ ở đó mà từ từ hưởng thụ cuộc sống như địa ngục đi nhé, khả khả khả khả ~~~~~!!” Vừa mang theo tiếng cười khoái trá, vừa quay người rời khỏi, không thèm để ý tới Dương Kiệt vẫn đang mang theo ánh mắt giết người nhìn chằm chằm vào mình nữa.

Không cần hỏi, tên khốn này chính là người của Tư Mã Thiên, mục đích muốn hành hạ mình đây mà.

“Hãy đợi đấy, hôm nay bố mày không chết, mối si nhục này sẽ trả lại cho mày gấp mười lần, trăm lần.” Phun miếng nước bọt pha trộn với máu khỏi miệng, Dương Kiệt nén nhịn cơn đau trên má vừa dính cú bạt tai, từ dưới đất đứng dậy, đẩy cửa bước vào căn nhà tồi tàn muốn sụp đổ nằm ở gần khu vực bãi rác thải của tông môn.

Căn nhà rộng chưa tới hai chục mét vuông dính đầy mạng nhện, ngoại trừ chiếc giường cũ kỹ ở góc phòng ra, không còn bất kỳ thứ gì nữa.

Kèm nén cơn phẫn nộ trong lòng, hít sâu một hơi vào người, bước tới chiếc giường cũ kỹ, từ trong ngăn càn khôn lấy ra chiếc khăn lau chùi, bắt đầu vệ sinh lại căn nhà ở tạm thời của mình.

Tổn gần nửa ngày trời, tuy vẫn là căn nhà tồi tàn đó, nhưng đã sạch sẽ thoáng mát hơn nhiều, không còn mạng nhện bụi bặm nữa. Thả người nằm bệt xuống chiếc giường cũ kỹ, suýt chút nữa chịu không nổi thể trọng đáng sợ của anh ta, có cảm giác như sẽ gãy vỡ bất kỳ lúc nào.

“Dinh dong, chủ nhân đã hoàn thành nhiệm vụ “ gia nhập Thánh Hóa Tông, nhận được phần thưởng nhiệm vụ: cơ hội quay số 1 lần, điểm kinh nghiệm 50000 điểm, cơ hội thăng cấp miễn phí tuyệt học võ công X 1.”

“Dinh dong, bạn đã được thăng cấp.”

ngay sau khi bên tai vang lên câu thông báo của hệ thống, một tia sáng màu trắng bạc từ trên đỉnh đầu chụp xuống vào cơ thể Dương Kiệt, anh ta nhắm mắt lại tận hưởng cảm giác lâng lâng dễ chịu như được tẩy lễ, ngay cả vết thương trên má cũng đã lành hẳn, không còn cảm giác đau nhức nữa.

Họ tên: Dương Kiệt.

Lv: 10 (Tương đương với luyện thể tầng thứ 10)

Điểm kinh nghiệm thăng cấp 25420/50000

Tuyệt học võ công đã theo học: Giới vương quyền tầng thứ 1 (Độ tu luyện: 36 / 1000 (Có thể dùng linh thạch để thăng cấp; 10 viên linh thạch cấp thấp = 1 điểm kinh nghiệm)); Phi lũ xung thiên pháo (Hoàng giới sơ cấp (Độ tu luyện: 41 /100 có thể dùng linh thạch thăng cấp)); Phi lũ bạo liệt quyền (Hoàng giới sơ cấp (độ tu luyện: 43 /100, có thể dùng linh thạch thăng cấp)); cuồng phong chương (hoàng giới tuyệt phẩm; không thể thăng cấp)

Báu vật sở hữu:

Cần Khôn thấp

Cấp bậc: Pháp khí (Trung cấp) (Số linh thạch cấp thấp cần thiết để thăng cấp: 0/10000)

Sức phòng thủ: Có thể chống đỡ sức tấn công toàn lực của cấp luyện thể tầng thứ 10 trở xuống.

Độ bền 20 / 20 (khi độ bền trở về bằng 0, sẽ không thể sử dụng được nữa.)

Nhìn thấy bảng thông số cá nhân của mình, hai tay nắm chặt lại tạo thành nắm đấm, “chỉ còn khoảng 25000 điểm kinh nghiệm nữa thôi thì mình sẽ trở thành một tiên thiên, có thể tham gia kiểm tra để trở thành đệ tử ngoại môn, hãy đợi đây, mỗi nhục hôm nay tao nhất định sẽ trả lại cho chúng bây.”

“Dinh dong, chủ nhân còn một cơ hội quay số và một cơ hội thăng cấp tuyệt học miễn phí, xin hỏi có sử dụng hay không?”

“Sử dụng, sử dụng ngay lập tức.” Dương Kiệt không muốn tốn quá nhiều thời gian ở cái khu vực tạp vụ này, chỉ cần có cơ hội, không chút do dự làm ngay tức khắc, chỉ mong thực lực gia tăng càng sớm càng tốt, để tiến vào ngoại môn mà trả thù.

Ngay lập tức trước mặt Dương Kiệt xuất hiện một bảng quay số gồm mười ô, chỉ là khi nhìn kỹ vật phẩm trên đó, Dương Kiệt lại lần nữa muốn muốn cầm súng bắn chết cái hệ thống chết tiệt đó. Đa số đều là những phần thưởng cũ đã từng xuất hiện khi mình quay số lần đầu tiên, gồm mười phần thưởng bao gồm: một hộp bao cao su Ok, một lốc băng vệ sinh Motex, một cuộn giấy vệ sinh kissme, một thanh kiếm sắt, một bịch keo socola, một con gấu bông Wendy, một máy quay độ nét cao, một thỏi vàng một kg, một quyển bí kíp tuyệt học bí ẩn và một phần thưởng may mắn đặc biệt.

Ngoại trừ thanh kiếm sắt, bịch keo socola và quyển bí kíp tuyệt học bí ẩn, phần còn lại đều là những vật phẩm trước kia, ngoại trừ quyển bí kíp tuyệt học bí ẩn và phần thưởng may mắn đặc biệt, chẳng thứ gì giúp ích được gì mình cả.

Chẳng thà không có thì hơn.

Cố gắng nén lại cơn phẫn nộ trong lòng, Dương Kiệt vô cùng thành khẩn quỳ xuống cầu nguyện tam thanh tổ sư phù hộ như lần trước gần năm phút đồng hồ, mới bấm vào nút bắt đầu quay số.

Chỉ thấy cây kim quay tròn với tốc độ cực cao, hết gần năm vòng mới từ từ chậm dần lại, sau đó, kẹo socola qua, gấu bông wendy qua, máy quay độ nét cao qua, lúc này chiếc kim đồng hồ đã rất chậm rất chậm, từ từ lướt qua cuộn giấy vệ sinh kissme, qua luôn cả quyển bí kíp tuyệt học bí ẩn. tâm trạng của Dương Kiệt lập tức trầm xuống, nhưng vẫn cắn răng chờ đợi, vẫn còn phần thưởng may mắn, đợi đi tới thanh kiếm sắt đã gần như bất động.

Chỉ thấy cây kim đồng hồ vượt qua cả thanh kiếm sắt, rồi ngay vào băng vệ sinh Motex như lần trước và gần như ngừng hẳn.

Dương Kiệt vẫn nín thở chờ đợi, lần trước cũng như thế nhưng cuối cùng vượt qua luôn cả phần thưởng băng vệ sinh rồi vào món quà may mắn ở ngay phía sau, xem ra lần này bốn cũ soạn lại rồi nhỉ.

Ai ngờ chờ gần một phút đồng hồ, cây kim đồng hồ không nhúc nhích thêm chút nào nữa, vẫn nằm yên bất động ở cái ô băng vệ sinh Motex.

“Dinh dong, chủ nhân quay số nhận được phần thưởng một bịch băng vệ sinh Motex. Xin chúc mừng!!”

Băng... băng vệ sinh Mo... Motex??

Dương Kiệt chỉ cảm thấy trời đất ở trước mặt như muốn sụp đổ, mẹ kiếp, rốt cuộc hôm nay là ngày gì mà đen đui thế này? Kích hoạt võ hồn thất bại! Bị người của Tư Mã Thiên làm nhục! Ngay cả bây giờ đi quay số cũng trúng phải bịch băng vệ sinh Motex là sao!!

“Tam thanh tổ sư, tôi hận ông!!!!” Trước khi phun máu hai mắt trợn ngược ngất đi vì tức giận, Dương Kiệt nắm chặt bịch băng vệ sinh Motex xuất hiện trong lòng bàn tay, không quên nguyên rửa một câu.

Không biết qua đi bao lâu, đợi tới khi Dương Kiệt tỉnh lại, bầu trời bên ngoài đã chập tối, liếc nhìn bịch băng vệ sinh đã bị hư nát khi nắm mạnh trên tay, lắc đầu thờ dài một tiếng, thế là toi mất phần quà để dành tặng cho Diệp Tuyền luôn rồi (Diệp Tuyền: Đồ biến thái, đồ háo sắc, nghĩ sao mà tặng tôi thứ đó vậy?).

“Dinh dong, chủ nhân còn một cơ hội miễn phí thăng cấp tuyệt học, xin hỏi có sử dụng không?” “Sử dụng.”

Ngay lập tức trong đầu Dương Kiệt hiện ra bảng thông số tuyệt học bao gồm: Giới vương quyền tầng thứ 1 (Độ tu luyện: 36 / 1000); ; Phi lũ xung thiên pháo (Hoàng giới sơ cấp (Độ tu luyện: 41 /100)); Phi lũ bạo liệt quyền (Hoàng giới sơ cấp (Độ tu luyện: 43 /100).

Do cuồng phong cuồng không thể thắng cấp, nên không xuất hiện trên bảng lựa chọn để thắng cấp tuyệt học.

Không cần phải suy nghĩ quá nhiều, trực tiếp chọn vào kỹ năng giới vương quyền. Một phần vì giới vương quyền là tuyệt học khó thắng cấp nhất, ngoài ra, Dương Kiệt không thể kích hoạt võ hồn của mình, sau này phải chiến đấu với những người có sở hữu võ hồn cao cấp, chắc chắn sẽ đánh không lại người ta, thắng cấp giới vương quyền có thể giải quyết phần nào vấn đề.

“Dinh dong, kỹ năng giới vương quyền đã thắng cấp thành công, xin chúc mừng.”

Giới vương quyền tầng thứ 2 (Huyền giới trung cấp (Có thể thắng cấp)): Tuyệt học bí truyền của Bắc Giới Vương trong bảy viên ngọc rồng, chỉ truyền lại duy nhất cho mỗi mình Sơn Go Ku, có thể gia tăng sức chiến đấu của bản thân. Chú thích: Do là tuyệt học có thể thắng cấp, nên mỗi thắng cấp một tầng cấp bậc của võ công sẽ tăng theo, tầng 1 tương đương với huyền giới sơ cấp (X 2 sức chiến đấu); tầng 2 = huyền giới trung cấp (X 3 sức chiến đấu); tầng 3 = huyền giới cao cấp (X 4 sức chiến đấu); tầng 9 = thiên giới cao cấp (X 10 sức chiến đấu).

Suy qua nghĩ lại, lại rút thêm 1160 viên linh thạch cấp thấp còn lại thắng cấp luôn cả hai tuyệt học do mình tự sáng chế ra.

Phi lữ xung thiên pháo (Hoàng giới trung cấp, có thể thắng cấp không giới hạn): Tuyệt học do chủ nhân tự sáng chế ra, dựa vào cân nặng đáng sợ của cơ thể từ trên không trung bay xuống, đè chết đối phương, có 20% + 16% (cân nặng 160kg của người thi triển) tỷ lệ khiến kẻ địch rơi vào trạng thái choáng váng (chú thích: Cân nặng chủ nhân càng lớn thì uy lực càng tăng, phải kết hợp với giới vương quyền mới có thể thi triển) (Độ tu luyện: 0/500)

Phi lữ bạo liệt quyền (Hoàng giới trung cấp (Có thể thắng cấp không giới hạn)): Tuyệt kỹ quyền pháp do Dương Kiệt sáng tạo ra, lợi dụng sức mạnh bộc phát của trọng lượng đáng sợ trong cơ thể, xung phong tấn công kẻ địch phía trước, có 20% + 16% (cân nặng 160kg của người thi triển) tỷ lệ khiến kẻ địch đẩy lùi và té ngã, không thể nhúc nhích trong vòng 3 giây. Phải kết hợp với giới vương quyền mới có thể sử dụng. Độ tu luyện 0/500.

thể là chỉ trong một đêm, thực lực của Dương Kiệt đã tăng lên gấp nhiều so với trước kia, lúc này cho dù có đối diện với một tiên thiên tầng 1 không kích hoạt võ hồn, cũng đủ tự tin phân thắng bại với người ta.

Một đêm bình yên trôi qua. Khi ánh bình minh ló dạng, ánh mặt trời chiếu thẳng vào nhà, Dương Kiệt đang nằm ngủ say như chết trên chiếc giường cũ kỹ khốn khổ phải chịu đựng thể trọng đáng sợ của anh ta từ từ mở mắt ra, vươn người thở dài một cách sảng khoái.

Với tính cách lạc quan của anh ta, nhanh chóng quên đi nỗi buồn bức ngày hôm qua, bắt đầu lại từ một ngày mới tươi đẹp hơn. Phần nộ cũng phải sống, buồn bức cũng phải sống, vui vẻ cũng phải sống, vậy tại sao không sống trong sự vui vẻ thoải mái chứ? Tuyệt đối không được mang theo vẻ mặt căm phẫn ủ rũ xuất hiện trước mặt kẻ địch, làm thế cũng không thể khiến đối phương nung tay tha cho mình, chỉ khiến đối phương sảng khoái vui mừng hơn thôi.

Đẩy cửa bước ra khỏi căn nhà tồi tàn, dựa theo tấm bản đồ tông môn nhận được sau khi gia nhập Thánh Hóa Tông, nhanh chân tìm tới nhà ăn dành cho đệ tử tạp vụ, phải chén một bữa no nê trước đã rồi tính sau, có thực mới vực được đạo chứ.

Trên đường đi tới nhà ăn, phát hiện vô số ánh mắt sầm soi về phía mình, những đệ tử tạp vụ khác đang không ngừng thì thầm to nhỏ, đôi khi lại chỉ tay về phía mình, trong mắt họ đa số mang theo vẻ cười trên đau khổ của người khác, khinh thường, chế giễu, tất nhiên, cũng có số ít thương hại.

Xem ra tên đệ tử ngoại môn phụ trách khu vực này đã truyền lời xuống, biến mình thành trò hề của thiên hạ rồi nhỉ.

“Hãy đợi đấy, thù nay không trả thì tên ta sẽ đọc theo chiều ngược lại.” hai tay của Dương Kiệt nắm chặt lại, mặc kệ những lời chỉ trích của người khác, rảo bước bước thẳng vào phòng ăn.

Phòng ăn dành cho đệ tử tạp vụ tuy đơn sơ, chỉ gồm những dãy bàn dãy ghế được xếp ngay ngắn thành từng hàng dài, nhưng vô cùng rộng lớn, ít nhất cũng phải trên năm ngàn mét vuông là ít. Cũng phải thôi, đệ tử tạp vụ là thành phần nhiều nhất trong Thánh Hóa Tông, nếu như chỗ ăn nhỏ, thì làm sao mà chứa chấp nổi lượng lớn đệ tử dùng bữa chứ?

Theo giới thiệu của sổ ghi chú của Thánh Hóa Tông, đệ tử tạp vụ của tông môn lên tới hai chục ngàn người, đệ tử ngoại môn gần một ngàn người, nội môn chỉ khoảng hai trăm người, và đệ tử trung tâm chỉ được có năm mươi người, còn đệ tử chân truyền chỉ đếm trên đầu ngón tay mà thôi.

Cũng không biết tới sớm hay tới trễ, lúc này phòng ăn đã đông nghịt người, có người đang ngồi dùng bữa, có người đang xếp hàng dài để lãnh phần thức ăn của mình, tiếng bàn tán cười đùa to nhỏ vang lên không dứt.

Sự xuất hiện của Dương Kiệt lập tức thu hút không ít người, vì với thân hình “siêu mẫu” của anh ta, không thành trọng điểm của mọi tầm nhìn cũng hơi bị khó.

Lại là những ánh mắt khiêu khích, chế giễu, khinh thường tựa như súng liên thanh bắn thẳng vào người, cho dù Dương Kiệt mặt dày tới cỡ nào, rơi vào tình cảnh đó cũng có chút chịu không thấu.

Hít sâu một hơi vào người để bình tâm lại, bắt đầu đứng vào hàng người đang xếp hàng chuẩn bị chờ lấy phần thức ăn của mình.

Đợi gần nửa tiếng đồng hồ, đứng tới mỗi cả đôi chân, bụng đói kêu cồn cào muốn ngứa xiu. Cuối cùng mới tới lượt mình bước tới lãnh thức ăn, nhanh chân bước lên phía trước, chờ đợi người phụ trách phân phát thức ăn giao phần ăn cho mình.

Người phụ trách phân phát thức ăn khẽ liếc nhìn Dương Kiệt một cái, trên môi khẽ lộ ra nụ cười khinh thường, nhanh tay mút một muỗng cháo loãng, một cái bánh bao to bằng nắm đấm của người trưởng thành, vài cọng rau xanh và hai miếng thịt mỏng bỏ vào khay thức ăn, sau đó đưa sang cho Dương

Kiệt.

So sánh với phần của người ta bốn, năm muối cháo, hai, ba cái bánh bao, rau xanh và thịt miếng phủ đầy trên khay, còn mình thì sao? Dương Kiệt phần nộ tốt cùng, nhưng vẫn cố gắng tạo ra vẻ nhỉnh bự lấy lòng, cười nói: “ Sư huynh xem này, với cái thể xác của đệ, bấy nhiêu đó ăn sao mà đủ, sư huynh có thể châm chước cho thêm đệ một chút được không?”

Nhìn thấy Dương Kiệt bị ức hiếp tới mức độ đó vẫn còn không dám nổi dậy phản kháng, những người ở xung quanh lập tức lộ ra ánh mắt khinh thường chế giễu, tên phụ trách phân phát thức ăn cười lạnh một tiếng, lạnh lùng nói: “ Ăn được thì ăn, không ăn được biến, đừng có ở đó mà đòi hỏi. Còn không mau mau tránh chỗ cho người phía sau.”

“ Đúng thế, đúng thế, nhận xong thức ăn thì rút đi, đứng đó cản đường anh em tiến bộ làm gì chứ?”

“ Có ăn mà còn đòi hỏi, với thân thể của người tốt nhất là ăn ít chút để giảm béo đi chứ, làm mất mặt đệ từ tạp vụ chúng ta.”

“ Đúng là đồ không biết điều.”

“ Rút đi, rút đi.”

Những người đứng xếp hàng ở phía sau hòa theo tên phụ trách phân phát thức ăn, lớn tiếng châm biếm chửi rủa Dương Kiệt.

Dương Kiệt có chút muốn phóng tới xé nát miệng của lũ khốn ăn theo này, đặc biệt là tên phân phát thức ăn. Nhưng nghĩ lại mình vừa mới gia nhập tông môn, vẫn chưa đứng vững chân, lúc này xảy ra ẩu đả, chắc chắn sẽ bị người của đội chấp pháp tóm vào nhà lao, lúc đó không chết cũng thân tàn ma dại, thậm chí anh ta nghĩ ngờ trong đội chấp pháp có người của Tứ Mã Thiên, nếu như rơi vào tay chúng, không biết chúng sẽ hành hạ mình tới mức độ nào đây.

Quân tử không để mình rơi vào chốn nguy hiểm, với một người tự cho mình là “ chính nhân quân tử” như Dương Kiệt, tất nhiên là nắm rõ tình hoa của câu châm ngôn đó rồi.

Ta nhìn!!!

Dùng ánh mắt sắc lạnh nhìn chằm chằm vào tên phân phát thức ăn, tựa như muốn nhìn kỹ khuôn mặt của hắn ghi nhớ mãi trong lòng. Nhìn tới nổi tên đó cảm thấy chột dạ, chỉ là sức nhớ lại lời dằn dò của Vô sư huynh(tên đệ tử ngoại môn đã đánh Dương Kiệt hôm qua), có người chống lưng phía sau, lập tức ngẩng cao đầu nhìn thẳng vào Dương Kiệt đầy khiêu khích, ý muốn nói là “ mày làm gì được tao nào?”

Không thèm để ý tới vẻ mặt khiêu khích của hắn nữa, cầm lấy khay thức ăn quay người đi thẳng về phía dãy bàn còn trống ngồi bệt xuống, tương ăn như muốn nhai tươi nuốt sống một ai đó.

“ Heo mập tránh chỗ, chỗ này không phải chỗ dành cho mày ngồi đâu.” trong lúc Dương Kiệt vừa nhai xong cái bánh bao trong tay, định nuốt luôn mấy thứ còn lại trong khay rồi mau chóng rời khỏi, ai ngờ cây muốn ngủ mà gió chẳng lặng, chỉ thấy gần bốn tên đệ tử tạp vụ tay cầm khay thức ăn đầy ắp, bước tới trước mặt Dương Kiệt, mang theo nụ cười chế giễu quát.

Vụt ~~~!!

mọi ánh mắt đều đổ dồn hết về phía bên này, tất cả đều mang theo vẻ thích thú, châm biếm, thậm chí có chút thương hại.

Dương Kiệt quay đầu liếc nhìn xung quanh, phát hiện vẫn còn nhiều chỗ trống, thế mà bốn tên này tới giành chỗ, chắc muốn gây chuyện đây mà.

“ Được, để tôi nuốt luôn miếng cháo này sẽ đi ngay.” Dương Kiệt không muốn tạo cơ hội cho chúng gây chuyện, nhanh tay cầm khay thức ăn lên nuốt sạch miếng cháo loãng và vài miếng rau thịt, chuẩn bị đứng dậy rời khỏi.

“ Mẹ kiếp, tao bảo mày biến ngay, bộ mày bị đần à?” Tên đứng trên cùng dường như là tên cầm đầu nhóm phần nộ quát lớn, sau đó trực tiếp vung lên định tát thẳng vào mặt của Dương Kiệt.

Bạch ~~~~~!!

Dương Kiệt chụp lấy bàn tay của tên cầm đầu tát tới, dùng ánh mắt sắc lạnh nhìn chằm chằm vào hắn lạnh lạnh nói: “ Tôi đã nhường nhịn rồi, đừng làm quá đáng à nha.”

Tên cầm đầu có chút bất ngờ khi Dương Kiệt có thể chụp lấy cú tát của mình, vì hắn đã đạt tới luyện thể tầng thứ 10 đỉnh điểm, chỉ còn cách nửa bước chân sẽ đột phá tới cảnh giới tiên thiên trở thành đệ tử ngoại môn, là một trong ngũ đại cao thủ ở khu vực này, sở dĩ hắn gây chuyện với Dương Kiệt, vì đã nhận được lời nhắn nhủ và điều kiện của Vô sư huynh, chỉ cần hành hạ ức hiếp Dương Kiệt ngay trước đám đông, sẽ tặng cho hắn vài viên tụ khí đan trung cấp, giúp hắn đột phá tới tiên thiên, hắn đã đạt tới cảnh giới luyện thể tầng thứ 10 hai năm rồi, nhưng vì không đủ điểm tích lũy để thu mua ích khí đan trung cấp, nên vẫn dậm chân tại chỗ, lúc này có cơ hội tốt như thế này, tất nhiên là không thể bỏ qua rồi, và lại chỉ là một tên đệ tử tạp vụ mới gia nhập tông môn, nghe nói chỉ mới là luyện thể tầng thứ 9, muốn chà đạp kiểu nào mà chẳng được chứ. nên lúc này chỉ sử dụng 60% sức mạnh định tát một bạt tai vào mặt Dương Kiệt để sỉ nhục anh ta, ai ngờ lại bị đối phương chụp lấy không nhúc nhích được gì nữa, lập tức cảm thấy uy quyền của mình bị chà đạp, vừa tức vừa rút tay lại vừa phần nộ quát: “ Heo mập, mày dám phản kháng? Mày biết tao là ai không?”

“ Sao nhiều tên đầu óc có vấn đề nặng thế nhỉ? Đã ra tay rồi còn hỏi biết hắn là ai không? Đúng là hết thuốc chữa.” Vung tay chụp lấy cổ họng của hắn,

mặc cho hấn vùng vẫy phản kháng, trực tiếp kéo hấn đập đầu xuống khay ăn của mình.

Rầm~~~~~!!

Khay ăn của Dương Kiệt lập tức bị cái đầu của tên cầm đầu đập vỡ tung tóe, cũng may là bàn gỗ vô cùng vững chắc, nên không bị gãy đứt gì cả.

Xịt~~~~~!!

Tiếng hít hơi lạnh vang lên không dứt, tất cả đều mang theo ánh mắt kinh ngạc, khó tin khi Dương Kiệt dám phản kháng, đã vậy còn kéo đầu của một trong ngũ đại cao thủ của khu vực này đập xuống bàn nữa chứ? hấn không sợ chết sao?

“Heo... heo mập... Mày... mày dám...” Tên cầm đầu đầu óc choáng váng sau cú va đập lên khay và bàn ăn, phần nộ quát: “người... người đầu... đánh chết con heo... heo mập này cho... Ta.”

“To gan~~~~!! Dám phản kháng với Hà sư huynh hả, chết này!!!!” Nghe thấy câu hét của tên cầm đầu” Ba tên đi theo phía sau tên “Hà sư huynh” từ trong con hoang mang bất ngờ bùng tình, phần nộ lao tới tấn công Dương Kiệt.

“Man nguru thần quyền~~~~!”

“Thôi son chuông~~~~!”

“Đỉnh tinh chỉ~~~~!”

Ba chiêu đánh của ba người đều nhắm vào chỗ hiểm của Dương Kiệt tấn công, nếu bị đánh vào người, không chết cũng bị trọng thương. Nhìn thấy chúng dám hạ độc thủ, không cần phải khách sáo với chúng nữa, Dương Kiệt nhường nhịn không có nghĩa là sợ chúng, anh ta không sợ rắc rối, chỉ là không muốn gặp rắc rối mà thôi, lúc này không còn đường lui, còn lằng lo gì nữa, đập chết mẹ nó~~~~~!!!

“Giới vương quyền X3~~~~ phi lũ bạo liệt quyền~~~~~!!!”

Khẽ lách người nhường qua chiêu “man nguru thần quyền” của một tên, trực tiếp giáp mặt với tên thi triển “thôi son chuông”, một chiêu phi lũ bạo liệt quyền đâm thẳng vào bàn tay của hấn đang chuông tới, cú đâm và chuông vừa va đập vào nhau, tên thi triển “thôi son chuông” lập tức cảm nhận được một sức mạnh cực lớn từ cú đâm của đối phương truyền tới, cơn đau khủng khiếp ở bàn tay truyền thẳng lên não, sau đó là tiếng xương tay bị gãy vang lên, hấn đau tới nổi gân xanh nổi đầy trên trán, trực tiếp bị sức mạnh đánh sợ của cú đâm đánh bay ra xa, tông vỡ bàn ghế ở gần đó, máu từ trong miệng phun ra, hai mắt trợn ngược chết ngất đi.

Giải quyết một tên xong, tên thi triển “đỉnh tinh chỉ” cũng đã chọt tới, hai ngón tay của hấn tựa như mũi kiếm sắc nhọn, định đâm thẳng vào cổ họng của Dương Kiệt.

Dương Kiệt phản ứng cực nhanh, nhanh chóng thu lại cú đâm của mình, quay người vung tay chụp lấy hai ngón tay đang chọt tới của hấn, sau đó dùng sức bẻ mạnh một cái...

Crack~~~~~!!

Á~~~~~!!

Xương ngón tay bị gãy vụn ra, hấn đau tới nổi chảy nước mắt, kêu thét lên một tiếng đầy đau đớn, lại thêm một cú đá thẳng vào bụng, vô cùng vinh hạnh theo chân tên phía trước bị đá bay tông vỡ gãy ghế ở gần đó.

Tất nhiên là trận chiến vẫn chưa kết thúc, Dương Kiệt nhanh như chớp quay người lại, một chiêu phi lũ bạo liệt quyền đập thẳng vào lưng của tên vừa thi triển “man nguru thần quyền” nhưng bị anh ta né qua mà vẫn chưa kịp thu lại đòn tấn công...

Pằng~~~~~!!

Crack~~~~~!!

Phụt~~~~!

Tên đó bị đánh ngã bay về phía trước theo tư thế chó vồ phân, tiếng xương gãy từ trong cơ thể vang lên, máu từ trong miệng phun ra như vòi sen, phun thẳng vào mặt một tên đệ tử tạp vụ xui xẻo đứng xem phim ở gần đó, không đợi tên xui xẻo kịp hoàn hồn, cả hai trực tiếp ôm choàng vào nhau ngã xuống dưới đất, đầu theo đầu, môi khóa môi, trong vô cùng kinh tởm.

“Á~~~~~!!!” Tên xui xẻo kêu thét một tiếng đầy đau khổ, vội vã dùng sức đẩy tên khôn đã phun máu đầy mặt mình, đã vậy còn cướp đi nụ hôn đầu thiêng liêng của mình nữa chứ, tựa như bị ma đuổi, hai tay che mặt quay đầu bỏ chạy khỏi phòng ăn.

Những người đứng xung quanh vội vã né sang một bên nhường đường cho hấn bỏ chạy, trong lòng thầm thương hại cho tên xui xẻo này, và thầm cảm ơn trời phạt vì mình không bị rơi vào tình trạng này, nếu không thì sau này không còn mặt mũi nào ở lại tông môn nữa rồi.

Đồng thời vô cùng kinh ngạc, hoang mang trước thực lực đáng sợ của Dương Kiệt, chưa đầy năm giây đồng hồ, mỗi người chỉ một chiêu, đã dễ dàng

đánh bại ba tên luyện thể tầng thứ 9, thực lực của anh ta đáng sợ tới mức độ vậy sao?

Không ít người thầm thở phào nhẹ nhõm. May quá, may quá, cũng may là mình chậm hơn nhóm của Hà sư huynh một chút, nếu không thì giờ nằm xuống là mình rồi.

“Người... Người... Sao người có thể...” Hà sư huynh mang theo vẻ kinh ngạc khó tin, thậm chí có chút hoảng sợ khi Dương Kiệt quay đầu dùng ánh mắt sắc lạnh nhìn chằm chằm vào mình, cơ thể không tự chủ run lên một cái.

Sa... sao con heo mập này lại đáng sợ như thế này được? Không phải hẳn chỉ vừa mới đạt tới cảnh giới luyện thể tầng thứ 9 thôi sao? Sao có thể dễ dàng đánh bại ba tên luyện thể tầng thứ 9 như thế này được chứ? Ngay cả bản thân mình là luyện thể tầng thứ 10 đỉnh điểm, muốn hạ gục ba tên luyện thể tầng thứ 9 cũng phải tốn không ít thời gian, thế mà hẳn chỉ giải quyết trong vòng ba nốt nhạc! Ôi trời ơi, chỉ có tiên thiên mới làm được điều đó thôi, chẳng lẽ hẳn đã là tiên thiên?? Hoặc là ở luyện thể tầng thứ 9 đã có sức chiến đấu của một tiên thiên?? Rốt cuộc là mình đã đụng tới con quái vật đáng sợ gì đây???

“Mày... mày định làm... làm gì đó...đừng... đừng qua đây...” Nhìn thấy Dương Kiệt mang theo nụ cười của “ác quỷ” từng bước từng bước về phía mình, Hà sư huynh hoảng sợ vô cùng, cơ thể không ngừng nhích lùi về phía sau, run giọng nói.

“Làm gì ư? Đập cho mày một trận tới nỗi ba mẹ cũng nhận ra mày chứ làm gì nữa?” Dương Kiệt lạnh lạnh cười nói, vẫn tiếp tục bước về phía Hà sư huynh.

“mày... mày dám... Tao... tao là người của... của Vô sư huynh...á, bẻ bụng con rồi má ơi~~~~!!” không thèm nghe hết câu hăm dọa của hắn, Dương Kiệt trực tiếp tung người ngổi thẳng lên bụng hắn, dưới sức nặng gần 160 kg của anh ta, Hà sư huynh kêu rú lên một tiếng đầy đau khổ.

“Này thì dám kêu tao biến~~~~” bóp~~~~!!“hự...”“Này thì ý đồ hiếp ý~~~~!!” bóp~~~~!! “Úi da... đau...”“Này thì dám hăm dọa tao~~~~” bóp~~~~!! “Đừng... đừng đánh... mặt... á~~~~”“Này thì người của Vô sư huynh~~~~” bóp~~~~!! “Tha... xin tha...”“Này thì...”bóp~~~~!! “Úi da... thì... thì sao...”“Không sao cả, thích đánh vậy thôi.”bóp~~~~!! bóp~~~~!! bóp~~~~!!

Tay phải của Dương Kiệt tựa như biến thành chiếc máy quét tự động, tát thẳng vào mặt của Hà sư huynh một cách không ngừng nghỉ, chỉ chịu đựng được hai phút đồng hồ, Hà sư huynh hai mắt trợn ngược, chết ngất tại chỗ. Lúc này khuôn mặt của Hà sư huynh thậm chí còn to hơn cái đầu heo, bẻ bết máu, thậm chí vài chiếc răng bị đánh bay ra khỏi miệng.

Nhìn thấy cảnh Hà sư huynh bị đập tới nỗi ba mẹ cũng không nhận ra, những người đang đứng theo dõi ở xung quanh không tự chủ nuốt miếng nước bọt vào cổ họng, trong lòng thầm nhủ bản thân rằng tuyệt đối không được gây chuyện với con heo mập này, trông khuôn mặt phúc hậu nhu nhược như thế mà ra tay không chút do dự, nương tay, Hà sư huynh không nghĩ đường điều trị vài tháng trời cũng đừng mong lành lại, quan trọng nhất là, một trong ngũ đại cao thủ của khu vực đệ tử tạp vụ còn bị đánh tới mức độ như thế này, huống chi là mình chứ?

“Tránh ra, tránh ra, chuyện gì xảy ra thế này.” Trong lúc Dương Kiệt định đứng lên bỏ đi, phía xa vang lên một giọng nói khàn khàn đầy uy nghiêm.

“Á, người của đội chấp pháp~~~~!!” Có người kêu thét lên.

“Sao đến đúng lúc thế nhỉ? Thôi tôi đòi tên heo mập rồi, dám ra tay đánh trọng thương đồng môn, bị đội chấp pháp tóm gọn, không chết cũng thân tàn ma dại.” Một người cười trên đau khổ của người khác nói.

“Đúng thế, xem kia, người dẫn đội là Lương sư huynh, nghe nói Lương sư huynh và Hà sư huynh có quan hệ tốt với nhau, hẳn dám đánh trọng thương Hà sư huynh, Lương sư huynh sẽ không tha cho hắn đâu.”

“Khà khà, lại có phim coi tiếp rồi.”

“Đội chấp pháp??” điều Dương Kiệt lo ngại nhất là đây, không ngờ chúng đã mai phục sẵn ở gần đó, chỉ chờ cơ hội tới tóm gọn mình thôi.

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Đổi trắng thành đen

Chỉ thấy một thanh niên chạc tuổi đôi mươi, trên người mặc bộ trang phục màu đỏ như máu trên ngực áo có cái một cái huy hiệu giống như hai thanh kiếm bắt chéo lại với nhau, lúc này đang sắc mặt trầm đen như than dẫn theo một đoàn người gần mười tên cũng mặc trang phục giống hần từ con đường đám đông nhường ra bước vào.

Người là chính là Lương sư huynh trong lời nói của những người ở xung quanh, tiểu đội trưởng của đội chấp pháp phụ trách khu vực tạp vụ.

Nhìn thấy Hà sư huynh và ba tên tiểu đệ của hắn bị đánh một cách thảm hại đi, Lương sư huynh phẫn nộ quát: “To gan, dám hành hung đồng môn ngay trong nhà ăn, người đâu, áp tải tên hung thủ về chấp pháp đường để điều tra.”

“Tuân lệnh ~!” mười tên thuộc hạ đi theo phía sau lớn tiếng hô vang, sau đó khí thế hùng hùng lao tới định tóm lấy Dương Kiệt.

“Khoan đã ~~~!!” Tuyệt đối không được để chúng tóm vào chấp pháp đường, những ai từng bị tóm vào đó khi được thả ra đều thân tàn ma dại, Dương Kiệt không muốn rơi vào cảnh đó, vội vã lên tiếng phản trả: “Tôi không có lỗi trong việc này, chính chúng là người ra tay trước, tôi chỉ là tự vệ đánh người mà thôi.”

Hành hung đồng môn và tự vệ đánh người là hai tội danh hoàn toàn khác xa nhau, tội đầu nhẹ nhất cũng phải hứng chịu một trăm cây roi sắt vào người, nặng hơn thậm chí bị phế bỏ chân khí trong đan điền, bị tống cổ ra khỏi tông môn. Còn tội thứ sau chỉ phạt cảnh cáo mà thôi. Tất nhiên là không thể nào để chúng ép mình vào tội thứ đầu rồi.

“Tự vệ? tự vệ mà đánh bốn đồng môn tới nổi trọng thương như thế này sao? Vả lại một tên đệ tử tạp vụ mới gia nhập tông môn như ngươi, sao có thể đánh bại được một đệ tử lâu năm chứ? Chắc ngươi sử dụng thủ đoạn dè tiện nào đó đánh lên người ta, tội càng nặng hơn nữa! Không cần giải thích dài dòng, ngoan ngoãn giao tay chịu trói, theo bọn ta về chấp pháp đường để đón nhận hình phạt, còn không thì đừng trách ta đích thân ra tay, một khi ta đã ra tay thì ngươi không chết cũng thành tàn phế đấy!” Lương sư huynh cười lạnh nói, không cho Dương Kiệt có cơ hội giải thích, tiếp tục hạ lệnh cho thuộc hạ vây bắt anh ta.

“Các ngươi. rõ ràng tôi chỉ tự vệ, tất cả mọi người ở đây đều có thể làm chứng cho tôi, chẳng lẽ người của chấp pháp đường thì có thể tự ý truy bắt người vô tội, không có chút công lý sao?” Dương Kiệt phẫn nộ tới cùng, vùng lên phản kháng.

“Công lý? Lời nói của ta chính là công lý ở đây, dám chất vấn người của chấp pháp đường, xem ra ngươi chán sống rồi. Đừng lời thôi với hần, trực tiếp tóm gọn, dám phản kháng trực tiếp ra tay trăm sát!” Lương sư huynh vẫy vẫy trực tiếp hạ lệnh mười tên thuộc hạ đều đạt luyện thể tầng thứ 10 từ tứ phía ào tới, cho dù là tiên thiên tầng thứ 1 cũng phải chào thua, huống chi Dương Kiệt không dám ra tay phản kháng, vì làm thế càng có cớ để tên Lương sư huynh hạ độc thủ.

Chỉ trong nháy mắt, Dương Kiệt đã bị mười tên kia áp chế, mỗi người tặng cho vài cú đánh thấu xương vào người, ngay cả lớp mỡ dày trên người cũng có chút chịu không thấu.

“Dẫn đi.” Nhìn thấy con mồi đã bị bắt gọn, Lương sư huynh cười lạnh một tiếng, ra hiệu cho thuộc hạ áp tải Dương Kiệt về chấp pháp đường. Tất nhiên là không quên cho người dìu lấy bốn tên đã bị Dương Kiệt đánh ngất đi theo, mục đích là làm nhân chứng vật chứng cho vụ này.

“Thấy chưa, biết ngay mà, dám đ-ng tới người của Vô sư huynh, con heo mập kia chết chắc rồi. Chắc chắn sẽ bị phế bỏ đan điền, đuổi cổ ra khỏi tông môn.”

“Xi, cho dù thực lực cao tới cỡ nào, gặp phải chấp pháp đường cũng phải quỳ mà thôi. Lúc này thấy hần hùng hổ như vậy, tưởng sẽ vùng lên chống cự chứ, ai ngờ cũng chỉ là tên vô dụng.”

“Đùa à, dám chống cự người của chấp pháp đường, Lương sư huynh có thể trực tiếp ra tay trăm sát hần đấy, giờ thì tốt rồi, tuy bị phế bỏ đan điền và đuổi khỏi tông môn, nhưng ít nhất còn giữ được cái mạng, không phải sao?”

“Đi, đi, hãy cùng đi tới chấp pháp đường để xem xem con heo mập đó bị hành hình như thế nào.”

“Đúng thế, đúng thế, cùng đi.”

Đám đệ tử tạp vụ có mặt trong phòng ăn lập tức lập bệ kết phái, cùng theo chân Lương sư huynh đi thẳng về phía chấp pháp đường.

Con đường dẫn tới chấp pháp đường ở khu vực đệ tử tạp vụ không quá xa, hai tay Dương Kiệt bị xích khóa xích lại, trực tiếp bị áp tải tới đại sảnh của chấp pháp đường, là phòng xét xử giống hệt như nha môn của tục thế, hai bên có treo đầy đủ các loại dụng cụ hành hình, chính giữa tận cùng đại sảnh có một chiếc bàn lớn để đầy văn bản, một người đàn ông trung niên khuôn mặt uy nghiêm ngồi sau chiếc bàn, phía trên trần có treo tấm bảng “công chính liêm minh”.

Chỉ thấy Lương sư huynh bước tới ghé sát bên tai người đàn ông trung niên thì thầm to nhỏ vài câu, người đàn ông trung niên khẽ gật đầu, trên môi mang theo nụ cười chế giễu. Còn Lương sư huynh chỉ lạnh lạnh đứng sang một bên, không nói thêm gì nữa.

“Quý xuống ~!!” một trong hai tên áp tải Dương Kiệt trực tiếp tung cú đá vào đầu gối của anh ta, định đá anh ta quỳ ngã xuống đất.

Bạch ~!!

“hự ~~~!”

Đầu gối của Dương Kiệt chỉ khê co lại đôi chút rồi lại thẳng đứng lên, mình không phải là phạm nhân, tuyệt đối không được quỳ xuống.

“To gan, sao ngươi dám không quỳ?” người đàn ông trung niên ngồi sau chiếc bàn nhìn thấy Dương Kiệt dám cả gan phản kháng, phẫn nộ quát.

“Nam tử hán đại trượng phu, có quý trời quý đất, quý cha mẹ tổ tiên, nhưng không bao giờ quỳ trước mấy tên tiểu nhân bỉ ổi như các ngươi.” Mặc cho hai tên kia đập đá liên tục vào đầu gối của mình, Dương Kiệt vẫn cắn chặt răng chịu đựng nhất quyết không quỳ, lạnh lạnh nói.

Wa ~~~~!!

Những người chạy tới xem phim ở ngoài nghe xong câu nói của Dương Kiệt không kiềm được kêu thét lên, có người trầm trồ thán phục, có người cười lạnh chế giễu.

“To gan, dám chửi rủa người của chấp pháp đường, xem ra ngươi chán sống rồi, đánh, đánh tới khi nào hấn chịu quỳ xuống mới thôi.” Người đàn ông trung niên cảm thấy uy nghiêm của mình bị xúc phạm, phần nộ đập bàn thét lớn, ra lệnh cho thuộc hạ ở phía dưới thượng cẳng tay hạ cẳng chân với Dương Kiệt.

Bốp ~~~!! Bốp ~~~!! Bốp ~~~!! Bốp ~~~!!.....

Dương Kiệt cắn răng chịu đựng trận đòn chí tử của đối phương gần năm phút đồng hồ, cuối cùng cũng chịu không nổi té ngã xuống đất, tất nhiên là không phải quỳ, mà trực tiếp ngã nhào xuống đất.

Sự cứng cỏi của anh ta đã khiến không ít người động lòng thán phục, tất nhiên cũng có kẻ chế cười chế giễu.

Nhìn thấy đối phương cuối cùng cũng đã khuất phục, người đàn ông trung niên khẽ dùng tay lau sạch mồ hôi trên trán, suýt chút nữa thì mất hết uy nghiêm của chấp pháp đường.

Dùng ánh mắt sắc lạnh nhìn vào Dương Kiệt đang nằm ngửa trên mặt đất, lạnh lạnh nói: “Phạm nhân Dương Kiệt, vô cớ dùng thủ đoạn dâm tiện hành hung đồng môn, cả gan chống người thi hành nhiệm vụ, tội ác tày trời, trời đất bất dung, nay ta phán ngươi chịu hành phạt phế bỏ đan điền, đuổi cổ khỏi tông môn. Chấp hành đi!”

“Tuân lệnh ~~~!!” Đám thuộc hạ ở phía dưới lập tức kéo lấy Dương Kiệt đứng dậy, chuẩn bị đưa anh ta đi hứng chịu hình phạt vừa được phán quyết.

“Ta không phục ~~~~~” Dương Kiệt phần nộ vùng vẫy.

“Không phục? hiện giờ nhân chứng vật chứng đầy đủ, ngươi lấy gì mà không phục? Đừng lời thôi nữa, dẫn hấn đi hành hình ngay đi.” người đàn ông trung niên cười lạnh nói.

“Ta không phục, rõ ràng ta chỉ tự vệ mà thôi, có rất nhiều người có thể làm chứng ta, cho dù các ngươi là người của chấp pháp đường, cũng không thể một tay che trời chứ!” Đôi mắt Dương Kiệt đầy gân máu, vẻ mặt phần nộ như con sư tử bị thương, cắn răng phun máu nói.

“Làm chứng? Ai dám đứng ra làm chứng cho ngươi nào?” Dùng ánh mắt sắc lạnh quét ngang qua những người theo dõi xét xử ở ngoài cửa, lạnh lạnh nói: “Ai, ai dám đứng ra làm chứng cho hấn?”

Có một số người tò mò do dự muốn đứng ra làm chứng, một phần vì bất bình trước hành động bi ối của chấp pháp đường, một phần vì cảm phục sự cứng cỏi gan dạ của Dương Kiệt.

“Hãy suy nghĩ cho thật trước khi đứng ra đấy, dám chống đối với chấp pháp đường, khuynh đảo sự thật, không phải là hành động sáng suốt đâu đấy.” Câu nói hăm dọa của người đàn ông trung niên vang lên, khiến số ít người do dự định bước ra nhanh chóng ngừng bước, không dám đứng ra làm chứng nữa.

Nhìn thấy cảnh đó, trong lòng Dương Kiệt không kiềm được trầm xuống.

“Thì ra đây chính là bộ mặt thật của chấp pháp đường? Chính là bộ mặt thật của tông môn ư? Hahahaha ~~~!!” Dương Kiệt ngẩng đầu lên cười một cách điên cuồng, khiến không ít người còn chút lòng tự trọng cảm thấy hổ thẹn cúi đầu xuống, không dám nhìn thẳng vào anh ta nữa.

“To gan, dám mạo phạm tới chấp pháp đường, dám mạo phạm tới tông môn, xem ra ngươi là tên tà yêu nào đó đột nhập vào Thánh Hóa Tông để làm nội gián, làm ô uế Thánh Hóa Tông của bọn ta. Ngươi đâu, bắt tên nội gián này vào đại lao, hành hình buộc hấn khai hết toàn bộ mục đích của hấn ra, sau đó đánh gãy hai tay hai chân, phế bỏ đan điền, tống vào khu vực lưu đầy trọng phạm, để mặc hấn sống chết ra sao thì ra.” Đôi mắt của người đàn ông trung niên lộ ra tia sáng sắc lạnh đầy sát khí, lạnh lạnh ra lệnh.

Nghe thấy từ “khu vực lưu đầy trọng phạm”, không ít người có mặt ở đây phải biến sắc. Đó là khu vực dùng để giam cầm những người đã phạm tội tày trời của Thánh Hóa Tông, không chỉ có đệ tử của tông môn, còn có vô số tội phạm hung tàn ở khắp khu vực U châu bị bắt nhốt về đây, bỏ chúng vào chung một chỗ, để chúng chém giết tàn sát lẫn nhau, suốt mấy ngàn năm nay, chưa từng nghe qua những ai bị bắt nhốt vào đó mà có thể sống sót trở về, tuyệt đối là một tử địa đáng sợ, ai nghe cũng phải biến sắc.

“Tuân lệnh ~~~!!” hai tên đệ tử lập tức lao tới kẹp lấy Dương Kiệt, định dẫn anh ta đi hành hình.

“Khoan ... khoan đã Tôi ... tôi có thể đứng ra làm chứng cho vị sư huynh này, anh ta chỉ là tự vệ chứ không có ý hành hung đồng môn..” trong lúc Dương Kiệt định vùng lên phản kháng, một giọng nói nhu nhược yếu ớt vang lên, khiến đại sảnh chấp pháp đường bỗng trở nên yên lặng tới mức đáng sợ.

Chỉ thấy một bóng người nhỏ bé yếu ớt, khuôn mặt non choẹt còn bú sữa, mặc bộ trang phục đệ tử tạp vụ, mang theo điệu bộ sợ hãi nhưng đầy kiên quyết, chỉ là cú đầu của anh chàng chỉ cúi xuống không dám ngẩng lên, từ trong rừng người bước ra, bước thẳng vào đại sảnh.

“Ngươi đứng ra làm chứng cho hấn? Đã suy nghĩ kỹ chưa?” Người đàn ông trung niên quét ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm vào thiếu niên trẻ tuổi, lạnh lạnh nói.

Cảm nhận thấy tất cả mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía mình, cơ thể chàng thiếu niên khẽ run lên một cái, nhưng vẫn cắn chặt răng kiên quyết nói: “Tôi suy nghĩ kỹ rồi ạ, tôi đứng ra làm chứng cho vị sư huynh này.”

“Còn ai nữa không?” Không để ý tới chàng thiếu niên đó nữa, người đàn ông trung niên quét ngang qua rừng người, lạnh lạnh hỏi.

Có không ít người định theo chân chàng thiếu niên đứng ra, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng đầy sát khí của người đàn ông trung niên và Lương sư huynh, đành rũ bỏ ý định đó ngay tức khắc.

“Tốt, tốt, thì ra vẫn còn một đồng phạm của tên nội gián, người đâu, bắt cả hai đi hành hình ngay lập tức.” Người đàn ông trung niên lạnh lạnh nói.

“Không, không, tôi chỉ đứng ra làm chứng thôi mà, tôi không phải đồng phạm của vị sư huynh này.” Mặc cho tiếng gào thét khốc lóc của chàng thiếu niên, vài tên thuộc hạ lao tới kẹp lấy thiếu niên.

Những người vừa có ý định đứng ra làm chứng nhìn thấy cảnh đó, không kèm được thảm thờ phào nhẹ nhõm.

May quá, may quá, suýt chút nữa thì bị xem như đồng phạm bắt đi hành hình rồi.

“Ngừng tay ~~~!!” nhìn thấy một người vô tội bị liên lụy, Dương Kiệt phần nộ gào thét: “Bộ người của chấp pháp đường muốn nói gì thì nói, làm gì thì làm sao? Chàng thiếu niên này chỉ đứng ra làm chứng, đã bị ép tội đồng phạm, người của chấp pháp đường không cần biết ai đúng ai sai, chỉ cần mở miệng một tiếng là có thể kết tội người khác sao? chẳng lẽ đó là phương châm hành xử của chấp pháp đường sao? “công chính liêm minh”? Ta xì ~~~!!” Nhìn lên tấm bảng trên ngay giữa đại sảnh, nhỏ miếng nước bọt về phía đó, không đợi người đàn ông trung niên kịp phản ứng quay sang rừng người la lớn: “Mọi người thử nghĩ xem, một tông môn hùng mạnh như thế lại có một chấp pháp đường bất công như thế này, mọi người cảm thấy an toàn sao? Hôm nay tôi phải rơi vào cảnh oan ức này, nếu như một ngày nào đó các ngươi rơi vào cảnh tương tự thì sao? còn ai dám đứng ra nói một câu công bằng cho các ngươi nữa?”

Câu nói của Dương Kiệt đã khiến không ít người run bắn người lên. Đúng thế, hôm nay chấp pháp đường có thể công khai vu oan cho một người khác, sau này tuyệt đối có thể tới lượt mình, ai mà biết được có ngày nào đó không cẩn thận đắc tội của người của chấp pháp đường chứ? Nếu như tới lúc đó mình cũng rơi vào hoàn cảnh tương tự thì sao? Còn ai dám đứng ra lên tiếng giùm mình chứ?

Nhìn thấy rừng người bắt đầu do dự, người đàn ông trung niên lập tức cảm thấy không hay, biết rằng không thể tiếp tục để Dương Kiệt rót thuốc vào đám người kia nữa, tuy bản thân là chấp sự phụ trách khu vực đệ tử tạp vụ, quyền hạn tày trời, nhưng nếu đám đệ tử tạp vụ vùng lên phản kháng, để chuyện này lọt vào tai của người ở phía trên, tuyệt đối không phải là chuyện nhỏ, vội vã lên tiếng nói: “Bịt miệng hẳn lại, dẫn cả 2 đi hành hình ngay lập tức.”

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Vận thanh thiên

Đám thuộc hạ ở phía dưới vội vã kẹp lấy Dương Kiệt và chàng thiếu niên kia lôi đi, Dương Kiệt gân xanh nổi đầy trên trán, đôi mắt đỏ hun, cắn răng nói: “Ta không phục ~~~!! Ta yêu cầu được xét xử theo kiểu “vận thanh thiên” ~~~!!”

âm ~~~!!

“Cái gì? “Vận thanh thiên”? Hẳn dám yêu cầu kiểu xét xử đó sao? hẳn không sợ chết à?” Rừng người đang theo dõi vụ xét xử bên ngoài nghe xong yêu cầu của Dương Kiệt, không kèm được kinh hãi kêu thét lên.

có không ít người không biết “vận thanh thiên” là gì quay sang người bên cạnh hỏi, sau khi nghe xong lời giải thích ai nấy đều biến sắc, dùng ánh mắt khó tin nhìn chằm chằm vào Dương Kiệt.

“Cái gì, người... Ai cho phép người yêu cầu xử kiểu đó... To gan... quả thật to gan, ta không chấp nhận” Cơ thể của người đàn ông trung niên run lên cầm cập, phần nộ quá lớn để che dấu nỗi kinh hãi trong lòng. Ngay cả Lương sư huynh đứng ở một bên cũng không kèm được run bắn người lên, há hốc nhìn chằm chằm vào Dương Kiệt.

“Không chấp nhận? Người lấy quyền gì mà dám không chấp nhận, bất kỳ đệ tử nào của tông môn, nếu như bị oan ức không có chỗ kêu oan, đều có thể yêu cầu xét xử theo kiểu “vận thanh thiên”, người lấy quyền gì mà ngăn cản ta hả????” Dương Kiệt phần nộ gào thét, hai tên thuộc hạ đang định áp tải anh ta đi không tự chủ lùi xa ra không dám tới gần anh ta nữa.

“Vận thanh thiên”, chính là một kiểu xét xử những vụ án oan ức công bằng nhất của Thánh Hỏa Tông, dành cho những người không cam chịu oan ức mà không có chỗ kêu oan, một khi đã yêu cầu xét xử “vận thanh thiên”, không cần biết người yêu cầu đúng hay sai, trước hết phải hứng chịu ba cây đao cùng lúc đâm sáu nhát vào người, sau khi hứng chịu sáu nhát đâm vào vùng hiểm vùng đau nhất trên cơ thể con người, sẽ tiến hành xét xử một cách công bằng, còn nếu chịu không nổi cơn đau khủng khiếp khi bị hứng chịu sáu nhát đâm vào vùng hiểm, sẽ bị mất mạng.

Tất nhiên, cho dù chịu không nổi bị mất mạng, nhưng vụ án vẫn sẽ được tiếp hành tiến hành xét xử cho tới khi sáng tỏ mọi việc. Khi xét xử phát hiện người yêu cầu bị oan, những người có liên quan tới vụ án oan này, sẽ bị phê bỏ đơn kiện, đánh gãy hai tay hai chân, tống cổ khỏi tông môn, và người yêu cầu sẽ được giải oan. Chỉ là, chịu đựng sáu nhất đâm vào chỗ hiểm, không phải ai cũng vượt qua được, cho dù sau này được giải oan, nhưng cái mạng cũng đã mất rồi, thì còn ý nghĩa gì nữa, chưa kể cực hình đâm dao vào vùng hiểm, vùng đau nhất trên cơ thể con người, những cây dao trước khi hành hình đã được xử lý bằng thuốc đặc biệt khiến cho khi đâm vào người sẽ tăng cơn đau lên gấp nhiều lần, quả thật là một cực hình đáng sợ, đau thấu tận linh hồn, có thể nói là sống không bằng chết, không phải ai cũng đủ can đảm yêu cầu kiểu xét xử này.

Nên xét xử theo kiểu “vận thanh thiên” chỉ thực sự dành cho những người oan ức cam phần tội cùng, không còn đường lui mới dám sử dụng đặc quyền này.

Thánh Hóa Tông thành lập sáu ngàn năm nay, số lần phải nhờ tới xét xử theo kiểu “vận thanh thiên” đếm trên đầu ngón tay, những người yêu cầu đưa ra xét xử này đều là những tên điên rồ không còn đường sống mới dám chơi kiểu đó. Lần gần nhất tiến hành xét xử “vận thanh thiên” là khoảng một ngàn năm trước, khi đó có một đệ tử ngoại môn có người yêu bị một đệ tử trung tâm ngầm trùng, dùng quyền lực của mình ra tay đàn áp hành hạ tên đệ tử ngoại môn đó, ở ngay trước mặt cường hiếp người yêu của anh ta, sau vụ cưỡng hiếp đó, nữ đệ tử kia tui hổ vô cùng trình liệt tự vẫn trước mặt người yêu, đã vậy tên đệ tử trung tâm còn không chịu buông tha, tìm đủ mọi cách hành hạ đã man đệ tử ngoại môn kia, thậm chí muốn lấy mạng anh ta, đệ tử ngoại môn chịu không nổi đành thừa lên chấp pháp đường, nhưng phía người phụ trách xét xử của chấp pháp đường là người quen của tên đệ tử trung tâm, tất nhiên là đứng về phía hắn rồi, không những không xử công bằng, còn xử ngược lại tội danh không đáng có cho tên đệ tử ngoại môn, hành hình đã man, đệ tử ngoại môn biết rằng mình bước vào con đường cùng không có lối thoát, lập tức yêu cầu xét xử theo kiểu “vận thanh thiên”, cuối cùng đệ tử ngoại môn chịu đựng không nổi sáu nhất đâm vào người bị chết giữa chừng, nhưng vụ án vẫn được tiến hành xét xử, kết quả là tên đệ tử trung tâm và tên phụ trách xét xử của chấp pháp đường bị phê bỏ đơn kiện, đánh gãy hai tay hai chân, bị đuổi cổ khỏi tông môn, trở thành phế nhân suốt đời phải nằm trên giường, sống không bằng chết.

Do vụ việc đã xảy ra hơn ngàn năm, nên vụ xét xử kiểu này đã dần dần bị mọi người lãng quên, và cũng không ai tin rằng có người dám yêu cầu kiểu xét xử đó, nên không ai nghĩ tới. Ai ngờ Dương Kiệt vừa mới gia nhập tông môn đã từ sổ nội quy của tông môn phát hiện kiểu xét xử đó, lúc này bị dồn vào bước đường cùng, trực tiếp yêu cầu xét xử theo kiểu “vận thanh thiên”.

Người đàn ông trung niên, Lương sư huynh và những người tham gia vây bắt Dương Kiệt lúc này toàn thân run lên cầm cập, vụ việc này như thế nào, trong lòng đều biết rõ, Dương Kiệt có chịu nổi cực hình hay không là chuyện của anh ta, còn nếu xét xử theo kiểu này, cho dù vụ việc nhỏ nhất tới cỡ nào đi nữa, chỉ cần xác định bên đúng bên sai, bên sai nhất định sẽ phải chịu cực hình.

“khoan... khoan đã, ta nghĩ vụ này còn nhiều rắc khúc, cần phải điều tra kỹ lại, tạm thời bỏ qua hình phạt dành cho Dương Kiệt và tên thiếu niên đồng phạm đó.” Người đàn ông trung niên không dám tiếp tục làm khó Dương Kiệt nữa, vội vã xuống nước nói.

“Đúng thế, đúng thế, tôi cũng nghĩ là còn nhiều rắc khúc, cần điều tra kỹ càng lại mới có thể kết án.” Ngay cả Lương sư huynh cũng phải xuống nước, hắn chỉ nhận được lệnh ở phía trên tìm cách trừ khử Dương Kiệt, sẽ nhận được phần thưởng do phía trên ban xuống, nhưng không ngờ gặp phải tên điên rồ này, nếu như hắn quả quyết xét xử theo kiểu “vận thanh thiên”, chắc chắn mình sẽ bị thành phế nhân, tới lúc đó thì phần thưởng quý giá tới cỡ nào đi nữa cũng không được hưởng rồi. Hãy tạm thời tha cho hắn lần này, lần sau bày keo khác tính vì hơn xử lý hắn sau cũng được mà.

“Biết sợ rồi hả? Quá trễ rồi, ta quyết định xét xử theo kiểu “vận thanh thiên”!” Dương Kiệt với bộ dạng vô cùng thê thảm sau trận hành hình lúc này, nhưng đôi mắt vẫn rực sáng đáng sợ, trên môi lộ ra nụ cười điên cuồng lạnh lạnh nói.

“Không được, tuyệt đối không được xét xử theo kiểu đó, mau, mau cời trói thả Dương sư đệ và tiểu huynh đệ kia ra mau.” Tên đàn ông trung niên đã biết sợ rồi, đôi chân run rẩy hướng về mấy tên thuộc hạ ở phía dưới quát.

Hai tên thuộc hạ mình đầy mồ hôi, hấp tấp chạy tới mở khóa cho Dương Kiệt, còn chàng thiếu niên kia đã được thả ra. Nhưng Dương Kiệt né sang một bên, lạnh lạnh nói: “Ta nói thêm lần nữa, ta yêu cầu xét xử theo kiểu “vận thanh thiên”.”

Dương Kiệt tuyệt đối không thể chuyện này bỏ qua một cách dễ dàng như thế này được, chúng đã muốn đẩy mình vào đường chết, không còn gì có thể nhượng bộ được nữa, ngoài ra Dương Kiệt hiểu rõ cho dù bỏ qua lần này chắc chắn sẽ có lần khác, lần sau chắc chắn chúng sẽ hành xử tinh vi hơn không cho cơ hội mình phản kháng, đánh công khai dễ đỡ, đánh lén khó phòng, ai mà biết được chúng sẽ tìm cơ bất bẻ gì mình nữa chứ? Cho nên Dương Kiệt quyết định lần này phải chơi tới cùng, tạo hình tượng của một thằng điên rồ, giết gà dọa khỉ, để cho những tên đứng ở phía sau suy nghĩ thật kỹ trước khi đ-ng tới mình.

Còn chịu đựng được cực hình của sáu nhất đâm đáng sợ đó hay không, điều đó hoàn toàn không thành vấn đề. Vì anh ta vẫn còn một át chủ bài trong tay, vô cùng tự tin có thể toàn mạng để vượt qua sáu nhất đâm đáng sợ. Lẽ ra lúc này đã có dự định yêu cầu xét xử theo kiểu này, nhưng chàng thiếu niên kia đột nhiên đứng ra lên tiếng làm chứng cho mình nên kềm nén lại, để xem tình hình ra sao, không ngờ người của chấp pháp đường lại một tay che trời như vậy, càng thúc đẩy anh ta quyết tâm chơi tới cùng với chúng.

“Không, không, người... người không được làm thế.” Người đàn ông trung niên tựa như bị trút hết sức lực trong người ngã mông xuống ghế, lảo bầm như người mất hồn.

Ngay cả Lương sư huynh và những người tham gia vụ này cũng toàn thân chấy đầy mồ hôi lạnh, toàn thân run rẩy, không ngờ anh ta lại quyết liệt như thế này.

Bộ hắn không sợ chết sao?

Nhìn thấy vẻ mặt hoảng sợ tội cùng của chúng, Dương Kiệt cười lạnh một tiếng: “Mẹ kiếp, lúc này không phải hùng hổ khí thế lắm sao? Sao giờ chưa gì

đã xui mất tiêu rồi, chuyện này không kết thúc đơn giản như vậy đâu.”

Từ trong lòng rút tấm thẻ bài đệ tử tông môn được phân phát khi vừa gia nhập tông môn, đưa ngón tay lên miệng cắn ra máu, sau đó quết lên bề mặt tấm thẻ bài, lạnh lạnh nói: “Đệ tử tạp vụ Dương Kiệt, gặp chuyện oan ức không có chỗ cầu cứu, nay yêu cầu được xét xử theo kiểu “vận thanh thiên”, hy vọng tông môn phê chuẩn.”

“Đừng ~~~~”

“ngừng tay ~~~~”

“thằng điên, mày ... mày muốn chết đừng có lôi bọn ta chết theo chứ, aaaa ~~~~”

Nhìn thấy Dương Kiệt dám làm thật, người đàn ông trung niên và Lương sư huynh cùng những người tham gia vụ này kinh hãi kêu thét lên, vội vã lao tới định ngăn cản.

Rầm ~~~~~!!

Một áp lực đáng sợ đột nhiên từ trên trời giáng xuống, bao phủ của chấp pháp đường của khu vực tạp vụ, khiến những người có mặt ở đây chịu không thấu, toàn thân run rẩy, không ít người trực tiếp quỵ ngã xuống đất hoặc thậm chí ngồi ngã mông trên mặt đất. Ngay cả người đàn ông trung niên và Lương sư huynh cùng những người tham gia vụ này đang định lao tới ngăn cản cũng ngã nhào trên mặt đất, toàn thân run lên cầm cập, đôi mắt đầy vẻ hoảng sợ, khó tin, thậm chí có chút hồi hộp, tất cả đều không đủ sức đứng dậy nữa.

Dương Kiệt cũng không khá hơn được bao nhiêu, ngồi trên mặt đất, mặt mày tái mét, hít thở một cách khó khăn.

“Duyệt~~~~!!” Một giọng nói đầy nghiêm nghị vang lên trên bầu trời. tựa như một con dao sắc nhọn đâm thẳng vào tim của người đàn ông trung niên và những người tham gia vụ này.

Không bao lâu sau, một bóng người mang theo khí thế đáng sợ từ trên không trung xuất hiện, trực tiếp bay thẳng vào chấp pháp đường, dùng ánh mắt lạnh lùng đầy nghiêm nghị quét ngang qua những người có mặt trong này, không ai dám đối mặt với ông ta, đồng loạt cúi đầu xuống, ngay cả người đàn ông trung niên cũng thế, toàn thân run rẩy, miệng lắp bắp nói nhỏ: “Thiệt chương lão.... Là Thiết chương lão đích... đích thân đến đây sao thôi rồi... tiêu rồi... vì... vì sao lại... lại ra nông nổi thế này”

Thiết Vô Tư, đúng như cái tên gọi của ông ta, thiết diện vô tư, công chính vô song, là trưởng lão có quyền lực nhất trong chấp pháp đường, ngày thường chỉ phụ trách khu vực đệ tử chân truyền và đệ tử trung tâm, ngay cả tông chủ Thái Việt chân nhân cũng phải nể mặt ông ta ba phần, tất cả đệ tử tông môn khi nhìn thấy ông ta tựa như chuột thấy mèo, không ai dám tỏ vẻ bất kính, thậm chí ngay cả đệ nhất đệ tử chân truyền Hằng Bá Thiên nhìn thấy ông cũng phải cúi đầu lễ phép chào hỏi, thậm chí từ xa xa nhìn thấy đã phải quay đầu bỏ chạy, lo sợ một ngày nào đó lọt vào tay ông ta, không chết cũng thân tàn ma dại.

“Ai là người yêu cầu “vận thanh thiên?”” Giọng nói trầm trầm đầy uy nghiêm của Thiết chương lão vang lên, tựa như nhát dao đâm thẳng vào đầu của tất cả mọi người có mặt ở đây, tất cả đều không kiềm được run lên vì sợ hãi.

Dương Kiệt cố gắng chống chọi thứ khí thế đáng sợ từ trên người Thiết trưởng lão phát tán ra, cắn chặt răng từ từ đứng dậy, chấp tay thi lễ nói: “Bẩm... bẩm trưởng lão, là đệ tử yêu cầu ạ.”

Thiết trưởng lão dùng đôi mắt chim ưng quan sát toàn thân trên dưới Dương Kiệt, nhìn thấy anh ta tuy đang toàn thân run rẩy, nhưng vẫn có thể trụ vững đối diện với mình, trong lòng không kiềm được thầm khen ngợi một tiếng. Thu lại khí thế của mình, nhưng khuôn mặt vẫn lạnh lạnh nói: “Điều kiện đề sử dụng “vận thanh thiên”, ngươi biết rõ rồi chứ?”

“Dạ, đệ tử biết rõ ạ.” Cảm nhận thấy khí thế đáng sợ của Thiết trưởng lão đã biến mất, Dương Kiệt thầm thở phào nhẹ nhõm, lúc này toàn thân đã cháy đầy mồ hôi, tựa như vừa trong phòng xông hơi bước ra vậy.

“Bẩm Thiết trưởng... trưởng lão.... Xin... xin đừng nghe lời hấn nói.... tên này là nội gián định trà trộn vào đây... hành hung đồng môn, dám cả gan mạo phạm chấp pháp đường và tông môn...” Người đàn ông trung niên thoát khỏi khí thế đáng sợ của Thiết trưởng lão, vẫn muốn cố gắng bội nhỏ Dương Kiệt, vội vã lên tiếng phân trần.

“Thôi đủ rồi, hấn là nội gián hay không nội gián chuyện đó tính sau, đầu đuôi sự việc sẽ có thanh thiên làm chứng, nếu như ngươi không có làm sai, thì không cần phải lo lắng gì cả, nhưng một khi hấn còn là đệ tử của Thánh Hóa Tông, đã yêu cầu “vận thanh thiên” thì sẽ tiếp tục tiến hành ngay lập tức.” Thiết trưởng lão không thèm nghe lời giải thích của người đàn ông trung niên, quay sang nhìn vào Dương Kiệt hỏi: “Thời gian, địa điểm?”

"khoảng nửa canh giờ trước, tại phòng ăn của đệ tử tạp vụ ạ." Dương Kiệt chấp tay đáp.

Thiết trưởng lão khẽ gật đầu, lại tiếp: "Ngươi đã sẵn sàng chưa?"

“Thưa trưởng lão, đệ tử sẵn sàng rồi ạ.” Dương Kiệt mang theo vẻ mặt kiên quyết nói.

Người đàn ông trung niên nghe xong lời nói của Thiết chương lão không tự chủ ngồi ngã mông xuống đất, đôi mắt như người mất hồn, miệng không ngừng lắp bắp gì đó.

Không chỉ người đàn ông trung niên, ngay cả Lương sư huynh và những người liên quan cũng như bị ai đó trút hết sức lực trong người, hoảng sợ tột cùng, thậm chí không ít người xuất hiện vết dịch thể màu vàng ở giữa háng.

Thiết trường lão khẽ cúi mày trước tình trạng của những người trong chấp pháp đường, đầu đuôi câu chuyện thế này, đã hiểu rõ, chắc chắn có oan ức trong này, nhưng quy tắc là quy tắc, ba đao sáu đâm nhất định phải tiến hành.

Nhìn thấy Dương Kiệt đã sẵn sàng, Thiết trường lão vẫy tay một cái, ba cây đao dài gần chục phân, lưỡi đao lấp lánh tia sáng sắc lạnh đã được bôi thuốc đặc chế xuất hiện treo lơ lửng trên không trung ngay trước mặt Dương Kiệt.

Nhìn thấy ba cây đao đó, cho dù đã chuẩn bị tâm lý, nhưng Dương Kiệt cũng không kiềm được nuốt miếng nước bọt vào cổ họng. Không biết những thứ mỡ thịt trên người có chịu nổi không.

Vù ~~~~

Phập ~~~!! Phập ~~~!! Phập ~~~!!

Á Á Á Á~~~~~!!

ba cây đao mang theo âm thanh xé gió cùng lúc đâm thẳng vào huyết cửu vĩ, huyết cự khuyết và huyết nhũ căn trên cơ thể. Một cơn đau tới tận linh hồn truyền thẳng tới não, Dương Kiệt giương to đôi mắt ra hết cỡ, gân xanh nổi đầy trên trán, miệng gào thét một tiếng đầy đau khổ.

Không ít người nhìn thấy cảnh đó phải che mắt lại, quay đầu đi, đặc biệt là các cô gái trẻ, không dám nhìn thấy vào cảnh hành hình. Ngay cả những người to gan nhất cũng không kiềm được phải biến sắc.

Ba cây đao sau khi đâm vào người lập tức rút ra lại, Dương Kiệt rầm một tiếng té ngã xuống đất, toàn thân co giật liên hồi, đã quá xem thường kiểu hành hình này rồi, đặc biệt là khi ba cây đao có bôi thuốc gia tăng cảm giác đau đớn gấp nhiều lần bình thường.

Phập ~~~!! Phập ~~~!! Phập ~~~!!

Á ~~~~~!!

Không đợi Dương Kiệt kịp thở lấy hơi, ba cây đao lần nữa đâm thẳng vào huyết ưng song, huyết phế du, huyết quyết âm du, huyết tâm du ở vùng lưng. Tiếng gào thét đầy đau khổ vang dội hơn lúc nãy nữa, khiến không ít người chỉ đứng nhìn bên ngoài đã phải biến sắc, hướng chỉ là người phải hứng chịu.

“Cảnh báo, cảnh báo, huyết khí của chủ nhân đã xuống tới mức báo động, yêu cầu chủ nhân đã phục dụng đan dược để điều trị ngay lập tức.” Trong lúc Dương Kiệt đã đau tới nỗi không còn đủ sức nhúc nhích cơ thể nữa, cơ thể chỉ co giật theo phản xạ tự nhiên, trong đầu không ngừng vang lên câu cảnh báo của hệ thống. Lúc này đừng nói là không được phép phục dụng đan dược để điều trị, cho dù cho phép, anh ta cũng không đủ sức lấy đan dược ra để bỏ vào miệng rồi.

Phập ~~~!! Phập ~~~!! Phập ~~~!!

U'

Lại lần nữa đâm vào cơ thể, lần này là huyết kiên tinh, huyết thái uyên, huyết tam túc lý ở phần tay và chân. Lần này Dương Kiệt đã gần như mất hết lý trí, chỉ mong có thể ngất đi mà không được, cơn đau khủng khiếp dày vò thần kinh khiến con người có thể hóa điên ngay tức khắc, lúc này ngay cả hét cũng không còn đủ sức hét nữa rồi.

Phập ~~~!! Phập ~~~!! Phập ~~~!!

.....

Bạn đang đọc truyện *Phì Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Kích hoạt trạng thái vô địch

Dương Kiệt có cảm giác như linh hồn của mình đã thoát ra khỏi thể xác, nhưng cơn đau vẫn không thuyên giảm, càng lúc càng đáng sợ hơn nữa, ngay cả linh hồn cũng bị rung động, tổn thương, đủ hiểu cảm giác đau đó đáng sợ tới cỡ nào rồi, Dương Kiệt chỉ mong bản thân có chết quất đi cho rồi, như thế không cần phải hứng chịu cơn đau đáng sợ đó nữa.

Hèn chi mấy ngàn năm nay số người sử dụng “vận thanh thiên” nhưng không một ai có thể toàn mạng vượt qua được, đều bị chết vì đau trong lúc hành hình.

Lúc này có không ít thiếu nữ đã ngất đi khi nhìn thấy cảnh hành hình đáng sợ này, ngay cả những kẻ to gan nhất cũng toàn thân run lên vì sợ hãi, mặc dù không phải đâm vào mình, nhưng tất cả đều có thể cảm nhận được cơn đau đáng sợ mà Dương Kiệt đang phải hứng chịu, tuyệt đối không phải cơn người có thể chịu đựng nổi.

Phập ~~~!! Phập ~~~!! Phập ~~~!!

.....

Cơ thể của Dương Kiệt chỉ khẽ run lên một cái khi ba cây đao đâm vào lần nữa, đừng nói là gào thét, ngay cả cơ giết cũng không đủ sức rồi, nếu như không phải còn cảm nhận được hơi thở yếu ớt lúc có lúc không của anh ta, người ngoài đã tưởng rằng anh ta chết mất tiêu rồi.

“Dinh dong, huyết khí của chủ nhân đã hạ tới mức cực đỉnh, hệ thống tự động kích hoạt chế độ hộ chủ.”

Át chủ bài của Dương Kiệt chính là đây. Anh ta lập tức cảm nhận thấy một luồng khí mát rượi chạy khắp cơ thể, tựa như cơ thể đang được tiến hành tẩy lễ, cơn đau tới tận linh hồn biến mất, linh hồn đã quay trở về thể xác, một cảm giác lâng lâng dễ chịu, tựa như một người bị bóp lấy cổ họng không thể hít thở trong một thời gian dài, sau đó đôi tay đó buông ra, mọi tế bào trong cơ thể hít thở như chưa từng được thở.

“Trạng thái vô địch: khi chủ nhân rơi vào tình trạng nguy hiểm tới tính mạng, hệ thống sẽ tự động kích hoạt chế độ trạng thái vô địch. Mọi vết thương trên người sẽ lành ngay tức khắc, mọi giác quan đau đớn sẽ biến mất, trong vòng hai phút đồng hồ có thể vô hiệu hóa mọi sát thương có thể gây tổn hại tới chủ nhân.

Điều kiện kích hoạt: Khi huyết khí của chủ nhân tuột xuống còn 5 % sẽ tự động kích hoạt.

Giãn cách thi triển: 1 năm.

Dương Kiệt dám thử thách “vận thanh thiên”, chính là trông nhờ vào chức năng hộ chủ mỗi năm chỉ có sử dụng một lần của hệ thống. Khi tính mạng gặp nguy hiểm, hệ thống sẽ tự động kích hoạt trạng thái vô địch, lập tức có thể full máu hồi sinh, thậm chí trong vòng hai phút đồng hồ sẽ mất hết mọi cảm giác đau đớn trên cơ thể, cho dù bị đao cứa thành chín khúc, cũng không có cảm giác gì cả.

Chỉ tiếc rằng chức năng này không thể chủ động kích hoạt, mà phải đợi tới đối diện cái chết mới tự động kích hoạt, nếu không thì ngay từ đầu đã không cần phải chịu cảnh đau khổ như thế này rồi. Và lại, Dương Kiệt tưởng rằng mình chỉ cần chịu hai hay ba lần đâm là có thể kích hoạt chức năng hộ chủ, ai ngờ phải tới nhất thử năm mới kích hoạt được, năm nhất đâm đau tới tận linh hồn cũng phải tổn thương, giờ hồi tưởng lại vẫn còn cảm thấy ớn lạnh xương sống, lần sau có đánh chết cũng không bao giờ dám chơi trò “vận thanh thiên” này nữa.

Phập ~~~!! Phập ~~~!! Phập ~~~!!

Nhát đâm cuối cùng đã tới, Dương Kiệt đang trong trạng thái vô địch, nên không cảm nhận được cơn đau cuối cùng, nhưng vẫn giả vờ rung lên một cái, hít thở dồn dập trên mặt đất, tựa như người sắp chết vậy.

“Vượt qua rồi~~~!! Vượt qua rồi~~~!! Hắn vẫn còn hơi thở, vẫn chưa chết~~~!!” Những người theo dõi ở xung quanh nhìn thấy sau nhát đâm cuối cùng, Dương Kiệt vẫn còn cơ giết trên mặt đất, hơi thở tuy rất yếu ớt, nhưng hoàn toàn không có dấu hiệu bị đứt, có nghĩa là anh ta đã trở thành người đầu tiên vượt qua được thử thách “vận thanh thiên” mà không chết.

Đôi mắt của Thiết trưởng lão lóe qua tia sáng lạ kỳ, vẫy tay một cái, thu lại ba cây đao hành hình vào ống tay áo, nghiêm giọng nói: “Đệ tử Dương Kiệt đã trải qua điều kiện ba đao sáu đâm khi yêu cầu xét xử “vận thanh thiên”, ngay bây giờ, lão phu sẽ tiến hành xét xử công khai vụ này này ngay lập tức.”

Ngay lập tức, Thiết trưởng lão từ trong ống tay áo lấy ra một quả cầu thủy tinh, chân nguyên trong người truyền thẳng vào quả cầu thủy tinh, quả cầu thủy tinh lập tức rực sáng dữ dội, một chiếc màn hình dạng khí cỡ lớn xuất hiện trên không trung, lập tức xuất hiện lại cảnh tượng Dương Kiệt đang ngồi ăn sáng, nhưng bị bốn tên đệ tử tập vụ tới gây chuyện, Dương Kiệt vùng lên phản kháng, đánh bại bốn tên đệ tử kia, sau đó là Lương sư huynh dẫn theo mười tên thuộc hạ mai phục sẵn ở bên ngoài thừa thế ào vào, không cho Dương Kiệt có cơ hội phản trần, trực tiếp dẫn giải về chấp pháp đường. Lại xuất hiện hình ảnh người đàn ông trung niên phán quyết một cách dứt khoát, những lời hăm dọa, những câu nói lạm dụng chức quyền vang lên không dứt, thậm chí có một người dám đứng ra làm chứng còn bị gán tội đồng phạm bị dẫn đi hành hình nữa chứ.

Thuyết trưởng lão càng xem sắc mặt càng khó coi. Cho dù là thằng khờ cũng biết vụ án này là vụ án oan ức rồi, người của chấp pháp đường lạm dụng chức quyền làm hại đệ tử vô tội, nếu như đề chuyện này truyền lên tới phía trên, uy tín của chấp pháp đường sẽ bị ảnh hưởng nghiêm trọng, tuy Thiết trưởng lão sẽ không sao, nhưng quan trọng là bề mặt trước thiên hạ, người ở phía dưới dám qua mặt mình làm càn, ép một đệ tử vừa mới gia nhập môn phái phải sử dụng quyền lợi “vận thanh thiên”, chẳng phải là trò cười cho thiên hạ sao?

Nếu như đệ tử đại môn phái khác biết được chuyện này, không cười cho thối mũi mới lạ á! Xem kia, xem kia, thì ra chấp pháp đường của Thánh Hóa Tông một tay che trời, muốn làm gì thì làm, chỉ cần một câu nói có thể đổ oan cho một người vô tội, những người định trở thành môn đồ của Thánh Hóa Tông nên cẩn thận, coi chừng có một ngày sẽ chung số phận với tên đệ tử xui xẻo kia đây.

Mặc dù chuyện oan ức ở bất kỳ nơi đâu cũng có, nhưng tất cả đều diễn ra âm thầm lén lút, nội bộ giải quyết thì không sao, nhưng nếu xử dụng “vận thanh thiên” có nghĩa là sẽ xử công khai ra cho toàn tông môn xem lại là chuyện khác, ai mà biết được trong tông môn có nội gián của tông môn khác trà trộn vào đây không chứ? Rồi chuyện này lan truyền ra ngoài sẽ gây ảnh hưởng trầm trọng tới uy tín tông môn như thế này, mọi người sẽ nhìn Thánh Hóa Tông bằng cặp mắt gì chứ?

Đúng là một lũ sâu bọ làm hỏng cả nồi canh đây mà.

Cả người đàn ông trung niên và Lương sư huynh cùng những người tham gia vụ này nhìn thấy hình cảnh trên màn hình đã không còn tỳ huyết sắc, tựa như người mất hồn ngồi trên mặt đất. Thậm chí có không ít người khóc lóc van xin liên hồi.

“Không, không, chuyện này không liên quan tới tôi, chính là Lương sư huynh, chính Lương sư huynh bắt tôi làm thế~~~~!!” Một tên tham gia vụ này chịu không nổi vùng dậy khóc lóc gào thét.

“Đúng thế, đúng thế, tất cả mọi chuyện là do Lương Hữu Nghĩa cầm đầu, tôi không biết gì cả, không biết gì cả~~~~!!”

“A, đồ khốn kiếp, mày hại chết bọn tao rồi~~~~.” Thậm chí có tên chịu không nổi vùng dậy lao tới tấn công Lương sư huynh.

Lương sư huynh như người mất hồn, mặc cho những cú đâm cú đá giáng thẳng vào người, không có chút phản kháng gì cả.

“Bắt lại~~~~!!” Nhìn thấy đám đệ tử dám làm càn ngay trước mặt, Thiết trưởng lão phẫn nộ ra lệnh.

Những người thuộc chấp pháp đường như không liên quan tới vụ này vội vã lao tới khống chế những tên đang thượng cẳng tay hạ cẳng chân với Lương sư huynh.

Người đàn ông trung niên run bắn người lên, từng trong cơn hoang mang bưng tỉnh, vội vã bỏ tới trước mặt Thiết trưởng lão quỳ xuống khấu đầu liên hồi, tiếng va đập đầu xuống đất vang lên không dứt, khóc lóc nói: “Thiết trưởng lão, Thiết trưởng lão anh minh, đệ tử chỉ là xử theo lời khai của Lương Hữu Nghĩa, hoàn toàn không biết nội tình chuyện này, chuyện này không liên quan gì tới đệ tử cả, mong Thiết trưởng lão tha tội, lần sau đệ tử sẽ không dám nữa đâu ạ, huhuhuhu~~~~!”

Thiết trưởng lão quét ánh mắt chán ghét về phía người đàn ông trung niên, hừ mạnh một tiếng nói: “Là người của chấp pháp đường, không những không công chính liêm minh, mà còn lợi dụng quyền lực muốn xử sao thì xử, người tưởng còn có cơ hội lần sau nữa sao?” Quay sang người của chấp pháp đường nói: “mang những người có liên quan tới vụ này đi hành hình ngay tức khắc, phế bỏ đan điền, đánh gãy hai tay hai chân, sau đó tống cổ khỏi tông môn, người thuộc dòng dõi gia tộc của những người tham gia suốt đời không được phép gia nhập vào Thánh Hòa Tông.”

Câu cuối cùng mới đáng sợ, không chỉ bản thân chịu hình phạt tàn khốc, ngay cả người trong gia tộc cũng bị liên lụy, suốt đời không được gia nhập vào Thánh Hòa Tông, có nghĩa là cắt đứt tương lai của những gia tộc đó, nếu như để việc này truyền về tới gia tộc, những người bị xử phạt không dám suy nghĩ tới cuộc sống tàn khốc mà mình phải đón nhận sau khi được đưa về gia tộc nữa.

“không~~ không~~ tha cho tôi, tha cho tôi~~ tôi biết lỗi rồi, đừng phế đan điền của tôi, đừng đánh gãy tay chân của tôi, đừng~~~~~!!”

“Chuyện này do bản thân tôi làm, không liên quan tới gia tộc của tôi, mong Thiết trưởng lão xem xét lại cho ạ~~~~”

“Lương Hữu Nghĩa~~, đồ khốn kiếp~~~, chỉ vì mày mà liên lụy cả gia tộc bọn ta~~~ ta hận~~~ a a a~~~~”

Mặc kệ tiếng khóc lóc van xin, Thiết trưởng lão vẫy tay cho người dẫn đi hành hình. Lần này phải mạnh tay trừng trị thích đáng, giết gà dọa khỉ, tuyệt đối không được để xảy ra tình trạng này thêm lần nữa. Nếu không thì còn gì uy nghiêm của chấp pháp đường nữa? Một ngàn năm trước chấp pháp đường đã bị bề mặt một lần rồi, không ngờ ngàn năm sau lại xảy ra thêm lần nữa, xem ra thời gian gần đây mình đã quá thả lỏng dễ dãi với lũ người ở phía dưới rồi.

Đám đệ tử tạp vụ có mặt ở hiện trường đều đồng loạt vỗ tay tán phục, đúng là thiết diện vô tư, không bao che cho người của mình, thẳng tay xử lý không thương tiếc, ngày thường người của chấp pháp đường lạm dụng chức quyền, coi trời bằng vung, muốn gán tội cho ai cũng được, đặc biệt là người đàn ông trung niên và Lương sư huynh, đây không phải là vụ đầu tiên, trước kia đã không ít người hứng chịu sự đàn áp của chúng, nhưng chỉ có cách cắn răng chịu đựng, dám giận không dám nói, giờ Thiết trưởng lão ra tay dẹp tan lũ sâu bọ đáng ghét kia, quả thật hả lòng hả dạ.

Hành động của Thiết trưởng lão lập tức phản nào lấy lại chứng uy nghiêm của chấp pháp đường trong lòng đệ tử bốn môn.

Nhìn thấy biểu hiện của mọi người, Thiết trưởng lão càng quyết tâm hơn trong việc chấn chỉnh lại chấp pháp đường của mình.

Khẽ dúm mày suy nghĩ một hồi, Thiết trưởng lão bước tới bên cạnh Dương Kiệt vẫn còn đang nằm “giả chết” trên mặt đất, từ trong lòng lấy ra một viên đan dược, nhét vào trong miệng anh ta. Dùng công lực của mình chuyển thành giọng nói truyền thẳng vào não của anh ta: “Này tiểu tử, tuy lão phu không biết ngươi bằng cách nào mà chịu đựng sáu nhát đâm mà vẫn vượt qua được, thậm chí vết thương trên người đã gần như lành hẳn, giả chết thế đủ rồi, nuốt viên đan dược này xong giả vờ bỏ gối ngồi xuống điều trị vết thương trên người đi, tuy lần này ngươi đã khiến chấp pháp đường của lão phu bị bề mặt, nhưng dù sao cũng cảm ơn ngươi đã giúp lão phu thấy rõ tình hình lộn xộn trong này, lão phu hứa sẽ đền bù cho ngươi, nhưng không được quá đáng à nha.”

trong đầu đột nhiên xuất hiện tiếng nói của Thiết trưởng lão, Dương Kiệt không kiềm được run bắn người lên. Thế mà tưởng mình diễn xuất khéo lắm rồi chứ, thế mà vẫn không qua mặt được lão quái vật này, quả không hổ danh là quái vật đã sống trên ngàn năm, đúng là lợi hại.

Thiết trưởng lão đã lên tiếng yêu cầu, tất nhiên là không thể làm phật ý ông ta rồi, ai mà biết ông ta có giận quá hóa rồ, giận cá chém thớt không chứ? Và lại cách xử lý của ông ta đã khiến Dương Kiệt rất hài lòng, lúc này thừa cơ xuống thế, giả vờ nén nhịn cơn đau trong cơ thể, từ dưới đất trở người ngồi dậy một cách yếu ớt, chấp tay thi lễ run giọng nói: “Đa... đa tạ Thiết trưởng lão đã... đã ban thần dược... được điều trị...” sau đó bỏ gối tạo ra tư thế tu luyện bắt đầu vận hành chân khí để luyện hóa viên đan dược của Thiết trưởng lão.

Nhìn thấy Dương Kiệt vẫn vô cùng bình thản tạo ra vẻ thê thảm trọng thương gần chết, mép miệng Thiết trưởng lão khẽ co giật vài cái, mẹ kiếp, tên mập

này cũng chẳng phải thứ hiền gì đâu.

Sau vài phút luyện hóa đan dược, Dương Kiệt từ từ mở mắt ra, giả vờ quan sát những vết thâm đáng sợ trên người, máu đã ngừng chảy, vết thương đã lên da non, chỉ cần thêm một thời gian nữa thì có thể hồi phục như cũ. Vội vã đứng bật dậy, chấp tay thi lễ với Thiết trường lão cung kính nói: “Đệ tử xin đa tạ Thiết trường lão đã ban tặng thần dược cứu mạng, nếu như không có thần dược vô giá của trường lão, e rằng đệ tử lúc này không chết cũng thành tàn phế, đệ tử chỉ là một tên đệ tử tạp vụ vô danh tiểu tốt, sao mà xứng với viên thần đan vô giá của trường lão chứ? Tuy đệ tử đã vô tình làm mạo phạm tới uy nghiêm của chấp pháp đường, nhưng Thiết trường lão vì đại nghĩa không quản người thân, nghiêm khắc xử lý mấy con sâu bọ làm ô uế danh tiếng của chấp pháp đường quả thật là đáng khâm phục, quả không hổ danh với biệt hiệu “thiết diện vô tư, công chính liêm minh”. Ôi, trường lão quả thật nghĩa bạc vân thiên, lòng dạ rộng lượng, đệ tử thật lòng khâm phục. Sự ngưỡng mộ của đệ tử đối với trường lão tựa như sóng nước ngùn ngụt, liên miên không ngớt, tựa như.....”

Những người có mặt ở đây nghe xong những câu khen ngợi nịnh bợ không ngớt của Dương Kiệt dành Thiết trường lão, đều há hốc ngơ ngạc không nói nên lời, chỉ là không biết dùng từ nào có thể phản bác lại, vì những gì Dương Kiệt nói đều đúng như sự thật, chỉ là cảm thấy kỳ kỳ hay sao á.

Ngay cả bản thân Thiết trường lão cũng bị những câu nịnh hót của anh ta đập tới nỗi choáng váng đầu óc, thậm chí tự hỏi bản thân một câu: “Có thật là mình cao thượng tới như vậy không nhỉ?”

Mẹ kiếp! Cái gì mà thần đan vô giá? Chỉ là một viên thuốc điều trị bình thường chỉ đáng giá 10 viên linh thạch cấp thấp thôi mà, ở đâu ra mà vô giá với không vô giá. Lúc này lấy đại một viên bỏ vào miệng mục đích là giúp hắn che mắt thiên hạ, ai ngờ tên khốn này thừa thế xông lên, nịnh tới nỗi mình cũng có chút thấy áy náy rồi đây. Nhưng mà những câu nịnh của hắn nghe sao mà mát dạ dễ sợ, sao mà đúng với sự thật thế này, hảo tiểu tử, có tương lai!

Đối với một người đã sống trên cả ngàn tuổi, quyền lực, tiền bạc đầy đủ trong tay, những thứ đó không còn đủ tư cách lọt vào mắt xanh của Thiết trường lão nữa rồi. Quan trọng nhất đối với ông ta hiện giờ chính là danh tiếng, lúc này trải qua những lời nịnh bợ của Dương Kiệt, tiếng tăm và hình ảnh của Thiết trường lão chắc chắn sẽ trở nên cao lớn hơn trong lòng đệ tử tông môn, sau này đối diện với mấy tên bạn già cũng có thể ngẩng cao đầu vỗ ngực tự xưng với họ.

Thiết trường lão càng nhìn Dương Kiệt càng thấy vừa mắt, chút thành kiến mà anh ta vô tình gây ảnh hưởng tới uy tín của chấp pháp đường cũng đã tan biến theo chiều gió. Đối phương còn là một người có dũng khí, có sự gan lỳ dám đứng lên chống đối với thế lực đen mà không cúi đầu, đặc biệt là một cậu bé “trung hậu thành thật” nữa chứ, quả thật là một tấm gương tốt cho người tu luyện noi theo, có chút hình bóng của mình hồi còn trẻ đó chứ!

Thiết trường lão thậm chí nảy sinh ý định thu nhận Dương Kiệt làm đệ tử của mình, chỉ là suy qua nghĩ lại, đối phương chỉ là một đệ tử tạp vụ, nghĩa là không có võ hồn, không có giá trị đào tạo, nên mới từ bỏ suy nghĩ đó.

“Thôi, thôi, chuyện này ai cũng đều biết cả, không cần phải nhấn mạnh làm gì.” Thiết trường lão vô cùng khoải trí trong lòng, nhưng vẫn mang theo vẻ mặt uy nghiêm vậy vậy nói.

“Dạ, dạ, chỉ là đối diện với hình ảnh cao lớn của trường lão, đệ tử không kiềm nén được nỗi xúc động lòng nên mới buột miệng nói thế thôi ạ, nếu như trường lão không thích, đệ tử sẽ không dám nói nữa đâu ạ.” Đôi mắt Dương Kiệt rực sáng, vội vã tạo ra vẻ như một đứa trẻ có lỗi, cung kính nói.

Tương gì, thì ra cũng là một lão già thích nghe những lời nịnh hót.

“Thôi được rồi, lần này bên chấp pháp đường có lỗi, ta sẽ thay mặt chấp pháp đường đền bù thiệt hại cho ngươi, ngươi có yêu cầu gì có thể nói ra, nhưng nhớ kỹ, chỉ một lần này thôi đấy.” Thiết trường lão mặt đầy nghiêm túc, nhìn chăm chăm vào Dương Kiệt, ánh mắt mang theo ý nghĩa “dám đòi hỏi quá đáng thì biết tay ta”.

“Dạ, đệ tử xin Thiết trường lão cho phép đệ tử được miễn làm nhiệm vụ của đệ tử tạp vụ trong vòng một tháng, ngoài ra, cho phép đệ tử được phép đăng ký đi tới khu rừng ma thú để thí luyện ạ.” Dương Kiệt không chút do dự nói.

“Chỉ đơn giản thế thôi sao?” Thiết trường lão có chút bất ngờ với yêu cầu của Dương Kiệt, thậm chí đã mang sẵn tâm lý chờ đợi anh ta mở miệng yêu cầu đền bù một số tài nguyên tu luyện hoặc thậm chí là phá cách cho Dương Kiệt trở thành đệ tử ngoại môn, ai ngờ chỉ là một yêu cầu như không phải yêu cầu này.

Ngay cả những người có mặt ở đây cũng không hiểu nổi vì sao Dương Kiệt lại có yêu cầu như thế này? Cơ hội ngàn năm có một, thế mà không biết nắm lấy để đòi hỏi tài nguyên tu luyện, chẳng lẽ lúc này hắn chịu hình đau quá nên hóa rồi, đầu óc không được minh mẫn sao?

Thậm chí không ít người muốn lao tới đá Dương Kiệt sang một bên, thay thế anh ta mở lời yêu cầu với Thiết trường lão.

Dương Kiệt tất nhiên là hiểu rõ có thể yêu cầu cao hơn nữa, nhưng nếu đòi hỏi quá đáng, có thể đánh mất chút thiện cảm của Thiết trường lão, được một mất mười, mình còn phải ở trong Thánh Hỏa Tông lâu dài, không thể vì chút lợi ích trước mắt mà che mờ đôi mắt, anh ta không thể yêu cầu Thiết trường lão phá cách đưa mình trở thành đệ tử nội môn, đệ tử trung tâm ngay tức khắc chứ nhỉ? Nếu vậy thì những thứ đền bù có thể yêu cầu thời điểm này tuyệt đối không thể sánh bằng thiện cảm của Thiết trường lão, đối với mình hiện giờ, quan trọng là có thời gian, chỉ cần có đủ thời gian để giết quái thăng cấp, có thể tự mình trở nên lớn mạnh tự chân bước vào ngoại môn, nội môn, hay thậm chí là trung tâm và chân truyền.

Dương Kiệt yêu cầu được miễn làm nhiệm vụ đệ tử tạp vụ một tháng, chính là muốn dựa vào khoảng thời gian này đăng ký rời khỏi Thánh Hỏa Tông, đi tới khu rừng ma thú để thí luyện, giết quái thăng cấp, nhanh chóng đạt tới cảnh giới tiên thiên, vượt qua bài kiểm tra trở thành đệ tử ngoại môn.

Thiết trường lão quan sát Dương Kiệt hồi lâu, phát hiện anh ta không phải tự dối lòng mình, đành gật đầu đồng ý, thậm chí phá cách cấp phép cho anh ta miễn làm nhiệm vụ tông môn hai tháng, đồng thời được phép xuống núi để đi tới khu rừng ma thú thí luyện.

Khẽ suy nghĩ lại, lại từ trong ống tay áo lấy ra một lọ đan dược ném qua cho Dương Kiệt.

Tích khí đan trung cấp!!

Nở nắp lọ ra, nhìn thấy năm viên đan dược như những hạt trân châu, đôi mắt Dương Kiệt lập tức rực sáng. Mỗi viên tương đương với 25000 điểm kinh nghiệm, nếu như luyện hóa hết gần như có thể thăng cấp thành tiên thiên. Xem ra Thiết trưởng lão không phải người vô tình như đồn đại nhỉ.

Bỗng nhiên sực nhớ điều gì đó, chỉ chỉ về phía chàng thiếu niên đã đứng ra làm chứng cho mình nói: “Bẩm trưởng lão, vị sư đệ này cũng bị người của chấp pháp đường vu oan, không biết...”

Thiết trưởng lão hừ mạnh một tiếng, nhưng trong lòng không chút bất mã, nhìn thấy lợi ích trước mặt mà vẫn nhớ tới người có ơn với mình, tính cách đó không tệ.

Lại từ trong lòng lấy ra một lọ khác, ném qua cho chàng thiếu niên vẫn còn đang ngơ ngác chưa kịp hoàn hồn kia. Hắn bối rối chụp lấy lọ đan dược, nhìn thấy năm viên tích khí đan nằm trong lọ, có nằm mơ cũng không mơ thấy nổi, vội vã cảm ơn rồi rít, dưới ánh mắt đầy tham lam của những người có mặt ở đây, bối rối nhét vào trong lòng, giữ như gà mẹ giữ gà con vậy.

Ngay sau khi giải quyết mọi việc xong xuôi, Thiết trưởng lão quay trở về khu vực đệ tử chân truyền của mình, rừng người cũng đã giải tán, không ít người vẫn còn chửi rủa tiếc nuối thay cho cơ hội ngàn năm hiếm gặp mà không biết nắm lấy của Dương Kiệt.

Mặc kệ những người xung quanh nói gì thì nói, kéo lấy chàng thiếu niên đã đứng cảm đứng ra làm chứng cho mình nhanh chân quay trở về căn nhà tồi tàn của mình.

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Xích Tiểu Lâm

Giới vương quyền X 3!! Phi lũ bỏ dưa đại pháp ~~~~~!!” Trong khu rừng thiên đường của ma thú, một bóng người to tròn như một trái bóng khổng lồ tung người nhảy lên không trung, tay cầm một cây chùy có đầu chùy to bằng một nửa thân thể của bóng người đó vẩy múa trên đầu một vòng, sau đó từ trên đập xuống, đập thẳng vào đầu của một con ma thú có hình dáng giống hệt như con sói phóng to.

Gào ~~~~~!!

Rầm ~~~~~!!

Crack ~~~~~ phụt ~~~~~!!

“Dinh dong, bạn nhận được 1000 điểm kinh nghiệm”

“Tiểu Lâm, gom hàng.” Con ma thú hình sói kia chỉ kịp gào lên một tiếng đầy căm phẫn, bắt cam, cái đầu của nó trực tiếp hứng trọn quả chùy còn to hơn cái đầu của nó gấp đôi, xương sọ gãy vụn, đầu giống như quả bong bóng bị nổ, máu tươi kèm theo tương não phun bắn ra khắp nơi, chết một cách thảm thiết.

Ngay sau câu nói của bóng người đó vừa dứt, một bóng người nhỏ bé nhanh nhẹn từ phía sau phóng ra, phần khích lao thẳng tới cái xác con ma thú bắt đầu giải phẫu để lấy những bộ phận quý giá nhất của nó.

Lau sạch những giọt mồ hôi trên trán, để quả chùy khổng lồ sang một bên, ngồi trên một tảng đá vừa nghỉ ngơi vừa theo dõi quá trình giải phẫu của bóng người nhỏ bé đó.

Hai bóng người đó không ai khác chính là Dương Kiệt và chàng thiếu niên đã đứng ra làm chứng cho anh ta, lúc này đã được Dương Kiệt xem như bạn thân của mình, được anh ta lôi kéo tới khu rừng ma thú để thí luyện, Xích Tiểu Lâm.

Từ sau khi xảy ra “vận thanh thiên” đã trôi qua được ba ngày, sau một ngày nghỉ ngơi cho lại sức, Dương Kiệt quyết định trực tiếp đi thẳng tới khu rừng ma thú để giết quái thăng cấp.

Trước khi đi vào khu rừng ma thú, không quên chạy tới kéo theo Xích Tiểu Lâm vẫn còn đang luyện hóa mấy viên tích khí đan trung cấp do Thiết trưởng lão tặng cho, thậm chí bản thân Dương Kiệt cũng đã đem cả năm viên tích khí đan của mình trao cho Xích Tiểu Lâm, một phần vì muốn trả ơn cho hành động không ngại nguy hiểm dám đứng về phía mình, một phần vì biết rõ Xích Tiểu Lâm đã gia nhập Thánh Hóa Tông được 4 năm rồi, nhưng chỉ mới đạt tới cảnh giới luyện thể tầng thứ 8, nếu như trong vòng một năm nữa không thể đạt tới cảnh giới tiên thiên, sẽ bị tổng cổ khỏi tông môn.

Và lại, Dương Kiệt sống chủ yếu nhờ vào điểm kinh nghiệm, chỉ cần đi tới khu rừng ma thú giết quái, hoàn toàn có thể thăng cấp dễ dàng, không cần

thiết nhất định phải luyện hóa tích khí đan, còn những người thường như Xích Tiểu Lâm, nếu như không có tích khí đan để luyện hóa, không biết khi nào mới có thể đột phá tới cảnh giới khác, bằng chứng là hắn đã gia nhập Thánh Hỏa Tông được bốn năm, mà vẫn chỉ là một luyện thể tầng thứ 8, một phần vì đa số thời gian đều phải dành hết cho nhiệm vụ tông môn, một phần vì thiếu tài nguyên tu luyện một cách trầm trọng. Mỗi tháng chẳng lãnh được bao nhiêu, mà còn phải cống nạp lên cho các đệ tử lớn mạnh ở phía trên để nhận được sự che chở của người ta, còn lại trong tay được bao nhiêu nữa chứ?

Cuộc sống ở tông môn không phải toàn màu hồng như mọi người lầm tưởng, cạnh tranh vô cùng khốc liệt, kết bè kết phái, nếu như không có người đứng ở phía sau đỡ lưng, chỉ có nước bị người khác đàn áp tới nỗi không ngóc đầu lên nổi. Ngay cả một luyện thể tầng thứ 10, thực lực sánh ngang với tiên thiên tầng thứ 1 như Dương Kiệt cũng suýt chút bị chơi tới nỗi bị phế bỏ đan điền, đuổi cổ khỏi tông môn.

Nếu như không phải có “vận thanh thiên”, e rằng lúc này anh ta đã thân tàn ma dại rồi, huống chi là một người có tính cách nhu nhược như Xích Tiểu Lâm chứ? Dám không cống nạp chỉ có nước bị người ở phía trên chơi tới nỗi thân tàn ma dại mà thôi.

Hành động hôm trước của Xích Tiểu Lâm đã giành được thiện cảm của Dương Kiệt, lúc này đã xem hắn như bạn thân, đối với bạn thân của mình, Dương Kiệt không bao giờ hẹp hòi ích kỷ, nên vô cùng dứt khoát tặng luôn cho hắn cả năm viên tích khí đan trung cấp của mình. Tất nhiên, quan hệ giữa cả 2 chỉ mới là bạn bè, còn muốn trở thành huynh đệ đồng sinh ra tử, còn phải theo dõi 1 thời gian trước đã.

Sau ba ngày luyện hóa hết năm viên tích khí đan trung cấp, Xích Tiểu Lâm đã đột phá thành luyện thể tầng thứ 9, nhưng muốn thành tiên thiên, còn một khoảng cách xa vời, nên Dương Kiệt đã dẫn theo hắn đi thẳng tới khu rừng ma thú, săn giết ma thú để mang về tông môn đổi lấy tài nguyên tu luyện, hy vọng có thể trong vòng một năm đạt tới cảnh giới tiên thiên, trở thành đệ tử ngoại môn, thoát khỏi cảnh bị tông cổ vè nhà.

“Dương đại ca, lần sau đừng có bạo lực như thế nữa được không? Cái đầu của nó bị đập tới nỗi tan nát hết rồi, giá trị của cái xác cũng bị giảm đi rất nhiều đấy.” Xích Tiểu Lâm sau khi giải phẫu thu gom các bộ phận giá trị trên xác con ma thú xong, chạy tới trước mặt Dương Kiệt, mang theo vẻ mặt oán trách nói.

“Khà khà, lỡ tay, tuyệt đối là lỡ tay, tại vì ta vẫn chưa làm chủ được chiêu thức phi luân bồ đưa đại pháp này, nên mới mạnh tay như thế này, từ từ rồi sẽ không xảy ra cảnh đó nữa.” Dương Kiệt gượng cười vầy vầy tay nói.

Lần đầu tiên nhìn thấy cảnh con ma thú bị đập tan nát cái đầu, Xích Tiểu Lâm chịu không nổi phải quay đầu sang một bên nôn ói, nhưng nhìn riết rồi thành quen, giờ này không còn cảm thấy quá khó chịu với cảnh đầm máu hung tàn đó nữa. Nhưng một bộ xác hoàn chỉnh có giá trị hơn một bộ xác bị tan nát rất nhiều, nên không kèm được buông lời oán trách.

Phi luân bồ đưa đại pháp là chiêu thức do Dương Kiệt vừa mới sáng chế ra, phải kết hợp sử dụng vũ khí hạng nặng như chùy, tạo ra một chiêu đánh có sức sát thương đáng sợ, đập đầu bẻ cổ, ngay cả những cái đầu cứng cáp của ma thú cấp 2 còn chịu không nổi, huống chi chỉ là một con ma thú cấp 1 như con sói này chứ.

Vì sao Dương Kiệt lại sử dụng vũ khí là cây chùy khổng lồ này ư? Đó là sau khi kéo theo Xích Tiểu Lâm xuống núi, nghĩ lại phải vào khu rừng ma thú giết quái thăng cấp, nên quyết định tìm một món binh khí để có thể giết quái dễ dàng hơn. Nên cả hai đã đi tới luyện khí các trong tông môn, dùng linh thạch để trao đổi binh khí.

Luyện khí các là bộ phận quan trọng không thua kém gì so với linh dược các của tông môn, diện tích rộng rãi, cách bố trí xa hoa lộng lẫy, vừa mới bước chân vào luyện khí các mà cứ lầm tưởng mình đã đi vào tới hoàng cung vậy, cũng phải thôi, với một nghề nghiệp kiếm tiền như cướp của người ta như luyện khí các, xa hoa lộng lẫy cũng chỉ là bình thường, thậm chí khả năng kiếm tiền của họ còn đáng sợ hơn cả một đế quốc hùng mạnh.

Trong luyện khí các trưng bày đủ loại binh khí như kiếm, đao, thương, kích, hay côn, từ phạm khí cho tới linh khí, chỉ là một cây phạm khí rẻ nhất cũng phải trên 500 viên linh thạch cấp thấp, cao cấp hơn lên tới vài ngàn, còn linh khí ư? Chỉ có thể dùng điểm tích lũy trao đổi mà thôi.

Lúc đầu Dương Kiệt định tìm mua một thanh kiếm, ao ước một ngày nào đó có thể trở thành một kiếm khách phong lưu như trong những bộ tiểu thuyết mà mình đã từng xem qua, nhưng coi lại thân hình “siêu mẫu” của mình, cầm thanh kiếm trong tay giống như cầm một cây tăm xia răng, mất hình tượng quá đi, nên đành rũ bỏ ao ước thiêng liêng đó.

Còn thương và kích thì đòi hỏi người sử dụng có kỹ thuật rất cao, với một người thích dùng sức mạnh cần quét đối phương như Dương Kiệt, không thích hợp chút nào, suy qua nghĩ lại chỉ còn đại đao và côn, trong lúc anh ta đang phân vân nên chọn đại đao hay côn, một cây chùy khổng lồ treo ở giữa phòng đã lọt vào đôi mắt của anh ta.

Huyền Thiết Chùy!

Phạm khí cao cấp, nặng 500 kg, có sức sát thương tương xứng với cân nặng của nó, thích hợp cho người luyện thể sử dụng, giá 1500 linh thạch cấp thấp.

Người luyện thể, là những người tu luyện bí pháp gia tăng sức mạnh cơ bắp của bản thân, khác xa với người tu luyện linh khí như thông thường, người luyện thể sở hữu sức công phá đáng sợ, trong giai đoạn cùng cấp người luyện khí hoàn toàn không phải đối thủ của người luyện thể, chỉ là luyện thể có điều kiện tu luyện vô cùng khắc khe, ngoài ra phải chịu đựng những cơn đau đáng sợ trong lúc tu luyện, và tài nguyên dùng để tu luyện cũng là một rào cản khiến không ít người phải chùn bước, cộng thêm tốc độ tu luyện chậm hơn nhiều so với người luyện khí, nên người luyện thể rất ít rất ít, thông thường thì khoảng mười ngàn người luyện khí mới có một người luyện thể mà thôi.

Sở dĩ Huyền Thiết Chùy là phạm khí cao cấp mà giá chỉ có 1500 linh thạch, là vì ít ai ngó ngang tới, cây chùy này đã để ở luyện khí các nhiều năm mà vẫn chưa ai để ý vào, nên mới có giá rẻ như thế này.

Cây chùy đầy khí thể tượng trưng cho sức mạnh này nhanh chóng thu hút được Dương Kiệt, càng nhìn càng thích, càng nhìn càng cảm thấy thích hợp với mình, nên cần rằng bỏ ra 1500 viên linh thạch còn lại của mình ra mua lấy cây chùy đó, sau đó cùng Xích Tiểu Lâm ào tới khu rừng ma thú để thử nghiệm sức hủy diệt đáng sợ của Huyền Thiết Chùy.

Một chiêu đập vỡ cái đầu của một con ma thú tương đương với luyện thể tầng thứ 10, Dương Kiệt hài lòng thích thú vô cùng, quả không tiếc nuối khi dốc hết tài sản trên người để mua nó về, đúng đồng tiền bát gạo.

Sau đó mày mò hết hai ngày trời, cuối cùng cũng sáng chế ra chiêu thức tấn công giành cho chùy pháp của mình, và nhận được sự công nhận của hệ thống.

Phi lũ bỏ đưa đại pháp (Hoàng giới trung cấp (Có thể thăng cấp): Tuyệt học do chủ nhân tự sáng chế ra, dựa vào cân nặng và sức sát thương đáng sợ của binh khí từ trên bỏ mạnh xuống, đập chết đối phương, có 20 % tỷ lệ khiến kẻ địch rơi vào trạng thái choáng váng (Chú thích: Phải kết hợp với vũ khí hạng nặng và giới vương quyền mới có thể thi triển) (Độ tu luyện: 16 /500)

“Tổng cộng có thể trao đổi được bao nhiêu điểm tích lũy rồi.” Dương Kiệt chuyển đổi đề tài quay sang hỏi.

“Cộng thêm các bộ phận quý giá của con Thanh Phong Lang này, cộng với những con ma thú mà chúng ta săn được, linh thảo thu gom được hai ngày nay, có thể đổi lấy 1000 điểm tích lũy rồi ạ.” Xích Tiểu Lâm toàn thân run lên vì phấn khích, 1000 điểm tích lũy, phải biết rằng mình gia nhập vào Thánh Hỏa Tông hơn bốn năm trời, làm đủ mọi thứ nhiệm vụ để tích góp, thậm chí không bằng một nửa so với thu hoạch của hai ngày nay.

Săn giết ma thú, thu gom linh thảo quả thật là con đường làm giàu nhanh nhất, hèn chi trong tông môn đại đa số người đều thích đi thí luyện, không chỉ có thể tích lũy kinh nghiệm chiến đấu, còn có thể làm giàu một cách dễ dàng như thế này.

Tất nhiên, nói là nói thế, quan trọng nhất là phải đủ thực lực, không đủ thực lực mà dám chạy tới khu rừng ma thú thí luyện, chỉ sợ chưa kịp làm giàu đã biến thành đồng phân của lũ ma thú trong này rồi.

“Chậm quá, hai ngày chỉ kiếm được 1000 điểm, chỉ đủ đổi năm viên tích khí đan trung cấp, biết khi nào mới đủ số tích khí đan để cậu đột phá thành tiên thiên đây.” Dương Kiệt khẽ dú mày, không mấy hài lòng với tiến độ của mình.

Dương Kiệt có ý định dùng hết tài nguyên thu được dùng để đổi lấy tích khí đan cho Xích Tiểu Lâm, để hắn có thể đột phá thành tiên thiên, cả hai cùng đi vào ngoại môn.

Chỉ là với tốc độ như thế này, muốn đổi lấy đủ số tích khí đan cần thiết, ít nhất phải hai tháng, anh ta không có quá nhiều thời gian để chờ đợi, ai mà biết được trong vòng hai tháng mấy tên đệ tử đã được phá cách vào ngoại môn đã tiến bộ tới đâu chứ? Đặc biệt là ba tên thiên tài có võ hồn lục phẩm kia, Dương Kiệt tuyệt đối không thể chấp nhận bị họ đè đầu mình quá lâu, mục tiêu của anh ta lúc này là phải nhanh chóng vượt qua bọn họ.

Đặc biệt là tên Tư Mã Thiên, bản thân hắn không đáng ngại, thậm chí hắn muốn dùng người ở phía sau âm thầm chơi Dương Kiệt cũng không phải là chuyện dễ, xảy ra chuyện “vận thanh thiên”, chắc chắn chúng sẽ ngoan ngoãn một thời gian, nhưng nghe nói hắn có anh trai là một trong thập đại cao thủ ngoại môn, đang bế quan đột phá tiên thiên tầng thứ 9, nếu như để hắn đột phá thành công, mình vừa trở thành đệ tử ngoại môn, chắc chắn sẽ trực tiếp ra tay với mình.

Phải biết rằng đệ tử ngoại môn có thể khiêu chiến với đệ tử ngoại môn, chỉ cần không làm mất mạng, thậm chí bị đánh thành tàn phế cũng không thành vấn đề, mục đích của Thánh Hỏa Tông là thúc đẩy sự cạnh tranh giữa các đệ tử, tuy hơi tàn khốc một chút, nhưng đã bước vào con đường tu luyện, thì phải luôn sẵn sàng đối diện với khó khăn nguy hiểm, ở trong tông môn chỉ bị tàn phế, còn ra tới bên ngoài, thậm chí có thể mất luôn cái mạng.

Tu luyện không dành cho người nhu nhược yếu đuối, cũng không có công bằng để nói, muốn công bằng ư? Dùng cú đâm của mình mà đi đòi lấy công bằng, còn không thì chấp nhận viên đá lót đường cho người ta mà thôi.

“Vậy... vậy mà còn chậm...” Xích Tiểu Lâm không biết dùng lời nào để hình dung tâm trạng của mình nữa. Nếu như để cho các đệ tử tạp vụ khác đang vô đầu bức tóc tìm đủ mọi cách kiếm điểm tích lũy biết được câu nói của Dương Kiệt, chắc chắn sẽ lao tới liều mạng với anh ta cho mà xem.

Chậm, tôi cũng muốn được chậm như thế này nè!!

“Còn khoảng vài chục ngàn điểm kinh nghiệm nữa mới có thể thăng cấp, đánh quái ở khu vực này chỉ toàn ma thú cấp 1, điểm tích lũy quá ít, phải tiếp tục đi sâu vào trong để tìm ma thú cấp 2 trở lên thôi, xác của chúng cũng có giá trị hơn xác của ma thú cấp 1 gấp nhiều lần.” Hít sâu một hơi vào người, cầm lấy cây chùy vác lên vai, vẫy tay một cái, hào khí xung thiên nói: “Đi, tiếp tục tiến sâu vào khu rừng.”

“Cái gì? Tiến sâu vào trong khu rừng? Lỡ gặp phải ma thú cấp 2 thì sao?” Xích Tiểu Lâm lộ ra vẻ hoảng sợ run giọng nói.

Ma thú cấp 2, tương đương với cảnh giới tiên thiên, tuyệt đối không phải là hai tên luyện thể cấp 10, cấp 9 quèn này có thể đối phó được.

“Yên tâm, có Huyền Thiết chùy trong tay, con ma thú nào dám ló đầu ra, bố mày sẽ tặng cho nó một cú, tiễn nó lên đường.” Dương Kiệt vẫy múa cây chùy trong tay, lộ ra nụ cười bí hiểm hí hí cười nói.

“Nhưng...nhưng mà...” Xích Tiểu Lâm vẫn lộ ra vẻ nhút nhát do dự.

“Không nhưng nhì gì cả, nếu như cậu sợ, thì hãy tự quay về một mình trước đi, để ta tự vào trong săn giết ma thú để đổi tích khí đan cho cậu được rồi.” Không cho hắn có cơ hội nói thêm gì nữa, trực tiếp quay người đi sâu vào trong khu rừng.

Xích Tiểu Lâm giằng vật do dự một hồi, hít sâu hơi vào người để lấy can đảm, cắn răng nói: ‘ Liều thôi, Dương đại ca vì mình mới phải vào sâu bên trong khu rừng để săn giết ma thú để đổi điểm tích lũy, Xích Tiểu Lâm, may tuyệt đối không được bỏ mặc Dương đại ca đi vào chốn nguy hiểm một mình được, có chết thì cùng chết chung vậy.’ Vội vã đuổi theo phía sau lưng Dương Kiệt.

Xích Tiểu Lâm không nhìn thấy được Dương Kiệt đi ở phía trước trên môi lộ ra 1 nụ cười hài lòng.

Nếu như Xích Tiểu Lâm quay đầu bỏ về, Dương Kiệt cũng sẽ làm đúng lời hứa sẽ dùng ma thú săn được đổi tích khí đan cho hắn, để hắn có thể đột phá thành tiên thiên, xem như trả ơn cho hắn đã đứng ra làm chứng cho mình, nhưng quan hệ giữa cả hai cũng chỉ ngừng lại ở đó, thậm chí có thể không gặp mặt với nhau nữa.

Nhưng cuối cùng Xích Tiểu Lâm đã đứng cảm theo chân Dương Kiệt đi sâu vào trong, bất chấp có thể nguy hiểm tới tính mạng, có được một bạn bè anh em như thế, còn gì bằng nữa. Khoảng cách anh em đồng sinh ra từ giữa cả hai sẽ không còn xa nữa rồi.

Gào ~~~~~!!

Rầm ~~~~~!!

Cả hai tiến sâu vào khu rừng ma thú được nửa ngày trời, trên đường đi ra tay trăm sát vài con ma thú cấp 1, thu gom số ít linh thảo trên đường, đột nhiên ở phía trước không xa vang lên một tiếng gào thét đầy căm phẫn của một con ma thú nào đó và tiếng va đập vang động trời đất.

Ma thú cấp 2!!!

Cảm nhận khí thế đáng sợ từ phía xa truyền tới, lập tức nhận ra đó là con ma thú cấp 2, thậm chí đã đạt tới ma thú cấp 2 trung cấp, tương đương với tiên thiên cấp 5, cấp 6 đang chiến đấu ác liệt với ai đó.

Là người hay ma thú khác?

Dương Kiệt và Xích Tiểu Lâm đưa mắt nhìn nhau, cả hai đều lộ ra vẻ do dự, ma thú cấp 2 trung cấp, tuyệt đối không phải là cả 2 có thể đ-ng vào được, thậm chí con ma thú đó chỉ cần ắt xì một cái, cũng đủ để lấy mạng cả hai rồi, chưa kể còn một đối thủ thực lực không thua kém là bao của con ma thú kia, tiếng va đập và áp lực đáng sợ ở khoảng cách xa như thế này mà còn cảm thấy run rẩy, huống chi là tới gần chứ?

Nhưng nghĩ lại ắt chủ bài trong tay, Dương Kiệt trầm yên tâm lại đôi chút, đưa mắt ra hiệu với Xích Tiểu Lâm, sau đó nhanh chóng chạy về phía vừa vang lên tiếng gào thét đáng sợ đó.

Xích Tiểu Lâm hai chân run rẩy, nhưng nhìn Dương Kiệt chạy đi, cắn chặt răng đuổi theo phía sau, chỉ là lúc này hắn đang ở trong phòng xông hơi, hồ mồ ướt đầm cả quần áo.

Gào ~~~~~!

“ Sát ~~~~~!!!”

Phải tốn gần năm phút đồng hồ, cả hai mới tiến gần nơi xảy ra giao chiến. Lén lén núp trong rừng cây cách hiện trường khá xa, nhưng vẫn đủ sức quan sát những gì đang diễn ra ở đó.

Chỉ thấy một con ma thú đầu báo, thân trâu, đuôi rắn, thân hình thô to như một chiếc tải nhỏ được phủ đầy những đóm to nhỏ khác nhau giống như chiếc đồng tiền vàng, miệng không ngừng phun ra những con gió lốc tựa như lưỡi liềm tấn công kẻ thù ở trước mặt.

Ma thú cấp 2 kim tiền truy phong báo!!

kim tiền truy phong báo có thuộc tính gió, sở hữu tốc độ nhanh như tia chớp, thân hình linh hoạt, khả năng săn mồi thuộc dạng thượng thừa ở nhóm ma thú cấp 2, tuy chỉ là thuộc ma thú cấp 2 trung cấp, nhưng thông thường những ma thú cấp 2 cao cấp cũng nhất ngán khi chạm trán với nó. Vì nó quá nhanh, đánh không lại quay đầu bỏ chạy chỉ có nước ngơ ngác đứng nhìn, thậm chí nó thường xuyên sử dụng chiến thuật đánh lén vô cùng khó chịu, ngay cả tiên thiên tầng thứ 10 gặp phải nó cũng phải nhúc nhích.

Còn kẻ đang giao chiến với nó là một thanh niên chạc tuổi 25 ~ 26, khuôn mặt khá điển trai, mái tóc đen tuyền xõa ngang lưng không ngừng tung bay phấp phới khi di chuyển, trên người mặc một bộ trang phục võ sĩ trắng như tuyết, trước ngực có thêu một ký hiệu giống hai thanh kiếm bắt chéo lại với nhau, tay cầm thanh kiếm dài ba thước, đang không ngừng múa kiếm quét ra vô số luồng kiếm khí đáng sợ để hóa giải những con gió lốc do kim tiền truy phong báo bắn ra.

người của Thiên Kiếm tông!!

Nhìn thấy bộ trang phục của thanh niên đó, lập tức nhận ra đó là môn đồ của một trong ngũ đại tông môn khu vực U châu, Thiên Kiếm tông.

“ Chuyện gì đã khiến cho tên thanh niên kia và con kim tiền báo lao vào giao chiến một cách quyết liệt như thế này nhỉ?” Nhìn cả Hai chiều nào chiều nấy đều nhắm vào chỗ hiểm muốn lấy mạng đối phương, Dương Kiệt có chút không thể hiểu nổi.

Vì như đã nói kim tiền truy phong báo chỉ thích đánh mai phục, rất hiếm khi đánh trực diện như thế này, càng không bao giờ liều mạng tới mức độ đó.

Còn chàng thanh niên của Thiên Kiếm Tông kia, từ khí thể trên người phát ra, chỉ mới đạt tới cảnh giới tiên thiên tầng thứ 7, ở cảnh giới này khi gặp kim tiền truy phong báo đa số đều quay đầu bỏ đi, tuy chưa chắc sợ nó, nhưng không ai muốn liều mạng với tên sát thủ có tốc độ đáng sợ này.

“ Dương... Dương đại ca nhìn kia ~~~!!” Trong lúc Dương Kiệt đang suy đoán động cơ của đối phương, giọng nói đầy kích động của Xích Tiểu Lâm vang lên, nương theo ngón tay của hắn chỉ về phía xa, đôi mắt của Dương Kiệt lập tức rực sáng như bóng đèn pha.

Chỉ thấy ở cách vị trí cả hai giao chiến không xa, có một cành cây chỉ cao bằng nửa thân người, trên cây có treo lơ lửng một quả trái giống như trái lê màu vàng kim đã gần chín muồi, mùi hương thơm phức lan tỏa ra ngay cả ở vị trí xa như Dương Kiệt đang đứng vẫn có thể ngửi thấy.

Đó chính là thuần dương quả!!

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Cướp Thần Dương Quả

Tới lúc này Dương Kiệt đã hiểu vì sao kim tiền truy phong báo và chàng thanh niên kia lại liều mạng sống chết với nhau như thế này, thì ra là có một trái thần dương quả chuẩn bị chín muồi.

Thuần dương quả là một loại linh quả cấp 3 vô cùng quý hiếm, linh khí dồi dào, đặc biệt là có thể luyện hóa một cách dễ dàng, nếu như là một luyện thể tầng thứ 10 ăn vào người =, ngay lập tức có thể đột phá thành tiên thiên, thậm chí vượt lên tới tiên thiên tầng thứ 3, tầng thứ 4. Còn người ở cảnh giới tiên thiên khi ăn thuần dương quả, có thể dễ dàng đột phá cảnh giới hiện tại.

Nếu như kim tiền truy phong báo ăn được thuần dương quả, chắc chắn sẽ đột phá thành ma thú cấp 2 cao cấp, còn chàng thanh niên kia hoàn toàn có thể đột phá tới tiên thiên tầng thứ 8.

Hèn chi cả 2 liều mạng tranh giành như thế này.

“ Không được, không được, phải tìm cách phồng tay trên mới được, cho dù mình không dùng, để cho Tiểu Lâm luyện hóa xong, chắc chắn sẽ đạt tới cảnh giới tiên thiên một cách dễ dàng. Ngoài ra tên khốn này dám múa kiếm trước mặt ta, dám đ-ng trúng nỗi đau của ta, không cướp của hắn thì cướp của ai chứ? Khả khả, thuần dương quả là của ta!!” Dương Kiệt nước miếng chảy đầm đìa, đôi mắt nhấp nháy tia sáng phản kích, hai thớ thịt mỡ trên đôi má rung chuyển liên hồi vì kích động, trong đầu không ngừng suy tính kế hoạch ăn hôi của đối phương.

Gào ~~~~~!!

Kim tiền truy phong báo nhìn thấy đối thủ khó chơi, đã mất hết tính kiên nhẫn, cơ thể tựa như một tia chớp phóng thẳng về phía chàng thanh niên, hai chi trước đầy móng vuốt sắc nhọn quét thẳng vào cổ họng của đối phương.

“ Súc sinh to gan ~~~!! Thiên Kiếm Thập Tam Thức, Nghịch Phong thức ~~~!!” Thanh kiếm được bao phủ bởi chân khí dồi dào từ dưới quét lên, một luồng kiếm khí đáng sợ bắn thẳng vào những chiếc móng vuốt đáng sợ đang quét tới.

Thiên Kiếm Thập Tam Thức là tuyệt học kiếm pháp bí truyền tối cao của Thiên Kiếm Tông, cấp bậc đạt tới địa giới cao cấp.

Đệ tử ngoại môn chỉ có thể tu luyện ba chiêu đầu, nội môn được luyện sáu chiêu, trung tâm là chín chiêu, chân truyền mười hai chiêu, chiêu thứ mười ba có sức sát thương kinh thiên động địa, chỉ có tông chủ của Thiên Kiếm Tông mới có tư cách tu luyện, khi luyện thành cần quét đối thủ cùng cấp không ai đỡ nổi.

Keng ~~~~~!!

Kiếm khí và móng vuốt va đập vào nhau, tạo ra âm thanh ma sát đáng sợ, kim tiền truy phong báo đau đớn gào thét một tiếng, vội vã rút lại chiếc chi đang tấn công của mình, thay bằng cái miệng đầy răng nanh đáng sợ tấp thẳng vào đầu của đối phương.

Trảm Phong Thức ~~~~~!!

một con gió lốc hình thanh kiếm phóng thích ra khỏi lưỡi kiếm, chém thẳng vào đầu của kim tiền truy phong báo.

Phập ~~~~~!!

Gào ~~~~~!!

Giữa đầu kim tiền truy phong báo lập tức xuất hiện một vết thương sâu tới nỗi nhìn thấy cả xương trắng, máu tươi phun bắn ra như nước từ vòi phun nước phun ra, nhuộm đỏ cả khu vực.

Đôi mắt của kim tiền truy phong báo tràn đầy gân máu, bị trọng thương nhưng không lùi mà tiến tới, dùng cơ thể của mình trực tiếp tông thẳng vào người tên thanh niên vẫn còn đang đặc chí vì chiêu tấn công của mình đã khiến kẻ địch bị thương.

Rầm ~~~~~!!

Crack ~~~~~!!

Phụt ~~~~~!!

Tên thanh niên trực tiếp bị cơ thể to như chiếc xe tải tông bay ra xa, thậm chí nghe thấy tiếng xương gãy vụn, máu từ trong miệng phun bắn ra.

Tên thanh niên đã quá chủ quan và tự tin vào thực lực của bản thân, tưởng rằng một chiêu chém kẻ địch trọng thương sẽ mất hết sức phản kháng, nhưng gặp phải những con ma thú khát máu hung tàn, trọng thương chỉ khiến nó hung tàn hơn mà thôi.

Với thực lực của hắn muốn né qua cú tông của kẻ địch chỉ là chuyện đơn giản, nhưng hắn đã tỏ ra dương dương tự đắc tưởng rằng chiến thắng đã nằm trong tầm tay, nên mới sơ xuất bị tông bay ra xa.

Tên thanh niên té ngã xuống đất, vội vã từ trong túi càn khôn lấy ra một lọ đan dược ném một viên đan dược điều trị ra, bỏ vào miệng nhai, vận hành chân khí trong người luyện hóa, dược thuốc phát huy tác dụng, không còn quá nghiêm trọng, nhưng phần nào ảnh hưởng tới sức chiến đấu của hắn.

“A, con súc sinh kia, mày dám làm bố mày bị đau, chết, chết, chết ~~~~~!!” Tên thanh niên không ngờ chỉ chút sơ sẩy mà bị dính chiêu thâm thương như thế này, phần nộ tột cùng, thanh kiếm trong tay vung lên chém về phía kim tiền truy phong báo đang lao tới định bồi thêm một cú, phần nộ quát: “Võ hồn, xuất hiện ~~~~~!!”

Phực ~~~~~!!

Tam phẩm võ hồn liệt phong huyền ung ~~~~~!!

Trên đỉnh đầu của tên thanh niên lập tức xuất hiện một con chim ung toàn thân màu xanh biếc, khi sải cánh rộng tới gần mười mét, đôi mắt sắc lạnh khát máu nhìn chằm chằm vào kim tiền truy phong báo ở trước mặt, sau đó nhập thẳng vào cơ thể của tên thanh niên, toàn thân hắn lập tức được bao phủ bởi một lớp khí màu xanh biếc, sau lưng ẩn hiện hình bóng của một con chim ung.

Sức chiến đấu của tên thanh niên lập tức tăng lên gấp ba lần, tương đương với một tiên thiên tầng thứ 10 không có võ hồn, cộng thêm đặc tính tốc độ như xé gió của liệt phong huyền ung, ngay cả kim tiền truy phong báo cũng phải chào thua khi so sánh tốc độ với tên thanh niên vào thời điểm này.

Xem ra tên thanh niên đã chơi thật rồi nhỉ?

Dùng 1 tốc độ nhanh hơn cả kim tiền truy phong báo, không ngừng di chuyển xung quanh với tốc độ chóng mặt, thanh kiếm trong tay vẩy múa liên hồi, chém liên tục vào cơ thể của kẻ địch.

Gào ~~~~~ Gào ~~~~~ Gào ~~~~~ Gào ~~~~~

Chỉ trong chốc lát, trên cơ thể kim tiền truy phong báo đã xuất hiện gần cả trăm vết chém lớn nhỏ, nhuộm đỏ cả cơ thể của nó. Tốc độ của nó càng lúc càng chậm dần, chắc do mất máu quá nhiều, cái chết không còn quá xa đối với nó nữa.

Nãy giờ hành hạ con truy phong báo đã hả giận, không muốn tiếp tục tốn thêm thời gian nữa, vì ai mà biết được giao chiến nãy giờ có thu hút sự chú ý của những con ma thú lớn mạnh khác không chứ? Nhanh chóng giải quyết nó xong, thu gom thuần dương quả rồi quay về tông môn luyện hóa để đột phá cảnh giới thôi.

Hai tay nắm chặt cán kiếm, đôi mắt lóe qua tia sáng sắc lạnh, lạnh lạnh nói: “Chết này! Diệt Phong Quyết ~~~~~!!” Toàn thân lập tức được bao phủ bởi cơn gió lốc đáng sợ, cơ thể tựa như hóa thân thành cơn cuồng phong đáng sợ trực tiếp đâm thẳng vào con truy phong báo ở trước mặt.

Gào ~~~~~!! Gào ~~~~~!!

Cơ thể của con truy phong báo bị cơn cuồng phong đáng sợ đó xé tan nát thành nhiều mảnh, máu thịt xương cốt tung bắn khắp nơi, đợi tới khi hoàn toàn rơi rải khắp mặt đất, nhuộm đỏ cả khu vực rộng lớn, thân thể của tên thanh niên mới từ cơn cuồng phong đáng sợ đó hiện nguyên hình, quay đầu nhìn về thân xác đã không còn một mảnh toàn vẹn nào của con truy phong báo lúc này, trên môi lộ ra nụ cười chế giễu lạnh lùng.

Phụt ~~~~~!!

Một vũng máu từ trong miệng tên thanh niên phun bắn ra, lúc này đã bị nội thương nhưng vẫn cố gắng thi triển diệt phong quyết để dứt điểm kẻ địch, nên vết thương chưa lành hẳn nay càng nghiêm trọng hơn nữa. Không dám chủ quan, vội vã bỏ viên đan dược vào miệng nuốt vào, bó gối ngồi xuống hấp thụ thiên địa linh khí ở xung quanh để tiến hành điều trị.

Sau gần năm phút đồng hồ điều trị, nội thương trong cơ thể đã nằm trong tầm khống chế, việc quan trọng là nhanh chóng thu lượm trái thuần dương quả sau đó quay về tông môn điều trị cho dứt rồi tiến hành hấp thụ linh quả để đột phá tới cảnh giới tiếp theo.

Nghĩ tới điều đó, cơ thể tên thanh niên không kiềm được run lên vì phấn khích, hôm nay quả thật là ngày may mắn, từ trong tông môn chạy tới khu rừng

mà thú tu luyện gần hơn cả tháng rồi, chỉ thu gom được những linh thảo cấp thấp, không ngờ vô tình đi ngang qua nơi này lại phát hiện thuần dương quả, xung quanh chỉ có một con ma thú cấp 2 canh giữ, ngay cả thần may mắn cũng mỉm cười với mình, chỉ cần đột phá tới tiên thiên tầng thứ 8, thậm chí có thể khiêu chiến với thập đại cao thủ ngoại môn, sau đó nhận được trọng tâm đào tạo của tông môn, đột phá tới cảnh giới chân nguyên gia nhập nội môn chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Mang theo vẻ kích động quay đầu lại nhìn về cây thuần dương quả, đôi mắt của hắn lập tức xung huyết tràn đầy gân máu, vẻ mặt mang theo vẻ khó tin, kinh hãi, sau đó là phần nộ tới cùng, nộ khí xung thiên gào thét: “Kẻ nào ~~~!!! Kẻ nào đã dám phổng tay trên của ta hả ~~~~~ A ~~~~!!!”

Khí thế của một tiên thiên cao cấp từ trên người phun bắn ra, rung chuyển cả một khu vực rộng lớn, tên thanh niên tung người lên không trung, dùng ánh mắt như muốn nhai tươi nuốt sống kẻ thù quét ngang qua xung quanh, hy vọng tìm được tên trời đánh đã phổng tay trên của mình.

“Chết, chết, đừng để ta tóm được mi, ta sẽ cho mi nếm mùi sống không chết ~~~ A ~~~~!!!” Cho dù chống mắt ra hết cỡ, nhưng rốt cuộc cũng không tìm thấy bóng dáng của tên trời đánh đã cướp đi thành quả của mình trong cái khu rừng rộng bạc ngàn bị che phủ bởi rừng cây vô hạn này.

Bạn đang đọc truyện *Phì Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Thì ra bố mày cũng có võ hồn! Chỉ là..

“Má ơi, đáng sợ quá, đó là khí thế của một tiên thiên cao cấp sao? Suýt chút nữa thì bố mày tè ướt hết cả quần đây nè.” Trong một hang động ở cách đó khá xa, Dương Kiệt và Xích Tiểu Lâm ngồi dựa người trên đá tảng, hít thở một cách dồn dập, sắc mặt của Xích Tiểu Lâm đã không còn tí huyết sắc, toàn thân run lên cầm cập, nghĩ lại việc dám cướp đi thuần dương quả ngay trước mũi một tiên thiên cao cấp, Xích Tiểu Lâm đến lúc này vẫn chưa hoàn hồn, trong lòng sợ tới nỗi muốn ngất xỉu tại chỗ.

Liếc nhìn quả trái giống như trái lê màu vàng kim đã chín muồi trên tay mình, Dương Kiệt kích động tới nỗi mỡ thịt trên cơ thể rung chuyển liên hồi. Chỉ cần luyện hóa xong thuần dương quả này, mình sẽ thăng cấp trở thành tiên thiên ngay lập tức, thậm chí có thể thăng cấp lên tới tiên thiên tầng thứ 2, tầng thứ 3 cũng không chừng.

Thuần dương quả: Linh quả chứa lượng linh khí dồi dào, cho dù là người thường cũng có thể luyện hóa một cách dễ dàng, phục dụng có gia tăng 200000 điểm kinh nghiệm ngay tức khắc.

Đệ tử ngoại môn! Vô sư huynh! Tư Mã Thiên! Hãy đợi đây, đợi bố mày đột phá thành tiên thiên trở thành đệ tử ngoại môn xong, sẽ tính sổ với các ngươi sau, đặc biệt là tên Vô sư huynh gì đó, nổi nhục và vụ oan ức mà ta đã hứng chịu sẽ trả lại gấp 10, 100 lần cho ngươi.

“Ất xì ~~~!! Lạ nhỉ, mỹ nữ nào vừa nhắc tới mình ta!!” Trong khu vực đệ tử tạp vụ Thánh Hóa Tông, Vô sư huynh đang hai chân bắt chéo lại hưởng thụ sự cống nạp của đám đệ tử ở phía dưới đột nhiên cảm thấy ớn lạnh cả người, trong lòng đột nhiên cảm thấy thấp thòm không yên, nhưng khi nhìn thấy núi linh thạch và tích khí đan ở trước mặt, lập tức gạt bỏ hết tức cả sang một bên, đôi mắt rực sáng như bóng đèn pha, chảy dãi thèm thừng, thích thú.

Việc Dương Kiệt có thể lén lén hái trộm thuần dương quả mà không bị đối phương phát hiện, công đầu thuộc về pháp bảo duy nhất của mình, cần khôn thấp.

Dương Kiệt đã lợi dụng cả đang giao chiến tới giai đoạn quyết liệt nhất, không đủ tâm trí để quan sát xung quanh, đã té càn khôn tháp ra khỏi cơ thể, sau đó điều khiển tòa tháp từ từ áp sát tới cây thuần dương, sử dụng chức năng hấp thụ vật thể chết vào trong không gian ảo, sau khi hoàn thành đã thu càn khôn tháp lại vào người, kéo lấy Xích Tiểu Lâm vẫn còn đang ngơ ngác không hiểu chuyện gì đã xảy ra bỏ chạy, cũng là lúc tên thanh niên kia vừa dứt điểm xong con truy phong báo, nếu như vào thời điểm đó hắn không bị nội thương tái phát, hoặc quay đầu lại quan sát cây thuần dương, hoàn toàn có thể phát giác ngay tức khắc, hoàn toàn có thể tóm cổ hai tên trộm trời đánh này.

Nhưng tên thanh niên đã tỏ ra quá tự tin thực lực của mình, cho rằng không ai có thể qua mắt mình đi hái trộm thuần dương quả mà không bị mình phát hiện, lo sợ nội thương có thể gây triệu chứng tai họa sau này, vội vã bỏ gối ngồi xuống điều trị, năm phút ít ỏi đó trở thành thời gian quý báu để Dương Kiệt và Xích Tiểu Lâm kịp bỏ chạy một khoảng cách khá xa, sau đó tìm thấy một hang động thiên nhiên ẩn người vào đó, che mắt được sự tìm kiếm của tên thanh niên kia.

Nhìn thấy ánh mắt thèm khát và phần khích của Xích Tiểu Lâm nhìn chằm chằm vào thuần dương quả trong tay, Dương Kiệt cảm thấy có chút khó xử, nên là mình phục dụng hay giao cho Xích Tiểu Lâm đây?

Với điểm kinh nghiệm mà mình còn thiếu, chỉ cần giết thêm vài ngày quái nữa là có thể trực tiếp thăng cấp, còn Xích Tiểu Lâm vừa mới đạt tới luyện thể tầng thứ 9, cho dù luyện hóa hết tích khí đan trong tay, cũng chỉ luyện thể tầng thứ 10 mà thôi, muốn đột phá tới tiên thiên, không chỉ cần lượng tích khí đan không ít, còn cần có một thời gian dài để củng cố và hấp thụ, kế hoạch cả hai cùng trở thành đệ tử ngoại môn sẽ bị kéo dài rất nhiều.

Đưa hay không đưa, cũng là cả một vấn đề.

Xích Tiểu Lâm từ trong cơn kích động bừng tỉnh trở lại, nhìn thấy vẻ mặt khó xử của Dương Kiệt, lại nghĩ tới công dụng của thuần dương quả, lập tức

hiểu ra suy nghĩ của Dương Kiệt, trong lòng đột nhiên cảm thấy cảm động ảm áp, ít sâu một hơi vào người, dùng một giọng nói đầy kiên quyết nói: “Dương đại ca, hãy mau mau phục dụng thuần dương quả để đột phá thành tiên thiên đi.”

Dương Kiệt có chút bất ngờ trước lời nói của Xích Tiểu Lâm, phải biết rằng ngay cả một tiên thiên cao cấp khi nhìn thấy thuần dương quả cũng phải đồ hết cả đôi mắt, thậm chí có thể ở sau lưng đâm dao với anh em của mình để chiếm đoạt, thế mà lúc này Xích Tiểu Lâm lại tỏ ra quả quyết yêu cầu Dương Kiệt tự mình phục dụng ngay lập tức, trong lòng không kiềm được rung động.

Anh em! Cái gì là anh em, cái này mới chính là anh em thực thụ nè!!

Dương Kiệt vô cùng cảm động, nhưng vẫn lên tiếng khuyên răn: “Hay là cậu hãy phục dụng thuần dương quả này, vì ta đã đạt tới luyện thể tầng thứ 10 đỉnh điểm, chỉ còn khoản một thời gian nữa là có thể đột phá thành tiên thiên, còn cậu thì khác, nếu như không có thuần dương quả, muốn đột phá thành tiên thiên sẽ phải tốn một thời gian không ít đâu.” Dương Kiệt không hề có ý muốn thử thách Xích Tiểu Lâm, mà nói một cách thật lòng.

Xích Tiểu Lâm lắc đầu một cách kiên quyết: “Dương đại ca, hãy nghe đệ nói, giờ quan trọng nhất là đại ca phải mau chóng đạt tới cảnh giới tiên thiên, chúng ta lấy trộm thần dương quả của tên đệ tử Thiên Kiếm Tông, ai mà biết được hắn có tìm thấy chúng ta không chứ? Nếu như đại ca trở thành tiên thiên, ít ra có thể chống đỡ đôi chút. Còn tính cánh của đệ, cho dù đột phá tới cảnh giới tiên thiên cũng chẳng thể nào phát huy hết thực lực của tiên thiên, không cần thiết phải uổng phí cơ hội quý báu này. Và lại, chỉ cần đại ca trở thành tiên thiên, chúng ta có thể đi sâu vào trong rừng để săn giết ma thú cao cấp hơn, dùng chúng để đổi lấy tài nguyên tu luyện, đệ cũng có thể trở thành tiên thiên thôi mà.”

“Nhưng mà ...” “Đừng do dự nữa, hãy phục dụng nó đi Dương đại ca.”

Hít sâu một hơi vào người, Dương Kiệt vỗ lên vai Xích Tiểu Lâm vài cái vô cùng dứt khoát bỏ thuần dương quả vào miệng.

Thuần Dương Quả vừa vào tới miệng, lập tức chuyển hóa thành một luồng dịch thể ấm nóng, từ cổ họng trôi xuống, di chuyển khắp cơ thể, luồng dịch thể đó đi tới đâu, cảm giác ảm áp dễ chịu thoải mái tới đó, lâng lâng dễ chịu như đang ở trên mây.

Thuần Dương Quả quả thật là linh dược dễ luyện hóa nhất, ngay cả người thường cũng chịu đựng lực dược của nó.

“Dinh dong, bạn phục dụng Thuần Dương Quả, nhận được 200000 điểm kinh nghiệm.”

“Dinh dong, bạn đã được thăng cấp. Bạn đã đạt tới cảnh giới tiên thiên tầng thứ 1.”

“Dinh dong, bạn đã được thăng cấp. Bạn đã đạt tới cảnh giới tiên thiên tầng thứ 2.”

Từ luyện thể tầng thứ 10 thăng cấp thành tiên thiên cần 50000 điểm, nhưng Dương Kiệt chỉ còn thiếu khoảng mười ngàn điểm, nên chỉ tốn có mười ngàn điểm là có thể thăng cấp. Từ tiên thiên tầng thứ 1 thăng cấp lên tầng thứ 2 là 100000 điểm, tầng thứ 2 lên tầng thứ 3 là 200000 điểm, thế là Dương Kiệt tốn hết 110000 điểm thăng cấp lên tiên thiên tầng thứ 2, vẫn còn dư được 90 ngàn điểm, gần bằng phân nửa số điểm kinh nghiệm để thăng cấp lên tầng thứ 3 rồi.

Dương Kiệt lập tức cảm nhận thấy một luồng sức mạnh vô hạn chạy khắp cơ thể, chân khí trong đan điền đã từ dạng khí chuyển hóa thành dạng dịch thể, ngoài ra độ nhạy cảm khi cảm nhận thiên địa linh khí ở xung quanh tăng lên gấp nhiều lần, thậm chí có thể vận dụng thiên địa linh khí ở xung quanh bổ sung vào những chiêu thức tuyệt học của mình, gia tăng sức sát thương lên rất nhiều.

Tiên thiên, đây chính là cảnh giới tiên thiên ư? Trước kia Dương Kiệt cho rằng mình ở luyện thể tầng thứ 10 khi kích hoạt giới vương quyền thậm chí có thể đánh ngang ngửa với tiên thiên tầng thứ 1, giờ xem ra mình đã sai lầm, với lượng chân khí dịch thể hóa dồi dào hơn xưa gấp nhiều lần, luyện thể tầng thứ 10 cho dù lớn mạnh cỡ nào, cũng không thể nào sánh bằng với tiên thiên, chưa kể khi đạt tới cảnh giới tiên thiên, chân khí có thể phóng thích ra ngoài để tấn công, thử nghĩ xem, người ta giữ khoảng cách nhất định không ngừng phóng thích chân khí tấn công từ xa, còn mình chỉ có thể đánh sập lá cà không áp sát được người ta, thì còn dám đánh gì được nữa. Chỉ cần chơi chiến thuật đánh tiêu hao, đợi tới khi chân khí trong người hết sạch, còn người ta có thể liên tục hấp thụ linh khí ở xung quanh để bồi bổ bản thân, đánh mãi không hết chân khí, tới lúc đó bản thân chỉ có nước trở thành con cá nằm trên thớt mà thôi.

“Dinh dong, do chủ nhân lần đầu tiên trở thành tiên thiên, hệ thống trao tặng một túi quà tiên thiên. Một cơ hội thăng cấp toàn bộ tuyệt học miễn phí, một cơ hội quay số.”

Cơ hội quay số? Lại cơ hội quay số!! Ta hận cơ hội quay số!!! Nhớ lại phần thưởng một bạch băng vệ sinh motex mà mình từng nhận được, sắc mặt của Dương Kiệt đã trầm đen như than, không còn quá hy vọng vào những phần thưởng trong cơ hội quay số nữa.

Chỉ là cơ hội thăng cấp toàn bộ tuyệt học miễn phí vô cùng đáng giá. Ngay lập tức sử dụng chức năng đó, giới vương quyền lập tức tăng lên cấp 3, có thể X4 sức chiến đấu của bản thân, còn những tuyệt học như phi luân xung thiên pháo, phi luân bạo liệt quyền và phi luân bồ đưa đại pháp lập tức thăng cấp thành hoàng giới cao cấp, có thể phát huy thêm 80% lực đánh của mình.

“Dinh dong, do chủ nhân đã đạt tới cảnh giới tiên thiên, nên bắt đầu kích hoạt hệ thống võ hồn!!!”

“Dinh dong, chủ nhân nhận được võ hồn ngẫu nhiên: Huyền Vũ!!!”

Cái gì? Võ hồn, bồ này cũng có võ hồn!!!!

“Võ hồn, xuất hiện ~~~~~!!!!” Dưới ánh mắt ngơ ngác khó tin của Xích Tiểu Lâm, Dương Kiệt phấn khích ra lệnh triệu hồi võ hồn của mình.

Phục ~~~!!

Ngay lập tức trên đỉnh đầu Dương Kiệt xuất hiện một con linh thú có hình dạng giống hệt như một con rùa, đôi mắt như hai hạt trân châu đen nhấp nháy tia sáng ngậy thơ trong sáng, toàn thân đen tuyền như mực, trên cổ có một con rắn quấn quanh nhưng không nhúc nhích, tựa như con rắn đó đã ngủ say rồi thì phải, lưng mai rùa xuất hiện vô số hoa văn huyền bí.

Võ hồn của Dương Kiệt vừa mới xuất hiện lập tức không ngừng quay đầu quan sát tứ phía, đáng vẻ vô cùng khôi hài đáng yêu, liếc nhìn chủ nhân của mình, đôi mắt không ngừng phát ra tia sáng thân thiện, ý lại.

Huyền... Huyền Vũ, đây là võ hồn của mình, một trong tứ đại thần thú của thần thoại Trung Hoa Huyền Vũ!! Sao nó bé tí thế này?? Vậy thì đánh lại ai chứ ~~~!!

Đúng thế, nhìn thấy võ hồn Huyền Vũ của mình chỉ bé bằng lòng bàn tay, đôi mắt ngậy thơ đáng yêu không chút thần thái của một thần thú trứ danh trong thần thoại, Dương Kiệt có chút muốn ngất xỉu tại chỗ.

Muôn vạn kỳ vọng có thể kích hoạt được võ hồn, đã vậy còn là thần thú Huyền Vũ, không mong nó oai phong lẫm liệt, vạm vỡ to lớn hơn cả một quả núi, nhưng ít nhất cũng phải có chút vẻ uy nghiêm của một thần thú chứ? Thế mà con Huyền Vũ của mình chỉ là một con rùa con to bằng lòng bàn tay, đã vậy còn đáng vẻ ngậy thơ đáng yêu nữa chứ, mẹ kiếp, sau này giao chiến triệu hồn con rùa con này xuất trận, không bị đối phương cười cho thoải mái mới là lạ á. May ra chỉ có những cô gái trẻ thích nó mà thôi.

Chẳng lẽ hệ thống muốn cân bằng thể hình giữa mình với nó, nên mới cho ra một con Huyền Vũ bé tí tẹo như thế này? Dương Kiệt nước mắt lưng chùng, khóc không thành tiếng.

“Wa ~~~, con rùa con dễ thương quá à, đó chính là võ hồn của đại ca sao???” Xích Tiểu Lâm từ trong con hoang mang ngỡ ngác bình tĩnh lại, nhìn thấy con rùa con có bộ dạng đáng yêu như thế, không kềm được phần khích kêu thét lên, vội vã chạy tới trước mặt Dương Kiệt, mặc kệ ánh mắt giận dữ cảnh cáo của con Huyền Vũ, khẽ dùng tay chọt chọt cái đầu nhỏ ra chưa tới ba cm của nó: “Con võ hồn này tên gì nhỉ, nó có tác dụng như thế nào vậy đại ca? Coi kìa, cái quy đầu của nó kìa, sao mà nhỏ bé thế này, thật ra thật vô cùng mắc cười quá à, thể tích nó nhỏ như thế này thì làm ăn được gì đây? Ủa, sao cổ nó còn có một con rắn nhỏ quấn quanh vậy ta? Rốt cuộc nó là ma thú loại nào đây? Chưa từng nhìn thấy qua con linh thú nào giống như con này trong sách vở cả.”

Mất mặt, tuyệt đối là mất mặt! Cái gì mà cái quy đầu nhỏ bé, bố mày tuyệt đối không nhỏ đâu đấy!!! Còn làm ăn được hay không, thử gọi chị hai hoặc em gái của cậu tới đây, ta sẽ cho cậu thấy ta có làm ăn được gì không?

Mặc dù Xích Tiểu Lâm không nghĩ tới vấn đề đó chỉ nói theo nghĩa bóng, nhưng khi lọt vào tai của Dương Kiệt lập tức biến thành nghĩa đen, khiến anh ta phần nộ tới cùng, là đàn ông kỵ nhất là bị người khác hỏi ngay trước mặt: “Thể tích nhỏ như thế này, có làm ăn được gì không đây!!”

Thần thú Huyền Vũ lv1 (Trạng thái sơ sinh): một trong tứ đại thần thú trấn giữ ở phương bắc trong thần thoại Trung Hoa, là sự kết hợp giữa rùa và rắn, sức phòng thủ vô song.

Kỹ năng:

Trọng lực lv1 (Có thể thăng cấp theo cấp bậc của Huyền Vũ): Khi triệu hồi Huyền Vũ, có thể gia tăng thể trọng của chủ nhân lên gấp đôi ngay tức khắc.

Huyền Vũ hộ thể lv 1 (Có thể thăng cấp theo cấp bậc của Huyền Vũ): Khi triệu hồi Huyền vũ, có thể gia tăng sức phòng thủ lên gấp đôi, vô hiệu hóa mọi đoàn tấn công của kẻ địch cao hơn 1 cấp.

Điểm kinh nghiệm cần thiết để thăng cấp: 0 / 10000.

Tuy hình hài không lý tưởng, nhưng kỹ năng tuyệt đối đáng giá. Quan trọng nhất là, nó có thể thăng cấp!!!

Phải biết rằng võ hồn không thể thăng cấp, khi kích hoạt võ hồn xuất hiện lần đầu, nó thuộc phẩm cấp nào thì suốt đời vẫn giữ yên ở phẩm cấp đó. Thế mà võ hồn của Dương Kiệt có thể thăng cấp, cho dù hiện giờ nó chỉ là nhất phẩm võ hồn, nhưng sau này hoàn toàn có thể thăng cấp thành cửu phẩm, thánh phẩm hay thậm chí là thần phẩm.

Nghĩ tới cảnh con võ hồn của mình thăng cấp tới cảnh giới thần phẩm, triệu hồi ra hoành tảo thiên hạ không có đối thủ, cơ thể Dương Kiệt không kềm được run lên vì kích động, lớp mỡ thịt lưng lay liên hồi, khiến Xích Tiểu Lâm tưởng anh ta bị động kinh, hoảng sợ né sang một bên không dám đến gần anh ta nữa.

Càng nhìn võ hồn Huyền Vũ càng thấy hài lòng, không còn ngửa mặt như lúc ban đầu nữa.

Kỹ năng gia tăng thể trọng vô cùng đáng giá, chỉ cần gia tăng thể trọng của bản thân, vậy thì các hiệu ứng trong tuyệt học tự chế có thể phát huy tác dụng cao hơn nữa. Thể trọng 160 kg tăng theo 16 %, gấp đôi là 360 kg tăng lên 36 %, còn gấp 3, gấp 4 lần thì sao, nghĩa là sau này sử dụng tuyệt học tấn công, chiêu nào chiêu nấy đều mang theo hiệu ứng đẩy lùi, té ngã và choáng váng, chẳng phải kẻ địch sẽ biến thành cái bao cát bất động để mình muốn đánh sao thì đánh sao?

Còn Huyền Vũ hộ thể, gia tăng gấp đôi sức phòng thủ càng đáng giá hơn nữa, vô hiệu hóa mọi đòn tấn công của kẻ địch cao hơn một cấp, vậy có nghĩa là đứng yên một chỗ cho một tiên thiên tầng thứ 3 đánh thoải mái, cũng chỉ như ngã ngựa vào người mà thôi. Đó mới chỉ là lv 1, lv càng cao thì sức

phòng thủ càng tăng, vậy có nghĩa sau này kẻ địch vượt trên nhiều cấp vẫn không thể đánh mình trọng thương nữa sao?

Giải thích một chút cho rõ ràng, sức chiến đấu gia tăng trong giới vương quyền và võ hồn không liên quan gì tới sức phòng thủ của cơ thể, vì chỉ có thể gia tăng lực chiến mà thôi, chứ sức phòng thủ của thân thể vẫn là của một tiên thiên tầng thứ 2.

Thông thường thì khi kích hoạt giới vương quyền và võ hồn, Dương Kiệt có thể trực tiếp đánh ngang ngửa với tiên thiên tầng thứ 5 không có võ hồn, còn tiên thiên tầng thứ 3, thứ 4 chỉ là chuyện nhỏ, chỉ cần dí nhẹ ngón tay là đủ để đánh bại họ.

Nhưng vấn đề là, nếu không thận trọng để cho một tiên thiên tầng thứ 3 đánh trúng vào người, với sức phòng thủ của chỉ một tiên thiên tầng thứ 2 như hiện giờ, chắc chắn cũng sẽ bị đánh trọng thương. Trong trận chiến không thể nói trước được điều gì, chỉ cần chút sơ sẩy chủ quan, kẻ có võ hồn cao hơn thậm chí bị đánh bại bởi kẻ có võ hồn thấp hơn, mất luôn cả mạng.

Giờ thì khỏe rồi, sức chiến đấu đã có giới vương quyền và võ hồn, phòng thủ có thể Huyền Vũ hộ thể, lúc này có thể nói là công thủ toàn diện, hoàn toàn không có sơ hở gì cả. Tất nhiên, quan trọng nhất là phải nhanh chóng thăng cấp võ hồn lên cao hơn chút trước đây.

“Hahaha ~~~ thì ra có hai con chuột nhắt trốn ở trong này ~~~ chính các ngươi, các ngươi đã dám phổng tay trên cướp đi thuần dương quả của ta phải không~~~!!!” Trong lúc Dương Kiệt còn đang vui mừng với sự thay đổi của bản thân, trên đỉnh đầu đột nhiên vang lên một giọng nói đầy căm phẫn pha lẫn chút điên cuồng.

Nghe thấy giọng nói quen thuộc đó, trong lòng Dương Kiệt không kềm được trầm xuống, còn Xích Tiểu Lâm từ trong con phần khích vui mừng thay cho Dương Kiệt cũng không kềm được run bắn người lên, sắc mặt tái xanh, toàn thân chảy đầy mồ hôi lạnh.

Tên đệ tử Thiên Kiếm Tông đã phát hiện ra cả hai!

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Chiến tiên thiên tầng 7

“Còn không mau mau rút ra đây khoanh tay chịu chết ~~~~~!!”

Trong lúc Dương Kiệt và Xích Tiểu Lâm không biết phải làm sao, trên đỉnh đầu lại vang lên giọng nói khát máu đầy căm phẫn của tên thanh niên kia.

Không còn cách nào khác, hành tung đã bị phát hiện, cho dù có trốn cũng trốn không được, đành cùng Xích Tiểu Lâm từ trong hang động bước ra.

Chỉ thấy tên thanh niên mang theo vẻ mặt điên cuồng khát máu đã đứng đợi sẵn ở bên ngoài, nhìn thấy một cặp đôi vô cùng không tương xứng về thân hình là một con heo mập với một thằng nhóc nhỏ bé từ trong hang động bước ra, cảm nhận thấy con heo mập chỉ mới tiên thiên tầng thứ 2, còn thằng nhóc chỉ là một con kiến luyện thể, ngày thường hoàn toàn không đủ tư cách lọt vào đôi mắt xanh của mình, thế mà hôm nay chỉ vì một chút sơ sẩy, lật thuyền ở nơi cổng ngầm, quả thật là không thể tha thứ.

“Một trong hai, ai là người đã cả gan lấy trộm thuần dương quả của ta.” Mặc dù hỏi câu đó, nhưng đôi mắt tên thanh niên dán chặt vào Dương Kiệt, vì thực lực của anh ta cao hơn Xích Tiểu Lâm rất nhiều, tên thanh niên không tin rằng một tên luyện thể có thể qua mắt được mình đi hái trộm, chỉ duy nhất giải thích chính là Dương Kiệt đã đạt tới luyện thể tầng thứ 2.

Dương Kiệt lập tức lộ ra vẻ mặt ngờ ngạc vô tội: “Vị đại ca này, có nhầm lẫn gì không ạ? Tội đệ vừa mới bị một con ma thú cấp 2 trung cấp truy sát, nên mới bỏ trốn vào hang động này, suýt chút nữa thì mất luôn cả mạng, hoàn toàn không biết gì về thuần dương quả gì đó mà đại ca vừa nói, đại ca có bắt nhầm người không ạ?”

“Đại ca? Ai là đại ca của mày? Con heo mập kia, còn dám chửi cả nữa hả? Trong phạm vi mấy ngàn mét chỉ có duy nhất hai con chuột nhắt các ngươi, không phải các ngươi lấy trộm thì còn ai nữa chứ?” Nghe xong biện hộ của Dương Kiệt, đặc biệt là khuôn mặt trung hậu mang theo vẻ vô tội kia, khiến tên thanh niên cũng có chút nghi ngờ về suy đoán của mình, nhưng vẫn mang theo vẻ phần nộ quát.

“Heo mập? Dám chạm tới nỗi đau của ta, hãy đợi đấy!!”

“Oan ức, tuyệt đối là oan ức, đại ca thử nghĩ xem, đệ chỉ mới là một tiên thiên tầng thứ 2, còn thằng đồng bọn cũng chỉ là luyện thể tầng thứ 9, cho dù có gan đi chẳng nữa cũng không đủ thực lực đi lấy trộm thuần dương quả gì đó trước mặt đại ca chứ!!” Mặc dù muốn lao tới xé xác tên khốn dám gọi mình bằng cái tên si nhục, nhưng lý trí đã chiến thắng phần nộ, Dương Kiệt vẫn mang theo vẻ mặt oan ức vô cùng, nghẹn giọng nói. Còn Xích Tiểu Lâm đứng ở bên cạnh chỉ biết ngật đầu lia lịa, hướng ứng lời nói của anh ta.

Tên thanh niên suy qua nghĩ lại, cảm thấy lời nói của Dương Kiệt rất có lý, chỉ là một tên tiên thiên tầng thứ 2 và một tên luyện thể tầng thứ 10, cho dù lúc ấy mình đang tập trung vào trận chiến, cũng tuyệt đối không phải hai con kiến yếu ớt này có thể qua mắt được, hẳn suy đoán người đã ra tay lên lên hái trộm thuần dương quả là một người có thực lực ngang hàng hoặc thậm chí cao hơn mình đôi chút mới làm nổi chuyện đó.

Xác nhận hai người trước mặt không phải thủ phạm, tên thanh niên kèm nén lại con phần nộ tốt cùng trong lòng, nếu như là ngày thường còn ra tay trêu chọc chúng đôi chút, nhưng hiện giờ quan trọng nhất là truy lùng ra được tên thủ phạm trời đánh kia, tuyệt đối không thể để hắn trốn thoát được. Vô cùng dứt khoát quay người định bỏ đi tiếp tục tìm kiếm thủ phạm nữa.

Nhìn thấy tên thanh niên ngu ngốc bị thuyết phục bởi lời lẽ của mình, Dương Kiệt thầm thở phào nhẹ nhõm, còn Xích Tiểu Lâm đã có chút đứng không vững suốt chút nữa thì ngồi ngã mông xuống đất.

“Đi đi, đi đi, còn lâu mày mới tìm ra được thủ phạm, thủ phạm chính là hai con kiến trong mắt mày đấy ~~!!” Trên môi Dương Kiệt không tự chủ lộ ra nụ cười đắc chí, thậm tự xoa đầu tự khen về diễn xuất tài tình của mình một cái.

“Khoan đã, không đúng!!” tên thanh niên vừa đi được vài bước, đột nhiên sực nhớ ra điều gì đó, quay đầu lại dùng ánh mắt giết người nhìn chằm chằm vào Dương Kiệt và Xích Tiểu Lâm, cắn răng nói: “Ngươi nói rằng các ngươi bị con ma thú cấp 2 truy sát phải bỏ trốn vào trong hang động, nhưng xung quanh không có dấu hiệu gì chứng tỏ có ma thú cấp 2 xuất hiện cả. Và lại, trên người các ngươi đều mặc trang phục đệ tử tạp vụ của Thánh Hóa Tông, thiên thiên tầng thứ 2 mà là đệ tử tạp vụ? Trình độ đệ tử tạp vụ của Thánh Hóa Tông lên cao tới mức độ đó rồi sao? Còn nữa, xung quanh vẫn còn lưu lại mùi vị của thuần dương quả, chắc chắn là do ngươi đã phục dụng thuần dương quả, chỉ trong thời gian ngắn đã đột phá tới cảnh giới tiên thiên tầng thứ 2 chứ gì? Lúc này thiên địa linh khí tụ tập ở vị trí này, chính là lúc ngươi đột phá thành tiên thiên nên cần hấp thụ một lượng lớn thiên địa linh khí để bổ sung cho cơ thể, nhờ thế mà ta mới phát hiện ra nơi ẩn nấp của các ngươi!!” Nói tới đây, đôi mắt của tên thanh niên tràn đầy gân máu, phần nộ tốt cùng gào thét: “A, ngươi dám nuốt thuần dương quả của ta, ta giết ngươi ~~~~~!!” Nói xong, trực tiếp một 1 chương vỡ thẳng về phía Dương Kiệt và Xích Tiểu Lâm.

“Tránh ra ~~~!!” Dương Kiệt biết rằng mọi việc đã bại lộ, không thể né tránh được nữa, nhìn thấy tên thanh niên tung chương khí đánh thẳng về phía mình, vội vã đẩy Xích Tiểu Lâm ra sao, nhào người ra phía trước, tay tạo thành năm đấm, đấm thẳng về chương khí đang bắn tới.

Giới vương quyền X 4, phi lũ bạo liệt quyền ~~~~~!!

Păng ~~~~~!!

Phụt ~~~~~!!

Tuy chỉ là một cú chương thông thường, nhưng với sức mạnh đáng sợ của tiên thiên tầng thứ 7, Dương Kiệt cảm giác như bị một chiếc xe tải hạng nặng tông thẳng vào người, xương tay như muốn gãy vụn ra, cơ thể bị đẩy bay ra xa, tông thẳng vào vách đá của hang động ở phía sau, hang động rung chuyển, đá bụi tung bay gần như muốn sụp đổ, cơ thể té ngã xuống đất, một vũng máu từ trong miệng phun bắn ra.

“Không chết??” Tên thanh niên có chút bất ngờ khi Dương Kiệt hất chịu cú chương của mình mà chỉ bị đánh trọng thương, không chết ngay tức khắc, cảm thấy có chút khó tin.

Phải biết rằng khi đạt tới cảnh giới tiên thiên, mỗi cách biệt một cấp thì thực lực sẽ cách biệt một trời một vực, muốn vượt cấp khiêu chiến tuyệt đối không phải là chuyện dễ dàng. Cho dù là sở hữu võ hồn đi nữa, cũng lắm chỉ có thể vượt qua một, hai cấp giao chiến mà thôi, còn khoảng cách giữa tiên thiên tầng thứ 2 và tầng thứ 7, là một khoảng cách không một ai có thể phá vỡ được.

“Bí pháp cao cấp!! Ngươi đã thi triển bí pháp cao cấp ~~~!!” Nhìn thấy cơ thể của Dương Kiệt bị bao phủ bởi một lớp khí màu đỏ rực như lửa, sức chiến đấu lập tức tăng lên gấp nhiều lần, nên mới trúng phải cú chương của mình mà không chết. Khẽ dúm mày suy nghĩ một hồi, đôi mắt của tên thanh niên lập tức lộ ra tia sáng tham lam.

Trong đại lục Huyền Thiên, ngoại trừ võ hồn có thể gia tăng lực chiến lên gấp nhiều lần, còn có những loại bí pháp thần kỳ có thể tạm thời gia tăng lực chiến của bản thân. Thông thường thì bí pháp lưu truyền ở bên ngoài chỉ có thể gia tăng lực chiến lên khoảng 50% ~ 70%, cao nhất cũng chỉ là gấp đôi. Còn những bí pháp gia tăng lực chiến lên gấp ba lần, chỉ có thể tìm thấy trong những cuộc đấu giá trong các thương hội hùng mạnh, và thường có giá trên trời. Còn bí pháp gia tăng lực chiến lên tới gấp bốn lần, thuộc những loại bí pháp này rất quý hiếm, đều nằm trong tay những gia tộc, tông môn hùng mạnh, và không phải ai cũng có đủ tư cách tu luyện. Chỉ có những vị tộc trưởng, nhân hoàng, tông chủ hoặc con chủ đích tôn hay đệ tử chân truyền hay thái tử mới được phép tu luyện.

Tuy bí pháp chỉ có thể gia tăng lực chiến trong một khoản thời gian nhất định, và sau khi thi triển sẽ mang lại tác dụng phụ cho cơ thể, ngoài ra, bí pháp gia tăng lực chiến càng cao thì thời gian duy trì càng thấp, vì cơ thể con người phải gánh vác một lượng lớn sức mạnh không thuộc về bản thân, duy trì càng lâu thì cơ thể sẽ bị hủy hoại càng nhiều.

Ngay cả Dương Kiệt sở hữu giới vương quyền có tác ít dụng phụ, nhưng cũng không dám thường xuyên duy trì trạng thái đó, chỉ khi sử dụng tuyệt học mới kích hoạt, ngay sau khi thi triển tuyệt học xong sẽ tắt đi ngay lập tức, không phải không muốn, mà là không thể.

Với thân thể của một tiên thiên như Dương Kiệt =, chỉ có thể duy trì trạng thái X 4 trong vòng một phút đồng hồ, nếu vượt quá giới hạn, cơ thể sẽ bị hủy hoại, X3 thì duy trì được lâu hơn, khoảng năm phút, còn X 2 là hai mươi phút.

Tất nhiên, khi kích hoạt võ hồn thì thời gian duy trì sẽ tăng lên gấp đôi. Nhưng đó đã là giới hạn, nếu như lúc này Dương Kiệt dám thăng cấp giới vương quyền lên X5, dám thi triển ra, cho dù chỉ một giây đồng hồ, cơ thể sẽ chịu đựng không nổi tựa như quả bóng đã bơm quá đầy khí, bị nổ banh xác ra cho mà xem.

Muốn chịu được trạng thái X5, ít nhất phải là một chân nguyên.

Tuy điều kiện sử dụng bí pháp vô cùng khắc khe, nhưng trong lúc giao chiến với một đối thủ cùng cấp hoặc lớn mạnh hơn bản thân, tuyệt đối có thể đảo

ngược tình thế, chuyển bại thành thắng

Chính vì điều đó, một khi bí pháp cao cấp được lan truyền ra ngoài, tuyệt đối có thể khiến vô số kẻ mạnh trên đại lục tranh giành bể đầu, máu chảy thành sông.

Tên thanh niên không ngờ thần may mắn lại lần nữa quay đầu mỉm cười với mình, tuy mất đi thuần dương quả, nhưng chỉ cần có được bí pháp của đối phương, giá trị sẽ cao hơn gấp trăm lần, ngàn lần.

Ngoài ra, thông thường bí pháp chỉ gia tăng gấp đôi hoặc gấp ba lần lực chiến là cao, nhưng cảm nhận khí thế của tên heo mập phát ra lúc này, tuyệt đối vượt hơn gấp ba lần lực chiến. Tuyệt đối là một bí pháp cao cấp hiếm gặp.

Bản thân hắn cũng có tu luyện bí pháp, nhưng chỉ bí pháp cấp thấp, gia tăng lực chiến khoảng 50% mà thôi.

không ngờ một tên đệ tử tạp vụ lại có được bí pháp cao cấp vô giá như thế này, chắc là hắn đã có được cơ duyên tìm được tàng tích của một kẻ mạnh thời cổ xưa, nên mới có được bí pháp vô giá này chứ gì. Và chắc chắn trên người hắn không chỉ có bí pháp, ngoài ra còn nhiều thứ quý giá khác nữa, rồi tất cả đều thuộc về ta, hahahaha ~~~!!

Hơi thở của tên thanh niên trở nên nặng nề dồn dập hơn bao giờ hết, cố gắng kiềm nén nỗi kích động trong người: “Heo mập, chỉ cần ngươi giao bí pháp của ngươi cho ta, ta hứa sẽ bỏ qua lỗi các ngươi đã dám phổng tay trên của ta, tha mạng cho cả hai. Thế nào? Cơ hội chỉ có một lần, bỏ qua thì đừng có hối hận à nha.”

Đôi mắt của tên thanh niên khẽ lóe qua tia sáng sắc lạnh nhưng nhanh chóng được hắn che giấu đi.

Tha mạng cho cả hai? Tuyệt đối là không có chuyện đó xảy ra rồi. Khoan nói tới việc chúng dám qua mặt phổng tay trên của mình, khiến mình bị bể mặt, chỉ riêng bí mật về bí pháp trong tay, nếu như để lan truyền ra ngoài, mình có mười cái mạng cũng không đủ chết. Bí mật này càng ít người biết càng tốt đấy chứ. Nói thế chẳng qua là để hắn ngoan ngoãn hai tay dâng bí pháp lên cho mình mà thôi, ai mà biết được hắn có mang theo bí pháp trên người, nếu như dùng vũ lực mà hắn vẫn không chịu khuất phục, cho dù có đánh chết hắn cũng không có cơ hội lấy được bí pháp vô giá đó rồi.

Nghe xong lời nói của tên thanh niên, đôi mắt của Dương Kiệt lập tức rực sáng, nhưng vẫn tỏ vẻ lo ngại thận trọng hỏi: “Chỉ cần giao bí pháp cho đại ca, đại ca sẽ tha mạng cho chúng tôi thật sao?”

“Đương nhiên.” Trên môi tên thanh niên lộ ra 1 nụ cười bí hiểm.

“Tôi không tin, nụ cười của đại ca trông gian lắm, khó có thể tin được.” Dương Kiệt vẫn tỏ vẻ do dự.

Nghe Dương Kiệt dám nói nụ cười mình gian ác, tên thanh niên có chút muốn lao tới vỗ chết con heo mập ở phía trước, nhưng nghĩ lại bí pháp cao cấp kia, đã kiềm nén lại cơn phần nộ trong lòng, cố gắng tạo ra một nụ cười chân thành: “Ồ xem kia, nụ cười của ta vô cùng chân thành đấy chứ, hãy yên tâm, với thân phận là một đệ tử của Thiên Kiếm Tông như ta, chẳng lẽ lại đi lừa dối người sao?” Con heo mập khôn nặn, hãy đợi đấy, bí pháp vào tay ta xong, ta sẽ cho ngươi sống không bằng chết.

“Tôi vẫn không tin, đại ca hãy hứa đi rồi tôi mới tin.”

Tên thanh niên phần nộ tội cùng, nhưng cũng mang theo chút vẻ hài lòng, xem ra con heo mập kia đã xiêu lòng, hắn càng như thế càng chứng tỏ hắn muốn dùng bí pháp cao cấp để đổi mạng.

“Thôi được, ta hứa nếu ngươi đưa bí pháp cao cấp cho ta, ta sẽ không ra tay giết hại các ngươi.” Không ra tay giết hại các ngươi, nhưng có thể ra tay đánh tàn phế các ngươi xong, quăng vào hang động của con ma thú nào đó, biến các ngươi thành món điểm tâm của nó.

“Sao... sao có cảm giác kỳ kỳ thế nhỉ?” “Thôi đủ rồi, nhẫn nại của ta có giới hạn đấy, ta đã hứa với các ngươi rồi, nếu còn không giao bí pháp cao cấp ra, đừng trách ta độc ác, cùng lắm sau khi xử lý các ngươi xong, đích thân ta tự lực soát trên người ngươi để lấy, hừ hừ.”

“Khoan, khoan, tôi giao, đừng nói là bí pháp, ngay cả cái thẻ xác này tôi cũng sẽ giao hết cho đại ca.” Dương Kiệt từ trong túi càn khôn treo ở trước ngực lấy ra một quyển sách có bìa màu đỏ, vừa nháy mắt đưa tình vừa hí hửng chạy tới trước mặt tên thanh niên chuẩn bị giao nộp.

Nhìn thấy động tác nháy mắt đưa tình cộng thêm lời nói của lúc này của Dương Kiệt, tên thanh niên không kiềm được ớn lạnh xương sống, nếu như không phải vì cuốn bí kíp bí pháp cao cấp, hắn không thể một cước đá bay tên biến thái này ra xa.

“Đứng đó, đừng đến gần ta, ở vị trí đó ném quyền bí kíp qua cho ta được rồi.” khi Dương Kiệt cách tên thanh niên còn khoảng hai mét, tên thanh niên đột nhiên lên tiếng nói.

“Dạ, dạ, đại ca hãy chụp lấy này.”

Vụt ~~~!!

Quyển bí kíp tung bay lên không trung thành đường cầu vồng ném thẳng vào đầu của tên thanh niên, hắn phần khích giơ tay lên chụp lấy quyển bí kíp, giương to đôi mắt ra hết cỡ nhìn vào tiêu đề của quyển bí kíp trong tay.

Cuồng phong cuồng!!

“Cái gì ~~~!! Mày dám”

“Võ hồn, xuất hiện. Giới vương quyền X4, phi lũ bạo liệt quyền ~~~!!”

Ngay khi Dương Kiệt vừa ném quyền bí kíp xong, đã nhanh chóng thâm kích hoạt võ hồn xuất hiện, ngay khi tên thanh niên vừa chụp lấy quyền bí kíp, anh ta đã nhanh chóng áp sát tới, tay tạo thành nắm đấm, trực tiếp đấm thẳng vào mặt của tên thanh niên đang phần nộ tột cùng khi phát hiện cuốn bí kíp giả trên tay.

Bí pháp giới vương quyền tất nhiên là không thể giao cho hắn rồi, mà cho dù muốn giao đi nữa cũng chẳng có mà giao, vì đó tuyệt học do hệ thống tặng cho, lấy đâu ra bí kíp chứ?

Và lại, cho dù có giao cho hắn đi nữa, chắc gì hắn sẽ giữ lời hứa tha mạng cho mình chứ, lúc này làm thế chẳng qua là đánh lạc hướng để âm thầm áp sát tấn công hắn mà thôi.

Cú đấm được bao phủ bởi lớp khí màu đỏ rực đang đấm thẳng vào mặt với tốc độ cực nhanh, nhưng tên thanh niên dù sao cũng là tiên thiên tầng thứ 7, cho dù bị đánh lạc hướng, nhưng đã phản ứng cực nhanh, cười lạnh nói: “Trò trẻ con mà thôi.” Trực tiếp vung tay lên định chụp lấy cú đấm của Dương Kiệt, sau đó dự định sẽ bẻ gãy cánh tay của anh ta.

Bốp ~~~!!

Hai bàn tay va đập vào nhau, vang lên tiếng ma sát inh ỏi, quả nhiên, cú đấm ngăn cản của Dương Kiệt hoàn toàn không hề hấn gì đối với tên thanh niên cả, vô cùng dễ dàng bị hắn hóa giải, trong lúc hắn định bẻ gãy tay của Dương Kiệt, đột nhiên cảm nhận thấy cơ thể bị một lực đẩy đáng sợ đẩy lùi về phía sau.

Mục đích của Dương Kiệt chính là đây, kích hoạt hiệu ứng đẩy lùi và té ngã của phi lũ bạo liệt quyền.

“Ngã ~~~!!” Dương Kiệt lộ ra một nụ cười đắc chí, sau câu nói của anh ta, tên thanh niên quả nhiên không tự chủ té ngã xuống đất, bị bắt động trong vòng ba giây.

“Còn nữa, phi lũ xung thiên pháo ~~~!!” Mỡ thịt trên cơ thể và mặt đất rung chuyển liên hồi sau mỗi bước chạy của Dương Kiệt, khi chạy tới cách tên thanh niên đang nằm bất động còn khoảng nửa mét, hai chân giẫm mạnh xuống đất, tung người lên không trung, hai tay hai chân dang rộng ra, cơ thể tựa như quả bom tiềm kích từ trên độ cao năm mét thả xuống.

“Không ~~~!!” Tên thanh niên mặc dù nhìn rõ mọi hành động của Dương Kiệt, nhưng vì dính phải hiệu ứng té ngã bắt động trong ba giây, muốn phản kháng mà không đủ sức làm thế, chỉ còn cách giương to đôi mắt ra hết cỡ nhìn cái thân hình “siêu mẫu” nặng trên mấy trăm kg từ trên cao đè xuống.

Rầm ~~~!!

Phụt ~~~!!

Bị một vật thể nặng 320kg (Kích hoạt võ hồn thể trọng tăng gấp đôi) từ trên độ cao năm mét rơi xuống đè vào người, cho dù một tiên thiên tầng thứ 7 cũng chịu không thấu. Một vũng máu từ trong miệng phun bắn ra, tên thanh niên vốn dĩ đã bị thương trước kia nay vết thương tái phát trở nên trầm trọng hơn nữa. Ngoài ra, một cảm giác choáng váng đầu óc ập tới, chỉ cảm thấy cảnh vật xung quanh bị đảo lộn.

Hiệu ứng choáng váng được kích hoạt!

Dương Kiệt vội vã rời khỏi cơ thể của tên thanh niên, từ trong túi càn khôn lấy ra một cây chùy khổng lồ cầm trên tay, trên môi lộ ra một nụ cười gian hiểm: “Chưa hết đâu bé, ném thử chiêu phi lũ bỏ dĩa đại pháp của lão phu nữa nè, bỏ ~~~!!”

Vẩy múa cây chùy trên đỉnh đầu một vòng, sau đó theo tư thế thái sơn áp đỉnh từ trên bỏ xuống, bỏ thẳng vào đầu của tên thanh niên.

Với lực tay sánh ngang với tiên thiên tầng thứ 6 (X4 giới Vương Quyền) cộng thêm vũ khí nặng 500kg bỏ vào đầu, trừ khi đã đạt tới cảnh giới chân nguyên, nếu không thì cho dù là một tiên thiên tầng thứ 10 hứng trọn vào đầu, không chết cũng bị đập thành thẳng khờ.

Bong ~~~!!

Khi quả chùy gần như đập thẳng vào đầu tên thanh niên, do phát hiện mối nguy hiểm chí mạng, chân khí trong cơ thể tự động phóng thích ra để hộ chủ, hình thành một lớp chắn chân khí phòng hộ cái đầu của hắn, quả chùy đập thẳng vào lớp chắn khí, vang lên tiếng ma sát như đập vào một tấm thép cứng, Dương Kiệt trực tiếp bị đẩy bật ra xa, vũ khí suýt chút văng ra khỏi tay.

Tên thanh niên cũng không dễ chịu chút nào, tuy chân khí phóng thích ra che chở, nhưng cũng hứng chịu phần nào lực đánh của Dương Kiệt, chiếc mũi gần như bị đánh lõm vào, máu tươi be bét trên khuôn mặt.

“A~~~~~!!! Mày... mày dám làm tao... tao trọng thương như thế này.... Tao.... Tao sẽ phang cây xẻ... xẻ thịt mày ra mới... hả giận ~~~” Sĩ nhục, tuyệt đối là một sĩ nhục không thể tha thứ được, đường đường một tiên thiên tầng thứ 7 để cho một tiên thiên tầng thứ 2 chơi khăm tới nỗi ba mẹ cũng không nhận ra, nếu như đề chuyện này lan truyền ra ngoài, chắc chắn sẽ biến thành trò cười của thiên hạ. Lúc này tên thanh niên tóc tai bù xù, máu thịt be bét, bộ dạng vô cùng thảm hại, hoàn toàn mất đi dáng vẻ của một kiếm khách phong độ phiêu phiêu trước đó.

Từ trong túi càn khôn rút thanh kiếm của mình ra, chĩa thẳng về phía Dương Kiệt, phần nộ tột cùng cắn răng nói: “Võ hồn, xuất hiện ~~~!!”

Trên đỉnh đầu của tên thanh niên lập tức xuất hiện một con chim ưng toàn thân màu xanh biếc, sau đó nhập thẳng vào cơ thể của tên thanh niên, toàn thân hắn lập tức được bao phủ bởi một lớp khí màu xanh biếc, sau lưng ẩn hiện hình bóng của một con chim ưng. Sức chiến đấu của tên thanh niên lập tức tăng lên gấp ba lần, tương đương với một tiên thiên tầng thứ 10 không có võ hồn.

“Dịch phong quyết ~~~!!” Vẩy kiếm từ dưới quét lên, một luồng kiếm khí đáng sợ từ lưỡi kiếm bắn ra, bắn thẳng về phía kẻ địch.

“Giới vương quyền X 4, phi lũ bỏ đũa đại pháp ~~~!!” Múa chùy một vòng trên đỉnh đầu, bỏ thẳng vào đường kiếm khí đang bắn tới với tốc độ đáng sợ.

Rầm ~~~~!!

Phụt ~~~!!

Dương Kiệt chỉ đủ sức hóa giải một phần nào đó đòn kiếm khí đáng sợ đó, cơ thể trực tiếp hứng trọn tia kiếm khí vào người, máu thịt ở trước ngực phun bắn, nhuộm đỏ cả cơ thể, đồng thời bị sức mạnh đáng sợ của kiếm khí đẩy bay về phía sau, tông thẳng vào nhiều cành cây ở gần đó, té ngã xuống đất, hít thở một cách yếu ớt, phải qua được một hồi, mới loạng choạng gắng sức đứng bật dậy, nhưng tư thế đứng không vững, có thể ngã xuống bất kỳ lúc nào.

Chỉ một chiêu, thậm chí chưa phải chiêu đánh mạnh nhất của tên thanh niên, Dương Kiệt đã bị trọng thương mất hết sức phản kháng, đủ hiểu tiên thiên tầng thứ 7 khi kích hoạt võ hồn đáng sợ tới cỡ nào rồi.

“Tên trời đánh kia, tao sẽ không giết mày tức khắc đâu, tao sẽ từ từ hành hạ mày, để mày sống không bằng chết.” Tên thanh niên mang theo nụ cười điên cuồng há há cười lớn, cộng với khuôn mặt dính đầy máu tươi trông giống như một tên ác quỷ từ địa ngục mới tới.

“Trước tiên, tao sẽ đánh gãy xương cốt trên cơ thể mày, sau đó từ từ xẻo từng thớ mỡ thịt trên cái cơ thể đầy mỡ trên người mày, Thôi Sơn Chương ~~~~!!” một chương khí hình dáng như lòng bàn tay phóng thích ra, vồ thẳng về phía Dương Kiệt vẫn còn đang đứng không vững.

“Không được, dính cú chương đó vào người, không chết cũng thành tàn phế ~~~!!” Cú chương khí vẫn còn cách xa tới vài mét, những Dương Kiệt đã có thể cảm nhận được áp lực đáng sợ đang tông thẳng vào người, tuyệt đối không được để cú chương khí đánh trúng mình.

“Dương đại ca ~~~~”

Vụt ~~~~!

Trong lúc Dương Kiệt định té càn khôn thắp ra chống đỡ phần nào cú chương khí đáng sợ đó, một bóng người nhỏ bé từ bên hông ào tới, quay lưng lại chắn ngay trước mặt mình, chuẩn bị dùng cơ thể nhỏ bé đó để hứng đỡ cú thôi sơn chương của tên thanh niên.

Xích Tiểu Lâm!

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Nói, người muốn chết như thế nào ?

Với một luyện thể tầng thứ 9 như Xích Tiểu Lâm, dám dùng thân mình đỡ lấy cú chương của tên thanh niên, chỉ có nước chết mà thôi.

“Càn khôn Tháp ~~~!!”

Không chút do dự, Dương Kiệt lập tức triệu hồi càn khôn tháp ra khỏi cơ thể, chắn ngang trước mặt Xích Tiểu Lâm để hứng chịu cú chương đáng sợ của tên thanh niên kia.

Boong ~~~~!!

Crack~~~!!

Tiếng va đập vang dội vang lên, tuy tên thanh niên đang bị thương nên chỉ phát huy được phân nửa thực lực của mình, cộng thêm càn khôn tháp hấp thụ phần nào chương lực đáng sợ đó, nhưng cũng tuyệt đối không phải một luyện thể tầng thứ 9 như Xích Tiểu Lâm có thể hứng chịu được. Thậm chí ngay cả càn khôn tháp sau khi hứng chịu cú chương cũng xuất hiện nhiều vết nứt trên thân tháp, độ bền từ 20 điểm tuột xuống còn 5 điểm, không còn sử dụng được nữa.

Máu từ trong miệng Xích Tiểu Lâm phun thẳng vào mặt Dương Kiệt, thậm chí có thể nghe thấy tiếng xương cốt gãy vụn, cơ thể nhỏ bé của Xích Tiểu Lâm tông thẳng vào người Dương Kiệt, máu của cả hai pha trộn vào nhau, cơ thể của Dương Kiệt bị đẩy lùi về phía sau vài chục bước mới ngừng lại, một chân quỳ thẳng xuống đất, hít thở một cách dồn dập.

“Tiểu Lâm~~~~!!” Nhìn thấy Xích Tiểu Lâm đã chết ngất đi trong lòng mình, thân thể mềm nhũn như không có tí xương nào cả, không kèm được gào thét đầy căm phẫn.

“Ôi chà, trông cảm động quá nhỉ? Dùng thân mình che chắn cho đồng bọn, các ngươi cho ta xem một trò hề thú vị quá đấy!!” Nhìn thấy đòn tấn công không đúng như mong muốn, tên thanh niên có chút khó chịu trong lòng, nhưng khi nhìn thấy căn khôn tháp có thể cản lại cú chưởng của một tiên thiên tầng thứ 7 như mình, đôi mắt rực cháy tia sáng tham lam, chắc là cũng bảo bối mà con heo mập này lấy được trong tầng tích cổ xưa nhỉ? Trên miệng vẫn không quên đá kích Dương Kiệt.

“Câm miệng~~~~!! Ngươi thì làm gì biết được sự hy sinh cao cả vì anh em chứ??” Đôi mắt của Dương Kiệt tràn đầy gân máu, nghe thấy tiếng trêu chọc của tên thanh niên, phần nộ gào thét.

“Hy sinh vì anh em? Thật nực cười, thứ đó chỉ dành cho lũ rác rưởi tội mày mà thôi. Yên tâm đi, không bao lâu nữa tao sẽ đưa mày xuống dưới bầu bạn với đó, để tình anh em của mày không bị cắt đứt, thế nào, tao quá tốt phải không nào?” Nghe thấy Dương Kiệt dám quất tháo mình, tên thanh niên mặt đen như than, trên môi lộ ra nụ cười khát máu điên cuồng.

“Cho dù có chết, tao cũng sẽ kéo mày chết theo!!!” Dương Kiệt nhẹ nhàng bỏ Xích Tiểu Lâm nằm xuống đất, cầm lấy cây chùy của mình, mặc kệ máu chảy ở vết thương trên ngực, giới vương quyền X 4 lập tức kích hoạt, trực tiếp lao thẳng tới tấn công kẻ địch.

phi lũ bỏ dĩa đại pháp~~~~!

Rầm~~~~!! Rầm~~~~!! Rầm~~~~!! Rầm~~~~!!

Dương Kiệt dốc hết toàn bộ sức lực bù sữa của mình vào các chiêu tấn công, nhưng tên thanh niên vô cùng dễ dàng né tránh những cú bổ đầy uy lực của anh ta, chỉ trong lát, những nơi mà tên thanh niên vừa đáp xuống hình thành nhiều vết lõm đáng sợ, nhưng rốt cuộc những chiêu tấn công của Dương Kiệt thậm chí không chạm trúng vạch áo của hắn nữa.

Tốc độ ra đòn của Dương Kiệt càng lúc càng chậm, càng lúc càng yếu dần, một phần vì sức chịu đựng khi duy trì giới vương quyền đã gần tới cực điểm, một phần vì máu chảy quá nhiều, khiến anh ta cảm thấy choáng váng đầu óc, chính ý chí đã giúp anh ta còn trụ vững và ra đòn tới thời điểm này.

Nhưng sức người cũng có giới hạn, cũng có lúc cạn kiệt. Tên thanh niên hiểu rõ điều đó, nên cho dù lúc này hoàn toàn có thể một chiêu dứt điểm Dương Kiệt, nhưng vẫn chỉ né tránh không ra tay, mục đích là muốn chiếm ngưỡng sự vùng vẫy trong tuyệt vọng của kẻ địch mà thôi.

“Mệt rồi hả? Hết sức rồi hả? Giờ tới lượt ta đây.” Nhìn thấy Dương Kiệt đã chao đảo muốn ngã, tên thanh niên cười chế giễu một tiếng, vung tay tát thẳng vào mặt của anh ta.

Bóp~~~~!!

Dương Kiệt bị hứng trọn cú tát vào mặt lập tức sững vu, máu từ trong miệng phun bắn ra, cơ thể bị đẩy bay ra xa té ngã xuống đất, hít thở một cách dồn dập, nhưng không còn đủ sức đứng dậy tiếp tục chiến đấu nữa.

“Thôi đùa giỡn thế đủ rồi, để tao đưa mày xuống bầu bạn với tên anh em gì đó của mày nhé.” Tên thanh niên dường như cũng đã mất hết hứng thú hành hạ Dương Kiệt nữa, chuẩn bị ra tay dứt điểm anh ta xong rồi lục soát quyền bí pháp cao cấp trên túi càn khôn, sau đó quay trở về tông môn điều trị nội thương đang ngày càng trầm trọng.

“Mày ... mày tương mày thắng ... thắng chắc rồi sao” Nhìn thấy tên thanh niên từng bước từng bước tới, trên môi Dương Kiệt lộ ra một nụ cười bí hiểm.

“Cái gì? mày còn định phản kháng sao?” Tên thanh niên khẽ dú chặt đôi lông mày, trong lòng đột nhiên cảm thấy thấp thỏm không yên, dường như sắp có chuyện nguy hiểm nào đó sẽ xảy ra thì phải.

“Lẽ ... lẽ ra ta ... ta không định sử ... sử dụng lá ... lá át chủ bài này Nhưng ... nhưng giờ không còn cách nào khác Mày ... mày phải đền tội cho Tiểu Lâm” Dương Kiệt gắng sức trở người ngồi dậy, trên môi mang theo nụ cười điên cuồng, thò tay vào trong lòng rút ra một tấm thẻ bài.

Thẻ bài chiêu mộ!

Đúng thế, át chủ bài trong tay Dương Kiệt chính là tấm thẻ bài chiêu mộ Kiều Phong mà anh ta chỉ sử dụng duy nhất một lần khi vừa xuyên không tới thế giới này. Nếu như chưa tới bước đường cùng, Dương Kiệt hoàn toàn không muốn sử dụng tấm thẻ bài này tí nào, có thể nhiều người nói anh ta ngu xuẩn, có át chủ bài lợi hại như thế sao không sử dụng ngay từ đầu, mà để mình bị trọng thương tới mức độ thế này mới chịu sử dụng.

nhưng là một người tu luyện có chí lớn muốn trở thành kẻ mạnh số một trên đại lục Huyền Thiên như Dương Kiệt, nếu như quá dựa dẫm vào thứ sức mạnh không thuộc về mình, dần dần sẽ nảy sinh tính dựa dẫm ý lại, hoàn toàn không tốt cho con đường trở thành kẻ mạnh số một, là người tu luyện, phải luôn đối diện nguy hiểm, đối diện cái chết mới có thể bộc phát hết tiềm năng sức mạnh của mình, mới có thể không ngừng tiến bộ đi lên, trở thành một kẻ mạnh vô địch thực thụ.

Thực ra lúc này cũng không phải là con đường cùng, vì nếu như Dương Kiệt muốn, hoàn toàn có thể tốn một ít linh thạch để cần khôn thấp tạo ra một khoảng không gian ảo để mình bỏ trốn vào trong đó, tên thanh niên chắc chắn sẽ không tài nào lấy mạng được mình.

Nhưng chỉ vì chút do dự và muốn kiểm chứng thực lực của mình, đã khiến cho Xích Tiểu Lâm bị đánh gãy vụn hết xương cốt trong người, sống chết không rõ, nên suy nghĩ bỏ trốn nhanh chóng bị gạt sang một bên, Dương Kiệt nhất định phải báo thù cho Xích Tiểu Lâm, nhất định phải lấy mạng cho bằng được tên khôn trời đánh kia, nhưng với thực lực chênh lệch giữa đôi bên, chỉ còn cách chiêu mộ Kiều Phong tới thế giới này ra tay trăm sát tên khôn ở trước mặt.

“Ta sẽ đóng cửa, thả Phong ca ~~~~!!”

“Chiêu mộ, giúp ta chiêu mộ Kiều Phong tới thế giới này ngay lập tức!!” Dương Kiệt lập tức kích hoạt tính năng chiêu mộ của tấm thẻ bài trên tay.

Chú ~~~~!!

Tấm thẻ bài trong tay Dương Kiệt đột nhiên rực sáng dữ dội, bay vọt ra khỏi tay của anh ta, treo lơ lửng trên không trung cách nơi anh ta đang đứng khoảng năm mét, tấm thẻ bài nhanh chóng biến đổi thành một cánh cửa sắt dạng khí khảm đầy hoa văn.

Kết ~~~~!!

Cánh cửa sắt từ từ mở toang ra, một bóng người cao to vạm vỡ từ phía sau cánh cửa sắt bước ra, xuất hiện ngay trước mặt Dương Kiệt.

Uy phong凛冽, hào khí xung thiên như ngày nào, Kiều Phong đã xuất hiện.

Khác xa với lần trước, lần này Kiều Phong đã không bước tới chào hỏi Dương Kiệt, mà dùng đôi mắt sát khí đằng đằng nhìn chằm chằm vào tên thanh niên đang toàn thân run rẩy, trên mặt không có tí huyết sắc, đôi mắt lộ ra tia sáng khó tin, hoảng sợ.

Mặc dù không phải người ở thế giới này, nhưng từ khi Dương Kiệt có được tấm thẻ bài chiêu mộ Kiều Phong, Kiều Phong đã có thể theo dõi được nhất cử nhất động của Dương Kiệt. Có thể nói, ngay từ ấn tượng lúc ban đầu cảm thấy khó chịu khi có một chủ nhân như Dương Kiệt, dần dần theo dõi những gì Dương Kiệt đã từng làm, Kiều Phong đã cảm thấy hài lòng, bắt đầu chấp nhận vị chủ nhân của mình. Đặc biệt là cảnh bị người của chấp pháp đường truy bắt, bị ép tội nhưng vẫn ngẩng cao đầu phản kháng, đứng khí thế của nam nhi hảo hán, vô cùng quả quyết hứng chịu cực hình ba đao sáu đâm, lúc đó Kiều Phong hận không thể phóng tới thế giới này thay thế anh ta hứng chịu cực hình đó, thậm chí bất chấp tất cả ra tay giải cứu Dương Kiệt thoát khỏi Thánh Hòa Tông. Chỉ là chưa được lệnh triệu hồi, nên chỉ có căn cứ đứng nhìn mà không làm được gì cả.

Khi thấy Dương Kiệt vượt qua được cuộc hành hình đáng sợ vẫn bình an vô sự, không kèm được thăm thờ phào nhẹ nhõm. Tới lúc đó, Kiều Phong đã hoàn toàn chấp nhận Dương Kiệt là chủ nhân của mình, quan trọng nhất là, trong một thời gian dài, cho dù gian nan tới cỡ nào, Dương Kiệt vẫn không cần cầu cứu tới mình, tự mình phấn đấu vượt qua, sự nỗ lực của Dương Kiệt đã khiến Kiều Phong vô cùng hài lòng.

Lúc này khi nhìn thấy Dương Kiệt phải đối diện với một tiên thiên tầng thứ 7, vẫn căn cứ chiến đấu tới cùng, bị đánh cho trọng thương, trái tim của Kiều Phong cảm thấy đau nhói vô cùng, trong lòng không kèm được trách mắng sao không triệu hồi mình tới thế giới kia giúp đỡ chứ? Đặc biệt là khi nhìn thấy Xích Tiểu Lâm không màng nguy hiểm sinh mạng của bản thân, lao ra chắn lại ngay trước mặt Dương Kiệt, chống đỡ cú chưởng đáng sợ của tên thanh niên kia, Nước mắt của đàn ông không dễ rơi, nhưng vào thời điểm đó, hai dòng nước mắt đã chảy dài trên mép mắt của Kiều Phong.

Anh em, cái gì là anh em, bất chấp nguy hiểm luôn đứng về phía anh em của mình, thậm chí không chút do dự lao ra chết thay cho anh em của mình, như thế mới gọi là anh em!! là một người hào khí xung thiên, Kiều Phong vô cùng cảm phục những anh hùng hảo hán đầy nghĩa khí, Kiều Phong vô cùng cảm phục Xích Tiểu Lâm, không phải cảm phục thực lực của Xích Tiểu Lâm, mà là cảm phục tính cách, hành động của Xích Tiểu Lâm.

Lúc này nhìn thấy Xích Tiểu Lâm nằm yên bất động trên mặt đất, sống chết ra sao chưa rõ, đôi mắt đầy sát khí nhìn chằm chằm vào hung thủ, hận không thể phang thấy xé thịt hăn ra ngay tức khắc.

“Phong ca, giết hăn, giết chết tên trời đánh đó, trả thù cho Tiểu Lâm ~~~~!!” Đôi mắt Dương Kiệt tràn đầy gân máu, gân xanh nổi đầy trên trán, phần nộ ra lệnh.

Kiều Phong chỉ chờ có thế, khẽ ngật đầu một cái, từng bước từng bước bước về phía tên hung thủ đáng chết ngàn lần kia.

“Không ... không ... đừng qua đây ... đừng qua đây” Tên thanh niên hoảng sợ tới cùng, cơ thể không tự chủ run lên cầm cập, không ngừng bước lùi về phía sau.

Tông sư, khí thế đó tuyệt đối là của một tông sư, còn là tông sư cao cấp nữa chứ!!

Trong lòng tên thanh niên lúc này không biết phải dùng lời nào để diễn tả nỗi sợ hãi tới cùng của mình. Thứ khí thế đáng sợ của người đàn ông này thậm chí không thua kém gì so với những vị trưởng lão nội môn trong môn phái, thậm chí còn đáng sợ hơn nữa. Chỉ là, một tông sư đáng sợ như thế này từ đâu mà tới, đột nhiên xuất hiện sau cánh cửa kỳ lạ lúc này, đã vậy dường như còn nghe lệnh của con heo mập kia nữa chứ. không thể nào, không thể nào như thế được ~~~~!!

Trong lòng tên thanh niên không ngừng gào thét đầy kinh hãi, nhưng cũng ngăn cản được sự thật Kiều Phong chỉ cần vẩy vẩy tay là có thể lấy mạng hăn bất kỳ lúc nào.

Tiên thiên tầng thứ 7 với tông sư tầng thứ 9, cách nhau tới 22 cấp, cho dù là lũ thiên tài được gọi là yêu quái vạn năm không gặp rơi vào hoàn cảnh này,

chỉ có nước chết mà thôi.

“Nói, ngươi muốn chết như thế nào?” Lê ra với một người như Kiều Phong, ngày thường không bao giờ chơi trò hành hạ tâm lý đối phương, trực tiếp một tay vỗ chết là giải quyết mọi chuyện, nhưng tên hung thủ trước mặt đã khiến Kiều Phong phần nộ vô cùng, quyết định hành hạ tâm lý của hắn, khiến hắn chết trong kinh hãi, tuyệt vọng.

“Không ... không ... ông không thể giết tôi ... tôi ... tôi là đệ tử ngoại môn của Thiên Kiếm Tông, nếu như ... nếu như ông giết tôi, Thiên Kiếm Tông sẽ ... sẽ không tha mạng cho ông và tên heo mập kia đâu ~~~~” Tên thanh niên chụp lấy cái phao cuối cùng, dùng uy danh của tông môn ra hăm dọa đối phương.

Quả nhiên, Kiều Phong lập tức do dự. Bản thân mình thì không sao, nhưng còn Dương Kiệt thì sao, nếu như đề chuyện này lộ ra ngoài, Thiên Kiếm Tông sẽ không tha cho anh ta đâu.

“Haha ... hãy suy nghĩ thật kỹ, đừng vì chút nóng vội mà rước họa vào thân, sư phụ của ta chính là một trong ngũ đại trưởng lão ngoại môn, thực lực đáng sợ vô cùng, trước khi ta rời khỏi tông môn đi tu luyện, sư phụ của ta đã thi triển bí pháp trên người ta, nếu như ông dám giết ta, sư phụ ta chắc chắn sẽ biết rõ mọi chuyện, đích thân ra tay tiêu diệt các ngươi để trả thù cho ta.” Nhìn thấy Kiều Phong lộ ra vẻ do dự, tên thanh niên cảm thấy mình đã đánh cược đúng, tiếp tục lên tiếng cảnh báo.

Tất nhiên, lời nói của hắn đã phóng đại đôi chút, sư phụ của hắn là một trong ngũ đại trưởng lão ngoại môn không sai, có thi triển bí pháp theo dõi vào người hắn không sai, nhưng thực lực của sư phụ hắn chỉ đạt tới cảnh giới tông sư tầng thứ 3, hoàn toàn không phải là đối thủ của Kiều Phong, nếu như sư phụ hắn có thực lực như Kiều Phong hoặc thậm chí lớn mạnh hơn, đã trở thành trưởng lão nội môn từ lâu rồi.

Cho nên cho dù Kiều Phong có ra tay trảm sát hắn vào lúc này, tên sư phụ của hắn biết được cũng không dám lộ mặt tới đây để trả thù cho hắn, cùng lắm dùng quan hệ của mình liên hệ những người ở phía trên ra tay báo thù, nhưng người ta có nhận lời hay không thì chỉ có trời biết.

“Phong ca, đừng do dự, cho dù sư phụ hắn là ngọc hoàng đại đế đi nữa cũng phải chết ~~~~!!” Dương Kiệt là người không sợ trời không sợ đất, hướng chỉ chỉ là một tên trưởng lão ngoại môn chứ? Trực tiếp hạ lệnh cho Kiều Phong ra tay trảm sát tên khốn trời đánh kia.

“Cái gì? Ngươi ... ngươi dám giết ta? Không sợ gây ra chiến tranh giữa hai tông môn sao?” Tên thanh niên nhìn thấy Kiều Phong do dự thảm thờ phào nhẹ nhõm, nhưng nghe xong lời nói của Dương Kiệt không kiềm được run bắn người lên, lập tức cảm thấy không hay, tiếp tục lên tiếng hăm dọa.

Dương Kiệt cười lạnh nói: “Chiến tranh giữa hai tông môn? sao lúc mày ra tay với bọn tao không nghĩ tới chiến tranh giữa hai tông môn đi? Giờ biết sợ rồi hả, còn lời cả chiến tranh giữa hai tông môn ra hù dọa bố mày à? Mày có thể đại biểu cho Thiên Kiếm Tông sao? Mày tưởng mày là ai vậy? Đừng lời thôi với hắn nữa Phong ca, ra tay đi ~~~!!”

Ngay cả Dương Kiệt cũng không sợ, mình còn lo lắng gì nữa, không muốn tốn thêm thời gian với tên hung thủ đó nữa, tay trái giơ ra phía trước tạo thành một cú quét nửa vòng ngay trước mặt, sau đó thu lại xuống eo, tay phải tạo thành chưởng ấn thẳng ra phía trước.

“Hàn long hữu hối ~~~~!!”

Gào ~~~~~!!

Một tiếng rống gầm vang lên, một con rồng dạng khí màu vàng kim từ lòng bàn tay phải phóng thích ra, bắn thẳng về phía tên thanh niên đã sợ tới nỗi hồn bay phách lạc, không còn tí sức phản kháng.

Rầm ~~~~!!

Gào ~~~~~!!

Con rồng dạng khí dài gần ba trượng trực tiếp nuốt chửng cơ thể của tên thanh niên, hắn chỉ kịp rú lên một tiếng đầy đau đớn, cơ thể trực tiếp bị con rồng dạng khí đó đánh cho tan nát, máu thịt tung bắn rơi rải khắp nơi, không còn miếng nào hoàn chỉnh nữa.

Đáng sợ, tuyệt đối đáng sợ!! Quả không hổ danh là tuyệt học Thiên giới cao cấp. Chỉ một chiêu đã đánh kẻ địch tan xương nát thịt, chết không còn gì để chết nữa.

Dương Kiệt không tự chủ nuốt mạnh miếng nước bọt vào cổ họng.

“Tiểu Lâm ~~~~!!” Từ trong con kinh ngạc hoàn hồn trở lại, nhanh chóng lết cái thân xác trọng thương của mình bò tới bên cạnh Xích Tiểu Lâm vẫn còn nằm chết ngất ở gần đó, ôm lấy Xích Tiểu Lâm vào lòng, cơ thể run lên cầm cập.

Tình trạng của Xích Tiểu Lâm vô cùng tệ hại, xương cốt trong người đã gần như gãy vụn ra hết, khuôn mặt không có tí huyết sắc, thở ra nhiều hít vào ít, chắc không chịu đựng được bao lâu nữa đâu.

“Chủ nhân, để thuộc hạ thử xem.” Kiều Phong từ phía xa chạy tới bên cạnh Dương Kiệt, lên tiếng nói.

“Vậy làm phiền Phong ca nhé.” Dương Kiệt vội vã giao Xích Tiểu Lâm sang cho Kiều Phong.

Kiều Phong đỡ lấy Xích Tiểu Lâm, bàn tay áp thẳng vào đan điền, ngay lập tức vô số tia khí có dạng con rồng màu vàng khí liên tục xuất hiện truyền

thăng vào cơ thể của Xích Tiểu Lâm.

Roẹt ~~~! Roẹt ~~~! Roẹt ~~~!

Kiều Phong không tiếc chân nguyên của bản thân liên tục truyền thăng vào cơ thể của Xích Tiểu Lâm để điều trị, chỉ trong chốc lát, trên trán Kiêu Phong đã bắt đầu xuất hiện mồ hôi, sắc mặt ngày càng tái mét.

U' ...

Mí mắt của Xích Tiểu Lâm từ từ mở ra, nhưng sắc mặt vẫn trắng bệch không có tí huyết sắc phát hiện mình đang nằm trong lòng của một người đàn ông trung niên xa lạ, khẽ giật mình kinh hãi, nhưng phát hiện Dương Kiệt vẫn đang mang theo vẻ mặt quan tâm lo lắng ở bên cạnh, mới thầm thở phào nhẹ nhõm, cố gắng dốc hết sức lực nói: “Dương ... Dương đại ca ...”

Nhìn thấy Xích Tiểu Lâm đã tỉnh lại, Dương Kiệt vui mừng khôn xiết: “Đừng, đừng lên tiếng, hãy nằm yên đó để Phong ca điều trị.”

Phong ca? Chắc là người đàn ông trung niên xa lạ này.

Xích Tiểu Lâm nghe lời nằm yên ở đó để Kiêu Phong tiếp tục điều trị. Lại qua được khoảng năm phút, Kiêu Phong đã thu lại bàn tay của mình, thở sâu một cái, xem ra lúc này đã tiêu tốn quá nhiều chân nguyên trong người.

“Phong ca, tình trạng của Tiểu Lâm ...” Dương Kiệt thấp thỏm không yên hỏi.

Kiều Phong khẽ dúi mày suy nghĩ một hồi, lắc đầu thờ dãi nói: “xương cốt toàn thân của vị huynh đệ đã hoàn toàn gãy vụn hết, nội tạng cũng tan nát không còn một mảnh nguyên vẹn, tuy truyền chân nguyên vào người có thể cầm chừng không để bị ác hóa, nhưng thuộc hạ cũng chỉ có thể giữ lấy mạng của vị huynh đệ này một thời gian ngắn mà thôi.”

“có nghĩa là” Dương Kiệt tựa như bị sét đánh thẳng vào đầu, trống rỗng không còn 1 thứ gì nữa, ngơ ngác như người mất hồn.

Bạn đang đọc truyện *Phì Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Vì hấn là Dương Kiệt !

Mặc dù hơi tàn nhẫn một chút, nhưng Kiêu Phong vẫn khẽ ngạt đầu.

“Không thể nào, không thể nào, không thể nào như thế được ~~~~!!” Dương Kiệt phẫn nộ gào thét.

“Dương... Dương đại ca ...” Nhìn thấy Dương Kiệt như muốn mất hết lý trí, Xích Tiểu Lâm trút hơi sức cuối cùng của mình lên tiếng: “Phàm. phàm là người ai. ai cũng có lúc chết cả ... được chết ... chết vì Dương đại ... đại ca, đệ ... đệ cảm thấy rất vui ... lòng ...” “Đừng nói nữa, đừng nói nữa, rồi sẽ có cách cứu chữa cho cậu khỏi hấn thôi, hãy” “Không Đại ... đại ca hãy nghe đệ nói ... tình trạng của đệ ... đệ hiểu rõ hơn ... hơn ai hết Suốt cuộc ... cuộc đời này đệ nhu ... nhu nhược nhất ... từ khi gặp được ... được đại ca ở chấp ... chấp pháp đường ... đệ ... đệ mới biết được làm một ... một 1 người đàn ông phải. như thế ... thế nào ... trong khoảng thời gian được ... được đại ca dịu dặt là ... là khoảng thời gian tốt ... tốt đẹp nhất trong cuộc đời của Của đệ Đệ ... đệ rất vui khi gặp.. gặp được một đại ca tốt ... tốt như Dương đại ca ... cho dù có chết ... chết cũng cam lòng”

Kiều Phong xúc động quay đầu sang một bên, không muốn tiếp tục nhìn thấy cảnh thương tâm này nữa. Còn Dương Kiệt bật khóc nức nở ôm chặt lấy Xích Tiểu Lâm vào lòng, chỉ mong cho thể bảo vệ đệ thân chết không thể bước tới cướp đi mạng sống của huynh đệ của mình.

“Dương. Dương đại ca” “Nói đi, đại ca nghe.” “Nếu ... nếu như có thể ... hy vọng đại ca có thể ... có thể mang thi thể của đệ quay.. quay về gia tộc an.. an táng sau này chiếu ... chiếu cố gia tộc của đệ ... gia tộc của đệ nằm ở thành ... thành Sơn Hải vùng ... vùng đông bắc U ... U châu ...” “Được, được, đại ca hứa sẽ làm những gì đệ vừa nói, nhất định sẽ làm được.”

Nghe xong lời hứa hẹn của Dương Kiệt, bàn tay đang nắm lấy tay áo Dương Kiệt của Xích Tiểu Lâm từ từ buông lỏng ra, tựa như trút hết toàn bộ sức lực rơi xuống, đôi mắt nhắm chặt lại, mang theo nụ cười mãn nguyện chìm sâu vào giấc ngủ ngàn thu.

“Tiểu Lâm, A ~~~~~!” Nhìn thấy Xích Tiểu Lâm trút hơi thở cuối cùng, Dương Kiệt phẫn nộ gào khóc như thằng điên, vang dội cả một khu vực rộng lớn trong khu rừng ma thú, kinh động không ít ma thú ở gần đó, chỉ là cảm nhận được khí thế của một vị tông sư, không một con nào dám tới gần.

“Chủ nhân, người chết không thể phục sinh, đừng quá đau xót nữa, Xích Tiểu Lâm ở dưới suối vàng cũng không muốn nhìn thấy chủ nhân đau khổ như thế này đâu.” Kiêu Phong không biết nên nói gì, chỉ còn cách an ủi vài câu.

Dương Kiệt vẫy vẫy tay không nói năng gì cả, chỉ ôm lấy thi thể của Xích Tiểu Lâm vào lòng, vẫn còn chìm trong cơn đau khổ cực độ.

Tất cả chỉ tại mình, tất cả chỉ tại mình cả, nếu như ngay từ lúc ban đầu không hái trộm thần dương quả của tên trời đánh kia, nếu như ngay từ lúc ban đầu kéo Xích Tiểu Lâm bỏ trốn vào càn khôn tháp, nếu như ngay từ lúc ban đầu triệu hồi Kiều Phong tới thế giới này ra tay trừng sát tên khốn đó, thì tất cả mọi chuyện không xảy ra rồi. Tất cả là lỗi tại mình ~~~~~!!

Chỉ vì chủ quan, chỉ vì quá tự tin vào thực lực nhỏ bé của mình, chỉ vì cái lòng tự trọng chết tiệt đó mà Xích Tiểu Lâm đã phải bỏ mạng, một bài học có cái giá quá đắt, đắt tới nỗi mình không thể nào trả nổi.

Ngồi thần thờ như bức tượng gần cả tiếng đồng hồ, Dương Kiệt mới từ cơn đau xót trấn tĩnh lại, dùng càn khôn tháp thu lại thi thể của Xích Tiểu Lâm vào trong không gian ảo, sau này mạng thi thể của Xích Tiểu Lâm quay trở về gia tộc an táng.

Đôi mắt của Dương Kiệt lộ ra tia sáng kiên quyết, cắn răng nói: “Thực lực, mình cần thực lực lớn mạnh hơn nữa, để có thể bảo vệ những người ở xung quanh mình. Tuyệt đối, tuyệt đối không được để chuyện hôm nay xảy ra thêm một lần nữa.”

Cái chết của Xích Tiểu Lâm đã kích rất nhiều đối với Dương Kiệt, khiến cho tâm lý tính cách của anh ta lúc này đã dần thay đổi sang một chiều hướng khác. Là tốt hay xấu, chỉ có sau này mới có được câu trả lời. Nhưng chắc chắn, Dương Kiệt không còn là thằng mập ngây thơ nhếch nhếch như hồi xưa nữa.

Kiều Phong cũng có thể cảm nhận được sự thay đổi của Dương Kiệt, trong lòng cảm thấy hài lòng.

Phạm sai lầm không đáng sợ, đáng sợ nhất là không nhận ra mình sai ở chỗ nào để thay đổi tiến bộ không ngừng. Té ngã không đáng sợ, chỉ sợ sau khi té ngã không đủ dũng khí đứng dậy để đi tiếp mà thôi.

Rõ ràng Dương Kiệt đã nhìn nhận ra sai lầm của mình, vượt qua được cơn đau khổ khi mất đi người anh em quý của mình, từ đó từng bước tiến lên, trở thành kẻ mạnh số một trên bầu trời sao này.

“Phong ca, hãy tranh thủ vẫn còn thời gian lưu lại ở thế giới này, dẫn đệ vào sâu trong khu rừng ma thú, săn giết những con ma thú cao cấp, Phong ca chỉ cần đánh cho chúng thành tàn phế, còn đệ sẽ đích thân ra tay kết liễu chúng để lấy kinh nghiệm thăng cấp, đệ có thể hồi phục cái cơ thể trọng thương này. Ngoài ra, đệ cần lớn mạnh, lớn mạnh hơn nữa.” Đôi mắt của Dương Kiệt sát khí đằng đằng nhìn về phía sâu trong khu rừng ma thú, nghiêm giọng nói.

“Tuân lệnh ~~~!!” Nhìn thấy chủ nhân đã vực dậy được, Kiều Phong tất nhiên là không bao giờ từ chối lời đề nghị đó rồi, vội vã dẫn theo Dương Kiệt đi sâu vào trong khu rừng ma thú, săn giết những con ma thú cao cấp để thăng cấp.

Cùng lúc đó, trong một ngôi trang viên sang trọng trên eo núi Thiên Kiếm Tông, phát ra một tiếng gào thét đầy phẫn nộ kinh động không ít chủ nhân có trang viên ở gần đó.

“Kẻ nào? Kẻ nào đã cả gan vuốt vào móng cạp, dám giết chết đệ tử cung của ta ~~~!!” Một người đàn ông trung niên mái tóc đã bạc hơn nửa cái đầu, khuôn mặt xuất hiện nhiều nếp nhăn nhỏ, mắt chìm ung, mũi điều hâu, đang sát khí đằng đằng nhìn chăm chăm vào một tấm thẻ bài đã gãy đứt làm đôi trên tay mình.

Người này không ai khác chính là một trong ngũ đại trưởng lão ngoại môn của Thiên Kiếm Tông, sư phụ của tên thanh niên đã chết dưới tay Kiều Phong, Thiết Ứng tông sư.

Cố gắng kềm nén cơn phẫn nộ tột cùng của mình, lập tức kích hoạt bí pháp đã gieo trên người đệ tử cung duy nhất của mình, để xem thử mặt mũi của tên hung thủ trời đánh đã dám ra tay sát hại đệ tử của mình.

Chú ~~~!!

Tấm thẻ bài trong tay lập tức bay vuốt ra khỏi bàn tay của Thiết Ứng tông sư, treo lơ lửng trên không trung, sau đó lập tức xuất hiện một màn hình dạng khí, đập vào đôi mắt của lão chính là khuôn mặt hoảng sợ tột cùng trước khi đối diện cái chết, chỉ thấy một con rồng dạng khí màu vàng kim từ trong lòng bàn tay một tên đàn ông trung niên cao to vạm vỡ phóng thích ra, chỉ trong nháy mắt đã nuốt chửng đệ tử của mình, chết không toàn thây, đúng lúc này màn hình dạng khí lập tức tan biến trong không khí, tựa như chưa từng xuất hiện qua vậy.

Thiết Ứng tông sư đã lộ ra vẻ mặt hoảng sợ, cộng thêm chút kích động và phẫn nộ, đôi mắt dán chặt vào màn hình dạng khí đó, cơ thể không tự chủ run lên cầm cập, đặc biệt là cảm nhận thấy đòn tấn công con rồng dạng khí đáng sợ trong màn hình, lão tự cho rằng cho dù mình đứng vào hoàn cảnh đó, cũng chưa chắc chống đỡ nổi đòn tấn công đáng sợ đó.

Chỉ là, đệ tử của mình vì sao lại đi đắc tội một kẻ mạnh đáng sợ như thế nhỉ? Không thể nào như thế được.

Thiết Ứng tông sư có chút không muốn tin vào sự thật, đặc biệt là hung thủ phát ra thứ khí thể đáng sợ tuyệt đối đã đạt tới cảnh giới tông sư cao cấp, chỉ thông qua hình ảnh xem lại thôi đã cảm thấy đáng sợ rồi, cú chưởng pháp hình con rồng đó tuyệt đối là tuyệt học có cấp bậc rất cao, thậm chí có thể cao hơn cả Thiên Kiếm Thập Tam Thức của bốn môn, lão tin rằng cho rằng một cao thủ nguyên thần khi đối diện với người đó cũng không phải là dễ dàng, thậm chí có thể bị đánh bại cũng không chừng. Chỉ là một cao thủ như thế sao lại đi ra tay một tên tiên thiên quên như đệ tử mình chứ? Rốt cuộc là đệ tử của mình đã làm qua những việc gì đã khiến cho một kẻ mạnh như thế ra tay trừng sát một cách không thương tiếc như thế này?

Trong lòng lúc này Thiết Ứng tông sư đã không dám nghĩ tới chuyện báo thù cho đệ tử cung của mình. Đùa à, tông sư tầng thứ 3 đi báo thù một tông sư tầng thứ 9 có thực lực sánh ngang với cảnh giới nguyên thần, chỉ cần cái đầu không bị kẹt qua cũng không ai ngu xuẩn tới độ chạy đi hỏi tội người ta rồi, điều mà lão đang lo ngại nhất là không biết đệ tử của mình đã đắc tội gì với vị cao thủ kia, lỡ như sau khi giết xong đệ tử mình vẫn chưa hả giận, dựa theo

tung tích tìm tới tiếp tục hỏi tội mình thì sao? Quan trọng nhất là, vị cao thủ xuất hiện trong hình ảnh mặc áo dân thường, không thuộc bất kỳ tông môn nào, những cao thủ như thế mới là đáng sợ, vì những người như thế không thuộc quản thúc của bất kỳ ai, nếu như người ta muốn, sẵn sàng mai phục ở gần tông môn, đợi mình lộ diện lập tức ra tay trăm sát rồi quay đầu bỏ chạy, tới lúc đó muốn hỏi tội cũng không đi đâu tìm người ta mà hỏi tội, U châu rộng lớn biết bao nhiêu, nếu như đối phương muốn bỏ trốn, ngay cả Thiên Kiếm tông muốn tìm kiếm cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Và lại, tông môn không thể vì một trưởng lão ngoại môn mà huy động lượng lớn cao thủ để truy sát người ta, phái những đệ tử tông môn đi truy sát, chẳng khác nào trở thành mồi ngon cho người ta, còn phái cao thủ, trong tông môn có bao nhiêu cao thủ chứ? Mười người, hai chục người? Đi truy sát một cao thủ trên khắp U châu rộng bao la này? Đừng có nói đùa nữa. Chưa chắc gì người ta chịu bỏ thời gian ra làm cái việc vô bổ như thế này. Trừ khi vị cao thủ đó làm chuyện tà trời không thể hàn gắn với Thiên Kiếm Tông còn có thể, còn chỉ vì cái chết của một trưởng lão ngoại môn ư? Cùng lắm là giả vờ phái vài cao thủ truy sát một thời gian cho thiên hạ xem, sau đó sẽ rút hết về, lấy cớ là đối phương đã bỏ trốn khỏi U châu, tới lúc đó chết cũng chỉ là chết oan mà thôi. Cùng lắm sau này nhắc tới mình họ chỉ lắc đầu thở dài vài câu là cùng.

Và cứ thế, Thiết Ứng tông sư phải sống trong cảnh lo sợ thấp thỏm không yên, không dám lộ mặt ra khỏi trang viên của mình một thời gian dài.

Cũng may là bí pháp của Thiết Ứng tông sư chỉ ghi lại khoảng cách đó một thời gian ngắn, và phạm vi có giới hạn, nên khuôn mặt của Dương Kiệt không xuất hiện trên màn hình, chỉ nhìn thấy khuôn mặt của Kiều Phong khi ra tay trăm sát đệ tử của lão, nếu không thì Thiết Ứng tông sư không dám ra tay với Kiều Phong, nhưng muốn lấy mạng một tên đệ tử tạp vụ quen, tuyệt đối là chuyện dễ dàng như đi chết một con kiến mà thôi.

Dưới chân núi Vọng Nguyệt, thuộc đại bản doanh của Thánh Hóa Tông.

Một bóng người to tròn như một trái bóng không lồ dùng tay lau sạch những giọt mồ hôi trên trán, mặt mày lem luốc, tóc tai bù xù, bộ đồ trên người rách nát như một tên đệ tử cái bang trông vô cùng thảm hại, khẽ ngẩng đầu lên nhìn về hướng Thánh Hóa Tông ở trước mặt, không kềm được thán thở dài cảm thán.

“Hai tháng rồi, cuối cùng thì cũng đã quay trở về Thánh Hóa Tông. Chỉ là, lúc đi hai người, lúc về chỉ còn lại” Bóng người đó không ai khác chính Dương Kiệt đã từ khu rừng ma thú thí luyện trở về.

Lẽ ra Dương Kiệt định ở lại thêm một thời gian nữa để nâng cao thực lực của mình, nhưng vì sắp hết thời hạn cho phép, nên đành quay đầu trở về. Chỉ là sau hai tháng trải qua biết bao lần sống chết trong khu rừng ma thú, mỗi ngày phải trải qua ít nhất mười trận chiến sống chết với những con ma thú từ cấp 2 trung cấp trở lên, tới đến lại trốn vào trong hang động để điều trị vết thương trên người, sau khi hết giãn cách triệu hồi Kiều Phong, lập tức không ngần ngại triệu hồi Kiều Phong tới thế giới này, dẫn Dương Kiệt đi sâu vào trong khu rừng săn giết ma thú cấp 3, cấp 4, đợi tới gần hết thời gian ở lại, sẽ hộ tống anh ta quay trở về khu vực an toàn.

Trong khoảng thời gian hai tháng, biết bao nhiêu con ma thú biến thành điểm kinh nghiệm cho anh thăng cấp, khuôn mặt và tính cách đã trở nên trầm vững, trưởng thành hơn, đặc biệt lúc này toàn thân đều phát tán ra thứ sát khí đáng sợ.

Họ tên: Dương Kiệt.

Lv: 15 (Tương đương với tiên thiên tầng thứ 5) (Đang điều chỉnh ở trạng thái tiên thiên tầng thứ 1)

Điểm kinh nghiệm thăng cấp 322420/800000

Tuyệt học võ công đã theo học: Giới Vương Quyền tầng thứ 3 ; Phi Lũ Xung Thiên Pháo (Hoàng giới cao cấp); Phi Lũ Bạo Liệt Quyền (Hoàng giới cao cấp) ; Cuồng Phong Chương (Hoàng giới tuyệt phẩm; không thể thăng cấp); Phi Lũ Bỏ Dura Đại Pháp (Hoàng giới cao cấp); Kiếm Thức Thuật (Bí pháp, không thể thăng cấp).

Báu vật sở hữu:

Càn Khôn tháp

Cấp bậc: Pháp khí (Trung cấp) (Số linh thạch cấp thấp cần thiết để thăng cấp: 0/10000)

Sức phòng thủ: Có thể chống đỡ sức tấn công toàn lực của cấp luyện thể tầng thứ 10 trở xuống.

Độ bền 20 / 20 (khi độ bền trở về bằng 0, sẽ không thể sử dụng được nữa.)

Kiểm Thức Thuật: Có thể tùy ý điều chỉnh che giấu cảnh giới hiện tại của mình mà người có cấp độ không vượt quá 20 lv so với chủ nhân sẽ không thể phát hiện ra.

Bí pháp kiểm thức thuật tuyệt đối là thần khí giành cho những ai thích chơi trò giả heo ăn thịt cọp, có thể tùy ý điều chỉnh cảnh giới của mình trong vòng 20 cấp, trừ khi đối phương mạnh hơn Dương Kiệt tới 20 cấp trở lên mới có thể phát hiện ra cảnh giới thực sự của anh t.

Thử nghĩ xem, trong khi đối phương tưởng rằng mình chỉ là tiên thiên tầng thứ 1, chủ quan coi thường mình, đột nhiên bùng phát ra thực lực của tiên thiên tầng thứ 5, đối phương không kịp trở tay bị chơi chết hồi nào không hay. Tuyệt đối là bí pháp vô cùng hữu dụng.

Và bí pháp này là phần thưởng trong túi quà tiên thiên sau khi thăng cấp thành tiên thiên, ngoài ra còn có thêm một lá luyện khí bùa, có thể thăng cấp vũ

khí lên một bậc, Dương Kiệt không chút do dự sử dụng cho cây Huyền Thiết Chùy trong tay, ngay lập tức thẳng cáp thành phẩm khí tuyệt phẩm, cân nặng tăng lên gấp đôi, thành 1000kg, sức sát thương tăng lên rất nhiều.

Sở dĩ Dương Kiệt điều chỉnh cảnh giới của bản thân ở tiên thiên tầng thứ 1 là vì sắp phải tiến hành kiểm tra để trở thành đệ tử ngoại môn, chỉ cần tiên thiên tầng thứ 1 là quá đủ. Nếu như mang theo cảnh giới tiên thiên tầng thứ 5 đi kiểm tra, ai mà biết được sẽ xảy ra chuyện kinh thiên động địa gì chứ? Một tên đệ tử tạp vụ không có giá trị đào tạo, trong vòng một tháng từ luyện thể tầng thứ 10 thành tiên thiên tầng thứ 5, cho dù là thiên tài quái vật vạn năm hiếm gặp cũng không thể làm nổi.

Nếu như việc này truyền lên cấp trên, ai mà biết được có ai đó nổi lòng tham, tưởng rằng mình có được cơ duyên nghịch thiên, tiến bộ vực bậc. Tới lúc đó người ta bắt giao nộp cơ duyên đó cho hắn, vậy thì nộp hay không nộp đây? Nộp, lấy đâu ra mà nộp, mình thẳng cáp nhanh chủ yếu là vì mình sống nhờ điểm kinh nghiệm, có thể giết quái thẳng cáp. Còn không nộp, ai mà biết được người ta có trở mặt ra tay với mình không chứ?

Tốt nhất là khiêm tốn một chút, cẩn thận một chút sẽ không sai đâu.

“Tiểu Lâm hãy yên tâm, lời hứa với cậu, ta sẽ không bao giờ quên đâu, đợi tới khi ta trở nên lớn mạnh, sẽ mang thi thể cậu quay trở về quê an táng một cách long trọng, đồng thời sẽ giúp gia tộc của cậu trở thành một trong những gia tộc hùng mạnh nhất đại lục Huyền Thiên này, nhất định ta sẽ làm được điều đó!” Từ trong con ngươi nhớ đau khổ trấn tĩnh lại, hai tay nắm chặt thành nắm đấm, Dương Kiệt mang theo vẻ mặt đầy quyết tâm thầm cắn răng tự hứa với bản thân.

Hít sâu một hơi vào người, cất bước đi thẳng về phía Vọng Nguyên Sơn, chuẩn bị quay trở về khu đệ tử tạp vụ của Thánh Hóa Tông, việc đầu tiên cần làm chính là tham gia bài kiểm tra để chính thức trở thành đệ tử ngoại môn, Dương Kiệt không muốn tốn thời gian ở khu vực đệ tử tạp vụ nữa.

“Đứng lại!! Nơi này là Thánh Hóa Tông, không được phép tùy tiện bén mảng tới nơi này!” Trong lúc Dương Kiệt chuẩn bị bước vào tông môn, hai đệ tử đứng canh gác ở lối vào tông môn mang theo vẻ mặt khinh thường chán ghét khi nhìn thấy bộ dạng như tên ăn mày của anh ta lớn tiếng quát tháo, thậm chí sẵn sàng ra tay nếu như anh ta dám bước thêm một bước nữa.

Dương Kiệt khẽ ngo người, nhưng nhanh chóng hiểu ra sự việc, từ trong túi càn khôn lấy ra thẻ bài môn đồ của mình, định bước tới giao cho hai tên đệ tử canh gác, cười nói: “Tôi là”

“To gan ~!! Dám bỏ ngoài tai những lời bọn ta nói sao??” Một trong hai tên đệ tử canh gác nhìn thấy tên ăn mày dám tiếp tục bước tới, cho rằng uy nghiêm của mình bị khiêu khích, trực tiếp tung chưởng đánh thẳng về phía Dương Kiệt.

Tên còn lại nhìn thấy khuôn mặt của Dương Kiệt cảm thấy quen quen, dường như đã gặp qua ở đâu, chỉ là nhất thời không nhớ ra, nhìn thấy đồng bọn của mình tấn công đối phương, định lên tiếng ngăn cản: “khoan”

Pằng ~~~~!!

Nhìn thấy một tên đệ tử tạp vụ dám vô duyên vô cớ tấn công mình, Dương Kiệt tất nhiên là không cần khách sáo với hắn rồi, thậm chí không thèm sử dụng tuyệt học, chỉ một cú đấm bình thường tung ra, đập thẳng vào cú chưởng của hắn đang ấn tới, mặc dù Dương Kiệt đã kiềm nén lại sức mạnh, chỉ sử dụng 20 % lực đánh, nhưng cũng không phải một tên luyện thể quen như hắn có thể chịu đựng được, cánh tay tung chưởng lập tức bị đấm gãy, kêu thét một tiếng đầu đau đớn, cơ thể bị đánh bay về phía sau, té ngã xuống đất, ôm lấy cánh tay bị gãy gào thét lăn lộn trên mặt đất.

Tên đồng bọn không kèm được nuốt miếng nước bọt vào cổ họng, phải biết rằng tên vừa bị đánh bay đã đạt tới cảnh giới luyện thể tầng thứ 9, thế mà chỉ một cú đấm đã dễ dàng hạ gục hắn, rốt cuộc tên ăn mày là cao nhân phương nào đây?

“Ngươi Ngươi là ai? Dám cả gan tới đây hành hung đệ tử của Thánh Hóa Tông, bộ chán sống rồi hả?” Tên vẫn còn khỏe mạnh mặc dù hoảng sợ trong lòng, nhưng vẫn cắn răng quát tháo.

“Hãy nhìn kỹ đây là cái gì nè.” Dương Kiệt chẳng muốn dài dòng lời thôi với chúng nữa, trực tiếp ném tám thẻ bài qua cho hắn.

“Đệ tử tạp vụ Dương Kiệt. Là người của tông môn?”

Nghe thấy tên đồng bọn đọc ra ghi chú trên tám thẻ bài trong tay, tên đệ tử đã bị đánh gãy tay lúc này lập tức lộ ra vẻ phẫn nộ, gắng sức bò dậy giận dữ quát: “Là người của tông môn, sao không sớm xuất trình thẻ bài, đã vậy còn đánh trọng thương đồng môn nữa, ngươi không sợ người của chấp pháp đường tới bắt ngươi xử tội sao?”

“Chấp pháp đường?” Dương Kiệt lộ ra một nụ cười chế giễu: “Thú thật, ta đã từng xã giao qua với chấp pháp đường, cũng cảm thấy bình thường, chẳng có gì đáng sợ như nhiều người lầm tưởng cả. Và lại, chuyện này không phải lỗi thuộc về ta, cho dù chấp pháp đường có tới đây, ta cũng dám đối diện phân trần với họ.”

“Dương Dương Kiệt Ngươi là Dương Kiệt?” Tên đệ tử đang cầm lấy tám thẻ bài của Dương Kiệt dường như chợt nhớ ra điều gì đó, đôi mắt giương to ra hết cỡ, toàn thân run rẩy nhìn chằm chằm vào anh ta hỏi.

“Đúng thế, ta là Dương Kiệt, sư huynh có gì chỉ giáo ạ?” Dương Kiệt mang theo nụ cười khiêu khích nói.

“Không dám, không dám, đệ chỉ muốn nói là, chào mừng Dương sư huynh mới trở về tông môn thôi ạ. Mời Dương sư huynh vào ạ.” Nhìn thấy nụ cười như ma quỷ của Dương Kiệt, tên đệ tử run bắn người lên, vội vã lộ ra nụ cười lấy lòng, hai tay cầm lấy thẻ bài dâng trả lại cho Dương Kiệt.

“Sao mày...” “Câm miệng, dám vô lễ với Dương sư huynh, chỉ bị đánh gãy tay là nhẹ lắm rồi, còn không mau lăn sang một bên nhường đường cho Dương sư huynh đi hả?” Tên bị đánh gãy tay định lên tiếng chất vấn, ai ngờ tên đồng bọn lộ ra vẻ mặt phần nộ gào thét với hắn, sau đó mang theo vẻ mặt như con chó bị luộc chín đầu, dẫn đường cho Dương Kiệt đi vào tông môn.

Dương Kiệt vỗ vỗ lên vai của tên đệ tử đó, lộ ra nụ cười tự cho là “thân thiện”, hí hí cười nói: “Có tương lai.” Nói xong, trực tiếp đi thẳng vào trong.

Đợi tới khi bóng dáng của Dương Kiệt khuất đi sau lối vào tông môn, tên đệ tử mới thảnh thơi phào nhẹ nhõm, không ngừng dùng tay lau sạch những giọt mồ hôi lạnh trên trán.

“Sao mày lại dễ dàng tha cho con heo mập đó hả? Nó dám đánh gãy tay tao, coi thường quy tắc của tông môn, tao nhất định sẽ thừa lên cho chấp pháp đường tóm gọn tên khốn trời đánh đó để trả thù.” Tên bị đánh gãy tay phần nộ lao tới trước mặt tên đồng bọn, hét thẳng vào mặt hắn.

Tên đồng bọn khẽ dúm mày, có chút không hài lòng với thái độ của đối phương, cười lạnh nói: “Tùy mày, nếu như mày muốn thành tàn phế tao cũng không ngăn cản. Thừa lên cho chấp pháp đường? Mày thử thừa lên coi, để xem chấp pháp đường có dám làm gì người ta không? Và lại, cái sai lầm này thuộc về chúng ta, mày muốn chết đứng có lỗi tao vào theo à nha.”

“Cái gì? Hắn là ai mà chấp pháp đường không dám làm gì hắn? Tao có người quen trong chấp pháp đường, chỉ cần nói vài...”

“Vì hắn là Dương Kiệt.” “Dương Kiệt? Dương Kiệt thì sao?”

“Đồ ngốc, nhớ kỹ lại hai tháng trước ai đã từng đánh cho một trong ngũ đại cao thủ đệ tử tạp vụ thành đầu heo, khiến cho chấp pháp đường bị một phen bề mặt, ngay cả một chấp sự và một tiểu đội trưởng cùng mười tên thành viên trong chấp pháp đường bị phế bỏ đan điền, đánh gãy hai tay hai chân, tông cô khỏi tông môn, nếu như mày muốn theo chân những người kia thì tiếp tục đi gây sự với người lúc này đi nhé.” Tên đồng bọn mang theo vẻ mặt chế giễu lạnh nói, nhưng trong lòng vẫn chưa hết hoảng sợ vì suýt chút nữa thì đắc tội một tên điên không sợ trời không sợ đất kia.

“Chẳng lẽ... chẳng lẽ chính là...” Tên bị đánh gãy tay há hốc như người mất hồn.

“Chứ còn ai nữa, mày nên cảm ơn tao vì đã nhanh trí thay đổi thái độ với tên điên đó, hắn mà nổi điên lên thì ngay cả người của chấp pháp đường cũng phải quay đầu bỏ đi. Nếu như hắn thực sự có tội, vi phạm nội quy trong tông môn, người của chấp pháp đường vô cùng sẵn sàng ra tay xử lý hắn, nhưng nếu như hắn không có tội mà bị oan, mày nghĩ người của chấp pháp đường dám đ-ng tới tên điên đó sao?” Nói tới đây, tên đồng bọn vẫn còn chưa hết hoảng sợ.

Còn tên bị đánh gãy tay đã há hốc đứng yên như bức tượng, nói không nên lời.

Dương Kiệt vừa mới vào tới khu vực đệ tử tạp vụ, không quay về căn nhà tồi tàn của mình, mà trực tiếp đi thẳng về đại diện phụ trách tiến hành kiểm tra đệ tử tạp vụ.

“Đệ tử ngoại môn, ta tới đây ~!” Dương Kiệt hào khí xung thiên gào thét trong lòng

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 21: Thí luyện đệ tử ngoại môn

“Ai thế kia? Ăn mặc như tên ăn mày thế kia sao có thể lọt được vào tông môn được nhỉ? Mấy tên phụ trách canh gác làm ăn kiểu gì thế này?”

“Suýt, nói khẽ thôi, chán sống rồi hả? Nhìn kỹ xem, cái thân hình thô tròn như trái bóng như thế này, trong cả cái Thánh Hòa Tông này, ngoại trừ người đó ra, còn ai nữa chứ.”

“Cái gì? Chính là... chính là tên điên đó hả? Hắn đã đi thí luyện ở khu rừng ma thú về rồi sao?”

“Chắc thế, xem kia, hắn đang đi về hướng đại diện kiểm tra thăng tiến thành đệ tử ngoại môn, chẳng lẽ hắn đã đột phá tới cảnh giới tiên thiên rồi sao?”

“Xì, có gì đáng ngạc nhiên đâu, trước khi rời khỏi tông môn đi thí luyện, hắn đã có thể đánh bại một trong ngũ đại cao thủ của khu vực tạp vụ, với bộ dạng toi tả như thế này, chắc hai tháng nay đã trải qua biết bao lần sống chết trong khu rừng ma thú, giờ có thể toàn mạng trở về, đột phá thành tiên thiên cũng không phải là quá bất ngờ.”

“Có lý, mà nè, nghe nói hắn từng đắc tội Vô sư huynh, nghe nói lần trước hắn gây ra vụ kia cũng là có Vô sư huynh đứng ở phía sau thúc đẩy, ngoài ra, nghe nói người của cơ quan phụ trách kiểm tra có người của Vô sư huynh, không biết lần này có gây khó cho hắn trong lúc tiến hành kiểm tra không nhỉ?”

“Chắc lại sắp có chuyện hay rồi đây, chúng ta cùng tới xem xem tên điên đó kiểm tra như thế nào đi.”

“Đúng thế, đúng thế, cùng đi, cùng đi.”

Sự quay trở về tông môn sau khi đi thí luyện ở khu rừng ma thú của Dương Kiệt đã nhanh chóng lan truyền, đặc biệt là có người nhìn thấy anh ta trực tiếp đi thẳng tới khu vực kiểm tra dành cho đệ tử tạp vụ, không ít người kéo bè kết phái cùng nhau đi theo phía sau để chứng kiến cuộc kiểm tra của anh ta sẽ diễn ra như thế nào.

Ngay sau khi đột phá thành tiên thiên, ngũ quan của Dương Kiệt đã trở nên nhạy bén vô cùng, đặc biệt là thính giác, nên những câu thì thầm to nhỏ của những người ở xung quanh đã lọt hết vào tai của anh ta.

“Người phụ trách khu vực kiểm tra có người của tên ‘Vô Nghĩa Khí’? Càng tốt, để xem hắn dám làm gì để ngăn cản mình tiến hành kiểm tra thành đệ tử ngoại môn.” Dương Kiệt nghe xong chẳng những không sợ, trong lòng thậm chí cười lạnh, anh ta thậm chí cầu mong tên phụ trách gây khó dễ với mình, để mình có cơ trực tiếp ra tay với hắn, xử lý mấy con chó giữ nhà của tên Vô Nghĩa Khí (Thực ra Vô sư huynh có tên Vô Nghĩa Hy, nhưng vào tới trong miệng của Dương Kiệt tất nhiên trở thành chữ Vô Nghĩa Khí).

Không bao lâu sau, Dương Kiệt dẫn theo một rừng người đồng đạo đi thẳng tới đại điện tiến hành kiểm tra đệ tử tạp vụ. Những tên đệ tử làm việc ở trong này không biết chuyện gì xảy ra, nhìn thấy cả rừng người gần mấy ngàn tên tụ tập lại ào tới nơi này, tưởng rằng tập thể tạo phản, không ít người hai chân run rẩy, thậm chí suýt chút tè ướt hết cả quần.

“Chuyện gì, chuyện gì xảy ra thế này? Các ngươi tạo sao tụ tập nhóm đông ở đây? Muốn tạo phản hả?” Một tên đàn ông chắc tuổi ba mươi cảnh giới đạt tới tiên thiên tầng thứ 4, là người phụ trách khu vực kiểm tra này, sau khi nghe được tin báo của thuộc hạ, hoảng hốt từ trong phòng làm việc phóng ra, nhìn thấy vô số đầu người đứng chen lấn bao phủ cả một khu vực, ngay cả một tiên thiên tầng thứ 4 cũng cảm thấy tê hết cả đầu, nếu như rừng người đó lao vào xé xác mình, tuyệt đối không trụ nổi hai phút đồng hồ. Nhưng nghĩ tới trách nhiệm và địa vị của mình vẫn cố gắng tỏ vẻ cứng cỏi đứng ra gào thét.

Chỉ thấy một bóng người thô to như trái bóng khổng lồ, ăn mặc rách nát như tên ăn mày đứng dẫn đầu rừng người từ từ bước về phía trước, chấp tay thi lễ nói: “Thưa sư huynh, sư đệ đã đạt đủ tiêu chuẩn để tiến hành kiểm tra trở thành đệ tử ngoại môn rồi ạ, mong sư huynh có thể giúp sư đệ tiến hành kiểm tra ạ.”

“Hừ hừ, các ngươi có gì bất mãn cứ đi nói với chấp pháp đường, sao lại chạy tới đây... Ừa khoan đã, ngươi nói ngươi định tiến hành kiểm tra? Không phải tới đây tạo phản?” Người đàn ông phụ trách lúc đầu tưởng rằng Dương Kiệt là kẻ cầm đầu tạo phản thay mặt mọi người bước ra đòi quyền lợi, nhất thời chưa định hình được vấn đề, nhưng sau khi nghe kỹ lời nói của Dương Kiệt, mới hoàn hồn trở lại, lộ ra vẻ mặt khó tin nói.

Mẹ kiếp, tiến hành kiểm tra có cần kéo theo rừng người đồng đạo để hộ tống như thế không chứ?

Bản thân Dương Kiệt cũng có chút cười khóc không được, không ngờ mình đi tiến hành kiểm tra lại thu hút đông đảo người đi theo theo dõi như thế này, anh ta không thể quay đầu lại đuổi hết những người đó đi chứ?

Nếu anh ta dám làm thế, mỗi người phun một bãi nước miếng cũng có thể đim chết anh ta rồi, nên đành xem như không thấy không biết, mặc kệ họ đi theo phía sau. Đúng là làm người nổi tiếng cũng có cái nổi khổ của người, đi đâu cũng bị đám fans hâm mộ hộ tống theo.

Tên khốn vô cùng không biết xấu hổ tự an ủi bản thân.

“Người này tới tiến hành kiểm tra, chẳng lẽ tất cả mọi người đều tới tiến hành kiểm tra sao? Chẳng lẽ thực lực của đệ tử tạp vụ tiến bộ tới mức đáng sợ vậy sao?” Người đàn ông phụ trách nhìn về đám đông hỏi.

“Đâu có, đâu có, chúng tôi chỉ là theo chân Dương sư huynh tới đây chiêm ngưỡng quá trình kiểm tra của anh ta thôi.”

“Đúng thế, đúng thế, đừng tốn thời gian nữa, hãy mau cho Dương sư huynh kiểm tra đi.”

Vô số người tung hô đáp lại câu hỏi của người đàn ông phụ trách, khiến ông ta khuôn mặt đen xì như than.

“Dương sư huynh, Dương sư huynh nào, cái thân hình này... chẳng lẽ là tên điên kia?” Người đàn ông phụ trách quan sát toàn thân trên dưới Dương Kiệt.

Không thể tin được một người đi tiến hành kiểm tra mà lại thu hút được đám đông như thế, thông thường thì có người tiến hành kiểm tra, chỉ có vài người hoặc chục người bạn thân hộ tống tới cổ vũ, nhưng hiện giờ có mặt ở đây gần cả ngàn người, rốt cuộc là cao thủ phương nào mà được ngưỡng mộ thế nhỉ?

Càng nghĩ càng thấy khó tin, đột nhiên sực nhớ ra điều gì đó, sắc mặt lập tức trở nên vô cùng khó coi, đôi mắt không ngừng bộc lộ ra tia sáng sắc lạnh khi nhìn vào Dương Kiệt.

Dương Kiệt tất nhiên là cảm nhận được ánh mắt sắc lạnh của người đàn ông phụ trách rồi, xem ra hắn đã đoán được danh tánh của mình, chỉ là vẫn tỏ ra vô cùng thần nhiên, anh ta không tin rằng hắn ra ngăn cản không cho mình tiến hành kiểm tra.

Đúng thế, người đàn ông phụ trách này chính là bạn thân của Vô Nghĩa Hy, mâu thuẫn giữa Vô Nghĩa Hy và Dương Kiệt, hắn biết rõ, thậm chí Vô Nghĩa Hy đã ít lần nhắc nhở nếu Dương Kiệt dám tới tiến hành kiểm tra, hãy gây khó dễ cho anh ta, tất nhiên là nhận được không ít lút lút của Vô Nghĩa Hy rồi.

Nên lúc này nhìn thấy mục tiêu cần được chú ý xuất hiện, sắc mặt tất nhiên là không dễ coi rồi. Nhưng hắn cũng không dám cản trở Dương Kiệt tiến hành kiểm tra, cho dù là người phụ trách, nhưng tuyệt đối không có quyền ngăn cản đệ tử tập môn kiểm tra trở thành đệ tử ngoại môn, nếu như hắn dám cản trở, để chuyện này truyền lên phía trên, đừng nói cái ghế không giữ nổi, thậm chí có thể bị người của chấp pháp đường mời về trụ sở uống trà tâm sự.

Thế nhưng, cho dù không thể cản trở, nhưng gây khó dễ cho đối phương trong quá trình kiểm tra chỉ là chuyện nhỏ đối với quyền lực trong tay hắn.

“Thôi được, muốn kiểm tra thì theo ta vào đây.” Người đàn ông phụ trách hừ mạnh một tiếng, lạnh lùng quay người lại đi thẳng vào trong đại điện.

Dương Kiệt không chút do dự theo chân người đàn ông phụ trách đi thẳng vào trong đại điện, trước khi bước vào trong, không quên quay đầu về phía đám đông, lộ ra nụ cười tự cho là “thần thiện” nhất, vậy vậy với mọi người, tựa như một ngôi sao chào hỏi khán giả trước khi bước lên sân khấu biểu diễn vậy.

“Coi kìa, coi kìa, Dương sư huynh tự tin như vậy, chắc vượt qua bài kiểm tra không thành vấn đề rồi.”

“Tất nhiên rồi, nếu như không có thực lực và tự tin, dám tới kiểm tra sao? Không nhớ rằng từng có một tên không đủ thực lực mà định thừa nước đục thả câu, định dùng mẹo khéo tiến hành kiểm tra, kết quả bị trọng thương phải điều trị hết ba tháng mới khỏi sao? Giờ này còn ai dám không tự lượng sức mình nữa chứ. Chỉ là không biết Dương sư huynh sẽ vượt qua gian phòng thứ mấy nhỉ?”

“Tôi nghĩ chắc chỉ gian phòng thứ 2 là cùng.”

“Xi, ngay cả tên Hà sư huynh nghe nói tuần trước tiến hành kiểm tra cũng vượt qua được phòng thứ 2, huống chi là Dương sư huynh có thực lực cao hơn nhiều chứ, tôi nghĩ ít nhất cũng phải vượt qua luôn phòng số 3, đừng bước ở phòng số 4.”

“Đúng thế, đúng thế, không ngờ Hà sư huynh bị Dương sư huynh đập cho một trận toi tã xong, bắt cam cầm đầu tu luyện như thằng điên, thế mà may mắn đột phá thành tiên thiên, vượt qua được tới phòng số 2, nhưng rốt cuộc cũng phải dừng bước ở phòng số 3, chính thức trở thành đệ tử ngoại môn, nghe nói sau khi vượt qua phòng số 2 được thưởng thêm 1000 điểm tích lũy thì phải, ôi 1000 điểm tích lũy, không biết khi nào mình mới có được đây.”

“Mở độ, mở độ, Dương sư huynh đừng bước ở phòng số 2 là 1 ăn 5, đừng bước phòng số 3 là 1 ăn 3, phòng số 4 là 1 ăn 2, phòng số 5 là 1 ăn 7, có ai chơi không?”

“À há, có độ chơi hả? Được được, tôi mua 2000 viên linh thạch cho Dương sư huynh ngừng bước ở phòng số 3.”

“Tôi nữa, tôi nữa, 5000 viên ở phòng số 3.”

“Tôi, 3000 viên ở phòng số 4.”

“Tôi”

.....

Dương Kiệt hoàn toàn không hề biết rằng mình đã trở thành con gà chơi để người khác chơi độ, nếu như để anh ta biết được, chắc chắn sẽ lao tới chụp lấy cổ áo của tên khốn dám đề xuất phun thẳng mặt hắn quát: “Mẹ kiếp, mở độ mà dám không kêu tao tham gia à? Tao sẽ đặt hết cả gia tài vào độ vượt qua tất cả các gian phòng!!!”

Tất nhiên, Dương Kiệt hoàn toàn không biết những gì đang xảy ra ở bên ngoài, chỉ trong chớp lát đã theo người đàn ông phụ trách đi tới một gian phòng rộng lớn, chính giữa gian phòng có một tảng đá nhô lên cao gần 3 mét, trên thân đá có gần 20 vạch kẻ đường ngang, ngoài ra, ở cuối gian phòng có một cánh cửa sắt khổng lồ, thân cửa có thêu vô số hoa văn lạ lùng, Dương Kiệt nhìn mãi mà không hiểu được ý nghĩa của những hình hoa văn đó.

Người đàn ông trung niên khẽ ho nhẹ một tiếng, nói: “Bài kiểm tra để trở thành đệ tử ngoại môn bao gồm hai bước. Bước thứ nhất, hãy dùng hết sức mạnh đánh thẳng vào tảng đá ở giữa phòng, ngay lập tức những vạch kẻ trên tảng đá sẽ thấp sáng lên, một vạch tương đương với luyện thể tầng thứ 1, hai vạch là tầng thứ 2, và mười một vạch là tiên thiên tầng thứ 1, người phải đánh trên mười một vạch mới được xem là đủ tiêu chuẩn để tiếp tục tiến hành kiểm tra bước thứ 2, không có vấn đề gì chứ?”

Dương Kiệt lắc đầu, sau đó từ từ bước tới trước mặt tảng đá ở giữa phòng, hít sâu một hơi vào người, tay tạo thành nắm đấm, chuẩn bị đánh thẳng vào bề mặt tảng đá.

“Nhớ kỹ, tuyệt đối không được sử dụng tuyệt học, chỉ sử dụng thuần sức mạnh trong cơ thể, nếu như để ta phát hiện ngươi gian lận, sẽ hủy bỏ tư cách tham dự của ngươi ngay lập tức. Bắt đầu đi.” Người đàn ông phụ trách lạnh lạnh nói, đồng thời đôi mắt giương to ra hết cỡ, tập trung theo dõi từng động tác của anh ta, hòng từ đó tìm ra động tác gian lận để hủy bỏ tư cách của Dương Kiệt.

Boong ~~~~~!!

Dương Kiệt trực tiếp tung nắm đấm thẳng vào bề mặt tảng đá, tên phụ trách lập tức lộ ra vẻ thất vọng khi không phát hiện hành động gian lận của anh ta, ngoài ra, hắn cũng không dám vu khống Dương Kiệt gian lận, vì trong phòng có gần ma thạch theo dõi, sẽ thu lại hình ảnh quá trình tiến hành kiểm tra, mục đích là để phòng gian lận trong lúc kiểm tra, ngoài ra còn mục đích công bằng không cho phép người phụ trách có cơ hội vu khống người tham gia.

Mặc dù có chút thất vọng vì không bắt quả tang được Dương Kiệt, nhưng còn nước còn tát, hắn chỉ hy vọng vạch đá không thấp sáng hơn mười một vạch, lúc đó sẽ có cơ trừng trị Dương Kiệt vì dám mạo nhận mình là tiên thiên tới kiểm tra, mặc dù tỷ lệ đó hầu như không có, nhưng rốt cuộc là hắn vẫn

mong đều đó xảy ra.

1 vạch ~

2 vạch ~

3 vạch ~

.....

8 vạch ~

9 vạch ~

“Ngừng lại, mau ngừng lại đồ khốn ~~~~!!” Trong lòng tên phụ trách không ngừng gào thét, chỉ mong vạch đá ngừng lại ngay lập tức. Nhưng hắn nhanh chóng lại lần nữa phải thất vọng.

10 vạch ~

11 vạch ~~~~

Khi tảng đá thấp sáng tới mười một vạch rồi ngừng hẳn, đều đó chứng tỏ Dương Kiệt đã đạt tới tiên thiên tầng thứ 1, hoàn toàn đủ tư cách tham gia kiểm tra.

Tất nhiên, với thực lực của anh ta hoàn toàn có thể đánh tới mười năm vạch, chỉ là đã có ý định giả tạo, nên đã giữ lại một lượng sức, chỉ đánh tới mười một vạch là đủ.

“Thế nào sư huynh, sư đệ đã vượt qua bài kiểm tra thứ nhất rồi chứ?” Dương Kiệt mang theo nụ cười cười mà không giống cười nhìn về phía tên phụ trách hỏi.

Rõ ràng là vẻ mặt căng thẳng trù ẻo của hắn đã không thoát khỏi đôi mắt của anh ta, nên lúc này giả vờ hỏi thế để trừu chọc đối phương đây mà.

Tên phụ trách hừ mạnh một tiếng, cắn răng nói: “Đạt ~~~!!”

Hít sâu một hơi vào người, lạnh lạnh nói tiếp: “Tiếp theo, là bài kiểm tra thực chiến. Nhìn thấy cánh cửa sắt kia không? Hãy mở cửa bước vào đó, trong phòng sẽ xuất hiện những con rối chiến đấu có thực lực tương đương với tiên thiên tầng thứ 1, trong vòng mười phút đồng hồ phải vượt qua được căn phòng số 1, nếu như quá thời hạn mà chưa thể vượt qua, bài kiểm tra xem như thất bại, người sẽ bị căn phòng tổng cổ ra ngoài. Chỉ cần vượt qua căn phòng thứ nhất, người sẽ chính thức trở thành đệ tử ngoại môn.”

“tất nhiên, sau khi vượt qua căn phòng thứ nhất, người có thể tiếp tục khiêu chiến những căn phòng tiếp theo, mỗi căn phòng sẽ có những con rối có thực lực lớn mạnh hơn phòng trước, nếu như vượt qua phòng số hai, người sẽ nhận được 1000 điểm tích lũy, phòng số ba là 5000 điểm, phòng số bốn là 10000, phòng số năm là 20000, phòng số sáu là 44000 điểm tích lũy mỗi phòng sẽ cộng dồn lại với nhau, nghĩa là nếu như người vượt qua được phòng số sáu, sẽ nhận được 80000 điểm tích lũy, tuyệt đối là con số ước mơ đối với không ít đệ tử ngoại môn hay thậm chí là nội môn, chỉ là không biết người có đủ can đảm khiêu chiến hay không?”

Nói xong người phụ trách không ngừng phóng ánh mắt khiêu khích về phía Dương Kiệt, muốn khích anh ta khiêu chiến những căn phòng phía sau bị con rối trong đó đánh trọng thương, tàn phế càng tốt.

Dương Kiệt tất nhiên là hiểu rõ tâm địa hiểm ác của tên phụ trách rồi, chỉ là điểm tích lũy tuyệt đối có sức hấp dẫn không thể cưỡng lại đối với anh ta, phải biết rằng đi săn ma thú trong khu rừng ma thú hai tháng trời, số lượng xác chết thành núi, nhưng nếu đem về tông môn đổi thành điểm tích lũy, chắc chỉ được khoảng 10000 ~ 11000 điểm là cùng, giờ chỉ cần vượt qua sáu căn phòng lập tức nhận được tới 80000 điểm, không lẽ cả đôi mắt mới lạ.

Đối với những người khác quả thật là một việc vô cùng khó khăn, nhưng đối với Dương Kiệt hoàn toàn chỉ là chuyện nhỏ.

Vì cảnh giới của anh ta thực ra đã là tiên thiên tầng thứ 5, đi khiêu chiến thử thách dành cho những tiên thiên tầng thứ 1, cho dù khó cỡ nào cũng có giới hạn, anh ta hoàn toàn tự tin có thể vượt qua luôn cả căn phòng thứ 6, ngoài ra còn bí pháp giới vương quyền và võ hồn, nếu như kích hoạt hết lên, lúc này ngay cả 1 tiên thiên tầng thứ 7 đứng ngay trước cũng không sợ, huống chi là sáu căn phòng thử thách chỉ dành cho tiên thiên tầng thứ 1 chứ.

“Nào, bắt đầu đi nào.” Tên phụ trách hồi thúc Dương Kiệt nhanh chóng bước vào phòng thử thách, hận không thể mau chóng nhìn thấy cảnh anh ta bị đánh thành tàn phế trong đó.

Dương Kiệt mang theo tâm trạng phấn khích tột cùng, đẩy cánh cửa sắt ra, từ từ bước vào trong phòng thử thách.

Nhìn thấy bóng lưng của Dương Kiệt khuất đi sau cánh cửa, trên môi người phụ trách lộ ra nụ cười bí hiểm: “Cứ ở đó mà từ từ thưởng thức đi nhé, ta có món quà đặc biệt dành cho người đấy.”

vừa mới bước vào trong phòng, lọt vào đôi mắt của Dương Kiệt là một gian phòng rộng gần trăm mét vuông, ngoại trừ bốn bức tường ra, hai cánh cửa một trước một sau, dùng để bước vào và đi tới gian phòng khác, không có thêm bất kỳ thứ gì ra cả.

Trong lúc Dương Kiệt đang chờ đợi không biết điều gì sẽ xảy ra, năm tia sáng từ trên đỉnh trần chiếu xuống, ngay lập tức xuất hiện hình bóng năm con rối cao trên hai mét, hình dáng giống như một con người, được đúc chế bằng thứ kim loại đặc biệt, toàn thân lấp lánh tia sáng chói mắt.

“Năm tiên thiên tầng thứ 1?” Dương Kiệt có chút bất ngờ với thử thách này, tuy năm con rối tiên thiên tầng thứ 1 anh ta chỉ cần vẫy vẫy là có thể diệt gọn, chỉ là thử thách này có quá khó đối với những đệ tử tạp vụ khác, thậm chí có thể nói là không thể vượt qua nổi.

Một đệ tử tạp vụ đạt tới tiên thiên tầng 1 để tiến hành thử thách, nếu như cùng một lúc phải đối với năm tiên thiên tầng thứ 1, chỉ có nước quỳ mà thôi.

Thậm chí chỉ đối đầu với hai tên thôi cũng đã là một vấn đề to lớn rồi, đừng nói lúc này lên tới năm con, rõ ràng có người không muốn người thử thách vượt qua đây mà.

Nghĩ tới người phụ trách là người của Vô Nghĩa Hy, lập tức hiểu ra vấn đề, thì ra đây là “món quà” của hắn dành cho mình đây mà.

“Tuồng như thế là làm khó được ta sao? Nực cười.” Nếu như Dương Kiệt chỉ là một tiên thiên tầng thứ 1 như bao đệ tử tạp vụ khác, lúc này chỉ có nước quay đầu bỏ chạy, nhưng với thực lực lên tới tiên thiên tầng thứ 5, chưa tính võ hồn và bí pháp giới vương quyền, đừng nói năm con, mười con, hai chục con cũng không thành vấn đề.

“Tới đây nào các cung!!” Dương Kiệt ngoắc ngoắc ngón tay khiêu khích năm con rối ở trước mặt.

Đôi mắt được khám bằng viên đá quý của năm con rối lập tức rực cháy tia sáng màu đỏ rực như máu, mang theo tốc độ của một tiên thiên tầng thứ 1 đồng loạt lao thẳng về phía Dương Kiệt tấn công.

Dương Kiệt mang theo vẻ mặt đầy phấn khích không lùi mà tiến, trực tiếp áp sát con rối đi đầu, tay phải tạo thành nắm đấm, đấm thẳng vào ngực của nó.

Pằng~~~~!!

Con rối lập tức bị đánh bay về phía sau, tông thẳng vào hai con rối khác cũng đang lao tới, thậm chí trên phần ngực con rối dính đòn xuất hiện nhiều vết nứt đáng sợ.

Lách người nhường qua con rối thứ hai tung cú đấm vào mặt, trực tiếp áp sát con rối thứ ba ở ngay bên cạnh, tung cú đá liên hoàn đá thẳng vào đầu nó...

Pằng~~~~!!Pằng~~~~!!

Crack ...

Dưới sức mạnh cú đá đáng sợ của một tiên thiên tầng thứ 5, con rối bị hứng trọn cú đá liên hoàn lập tức bị đá bay đầu rơi ngã xuống đất, không còn chiến đấu được nữa.

Chưa hết, Dương Kiệt nhanh chóng quay người lại tung chân móc thẳng vào đôi chân của con rối thứ hai, khiến nó không thể giữ được thăng bằng té ngã xuống, không đợi nó kịp vùng vẫy, trực tiếp ngồi thẳng lên cơ thể con rối, tung một cú đấm thoi son thẳng vào đầu mục tiêu.

Pằng~~~~!!

Crack

Đầu con rối như bong bóng bị nổ, nổ tung ra thành nhiều mảnh, khê co giật vài cái rồi ngừng hẳn, không nhúc nhích được nữa.

Quá trình đá bay ba con, kết liễu hai con chỉ diễn ra trong vòng mười giây đồng hồ, hoàn toàn không gây được chút áp lực cho Dương Kiệt cả, thậm chí anh ta chẳng cần sử dụng tuyệt học hay bí pháp của mình nữa.

Crack Crack Crack

Ba con rối bị đá bay ra xa từ dưới đất nhanh chóng đứng dậy, đặc biệt là con rối đã bị đánh vỡ phần ngực, nếu như là người thường, không chết cũng bị trọng thương, nhưng những con rối như thế này hoàn toàn không biết tới cái đau, cho dù đánh gãy hai tay hai chân nó vẫn có thể nhúc nhích được, trừ khi đánh vỡ bộ não trung ương của nó.

Dương Kiệt không muốn tốn thời gian với những con rối yếu kém này, trực tiếp mỗi con tặng một cú đấm ngàn cân vào đầu, kết thúc cuộc chiến chỉ trong vòng một phút đồng hồ.

“Vượt ải thành công!”

Dương Kiệt đang đứng vỗ vỗ đôi tay của mình, trong phòng vang lên một giọng nói nghiêm nghị, cánh cửa thông tới căn phòng thứ hai lập tức mở tung, để anh ta có thể tiếp tục bước tới căn phòng kế tiếp thách đấu tiếp. Còn xác của năm con rối lập tức biến mất trong không khí, chắc đã được thu hồi lại.

Tất nhiên, Dương Kiệt cũng có thể quay đầu trở về không cần tiếp tục thách đấu tiếp nữa, vì thử thách chỉ yêu cầu vượt qua gian phòng thứ nhất đã có

thể trở thành đệ tử ngoại môn rồi.

Nhưng vì số điểm tích lũy không lỏ ở phía sau, tất nhiên là không thể nào bỏ qua rồi, tiếp tục đi thẳng vào gian phòng thứ hai.

Gian phòng thứ hai cũng không khác gian phòng thứ nhất, chỉ là lúc này trên đỉnh trần xuất hiện ba tia sáng chiếu xuống, ba con rối đạt tới tiên thiên tầng 2 lập tức xuất hiện ngay trước mặt anh ta.

“Ba con tiên thiên tầng thứ 2!!” Đồi mắt của Dương Kiệt tràn đầy ý chí chiến đấu, không hề có chút lo lắng khi phải đối diện với ba tiên thiên tầng thứ 2 ở trước mặt.

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Triệu trưởng lão

“Chắc giờ này con heo mập đó đang bị năm con rối đập tới nỗi ba mẹ cũng không nhận ra rồi, để xem mày còn dám xấc láo với bố mày nữa không, khả khả ~” Tên phụ trách không thể nhìn những gì diễn ra ở trong phòng thử thách, phải đợi khi kết thúc cuộc thử thách mới có thể từ ma thạch ghi chú coi lại quá trình thử thách, còn giờ hắn vẫn không biết được rằng Dương Kiệt đã dễ dàng vượt qua phòng thử nhất, đang khiêu chiến ở phòng thử hai.

Nhưng cũng không ngăn được trong đầu hắn xuất hiện cảnh Dương Kiệt bị năm con rối đè xuống đập tới nỗi kêu cha khóc mẹ, chỉ nghĩ tới cảnh đó thôi, hắn vui sướng tới nỗi run bắn cả người, còn áp phê hơn cả lúc làm tình với một mỹ nữ xinh đẹp nào đó.

Ba con rối tiên thiên tầng thứ 2 cũng không thể ngăn cản bước tiến của Dương Kiệt, chỉ trong vòng hai phút đồng hồ, trận đấu đã kết thúc, và người giành chiến thắng tất nhiên là Dương Kiệt rồi.

Trực tiếp đi thẳng vào phòng số ba, lần này xuất hiện ba con rối tiên thiên tầng thứ 3, có thể gây chút khó dễ cho anh ta, từ trong túi càn khôn lấy ra Huyền Thiết chùy của mình, không đợi ba con rối kịp phản ứng, mỗi con tặng cho một cú phi lũ bổ đưa đại pháp vào đầu, nhanh chóng, lẹ làng, lại thêm 5000 điểm tích lũy rơi vào túi anh ta.

Căn phòng thứ 4, xuất hiện một con rối tiên thiên tầng thứ 4, lần này tên phụ trách không có giờ trò gây khó dễ với Dương Kiệt nữa, nên chỉ xuất hiện một con rối như tiêu chuẩn, vì hắn không nghĩ rằng Dương Kiệt có thể vượt qua nổi gian phòng thử 3, nên chỉ tăng độ khó ở 3 phòng đầu mà thôi.

Tiên thiên tầng thứ 4, chỉ trụ được khoảng năm phút đồng hồ, dưới những cú bổ, quét đầy uy lực của Huyền Thiết chùy, nhanh chóng đi theo số phận của những con rối ở những căn phòng trước đó, trở thành điểm tích lũy cho Dương Kiệt.

10000 điểm tích lũy nằm gọn trong tay, đồng thời phá kỷ lục mấy ngàn năm của Thánh Hỏa Tông, trở thành người đầu tiên vượt qua được gian phòng thử 4.

Phải biết rằng suốt mấy ngàn năm qua, vô số đệ tử tạp vụ tiến hành thử thách, nhưng số người vượt qua gian phòng số 3 đã là hiếm rồi, thậm chí có thể đếm trên đầu ngón tay.

Vì đệ tử tạp vụ đều là những người không có võ hồn, không thể gia tăng sức chiến đấu để vượt cấp khiêu chiến, không ít người dựa vào bí pháp hoặc là khi đạt tới tiên thiên nhưng không đi thử thách vội, đợi tu luyện thêm một thời gian để đột phá lên cấp cao hơn mới đi khiêu chiến, nên có thể vượt qua được phòng số hai, phòng số ba, nhưng khi tới phòng số bốn tất cả đều ngã ngựa.

“Tiếp tục!” Dương Kiệt trực tiếp vào thẳng căn phòng số năm, một con rối tiên thiên tầng thứ 5 có cảnh giới ngang ngửa với anh ta lập tức xuất hiện, không đợi Dương Kiệt chuẩn bị, trực tiếp lao thẳng tới tấn công.

“Tốc độ không tệ~~~!!” Nhìn thấy con rối dùng một tốc độ cực nhanh phóng tới, chỉ trong chớp mắt đã xuất hiện ngay trước mặt, lần này trên tay con rối có mang theo vũ khí là một cây côn thô to bằng cổ tay của một người đàn ông trưởng thành, từ trên xuống dưới đập thẳng vào đầu của Dương Kiệt.

Boong ~~~!!

Dương Kiệt vùng chui từ lên cao đỡ lấy cây côn đang đập xuống, hai loại binh khí va đập vào nhau tạo ra âm thanh ma sát đáng sợ. Đờ xong đòn đầu tiên, Dương Kiệt lập tức phản công, múa chùy quét thẳng vào hông của con rối.

Boong ~~~~!!

Con rối cũng phản ứng cực nhanh, đưa côn đỡ ngang hông, nhưng bị cú quét đáng sợ của Dương Kiệt đẩy lùi về phía sau vài bước, Dương Kiệt thừa thế tiến tới, dùng tốc độ tấn công như vũ bão liên tục đập, quét, đẩy, đâm thẳng vào đôi phương.

Boong ~~~~!! Boong ~~~~!! Boong ~~~~!! Boong ~~~~!!

Con rối cũng không phải tay vừa, liên tục chống đỡ mọi đòn tấn công của Dương Kiệt, đồng thời không quên phản công lại vài chiêu, cả hai sắp lá cà vào nhau, mọi đòn đánh đều mang theo khí thế bạo lực tột cùng, ngay cả bề mặt căn phòng cũng đã xuất hiện nhiều vết lõm gồ ghề.

“Đã, quá đã ~~~~!!” Dương Kiệt càng đánh càng hăng, lâu lắm rồi mới có một đối thủ dám đánh sắp lá cà với mình, lúc này hoàn toàn có thể bộc phát hết sức mạnh của mình để chiến đấu, quả thật là sướng khoái lạ thường.

“Kết thúc thôi, Giới Vương Quyền X 4, phi lũ bạo liệt quyền ~~~~!!” Toàn thân lập tức được bao phủ bởi lớp khí màu đỏ rực, tay tạo thành cú đâm đâm thẳng vào con rối ở trước mặt.

Pằng ~~~~!!

Con rối dùng côn đỡ lấy cú đâm của Dương Kiệt, nhưng cơ thể của nó không tự chủ bị đẩy lùi về phía sau năm mét và rơi ngã xuống đất.

Kích hoạt hiệu ứng đẩy lùi và té ngã.

“Phi Lũ Bỏ Dưa Đại Pháp ~~~~!!”

Dương Kiệt tung người lên cao, cây chùy vẩy múa một vòng trên đỉnh đầu, từ trên không trung rơi xuống cộng thêm vung chùy bổ thẳng vào đầu của con rối đang nằm bất động trên mặt đất.

Rầm ~~~~!!

Crack ~~~~!!

Cái đầu con rối hứng trọn quả chùy, trực tiếp bị vỡ tung ra thành nhiều mảnh lớn nhỏ tung bắn khắp nơi, thậm chí vị trí cái đầu của con rối xuất hiện một vết lõm sâu tới gần ba cm, phải biết rằng bề mặt mặt đất của gian phòng này được lát bằng đá cẩm thạch đặc biệt, ngay cả tiên thiên tầng thứ 7 cũng không thể để lại một vết trầy trên đó, đủ hiểu cú bổ của Dương Kiệt đáng sợ tới cỡ nào rồi.

“Vượt ải thành công ~~~~!!”

Lại thêm 20000 điểm nằm gọn trong tay, căn phòng thứ sáu mở ra, sẵn sàng để anh ta bước vào khiêu chiến.

Hít sâu một hơi vào người, Dương Kiệt tinh thần phấn chấn tiếp tục đi thẳng vào căn phòng thứ sáu, đối thủ lần này chắc chắn là một tiên thiên tầng thứ 6, cao hơn Dương Kiệt tới một cấp.

Nhưng Dương Kiệt nhanh chóng phát hiện mình đã sai lầm, vì con rối xuất hiện lần này không phải là tiên thiên tầng thứ 6, mà là tiên thiên tầng thứ 7.

Thực lực ngang bằng với tên thanh niên của Thiên Kiếm Tông đã từng chết dưới tay Kiều Phong. Thế nhưng nếu như để tên thanh niên vào đây giao chiến với con rối này, nếu không kích hoạt võ hồn, tên thanh niên tuyệt đối không phải là đối thủ của nó.

Vì những con rối như thế này tuy chỉ chiến đấu theo bản năng =, không có tuyệt học, nhưng khả năng chiến đấu không biết mệt mỏi, không biết đau, cho dù bị trọng thương cũng không ảnh hưởng tới sức chiến đấu của nó, thử nghĩ xem, nó hứng trọn một chiêu, hai chiêu hay thậm chí nhiều chiêu vào người cũng không hề hấn gì, nhưng nếu như con người dính phải một chiêu của nó, chắc chắn sẽ bị thương, sẽ ảnh hưởng tới phát huy thực lực của mình, nên tuyệt đối không phải một con người bằng xương bằng thịt có thể so sánh được.

Ít ra chiến đấu lâu dài con người không thể bằng con rối.

Chỉ cần chơi chiến thuật đánh tiêu hao, cũng đủ chơi chết một con người tiên thiên tầng thứ 7 rồi.

‘Mẹ kiếp, lại là tiên thiên tầng thứ 7??’ Sắc mặt của Dương Kiệt vô cùng khó coi, cái tiên thiên tầng thứ 7 này làm anh ta nhớ tới tên trời đánh đã khiến Xích Tiểu Lâm bị mất mạng, lần trước khi ở tiên thiên tầng thứ 2, cho dù dùng đủ mọi cách, vẫn không thể làm gì được người ta, thậm chí bị đánh như con chó, tuyệt đối là nỗi ám ảnh trong lòng Dương Kiệt.

Hít sâu một hơi vào người để bình tĩnh lại, tuyệt đối không được để nỗi ám ảnh này ảnh hưởng tới con đường tu luyện, muốn vượt qua được, thì phải đánh bại đối thủ ở phía trước ngay tại thời điểm này.

“Tới đây nào, để xem mày đáng sợ tới cỡ nào.” Dương Kiệt giờ này đã là tiên thiên tầng thứ 5, không còn là tiên thiên tầng thứ 2 quèn như trước kia nữa, hoàn toàn tự tin vào thực lực của mình chắc chắn sẽ đánh bại được con rối ở trước mặt, cho dù không thể đánh bại, nhưng ít nhất cũng có thể cầm cự bất phân thắng bại chứ nhỉ?

Roẹt ~~~~!!

Nhưng Dương Kiệt đã quá đề cao bản thân, quá xem thường đối thủ rồi, chỉ trong nháy mắt, hình bóng của con rối đã biến mất khỏi tầm nhìn, một cảm giác nguy hiểm ở sau lưng ập tới, không chút do dự suy nghĩ, trực tiếp khẽ xoay nửa người vung chùy quét thẳng về phía sau.

Boong ~~~~!!

Cây chùy của Dương Kiệt chạm thẳng vào cú chuông của con rối, tựa như đập thẳng vào một vách tường kiên cố, thậm chí bị lực phản hồi đẩy ngã

nhào về hướng trước, lăn lộn trên mặt đất vài vòng, vừa mới đứng bật dậy, con rôi đã xuất hiện ngay trên đỉnh đầu, một cú chưởng khí mang theo uy lực kinh thiên động địa từ trên cao chụp thẳng vào người Dương Kiệt ở phía dưới.

“Ta đỡ ~~~~!!” Dương Kiệt vùng chui quét thẳng vào cú chưởng khí đang chụp xuống, vũ khí trong tay bị hất bay ra xa, cơ thể trực tiếp hứng trọn cú chưởng vào người, một vũng máu từ trong miệng phun bắn ra, cơ thể bị đánh bay về phía sau té ngã xuống đất.

“Mẹ kiếp, mạnh quá, hoàn toàn không phải đối thủ.” Dương Kiệt dùng tay lau sạch máu ở mép miệng, đôi mắt rực sáng đầy phấn khích gào lớn: “Giới Vương Quyền X 3, võ hồn xuất hiện ~~~~!!”

Ngay lập tức, cơ thể Dương Kiệt được bao phủ bởi một lớp khí màu đỏ rực, trên đỉnh đầu xuất hiện một con rùa chi to bằng lòng bàn tay, nhanh chóng nhập thẳng vào cơ thể của anh ta, trực tiếp kích hoạt kỹ năng trọng lượng và Huyền Vũ Hộ Thể, sức phòng thủ tăng lên gấp đôi, tương đương với cơ thể của một tiên thiên tầng thứ 6.

Sở dĩ Dương Kiệt chỉ sử dụng giới vương quyền X 3 thay vì X 4 là vì đối thủ quá mạnh, không chắc có thể kết thúc trận chiến trong vòng hai phút, nên đành phải kích hoạt X 3 có thể duy trì mười phút để thoải mái chiến đấu.

“Chết này ~~~~!!” Mang theo sức mạnh đáng sợ gần tương đương với một tiên thiên tầng thứ 8 lao tới đập thẳng vào cơ thể của con rôi, nó lập tức bị đánh bay về phía sau, cánh tay giờ ra hứng chịu cú đập thậm chí xuất hiện vết nứt, nhưng hoàn toàn không ảnh hưởng gì tới con rôi vô tri vô giác này cả, nó nhanh chóng lấy lại thăng bằng, một cú chưởng khí từ trong lòng bàn tay vỗ ra, bắn thẳng về phía Dương Kiệt đang lao tới định đánh chó dưới nước.

“Phá ~~~~!!”

Dương Kiệt vùng chui vỗ thẳng vào cú chưởng khí, chưởng khí lập tức bị đánh tan tành mây khói, tốc độ không chút suy giảm tiếp tục lao thẳng về phía trước, vùng chui lên cao bổ thẳng vào đầu con rôi.

Rầm ~~~~~!!

Con rôi vô cùng nhanh nhẹn né qua cú bổ chui đáng sợ của Dương Kiệt, trong miệng nó đột nhiên phát ra một giọng nói khàn khàn: “Tuyệt học huyền giới trung cấp, cần khôn chỉ pháp ~~~~!!”

Ngón tay trái và ngón tay giữa chìa thẳng về phía Dương Kiệt, thiên địa linh khí ở xung quanh lập tức hấp thụ vào đầu ngón tay, hình thành một quả cầu năng lượng to bằng trái bóng rổ, sau đó phóng thích ra bắn thẳng về phía Dương Kiệt.

Vù ~~~~~!!

“Cái gì? Nó có thể thi triển tuyệt học???” Dương Kiệt tỏ ra bất ngờ hoảng hốt, phải biết rằng những con rôi đã từng bị anh ta đánh bại, chỉ chiến đấu theo bản năng, hoàn toàn không biết sử dụng tuyệt học gì cả, không ngờ con rôi này có thể sử dụng cả tuyệt học huyền giới trung cấp nữa chứ.

“Giới Vương Quyền X 4, Phi Lũ Bỏ Dưa Đại Pháp ~~~~!!” Dốc hết toàn bộ sức lực bú sữa của mình ra, trực tiếp đánh tan quả cầu năng lượng đáng sợ đó.

Không đợi Dương Kiệt kịp vui mừng, lại thêm một quả cầu năng lượng khác bắn tới, không chút do dự suy nghĩ lại tiếp tục quét bay quả cầu đó sang một bên, bắn thẳng vào tường, khiến căn phòng lung lay dữ dội, nhưng cũng may là căn phòng này được làm bằng đá cẩm thạch kiên cố, nên mới không bị sụp đổ trước những đòn đánh có uy lực đáng sợ như thế này.

Đầu ngón tay của con rôi tựa như biến thành khẩu súng tự động, liên tục bắn ra những quả cầu năng lượng về phía Dương Kiệt, khiến anh ta phải chống đỡ một cách vất vả.

“Ta gạt, ta đỡ, ta quét, ta đẩy, ta” Dương Kiệt không ngừng quét bay những quả cầu năng lượng sang một bên, nhưng trong lòng bối rối vô cùng, phải biết rằng trạng thái X 4 này chỉ duy trì được hai phút, nếu như thời hạn sử dụng kết thúc, tuyệt đối không thể chống đỡ nổi những quả cầu năng lượng đáng sợ như thế này.

Và đối phương là một con rôi, hoàn toàn không cần phải lo lắng tiêu hao chân khí khi liên tục thi triển tuyệt học, chả bù với Dương Kiệt, liên tục sử dụng phi lũ bỏ dưa đại pháp, chân khí trong cơ thể đã giảm đi gần một nửa, chắc cũng không chịu được bao lâu nữa, không cần đợi tới khi bí pháp hết hiệu lực, bản thân cũng chẳng còn tí chân khí trong người để chiến đấu nữa rồi.

“Không được, phải tìm cách áp sát nó mới được.” Dương Kiệt đã nhận ra rõ nhược điểm của bản thân, những kỹ năng tuyệt học do mình tự sáng chế ra tuy uy lực kinh người, cộng thêm hiệu ứng đáng sợ, có thể nghịch chuyển cân khôn, chuyển bại thành thắng.

Nhưng do cấp bậc quá thấp, chưa đạt tới cấp huyền giới, chưa thể phóng thích ra tấn công từ xa, chỉ có đánh sập lá cà, nên lúc này hoàn toàn bất lực trước đối phương vô cùng vô liêm sỉ liên tục tấn công từ xa.

“Sau cuộc kiểm tra này phải nhanh chóng thu gom linh thạch để thăng cấp tuyệt học của mình mới được.” Dương Kiệt quyết định không tiếp tục trực diện chống đỡ nữa, tung người nhảy lên không trung né qua một quả cầu đang bắn tới, từ trên không trung nhào lộn hai vòng rồi đáp xuống đất, nhanh chóng tung người lao tới áp sát đối phương.

“Ta ngã, ta lăn, ta nhảy, ta né, ta” Dương Kiệt làm đủ mọi động tác khó coi, nào là tư thế chó đói vô phân, tư thế em bé ăn vạ lăn lộn trên mặt đất, tư thế nhảy múa vũ điệu vũ trụ của Micheal Jackson v.v.... Để né qua những quả cầu năng lượng đang không ngừng bắn về phía mình.

Với cái thân hình “siêu mẫu” của anh ta, có thể linh hoạt làm được những động tác đó quả thật là vô cùng khó tin, tất nhiên không kém phần khôi hài.

“Thời cơ đã tới.” Né qua gần năm quả cầu năng lượng, Dương Kiệt đã áp sát ngay trước mặt con rối, cắn răng hét lớn: “Thành bại là trông chờ vào đây, Phi Lũ Bạo Liệt Quyền~~~~!!”

păng~~~~!!

“Cái gì? Không kích hoạt được hiệu ứng?” Con rối hứng trọn chiêu phi lũ bạo liệt quyền của Dương Kiệt, chỉ bị đánh đẩy lùi về phía sau vài bước rồi ngưng hẳn, không xuất hiện cảnh bị té ngã bất động trên mặt đất.

Không đợi Dương Kiệt có thời gian tiếc nuối, lại thêm một quả cầu năng lượng bắn thẳng tới, không còn cách nào khác, đành tiếp tục bổn cũ soạn lại, liên tục làm ra những tư thế khó coi rồi áp sát vào đối phương.

Phi Lũ Bạo Liệt Quyền~~~~!!

Păng~~~~!!

“không được~~~~!!”

Phi Lũ Bạo Liệt Quyền~~~~!!”

păng~~~~!!

“vẫn không được là sao? Má ơi, sao hôm nay con xui thế này~~~~!!”

Dương Kiệt không ngừng gào thét trong lòng, nhưng vẫn nhanh chóng lặp lại hành động lúc nãy, liên tục áp sát, thi triển tuyệt học, nhưng thời gian duy trì trạng thái X 4 không còn quá nhiều, chân khí cũng tiêu hao không ít, nếu như không thể kết thúc sớm trận đấu, chắc chắn sẽ là người bại trận.

“A~~~~ Phi Lũ Bạo Liệt Quyền~~~~!!”

Păng~~~~!!

“Đỉnh dong, kích hoạt hiệu ứng đẩy lùi và té ngã!!” Câu thông báo của hệ thống tựa như tiếng hát du dương trên thiên đàng cất vang, đôi mắt của Dương Kiệt lập tức rực sáng như bóng đèn pha, nhìn thấy con rối bị đẩy lùi về phía sau năm mét rồi té ngã bất động trên mặt đất, thời cơ dứt điểm đã tới, còn chờ gì nữa~~~~!!

“Phi Lũ Xung Thiên Pháo~~~~!!

Rầm~~~~ Rầm~~~~ Rầm~~~~...

Mỗi bước chạy của cái cơ thể nặng 360kg đều khiến cho mặt đất phải rung chuyển, khi cách con rối còn khoảng nửa mét, hai chân nhún mạnh xuống tung mình lên không trung, từ trên cao rơi xuống đề thẳng vào con rối ở phía dưới.

Rầm~~~~~!!

Tiếng va đập vang động trời đất vang lên, bên tai vang lên câu thông báo kích hoạt hiệu ứng choáng váng vào con rối, không chút do dự, bời thêm một cú Phi Lũ Bô Dưa Đại Pháp bổ thẳng vào đầu của nó, cái đầu lập tức tựa như quả dưa bị người dùng gậy đập mạnh vào, vỡ nát tung tóe, cơ thể co giật vài cái rồi ngưng hẳn, kết thúc trận chiến, và cũng là lúc thời gian duy trì trạng thái X 4 đã đạt tới đỉnh điểm, trực tiếp quay trở về trạng thái bình thường, Dương Kiệt tựa như bị trút hết sức lực trong người, hai chân run rẩy không trụ vững ngồi ngã mông xuống đất, hít thở như chưa từng được thở vậy.

Cùng lúc đó, tên phụ trách kiểm tra ở bên ngoài vẫn không ngừng liên tưởng cảnh tượng Dương Kiệt bị hành hạ đánh đập tới nỗi kêu cha khóc mẹ, chỉ là trong lòng vẫn không kèm được cảm thấy khó hiểu: “Ủa, sao giờ này vẫn chưa thấy con heo mập đó bị tổng cô ra khỏi phòng thử thách vậy cả? Chẳng lẽ sức chịu đựng của nó đáng sợ như thế sao?”

“Lê chấp thị, người đang tiến hành kiểm tra trong phòng là ai thế?” Trong lúc hấn đang dúi mày suy nghĩ về việc vì sao tới giờ Dương Kiệt vẫn chưa bị thất bại, phía sau lưng đột nhiên vang lên 1 giọng nói đầy nghiêm nghị, khiến hấn giật mình hoảng hốt, vội vã quay đầu lại nhìn, phát hiện một người đàn ông chạc tuổi năm mươi, thân hình gầy gò như da bọc xương, nhưng đôi mắt rất có thần, trên người mặc bộ đồ dành cho các vị trưởng lão nội môn, đang dùng ánh mắt hiếu kỳ khó hiểu nhìn chằm chằm vào căn phòng thử thách ở trước mặt.

“Lê Minh Tân, bái kiến Triệu trưởng lão.” Người đàn ông đó chính là vị trưởng lão nội môn phụ trách khu vực thử thách như bên khu vực tạp vụ này, chức trọng quyền cao, là cấp trên của tên Lê Minh Tân này, không ngờ một người bận rộn như ông ta lại xuất hiện ở khu vực thử thách đệ tử tạp vụ, rõt cuộc là chuyện gì đã xảy ra thế này.

“Rốt cuộc ai là người đang tiến hành thử thách trong phòng vậy?” Trong lúc Lê Minh Tân đang suy nghĩ nguyên nhân đã khiến cho Triệu trưởng lão có mặt ở nơi này, câu hỏi của ông ta lại lần nữa vang lên.

“Dạ dạ, chính là một tên đệ tử tạp vụ tên Dương Kiệt ạ.” Lê Minh Tân không dám chần chừ, vội vã đáp.

“Dương Kiệt ... Dương Kiệt Cái tên sao nghe quen quen thế nhỉ?” Triệu trưởng lão khẽ dúm mày hồi tưởng lại, cảm thấy cái tên này dường như đã nghe qua ở đâu thì phải.

Lẽ ra thử thách của một tên đệ tử tạp vụ không thể nào kinh động tới một trưởng lão nội môn như ông ta, chỉ là thành tích của những căn phòng thử thách đều được kết nối với nhau, khi Dương Kiệt vượt qua được gian phòng thứ năm, đã gây chú ý tới Triệu trưởng lão, suốt mấy ngàn năm nay, số người vượt qua được gian phòng số bốn đã đếm trên đầu ngón tay, còn gian phòng thứ năm từ lúc Thánh Hóa Tông sáng lập tới nay, chưa bất kỳ đệ tử tạp vụ nào có thể vượt qua được, nên Triệu trưởng lão lập tức nhận ra rằng không chừng có thể là một thiên tài bị chôn vùi, nên nhanh chóng từ trong nội môn chạy tới khu vực đệ tử tạp vụ này, để xem xem mặt mũi tên thiên tài đã xuất sắc vượt qua gian phòng thứ năm, thậm chí tiếp tục khiêu chiến gian phòng thứ sáu là ai.

Độ khó của những gian phòng thử thách Triệu trưởng lão đều nắm rõ, từ một tên đệ tử tạp vụ có thể vượt qua được gian phòng thứ năm, tuyệt đối không phải những tên không có giá trị đào tạo mà mọi người thường tưởng, cho dù đệ tử tạp vụ không có võ hồn đi nữa, cũng chưa chắc là không thể đứng trên đỉnh điểm của tông môn.

Mày có võ hồn thì sao? Cho dù tao không có võ hồn đi nữa, chỉ cần cảnh giới tao cao hơn mày cả chục cấp, có võ hồn cũng phải chết dưới tay ta.

Mặc dù đại đa số người trên đại lục Huyền Thiên này đánh giá thiên tài thông qua võ hồn, nhưng cũng có một số ít người lại có suy nghĩ khác.

Cho dù thiên tài cỡ nào, nếu như không cố gắng, không có chí cầu tiến, lỡ là việc tu luyện, thành tựu sau này chưa chắc có thể sánh bằng những người không có võ hồn nhưng tu luyện một cách cù cật gian khổ.

Đó là lý do vì sao Thánh Hóa Tông thành lập tức một khu vực đệ tử tạp vụ, cho cơ hội những đệ tử tạp vụ trở thành đệ tử ngoại môn, một khi đã trở thành đệ tử ngoại môn, sẽ được đào tạo bồi dưỡng như những thiên tài có võ hồn khác.

Và bản thân Triệu trưởng lão, cũng từng là một đệ tử tạp vụ đi lên, có được địa vị ngày hôm nay, tất cả đều nhờ vào những giọt mồ hôi xương máu không ngừng nghỉ của mình gầy dựng lên, ngay cả những vị trưởng lão có võ hồn cũng chưa chắc dám lớn tiếng ở trước mặt ông ta.

cho nên ông ta hiểu rõ rằng, để trở thành kẻ mạnh một phương, quan trọng nhất không phải là có võ hồn hay không, mà là phải có cái tâm, ý chí cầu tiến mãnh liệt, không màng gian nan hiểm nguy, kiên quyết bước lên không lùi bước, cộng thêm duyên may nghịch thiên không trừ một ai, đó mới là yếu tố quan trọng để trở thành một kẻ mạnh thực thụ.

Nên ngày thường Triệu trưởng lão vẫn thường xuyên quan tâm tới khu vực thử thách dành cho đệ tử tạp vụ này, mỗi khi có đệ tử tạp vụ tiến thành thử thách đều dành thời gian quý báu ra theo dõi, hy vọng ngày nào đó bắt gặp một thiên tài thực thụ bị chôn vùi, và khi phát hiện ra người mình cần tìm, nên đã nhanh chóng bỏ bê tất cả chạy tới khu vực đệ tử tạp vụ, hy vọng có thể nâng đỡ, đào tạo, tạo cơ hội cho thiên tài bị chôn vùi đó trở thành kẻ mạnh một phương cũng không chừng.

“À há, ta nhớ ra rồi, Dương Kiệt, chính là tên đệ tử tạp vụ đã cả gan tiến hành “vận thanh thiên”, cuối cùng vẫn có thể toàn mạng vượt qua diễn ra cách nay không lâu đúng không?” Triệu trưởng lão khẽ dúm mày suy nghĩ một hồi, đột nhiên vỗ tay vào đùi cười lớn.

“Vâng vâng, chính là tên Dương Kiệt đó ạ.” Lê Minh Tân vội vã hòa theo Triệu trưởng lão, thái độ vô cùng cung kính thận trọng, tuy nhiên trong lòng có chút thấp thòm không yên, rốt cuộc là con heo mập đó đã làm qua chuyện gì mà có thể gây sự chú ý tới Triệu trưởng lão nhỉ? không lẽ là

Rõ ràng Triệu trưởng lão đã từng nghe qua danh tánh của Dương Kiệt, dám thử thách “vận thanh thiên” và thành công vượt qua, tuyệt đối không phải là một người tầm thường có thể làm được điều đó.

Có ý chí sắt đá, có thực lực không tệ, tuyệt đối là một viên ngọc thô đáng được mài giũa thành tài.

Triệu trưởng lão càng lúc càng cảm thấy hứng thú với Dương Kiệt hơn nữa.

Không bao lâu sau, cánh cửa phòng thử thách từ từ mở ra, một bóng người như trái bóng khổng lồ từ trong phòng bước ra, xuất hiện ngay trước mặt Triệu trưởng lão và Lê Minh Tân.

Người đó không ai khác chính là người đã vượt qua gian phòng số sáu thành công, Dương Kiệt!!

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Kỷ lục vô tiền khoáng hậu

Dương Kiệt có chút bất ngờ khi trong phòng xuất hiện thêm một người đàn ông khác, dùng ánh mắt tò mò hiếu kỳ quan sát đánh giá người đàn ông đó.

Và Triệu trưởng lão cũng quan sát toàn thân trên dưới anh ta, cả hai cứ thế đưa mắt nhìn nhau không nói nên lời nào cả.

“To gan, còn không mau mau tới chào hỏi Triệu trưởng lão.” Lê Minh Tân cảm thấy thời cơ đã tới, vội vã lên tiếng quát tháo Dương Kiệt.

Triệu trưởng lão khẽ dúi mày với thái độ của Lê Minh Tân, còn Dương Kiệt trực tiếp quét ánh mắt sắc lạnh về phía hắn, lạnh lạnh nói: “Vị sư huynh này oai phong quá nhỉ? Ngay cả Triệu trưởng lão còn chưa lên tiếng trách mắng, mà sư huynh đã nhảy ra quát tháo sư đệ rồi, chẳng lẽ sư huynh có quyền lực lớn hơn cả Triệu trưởng lão, có thể thay mặt trưởng lão quyết định mọi việc?”

Nghe xong câu nói của Dương Kiệt, Lê Minh Tân đã chảy đầy mồ hôi lạnh, phát hiện ánh mắt lạnh lùng của Triệu trưởng lão khi nhìn vào mình, lập tức cảm thấy không hay, vội vã lên tiếng phản trần: “Tầm bậy, ta chỉ là”

“Thôi đủ rồi, chuyện đó để sang một bên, lão phu có việc cần hỏi Dương Kiệt.” Triệu trưởng lão không để Lê Minh Tân giải thích, quay sang Dương Kiệt mang theo vẻ mặt ôn hòa hỏi: “Dương Kiệt, nói cho ta biết, cậu đã phải dừng bước ở gian phòng số sáu, đúng không?”

“Cái gì? Dừng bước ở gian phòng số sáu, vậy có nghĩ là” Lê Minh Tân lập tức hiểu rõ nguyên nhân vì sao kinh động cả Triệu trưởng lão phải chạy tới nơi này.

Thì ra là thế, càng nghĩ càng cảm thấy sợ hãi, vì những gian phòng trước đó, hắn đã trực tiếp can thiệp gây khó dễ cho Dương Kiệt, nếu như Dương Kiệt thừa lên cho Triệu trưởng lão, chắc chắn mình sẽ bị xử phạt không nhẹ, nếu như là một đệ tử tầm thường, Triệu trưởng lão không thêm quan tâm thì muốn làm gì thì làm, nhưng bây giờ Dương Kiệt đã vượt qua cả gian phòng số năm, dừng bước ở gian phòng số sáu, điều đó đồng nghĩa với gì, hắn ta biết rõ, chắc chắn Triệu trưởng lão sẽ nhúng tay vào, và tới lúc đó thì

Lê Minh Tân không dám tiếp tục suy nghĩ nữa, đồng thời thâm và vào miệng mình vài cái, ai biết đã làm sai quy trình mà còn muốn chà đạp chột Dương Kiệt thêm vài nhát nữa.

“Bẩm trưởng lão, đệ tử đã may mắn hơn, vượt qua luôn cả gian phòng số sáu rồi ạ.” Dương Kiệt biết rõ không thể che giấu, nên thành thật thừa nhận, thậm chí anh ta cũng không có ý che giấu, vì càng chứng tỏ mình có giá trị, sẽ càng nhận được sự chú ý và đào tạo ở cấp trên trong tông môn, sau này những người muốn đ-ng tới mình, cũng phải suy nghĩ kỹ lại.

Điềm hình là tên Lê Minh Tân này, lúc này nhìn thấy vẻ mặt thấp thỏm không yên của hắn, lập tức hiểu rõ điều gì đã xảy ra.

“Cái gì? Vượt qua luôn cả gian phòng số sáu?” Cả Triệu trưởng lão và Lê Minh Tân cùng kêu thét lên vì kinh ngạc.

Triệu trưởng lão nhanh chóng từ trong kinh ngạc bừng tỉnh lại, tuy vẫn còn có chút khó tin nhưng càng nhìn Dương Kiệt càng cảm thấy hài lòng, ông ta không nghĩ rằng Dương Kiệt dám nói dối, vì quá trình thử thách của đệ tử đều được ghi nhớ lại, chỉ cần kiểm tra lại hình ảnh quá trình thử thách, lập tức có thể tìm ra câu trả lời.

Và lại, Triệu trưởng lão đã đạt tới cảnh giới tông sư cấp 6, nghĩa là cao hơn tới 21 cấp so với Dương Kiệt, nên bí pháp kiểm thức thực đã vô tác dụng đối với ông ta, cảnh giới tiên thiên tầng thứ 5 đã phơi bày trước mặt ông ta, nên khi biết rõ thực lực của Dương Kiệt, cộng thêm chút thủ đoạn và may mắn, có thể vượt qua gian phòng số sáu cũng không phải là chuyện không thể.

Chỉ là ông ta nghĩ hoài nghi không thấu, một tên đệ tử tạp vụ, có thể trong một thời gian ngắn đạt tới cảnh giới tiên thiên tầng thứ 5 sao? Chắc đã có được cơ duyên không nhỏ khi đi thí luyện trong khu rừng ma thú rồi nhỉ?

“Không thể nào, không thể nào như thế được, chẳng lẽ có gian lận trong này.” Lê Minh Tân tựa như người mất hồn, miệng không ngừng lẩm bẩm nói.

Hoàn toàn không nhận ra rằng những câu nói của hắn đã lọt hết vào tai của Triệu trưởng lão, sắc mặt của ông ta càng lúc càng khó coi, càng lúc càng cảm thấy bất mãn với tên chấp thị này.

Gian lận, mày thử vào trong đó gian lận cho tao xem thử coi.

Lời nói của hắn không chỉ nghi ngờ Dương Kiệt, thậm chí còn nghi ngờ cả sự công bằng và năng lực của tông môn, sau vụ việc này không chết cũng tàn ma đại.

“Bẩm Triệu trưởng lão, đệ tử có một việc muốn hỏi ạ.” Dương Kiệt cũng không có ý định tha cho tên Lê Minh Tân này, quyết định bồi thêm một cú cho hắn xuống đáy bùn luôn.

Quả nhiên, nghe thấy Dương Kiệt có việc muốn hỏi Triệu trưởng lão, Lê Minh Tân từ trong cơn hoang mang bừng tỉnh lại, sắc mặt tái mét không ngừng phóng ánh mắt van xin về phía anh ta.

“Chuyện gì cứ hỏi.”

Mặc kệ ánh mắt van xin của Lê Minh Tân, Dương Kiệt chấp tay lạnh lạnh hỏi: “Xin hỏi trưởng lão, vì sao đệ tử thử thách trong gian phòng thứ nhất phải một lúc đối phó với năm con rối tiên thiên tầng thứ 1, gian phòng thứ hai là ba tiên thiên tầng thứ 2, phòng thứ ba là ba tiên thiên tầng thứ 3, ý của đệ tử là, chẳng lẽ tiêu chuẩn thử thách của đệ tử tạp vụ lại cao tới mức độ thế sao? chẳng lẽ thực lực của đệ tử tạp vụ còn đáng sợ hơn cả đệ tử ngoại môn, có thể chiến đấu cùng một lúc với nhiều đối thủ cùng cấp hay trên cấp như thế?” Vừa nói vừa phóng ánh mắt đầy khiêu khích về phía Lê Minh Tân.

Dương Kiệt không phải thánh mẫu, cũng không phải phạt từ từ bi rộng lượng, người ta tát má bên phải của mình còn đưa má bên trái cho hắn tái luôn,

những ai đắc tội với anh ta, đều tìm cách trả thù ngay tức khắc, cái gì quân tử trả thù mười năm chưa muộn gì đó chỉ là nhảm nhí, bố mày có thù sẽ trả ngay tức khắc, thậm chí trả lại gấp mười lần, trăm lần.

Quả nhiên, nghe xong lời nói của Dương Kiệt, sắc mặt của Triệu trưởng lão đã trầm đen như than, quét ánh mắt sắc lạnh về phía Lê Minh Tân đang toàn thân run rẩy, sắc mặt tái mét, lập tức hiểu rõ những lời nói của Dương Kiệt không phải là vô căn cứ, xem như có sự lạm dụng quyền lực ở đây rồi đây.

“Lê chấp thị, chuyện này là như thế nào?” Triệu trưởng lão mang theo giọng nói lạnh lùng vô tình cảm nói, ngay lập tức một khí thế đáng sợ của một tông sư tăng thứ 6 phát tán ra, phong tỏa cả gian phòng, Lê Minh Tân toàn thân ướt đầm mồ hôi, hai hàm răng đánh vào nhau liên hồi, suýt chút chịu đựng không nổi phải quỳ ngã xuống đất.

Còn Dương Kiệt tuy cũng nằm trong vùng phong tỏa của khí thế của một tông sư cao cấp, nhưng vì khí thế đó chủ yếu tập trung vào Lê Minh Tân, nên chỉ khẽ run rẩy vài cái, nhanh chóng vận hành chân khí trong cơ thể chống cự thứ khí thế đáng sợ đó, cộng thêm đã từng một thời gian ở bên cạnh Kiều Phong, đã phân nào quen thuộc với khí thế của một đại tông sư, nên không xảy ra tình trạng mất mặt như Lê Minh Tân.

Triệu trưởng lão có chút kinh ngạc với thực lực của Dương Kiệt, tuy khí thế của mình không nhắm vào hắn, nhưng cũng tuyệt đối không phải là một tiên thiên yếu ớt có thể chống cự được, lúc này không kềm được coi trọng anh ta hơn nữa.

“Dạ ... dạ Đệ tử” Cuối cùng Lê Minh Tân cũng chịu đựng không nổi quỳ ngã xuống đất, toàn thân run lên cầm cập, nhất thời không biết dùng lời lẽ nào để biện minh cho bản thân.

Hắn không dám chối cãi, vì ma thạch ghi nhớ đã ghi nhớ rõ ràng quá trình kiểm tra của từng người, chỉ cần mở ma thạch ghi nhớ ra xem, mọi chuyện sẽ sáng tỏ, nếu như lúc này còn ngoan cố chối cãi, sự thực phang thui ra chẳng giữ không giữ được vị trí, thậm chí mất luôn cả mạng.

Chỉ là trong lòng lúc này cảm hận tột cùng đối với Dương Kiệt, chính tên khốn đó đã khai ra hết tội lỗi của mình cho Triệu trưởng lão biết, nếu như hắn ngoan ngoãn yên lặng, thì mình đâu phải rơi vào cảnh khốn khổ này chứ?

Hắn hoàn toàn không nghĩ rằng chính bản thân lão là người có lỗi trong vụ việc này.

Ngoại trừ Dương Kiệt ra, hắn còn hận luôn cả tên Vô Nghĩa Hy, chính vì tên khốn đó là bắt nguồn cho rắc rối này.

“Không cần phải giải thích nữa, bắt đầu từ hôm nay, ngươi không còn là chấp thị ở nơi này nữa. hãy cút đi Phong Hòa Động bế quan một thời gian đi.” Triệu trưởng lão vô cùng quả quyết nói.

“Cái ... cái gì, Phong hòa Động ...” Lê Minh Tân tựa như vừa nghe được tin đáng sợ nhất trên đời, toàn thân run lên cầm cập, thậm chí ở giữa quần đã xuất hiện vệt dịch thể màu vàng khai nồng.

Phong Hòa Động, chính là nơi chấp hành hình phạt dành cho những đệ tử đã phạm trọng tội trong tông môn, nói cho đẹp mặt thì gọi là bế quan, nhưng thật ra là phải ở trong đó chịu đựng những cơn gió lốc đáng sợ tạt thẳng vào người, đau tới nổi khắc cốt chi tâm.

Chưa hết =, lại còn phải hứng chịu những tia lửa mấy chục ngàn độ thiêu đốt, thậm chí có thể đốt cháy cả linh hồn. Tất nhiên, ở nơi này đặc biệt này lại vô cùng an toàn, người chịu hình phạt hoàn toàn không cần lo lắng tới tính mạng của mình.

Chỉ là, cảm giác sống không bằng chết mới đáng sợ, cho nên những người từng vào trong đó một thời gian khi trở ra đều trở thành thân tàn ma dại, thậm chí có không ít người chịu đựng không nổi bị hóa điên trong đó.

Nếu như chỉ mất vị trí ở nơi này, còn có thể chấp nhận được, cùng lắm đợi một thời gian chuyện này lắng xuống, lại chạy quan hệ ở phía trên sắp xếp một công việc khác an nhàn hơn, còn giờ bị phạt phải vào phong hòa động bế quan, tuyệt đối không phải là tên Lê Minh Tân có thể chịu đựng nổi.

không còn cách nào khác đành cắn răng nói: “Triệu ... Triệu trưởng lão, đệ tử là người của Nghiêm trưởng lão phái xuống, Triệu trưởng lão quyết định hình phạt như thế, có chút không ổn đấy ạ.” Khi nhắc tới từ “người của Nghiêm trưởng lão”, hắn đặc biệt nhấn mạnh mấy từ đó.

“Ý của ngươi là định dùng Nghiêm trưởng lão ra hăm dọa ta sao?” Đôi mắt của Triệu trưởng lão lóe qua tia sáng sắc lạnh.

Nghiêm trưởng lão, cũng là một trong những vị trưởng lão có quyền lực trong nội môn, có địa vị ngang hàng với Triệu trưởng lão, chỉ là vị Nghiêm trưởng lão này có một tính cách vô cùng hiểm độc, thích kéo bè kết phái, không ít đệ tử nội môn là người của ông ta.

Quan trọng nhất là, lão vô cùng háo sắc, đã không ít nữ đệ tử xinh đẹp đã từng bị ép buộc bước lên giường lão, để đổi lại sự bình yên và tài nguyên tu luyện.

Còn những người từ chối, đều bị những người ở phía dưới lão đàn áp hành hạ tới nỗi không góc đầu lên nổi, thậm chí phải oan ức rời khỏi tông môn, không phải ai cũng đủ dũng khí để “vận thanh thiên” đòi lại công bằng cho mình.

Hành động của Nghiêm trưởng lão khiến không ít trưởng lão trong nội môn cảm thấy ngứa mắt, chỉ là đối phương là một trưởng lão chức trọng quyền cao, nghe nói phía sau có một thái thượng trưởng lão đỡ lưng, đệ tử ở phía dưới không ai dám đứng ra làm chứng, nên đành nhắm mắt bỏ qua.

Và Triệu trưởng lão là một trong những người có suy nghĩ thù địch với Nghiêm trưởng lão, cho rằng lão đã gây ảnh hưởng tới mặt mũi và uy nghiêm của đại đa số trưởng lão trong tông môn.

Ngày thường quan hệ giữa Nghiêm trưởng lão và Triệu trưởng lão không tốt đẹp là bao, tuy không tới nỗi gặp mặt là đánh nhau, nhưng cãi nhau chắc chắn là có.

“Không dám, không dám, chỉ là đệ tử cho rằng Triệu trưởng lão không nên vì chuyện con con như thế này mà gây ảnh hưởng tình cảm giữa các vị trưởng lão trong tông môn thôi ạ.”

“Thú thật với Triệu trưởng lão, đệ tử có quan hệ không nhỏ với Nghiêm trưởng lão, nên nếu Triệu trưởng lão quả quyết xử phạt đệ tử, đệ tử e rằng Nghiêm trưởng lão sẽ trực tiếp nhúng tay vào, làm ảnh hưởng tới quan hệ đôi bên, quả thật không đáng ạ.”

Nghĩ tới địa vị của người đỡ lưng phía sau, Lê Minh Tân tỏ ra tự tin hơn, không còn mang theo thái độ quá sợ hãi đối với Triệu trưởng lão nữa.

Nghe xong lời nói của Lê Minh Tân, Triệu trưởng lão có chút do dự.

Quả thật, đối phương chỉ là một đệ tử ngoại môn tiên thiên tầng thứ 4 đã được sắp xếp vào vị trí này, quan hệ với Nghiêm trưởng lão tuyệt đối không nhỏ, nếu như tự ý xử phạt người của Nghiêm trưởng lão, chẳng khác vào tát vào mặt của lão ta.

Tuy Triệu trưởng lão không sợ lão, nhưng vì một đệ tử mới gặp mặt lần đầu mà làm ảnh hưởng quan hệ nghiêm trọng giữa đôi bên, quả thật có chút không đáng.

Vì phía dưới của Triệu trưởng lão còn vô số đệ tử đích truyền, vô số người phụ thuộc, nếu như Nghiêm trưởng lão muốn kiểm chuyện, chỉ cần cho người ở phía dưới gây chuyện với người ở phía dưới của mình, sẽ gây ra hậu quả nghiêm trọng.

Nói một cách chính xác là, Triệu trưởng lão vẫn chưa nhìn nhận đúng giá trị của Dương Kiệt, nếu như Dương Kiệt là một thiên tài có võ hồn cấp 5, cấp 6 thử xem, đừng nói là Nghiêm trưởng lão, thậm chí những người có địa vị cao hơn Nghiêm trưởng lão, vì lôi kéo một đệ tử thiên tài về phía mình cũng dám trở mặt ngay lập tức.

Chỉ là trọng lượng của Dương Kiệt vẫn chưa đủ để Triệu trưởng lão bắt chấp tất cả vì anh ta mà thôi.

Nhìn thấy Triệu trưởng lão tỏ vẻ do dự, Lê Minh Tân lập tức cảm thấy có cơ hội, vội vã nói: “Bẩm trưởng lão, đệ tử cảm thấy lần này có lỗi khi làm không tốt quá trình tiến hành kiểm tra này, nên đồng ý bồi thường một số lợi ích cho Dương Kiệt sư đệ, để tỏ lòng thành muốn hối lỗi này ạ.”

Nhìn thấy Lê Minh Tân đã tạo thế cho mình xuống nước, cũng không muốn làm quá, nên đành quay sang Dương Kiệt trầm giọng hỏi: “Dương Kiệt, Lê Minh Tân đã nhận ra lỗi lầm của mình, đồng ý bồi thường cho ngươi, theo ý kiến ta, chuyện này nên bỏ qua, thế nào?”

Dương Kiệt này giờ vẫn yên lặng đứng ở một bên chờ đợi sự đàm phán giữa Triệu trưởng lão và Lê Minh Tân, đặc biệt là nhìn thấy Triệu trưởng lão tỏ vẻ do dự khi nghe đối phương nhắc tới là người của Nghiêm trưởng lão gì đó, lập tức nhận ra rằng xem ra muốn một gây đập chết tên khốn đó là điều không thể.

Lúc này nghe thấy lời gợi ý của Triệu trưởng lão, khẽ cúi mày suy nghĩ một hồi, giả vờ lộ ra vẻ bất cam khó xử nói: “Thực ra đệ tử cũng muốn theo lời trưởng lão hòa giải, chỉ là đệ tử bị đối xử bất công bằng như thế này, nếu như...”

“Yên tâm, lão phu sẽ yêu cầu hắn đền bù thích đáng cho ngươi.” Là một người dày dặn kinh nghiệm như Triệu trưởng lão, tất nhiên là hiểu rõ Dương Kiệt muốn gì rồi, trong lòng không kèm được coi trọng anh ta hơn nữa.

Biết nhìn vào thời thế, cơ được dân được, đầu óc linh hoạt, đồng thời không quên nói rộng lợi ích cho bản thân, tuyệt đối là một con cáo già gian hiểm, hoàn toàn khác xa với vẻ ngoài “trung hậu hiền lành”.

“Dương Kiệt đã đồng ý hòa giải, tới lượt ngươi hãy chứng tỏ thành ý của mình rồi đây.” Nhìn thấy Dương Kiệt đã chấp nhận đề nghị của mình, thái độ của anh ta khiến Triệu trưởng lão cảm thấy hài lòng, tất nhiên là hết lòng tranh giành lợi ích cho anh ta rồi, quay sang Lê Minh Tân trầm giọng nói.

Lê Minh Tân mang theo vẻ mặt đau xót từ trong túi càn khôn rút ra một lọ đan dược, giao qua cho Triệu trưởng lão, Triệu trưởng lão mở nắp ra xem, phát hiện trong đó có tới một trăm viên tích khí đan trung cấp, một viên tích khí đan sau khi luyện hóa tăng 5000 điểm, một trăm viên là 500000 điểm, hoàn toàn có thể thăng thêm một cấp nữa.

Một viên tích khí đan phải dùng 100 điểm tích lũy để trao đổi trong tông môn, một trăm viên là 10000 điểm, tuyệt đối không nhỏ đối với một đệ tử ngoại môn, thậm chí có nhiều người chưa chắc có đủ số điểm đó trên người, cái thành ý này vừa đủ trọng lượng rồi đây.

“Cảm thấy thế nào?” Quay sang ném lọ đan dược qua cho Dương Kiệt, hỏi, không quên phóng ánh mắt đầy ngụ ý “đủ là được rồi, đừng quá đáng.”

Dương Kiệt kiểm tra lại đan dược, đôi mắt rực sáng như bóng đèn pha, không ngờ lại có thần tài tới phát tiền cho mình, quả thật là một ngày may mắn, chỉ mong ngày nào cũng có một vài vụ như thế này thì hay biết mấy, không cần phải lo lắng thiếu thốn tài nguyên để thăng cấp nữa.

Nếu như để Lê Minh Tân biết được Dương Kiệt xem mình như thần tài, còn mong ước ngày nào cũng tới gây sự kiểm chuyện với mình, chắc chắn sẽ tức tới phun máu ngất xỉu tại chỗ.

Mẹ kiếp, 10000 điểm tích lũy đấy, mình phải chờ vết nhận hối lộ gần một năm trời mới có được số điểm đó, vậy mà còn định mong mình biến thành thần tài ngày nào cũng đến phát tiền nữa sao?

“Mức bồi thường này vô cùng hợp lý, đệ tử không có ý kiến gì nữa ạ. Chỉ là, chỉ sợ Lê sư huynh cảm thấy bất cam sau này lại tới gây chuyện với đệ tử nữa thì sao ạ?” Dương Kiệt bỏ lọ đàn dược vào túi cần khôn của mình, chấp tay thi lễ mỉm cười nói với Triệu trưởng lão, đồng thời không quên nhấn mạnh sự trả thù sau này của Lê Minh Tân.

Triệu trưởng lão quét ánh mắt sắc lạnh về phía Lê Minh Tân, hần vội vả xua tay lắc đầu nói: “Không dám, không dám, đệ tử hứa là sau này sẽ không gây sự làm khó dễ Dương sư đệ nữa.”

Đừng có giỡn chứ, bị một lần tổn tới già rồi, hơn một nửa tài sản không cánh mà bay đi mất, thêm vài lần nữa bán nhà nhảy lầu còn không xong.

Và lại đối phương có thể vượt qua gian phòng thứ sáu, tuyệt đối là một thiên tài hiếm gặp, lại nhận được sự nhìn nhận của Triệu trưởng lão, chỉ có thẳng diện mới tiếp tục đi gây sự với người ta.

Ai muốn làm việc này thì làm, nói chung bố mày không chơi nữa.

Triệu trưởng lão hài lòng gật đầu, còn Dương Kiệt lộ ra vẻ tiếc nuối vô hạn, mép miệng của Lê Minh Tân khẽ co giật vài cái, trong lòng không ngừng gào thét: “Về mặt của mày là ý gì đây? Tao không đi gây sự kiếm chuyện với mày nữa còn chưa hài lòng nữa sao? Bộ định biến tao thành thần tài phát tiền thật sao?”

Khẽ dúm mày suy nghĩ một hồi, Triệu trưởng lão quay sang Dương Kiệt trầm giọng nói: “Dương Kiệt, theo ý của lão phu thế này nhé, lão phu sẽ ra tay xóa đi hình ảnh thử thách hai vòng cuối của ngươi, công khai với bên ngoài rằng ngươi chỉ vượt qua được gian phòng số bốn, ngừng bước ở gian phòng số 5, tất nhiên, phần thưởng điểm tích vẫn sẽ giao đủ cho ngươi, ý ngươi thế nào?”

Dương Kiệt lập tức hiểu rõ ý của Triệu trưởng lão muốn gì, ông ta đang muốn bảo vệ mình, không muốn mình chơi trội quá đáng, phải biết rằng lòng đố kỵ của con người vô cùng đáng sợ, nếu như để cho những thiên tài khác biết được mình phá vỡ mọi kỷ lục suốt mấy ngàn năm trong tông môn, họ sẽ nghĩ sao?

Tâm phục khẩu phục mới là lạ á.

Mày chỉ là một tên đệ tử tạp vụ quen, còn tui tao là thiên tài trong thiên tài, mày dám làm những việc mà tui tao không làm được, định qua mặt ngồi lên đầu tui tao sao? Tao không phục, tao sẽ thách đấu với mày!

Có thể tưởng tượng ra rằng, nếu như để việc mình vượt qua mọi thử thách trong thử thách kiểm tra, chắc chắn sẽ khiến cho Thánh Hòa Tông dậy sóng, tuy sẽ nhận được sự quan tâm nhìn nhận ở phía trên, trọng tâm đào tạo bồi dưỡng mình, nhưng đồng thời sẽ có biết bao rắc rối sẽ ập thẳng vào đầu mình, tuy mình không sợ rắc rối, nhưng nếu như có thể, tuyệt đối không dấn thân vào rắc rối liên miên không ngớt này.

Thú thật, chỉ công khai ra rằng mình vượt qua được gian phòng thứ 4 thôi cũng đủ để nhận được sự coi trọng của phía trên, đồng thời lôi kéo không ít rắc rối về phía mình rồi. Và quan trọng nhất là, tông môn có trọng tâm đào tạo mình cỡ nào đi nữa cũng không bằng một lần đi tới khu rừng ma thú giết quái thăng cấp.

Lợi ích và cái hại không cân bằng, không đáng.

Sau khi vào tới ngoại môn chắc chắn sẽ không ít tên nghe được tin kéo tới gây chuyện với mình cho mà xem.

“Đệ tử xin tuân theo ý của trưởng lão ạ.” Sau khi cân nhắc được mất, Dương Kiệt chấp tay thi lễ tôn kính nói.

Dương Kiệt thật lòng cảm kích Triệu trưởng lão, từ lúc ông ta xuất hiện tới đây đều tỏ thái độ ủng hộ đứng về phía mình, tuy không thể vì mình mà đi đắc tội một trưởng lão khác, trừng phạt Lê Minh Tân một cách thích đáng, nhưng thử đặt mình vào trường hợp của Triệu trưởng lão xem, có thể vì một người mới gặp mặt lần đầu mà đi đắc tội một kinh địch đáng sợ không chứ?

Câu trả lời là không! Và lại, nếu như Triệu trưởng lão không có mặt ở đây, mình có nhận được đền bù của Lê Minh Tân hay không cũng là một vấn đề, thậm chí không chừng bị hần tìm cớ gây khó dễ vu oan mình gian lận trong lúc thí luyện cũng nên.

Mình không thể lúc nào cũng dựa dẫm vào “vận thanh thiên” để đòi công bằng cho bản thân chứ? Khoan nói tới việc mình có chịu đựng nổi những cơn đau đáng sợ sống không chết thêm lần nữa, cứ hễ một chút là sử dụng “vận thanh thiên” đòi công bằng, những đại ca ở phía trên sẽ nghĩ gì?

Bộ “vận thanh thiên” sáng lập ra là để người muốn dùng là dùng sao? Điều đó chẳng khác nào chứng tỏ bọn ta bất tài vô dụng, để cho tông môn tràn đầy oan ức, thiên hạ sẽ coi Thánh Hòa Tông bằng cấp mắt như thế nào? Sử dụng “vận thanh thiên” không chỉ đắc tội một người, mà là đắc tội một tập thể rộng lớn trong tông môn đấy.

Triệu trưởng lão càng nhìn Dương Kiệt càng thấy vừa mắt, thậm chí đưa ra yêu cầu như thế này là có chút tư lợi cho bản thân, nếu như che giấu việc này, để không kinh động tới phía trên, thì duy nhất một mình Triệu trưởng lão biết được giá trị của Dương Kiệt, sau đó từ từ theo dõi quan sát, nếu như cảm thấy anh ta đã đạt yêu cầu, sẽ nắm lợi thế chủ động khi tranh giành một thiên tài về phía mình.

Ngoài ra, ông ta cũng không muốn tạo quá nhiều áp lực lên vai Dương Kiệt, đành rằng có áp lực mới có tiến bộ, nhưng chỉ nên giữ ở mức độ thích hợp nào đó, nếu như áp lực quá nặng, vượt qua được thì không sao, nếu không vượt qua được thậm chí có thể mất đi một thiên tài, ông ta muốn tạo điều kiện tốt cho Dương Kiệt phát triển, cho anh ta áp lực nhưng không quá đáng, và với thành tích vượt qua gian phòng thứ bốn là vừa đủ, chứ với bằng thành tích kinh thiên động địa vượt qua gian phòng thứ sáu công khai ra ngoài, e rằng có thể thu hút luôn cả những đệ tử chân truyền ra tay đàn áp, không phải ai cũng đủ rộng lượng chỉ vì lợi ích tông môn quên cả bản thân, muốn nhìn thấy một thiên tài có tiềm năng đề đầu cười cổ mình cả.

“Chỉ là” Khê đưa mắt liếc nhìn Lê Minh Tân, ngụ ý nói rằng cẩn thận tên này.

Triệu trưởng lão quét ánh mắt sắc lạnh về phía Lê Minh Tân, không đợi ông ta lên tiếng hấn vọt và tạo ra tư thế thể độc: “Đệ tử Lê Minh Tân tuyên thệ với trời đất, tuyệt đối không để lộ ra thành tích kiểm tra của Dương Kiệt, nếu như làm trái lời, suốt đời không thể tiếp tục tiến bộ trong tu luyện nữa.”

chú ~~~!!

Trên vầng trán của Lê Minh Tân xuất hiện một dấu ấn kỳ lạ, nhấp nháy vài cái rồi biến mất hẳn, chứng tỏ trời đất đã chấp nhận lời thề của hắn.

Nếu như hắn không giữ lời, thiên đại pháp tắc trên đại lục Huyền Thiên sẽ không tha cho hắn.

Nhẹ thì cảnh giới bị thụt lùi, suốt đời không thể tiến bộ, nặng hơn thậm chí có thể thành tàn phế, cho dù là một trong hai kết quả đó, cũng không phải là hắn có thể hứng chịu nổi.

Triệu trưởng lão gật đầu hài lòng với sự biết điều của Lê Minh Tân, quay sang Dương Kiệt nói: “Hãy giao tám thẻ bài đệ tử cho lão phu, để lão phu nâng cấp thành thẻ bài đệ tử ngoại môn, đồng thời giao phần thưởng điểm tích lũy trong thử thách cho người.”

Dương Kiệt vội vã đưa tám thẻ bài cho Triệu trưởng lão, ông ta cầm lấy tám thẻ bài khê dùng chân nguyên của mình truyền thẳng vào tám thẻ bài để kích hoạt điều kiện thăng cấp, chỉ thấy tám thẻ bài bằng gỗ trước kia lập tức thay đổi bằng tám thẻ bài bằng đồng, lại quét 80000 điểm tích lũy vào trong đó, giao lại cho Dương Kiệt.

Dương Kiệt phấn khích cầm lấy thẻ bài của mình, thử truyền chân khí vào trong đó kiểm tra, phát hiện trong thẻ xuất hiện thêm con số 80000, tương đương với 80000 điểm tích lũy, một tài sản khổng lồ đối với một đệ tử ngoại môn.

Vì không phải ai cũng đủ can đảm và đủ thực lực để tiến hành thử thách để lấy điểm thưởng.

Tuy trong ngoại môn cũng có những nơi tiến hành thử thách để nhận điểm thưởng như thế này, nhưng độ khó tăng lên gấp nhiều lần so với nơi thử thách ở đệ tử tạp môn, đại đa số người vượt qua được gian phòng số ba đã là cao thủ một phương, còn một lúc vượt qua sáu căn phòng ư? Chỉ có đệ nhất cao thủ ngoại môn làm được mà thôi, mà cảnh giới của người đó đã đạt tới tiên thiên tầng thứ 10 đỉnh điểm, chỉ còn nửa bước chân đã có thể đột phá tới cảnh giới chân nguyên, trở thành đệ tử nội môn.

Và lại, những gian phòng thử thách này hằng năm mỗi người chỉ có thể sử dụng một lần, nên không thể lập đi lập lại để tích góp điểm, muốn có điểm tích lũy chỉ còn cách đi làm nhiệm vụ tông môn mà thôi, và điểm tích lũy thường không cao bằng điểm thưởng ở nơi này.

Sau khi giải quyết mọi việc xong xuôi, Triệu trưởng lão dẫn theo Dương Kiệt rời khỏi phòng thử thách, trước khi rời khỏi không quên phóng ánh mắt cảnh cáo về phía Lê Minh Tân, ngụ ý bảo hắn hãy liệu hồn, không muốn nhìn thấy việc này xảy ra thêm lần nữa.

Còn Dương Kiệt bước vỗ nhẹ lên vai hắn, phóng ánh mắt “tôi chờ huynh tới phục thù, đừng quên đó nhé” về phía hắn, khiến hắn giận tới nổi suýt chút lao tới bóp cổ Dương Kiệt tại chỗ.

Sau khi rời khỏi phòng thử thách, Triệu trưởng lão lại nhấn nhủ và cổ động Dương Kiệt vài câu rồi rời khỏi quay trở về khu vực nội môn của mình, còn Dương Kiệt sẽ phải đi tới khu vực ngoại môn để trình diện với trưởng lão phụ trách, đồng thời thu nhận những đãi ngộ dành cho một đệ tử ngoại môn.

“Ra rồi kia, ra rồi kia, Dương sư huynh đã kiểm tra xong rồi kia!!”

“À há, không biết Dương sư huynh đã vượt qua được tới căn phòng nào nhỉ? Phòng số ba hay số bốn nhỉ?”

“Đúng thế, đúng thế, tôi đặt hơn 3000 viên linh thạch cho Dương sư huynh dừng bước ở gian phòng số bốn đấy, hy vọng là sư huynh không làm mình thất vọng.”

“Xi, chắc chỉ dừng bước ở phòng số ba là cùng, bộ tưởng dễ ăn lắm hả, tôi đặt 5000 ở gian phòng số ba đấy.”

Những tiếng gào thét nhiệt tình đầy phấn khích của đám đệ tử có mặt ở đây khiến Dương Kiệt ngờ ngác không biết chuyện gì đã xảy ra.

Cái gì mà 5000 viên linh thạch phòng số ba? Lại còn 3000 ở phòng số 4 nữa chứ? Chẳng lẽ mình biến thành gà chọi để chúng đặt cược rồi sao?

Một đệ tử dường như là chủ độ tử trong đám đông bước ra làm người đại diện, chấp tay thi lễ với Dương Kiệt hỏi: “Xin thay mặt mọi người có mặt ở đây, mọi người đều quan tâm muốn hỏi thành tích của Dương sư huynh là dừng bước ở gian phòng số mấy ạ?” Nói xong câu đó, tên đệ tử này trong lòng thấp thỏm không yên, vì số người đặt độ Dương Kiệt dừng bước ở phòng số ba là cao nhất. Sau đó là phòng số hai, phòng số bốn thì chỉ có vài chục tên, nhưng số lượng không nhiều, thậm chí có vài tên đặt phòng số năm, nhưng cũng chỉ muốn cầu may mà thôi, đặt chơi cho có vì độ ăn khá cao, nhưng hoàn toàn không nghĩ rằng mình sẽ trúng được độ.

Nếu như trúng một trong hai căn phòng đó, đặc biệt là phòng số ba, e rằng hắn phải bán cả quần lót để bồi thường cho những người đặt độ.

Dương Kiệt cũng chẳng che giấu làm gì, vì trước sau gì chuyện này cũng sẽ phang thui ra mà thôi, vô cùng thân nhiên nói: “Vô cùng tiếc nuối, ta chỉ vượt

qua được gian phòng thứ bốn, phải dừng bước ở gian phòng số năm.” Nói xong, thở dài 1 tiếng đầy tiếc nuối.

“ cái gì? gian phòng số 5?”

“ Không thể nào? Có sự nhầm lẫn gì không? Sao có thể là gian phòng số năm được.”

“ Mẹ kiếp, toi rồi, toi rồi, mấy ngàn viên linh thạch của ta đổ sông đổ biển rồi ~~~~~!!”

“ Hề gì, tao đặt hơn 10 ngàn viên ở phòng số ba, trời ơi là trời, cả một gia tài của ta thế là tiêu tan ~~~!!”

“ Này, này, có sự giả dối nào ở đây không? Vượt qua luôn cả gian phòng số bốn, chẳng lẽ phá vỡ kỷ lục mấy ngàn năm của Thánh Hóa Tông sao? Khó tin quá đi.”

“ Đúng thế, đúng thế, chắc chắn có sự giả dối ở đây.”

“ Xi, giả dối? Giả dối bằng cách nào, chẳng bao lâu nữa sẽ có kết quả công bố ra, tới lúc đó mọi chuyện sẽ sáng tỏ, bộ trưởng Dương sư huynh muốn nói gì thì nói sao?”

“ Chỉ là”

khác xa với khuôn mặt đỏ như tôm luộc đầy phấn khích của tên chủ độ, Dương Kiệt thậm chí có thể nghe thấy vô số tiếng đổ vỡ của trái tim, không ít người bất cam gào thét khóc lóc vì tài sản bị nướng sạch vào cờ bạc, nhưng đó chỉ là thiểu số đặt hết tài sản của mình vào độ tưởng rằng sẽ ăn chắc, đại đa số đều chỉ lắc đầu thờ vì vận đen của mình.

Chỉ cá biệt vài tên chỉ định đặt cho vui ở gian phòng số năm đều vui mừng quán quýt vì trúng độ, tất nhiên, trong số đó cũng có vài người trúng độ nhưng vẫn đập đầu than trách vì mình không đặt mua nhiều hơn chút nữa.

Đối diện vô số ánh mắt oán trách của những người có mặt ở đây, Dương Kiệt chỉ nhún nhún vai, sau đó đẩy rùng người đang bao vây trước mặt mình ra, mở lối trực tiếp rời khỏi khu vực tạp vụ để đi tới khu vực ngoại môn.

Có thể trong một thời gian dài, thậm chí có thể là không có, anh ta sẽ không còn tiếp xúc với những người có mặt ở đây nữa, ngoại trừ có ai đó có thể đột phá tới cảnh giới tiên thiên và vượt qua cuộc kiểm tra để đi vào ngoại môn.

Dựa theo tấm bản đồ trong cuốn sổ quy tắc của tông môn phát lúc vừa gia nhập môn phái, vô cùng dễ dàng tìm tới khu vực dành cho đệ tử ngoại môn ở gần eo núi Vọng Nguyệt.

Vô số tòa trang viên được xây dựng ở đây, tuy không lộng lẫy xa hoa bằng những tòa trang viên dành cho đệ tử nội môn, trung tâm hoặc chân truyền, nhưng so với những dãy nhà gỗ đơn sơ ở khu vực tạp vụ, quả thật khác xa một trời một vực, đặc biệt là linh khí ở khu vực này dồi dào hơn gấp nhiều lần ở chân núi, tu luyện ở nơi này một ngày bằng hai, ba ngày ở phía dưới, đó là lý do vì sao đệ tử tạp vụ đã cực khổ tu luyện ngày đêm chỉ để mong có thể đi vào ngoại môn.

“ Đứng lại, đây là khu vực dành cho đệ tử ngoại môn, đệ tử tạp vụ không được phép bước vào.” Lại lần nữa xảy ra trường hợp bị đệ tử phụ trách canh gác chặn đường, cũng may là trước khi đi tới khu vực này Dương Kiệt đã thay lại bộ đồ rách nát của mình, chứ với bộ dạng lúc với quay về tông môn, dám dùng bộ dạng đó bén mảng tới khu vực này, người canh gác không chỉ lên tiếng cảnh cáo, và còn sẽ động tay động chân cho mà xem.

Dương Kiệt lập tức lộ ra nụ cười “ trung hậu thân thiện” đặc trưng của mình, bước về phía trước chấp tay nói: “ Chào hai vị sư huynh, sư đệ vừa mới vượt qua bài kiểm tra ở khu vực tạp vụ, chính thức trở thành đệ tử ngoại môn rồi ạ. Giờ nay tới đây để diện kiến trưởng lão phụ trách khu vực ngoại môn này ạ.”

“ Người ở tạp vụ vượt ải thành công?” Sắc mặt của 2 đệ tử canh gác ôn hòa lại đôi chút, nhưng trong đôi mắt vẫn mang theo những ánh mắt khinh thường quan sát toàn thân trên dưới Dương Kiệt, dường như đã xem nhẹ những người từ tạp vụ đi tới khu vực này.

Hai đệ tử canh gác quan sát Dương Kiệt một hồi, phát hiện ngoại trừ cái thân hình “ siêu mẫu” ra, chẳng có thứ gì nổi bật cả, chắc chỉ là một tên đệ tử may mắn có được kỳ duyên, đột phá thành tiên thiên, những người như thế thường không ít, nhưng khi vào tới khu vực đệ tử ngoại môn, đa số đều ngóc đầu không nổi, chỉ biết cắn răng chịu đựng sự đàn áp ở phía trên mà thôi, chẳng có chút giá trị gì cả, có đi chăng nữa cũng chỉ là chiếc máy rút tiền di động, để cho các đệ tử thiên tài khác bóp chặt hết tài sản trong người mà thôi.

“ Xuất trình thẻ bài.” Một trong hai đệ tử canh gác lạnh lạnh nói.

Mặc dù không hài lòng với thái độ của đôi phương, đặc biệt chỉ là hai tên tiên thiên tầng thứ 2 quèn, chỉ cần vẫy vẫy tay là đủ lấy mạng chúng, nhưng vừa mới vào tới ngoại môn, nhịn được cử nhịn, đợi tới khi nhịn hết nổi thì ... hồ hồ.

Từ trong túi cần khôn lấy ra tấm thẻ bài bằng đồng giao cho tên vừa lên tiếng, hần cảm lấy liếc nhìn vài cái, xác nhận là thẻ bài thật, ném trả lại cho Dương Kiệt, đồng thời không quên dùng tay vừa cầm thẻ bài chà chà lên áo mình, dường như vừa cảm xong một thứ dơ bẩn nào đó.

Ta nhịn!

“ Vào đi, Lý trưởng lão đang ở khu đại diện ở khu vực trung tâm, tự coi bản đồ mà đi tìm, nhưng nhớ kỹ, không được nhìn xuôi nhìn ngược, la cà đâu

đó, nếu như bị các vị sư huynh phát hiện không hài lòng, coi chừng cái mạng chó của ngươi đấy, hừ!!!” Nói xong, mở lối cho Dương Kiệt đi, nhưng không thèm nhìn mặt anh ta nữa.

“Đa tạ hai vị sư huynh.” Dương Kiệt chẳng muốn chấp nhất hai tên này làm gì, thu lại thẻ bài của mình, rảo bước đi thẳng tới khu đại điện ở khu vực trung tâm.

“Xi, dạo gần đây sao mà lắm tên tạp vụ thăng lên đệ tử ngoại môn thế không biết, trước kia một năm chưa chắc có một người, thế mà mới cả tháng nay đã có hai, ba mạng rồi, chẳng lẽ tiêu chuẩn thăng cấp của tông môn đã nới rộng ra, con chó con mèo cũng có thể trở thành đệ tử ngoại môn? Cứ nghĩ phải cùng cấp với mấy tên này là cảm thấy bị sỉ nhục rồi, thật là bức bối, theo ý của tao, tốt nhất là dẹp luôn cái khu vực tạp vụ cho xong, chỉ là những tên phế vật vô dụng thôi mà, làm gì có giá trị đào tạo cơ chứ?” Trong lúc đang rảo bước đi, sau lưng vang lên giọng nói của hai tên đệ tử canh gác, dường như chúng không có ý định che giấu, tiếng nói tuy không to nhưng rất rõ ràng, lọt vào hết tai của Dương Kiệt.

“Mà cũng không đúng, nếu như dẹp luôn khu vực tạp vụ, thì ai sẽ gánh vác những công việc nặng nhọc, làm bia đỡ đạn hoặc phục vụ chúng ta nữa chứ? Theo tao thì chỉ nên cắt đi cái phần đệ tử tạp vụ thăng cấp thành ngoại môn là đủ, những thiên tài như chúng ta phải đứng chung với lũ phế vật đó, quả thật là mất mặt quá đi.”

“Đúng thế, đúng thế, mấy tên đó cho dù tu luyện tới chết cũng chỉ là phế vật, không có võ hồn thì làm ăn được gì chứ? Sao bù với những thiên tài như chúng ta, đuổi cô hết mấy tên phế nhân đó về khu vực tạp vụ, dùng tài nguyên dành cho chúng giao cho chúng ta, không chừng lại sản sinh ra vài kẻ mạnh một phương cũng không chừng.”

“Hợp lý hợp lý, không biết là phía trên đang nghĩ gì, tiêu tốn tài nguyên cho mấy tên vô dụng đó thì cũng chẳng có ích lợi gì, chỉ tổ kéo chậm lại tiến độ tu luyện của những thiên tài chân chính như chúng ta mà thôi.”

“Suyt, nói khế thôi, dám bàn tán tới phía trên, coi chừng bị ai nghe thấy sẽ không ổn đâu đấy.”

.....

Dương Kiệt tất nhiên là nghe rõ những lời chúng vừa nói, nhưng vẫn tỏ vẻ thản nhiên, chỉ cười lạnh nói nhỏ: “Phế vật? Hãy đợi đấy, một ngày nào đó chính những tên phế vật trong miệng các ngươi sẽ bước ra đề đầu cười cổ các ngươi, để xem tới lúc đó khuôn mặt của các ngươi sẽ đẹp thế nào, ngày đó không còn xa nữa đâu.”

Nếu nói một cách chính xác, Dương Kiệt cũng không phải thuộc tốp phế nhân như trong miệng hai tên đệ tử vừa nói, vì anh ta cũng có võ hồn, tuy chỉ là võ hồn cấp một, nhưng cũng là có võ hồn, được xếp vào hàng thiên tài có thể trực tiếp gia nhập vào ngoại môn.

Chỉ là bước lên từ khu vực đệ tử tạp vụ, tuy không có quá nhiều cảm tình ở đó, nhưng tuyệt đối không thể để kẻ khác xem thường trù ẻo được.

Không quá khó khăn có thể tìm thấy khu đại điện ở khu vực trung tâm, gồm một dãy kiến trúc đồ sộ rộng gần hai ngàn mét vuông, được xây dựng theo phong cách cổ điển đầy trang nghiêm, nhưng không kém phần lộng lẫy khí phái.

Dưới sự chỉ trở và ánh mắt soi mói của không ít người có mặt ở gần đó, Dương Kiệt trực tiếp đi thẳng vào trong đại điện, lại bị hai đệ tử canh gác khác chặn lại, hỏi rõ lý do, một trong hai tên tỏ vẻ bức bối bảo anh ta đứng đợi ở ngoài, bản thân hắn sẽ đi vào trong thông báo cho Lý trưởng lão xong mới cho phép Dương Kiệt đi vào trình kiến.

Dương Kiệt giả vờ bước tới gần tên còn lại, lén lén nhét vài chục viên linh thạch vào tay hắn, hắn lập tức lộ ra vẻ mặt ôn hòa, bắt đầu đồng ý nói chuyện với anh ta.

“Không biết Lý trưởng lão là người như thế nào nhỉ? Không biết sư đệ có gì cần phải chú ý, mong Trần sư huynh chỉ bảo ạ.” Dương Kiệt bắt đầu tìm hiểu thông tin về người phụ trách khu vực này, mang theo vẻ mặt thỉnh giáo hỏi.

Lấy xong linh thạch của người ta, tất nhiên là phải có chút biểu hiện rồi, Trần sư huynh mang theo vẻ mặt chỉ bảo hậu bối cười nói: “Thực ra tính khí của Lý trưởng lão có chút bốc đồng, nếu như có ai đó làm trái ý ông ta sẽ hay vô có nổi giận, một khi đã nổi giận rồi thì ngay cả trời cũng không cản nổi, nếu ai đó đã đắc tội ông ta thì chỉ còn cách cầu trời bái đờng để ông ta nhìn thả, nếu không thì không chết cũng thành tàn phế. Tất nhiên, chỉ cần không làm phật ý ông ta, nói chuyện sẽ dễ dàng hơn rất nhiều. Ngoài ra, ông ta rất coi trọng những thiên tài có tư chất, chỉ cần lọt vào đôi mắt xanh của ông ta, chỉ cần không làm những chuyện quá đáng, mọi lỗi lầm nhỏ nhặt ông ta đều nhắm mắt bỏ qua. Tất nhiên, đó là đối với thiên tài, còn cậu thì ...hồ hồ.” Nói tới cuối cùng, lộ ra ý chế giễu một tên đệ tử tạp vụ như Dương Kiệt.

Dương Kiệt trực tiếp bỏ ngoài tai những câu nói chế giễu của đối phương, đồng thời có cái nhìn sơ bộ về con người của Lý trưởng lão.

đối với một người như thế, quan trọng là phải biết lấy lòng nịnh bợ, làm mát lòng mát dạ ông ta, đồng thời phải chứng tỏ ra giá trị của mình cho đối phương biết, chứ chơi chiêu khiêm tốn giả heo ăn thịt cọp chỉ khiến đối phương xem nhẹ mình mà thôi.

Không bao lâu sau, người phụ trách đi vào trong báo cáo đã quay trở ra, nhìn vào Dương Kiệt lạnh lạnh nói: “Lý trưởng lão cho phép ngươi vào trình kiến với người, theo ta vào đi.”

Dương Kiệt chấp tay thi lễ với Trần sư huynh xong, trực tiếp theo chân người kia đi vào trong đại điện.

Dương Kiệt được dẫn đi xuyên qua đại sảnh đại điện, nơi làm việc của không ít đệ tử ngoại môn ở đây, thông thường những người này phụ trách thu gom văn bản, xét duyệt và chọn lọc mọi việc lớn nhỏ xảy ra trong khu vực ngoại môn xong, mới trình lên cho Lý trưởng lão xem, để ông ta giải quyết xử lý.

Dưới ánh mắt tò mò, khinh thường, chán ghét của không ít người đang làm việc trong đại sảnh, đi tới một khu trang viên biệt lập nằm trong trung tâm đại điện, nằm giữa khu vườn trăm hoa đua nở, linh cảm tung tăng nô đùa núi non sông giả, đình đài lầu các được xây giữa một cái hồ rộng lớn có chu vi gần trăm mét, có hai chiếc cầu bắc qua, tựa như một ốc đảo nhỏ vậy.

Người phụ trách dẫn Dương Kiệt đi vào đây bước tới trước cửa phòng, thận trọng gõ nhẹ vài cái, sau đó nghiêm giọng nói: “Bẩm trưởng lão, đệ tử đã dẫn người vừa gia nhập vào khu vực ngoại môn tới rồi ạ.”

“Cho vào ~~~~!!” Một giọng nói trầm trầm đầy nghiêm nghị từ trong phòng vang lên.

Người phụ trách nhẹ nhàng đẩy cửa ra, đưa mắt ra hiệu cho Dương Kiệt tự bước vào trong phòng, sau đó nhẹ nhàng đóng kín cửa phòng lại.

Vừa mới bước vào phòng, lọt vào trong mắt của Dương Kiệt là một gian phòng rộng hơn hai trăm mét vuông, được trang trí phong cách tao nhã cổ kính, trong phòng có trưng bày khá nhiều bình hoa cổ quý, trên tường có treo không ít danh họa sơn thủy, sàn nhà được lát bằng những miếng đá cẩm thạch cao cấp, trên trần nhà có khảm vô số viên trân châu phát sáng thấp sáng cả gian phòng, những viên trân châu như thế không những không khiến căn phòng trở nên thô tục, ngược lại còn tô điểm cho sự lộng lẫy cao sang cho căn phòng này.

Đối diện cửa vào giữa phòng là một vật giống như chiếc ghế nằm được phủ lên lớp vải tơ cao cấp, trên ghế có một người đàn ông mái tóc bạc phơ, mũi tròn đỏ như đang say rượu, râu rít dài chấm ngực, đôi mắt nhắm chặt lại trong tư thế ngồi thiền trên ghế nằm sang trọng đó.

Bên cạnh ghế nằm có một chiếc bàn cao gần nửa cơ thể con người, trên bàn có để một cái lò hương không ngừng bốc ra khói khí thơm ngát, sáng khoái tinh thần.

“Đệ tử Dương Kiệt, bái kiến trưởng lão.” Dương Kiệt vội vã bước vài bước về phía trước, chắp tay thi lễ.

.....

Qua được hồi lâu, vẫn không nghe thấy Lý trưởng lão lên tiếng trả lời, chỉ thấy ông ta vẫn nhắm mắt ngồi thiền như một bức tượng vô tri vô giác.

Dương Kiệt có chút không biết phải làm sao, nhưng là người đến từ thời hiện đại, xem qua biết bao tiểu thuyết trên mạng, lập tức suy đoán ra hai nguyên nhân.

Thứ nhất là Lý trưởng lão tỏ ý coi thường, nên im lặng bỏ mặc Dương Kiệt sang một bên, với mục đích dẫn mặt đánh phủ đầu.

Thứ hai là ông ta đang muốn kiểm tra tính kiên trì của Dương Kiệt, để xem bị bỏ mặc như thế, anh ta sẽ có thái độ như thế nào.

Cho dù là nguyên nhân nào, Dương Kiệt cũng chỉ còn cách cắn răng đứng chờ đợi.

Với tính cách của Lý trưởng lão, nếu như không thận trọng tuyệt đối có thể khiến ông ta phật lòng, ác cảm gây khó dễ với mình thì khổ, chỉ còn cách giữ nguyên tư thế chắp tay thi lễ, im lặng chờ đợi.

Bầu không khí trở nên im lặng tới mức đáng sợ.

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Tam chuyển thần dương công

Dương Kiệt cứ thế giữ nguyên tư thế chắp tay thi lễ cúi nửa người gần một khắc đồng hồ, đứng tới nỗi hai chân run rẩy, xương cốt cơ cứng đau nhức, trong lòng thầm chửi mắng mười tám đời tổ tiên của Lý trưởng lão ở trước mặt, nhưng trên mặt vẫn không dám lộ ra vẻ khó chịu, vẫn cắn răng giữ vững tư thế đó.

“Người tên là Dương Kiệt?” Trong lúc Dương Kiệt đang không ngừng hỏi thăm đàn bà phụ nữ trong gia tộc của Lý trưởng lão, giọng nói trầm trầm đầy nghiêm nghị của ông ta vang lên.

“Vâng đúng ạ, đệ tử tên là Dương Kiệt.” Dương Kiệt thầm thở phào nhẹ nhõm, cơ thể từ từ thả lỏng xuống, tưởng ông cứ tiếp tục giả cảm giả điếc nữa chứ.

“Người thứ hai mươi năm vượt qua thử thách gia nhập tông môn trước đây, nhưng không có võ hồn nên bị liệt vào khu vực tạp vụ, vừa mới gia nhập tông môn đã làm chuyện lớn kinh động cả tông môn, ‘vận thanh thiên’ khiến cho ít nhất gần chục đệ tử của chấp pháp đường bị liên lụy phải bị phế bỏ đan điền, tống cổ khỏi tông môn, sau hai tháng đi thí luyện ở khu rừng ma thú trở về, đột phá thành tiên thiên và tham gia thử thách vượt ải, trở thành đệ tử ngoại môn, cái gan của ngươi cũng to lớn quá nhỉ?” Giọng nói của Lý trưởng lão không có chút tình cảm, tựa như vừa trình bày một chuyện không liên quan gì tới ông ta cả.

“Dạ, dạ, đệ tử không dám ạ.” Dương Kiệt không biết ý của Lý trưởng lão muốn gì khi khơi lại chuyện cũ của mình, khiêm tốn đáp.

“Không dám? Ngay cả “vận thanh thiên” ngươi còn dám, có chuyện gì ngươi không dám làm nữa chứ?” Lý trưởng lão hừ mạnh 1 tiếng, thái độ vô cùng lạnh nhạt.

Trong lòng Dương Kiệt lập tức trầm xuống, chẳng lẽ trong nhóm những người bị liên lụy có quan hệ với Lý trưởng lão sao?

“Nơi này là khu vực ngoại môn, không hỗn tạp như bên tạp vụ, bắt đầu từ hôm nay mọi hành động của ngươi đều có thể gây ảnh hưởng tới mặt mũi của cả khu vực, tuyệt đối không được hành sự ngông cuồng như trước kia nữa, có hiểu không?” Lý trưởng lão quét đôi mắt sắc lạnh về phía Dương Kiệt, lạnh lạnh nói.

Thì ra chỉ là muốn nắn gân mình chứ không phải có thành kiến xấu với mình, Dương Kiệt thầm thở phào nhẹ nhõm, vội vã chấp tay thi lễ nói: “Đệ tử xin ghi nhớ lời căn dặn của trưởng lão ạ.”

Lý trưởng lão hài lòng với thái độ của Dương Kiệt, cái tên Dương Kiệt ông ta đã nghe từ lâu, thuộc dạng ngang bướng không sợ trời không sợ đất, những người như thế này phải nắn gân đánh phủ đầu trước đã, nếu không sau này sẽ khó quản lý đấy.

“Đúng rồi, thành tích vượt ải của ngươi là bao nhiêu.”

“Dạ thưa trưởng lão, đệ tử chỉ miễn cưỡng vượt qua được phòng số bốn, dừng bước ở gian phòng số năm ạ.”

“Đúng là hơi miễn cưỡng một chút, ngươi cần phải cố gắng Á khoan đã, ngươi nói sao? Vượt qua gian phòng số bốn? Dừng bước ở gian phòng số năm sao?” Lý trưởng lão không kiềm được lộ ra vẻ kinh ngạc, lúc này nghe chưa rõ cứ tưởng như bao đệ tử tạp vụ khác, chỉ vượt qua gian phòng số hai, số ba là cùng, lúc sau mới nhận thức ra mình đã làm to.

Trong lòng Dương Kiệt vô cùng khoái trá, nhưng bề ngoài vẫn giữ vẻ khiêm tốn: “Thưa vâng ạ, chính là xác là chỉ trụ được ở phòng số năm khoảng mười phút thì do vẫn còn non kinh nghiệm giao chiến, thua con rối đứng một chiêu bị nó đánh bại ạ.”

“Sao ... sao có thể như thế được, chẳng lẽ ngươi đã đạt tới tiên thiên tầng thứ 5 rồi sao?” Lý trưởng lão lộ ra vẻ khó tin, khẽ dùng thần thức quan sát Dương Kiệt, phát hiện anh ta chỉ đạt tới cảnh giới tiên thiên tầng thứ 2 (sau khi vượt ải xong đã điều chỉnh lại, mục đích là không muốn quá nổi bật như trong lời Triệu trưởng lão nói), chắc là sử dụng thủ đoạn hoặc bí pháp nào đó nên mới có thể vượt qua gian phòng thứ 4.

Nhưng có thể từ tiên thiên tầng thứ 2 vượt qua phòng số bốn, trụ được mười phút thua một cách đáng tiếc ở phòng số năm, tuyệt đối là một nhân tài có giá trị đào tạo, sau này có thể theo dõi tiến độ tu hành của hắn, nếu như đạt tiêu chuẩn, sẽ trọng tâm đào tạo như những thiên tài khác.

Sắc mặt của Lý trưởng lão trở nên ôn hòa hơn lúc ban đầu, với một người xem trọng nhân tài như ông ta, tuy Dương Kiệt không phải là thiên tài ngàn năm hiếm gặp, nhưng cũng không quá tệ, có thể phá vỡ kỷ lục mấy ngàn năm ở khu vực tạp vụ, tuyệt đối không đơn giản.

Chỉ là không có võ hồn, tốc độ tu luyện chắc chắn sẽ không sánh bằng người ta, cần phải thúc đẩy hắn cố gắng hơn rất nhiều mới được.

Nghĩ tới điều đó, trong đôi mắt của Lý trưởng lão lóe qua tia sáng lạ thường, dịu giọng nói: “Đừng quá tự cao, con đường tu luyện của ngươi chỉ mới bắt đầu, phải biết không ngại gian nan, miệt mài tu luyện không ngừng tiến bộ mới có thể đuổi kịp những người khác.” Vẫy tay một cái, một lọ đan dược và năm trăm viên linh thạch cấp thấp bay tới trước mặt Dương Kiệt.

“Đây là phần tài nguyên hằng tháng của đệ tử ngoại môn, hãy nhận lấy.” Ngưng một hồi, lại từ trong ống tay áo lấy ra một tấm thẻ bài khác ném qua cho Dương Kiệt, giải thích: “Đây là tấm thẻ bài dùng để kích hoạt trận pháp ngôi trang viên của ngươi, nếu như không có tấm thẻ bài trong tay, người khác tuyệt đối không thể bước vào ngôi trang viên của ngươi, trên thẻ bài có ghi mã số của ngôi trang viên, ngươi hãy tự đi tìm lấy. Nếu như không có gì nữa, hãy quay về trang viên của mình tiếp tục tu luyện đi. À còn nữa, nhớ ghé qua tàng kinh các, mỗi đệ tử ngoại môn đều có một lần cơ hội vào tàng kinh các để lựa chọn một môn tâm pháp và một môn tuyệt học cho mình, đừng tham lam những tuyệt học có uy lực lớn, chỉ chọn những tuyệt học thích hợp với mình là đủ rồi, hãy nhớ kỹ đấy.”

“Đa tạ trưởng lão đã chỉ bảo cho đệ tử.” Xem ra con người Lý trưởng lão cũng không quá tệ, tận tình dặn dò chỉ bảo cho mình, nên Dương Kiệt thực lòng cung kính chấp tay cảm tạ một câu.

Lý trưởng lão vẫy vẫy tay, cho phép Dương Kiệt rời khỏi căn phòng quay trở về trang viên của mình.

“Trang viên số 301? Chẳng lẽ là dựa theo xếp hạng theo số thứ tự thực lực của từng người sao? Thôi kệ, sao cũng được, có chỗ trú chân là tốt lắm rồi, có tệ cũng không thể nào tệ hơn căn nhà tồn tại gần bãi rác khi ở khu vực tạp vụ chứ? Trước hết phải đi tàng kinh các lựa chọn tâm pháp và một môn tuyệt học cho bản thân trước đã.” Rời khỏi khu vực đại điện, Dương Kiệt mở tấm bản đồ tông môn lên xem để tìm vị trí của tàng kinh các.

“Đứng lại ~~~~~!!”

Trong lúc Dương Kiệt định cất bước đi về phía tàng kinh các, phía sau đột nhiên vang lên một giọng nói với giọng điệu như đang ra lệnh cho kẻ dưới.

Đầu mày quay đầu lại nhìn, phát hiện có hai tên thanh niên mặc trang phục đệ tử ngoại môn đang dùng vẻ mặt chế giễu khinh thường, thậm chí có chút chán ghét và tham lam đang từng bước từng bước bước về phía mình.

Không chỉ hai tên thanh niên đó, thậm chí xung quanh có không ít người đã tụ tập thành nhóm ở gần đó, không ngừng chỉ chỉ trỏ trỏ về phía mình, thì thầm to nhỏ gì đó với nhau, trong đôi mắt của họ đa số đều mang theo vẻ cười trên đau khổ người khác, khinh thường có, chán ghét có, thương hại cũng có luôn.

“Không biết hai vị sư huynh có gì cần chỉ bảo ạ.” Vừa mới bước chân vào ngoại môn, Dương Kiệt không muốn gây chuyện với ai, nên bỏ qua thái độ đáng ghét của đối phương, lên tiếng hỏi.

“Chú mày vừa mới ở bên tạp vụ lên đây phải không?” Một trong hai tên thanh niên có thân hình cao lớn quan sát đánh giá Dương Kiệt một hồi, cười lạnh hỏi.

“Đúng thế, xin hỏi có chuyện gì vậy?”

“Nghe đây, bọn ta là người của Huyết Lang Bang, một trong tứ đại bang phái hùng mạnh nhất khu vực ngoại môn này, mỗi một đệ tử vừa mới gia nhập khu vực ngoại môn này, đều có hai lựa chọn.”

“Thứ nhất, quý xuống khấu đầu van xin bọn ta thu nhận mi thành thành viên ký danh của bang phái, mỗi tháng phải cống nạp một nửa tài nguyên để nhận được sự bảo hộ của bọn ta, ngoài ra, sau này khi làm nhiệm vụ bổn môn, số điểm thưởng phải dâng lên một nửa cho bang phái, đồng thời tuân theo sắp xếp của bang phái hỗ trợ làm nhiệm vụ do phía trên giao xuống, sau khi hoàn thành nhiệm vụ sẽ thưởng cho mi 1 /10 giá trị nhiệm vụ.”

“Thứ hai, để bọn ta đập cho một trận thân tàn ma dại, sau đó lột sạch hết tài nguyên trong người mi, sau này sẽ bị Huyết Lang Bang của bọn ta đàn áp không ngóc đầu lên nổi, mi hãy suy nghĩ kỹ rồi lựa chọn một trong hai con đường đó đi.” Tên thanh niên cười lạnh hăm dọa.

Hắn không tin Dương Kiệt dám phản kháng, chỉ là một tên đệ tử tạp vụ quen thói mà, nghe thấy danh tiếng của Huyết Lang Bang không sợ tới nỗi tè ra quần mới là lạ á, lấy đầu ra dững khi mà phản kháng chứ?

Theo tưởng tượng của hắn thì những người nghe xong lời hăm dọa của hắn, đối phương sẽ vội vã chạy tới quý xuống khấu đầu dâng tài nguyên lên cho mình, năn nỉ xin được gia nhập vào Huyết Lang Bang mà thôi.

“Quý xuống khấu đầu? Năn nỉ van xin gia nhập bang? Cống nạp một nửa tài nguyên tu luyện?”

“À há, thì ra hai vị sư huynh là thành viên của Huyết Lang Bang danh chấn thiên hạ sao? Hôm nay được gặp, vinh hạnh vô cùng, đệ tử bên tạp vụ đã thường xuyên nghe nói về chiến tích lẫy lừng và thực lực hùng mạnh của quý bang, trong lòng đã tự hứa rằng một ngày nào đó có thể gia nhập vào khu vực ngoại môn sẽ lập tức tới chiếm ngưỡng phong thái uy phong của các thành viên trong Huyết Lang Bang, hôm nay được gặp, quả thật là danh bất hư truyền, sự ngưỡng mộ của đệ đối với quý bang tựa như sóng nước” Đôi mắt của Dương Kiệt rực sáng, lập tức tạo ra vẻ nịnh bợ lấy lòng, vừa cúi mặt cười hí hí không ngừng thốt ra những câu khiến không ít người ớn lạnh xương sống vừa từ từ bước tới trước mặt hai tên thành viên của Huyết Lang Bang.

Trông dáng vẻ anh ta giống như đã sợ hãi trước “uy danh” của Huyết Lang Bang mà làm theo yêu cầu của tên thanh niên cao lớn thì phải.

Nếu như Diệp Tuyền có mặt ở đây, chắc chắn sẽ làm đầu cầu nguyện cho hai thằng nhỏ.

Có người sắp xui xẻo rồi đây!!

Thái độ của anh ta lập tức khiến những người có mặt trong xung quanh sắc mặt trầm đen như than, tỏ vẻ khinh thường chế giễu, cứ tưởng rằng sẽ vùng lên chống cự đôi chút, ai ngờ lại gặp phải một tên hèn nhát nịnh bợ như thế này, uống công tụ tập lại định xem phim chứ.

“Thôi thôi, đừng nói nhiều nữa, mau quý xuống khấu đầu, sau đó dâng lên tài nguyên vừa mới nhận được của người, bọn ta còn có cuộc hẹn quan trọng, biết bao nhiêu huynh đệ còn đang chờ đợi ở Thiên Hương lầu, không có thời gian ở đây nghe người làm nhảm.” Tên thanh niên cao lớn tỏ vẻ hưởng thụ những lời nịnh hót của Dương Kiệt, nhưng trong đôi mắt tràn đầy vẻ chế giễu chán ghét, vậy vậy tay ra lệnh nói.

“Dạ dạ, quý xuống khấu đầu, dâng hết tài nguyên, đơn giản thôi mà.” Bàn tay thô to đầy mỡ thịt nhanh như chớp chụp lấy tóc của tên thanh niên cao lớn, không đợi hắn kịp phản ứng, kéo đầu hắn mạnh xuống, đồng thời đầu gối giơ lên, kết quả là

Bốp ~~~~~!!

Khuôn mặt của tên thanh niên trực tiếp va đập vào đầu gối của Dương Kiệt, sống mũi lập tức gãy vỡ, máu tươi phun bắn ra nhuộm đỏ của khuôn mặt của hắn và đầu gối của Dương Kiệt, miệng gào thét lên một tiếng đau khổ, đầu óc choáng váng.

“Mày Mày dám”

Bốp ~~~~~!!

Tên thanh niên phần nộ tới cùng khi bị đánh lén, nổi điên lên định vùng dậy giết chết con heo mập dám cả gan ra tay với mình.

Dưới cặp mắt ngơ ngác không kịp hoàn hồn của biết bao người có mặt trong xung quanh, không đợi hắn kịp tấn công, Dương Kiệt vùng chân tung thêm một cú đá vào bụng hắn, cơ thể của hắn tựa như bị chiếc xe tải tông thẳng vào, bị cú đá đầy uy lực của anh ta đá bay ra xa, thậm chí tông ngã không ít người đang đứng xem ở xung quanh, tiếng la hét chửi rủa vang lên không dứt, còn bản thân hắn cơ thể co lại như một con tép, toàn thân run rẩy không đủ sức đứng dậy nữa.

“A ~~~~ ... mày dám ...” Tên còn lại đi chung với tên thanh niên cao lớn lúc này mới từ trong con kinh ngạc khó tin bùng tỉnh trở lại, hấn không thể tin nổi có người dám ra tay với người của Huyết Lang Bang, phần nộ gào thét.

Bốp ~~~~!

Không đợi hấn kịp nói hết lời, Dương Kiệt trực tiếp tặng cho hấn một cú bạt tai vào mặt, bên má hứng trọn lập tức đỏ tím sưng vù ngay tức khắc, đồng thời vài chiếc răng kèm theo máu từ trong miệng phun bắn ra, cơ thể bị đánh bay ra xa, té ngã xuống đất, hai mắt trợn ngược, ngất xỉu tại chỗ.

“Mẹ kiếp, cái thứ gì đâu không, bộ tưởng bố mày hiền muốn ăn hiếp là ăn hiếp sao? Hai tên tiên thiên tầng thứ 2 quèn mà dám tới bắt bố mày quỳ gối khấu đầu, van xin gia nhập vào cái bang phái vô tích sự gì đó nữa chứ? Một nửa tài nguyên? Tụi bây coi mặt tao giống một nửa tài nguyên sao? Không cho tụi bây một trận tụi bây còn không biết mình đang ở đâu. Rút kinh nghiệm đi nhé, lâu sau đừng có đi ăn hiếp những người có khuôn mặt hiền lành phúc hậu như ta nữa.” Dương Kiệt nhìn về hai tên thành viên đã ngất đi của Huyết Lang bang, hừ mạnh một tiếng, vỗ vỗ đôi tay, dưới cặp mắt kính hải, khó tin của những người có mặt ở xung quanh, quay người rời khỏi đi thẳng về phía tầng kinh các.

Đợi tới khi bóng lưng của Dương Kiệt dần dần biến mất khỏi tầm nhìn, tiếng ầm vang bàn tán mới bùng nổ lên.

“Tên đệ tử tạp vụ có thân thể như trái bóng không lồ đó là cao nhân ở phương nào thế nhỉ, ngay cả người của Huyết Lang Bang cũng dám đánh! Bộ hấn không sợ chết sao?”

“Đúng thế, đúng thế, ngay cả hai tiên thiên tầng thứ 2 chỉ vài chiêu đã bị hạ đo ván, thậm chí không tý sức phản kháng, rốt cuộc tên đó là ai vậy?”

“Xi, chẳng qua là đánh lén thôi, có gì hay ho đâu chứ, có chút thực lực mà cứ tưởng mình thiên hạ vô địch, những người như thế trước sau gì cũng tàn thôi. Người của Huyết Lang Bang bị hấn làm mất mặt như thế, chắc chắn sẽ không tha cho hấn đâu.”

“Vừa mới bước chân tới khu vực ngoại môn đã đắc tội một trong tứ đại bang phái hùng mạnh nhất ngoại môn, chắc chắn sẽ bị người của Huyết Lang Bang trấn áp tới nỗi không ngóc đầu lên nổi, thậm chí có thể bị chơi cho thân tàn ma dại, tàn phế rồi khỏi tông môn cho mà xem.”

“Ừ, ừ, có chuyện hay để xem rồi đấy.”

Khoảng cách từ khu đại điện đi tới tầng kinh các không quá xa, chỉ khoảng mười phút đi bộ, một tòa kiến trúc giống tòa tháp cao năm tầng đã lọt vào đôi mắt của Dương Kiệt.

Lối vào tầng kinh các có không ít đệ tử ngoại môn ra vào, đa số đều là những người muốn dùng điểm tích lũy để đổi lấy tuyệt học tu luyện.

Dưới ánh mắt tò mò hiếu kỳ của không ít người, Dương Kiệt trực tiếp đi thẳng vào bên trong tầng kinh các.

Trong tháp là một khoảng không gian rộng lớn, có trưng bày những chiếc kệ tủ gỗ xếp thành từng hàng từng hàng, trên kệ tủ có vô số quyển bí kíp tuyệt học được tích lũy mấy ngàn năm của Thánh Hóa Tông, mỗi một quyển lọt ra ngoài, đều có thể trở thành tuyệt học trấn giữ của những gia tộc cấp 2 chứ chả chơi.

Đó là lý do vì sao đại đa số người đều tranh giành bẻ đầu để gia nhập vào tông môn.

Cách lối vào không xa, có thể nhìn thấy một đàn ông trung niên đang nằm dựa người lên một chiếc ghế gỗ, đôi mắt nửa nhắm nửa mở, những đệ tử đi ngang qua đều thấp tay cúi chào một cách cung kính, chắc là trưởng lão phụ trách quản lý tầng kinh các này nhỉ.

Dương Kiệt cũng học theo mọi người, bước tới chấp tay thi lễ: “Đệ tử kính chào trưởng lão ạ.”

Đôi mắt của vị trưởng lão từ từ mở ra, quan sát toàn thân trên dưới Dương Kiệt, đặc biệt là thân hình “siêu mẫu” và bộ đồ đệ tử tạp vụ trên người, gây được chút hứng thú cho ông ta, mỉm cười nói: “Cậu là đệ tử tạp vụ mới thăng cấp tới khu vực này sao?”

“Thưa đúng rồi ạ.”

Trưởng lão khẽ gật đầu, ôn giọng nói: “Đệ tử ngoại môn có một lần cơ hội lựa chọn một bộ tâm pháp và một bộ tuyệt học miễn phí, cậu có một canh giờ đi vào trong đó tìm kiếm những bí kíp thích hợp cho bản thân, sau đó quay trở lại đây đăng ký với lão phu. Nhưng nhớ kỹ, chỉ được chọn một bộ tâm pháp và một bộ tuyệt học, ngoài ra, chỉ được tìm kiếm trong tầng thứ nhất, nếu như dám bén mảng tới tầng thứ hai, bị pháp trận trấn giữ ở lối vào tiêu diệt thì đừng có trách lão phu không nhắc nhở trước à nha.”

“Đệ tử hiểu rồi ạ.” Đệ tử ngoại môn chỉ có thể lựa chọn tuyệt học ở tầng thứ nhất, bao gồm những tuyệt học ở cấp bậc huyền giới trung cấp trở xuống, phải trở thành đệ tử nội môn mới có cơ hội đi tới tầng thứ hai để lựa chọn những tuyệt học từ huyền giới trung cấp trở lên. Tất nhiên, nếu có đủ điểm tích lũy, cũng có thể yêu cầu đi lên tới tầng thứ hai để chọn lựa, nhưng số điểm cần thiết là một con số trên trời, không phải ai cũng kham nổi, ít nhất Dương Kiệt vào thời điểm này kham không nổi.

Dương Kiệt không muốn tốn thời gian, chào trưởng lão phụ trách một tiếng, sau đó đi thẳng vào trong tầng thứ nhất để lựa chọn bí kíp thích hợp cho bản thân.

Trong tầng thứ nhất có không ít người đang lựa chọn bí kíp cho bản thân, có người trực tiếp đứng tại chỗ để xem, hoàn toàn chìm đắm trong cuốn bí kíp trong tay, thậm chí có người đi ngang qua cũng không hay.

Cũng có người lắc đầu thờ dãi, cầm bí kíp lên xem vài dòng rồi bỏ vào lại, tiếp tục đi tìm kiếm bí kíp khác.

Bầu không khí trong này tuyệt đối im tĩnh, không ai dám lên tiếng nói lời nào gây mất trật tự trong phòng cả.

Dương Kiệt trước tiên phải tìm cho mình một bộ tâm pháp thích hợp, một bộ tâm pháp cao cấp không chỉ gia tăng tốc độ tu luyện, còn có thể khiến chân khí trong cơ thể được tinh luyện trở nên thuần khiết hơn lúc ban đầu, uy lực khi phát uy ra sẽ trở nên lớn mạnh hơn rất nhiều, ngoài ra, một vài tâm pháp có thể giúp chân khí mang theo thuộc tính ngũ hành như lửa, nước, thổ, kim, mộc, ngoại trừ thuộc tính ngũ hành, những tâm pháp đặc biệt thậm chí còn có thuộc tính lôi, băng, gió, bóng tối và ánh sáng, khi kết hợp với những môn tuyệt học có thuộc tính, sẽ trở nên vô cùng lợi hại.

Tốc độ tu luyện Dương Kiệt không quan tâm, nhưng tinh luyện chân khí và thay đổi thuộc tính của chân khí là điều mà Dương Kiệt cần thiết nhất hiện giờ.

Ngoại trừ tâm pháp ra, Dương Kiệt còn định tìm thêm 1 bộ tuyệt học thân pháp, hiện giờ trong tay Dương Kiệt đã có những tuyệt học tấn công không tể, chỉ cần đủ linh thạch trong tay, hoàn toàn có thể thăng cấp lên cấp cao thậm chí hơn cả tuyệt học ở trong Thánh Hỏa Tông, ngoài ra, có võ hồn Huyền Vũ hộ thể, tuyệt học phòng thủ cũng không cần thiết.

Nhược điểm duy nhất của Dương Kiệt lúc này chỉ là thân pháp mà thôi. Thân pháp thua kém người ta, cho dù có mạnh cỡ nào, đánh không trúng cũng bằng không, và lại, có thân pháp cao cấp trong tay, đánh không lại có thể quay đầu bỏ chạy, bỏ chạy ở đây là nói song phương, đối phương đánh không lại bỏ chạy, không có thân pháp cao cấp thì làm sao mà đuổi theo để tiêu diệt đối phương chứ?

Nên một tuyệt học thân pháp là vô cùng cần thiết đối với Dương Kiệt lúc này.

Dương Kiệt bước tới lật từng quyển bí kíp trên kệ tủ lên xem.

Tâm pháp Huyền giới sơ cấp: tiên thiên công ~.

Tâm pháp Huyền giới trung cấp: chân hỏa phân thiên ~.

Tâm pháp Huyền giới sơ cấp: linh mộc thần công ~.

Tâm pháp Huyền giới sơ cấp: huyền băng kinh ~.

Tâm pháp Huyền giới trung cấp: đại địa trấn thể thần công ~.

.....

Tâm pháp Huyền giới trung cấp: tam chuyển thuần dương công ~.

Trong tàng kinh các của Thánh Hỏa Tông có không ít tâm pháp quý giá, đặc biệt là tâm pháp huyền giới trung cấp chân hỏa phân thiên, được rút gọn lại từ tâm pháp chân phái địa giới tuyệt phẩm cửu thiên chân hỏa quyết, uy lực kinh người.

Nhưng tâm pháp lọt vào đôi mắt của Dương Kiệt không phải là chân hỏa phân thiên, mà là tâm pháp trung cấp tam chuyển thuần dương công, được rút gọn từ địa giới cao cấp cửu chuyển thuần dương công.

Tam chuyển thuần dương công có thuộc tính hệ dương, chí cương chí dương, khắc tính của mọi sức mạnh tà yêu, mỗi một chuyển là tinh luyện chân khí trong cơ thể một lần, khiến chân khí trở nên thuần khiết, chất lượng và dồi dào hơn gấp đôi. Tuyệt đối là thần khí trong các trận chiến đánh tiêu hao.

Chỉ là tu luyện tam chuyển thuần dương công phải tốn thời gian nhiều hơn gấp đôi, gấp ba so với những tâm pháp khác, nên số người lựa chọn không nhiều.

Tốc độ tu luyện hoàn toàn không phải là vấn đề của Dương Kiệt, nên vô cùng quả quyết chọn lấy tam chuyển thuần dương công, đợi sau này có đủ điểm tích lũy hoặc trở thành đệ tử nội môn hay trung tâm, sẽ lên những tầng cao hơn nữa đòi lấy lục chuyển thuần dương công và cửu chuyển thuần dương công.

Lựa chọn xong tâm pháp thích hợp, Dương Kiệt tiếp tục đi tìm kiếm tuyệt học thân pháp cho bản thân.

Tồn gần cả tiếng đồng hồ, cuối cùng cũng tìm được một tuyệt học thân pháp thích hợp: càn khôn nhất thiểm.

khi luyện tới cực đỉnh, trong phạm vi 10 mét, có thể chỉ trong nháy mắt đã xuất hiện tới vị trí mà mình định vị, tựa như dịch chuyển tức thời vậy.

Tiến độ tu luyện của càn khôn nhất thiểm bao gồm nhập môn (dịch chuyển trong vòng bốn mét), tiểu thành (sáu mét), đại thành (tám mét), và cực đỉnh (mười mét)

Mặc dù vẫn còn thời gian, nhưng khi chọn xong hai bộ bí kíp phù hợp với mình xong, Dương Kiệt quay trở về nơi trưởng lão phụ trách đăng ký để có thể mang hai bộ bí kíp về tu luyện.

“Tam chuyển thuần dương công? Cần khôn nhất thêm?” Nhìn thấy hai quyền bí kíp trong tay Dương Kiệt, trưởng lão có chút bất ngờ, vì đại đa số đệ tử trong Thánh Hóa Tông đều lựa chọn tâm pháp chân hòa phần thiên, để sau này có cơ hội chuyển đổi thành cửu thiên chân hỏa quyết, còn không thì lựa chọn những tâm pháp thích hợp với thuộc tính của mình, chỉ là tam chuyển thuần dương công tu luyện quá khó khăn, tiêu tốn thời gian quá dài, không phải ai cũng đủ sức kiên nhẫn để theo đuổi, nên đã một thời gian dài không ai lựa chọn môn tâm pháp đó, nên lúc này nhìn thấy Dương Kiệt chọn lấy tâm pháp này, có chút bất ngờ.

“Tam chuyển thuần dương công tuy tu luyện khó khăn, nhưng khi luyện thành uy lực không tẻ, cậu phải cố gắng nhiều đấy.” Trưởng lão lên tiếng cổ động vài câu, sau đó sắc mặt đột nhiên trở nên nghiêm túc lạnh lùng khác thường: “Cậu có thể mang hai quyền bí kíp này về tu luyện trong vòng một tháng, một tháng sau phải mang trả lại tàng kinh các ngay tức khắc, nếu như chậm trễ, sẽ bị xử phạt nghiêm trọng. Ngoài ra, không được tự ý truyền dạy cho người khác, nếu như vi phạm, sẽ bị chấp pháp đường xử tử ngay tức khắc, hiểu rồi chứ?”

Dương Kiệt có thể cảm nhận được sát khí đằng đằng từ trong người vị trưởng lão phát tán ra, khiến anh ta không kiềm được run bắn người lên.

“Thưa trưởng lão, đệ tử hiểu rồi ạ.” Dương Kiệt nhanh chóng trấn tĩnh lại, chấp tay thi lễ với trưởng lão quản lý một cái, sau đó mang theo hai bộ bí kíp rời khỏi tàng kinh các.

“Thú vị, thú vị, đối diện với sát khí đáng sợ của lão phu mà có thể trấn tĩnh trong giây lát, xem ra tông môn lại xuất hiện một nhân tài rồi nhỉ?” Nhìn thấy bóng lưng của Dương Kiệt khuất đi sau cánh cửa ra vào, đôi mắt của trưởng lão lóe qua tia sáng thích thú, nhưng nhanh chóng được che giấu đi, lại tiếp tục dựa mình vào ghế, nhắm mắt bất động như một bức tượng.

Dương Kiệt sau khi rời khỏi tàng kinh các, quyết định đi tới kỳ trân các để bán những con ma thú mà mình săn được trong khu rừng ma thú để đổi lấy linh thạch hoặc điểm tích lũy, mục đích là muốn dùng linh thạch để thăng cấp tuyệt học của mình lên huyền giới, vì lúc này hoàng giới không đủ sức đáp ứng yêu cầu của mình rồi.

Kỳ trân các là cơ quan vô cùng quan trọng trong Thánh Hóa Tông, chỉ cần có đủ điểm tích lũy, có thể đổi lấy bất kỳ thứ gì ở trong này.

Từ thần binh lợi khí, thần đan diệu dược, linh quả linh thảo v.v... Dương Kiệt vừa bước vào kỳ trân các, lập tức có người phụ trách tiếp khách chạy tới phục vụ, không ngừng giới thiệu về những sản phẩm bày bán trong những chiếc tủ kính trong đại sảnh.

Kim sáng rực, ích khí đan, tích khí đan từ cấp thấp tới tuyệt phẩm, tất nhiên còn có vô số đan dược mà Dương Kiệt không biết tên gọi của chúng, nhưng đại đa số đều là những viên đan dược dùng để tu luyện hoặc đột phá cảnh giới, ví dụ như một viên tiên thiên đan, có thể giúp một tiên thiên dùng xong trực tiếp thăng lên một cấp, vô cùng quý giá, chỉ là giá của viên tiên thiên đan này lên tới 100 ngàn điểm tích lũy, Dương Kiệt có bán luôn bản thân cũng không đủ để mua nó.

Bình khí có từ phạm khí tới linh khí, linh thảo linh quả có từ cấp 5 trở xuống, thậm chí Dương Kiệt có thể tìm thấy thuần dương quả, linh quả mà Dương Kiệt dùng xong trực tiếp từ luyện thể tầng thứ 10 đột phá thành tiên thiên tầng thứ 2. Giá của thuần dương quả lên tới 80000 điểm tích lũy, cao hơn cả gia tài của một tiên thiên cao cấp, hèn chi tên thanh niên của Thiên Kiếm Tông bị lấy trộm thuần dương quả, đại noli giận lỗi đình, tựa như Dương Kiệt đã cướp vợ giết cha của hắn vậy.

Dương Kiệt đi xem xong một vòng ở tầng thứ nhất, không đủ tin để tiếp tục xem nữa, mẹ kiếp, không đủ lực để mua, càng xem càng thấy tức tối thêm thôi.

Mới tầng thứ nhất đã như vậy, còn tầng thứ hai và tầng thứ ba thì sao nhỉ? Chắc chỉ dành cho đệ tử trung tâm hoặc đệ tử chân truyền và các trưởng lão mà thôi.

Không muốn tốn thời gian để xem những thứ mình không vớ tới nổi, trực tiếp yêu cầu được trao đổi xác ma thú đổi thành linh thành, lập tức được người phục vụ đưa vào một gian phòng, từ trong túi cần khôn lấy ra vô số xác ma thú cấp 1, cấp 2 mà Dương Kiệt săn được trong khu rừng, giao cho người phụ trách kiểm kê và định giá lại, cuối cùng bán hết số ma thú cấp thấp đó, đổi được 132689 viên linh thạch cấp thấp.

Tất nhiên trong tháp cần khôn của Dương Kiệt còn không ít xác ma thú cấp 3, cấp 4 bị giết bởi Kiều Phong, nhưng suy qua nghĩ lại, tạm thời không dám mang ra bán, chỉ sợ người bên kỳ trân các truy hỏi nguồn gốc những cái xác ma thú cao cấp không biết đường mà trả lời, để sau này có cơ hội đi tới các vương thành lớn, mang tới các thương hội địa phương bán để tránh rắc rối.

132689 viên linh thạch coi thì khá nhiều, nhưng tuyệt đối không đủ thăng cấp tuyệt học của mình lên thành huyền giới, suy qua nghĩ lại, đành phải tốn thêm 20000 điểm tích lũy đổi lấy 10000 viên linh thạch trung cấp. Một viên linh thạch trung cấp tương đương 100 viên linh thạch cấp thấp, nghĩa là lúc này trong tay Dương Kiệt có tới gần 1 triệu 400 ngàn viên linh thạch cấp thấp, đủ để sử dụng trong một thời gian dài rồi.

Dưới ánh mắt kinh ngạc khó hiểu của người phục vụ, Dương Kiệt rời khỏi kỳ trân các, tìm tới ngôi trang viên 301 của mình trong khu vực ngoại môn.

Dựa theo bản đồ, Dương Kiệt không quá khó khăn khi tìm được ngôi trang viên 301 của mình, đó là một ngôi trang viên có diện tích trên 200 mét vuông, trước cổng là cánh cửa bằng sắt màu đỏ to lớn, chính giữa cửa cách có một vết lõm hình dạng giống như thê bài, chắc là cơ quan dùng để kích hoạt pháp trận của trang viên, cũng là chìa khóa dùng để mở cửa đi vào.

Lấy tấm thê bài chìa khóa mà Lý trưởng lão giao cho, ấn vào vết lõm trên cánh cửa sắt, cả ngôi trang viên lập tức thấp sáng như được bật đèn lên vậy, thậm chí có thể cảm nhận thiên địa linh khí ở xung quanh tụ tập lại vào trong trang viên, linh khí dồi dào có thể giúp cho chủ nhân ngôi trang viên gia tăng tốc độ hấp thụ linh khí lên gấp đôi.

Đẩy cửa bước vào, phát hiện ngôi trang viên này rộng lớn lộng lẫy không kém gì ngôi trang viên mà Dương Kiệt đã từng ở qua ở thành Hoàng Huyền,

thậm chí có phần sang trọng lộng lẫy hơn.

Tồn gần một giờ đồng hồ, Dương Kiệt đã đi khắp trang viên và nắm rõ cấu trúc trong này, gồm một đại sảnh để tiếp khách, một nhà bếp, năm phòng ngủ, một vườn hoa và vô số lầu các lớn nhỏ phân bố khắp nơi trong trang viên, hoàn toàn không thua kém gì so với những biệt thự cao cấp thời hiện đại.

Dùng thẻ bài chìa khóa kích hoạt hệ thống trận pháp phòng hộ trang viên, nếu như không được sự cho phép của Dương Kiệt, không ai có thể bước chân vào ngôi trang viên này, nếu như dám dùng sức đột nhập vào, sẽ bị trận pháp tiêu diệt ngay tức khắc, vô cùng an toàn.

Dương Kiệt đi vào một phòng ngủ sang trọng nhất trong trang viên, bó gối ngồi lên giường ngủ, bắt đầu tiến hành thăng cấp tuyệt học của mình.

Lúc đầu cứ tưởng rằng 1 triệu 400 ngàn linh thạch cấp thấp quá dư thừa để thăng cấp, nhưng đợi tới khi chính thức thăng cấp mình đã lắm, ba tuyệt học hoàng giới cao cấp thăng cấp lên thành huyền giới sơ cấp, tốn hết gần 800000 viên linh thạch cấp thấp, muốn từ huyền giới sơ cấp thăng lên trung cấp, mỗi môn tuyệt học phải tốn 500000 viên.

Chưa đầy hai phút đồng hồ, hơn nửa tài sản bốc hơi, khiến Dương Kiệt đau lòng xót dạ vô cùng.

Lại tốn thêm 100000 viên linh thạch để thăng cấp võ hồn Huyền Vũ lên cấp 2, 110000 viên để thăng cấp càn khôn tháp lên pháp khí cao cấp, thế là chỉ trong vòng năm phút đồng hồ, gần 1 triệu linh thạch cấp thấp đã được tiêu hết, tuyệt đối là tốc độ tiêu tiền kỷ lục đối với một tiên thiên.

Muốn tiếp tục thăng cấp võ hồn lên cấp ba, phải tốn trên một triệu viên linh thạch cấp thấp, mỗi thăng một cấp số linh thạch cần thiết tăng lên gấp mười lần, khiến Dương Kiệt vô cùng đau đầu không biết kiếm đâu ra linh thạch để theo kịp tiến độ tiến bộ của mình.

“Thôi, thôi, không thèm suy nghĩ nữa, cái gì tới sẽ tới, nghĩ xa xôi quá chỉ cho nhức đầu.” với một người có tính cách lạc quan như Dương Kiệt, nhanh chóng vứt bỏ những suy nghĩ nhức đầu sang một bên, từ trong túi càn khôn lấy ra hai bộ bí kíp lấy được từ tầng kinh các, bắt đầu tiến hành tu luyện.

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Huyết Lang Bang tuyên chiến

Ba ngày cứ thế trôi qua, trong thời gian này Dương Kiệt ở trong trang viên của mình không xuất đầu lộ diện ở bên ngoài, chuyên tâm tu luyện hai bộ bí kíp của mình.

Chỉ trong ba ngày ngắn ngủi, Dương Kiệt đã thành công nhập môn tuyệt học thân pháp, trong phạm vi bốn mét có thể dịch chuyển tới địa điểm định vị ngay tức khắc, chỉ là mỗi lần sử dụng tuyệt học này tiêu hao khá nhiều chân khí, với lượng chân khí trong người của Dương Kiệt, chỉ có thể sử dụng mười lần là phải hấp thụ linh khí để bổ sung lại.

Còn tam chuyển thuần dương công, đã hoàn toàn chuyển hóa chân khí từ không thuộc tính thành chân khí thuộc tính dương. Chỉ là gạt mình hoảng hốt khi phát hiện điểm kinh nghiệm cần để thăng cấp tăng lên gấp ba lần.

Thì ra là với đặc tính thăng cấp của Dương Kiệt, không cần thiết phải như người khác phải tự tu luyện linh khí ba lần. mỗi lần thăng cấp sẽ tự động tam chuyển thành công, chỉ là nhìn vào lượng điểm kinh nghiệm lúc này....

Lẽ ra định hắt thụ hết 100 viên tính khí đan trung cấp để thăng cấp, lúc này thậm chí chưa đi được nửa đường nữa là. Đúng là tự lấy đá chọi chân mình mà.

Nhưng nghĩ tới công dụng của Tam chuyển thần dương công, sắc mặt của Dương Kiệt dễ coi hơn đôi chút. Xem như tăng độ khó trong trò chơi vậy.

Chỉ còn cách tự an ủi bản thân như vậy chứ biết sao giờ.

“Tiếp tục cắm đầu tu luyện cũng không phải là chuyện hay, thử đi tới nhiệm vụ đường xem xem có nhiệm vụ nào có thể kết hợp thí luyện và kiếm điểm tích lũy không, chứ với số điểm tích lũy còn lại của mình, muốn dùng để đổi những vật phẩm giá trị còn lâu mới đủ.” Vươn người thở dài một tiếng, Dương Kiệt quyết định không tiếp tục ở lại trong trang viên nữa, tìm thời cơ đi thí luyện mở mang kinh nghiệm mới là thượng sách.

“Con heo mập trong kia hãy nghe đây, mau lăn ra đầu bổ mày bảo ~~~~~!!” Trong lúc Dương Kiệt định rời khỏi trang viên, bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng gào thét đầy cao ngạo vô cùng khó nghe.

“Lại tên khốn nào ngựa mình rồi đây?” Dương Kiệt khẽ dúu mày, cảm thấy giọng nói khá quen thuộc, nhưng nhất thời không nhớ tới ai, nhưng chắc chắn không phải bạn bè.

Vô cùng thần nhiên đẩy cửa bước ra khỏi trang viên, phát hiện một đám đông gần cả chục tên đang vây kín ở trước cửa nhà, xung quanh còn có vô số người trong môn phái tụ tập lại đứng ở phía xa, không ngừng chỉ chỉ trỏ trỏ về phía đám người đang vây lấy trang viên.

Dương Kiệt vô cùng tỉnh mắt phát hiện trong đám gần chục người có mặt hai tên thanh niên của Huyết Lang Bang đã từng bị anh ta đập cho một trận, xem ra chúng đã dẫn theo người tới báo thù rồi đây.

Ngoài hai tên thanh niên đã từ bị đập cho một trận ra, còn có thể nhìn thấy hình bóng của tên Tư Mã Thiên hơn cả tháng không gặp.

ngoài ra, đứng bên cạnh hắn còn có Vô Nghĩa Hy, tên khốn đã từng làm nhục và cấu kết với không ít người định hãm hại Dương Kiệt lúc vừa mới gia nhập vào khu vực tập vụ.

Nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc của kẻ thù, tân thù cựu hận, trên môi Dương Kiệt lộ ra một nụ cười sắc lạnh, đôi mắt như muốn phang thẳng xé thịt đối phương nhìn chăm chăm vào tên Vô Nghĩa Hy, hoàn toàn không thèm quan tâm tới tên thanh niên dẫn đầu nhóm đang không ngừng buông những lời khiêu khích khó nghe khi nhìn thấy Dương Kiệt bước ra.

Tên thanh niên dẫn đầu nhìn thấy Dương Kiệt dám không đếm xỉa tới mình, phần nộ tới cùng, định trực tiếp ra tay lao tới đập cho đối phương một trận vì cái tội hỗn láo với sư huynh.

Nhưng Tư Mã Thiên nhanh chóng áp sát tới tên thanh niên, ghé bên tai hắn to nhỏ vài câu, đôi mắt không ngừng phóng tia sáng sắc lạnh chế giễu về phía Dương Kiệt.

“Thì ra là thế, hèn chi dám to gan hành hung người của Huyết Lang Bang.”

Tên thanh niên cầm đầu khể ngật đầu, sau lời giới thiệu của Tư Mã Thiên đã biết được danh tánh của Dương Kiệt, ánh mắt phần nộ lúc này khi nhìn vào Dương Kiệt lúc này tràn đầy vẻ chế giễu khinh thường, lạnh lạnh nói: “Con heo mập kia, mày dám to gan hành hung người của Huyết Lang Bang, đắc tội Thiên thiếu gia, giờ tao cho mày một cơ hội, bước tới đây quỳ xuống khấu đầu, chui qua giữa háng của Thiên thiếu gia, tự phế hai tay, sau đó dâng lên hết tài nguyên trên người mày, tao sẽ tha cho cái mạng chó của mày, để mày an toàn cút về quê nhà.”

Nghe xong lời nói của tên thanh niên cầm đầu, cả Tư Mã Thiên và Vô Nghĩa Hy đều lộ ra nụ cười sắc lạnh cười trên đầu kẻ khác, còn những tên thuộc hạ đi theo bên cạnh đều chộc phá lên cười, không ngừng buông lời trêu chọc khó nghe về phía Dương Kiệt.

Đặc biệt là hai tên đã bị anh ta đập cho một trận, vẻ mặt đầy điên cuồng, không ngừng gào thét chửi rủa anh ta.

“Toi rồi, toi rồi, ngay cả một trong ngũ đại đội trưởng của Huyết Lang Bang Trương Tuấn cũng đã xuất hiện, nghe nói Trương Tuấn sư huynh đã đạt tới cảnh giới tiên thiên tầng thứ 6, cộng thêm võ hồn cấp 3 hàn băng thích vô cùng lợi hại, tuyệt học hàn băng miên chương đã luyện tới cảnh giới đại thành, trong giai đoạn cùng cấp không có đối thủ, lần này đích thân dẫn tiểu đội tới báo thù, xem ra tên đệ tử tập vụ đó hết có cơ hội thoát nạn rồi.”

“Xem tình hình dường như tên đệ tử tập vụ kia có hiên khích với Tư Mã Thiên thì phải, anh trai của Tư Mã Thiên là một trong thập đại cao thủ ngoại môn, đồng thời là phó bang chủ của Huyết Lang Bang, nghe nói đang bế quan đột phá tới tiên thiên tầng thứ 9, thậm chí là tiên thiên cấp 10. Có thể nói là một tay che trời, hẳn dám đắc tội Tư Mã Thiên, khu ngoại môn này sẽ không còn đất sống cho hắn đâu.”

“Hèn chi hắn dám ra tay hành hung người của Huyết Lang Bang, thì ra là có mối thù hận trước kia rồi.”

Ông trời làm chứng, Dương Kiệt hoàn toàn không biết Tư Mã Thiên là người của Huyết Lang Bang, nếu như biết trước điều đó, e rằng hai tên thanh niên bị anh ta đập cho một trận bữa kia không chỉ nhẹ nhàng như thế rồi.

Dương Kiệt thu lại ánh mắt căm hận đối với Vô Nghĩa Hy, quay sang nhìn vào Trương Tuấn, cười lạnh nói: “Quý xuống khấu đầu? Chui qua háng của tên vô dụng đó? Người có thật là người không đang nằm mơ chứ?”

“To gan ~~~!”

“Phản rồi, phản rồi, một tên đệ tử tập vụ quèn mà dám cãi lời của đội trưởng, quả thật đáng chết ~~~!”

Nghe thấy Dương Kiệt dám gọi mình là tên vô dụng, khuôn mặt của Tư Mã Thiên cau có lại vì giận dữ, hận không thể lao tới đại chiến 300 hiệp với đối phương, để xem coi ai là tên vô dụng, nhưng đã nhanh chóng bị Vô Nghĩa Hy ở bên cạnh ngăn lại, thì thầm to nhỏ vài câu bên tai hắn xong, Tư Mã Thiên nhanh chóng bình tĩnh lại, trên môi lộ ra nụ cười sắc lạnh khát máu nhìn chăm chăm vào Dương Kiệt như nhìn một người chết.

Trương Tuấn sắc mặt trầm đen như than, lạnh lạnh nói: “Người dám cãi lời của ta, nghĩa là người muốn tuyên chiến với cả Huyết Lang Bang này đúng không?”

“Tuyên chiến thì tuyên chiến, làm gì được nhau nào?” Dương Kiệt trợn mắt trắng với hắn, đã rơi vào tình thế này rồi, có tuyên chiến hay không có còn quan trọng nữa không chứ?

Vậy mà còn phải hỏi, không biết đầu óc tên này có bị gì kẹp qua không đây.

“Tốt, tốt, đã lâu lắm rồi, không có ai dám khiêu chiến với Huyết Lang Bang của bọn ta, xem ra có người tưởng rằng Huyết Lang Bang đã không còn đáng sợ như xưa, không còn run sợ trước uy danh của Huyết Lang Bang nữa rồi, ngay cả một con chó một con mèo cũng dám phản kháng.”

Trương Tuấn giận quá hóa cười, quay sang đám thuộc hạ lạnh lạnh nói: “Bắt đầu từ ngày hôm nay, người của Huyết Lang Bang sẽ phong tỏa hết mọi đường sống của con heo mập này, ta không muốn nhìn thấy hắn nhận được bất kỳ một nhiệm vụ nào trong môn phái cả. Ngoài ra, hằng ngày mọi thành viên trong bang luân phiên khiêu chiến hắn, chỉ cần không đánh chết, đánh thành tàn phế cũng không thành vấn đề.”

“Wa ~~, Huyết Lang Bang đã ra tay rồi, luân phiên khiêu chiến! Cho dù tên đệ tử tạp vụ này thực lực cao cỡ nào, cũng chỉ có nước quỳ mà thôi.”

“Đúng thế, đúng thế, đã lâu lắm rồi Huyết Lang Bang không ra tay đàn áp ai cả, không ngờ hôm nay lại có cơ hội theo dõi cuộc chiến đầy thú vị như thế này. Cả thử xem tên đệ tử tạp vụ chịu đựng được bao lâu, một ngày, hai ngày hay mười ngày?”

“Chắc chỉ được vài ba ngày là cùng, cũng phải cúi đầu như con chó mà thôi.” Những người ở xung quanh nghe xong câu mệnh lệnh của Trương Tuấn ban phát xuống, vội vã hô hoán thì thầm to nhỏ với nhau.

“Khiêu chiến? Ngươi chắc chắn chứ?”

Trong lòng Dương Kiệt cười lạnh một tiếng.

Khiêu chiến? Bộ tưởng bỏ mày sợ sao? Bỏ mày chỉ mong có thể mà thôi, khi không lại có người mang điểm tích lũy tặng không cho mình.

Trong Thánh Hòa Tông, đệ tử ngoại môn có thể khiêu chiến lẫn nhau, chỉ cần không vượt quá đối phương ba cấp trở nên, khi phát động khiêu chiến, người bị khiêu chiến không được phép từ chối, nếu từ chối sẽ bị người khiêu chiến lấy đi một nửa tài nguyên và điểm tích lũy trong người.

Và mỗi người có thể khiêu chiến cùng một người một tháng một lần, Huyết Lang Bang hoàn toàn có thể từng người luân phiên nhau khiêu chiến với Dương Kiệt, nếu như Dương Kiệt đồng ý chấp nhận, chỉ cần không khiến đối phương mất mạng, hoàn toàn có thể đánh thành tàn phế, còn nếu từ chối, một nửa tài nguyên và điểm tích lũy bị lấy mất, cứ thế tuần hoàn luân phiên nhau, anh ta sẽ không có tài nguyên tu luyện, sẽ không góc đầu lên nổi.

Mục đích của tông môn là muốn thúc đẩy sự tiến bộ của môn đồ.

“Thế nào? Sợ rồi hả? Đã quá muộn rồi, bọn ta sẽ cho ngươi thấy sự đáng sợ của Huyết Lang Bang, bắt đầu từ hôm nay ngươi phải sống trong con tuyệt vọng không có lối thoát, hahahaha ~!!”

Trương Tuấn phẫn khích cười nói.

“Sợ? Ngươi nghĩ ngợi quá nhiều rồi đấy?”

Dương Kiệt cười lạnh một tiếng, dùng ánh mắt quét về phía Tư Mã Thiên: “Thế nào? kẻ bại trận kia, ngươi là người đầu tiên khiêu chiến ta chứ?” Sau đó lại quét ngang qua tên Vô Nghĩa Hy, lạnh lạnh nói: “Hay là ngươi?”

“Kẻ bại trận? Giờ ta đã tiên thiên tầng thứ 2, cộng thêm võ hồn cấp 3 “Huyền Băng Cự Hùng”, thực lực sánh ngang với tiên thiên tầng thứ 5 không có võ hồn như ngươi, ngươi chỉ là tiên thiên tầng thứ 2, dù tư cách để ta khiêu chiến nữa sao?” Tư Mã Thiên cười lạnh nói.

Đúng thế, chỉ trong vòng hai tháng Tư Mã Thiên đã từ một luyện thể tầng thứ 10 đột phá thành tiên thiên tầng thứ 2, ngoại trừ tư chất không tệ của hắn, tài nguyên của khu vực ngoại môn và anh trai hắn để lại, cũng góp công không nhỏ cho sự tiến bộ chóng mặt của hắn.

Nên hẳn lúc này tỏ ra vô cùng tự tin, hoàn toàn không đếm xỉa gì tới một tên không có võ hồn như Dương Kiệt.

Ngưng một hồi, lại nói tiếp: “Tất nhiên, nếu như ngươi đâm đầu vào chỗ chết, ta cũng sẽ cho ngươi được tọa nguyên, tân thù cựu hận, mỗi sĩ nhục trước khi gia nhập tông môn, hôm nay ta sẽ trả lại cho ngươi cả vốn lẫn lời.”

Dứt câu, chuẩn bị bước ra khiêu chiến với Dương Kiệt.

“Thiên thiếu gia, khoan đã, giết gà cần gì phải dùng tới dao mổ trâu, để thuộc hạ ra thử thử vài chiêu với con heo mập đó, đập cho hắn một trận thân tàn ma đại, sau đó Thiên thiếu gia tiếp tục hành hạ hắn cũng được mà.”

Vô Nghĩa Hy từ phía sau bước ra, cản lại Tư Mã Thiên lên tiếng khuyên bảo.

Tư Mã Thiên khẽ suy nghĩ một hồi, cảm thấy lời nói của Vô Nghĩa Hy có lý, nên lùi về phía sau một bước, tỏ ý chấp nhận lời thỉnh cầu của hắn.

Vô Nghĩa Hy mang theo nụ cười lạnh lùng chế giễu từ bước ra phía trước: “Con heo mập kia, lần trước chơi không chết mày, lần này mày không may mắn như thế nữa đâu. Ra tay đi, tao nhường mày ba chiêu, nhớ kỹ, chỉ ba chiêu thôi đấy, mày hãy cố mà nắm lấy cơ hội ngàn năm hiếm gặp này.”

Câu nói vừa dứt, khí thế của tiên thiên tầng thứ 3 từ trong người hắn bùng phát ra, khiến không ít người tỏ ra kinh ngạc bất ngờ.

Những người ở xung quanh theo dõi trận chiến lập tức lùi ra xa gần hai chục mét, tạo khoảng trống cho cả hai giao chiến.

“Vô Nghĩa Hy mới đột phá tới tiên thiên tầng 3, dùng con heo mập này làm vật tế để phô trương sức mạnh của mình, thú vị đấy.”

Tư Mã Thiên bước tới bên cạnh Trương Tuấn, cười lạnh nói.

“Dám đ-ng tới Huyết Lang Bang, số phận của con heo mập đó đã được định đoạt rồi, giờ chỉ muốn xem xem hắn chịu đựng được bao lâu mà thôi, chỉ mong cuộc chơi đừng kết thúc sớm, nếu không thì chán lắm.”

Trương Tuấn mỉm cười nhún nhún vai.

“Ba chiêu? Ngươi chắc chứ?”

“Đừng nói nhiều nữa, mau xuất chiêu đi, Thiên thiếu gia còn đang chờ đợi tới lượt hành hạ mày kia.”

“Được!! Để xem ai hành hạ ai nhé ~~~!!”

Dương Kiệt cười lạnh, cơ thể đột nhiên mờ nhạt đi, chỉ trong nháy mắt đã xuất hiện ngay trước mặt Vô Nghĩa Hy.

Cần khôn nhất thêm ~~~!!

“Chiêu thứ nhất ~~~”

Dưới ánh mắt kinh ngạc hoảng hốt của Vô Nghĩa Hy, Dương Kiệt trực tiếp tung cú đấm thẳng vào mặt hắn.

Bốp ~~~!!

Crack ~~~!!

Á ~~~~~!!

Khuôn mặt của Vô Nghĩa Hy hứng trọn cú đấm thôi son của Dương Kiệt, sống mũi trực tiếp vỡ vụn ra, máu tươi từ trong mũi phun bắn ra như vòi sen, nhuộm đỏ cả khuôn mặt của hắn và cú đấm của Dương Kiệt, cơ thể bị đánh lùi về phía sau, không đợi hắn kịp hoàn toàn, tiếp tục áp sát vào, một cú đá thẳng đan điền của hắn.

Pằng ~~~!!

A ~~~~~!!

Vô Nghĩa Hy kêu lên một tiếng đầy đau khổ, khuôn mặt nhăn nhó như mòng con khi, cơ thể tựa như bị chiếc xe tải tông thẳng vào, bị đẩy bay ra xa té ngã xuống đất, toàn thân co giật liên hồi.

Đặc biệt là đan điền bị vỡ tung ra, chân khí trong cơ thể không còn chỗ lưu giữ, lập tức phóng thích ra khỏi cơ thể của hắn, chỉ trong nháy mắt, sắc mặt của hắn trắng bệch như đang bệnh nặng, xanh xao khó coi, từ một tiên thiên tầng thứ 3 rơi xuống thành người bình thường không có tí sức lực nào nữa.

“Cái gì? mi dám”

“Mau ngừng tay ~~~!!”

“A, tên khốn”

Quá trình đánh bại phế bỏ đan điền Vô Nghĩa Hy chỉ diễn ra trong tích tắc, khiến người của Huyết Lang Bang không kịp trở tay, vẫn còn chìm đắm trong sự kinh ngạc khó tin không kịp ra tay ngăn cản, nhìn thấy Dương Kiệt đánh bại Vô Nghĩa Hy vẫn không chịu buông tha, định tiếp tục lao tới tấn công, không ít người gào thét lên vì căm phẫn, không ngừng buông lời hăm dọa.

Trương Tuấn trực tiếp tung người lên không trung nhảy về phía Dương Kiệt đang lao tới, tay phải tạo thành chưởng tung ra:

“Hàn băng miên chưởng ~~~!!”

Hắn không thể không ra tay, bản thân Vô Nghĩa Hy sống chết ra sao hắn không quan tâm, nhưng nếu tiếp tục để Dương Kiệt làm nhục Vô Nghĩa Hy, chẳng khác nào tát thẳng vào mặt của Huyết Lang Bang sao?

Tuyệt đối không thể để điều đó xảy ra được.

“Tốt, tao chờ mày nãy giờ! Giới vương quyền X 2, phì lũ bạo liệt quyền ~~~!!” Dương Kiệt bỏ qua Vô Nghĩa Hy đang nằm hấp hối trên mặt đất, trực tiếp một cú đấm đấm thẳng vào cú chưởng của Trương Tuấn đang ấn tới.

Pằng ~~~~~!!

Hai bàn tay va đập vào nhau, Trương Tuấn lập tức cảm nhận thấy một luồng sức mạnh đáng sợ truyền thẳng vào cú chưởng của mình, cơ thể không tự chủ bị đánh lùi về phía sau, từ trên không trung đáp xuống đất, phải bước lùi về vài bước mới trụ vững.

Bàn tay tung chưởng run lên cầm cập, có cảm giác như không còn là bàn tay của mình nữa.

Mang theo ánh mắt khó tin ngẩng đầu lên nhìn chằm chằm vào Dương Kiệt vẫn đứng yên tại chỗ, không có vẻ gì khó chịu bị thương sau khi giao chiến với mình gì cả.

“Wa ~~~!! Không thể tin được, đỡ lấy hân băng miên chương của Trương Tuấn mà không hề hấn gì, rốt cuộc tên này là quái vật phương nào thế? Hân không phải chỉ là một tên đệ tử tạp vụ thôi sao? Sao có thể như thế được?”

“Hèn chi dám khiêu chiến với Huyết Lang Bang, thì ra có chút thực lực. Chỉ là Trương sư huynh chỉ hồi thúc ra tay, cộng thêm vẫn chưa sử dụng võ hồn của mình, nếu như giao chiến thực sự, hân chưa chắc có cơ hội.”

“Chưa chắc, chưa chắc, chắc gì hân đã dùng hết sức chứ, tôi có cảm giác mọi chuyện không đơn giản, hãy chờ xem.”

Không chỉ những người theo dõi ở xung quanh, ngay cả người của Huyết Lang Bang, đặc biệt là Tư Mã Thiên cảm thấy bất ngờ khó tin, thậm chí có chút hoảng sợ.

Có thể chống đỡ chiêu tấn công của Trương Tuấn mà không hề hấn gì, tuyệt đối không phải là một tiên thiên tầng thứ 2 có thể làm được, cộng thêm việc kết liễu Vô Nghĩa Hy trong giây lát, tuy có phần đánh lén, nhưng nếu như không có thực lực, muốn đánh lén cũng không xong.

Lúc này hân thậm chí thở phào nhẹ nhõm, may quá, may quá, lúc này mình còn định trực tiếp ra tay với con heo mập đó, cũng may là tên Vô Nghĩa Hy chịu đứng ra đánh do thám, nếu không e rằng người nằm trên mặt đất là mình rồi.

Pằng! Pằng! Pằng! Pằng!

Crack~! Crack~! Crack~! Crack~!

Á ~~~~~!!

Dưới ánh mắt kinh ngạc và khó tin của những người có mặt ở xung quanh, Dương Kiệt trực tiếp giẫm bốn cú cực mạnh vào hai tay và hai chân của Vô Nghĩa Hy, tiếng xương gãy vang lên liên hồi, cộng thêm tiếng kêu thét thảm thiết từ miệng hân phát ra, hai mắt trợn ngược chết ngất đi, trực tiếp bị biến thành tên phế nhân phải nằm trên giường suốt đời.

“Ngươi Ngươi” Trương Tuấn không thể tin nổi những gì mình nhìn thấy, đối phương ra tay không chút do dự, tỏ ra vô cùng máu lạnh dứt khoát, trong lòng không kiềm được ớn lạnh xương sống

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Hu hu, Diệt sư tử, đệ ngóng chờ tử mãi ~~~!!

Dương Kiệt dùng chân giẫm lên ngực của Vô Nghĩa Hy, trên môi lộ ra một nụ cười hả lòng hả dạ.

so với những đau khổ mà tên khốn này từng mang lại cho mình, phế bỏ hai tay hai chân của hân chẳng đáng là gì cả, thậm chí còn có chút không bằng một góc nhỏ những gì mình đã phải hứng chịu.

“Ý ngươi muốn nói là ta máu lạnh, tàn nhẫn phải không?” Dương Kiệt từ từ ngẩng đầu lên, mang theo nụ cười lạnh lùng nhìn vào Trương Tuấn nói

“Đừng có đùa nữa, nếu như hoàn cảnh giữa ta và hân hoán đổi cho nhau, ngươi dám chắc là ta sẽ không bị đối xử như hân chứ?”

Trương Tuấn cứng họng nói không nên lời, quá rõ ràng rồi, nếu như Dương Kiệt không phải là đối thủ của Vô Nghĩa Hy, hoàn cảnh chắc chắn sẽ còn bi thảm hơn Vô Nghĩa Hy lúc này.

Dương Kiệt lộ ra nụ cười chế giễu, dùng ánh mắt sắc lạnh quét ngang qua người của Huyết Lang Bang, lạnh lạnh nói: “Còn ai muốn khiêu chiến với ta, bước ra đây!!”

Còn ai muốn khiêu chiến với ta, bước ra đây!!

câu nói đầy bá khí của Dương Kiệt phải trầm trồ thán phục, không phải ai cũng đủ bản lĩnh và can đảm thân nhiên nói câu đó trước mặt người của Huyết Lang Bang.

Thành viên của Huyết Lang Bang nghe xong câu nói của Dương Kiệt đều không kiềm được phần nộ tức, cắn chặt răng hai tay nắm chặt thành nắm đấm, nhưng khi ánh mắt của anh ta quét ngang qua, không ai dám đối diện nhìn thẳng vào, cũng không ai dám bước ra hùng hổ khiêu chiến như lúc ban đầu, kết cục bi thảm của Vô Nghĩa Hy vẫn còn ở đó.

Đối phương không cần biết mình có phải người của Huyết Lang Bang hay không, uy danh của Huyết Lang Bang chỉ là đồ bỏ đi trong mắt đối phương mà thôi, dám đứng ra khiêu chiến chắc chắn sẽ đi theo vết xe đổ của tên Vô Nghĩa Hy cho mà xem.

Trương Tuấn giận tới nổi mặt đỏ tía tai, hận không thể lao tới đập đối phương thành tàn phế, nhưng thật đáng tiếc là không thể.

Trương Tuấn đã là một tiên thiên tầng thứ 6, Dương Kiệt lộ ra chỉ là tiên thiên tầng 2, cao hơn tới 4 cấp, nếu như khiêu chiến đối phương hoàn toàn có thể từ chối, không có cơ thì làm sao mà dám ra tay chứ?

Lỡ như bị người của chấp pháp đường biết được thì khổ. Ở trống vắng về thì không sao, hành hung xong không có nhân chứng, chấp pháp đường cũng không làm gì mình được, nhưng hiện giờ biết bao nhiêu con mắt đang đổ dồn về đây, tuyệt đối không thể ra tay được.

Mặc kệ ánh mắt như muốn nhai tươi nuốt sống của tên Trương Tuấn, Dương Kiệt quét ánh mắt về phía Tư Mã Thiên, cười chế giễu nói: “Thế nào Thiên thiếu gia, ra đây chơi với tôi vài chiêu chứ? Lúc này ngươi hùng hổ lắm mà, sao giờ làm con rùa thụt đầu rồi?”

Tư Mã Thiên toàn thân run rẩy, răng cắn vào môi tới nỗi suýt chảy máu, nhưng lý trí đã chiến thắng phần nộ, cho dù Dương Kiệt có trêu chọc cỡ nào, cũng không bước ra khiêu chiến.

Hãy đợi đây, sẽ có lúc mày khóc thôi!

“Chớ có ở đó mà phách lối, chuyện này vẫn chưa xong đâu.” Nhận thấy không thể làm gì đối phương, Trương Tuấn không muốn ở lại xem cái bản mặt đáng ghét của đối phương nữa, buông ra một câu hăm dọa xong, vẫy tay định dẫn theo đám thuộc hạ rời khỏi, chờ đợi thời cơ phục thù.

“khoan đã ~~~!!”

Người của Huyết Lang Bang chưa đi được vài bước, giọng nói của Dương Kiệt lại vang lên.

Trương Tuấn quay đầu lại phần nộ cắn răng nói: “Giờ muốn gì? Đừng tưởng người của Huyết Lang Bang sợ ngươi à nha.”

Dương Kiệt cười lạnh nói: “Đúng như ngươi nói, chuyện này chưa xong đâu đấy, chẳng phải ngươi muốn đập ta một trận sao? Giờ ta cho cơ hội ngươi đây, nhào vô kiểm án nào!!” Nói xong, ngoắc ngoắc tay tỏ vẻ khiêu khích.

“Cái gì? Hắn dám khiêu chiến với Trương Tuấn, hắn không sợ chết sao?”

“Xi, tưởng mình hạ được Vô Nghĩa Hy là thiên hạ vô địch sao? Trương sư huynh là tiên thiên tầng thứ 6, cộng thêm võ hồn cấp 3, ngay cả một tiên thiên tầng thứ 9 không có võ hồn cũng không phải là đối thủ, huống chi là một tên đệ tử tạp vụ chỉ mới tiên thiên tầng thứ 2 chứ? Đúng là không biết trời cao đất rộng mà.”

không ít người tỏ vẻ lắc đầu trước quyết định khó hiểu của Dương Kiệt.

“Hahahaha ~~~!!” Trương Tuấn cười lớn vì quá giận, chỉ là một tên đệ tử tạp vụ quèn mà dám trực tiếp khiêu chiến với mình, hắn tưởng rằng đỡ được một chiêu chưởng trong trạng thái chưa chuẩn bị kỹ lưỡng là đủ tư cách sánh ngang với mình sao?

không đập hắn một trận thân tàn ma dại hắn còn không biết mình đang ở đâu.

“Được, được, lẽ ra ta còn định tìm cơ để xử lý mày, không ngờ mày lại tự đâm đầu vào chỗ chết, thích thì chịu.”

Quỳnh ~~~!!

Chân khí từ trong cơ thể Trương Tuấn phóng thích ra, trên đỉnh đầu xuất hiện một cây thích dạng khí toàn thân phát tán ra hàn khí đáng sợ, nhanh chóng nhập vào trong cơ thể của hắn, chân khí của Trương Tuấn lập tức chuyển sang màu xanh lam, nhiệt độ ở xung quanh lập tức giảm xuống tới mức độ có thể đông băng tất cả.

Trực tiếp sử dụng võ hồn!!!

không ít người tỏ ra bất ngờ trước quyết định của Trương Tuấn. Chỉ là xử lý một tên tiên thiên tầng thứ 2 thôi mà, phải sử dụng tới võ hồn sao? Sao có cảm giác như giết gà mà phải dùng tới dao mổ trâu thế này.

Trương Tuấn tất nhiên là có suy tính của mình, một phần vì cảm thấy Dương Kiệt tuyệt đối không phải là một tên tiên thiên tầng thứ 2 tầm thường, kinh thường đối phương không chừng chạy theo vết xe đổ của tên Vô Nghĩa Hy cũng không chừng, mặc dù tỷ lệ đó rất thấp, nhưng không có nghĩa là không thể xảy ra.

Một phần vì muốn dùng hết toàn bộ sức mạnh của mình hạ gục đối phương với lợi thế tuyệt đối, để dẫn mặt với những người đang theo dõi ở xung quanh, nói cho chúng biết rằng người của Huyết Lang Bang không phải ai cũng có thể đ-ng vào, khi đ-ng vào thì chuẩn bị sẵn tâm lý phải hứng chịu hậu quả bị thảm.

“Hô hô, một tiên thiên tầng thứ 6 phải dùng tới võ hồn để đối phó với một tiên thiên tầng thứ 2 không có võ hồn, Trương Tuấn, xem ra ngươi càng sống càng thụt lùi rồi đấy.” Trong lúc Trương Tuấn đang chuẩn bị tung đòn tấn công về phía Dương Kiệt, đột nhiên một giọng nói du dương thánh thót vang lên.

“Kẻ nào ~~~!!” Trương Tuấn phần nộ quay đầu nhìn về phía giọng nói vừa vang lên, phát hiện hai bóng người yếu điệu mảnh mai từ trong rừng người bước ra, một trong hai người đang mang theo nụ cười đầy chế giễu phóng về phía mình, khiến Trương Tuấn phần nộ tột cùng, cắn răng nói: “Lâm Thu Nguyệt, chuyện này không liên quan gì tới cô cả, cô muốn gì đây??”

“Không muốn gì cả, chỉ là thấy chuyện bất bình nên lên tiếng nói vài câu thôi, không được à?” Lâm Thu Nguyệt cười chế giễu trợn mắt của Trương Tuấn một cái hoàn toàn không thèm quan tâm tới ánh mắt muốn giết người của hắn.

“Diệp sư tỷ ~~~~~!!” Một tiếng kêu thét đầy phấn khích, kích động vang lên phá tan bầu không khí căng thẳng sắc đầy mùi thuốc súng, chỉ thấy mờ thịt trên khuôn mặt và thân thể của Dương Kiệt rung chuyển vì kích động, hai tay dang rộng ra, dùng một tốc độ cực nhanh “lăn” thẳng về phía bóng người đi bên cạnh Lâm Thu Nguyệt.

Rầm ~~~!! Rầm ~~~!! Rầm ~~~!!

Mặt đất rung chuyển sau mỗi bước chạy của Dương Kiệt, dưới ánh mắt kinh ngạc ngơ ngác của vô số người, lao tới ôm chặt lấy một chân của “Diệp sư tỷ”, bật khóc nức nở: “Hu hu, Diệp sư tỷ, đệ chờ tỷ mãi ~~~!! Sư tỷ lơ lửng nào bỏ bệ đệ một mình ở nơi nguy hiểm này chứ, xem kia, xem kia, đám người hung hăng kia ý đồ ép buộc đệ hành hung đệ kia, cũng may là sư tỷ tới kịp thời, nếu không e rằng đệ không có cơ hội gặp lại sư tỷ nữa đâu, hu hu ~~~”

Không ít người choáng váng té xuống ngất xỉu tại chỗ.

Mẹ kiếp, có còn là tên điên máu lạnh không sợ trời không sợ đất lúc này không vậy? Sao thay đổi nhanh thế này? Bị ép buộc hành hung? Rốt cuộc là ai ép buộc hành hung ai đây? Bộ không thấy tên Vô Nghĩa Hy vẫn còn nằm chết ngất trên mặt đất à? Sao lại có tên mặt dày như thế này chứ, nói dối mà không nháy mắt lấy một cái.

“Diệp sư tỷ” từ trong cơn hoang mang ngơ ngác hoàn hồn trở lại, toàn thân run lên vì giận dữ, chân không bị ôm lại trực tiếp tặng cho tên khốn dám thừa cơ sàm sỡ một cú đá vào mặt: “biến ~~~~!!”

Bốp ~~~~~!!

Á ~~~~~!!

Một tiếng kêu thét thảm thiết như con heo bị giết thịt vang lên, Dương Kiệt trực tiếp bị đá bay ra xa, nhưng nhanh chóng trở người ngồi dậy, dùng tay xoa xoa khuôn mặt vài cái, không hề hấn gì cả, lại mang theo ánh mắt đầy oán trách nhìn chằm chằm vào “Diệp sư tỷ” vừa tấn công mình.

“Nhìn gì mà nhìn, đồ háo sắc, đồ biến thái, đồ hám tiền, chỉ biết thừa cơ sàm sỡ ta, biết thế ta chẳng thèm tới đây giúp ông làm gì, mặc ông chết quách đi cho rồi.” Người dám xưng hô Dương Kiệt bằng những biệt danh đó không ai khác chính là người đã đồng hành cùng Dương Kiệt đi tới Thánh Hóa Tông, kích hoạt võ hồn cấp 5 được trực tiếp gia nhập vào khu vực ngoại môn trước kia, Diệp Tuyền!!

“Sàm sỡ? Làm gì có, chẳng qua đệ lâu ngày mới gặp lại sư tỷ, nên xúc động quá không kiềm chế được bản thân thôi mà, bạn bè bấy lâu nay, chẳng lẽ sư tỷ còn không hiểu rõ con người của đệ như thế nào sao? Đệ dám dùng nhân cách của mình ra bảo đảm không có chuyện thừa cơ sàm sỡ sư tỷ đâu ạ.” Dương Kiệt tỏ vẻ không phục phân trần.

“Nhân cách? Ông thì làm gì có nhân cách mà bảo đảm chứ? Chính vì hiểu rõ con người của ông như thế nào, nên ta mới trực tiếp tặng cho một cú đá vào mặt đấy, đồ hám tiền, đồ háo sắc, đồ biến thái ~~~~!!” Diệp Tuyền hai tay chống eo, không nể mặt Dương Kiệt tý nào, trực tiếp lên tiếng hạ thấp anh ta.

Nhìn thấy hai người cãi nhau như đôi oan gia, không ít người cười khóc không được.

Ngay cả Lâm Thu Nguyệt cũng khẽ co giật mép miệng vài cái, không ngờ Diệp sư muội ngày thường đoan trang dịu hiền như thế, lại có bộ mặt khác thường như thế này.

Đoan trang dịu hiền? Nếu như để Dương Kiệt biết được Lâm Thu Nguyệt đánh giá Diệp Tuyền là người như thế đó, chắc chắn sẽ kéo tay áo lên cái tay đôi chân chính lại cách nhìn người của cô ta ngay tức khắc

Bạn đang đọc truyện *Phí Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 27: Đại chiến Trương Tuấn

Hôm nay chơi lớn, up hai chương luôn.

“Tâm sự thế đủ rồi, có gì muốn nói thì đợi tới khi cúng mà hẵng nói, giờ tới lượt chúng ta giải quyết chuyện mâu thuẫn đây.”

Trong lúc cả hai đang gân cổ lên cãi nhau, Trương Tuấn lạnh lạnh chen ngang vào.

Dương Kiệt và Diệp Tuyền cùng quay đầu trợn mắt trắng với hắn, không hài lòng nói: “Vô duyên bất lịch sự, không thấy bọn ta đang tâm sự chuyện đời

với nhau sao? Bộ ba mẹ ngươi chưa từng dạy qua ngươi người lớn đang nói chuyện con nít đừng có xen vào sao? Quả thật đáng sợ ~~~.”

“Ai thêm tâm sự chuyện đời với ông, biến ~~~!!” Diệp Tuyên lao tới tung một cú vào hông của Dương Kiệt, đá bay anh ta ra xa.

“Không tâm sự thì thôi, làm gì mà dữ vậy không biết.” Dương Kiệt vừa dùng tay xoa hông vừa oán trách nói.

“Thôi đủ rồi đấy ~~~hàn băng miên chương ~~~!!” Trương Tuấn phần nộ tới cùng, ngay trước mặt mình mà còn dám tỏ tình thân ái lẫn nhau, đã vậy còn đ-ng chạm tới ba mẹ của mình nữa chứ, không thể nhìn nổi nữa rồi, trực tiếp tung chương ấn thẳng về phía Dương Kiệt vẫn còn đang tỏ vẻ bất bình ở phía xa.

Dương Kiệt lập tức cảm nhận thấy một luồng hàn khí đáng sợ đang áp sát về phía mình với tốc độ cực nhanh, vội vã quay đầu lại nhìn, chỉ thấy một luồng chân khí màu xanh lam thô to bằng một cây trụ cầu bắn thẳng về phía mình, máu trong cơ thể có cảm giác như bị đông cứng lại, hít thở một cách khó khăn, không ngờ đối phương lại ra tay nhanh như vậy, có chút trở tay không kịp.

“Thanh Liên Kiếm Pháp. Bát Liên Đưa Nở ~~~!!”

Hàn băng liên chương của Trương Tuấn gần như chạm trúng vào cơ thể của Dương Kiệt, đột nhiên vô số đóa hoa sen dạng khí xuất hiện chắn ngay trước mặt anh ta, hàn khí và hoa sen va chạm vào nhau nổ tung ra, hình thành lực đẩy đáng sợ, Dương Kiệt trực tiếp bị đẩy lùi về phía sau vài mét, suýt chút đứng không vững té ngã xuống đất.

“Lâm Thu Nguyệt, ngươi dám can ta ~~~~!!” Nhìn thấy đòn tấn công gần như đánh trúng mục tiêu của mình bị phá hủy, Trương Tuấn nổi giận lôi đình, đôi mắt tràn đầy gân máu nhìn chăm chăm vào Lâm Thu Nguyệt, Lâm Thu Nguyệt thu lại thanh kiếm vào bao, nhẹ nhàng bước tới bên cạnh Dương Kiệt nói rõ thái độ của mình.

“Được, được, để xem ngươi chống đỡ được bao nhiêu chiêu của ta.” Trương Tuấn giận quá hóa cười, hai tay liên tục tung chương đánh thẳng về phía Lâm Thu Nguyệt và Dương Kiệt đang đứng.

Lâm Thu Nguyệt khẽ dúm mày, có chút không muốn đối đầu với tên Trương Tuấn, nhưng lỡ hứa với vị sư muội của mình, nên đành phải ra tay, thanh kiếm lần nữa rút ra khỏi bao, Thanh Liên Kiếm Pháp thi triển tới cực đỉnh, vô số đóa hoa sen màu xanh quét ra, va đập với những luồng hàn khí đáng sợ của đối phương.

Bùm ~~~!! Bùm ~~~!! Bùm ~~~!!

Tiếng va đập nổ tung vang lên liên hồi, tuy hàn băng miên chương bị chặn lại, nhưng hàn khí nổ tung ra khiến nhiệt độ xung quanh hạ xuống tới mức đáng sợ, cây cỏ ở xung quanh thậm chí bị đông băng lại.

Dương Kiệt đứng ở gần nơi giao chiến không kèm được run bắn lên vì cái rét lạnh đáng sợ, phải vận hành chân khí hộ thể mới cảm thấy đỡ lại đôi chút, hướng chỉ là Lâm Thu Nguyệt trực tiếp giao chiến với Trương Tuấn chứ, anh ta thậm chí có thể nhìn thấy trên tóc, trên đôi lông mày của cô ta đã có hiện tượng kết băng, toàn thân đang run lên cầm cập, nhưng vẫn cắn răng ra đòn chống đỡ.

Nhận thấy Lâm Thu Nguyệt đã rơi vào thế hạ phong, quan trọng nhất là cô ta không có ý giao chiến với đối phương, nên chỉ biết dè chừng chống cự.

Dương Kiệt biết rằng không thể tiếp tục đứng sang một bên theo dõi nữa rồi, từ trong túi càn khôn lấy ra huyền thiết chùy, vận hành thuần dương chân khí hộ thể, cái lạnh lập tức bị xua tan, thuần dương công chí cương chí dương, tuyệt đối là khắc tính của chân khí có thuộc tính âm, vừa tung người lên không trung vừa hét lớn: “Tên khốn chó làm càn, ăn thử một chùy của bố mày đây ~~~ Giới Vương Quyền X 3, Phi Lũ Bỏ Dưa Đại Pháp ~~~ phá ~~~~!!”

Một quả chùy dạng khí to hơn cây chùy trong tay Dương Kiệt gấp ba lần xuất hiện, từ trên không trung bổ xuống, bổ thẳng vào những luồng hàn khí từ trong tay Trương Tuấn bắn ra..

Rầm ~~~!! Rầm ~~~!! Rầm ~~~!!.....

“Cái gì???” Cả Trương Tuấn và Lâm Thu Nguyệt cùng kêu thét lên vì kinh ngạc, không ngờ chiêu chùy pháp của Dương Kiệt có sức mạnh đáng sợ như thế này, những luồng hàn khí vừa va đập vào chiếc chùy dạng khí lập tức bị nổ tung ra, cây chùy dạng khí đó chỉ bị chững lại một vài giây, lại tiếp tục phóng thẳng về phía Trương Tuấn.

“Huyền Băng Khiên ~~~~!!” Nhận thấy hàn băng miên chương không có tác dụng, Trương Tuấn lập tức thi triển tuyệt học phòng thủ, một tấm khiên bằng băng xuất hiện chắn ngay trước mặt hắn, chống đỡ quả chùy dạng khí đang phóng tới.

Rầm ~~~~!!

Cây chùy dạng khí đập thẳng vào tấm khiên băng, bề mặt tấm khiên lập tức xuất hiện nhiều vết nứt đáng sợ, nhưng cây chùy dạng khí cũng đã bị cản lại và biến mất trong không khí, không đợi Trương Tuấn kịp thở phào nhẹ nhõm, Dương Kiệt ở trên không trung tiếp tục bổ thêm một chiêu Phi Lũ Bỏ Dưa Đại Pháp tấn công Trương Tuấn.

“Rút ~~~~!!” Trương Tuấn không dám tiếp tục đứng yên chống đỡ, vội vã tung người nhảy về phía sau né tránh.

Hành động của hắn không dư thừa chút nào, tấm khiên băng đã xuất hiện vết nứt hừng hực chịu thêm một quả chùy khí chịu đựng không nổi lập tức bị vỡ

tung ra thành nhiều mảnh, rơi rải xuống mặt đất, tạo thành nhiều vũng nước tan chảy từ mảnh băng, quả chùy dạng khí tiếp tục lao tới đập thẳng vào nơi Trương Tuấn vừa đứng lúc này, nếu như hắn không quả quyết nhảy lùi về phía sau, chắc chắn sẽ hứng trọn quả chùy khí đáng sợ này.

Rầm~~~~!!!

Tiếng va đập vang dội cả khu vực rộng lớn, quả chùy khí đập thẳng vào mặt đất lập tức hình thành một cái hố sâu tới ba mét, nhìn thấy sức mạnh hủy diệt của chiêu đánh của Dương Kiệt, nhiều người đứng theo dõi ở xung quanh không kiềm được nuốt miếng nước bọt vào cổ họng.

Nếu như quả chùy khí đó đập thẳng vào người, sẽ có kết cục như thế nào nhỉ??

Sau khi Dương Kiệt ra tay, Lâm Thu Nguyệt đã rút lui khỏi trận chiến, nhìn thấy uy lực đáng sợ của tuyệt học mà anh ta thi triển, đôi mắt lóe qua tia sáng bất ngờ, lạ thường: “Bí Pháp Cao Cấp? hay tuyệt phẩm? Có thể khiến một tiên thiên tầng thứ 2 đánh ngang ngửa với một tiên thiên tầng thứ 6 kích hoạt võ hồn sao? dường như tên mập này không yếu như mình nghĩ.” Trong đầu cô ta không kiềm được xuất hiện dòng suy nghĩ đó.

“Mi Mi có bí pháp sao?” Sắc mặt của Trương Tuấn vô cùng khó coi, dường dường là một tiên thiên tầng thứ 6 kích hoạt võ hồn, thể mà vẫn phải lùi bước trước đòn tấn công của đối phương, không cần phải hỏi, chuyện hôm nay lan truyền ra ngoài, chắc chắn mình sẽ biến thành trò cười trong khu vực ngoại môn cho mà xem.

“Mi có võ hồn, ta có bí pháp, chẳng phải rất công bằng sao?” Dương Kiệt cười lạnh nói.

“Được, được, để xem bí pháp của mi duy trì được bao lâu.” nghĩ tới khuyết điểm của bí pháp sau khi thi triển, Trương Tuấn cười lạnh trong lòng, chuyển công thành thủ, với mục đích chờ đợi thời gian hiệu lực của bí pháp của đối phương biến mất, tới lúc đó muốn hành hạ đối phương cỡ nào mà chả được.

Nhìn thấy đối phương tạo ra tư thế phòng thủ, Dương Kiệt lập tức hiểu rõ suy tính của hắn, tuy giới vương quyền không có tác dụng phụ sau khi hết hiệu lực thi triển, nhưng thời gian duy trì ở trạng thái X3 không lâu, chỉ khoảng năm phút, nếu như trong vòng năm phút không thể đánh bại đối phương, cho dù có sử dụng hết ắt chủ bài của mình, cũng chỉ giữ được thế bất phân thắng bại mà thôi, đó là điều Dương Kiệt hoàn toàn không thể chấp nhận được.

Huyền thiết chùy trong tay vung lên, tung ra những đòn tấn công như vũ bão về phía Trương Tuấn.

Rầm~~~~!! Rầm~~~~!! Rầm~~~~!! Rầm~~~~!!

Keng~~~~!!

Crack~~~~~!!

Trương Tuấn không ngừng lợi dụng thân pháp linh hoạt của bản thân để né qua những cú bổ đập trời giáng của Dương Kiệt, mỗi một cú bổ xuống mặt đất, đều hình thành những vết nứt đáng sợ.

Khi né không nổi, đành phải thi triển huyền băng khiên ra chống đỡ, cũng chỉ đỡ được hai cú đập là vỡ tan ra, nhưng hắn đã tranh thủ khoảng thời gian đó nhảy lùi ra xa giữ khoảng cách an toàn với Dương Kiệt.

“Mày né hả? Để xem mày né được bao lâu? Tao đập, tao bổ, tao quét ~~~!!” Dương Kiệt tấn công như điên như dại, hoàn toàn không có dấu hiệu hụt hơi trong con tấn công liên miên không ngớt của mình, chỉ trong chốc lát đã dồn Trương Tuấn vào thế đường cùng, không thể tiếp tục né tránh nữa mà phải dốc sức dùng chân khí của mình chống đỡ.

“Thôi đủ rồi nhé! Tới lượt ta đây, hàn băng thích, tấn công ~~~!!” Trương Tuấn chống đỡ một cách vất vả và khốn khổ, cuối cùng chịu đựng không nổi đành tung thế phản công, hai tay tạo thành ấn pháp, miệng hét lớn.

“Cẩn thận ~~~!!”

“Coi chừng phía sau ~~~~!!”

Diệp Tuyền và Lâm Thu Nguyệt đứng ở phía xa theo dõi trận chiến đột nhiên mở miệng la lớn.

Một cảm giác ón lạnh có thể nguy hiểm tới mạng đập tới sau lưng, vội vã quay đầu lại nhìn, chỉ thấy một cây thích toàn thân bốc khói khí giá lạnh thô to bằng bắp tay của một tay đồ vật hạng nặng đang bắn tới với tốc độ cực nhanh, nếu như để cây thích đó cắm vào người, tuyệt đối có thể xuyên thủng cơ thể, thậm chí toàn thân bị đóng băng lại.

“Càn Khôn Tháp ~~~~!!” Nhận thấy không thể né tránh, Dương Kiệt lập tức té Càn Khôn Tháp ra chắn ngay trước mặt, cây thích màu xanh lam bắn thẳng vào càn khôn tháp lập tức bị vỡ tung ra, thân tháp chỉ khê lung lay vài cái rồi ngưng hẳn, thậm chí không thể để lại dấu vết gì trên bề mặt thân tháp cả.

“Á ~~~~!!” Trương Tuấn gào thét lên một tiếng đầu đau khổ, võ hồn bị vỡ tung ra, hắn lập tức cảm thấy cái đầu đau đớn dữ dội, tựa như sắp vỡ tung ra vậy.

Một vũng máu từ trong miệng phun bắn ra, quỳ ngã xuống đất hai tay ôm chặt lấy đầu, khuôn mặt nhăn nhó, gân xanh nổi đầy trên trán, toàn thân chảy đầy mồ hôi lạnh.

Võ hồn của hắn đã bị tổn thương. Tuy không nguy hiểm tới tính mạng, nhưng trong một thời gian ngắn, tuyệt đối không thể thi triển võ hồn được nữa, phải từ từ điều dưỡng để hồi phục lại võ hồn của mình.

“Pháp khí? Hắn có pháp khí nữa sao??” Trong đôi mắt của Lâm Thu Nguyệt lóe qua tia sáng kỳ dị, nhưng nhanh chóng được che giấu đi, miệng lầm bầm nói nhỏ.

Diệp Tuyền không tỏ ra bất ngờ, vì trước kia cô ta đã từng nhìn thấy qua pháp khí của Dương Kiệt, chỉ là không ngờ pháp khí của anh ta có thể chống đỡ nổi võ hồn của một tiên thiên tầng thứ 6, chẳng lẽ pháp khí của hắn đã được thăng cấp rồi sao?

“Thời cơ đã tới!! Phi Lũ Bạo Liệt Quyền~~~~!!” Một quả đấm dạng khí to bằng nửa chiếc xe hơi từ trong cú đấm của Dương Kiệt phóng thích ra, đấm thẳng vào Trương Tuấn vẫn còn đang ôm đầu quý dưới đất ở cách đó không xa.

Pằng~~~~!!

Crack~~~~!!

phụt~~~~!!

Trương Tuấn hứng trọn cú đấm vào người, trực tiếp đi đánh bay về phía sau, thậm chí nghe thấy tiếng xương gãy đứt, máu từ trong miệng phun bắn ra như không cần tiền vậy.

Dương Kiệt tất nhiên là không thể bỏ qua cơ hội đánh chó dưới nước rồi, huyền thiết chùy trong tay vung lên, tung người lên không trung, vẩy múa trên đỉnh đầu một vòng, chuẩn bị đập thẳng vào đầu của kẻ địch đang bị trọng thương nằm hấp hối trên mặt đất.

“khoan~~ khoan, ta ... ta chịu thua” Nhìn thấy quả chùy khổng lồ đang chuẩn bị đập vào đầu mình, Trương Tuấn cảm giác cái chết đã gần kề, từ thần đã đang nín cười vẫy tay với mình, hoang mang hoảng sợ dốc hết sức lực còn lại lớn tiếng gào thét.

Huỳnh~~~~!!

Quả chùy chỉ còn cách đầu của Trương Tuấn khoảng vài cm ngưng lại, cơn gió lốc do cú bổ chùy mang lại ập thẳng vào mặt, tựa như bị nhiều vết dao cắt xé lên khuôn mặt, đau rất vô cùng, trên trán đã đổ đầy mồ hôi lạnh, đồng thời trong lòng thầm thở phào nhẹ nhõm.

Nếu như mình còn dám do dự nữa, quả chùy đó tuyệt đối đập thẳng vào đầu không thương tiếc.

Nghĩ tới cảnh đối diện cái chết, Trương Tuấn không kiềm được nuốt mạng miếng nước bọt vào cổ họng, đôi chân run lên cầm cập, suýt chút tè ướt hết cả quần.

“Hừ, lần này xem như mi may mắn, nếu không thì ta lại được chiêm ngưỡng cảnh quả dưa bị nổ tung ra rồi.” Đối phương đã chịu thua, trận khiêu chiến đã kết thúc, tuyệt đối không được tiếp tục ra tay nữa, nếu không thì sẽ vi phạm nội quy trong môn phái, Dương Kiệt tỏ vẻ tiếc nuối thu lại cây chùy của mình.

“Ác ma, tên này tuyệt đối là tên ác ma máu lạnh~~~~!!” Nghe thấy lời tiếc nuối đầy khát máu của Dương Kiệt, trong lòng Trương Tuấn không ngừng gào thét, đồng thời tự nhủ với bản thân rằng sau này tuyệt đối không được gây chuyện với tên ác ma máu lạnh này nữa.

Ai mà biết được lần sau mình có kịp thời lên tiếng chịu thua, cái đầu không bị đập vỡ như quả dưa chứ? Chết không đáng sợ, nhưng chết theo kiểu cái đầu bị đập vỡ tung ra, tuyệt đối là con ác mộng khủng khiếp không ai muốn trải.

Dương Kiệt quý xuống trước mặt Trương Tuấn vơ vét hết toàn bộ tài sản trên người hắn, gồm khoảng 120000 viên linh thạch và vô số đan dược các loại, ngay cả điểm tích lũy cũng bị lấy đi một nửa, gần hơn 8000 điểm.

Cộng thêm 3000 mảy điểm của tên Vô Nghĩa Hy, chỉ trong chốc lát đã kiếm được trên 11000 điểm, thậm chí còn nhanh hơn đi làm nhiệm vụ môn phái, giết người cướp của quả thật là con đường làm giàu nhanh nhất.

Dương Kiệt không ngừng cảm thán, đồng thời cầu mong ngày nào cũng có vài ba tên ngu xuẩn tới khiêu chiến tặng điểm cho mình sài, không cần phải lo sợ không đủ tài nguyên để tu luyện nữa rồi.

“Thua ... thua rồi, ngay cả tiểu đội trưởng của Huyết Lang Bang, tiên thiên tầng thứ 6 đã kích hoạt võ hồn như Trương Tuấn cũng đánh không lại tên đệ tử tạp vụ đó, rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra thế này? Má ơi, con có đang nằm mơ không vậy?”

Bóp~~~~!!

“Mẹ kiếp, sao mà tát tao?”

“Thì mà hỏi có đang nằm mơ không, tao giúp mà kiểm tra đó mà.”

“Tao giết mà”

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Heo mập hiền thân ký

“Tên heo mập này rốt cuộc là quái vật phương nào thế nhỉ? Chắc chắn, bí pháp, pháp khí, chẳng lẽ là cậu ấm của những gia tộc hùng mạnh ở U châu?”

“Khoan kết luận vội, tuy hẳn có thể đánh bại Trương Tuấn, nhưng Trương Tuấn chỉ là một tên tiểu đội trưởng của Huyết Lang Bang, phía trên hẳn còn đại đội trưởng, đường chủ, phó bang chủ, lần này Huyết Lang Bang bị vỗ mặt như vậy, tuyệt đối không thể yên chuyện dễ dàng như thế này được đâu.”

“Đúng thế, đúng thế, lúc này hẳn chỉ có thể đánh ngang ngửa với Trương Tuấn, nếu như không phải Trương Tuấn phạm sai lầm để võ hồn của mình bị tổn thương, thắng thua như thế nào còn chưa rõ, thực lực của hắn cao lắm chỉ có thể sánh ngang với tiên thiên tầng thứ 6 là cùng, thậm chí không cần đường chủ ra tay, chỉ cần một đại đội trưởng có cảnh giới tiên thiên tầng thứ 7 ra tay, chắc hẳn sẽ bị trấn áp mà thôi.”

“Cứ chờ xem.”

không ít người thì thầm to nhỏ bàn luận với nhau, có người tỏ ra kính phục, có người tỏ vẻ dửng dưng, thậm chí có người tỏ vẻ khinh thường chế giễu.

Nhưng cho dù như thế nào, sau trận chiến ngày hôm nay, tên tuổi của Dương Kiệt chắc chắn sẽ lan truyền khắp khu vực ngoại môn.

Nhìn thấy tài sản và điểm tích lũy bị lấy đi gần hết, Trương Tuấn lòng đau như cắt, cộng thêm nội thương khá nghiêm trọng, tức tới nỗi phun máu ra, hai mắt trợn ngược ngất xỉu tại chỗ.

Trước khi ngất đi, trong lòng hắn không ngừng gào thét: “Mẹ kiếp, rốt cuộc hôm nay là ngày gì mà xui xẻo thế này, sáng ra khỏi nhà quên xem lịch, chỉ muốn ra oai ra oai một chút, ai ngờ lại đụng trúng tên ác ma trời đánh này, tài sản tích góp gần cả năm trời bị lấy sạch, giờ con biết đi than khóc với ai đây trời ~~~!!”

Luộc sạch tài sản của Trương Tuấn xong, Dương Kiệt đứng dậy quay người lại nhìn chăm chăm về phía Tư Mã Thiên và đám thuộc hạ của tên Trương Tuấn, đôi mắt rực sáng như bóng đèn pha, tựa như con sói nhìn thấy cô bé quàng khăn đỏ, trên môi lộ ra một nụ cười thêm khát.

“Ngươi . . . Ngươi muốn gì?” Tư Mã Thiên giật mình hoảng hốt khi thấy Dương Kiệt mang theo ánh mắt như muốn lột sạch hết đồ trên người mình nhìn chăm chăm vào mình, hai tay che lại trước ngực, toàn thân run rẩy nói.

Không chỉ hắn, ngay cả những tên thành viên Huyết Lang Bang cũng đều có hành động tương tự, trong lòng không kiềm được ớn lạnh xương sống.

Con heo mập đó không có thứ sở thích kỳ lạ đó chứ? Nếu như hắn yêu cầu bọn mình, có nên chống cự hay nhắm mắt chịu trận đây?? Không được, tuyệt đối không được nhắm mắt chịu trận một cách dễ dàng như vậy được, ít nhất cũng phải phản kháng đôi chút chứ nhỉ!

Nếu như để Dương Kiệt biết được những gì chúng đang nghĩ, chắc chắn sẽ mỗi người tặng cho một chùy vào đầu, để phá hủy những suy nghĩ bản thiêu trong đầu chúng.

“Muốn gì ư? Chẳng lẽ các ngươi còn không hiểu ta muốn gì sao?” Dương Kiệt cười một cách khoái trá đậm đàng, không ngừng có những động tác nuốt nước bọt.

Tư Mã Thiên và đám thành viên run bắn người lên vì sợ sệt, không ngừng bước lùi về phía sau.

“Sợ rồi hả? Sao lúc nãy hùng hổ lắm mà, giờ các ngươi có gào thét cỡ nào cũng không ai giúp các ngươi đâu.” Dương Kiệt từng bước từng bước bước về phía trước, cười một cách khoái trá.

Nhìn thấy Dương Kiệt mang theo dáng vẻ của một tên tội phạm hiếp dâm đang dồn ép mấy ‘cô gái’ đáng thương vào đường cùng.

Cơ mắt và mép miệng của Lâm Thu Nguyệt khẽ co giật vài cái, còn Diệp Tuyền quay đầu nhìn ra hướng khác, tỏ vẻ “tôi không quen biết tên này”, không ít người nhìn thấy cảnh đó đều không nhịn cười được.

Tất nhiên, cũng có không ít người sắc mặt trầm đen như than, miệng không ngừng lầm bầm: “Đôi phong bại tục, tuyệt đối là đôi phong bại tục ~~~!!”

“Tất cả hãy nghe đây, giờ cho các ngươi hai lựa chọn. thứ nhất: Ta sẽ khiêu chiến các ngươi sau đó đập cho một trận thân tàn ma dại rồi lột sạch tài sản trên người các ngươi.

Thứ hai: Các ngươi tự nguyện giao hết tài sản trên người và một nửa điểm tích lũy cho ta, sau đó rút ra khỏi nơi này.

Cho các ngươi một chén trà thời gian suy nghĩ, cơ hội chỉ có một lần, dám lựa chọn con đường thứ một hoặc quá thời gian suy nghĩ vẫn chưa có quyết định đừng trách ta độc ác à nha!!” Nói tới sau cùng, trên môi Dương Kiệt lộ ra một nụ cười gian hiểm vô cùng, khiến không ít người nhìn thấy phải run bắn người lên.

Trần lột! Tuyệt đối là trần lột một cách trần trụi ~!

Nghe xong lời yêu cầu của Dương Kiệt, cả Tư Mã Thiên và các thành viên trong Huyết Lang Bang đều thảm thở phào nhẹ nhõm.

May quá, cướp tài chứ không phải cướp sắc!!

nhưng ngay sau đó lập tức thay đổi bằng sự phẫn nộ tột cùng. Toàn bộ tài sản? Một nửa điểm tích lũy? Làm thế chẳng khác nào ép người vào thế đường cùng sao?

“Người ... người đừng có quá đáng à nha. Anh hai của ta là một trong thập đại cao thủ của khu vực ngoại môn, phó bang chủ của Huyết Lang Bang, nếu như người dám đụng tới ta, anh hai ta sẽ không tha cho người đâu.” Tư Mã Thiên cố gắng kiềm nén bối rối trong lòng, cắn răng hăm dọa.

“Quá đáng?”

Dương Kiệt cười lạnh một tiếng: “Mới sáng sớm ta còn chưa kịp đánh răng súc miệng, các người đã chặn ngay trước cửa trang viên của ta, đòi đánh đòi đập, bắt ta phải quỳ xuống khấu đầu, chui qua háng người, rốt cuộc là ai mới là người quá đáng đây?”

Không đợi Tư Mã Thiên kịp phản bác, lạnh lạnh nói tiếp: “Giờ ta quá đáng đấy, làm gì được nhau nào? chẳng lẽ ta tha cho các người lần này các người sẽ bỏ qua cho ta sao? Không thể chứ? Vậy thì tại sao ta phải tha cho các người nào? Muốn chơi thì bố mày sẽ chơi tới cùng với Huyết Lang Bang của các người, đừng nói nhiều, chọn một trong hai yêu cầu của ta, sự kiên nhẫn của ta có giới hạn đấy.”

Bỏ qua? Tất nhiên là không thể bỏ qua rồi.

Dương Kiệt không phải đơn thuần là đánh bại Vô Nghĩa Hy và Trương Tuấn, mà là tát thẳng vào mặt của Huyết Lang Bang, nếu như bỏ qua, sau này Huyết Lang Bang làm gì có uy quyền để trấn áp mấy tên khác nữa chứ?

Giữa Dương Kiệt và Huyết Lang Bang lúc này chỉ có thể nói là một mất một còn mà thôi.

Nếu như đã xác định như thế, thì còn gì phải lo sợ đắc tội Huyết Lang Bang nữa chứ?

Tư Mã Thiên hồi hận vô cùng, biết thế chẳng thềm đi thêm nhóm để gây sự với tên điên này rồi.

Giờ không chỉ mất mặt, thậm chí mất hết tài sản trong người và 1 một nửa điểm tích lũy, cho dù phía sau có ông anh đỡ lưng, tài nguyên tu luyện không thiếu, nhưng cũng cảm thấy tức đứt ruột gan.

Nhưng bảo hấn vùng lên phản kháng thì lại không dám, bộ không thấy ngay cả Trương Tuấn cũng bị đập như con chó sao?

“Ta đếm từ một tới mười, nếu như còn chưa quyết định, ta sẽ trực tiếp khiêu chiến các người, không có cơ hội từ chối nữa đâu đấy. một ~~~, hai ~~~, ba ~~~ ...”

Diệp Tuyền định lên tiếng khuyên bảo, nhưng nghĩ tới tính cách không sợ trời không sợ đất, chỉ sợ không có lợi để kiếm như Dương Kiệt, có khuyên cũng bằng thừa, nên ngậm miệng lại không nói nữa.

“sáu ~~~, bảy ~~~, tám ~~~...” “Tôi đưa, tôi đưa, đừng đếm nữa.” Cuối cùng cũng có người chịu không nổi bầu không khí đáng sợ như thế này, trực tiếp chạy tới trước mặt Dương Kiệt, giao túi càn khôn treo trên eo cho anh ta, sau đó lấy thẻ bài môn đồ quét qua thẻ bài của Dương Kiệt, một nửa điểm tích lũy lập tức nhảy vào thẻ bài của anh ta.

Có một người mở đầu, những người tiếp theo nhanh chóng học theo, chạy tới giao hết tài sản và một nửa điểm tích lũy cho Dương Kiệt, gần hơn 15000 điểm tích lũy, khiến anh ta vui tới nổi díp cả đôi mắt, mồ hôi trên hai má rung chuyển liên hồi.

Tổng cộng 26000 điểm vào tay, quả thật là áp phê quá đi.

Chỉ còn lại duy nhất mỗi Tư Mã Thiên vẫn còn do dự, đôi mắt sắc lạnh của Dương Kiệt quét vào người hấn, lạnh lạnh nói: “Còn người thì sao? Muốn khiêu chiến hả?”

“Không, ta giao!” Tư Mã Thiên nghe thấy từ “khiêu chiến” lập tức run bắn người lên, mang theo vẻ mặt như đưa đám bước tới giao hết tài nguyên tu luyện và một nửa điểm tích lũy cho anh ta.

Quả không hổ danh là đại thiếu gia của nhà Tư Mã, có anh trai là một trong thập đại cao thủ trong khu vực ngoại môn, gần cả trăm viên tích khí đan trung cấp, các loại đan dược khác cũng không ít, đặc biệt là điểm tích lũy, gần bằng cả nhóm cộng lại, gần 25000 điểm.

Quả thật là một con dê béo bở!

“Cám ơn cám ơn, mong Thiên thiếu gia lần sau lại ghé qua chỗ tại hạ tiếp tục gây sự ạ.” Dương Kiệt cười tới nổi tít cả đôi mắt, thái độ vô cùng thân thiện vỗ vỗ lên vai Tư Mã Thiên nói.

Tư Mã Thiên hừ mạnh một tiếng, vội vã quay đầu bỏ đi, không muốn tiếp tục nhìn thấy bản mặt đáng ghét kia nữa, chỉ sợ mình kèm chế không nổi lao tới

liều mạng với đối phương.

“Khoan đi đã!”

“Muốn gì đây? Ta đã giao nộp hết toàn bộ tài sản rồi, còn muốn gì nữa đây?” Nghe thấy tiếng gọi của Dương Kiệt, Tư Mã Thiên phần nộ quay đầu lại gào thét.

Dương Kiệt tỏ vẻ dửng dưng chỉ về phía Trương Tuấn và Vô Nghĩa Hy, cười nói: “Làm phiền mang hai tên rác rưởi này về cho, nơi này không phải là bãi rác, muốn quăng đâu thì quăng.”

mất mặt!!

Tư Mã Thiên cảm thấy mất mặt vô cùng, một tiểu đội gần chục người của Huyết Lang Bang xuất trận, thế mà cuối cùng bị đại bại trần lột hết tài sản, đã vậy còn bị gọi là rác rưởi, chắc chắn chuyện này sẽ lan truyền tới khắp khu vực ngoại môn, Huyết Lang Bang sẽ trở thành trò cười cho thiên hạ cho mà xem

“dẫn đi.” Tư Mã Thiên cắn chặt răng ra lệnh cho những tên thành viên khác, trực tiếp quay đầu bỏ đi.

Đám thành viên không dám cãi lời, ba chân bốn cẳng hấp tấp diu lấy Trương Tuấn và Vô Nghĩa Hy, dẫn về đại bản doanh của Huyết Lang Bang.

“Chuyện này chưa xong đâu, hãy đợi đấy ~!” Trước khi rời khỏi, Tư Mã Thiên không quên phóng ánh mắt đầy căm hận về phía Dương Kiệt, cắn răng hăm dọa nói.

“Hoan nghênh, vô cùng hoan nghênh các người tới báo thù!” Dương Kiệt hí hí cười nói, bỏ ngoài tai những câu hăm dọa của đối phương.

“Về đi, về đi, hết phim để xem rồi, ai nấy tự về nhà với mẹ mình, đừng có lảng vảng ở đây nữa.” Dương Kiệt bắt đầu xua đuổi những người tụ tập xem phim ở xung quanh.

Không ai dám phản bác tên ác ma này, nên nhanh chóng tản ra về nhà hoặc đi làm công chuyện của mình.

Mang theo vẻ mặt nịnh bợ lấy lòng chạy tới trước mặt Diệp Tuyền và Lâm Thu Nguyệt, chấp tay thi lễ với Lâm Thu Nguyệt cười nói: “Su đệ đa tạ sư tỷ trọng nghĩa ra tay, lúc nãy nếu như không phải sư tỷ kịp thời ra tay, e rằng cái mạng của su đệ không giữ nổi rồi, ơn cứu mạng lớn như núi, không thể không báo đáp. Chỉ là ngoại trừ tâm thân thể này là niềm tự hào duy nhất của su đệ, không còn thứ gì quý giá cả, đệ nguyện được hiến thân cho sư tỷ để báo ơn cứu mạng hôm nay, mong sư tỷ sau này đối xử dịu dàng, mà có bạo lực chút cũng được, đệ nghĩ đệ chịu được ạ...”

Nói xong, mang theo vẻ mặt của anh “Trư” nhìn chăm chăm vào Lâm Thu Nguyệt.

Lâm Thu Nguyệt sắc mặt trầm đen như than, không biết nên trả lời như thế nào, mép miệng khẽ co giật vài cái.

“Đồ khùng, ai mà thêm cái thân thể đầy mỡ thịt của người chứ, biến ~~~!”

Diệp Tuyền trực tiếp tặng cho Dương Kiệt một cú đá đá bay ra xa, phần nộ tột cùng.

Mất mặt, làm bạn với tên trời đánh này quả thật là mất mặt quá đi.

“Dzô dzuyên, ngay cả Lâm sư tỷ còn chưa lên tiếng từ chối, liên quan gì tới cô mà giận dữ đá tôi chứ...”

Dương Kiệt từ dưới đất bò dậy, vừa dùng tay xoa mông vừa lí nhí nói nhỏ.

“Cái gì?? Ông vừa làm nhảm cái gì??” “Không có, ý tôi muốn nói là đã suy nghĩ kỹ lại rồi, trao thân như thế không ổn chút nào, đang suy ngẫm đèn đáp thứ gì đó cho sư tỷ đó thôi.” “Hừ hừ ~~~!”

“Cho dù ta không ra tay, đòn tấn công của Trương Tuấn cũng sẽ không làm hại được su đệ, nên không cần phải khách sáo làm gì. Và lại, lần này ta tới đây là theo lời mời của Diệp sư muội, su đệ muốn cảm ơn thì hãy cảm ơn Diệp sư muội đi.”

Nói xong, không thèm đợi Dương Kiệt kịp lên tiếng, lại quay sang Diệp Tuyền nói: “Su muội, mọi chuyện đã giải quyết xong, chắc hai người lâu ngày mới gặp lại sẽ có nhiều chuyện muốn nói, sư tỷ không tham gia nay, sư tỷ phải quay về trang viên của mình trước đây, phải tranh thủ đột phá cảnh giới tiếp theo để tham gia tỷ võ tổng môn hằng năm mới được.”

“Làm phiền sư tỷ quá, muội cảm kích vô cùng.”

Diệp Tuyền chấp tay thi lễ đưa tiễn Lâm Thu Nguyệt rời khỏi.

“Tạm biệt Lâm sư tỷ, sư tỷ hãy về nhà suy nghĩ lại nhé, nếu như cảm thấy cần đệ hiến thân thì đêm tối hãy tới tìm đệ, đệ lúc nào cũng sẵn sàng đấy ạ.”

Lâm Thu Nguyệt đi chưa được vài bước, phía sau lại vang lên giọng nói đáng ghét của Dương Kiệt, khiến cô ta loạng choạng suýt chút té ngã xuống đất, quay đầu lại hừ mạnh một tiếng, nhanh chân rời khỏi cái nơi khó chịu này.

Chương 29: Thuyết “xua hổ nuốt sói” của Tôn Hạo Quân

Này muốn chết hả?” Diệp Tuyền cắn răng phần nộ quát.

“Đâu có, tôi chỉ muốn trả ơn cho sư tỷ thôi mà, ông bà có câu “uống nước nhớ nguồn, ăn khế trả vàng”, người ta có ơn với mình thì phải trả chứ biết sao bây giờ, quân tử có thù phải trả, có ơn phải báo, mặc dù tôi cũng không muốn điều đó, nhưng ai biểu tôi là chính nhân quân tử làm gì.”

Nói tới sau cùng, lắc đầu thở dài một tiếng.

Diệp Tuyền lập tức tạo ra tư thế muốn nôn ói.

Sau cười chửi cái nhau vài câu xong, Dương Kiệt dẫn theo Diệp Tuyền đi vào trang viên của mình, đi thẳng tới phòng khách.

“Thông cảm, vừa mới vào sống trong trang viên này, không có thời gian đi thu gom hàng hóa thực phẩm, nên không thể mang trà ra chiêu đãi.”

“Xi, tôi còn không biết ông sao? Cho dù có ông cũng chẳng bao giờ mang ra chiêu đãi tôi đâu, cái đồ háms tiền, đồ keo kiệt ~~!”

Diệp Tuyền tỏ vẻ bất bình cắn răng chửi.

“Này này, cô đừng có vu oan cho tôi à nha, cho dù là người quen, tôi cũng sẽ tố cô cái tội vu khống đấy nhé.” Dương Kiệt không hài lòng phản bác.

“Ông chính là đồ keo kiệt, bộ tôi nói không đúng sao?”

“Cái này gọi là tiết kiệm, chứ không phải keo kiệt.”

“Nói chung là keo biệt bần xin ~~~!”

“Thôi, thôi, tôi không cãi với cô nữa. Lúc này Lâm sư tỷ nói về tỷ võ tông môn hằng năm, là vụ gì vậy?”

Dương Kiệt mang theo vẻ mặt tò mò hiếu kỳ hỏi.

Diệp Tuyền dùng ánh mắt như nhìn thẳng khờ nhìn vào Dương Kiệt nói: “Bộ ông không xem qua sổ nội quy của tông môn hay sao mà hỏi câu khờ khạo thế? Tỷ võ tông môn ở khu vực ngoại môn được tiến hành hằng năm, nhưng trong tuần hoàn ba năm, lại có cơ hội lựa chọn hai mươi suất tham gia thí luyện ở bí cảnh của một kẻ mạnh đạt tới cảnh giới hợp thể của 10000 năm trước để lại sau khi qua đời, và năm nay là năm có cơ hội tranh giành suất tham gia thí luyện bí cảnh.

Những người giành được suất tham dự sẽ cùng các môn đồ của ngũ đại môn phái trong khu vực U châu đi vào trong bí cảnh để thí luyện và tìm cơ duyên cho mình, trong bí cảnh đó linh thể dồi dào, linh thảo linh thảo đầy đường, ngoài ra ma thú trong bí cảnh cũng là mục tiêu để cho những người tham gia săn giết mang về trao đổi với tông môn.

Ngoài ra còn vô số linh khí pháp khí do vị tiền bối đó để lại, giá trị vô cùng quý giá, đặc biệt là, nếu như có vận may nghịch thiên, nhận được truyền thừa của vị tiền bối đó, thực lực sẽ tiến bộ với tốc độ cực nhanh, thậm chí có thể học được tuyệt học thần thông của ông ta cũng không chừng.

Nghe nói từng có người may mắn học được tuyệt học địa giới tuyệt phẩm đấy. Đó là lý do vì sao trong tông môn có rất nhiều đệ tử ngoại môn đã đủ tư cách đột phá thành chân nguyên, thử thách trở thành đệ tử nội môn, đặc biệt thập đại cao thủ trong khu vực ngoại môn, nhưng vẫn kềm nén lại cảnh giới tiên thiên, tiêu chuẩn duy nhất có thể tham gia vào bí cảnh, mục đích là không muốn bỏ qua cơ hội truyền thừa tuyệt học thần thông của vị tiền bối kia. Tuy tỷ lệ rất rất rất thấp, nhưng ai mà biết được mình là người may mắn được chọn chứ? ”

Tuyệt học địa giới tuyệt phẩm!!

Đôi mắt của Dương Kiệt lập tức rực sáng như bóng đèn pha, nước miếng chảy đầm lìa thèm khát.

Phải biết rằng ngay cả tuyệt học trấn phái của Thánh Hòa Môn cũng chỉ đạt tới tuyệt học địa giới cao cấp, giờ nghe nói có người học được địa giới tuyệt phẩm, có thể không chảy nước miếng thèm khát được sao?

Và lại, tuyệt học trấn phái của Thánh Hòa Tông, không phải ai cũng có đủ tư cách tu luyện, ngoại trừ những vị thái thượng trưởng lão có công lao to lớn với tông môn, chỉ có tông chủ hoặc người kế thừa tông chủ mới có cơ hội tu luyện, còn những người khác, cho dù là đệ tử chân truyền cũng không được phép tu luyện.

Một suất tham dự, chắc chắn mình sẽ tranh giành cho bằng được một suất tham dự, nếu như để vượt cơ hội lần này, phải chờ thêm ba năm nữa, ai mà

biết được ba năm sau mình có còn ở trong ngoại môn không chứ?

Với tốc độ thăng cấp như bây giờ, chỉ cần hai năm, à không, một năm, mình đã có thể đột phá thành chân nguyên rồi, đâu còn cơ hội tham gia bí cảnh đó nữa.

Không như người khác có thể kiềm nén cảnh giới, còn mình vừa đủ điểm kinh nghiệm thì lập tức phải thăng cấp ngay, vả lại, tốn ba năm thời gian chờ đợi tham gia bí cảnh, chắc chắn sẽ mất hơn được nhiều.

Nhìn thấy vẻ mặt đầy phấn khích của Dương Kiệt, Diệp Tuyền cười lạnh dội gáo nước lạnh vào đầu anh ta: “Đừng có ở đó mà ham hố, cả khu vực ngoại môn chỉ có hai mươi suất, thập đại cao thủ chắc chắn sẽ chiếm đi mười suất, nghe nói phía trên trực tiếp trao cho Lăng Hàn Phong, Tống Thiên Hành và Thảm Thủy Vân mỗi người một suất, chỉ còn lại đúng bảy suất để cho gần mấy ngàn đệ tử ngoại môn tranh giành, trong đó không ít đã đạt tới tiên thiên tầng thứ 7, thứ 8, thậm chí là thứ 9, thực lực chỉ thua kém thập đại cao thủ đôi chút, ông nghĩ ông có đủ thực lực để tranh giành với đám quái vật đó sao?”

Nghe xong lời nói của Diệp Tuyền, sắc mặt Dương Kiệt lập tức trầm xuống

Đúng thế, gần cả ngàn người tranh giành bảy suất tham dự, tuyệt đối không dễ dàng, nếu không muốn nói là không thể.

Phải biết rằng số cả ngàn người này có vô số người đã trụ lại ở khu vực ngoại môn một thời gian dài, thực lực vô cùng đáng sợ, hoàn toàn không thua kém gì thập đại cao thủ. Với thực lực của mình hiện giờ, cho dù sử dụng hết ất chủ bài, xếp hạng 100 cũng không biết được không chứ đừng nói là tranh hai mươi suất dẫn đầu.

Nhưng cơ hội ngàn năm hiếm gặp, nếu như không tranh giành, Dương Kiệt tuyệt đối không cam tâm.

Thực lực, quan trọng nhất hiện giờ là thực lực, chỉ cần có đủ thực lực, đừng nói là đứng hạng hai mươi, cho dù là hạng nhất cũng không thành vấn đề.

Nghĩa là trong vòng sáu tháng, cảnh giới của mình ít nhất cũng phải đạt tới tiên thiên tầng thứ 8 trở nên, cộng thêm ất chủ bài trong tay, mới có cơ hội tranh giành một trong hai mươi suất tham dự.

Điểm tích lũy, chỉ cần có đủ điểm tích lũy để thu mua tài nguyên tu luyện, trong vòng sáu tháng đạt tới cảnh giới tiên thiên tầng thứ 8 không phải là không thể.

Xem ra đi nhận nhiệm vụ tông môn để lấy điểm tích lũy là điều vô cùng cấp bách, không thể chần chừ hơn nữa, hy vọng vẫn còn kịp.

Hít sâu một hơi vào người, đã có kế hoạch cho bản thân, thì không ngần ngại đi tiến hành nữa.

Quay sang Diệp Tuyền tò mò hỏi: “Nghe giọng điệu của cô, dường như không có ý định tranh giành hai mươi suất tham dự à?”

“Đừng có đùa nữa, tôi mới đạt tới cảnh giới tiên thiên tầng thứ 1, thời gian chỉ còn lại sáu tháng, cho dù nhận được sự đào tạo đặc biệt của sư phụ mình, cũng lắm chỉ đạt tới cảnh giới tầng thứ 4 là cùng, sao mà tranh giành lại với mấy con quái vật đã kèm nén mấy năm trời chứ? Theo kế hoạch của tôi chính là trông chờ vào cơ hội tham dự ba năm sau.”

Diệp Tuyền tỏ vẻ thần nhiên nói.

Cũng phải thôi, Diệp Tuyền vừa mới gia nhập tông môn chưa được bao lâu, cho dù có võ hồn cấp 5, có sư phụ riêng của mình trọng tâm đào tạo, nhưng trong vòng sáu tháng từ một luyện thể tầng thứ 9 đạt tới tiên thiên tầng thứ 4 là đáng sợ lắm rồi, nhưng cũng không thể sánh bằng với những tên quái vật đã tu luyện nhiều năm trong tông môn.

Ba năm sau, cô ta hoàn toàn đủ tự tin đạt tới tiên thiên tầng thứ 9, tầng thứ 10, tới lúc đó tranh giành một suất tham dự cũng chưa muộn.

không phải ai cũng biến thái như Dương Kiệt, vừa gia nhập tông môn có hai tháng, từ luyện thể tầng thứ 10 đột phá thành tiên thiên tầng thứ 5, đã vậy còn định trong vòng sáu tháng đột phá tới tầng thứ 8 nữa chứ, nếu như để người khác biết được dự tính của Dương Kiệt, chắc chắn sẽ chửi anh ta là thằng điên, bộ mày tưởng đột phá cảnh giới như ăn cơm sao? Muốn là được à? Tội tao tu luyện hết mấy năm trời mới miễn cưỡng đạt được cảnh giới đó đấy.

Tất nhiên, ai muốn chửi gì cứ chửi, đối với người ta không thể, còn đối với Dương Kiệt là hoàn toàn bình thường, chỉ cần có đủ điểm kinh nghiệm, đừng nói là tầng thứ 8, đột phá thành chân nguyên cũng không thành vấn đề.

Nhưng vấn đề quan trọng là, làm sao kiếm đủ số điểm kinh nghiệm cần thiết đó thôi.

“Cô có sư phụ riêng của mình rồi sao?” Dương Kiệt tỏ vẻ bất ngờ hỏi.

Diệp Tuyền đắc chí nói: “Tất nhiên, dù sao tôi cũng sở hữu võ hồn cấp 5, nên nhận được sự coi trọng của tông môn cũng là điều hiển nhiên. Tông môn đã sắp xếp một trưởng lão nội môn trở thành sư phụ chân truyền của tôi, chỉ là hiện giờ tôi vẫn chưa đủ tư cách đi vào nội môn, chỉ có thể ở lại trong ngoại môn, nhưng nhận được những đãi ngộ không kém gì so với những đệ tử nội môn, thậm chí có phần nhỉnh hơn, vì không phải ai cũng có sư phụ chân truyền của mình.

Thậm chí Tống Thiên Hành và Lăng Hàn Phong còn được một trong thập đại trưởng lão của Thánh Hòa Tông thu nhận làm đệ tử chân truyền, phá cách

đi thẳng vào nội môn. Còn Thẩm Thủy Vân thì khỏi nói rồi, trực tiếp trở thành đệ tử chân truyền, bái một luyện đan tông sư làm sư phụ, địa vị không thua kém gì đệ nhất chân truyền đệ tử Hằng Bá Thiên cả.”

Nghe xong lời kể của Diệp Tuyền, Dương Kiệt không kiềm được cảm thán, đúng là cùng người không cùng mạng, đối xử cách biệt quả thật là một trời một vực.

Nhưng thế giới này là như vậy, anh có tài năng có giá trị tất nhiên là nhận được sự đãi ngộ vượt bậc so với người khác rồi, ngay cả thế giới hiện đại cũng thế mà, có trách thì trách tại sao bản thân không có tiềm năng đáng sợ như người ta thôi.

Thực ra nếu hiện giờ Dương Kiệt thăng cấp vô hồn của mình lên cấp 6, thể hiện cho lãnh đạo cấp trên xem, chắc chắn cũng sẽ nhận được đãi ngộ đặc biệt như Lăng Hàn Phong và Tổng Thiên Hành.

Chỉ là từ cấp 1 lên cấp 2 đã tốn 10000 linh thạch, từ cấp 2 lên cấp 3 tốn 1 triệu, nghĩa là thăng 1 cấp số linh thạch cần thiết tăng lên gấp 10 lần, từ cấp 3 lên cấp 4 là 10 triệu, cấp 4 lên cấp 5 là 100 triệu, chỉ nhìn thấy những con số 0 ở phía sau thôi cũng đủ để choáng váng đầu óc rồi, cho dù Dương Kiệt có bán máu bán hết nội tạng trong cơ thể cũng không đủ để thăng lên cấp 4 chứ đừng nói là cấp 5, cũng chẳng biết khi nào mới kiếm đủ số linh thạch cần thiết để thăng cấp đây, ít nhất trong thời gian dài không khả thi tý nào.

Gạt những chuyện nhức đầu sang một bên, bỗng nhiên sực nhớ ra một điều, lập tức lộ ra vẻ mặt nghiêm túc nhìn chằm chằm vào Diệp Tuyền, nghiêm giọng nói: “Diệp cô nương, thực ra ... thực ra tôi có một chuyện muốn hỏi cô từ lâu rồi, chỉ là cảm thấy áy náy và trước đó bản thân còn quá yếu kém nên chưa dám mở lời, nhưng hiện giờ bản thân tôi đã có chút thực lực, cảm thấy thời cơ thích hợp, nên đành phải hỏi thẳng một câu.”

Diệp Tuyền bị ánh mắt nghiêm túc của Dương Kiệt nhìn tới nỗi ửng đỏ hết khuôn mặt, nghe xong lời nói của anh ta, trái tim không kiềm được rung lên một cái, nhịp tim bắt đầu đập mạnh hơn bình thường, lí nhí nói: “Chuyện ... chuyện gì, ông cứ hỏi đi.”

“Tôi biết hỏi thế hơi đường đột, nhưng chuyện này đã giấu kín trong tim tôi một thời gian dài, không thể kiềm nén được cảm xúc của mình nữa, chỉ muốn nói thẳng ra mà thôi.”

“Thì ... thì ông cứ nói đi, tôi nghe đây ...” khuôn mặt của Diệp Tuyền càng lúc càng đỏ, mặc cỡ tới nỗi thậm chí cúi đầu xuống không dám nhìn thẳng vào Dương Kiệt nữa.

“Chẳng lẽ hần muốn tỏ tình với mình? Chết rồi, biết trả lời sao đây. Nên đồng ý hay từ chối đây? Thực ra con người của hần tuy hơi hám tiền một chút, hơi háo sắc một chút, hơi keo kiệt chút, nhưng cũng là một con người tốt, đặc biệt là mình khi ở bên cạnh hần cảm thấy rất thoải mái dễ chịu, không cần phải giả tạo bản thân, còn có cảm giác an toàn nữa, mình rất thích những cảm giác này.

không được, không được, tuyệt đối không thể đồng ý dễ dàng như thế được, mình là con gái, phải kiên trì làm giá chút chứ, sao có thể dễ dàng đồng ý hần như thế này được.”

Trong lúc Diệp Tuyền đang suy ngẫm tìm cách làm giá bản thân, Dương Kiệt đột nhiên thay đổi vẻ mặt nghiêm túc bằng vẻ mặt “tôi là gian thương”, hí hí cười nói: “Là thế này, lần trước cô còn nợ em út một bữa ăn món thịt “linh mục thỏ” gần năm chục viên linh thạch, không biết có thể trả cho em út chưa nhỉ, tính cả vốn lẫn lãi, chỉ bảy mươi năm viên linh thạch mà thôi, tuy bảy mươi năm viên linh thạch không nhiều, nhưng dạo này em út đang rất cần tiền, nên”

“Biến ~~~~~!!” Diệp Tuyền phẫn nộ hét thẳng vào mặt Dương Kiệt, hận không thể lao tới bóp cổ chết tên hám tiền này, làm mình cứ lầm tưởng hần ... ai ngờ tên trời đánh này lại đi đòi số linh thạch còn con này, mình quả thật là ngu xuẩn khi có hảo cảm với tên khốn này, quả thật đáng hận quá đi.

Không thèm nhìn bản mặt của Dương Kiệt nữa, trực tiếp đứng dậy quay đầu rời khỏi trang viên của anh ta, giận dữ không để lại một lời.

“Ký dỉ dza, thiếu tiền người ta mà còn hùng hổ như thế sao? Không trả thì thôi, cần gì phải phẫn nộ như thế chứ, đã vậy còn dám hét mình nữa, quả thật là quá đáng quá đi.” Dương Kiệt mang theo vẻ mặt bất bình lầm bầm nói.

Đúng là đồ ngốc ~~~!!

“Đáng chết, quả thật đáng, tên khốn đó dám làm mình mất mặt trước thiên hạ, tuyệt đối không thể tha thứ cho hần được, hần phải chết ~~~~~!!” Tại một trang viên sang trọng lộng lẫy trên eo núi Vọng Nguyệt sơn, Tư Mã Thiên đang ngồi chiếc ghế chủ trong phòng khách, không ngừng đập vỡ những chiếc ly trà sứ trên tay, phẫn nộ quát tháo.

Một người có khuôn mặt lấm la lấm lét, mặc bộ trang phục giống hệt như Tư Mã Thiên lắc đầu gượng cười nói: “Thiên thiếu gia hãy bớt giận, không nên vì một con heo mập như thế làm tổn hại sức khỏe của mình làm gì, rồi sẽ có cách xử lý hần thôi mà.”

Tư Mã Thiên từ từ bình tĩnh lại, quay sang người đó lạnh lạnh nói: “Tôn sư huynh, anh là quân sư của anh hai tôi, giờ tôi bị làm nhục như thế này, anh có chịu giúp tôi báo thù không?”

Người có khuôn mặt lấm la lấm lét đó tên là Tôn Hạo Quân, quân sư đặc lực của Tư Mã Phong Vân, tuy thực lực không cao, chỉ tiên thiên tầng thứ 7, nhưng đa mưu túc trí, gian hiểm vô cùng, nên rất được Tư Mã Phong Vân trọng dụng.

Tôn Hạo Quân mỉm cười nói: “Thiên thiếu gia, phó bang chủ trước khi bế quan đã dặn dò tại hạ chiếu cố giúp đỡ cho thiếu gia, tất nhiên là không thể

đứng ngoài mà nhìn rồi. Chỉ là, muốn xử lý con heo mập này, tuyệt đối không dễ dàng như thiếu gia nghĩ, cần phải tính toán một cách thận trọng mới được.”

Tư Mã Thiên cúi mày hỏi: “ Vì sao? Chẳng lẽ phía sau lưng con heo mập có người đỡ lưng sao?”

Tôn Hạo Quân lắc đầu cười nói: “ Không phải, nhưng những thủ đoạn thông thường mà chúng ta thường dùng tuyệt đối không thể áp dụng với con heo mập đó.”

“ Vì sao thế?” Tư Mã Thiên tỏ vẻ bất ngờ hỏi.

“ Hôm nay Lý trưởng lão đã tìm gặp bang chủ, dặn dò rằng muốn giải quyết mâu thuẫn, có thể dùng thủ đoạn đường đường chính chính, nhưng tuyệt đối không được dùng thủ đoạn bí ối đối phó với con heo mập đó, Lý trưởng lão không muốn nhìn thấy cảnh “ vận thanh thiên” thêm một lần nữa ở khu vực ngoài môn này.”

Tôn Hạo Quân lắc đầu thở dài một tiếng, tỏ vẻ không biết phải làm sao.

Nếu như có thể sử dụng thủ đoạn ranh ma bí ối, hẳn có đủ chiêu trò để khiến Dương Kiệt thân tàn ma dại, nhưng bang chủ đã truyền lệnh xuống, muốn trả thù có thể, nhưng tuyệt đối không được làm sai quy tắc, nếu không thì sẽ không tha cho những tên tham gia vào vụ này.

“ Thiếu gia cũng biết rồi đấy, cả bang chủ và phó bang chủ đang bế quan để chuẩn bị đại hội tỷ võ tông môn nửa năm sau, trong thời gian này tuyệt đối không được gây rắc rối cho bang chủ, nên cho dù muốn như cũng đành cần rảnh chịu đựng mà thôi.” Tôn Hạo Quân nhún nhún vai, tỏ vẻ bất lực nói.

“ Vậy chẳng lẽ tha cho con heo mập đó sao? Ta không cam tâm” Tư Mã Thiên hai tay nắm chặt lại, cắn răng nói: “ Hay là ta xử lý hắn theo cách công khai, không ngừng cho người khiêu chiến hắn, ta không tin là hắn làm bằng sắt, đánh mãi không biết mệt, chỉ cần hắn lộ ra sơ hở, chắc chắn sẽ có cơ hội biến hắn thành tàn phế.”

“ Chuyện này không khả thi.” Tôn Hạo Quân lắc đầu từ chối đề nghị của Tư Mã Thiên, giải thích: “ Muốn khiêu chiến với kẻ khác, trên người khiêu chiến ít nhất phải có 5000 điểm tích lũy, nếu như bị thua, sẽ bị mất đi một nửa vào tay đối phương. Thiếu gia định dùng bao nhiêu người để luân phiên nhau đánh với hắn? Năm người, sáu người, hay mười người, khoan nói Huyết Lang Bang không thể bỏ một số điểm tích lũy lớn như thế này để xử lý một tên đệ tử ngoại môn, thiếu gia có dám chắc là luân phiên khiêu chiến sẽ có kết quả như mong được không? Nên nhớ rằng ngay cả một tiên thiên tầng thứ 6 đã kích hoạt võ hồn như Trương Tuấn cũng bị con heo mập đó đánh bại, trong Huyết Lang Bang còn ai trong cảnh giới tiên thiên tầng thứ 4 vừa đạt đủ điều kiện khiêu chiến có thể đánh bại được con heo mập đó nữa?”

“ Cái này thì ...” Tư Mã Thiên cứng họng nói không nên lời.

Quả thật, mặc dù không hiểu vì sao con heo mập lại đáng sợ như thế, chỉ mới tiên thiên tầng thứ 2 đã có thể đánh bại tiên thiên tầng thứ 6 kích hoạt võ hồn, nhưng tuyệt đối không phải những người đủ điều kiện khiêu chiến có thể đánh bại hắn được.

Ít nhất Tư Mã Thiên không đủ tự tin làm được điều đó.

“ Vậy chẳng lẽ bỏ qua sao?” Tư Mã Thiên vẫn tỏ ra không cam tâm.

“ Nếu như hắn rời khỏi tông môn, chúng ta còn có thể cho người âm thầm xử lý hắn, nhưng hắn không rời khỏi tông môn, chúng ta chỉ còn cách làm theo quy tắc mà thôi. Ai bảo con heo mập đó là một tên điên dám chơi trò “ vận thanh thiên” chứ? Nghe nói lãnh đạo phía trên cũng đã bắt đầu chú ý tới hắn, tuyệt đối không để hắn chơi trò đó thêm lần nữa. nhưng mà ...”

Nói tới đây, đôi mắt của Tôn Hạo Quân: “ Chúng ta không làm gì được hắn, nhưng có người hoàn toàn đủ khả năng xử lý hắn.”

“ Người mà sư huynh nói là” Tư Mã Thiên cúi mày, nghĩ không ra ai có thể đánh bại được Dương Kiệt vào thời điểm này.

“ Lăng Hàn Phong, thiếu gia còn nhớ người này chứ?”

“ Lăng Hàn Phong? Tất nhiên là nhớ rồi, con rắn độc đó kích hoạt võ hồn cấp 6, trực tiếp đặc cách trở thành đệ tử nội môn, thậm chí được bái một trong thập đại trưởng lão làm sư phụ. Chỉ là, hắn liên quan gì tới việc này, hắn và con heo mập chẳng có đụng chạm gì với nhau, hắn sẽ ra tay với con heo mập đó sao?”

Nói tới Lăng Hàn Phong, giọng điệu của Tư Mã Thiên mang theo vẻ ghen tỵ, chua chát, nhưng cũng có chút sợ sệt.

“ Ai bảo Lăng Hàn Phong không đụng chạm tới con heo mập đó.” Đôi mắt của Tôn Hạo Quân lóe qua tia sáng bí hiểm: “ Nghe nói Lăng Hàn Phong đã công khai theo đuổi cô bé có võ hồn cấp 5 Diệp Tuyền, cô bé này không chỉ tiềm năng to lớn, còn có sắc đẹp nghiêng nước nghiêng thành, không thua kém gì so với Thẩm Thủy Vân, với địa vị của Thẩm Thủy Vân thì Lăng Hàn Phong không dám đụng vào, nhưng với một cô bé chỉ thua kém đôi chút như Diệp Tuyền, vô cùng hiển nhiên nhanh chóng lọt vào đôi mắt xanh của Lăng Hàn Phong.

Thậm chí buông lời rằng cấm tất cả các đệ tử nam gần gũi cô ta, nếu như để cho Lăng Hàn Phong biết được con heo mập đó có quan hệ thân thiết với Diệp Tuyền, không biết Lăng Hàn Phong sẽ xử lý như thế nào nhỉ?”

“ Ý của anh là ...” Đôi mắt của Tư Mã Thiên rực sáng.

“Đúng thế, ta sẽ sử dụng kế “xua hổ nuốt sói”, tiết lộ quan hệ của con heo mập và Diệp Tuyền cho Lăng Hàn Phong nghe, chắc chắn hắn sẽ nổi điên lên ra tay xử lý con heo mập đó, còn chúng ta chỉ đứng ngoài theo dõi diễn biến câu chuyện, làm ngư ông đắc lợi, không phải tốt hơn sao? Vừa có thể giải quyết con heo mập đó, vừa còn nhận được hảo cảm của Lăng Hàn Phong, một mũi tên trúng hai con nhạn, thì còn gì bằng nữa.”

Tôn Hạo Quân càng nói càng phấn khích, dường như mọi chuyện đã nắm rõ trong tay của mình.

“Được, được, để ta sắp xếp việc này, khích Lăng Hàn Phong ra tay xử lý con heo mập đó, khả khả ~~~!” Tư Mã Thiên phấn khích đập bàn cười lớn.

Trong đầu đã bắt đầu xuất hiện cảnh Dương Kiệt bị Lăng Hàn Phong đập thành tàn phế, bị tổng cổ ra khỏi tông môn, còn mình sẽ mai phục sẵn chuẩn bị đánh chó dưới nước, con heo mập đó thậm chí mất luôn cái mạng.

Tôn Hạo Quân cũng hòa theo cười một cách gian hiểm, tiếng cười của cả hai vang dội cả khu trang viên rộng lớn.

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Mai phục, Lăng Hàn Phong ra tay

“Sao giờ này mà còn chưa thấy tới thế nà, theo thông tin nhận được thì hắn đã rời khỏi tông môn, chuẩn bị đi tới Ngư Tang để làm nhiệm vụ mà.”

Trong khu rừng rậm nằm cách Thánh Hóa Tông khoảng hai mươi dặm về phía tây bắc, ba bóng người đang ẩn núp trong bụi cây, người dẫn đầu tỏ vẻ khó chịu, dúi chặt đôi lông mày lăm lăm nói nhỏ.

“Không sai đâu thưa đội trưởng, người trong tông môn vừa đưa tin tới, nói rằng hắn đã rời khỏi tông môn, đang trên đường di chuyển qua khu rừng này để đi tới Ngư Tang.”

Một trong hai tên thuộc hạ nói nhỏ bên tai tên đội trưởng.

“Xì, chỉ là Một tên tiên thiên tầng thứ 2 thôi mà, thế mà phải huy động tới Một tiên thiên tầng thứ 7, 2 tiên thiên tầng thứ 6 đánh mai phục, Lăng sư huynh có chút chuyện nhỏ xé ra to rồi đây. Nếu như không phải Lăng sư huynh đích thân hạ lệnh và hứa sẽ ban thưởng cho ta vô số tài nguyên tu luyện, còn lâu ta mới đi tới cái nơi chim không đẻ nổi trứng này mai phục, hừ hừ.”

Tên đội trưởng tỏ vẻ bất bình cau có nói.

Xem ra âm mưu của Tôn Hạo Quân đã bắt đầu, Lăng Hàn Phong đã dính câu ra tay với Dương Kiệt rồi nhì.

“Đúng thế, mau mau giải quyết con heo mập đó xong rồi quay về tông môn, còn khoảng nửa năm nữa là tỷ võ tông môn rồi, phải tranh thủ đột phá tới cảnh giới tiếp theo, để kiếm Một thứ hạng cao cao chút mới được, tuy không thể chiếm được suất tham dự bí cảnh, nhưng nghe nói năm nay phần thưởng dành cho hạng 100 trở lại sẽ hậu hĩnh đấy.”

Một trong hai tên thuộc hạ phấn khích nói.

“Đừng chủ quan, nghe nói ngay cả Trương Tuấn của Huyết Lang Bang cũng bị con heo mập đó đánh bại, ít nhất cũng có chút thực lực đấy.” Tên còn lại tỏ vẻ thận trọng nói.

“Xì, tên ngu xuẩn đó sao mà so sánh với chúng ta được chứ? Không cần đội trưởng ra tay, ngay cả ta cũng dễ dàng đánh bại tên ngu xuẩn đó. Nghe nói tên ngu xuẩn đó dùng võ hồn tấn công đối phương, ai ngờ đối phương sở hữu pháp khí, võ hồn bị vỡ, nên mới bị đánh bại thôi.”

Tên kia bều môi nói, tỏ vẻ coi thường Trương Tuấn.

“Suyt ~~, đừng nói nữa, có người đang đi tới kia.” Tên đội trưởng chân khí thâm hậu, đã nghe thấy tiếng vó ngựa từ phía xa đang di chuyển, vội vã hạ lệnh cho hai tên thuộc hạ im miệng ẩn nấp, chuẩn bị ra tay.

Lộc cộc ~~, Lộc cộc ~.....

“Nhanh lên, chạy nhanh lên nào, sao mà chậm như rùa thế này?”

Chỉ thấy Một bóng người thô to như quả bóng khổng lồ đang cười trên lưng Một con tuần mã toàn thân trắng như tuyết, không có Một sợi lông tạp nào cả, chỉ là nhìn dáng vẻ thâm thương vừa chạy vừa thờ hi hục của nó, đã vậy còn không ngừng bị con heo mập có thể tích gần bằng nửa cơ thể của nó ở trên lưng không ngừng thúc chân vào bụng, quả thật là tội nghiệp quá đi.

Mẹ kiếp, tao còn chạy được chưa bị mày đè chết là giới lắm rồi, còn muốn phi như tên bay nữa sao?

Sao không xem lại cái thể tích cân nặng của mình đi rồi hăng nói ~~~~!!

Chú ngựa tội nghiệp nếu như có trí khôn như con người, chắc chắn sẽ quay sang hét thẳng vào mặt của tên khốn đang ngồi trên lưng mình.

Bóng người khổng lồ không ai khác chính là nhân vật chính của chúng ta, Dương Kiệt.

Người vừa mới nhận xong nhiệm vụ thí luyện của tông môn, đang trên đường rời khỏi Thánh Hóa Tông để đi tới địa điểm yêu cầu để chấp hành nhiệm vụ.

“Biết thể bỏ thêm một mớ để mua Một con Huyết Lân Mã cho rồi, thiên lý mã gì mà chạy như xe máy cày thể này, biết khi nào mới tới được Ngư Tang đây?”

Huyết lân mã trong miệng Dương Kiệt vừa nói chính là loại phương tiện di chuyển đắt giá nhất nhì trên U Châu, là Một loại ngựa lai tạp với huyết lân, có sức khỏe phi thường, tốc độ cực nhanh, là phương tiện di chuyển cao cấp rất được ưa thích.

Chỉ là một con huyết lân mã có giá trên một trăm ngàn viên linh thạch, không phải ai cũng có thể mua nổi.

Tuy Dương Kiệt có đủ tài lực để mua Một con, nhưng hiện giờ đang thiếu hụt linh thạch trầm trọng như anh ta, tiết kiệm được đồng nào hay đồng đó, nên chỉ dám bỏ ra mười ngàn linh thạch để mua Một con thiên lý mã để dùng làm phương tiện di chuyển, không ngờ nó chịu không nổi sức nặng đáng sợ của mình, chạy chậm như Một con rùa đang bò đang lết, quả thật là đáng giận quá đi.

“Mày mà không chịu chạy nhanh hơn, đợi tới khi vào tới thành thị, tao sẽ bỏ tiền ra mua một con huyết lân mã, còn mày sẽ trở thành mồi nhậu trên bàn của tao.” Dương Kiệt chịu đựng không nổi tốc độ của con thiên lý mã, lập tức buông lời hăm dọa.

Hí hí ~~~~!!

Con thiên lý mã đã bắt đầu có chút trí khôn, nghe hiểu chủ nhân đang nói gì, nên nghe xong lời hăm dọa của Dương Kiệt, toàn thân run bắn lên, hí lớn một tiếng, dốc hết toàn bộ sức lực bú sữa của mình bắt đầu tăng tốc.

“Đúng là đồ ngựa tòi, không hăm dọa không được, hí hí ~~~~!!”

Nhìn thấy con thiên lý mã phi về phía trước với tốc độ nhanh hơn gấp đôi, khẽ ngật đầu hài lòng cười nói.

“Có sát khí ~~~~!!” Trong lúc Dương Kiệt đang trải nghiệm cảm giác phi ngựa trên “thảo nguyên”, đột nhiên trong lòng cảm nhận một luồng sát khí ớn lạnh cả xương sống, không chút do dự, lập tức tung người nhảy ra khỏi lưng ngựa, đồng thời tung một cước vào bụng con thiên lý mã, đá bay nó ra xa.

Roẹt ~~~~~!!

Hí ~~~~!!

Rầm ~~~~!!

Chỉ thấy một luồng đao khí đáng sợ từ trong bụi cây ở bên hông bắn ra với tốc độ cực nhanh, nhanh chóng quét ngang qua nơi con thiên lý mã đang chờ Dương Kiệt chạy ngang qua, nếu như không phải Dương Kiệt kịp thời tung người lên không trung né tránh đồng thời đá bay con thiên lý mã ra xa, e rằng nó đã bị phang thây mất tiêu rồi.

Dương Kiệt lộn một vòng ngược về phía sau, nhanh chóng đáp xuống mặt đất, về mặt đầy cảnh giác nhìn chăm chăm về phía nơi bụi cây, phần nộ quát: “Ai? Dám đánh lén bố mày hả? Bộ chán sống rồi sao? Không nhìn thấy bố mày mặc đồng phục của Thánh Hóa Tông sao?”

Ba bóng người mặc bộ đồ đen như thích khách, có vải che mặt từ trong bụi cây từ từ bước ra, tên cầm đầu tay cầm một cây đại đao, dường như hẳn chính là tên đã ra tay lúc này.

“Hai tên tiên thiên tầng thứ 6, một tên tiên thiên tầng thứ 7?”

Dương Kiệt thăm thò phào nhẹ nhõm, chỉ cần không phải là tiên thiên tầng thứ 8 hoặc tầng thứ 9, hoàn toàn có thể đánh bại tất cả.

Một trong hai tên đi theo phía sau tên cầm đầu bước ra, khoái trí hét lớn: “Đường này do ta mở, cây này do ta trồng, muốn an toàn đi qua khỏi nơi, hãy nộp tiền mãi lộ ngay tức khắc.”

Tên đội trưởng phần nộ quay lại tặng cho hần cú bạt tai vào mặt, quát: “Nói nhảm nhí gì đấy, còn không mau ra tay giết chết con heo mập đó.”

Tên ăn bạt tai gượng cười, lập tức từ túi càn khôn rút ra bình khí của mình là một cây trường kiếm, tên còn lại cũng rút ra một cây kích dài trên hai mét, tất cả đều là phẩm khí cao cấp trời lên.

Trực tiếp triệu hồi võ hồn cấp 2 của mình là tam diện linh miêu và trường nanh báo, lao tới tấn công Dương Kiệt.

“Tốt lắm, tới đây nào ~~~~!! Giới vương quyền X 3, Phi Lũ Bạo Liệt Quyền ~~~~!!” Nhìn thấy đối phương chẳng nói chẳng rằng, trực tiếp ra tay, biết rằng không thể dùng lời nói để thăm dò thông tin, trực tiếp thi triển tuyệt học của mình, một cú đâm bằng khí to bằng nửa chiếc xe hơi từ củ đâm phóng

thích ra, bắn thẳng về phía hai tên tiên thiên tầng thứ 6 đang lao tới.

“Huyền Âm Trảm~~~~!!”

“Càn Khôn Nhất Kích~~~~!!”

Rầm~~~~!!

Ba chiêu tuyệt học va đập vào nhau, lập tức bị nổ tung ra, hình thành một cái hố sâu gần nửa mét, Dương Kiệt không lùi mà tiến, huyền thiết chùy xuất hiện trên tay, tung người lên không trung vùng chùy bổ mạnh xuống.

Phi Lũ Bỏ Dưa Đại Pháp~~~~!!

quả chùy khổng lồ tựa như thiên ngoại lưu tinh từ trên không giáng thẳng xuống đầu của hai tên tiên thiên tầng thứ 6.

“Khốn khiếp, sao hấn mạnh thế? Không phải chỉ là một tiên thiên tầng thứ 2 thôi sao?” Hai tên tiên thiên tầng thứ 6 có thể cảm thấy uy lực mạnh mẽ của chiêu đánh của Dương Kiệt, không dám trực tiếp chống đỡ, vội vã nhảy lùi về phía sau né tránh.

Rầm~~~~!!

Quả chùy khi đập xuống nơi cả hai vừa đứng, lập tức hình thành cái hố sâu không lồ, cả hai không kịp được tê hết da đầu, mẹ kiếp, hứng trọn quả chùy đó vào đầu, sẽ có kết cục như thế nào nhỉ?

“Cơ hội tốt~~~~!! Càn khôn Nhất tiễn~~~~!!” Nhìn thấy hai tên kia đang lộ vẻ thất thần, Dương Kiệt trực tiếp thi triển tuyệt học thân pháp, chỉ trong nháy mắt đã xuất hiện ngay trước mặt tên cầm kiếm, huyền thiết chùy trong tay quét thẳng vào hông của hắn.

“Cẩn thận~~~~!!” Tên cầm kích đứng ở gần đó vội vã tung kích đâm thẳng vào ngực Dương Kiệt, vậy Ngụy cứu Triệu, nếu anh ta không rút lại chiêu quét, chắc chắn sẽ bị trúng mũi kích của hắn.

Càn khôn tháp~~~~!!

Một tòa tháp bằng kim loại cao trên ba mét lập tức xuất hiện ngay chính giữa Dương Kiệt và tên cầm kích, hứng trọn cú đâm kích của hắn, hắn lập tức bị lực phản hồi từ trên thân tháp đẩy lùi về phía sau, thế tấn công bị phá vỡ.

“Không~~~~!!”

Keng~~~~!!

Bốp~~~~~!!

Tên cầm kiếm chỉ kịp vùng kiếm đỡ ngang hông, nhưng cú quét uy lực đáng sợ của Dương Kiệt quét cả kiếm lẫn người ra xa té ngã xuống, một vũng máu từ trong miệng phun bắn ra, ngay cả xương tay cầm kiếm đã bị đánh gãy, nhanh chóng mất hết sức chiến đấu.

“To gan~~~~!!” Tên đội trưởng nhìn thấy hai tên thuộc hạ không phải đối thủ của Dương Kiệt, trong lòng vừa hoang mang vừa phần nộ tới cùng, võ hồn cấp 2 có hình thù giống như một đóm lửa xuất hiện trên đỉnh đầu, sau đó nhập thẳng vào hai tay đang nắm chặt cán kiếm, vung đao lên từ trên cao chém xuống: “Bá Vương Đao. Nhất Đao Bình Thiên Hạ~~~~!!”

Một cây đao dạng khí màu đỏ rực như lửa to bằng một chiếc xe buýt từ cao chẻ thẳng xuống nơi Dương Kiệt đang đứng.

“Càn Khôn Tháp~~~~!!”

boong~~~~!!

Càn Khôn Tháp hứng trọn cú chém đao, thân tháp lung lay dữ dội, nhưng cũng phần nào hóa giải uy lực và làm chậm nhịp của đao khí mang thuộc tính lửa đỏ, Dương Kiệt thừa cơ nhảy lùi ra xa né tránh, sau đó nhanh như chớp tung người lao thẳng về phía tên đội trưởng, huyền thiết chùy vùng lên vẩy múa một vòng quay đầu: “Phi Lũ Bỏ Dưa Đại Pháp~~~~!!”

“Bá Vương Đao. Tung Hoàn Thiên Hạ~~~~!!” Cơ thể xoay 180 độ tại chỗ, cây đao trong tay tựa như mũi quạt khổng lồ quét thẳng vào quả chùy đang bổ tới của Dương Kiệt.

Keng~~~~!!

Hai cây vũ khí va đập vào nhau, cả hai đều bị sức mạnh của đối phương đẩy lùi về phía sau, Dương Kiệt thụt lùi tới gần mười bước mới đứng vững, còn tên đội trưởng chỉ lùi khoảng ba bước, chứng tỏ cảnh giới giữa hai bên vẫn còn có chênh lệch.

Mặc dù như thế, nhưng cũng khiến tên đội trưởng cảm thấy bất ngờ khó tin.

Đường đường một tiên thiên tầng thứ 7, giao chiến trực diện với một tiên thiên tầng thứ 2, cho dù đối phương có sử dụng bí pháp đi nữa, nhưng không

thể đánh bại đối phương, thậm chí đối phương chỉ bị đẩy lùi về phía sau vài bước mà chẳng bị thương gì cả, quả thật là một điều si nhục khó chấp nhận nổi.

“A ~~~!! Chết, người phải chết ~~~!!” Bá Vương Dao Pháp thi triển tới cực đỉnh, vô số luồng đao khí đáng sợ hình thành một mạng lưới phóng thẳng về phía Dương Kiệt, khóa hết mọi đường né tránh của anh ta, chỉ còn cách trực diện chống đỡ.

Boong ~~~!! Boong ~~~!! Boong ~~~!!

Phập ~~~!! Phập ~~~!! ...

Trên người của Dương Kiệt đã bắt đầu xuất hiện không ít vết thương bị đao khí chém đứt, máu tươi phun bắn ra, nhuộm đỏ cả cơ thể, đôi mắt tràn đầy gân máu, phần nộ quá lớn: “Mẹ kiếp, chơi thế đủ rồi, tới lượt ta đây, võ hồn, xuất hiện ~~~!!”

Phụt ~~~!!

Một con rùa có thể tích chỉ bằng lòng bàn tay có một con rắn quấn quanh cổ xuất hiện ngay đỉnh đầu, sau đó nhanh chóng nhập thẳng vào cơ thể của Dương Kiệt.

Những luồng đao khí chém thẳng vào cơ thể lập tức vang lên tiếng ma sát như va đập vào kim loại, không hề hấn gì cả.

Huyền Vũ hộ thể!!

Có thể hóa giải mọi đòn tấn công của đối phương lớn hơn mình 2 cấp trở xuống.

Dương Kiệt là tiên thiên tầng thứ 5, còn tên đội trưởng chỉ là tiên thiên tầng thứ 7, nên mọi đòn tấn công của hắn đánh vào cơ thể của Dương Kiệt đều mất tác dụng, không thể phá vỡ phòng thủ của anh ta.

“Cái ... cái gì?? Hắn có võ hồn?? Chẳng phải hắn chỉ là một tên đệ tử tạp vụ đi lên sao??” Tên đội trưởng kêu thét lên vì kinh ngạc khi nhìn thấy võ hồn của Dương Kiệt xuất hiện.

“Đội trưởng, chẳng lẽ thông tin lầm lẫn gì chăng?” Tên cầm kích nhanh chóng áp sát bên cạnh tên đội trưởng, tạo ra thế phòng thủ cảnh giác nói.

Nghe thấy lời nói của cả hai, đôi mắt của Dương Kiệt lóe qua tia sáng sắc lạnh.

Ba tên này tuyệt đối không phải là cướp núi bình thường, sự xuất hiện của chúng ở nơi này không phải là ngẫu nhiên, chúng chắc chắn là người trong tông môn, nên mới nắm rõ thông tin của mình.

Huyết Lang Bang!!

Không cần phải hỏi, có mối thù sâu đậm muốn mình chết, mai phục sẵn cao thủ để giết mình trong lúc đi làm nhiệm vụ, chỉ có Huyết Lang Bang mà thôi.

Thế nhưng lần này Dương Kiệt đã nhầm, chủ mưu ra tay lần này thậm chí còn đáng sợ hơn Huyết Lang Bang nữa. Chỉ ít là Lăng Hàn Phong có thể huy động lực lượng ra tay với anh ta lớn hơn Huyết Lang Bang rất nhiều.

Biết rõ là người của Huyết Lang Bang, vậy thì không cần phải khách sáo với chúng làm gì, hai chân nhún mạnh xuống đất tung người lên không trung: “Giới Vương Quyền X 4, Phi Lũ Bồ Dưa Đại Pháp ~~~!!”

Một quả chùy khí to hơn gần gấp đôi so với lúc này từ trên không trung giáng xuống, tên đội trưởng và tên cầm thương cùng hợp sức ra tay, thi triển tuyệt học của mình đánh thẳng về phía quả chùy khí.

“Bá Vương Dao. Nhất Dao Bình Thiên Hạ ~~~!! phá phá phá ~~~!!”

“Càn Khôn Nhất Kích ~~~!!”

rầm ~~~!!

Đao khí và kích khí va đập vào quả chùy khí, lập tức bị đánh tan ra, quả chùy khí tuy hơi nhật lại đôi chút, nhưng vẫn không biến mất mà tiếp tục giáng xuống nơi cả hai đang đứng.

“Chạy ~~~!!”

“Không ~~~~~!!”

Rầm ~~~~~!!

Tên đội trưởng phản ứng cực nhanh, nhìn thấy chiêu đánh của mình không có tác dụng, lập tức nhảy lùi ra xa né tránh. còn tên cầm thương chậm chân hơn, trực tiếp hứng trọn quả chùy khí vào người, xương cốt trong cơ thể lập tức gãy vụn hết, nằm ngửa hấp hối trong cái hố sâu gần một mét do chùy khí tạo thành.

Chỉ một chiêu, một tên tiên thiên tầng thứ 6 đã bị đánh thành tàn phế, bán sống bán chết.

Dương Kiệt khi kích hoạt giới vương quyền X 4 quả thật đáng sợ, ngay cả tiên thiên tầng thứ 7 có võ hồn cấp 3 như tên đội trưởng cũng không phải đối thủ.

“Càn Khôn Nhất Thiểm~~~!” Tranh thủ tên đội trưởng vẫn chưa kịp hoàn hồn trở lại, Dương Kiệt lập tức thi triển càn khôn nhất thiểm, lập tức xuất hiện ngay trước mặt hắn, tay tạo thành nắm đấm: “Phi Lũ Bạo Liệt Quyền~~~!”

Pằng~~~~!!

Tên đội trưởng phản ứng cực nhanh, vội vã vung đao đỡ ngay trước ngực để chống đỡ cú đấm của Dương Kiệt, cú đấm đấm thẳng vào bề mặt cây đao, hắn lập tức cảm nhận thấy một luồng sức mạnh cực lớn tông thẳng vào người, vũ khí trong tay suýt chút giữ không vững bị đánh bay ra khỏi tay, nhưng ít ra cũng chống đỡ được đòn tấn công của đối phương, còn chưa kịp vui mừng và phản công, cơ thể không tự chủ bị đẩy lùi về phía sau té ngã xuống đất, định dùng sức bật người đứng dậy, nhưng phát hiện cơ thể dường như bị một áp lực đáng sợ ghim chặt xuống mặt đất, không thể nhúc nhích được gì cả.

Hiệu ứng tuyệt học phát huy!!

Rầm~~~~!! Rầm~~~~!! Rầm~~~~!!

Cái cơ thể nặng 480 kg bằng một phần ba trọng lượng của một chiếc xe ô tô đang tung hoành trên chiến trường, mỗi một bước chạy đều khiến mặt đất rung chuyển và hình thành những vết lõm đáng sợ, Dương Kiệt lần nữa tung người lên không trung, hai tay hai chân dang rộng ra: “Phi Lũ Xung Thiên Pháo~~~~!”

rầm~~~~~!!!

“A~~~~~!!”

crack, carck, carck~~~~!

Bị một vật thể nặng gần 500 kg từ trên cao rơi xuống đè thẳng vào người, xương cốt nào chịu cho nổi?

Ít nhất một tên tiên thiên tầng thứ 7 như tên đội trưởng cũng chịu không nổi, bị thể trọng đáng sợ của Dương Kiệt đè thẳng lên người, xương cốt trong người hắn gãy vụn gần hết, kèm theo một cảm giác choáng váng đầu óc truyền tới, lúc này tựa như một con cá nằm trên thớt chờ người khác tới mổ xẻ mà thôi.

“Phi Lũ Bỏ Dưa Đại Pháp~~~~!”

“khoan Ta là”

Pằng~~~~!!

Tên đội trưởng còn chưa kịp nói hết câu, cái đầu hững tron quả chùy gần ngàn kg của Dương Kiệt, lập tức vỡ tung ra như quả bong bóng phát nổ, hai chân co giật vài cái rồi ngưng hẳn, chết một cách thê thảm.

“Dinh dong, bạn tiêu diệt một tiên thiên tầng thứ 7, nhận được 50000 điểm kinh nghiệm” Ngay sau khi dứt điểm tên đội trưởng xong, bên tai Dương Kiệt lập tức vang lên câu thông báo của hệ thống.

“Ngươi Ngươi dám ... dám giết chết Đỗ sư huynh. huynh sao Ác ma ... ngươi là ác ma ...” Tên cầm kiếm có lẽ là người bị thương nhẹ nhất, hứng trọn cú quét chùy của Dương Kiệt lúc này, chỉ gây vài chiếc xương sườn mất hết sức chiến đấu, lúc này nhìn thấy hai tên đồng bọn bị đại bại, đặc biệt là tên đội trưởng chết không toàn thây, sợ tới nỗi toàn thân run rẩy, giữa háng đã xuất hiện vết dịch thể màu vàng có mùi vị khai nồng.

Chết không đáng sợ, chết một cách thê thảm như thế quả thật là không phải ai cũng có tâm lý vững mạnh để đối diện.

“Đỗ sư huynh? Chính là tên xấu số này sao? Thì ra các ngươi đều là người trong tông môn.” Mặc dù đã đoán trước điều đó, nhưng đợi tới khi chúng tự khai ra, trong lòng không kèm được phần nộ tột cùng.

“Đúng ... đúng thế, bọn ta cũng là người của Thánh Hóa Tông, ngươi ... ngươi dám sát hại đồng môn, nếu như để tông môn biết được, sẽ sẽ không tha mạng cho ngươi đâu!” Tên cầm kiếm mang theo vẻ mặt hoang mang hoảng sợ run giọng hăm dọa.

“Sát hại đồng môn? Tông môn không tha mạng? Lúc các ngươi mai phục ám sát ta, sao không nghĩ tới việc tông môn không tha mạng nhỉ? Và lại, chỉ cần giết sạch các ngươi, ai mà biết được ta đã sát hại đồng môn chứ?” Dương Kiệt cười khẩy nói.

“Cái ... cái gì? ngươi còn định”

pằng~~~~!!

Không lợi hẳn kịp dứt câu, thi triển Càn Khôn Nhất Thiểm tới ngay trước mặt, một quả chùy bổ thẳng vào đầu hắn, tiễn hắn theo chân tên đội trưởng

xuống dưới suối vàng bầu bạn với nhau.

“Dinh dong, bạn tiêu diệt một tiên thiên tầng thứ 6, nhận được 20000 điểm kinh nghiệm”

“Dinh dong, bạn tiêu diệt một tiên thiên tầng thứ 6, nhận được 20000 điểm kinh nghiệm”

Tiền tay giải quyết luôn tên cầm thương đang nằm hấp hối trong hố, chỉ trong nháy mắt đã thu được gần trăm ngàn điểm, giết quái thăng cấp, quả thật là nhanh chóng lạ lùng nhất.

Lục soát tài sản trên túi càn khôn của chúng, gần hai trăm ngàn viên linh thạch cấp thấp, sáu chục viên linh thạch trung cấp, kim sáng được, ích khí đan cũng không ít, ngoài ra còn chút ít linh thảo linh dược, vật phẩm sử dụng hằng ngày v.v...

Tất nhiên không thể thiếu thẻ bài tông môn, giao dịch điểm tích lũy của chúng qua thẻ bài của mình, nhận được tới 17695 điểm tích lũy, cộng thêm 86000 điểm trước đó, điểm tích lũy của mình đã vượt mốc 100 ngàn rồi.

Giết người cướp của đúng là cách làm giàu nhanh nhất, Dương Kiệt không kèm được cảm thán.

Tất nhiên, nghĩ thì nghĩ thế, nhưng bảo Dương Kiệt tùy tiện ra tay giết người cướp của thì tuyệt đối không bao giờ làm thế, làm người phải có chuẩn tắc của mình, nếu vượt quá giới hạn, sẽ đâm đầu vào giết chóc, tẩu hỏa nhập ma cũng nên.

Trừ khi đối phương nhắm vào bản thân trước, đối với những người muốn giết mình, tuyệt đối không bao giờ nương tay với chúng.

Dùng càn khôn tháp thu hết xác của ba tên đệ tử tông môn vào trong, đợi tới khi đi ngang qua khu rừng ma thú ném vào trong đó làm mồi cho ma thú để phi tang, không còn để lại dấu vết đã giết hại đồng môn.

Tuy Dương Kiệt giết chúng là tự vệ, nhưng không muốn vướng vào rắc rối phiền phức, tuyệt đối không được để xác của chúng nằm phơi ở nơi gần tông môn được.

Chạy tới kiểm tra lại con thiên lý mã của mình, chỉ bị thương nhẹ do cú đá lúc nãy của mình, nhét vài viên đan dược điều trị vào miệng nó xong, nhảy lên lưng ngựa, bắt đầu hành trình đi tới Ngư Tang như đã định.

Đợi tới khi bóng lưng của Dương Kiệt dần dần biến mất khỏi khu rừng, một bóng người mặc bộ trang phục môn đồ Thánh Hỏa Tông từ bụi cây ở gần đó từ từ bước ra nơi xảy ra giao chiến lúc nãy, trên tay người này có cầm một viên đá hình thoi, đang không ngừng phát ra những tia sáng kỳ lạ.

“Sức chiến đấu có thể đánh bại cả tiên thiên tầng thứ 7 có võ hồn cấp 2? Bản thân sở hữu võ hồn cấp 2? Xem ra con heo mập này ăn náu kín đáo quá nhỉ? Cũng may là Tôn quân sư đã lo xa đúng lúc, bảo mình lên lên mai phục sẵn ở gần đó để theo dõi toàn bộ trận chiến, thậm chí dùng ký ức ma thạch để ghi nhận lại toàn bộ sự việc, biết người biết ta, trăm trận trăm thắng, nắm rõ thực lực của ngươi, Tôn quân sư để điều chỉnh lại sách lược ra tay với ngươi, ngoài ra, Lăng sư huynh chắc cũng có hứng thú với đoạn giao chiến này nhỉ? khả khả ~!” bóng người đó nhét viên ma thạch trên tay vào trong lòng, sau đó cơ thể từ từ mờ dần đi, chỉ trong chốc lát biến mất trong không khí, tựa như chưa từng xuất hiện qua vậy.

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Vạn bảo các. vạn phúc

Ngư Tang, là tên gọi của khu vực sở hữu một dãy núi Thiên Sơn trải dài trên mười ngàn dặm, chiều cao so với mực nước biển trên năm ngàn mét, hằng năm bị bao phủ bởi mưa tuyết trắng xóa, không chỉ tồn tại lượng lớn ma thú có thuộc tính băng khổng lồ, còn có vô số thiên tài địa bảo, phệ tích di chỉ của một tông môn cực thịnh vào vài chục ngàn năm trước, Bắc Minh Tông.

Điều đó lôi kéo không ít binh đoàn đánh thuê tụ tập về nơi này để đi vào Thiên Sơn thám hiểm, thu hoạch thiên tài địa bảo, săn giết ma thú.

Ngoài ra, còn có không ít đệ tử của các tông môn tìm tới phệ tích di chỉ để săn tìm cơ duyên của mình.

Nằm cách Thiên Sơn khoảng vài ngàn dặm về phía đông nam, còn là đại bản doanh của Lãnh Binh Cung, một trong ngũ đại tông môn hùng mạnh của U Châu.

Nghe nói vị tổ tiên khai lập ra Lãnh Binh Cung lúc đó còn lại đệ tử của một tông môn tầm trung, trong lúc thí luyện ở núi Thiên Sơn đã vô tình tìm ra lối vào phệ tích di chỉ của Bắc Minh Tông, từ trong đó mang ra vô số kỳ trân dị bảo, thần đan diệu dược, bí kíp tuyệt học, đặc biệt là một môn địa giới tuyệt phẩm Bắc Minh Bảo Điện, chỉ trong thời gian ngắn đã vươn lên trở thành kẻ mạnh một phương, khai tông lập phái, hình thành một trong ngũ đại môn phái hùng mạnh nhất U Châu ngày hôm nay.

Nhiệm vụ của Dương Kiệt lần này không phải là đi tới Thiên Sơn để thăm dò di tích của Bắc Minh Tông, mà là thu thập Thiên Sơn tuyệt liên và Thiên Sơn tuyệt sâm, hai loại linh dược nổi tiếng ở dãy núi Thiên Sơn này.

Mỗi một đóa Thiên Sơn tuyết liên hoặc Thiên Sơn tuyết sâm có thể mang về tông môn đổi lấy 1000 điểm tích lũy, và số lượng đổi không có giới hạn, nghĩa là nếu như anh ta kiếm được một ngàn phần Thiên Sơn tuyết liên hoặc tuyết sâm, sẽ nhận được tới một triệu điểm tích lũy.

Tất nhiên, nói thì nói thế, cho dù Dương Kiệt có bỏ cả đời ra tìm, cũng chưa chắc tìm được một ngàn phần linh dược như đã nói.

Phải biết rằng hằng ngày biết bao nhiêu người đi vào Thiên Sơn, vòng ngoài của Thiên Sơn đã bị càn quét sạch sẽ từ lâu, muốn kiếm được linh dược, phải đi sâu vào vòng trong, chỉ là với thực lực hiện giờ của Dương Kiệt, chỉ có thể quanh quẩn ở gần ngoài rìa của Thiên Sơn, cầu trời bái Phật để tìm được vài chục đóa đã là may mắn lắm rồi.

Mục đích chuyến đi lần này là vừa làm nhiệm vụ kết hợp với săn giết ma thú ở trên Thiên Sơn để thăng cấp, nên chỉ hoạt động ở gần sát rìa vòng ngoài, không dám đi sâu vào trong sẽ có nguy hiểm tới tính mạng cũng không chừng.

Vì càng vào sâu thì cấp độ của ma thú càng đáng sợ, thậm chí từng xuất hiện một con ma thú cấp 7, là bá chủ một phương ở khu vực Thiên Sơn này.

Nghe nói từng có không ít kẻ mạnh đạt tới cảnh giới hợp thể tổ đội đi sâu vào trong săn giết con ma thú cấp 7 này, kết quả gần chục kẻ mạnh hợp thể bỏ mạng ở Thiên Sơn, chỉ còn lại vài ba người toàn thân mang đầy thương tích đáng sợ trở về, từ đó không dám bén mảng tới vùng sâu của dãy núi Thiên Sơn này nữa.

Thành Ngự Tang, ngôi thành được dựng lên dùng làm giao điểm dừng chân của những người đi sâu vào trong Thiên Sơn để thám hiểm, từ một thị trấn nhỏ dần dần trở nên phồn hoa không thua kém gì đế đô của những vương triều hùng mạnh trên U Châu.

Tường thành, nhà cửa lầu ốc xa hoa lộng lẫy được liên tục xây cất lên, hình thành một tòa thành trì hùng vĩ, lộng lẫy và náo nhiệt nhất ở vùng tây bắc khu vực U Châu này.

Vạn Bảo Các, một thương hội chuyên buôn bán trao đổi vật phẩm tài nguyên đủ mọi thể loại có chi nhánh trải dài trên khắp khu vực U châu, có tầm ảnh hưởng không thua kém gì so với ngũ đại môn phái, nghe nói phía sau lưng Vạn Bảo Các có ông lớn ở khu vực trung ương đỡ lưng.

Người ở đại lục Huyền Thiên từng nói đùa một câu rằng: Vào tới Vạn Bảo Các, chỉ cần có tiền, muốn mua tiên cũng được.

Điều đó đủ để chứng tỏ tài lực hùng hậu đáng sợ của Vạn Bảo Các.

Tuy chỉ là một trong những chi nhánh của Vạn Bảo Các, nhưng vẫn sở hữu một tòa kiến trúc ba tầng có quy mô hùng vĩ nằm giữa con đường phồn hoa nhất trong thành Ngự Tang.

Ở nơi này, hàng ngày đều có vô số người tu luyện tới đây tiến hành giao dịch các loại tài nguyên.

Tầng thứ nhất của Vạn Bảo Các, là khu giao dịch tài nguyên tương đối hỗn tạp, chỉ toàn những vật phẩm có giá trị không cao.

Phải tới tầng thứ hai, mới xuất hiện nhiều vật phẩm giá trị trao đổi, có thể tìm thấy các loại binh khí và tuyệt học, ngoài ra còn có đủ loại tài nguyên tu luyện quý giá.

Vật phẩm ở tầng thứ hai, nếu như không có giá trên một triệu linh thạch cấp thấp, cũng đừng mong có tư cách giao dịch ở nơi này.

Còn tầng thứ ba, nếu trên người tài sản không có trên vài trăm triệu, cũng đừng nên vác mặt lên đó, nghe nói trên tầng ba thậm chí xuất hiện thánh khí, thần đan thần quả, tuyệt học thiên giới.

Cho nên, không phải ai cũng đủ tư cách đi lên tới tầng thứ hai và tầng thứ ba của Vạn Bảo Các, chỉ có những người có địa vị của các vương triều hùng mạnh và người của ngũ đại môn phái, mới có tư cách đi lên tầng hai giao dịch, còn tầng ba chỉ dành cho các ông lớn của ngũ đại tông môn hoặc hoàng đế của các vương triều hùng mạnh mà thôi.

Dương Kiệt đi thẳng vào Vạn Bảo Các, trong này là đại sảnh rộng trên cả ngàn mét vuông, có vô số người đi lại thăm quan giao dịch trong này, tuy số lượng người khá đông, nhưng hoàn toàn không có cảnh chen lấn hỗn loạn, tất cả đều tuân theo quy tắc của Vạn Bảo Các đưa ra, bộ không thấy ở xung quanh có vô số vệ sĩ canh gác giữ trật tự sao?

Khí thế từ trong người của họ phát tán ra, ít nhất cũng phải đạt tới cảnh giới chân nguyên trở lên.

Cảnh giới chân nguyên, đi tới 5 đại tông môn hoàn toàn có thể trở thành đệ tử nội môn, thế mà chỉ có thể trở thành vệ sĩ canh gác ở nơi này, đủ hiểu Vạn Bảo Các lớn mạnh cỡ nào rồi.

Dương Kiệt vừa mới bước chân vào đại sảnh, lập tức có một thiếu nữ có khuôn mặt dễ thương, trên người mặc bộ trang phục đặc trưng của Vạn Bảo Các, trên môi luôn mang theo nụ cười chuyên nghiệp nhanh nhẹn bước tới, khẽ cúi người chào hỏi: “Chào mừng quý khách ghé thăm Vạn Bảo Các của chúng tôi ạ. xin hỏi tôi có thể giúp đỡ gì cho quý khách ạ.”

“Tôi muốn bán một số ít nội đan cho Vạn Bảo Các, không biết có thể gọi quản lý ra nói chuyện chút được không?” Dương Kiệt khẽ do dự một hồi, quyết định mang nội đan của ma thú cấp 3, cấp 4 mà mình và Kiều Phong săn được ở khu rừng ma thú ra bán để đổi lấy linh thạch.

Tất nhiên, có thể thăm quan tìm xem có thiên tài địa bảo nào thích hợp, thu mua vài món dùng để thăng cấp.

Cô gái phục vụ khẽ ngo người, liếc nhìn bộ trang phục trên người Dương Kiệt, chỉ là một đệ tử ngoại môn của Thánh Hòa Tông, lấy đâu ra tư cách gặp mặt quản lý chứ?

Mặc dù trong lòng khinh bỉ vô cùng, nhưng trên môi vẫn mang theo nụ cười chuyên nghiệp cười nói: “ Xin lỗi quý khách, quản lý của chúng tôi đang bận giao dịch với một vị khách quý, nên không thể ra đón tiếp quý khách được ạ. Quý khách cần bán nội đan gì, bản thân tôi cũng có thể giải quyết, xin quý khách đừng lo ạ.” Trong câu nói của cô gái có nhấn mạnh từ “ khách quý”, ngụ ý muốn nói rằng Dương Kiệt vẫn chưa đủ tư cách để chủ quản ra đón tiếp.

Dương Kiệt tất nhiên là nghe rõ đôi phương có ý khinh thường mình rồi, nhưng cũng không cảm thấy tức giận, vì mình chỉ là một tên đệ tử ngoại môn bình thường, muốn được gặp mặt quản lý Vạn Bảo Các quả thật có chút không đủ tư cách, cho Dương Kiệt đứng ở vị trí của cô gái kia chắc cũng xử sự như thế là cùng.

Và lại đôi phương vẫn giữ thái độ chuyên nghiệp không hề lộ vẻ bất mãn coi thường, làm được như thế thì còn gì để nói nữa chứ?

“Nếu như thế thì” Dương Kiệt từ trong túi cần khôn lấy ra một viên nội đan màu đỏ rực như lửa, to bằng quả trứng gà, bề mặt viên nội đan có bốn vạch rãnh lồi lên, chứng tỏ là một viên nội đan của một con ma thú cấp 4 có thuộc tính hỏa.

“Nội đan ma thú cấp 4???!” cô gái phục vụ giương to đôi mắt ra hết cỡ, miệng há to thành chữ O nhìn chăm chăm vào viên nội đan trên tay Dương Kiệt.

Phải biết rằng nội đan của ma thú cấp 4, có thực lực sánh ngang với cảnh giới tông sư của loài người, có giá trị không nhỏ, dùng để luyện đan hay luyện khí, đều có giá trị sử dụng rất cao.

Và không phải bất kỳ ma thú nào cũng có nội đan, thông thường thì một trăm con ma thú mới có một con hình thành nội đan trong cơ thể, cho nên nội đan thuộc dạng vật phẩm hiếm, đặc biệt là những viên nội đan cấp cao, mỗi viên đều có giá trên trời.

“Này này cô nương, có thể tiến hành giao dịch được chứ?” Nhìn thấy cô gái phục vụ vẫn còn đang ngo ngác nhìn chăm chăm vào viên nội đan trên tay mình, Dương Kiệt có chút cười khóc không được, đó là lý do vì sao anh ta không giao dịch trong tông môn mà phải tìm tới các thương hội để giao dịch.

Một tên tiên thiên cầm trên tay viên nội đan cấp 4, thậm chí không phải một viên, không bị người trong tông môn tra khảo mới lạ á.

Còn giao dịch ở thương hội thì hoàn toàn có thể tránh khỏi điều này.

Không cần biết xuất xứ của món hàng là gì, chỉ cần có hàng để bán là thương hội sẽ mua, ngoài ra, quy định của thương hội là không được tra hỏi lai lịch về hàng hóa, và hoàn toàn phải giữ bí mật cuộc trao đổi, không sợ bị lộ ra ngoài, rước rắc rối vào thân.

“Vâng ... vâng, xin lỗi vì đã thất lễ.” Cô phục vụ nhanh chóng hoàn hồn trở lại, vội vã cúi đầu xin lỗi, Dương Kiệt có thể cảm nhận được thái độ của cô ta trở nên nhiệt tình thân thiện hơn lúc nãy gấp nhiều lần.

Cũng phải thôi, giao dịch một viên nội đan cấp 4, ít nhất cũng phải trên cả triệu linh thạch, là người phụ trách giao dịch vụ này, sẽ nhận được 5 % tiền hoa hồng, ít nhất cũng được năm vạn linh thạch, gần bằng nửa năm tiền lương của người phục vụ trong này rồi đấy, không nhiệt tình thân thiện hơn mới là lạ á.

“Vậy chúng ta có thể giao dịch rồi chứ?” Dương Kiệt vội vã bỏ lại viên nội đan vào trong túi cần khôn, lúc nãy lấy ra chỉ là show hàng cho người phục vụ coi, còn giữ khư khư trên tay để những người ở xung quanh nhìn thấy không hay tỵ nào, ai mà biết được có tên nào nổi lòng tham muốn giết người cướp của chứ?

Tuy ở Vạn Bảo Các chúng không dám làm liều, nhưng khi rời khỏi Vạn Bảo Các thì

“Vâng, vâng, giá trị giao dịch của quý khách quá cao, tôi không có đủ quyền lực để giao dịch, để tôi liên lạc với quản lý khu vực tới tiến hành giao dịch với quý khách ạ.”

Nói tới đây, khuôn mặt của cô gái đỏ ửng lên vì ngại ngùng, mới lúc nãy còn khăng khăng nói rằng chủ quản đang bận tiếp khách quý, giờ thì

Dương Kiệt cũng không có ý làm khó người ta, chỉ vẫy vẫy tay tỏ vẻ đồng ý, cô gái lộ ra nụ cười vui mừng vì đôi phương không có ý trách cứ, nếu không lỡ đôi phương phẫn nộ kiện lên cấp trên vì không hài lòng thái độ phục vụ của mình, e rằng tới lúc đó mình không chỉ mất đi tiền hoa hồng, thậm chí mất luôn công việc hiện tại.

Phải biết rằng công việc phục vụ có vô số người tranh giành bẻ đầu cũng không xin vào đây được, có vô số ánh mắt đang dòm ngó công việc của mình, nếu mình mà bị sa thải, chắc chắn sẽ có vô số người đút lót cấp trên sẵn sàng thay thế mình đây.

Dưới ánh mắt kinh ngạc khó tin của những người đang tham quan trao đổi hàng hóa trong đại sảnh, Cô phục vụ rồi rít dẫn theo Dương Kiệt đi vào một phòng tiếp khách sang trọng ở tầng một, dâng trà điểm tâm lên cho anh ta dùng, sau đó chạy đi tìm quản lý của tầng thứ một để tiến hành giao dịch với Dương Kiệt.

Dương Kiệt ngồi trên chiếc ghế da ma thú bóng láng mượt mà, cầm ly trà lên nhấp một ngụm nhỏ, cảm thấy đầu óc sáng khoái vô cùng, chắc là loại linh trà quý, lại hưởng thụ những món điểm tâm ngon miệng do Vạn Bảo Các cung cấp, thành thói vô cùng.

Không bao lâu sau, đã nghe thấy tiếng bước chân vang lên ở bên ngoài hành lang, cánh cửa từ từ được mở ra, chỉ thấy cô phục vụ dẫn theo một người

đàn ông trung niên có thân hình mập ú không thua kém gì Dương Kiệt, khuôn mặt nhân hậu, trên môi luôn mang theo nụ cười ôn hòa, người ngoài nhìn mặt ông ta tưởng rằng ông là một phú ông phước hậu chứ không phải là một tên thương gia gian xảo.

Nhưng nếu như để bề ngoài của ông ta đánh lừa, tuyệt đối sẽ chết một cách thê thảm.

Một vị tông sư!!

“Chào mừng quý khách đã tới chiếu cố cho Vạn Bảo Các của chúng tôi, tại hạ tên Vạn Phúc, quản lý tầng một của Vạn Bảo Các, nhìn bộ trang phục trên người quý khách, chắc là cao đồ của Thánh Hỏa Tông phải không?”

Nhìn thấy thân hình “siêu mẫu” của Dương Kiệt, Vạn Phúc cảm thấy thân thiện hơn bao giờ hết, bước tới ngồi xuống trước mặt anh ta, trên môi mang theo nụ cười thân thiện nói.

“Tại hạ chỉ là một đệ tử ngoại môn của Thánh Hỏa Tông, sao đủ tư cách lọt vào đôi mắt xanh của Vạn quản lý chứ?”

Dương Kiệt mỉm cười khiêm tốn nói.

“Ồ ồ, tiểu huynh đệ tuần tú lịch sự, còn trẻ đã đạt tới cảnh giới tiên thiên tầng thứ 5, tuyệt đối xứng đáng với hai từ “thiên tài”, ngoại trừ là môn đồ của Thánh Hỏa Tông, chắc phía sau có thể lực lớn mạnh đỡ lưng chứ nhỉ?”

Vạn Phúc vừa nâng cao Dương Kiệt vừa tỏ ý thăm dò.

“Không dám, không dám, tại hạ chỉ là một tên đệ tử quèn trong Thánh Hỏa Tông, cũng muốn có thể lực mạnh đỡ lưng đây chứ, tiếc rằng không có. Không biết Vạn quản lý có thể trở thành người đỡ lưng cho tại hạ không nhỉ?”

Hai mắt của Dương Kiệt rực sáng, tỏ vẻ háo hức kỳ vọng.

“Mới nhìn thấy mặt tiểu huynh đệ là tại hạ cảm thấy thân thiện gần gũi rồi, nếu như có thể, trở thành người đỡ lưng cho tiểu huynh đệ thì đã sao nào? Chỉ là thật đáng tiếc, người của Vạn Bảo Các có quy định không được nhúng tay vào chuyện của tông môn và vương triều, cho nên thật đáng tiếc.”

Vạn Phúc mỉm cười lắc đầu thở ra, tỏ vẻ đáng tiếc.

Thằng nhóc lấu cá ~!

Cáo già gian xảo~!

Cả hai cùng xuất hiện dòng suy nghĩ đánh giá về đối phương.

“Nghe nói tiểu huynh đệ định rao bán nội đan cấp 4, không biết có thể để tại hạ kiểm hàng được không?”

Biết rằng không thể moi được thông tin của đối phương, Vạn Phúc nhanh chóng chuyển đổi đề tài, trực tiếp đi vào vấn đề chính.

“Tất nhiên.” Dương Kiệt từ trong túi càn khôn lấy ra viên nội đan cấp 4 lúc này, để lên bàn cho Vạn Phúc kiểm tra.

“Đúng lại nội đan cấp 4.”

Mép mắt của Vạn Phúc khẽ co giật một cái, nhưng nhanh chóng được ông ta che giấu đi, nhẹ nhàng cầm lấy viên nội đan lên ngắm nghía một hồi, chặc lưỡi khen ngợi: “Hào, quả thật là nội đan cấp 4, ngoài ra còn là nội đan của Hỏa Diệm Tích trên ngàn tuổi nữa chứ, nếu dùng để luyện chế Xích Vân Đan, chắc chắn sẽ cho ra chất lượng và số lượng nhiều hơn bình thường gấp đôi cũng nên.”

“Chỉ là”

Trong lúc Dương Kiệt đang vui mừng phấn khích chuẩn bị nâng giá sản phẩm của mình, giọng nói của Vạn Phúc lại vang lên: “Viên nội đan này chắc đã sẵn giết một thời gian dài, lại không biết cách bảo quản, tuy để trong không gian ảo, nhưng cũng không tránh được thất thoát linh khí của nó, theo đánh giá của ta thì, ít nhất một nửa linh khí đã mất đi theo thời gian, nên giá trị sẽ bị sụp giảm rất nhiều.”

Nói tới đây, trên môi lộ ra nụ cười “Cậu hiểu ý tôi rồi chứ?” Nhìn chằm chằm vào Dương Kiệt.

“Lão đang định ép giá đây mà.” Dương Kiệt tất nhiên là hiểu rõ đối phương muốn gì rồi, nhưng mình không rành về vấn đề của nội đan, cũng không biết ông ta nói đúng hay sai.

Và lại, người ta là gian thương, kỳ kèo ép giá là chuyện bình thường thôi mà.

Cẩn thận nói: “Vậy ý của ông là định thu mua với giá bao nhiêu.”

“Chú mày vẫn còn non lắm.”

Vạn Phúc thầm cười lạnh trong lòng, nhưng trên mặt vẫn mang theo vẻ suy ngẫm, tỏ vẻ khó xử nói: “Nếu như là viên nội đan còn bảo tồn tốt, chúng tôi

có thể thu mua giá một triệu năm trăm ngàn linh thạch cấp thấp, nhưng vấn đề là nó đã mất đi một nửa giá trị, nên chúng tôi chỉ có thể trả bảy trăm ngàn viên linh thạch cấp thấp mà thôi.”

Đen, quả thật là đen, một mạch chém mất gần nửa giá của sản phẩm, lũ gian thương đúng là lũ khôn nạc.

“Ít hơn một triệu tôi không bán.” Dương Kiệt cắn răng nói ra giá chót của mình.

“Được.” Vạn Phúc trực tiếp đồng ý giá của Dương Kiệt đưa ra, không cho anh ta cơ hội trả giá nữa. Trên môi lập tức lộ ra nụ cười đắc chí.

“Sao có cảm giác như mình bị lừa thế này.”

Nhìn thấy vẻ mặt như con chó bị lược chín đầu của tên Vạn Phúc, Dương Kiệt có cảm giác như mình vừa bị mắc bẫy thì phải.

Dương Kiệt tất nhiên là bị mắc bẫy rồi. Đúng là viên nội đan của Dương Kiệt bị thất thoát linh khí, nhưng tuyệt đối không nhiều như Vạn Phúc nói, nếu như theo giá thị trường, ít nhất cũng bán được trên một triệu ba trăm ngàn viên linh thạch, nhưng ai biết Dương Kiệt không rảnh về mấy vụ này chứ, bị tên cáo già như Vạn Phúc lừa cũng là chuyện thường tình mà thôi.

Mặc cả xong, Vạn Phúc từ trong ngăn càn khôn của mình lấy ra một chiếc hộp bằng ngọc thạch, mở nắp ra bỏ viên nội đan vào đó, có tác dụng tránh thất thoát linh khí của viên nội đan.

Lại ném một chiếc túi càn khôn qua cho Dương Kiệt, dùng thần thức liên kết với túi càn khôn, phát hiện trong đó có đúng một triệu viên linh thạch cấp thấp, thế là cuộc giao dịch đã hoàn thành.

Trong càn khôn tháp của Dương Kiệt còn có gần bốn viên nội đan cấp 4, mười bảy viên nội đan cấp 3, lẽ ra định bán hết để đổi linh thạch, nhưng nhận thấy có sự lừa đảo ở đây, nên đã kiềm nén lại dự tính của mình, nhét chiếc túi càn khôn vào trong lòng, đứng dậy xả giao vài câu với Vạn Phúc rồi rời khỏi Vạn Bảo Các, thử đi tới các thương hội khác xem sao, nếu như giá cả chênh lệch không nhiều, sẽ tiếp tục tới Vạn Bảo Các giao dịch, còn nếu như bị lừa đảo, chắc chắn sẽ không bao giờ bước vào nơi này giao dịch nữa.

Nếu như để Vạn Phúc biết được trên người Dương Kiệt còn vài chục viên nội đan định bán, chỉ vì mình ép giá, mà mất đi một số tiền lời cực lớn, sắc mặt sẽ đẹp để tới cỡ nào nhỉ.

Tất nhiên cũng không thể trách được Vạn Phúc, ai mà ngờ được trên người một tên tiên thiên tầng thứ 5 lại có gần chục viên nội đan cấp 3 cấp 4 trên người chứ?

Có được một viên chắc chỉ là do may mắn lượm được ở đâu đó hoặc lấy trộm trong gia tộc mang bán kiếm chút tiền sài mà thôi.

Những người như thế ông ta gặp qua không ít, chỉ giao dịch một lần duy nhất, không có lợi ích lâu dài, thì cần gì phải giữ quan hệ hợp tác lâu dài chứ?

Quả nhiên, Dương Kiệt lại đi tới những thương hội khác trong thành Ngự Tang, tuy không lớn mạnh bằng Vạn Bảo Các, nhưng cũng đủ sức nuốt trọn những viên nội đan trong tay Dương Kiệt, chỉ là giá cả chênh lệch thật sự không nhiều, cao nhất chỉ được thêm một trăm ngàn viên linh thạch, xem ra gian thương ở bất kỳ nơi nào cũng như nhau cả, chủ yếu là chém nhiều hay ít mà thôi.

Chạy đi gần mười mấy thương hội trong thành, cuối cùng cũng đã bán sạch nội đan trong tay, thu lại hơn chín triệu viên linh thạch cấp thấp.

Nội 4 viên nội đan đã bán được hơn bốn triệu rưỡi rồi, bốn triệu rưỡi còn lại là nội đan cấp 3, cộng thêm một triệu lúc ban đầu, thế là trong tay vừa tròn mười triệu viên linh thạch.

Chỉ trong chốc lát, tài sản trên người Dương Kiệt trở nên dồi dào hơn bao giờ hết.

Trước khi đi vào Thiên Sơn thám hiểm, Dương Kiệt chuẩn bị một cách kỹ lưỡng, từ trong thương hội trong thành thu mua đầy đủ các vật dụng cần thiết, lương thực nước ngọt cũng không ít, tất cả đều bỏ hết vào càn khôn tháp của mình.

Ngoài ra, Dương Kiệt còn quyết định lợi dụng số linh thạch trong tay gia tăng thực lực của bản thân, thực lực càng lớn mạnh, đi vào Thiên Sơn càng an toàn, thu hoạch chắc chắn sẽ càng tăng.

Bỏ mấy ngàn linh thạch thuê một căn phòng ở quán trọ có tiếng nhất trong thành, dặn dò người phục vụ chăm sóc con thiên lý mã của mình, sau đó lại nhả nhu tuyệt đối không được tự ý bước vào phòng khi chưa được cho phép, sau đó đóng cửa phòng lại, ngồi bó gối trên chiếc giường gỗ, bắt đầu tiến hành nâng cao thực lực của bản thân.

Tồn ba triệu viên linh thạch để thăng cấp ba môn tuyệt học tự chế của mình lên huyền giới trung cấp hết, lần sau muốn thăng lên cao cấp mỗi môn phải tốn gấp đôi số linh thạch hiện tại.

Lại bỏ ra một triệu viên linh thạch thăng cấp võ hồn của mình lên cấp 3, vào thời điểm này, tiềm năng của Dương Kiệt hoàn toàn không thua kém gì so với đại đa số đệ tử thiên tài trong tông môn.

Từ cấp 3 lên cấp 4 phải tốn mười triệu viên, điều đó nằm ngoài khả năng của Dương Kiệt vào thời điểm này, nên đành bỏ qua một bên, đợi sau này săn giết ma thú để lấy nội đan mang bán lấy linh thạch rồi tính sau.

Còn bí pháp giới vương quyền không có ý định thăng cấp, vì cho dù thăng cấp cũng không sử dụng được hiệu quả X 5, đành để dành đợi tới đạt tới cảnh giới chân nguyên rồi tính sau.

Tuy vẫn còn là tiên thiên tầng thứ 5 như hồi vừa rời khỏi tông môn, nhưng thực lực của Dương Kiệt hiện giờ hoàn toàn có thể đánh năm tên như mình trước kia.

Bốn triệu linh thạch đổ vào, tuyệt đối đáng đồng tiền bát gạo.

Dương Kiệt lộ ra một nụ cười hài lòng, đôi mắt rực sáng đầy phấn khích: “Thiên Sơn, ta tới đây ~~!!”

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Tuyệt Sơn Lang Vương

Sau khi rời khỏi căn phòng thuê, dùng điểm tâm ở đại sảnh xong, Dương Kiệt đã rời khỏi quán trọ đi thẳng về cửa thành bắc, chuẩn bị đi thẳng vào Thiên Sơn để thám hiểm.

Hoàn toàn không chú ý khi anh ta vừa rời khỏi quán trọ, đã có hai cặp mắt lén lút theo dõi từ xa, nhìn thấy anh ta định rời khỏi thành Tang Ngư, một trong hai tên quay sang đồng đội nói:

“Mau quay về báo với đại ca mục tiêu đã xuất hiện, tao sẽ lén lén theo đuôi hắn, trên đường để lại ký hiệu để mọi người đuổi theo.”

“Được rồi, tao sẽ đi báo ngay, hãy thận trọng đấy, đừng để mục tiêu phát hiện.”

Tên đồng đội khẽ gật đầu, nhanh chóng quay người chạy về báo tin cho tên “đại ca” trong miệng tên lúc này.

Tên còn lại nhanh nhẹn đi theo phía sau Dương Kiệt, giữ khoảng cách nhất định, cách bám đuôi vô cùng thuần thục, tuyệt đối là chuyên nghiệp trên lĩnh vực này.

Ít ra Dương Kiệt hoàn toàn không biết rằng mình đã lọt vào tầm ngắm của người khác, ung dung tự tại vừa đi vừa huyt sáo rời khỏi thành Ngư Tang.

Từ thành Ngư Tang đi tới Thiên Sơn không quá xa, chỉ khoảng một khắc giờ di chuyển của một tiên thiên, chỉ trong chớp lát đã đi tới chân núi lồi vào núi Thiên Sơn.

“Tới đây, tới đây, tổ đội cần thêm ba tiên thiên tầng thứ 3 trở lên, trong đội có kẻ mạnh tầng thứ 7 làm chủ lực. Thu nhập phân chia rõ ràng, chỉ chờ thêm hai khắc giờ nữa thôi đấy, đừng bỏ qua cơ hội ngàn năm hiếm gặp này.”

“Đội Phi Hổ cần kẻ mạnh tiên thiên tầng thứ 5 trở lên, không giới hạn người, có kẻ mạnh chân nguyên làm chủ lực, sẽ đi sâu vào trong Thiên Sơn thám hiểm, có yêu cầu xin liên hệ tại hạ để đăng ký.”

“Đội Hoàng Long cần”

Vừa đi tới lối vào Thiên Sơn, Dương Kiệt đã phát hiện vô số người đang tụ năm tụ bảy hò hét chèo kéo lẫn nhau, đưa ra những lời đề nghị tổ đội để đi vào Thiên Sơn thám hiểm.

Bản thân Dương Kiệt mặc bộ trang phục Thánh Hóa Tông cũng nhận được không ít lời mời gọi tổ đội của những người ở lối vào.

Chỉ là thực lực của những người này không cao, rải rác từ tiên thiên tầng thứ 3 ~ tầng thứ 6, thực lực thậm chí còn không bằng bản thân, có tổ đội cũng chẳng giúp ích được gì cả, không chừng lúc chiến đấu còn bắt mình phải gánh luôn phần của người ta, ngoài ra còn phải chia bớt thu nhập, tất nhiên là không bao giờ đồng ý rồi.

Còn những tổ đội lớn mạnh hơn thì xem thường Dương Kiệt chỉ mới tiên thiên tầng thứ 2, chẳng ai thèm rước một cậu ấm về trở thành gánh nặng cho mình cả, và lại những tổ đội như thế luôn tiềm ẩn vô số nguy hiểm, vì đại đa số đều là những người không quen biết, ai mà biết được trong đó có những tổ đội nguy trang thu hút người gia nhập, đợi khi đi sâu vào trong lập tức trở mặt giết người cướp của không chứ?

Cho dù không như thế, nhưng đôi khi vì thu nhập phân chia không công bằng, thậm chí có thể đâm sau lưng lẫn nhau.

Nghĩ tới vấn đề đó, nên Dương Kiệt quyết định tự mình đi vào trong thám hiểm mà không tổ đội với ai cả.

“Thế nào rồi tiểu Tý, mục tiêu đang ở đâu?” Tên đàn ông này giờ vẫn âm thầm bám theo Dương Kiệt đứng ở khoảng trống xung quanh không có người già vờ ngó nghiêng ngó ngược như tìm kiếm ai đó, lâu lâu lại dùng ánh mắt quét về phía Dương Kiệt để không đánh mất mục tiêu.

Đột nhiên phía sau lưng vang lên một giọng nói khàn khàn khó nghe.

“Đại ca.” Tên được gọi là Tiểu Ty quay đầu lại phát hiện đồng đội đã theo dấu ký hiệu đuổi kịp tới đây, vui mừng khôn xiết, khẽ dùng ánh mắt liếc về phía Dương Kiệt vừa nói nhỏ: “Chính là con heo mập đó thừa đại ca.”

“Đệ tử ngoại môn của Thánh Hỏa Tông?” Tên “đại ca” quét đôi mắt chim ưng về phía Dương Kiệt, nhìn thấy bộ trang phục trên người anh ta, đôi lông mày khẽ nhíu chặt lại lộ ra vẻ khó xử.

“Đúng thế, con heo mập này tuyệt đối là một con dê béo bở, từ lúc hần rời khỏi Vạn Bảo Các, đệ đã âm thầm đi theo phía sau theo dõi từ lâu, phát hiện hần đi tới gần cả chục thương hội để giao dịch, tài sản trên người tuyệt đối không ít, thậm chí đệ còn đích thân nhìn thấy đã mua gần 100 viên luyện khí đan mà không nháy mắt. Linh thạch trên người tuyệt đối phải trên cả chục triệu chứ không ít đâu.” Tên phụ trách đi báo tin lúc này ghé sát bên tai nói nhỏ với tên “đại ca”.

Tiểu Ty vẫn còn chút lý trí, lộ ra vẻ do dự nói: “Chỉ là, con heo mập đó là đệ tử ngoại môn, nếu chúng ta ra tay với hần, để chuyện này lộ ra ngoài, khắp U châu này không còn đất sống cho chúng ta đâu.”

“Nhưng mà con dê béo bở như thế này, nếu như để vuột mất, không biết khi nào mới có cơ hội ngàn năm hiếm gặp này đây.” tên báo tin lộ ra vẻ bất cam.

“Cứ âm thầm đi theo phía sau hần trước đã. Để xem hần có gia nhập tổ đội nào không, nếu có thì xem tổ đội đó có lớn mạnh không, lớn mạnh thì chúng ta âm thầm mai phục ở xung quanh, chờ đợi cơ hội sẽ ra tay, còn nếu chỉ là một tổ đội yếu đuối, đợi tới chón không người, trực tiếp ra tay giết người diệt khẩu, phi tang xác của chúng xong, chắc chắn sẽ không ai biết được việc chúng ta làm, cùng lắm lắm xong vụ này, có đủ số linh thạch để sống xa hoa suốt đời, chúng ta rời khỏi U Châu đi tới Thanh Châu mà sống, lo gì.”

Tên đại ca suy ngẫm một hồi, đôi mắt chim ưng lóe qua tia sáng sắc lạnh, lạnh lạnh nói.

Bản thân tên đại ca là tiên thiên tầng thứ 10, hoàn toàn có tư cách nói như thế này.

Ngoài ra, hai tên tiểu đệ cũng không tệ, một tên là tầng thứ 6, một tên tầng thứ 5, chỉ cần không gặp phải những tổ đội quá lớn mạnh, hoàn toàn có thể làm gỏi hết cả một tiểu đội yếu ớt.

“Đúng thế, đúng thế, đại ca quả thật chí lý.” Tên báo tin vui mừng phấn khích khi nghe thấy đại ca đồng ý ra tay.

Tên tiểu Ty cắn chặt răng nói: “Thôi được, làm thôi.”

Sau khi thống nhất quyết định, cả ba tiếp tục theo dõi Dương Kiệt từ phía xa.

Nhìn thấy anh ta bắt đầu đi thẳng vào Thiên Sơn một mình, đôi mắt của cả ba rực sáng, không ngờ ngay cả trời cũng đứng về phía mình, con heo mập ngu xuẩn đó đi một mình mà không tổ đội với ai cả, làm thế chẳng khác nào tự đưa cổ ra để mình cắn sao?

Vội vã âm thầm bám theo phía sau lưng, bộ dạng giống như những tổ đội khác đi vào trong Thiên Sơn thám hiểm vậy, không gây chú ý tới những người ở xung quanh.

“Ất xì ~! Sao mà lạnh thế này, ngay cả lớp mỡ dày của mình cũng chịu không thấu, cũng may là trước khi vào đây đã mua sẵn bộ đồ giữ ấm, nếu không thì e rằng lúc này bị đóng băng mất tiêu rồi.” Dương Kiệt vừa đi vừa dùng tay xoa mạnh lên khuỷu tay, hòng xua đi cơn giá lạnh khó chịu ở Thiên Sơn, chỉ là càng lên cao, hàn khí càng trở nên đáng sợ, hai lớp áo ấm trên người đã bắt đầu có dấu hiệu chịu không thấu rồi.

“Không biết thuần dương công của mình có tác dụng giữ ấm không ta?” Thử vận hành chân khí trong cơ thể chạy khắp cơ thể để xua đi hàn khí, phát hiện có tác dụng, vui mừng khôn xiết, lập tức gia tăng sự di chuyển của chân khí trong người, cơ thể trở nên ấm áp hơn rất nhiều, không còn cảm thấy quá lạnh nữa.

“Không ngừng vận hành chân khí để chống cái lạnh, đây cũng là một cách tu luyện chẳng?”

Không đi theo dòng người mà rẽ sang hướng khác di chuyển, đi chung đám đông tuy an toàn nhưng thu hoạch chắc chắn sẽ bị ảnh hưởng trầm trọng.

Nhìn thấy Dương Kiệt đi theo hướng không có người, ba tên lưu manh ở phía sau vui mừng khôn xiết, không ngừng cảm ơn trời phật đã phù hộ cho mình.

Trên đường càng lúc càng lên cao, Dương Kiệt đã phát hiện không ít linh thảo mọc trên đường, tuy chỉ là những loại linh thảo rẻ tiền, nhưng là người tuân theo phương châm tha giết nhằm chứ không bỏ sót của mình, vui mừng phấn khích như lượm được vàng càn quét hết tất cả những thứ nhìn thấy trên đường, ngay cả những linh thảo chỉ có giá vài viên linh thạch cũng không tha.

Khiến ba tên bám đuôi ở phía sau không kèm được thăm nghĩ: “Rốt cuộc mình có theo nhằm người không vậy, ngay cả những thứ rác rưởi cũng vơ sạch, chẳng có chút đáng về gì một cậu ấm sở hữu tài sản khổng lồ cả.”

“Thiên Sơn Tuyết Liên ~!~!” Đi hết nửa ngày trời, cuối cùng thì cũng đã tìm thấy mục tiêu của mình, chỉ thấy một đóa tuyết liên màu trắng như tuyết, nằm cạnh nở rộ, linh khí bốc lên ngùn ngụt nằm dưới một góc cây thông chọc trời.

Dương Kiệt cố gắng kiềm nén lại nỗi kích động trong lòng, đưa mắt quét qua xung quanh gần đóa Thiên Sơn tuyết liên, phát hiện gần mười con ma thú cấp 2 trung cấp có hình dáng giống như con sói, toàn thân phủ đầy lớp lông cứng màu trắng lai than, trông mắt đỏ rực như máu không ngừng phóng ra những tia sáng khát máu đang nằm bảo hộ ở gần đó.

Tuyết Sơn Lang!!

Loại ma thú khát máu sói tập thể ở núi Thiên Sơn, có thuộc tính gió và băng, vũ khí không những là những chiếc răng nanh và móng vuốt sắc nhọn, còn có thể thi triển bốn mệnh thần thông triệu hồi những con gió lốc đáng sợ và mũi tên băng tấn công kẻ địch, thực lực có thể sánh ngang với tiên thiên tầng thứ 6, nhưng ngay cả một võ sĩ tiên thiên tầng thứ 8 cũng không dám đụng vào.

Nếu chỉ là một con thì không có gì đáng sợ, nhưng vì khi giao chiến không chỉ đối mặt với một mà là nhiều con cùng một lúc, cho dù tiên thiên cấp 8 chỉ cần sơ hở chút cũng có thể trở thành điểm tâm của chúng.

Tiên thiên tầng thứ 8 khác sợ chúng, nhưng không có nghĩa là Dương Kiệt sợ chúng, bộc lộ hết thực lực của mình, ngay cả một tiên thiên tầng thứ 9 cũng có thể đánh bại, huống chi là chỉ là mười con Tuyết Sơn Lang chứ?

Nếu chúng có trên vài chục con thì còn phải quay đầu bỏ chạy, còn mười con ư?

Chuyện nhỏ.

“Võ hồn, xuất hiện ~~~!!” Ở nơi như thế này không cần thiết phải che giấu thực lực gì cả, trực tiếp triệu hồi võ hồn Huyền Vũ cấp 3 của mình ra, sức chiến đấu lập tức sánh ngang với một tiên thiên tầng thứ 8, Huyền Thiết chùy xuất hiện trong tay, tung người lên không trung, một chiêu Phi Lũ Bỏ Dừa Đại Pháp bổ thẳng vào nơi mười con Tuyết Sơn Lang đang nằm.

Lũ Tuyết Sơn Lang đã nhìn thấy Dương Kiệt từ lâu, nếu như là ngày thường, đã lao tới vây lấy anh ta sau đó lao vào xé xác hưởng thụ rồi, nhưng vì phải bảo hộ Thiên Sơn tuyết liên chờ đợi vua sói dẫn theo một đám thuộc hạ đi săn mỗi quay về mới phục dụng, nên chỉ đứng chôn chân tại chỗ không tấn công, lúc này nhìn thấy kẻ địch dám chủ động tấn công mình, phần nộ tới cùng, hú lên những tiếng hú ghê rợn, trực tiếp thi triển bốn mệnh thần thông triệu hồi những con gió lốc đáng sợ bắn thẳng về phía Dương Kiệt.

Rầm ~~~!! Rầm ~~~!! Rầm ~~~!!

Cây chùy dạng khí va đập vào những con gió lốc do lũ Tuyết Sơn Lang bắn tới, lập tức đánh tan những con gió lốc thô to bằng cơ thể của hai người đàn ông trưởng thành cộng lại, tiếp tục giáng thẳng xuống nơi những con sói đang đứng.

Rầm ~~~~~!!

Tuyết Sơn Lang tuy trí tuệ không cao, nhưng hiểu rõ tuyệt đối không thể dùng cơ thể của mình hứng chịu chiêu đòn của Dương Kiệt, lập tức phân tán nhảy lùi ra xa né đòn.

Nhưng cũng có hai con né đòn không kịp, trực tiếp hứng trọn quả chùy khí vào người, miệng rú lên những tiếng gào thét đầy đau khổ, xương cốt trong cơ thể gần như bị gãy vụn hết, cơ thể thậm chí bị đè bẹp dẹt, chết ngay dưới cái hổ sấu gần nửa mét do chiêu đánh của Dương Kiệt gây ra.

“Cái gì? Sao con heo mập đó mạnh thế??” Tiểu Tỷ và tên đồng bọn quan sát ở phía xa giật mình hoảng hốt khi nhìn thấy chiêu tấn công của Dương Kiệt.

Đôi mắt của tên đại ca lóe qua tia sáng bất ngờ, nhưng vẫn tỏ vẻ thần nhiên đứng đưng, vì hắn hoàn toàn có thể cảm nhận được uy lực của chiêu tấn công lúc này hoàn toàn không đủ tư cách lọt vào mắt mình, chỉ cần vẫy tay một cái là có thể hóa giải một cách dễ dàng.

Hú ~~~~~!! Hú ~~~~~!! Hú ~~~~~!!

Những con Tuyết Sơn Lang né tránh được đòn tấn công của Dương Kiệt nhìn thấy đồng bọn bị chết một cách thảm hại, không những không sợ hãi, đôi mắt của chúng còn lộ ra những tia sáng khát máu điên cuồng, cùng rú lên một tiếng, nhanh chóng phân tán ra tạo thành vòng vây vây lấy xung quanh Dương Kiệt, cơ thể nhanh như mũi tên xé gió lao tới tấn công Dương Kiệt đang từ trên không đáp xuống mặt đất sau chiêu đánh của mình.

“Tới đây nào cùng ~~~!!” Dương Kiệt không những không sợ hãi, mà còn phấn khích vô cùng, lúc này giết chết hai con Tuyết Sơn Lang nhận được hơn 30000 điểm kinh nghiệm, nghĩa là một con lên tới 15000 điểm, giết sạch lũ sói này xong, con đường thăng cấp lại tiến thêm một bước nữa.

Cơ thể tựa như cái chong chóng xoay tròn trên mặt đất, Huyền Thiết chùy không ngừng quét, đập vào những con Tuyết Sơn Lang đang liên mình lao tới tấn công mình, không một con nào có thể áp sát được tới khoảng cách một mét, đều bị cây chùy đánh bay ra xa.

Pằng ~~~!! Pằng ~~~!! Pằng ~~~!!....

Hú ~~~!! Hú ~~~!! Hú ~~~!!....

Những con Tuyết Sơn Lang bị đánh bay ra xa nhanh chóng đứng bật dậy, khễ vẫy vẫy cái đầu vài cái, lại tiếp tục hùng hổ lao tới tấn công kẻ địch, hoàn toàn không có vẻ sợ hãi gì cả.

Đó chính là điểm đáng sợ của chúng, nếu như không thể một chiêu dứt điểm sinh mạng của chúng, chúng sẽ tấn công dồn dập liên miên không ngừng,

không cho đối thủ có cơ hội nghỉ ngơi hồi sức.

Chú ~~~!! Chú ~~~!! Chú ~~~!!....

Nhìn thấy đánh sập lá cà không xong, lũ Tuyết Sơn Lang không trực tiếp lao tới áp sát kẻ địch nữa, mà bắt đầu áp dụng chiến thuật tấn công từ xa, những cây tên băng từ trong miệng chúng phun bắn ra, tựa như mưa tên từ tứ phía bắn thẳng về phía Dương Kiệt, không cho anh ta cơ hội né tránh.

“Huyền Vũ hộ thể ~~~!” Thi triển bốn mệnh thần thông của võ hồn, trên cơ thể Dương Kiệt lập tức hình thành một lớp giáp bảo hộ dạng khí màu vàng kim, những cây tên băng bắn thẳng vào lớp giáp bảo hộ, lập tức bị vỡ tan ra, không gây được chút thương tích gì cho anh ta cả.

Dương Kiệt tựa như thiên binh giáng trần, mặc cho những cây tên băng không ngừng bắn vào cơ thể, vậy mà Huyền Thiết chùy lao tới cản quét lũ Tuyết Sơn Lang.

Lần này Dương Kiệt không dùng chùy tấn công đầu chúng như mình thường làm, mà trực tiếp quét thẳng vào bộ phận eo hoặc xương cột sống của chúng. Đầu bằng thép, eo bằng đậu hũ, đó là đặc tính của loài sói.

Pằng ~~~~!! Crack ~~~~!!

Mặc cho những chiếc móng vuốt và răng hàm sắc nhọn chạm vào cơ thể, Dương Kiệt sử dụng chiến thuật dùng thương đổi thương, nhắm lấy một con Tuyết Sơn Lang ở gần nhất, vung chùy đập thẳng vào xương cột sống của nó, con sói xấu số chỉ kịp rú lên một tiếng đầy đau khổ, xương cột sống bị vỡ, rơi ngã xuống đất co giật liên hồi, nhưng không tài nào đứng dậy được nữa.

“Có tác dụng ~~~~!!” Nhìn thấy chiến thuật của mình thu được hiệu quả tích cực, không còn gì phải do dự nữa, tiếp tục dùng thương đổi thương, chỉ là chúng bị đánh trọng thương, còn Dương Kiệt vẫn bình an vô sự, không ngừng tấn công vùng eo và xương cột sống của chúng.

Pằng ~~~~!! Crack ~~~~!!

Rú ~~~~!!

Pằng ~~~~!! Crack ~~~~!!

Rú ~~~~!!

Pằng ~~~~!! Crack ~~~~!!

.....

Chưa đầy năm phút đồng hồ, những con Tuyết Sơn Lang còn lại trở thành tàn phế dưới tay Dương Kiệt, nằm hấp hối trên mặt đất, không còn đủ sức đứng dậy tiếp tục tấn công nữa.

Thi triển giới vương quyền X 3 tăng thêm sức mạnh của bản thân, mỗi con tặng cho một chùy vào đầu vỡ tung ra như quả dưa bị đập vỡ, kết liễu cuộc đời của chúng, chuyển hóa thành điểm kinh nghiệm cho bản thân.

Ngồi ngã mông xuống đất hít thở một cách dòn dập sau khi trận chiến kết thúc, trên môi mang theo nụ cười chiến thắng, từ trong túi càn khôn lấy ra một viên ích khí đan bỏ vào miệng nhau, dùng để phục hồi lại chân khí đã tiêu hao trong trận chiến.

“Đại ca, con heo mập đó đang trong giai đoạn hồi phục, chúng ta ra tay được chưa?” Tiểu Tỷ nhìn thấy Dương Kiệt tỏ vẻ mệt mỏi sau trận chiến, tuy hơi bất ngờ với thực lực của anh ta, nhưng nghĩ tới thực lực đáng sợ của đại ca mình, đặc biệt là con môi đang trong trạng thái mệt mỏi yếu ớt, vô cùng phấn khích lên tiếng nói.

Tên đồng bọn cũng mang theo vẻ háo hức nhìn chăm chăm vào tên đại ca, vũ khí đã cầm sẵn trên tay, chỉ chờ đợi mệnh lệnh của đại ca ban xuống, lập tức lao ra phang thầy đối phương ngay lập tức.

Đôi mắt của tên đại ca lóe qua tia sáng bí hiểm, đang chuẩn bị hạ lệnh ra tay, đột nhiên cảm nhận được điều gì đó, lập tức ra hiệu tạm ngưng hành động, lạnh lạnh nói: “Không cần phải vội, sắp có chuyện hay nữa rồi đây.”

“Ý của đại ca là ...”

Rú ~~~~~~!!

Những tiếng hú vang động trời đất vang lên, Dương Kiệt và ba tên lưu manh vội vã quay đầu nhìn về hướng vừa phát ra tiếng hú kéo dài.

Chỉ thấy một đội Tuyết Sơn Lang gần cả trăm con xếp thành hàng ngang đang từ phía xa từ từ tiến tới, đặc biệt dẫn đầu bầy sói là một con Tuyết Sơn Lang có thể tích to hơn gấp đôi so với những con khác, trên trán có một vạch lông hình lưỡi liềm màu than, đang dùng ánh mắt đầy thù hận và khát máu nhìn chăm chăm vào Dương Kiệt đang ngồi phục hồi chân khí ở giữa vòng xác của những con Tuyết Sơn Lang đã bị anh ta trảm sát.

Ngoài ra, khi quan sát nơi đóa Thiên Sơn tuyết liên dưới góc cây thông, phát hiện chẳng thấy bóng dáng của đóa Thiên Sơn tuyết liên đâu cả, điều đó càng khiến vua sói trở nên phần nộ hơn bao giờ hết.

Gào lên một tiếng đầy căm phẫn, đám thuộc hạ ở phía sau lập tức hình thành thế chuẩn bị tấn công.

Trong lúc giao chiến, Dương Kiệt đã âm thầm sử dụng Càn Khôn Tháp thu lượm đóa Thiên Sơn tuyết liên đó vào trong không gian ảo rồi.

Bầy Tuyết Sơn Lang có sự thống trị của một con Lang Vương!!

Một bầy sói chưa chắc đáng sợ, nhưng nếu trong bầy sói có một con vua sói thống lĩnh, sức chiến đấu chắc chắn sẽ đáng sợ hơn gấp nhiều lần.

Đặc biệt là con vua sói là đã là một con ma thú cấp 3 sơ cấp, tương đương với thực lực của kẻ mạnh chân nguyên tầng thứ 3 trở lên.

Dương Kiệt không tự chủ nuốt mạnh miếng nước bọt vào cổ họng.

Không chỉ anh ta, ngay cả tên đại ca có cảnh giới tiên thiên tầng thứ 10 cũng cảm thấy tê hết cái đầu, toàn thân run lên cầm cập, hận không thể quay đầu bỏ chạy ngay tức khắc.

Mẹ kiếp! Cái gì mà dê béo hay không dê béo, gặp phải bầy sói có vua sói thống lĩnh, còn dám ở lại chuẩn bị hồi cứu, có mười cái mạng cũng không đủ chết, bỏ chạy mới là thượng sách.

Thậm chí tên đại ca có chút hối hận vì đã bám đuôi Dương Kiệt để giết người cướp của.

Nếu như để bầy sói phát hiện ra mình, chắc chắn không thể nhìn thấy mặt trời mọc của ngày mai nữa rồi.

“May quá, may quá, chúng không để ý tới mình.” Nhìn thấy bầy sói chỉ dán chặt đôi mắt đầy thù hận và khát máu về phía Dương Kiệt, tên đại ca thầm thở phào nhẹ nhõm, vội vã quay người chuẩn bị dẫn theo hai tên tiểu đệ bỏ chạy khỏi nơi này càng sớm càng tốt, phát hiện hai tên tiểu đệ đã sợ tới nỗi ngồi ngã mông xuống đất, khuôn mặt không còn tí huyết sắc, thậm chí rửa một câu, sau đó kéo lấy cả hai đứng dậy rồi bỏ chạy.

Crack ~~~!!

Tên đại ca kéo lấy hai tên tiểu đệ định bỏ chạy khỏi trốn nguy hiểm, ai ngờ một trong hai tên xui xẻo vừa chạy được vài bước giẫm phải một cành cây trên mặt đất, phát ra tiếng gãy vụn, lập tức thu hút tầm nhìn của Dương Kiệt và vua sói.

Cả ba vẫn giữ nguyên tư thế chạy nhưng cơ cứng như khúc gỗ không nhúc nhích được bước nào cả, tên đại ca có thể muốn rút vũ khí ra chém chết tên tiểu đệ trời đánh của mình. Giờ thì tốt rồi, muốn chạy cũng chạy không được rồi.

“Ba vị cứu tinh, đây nè, đây nè, mau tới cứu em, lũ sói định ăn thịt em nè ~~~!!” Dương Kiệt tựa như người rơi xuống sông nhìn thấy cái phao, không phải một cái mà là ba cái, không ngừng vẫy tay hò hét ra hiệu cho đối phương tới cứu mình.

“Cứu tinh? Cứu cái đầu mày á! Bọn tao muốn mày chết còn không kịp, ở đó mà đi cứu mày. Mày la hét cho to vào chi vậy, sợ lũ sói không nghe thấy sao!!”

Tên đại ca có chút muốn phóng tới bóp cổ chết tên trời đánh định lôi theo mình vào chỗ chết, nhưng rốt cuộc không dám động đậy bước nào, bộ không thấy hơn cả trăm cặp mắt sói đang dán chặt về phía mình sao?

Dám tiếp tục bỏ chạy chắc chắn sẽ trở thành mục tiêu đầu tiên của chúng cho mà xem.

Dương Kiệt phấn khích lao tới ôm chèo lấy cả tên đại ca, vừa bật khóc vừa phấn khích nói: “Ba vị đại ca, ba vị đúng tia nắng trong lòng em, xuất hiện kịp lúc soi sáng cho con đường em đi, em không có gì đáng giá bằng tấm thân ngọc ngà này, nguyện được đền đáp cho ơn cứu mạng của ba vị đại ca bằng cách hiến thân cho ba vị, được chứ?”

Nói xong, không quên phóng ánh mắt đưa tình về phía ba người, khiến cả nhóm không kiềm được ớn lạnh xương sống run bắn người lên, hai tên tiểu đệ vội vã né ra giữ khoảng cách với con heo mập “biến thái” này.

“Biến ~~~!!” Tên đại ca sắc mặt trầm đen như than, dùng tay đẩy Dương Kiệt ra xa, đôi lông mày dúi chặt lại, trong đầu đang không ngừng suy tính tìm cách thoát khỏi con nguy hiểm này.

“Vâng, vâng, em biến ngay, em sẽ nhường lại đất diễn cho ba vị đại ca ngay lập tức, tạm biệt.”

Nói xong, dưới cặp mắt ngơ ngác của cả ba và cả trăm con sói, quay đầu bỏ chạy thực mạng khỏi hiện trường.

Việc ba tên này âm thầm bám đuôi mình, Dương Kiệt đã phát hiện từ lúc vừa đi vào Thiên Sơn, nhưng vẫn giả vờ tỏ vẻ không biết để chờ xem chúng muốn gì.

Đó là lý do vì sao lúc này giao chiến anh ta chỉ triệu hồi võ hồn mà không thi triển bí pháp giới vương quyền để đánh nhanh diệt gọn, mục đích là không muốn để chúng nắm rõ thực lực của bản thân.

Sau trận giao chiến, giả vờ tỏ vẻ mệt mỏi cần hồi phục chân khí là để dụ con cá cắn câu.

Ai ngờ kế hoạch không theo kịp biến hóa, vua sói dẫn theo đám thuộc hạ xuất hiện, Dương Kiệt còn đang suy tính làm sao biến chúng thành bia đỡ đạn để mình có cơ hội bỏ trốn, ai ngờ chúng không cẩn thận tự lộ hành tung, sau đó tất nhiên là xuất hiện màn “trao thân” kinh điển kia rồi, lợi dụng tên đại ca đẩy mình ra khoảng cách xa, sau đó quay đầu bỏ chạy, để lại ba tên kia cho lũ Tuyết Sơn Lang xử lý.

Gào ~~~~!!

“Chặn hẳn lại ~!!”

Ai ngờ kế hoạch của Dương Kiệt một lần nữa đổ bể, Vua sói và tên đại ca cùng gào thét lên khi nhìn thấy Dương Kiệt bỏ chạy như tên bắn, không chỉ người mà cả trăm con sói phóng theo rượt đuổi phía sau lưng anh ta.

Người rượt theo vì căm hận anh ta lôi mình vào chốn nguy hiểm, đã vậy còn định dùng mình làm bia đỡ đạn nữa chứ, còn lũ Tuyết Sơn Lang rượt theo tất nhiên là vì mùi máu tươi của đồng bọn còn dính đầy trên người anh ta, không rượt anh ta thì rượt ai đây?

Còn ba tên loài người kia, xử lý xong kẻ thù giải quyết tới chúng cũng chưa muộn mà.

Và thế là xuất hiện màn rượt đuổi kinh điển này. Nếu như có người ở gần đó nhìn thấy, chắc chắn sẽ vô cùng cảm thán cảnh kỳ quan ngàn năm hiếm gặp này.

“Mẹ kiếp, rốt cuộc là mình làm qua chuyện tày trời gì mà cả người lẫn thú quay sang rượt mình thế này?” Dương Kiệt khóc không thành tiếng, mặc cho tiếng gào thét đầy căm phẫn vang lên ở phía sau, cầm đầu bỏ chạy thực mạng về phía trước.

“Mãng xà xuất động ~~~!!” Một con trăn dạng khí dài gần cả trăm mét từ trong lòng bàn tay của tên đội trưởng phóng thích ra, bắn thẳng vào lưng của Dương Kiệt đang bỏ chạy ở phía trước, dự tính muốn đánh trọng thương đôi phương, để lũ sói tập trung trả thù, còn mình thừa cơ bỏ chạy.

Chiều đánh do một tiên thiên tầng thứ 10 thi triển ra uy lực kinh người, chỉ trong chớp lát đã phóng tới sau lưng Dương Kiệt, trúng chiều đó vào người, cho dù có võ hồn hộ thể, không chết cũng bị trọng thương.

Càn Khôn tháp ~~~!!

Pằng ~~~!!

Con trăn khí bắn thẳng vào Càn Khôn Tháp, khiến thân tháp lung lay dữ dội, thậm chí trên bề mặt xuất hiện nhiều vết nứt, thế nhưng đã hoàn toàn hấp thụ gần hết uy lực của cú chưởng của tên đại ca, phần còn lại bắn thẳng vào lưng Dương Kiệt, chỉ khiến anh ta bị đẩy bay ngã về phía trước, chỉ trong chớp lát đã lồm chồm bò dậy tiếp tục bỏ chạy, thậm chí chính lực đẩy đó đã giúp Dương Kiệt tạo thêm khoảng cách nhất định đối với quân đoàn rượt đuổi phía sau.

Gào ~~~~~!!

Vua sói tỏ vẻ không hài lòng khi tên đại ca không những không ngăn lại được đối phương mà còn giúp Dương Kiệt tạo khoảng cách xa hơn nữa, quyết định tự mình ra tay, cơ thể tựa như tên bắn phóng thẳng về hướng Dương Kiệt đang bỏ chạy.

Ba tên lưu manh nhìn thấy vua sói ra tay, vội vã né sang một bên, đồng thời định thừa cơ bỏ chạy.

“Mẹ kiếp, không gian ảo đã chế tạo xong chưa hệ thống, con vua sói đã ra tay rồi kìa!!!” Dương Kiệt đã có thể cảm nhận thấy hơi thở tanh thối của con vua sói đã phả tới sau gáy, bối rối vô cùng, trong lòng không ngừng liên lạc với hệ thống.

“Thời gian đếm ngược hoàn thành không gian ảo 10, 9, 8”

Gào ~~~~~!!!

Dương Kiệt giật mình hoảng hốt quay đầu lại nhìn, phát hiện con vua sói đã tới ngay sau lưng, miệng đầy răng nanh sắc nhọn đã há to ra chuẩn bị tấp thẳng vào đầu của anh ta, thậm chí có thể nhìn thấy máu thịt còn dính đầy trên đây, hơi thở của nó phả thẳng vào mặt, Dương Kiệt chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng, hít thở không được.

“1, 0 ~~~!! Không gian ảo đã được hoàn thành, chủ nhân đã có thể ẩn trốn vào trong đó!!!” Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, bên tai vang lên giọng nói như tiếng hát trên thiên đàng của hệ thống, cơ thể của Dương Kiệt đột nhiên biến mất khi răng nanh của con vua sói đã gần như chạm trúng vào.

Cạch ~~~~!!

Hai hàm răng của vua sói va đập vào nhau, vang lên tiếng cấn xé rợn cả người, nhưng rốt cuộc nó chỉ ngậm trúng không khí, còn Dương Kiệt tựa như bị bốc hơi, không còn thấy bóng dáng đâu nữa.

Gào ~~~~~~!!

Vua sói gào lên một tiếng đầy phẫn nộ, kẻ thù gần như ngay trước miệng mà đột nhiên biến mất, khiến nó căm phẫn vô cùng, quay đầu liếc nhìn xung quanh, cho dù tìm mòn mỏi con mồi, cũng chẳng thấy bóng dáng của Dương Kiệt đâu cả.

Cuối cùng quay sang nhìn vào bóng lưng của ba tên lưu manh đang bỏ chạy thực mạnh ở phía xa, có chỗ để trút cơn giận, tất nhiên là không thể bỏ qua rồi, gào lên một tiếng, phóng thẳng về hướng ba tên xấu số đang bỏ chạy thực mạng, một bữa tiệc đầm máu bắt đầu.

“Á~~~~!”

“Không, con không muốn chết, má ơi hãy cứu con~~~~!!”

“Muốn tao chết mày cũng không được yên thân, mềng xà xuất động, chiến, chiến, chiến~~~~!!”

Gào~~~~~!!!

“Ta hận~~~~~!!” Đó chính là câu gào thét cuối cùng trước khi nằm gọn trong bụng của con vua sói của tên đại ca.

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Thông tin bí cảnh thí luyện Bắc Minh Tông

Sau khi dùng điểm tâm xong, vua sói lại lần nữa quay đầu quan sát xung quanh, chiếc mũi hít hít vài cái, vẫn không tìm thấy bóng dáng của tên kẻ thù không đội trời chung của mình, thậm chí ngay cả mùi hơi trên người cũng không còn, mang theo vẻ bất cam hủ lớn một tiếng, dẫn theo đám thuộc hạ rồi khỏi quay trở về hang ổ của mình.

Một khắc giờ sau, ngay nơi vừa xảy ra trận giao chiến, hình bóng của vua sói cùng đám thuộc hạ lại lần nữa xuất hiện.

Thì ra vua sói dẫn theo đám thuộc hạ rút về hang ổ của mình chỉ là ngụy trang, mục đích là muốn xem thử kẻ thù của mình có dùng bí pháp ẩn trốn ở gần đó không, tạm thời rút lui chẳng qua chỉ là muốn đánh lạc hướng để dụ đối phương xuất hiện mà thôi, ai ngờ lại một phen thất vọng, vẫn chẳng thấy bóng dáng của kẻ thù mình đâu cả.

Vua sói gầm thét một cách đầy bất cam, lần này thực sự dẫn theo đám thuộc hạ của mình quay trở về hang ổ của mình, nhưng khuôn mặt, hình dáng của Dương Kiệt vẫn in sâu vào trong tâm trí của nó, lần sau gặp mặt, chắc chắn sẽ lao tới phang thây xẻ thịt anh ta ra ngay tức khắc, không cho anh ta có cơ hội bỏ trốn thêm lần nữa.

Lại thêm một khắc giờ trôi qua, ngay vị trí Dương Kiệt vừa biến mất lúc nãy, xuất hiện một cái hố đen kỳ lạ, một bóng người có thân hình to như trái bóng không lồ từ trong hố đen phun bắn ra, ngã sòng soài trên mặt đất.

“May qua, may qua, suýt chút thì trúng kế của lũ Tuyết Sơn Lang, cũng may là mình thận trọng, ở lại trong không gian ảo thêm một thời gian nữa, nếu không thì bị dính chiêu hồi mã thương của chúng rồi.”

Dương Kiệt dùng tay phui phui quần áo của mình, vẫn chưa hết sợ hãi từ từ đứng dậy.

Nhìn thấy chỉ còn lại vài vũng máu và những miếng vải quần áo rách nát, thậm chí là ba chiếc túi càn khôn ở cách đó không xa, chắc là máu của ba tên xấu số, lúc này đã nằm gọn trong bụng của lũ Tuyết Sơn Lang mất tiêu rồi.

Không ngờ chỉ vì một đóa Thiên Sơn tuyết liên mà đã bán sống bán chết như thế này, nếu như không phải Càn Khôn Tháp có thể tạo ra một khoảng không gian ảo để mình ẩn trốn vào trong, e rằng phải triệu hồi Phong ca ra tay hoặc bỏ mạng ở nơi này rồi, xem ra nhiệm vụ thu thập này không dễ xoi như mình đã tưởng.

Nghĩ tới số linh thạch đã tiêu tốn khi chế tạo ra không gian ảo để ẩn trốn vào trong đó, Dương Kiệt không kềm được đau đứt ruột.

Chế tạo ra cần tới 10000 viên linh thạch, và mình là chủ nhân của Càn Khôn Tháp (người khác trong trạng thái hôn mê không cần tiêu tốn linh thạch) nên cứ ẩn trốn một phút trong đó là 5000 viên, nãy giờ trốn vào đó hơn ba mươi phút, 160 ngàn viên linh thạch không cánh mà bay đi mất, không đau đứt ruột mới lạ á.

Biết thế triệu hồi Phong ca tới kết liễu bầy Tuyết Sơn Lang luôn cho rồi, đỡ tốn linh thạch.

“Mẹ kiếp, đừng để tao gặp lại tụi bây, lần sau mà để tao bắt gặp, tao sẽ gọi Phong ca tới một chiêu giáng long thập bát chưởng càn quét sạch lũ chó sói trời đánh tụi bây, hừ hừ~~~~!!”

Dương Kiệt không ngừng nguyện rửa lũ Tuyết Sơn Lang lúc nãy.

Khẽ ngẩng đầu nhìn lên trời, phát hiện mặt trời đã gần xuống núi, đêm núi Thiên Sơn sẽ trở thành thiên đường của lũ ma thú, phải mau chóng tìm một hang động an toàn trốn vào trong đó, nếu không thì nguy to.

Dương Kiệt vội vã chạy tới vợ lấy ba chiếc túi cần khôn do ba tên xấu số để lại, vội vã rời khỏi hiện trường đi tìm nơi ẩn núp qua đêm.

Không quá khó khăn để Dương Kiệt tìm thấy những hang động an toàn thiên nhiên hoặc do những người đi trước tạo ra.

Thận trọng quan sát kỹ không có nguy hiểm ở bên trong, nhanh chóng ẩn mình vào trong hang động, từ trong túi cần khôn lấy ra một túi bột rải đầy trước cửa hang động, những hạt bột này là phân khô của những con ma thú cao cấp, rải đầy trước hang động, sẽ khiến những con ma thú cấp thấp lầm tưởng rằng nơi này thuộc lãnh địa của những con ma thú cao cấp, chúng sẽ không dám bén mảng tới gần, để người thám hiểm có thể an toàn qua đêm.

Nhóm lửa lên để sưởi ấm, lại lấy lương khô trong túi cần khôn ra dùng, ăn uống no say xong, bắt đầu lấy tích khí đan trung cấp trong lọ ra, bỏ vào miệng nhai, đợi tới khi linh khí của tích khí đan chảy xuống đan điền, lập tức vận hành tam chuyển tuần dương công để luyện hóa lực thuốc để tu luyện.

Luyện hóa đan dược tu luyện tuy khá tốn thời gian, nhưng tranh thủ trong những lúc nghỉ ngơi ngồi hấp thụ cũng không phải là vấn đề. Ít nhiều điểm kinh nghiệm cũng sẽ tăng lên, và thực lực càng lớn mạnh thì càng an toàn, Dương Kiệt không muốn rơi vào tình cảnh bị lũ Tuyết Sơn Lang rượt đuổi như chó như ngày hôm nay thêm lần nữa.

Chưa đầy mười phút đồng hồ, lực thuốc của một viên tích khí đan đã luyện hóa xong, nhận được thêm 5000 điểm kinh nghiệm, lại tiếp tục bỏ thêm một viên vào miệng, tiếp tục tu luyện.

Lộp cộp ...Lộp cộp

Trong lúc Dương Kiệt đang tập trung luyện hóa tích khí đan, đột nhiên bên ngoài hang động vang lên tiếng bước chân đang di chuyển tới gần với tốc độ khá nhanh, từ trong trạng thái tu luyện mở to mắt ra, phát hiện bốn bóng người từ bên ngoài phóng thẳng vào hang động.

Đội hình bao gồm ba nam một nữ, một người đàn ông chắc tuổi ba mươi, mặt vuông mày đậm, mũi cao miệng khá to, trên người mặc một bộ giáp sắt màu trắng bạc, cảnh giới đạt tới tiên thiên tầng thứ 9, đi đầu nhóm, chắc là thủ lĩnh của nhóm này.

Ba người phía sau bao gồm hai thanh niên còn khác trẻ tuổi, một người khá điển trai, nhưng đáng vẻ đom đàng trông vô cùng khó ưa, đầu luôn ngẩng cao tỏ vẻ ta đây.

Người còn lại có khuôn mặt bình thường, thuộc dạng ném vào đám đông không ai phát hiện ra, nhưng tính khí tương đối trầm tĩnh, lạnh lùng, có cảm giác như cả thế giới đều thiếu tiền hần vậy.

Thành viên còn lại một cô gái khá xinh, khuôn mặt bầu bĩnh dễ thương, đặc biệt là núm đồng tiền luôn hiện lên trên má khi đang nở nụ cười, thân hình yếu điệu bốc lửa, đang dùng tay khoác lấy khuy tay của tên thanh niên đom đàng, dùng đôi mắt to nhìn quan sát Dương Kiệt với vẻ tò mò hiếu kỳ.

“Tiểu huynh đệ, trời đã chấp tội, xung quanh không có hang động an toàn, chúng tôi có thể xin phép được tá túc ở đây một đêm được chứ.” Tên thủ lĩnh tỏ vẻ bất ngờ hiếu kỳ khi nhìn thấy một thằng nhóc còn trẻ tuổi mới đạt tới cảnh giới tiên thiên tầng thứ 2 mà dám một mình lặn lội tới Thiên Sơn thám hiểm, nhưng nhanh chóng gạt bỏ tò mò hiếu kỳ đó đi, bước ra phía trước chấp tay chào hỏi và đặt ra yêu cầu.

“Xi, đội trưởng cần gì phải khách sáo với thằng nhóc gà mờ này chứ? Hang động này đầu phải của hần đầu, cần gì phải xin phép hần làm gì cho mệt. Không đuổi cổ hần ra khỏi hang động là cảm tạ trời phạt rồi.” Dương Kiệt còn chưa kịp lên tiếng, tên thanh niên đom đàng nhìn thấy cảnh giới của Dương Kiệt, tỏ vẻ khinh thường cười lạnh nói.

“Triệu Cao, không được vô lễ!” Tên thủ lĩnh khề dúu chặt lông mày, tỏ vẻ không hài lòng quát.

Tên thanh niên đom đàng tên Triệu Cao chỉ khề bễ bễ môi, chẳng thèm quan tâm tới Dương Kiệt nữa, quay sang ôm choàng con gái duy nhất trong nhóm vào lòng, kéo cô ta sang một bên ngồi xuống một cách không khách sáo.

“Tiểu huynh đệ thông cảm, thành viên của tại hạ có chút thất lễ, mong tiểu huynh đệ bỏ qua cho, không biết chúng tôi có thể” Tên thủ lĩnh khề lác đầu với thái độ của tên Triệu Cao, quay sang Dương Kiệt hỏi.

Lẽ ra Dương Kiệt chuẩn bị bùng nổ khi nghe xong những lời nói tên Triệu Cao, nhưng tên đội trưởng đã đứng ra xin lỗi, tất nhiên là không thể hẹp hòi, chỉ khề nhún nhún vai nói: “Hang động này là của thiên nhiên, mấy đại ca muốn ở thì ở, không cần phải xin phép tôi làm gì, chỉ cần không ai đụng chạm tới ai là được rồi.” Nói tới từ đụng chạm, Dương Kiệt đặc biệt nhấn mạnh và liếc về phía tên Triệu Cao.

Tên Triệu Cao chỉ hừ mạnh một tiếng, không thèm để ý tới Dương Kiệt nữa tiếp tục cười đùa với cô gái trong lòng mình, tỏ anh ta không đủ tư cách nói chuyện với mình vậy.

Tên thủ lĩnh chỉ gượng cười lác lác đầu, cảm ơn Dương Kiệt một câu xong, đi về phía nhóm mình ngồi xuống, từ trong túi cần khôn của mình lấy ra lương thực, bắt đầu dùng bữa.

Dương Kiệt cũng không quan tâm tới họ nữa, tiếp tục đi vào trạng thái tu luyện, nhưng cũng không quên liên hệ với hệ thống theo dõi nhóm người lạ mặt này, nếu họ có động tĩnh, hệ thống sẽ thông báo cho anh ta ngay lập tức.

Trong khi Dương Kiệt rơi vào trạng thái tu luyện chưa được bao lâu, đã bị đánh thức bởi những tiếng cười đùa vô ý thức của tên Triệu Cao và bạn gái của mình.

Dương Kiệt khề dúu mày tỏ vẻ không hài lòng, tên thủ lĩnh đã lên tiếng cảnh báo vài câu, cả hai chỉ yên lặng được một hồi lại chứng nào tập nấy, đành tỏ

về bắt lực nhún nhún vai, lên tiếng tìm trò chuyện gì đó để bớt ngại ngùng: “Tiểu huynh đệ, hình như là môn đồ của Thánh Hỏa Tông thì phải.”

“Chỉ là một tên đệ tử ngoại môn quèn của Thánh Hỏa Tông mà thôi.” Dương Kiệt đáp lời xong lại rơi vào tình trạng yên lặng, tỏ vẻ không muốn trò chuyện với hắn thì phải.

“Xi, biết mình là tên đệ tử quèn thì tốt, thế mà cứ tỏ vẻ cao ngạo không coi ai ra gì, người khác sợ Thánh Hỏa Tông, nhưng còn lâu ta mới sợ.”

Nhìn thấy tên thủ lĩnh bị Dương Kiệt phất lờ, tên Triệu Cao cười lạnh khinh thường nói.

“Triệu Cao ~~~!!” Tên thủ lĩnh khê dúm mảy.

“Cao ca nói không đúng sao? Chỉ là một tên tiên thiên tầng thứ 2, nếu như không phải trên người hắn đang mặc bộ trang phục của Thánh Hỏa Tông, e rằng đã bị chúng ta đuổi cổ khỏi hang động này rồi, ở đó mà tỏ vẻ cao ngạo, đúng là không biết người biết ta chút nào.”

Bạn gái của Triệu Cao mang theo vẻ khinh bỉ cười lạnh bênh vực người yêu của nói.

“Tôi cho phép các anh chị tạm trú tại hang động này, không có nghĩa là tôi nhu nhược, có thể nhảy lên đầu tôi tề ở trên đó, hy vọng anh chị đừng có thử thách tính kiên nhẫn của tôi.” Dương Kiệt cũng không phải là tay vừa, bị người khác gần như chỉ thẳng vào mặt cười nhạo, nếu như không phản kích thì không còn là Dương Kiệt nữa rồi.

“Cái gì? Mày nói cái gì? Tưởng là người của Thánh Hỏa Tông là bọn tao không dám đụng vào sao?”

Triệu Cao lộ ra vẻ phẫn nộ đứng bật dậy, tạo ra tư thế chuẩn bị lao tới dạy cho Dương Kiệt 1 bài học về phép lịch sự.

Tên bạn gái của hắn cũng đứng dậy theo, đứng ngay bên cạnh chuẩn bị hỗ trợ chiến đấu.

“Thôi đi ~~~!!” Tên thủ lĩnh không muốn gây rắc rối, đành lớn tiếng ngăn cản.

“Anh hai, rõ ràng là con heo mập này vô lễ với chúng ta, nếu như không dạy hắn một bài học, hắn sẽ tưởng rằng chúng ta sợ hắn. Và lại, Cao ca là ai chứ? Con cháu đích truyền của gia tộc họ Triệu hùng mạnh ở khu vực Ngư Tang này, cần gì phải sợ một tên đệ tử ngoại môn quèn chứ?” Bạn gái của Triệu Cao không hài lòng nói.

Tên thủ lĩnh nhúc nhúc đầu vô cùng, nếu như tên Triệu Cao không phải là con cháu đích truyền của gia tộc họ Triệu, và là người của em gái mình, e rằng đã đuổi cổ hắn ra khỏi tổ đội từ lâu rồi, thực lực không có bao nhiêu mà luôn tỏ vẻ cao ngạo coi trời bằng vung, không chừng có ngày cái tổ đội này bị hắn liên lụy đắc tội những kẻ mạnh đáng sợ cho mà xem.

“Ta bảo thôi ngay có nghe chưa?” Trước mặt người ngoài, phải thể hiện uy quyền của mình, đặc biệt là không muốn đắc tội người của Thánh Hỏa Tông, tên Triệu Cao không sợ, không có nghĩa là một tên đội trưởng của một tổ đội không mấy tiếng tăm không sợ, tên thủ lĩnh cứng rắn lên tiếng.

Triệu Cao và bạn gái của hắn khê bễ bễ môi, dù sao cũng là anh rể và anh trai của mình, phải nể mặt đôi chút, miễn cưỡng nghe lời không thách thức Dương Kiệt nữa, ngồi xuống tiếp tục tâm sự tình cảm với nhau.

“Xin lỗi tiểu huynh đệ vì thái độ vô lễ của thành viên tổ đội của tôi lúc này, mong tiểu huynh đệ bỏ qua cho.” Tên thủ lĩnh mang theo vẻ khó xử phải thay mặt thành viên của mình lên tiếng xin lỗi thêm lần nữa.

Dương Kiệt có thể thấy rõ nỗi khó xử của tên thủ lĩnh, nên cũng không muốn làm quá, và lại đối phương đã lên tiếng xin lỗi, còn nắm chuyện không buông, làm mất đi phong độ đáng có của “chính nhân quân tử” gì cả, với một người luôn tự coi là “chính nhân quân tử” như Dương Kiệt, tất nhiên là không thể để chuyện đó xảy ra rồi.

Nên chỉ vẫy vẫy tay tỏ vẻ bỏ qua chuyện không vui.

“Tại hạ Hà Trung, còn thanh niên vừa xảy ra chuyện không vui với tiểu huynh đệ là Triệu Cao, cô gái ngồi cạnh là em ruột của tại hạ Hà Uyển Thanh, còn một thành viên nữa tên là Ngô Bình, chính là chàng thanh niên ít nói kia, xin hỏi quý danh của tiểu huynh đệ.” Hà Trung bắt đầu bắt chuyện để thông dò tình hình của Dương Kiệt.

“Tại hạ Dương Kiệt.” Cảm thấy Hà Trung không phải là người xấu, ít nhất không bênh vực một cách mù quáng đồng đội của mình, là một người biết phân biệt trái phải, đối phương đã lên tiếng giới thiệu về mình, không thể không trả lời, nên nói ra tên tuổi của mình.

“Sao Dương huynh đệ chỉ đi có một mình vậy, không có đồng môn đi chung cùng thí luyện sao? hay là đã vô tình đi lạc tách rời khỏi nhóm rồi?”

Hà Trung lo lắng nhất chính là Dương Kiệt vẫn còn đồng môn đi cùng, chẳng qua tạm thời tách rời khỏi nhóm, nên lúc này đã kèm chế không muốn đắc tội anh ta là vậy.

Đôi mắt của Dương Kiệt xoay tròn, cười nói: “Đúng là tại hạ đã đi theo các vị sư huynh trong tông môn tới đây thí luyện, chỉ là trong lúc hái lượm linh thảo, do quá say mê, nên đã không cẩn thận đi lạc lúc nào không hay, lúc này đang trên đường đi tìm kiếm các sư huynh của mình.”

Có thể dễ nhận, Dương Kiệt tất nhiên là không thể bỏ qua rồi, nên vô cùng thân thiện nói rằng mình đi chung với đồng môn.

Nghe xong lời nói của Dương Kiệt, Hà Trung thầm thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy may mắn khi lúc này đã thận trọng không đắc tội người của Thánh Hóa Tông, nếu như để người của Thánh Hóa tông biết được người của mình bị kẻ khác đàn áp, chắc chắn sẽ không bỏ qua chuyện này.

Hà Trung cũng không nghi ngờ lời nói của Dương Kiệt là thật hay không, vì một tên tiên thiên tầng thứ 2 dám một mình đi vào Thái Sơn thí luyện mới là chuyện bất thường, đi cùng đồng môn là điều hiển nhiên.

Hà Trung khẽ do dự một hồi, lên tiếng hỏi: “Không biết Dương huynh đệ có cách nào liên lạc với các vị sư huynh của mình không?”

Dương Kiệt giả vờ lộ ra vẻ khó xử, lắc đầu thờ dãi nói: “Nếu như liên lạc được thì tại hạ không đi một mình như thế này rồi.”

“Thế sao ...” Hà Trung lộ ra vẻ thất vọng.

Dương Kiệt tỏ vẻ tò mò hỏi: “không biết Hà đại ca muốn gặp các vị sư huynh của tại hạ có việc gì ạ?”

Hà Trung cúi mày suy nghĩ một hồi, nói: “Là thế này, nghe nói di tích Bắc Minh Tông ở khu vực trung tâm của Thiên Sơn đột nhiên trở nên không ổn định, đã xuất hiện lối vào một bí cảnh giành cho đệ tử của Bắc Minh Tông dùng để thí luyện năm xưa. Đã có không ít quân đoàn đánh thuê và người của tông môn nghe được tin bắt đầu bí mật tụ tập về nơi đó chuẩn bị đi vào bí cảnh thám hiểm. ...

Tổ đội của tại hạ chỉ là một tổ đội tầm trung, thực lực không quá lớn mạnh, nên muốn dựa dẫm vào một tổ đội hùng mạnh nào đó, phát hiện Dương huynh đệ là người của Thánh Hóa Tông, nên định hỏi thăm phía Dương huynh đệ có ý định hợp tác hay không, tổ đội của chúng tôi sẽ phụ trách trở thành người dẫn đường cho quý môn phái tìm tới lối vào bí cảnh đó, còn ăn chia thu hoạch thế nào sẽ thương lượng sau.”

Hà Trung cũng không muốn như thế, nhưng thực lực của tổ đội quá yếu, chỉ có duy nhất mình là một tiên thiên tầng thứ 9, Ngô Bình chỉ là tầng thứ 8, còn tên Triệu Cao và em gái của mình chỉ là tiên thiên tầng thứ 5, thuộc loại vương chân bận cẳng, tổ đội như thế đi vào bí tích thám hiểm, không bị những tổ đội hùng mạnh đàn áp mới lạ, thậm chí bị ngăm không còn xương nhả ra nữa là khác.

Ngay cả Triệu Cao và Hà Uyển Thanh cũng hiểu rõ vấn đề này, nên khi Hà Trung nói về ý định hợp tác, cả hai cũng giữ im lặng không lên tiếng phản đối.

Nghe thấy có bí cảnh mở cửa, trong lòng Dương Kiệt run lên một cái, nói: “Hay là thế này, các vị hãy dẫn theo tại hạ đi tới bí cảnh đó, trên đường đi tại hạ sẽ để lại ký hiệu cho các vị sư huynh của mình, nếu như các vị sư huynh nhìn thấy, chắc chắn sẽ đi theo ký hiệu tìm tới chúng ta, sau đó bàn chuyện hợp tác cũng không muộn mà.”

Hà Trung lộ ra vẻ khó xử, lỡ như dẫn theo Dương Kiệt đi tới lối vào bí cảnh, người của Thánh Hóa Tông tìm tới không có ý hợp tác, đá mình ra ngoài thì sao? Chẳng khác nào đào giếng cho kẻ khác uống à?

Nhìn thấy vẻ mặt khó xử của Hà Trung, Dương Kiệt lập tức hiểu rõ đối phương lo lắng điều gì, giả vờ tạo ra vẻ thân nhiên cười nói: “Tại hạ biết Hà huynh lo lắng điều gì, nhưng nói thật là Hà huynh không cần phải lo lắng về vấn đề đó. Biết tại hạ vì sao mới đạt tới cảnh giới tiên thiên tầng thứ 2 mà đã được các sư huynh trong tông môn dẫn tới nơi này thí luyện không?”

“Ý của Dương huynh đệ là ...” Đôi mắt của Hà Trung rực sáng, dường như nắm bắt được điều gì đó.

Quả thật, dẫn theo một tên tiên thiên tầng thứ 2 tới đây thí luyện, chỉ là vương chân bận cẳng, nếu như đối phương không có chút địa vị, không chỉ phải chia phần mà còn phải lo bảo vệ sự an toàn của đối phương, ai mà rảnh hơi dẫn theo đi làm phiền tới mình chứ?

Tổ đội mình cũng không phải tình trạng đó sao? Nếu như không phải tên Triệu Cao là thiếu gia của nhà họ Triệu, là em rể của mình, ai mà dẫn theo hai tên tiên thiên tầng thứ 5 vô dụng đi theo làm chi cho phiền phức chứ?

Dương Kiệt chỉ chỉ về phía trên cười nói: “Phía sau tại hạ có người. Lời nói của tại hạ cũng có chút trọng lượng đối với các vị sư huynh, nên yêu cầu hợp tác chỉ là chuyện nhỏ.”

Mặc dù đã có chút động lòng, nhưng Hà Trung vẫn tỏ vẻ do dự không quyết.

“Nếu như Hà huynh cảm thấy tại hạ không đáng tin tưởng, vậy thì đừng bàn tới chuyện hợp tác nữa, thú thật, tại hạ cũng không mấy mặn mà với bí cảnh này lắm.” Dương Kiệt giả vờ lộ ra vẻ bất mãn, nhắm mắt lại không muốn tiếp tục thảo luận nữa.

“Thôi được, chúng tôi sẽ dẫn Dương huynh đệ đi tới lối vào bí cảnh.” Hà Trung sau một hồi cân nhắc được mất, cắn răng nói.

“Khoan đã.” Dương Kiệt còn chưa kịp mừng thầm trong bụng, giọng nói đáng ghét của tên Triệu Cao lại vang lên: “Hợp tác với Thánh Hóa Tông tôi không phản đối, chỉ là phải nói một cách rõ ràng. Trên đường đi thu hoạch được những gì, chúng ta không cần phải phân chia với hắn, ai có thực lực thì tự mà thu lượm lấy, ngoài ra, khi xảy ra nguy hiểm, chúng ta không có nhiệm vụ phải bảo vệ cho sự an toàn của hắn.” Nói xong, phóng ánh mắt khiêu khích về phía Dương Kiệt.

“Cái này ...” Hà Trung lộ ra vẻ khó xử.

“Đúng như Triệu Cao nói, trên đường đi ai có thực lực thu lượm được gì thì người đó từ giữ, ngoài ra, tại hạ không cần tổ đội của các vị bảo vệ.” Dương Kiệt cũng có ý định nhờ họ bảo vệ, thú thật, khi giao chiến, ngay cả Hà Trung cũng không phải là đối thủ của Dương Kiệt, thì lấy gì mà đi bảo vệ mình chứ? Nói thẳng ra chỉ xem họ là kẻ dẫn đường mà thôi.

“Đúng là không biết trời cao đất rộng.” Triệu Cao cười lạnh nói, sau đó ngồi xuống không thèm quan tâm tới Dương Kiệt nữa.

“Nếu như thế thì, sáng mai chúng ta bắt đầu lên đường.” Ngay cả Dương Kiệt cũng tự nói thế, Hà Trung cũng không phản đối gì nữa, nhanh chóng có quyết định.

Ngay sau khi thảo luận hợp tác xong, tất cả đều quay trở về vị trí của mình bắt đầu nghỉ ngơi hoặc tu luyện, không ai nói với ai câu nào nữa, tranh thủ nghỉ ngơi cho lại sức để sáng mai tiếp tục lên đường.

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Cầm thú không bằng

Một đêm bình yên cứ thế trôi qua. Tia nắng mặt trời từ bên ngoài cửa hang động chiếu rọi vào, gần như thấp sáng cả hang động tối tăm.

Nhóm tổ đội của Hà Trung cũng đã thức giấc, bắt đầu dùng điểm tâm và thu xếp lại hành trang, chuẩn bị lên đường.

Dương Kiệt từ trong trạng thái tu luyện từ từ mở to đôi mắt ra, sau một đêm luyện hóa gần sáu chục viên tích khí đan, nhận được hơn 300 ngàn điểm kinh nghiệm. Vẫn thiếu khá nhiều mới có thể thăng cấp được.

“Dương huynh đệ, có thể lên đường được chưa?” Sau khi cả nhóm dùng xong điểm tâm sáng, Hà Trung bước tới trước mặt Dương Kiệt hỏi.

“Sẵn sàng thôi.” Dương Kiệt từ từ đứng dậy, vỗ vỗ hông mình, vờn người cơ giãn gân cốt một cái, mỉm cười đáp.

“Được, vậy chúng ta xuất phát thôi, tranh thủ mặt trời lặn phải tới ngay di tích của Bắc Minh Tông.” Hà Trung ra hiệu cho thành viên trong nhóm chuẩn bị xuất phát.

“Chỉ mong ai kia đừng vướng chân bận cản chúng ta là được rồi.” Triệu Cao không quên chọt vào một câu.

Nếu như không phải đang cần nhóm của Hà Trung dẫn đường, e rằng Dương Kiệt đã lao tới tặng cho tên khốn miệng hôi một chùy vào đầu rồi.

Mẹ kiếp! tưởng bỏ mày hiền muốn làm gì thì làm sao?

Hà Trung chỉ gượng cười lắc đầu, sau đó dẫn đầu nhóm rời khỏi hang động, định hướng đi thẳng về phía di tích của Bắc Minh Tông.

Trên đường đi không ngừng thu gom linh thảo trên mặt đường, lâu lâu lại xuất hiện những con ma thú cấp 2 trung cấp, không cần Hà Trung ra tay, tên Triệu Cao muốn thể hiện bản lĩnh bản thân phần khích lao tới đại chiến 300 hiệp, một kiếm đâm chết một con ma thú tương đương với tiền thiên tăng thứ 5, không ngừng phóng ánh mắt khiêu khích về phía Dương Kiệt.

Đối diện với khiêu khích của hắn, Dương Kiệt chỉ bẽ bẽ môi, tưởng gì, ngay cả con ma thú tiền thiên cấp 5 mà phải giao chiến tới gần nửa ngày trời mới giết được nó, thay mình vào, một cú chùy bổ xuống là có thể kết thúc cuộc chiến rồi đây.

Nhìn thấy tên Triệu Cao phần khích quỳ xuống thu gom vật liệu của xác con ma thú, vui mừng phần khích như lượm được vàng khi phát hiện trong xác có một viên nội đan cấp 2, càng khiến Dương Kiệt khinh bỉ hắn hơn.

Ngay cả nội đan cấp 3 cấp 4 Dương Kiệt cũng có đầy, nội đan cấp 2 thậm chí không thèm lượm lấy, thế vào tên Triệu Cao tỏ vẻ dương dương tự đắc như vừa trúng độc đắc, đúng là không cùng một đẳng cấp mà.

Đi hết nửa ngày đường, băng qua hai quả núi, nhóm Dương Kiệt đã đi vào địa phận của Bắc Minh Tông trước kia.

Trên đường đi bắt đầu xuất hiện không ít ma thú cấp 2 cao cấp, nhóm Hà Trung đánh lại thì đánh, còn đánh không lại thì cố gắng đi đường vòng né tránh để tránh giáp mặt với những con ma thú nguy hiểm, khiến đoạn đường đi tới di tích Bắc Minh Tông bị kéo dài hẳn ra.

Nếu như là Dương Kiệt tự mình lên đường, tuyệt đối sẽ cần quét dọn sạch đường đi, cần gì phải đi vòng qua vòng lại mất thời gian, nhưng vì không muốn gây nghi ngờ nhóm của Hà Trung nên đành giữ yên lặng, chỉ âm thầm đi theo phía sau lưng họ mà thôi.

“Vượt qua khu rừng này, đi thêm khoảng một canh giờ là có thể tiến gần bí cảnh của Bắc Minh Tông rồi đây.” Hà Trung cầm lấy tấm bản đồ bằng da dê trên tay, ngắm nghía một hồi, ngừng đầu lên nhìn vào khu rừng toàn những cây thông chọc trời phủ đầy tuyết, nghiêm giọng nói.

“Vậy thì còn chờ gì nữa, mau mau tìm tới lối vào bí cảnh thám hiểm, chậm trễ không chừng để cho người khác thu hoạch hết những thiên tài địa bảo quý giá, chúng ta thành công cốc à?” Triệu Cao tỏ vẻ sốt ruột lên tiếng thúc giục.

Hà Trung lộ ra vẻ khó xử, quay sang Dương Kiệt hỏi: “Dương huynh đệ, không biết các vị sư huynh của quý phái khi nào mới tìm tới ký hiệu của chúng ta nhỉ? Chứ chỉ với thực lực của chúng ta hiện giờ, tôi e rằng”

“Hà đại ca hãy yên tâm, trên đường đi đệ đã không ngừng để lại ký hiệu cho các vị sư huynh, nếu như họ nhìn thấy, chắc chắn sẽ nhanh chóng tới tìm gặp chúng ta, chỉ là đệ không biết khi nào họ mới tới được.”

Dương Kiệt giả vờ lộ ra vẻ khó chịu, dúi mày nói.

“Thôi được, đành phải thế thôi.” Hà Trung thở dài một tiếng, mặc dù trong lòng đã bắt đầu nghi ngờ Dương Kiệt, nhưng còn nước còn tát, chỉ còn biết hy vọng những gì anh ta nói là sự thật mà thôi.

“Chú mày nên cầu mong những tên sư huynh của chú mày tìm tới, nếu không thì tao sẽ cho chú mày biết cái tội lừa đảo sẽ phải chịu hình phạt đáng sợ tới cỡ nào, hừ hừ.”

Triệu Cao mặt đầy phẫn nộ quay sang Dương Kiệt quát.

Ngay cả Hà Uyển Thanh và Ngô Bình cũng đã phóng ánh mắt đầy nghi ngờ và thù địch về phía Dương Kiệt.

Dương Kiệt chỉ tỏ vẻ dừng dừng nhún nhún vai, hành động đó lọt vào trong mắt của Hà Trung được hán hiểu lầm rằng anh ta đang nói thật, sẽ có sư huynh tìm tới nên không cần phải lo sợ gì cả.

“Đi thôi.” Hà Trung mang theo dáng vẻ thận trọng dẫn đầu nhóm đi thẳng vào khu rừng cây thông ở trước mặt.

“Hàn Băng liên từ ~~~~~!!” Đi sâu vào trong khu rừng được khoảng một khắc giờ, đôi mắt của tên Triệu Cao rực sáng như bóng đèn pha dán chặt vào một cây thực vật chỉ cao bằng nửa thân người, trên cành cây có mọc đầy những hạt giống như hạt sen to bằng nốt ngón tay út, như được làm bằng băng vậy, hơi thở của hắn trở nên nặng nề lạ thường.

Không chỉ hắn, ngay cả Hà Trung và Hà Uyển Thanh cũng không khá hơn là bao, ngay cả một người ít nói ít cười như tên Ngô Bình cũng không kềm được lộ ra nụ cười kích động.

Hàn Băng Liên Từ, linh dược cấp 3, chỉ duy nhất sản sinh trên Thiên Sơn, có thể dùng làm dược liệu chính để luyện chế đan dược cấp 3 Huyền Âm Luyện Cốt Đan, là loại thánh dược dùng để tẩy luyện cường hóa gân cốt của người tu luyện, ngay cả những kẻ mạnh như chân nguyên hay tông sư cũng hay săn lùng thu mua, giá trị thị trường rất cao, chỉ là mỗi một viên có giá bán trên trời, không phải ai cũng có khả năng mua được.

Tất nhiên, cũng không nhất thiết phải luyện chế thành đan dược, cũng có thể trực tiếp phục dụng ngay tức khắc, tác dụng tẩy luyện gân cốt, gia tăng thực lực bản thân, chỉ là lực thuốc không hiệu quả bằng khi luyện thành Huyền Âm Luyện Cốt Đan mà thôi.

“Là của ta, tất cả là của ta ~~~~~!!!” Triệu Cao đã bị lòng tham che hết lý trí, phấn khích tột cùng lao tới định hái lấy những hạt Hàn Băng Liên Từ trên cành cây.

“Không đã, cẩn thận ~~~~~!!”

Gào ~~~~~!!

Khi Triệu Cao lao tới cách nơi Hàn Băng Liên Từ còn khoảng vào mét, một con ma thú có hình dáng như con một gấu khổng lồ cao gần 3 mét, toàn thân phủ đầy lông trắng như tuyết, đặc biệt là sống lưng có những khúc xương hình lưỡi đao như được đúc bằng băng dựng đứng như con kiếm long, từ phía sau một cây thông ở gần đó lao ra, phần nộ vung bàn tay thô to gân băng cơ thể của một người đàn ông trưởng thành quét thẳng vào tên khôn đã dám đụng tới báu vật của mình.

Bóp ~~~~~!!

Crack ~~~~~!!

Á ~~~~~!!!

Triệu Cao trực tiếp bị vỗ bay ra xa té ngã xuống đất, một vũng máu từ miệng phun bắn ra, nhuộm đỏ cả quần áo trên người.

“Cao ca ~~~~~!!!” Hà Uyển Thanh gào thét đầy đau xót, vội vã chạy tới đỡ lấy Triệu Cao đang nằm phun máu trên mặt đất.

Huyền Băng chi Hùng!!

Một con ma thú thuộc dạng bá chủ ở giai đoạn cấp 2, thuộc tính băng, sức mạnh vô song, da thịt cứng như thép, ngay cả một chân nguyên tầng thứ 1 gặp phải cũng phải đau đầu, nó chính là thủ bảo hộ cho Hàn Băng Liên Từ, đợi khi Hàn Băng Liên Từ chín muồi, phục dụng xong thậm chí có cơ hội đột phát tới ma thú cấp 3, dù hiểu nó phần nộ cỡ nào khi nhìn thấy có kẻ định hót tay trên cơ duyên của mình.

Gào ~~~~~ gào ~~~~~!!

“Uyển Thanh cẩn thận ~~~~~!!!”

Huyền Băng Chi Hùng không muốn dễ dàng buông tha cho tên khốn định hót tay trên của mình, tiếp tục lao tới định xé xác tên Triệu Cao đang trọng thương trên mặt đất, cùng lúc Hà Uyển Thanh lao tới định đỡ lấy hắn, nhìn thấy em gái ruột gặp nguy, Hà Trung biết rõ không phải đối thủ của con ma thú, nhưng vẫn liều mình lao tới giải cứu.

“Man Nguru thần quyền. Man Nguru xung đỉnh ~~~~!!” “Son Hà Đao, nhất đao phá đại son ~~~~!!”

Hà Trung tựa như hóa thân thành một con thần nguru khổng lồ, trực tiếp lao tới tung quyền đánh thẳng vào ngực của Huyền Băng Chi Hùng.

Ngô Bình lao theo bên cạnh, tay cầm đại đao với khí thế phá sơn đập núi chém thẳng vào đầu của con ma thú.

Pằng ~~~~!! Pằng ~~~~!!

Huyền Băng Chi Hùng có thể sánh ngang với chân nguyên tầng thứ 1, tất nhiên không phải một tiên thiên tầng thứ 9 như Hà Trung và một tiên thiên tầng thứ 8 như Ngô Bình có thể chống đỡ nổi rồi.

Chỉ thấy đôi mắt của nó lộ ra tia sáng khinh bỉ, chỉ vẫy cánh tay thô to quét nhẹ một cái, cả Hà Trung và Ngô Bình trực tiếp bị vỗ bay ra xa, thậm chí không thể gây được chút áp lực cho nó nữa.

Gào ~~~~!!

Giải quyết hai con ruồi muỗi xong, nó tiếp tục hùng hổ lao về phía Triệu Cao, cánh tay phải giơ cao lên, với tư thế thái sơn áp đỉnh bổ thẳng vào đầu của hắn.

“Không ~~~~!! Ta không thể chết ~~~~!!” Tên Triệu Cao gào lên một tiếng đầy kinh hãi, đôi mắt tràn đầy gân máu, cắn chặt răng dùng tay đẩy mạnh Hà Uyển Thanh đang đứng ở bên cạnh về phía Huyền Băng Chi Hùng, mục đích định dùng bạn gái của mình làm kẻ thế mạng.

“Không ~~~~!!” “Triệu Cao, mày dám ~~~~!!” Hà Trung và Ngô Bình bị thương nằm ở phía xa nhìn thấy cảnh đó, không kềm được phần nộ gào lớn.

Hà Uyển Thanh đầu óc trống rỗng như người mất hồn, không thể tin nổi người mà yêu thương hết lòng, thề sông hẹn biển, sẵn sàng dùng sinh mạng ra bảo vệ mình bấy lâu nay, thế mà trong tình thế nguy cấp nhất, lại đẩy mình ra làm vật thế mạng.

Cảm phần, hối hận, thậm chí là sợ hãi xen lẫn trong lòng, thậm chí bàn tay thô to mang theo tiếng gió rít đáng sợ đang vỗ xuống cũng không đủ tỉnh táo để né tránh, chỉ còn nhắm chặt đôi mắt lại chờ chết mà thôi.

Pằng ~~~~!!

Tiếng va đập vang lên, toàn thân Hà Uyển Thanh run lên cầm cập, nhưng cảm giác đau đớn trước cái chết chờ mãi vẫn chưa thấy tới, không tự chủ từ từ mở mắt ra, phát hiện một bóng lưng thô to như quả bóng khổng lồ không biết từ lúc nào đã đứng chắn ngay trước mặt, còn con Huyền Băng Chi Hùng đã bị đẩy lùi ra xa, trong miệng không ngừng gầm vang những tiếng gào thét đầy phần nộ.

Chính là người đó ~~~~!!

Hà Uyển Thanh không thể tin vào đôi mắt mình nữa, người mà mình hằng khinh thường bấy lâu nay, trong tình huống ngàn cân treo sợi tóc đã đứng ra cứu mạng mình, thậm chí lớn mạnh tới nỗi có thể đẩy lùi Huyền Băng Chi Hùng?

Không chỉ Hà Uyển Thanh, ngay cả Hà Trung và Ngô Bình cũng trở mắt ra ngơ ngác nhìn chằm chằm vào bóng lưng thô lớn mạnh mẽ đó.

Chỉ duy nhất Triệu Cao không ngừng phóng ra những tia sáng hiểm độc, cắn chặt răng trong lòng không ngừng gào thét: “Cố ý! Hắn nhất định là cố ý, có thực lực mà không đứng ra ngay từ đầu, đợi mình thất thế mới đứng ra, muốn xem mình mất mặt sao?”

Tên khốn đó hoàn toàn không nghĩ rằng chính mình là người đã giẫm vào đuôi của con ma thú mới xảy ra biết bao nhiêu chuyện, và lại Dương Kiệt muốn hỏi hắn một câu: “Mày là cái thứ gì mà tao phải đứng ra cứu mày?”

“Con bánh bèo vô dụng kia, hùng hổ thế đủ rồi, ở đâu tới thì rút về nơi đó, đừng để bố mày nổi giận đánh mày thành bánh dẹp luôn à.” Dương Kiệt mang theo nụ cười khiêu khích trên môi, vẫy vẫy cây huyền thiết chùy chìa thẳng về phía Huyền Băng Chi Hùng nói.

Gào ~~~~!! Gào ~~~~!!

Bị đối phương khiêu khích, Huyền Băng Chi Hùng phần nộ dùng tay vỗ liên hồi vào ngực, sau đó tung mình lao thẳng về phía Dương Kiệt tấn công.

“Mẹ kiếp, tưởng bố mày sợ mày sao? Vô hồn xuất hiện ~~~~!! Giới vương quyền X 3, mở ~~~~!!” Mặc dù miệng đầy khinh thường, nhưng trong lòng vô cùng thận trọng, đặc biệt là con Huyền Băng Chi Hùng này có thể sánh ngang với chân nguyên tầng thứ 1, Dương Kiệt trực tiếp mở hết thực lực vốn có của bản thân, vẫy múa huyền thiết chùy lao tới sắp là cả với kẻ địch.

“Phi Lũ Bỏ Dưa Đại Pháp ~~~~!!” Dương Kiệt vẫy múa cây chùy trên đầu một vòng, dốc hết toàn bộ sức lực bú sữa của mình bổ thẳng vào đầu của con ma thú.

Pằng ~~~~~!!

Huyền Băng Chi Hùng giơ tay phải của nó lên hứng đỡ cú bổ chùy của Dương Kiệt, hai chân trực tiếp lún sâu xuống đất do uy lực đánh sợ của cú bổ của anh ta, nhưng nó vẫn không hề hấn gì cả, tay trái vung lên phản công quét thẳng vào bên hông của Dương Kiệt.

“Cái gì ~~~!! Á ~~~!!” Dương Kiệt có chút bất ngờ bị cú bổ đầy uy lực của mình không thể làm gì được kẻ địch, trong lúc sơ hở trực tiếp hứng trọn cú quét đáng sợ vào người.

Rầm ~~~!!

Dương Kiệt bị quét bay ngã trên mặt đất, máu từ trong miệng phun bắn ra, chỉ cảm thấy nội tạng đảo lộn, xương như muốn gãy vụn ra hết.

Gào ~~~!! Gào ~~~!!

Huyền Băng Chi Hùng thừa thế xông lên, khi lao tới cách Dương Kiệt còn khoảng vài mét, nó đột nhiên tung người nhảy lên, hai tay hai chân dang rộng, giống hệt như tư thế Phì Lũ Xung Thiên Pháo mà Dương Kiệt thường sử dụng, định dùng cơ thể khổng lồ nặng gần chục tấn đè thẳng lên người anh ta.

Đề người nhiều quá cũng có lúc bị người khác đè lại, Dương Kiệt không ngờ ân quả báo ứng lại xuất hiện nhanh như thế này, tất nhiên là không muốn nếm thử bị cái thớ thịt gần cả chục tấn đè vào người rồi, không thành bẹp dí mới là lạ ợ.

dốc hết toàn bộ sức lực tung người lăn sang một bên né tránh.

Rầm ~~~~~!!

Vang thanh vang dội như vừa thả xong một quả bom nguyên tử vang lên, mặt đất rung chuyển như động đất cấp 5, ở vị trí Dương Kiệt vừa nằm xuất hiện một cái hố sâu gần hai mét, trên trán anh ta đã chảy đầy mồ hôi lạnh, không dám hình dung xem nếu như không kịp né tránh bị thớ thịt đó đè vào người, sẽ có kết cục như thế nào nhỉ?

Gào Gào ~~~~~!!

Huyền Băng Chi Hùng một chiêu không thành, nhanh chóng từ dưới hố sâu bò dậy, tung mình nhảy ra khỏi hố, hai tay vẩy đập liên hồi, hùng hổ lao thẳng về phía Dương Kiệt, thế không hề chột anh ta không trở về.

Trong lúc Huyền Băng Chi Hùng từ dưới hố bò dậy, Dương Kiệt nhanh tay lấy một viên đan dược liều trị ném vào miệng nhai, cơn đau khủng khiếp trong người đã dịu lại đôi chút, lúc này nhìn thấy kẻ địch lao tới, nhanh như chớp tung người nhảy lên không trung, né qua cú vỗ mỗi đầy khí thế của nó, trực tiếp nhào lộn một vòng vòng tới sau lưng con ma thú, tung chùy chọt thẳng vào lưng đối phương.

Boong ~~~!!

Dương Kiệt có cảm giác như vừa dùng chùy chọt mạnh vào ván sắt vậy, con Huyền Băng Chi Hùng chỉ loạng choạng bước về phía trước vài bước rồi trụ vững, nhanh chóng quay thân lại hai tay dang rộng ra, lao tới định ôm lấy kẻ thù của mình vào lòng.

Mẹ kiếp, hứng trọn cú ôm hôn của nó, không chết cũng thành tàn phế!

Dương Kiệt vung huyền thiết chùy chọt thẳng vào ngực của Huyền Băng Chi Hùng, đỡ lấy cơ thể của nó tạo khoảng cách an toàn không cho hai tay của nó vớ trúng mình, nhưng lại bị sức mạnh đáng sợ của nó không ngừng đẩy lùi về phía sau, hình thành hai vết chân bị đẩy lùi trên mặt đất.

“Cần Khôn Nhất Thiêm ~~~!!” Dương Kiệt thi triển tuyệt học thân pháp thoát ra khỏi phạm vi tấn công của kẻ địch, chỉ trong nháy mắt xuất hiện ngay sau lưng của con ma thú, tay trái tạo thành nắm đấm đầm đẫm thẳng vào lưng của nó: “Phì Lũ Bạo Liệt Quyền ~~~!!”

Bốp ~~~~~!!

Gào ~~~!!

Cơ thể của nó không tự chủ tiếp tục chạy về phía trước không thể ngừng lại, được khoảng năm mét đột nhiên té ngã xuống đất.

Kích hoạt hiệu ứng tuyệt học!

“Cơ hội tốt ~~~!!” Dương Kiệt tung người nhảy lên không trung, huyền thiết chùy vung lên canh ngay đầu của kẻ địch bổ mạnh xuống: “Phì Lũ Bỏ Dưa Đại Pháp ~~~!!!”

“Cái gì? Đó là” Quả chùy chỉ còn cách đầu của Huyền Băng Chi Hùng trong gang tấc, nó đột nhiên trở mình, một luồng hàn khí đáng sợ từ miệng phun bắn ra, bắn thẳng vào cây chùy đang bổ xuống của Dương Kiệt.

Crack crack crack ~~~!!

Cả cánh tay và cây chùy đụng trúng hàn khí lập tức bị đóng băng tại chỗ, Dương Kiệt giật mình hoảng hốt thu lại thế tấn công nhảy lùi về phía sau tạo

khoảng cách an toàn, tam chuyển thuần dương công vận chuyển, phá vỡ lớp băng trên cánh tay và huyền thiết chùy.

Gào ~~~~!!!

Huyền Băng Chi Hùng từ dưới đất bò dậy, gào thét một cách đầy phẫn nộ, chỉ vì chút sơ sẩy, suýt chút nữa thì bị thương dưới tay con kiến yếu ớt kia, thật không thể chấp nhận được.

Gào ~~~~!! Phụt ~~~~!!

Luồng hàn khí đáng sợ từ trong miệng nó phun bắn ra với tốc độ nhanh như chớp, bắn thẳng về phía Dương Kiệt, nếu như bị đánh vào người, toàn bộ cơ thể sẽ bị đóng băng không nhúc nhích được nữa, sẽ trở thành con cá nằm trên thớt của nó.

“Càn Khôn Nhất Thiểm ~~~~!!” Luồng hàn khí từ hình bóng của Dương Kiệt xuyên thủng qua, không lùi mà tiến, trực tiếp xuất hiện ngay trước mặt kẻ địch, một chiêu phi lữ bỏ dưa đại pháp bổ thẳng vào đầu nó.

Pằng ~~~~!!

Mặc dù nó đã vung tay lên chống đỡ, nhưng đột nhiên một cảm giác choáng váng xuất hiện trong đầu, cơ thể lao đảo như người say rượu.

Hiệu ứng tuyệt học kích hoạt, nhận thấy thời cơ không thể bỏ lỡ, vung chùy bổ liên hồi vào đầu nó.

“Giới Vương Quyền X 4 ~~~~!! Phi Lữ Bỏ Dưa Đại Pháp ~~~~!!”

Bóp ~~~~!! Bóp ~~~~!! Bóp ~~~~!! Bóp ~~~~!!

Gào ~~~~!! Gào ~~~~!!.....

Crack ~~~~!!

Huyền Băng Chi Hùng đang trong trạng thái choáng váng không thể chống đỡ, hứng trọn liên hoàn chùy vào đầu, cho dù nổi tiếng là phòng thủ số một trong các loại ma thú, cũng không tránh khỏi tình trạng xương sọ vỡ nát, máu tươi và dịch não pha trộn lẫn nhau từ vết nứt trên đỉnh đầu phun bắn ra, miệng không ngừng gào lên những tiếng đầy đau khổ, bất cam, thậm chí có chút hoảng sợ.

Gào ~~~~~~!!

Pằng ~~~~~~!!

Á ~~~~!!

Ngay sau khi thoát khỏi trạng thái choáng váng, Huyền Băng Chi Hùng dốc hết toàn bộ sức lực cuối cùng của mình, vung tay vỗ thẳng vào ngực của Dương Kiệt đang say mê vung chùy bổ vào đầu mình, gào lên một tiếng đầy bất cam, cơ thể gần cả chục tấn “rầm” một tiếng té ngã xuống đất, cơ thể co giật liên hồi.

Dương Kiệt cũng không khá hơn là bao, hứng trọn cú vỗ toàn lực của đối phương, bị đánh bay ra xa té ngã trên mặt đất, xương cốt trong cơ thể gần như gãy vụn, trọng thương không đủ sức đứng dậy nữa.

Lường bại câu thương!

Cũng may là Huyền Băng Chi Hùng đã bước tới giai đoạn cuối cùng của cuộc sống, còn Dương Kiệt tuy bị thương nặng, nhưng không nguy hiểm tới tính mạng, chỉ cần điều trị một thời gian sẽ lành lặn như xưa.

“Dinh dong, bạn tiêu diệt được ma thú lãnh chúa cấp 2, nhận được 100 ngàn điểm kinh nghiệm. Do bạn lần đầu tiên tiêu diệt ma thú lãnh chúa, nên điểm kinh nghiệm X2.”

Chỉ diệt một con Huyền Băng Chi Hùng đã nhận được 200 ngàn điểm kinh nghiệm, quả thật là đáng mừng.

Nhưng quan trọng hết là phải mau chóng điều trị nội thương nghiêm trọng của mình, ném viên thuốc điều trị vào miệng nhai, sau đó vận chuyển tam chuyển thuần dương công để luyện hóa lực thuốc, điều trị nội thương nghiêm trọng của cơ thể.

“không được ~~~~!!”

“Dương huynh đệ cẩn thận ~~~~!!”

Trong lúc Dương Kiệt đang tập trung điều trị nội thương, đột nhiên bên tai vang lên tiếng kêu hét của Hà Trung và Ngô Bình, vội vã mở to mắt ra quay đầu lại nhìn, phát hiện tên khốn Triệu Cao mặt mày nhăn nhó mang theo nụ cười hiểm độc đang vung kiếm định đâm thẳng vào cơ thể của mình.

Tên khốn đó cho rằng Dương Kiệt chính là nguyên nhân khiến hắn bị bẽ mặt, và lại trước đó không ngừng dắc tội anh ta, quan hệ khó có thể hàn gắn, sợ bị trả thù sau này, nên định tranh thủ anh ta đang bị trọng thương hạ độc thủ giải quyết mối nguy hiểm tiềm ẩn.

Dương Kiệt đang trong tình trạng trọng thương không đủ sức nhúc nhích cơ thể, giương to đôi mắt ra hết cỡ nhìn mũi kiếm mang theo tiếng gió rít từ thần đang đâm thẳng vào mặt mình với tốc độ đáng sợ, trong lòng phần nộ tốt cùng, cơ thể theo bản năng phản ứng tự nhiên khễ nhích đầu sang một bên, mũi kiếm xước qua má bên phải, mang theo tia máu nhuộm đỏ cả bả vai.

Vừa đau vừa rát, má bên phải của Dương Kiệt xuất hiện một vết cắt cực sâu, đỏ hết cả đôi mắt, cắn chặt răng hét lớn: “A, đồ khốn khiếp, mày phải chết ~~~!! Càn khôn tháp, đề chết hẳn cho ta ~~~~~!!!”

Triệu Cao thấy một chiêu không thành, định bồi thêm một chiêu, đột nhiên cảm thấy trời đất tối sầm lại, vội vã ngẩng đầu nhìn lên trời, giật mình hoảng hốt phát hiện một tòa tháp bằng vàng khổng lồ từ trên cao giáng xuống, định đề thẳng vào người mình.

“không ~~~~~!!”

Triệu Cao bỏ qua cơ hội kết liễu Dương Kiệt, lo giữ mạng trước tình sau, hai tay giơ lên cao định đỡ lấy tòa tháp đang giáng xuống.

Rầm ~~~~~!!

Tòa tháp nặng hơn 10 ngàn kg từ trên cao giáng xuống, tuyệt đối không phải một người có cơ thể mỏng cơm và thực lực không cao như tên Triệu Cao có thể hứng đỡ nổi, hắn chỉ cảm thấy con đau dữ dội xuất hiện trên tay, thậm chí nghe thấy tiếng xương gãy, hai chân lún sâu xuống đất tới gần đầu gối, một vũng máu kèm theo nội tạng từ trong miệng phun bắn ra.

“Đỡ hả? Để xem mày đỡ được bao lâu, Càn Khôn Tháp, giúp ta tiếp tục đập ~~~~!!” Dương Kiệt phần nộ tốt cùng, chỉ vì chút sở sẩy, suýt chút nữa thì mất cả mạng, tuyệt đối không thể tha thứ cho tên khốn định sát hại mình rồi, tiếp tục ra lệnh cho càn khôn tháp bay trở lên không trung, một lần nữa từ trên cao giáng xuống, tựa như cây búa đập vào cây đinh đóng cột vậy.

“không ~~~! Mau ngừng tay ~~~! Ta là con cháu đích truyền của gia tộc họ Triệu, nếu ngươi giết A~~~~~”

Rầm ~~~~~!!

Cho dù mày là con cháu của Ngọc Hoàng đại đế, đã dám ra tay sát hại mình, Dương Kiệt tuyệt đối không nương tay.

Càn Khôn Tháp một lần nữa giáng xuống, Triệu Cao đã gãy hết hai tay không thể chống đỡ, nửa thân trên hứng trọn tòa tháp hơn mười ngàn kg, trực tiếp bị đè cho bẹp dí, trên mặt đất chỉ còn nhìn thấy tòa tháp, không còn nhìn thấy cơ thể của hắn đâu nữa.

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Quân đoàn đánh thuê Bá Nghiệp

Xịt ~~~!!

Nhìn thấy Triệu Cao bị đè chết thê thảm dưới tòa tháp bằng vàng, cả Hà Trung và Ngô Bình không kềm được hít sâu hơi lạnh vào người.

Còn Hà Uyển Thanh mang theo ánh mắt phức tạp, đau khổ kèm theo chút vẻ cười lạnh khi nhìn thấy người yêu cũ của mình chết thảm.

Vội vã lấy kim sáng được bồi lên vết thương trên má, cảm giác đau rất dần dần tan biến, thay vào đó là cảm giác mát rượi dễ chịu, vết kiếm đang dần lành lại với tốc độ khá nhanh.

“Dương huynh đệ, lúc này” Hà Trung có chút thấp thỏm không yên, không ngờ người mà mình cho rằng yếu đuối vô dụng lại có thực lực đáng sợ như thế này, đặc biệt là người trong nhóm dám đánh lên phía sau, nếu như Dương Kiệt trở mặt trút giận lên cả nhóm, không biết phải chống đỡ như thế nào.

Ngô Bình lộ ra vẻ cảnh giác, tạo ra tư thế sẵn sàng giao chiến nếu như Dương Kiệt muốn trút giận lên nhóm mình.

Dương Kiệt chỉ cười vẩy vẩy tay, nói: “Triệu Cao là Triệu Cao, nhóm của Hà đại ca là nhóm của Hà đại ca, những gì hắn làm không liên quan gì tới Hà đại ca cả, nên hãy yên tâm. Đệ không phải là người hẹp hòi mù quáng không biết phân biệt trái phải.”

nghe Dương Kiệt nói thế, cả Hà Trung và Ngô Bình thầm thở phào nhẹ nhõm.

Nhìn vào xác con Huyền Băng Chi Hùng và Hàn Băng Liên Từ ở phía xa, trong đôi mắt của Hà Trung lóe qua tia sáng tham lam, nhưng nghĩ tới thực lực của Dương Kiệt và ơn cứu mạng lúc này, nhanh chóng kềm nén lại, không dám nghĩ tới chiến lợi phẩm của anh ta nữa.

Mặc dù biết rằng đối phương chắc chắn sẽ không dám ra tay với mình, nhưng trong lòng cũng không kềm được cảnh giác nhất cử nhất động đối phương.

tay phải đã nắm chặt tấm thẻ bài chiêu mộ Kiều Phong, đặc biệt là mình đang trong tình trạng trọng thương, nếu như đối phương là người vô on bội nghĩa ra tay sát hại chiếm đoạt chiến lợi phẩm, chỉ còn cách triệu hồi Phong ca tới tiền chúng lên đường mà thôi.

Cũng may, đối phương còn chút lương tri, nên không xảy ra tình huống xấu nhất, Dương Kiệt tiếp tục nhắm mắt lại luyện hóa lực thuốc để điều trị, nhưng cũng liên lạc hệ thống cảnh chừng những người có mặt ở nơi này.

Hà Trung bước tới an ủi em gái của mình vài câu, sau đó kéo cả nhóm sang một bên ngồi xuống nhai thuốc điều trị, lúc này bị con Huyền Băng Chi Hùng đánh bay ra xa, lúc này xương cốt vẫn còn đau nhức, không điều trị kịp thời sẽ gây ảnh hưởng tới sau này.

Điều trị gần nửa tiếng đồng hồ, nội thương trong người lành lại gần 70, 80 %, chân khí trong cơ thể đã tinh luyện một chuyển thành công, đúng là chiến đấu luôn là cách gia tăng thực lực hiệu quả nhất.

Đứng dậy từ từ bước tới bên cạnh xác con Huyền Băng Chi Hùng, tề Càn Khôn Tháp ra hút xác của nó vào trong không gian ảo, quay đầu nhìn vào những viên Hàn Băng Liên Tử đang treo lơ lửng trên cành cây, đôi mắt lộ ra những tia sáng phản kích.

Hàn Băng Liên Tử, linh dược cấp 3,

Có thể dùng để luyện chế thể loại đan dược tinh luyện gân cốt, cũng có thể phục dụng mà không có tác dụng phụ, điểm kinh nghiệm + 500 ngàn.

Trên cành cây có tới mười hạt, nghĩa là nếu luyện hóa hết mười viên, có tới 5 triệu điểm kinh nghiệm, đủ để thăng lên tới tiên thiên tầng thứ 6 và gần hơn nửa của cấp 7 cũng không chừng.

Dưới ánh mắt thèm muốn của Hà Trung và Ngô Bình, Dương Kiệt bước tới hái lấy mười hạt Hàn Băng Liên Tử trên cành cây, bỏ hết vào túi càn khôn để sau này có thời gian sẽ luyện hóa sau. Khẽ suy nghĩ lại, lại lấy ra ba hạt đưa qua cho Hà Trung.

Hà Trung vừa bất ngờ vừa mừng rỡ, luôn miệng nói không dám nhận, nhưng đôi mắt luôn dán chặt vào ba hạt Hàn Băng Liên Tử trong tay Dương Kiệt.

“Xem như là thù lao cho việc Hà đại ca dẫn đệ đi tới bí cảnh của Bắc Minh Tông vậy.” Dương Kiệt đành viện lý do nói thế, cuối cùng Hà Trung cũng nhận lấy, thận trọng cầm lấy bỏ vào túi càn khôn của mình, đợi tới khi rời khỏi Thiên Sơn, sẽ phân chia với các thành viên trong nhóm.

Hành động rộng rãi của anh ta đã chiếm được thiện cảm của nhóm Hà Trung, ánh mắt cả nhóm khi nhìn vào Dương Kiệt trở nên thân thiện hơn trước kia rất nhiều.

Không phải ai cũng đủ hào phóng tặng cho người khác ba phần linh dược có giá trên trời như thế này.

Khẽ liếc nhìn nơi cái xác của Triệu Cao đã lún sâu xuống mặt đất, Hà Trung tỏ vẻ do dự quay sang Dương Kiệt trầm giọng nói: “Dương huynh đệ, tuy hành động của Triệu Cao thật đáng khinh bỉ, nhưng lẽ ra huynh đệ không nên trực tiếp sát hại hắn. Hắn là con cháu đích truyền của một trưởng lão trong một gia tộc họ Triệu hùng mạnh ở khu vực Ngự Tang này, trên người chắc chắn sẽ có bí pháp ghi nhớ lại hình ảnh cuối cùng trước khi chết, e rằng lúc này người của gia tộc họ Triệu đã biết được chuyện, không chừng sẽ phái cao thủ trong gia tộc tới báo thù cho hắn.”

Dương Kiệt khẽ dúm mày trước lời nói của Hà Trung, nếu như đúng như lời Hà Trung vừa nói, e rằng mình sẽ gặp rắc rối to rồi.

Gia tộc hùng mạnh ở khu vực Ngự Tang, chắc chắn sẽ đầy rẫy cao thủ, chỉ cần phái vài tên cảnh giới chân nguyên thậm chí là tông sư tới truy sát, sẽ nguy hiểm tới tính mạng của mình, cho dù có ắt chủ bài chiêu mộ Phong ca trong tay, nhưng Phong ca không thể lúc nào cũng ở bên cạnh bảo vệ mình chứ?

Lỡ như vừa mới thời gian triệu hồi, người của gia tộc họ Triệu lại tới tấn công, tới lúc đó cũng không biết chống đỡ bằng cách nào.

Chân nguyên còn đỡ, có thể tạo không gian ảo trốn vào trong đó, còn nếu gặp phải tông sư, chỉ sợ chưa kịp chế tạo không gian ảo thành công, đã bị người ta đánh tan xác mất tiêu rồi.

Tất nhiên, mặc dù có chút lo ngại, nhưng Dương Kiệt không hối hận khi giết chết tên khốn Triệu Cao, hắn đã muốn ra tay với mình, chẳng lẽ phải cấn răng đứng yên chịu đòn sao?

Cho dù quay lại thêm lần nữa, Dương Kiệt cũng sẽ lấy mạng hắn.

Tính cách của Dương Kiệt là thế, có ơn với ta, ta sẽ trả gấp 10 lần, có thù với ta, ta sẽ trả gấp 100 lần.

“Chuyện đó tính sau, giờ quan trọng nhất là nhanh chóng tìm tới bí cảnh của Bắc Minh Tông đi vào trong đó thám hiểm, không chừng có được cơ duyên nào đó thực lực gia tăng, không còn phải lo sợ người của gia tộc họ Triệu nữa.” Dương Kiệt tỏ vẻ thần nhiên, Hà Trung cũng không nói thêm gì nữa, thu dọn hiện trường xong, đào hố chôn lấy cái xác đã bị dẹp lại gần nửa của Triệu Cao, dù sao cũng đã chết rồi, mọi ân oán xem như biến mất, rù lòng thương hại chôn cất hắn thì đã sao nào, đặc biệt là từng là thành viên trong nhóm, Hà Trung không lỡ để hắn biến thành thức ăn của lũ ma thú trong rừng.

Giải quyết xong xuôi, cả nhóm lại tiếp tục lên đường đi tới lối vào bí cảnh của Bắc Minh Tông.

“Đứng lại ~~~!!”

Tồn khoảng một canh giờ đi xuyên qua khu rừng cây thông, cuối cùng cả nhóm cũng đã tiến gần lối vào bí cảnh của Bắc Minh Tông.

Chỉ là vừa mới rời khỏi khu rừng, lập tức bị nhóm người gần cả chục tên mặc trang phục giáp trụ giống nhau chặn lại, không cho phép tiếp tục tiến tới lối vào bí cảnh nữa.

“Người của binh đoàn đánh thuê Bá Nghiệp.” Nhìn thấy trang phục của nhóm chặn đường, Hà Trung lộ ra vẻ mặt khó coi, vội vã ghé sát bên tai Dương Kiệt nói nhỏ: “Dương huynh đệ, không hay rồi, lũ người này là người binh đoàn đánh thuê khét tiếng của thành Ngư Tang, nổi tiếng tham lam, tàn ác và bá đạo, quân đoàn trưởng là một kẻ mạnh chân nguyên tầng thứ 7, thực lực đáng sợ, phía dưới có tam đại phó quân đoàn trưởng đều là chân nguyên tầng thứ 5, những kẻ dám làm phật ý và không hợp tác của Bá Nghiệp, đều bị chu di cửu tộc, ngay cả em bé sơ sinh cũng không tha, chỉ là trong quân đoàn cao thủ đầy rẫy, nghe nói phía sau lại có gia tộc hùng mạnh đỡ lưng, nên ngày thường tung hoành ngang dọc ở khu vực Ngư Tang này, không ai dám đụng vào....

không ngờ chúng lại nắm được thông tin về bí cảnh của Bắc Minh Tông, hiện giờ chúng chặn lại ngay lối vào bí cảnh, e rằng chúng ta sẽ không có cơ hội đi vào bên trong rồi.”

Dương Kiệt nghe xong lời giới thiệu về quân đoàn Bá Nghiệp, trong đôi mắt không kèm được lóe qua sát khí.

Mẹ kiếp, chu di cửu tộc, ngay cả em bé sơ sinh cũng không tha.

Lũ súc sinh này đáng tội chết.

Dương Kiệt tuy không phải là người tốt, nhưng có nguyên tắc và chuẩn mực của mình, tuyệt đối không liên lụy tới người không liên quan, huống chi là em bé sơ sinh vô tội chứ?

Nên lúc này người của quân đoàn Xích Luyện đã nằm trong bảng danh sách đen của anh ta rồi, nếu như dám đụng vào mình, sẵn sàng đưa tiễn lũ súc sinh này xuống địa ngục xám hối.

“Bắt đầu từ hôm nay, khu vực này thuộc quyền cai quản của binh đoàn Bá Nghiệp, không phải người của tam đại gia tộc, thập đại binh đoàn đánh thuê của khu vực Ngư Tang, không được phép bén mảng tới nơi này, muốn sống thì mau cút về nhà bú sữa mẹ đi.”

“khà khà khà khà ~~~~~ đứng, đứng, cút về nhà mà bú tity mẹ đi!!”

Một tên mặt mày bặm trợn, đặc biệt là mắt bên trái có vết sẹo chảy dài từ trán xuống tới lỗ mũi, bước ra lạnh lạnh quất tháo.

Ngay lập tức mấy tên đồng bọn ở phía sau chọc phá lên cười.

Nhóm của Hà Trung giận tới nổi mặt đỏ tía tai, nhưng không ai dám đứng ra chống đối với người của binh đoàn Bá Nghiệp, chỉ biết cắn chặt răng đầy vẻ bất cam nhìn chằm chằm vào đối phương.

“Không biết tại hạ có quyền vào đó không nhỉ?” Dương Kiệt từ phía sau bước ra, lạnh lạnh nói.

“Người của ngũ đại môn phái?” Nhìn thấy bộ trang phục trên người Dương Kiệt, trong đôi mắt của tên có khuôn mặt bặm trợn khẽ lóe qua tia sáng đầy sát khí, nhưng nhanh chóng được che giấu đi, giả vờ mang theo nụ cười thân thiện cười nói: “Ồ, thì ra là môn đồ của ngũ đại môn phái, tất nhiên là có tư cách đi vào bí cảnh rồi, mời vào.”

Nói xong, khẽ né người qua một bên, tạo ra tư thế mời Dương Kiệt đi vào.

“Tại hạ muốn dẫn theo ba người này vào chung, được chứ?” Dương Kiệt đưa tay chỉ về phía nhóm Hà Trung, Hà Trung và Ngô Bình lập tức lộ ra ánh mắt căm kích.

Tên khuôn mặt bặm trợn giả vờ lộ ra vẻ khó xử, nói: “Xin lỗi, người của ngũ đại môn phái chỉ được quyền đi vào một mình, không được phép dẫn theo người khác vào, nếu như ai cũng như tiểu huynh đệ, thì còn gì quy tắc nữa chứ?”

Nói xong, đột nhiên mang theo ánh mắt đầy dâm dục nhìn về phía Hà Uyển Thanh, khoái trá cười nói: “Tất nhiên, nếu như tiểu cô nương này đồng ý ngủ với tại hạ một đêm, tại hạ có thể châm chước cho phép cả nhóm đi vào bí tích, thế nào?”

“Hừ ~~~~~!!” Hà Uyển Thanh phóng ánh mắt chán ghét về phía tên khuôn mặt bặm trợn, giận dữ hừ mạnh một tiếng.

Hà Trung hận không thể lao tới phang thây xé thịt tên khốn định mạo phạm em gái của mình.

“Ý các hạ là không còn gì để nói nữa phải không.” Dương Kiệt sát khí đằng đằng, huyền thiết chùy xuất hiện trên tay, chuẩn bị lao tới kết liễu lũ súc sinh này.

Tên khuôn mặt bặm trợn chỉ mong có thể, thực ra hẳn không muốn để một tên tiên thiên tầng thứ 2 như Dương Kiệt bước vào bí cảnh để tranh giành với người của mình tý nào, nhưng vì uy quyền của ngũ đại môn phái, nên đành cắn răng nhượng bộ, nhưng cũng không quên tìm cách chọc tức khiêu khích anh ta để có cơ ra tay trừ khử Dương Kiệt.

Nếu như là người của tông môn gây sự ra tay trước, cho dù có bị đánh chết, phía tông môn cũng không dám trách tội người khác, chỉ hận bản thân không có thực lực mà đi gây sự thì có chết cũng ráng chịu. (Tất nhiên, đệ tử thiên tài không tính. Dám đụng vào thử xem rồi biết cảnh.)

Nhưng nếu như người ngoài gây sự trước sát hại người của tông môn, thì phía tông môn sẽ không bao giờ tha thứ cho hung thủ, sẽ phái cao thủ trong tông môn tới tàn sát hung thủ và những người có liên quan, mục đích là giữ thể diện của tông môn, không phải ai cũng có thể khiêu khích được.

Hiện giờ xung quanh chắc chắn có không ít do thám đang ẩn nấp đâu đó chờ thời cơ, nếu như vô duyên vô cớ ra tay sát hại người của tông môn, để chuyện này lộ ra ngoài, ngay thế thế lực ở phía sau đỡ lưng cũng sẽ gặp rắc rối to, nhưng nếu như đối phương ra tay thì lại khác, hoàn toàn có cơ tự vệ sát hại đối phương.

mặc dù trong lòng vui mừng tốt độ, nhưng bề mặt giả vờ lộ ra vẻ bất mãn giận dữ: “Các hạ, binh đoàn Bá Nghiệp tôn trọng người của tông môn, nhưng không có nghĩa là sợ hãi, để các hạ muốn làm gì thì làm, nếu như các hạ còn vô cớ gây sự, đừng trách chúng tôi nặng tay à nha.”

“Chẳng phải trùng ý của lũ súc sinh các ngươi sao? Còn ở đó mà giả nai chi nữa, muốn gì thì cứ nhào vô kiếm ăn, để xem bố mày có đú mày lấy một cái không nhé?” Dương Kiệt lộ ra nụ cười khiêu khích lạnh lạnh nói.

“To gan ~~~! Dám sỉ nhục khiêu khích binh đoàn Bá Nghiệp của bọn ta, cho dù là đệ tử tông môn, cũng đừng mong yên thân. Ngươi đâu, bắt trói chúng lại cho ta, nếu như phản kháng, giết không tha ~~~!!” Tên khuôn mặt bặm trợn có chút muốn lao tới ôm hôn Dương Kiệt vài cái, mẹ kiếp, hợp tác quá đi, nếu như không trả lễ thì quả thật có lỗi với đối phương rồi.

“sát ~~~~!!” “sát ~~~~!!” “sát ~~~~!!”

Người binh đoàn Bá Nghiệp ai nấy đều mang theo nụ cười tàn nhẫn khát máu, hùng hổ lao tới tấn công nhóm của Dương Kiệt.

Hà Trung và Ngô Bình lập tức tạo ra tư thế sẵn sàng chiến đấu, nhưng Dương Kiệt giơ tay ra cản lại, nhìn về phía đám người của Xích Luyện như lũ sói nhìn thấy con dê béo hùng hổ lao tới, cười lạnh nói: “không cần các vị ra tay, để đó cho đệ giải quyết được rồi.”

Mẹ kiếp, chúng đều là điểm kinh nghiệm không đầy, sao có thể nhường cho người khác được chứ, đối với lũ súc sinh này, giết chúng hoàn toàn không bị day dứt lương tâm, còn gì bằng nữa.

“Giới Vương Quyền X 3 ~~~! Phi Lũ Bỏ Dưa Đại Pháp ~~~!!” Huyền Thiết Chùy trực tiếp bổ thẳng vào đầu của tên chạy vượt trên cả nhóm, đầu và chùy va đập vào nhau, vô cùng hiển nhiên cái đầu của hắn lập tức vỡ tung ra như quả bong bóng bị vỡ.

Cảnh tượng ghê rợn đó, khiến mấy tên chậm chân hơn ở phía sau giật mình kinh hãi, không tự chủ dừng bước tiến lại.

“Dinh dong, bạn tiêu diệt một tiên thiên tầng thứ 4, nhận được 10000 điểm kinh nghiệm”

Dương Kiệt tất nhiên không thể vì chúng chùn bước mà tha mạng cho chúng, tiếp tục lao tới mỗi người tặng cho một cú vào đầu, kết thúc cuộc đời đầy tội ác của lũ súc sinh này.

“Ngừng tay lại ~~~~!!” Tên khuôn mặt bặm trợn nhìn thấy Dương Kiệt tàn sát thuộc hạ của mình, đôi mắt tràn đầy gân máu, khuôn mặt nhăn nhó vì căm phẫn, khí thế của một tiên thiên tầng thứ 9 phát tán ra, trực tiếp lao tới giải cứu thuộc hạ của mình.

“Cuồng Ma Loạn Vũ ~~~~!!” Cú chưởng tràn đầy khí thế tà ác vỡ ra, đó chính là tuyệt học đặc chí mà hắn dùng để tung hoành khắp Ngự Tang suốt mười mấy năm nay, uy lực tuyệt đối không tệ.

Dương Kiệt có cảm giác như đang bị vô số hồn ma bao vây, ớn lạnh cả xương sống, không dám xem thường, trực tiếp triệu hồi võ hồn Huyền Vũ, vung chùy quét thẳng vào cú chưởng do hắn ấn tới: “Biến ~~~~!!”

Pằng ~~~~!!

Chùy và cú chưởng va đập vào nhau, cả hai đều bị uy lực đòn đánh đối phương đẩy lùi về phía sau vài bước mới đứng vững.

Tên khuôn mặt bặm trợn mang theo vẻ mặt bất ngờ khó tin nhìn chằm chằm vào Dương Kiệt, không thể ngờ nổi một tên chi tiên thiên tầng thứ 2 mà có thể chống đỡ chiêu đánh bảy thành công lực của mình, thậm chí bàn tay tung chưởng vẫn còn đang run lên cầm cập.

Cho dù là sử dụng bí pháp cũng không thể đánh sợ tới cỡ đó chứ?

Gần chục tên thuộc hạ lúc này chỉ còn lại năm tên bước tới bên cạnh hắn, tên khuôn mặt bặm trợn dúm mày nói: “Các hạ muốn đối địch của binh đoàn Bá Nghiệp thật sao?”

“Câu hỏi dư thừa! Chẳng phải các ngươi muốn tìm cơ giết ta sao? Giờ thấy ta là khúc xương khó ngậm, xì xì, cái gì mà khúc xương, thấy bố mày lợi hại nên định làm hòa sao? trề rồi.” Dương Kiệt cười lạnh khinh bỉ nói.

“To gan, tưởng ta sợ người sao? Huyền âm cửu trảm ~~~~!!” Tay phải tạo thành thế đao, vẩy chém chín nhát về phía Dương Kiệt.

Hú ~~~~! Hú ~~~~! Hú ~~~~! Hú ~~~~!....

Âm thanh như mưa quỷ rên khóc vang lên không dứt, chín tia khí màu đen như chiếc lưới khổng lồ khóa chặt mọi lối di chuyển của Dương Kiệt, khiến anh ta không thể né tránh mà phải trực diện chống đỡ.

“Tam Chuyển Thuần Dương Công, vận chuyển ~~~!! Phi Lũ Bỏ Dưa Đại Pháp, giúp ta phá, phá, phá ~~~!” Thuần Dương Công chí cương chí dương, tuyệt đối là khắc tinh của những công pháp âm tà, một chiếc chùy dạng khí không lồ quét ra, va đập vào những tia khí màu đen, lập tức đánh tan tát cả, tiếp tục bắn thẳng về phía nhóm người Bá Nghiệp.

“Né ra ~~~!!” Tên khuôn mặt bặm trợn gào lớn một tiếng ra hiệu cho đám thuộc hạ còn lại tránh xa, bản thân không lùi mà tiến, một chiêu cuồng ma loạn vũ vỗ ra, ầm thẳng vào cây chùy khí đang bắn tới.

Pằng ~~~!!

Cơ thể tên khuôn mặt bặm trợn bị uy lực của chiêu tấn công đẩy lùi về phía sau, nhưng đòn đánh của Dương Kiệt cũng bị phá vỡ, hắn cũng chưa kịp vui mừng phản công, ai ngờ Dương Kiệt đột nhiên xuất hiện ngay trước mặt, nhìn thấy nụ cười bí hiểm trên môi anh ta, trong lòng tên khuôn mặt bặm trợn lập tức cảm thấy không hay, không đợi hắn kịp phản ứng, tay phải tạo thành nắm đấm đầm đấm thẳng vào ngực của đối phương: “Phi Lũ Bạo Liệt Quyền ~~~!!”

“A ~~~!! Thần Quỷ Than Khóc ~~~!!” Tên khuôn mặt bặm trợn cũng không phải tay vừa, thi triển tuyệt học, phía sau lưng xuất hiện hình bóng một cái đầu lâu đang nhe răng cười, hình bóng đó tựa như bị hút hết vào cánh tay phải, tay phải bị bao bọc bởi một lớp khí như đóm lửa màu đen tung chường ầm thẳng vào cú đấm đang đầm tới của Dương Kiệt.

Pằng ~~~!!

Cả hai đồng loạt bị đẩy lùi về phía sau vài bước, tên khuôn mặt bặm trợn còn chưa kịp đứng vững, đột nhiên lại cảm thấy một lực đẩy đáng sợ đẩy cơ thể hắn lùi về phía sau năm mét, sau đó té ngã xuống đất không động đậy được nữa.

Hiệu ứng tuyệt học kích hoạt, thời cơ đã tới!

Dương Kiệt nhanh chóng vận chuyển thuần dương công xua tan âm khí do đối phương đánh vào trong người, lập tức cảm thấy cơ thể nhẹ nhõm hơn nhiều, huyết khí lưu thông trôi chảy hơn, biết không thể tốn thời gian nữa, trực tiếp triệu hồi vũ hồn: “Huyền Vũ, xuất trận ~~~!!”

Con rùa có rân quắn quanh cổ to bằng lòng bàn tay xuất hiện trên đỉnh đầu rồi nhập thẳng vào cơ thể của anh ta, cân nặng của Dương Kiệt lập tức tăng lên gấp bốn lần, mỗi bước chạy đều khiến mặt đất rung chuyển như đang động đất vậy.

“Cản ... cản hẳn lại ~~~!!” Tên khuôn mặt bặm trợn cố gắng hết sức nhưng vẫn không thể động đậy, nhìn thấy Dương Kiệt như chiếc máy ủi công sức lớn lao tới, hoảng hốt la hét ra lệnh cho mấy tên thuộc hạ cản anh ta lại.

“Biến ~~~!!” Dương Kiệt vung chùy quét bay những tên dám cản đường, khi cách nơi tên khuôn mặt bặm trợn nằm bất động còn khoảng một mét, hai chân nhún mạnh xuống đất tung người lên không trung, hai tay hai chân dang rộng ra, tựa như một quả bom tiềm kích dội thẳng xuống cơ thể tên khuôn mặt bặm trợn.

“Phi Lũ Xung Thiên Pháo ~~~!!”

“không ~~~~~!!”

Rầm ~~~!!

Crack ~~~!!

Bị cơ thể nặng hơn 640kg đè vào người, xương cốt gần như gãy vụn ra hết, máu kèm nội tạng từ trong miệng phun bắn ra, cảm giác choáng váng đầu óc ập tới, toàn thân co giật liên hồi, dính phải chiêu này cho dù không chết cũng thành tàn phế rồi.

Tiếp tục tặng thêm một chùy vào đầu, kết thúc cuộc đời đầy tội ác của tên súc sinh này.

“Dính dong, bạn tiêu diệt một tiên thiên tầng thứ 9, nhận được 50000 điểm kinh nghiệm!”

Xịt ~~~!! Xịt ~~~!! Xịt ~~~!!

Những do thám đang ẩn núp ở xung quanh nhìn thấy cảnh máu mê tàn nhẫn đó, đều không kiềm được hít sâu hơi lạnh vào người.

Dương Kiệt lập tức bị họ liệt vào danh sách ác quỷ không nên đụng vào.

“Ác ... ác ma, hẳn là tên ác ma ~~~!!” “chạy, chạy mau ~~~!!”

Mấy tên thành viên Xích Luyện còn sống sót nhìn thấy đội trưởng của mình bị chết một cách thê thảm, toàn thân run lên cầm cập, không còn đủ dũng khí ở lại chiến đấu nữa, đồng loạt quay đầu bỏ chạy về hướng lối vào bí cảnh, định chạy đi tìm quân đoàn trưởng của mình để báo thù.

“Chạy? Bộ trưởng muốn chạy là chạy được sao?” Nhìn thấy điểm kinh nghiệm của mình định tháo chạy, Dương Kiệt tất nhiên là không đồng ý rồi, đặc biệt là những điểm kinh nghiệm đầy tội ác như thế này.

“Cần khôn Nhất Thiểm ~~~!” pằng ~~~!! Một cái đầu vỡ tung ra như bong bóng bị vỡ.

“Cần khôn Nhất Thiểm ~~~!” pằng ~~~!! Lại thêm một cái đầu cùng chung số phận với tên lúc này.

.....

Năm tên thành viên cuối cùng của quân đoàn Bá Nghiệp đều chết thảm dưới tay Dương Kiệt, tên cuối cùng gần như một chân bước vào lối vào bí cảnh, còn chưa kịp vui mừng phấn khích khi sắp thoát nạn, một quả chùy không lồ từ phía sau bổ vào đầu, chết không kịp kêu lấy một tiếng nào cả.

“Mẹ kiếp, cái thứ gì đầu, trông mặt mũi bố mày trung hậu tưởng dễ ăn hiếp sao? Cái giá phải trả cho việc ý mạnh hiếp yếu là thế này nè, hừ hừ!!” Dương Kiệt thu lại huyền thiết chùy vào túi cần khôn, hướng về xác đám thành viên Xích Luyện nhỏ miếng nước bọt, xem ra vẫn còn chưa hết căm hận lũ khôn định “ăn hiếp” mình.

“Vào thôi, còn đứng đó ngơ ngác làm gì nữa.” Dương Kiệt vẫy vẫy tay ra hiệu cho nhóm Hà Trung vẫn còn đứng chết đứng ở phía xa.

“Ừc ừc ...” Hà Trung và Ngô Bình nuốt mạnh miếng nước bọt vào cổ họng, cả hai đưa mắt nhìn nhau, không ngờ một người có khuôn mặt “hiền lành trung hậu” lại có thực lực đáng sợ và hung tàn như thế này, trong lòng không kèm được thờ phào nhẹ nhõm khi ngay từ đầu đã không đắc tội Dương Kiệt, nếu không thì e rằng mình đã phải chịu chung cảnh với tên Triệu Cao và đám người của quân đoàn Bá Nghiệp rồi.

Nhưng cũng không kèm được có chút lo lắng sợ hãi, Dương Kiệt ra tay giết sạch người của Bá Nghiệp, chẳng khác nào động vào ổ kiến lửa, đặc biệt là ổ kiến lửa này có con kiến chúa là chân nguyên tăng thứ 7, tuyệt đối không phải cả nhóm lúc này có thể chống đỡ nổi, không chừng tan xương nát thịt cũng nên, có chút do dự nên tiếp tục đi theo Dương Kiệt vào trong bí cảnh hay không.

Trong lúc Hà Trung và Ngô Bình đang do dự không biết nên rút lui hay tiếp tục, Hà Uyển Thanh trực tiếp dùng hành động của mình để trả lời, nhẹ nhàng bước tới sau lưng Dương Kiệt, chuẩn bị theo chân anh ta đi vào trong bí cảnh.

Từ sau phản bội và cái chết của tên Triệu Cao, Hà Uyển Thanh trở nên lầm lỳ ít nói, xem ra cú sốc tâm lý khá nặng khiến cô ta trở nên cứng chặc hơn, khép kín hơn, không còn là cô gái ngây thơ chìm đắm trong tình yêu như trước kia nữa.

Cũng không biết là điều tốt hay xấu đây.

Nhìn thấy em gái ruột có quyết định, Hà Trung chỉ còn cách cắn răng đi lên tàu giặc của Dương Kiệt, mặc dù muốn lên tiếng ngăn cản, nhưng nhìn thấy vẻ mặt của Hà Uyển Thanh, biết rõ rằng có ngăn cản cũng bằng thừa, nên đành tiếp tục đi theo bảo vệ an toàn cho em gái của mình.

Còn Ngô Bình khề đú mày suy nghĩ một hồi, lặng lẽ đi theo phía sau Hà Trung, nói rõ quyết tâm của mình.

Dương Kiệt có chút không muốn dẫn theo nhóm Hà Trung đi vào trong bí cảnh, không phải anh ta muốn trở mặt, mà là vì trong bí cảnh biết bao nguy hiểm đang chờ đợi, trong bí cảnh tuyệt đối không phải chỉ toàn màu hồng như mọi người lầm tưởng, đặc biệt là đã kết thù với quân đoàn Bá Nghiệp, bản thân Dương Kiệt còn chưa chắc tự bảo vệ được bản thân, sao mà đủ sức đi bảo vệ người khác chứ?

Thế nhưng nếu như đối phương đã kiên quyết đi vào trong bí cảnh thám hiểm, Dương Kiệt cũng không phản đối, trong sức mình có thể cố gắng bảo vệ mạng sống của họ vậy.

Dẫn theo cả nhóm đi thẳng vào lối vào bí cảnh, khuất đi sau lối vào hình dạng giống cánh cửa dạng khí lúc phình to lúc thu nhỏ không ổn định đang treo lơ lửng trên không trung.

“Mau, mau quay về báo cáo với tộc chủ rằng lối vào bí cảnh Bắc Minh Tông đã được khai thông, người phụ trách canh gác của Bá Nghiệp đã bị tiêu diệt sạch sẽ, tuyệt đối không thể bỏ qua cơ hội ngàn năm hiếm gặp này.” Những tên do thám của các gia tộc nhỏ hoặc quân đoàn không quá lớn mạnh nhìn thấy nhóm Dương Kiệt biến mất sau lối vào, lập tức nhận nhiệm vụ phấn khích hẳn lên, không ngừng phai người quay trở về gia tộc hoặc quân đoàn báo tin để phái những cao thủ trong tộc và quân đoàn đi vào bí cảnh thám hiểm.

Dương Kiệt vừa bước vào lối vào bí cảnh, chỉ thấy cảnh tượng trước mặt tối sầm lại, đầu óc choáng váng quay cuồng, cơ thể tựa như bị một thứ sức mạnh đáng sợ nào đó kéo giãn ra, đau đớn vô cùng.

Đó chính là tác hại khi đi vào pháp trận truyền tống không ổn định.

Con đau đớn kéo dài gần hai phút đồng hồ mới ngưng hẳn, đợi tới khi Dương Kiệt mở to mắt ra, phát hiện mình đang nằm giữa một thảo nguyên rộng mênh mông, xa xa ở phía trước mặt là những dãy núi hùng vĩ cao chót vót, bên phải là một khu rừng rậm bạc ngàn che khuất cả khu vực rộng lớn, còn sau lưng là bãi cát sa mạc vô biên vô giới.

Quay đầu liếc nhìn xung quanh không thấy bóng dáng của nhóm Hà Trung đâu cả, chắc là lúc truyền tống vào bí cảnh đã bị ngẫu nhiên phân tán ra khắp nơi rồi.

Chính một thể giới nhỏ do một kẻ đại thần thông dùng thần lực của mình chế tạo ra.

Linh khí trong này dồi dào hơn bên ngoài gấp đôi, nếu như tu luyện ở nơi này một thời gian dài, tốc độ sẽ tiến triển thần tốc.

Tất nhiên, lợi ích đó không liên quan gì tới Dương Kiệt cả, vì anh ta chẳng cần nhờ điểm kinh nghiệm khi giết quái chứ không phải nhờ vào hấp thụ linh

khí.

Nhưng ở một nơi linh khí dồi dào như thế giới nhỏ này, chắc chắn sẽ tràn đầy linh thảo, linh quả thậm chí là những con ma thú lớn mạnh.

Tất cả đều có thể trở thành điểm kinh nghiệm cho anh ta.

“Khoan đã, lối vào, lối vào biến đi đâu mất tiêu rồi? Nếu không có lối vào, sau này muốn rời khỏi phải làm sao đây??” Sức nhớ ra một điều quan trọng sắc mặt của Dương Kiệt trở nên vô cùng khó coi.

Đúng thế, lối vào biến mất, lối ra không thấy đâu cả, chẳng lẽ suốt đời bị nhốt trong cái bí cảnh này sao?

“Không, chắc chắn là có lối thoát ra khỏi bí cảnh, nếu không thì người của quân đoàn Bá Nghiệp sao có thể an toàn đi vào trong này thám hiểm chứ? Trước khi vào, chắc chắn chúng đã từng cho người đi đầu mở đường, chắc chắn sẽ có cách thoát ra khỏi bí cảnh này nên cả quân đoàn mới kéo vào đây. Chỉ là do mình không biết, sau này bắt lấy vài tên, từ trong miệng chúng tra khảo cách rời khỏi bí cảnh cũng không muộn.” Nghĩ tới điều đó, sắc mặt của Dương Kiệt dịu lại đôi chút.

“Hiện giờ cả nhóm bị phân tán ra, tạm thời hãy đi sâu vào trong rừng thám hiểm coi có thể tìm thấy cơ duyên gì không, sẵn tiện trên đường thăm dò hành tung của họ xem sao, nếu như hội tụ được cả nhóm thì càng tốt, còn nếu không thì mong họ tự giữ được an toàn cho bản thân thôi.” Có được quyết định, Dương Kiệt trực tiếp phóng thẳng về phía khu rừng ở phía bên tay phải của mình.

Bạn đang đọc truyện *Phí Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Đoàn nghĩa

“Tán Nguyệt Hoa” “Linh Mộc Thảo” “Ngân Giác Thảo”. Chặc chặc, không ngờ bí cảnh này lại dồi dào tài nguyên như thế này, linh thảo linh quả cấp 1 cấp 2 đầy đường, xem ra bí cảnh này đã lâu rồi không ai bước vào, nên mới sinh sôi nảy nở nhiều như thế này.

Nhưng qua một thời gian cũng sẽ bị những người ghé thăm quét sạch hết cho mà xem, điển hình là như mình hiện giờ nè, hí hí.”

Trên đường di chuyển về hướng khu rừng rộng lớn mênh mông ở phía xa, không ngừng phát hiện không ít linh thảo linh quả mọc đầy trên đường, Dương Kiệt tựa như công nhân vệ sinh ngoài đường quét sạch mọi thứ mà mình nhìn thấy một cách không biết mệt mỏi, vui mừng phấn khích cười tới nỗi híp cả đôi mắt, mồ hôi trên đôi má lung lay không ngừng.

“Đó chính là Long Huyết Đăng ~~~!!” Chỉ thấy một cây đăng đỏ rực như lửa, gốc rễ xòe ra giống hình dáng của con rồng thu nhỏ nằm dưới một cây đại thụ, Dương Kiệt toàn thân run lên vì phấn khích.

Long Huyết Đăng, linh dược cấp 4, có thể không cần luyện chế thành đan dược, có thể trực tiếp phục dụng, là một loại thánh dược điều trị quý giá, có tác dụng bồi bổ huyết khí bị tổn thất trong cơ thể.

Một cây Long Huyết Đăng, có thể ngay lập tức bồi bổ đầy lượng huyết khí của mười người đàn ông trưởng thành khi bị hút sạch huyết khí trong cơ thể. Đối với những người theo con đường luyện thể, càng là thánh dược tu luyện vô giá, không phải có tiền cũng mua nổi.

Dương Kiệt không ngờ mình lại may mắn như thế này, vừa mới vào bí cảnh chưa được bao lâu, đã phát hiện ra Long Huyết Đăng, cho dù mình không sử dụng, đem ra ngoài bán đấu giá, ít nhất cũng phải trên mấy chục triệu linh thạch cấp thấp chứ không ít.

“Đúng là người tốt được vận may tốt, người xua không lừa dối ta tý nào.” Dương Kiệt không kềm được cảm thán.

Hón hờ chạy tới bên cạnh Long Huyết Đăng, quỳ xuống nhẹ nhàng xới tung gốc rễ nó lên, cầm trên tay không ngừng ngắm nghía một cách thích thú.

Nếu như có một luyện đan đại sư có mặt ở đây nhìn thấy hành động của Dương Kiệt, chắc chắn sẽ lao tới phang thây xẻ thịt anh ta ra cho mà xem.

Quy tắc ngầm của đại lục Huyền Thiên là thu lượm linh thảo linh quả tuyệt đối không được nhổ tận gốc rễ, chỉ được lấy đi một phần, để dành lại phần gốc rễ để nó có thể tiếp tục sinh sôi nảy nở để dành cho người sau này.

Nếu như để công chúng biết được hành động thất đức này, chắc chắn sẽ bị mọi người truy sát tới cùng.

Rõ ràng một tay gà mờ như Dương Kiệt không biết rõ quy tắc đó, nên cả gốc lẫn rễ đều bị anh ta bóc ra khỏi mặt đất, không để chừa lại chút gì cả.

“Con heo mập kia, ai cho phép mày dám đụng tới đồ của gia tộc họ Đoàn của ta hả??? Còn không mau mau bỏ xuống ~~~!!”

Trong lúc Dương Kiệt đang chuẩn bị bỏ Long Huyết Đăng vào trong càn khôn tháp cất giấu cẩn thận, phía sau lưng đột nhiên vang lên tiếng quát tháo đầy giận dữ.

Dương Kiệt giật mình quay đầu lại nhìn, phát hiện sau lưng xuất hiện một tên thanh niên trẻ tuổi trên người mặc bộ trang phục quý tộc, tay cầm quạt giấy, thần sắc cao ngạo như lỗ mũi mọc trên trán, cổ gồng tạo ra dáng vẻ tựa như một phiên phiên công tử phong lưu vậy.

Đi theo phía sau lưng hắn là hai người đàn ông trung niên, một gầy, một vạm vỡ, khí thế từ trên người hai người này phát tán ra tuyệt đối đã đạt tới cảnh giới chân nguyên tầng thứ 2 và tầng thứ 3.

Hai người mang theo vẻ cung kính đi theo phía sau tên công tử, chắc là người hầu hoặc hộ vệ của hắn.

Điều đó chứng tỏ rằng vị thế của tên công tử tuyệt đối không đơn giản, mặc dù bản thân hắn chỉ mới đạt tới cảnh giới tiên thiên tầng thứ 8 mà thôi.

Nhìn thấy cảnh giới của hai người đàn ông ở phía sau lưng tên công tử, trong lòng Dương Kiệt lập tức trầm xuống.

Chân nguyên tầng thứ 2 tầng thứ 3, tuyệt đối không phải Dương Kiệt có thể đối phó được.

Ít nhất là hiện tại không thể.

“Heo mập, còn không mau mau quỳ xuống dâng Long Huyết Đăng trên tay ngươi cho bốn công tử? Nếu như bốn công tử vui vẻ, có thể tha cho cái mạng chó của ngươi.” Tên công tử tỏ vẻ cao ngạo vô cùng, mang theo giọng điệu khinh bỉ quát tháo.

Hai tên hộ vệ ở phía sau chỉ mang theo nụ cười giễu cợt và cười trên đau khổ của người khác chiêm ngưỡng công tử của mình hành hạ kẻ khác.

“Heo mập? Chỉ câu này thôi là mày không có đường sống rồi con ~!!”

“Ái da, thì ra là Đoàn công tử sao? Công tử danh chấn giang hồ, võ nghệ cao cường, đẹp trai phong lưu, là thần tượng của biết bao thiếu nữ xinh đẹp, hôm nay được gặp, quả thật là phúc đức ba đời của tiểu nhân. Tiểu nhân quả thật đáng tội chết, không biết rằng thanh Long Huyết Đăng là của công tử, vô tình chạm vào, mong công tử thứ lỗi, thứ lỗi, hi hi, xin hỏi quý danh vị công tử phong lưu điển trai là ...”

Dương Kiệt lập tức mang theo vẻ mặt như con chó luộc chín đầu nịnh bợ hỏi.

Cả tên công tử và hai tên hộ vệ đều lộ ra ánh mắt đầy khinh bỉ, tên công tử nghe xong những lời nịnh hót của Dương Kiệt lảng lảng dễ chịu như đang ở trên mây, ngẩng cao đầu cười lạnh nói: “Bốn công tử họ Đoàn tên Nghĩa, một trong tứ đại công tử trứ danh của thành Ngư Tang, gia phụ là tộc trưởng của gia tộc họ Đoàn hùng mạnh ở Ngư Tang, ta thấy chú mày cũng chút dấp dáng của một con chó theo đuôi, hôm nay bốn công tử thấy vui, phá lệ thu nhận chú mày làm tên hầu hầu hạ cho ta, chú mày nên cảm ơn tổ tiên đi, không phải ai cũng đủ tư cách trở thành con chó của bốn công tử đâu đấy, còn không mau mau quỳ xuống dâng Long Huyết Đăng lên rồi khấu đầu cảm tạ bốn công tử nữa.”

“Vâng vâng, tiểu nhân tới ngay ạ, cảm ơn, cảm ơn công tử đã cho tiểu nhân một vinh dự ngàn năm hiếm gặp này ...” Dương Kiệt mang theo vẻ mặt như tên đầy tớ nhìn thấy chủ, hí hửng chạy tới trước mặt tên Đoàn Nghĩa, anh ta thậm chí còn giả vờ chạy quá hấp tấp, không thận trọng vướng phải thứ gì đó, với tư thế chó vồ cứng té ngã xuống đất, khiến tên Đoàn Nghĩa và hai tên hộ vệ chọc phá lên cười khinh bỉ.

“Hi hi, vinh dự đưa tiễn công tử về địa ngục đấy, không cần phải cảm ơn tiểu nhân nha.”

Trong lúc Dương Kiệt đang bối rối bò dậy, nụ cười nịnh bợ trên môi lập tức thay đổi bằng nụ cười bí hiểm, lúc này khoảng cách giữa nơi Dương Kiệt đang đứng và tên Đoàn Nghĩa chỉ còn cách khoảng một mét, cơ thể anh ta đột nhiên bị bao bọc bởi lớp khí màu đỏ như lửa, cơ thể nhanh như chớp áp sát tới trước mặt Đoàn Nghĩa, tay phải tạo thành nắm đấm, trực tiếp đâm thẳng vào đầu hắn.

“To gan ~!!”

“Ngươi dám ~!!!!”

Pằng ~~~~~!!

Á ~~~~~!!

Phụp ~~~~~!!

Hai tên hộ vệ chỉ vừa kịp phản ứng gào thét chuẩn bị ra tay, quả đấm của Dương Kiệt đã đâm thẳng vào khuôn mặt vẫn còn mang theo nụ cười cao cao tại thượng của Đoàn Nghĩa, khuôn mặt của hắn hứng trọn cú đâm ngàn cân, lập tức bị biến dạng, máu từ mũi và miệng phun bắn ra dính đầy cú đâm của Dương Kiệt và nhuộm khuôn mặt của hắn.

Đoàn Nghĩa trực tiếp bị đánh bay ra xa té ngã xuống đất, cơ thể co giật liên hồi, miệng không ngừng phát ra những tiếng ú ớ vô nghĩa.

“Công tử ~~~~~!!” “Chết ~, mày phải chết ~~~~~!!” Hai tên hộ vệ nhìn thấy chủ nhân bị đánh trọng thương không biết sống chết ra sao, phần nộ tội cùng, trực tiếp tung đòn tấn công nhằm giết chết tên khốn trời đánh dám đánh lên để trả thù cho chủ nhân của mình.

“Sương long độ giang ~!!” “bát biến thân quyền ~~~~~!!”

Gào ~~~~~!!

Rít ~~~~!!

Tiếng rỗng gầm vang, một con rồng dạng khí màu trắng bạc từ lòng bàn tay tên gậy phun bắn ra, kèm theo gần cả trăm cú đâm dạng khí từ cú đâm của tên vạm vỡ đâm tới, chia thành hai phía đánh thẳng vào cơ thể Dương Kiệt.

“Cần Khôn Tháp ~~~~!! Huyền Vũ Hộ Thể, Giới Vương Quyền X 4, Phi Lũ Bỏ Dưa Đại Pháp ~~~~!!” Đối diện đòn tấn công đầy cảm phần của hai kẻ mạnh chân nguyên, Dương Kiệt chỉ còn cách dốc hết toàn bộ ất chủ bài của mình ra chống đỡ, vung chùy đập thẳng vào con rồng dạng khí đang bay tới, còn cần khôn tháp trực tiếp té ra để hứng chịu cả trăm cú đâm dạng khí của người còn lại.

Pằng ~~~~!!! Pằng ~~~~!!! Pằng ~~~~!!!

Boong ~~~~!! Boong ~~~~!! Boong ~~~~!!

Cần khôn tháp trực tiếp hứng trọn cả trăm quả đâm dạng khí, thân tháp gần như vỡ đứt ra, trực tiếp bay trở về cơ thể của Dương Kiệt, không thể tiếp tục sử dụng được nữa, nhưng cũng may là đã chống đỡ hoàn toàn những cú đâm đáng sợ đó.

Phía Dương Kiệt vung huyền thiết chùy dốc hết toàn lực đánh thẳng vào con rồng trắng dạng khí đang bay tới, quả chùy trong tay bị hất tung ra xa, con rồng dạng khí trực tiếp tông thẳng vào cơ thể anh ta, Dương Kiệt chỉ kịp gào thét một tiếng đầy đau khổ, bị đánh bay tông gãy gần năm cây đại thụ mới té ngã xuống đất, máu với nội tạng từ trong miệng phun bắn ra, xương cốt trong cơ thể gần như bị gãy vụn ra hết.

Chỉ một chiêu, chỉ một chiêu của chân nguyên tầng thứ 2, đã đánh Dương Kiệt trọng thương, hoàn toàn không đủ sức chống đỡ chứ đừng nói phản công.

“Dám mạo phạm tới công tử nhà ta, chết, mày phải chết ~~~!!” Tên gậy sau khi đánh trọng thương Dương Kiệt vẫn chưa hả giận, tiếp tục lao tới định kết liễu anh ta.

Còn tên vạm vỡ vội vã chạy tới bên cạnh Đoàn Nghĩa đang nằm rên rỉ trên mặt đất, từ trong lòng lấy ra viên đan dược điều trị, nhét vào miệng hắn.

Bóp ~~~~!!

Rầm ~~~~!!

Tung cước quét thẳng vào mặt của Dương Kiệt đang gắng sức bò dậy, lần nữa cơ thể gần 640 kg bị đá bay ra xa, cổ anh ta gần như bị treo sang một bên, toàn thân co giật, không đủ sức đứng dậy nữa.

Lần đầu tiên kể từ khi xuyên không tới thế giới này, lần này là lần trọng thương nghiêm trọng nhất đối với Dương Kiệt.

Đối diện một chân nguyên tầng thứ 2, cho dù là thi triển hết ất chủ bài, cũng chỉ như mộ đứa trẻ sơ sinh đối diện một người trưởng thành, bị đối phương xoa, bóp, nắn, đập mà không thể làm được gì cả.

“Chết này ~~~~!!” Tên gậy tung lên không trung, đầu gối hướng xuống, chuẩn bị dùng đầu gối giẫm thẳng vào đầu của Dương Kiệt, khiến anh ta chết không toàn thây.

“Khoan đã, đừng lấy mạng hắn ~~~~!! Hãy bắt sống tên khốn đó cho ta, ta phải cắt da xẻo thịt hắn ra từ từ mới hả giận, cho hắn sống không bằng chết ~~~~!!!”

Đoàn Nghĩa sau khi dùng thuốc đã đỡ hơn đôi chút, con cảm hận đối với Dương Kiệt tựa như sóng nước ngui ngút, liên miên không ngớt, nhìn thấy tên thuộc hạ định kết liễu anh ta, lập tức lên tiếng ngăn cản.

Rầm ~~~~!!

Nhờ vào tiếng ngăn cản cuối cùng, đầu gối của tên gậy khê xê dịch sang một bên tránh qua cái đầu của Dương Kiệt, giẫm thẳng xuống mặt đất, hình thành một vết nứt đáng sợ trên bề mặt mặt đất.

Tất nhiên, cho dù tên gậy có giẫm thẳng xuống đầu, Dương Kiệt cũng đã cầm sẵn lá bài chiêu mộ Kiều Phong trong tay, thậm chí chuẩn bị ném ra để gọi Phong ca tới dẹp loạn rồi.

Tên gậy lộ ra nụ cười hiểm ác, vung tay chụp lấy cổ áo của Dương Kiệt nhấc bổng anh ta lên, cười lạnh nói: “Mày muốn trách thì nên trách bản thân vì đã dám mạo phạm tới công tử của bọn ta, cắt da xẻo thịt, là một trò thú vị đấy, cứ từ từ thưởng thức đi nhé, khá khá.”

Mặc dù đôi mắt của Dương Kiệt đã gần như nhắm lại mờ không lên nổi, đầu treo sang một bên, máu tươi vẫn chảy đầy trong miệng, nhưng vẫn lộ ra nụ cười chế giễu nói: “Tụi ... tụi bây tưởng ... tưởng mình thắng ... thắng chắc rồi sao.”

“Khà khà, ta không nghĩ một tên tiên thiên tầng thứ 2 quên như mày có thể đảo ngược tình thế.” Tên gậy cười khinh bỉ nói.

Nói xong không thể tranh cãi với anh ta nữa, chuẩn bị vác anh ta đi tới trước mặt chủ nhân của mình, để tên Đoàn Nghĩa ra tay hành hình trút giận.

“Muốn hành ... hành hạ ta sao? Nằm ... nằm mơ đi ... ta sẽ ... sẽ đóng cửa Thả ... thả Phong ca ~~~~~!!” Dương Kiệt dốc hết toàn bộ sức lực trong người, vứt lá thẻ bài trong tay ra xa.

Chiu ~~~~~!!

Tầm thẻ bài vừa vượt khỏi tay Dương Kiệt đột nhiên rực sáng dữ dội, treo lơ lửng trên không trung cách nơi Dương Kiệt và tên gầy đang đứng khoảng năm mét, tầm thẻ bài nhanh chóng biến đổi thành một cánh cửa sắt dạng khí khảm đầy hoa văn.

Két ~~~!!

Cánh cửa sắt từ từ mở toang ra, một bóng người cao to vạm vỡ từ phía sau cánh cửa sắt bước ra, cơ thể những người có mặt ở đây không kiềm được run lên cảm cấp trước khí thế hùng hực từ trong người đó lan tỏa ra.

Uy phong lẫm liệt, hào khí xung thiên, võ công cái thế, không phải Kiều Phong thì còn là ai nữa.

Kiều Phong phóng ánh mắt đầy căm phẫn quét ngang qua tên gầy đang túm lấy Dương Kiệt trên tay, không đợi hấn kịp phản ứng, lập tức thi triển tuyệt học Cầm Long Công, một con rồng dạng khí màu vàng kim từ đôi tay Kiều Phong bắn ra, nhanh chóng bay tới quấn lấy Dương Kiệt đang bị túm lấy cổ áo trên tay tên gầy, trực tiếp kéo anh ta bay về trước mặt mình.

“Kiều Phong tới rồi, khiến chủ nhân bị trọng thương nghiêm trọng, tội thật đáng chết.” Kiều Phong nhẹ nhàng đặt Dương Kiệt xuống đất, chấp thi tạ lỗi.

“không trẻ ... không trẻ ... tới ... tới đúng lúc lắm ... Phong ... Phong ca, lũ khốn đó dám Dám ức hiếp đệ ... hãy đánh.. đánh chúng thành tàn phế cho đệ ngay ... ngay lập tức” Dương Kiệt nuốt lấy viên đan dược điều trị nội thương do Kiều Phong đưa tới, phóng ánh mắt sát khí đằng đằng về phía ba tên khốn đã khiến mình trọng thương như thế này, cắn răng ra lệnh.

“Xin tuân lệnh ~!” Kiều Phong chấp tay đáp lời, từ từ đứng dậy, quay người lại quét ánh mắt sắc lạnh về phía đám Đoàn Nghĩa, khí thế của một tông sư phóng thích ra, khiến chúng toàn thân run lên cảm cấp, thậm chí tên Đoàn Nghĩa chịu đựng không nổi không tự chủ quỳ ngã xuống đất, đôi mắt tràn đầy vẻ kinh hãi, khó tin.

“Tiền ... tiền bối ... có sự nhầm lẫn ở đây, chúng tôi.. chúng tôi là người của gia tộc họ Đoàn của thành Ngự Tang, mong tiền bối nể mặt nhà họ Đoàn bỏ qua chuyện này cho.” Đối diện với khí thế của một tông sư hùng mạnh, dáng vẻ cao ngạo luôn ở bề trên của tên gầy tan biến theo chiều gió, hận không thể quỳ xuống van xin Kiều Phong tha mạng ngay lập tức, vội vã đem uy danh của gia tộc họ Đoàn ra đỡ lưng, hy vọng đối phương nể sợ tha mạng cho cả nhóm.

Nghe xong lời nói vừa mang vẻ van xin vừa mang vẻ hăm dọa của tên gầy, Đoàn Nghĩa mới từ trong cơn kinh hãi sức nhớ tới thân phận của mình, vội vã vùng dậy hét lớn: “Đúng thế, bốn công tử là con cháu đích truyền của nhà họ Triệu, một trong tứ đại gia tộc hùng mạnh nhất khu vực Ngự Tang, cha của ta là tộc trưởng, nếu như các người dám đụng tới ta, gia tộc nhà họ Triệu sẽ không tha mạng cho các người đâu, hừ hừ. Nếu như các người biết điều quý xuống khấu đầu tạ lỗi, tự phế hai tay, bốn công tử sẽ rù lòng thương tha cho cái mạng chó của các người.”

Hai tên hộ vệ có chút muốn lao tới tặng cho tên khốn ngu xuẩn vài cú bạt tai vào mặt.

Mẹ kiếp, kêu một tông sư quỳ xuống khấu đầu, tự phế hai tay xin tha mạng? Bộ mày tưởng mày là ai vậy? Ngay cả tộc trưởng có mặt ở đây khi đối diện với một tông sư cũng phải nói năng khách sáo không dám đắc tội người ta đấy chứ.

Tuy trong gia tộc có không ít cao thủ tông sư, thậm chí tộc chủ là một kẻ mạnh nguyên thần, nhưng nước xa không cứu được lửa gần, lúc này không biết trời cao đất rộng đi buông lời sỉ nhục người ta nữa chứ?

Giờ thì tốt rồi, tên công tử này từ nhỏ được nuông chiều buông thả, không sợ trời không sợ đất, tưởng rằng chỉ cần mạng uy danh nhà họ Triệu ra thì ai cũng phải hoảng sợ sao?

Nhìn kỹ đi, người ta là tông sư, là tông sư đấy! Mày có biết tông sư là gì không? Đúng là đầu óc bả đậu. mày muốn chết tự đâm đầu vào tường mà chết đi, đừng hại chết bọn tao chứ!!!

“Không, tiền bối ... ý ... ý của công tử không phải là” Nhìn thấy sắc mặt đã trầm đen như than của Kiều Phong, hai tên hộ vệ giật mình hoảng hốt, tên vạm vỡ vội dùng tay bịt lấy miệng của Đoàn Nghĩa không cho hắn nói tiếp nữa, còn tên gầy run sợ lên tiếng giải thích.

“Đừng lời thôi với.. với chúng nữa Phong Ca ... đánh ... đánh chúng thành tàn ... tàn phế ~~~!” Bản thân bị đánh tới nỗi suýt chết, tất nhiên là không thể bỏ qua rồi, huống chi đối phương còn chưa sợ chết dám lên tiếng hăm dọa nữa chứ, Dương Kiệt cắn răng phần nộ gào lớn.

“Sương Long độ giang ~~!!”

“bát biến thần quyền ~~~!!”

Biết rõ không còn cơ hội có thể thương lượng nữa, hai tên hộ vệ trực tiếp tung tuyệt học mạnh nhất của mình tấn công về phía Kiều Phong, ngay sau đó lập tức quay đầu bỏ chạy, tên vạm vỡ kéo lấy tay của Đoàn Nghĩa vẫn còn đang ngỡ ngàng khó hiểu cùng tên gầy chia làm hai hướng bỏ chạy, mục đích của chúng không phải là đánh bại đối phương, mà là muốn cầm chân đối phương trong giây lát để có thời gian bỏ chạy.

“Kiến Long Tại Điền ~!!” Từ trong cơ thể của Kiều Phong phóng thích ra một con rồng màu vàng kim bao bọc lấy cơ thể, hai đòn tấn công của kẻ

dịch vừa chạm vào cơ thể con rồng đang quán quanh cơ thể Kiều Phong lập tức bị tan biến trong không khí, không để lại chút vết tích gì cả.

“Chạy, các người chạy được sao? Phục Sương Băng Chỉ ~~~!!”

Kiều Phong vùng hai tay vỗ về phía hai tên hộ vệ đang dẫn theo Đoàn Nghĩa bỏ chạy, trên mặt đất đột nhiên xuất hiện ba con rồng dạng băng bay lên quán lấy cơ thể của cả ba, chỉ trong nháy mắt, cơ thể của chúng lập tức bị đóng băng hoàn toàn, chỉ chừa lại mỗi phần đầu vẫn còn mang theo vẻ hoang mang sợ hãi.

Từ trên không trung rơi xuống mặt đất, cho dù cố gắng hết sức vùng vẫy, vẫn không nhúc nhích được gì cả.

Lại thêm một chiêu Cầm Long Công, hút cả ba về tay mình, ném xuống trước mặt Dương Kiệt chờ anh ta giải quyết.

Dương Kiệt cố gắng lê từng bước chân nặng nề bước tới trước mặt ba con cá đã nằm trên thớt, huyền thiết chùy xuất hiện trên tay, chuẩn bị kết liễu để lấy điểm kinh nghiệm thăng cấp.

Với tình hình trọng thương tồi tệ như thế này, cho dù thánh dược điều trị, ít nhất cũng phải trên một năm mới lành hẳn, ngoài ra, sau khi lành hẳn, xương cốt kinh mạch trong cơ thể đã bị rạn nứt trầm trọng, con đường tu luyện cũng bị chấm dứt, thuốc dạng có chữa trị cũng chỉ tốn thuốc mà thôi.

Tất nhiên, đó là đối với người thông thường, còn đối với Dương Kiệt, có hệ thống nghịch thiên trong tay, chỉ cần thăng cấp, cho dù bị đứt hai tay hai chân, chỉ còn lại hơi thở cuối cùng, cũng sẽ hoàn toàn lành lặn lại ngay tức khắc, tựa như chưa từng bị thương qua vậy.

“Thả ta ra, thả ta ra, ta là con cháu đích truyền của nhà họ Đoàn, cha ta là tộc trưởng, các người dám đụng tới ta, nhà họ Đoàn sẽ không tha cho các người đâu.” Mặc dù đã biến thành con cá nằm trên thớt, nhưng tên Đoàn Nghĩa vẫn vùng vẫy quất tháo hăm dọa.

Chết tới nơi mà không đi van xin năn nỉ, còn hùng hổ hăm dọa, tại sao tội mình phải dùng mạng để trả giá theo cái tên đầu óc bả đậu này nhỉ?

Hai tên hộ vệ đưa mắt nhìn nhau, ánh mắt mang theo vẻ than thở tuyệt vọng.

Bốp ~~~!!

Phụp ~~~!!

“Mày ... mày dám đánh tao” Máu tươi kèm theo vài chiếc răng từ trong miệng phun bắn ra, má bên trái sưng vù lên như cái bánh bao, Đoàn Nghĩa mang theo vẻ mặt khó tin run giọng nói.

Đối với những tên cẩu âm bị nuông chiều quá đáng như thế này không còn gì để nói nữa, huyền thiết chùy vung lên, canh ngay đầu của hắn đập thẳng vào.

“Không ~~~!! Không ~~~!! Ta không thể chết ~~~!! Ta là một trong tứ đại công tử của Ngự Tang, cha là tộc trưởng, tương lai sáng lạng, ta không thể chết như thế này được, ta không thể chết ~~~!!” Nhìn thấy Dương Kiệt không chút do dự dốc hết sức lực còn lại của mình vung chùy bỏ thẳng vào đầu, Đoàn Nghĩa đã biết sợ, nhận ra rằng uy danh của gia tộc nhà họ Đoàn không hữu dụng như hắn nghĩ, lớn tiếng gào khóc la hét trong tuyệt vọng.

Bạch ~~~~~!!

“dính dong, bạn tiêu diệt một tiên thiên tầng thứ 8, nhận được 80000 điểm kinh nghiệm”

Tên Đoàn Nghĩa chỉ kịp gào lên tiếng thét đầy tuyệt vọng, cái đầu lập tức bị đập vỡ như bong bóng bị nổ tung, máu tươi lẫn lộn với dịch thể màu trắng phun thẳng vào mặt của hai tên hộ vệ, lúc này đôi mắt của chúng tràn đầy vẻ tuyệt vọng, thất thần.

Chết rồi, chết rồi.

Công tử bị chết, giờ cho dù tên ác ma này có tha mạng cho mình, sau này quay trở về gia tộc, cũng sẽ phải nhận cái chết thảm khốc vì tội bắt tài vô dụng, để cho chủ nhân gặp nạn, thậm chí liên lụy tới gia đình con cái.

Nhìn thấy vẻ mặt thất thần của chúng, Dương Kiệt không chút thương hại, nếu như xoay chuyển hoàn cảnh ngược lại xem, bảo đảm số phận của mình sẽ còn bi thảm hơn những gì chúng đang phải đón nhận lúc này.

Ở cái thế giới người ăn thịt người này, tuyệt đối không được nhân từ.

Mỗi người tặng cho một cú huyền thiết chùy vào đầu, do cơ thể đang bị đóng băng không thể chống đỡ, cho dù là cao thủ chân nguyên, bị quả chùy nặng cả ngàn kg đập vào đầu, cũng không tránh khỏi cái chết bi thảm.

Những thực ra cái chết như thế này đối với chúng đã là quá nhẹ nhàng, ít ra chết ngay tức khắc không cảm thấy đau đớn. Còn đỡ hơn bị hành hình sống không bằng chết.

“Dính dong, bạn tiêu diệt một chân nguyên tầng thứ 2, nhận được 500000 điểm kinh nghiệm”

“Dinh dong, bạn tiêu diệt một chân nguyên tầng thứ 3, nhận được 600000 điểm kinh nghiệm.”

“Dinh dong, bạn đã có đủ kinh nghiệm để thăng cấp, xin chúc mừng.”

Ngay sau khi bên tai vang lên câu thông báo của hệ thống, một tia sáng màu trắng bạc từ trên đỉnh đầu chụp xuống vào cơ thể Dương Kiệt, Dương Kiệt nhắm mắt lại tận hưởng cảm giác lâng lâng dễ chịu như được tẩy lễ, xương cốt và nội tạng đang phục hồi với tốc độ chóng mặt, chỉ trong nháy mắt đã hoàn toàn lành lặn như chưa từng bị trọng thương qua vậy.

Cái cổ bị treo sang một bên cũng đã trở lại vị trí cũ.

Khẽ lắc đầu vài cái, cảm thấy thoải mái để chịu vô cùng.

Hai tay nắm chặt thành nắm đấm, tung quyền vào không khí vài cái, những cú đấm mang theo tiếng gió rít đáng sợ, anh ta có cảm giác như chỉ cần một cú đấm có thể đấm vỡ một tảng đá thô to bằng cơ thể của ba người đàn ông trưởng thành.

Họ tên: Dương Kiệt.

Lv: 16 (tương đương với tiên thiên tầng thứ 6)

Điểm kinh nghiệm thăng cấp 162000/600000

“Chúc mừng chủ nhân đã thăng cấp thành công.” Kiều Phong mỉm cười chấp tay chúc mừng Dương Kiệt.

“Ồ hồ, tất cả đều nhờ công lao của Phong ca, nếu như không phải Phong ca có mặt kịp thời, e rằng lúc này đệ đã đi tới địa ngục uống trà với Diêm Vương rồi, còn thăng cấp gì nữa. Phong ca lại lần nữa cứu mạng đệ, đệ cảm kích vô cùng.” Dương Kiệt mang theo nụ cười cảm kích vỗ vỗ lên vai Kiều Phong cười nói.

“Bảo vệ an toàn cho chủ nhân, là nhiệm vụ và sứ mệnh của thuộc hạ, chủ nhân không cần phải khách sáo.” Kiều Phong lắc đầu mỉm cười, sau đó nghiêm giọng nói:

“Nhưng mà, lần sau nếu gặp phải những nguy hiểm mà mình không thể đối phó, mong chủ nhân sớm triệu hồi thuộc hạ tới giải quyết, chứ thường xuyên để bản thân rơi vào tình huống cừu tử nhất sinh như thế này, không hay chút nào.”

Dương Kiệt lắc đầu thở dài, tỏ vẻ nghiêm túc nói: “Phong ca, con đường tu luyện luôn tràn đầy chông gai, nếu như lúc nào cũng ỷ y vào người khác, không đủ dũng khí đương đầu với mọi thử thách trở ngại, thì làm sao mà tiến bộ trở thành kẻ mạnh thực thụ được chứ?”

Nhưng Phong ca hãy yên tâm, trải qua chuyện của Tiểu Lâm, đệ không ngu xuẩn tới nỗi mang mạng mình ra làm trò đùa đầu, nếu như rơi vào những tình huống nguy hiểm nhất không thể giải quyết, đệ sẽ phải làm phiền tới Phong ca nữa đấy.”

Kiều Phong khẽ gật đầu hài lòng với thái độ của Dương Kiệt, quả thật, con đường tu luyện luôn tràn đầy chông gai, nếu như không đủ dũng khí và bản lĩnh vượt qua, suốt đời cũng chỉ là một kẻ yếu mà thôi.

Bản thân Kiều Phong cũng từng không ít lần trải qua những mối nguy hiểm cừu tử nhất sinh, những vấn đề mình căn răng vượt qua, mới có được thành tựu ngày hôm nay.

Con đường tu luyện không dành cho những kẻ yếu đuối suốt ngày chỉ biết ỷ y vào người khác, những người như thế suốt đời cũng chỉ là một kẻ yếu mà thôi.

Điện hình nhất chính là tên Đoàn Nghĩa vừa chết dưới tay Dương Kiệt.

Nếu như không phải hắn là con cháu đích truyền của nhà họ Đoàn, luôn mang uy danh của gia tộc ra làm bia đỡ đạn, bên cạnh luôn có hai cao thủ chân nguyên bảo vệ, e rằng đã bị giết biết bao nhiêu lần rồi.

Tới cuối cùng, khi uy danh của gia tộc và hộ vệ bất lực, hắn đã trả giá bằng cái mạng của mình.

Kiều Phong không muốn Dương Kiệt đi theo bước chân của tên Đoàn Nghĩa, nên lúc này giả vờ nói thế để thử xem tấm lòng của anh ta, nếu như anh ta làm theo lời Kiều Phong vừa nói, Kiều Phong cũng sẽ hết lòng trợ giúp bảo vệ Dương Kiệt, vì đó là sứ mệnh của anh ta, nhưng trong lòng sẽ không kèm được thất vọng, không chừng sẽ xuất hiện bức tường ngăn cách giữa cả hai.

Bất chấp mọi gian nan hiểm nguy, cũng không chùn bước vượt qua, hào khí xung thiên, đó chính là bản lĩnh của một người đàn ông thực thụ.

Kiều Phong càng nhìn Dương Kiệt càng cảm thấy thân thiện, từ trên người anh ta có thể nhìn thấy hình bóng của mình khi còn trẻ, có khí phách, có dũng cảm, có nhiệt huyết, ngông nghênh nhưng không tự cao tự đại, đó chính là những khí chất cần thiết đối với một kẻ mạnh thực thụ.

“Phong ca, tranh thủ Phong ca còn thời gian ở thế giới này, dẫn đệ đi sâu vào trong khu rừng săn giết những con ma thú cấp cao đi nào, để kiếm thêm nội đan ma thú mang đi bán để có tiền ăn cháo chứ, chứ linh thạch trong người chỉ còn lại chút ít, dùng hết để thăng cấp tuyệt học rồi, lúc này nghèo tới nỗi không có tiền đi ăn sáng nữa là.” Về mặt nghiêm túc của Dương Kiệt nhanh chóng được thay thế bằng vẻ mặt lảng lơi, hí hí cười nói.

Lúc này nhìn vào Kiều Phong chẳng khác nào đang nhìn một cái máy cày lv cao cấp, không lợi dụng mới là lạ á.

Kiều Phong lắc đầu cười trừ, gạt đầu đồng ý yêu cầu của Dương Kiệt. Xem ra lại phải làm cu li rồi đây.

Từ trên xác của Đoàn Nghĩa và hai tên hộ vệ lột sạch hết tàn sản trên người chúng.

Trong túi càn khôn của hai tên hộ vệ có tới gần một triệu linh thạch cấp thấp, 1000 linh thạch trung cấp, tích khí đan trung cấp gần cả trăm viên, đan được giải độc, điều trị không ít.

Còn tài sản của tên Đoàn Nghĩa, mẹ kiếp, đúng là cậu ấm của gia tộc hùng mạnh có khác, hẳn không sử dụng túi càn khôn mà sử dụng tới nhẫn càn khôn, một loại thần khí cao cấp có diện tích lớn hơn gấp nhiều so với túi càn khôn, trong đó có tới ba triệu linh thạch cấp thấp, 5000 viên linh thạch trung cấp, tích khí đan trung cấp tới 300 viên, đan được các loại võ số.

Giết người cướp của đúng là cách làm giàu nhanh nhất, người xưa không lừa dối ta chút nào.

Dương Kiệt không ngừng cảm thán.

Lấy một mớ linh thạch ra tu sửa lại càn khôn tháp đã gần như bị phế sau khi phải hứng chịu đòn tấn công của tên tiên thiên tầng thứ 3.

Suy qua nghĩ lại, phát hiện tác dụng của nó đã không theo kịp tiến độ của mình, lại bỏ thêm 500 ngàn linh thạch ra thăng cấp lên thành pháp bảo sơ cấp.

Càn Khôn tháp

Cấp bậc: pháp bảo (sơ cấp) (số linh thạch cấp thấp cần thiết để thăng cấp: 0/5000000)

Sức phòng thủ: có thể chống đỡ sức tấn công toàn lực của cấp chân nguyên tầng thứ 3 trở xuống.

Độ bền 80 / 80 (khi độ bền trở về bằng 0, sẽ không thể sử dụng được nữa.)

Nhìn vào số linh thạch cần thiết để thăng cấp lên pháp bảo trung cấp, Dương Kiệt có chút muốn ngất xỉu tại chỗ.

Số lượng cần thiết tăng lên gấp 10 lần. Chưa tính những môn tuyệt học và võ hồn cần thăng cấp, mấy triệu viên linh thạch vừa lột sạch từ trên người nhóm Đoàn Nghĩa chẳng thấm vào đâu, thế mà cứ tưởng mình đã trở thành đại gia giàu có, ai ngờ vẫn chỉ là một anh nghèo rớt mùng tơi mà thôi.

“Đi, đi săn giết ma thú kiếm tiền thôi ~~~!!” Biết rằng mình còn phải phấn đấu rất nhiều mới có thể thành đại gia, Dương Kiệt vội vã dẫn theo Kiều Phong đi vào khu rừng ở cách đó không xa, tiếp tục con đường giết quái thăng cấp, kết hợp với kiếm tiền mua cháo mà ăn.

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: heo mập thành Kiệt ca ca trong truyền thuyết?

Thành Ngự Tang, tại ngôi nhà tráng lệ có diện tích rộng hơn cả phủ của thành chủ thành Ngự Tang, chính là đại bản doanh của một trong tứ đại gia tộc hùng mạnh nhất ở khu vực Ngự Tang, nhà họ Đoàn.

Ngay sâu trong hậu viện, có một tòa tháp kỳ lạ.

“Anh Văn à, hôm nay em ở kỳ tân các nhìn thấy một bộ đầm đẹp lắm, em muốn ~~~!!”

Một cô gái trẻ tuổi khá xinh, ngã vào lòng của một người đàn ông trung niên, nhõng nhẽo nói.

“Vậy thì mua đi.”

Người đàn ông trung niên đôi mắt như muốn nuốt sống cô gái tỏ vẻ hào phóng cười nói.

“Vậy anh Văn đi cùng với em nhé.”

Giọng nói nũng nịu vô cùng, nháy mắt đưa tình gợi ý.

“Được, đợi thêm một canh giờ nữa, anh đã có thể tự do rồi khỏi, em đợi anh thêm chút nữa nhé. Sau khi đi mua đầm xong, hãy đi tới nhà anh, chúng ta cùng thảo luận thảo luận “triết lý cuộc sống” nữa nha.”

Người đàn ông trung niên vỗ nhẹ lên tay cô gái khoái trá cười nói.

Cô gái trẻ tuổi đỏ hết cả khuôn mặt, nũng nịu cười nói: “Theo ý anh vậy.” Đưa mắt nhìn thấy về phía những cây đại thụ toàn thân đen nhánh, cao khoảng năm mét, nằm giữa đại sảnh tò mò hỏi:

“Tại sao lại phải trông coi những cây đại thụ đó vậy? Có ai thêm vào đây lấy chúng đâu chứ?”

Người đàn ông trung niên giật mình hoảng hốt, vội vã dùng tay bịt miệng cô gái lại, thận trọng nói: “Em thì biết gì chứ? Đừng nói năng bậy bạ, nếu như đề trưởng lão trong gia tộc nghe thấy, sẽ chôn sống em đấy.”

“Ừa?”

“Chuyện gì xảy ra vậy anh?”

Trong lúc cô gái trẻ đang dùng tay vỗ vỗ ngực, dường như bị câu nói của anh Văn hù dọa hoảng sợ, đột nhiên nhìn thấy sắc mặt của anh Văn biến sắc trầm trọng.

Anh Văn dùng tay đẩy mạnh cô gái ra xa, nhanh như chớp phóng tới trước một cây thụ ở dãy trên cùng.

Chỉ thấy, cành cây của cây thụ đột nhiên rơi rụng xuống, thân cây đen nhánh chỉ trong chốc lát đã biến thành màu than trắng.

“Cái này ... cái này ...”

“Vì sao lại như thế? Vì sao cây sinh mạng của Đoàn Nghĩa thiếu gia lại khô héo đi thế này?”

Anh Văn giương to đôi mắt ra hết cỡ, sắc mặt tái mét, toàn thân run lên cầm cập.

Cây sinh mạng!

Những cây thụ màu đen nhánh này chính là cây sinh mạng. Một trong số đó, chính là cây sinh mạng của Đoàn Nghĩa.

Cây sinh mạng trồng trọt không dễ, trong gia tộc họ Đoàn, chỉ những nhân vật có địa vị cao quý, mới có cây sinh mạng tương ứng.

Nghe nói, khi cây sinh mạng còn trong giai đoạn nảy mầm, phải dùng máu tươi người sử dụng tưới vào một lần, sau đó sẽ có thể kết nối với linh hồn của người sử dụng.

Là con trai ruột của tộc trưởng nhà họ Đoàn, Đoàn Nghĩa tất nhiên là có cây sinh mạng tương ứng với hắn rồi.

Lúc này nhìn thấy cây sinh mạng của Đoàn Nghĩa khô héo với tốc độ chóng mặt, không cần hỏi, cũng đủ biết số phận của hắn như thế nào rồi.

Anh Văn, là một trong những người phụ trách trông coi cây sinh mạng của nhà họ Đoàn, hắn không cần phải là gì, mỗi ngày chỉ cần trông coi sáu canh giờ ở tòa tháp này, sẽ nhận được tài nguyên tu luyện dồi dào.

Anh Văn đã trông coi cây sinh mạng gần mười năm trời, chưa từng xảy ra tình trạng cây sinh mạng bị khô héo.

Lúc này nhìn thấy cảnh đó, không kềm được toát mồ hôi lạnh, trong lòng kinh hãi vô cùng.

“Anh Văn ... Anh làm em đau kìa ~!!” Cô gái trẻ không biết chuyện gì xảy ra, cô ta xoa nhẹ chỗ vừa bị anh Văn xô mạnh vào, nũng nịu nói.

“Xéo ~~~~~!!” anh Văn phản nộ quát lớn một tiếng, không thèm quan tâm tới sắc mặt khó coi của cô gái, cơ thể tựa như con gió lốc phóng ra khỏi tòa tháp.

“Cái gì ~~~~~!! Ngươi nói cái gì ~~~~~!!”

Tại tòa trang viên dành riêng cho tộc trưởng, một đàn ông trung niên ăn mặc nho nhã tóm lấy cổ áo của anh Văn, lúc này khuôn mặt của người đó không nho nhã phong thái chút nào, ngược lại như con sư tử bị thương, phản nộ quát thẳng vào mặt của anh Văn.

“Dạ ... dạ Thưa tộc trưởng Cây sinh mạng của Nghĩa ... Nghĩa thiếu gia đã”

Anh Văn đã sợ tới nỗi run lên cầm cập, nói không nên lời.

Bị tóm chặt lấy cổ áo, chỉ cảm thấy khó thở vô cùng, sắc mặt tím tái như có thể tắt thở bất kỳ lúc nào.

“Vô dụng, Nghĩa nhi đã chết, vậy sao ngươi chưa chết chứ ~~~~~!!”

Người đàn ông trung niên không kềm chế được cơn phản nộ tột cùng của mình, một chương vỡ thẳng vào đầu của anh Văn, đầu của hắn lập tức bị nổ tung ra như quả dưa bị dùng gậy đập mạnh vào.

Nếu như Dương Kiệt có mặt ở đây, chắc chắn sẽ cùng người đàn ông trung niên này kết giao thành tri kỷ vì có cùng chung một sở thích cho mà xem.

Người đàn ông trung niên này không ai khác chính là tộc chủ của gia tộc nhà họ Đoàn, cha ruột của Đoàn Nghĩa, cao thủ nguyên thần tầng thứ 3, người đời xưng là “Thiết Chi vô địch” Đoàn Chánh hùng.

“Biệt đội Hắc Ảnh ~~~!!” Đoàn Chánh Hùng vút quả xác của anh Văn sang một bên, hướng về phía không khí gào thét một tiếng.

Roẹt ~~~~!!

Một bóng người không biết bằng cách nào đột nhiên xuất hiện ngay giữa đại sảnh, quỳ một chân xuống thi lễ: “Gia chủ!”

“Đi, mau dẫn theo đội một đi tới bí cảnh mới mở của Bắc Minh Tông, thu gom di thể của Nghĩa nhi mang về đây cho ta, đồng thời điều tra ra hung thủ đã dám cả gan sát hại con trai yêu của ta, bắt sống tên trộm đánh đó về đây cho ta, ta sẽ cắt từng miếng da, xẻo từng miếng thịt của nó trước bàn thờ của Nghĩa nhi, đồng thời rút linh hồn của nó ra tinh luyện tám, tám, chín mươi một ngày, để tên trộm đánh đó không có cơ hội siêu thoát ~~~~~!!”

Đoàn Chánh Hùng phẫn nộ ra lệnh, đôi mắt tràn đầy sát khí, không khí trong đại sảnh đột nhiên hạ thấp tới mức đáng sợ.

“Xin tuân lệnh ~~~!!” Bóng người quỳ ở giữa đại sảnh sau khi nhận được mệnh lệnh, cơ thể đột nhiên mờ dần đi, chỉ trong chốc lát đã tan biến trong không khí, tựa như chưa từng xuất hiện qua vậy.

Biệt đội hắc ảnh là đội quân được đào tạo bí mật của nhà họ Đoàn, thành viên trong đội toàn là những cao thủ từ chân nguyên tầng thứ 5 trở lên, cá biệt đội trưởng của từng đội đều là những cao thủ tông sư tầng thứ 1 trở lên.

Tất cả đều là những tử sĩ không có tình cảm, được nhà họ Đoàn thu nhận những đứa trẻ mồ côi về nuôi dưỡng đào tạo nên người, chỉ trung thành tuyệt đối với tộc chủ nhà họ Đoàn, ngoài tộc chủ gia tộc ra, cho dù là thái thượng trưởng lão cũng không có quyền điều khiển, địa vị cao quý, thực lực đáng sợ, vì hoàn thành nhiệm vụ, có thể hy sinh tính mạng của mình mà không chút do dự.

“Quản gia, gián gia đâu ~~~!!” Câu gào thét của Đoàn Chánh Hùng vừa dứt, một người đàn ông có râu tóc bạc phơ từ bên ngoài hấp tấp chạy vào, quỳ xuống thi lễ với lão.

“Dọn dẹp xác tên vô dụng này đi cho khuất mắt ta, chém thành thịt băm vớt đi cho chó ăn. Ngoài ra, gia đình của hai tên hộ vệ vô dụng đã phụ trách bảo vệ Nghĩa nhi, không cần thiết phải tồn tại trên đời này nữa.”

Đoàn Chánh Hùng về mặt lạnh lùng ra lệnh.

“Xin tuân lệnh!”

Quản gia vội vã thu dọn xác chết của anh Văn, tuân theo lời Đoàn Chánh Hùng mang theo chém thành thịt băm vớt cho chó ăn.

Đồng thời cho người ra tay tàn sát gia đình của hai tên phụ trách bảo vệ Đoàn Nghĩa.

“Ôi, Nghĩa nhi, Nghĩa nhi, con của ta ~~~~~!!” Tiếng gào thét đầy căm phẫn của Đoàn Chánh Hùng vang dội khắp tòa nhà, khiến người trong nhà ai nấy đều gà bay chó chạy, thấp thỏm không yên.

Lo sợ tộc chủ giận cá chém thớt, không biết vì lý do gì mà bị giết.

Thủ phạm gây ra nỗi ám ảnh kinh hoàng của nhà họ Triệu lúc này đang theo chân Phong ca của mình càn quét ma thú trong khu rừng hoang ngút ngàn.

Hoàn toàn không biết rằng một mối nguy hiểm cửu tử nhất sinh đang ập vào đầu mình, lúc này đang phấn khích đứng sang một bên chiêm ngưỡng phong thái uy dũng của Phong ca khi giao chiến với một con ma thú cấp 4 sơ cấp.

“Hàn Long Hữu Hối ~~~!!” Nột con rồng dạng khí màu vàng kim dài gần mười trượng từ trong lòng bàn tay của Kiều Phong phun bắn ra, lao thẳng về phía một con ma thú đầu hổ, thân trâu, chân ngựa cao gần năm mét đang gào thét dữ dội vì giận dữ.

Gần mấy ngàn năm trở thành bá chủ khu vực, Kỳ Lân Hồ sống trong lãnh thổ của mình mà không một con ma thú cùng cấp nào dám tiến tới gần quấy phá, lâu lâu lại chạy tới khu vực vòng ngoài giễu cợt nê đùa những con môi do mình giam nuôi, đợi tới khi chơi chán rồi sẽ biến chúng thành món điểm tâm của mình, cuộc sống mới an nhàn tự tại làm sao.

Hôm nay, một ngày đẹp trời gió bình sóng lặng, Kỳ Lân Hồ từ trong hang ổ bước ra đi tuần tra lãnh thổ của mình, nhân tiện làm một bữa ăn ngon miệng rồi quay trở về hang ngủ tiếp.

Ai ngờ đi chưa được bao xa, phát hiện hai chiếc bóng nhỏ bé từ đâu đó xuất hiện, đang ra tay tàn sát những con môi giam nuôi của mình, tất nhiên là không thể nhắm mắt bỏ qua rồi.

Đặc biệt khi phát hiện hai chiếc bóng đó chính là loài người, càng khiến nó phấn khích tột cùng.

Loài người! Đã hơn mấy ngàn năm rồi, không biết vì sao không còn nhìn thấy bóng dáng của loài người đi vào khu rừng này nữa, những đối với một con ma thú đã từng thưởng thức qua thịt người như Kỳ Lân Hồ, thứ mùi vị thơm ngon tươi sống, mềm mại dẻo dai đó nó vẫn còn nhớ như in, một ấn tượng sâu đậm mà suốt đời không thể nào quên được, mỗi lần nhớ tới đều nước miếng chảy đầm lia.

Lúc này nhìn thấy hai con mồi ngon trước mắt, tất nhiên là không thể bỏ qua rồi, một phần vì muốn giữ gìn trật tự khu vực của mình, một phần vì muốn tóm gọn hai con mồi mang về hang ổ để từ từ thưởng thức, vì không phải lúc nào cũng có cơ hội ngàn năm hiếm gặp như thế này.

Gào ~~~~!!

Gào lên một tiếng đầy phấn khích, cơ thể khổng lồ của nó nhanh như một tia chớp, trực tiếp lao thẳng về phía con mồi lớn tuổi đang ra tay tàn sát những con mồi nhỏ của mình, miệng đầy mùi tanh hôi há to ra, chuẩn bị tập thẳng vào đầu của con mồi.

“Thần Long Bã Vĩ ~~~~!!” Ai ngờ con mồi có dáng vẻ yếu ớt đó tựa như mọc mắt phía sau, thậm chí không thèm quay người lại, cơ thể đột nhiên nửa ngã về phía sau, tay phải tạo thành chướng ải thẳng về phía mình.

Chỉ thấy một cái đuôi rồng màu vàng kim xuất hiện, trực tiếp quét thẳng vào đầu của con Kỳ Lân Hồ đang định đánh lén, hứng trọn cái đuôi rồng vào đầu, cơ thể khổng lồ của nó trực tiếp bị quét bay ra xa, tông ngã năm, sáu cây đại thụ mới té ngã xuống đất, đầu óc choáng váng, phải qua một hồi lâu mới định thần trở lại.

Vừa mới kịp đứng dậy gào lên một tiếng đầy giận dữ, ai ngờ con mồi dáng vẻ yếu đuối đó lần nữa tay phải tung ra, một con rồng dạng khí màu vàng kim dài gần mười trượng phóng thẳng tới, thứ khí thể áp đảo đáng sợ đó khiến Kỳ Lân Hồ vừa phẫn nộ vừa sợ hãi, há to miệng ra, một luồng lửa trên chục ngàn lộ phun bắn ra, bắn thẳng về phía con rồng dạng khí đang lao tới.

Bùm ~~~~~!!

Con rồng dạng khí và luồng lửa va đập vào nhau, tạo lên âm thanh vang dội cả khu vực, mặt đất ở gần đó lập tức thấp cháy thành biển lửa.

luồng lửa biến mất, nhưng con rồng dạng khí vẫn tiếp tục lao thẳng về phía Kỳ Lân Hồ, nó giật mình hoảng sợ, không ngờ mình hoàn toàn không phải là đối thủ của con mồi có dáng vẻ yếu ớt kia.

Gào ~~~~~!!

Nó gào lên một tiếng đầy bất cam và sợ hãi.

Sỉ nhục, tuyệt đối là một sỉ nhục đối với một bá chủ một phương như Kỳ Lân Hồ.

ai ngờ trời đẹp đi tuần tra săn mồi, tưởng rằng gặp phải mồi thơm, ai ngờ lại là khúc xương khó ngậm như thế này chứ?

Từ chi nhún mạnh xuống đất, cơ thể khổng lồ tung nhảy lên không trung, né qua con rồng dạng khí đang hùng hổ lao tới trong gang tấc.

Nó thậm chí cảm nhận thấy mát lạnh và đau rát ở phần bụng khi con rồng dạng khí bay xuróc qua.

Con Kỳ Lân Hồ còn chưa kịp vui mừng khi thoát nạn trong gang tấc, đột nhiên nghe thấy tiếng hét ở phía xa vang lên: “Phi Long Tại Thiên ~~~~!!”

Chỉ thấy Kiều Phong tung người lên không trung, tay phải tạo thành chướng ải ra phía trước, cơ thể tạo thành tư thế như một mũi khoan, toàn thân được bao bọc bởi khí màu vàng kim, tựa như hóa thân thành một con rồng thần thực thụ, phóng thẳng về phía con Kỳ Lân Hồ.

Gào ~~~~~!!

Một thứ tựa như sóng siêu âm từ trong miệng Kỳ Lân Hồ phát ra, đó chính là tuyệt kỹ thần thông của Kỳ Lân Hồ, Kỳ Lân Hống ~~~!!

Thứ sóng siêu âm vô hình đó không tài nào chống đỡ, Kiều Phong chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng, cơ thể không tự chủ chừng lại trên không trung.

Kỳ Lân Hồ tất nhiên là không thể bỏ qua cơ hội phản công này rồi, chiếc đuôi thô to bằng cơ thể của một người đàn ông trưởng thành vẩy quét về phía Kiều Phong.

“Kiến Long Tại Địa ~~~~!!” Kiều Phong nhanh chóng từ trong cơn choáng váng định thần trở lại, nhìn thấy chiếc đuôi của Kỳ Lân Hồ quét tới, lập tức thu lại thể đánh trước kia, thay đổi bằng chiêu thức phòng thủ mạnh nhất trong giáng long thập bát chưởng, Kiến Long Tại Địa!

Từ trong cơ thể của Kiều Phong lập tức phóng thích ra một con rồng màu vàng kim bao bọc lấy cơ thể, chiếc đuôi của Kỳ Lân Hồ quét thẳng vào thân rồng, cả hai đều bị đẩy lùi về phía sau.

Kiều Phong tiếp đất không ngừng bước lùi về phía sau vài chục bước mới ngừng hẳn, nhưng trên người không có tí vết thương nào cả.

Hai tay bắt chéo lại trước ngực, sau đó tung chướng về phía mặt đất: “Chấn Kinh Bát Lý ~~~~!!”

Một con rồng dạng khí cuộn tròn hình ốc xoắn tựa như một chiếc vòng kim cô bắn thẳng về phía Kỳ Lân Hồ.

Tốc độ quá nhanh không thể né tránh, Kỳ Lân Hồ gào thét một tiếng, chỉ phải trước vung lên vũ thẳng vào con rồng cuộn tròn đang bắn tới.

Rầm ~~~~~!!

Gào ~~~~~!!

Chỉ phải chạm vào con rồng dạng khí lập tức bị vỡ tung ra, máu me lẫn lộn với da thịt xương cốt tung bắn khắp nơi, Kỳ Lâm Hồ gào lên một tiếng đầy đau khổ, cái đầu húng tròn con rồng ốc xoắn trực tiếp bị đánh bay ra xa, cái đầu hồ đã gần như bẹp dúm, nằm ngã trên mặt đất rên rĩ thờ ra nhiều, hít vào ít.

Hoàn toàn không phải đối thủ!

Cũng phải thôi, Kiều Phong đã là một tông sư tầng thứ 9, còn con Kỳ Lâm Hỏa này cao lắm chỉ tương đương với tông sư tầng thứ 3, sao mà đánh lại Kiều Phong chứ, không bị kết liễu ngay từ đầu đã là khá lắm rồi.

“Phong ca, để đệ hốt cú chót ~~~~!!” Trong lúc Kiều Phong chuẩn bị lao tới kết liễu con Kỳ Lâm Hồ, Dương Kiệt nãy giờ đứng theo dõi ở phía xa nhận thấy thời cơ đã tới, hùng hổ vung huyền thiết chùy lao tới giành phần.

“Huyền Vũ, xuất hiện, Giới Vương Quyền X 4, Phì Lũ Bỏ Dưa Đại Pháp ~~~~!!”

Kiều Phong hiểu ý Dương Kiệt muốn gì nên đã dừng bước đứng sang một bên cảnh giác Kỳ Lâm Hồ phản kháng trong tuyệt vọng, Dương Kiệt phải bộc lộ hết toàn bộ thực lực của mình vì sợ rằng không đủ sức kết liễu con ma thú tông sư tầng thứ 3.

Bóp ~~~~~!!

Gào ~~~~~!!

Huyền thiết chùy đập vào đầu Kỳ Lâm Hồ, Dương Kiệt có cảm giác như đập vào bức tường thép kiên cố, suýt chút nữa không vững vũ khí trong tay.

Kỳ Lâm Hồ gào lên một tiếng đầy đau đớn, căm phẫn.

Đường đường một ma thú cấp 4, bá chủ một phương, không ngờ có ngày lại bị một con kiến yếu ớt dùng vũ khí đập vào đầu, sỉ nhục, tuyệt đối là một sỉ nhục không thể tha thứ được.

Nhưng lúc này nó đã bị trọng thương trầm trọng, hoàn toàn không đủ sức phản kháng, chỉ còn cách nằm yên húng tròn những cú bổ trời giáng của Dương Kiệt mà thôi.

Đúng là hồ xuống đồng bằng bị chó hiếp!

Bóp ~~~~~!! Bóp ~~~~~!! Bóp ~~~~~!! Bóp ~~~~~!! Bóp ~~~~~!!.....

Gào ~~~~~!! Gào ~~~~~!!.....

Dương Kiệt tựa như cỗ máy đập trứng tự động, huyền thiết chùy vung lên đập xuống một cách không ngừng nghỉ, Kỳ Lâm Hồ hận không thể chết ngay tức khắc, đỡ phải tiếp tục hứng chịu những cú bổ đau thấu linh hồn như thế này.

Bóp ~~~!!

Bạch ~~~~~!!

Gào ~~~~~!!

Sau gần hai phút bổ liên tục vào đầu, cuối cùng đã có thể phá vỡ sức phòng thủ của Kỳ Lâm Hồ, nó chỉ kịp gào lên tiếng hét đầy tuyệt vọng, bắt cam, đầu bị vỡ tung ra như bong bóng bị vỡ, kết thúc con đau kéo dài.

“Dinh dong, bạn giết được một ma thú cấp 4 sơ cấp tương đương với tông sư tầng thứ 3, nhận được 1500000 điểm kinh nghiệm”

“Dinh dong, do bạn lần đầu tiên giết quái vượt trên 10 cấp, nhận được phần thưởng: thẻ bài chiêu mộ X 1, bùa thăng cấp vũ khí X 1, cơ hội quay số X 1. xin chúc mừng”

“Quay số? Lại là quay số?? Ta hận quay số ~~~~!!” Nhìn thấy phần thưởng sau khi giết quái trên 16 cấp đối với mình, thẻ bài chiêu mộ và bùa thăng cấp vũ khí thì không có gì phải phàn nàn rồi, đều là những thứ vô cùng hữu dụng.

Nhưng cái cơ hội quay số khôn khiếp đó, làm Dương Kiệt nhớ lại bịch băng vệ sinh Kotex vẫn còn nằm trong căn khôn tháp của mình.

Cơ hội quay số bỏ qua một bên, cầm tấm thẻ bài chiêu mộ lên xem, phát hiện trên tấm thẻ có in hình một cô gái trẻ chạc tuổi 16, trẻ trung, dễ thương nhí nhảnh, đặc biệt là đôi mắt to sáng tràn đầy linh khí, đôi mắt có hồn như biết nói chuyện, khuôn mặt hao hao giống diễn viên Hồng Kông Chu Ân, tuy chỉ là hình ảnh, nhưng nhân vật trong tấm thẻ bài toàn thân trên dưới đều bộc lộ khí chất một cô gái trẻ trung hồn nhiên hoạt bát, thông minh lanh lợi.

Không còn nghi ngờ gì nữa, đó chính là tạo hình của Hoàng Dung trong phim Anh hùng Xà Điều do Chu Ân thủ vai đây mà.

Họ tên: Hoàng Dung (tiểu đồng tà)

Lv: 30 (tương đương với chân nguyên cấp 10)

điểm kinh nghiệm thăng cấp 165772/25000000

Kỹ năng tuyệt học: Đả Cầu Bồng Pháp (thần giới trung cấp); Đạn Chi Thần Thông (thần giới trung cấp); Đan Hoa Phất Nguyệt Thủ (thiên giới trung cấp) ; Đào Hoa Lạc Anh Chương (thiên giới trung cấp); Ngọc Tiêu Kiếm Pháp (thiên giới cao cấp) ; Tiêu Dao Du (thánh giới tuyệt phẩm)

Nội công tâm pháp: Cửu Âm Chân Kinh (thần giới cao cấp).

Binh khí: Đả Cầu Bồng (thần khí sơ cấp); Nhuyễn Vị Giáp (thánh khí sơ cấp).

độ trung thành: 100.

Thời gian có thể tồn tại sau khi chiêu mộ: vĩnh viễn.

Giãn cách chiêu mộ: không có.

Dương Kiệt không kèm được kêu thót lên vì kinh ngạc.

không ngờ tám thẻ chiêu mộ lần này là một trong những nữ nhân vật chính mà Dương Kiệt yêu thích nhất trong tiểu thuyết của Kim Dung

Chỉ là sao toàn chiêu mộ nhân vật của tiểu thuyết Kim Dung không thể? Chẳng lẽ hệ thống đã ký hợp đồng với nhà văn Kim Dung rồi sao?

Mặc dù trên mạng có nhiều tranh luận về những diễn viên đã từng đóng vai Hoàng Dung hay nhất, nhưng trong mắt của Dương Kiệt, Hoàng Dung hoàn hảo nhất không ai khác chính là do diễn viên Chu Ân đóng năm 1994.

Hoạt bát, dễ thương, thông minh lanh lợi, thậm chí có chút nhỏ mọn, đánh đá và hay giận hờn, nhưng hoàn toàn phác họa ra hình ảnh của một thiếu nữ mới lớn, tràn đầy sức sống.

Nhìn vào bảng kỹ năng tuyệt học của Hoàng Dung, Dương Kiệt không kèm được chảy dãi thèm thường.

Mẹ kiếp, có tới sáu tuyệt học vô công, thấp nhất cũng là thiên giới trung cấp, mỗi một tuyệt học mang tới thể giới đều có thể trở thành tuyệt học trấn phái mà vô số người phải tranh giành bẽ đầu.

Tất nhiên, tuy Hoàng Dung sở hữu nhiều tuyệt kỹ vô công, nhưng nếu so sánh với Kiều Phong, vẫn còn kém xa một trời một vực.

Cho dù sau này có ngang bằng cấp bậc đi nữa, cũng không phải là đối thủ của Kiều Phong được.

Vì Hoàng Dung chú trọng vào chữ “bác”, còn Kiều Phong chú trọng vào chữ “tinh”.

Hai con đường này không thể nói là ai hơn ai, nhưng cái “bác” của Hoàng Dung vẫn còn rất mơ hồ, tuyệt học thì học qua nhiều đấy, nhưng tất cả chỉ là nửa vòn, chưa hoàn toàn phát huy hết uy lực của những môn tuyệt học đó, nếu thay thế bằng Hoàng Dược Sư thì lại là một chuyện khác.

Còn Kiều Phong, tuy chỉ dày công toi luyện mỗi chiêu Giáng Long Thập Bát Chương, nhưng đã được anh ta tu luyện tới cảnh giới cực đỉnh, cộng thêm khí thể hào khí xung thiên kết hợp với uy lực của chương pháp, thậm chí có thể phát huy 200 % uy lực.

Khí thể! Chính là khí thể bất chấp tất cả, không cần biết phía trước đầy rẫy chông gai hay không, nhưng vẫn vững bước tiến lên, mang theo khí thể thiên hạ vô địch, tung hoành thiên hạ, mới có thể phát huy hết uy lực của Giáng Long Thập Bát Chương.

Đó cũng là lý do vì sao đã từng biết bao nhiêu người từng luyện qua Giáng Long Thập Bát Chương, nhưng chỉ duy nhất hai người có thể phát huy thành thiên hạ đệ nhất chương pháp.

Đó chính là Kiều Phong và Quách Tĩnh.

Hoàng Dung đạt tới cảnh giới chân nguyên tầng thứ 10, và có thể vĩnh viễn tồn tại ở thế giới này, tuyệt đối là một trợ thủ đắc lực của Dương Kiệt vào thời điểm hiện tại.

Vô công của Hoàng Dung có thể không quá cao, nhưng nói về đa mưu túc trí, dùng mưu bại địch, mười Kiều Phong cũng chơi không lại một Hoàng Dung nữa là.

“Tới đây nào Chu Ân.. à không, Hoàng Dung cũng ta!!”

Dương Kiệt lập tức kích hoạt chức năng chiêu mộ của tám thẻ bài.

Tám thẻ bài vừa vượt khỏi tay Dương Kiệt đột nhiên rực sáng dữ dội, treo lơ lửng trên không trung cách nơi Dương Kiệt đang đứng khoảng năm mét, tám thẻ bài nhanh chóng biến đổi thành một cánh cửa sắt dạng khí khảm đầy hoa văn.

Kết ~~~!!

Cánh cửa sắt từ từ mở toang ra, một bóng người nhỏ nhắn xinh xắn từ phía sau cánh cửa bước ra.

Hai bím tóc xoắn xuống vai, kèm theo vẻ đẹp thanh thoát, ánh mắt tinh nghịch, cổ quái, lém lỉnh, một Hoàng Dung bằng xương bằng thịt đã hiện diện ngay trước mắt.

Trên người mặc bộ trang phục cổ trang thường xuất hiện trong phim Anh Hùng Xạ Điêu, tay cầm đá cầu bông.

không phải là Hoàng Dung thì còn lại ai nữa?

Đôi mắt long lanh to sáng như biết nói chuyện khề xoay tròn vài vòng, trên môi lộ ra nụ cười nhí nhảnh dễ thương, từ từ bước tới trước mặt Dương Kiệt, chấp tay thi lễ: “Hoàng Dung, bái kiến chủ nhân.”

“Hoàng cô nương mau mau đứng dậy, không cần phải đa lễ như vậy ~!”

Dương Kiệt run bắn người lên vì phấn khích khi nữ thần trong tim xuất hiện ngay trước mặt, bối rối đỡ lấy Hoàng Dung, hai tay chạm vào khuỷu tay của cô ta, mùi hương thoang thoang như đóa hoa sen Tây Hồ xộc thẳng vào mũi, khiến tim không kiềm được đập thình thịch.

Nhìn thấy biểu hiện lảng lảng như trên mây của Dương Kiệt, trong đôi mắt của Hoàng Dung lóe qua tinh sáng ranh ma, mỉm cười nói: “Hoàng cô nương nghe sao cảm thấy xa lạ quá à. nếu như chủ nhân không chê, hãy gọi thuộc hạ là Dung nhi nhé. còn thuộc hạ sẽ xưng hô chủ nhân là Kiệt ca ca được chứ?”

“Dung nhi, ôi, cái cách xưng hô mới thân thiện làm sao. không ngờ có ngày mình được biến thành Tinh ca ca, gọi nữ thần trong tim là Dung nhi, đã vậy còn được nữ thần xưng hô mình là Kiệt ca ca nữa chứ! nghe sao mà như muốn bay bổng trên mây thế này!”

Dương Kiệt phấn khích tới nỗi ửng đỏ cả khuôn mặt, mỡ thịt ở 2 bên má rung chuyển liên hồi.

Như một thẳng khờ ngật đầu lia lịa, miệng không ngừng: “Dung nhi ơi, Dung nhi à ~~~!!”

Hoàng Dung không kiềm được cười trước dáng vẻ “đáng yêu” của anh ta, ngay cả Kiều Phong đứng ở phía xa cũng phải lắc đầu mỉm cười.

Đừng có hiểu lầm Hoàng Dung vừa mới gặp mặt đã có tình cảm với Dương Kiệt, chẳng qua với tính cách của cô ta cứ suốt ngày phải xưng hô đôi phương bằng “chủ nhân”, bản thân bằng “thuộc hạ” cảm thấy vô cùng khó chịu, nên mới miễn cưỡng cho phép Dương Kiệt xưng hô thân mật như thế này mà thôi.

Còn nếu muốn tình cảm thực sự khăng khít hơn nữa, sau xem biểu hiện sau này của Dương Kiệt như thế nào, có chiếm được cảm tình của cô ta hay không.

Ngoài ra, khi nhân vật được triệu hồi hoàn toàn tới thế giới, khác xa với Kiều Phong còn phải quay về thế giới của mình, ngoài việc suốt đời không thể quay trở về thế giới mình nữa, mọi ký ức quá khứ trong đầu gần như bị xóa sạch, những người thân ở xung quanh sẽ không còn nhớ một ai cả, tựa như tờ giấy trắng, chỉ còn nhớ rõ tên tuổi, thân phận và người có huyết thống với mình mà thôi.

Cho nên, lúc này nếu như Quách Tĩnh xuất hiện ngay trước mặt Hoàng Dung, cô ta chẳng biết thẳng ngốc đó là ai nữa.

Đó cũng là một cơ hội dành cho Dương Kiệt, không biết anh ta có thể thay thế Quách Tĩnh chiếm được trái tim của Hoàng Dung hay không.

Hoàng Dung từ từ bước tới trước mặt chấp tay thi lễ với Kiều Phong, cười nói: “Bang chủ Cái Bang đời thứ 19, Hoàng Dung, bái kiến Kiều tiền bối.”

“Hoàng tiểu muội không cần phải đa lễ, đều từng là bang chủ Cái Bang, đều là anh em trong nhà cả.”

Kiều Phong cười phóng khoáng đáp lễ.

Mặc dù cả hai sống cách xa nhau hơn trăm mấy năm, chưa từng gặp mặt nhau. Nhưng sau khi được hệ thống triệu hồi tới thế giới này, đã được cấy thông tin của những đồng đội do Dương Kiệt triệu hồi ra vào trong não, nên biết rõ thân phận của nhau.

Từng cùng là bang chủ Cái Bang, hậu bối thi lễ với tiền bối, cũng là điều dễ hiểu.

Sau khi xã giao vài câu, Kiều Phong quay sang Dương Kiệt cười nói: “Chủ nhân, thời gian thuộc hạ tồn tại ở thế giới này sắp kết thúc, thuộc hạ phải quay về thế giới của mình đây.”

“Ừa, hết giờ rồi sao? Tiếc quá, đệ định mở tiệc chiêu đãi Phong ca và Dung nhi, ai ngờ ...” Dương Kiệt mang theo vẻ tiếc nuối than thở nói.

“Chủ nhân không cần phải nuối tiếc làm gì, lần sau có cơ hội chúng ta sẽ cùng cạn chén, không say không về.” Kiều Phong có chút cảm động với vẻ tiếc nuối khi biết mình sắp rời khỏi của Dương Kiệt, hào phóng cười nói: “Chỉ cần chủ nhân nhanh chóng tiến bộ, đợi tới khi thực lực ngang ngửa với thuộc hạ, thì thuộc hạ có thể vĩnh viễn tồn tại ở thế giới này thôi. Lẽ ra thuộc hạ còn lo lắng cho an toàn của chủ nhân, nhưng giờ Hoàng tiểu muội đã tới đây, sự an toàn của chủ nhân đã được đảm bảo, thuộc hạ cũng không cần quá lo lắng nữa. Hy vọng lần sau khi gặp lại, chủ nhân đã trở thành một kẻ mạnh thực

thụ.”

lại quay sang Hoàng Dung dặn dò: “Hoàng tiểu muội, mọi sự trông chờ vào muội nhé.”

“Kiều tiên bối hãy yên tâm, đó là trách nhiệm và sứ mệnh của muội, muội sẽ hết lòng giúp đỡ cho Kiệt ca ca.” Hoàng Dung mỉm cười chấp tay nói.

“hahahaha, thanh sơn bắt cải, lục thủy trường lưu, hẹn ngày gặp lại ~~!!” Kiều Phong cười lớn, sau đó quay người phóng thẳng vào cánh cửa sắt dạng khí đang chờ sẵn, khuất đi sau cánh cửa đó.

“Kiều tiên bối quả không hổ danh là một trong những bang chủ truyền kỳ trong lịch sử Cái Bang, thứ hào khí xung thiên đó, thiên hạ khó ai sánh bằng.”

Hoàng Dung không kèm được cảm thán nói.

“Điều đó không cần phải bàn cãi, ở thế giới của ta ai cũng công nhận điều đó mà. Hi hi, Dung nhi à, để chào mừng muội tới thế giới, ít nhất phải trao cho cái ôm hôn thân thiết mới phải đạo chứ.”

Dương Kiệt mang theo vẻ mặt như anh Trư nước miếng chảy đầm lã khoái trá cười nói.

Hoàng Dung ửng đỏ hết khuôn mặt, bểu môì nói: “Hồng thềm ~~!!” Vội vã thi triển Tiêu Dao Du né qua cái ôm hôn của Dương Kiệt, cười khặc khặc bỏ chạy về phía trước.

“Ái, đừng chạy, chờ ta với, ta chỉ muốn thể hiện sự nhiệt tình của mình thôi mà. Này này, đừng để ta tóm được, ta sẽ kéo nàng xuống võ mông vì cái tội không nghe lời.”

“hí hí, bắt được muội đi rồi tính ~~!!”

Tiếng cười đùa của đôi bạn trẻ vang dội cả khu rừng.

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Hắc Lân Bích Thủy Mãng Xà

Mấy ngày tiếp theo sau đó, Dương Kiệt cùng Hoàng Dung tiếp tục hành trình thám hiểm trong khu rừng, hái hái hoa, bắt bắt bướm, ung dung tự tại vô cùng.

Tình cảm giữa Dương Kiệt và Hoàng Dung cũng tiến triển thần tốc, tuy chưa tới mức ôm hôn, nhưng nắm nắm tay, nhéo nhéo mũi, những cử chỉ thân mật đó đã không còn là vấn đề nữa rồi.

Đối với một người thiếu thốn tình cảm từ nhỏ do mồ côi mẹ, chỉ cần đối xử thật tốt, thật chân thành như Quách Tĩnh từng làm với cô ta, sẽ vô cùng dễ dàng chiếm được tình cảm của Hoàng Dung.

Là một người ở thời hiện đại, biết rõ những gì Hoàng Dung mong muốn, tất nhiên là không quá khó và phạm sai lầm rồi.

Sáng đi săn giết ma thú, hái linh thảo linh quả, tối tới lại có cơ hội thưởng thức những món thịt nướng ma thú do chính Hoàng Dung tự tay làm, sắc, hương, vị đầy đủ, ngon tới nỗi muốn nuốt luôn chiếc lưỡi, quả không hổ danh là “đệ nhất đầu bếp” trong tiểu thuyết Kim Dung, đúng là danh bất hư truyền.

Mấy ngày qua trên đường thám hiểm đã gặp qua không ít người của các quân đoàn đánh thuê hoặc người của gia tộc đi vào trong này.

Từ trong miệng họ nắm rõ thông tin bí cảnh này chỉ duy nhất một lối vào, hoàn toàn không có lối ra gì cả, chỉ là mỗi người chỉ có thể tồn tại ở thế giới nửa tháng, nửa tháng sau bí cảnh sẽ tự động tổng khứ người đã hết thời hạn ở lại ra khỏi bí cảnh, nên hoàn toàn không cần thiết phải lo lắng gì cả.

Đây chỉ là một bí cảnh thí luyện bình thường, không phải bí cảnh truyền thừa như ngũ đại tông phái đang chuẩn bị tiến hành sau khi kết thúc đại hội tỷ võ hằng năm.

Nên không thể thu hút những kẻ mạnh thực thụ đi vào đây, chỉ là những quân đoàn đánh thuê và con cháu của các gia tộc đi vào đây thám hiểm để kiếm chác được chút ít linh thảo linh quả đem ra ngoài bán mà thôi.

Đi hết mấy ngày trời, khắp nơi chỉ toàn là những con ma thú cấp 2, lâu lâu mới nhìn thấy một con ma thú cấp 3.

Trường hợp như Kỳ Lân Hồ thuộc dạng hiếm gặp, phải nói là Dương Kiệt quá may mắn mới săn giết được một con ma thú cấp 4.

Cũng phải thôi, vì bí cảnh này chỉ là bí cảnh thí luyện dành cho đệ tử Bắc Minh Tông năm xưa, vì tính mạng của đệ tử, sao có thể tồn tại những con ma thú cao cấp được chứ?

Kỳ Lân Hồ có thể tiến hóa thành ma thú cấp 4, chủ yếu là bí cảnh này đã bị Bắc Minh Tông bỏ phế mấy ngàn năm, sinh sống ở nơi linh khí dồi dào mấy ngàn năm, cho dù là một con heo cũng có thể thành tinh rồi.

Nhưng trường hợp đó cũng không nhiều, vì nhiều con ma thú chưa kịp tiến hóa đã trở thành mồi ngon cho những con ma thú cấp cao hơn, chỉ cá biệt vài con có thể tiến hóa lớn mạnh hơn mà thôi.

“Ha ha, không ngờ hôm nay lại may mắn như vậy, Dung nhi nhìn kia, đó chính là Cửu Tinh Linh Chi đây ~~~!!”

Dương Kiệt đang cùng Hoàng Dung đi dạo khắp nơi để thu lượm linh thảo, ngay ngờ vừa đi tới gần một cái hồ có bán kính rộng gần cả ngàn mét vuông ở trung tâm khu rừng, phát hiện một vật thể mọc sát ngay bờ hồ, nhận ra vật thể đó là gì, lập tức phản kích hô hoán lên.

Cửu Tinh Linh Chi. Chín chiếc lá tựa như ngọc thạch từ dưới nước nhô lên, mỗi lá dài một thước, hình dạng cửu tinh linh chi càng phát triển càng giống như con người, đôi khi trưởng thành giống cơ thể con người thì sẽ chín muồi, có thể hái xuống sử dụng.

khi luyện thành đan dược, có tác dụng tẩy tủy dịch kinh đột phá thăng cấp cũng không thành vấn đề, ngay cả một tông sư cũng không thể cảm lòng nổi.

lúc này Cửu Tinh Linh Chi đã gần như chín muồi, thân hình giống hệt như một con người, chỉ cần thêm một thời gian ngắn nữa là có thể thu hoạch.

Dương Kiệt không ngờ mình lại may mắn như thế này, chỉ cần thu hoạch được Cửu Tinh Linh Chi, sẽ có giá trị bằng tất cả những gì mình thu hoạch được nhiều ngày nay, thậm chí còn có giá trị hơn nữa.

Tất nhiên, Dương Kiệt không dám trực tiếp lao tới thu lượm, vì những thiên tài địa bảo như thế này, thông thường bên cạnh đều có ma thú cao cấp canh giữ, chỉ là lúc này liếc nhìn xung quanh, không thấy bóng dáng của ma thú nào cả.

Lại nhìn xuống dưới hồ, chắc là con ma thú đang ẩn nấp dưới đó, nếu như có ai đó dám tiến tới gần, chắc chắn nó sẽ trồi lên dứt điểm kẻ dám phỗng tay trên nó ngay lập tức.

Nếu như chỉ là ma thú cấp 3, Dương Kiệt không cần phải lo lắng vì bên cạnh đã có Hoàng Dung, một chân nguyên tầng thứ 10, cộng thêm tuyệt học võ công lợi hại, ngay cả một tông sư tầng thứ 1 cũng không phải là đối thủ.

Sợ chỉ sợ rằng con ma thú dưới nước là con ma thú cấp 4 như Kỳ Lân hồ đã gặp trước kia, thậm chí còn đáng sợ hơn nữa.

“Làm sao để tiếp cận Cửu Tinh Linh Chi an toàn đây?”

Dương Kiệt không dám liều lĩnh, nhưng nhất thời nghĩ không ra kế sách, lại bất cam nếu như quay đầu rời khỏi, đành quay sang hỏi Hoàng Dung.

Đôi mắt to tròn của Hoàng Dung xoay vòng vài cái, trên môi lộ ra nụ cười bí ẩn, cười nói: “Kiệt ca ca hãy đi săn một con ma thú cấp thấp về đây, muội sẽ có cách giúp ca ca lấy được Cửu Tinh Linh Chi. Nhưng nhớ kỹ, phải bắt sống, cho dù bị thương cũng được. Tốt nhất là những con ma thú không quá to như thỏ, linh miêu hay chó gì đó.”

“Ý của muội là” Nghe xong yêu cầu của Hoàng Dung, trong đầu Dương Kiệt lóe qua một suy nghĩ, lập tức hiểu rõ cô ta muốn làm gì, phản kích cười nói: “Được, được, quá nham hiểm, ta thích thế đấy, hi hi.”

“Xi, cái gì mà nham hiểm. Mưu trí, cái này gọi là mưu trí, Kiệt ca ca còn dám nói nham hiểm nữa muội sẽ không giúp ca ca nữa đâu.” Hoàng Dung giả vờ lộ ra vẻ giận hờn, quay đầu sang một bên không thêm nói chuyện với Dương Kiệt nữa.

“Lỡ miệng, tuyệt đối là lỡ miệng. Ý của ta là muội đa mưu túc trí, vận mưu như thần, ngay cả Gia Cát Lượng tái sinh cũng không bằng. Dung nhi của ta là số dách, sự ngưỡng mộ của ta đối với Dung nhi tựa như sóng nước ngủi ngủi, liên miên không ngớt, tựa như!”

Dương Kiệt mặt không đỏ, thờ không gấp không ngừng buông lời nịnh hót để xoa đi cơn giận hờn của Hoàng Dung.

Hoàng Dung không kềm được bật cười khúc khích với những câu nịnh của Dương Kiệt, đuổi khéo anh ta đi săn bắt ma thú nhỏ mang về.

Không bao lâu sau, Dương Kiệt đã mang về một con ma thú cấp 2 sơ cấp Xích Diện thỏ, thân hình to bằng một con chó nhà, khuôn mặt phủ đầy lớp lông màu đỏ rực như lửa, nhưng thân thể là lớp lông màu trắng như tuyết, vô cùng khô hải, lúc này bị tóm lấy đôi tay nhưng không ngừng vùng vẫy cào cấu hồng thoát khỏi bàn tay của Dương Kiệt.

“Đây, vẫn còn sống, thơm ngon béo bở, Dung nhi định dùng nó làm mồi để dụ con ma thú ở dưới hồ lộ diện phải không?”

Dương Kiệt giơ con Xích Diện thỏ tới trước mặt Hoàng Dung.

Con Xích Diện thỏ dường như nghe hiểu lời nói của Dương Kiệt, càng vùng vẫy chống cự dữ dội hơn nữa, đặc biệt là đôi mắt của nó dán chặt vào cái hồ ở phía xa, toàn thân run lên cầm cập.

“Còn hơn thế nữa, Kiệt ca ca còn nhớ độc bồ đề mà mình hái trộm hôm trước không?” Trong đôi mắt của Hoàng Dung lóe qua tia sáng tinh khôn, cười

nói.

“À há, ta hiểu rồi, ý của Dung nhi là cho con Xích Diện thỏ này phục dụng Độc Bò Đề, sau đó ném tới gần sát bờ hồ để con ma thú ẩn núp dưới hồ nuốt trọn con mồi, độc tố của độc bò đề sẽ từ con Xích Diện thỏ truyền thẳng tới con ma thú đã nuốt nó, đúng không?”

Dương Kiệt chợt hiểu ra vấn đề.

Độc Bò Đề, là một loại cây trái giống như trái nho, có độc tính cực cao, chỉ cần một lượng nhỏ đã có thể làm tê liệt một tông sư cao cấp, nếu độc tố đủ lượng, thậm chí có thể lấy mạng đối phương.

Đó là độc thảo mà Dương Kiệt và Hoàng Dung đã thu lượm được trên đường mấy hôm trước, ngoại trừ là thuốc cực độc, nhưng nếu rơi vào tay của những luyện đan sư, chỉ cần có đủ linh thảo trung hòa độc tố của nó, có thể dùng để luyện chế thành những viên thánh dược giải độc cực tốt.

Từ trong nhón càn khôn đã vỡ vết được trên tay Đoàn Nghĩa để thay thế túi càn khôn trước đó của mình lấy ra một trái như trái nho màu đỏ đen, há to miệng con Xích Diện thỏ ra, nhét viên Độc Bò Đề vào miệng nó để nó nuốt vào cổ họng.

Chỉ thấy con Xích Diện thỏ sau khi nuốt xong viên Độc Bò Đề, cơ thể của nó vùng vẫy dữ dội, dần dần tựa như bị trút hết sức lực trong cơ thể, toàn thân co giật liên hồi.

Xem ra lực thuốc đã phát huy tác dụng.

Không chút do dự, vội vã dốc hết sức ném con Xích Diện thỏ về phía bờ hồ, cách nơi Cửu Tinh Linh Chi không quá xa, còn bản thân và Hoàng Dung vẫn tiếp tục ẩn núp ở bụi cây cách bờ hồ khoảng vài trăm mét, kiên nhẫn theo dõi con cá cắn câu.

1 phút, 2 phút, 5 phút ... 10 phút ... 20 phút trôi qua.

Vẫn không thấy mặt hồ có động tĩnh gì cả, còn con Xích Diện thỏ đã tắt thở bởi độc tố cực độc của Độc Bò Đề rồi.

“Không ổn rồi, xem ra con ma thú dưới hồ có trí tuệ không nhỏ, biết rõ con Xích Diện thỏ kia chính là mồi nhử nên không thèm trồi lên dùng bữa.”

Nhìn thấy phía xa vẫn gió bình sóng lặng không có động tĩnh gì cả, Dương Kiệt lập tức hiểu rõ kế hoạch như mồi đã thất bại.

Dương Kiệt có chút đau đầu, không biết rõ ma thú dưới hồ là gì, không dám mạo hiểm đi hái trộm Cửu Tinh Linh Chi, ai mà biết được con ma thú dưới đó cấp 4 hay cấp 5 chứ, nếu như là cấp 5, ngay cả Phong ca có mặt ở đây cũng chưa chắc làm gì được đó, thậm chí nguy hiểm tới tính mạng nữa là.

Dương Kiệt không phải không nghĩ qua tể càn khôn thấp lên lên áp sát Cửu Tinh Linh Chi để hút nó vào trong tháp, nhưng nhanh chóng bị Hoàng Dung phủ nhận, Cửu Tinh Linh Chi quý báu như mạng sống của con ma thú, chắc chắn lúc này luôn cảnh giác canh chừng, nếu như phát hiện vật thể lạ áp sát, chắc chắn sẽ trồi lên tấn công, không những không được gì mà có thể mất luôn cả càn khôn tháp.

Vì càn khôn tháp lúc này chỉ là pháp bảo sơ cấp, gặp phải con ma thú cấp 4 chỉ cần hít hơi một cái đã có thể phá nát tòa tháp đó ra mất tiêu rồi.

Đôi mắt của Hoàng Dung xoay tròn, đột nhiên bật cười nói: “Muội đã nghĩ ra cách ép buộc con ma thú dưới hồ phải nuốt con mồi rồi, Kiệt ca ca hãy đi bắt thêm một con ma thú cấp thấp mới về đây cho muội nhé.”

“Thật sao?” Dương Kiệt tỏ vẻ nghi ngờ.

“Thật mà, ca ca cứ đi tìm một con ma thú cấp nhỏ về đi cho muội nhanh đi.” Hoàng Dung hồi thúc.

Mặc dù trong lòng nghi ngờ, nhưng bề ngoài vẫn tỏ ra tin tưởng tuyệt đối Hoàng Dung, nên nhanh chóng chạy đi săn một con ma thú mới.

Chỉ trong chốc lát, trên tay lại có thêm một con Thanh Phong Lang đang đi lang thang săn mồi gần đó, bị Dương Kiệt bắt ngờ xuất hiện đập một cú vào đầu, hai mắt trợn ngược ngất xỉu tại chỗ.

Hoàng Dung vội vã giải thích: “Lúc này con ma thú dưới hồ không trồi lên đón mồi vì nghi ngờ rằng một con ma thú bất ngờ từ đâu đó xuất hiện nằm hiên ngang giữa đường, chắc chắn là âm mưu của ai đó muốn nhử nó lên.”

Nhưng nếu như có một con ma thú khác tiếp cận áp sát tới Cửu Tinh Linh Chi, Kiệt ca ca nghĩ con ma thú dưới hồ sẽ như thế nào?” Nói tới đây, trong đôi mắt Hoàng Dung thấp lên tia sáng đầy trí tuệ.

“Tất nhiên là trồi lên xé xác nuốt trọn kẻ thù định phồng tay trên mình rồi.” Dương Kiệt lập tức hiểu ý Hoàng Dung muốn nói gì, nhưng nhanh chóng lắc đầu: “Không thể nào, nhìn thấy biểu hiện lúc này của con Xích Diện thỏ, rõ ràng nó cảm nhận được mối nguy hiểm ở dưới mặt hồ, tuyệt đối không dám tiến tới gần, cho dù là Thanh Phong lang cũng không ngoại lệ, làm sao mà ép nó làm theo ý mình được chứ?”

“Kiệt ca ca không thể, nhưng muội có thể!”

Trên môi Hoàng Dung lộ ra nụ cười đắc trí nói.

“Thật sao? Bằng cách nào?” Dương Kiệt tỏ vẻ khó tin.

“Kiệt ca ca cứ đánh thức con ma thú trong tay rồi sẽ biết ngay.” Hoàng Dung tỏ vẻ vô cùng tự tin nói.

Dương Kiệt lập tức làm theo, chân khí trong người truyền thẳng vào cơ thể con Thanh Phong Lang trong tay, kích thích giác quan để đánh thức nó dậy.

Chỉ thấy cơ thể con Thanh Phong Lang run lên một tiếng, đôi mắt khát máu từ từ mở to ra, phát hiện trước mặt là hai con người, lập tức phản nộ định vùng lên tấn công.

Ái ngờ Hoàng Dung nhanh chóng áp sát tới trước mặt con Thanh Phong Lang, đôi mắt long lanh to sáng nhìn thẳng vào đôi mắt khát máu của nó, hai tay tạo âm thanh cao lên vùng thái dương, miệng hét: “đi hồn đại pháp ~~~!!”

Đi hồn đại pháp!!

Bí pháp thôi miên trong Cửu Âm Chân Kinh, người bị trúng phải phép thôi miên sẽ phục tùng người thi triển vô điều kiện.

Người thi triển phải có linh hồn lớn mạnh hơn người hứng chịu mới có thể thành công.

Với linh hồn của một chân nguyên tầng thứ 10 như Hoàng Dung, muốn điều khiển một con ma thú cấp 2 như Thanh Phong Lang quả thật dễ như ăn kẹo.

Chỉ thấy đôi mắt khát máu của con Thanh Phong Lang từ phản nộ dần dần trở nên mơ mơ màng màng, sau đó thay thế bằng một ánh mắt thần thiện vô cùng khi nhìn vào Hoàng Dung, đi hồn đại pháp đã phát huy tác dụng, cho dù lúc này Hoàng Dung có ra lệnh cho nó tự vẫn, nó cũng thực hiện một cách không cần do dự.

“À há, suýt chút nữa thì quên mất bí pháp thôi miên trong Cửu Âm Chân Kinh.”

Từng xem qua tiểu thuyết Kim Dung, tất nhiên là biết rõ bí pháp thôi miên này rồi.

Trong phim Thần Điêu Đại Hiệp, chẳng phải Dương Quá đã từng thi triển để thôi miên đại đệ tử của Kim Luân Pháp Vương, biến hắn trở thành tên sư đệ trung thành với mình sao?

Dương Kiệt vội vã buông con Thanh Phong Lang vẫn còn đang vùng vẫy chống cự lúc này, lúc này đã trở nên ngoan ngoãn như một con mèo.

Từ trong nhẫn càn khôn lấy ra một trái Độc Bồ Đề nữa, định nhét vào miệng nó, nhưng nhanh chóng bị Hoàng Dung cản lại, giải thích nói: “Đừng, nếu như để nó nuốt Độc Bồ Đề vào, sẽ trở nên tê liệt không thể hành động được nữa, dùng thứ gì đó cuộn chặt trái Độc Bồ Đề vào cơ thể của nó, khi con ma thú dưới hồ nuốt nó vào bụng, lực thuốc sẽ trực tiếp phát huy, thậm chí còn nhanh hơn nữa.”

Dương Kiệt cảm thấy có lý, lập tức lấy một tấm vải ra buộc chặt trái Độc Bồ Đề vào chân của con Thanh Phong Lang, sau đó Hoàng Dung lập tức ra lệnh cho nó áp sát tới Cửu Tinh Linh Chi ngay sát bờ hồ.

Mặc dù con Thanh Phong Lang tỏ ra vô cùng sợ hãi một thứ khí thể đáng sợ từ dưới hồ lan tỏa ra, nhưng nhận được mệnh lệnh của Hoàng Dung, nó không dám cãi lời, cũng không thể cãi lời.

Chỉ còn cách mang theo tấm thân run rẩy từ từ tiến về hướng Cửu Tinh Linh Chi ở sát bờ hồ.

Một trăm mét, chín chục mét, tám chục mét Hai chục mét, mười mét

Mặc dù biết rõ số phận bi thảm của mình, nhưng con Thanh Phong Lang chỉ còn cách cắn răng đâm đầu vào chỗ chết.

Khi nó bước tới cách Cửu Tinh Linh Chi còn khoảng năm mét, mặt hồ tĩnh lặng đột nhiên sóng nổi dồn dập.

Sột ~~~~~!!

Bùm ~~~~~!!

Một tiếng thét đầy căm phẫn của loài rắn vang lên, kèm theo là tiếng nước hồ tung bắn lên không trung rồi rơi rải khắp nơi trên bờ hồ, chỉ thấy một vật thể tròn tròn dài dài từ dưới hồ trồi lên với tốc độ cực nhanh, khi trồi lên khỏi mặt nước, thân hình của nó dài tới gần mười mét, toàn thân bọc đầy những chiếc vảy màu đen bóng, đôi mắt lạnh lùng khát máu đầy căm phẫn nhìn chằm chằm vào kẻ địch dám tiếp cận bảo bối của mình, chiếc lưỡi màu hồng phấn như cây chĩa thò ra thụt vào liên hồi, tựa như một thanh kiếm sắt nhọn sẵn sàng chọc thẳng vào cơ thể của kẻ địch bất kỳ lúc nào.

Ma thú cấp 4 trung cấp, Hắc Lân Bích Thủy Mãng Xà ~~~!!

Bạn đang đọc truyện *Phì Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Lại trọng thương...!

Nhìn thấy bá chủ một phương từ dưới nước trời lên, con Thanh Phong đã run tới nỗi nằm ngã trên mặt đất, không đủ sức nhúc nhích gì nữa.

Gào ~~~~~!

Thanh Phong Lang gào lên một tiếng đầy kinh hãi, nỗi sợ hãi tột cùng trong lòng kích thích tiềm năng của nó, không ngờ thành công thoát ra khỏi sự điều khiển của Hoàng Dung, dốc hết toàn bộ sức lực bú sữa của mình, từ dưới đất bò dây quay đầu bỏ chạy ra khỏi nơi nguy hiểm này.

Sự ~~~~~!!

Nhìn thấy con mồi bỏ chạy, tất nhiên là không thể bỏ qua rồi, bộ tướng nơi này siêu thị, muốn tới thì tới, muốn đi thì sao? Đặc biệt là tên trời đánh đó dám áp sát bảo bối của mình, tuyệt đối không thể tha thứ.

Thân trên của Hắc Lân Bích Thủy Mãng Xà từ dưới hồ trực tiếp trườn thẳng về phía trước với tốc độ nhanh như chớp, chiếc miệng khổng lồ mang đầy hơi thở tanh hôi há to ra, trực tiếp tát thẳng vào con Thanh Phong Lang đang bỏ chạy thực mạng về phía trước.

Phật ~~~~~!!

Con Thanh Phong Lang thậm chí không kịp kháng cự, trực tiếp nằm gọn trong cái miệng khổng lồ của Hắc Lân Bích Thủy Mãng Xà.

Nuốt xong con mồi, cơ thể của Hắc Lân Bích Thủy Mãng Xà dựng đứng thẳng lên, đôi mắt sắc lạnh nhìn chăm về phía bụi cây mà con Thanh Phong Lang từ trong đó bước ra, tựa như đang rình rập thứ gì đó.

Cũng may là Dương Kiệt và Hoàng Dung sau khi ra lệnh cho con Thanh Phong Lang bước ra làm mồi nhử, đã nhanh chóng thay đổi vị trí ẩn núp, nên đã không bị Hắc Lân Bích Thủy Mãng Xà phát hiện.

Hắc Lân Bích Thủy Mãng Xà nhìn chăm chăm vào bụi cây một hồi lâu, phát hiện không có dấu hiệu bất thường gì cả.

Cơ thể khổng lồ từ từ rút trở về hồ nước, biến mất dưới hồ, tựa như chưa từng xuất hiện qua vậy.

“Thành công rồi, giờ chỉ còn chờ đợi lực thuốc phát huy tác dụng thôi.”

Dương Kiệt hai tay nắm chặt lại, lộ ra vẻ phấn khích khi kế hoạch thành công mỹ mãn.

“Khoan vội mừng, Độc Bò Đề chỉ có tác dụng khiến cho Hắc Lân Bích Thủy Mãng Xà bị tê liệt, không thể trực tiếp lấy mạng của nó, làm sao lấy được mạng nó cũng là cả một vấn đề đấy.” Hoàng Dung không lạc quan như Dương Kiệt, dẫu vậy thận trọng nói.

“Thì cũng”

Rít ~~~~~!!

bùm ~~~~~!!

Tiếng rít đầy cảm phấn do con Hắc Lân Bích Thủy Mãng Xà phát ra, cơ thể của nó từ dưới hồ nước trời thẳng lên vẩy đập dữ dội, nước trong hồ bị đập tung lên không trung tung bắn khắp nơi.

Tuy trí tuệ chưa thể bằng con người, nhưng nếu như tới lúc này còn không hiểu rõ bản thân đã dính chiêu của kẻ thù, thì có thể đâm đầu vào tường chết quách đi cho rồi.

Sau một hồi vùng vẫy đầy cảm phấn, đôi mắt máu lạnh đầy cảm phấn nhìn chăm chăm vào Cửu Tinh Linh Chi ở ngay sát bờ hồ, tỏ ra vô cùng quả quyết chồm cơ thể dài rộng của nó tấp thẳng vào Cửu Tinh Linh Chi vẫn còn chưa hoàn toàn chín muồi ở phía xa.

Thà làm ngọc nát chứ không làm ngói lành!

“Không hay, nó định nuốt luôn nhánh Cửu Tinh Linh Chi chưa trưởng thành ~~~!!”

Dương Kiệt giật mình hoảng hốt kêu thét lên, không ngờ con Hắc Lân Bích Thủy Mãng Xà lại chơi trò này.

“Đà Cầu Bồng Pháp. Bát Cầu Triều Thiên ~~~~!!” Đà Cầu Bồng vung ra, gần cả trăm con vật có hình dáng giống như con chó dạng khí màu xanh lá bắn thẳng về phía Hắc Lân Bích Thủy Mãng Xà, hình thành như một sợi dây xích khóa chặt lấy cơ thể của nó.

Rít ~~~~~!!

Nhìn thấy hai con chuột nhắt yếu ớt lộ diện, Hắc Lân Bích Thủy Mãng Xà rít lên một tiếng đầy cảm phấn, cơ thể vẩy đập liên hồi, hồng dục sức phá hồng kỹ năng khóa do Hoàng Dung thi triển, quay sang phang thây xé thịt hai tên trời đánh dám mạo phạm tới mình.

“Kiệt ca ca, mau, mau đi hái lấy Cửu Tinh Linh Chi, muội sẽ giữ chân con Hắc Lân Bích Thủy Mãng Xà đó lại để huynh hành động.”

Hoàng Dung từ trong bụi cây lao ra, trực tiếp đối diện với Hắc Lân Bích Thủy Mãng Xà, để Dương Kiệt có thời gian hành động.

“Dung nhi cẩn thận nhé ~~~!!” không có thời gian để chần chừ, Dương Kiệt lập tức thi triển càn khôn nhất thiểm, áp sát tới gần Cửu Tinh Linh Chi.

Rít ~~~~~!!

Nhìn thấy mộ con chuột nhất dậm áp sát tới bảo bối của mình, Hắc Lân Bích Thủy Mãng Xà phần nộ bỏ qua Hoàng Dung, quay đầu trườn tới tấp thẳng vào Dương Kiệt đang phóng đi với tốc độ cực nhanh.

“Đứng lại, đối thủ của mình là ta đây, Ác Cầu Lan Lộ ~~~!!” Hoàng Dung quét đã cầu bồng về phía Hắc Lân Bích Thủy Mãng Xà, ngay trước mặt nó lập tức xuất hiện một con chó dạng khí to gần bằng cơ thể của nó, chắn ngay trước mặt không cho nó trườn về phía trước nữa.

Rầm ~~~~~!!!

Cơ thể khổng lồ của Hắc Lân Bích Thủy Mãng Xà va đập vào con chó dạng khí, lập tức tông vỡ con chó dạng khí ra thành nhiều mảnh, nhưng bản thân nó cũng bị lực phản hồi đẩy lùi về phía sau, đầu óc choáng váng.

Hoàng Dung từ phía sau phóng tới, Đả Cầu Bồng tạo thành thế đám, một chiêu Bát Thảo Tầm Xà thi triển ra, cây Đả Cầu Bồng bị bao bọc bởi một lớp khí màu xanh lá bất mất, thân gãy tựa như phóng to ra gấp nhiều lần, đâm thẳng vào chỗ bảy phân của Hắc Lân Bích Thủy Mãng Xà.

Tuy toàn thân của Hắc Lân Bích Thủy Mãng Xà bị bao bọc bởi lớp vây cứng còn hơn cả thép tinh luyện, nhưng nếu như bị đâm vào vị trí bảy phân, vốn là điểm yếu của loài bò sát này, không chết cũng bị trọng thương cho mà xem.

Chiếc đuôi khổng lồ lập tức vờ lên, quét thẳng vào người Hoàng Dung đang thi triển tuyệt học về phía mình.

Hoàng Dung lập tức thu lại thế tấn công, tung người nhào lộn lên không trung, né qua chiếc đuôi khổng lồ đang quét tới trong gang tấc.

“Bồng Đà Song Khuyển ~~~!!” Hoàng Dung vừa nhào lộn trên không trung vừa vung gậy đập xuống, một cây gậy dạng khí khổng lồ xuất hiện trực tiếp đập thẳng vào đầu của Hắc Lân Bích Thủy Mãng Xà.

Boong ~~~~~!!

Rít ~~~~~!!

Gậy khí đập thẳng vào đầu Hắc Lân Bích Thủy Mãng Xà, vang lên tiếng ma sát như đập vào bức tường thép, đã cầu bồng trong tay bị lực phản hồi làm cho suýt chút vọt ra khỏi tay, cơ thể không tự chủ bị đẩy lùi về phía sau.

Bản thân Hắc Lân Bích Thủy Mãng Xà cũng không dễ chịu chút nào, tuy không chấn thương trầm trọng, nhưng lực đánh lúc này cũng đủ khiến đầu nó choáng váng liên hồi, trời đất như đang quay cuồng, cơ thể đảo đảo như đang say rượu vậy.

Trong lúc Hoàng Dung đang giao chiến ác liệt với Hắc Lân Bích Thủy Mãng Xà, Dương Kiệt liên tục thi triển càn khôn nhất thiểm, nhanh chóng áp sát tới bên cạnh Cửu Tinh Linh Chi.

Tuy Cửu Tinh Linh Chi vẫn cần thêm một thời gian mới hoàn toàn chín muồi, nhưng hiện giờ không có thời gian để chờ đợi nữa, nhanh chóng té càn khôn thấp ra, hút cả nhánh lẫn rễ của Cửu Tinh Linh Chi vào trong đó.

Rít ~~~~~!!

Nhìn thấy bảo bối của mình bị cướp đi, Hắc Lân Bích Thủy Mãng Xà phần nộ tới cùng, nếu như là ngày thường, chỉ cần hắt hơi một cái, hai con chuột nhất lập tức tan xương nát thịt ngay tức khắc, thế mà giờ này bị trúng độc, hổ xuống đồng bằng, bị hai con chuột nhất cướp đi bảo bối ngay trước mặt mình, sỉ nhục, một sỉ nhục không thể tha thứ được.

Khè ~~~~~!!

Một tia nước từ trong miệng Hắc Lân Bích Thủy Mãng Xà phun bắn ra, tựa như một luồng laser bắn thẳng vào Dương Kiệt vẫn còn đang phản kích sau khi cướp được Cửu Tinh Linh Chi ở phía xa.

“Kiệt ca ca, cẩn thận ~~~~~!!” Nhìn thấy Hắc Lân Bích Thủy Mãng Xà thi triển thần thông tấn công Dương Kiệt, Hoàng Dung không kịp ra tay ngăn cản, chỉ còn cách hét lớn nhắc nhở Dương Kiệt vẫn còn chìm trong cơn vui mừng phản kích.

“Kì dzi dza ~~~?” Nghe thấy tiếng la hét của Hoàng Dung, Dương Kiệt nhanh chóng hoàn hồn trở lại, quay đầu lại nhìn, giật mình hoảng hốt khi nhìn thấy luồng laser đang bắn thẳng về phía mình, không còn kịp thi triển càn khôn nhất thiểm để né tránh, cắn chặt răng hét lớn: “Vỡ hồn xuất hiện, Giới Vương Quyền X 4 ~~~! Phi lũ bỏ đura đại pháp ~~~~~!!”

Bùmmmmmmmm ~~~~~!!

Á ~~~~~!!

Crack ~~~!! Crack ~~~!! Crack ~~~!!

Huyền thiết chùy đập thẳng vào tia nước đáng sợ do Hắc Lân Bích Thủy Mãng Xà bắn tới, vũ khí trong tay lập tức bị hất bay ra xa, cơ thể trực tiếp hứng trọn tia nước như tia laser vào người, miệng chỉ kịp gào lên một tiếng đầy đau khổ, cái cơ thể nặng gần 640 kg bị đẩy bay về phía sau, tông gãy gần chục cây đại thụ cản đường ở gần đó.

Phụt ~~~! Phụt ~~~! Phụt ~~~!

Máu từ trong miệng phun bắn ra liên hồi, Dương Kiệt có cảm giác như cơ thể như miếng rế rách bị xác toạc ra thành nhiều mảnh, xương cốt trong người gần như gãy vụn ra hết, nội tạng đảo lộn, thở ra nhiều, hít vào ít.

Đó chính là cái giá phải trả cho tội chủ quan! Mặc dù Hắc Lân Bích Thủy Mãng Xà đang bị trúng độc, sức chiến đấu giảm đi gần 80 %, nhưng cũng không phải một tên tiên thiên tầng thứ 6 như Dương Kiệt có thể chủ quan được.

“Kiệt ca ca ~~~~~!!” Hoàng Dung hét lên một tiếng đầy đau xót, nhìn thấy Hắc Lân Bích Thủy Mãng Xà vẫn còn định lao tới nuốt gọn Dương Kiệt đang nằm hấp hối trên mặt đất. Tuyệt kỹ khinh công Tiêu Dao Du thi triển tới cực đỉnh, Đả Cầu Bồng vung lên, đập thẳng về phía Hắc Lân Bích Thủy Mãng Xà: “Bồng Đả Ác Cầu ~~~~~!!”

Trên không trung xuất ba cây gậy dạng khí phát sáng như bóng đèn huỳnh quang khổng lồ, ba cây nhanh chóng gộp lại thành một, tựa như Tôn Ngộ Không đang cầm cây gậy như ý đã phóng to ra hết cỡ, từ trên không trung đập thẳng xuống mặt đất.

Rầm ~~~~~!!

Tiếng va đập kinh thiên động địa vang lên, ngay nơi Hắc Lân Bích Thủy Mãng Xà vừa trườn qua lập tức xuất hiện một cái hố có hình dạng giống như một cây gậy dài gần chục mét, sâu gần năm mét.

Hắc Lân Bích Thủy Mãng Xà trực tiếp bị khảm sâu dưới cái hố kinh hoàng đó.

Hoàng Dung hít thở một cách dồn dập, rõ ràng sau khi thi triển chiêu tuyệt kỹ đó đã tiêu hao không ít chân nguyên trong cơ thể, lúc này sắc mặt có chút tái mét.

Không dám do dự, lập tức thi triển Tiêu Dao Du phóng tới nơi Dương Kiệt đang nằm bất động, tranh thủ Hắc Lân Bích Thủy Mãng Xà định thần trở lại, mau chóng chạy trốn khỏi nơi nguy hiểm này.

Hoàng Dung hiểu rõ đòn tấn công lúc này tuy uy lực kinh người, nhưng cũng chỉ có thể kèm chân Hắc Lân Bích Thủy Mãng Xà một thời gian ngắn, chỉ có thể khiến nó bị thương nhẹ, thậm chí trọng thương cũng không thể, đừng nói là lấy mạng nó.

Tuy Hắc Lân Bích Thủy Mãng Xà bị trúng độc, nhưng cũng không phải là một chân nguyên tầng thứ 10 như Hoàng Dung có thể giết chết nó được.

Trừ khi cô ta đạt tới cảnh giới tông sư tầng thứ 1, kết hợp với tuyệt học thần giới đả cầu bồng pháp thì còn có thể.

“Kiệt ca ca, không sao chứ? Có thể nhúc nhích được không?” Hoàng Dung quỳ xuống bên cạnh Dương K, mang theo vẻ mặt lo lắng hỏi.

Dương Kiệt ngay cả ngạt đầu lắc đầu cũng không thể, chỉ còn cách nháy mí mắt vài cái, như muốn nói là mình không thể nhúc nhích được nữa.

Hoàng Dung tỏ ra bối rối vô cùng, tuy đa mưu túc trí, nhưng suy cho cùng cũng chỉ là một cô gái trẻ mới 16, 17 tuổi, gặp phải những tình huống như thế này, không giữ được điềm tĩnh cũng là điều dễ hiểu.

Rít ~~~~~!

rầm ~~~~~!!

Trong lúc Hoàng Dung định cúi xuống dìu lấy Dương Kiệt bỏ chạy, Hắc Lân Bích Thủy Mãng Xà từ dưới hố sâu trồi lên, hất tung đất đá tung bắn lên không trung rơi rải rác khắp nơi.

Không thể tha thứ được ~~~!!

Con chuột nhắt đáng ghét đó ba lần bảy lượt khiến mình bị đau, nó phải chết, chết, chết ~~~!!

Cơ thể dài khổng lồ của Hắc Lân Bích Thủy Mãng Xà trườn về phía trước với tốc độ cực nhanh, chỉ trong nháy mắt đã tới ngay đỉnh đầu của Dương Kiệt và Hoàng Dung, cái miệng mang theo hơi thở hôi thối phả thẳng vào mặt, khiến cả hai choáng ngợp muốn ngất xỉu tại chỗ.

“Áp Thiên Cầu Bối ~~~~~!!” Trên đỉnh đầu Hắc Lân Bích Thủy Mãng Xà lập tức xuất hiện gần chục cây gậy dạng khí vây tròn cơ thể khổng lồ của nó như hình ốc xoắn, từ trên không trung chụp xuống, khóa chặt lấy cơ thể đang lao tới của Hắc Lân Bích Thủy Mãng Xà.

Keng ~~~~~!!

Tiếng động như tiếng kính vỡ vang lên, cả chục cây gậy dạng khí cũng không cản bước được nó, chỉ chạm nhẹ lập tức vỡ tan ra thành nhiều mảnh rồi biến mất vào trong không khí, cái đầu há to miệng ra tiếp tục tập tễnh xuống.

“Kết thúc thật rồi sao??” Nhìn thấy chiêu khóa của mình vô tác dụng, Hoàng Dung mang theo vẻ mặt bất cam nhắm mắt lại, không ngờ mới đi tới thế giới này không được bao lâu, lại phải chết đi, đặc biệt là bị con rắn gớm ghiếc kia nuốt trọn vào bụng, quả thật là đáng sợ quá đi.

Quan trọng nhất là, mình không thể làm tròn sứ mệnh bảo vệ Dương Kiệt, chỉ vì sự chủ quan của cả hai, đã phải trả giá bằng tính mạng của mình.

“Ta không cam tâm~~~~!!” Trong lòng Hoàng Dung không tự chủ gào thét một tiếng.

Thời gian cứ thế trôi qua, Hoàng Dung vẫn còn đang nhắm chặt đôi mắt lại phó thác cho số phận bi thảm, chỉ là chờ mãi vẫn chưa cảm nhận được cảm giác dính nhem nhẹp dịch thể của con Hắc Lân Bích Thủy Mãng Xà khi bị đó nuốt vào trong bụng, đặc biệt là hơi thở tanh thối đáng sợ của nó không còn nữa.

Cơ thể của Hoàng Dung không kèm được run lên một cái, đôi mắt long lanh to sáng từ từ mở to ra, giật mình hoảng hốt khi phát hiện mình đang đứng trong một khoảng không gian mờ mờ ảo ảo, xung quanh không còn cảnh vật trong khu rừng gần hồ nước và con Hắc Lân Bích Thủy Mãng Xà gớm ghiếc kia nữa, chỉ còn lại mỗi mình và Dương Kiệt vẫn đang nằm bất động lơ lửng giữa khoảng không gian vô tận.

Đúng thế, đó chính là khoảng không gian ảo do Dương Kiệt liên hệ với hệ thống chế tạo ra ngay sau khi mình bị trọng thương, biết rõ Hoàng Dung không thể đối phó Hắc Lân Bích Thủy Mãng Xà, nhanh chóng liên hệ với hệ thống để tạo nơi ẩn nấp cho cả hai, trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc, đã kịp thời hoàn thành hút cả hai vào trong đó, thoát khỏi cái miệng hôi thối của Hắc Lân Bích Thủy Mãng Xà trong gang tấc.

Là nhân vật do Dương Kiệt triệu hồi ra, tất nhiên là biết rõ năng lực nghịch thiên của hệ thống trong người anh ta, chỉ là nhất thời không nhớ ra chức năng này, lúc này phát hiện mình và Dương Kiệt an toàn trốn trong khoảng không gian ảo, mới sực nhớ ra mọi chuyện.

Hai chân không kèm được như bị rút hết toàn bộ sức lực, quỳ ngồi xuống đất, hít thở một cách dồn dập, trên môi không tự chủ lộ ra nụ cười phản kích khi thoát khỏi cái chết bi thảm trong tích tắc.

“May ... may là còn kịp ... nếu ... nếu không thì e rằng chúng.. chúng ta đã nằm gọn trong.. trong bụng của con rắn.. rắn chết dịch đó ... đó rồi” Mặc dù nằm bất động không thể nhúc nhích, nhưng Dương Kiệt vẫn cố gắng lộ ra nụ cười hài lòng cười nói.

“Kiệt ca ca, cũng tại Dung nhi đã quá chủ quan, nên mới đẩy cả hai chúng ta vào tình thế nguy hiểm như thế kia, Dung nhi xin lỗi~~~~!!” Nhanh chóng thoát khỏi tâm trạng phản kích vui mừng khi thoát chết, thay vào đó là sự căm giận trách cứ bản thân vì suýt chút nữa thì đẩy cả hai vào chỗ chết, đôi mắt to sáng đỏ ngầu lên, nước mắt chảy dài trên má, bật khóc nức nở.

“Dung nhi đừng đừng khóc tất cả lỗi là tại tanếu như ... nếu không phải ta vui quá thất thần ngay sau khi hái được Cửu Tinh Linh Chi Không ... hững tròn tròn tấn công của Của Hắc Lân Bích Thủy Mãng Xà thìđâu tới nỗi như thế này, đó là do lỗi của ta mới đúng”

Nhìn thấy Hoàng Dung bật khóc vì tự trách, Dương Kiệt bổi rối lên tiếng an ủi.

Dương Kiệt càng an ủi, Hoàng Dung càng khóc lớn tiếng hơn nữa, khiến anh ta có chút không biết phải làm sao.

Đối với một tên trai tơ chưa từng có kinh nghiệm dỗ ngọt con gái như Dương Kiệt, tuy có nhiều kinh nghiệm qua sách báo, nhưng rơi vào tình huống này đầu óc gần như trống rỗng, nhất thời không nhớ ra những lời dỗ ngọt với con gái nữa.

“Đừng ... đừng khóc nữa Khóc nữa mặt ... mặt mày lem luốc hết ... hết rồi ... làm ... làm xấu đi hình ... hình ảnh Dung nhi xinh đẹp của ta ... ta đó” Cuối cùng hết bài, đành phải té ra vũ khí đáng sợ nhất đối với đàn bà lên tiếng hù dọa, quả nhiên, nghe xong lời nói của Dương Kiệt, Hoàng Dung thôi không còn khóc nữa, là đàn bà con gái, lúc này cũng chú trọng về bề ngoài của mình.

Nhìn thấy Hoàng Dung thôi không còn khóc nữa, Dương Kiệt mới thảnh thơi phả nhẹ nhõm. Đúng là thà đại chiến ba trăm hiệp với ma thú cao cấp còn hơn đi dỗ ngọt một phụ nữ, mệt đứt hơi tai.

Nhìn lại nội thương nghiêm trọng của mình, Dương Kiệt có chút khóc không thành tiếng.

Chắc là cái bí cảnh này không hợp với mình hay sao á, mới vào có mấy ngày mà đã hai lần bị chấn thương trầm trọng mất nửa cái mạng, số lần bị thương ngang bằng cả từ lúc xuyên không tới thế giới này cho tới trước khi bước vào bí cảnh.

“Dung ... Dung nhi, hãy giúp ta từ.. từ trong nhãn căn khôn lấy ... lấy viên thuốc điều trị phục ... phục dụng” Lúc này Dương Kiệt không thể nhúc nhích được gì cả, chỉ còn cách nhờ vả tới Hoàng Dung mà thôi.

Nghe xong lời yêu cầu của Dương Kiệt, Hoàng Dung mới sực nhớ anh ta đang bị nội thương nghiêm trọng, vội vã từ trong lòng lấy ra một lọ đan dược, từ trong đó lấy ra một viên đan màu xanh biếc to như viên bi, vừa nhét vào miệng Dương Kiệt vừa nói:

“Kiệt ca ca hãy phục dụng cửu hoa ngọc lộ hoàn của Dung nhi, đây chính là thánh dược điều trị của Đào Hoa Đảo, có lực thuốc mạnh hơn gấp nhiều lần so với những viên đan dược điều trị bình thường, cho dù bị nội thương nghiêm trọng cỡ nào, cũng sẽ hồi phục trong thời gian ngắn nhất.”

Quả nhiên, vừa mới vào tới miệng, viên cửu hoa ngọc lộ hoàn lập tức tan chảy ra, chuyển hóa thành dịch thể chạy dọc khắp cơ thể, kinh mạch, xương

cốt trong cơ thể tựa như được bao bọc bởi một lớp khí ẩm áp dễ chịu, cảm giác đau đớn khó chịu dần dần tan biến đi, thay vào đó là cảm giác lâng lâng dễ chịu như đang tắm suối nước nóng.

Không ngờ lực thuốc lợi hại như thế này, quả không hổ danh là thánh dược điều trị nứt tiếng trong tiểu thuyết Kim Dung.

Dương Kiệt lập tức vận hành tam chuyển thuần dương công để luyện hóa lực thuốc, điều trị xương cốt và kinh mạch gần như đứt lìa ra của mình.

Tổn gần cả ngày trời, lực thuốc mới hoàn toàn luyện hóa hết, lúc này vết thương của Dương Kiệt đã hồi phục lại hơn nửa, có thể trở người ngồi dậy và đi lại bình thường, tất nhiên, chiến đấu thì hoàn toàn không thể, trừ khi anh ta muốn biến thành tàn phế.

“Cảm ơn Dung nhi, đan dược của muội quả thật lợi hại, ta đã có thể đi lại bình thường rồi đây.” Dương Kiệt từ từ đứng thẳng người lên, trao cho Hoàng Dung một nụ cười khen ngợi, khiến cô ta bật cười khúc khích, hài lòng vì giúp được người mình quan tâm.

“Không biết tình hình ở bên ngoài như thế nào rồi.” Dương Kiệt khẽ dúi mày lo ngại.

“Hắc Lâm Bích Thủy Mãng Xà để vượt mắt con mồi, mất đi Cửu Tinh Linh Chi, chắc chắn sẽ không ở lại hiện trường mà chạy đi khắp nơi truy tìm chúng ta, trên đường đi chắc chắn sẽ trút con phần nộ lên những gì nó nhìn thấy trên đường, đây là thời cơ tốt để chúng ta nhanh chóng rời khỏi nơi nguy hiểm này, tìm một nơi nào đó an toàn ẩn núp để Kiệt ca điều trị nội thương trước rồi tính sau.”

Một Hoàng Dung đa mưu trí đã nhanh chóng quay trở lại, khẽ suy nghĩ một hồi, nói ra suy đoán và tính toán của mình cho Dương Kiệt tham khảo.

“Được, cứ theo lời muội mà làm. Với lại linh thạch trong người không còn nhiều nữa, chỉ còn trụ được vài phút trong này là cùng.”

Dương Kiệt cùng Hoàng Dung nhanh chóng rời khỏi khoảng không gian ảo.

Đúng như suy đoán của Hoàng Dung, Hắc Lâm Bích Thủy Mãng Xà sau khi vượt mắt hai kẻ thù trời đánh, phần nộ tột cùng, tìm mãi xung quanh chẳng thấy bóng dáng của kẻ thù đâu cả, phần nộ rít lên một tiếng, cái cơ thể dài khổng lồ lập tức trườn về phía trước để truy tìm kẻ thù, dè gậy biết bao nhiêu cây cỏ trên đường.

Không chỉ cây cỏ, ngay cả những con ma thú cấp thấp hoặc những người đi vào bí cảnh thám hiểm, để trở thành đối tượng trút giận của nó, thậm chí chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra, đã bị cơ thể khổng lồ của nó trườn qua nghiền nát thành cám, hoặc bị nuốt trọn vào trong bụng của Hắc Lâm Bích Thủy Mãng Xà.

Cả một khu vực rộng lớn rơi vào cảnh gà bay chó chạy, cây không mọc nổi.

Phải đợi tới khi Hắc Lâm Bích Thủy Mãng Xà đi vào lãnh thổ của một con ma thú cảnh giới tông sư khác, cả hai xảy ra cuộc giao chiến kinh thiên động địa, phá hủy cả một khu vực rộng lớn, kết quả Hắc Lâm Bích Thủy Mãng Xà vốn đã trúng độc nay bị chấn thương trầm trọng do đánh không lại đối phương, khó khăn lắm mới cất đuôi được đối thủ, mò về hang ổ của mình trốn dưới hồ nước để dưỡng thương.

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Biệt đội Hắc Ảnh đến rồi

Thời gian quay trở lại một ngày trước khi Hắc Lâm Bích Thủy Mãng Xà quay trở về hang ổ của mình dưỡng thương.

Lối vào bí cảnh Bắc Minh Tông lúc này nhộn nhịp tấp nập hơn bao giờ hết.

Ngay sau khi những tên phụ trách canh gác cổng vào của quân đoàn Bá Nghiệp bị Dương Kiệt tiêu diệt, không còn ai đủ sức ngăn cản các thế lực khác xâm nhập vào bí cảnh nữa, nên các gia tộc và quân đoàn đánh thuê nhỏ lẻ bắt đầu tề tựu về đây, chuẩn bị xông vào bí cảnh để tìm kiếm cơ duyên của mình.

“Nhanh chân lên, thời gian là vàng bạc, chậm trễ không chừng vào tới trong đó không còn canh để mà uống đấy chứ. ... Á, đừng xô đẩy...”

“Tránh chỗ, tránh chỗ, đừng có ngăn cản anh em tiến bộ chứ~~!!”

Cảnh chen lấn xô đẩy không ngừng xảy ra ngay lối vào bí cảnh, không ai chịu nhường nhịn ai, sợ vào trễ chút sẽ bị người khác phổng tay trên của mình.

Vù~~!! Vù~~!! Vù~~!! Vù~~!!....

Bóp~~~!! Bóp~~~!! Bóp~~~!!....

“Á~~ Đau, chuyện gì xảy ra thế này... thăng nào dám...”

Quân đoàn trưởng của một quân đoàn tầm trung đang chuẩn bị dẫn thành viên trong đoàn của mình bước vào bí cảnh, đột nhiên cảm nhận phía sau lưng xuất hiện nhiều luồng gió lốc từ phía xa ập tới, chưa kịp hoàn hồn đã bị tông bay ra hai bên, phần nộ vùng dậy gào lớn.

“Xịt ~~~~~!!” Nhưng khi vừa nhìn thấy một đám đàn ông gồm mười người, tất cả đều mặc trang phục màu đen, sắc mặt trắng bệnh không có tí huyết mầu, tên đứng sau cùng đột nhiên quay đầu lại dùng ánh mắt như quỷ dữ địa ngục nhìn thẳng vào mình, tên quân đoàn trưởng không kềm được hít sâu một hơi lạnh vào người, có cảm giác nhiệt độ xung quanh bị giảm xuống âm chục độ, toàn thân run lên cầm cập vì ớn lạnh, nhất thời nói không nên lời.

Không chỉ tên quân đoàn trưởng bị té ngã rơi vào hoàn cảnh đó, ngay cả những người có mặt ở gần đó cũng đều cùng chung cánh ngộ như hắn, chân không tự chủ lùi về phía sau vài bước.

Nhất thời không khí náo nhiệt ở lối vào bí cảnh biến mất, thay vào đó là lặng im tới mức đáng sợ.

“Hừm ~~~~!!” Tên quay đầu lại nhìn hừ mạnh một tiếng, chuẩn bị quay người ra tay giải quyết tên đàn ông dám lớn tiếng hét lớn với mình.

Khí thể đáng sợ từ trong người phát tán ra, khiến nhiệt độ môi trường xung quanh hạ thấp hơn lúc nãy nữa, không ít người trong tự chủ nuốt mạnh miếng nước bọt vào cổ họng, toàn thân run lên vì sợ hãi.

“Bỏ đi, còn chuyện quan trọng hơn phải làm.” Tên đàn ông áo đen dẫn đầu dường như là thủ lĩnh nhóm, giọng nói khàn khàn khó nghe vang lên. Sau đó trực tiếp đi mất hút vào trong bí cảnh.

Tên thuộc hạ không dám cãi lời, chỉ hừ mạnh thêm một tiếng, thu lại khí thể đáng sợ của mình, lập tức theo chân đồng đội của mình đi thẳng vào trong bí cảnh.

“Xịt ~~~~~!!”

Nhìn thấy đám đàn ông áo đen biến mất sau lối vào bí cảnh. Tên đội trưởng vừa gào hét lúc nãy hít sau một hơi lạnh vào người, lưng áo đã ướt đầm mồ hôi, có cảm giác như vừa mới từ trước cửa địa ngục quay trở lại, đặc biệt là khí thể của tên áo đen lúc nãy áp đặt thẳng vào mình, khiến hắn có cảm giác như chỉ cần một cái búng tay của người ta thì mình sẽ tan xương nát thịt ngay tức khắc, thậm chí không có chút ý chí phản kháng gì cả.

Lúc này toàn thân run lên cầm cập, giữa háng đã xuất hiện một vết dịch thể màu vàng.

“Xịt ~~~, rốt cuộc nhóm áo đen đó là ai thế nhỉ? giống như lũ quỷ dữ từ dưới địa ngục xuất hiện.”

“Đáng sợ, quả thật là đáng sợ. Bộ mày tệ nhất cũng là tiên thiên tầng thứ 10, thế mà ngay cả khí thể của người ta cũng chịu đựng không nổi, rốt cuộc thực lực tên áo đen đó đạt tới cảnh giới gì đây? chân nguyên? hay là...”

“Không dám nói, không dám nói. Mà ngay cả tên thuộc hạ đã đáng sợ như thế này, còn tên cầm đầu vừa lên tiếng lúc nãy thì sao nhỉ.”

“Tên đội trưởng của quân đoàn Liệt Dương hôm nay ra khỏi ra nhà chắc quên coi lịch rồi, không chỉ bị tông bay ra xa, còn suýt mất luôn cả mạng, hi hi hi...”

“Liệt Dương, Liệt Dương, lần này lão bị liệt thiệt rồi, xem kia, xem kia, coi cái khuôn mặt đáng thương của lão kia.”

“Đúng thế, đúng thế, cũng may cho tên đầu heo kia là dường như họ đang bận làm nhiệm vụ gì đó trong bí cảnh, nếu không thì chắc giờ hắn chết không toàn thây rồi?”

“Hi hi, yếu mà bày đặt hùng hổ, chết lúc nào không hay.”

“Nhìn kia nhìn kia, giữa háng của hắn có thứ gì kia, chẳng lẽ là”

“Hahahahaha~~~~~!!”

Những người có mặt ở đây bắt đầu bàn tán về đám áo đen lúc nãy, đồng thời không quên liếc nhìn chế giễu tên đội trưởng của quân đoàn tầm trung gì đó, nhất là các đối thủ cạnh tranh với quân đoàn của hắn.

Tên đội trưởng chỉ muốn kiếm cái hố nào đó để chui xuống dưới đó trốn. Mẹ kiếp, quả thật mất mặt quá đi.

Trong lòng tên đội trưởng không ngừng phần nộ gào thét. Ngay cả các thành viên trong quân đoàn cũng không tự chủ tránh xa tên đội trưởng ra, mặt đỏ như tôm luộc vì xấu hổ, dưới ánh mắt soi mói của những người xung quanh, nhất thời ở cũng không xong, muốn rời khỏi hiện trường cũng không xong.

Không ít người bắt đầu suy tính có nên rời bỏ quân đoàn này không để khỏi biến thành trò cười cho thiên hạ.

Mẹ kiếp, mất mặt quá đi.

“Về, về đại bản doanh~~~~!!”

Tên đội trưởng vùng dậy gào thét về phía thành viên của mình, sau đó lập tức quay đầu bỏ đi.

Hắn không dám tiếp tục nán lại làm trò cười cho thiên hạ, ngoài ra cũng không dám tiếp tục đi vào trong bí cảnh kiếm chác gì nữa. ai mà biết lỡ xui xui gặp lại đám áo đen kia thì sao?

Hôm nay trước khi ra khỏi nhà quên coi lịch, hoàn toàn có thể xảy ra đó chứ.

Đám thanh viên của quân đoàn Liệt Dương đưa mắt nhìn nhau một cái, thầm thở phào nhẹ nhõm, ba chân bốn cẳng đuổi theo tên đội trưởng, tựa như vừa được thả tù vậy.

Hahahahaha~~~~!

Tiếng cười đùa vang lên, rồi tất cả lại đầu vào nấy, vô số gia tộc và quân đoàn tiếp tục xếp hàng để đi thẳng vào trong bí cảnh.

Quay trở lại đám đàn ông áo đen. Ngay sau khi bước vào bí cảnh, lập tức dùng một tốc độ nhanh như gió lốc di chuyển vào khu rừng rậm bạc ngàn ở cách đó không xa.

Chỉ phút chốc đã xuất hiện ở vị trí mà Dương Kiệt và Kiều Phong đã từng xử đẹp tên thiếu gia họ Đoàn và hai tên thuộc hạ của hắn.

Thì ra là người của nhà họ Đoàn, biệt đội Hắc Ảnh do tộc trưởng họ Đoàn phái tới để truy tìm tung tích kẻ thù không đội trời chung vì dám cả gan sát hại đứa con ruột thịt duy nhất của lão.

Lọt vào trong mắt của biệt đội Hắc Ảnh là những mảnh vụn quần áo nằm rải rác tứ tung trên mặt đất.

Vết máu, những mảnh thịt vụn còn sót lại trên hiện trường chứng tỏ đã từng có ma thú xuất hiện ở nơi này tham gia bữa tiệc ngon miệng.

Chết không toàn thây~~!!

Cả biệt đội Hắc Ảnh không kèm được hít sâu hơi lạnh vào người, không tự chủ run bắn người lên. Vừa phần nộ vừa sợ hãi, nhất thời có chút không biết phải làm sao.

Mặc dù không phải trách nhiệm của mình, nhưng nếu như không thể mang thi thể nguyên vẹn của thiếu gia trở về gia tộc, nghĩ tới con thịnh nộ của tộc chủ, biệt đội Hắc Ảnh vốn được huấn luyện như những tử sĩ không sợ chết là gì, cũng không kèm được nảy sinh cảm giác sợ hãi tột cùng.

“Mau, mau sử dụng ký ức thạch đã được ký kết với thiếu chủ~~!!”

Tên đội trưởng nhanh chóng bình tĩnh, quan trọng nhất hiện giờ là truy tìm được tên thủ phạm trời đánh, bắt sống về giao lại cho tộc chủ báo thù, hy vọng làm dịu cơn giận của tộc chủ thì hình phạt dành cho mình sẽ giảm xuống tới mức có thể chịu đựng được.

Một trong đám thuộc hạ lúng túng từ trong lòng lấy ra một viên đá linh thạch, giao qua cho tên đội trưởng.

Tên đội trưởng cầm lấy lập tức truyền chân nguyên của mình vào viên đá.

Phục~~~~!

Ngay tức khắc, trước mặt biệt đội Hắc Ảnh xuất hiện hình ảnh của Đoàn thiếu gia và hai tên thuộc hạ trước khi bị Dương Kiệt từng người tặng cho một cú bổ vào đầu, máu thịt kèm theo dịch óc vỡ tung ra như quả dưa bị ai đó lấy gậy đập vào vậy.

Sát khí!!

Mười luồng sát khí đáng sợ từ trong người biệt đội Hắc Ảnh phát tán ra, khiến cho vô số thú rừng, ma thú ở gần đó phát hoảng bỏ chạy tứ tung, không một cá thể nào dám tiến gần nơi biệt đội Hắc Ảnh đang đứng.

“Khốn kiếp~~~~!!” Tên đội trưởng phần nộ gào thét, tay cầm viên ký ức thạch không tự chủ nắm chặt lại, chỉ trong chốc lát đã tan vỡ thành nhiều mảnh dưới bàn tay đáng sợ của hắn.

“Sử dụng~~~~, sử dụng chuột truy tung cho ta~~~~!!”

Tên đội trưởng đôi mắt tràn đầy gân máu, gần như hét thẳng vào mặt một tên thuộc hạ ở gần bên cạnh.

“Tuân lệnh~~~~!!”

Tên thuộc hạ vội vã kích hoạt chiếc nhẫn đeo trên tay. Một luồng sáng từ chiếc nhẫn phát ra, chiếu thẳng về khoảng không ở trước mặt.

Chỉ thấy một con vật giống như con chuột ở trái đất, có kích thước to bằng một con mèo nhà, toàn thân phủ đầy lông lá màu đỏ rực như máu, nó đang mang theo ánh mắt mơ mơ màng màng dường như không biết chuyện gì đang xảy ra.

Đó chính là chuột truy tung của thế giới này!

Chỉ cần cho nó gửi phải mùi máu của người bị hại. Nó sẽ nhanh chóng định vị được hung thủ đã mang theo mùi máu của nạn nhân trong lúc hành hung.

Cho dù cách xa hàng ngàn dặm hoặc đã tẩy rửa sạch sẽ mùi máu trên người đi nữa, cũng không thoát khỏi cái mũi cực thính của nó.

Chích ~ Chích ~~~!!

Tên thả nó ra nhanh chóng ra lệnh cho con chuột truy tung chạy tới những vũng máu còn đọng lại dưới mặt đất, nó nhanh chóng dùng mũi hít hà vài cái, dường như cảm nhận được điều gì đó, quay đầu nhìn về phía chủ nhân của nó rên lên vài tiếng, sau đó quay đầu bỏ đi.

“Đuổi theo~~!!” Nhìn thấy chuột truy tung có phản ứng, tên đội trưởng lập tức dẫn theo đám thuộc hạ đuổi theo phía sau nó để truy sát thủ phạm.

“ Chuyện gì xảy ra thế này?”

Nhìn thấy cảnh vật tan hoang trên đường duy chuyển. Trong lòng tên đội trưởng không kiềm được trầm xuống.

Linh tính nhạy bén của một cao thủ kinh nghiệm đầy mình mách bảo có một chuyện gì đó không hay sẽ xảy ra thì phải.

Theo đuôi truy tung chuột đi chuyển gần nửa ngày trời, cuối cùng đã xuất hiện ngay trước một hồ nước rộng mênh mông ở khu vực trung tâm khu rừng.

Chỉ là cây cối ở xung quanh bị đổ vỡ nghiêm trọng, nước hồ vẫn còn đọng lại không ít trên bãi cỏ trên bờ vẫn chưa bị mặt trời hấp thụ lên hết, chứng tỏ nơi này vừa xảy một trận đại chiến đáng sợ.

“Bẩm đội trưởng, chuột truy tung đã ngừng di chuyển rồi ạ.”

Một tên thuộc hạ bước tới bên cạnh tên đội trưởng, nghiêm giọng báo cáo khi nhìn thấy con chuột truy tung đang mang theo vẻ mặt mơ màng như không thể định hướng được nữa.

Soạt soạt~~~~~!

“Toàn đội cảnh giác~~~~!”

Tên đội trưởng đang dúi mày suy nghĩ điều gì đó xảy ra với con chuột truy tung, đột nhiên ở đùm cây cách nơi chúng đang đứng không xa phát hiện động tĩnh.

Đám thuộc hạ nhanh chóng hình thành trận hình chiến đấu quen thuộc của biệt đội Hắc Ảnh, chân nguyên trong người vận hành, sẵn sàng ra tay chiến đấu khi có hiệu lệnh.

Vù vù~~~~!

Chỉ thấy phía sau đùm cây xuất hiện một con chuột khác có hình dáng giống hệt như chuột truy tung, nó chạy tới ngay bên cạnh con chuột truy tung của biệt đội Hắc Ảnh, ngay sau đó là một nhóm đàn ông lạ mặt gồm mười người, toàn thân mặc bộ trang phục màu đỏ rực như máu theo chân con chuột đó từ sau đùm cây nhảy ra, đứng đối diện với biệt đội Hắc Ảnh.

“Biệt đội Huyết Ngục của nhà họ Triệu??”

Đôi mắt của tên đội trưởng biệt đội Hắc Ảnh lóe qua tia sáng bất ngờ, đặt biệt là phát hiện một thành viên của biệt đội gọi là Huyết Ngục có cầm theo hai cái thủ cấp nhuộm đầy máu. Về mặt thủ cấp đó mạng dày vò hoang mang, sợ hãi, thậm chí có chút bất cam trước khi chết.

Nếu như Dương Kiệt có mặt ở đây, nhìn thấy cái thủ cấp đó chắc chắn sẽ kêu thót lên: “Hà Trung! Ngô Bình!”

“Biệt đội Hắc Ảnh của nhà họ Đoàn??”

Cùng là một trong những biệt đội quan trọng trong tứ đại gia tộc hùng mạnh nhất thành Ngư Tang, biệt đội Huyết Ngục và biệt đội Hắc Ảnh đã không ít lần chạm mặt nhau, chỉ là không ngờ cùng xuất hiện ở nơi này, nên tên đội trưởng của Huyết Ngục tỏ ra có chút bất ngờ.

“Đoàn huynh, lâu ngày không gặp, sau lần cong đuôi bỏ chạy lần trước của Đoàn Huynh, không ngờ chúng ta lại có dịp gặp nhau ở nơi như thế này.”

Tên đội trưởng Huyết Ngục chấp tay thi lễ, trên môi mang theo nụ cười cười mà không giống cười lạnh lạnh chế giễu nói.

“Đúng là khá lâu rồi nhỉ, kể từ cuộc chiến tranh giành linh quả cấp 6 ở hang động của một vị đại năng hợp thể hai năm trước. Tại hạ cứ tưởng lần đó Triệu huynh bị thương nặng tới nỗi không qua khỏi rồi chứ! Lúc này nhìn thấy Triệu huynh vẫn còn lành lặn quả thật vui mừng khôn xiết!”

Tên đội trưởng của Hắc Ảnh cũng không phải tầm thường, nhanh chóng có đòn phản công nhắm vào đối phương.

“Hừ~~~~!” Trong đôi mắt cả hai cùng lóe qua tia sáng sắc lạnh đầy sát khí.

Bầu không khí trở nên căng thẳng hơn bao giờ hết, nhiệt độ xung quanh giảm tới mức cực điểm.

Thành viên hai bên đã tạo ra tư thế sẵn sàng lao vào nhau sống chết một phen.

Vụt ~~~~!!

Trong lúc hai bên đang chuẩn bị lao vào tranh tài cao thấp, ngay nơi chuột truy tung vẫn đang mang theo vẻ mặt ngờ ngạc đột nhiên xuất hiện hai bóng người một to một nhỏ tựa như từ trong không khí hiện ra một cách bất ngờ.

Bịch~~~!!

Bịch~~~!!

Chít ~~~~~!!

Chít ~~~~~!!

“Ký dử dzậy? Hình như vừa dẫm phải thứ gì mềm mềm ướt ướt thì phải?”

Hai con chuột truy tung chỉ kịp kêu thét lên một tiếng đầy đau đớn, cơ thể bị trọng lượng 160kg của Dương Kiệt đè cho bẹp dúm, máu thịt phun bắn tứ tung.

“Cái... Cái gì thế này? Sát... Sát khí~~~!!” Dương Kiệt còn chưa kịp kiểm tra hai vật thể mềm mềm ướt ướt ngay dưới chân mình. Giật mình hoảng hốt khi cảm nhận gần hai chục ánh mắt tràn đầy sát khí tựa như những mũi dao sắc nhọn cắm thẳng vào người mình, mỡ thịt trên cơ thể rung chuyển liên hồi, kêu thét lên một tiếng rồi quay người núp ngay phía sau Hoàng Dung.

“Hic, Hic, đẹp trai cũng là một cái tội Dung nhi ạ, đi tới đâu cũng phải hứng chịu những ánh mắt giết người như thế này.”

Dương Kiệt thò cái đầu ra nhìn về phía đám người lạ mặt kia run giọng nói.

“Tình huống này mà còn đùa giỡn được hả trời?”

Hoàng Dung không kềm được tròn mắt trắng với tên khốn không biết xấu hổ kia.

“Qua đây~~~!!”

Tên đội trưởng biệt đội Hắc Ảnh tay tạo thành chảo, chụp thẳng về phía Dương Kiệt và Hoàng Dung.

Chỉ thấy bàn tay dạng khí màu đen như mực xuất hiện trên không trung, chụp thẳng vào đầu Dương Kiệt.

“Kiệt ca ca tránh ra~~~!!”

Hoàng Dung dùng tay đẩy Dương Kiệt sang một bên, Đả Cầu Bồng xuất hiện trong tay, vung gậy quét thẳng về phía bàn tay khí đang chụp xuống: “Ác Cầu Lan Lộ~~~!!”

Ngay trên đỉnh đầu Hoàng Dung lập tức xuất hiện một con chó dạng khí màu ngọc bích, cản lại bàn tay dạng khí đang chụp xuống.

Rầm~~~~~!!!

Hai chiêu đánh va đập vào nhau, phát ra tiếng nổ vang trời. Lực tàn dư còn sót lại đập thẳng vào người, cổ họng Hoàng Dung lập tức cảm nhận mùi ngọt tanh, một vũng máu từ trong miệng phun bắn ra, cơ thể không tự chủ giật lùi về phía sau, tông thẳng vào người Dương Kiệt.

“Dung nhi~, muội không sao chứ?”

Dương Kiệt hoảng hốt đỡ lấy Hoàng Dung, nhìn thấy sắc mặt trắng bệch không có tí huyết sắc của cô ta, trong lòng đau như bị dao cắt vậy.

“Đỡ được??” Tên đội trưởng biệt đội Hắc Ảnh lộ ra vẻ bất ngờ.

Phải biết rằng hắn đã đạt tới cảnh giới tông sư tầng thứ 3, tuy cú ra tay lúc này chỉ tung ra một nửa công lực, mục đích là bắt sống Dương Kiệt về giao cho tộc trưởng, nhưng cũng không phải một chân nguyên tầng thứ 10 có thể chống đỡ được.

“Để xem người đỡ được bao nhiêu lần, Huyền Âm Chảo~~~!!”

Tên đội trưởng như điên tiết lên, trước mặt đối thủ Huyết Ngục ngay cả hai con chuột nhất còn không bắt lấy nổi, quả thật mất mặt quá đi.

Thậm chí hắn có thể cảm nhận thấy nụ cười chế giễu của tên đội trưởng đội Huyết Ngục đang phóng về phía mình. Trực tiếp thi triển tuyệt học, tung ra bảy phần công lực tấn công hai con chuột nhất đáng chết kia.

Một cú chào dạng khí to hơn ban nãy gấp đôi lần nữa xuất hiện, chụp thẳng xuống đỉnh đầu của cả hai.

Lúc này Hoàng Dung đã bị thương sau đòn đánh đầu của tên đội trưởng, huyết khí đang rối loạn, không thể tiếp tục ra tay chống đỡ nữa, chỉ còn cách giương to đôi mắt ra hết cỡ, bắt cam nhìn cú chào chụp xuống. Còn Dương Kiệt ư? Hãy quên tên khốn đó đi! Hắn đang tàn nữa cái thân còn chưa phục hồi kia.

“Huyết Ngục Diện Thế ~~~!!”

Cú chào gần như chụp tới đầu của cả hai. Đột nhiên ngay bên hông phóng tới một luồng khí giống như đám mây bắn thẳng vào cú chào dạng khí màu đen đó.

Bùm ~~~!!

Dương Kiệt và Hoàng Dung lại lần nữa bị sức nổ đẩy bay ra xa té ngã xuống đất.

“Cái gì ~~~~ người dám ~~~~~!!”

Đôi mắt của tên đội trưởng đội Hắc Ảnh như muốn phóng lửa dán chặt về phía tên đội trưởng đội Huyết Ngục, cảm giác như hận không thể ăn tươi nuốt sống đôi phương vậy.

Đúng vậy! ở tình thế cấp bách nhất, tên đội trưởng đội Huyết Ngục đã tay cản lại đòn tấn công của tên đội trưởng đội Hắc Ảnh đang nhắm vào Dương Kiệt và Hoàng Dung, cứu cả hai một bàn thua trông thấy.

Nhưng nếu nói là muốn ra tay cứu mạng cả hai thì tuyệt đối không phải!

Quả nhiên, đôi diện ánh mắt như muốn giết người của tên đội trưởng đội Hắc Ảnh, tên đội trưởng Huyết Ngục chỉ cười lạnh nói: “Muốn ra tay với con mồi của ta, người đã hỏi qua ý kiến của bọn ta chưa nhỉ?”

Tên đội trưởng đội Hắc Ảnh gần như gầm thẳng vào mặt đôi phương quát: “Cái gì là con mồi của các người hả ~~~? Nói cho các người biết, hai con chuột nhất là chính là kẻ thù không đội trời chung với tộc trưởng của bọn ta. Người dám ra tay ngăn cản, đã nghĩ tới việc sẵn sàng đón nhận con thịnh nộ của tộc trưởng nhà ta chưa hả ~~~~~!!”

Thành viên đội Hắc Ảnh phần nộ tới cùng, lập tức sẵn sàng tư thế chuẩn bị lao vào giao chiến sống chết với kẻ thù trước mặt.

Tên đội trưởng đội Huyết Ngục có chút bất ngờ trước phản ứng thái quá đội Hắc Ảnh.

Đặc biệt là nghe thấy câu “hai con chuột nhất là chính là kẻ thù không đội trời chung với tộc trưởng của bọn ta” khiến hắn không kèm được phải do dự có nên tiếp tục ra tay nữa không.

Phải biết rằng tuy hắn được phái tới thủ tiêu những tên thủ phạm đã sát hại con cháu nhà họ Triệu, nhưng tên Triệu Cao chỉ là cháu của một vị trưởng lão tầm trung trong gia tộc, cũng không biết lão đã hối lộ gì cho tộc trưởng để tộc trưởng phải điều biệt đội Huyết Ngục thực hiện nhiệm vụ.

Nhưng nói cho cùng, cũng chỉ là một chuyện không quá quan trọng, nếu như vì nhiệm vụ không quá quan trọng này mà đắc tội nghiêm trọng với nhà họ Đoàn, ngay cả tộc trưởng cũng không bao giờ lòng ý cho mà xem.

Khẽ dúm mày suy nghĩ một hồi, tên đội trưởng Huyết Ngục khẽ lùi về phía sau một bước, cười nhẹ nói: “nếu như hai con chuột nhất này là kẻ thù không đội trời chung với gia chủ nhà họ Đoàn, chúng tôi sẽ nể mặt ngài ấy không nhúng tay vào nữa.”

Tên đội trưởng Hắc Ảnh hừ mạnh một tiếng, sau đó chấp tay thi lễ lạnh lạnh nói: “Cám ơn sự hợp tác của các vị, xin thay mặt tộc trưởng nhà tôi đón nhận thiện ý của nhà họ Triệu lần này.”

Dứt câu, đôi mắt tràn đầy sát khí quét thẳng về phía Dương Kiệt và Hoàng Dung, cười lạnh nói: “Để xem lần này còn ai cứu các người!”

Gào ~~~~~!!

Trong lúc tên đội trưởng Hắc Ảnh chuẩn bị ra tay bắt sống cả hai. Phía xa vang lên tiếng gào thét đầy phần nộ vang động trời đất, khiến hắn phải thu lại thế công đã gần như sắp tung ra.

Chỉ thấy một vật thể tròn tròn dài dài từ phía xa đang trườn tới với tốc độ cực nhanh, toàn thân bọc đầy những chiếc vảy màu đen bóng, trông mất sắc lạnh đã tràn đầy gân máu, tựa như một con đực vừa bị con đực khác giật mất quyền giao phối, thậm chí còn hơn cả thế.

Chính là bá chủ của khu vực này, đã từng bị Dương Kiệt và Hoàng Dung chơi khăm, Hắc Lâm Bích Thủy Mãng Xà ~~~!!

Nếu như quan sát kỹ, có thể phát hiện lúc này cơ thể của Hắc Lâm Bích Thủy Mãng Xà mang đầy thương tích, máu đỏ gần như nhuộm đầy cơ thể.

Xịt ~~~~~!!

Cả biệt đội Hắc Ảnh và Huyết Luyện đều không kèm được hít hơi lạnh vào người.

Tuy Hắc Lâm Bích Thủy Mãng Xà trông có vẻ đang bị thương nặng, nhưng dù sao cũng là bá chủ cấp 4, đặc biệt là nó đang trong trạng thái đầy phần nộ, hận không thể ăn tươi nuốt sống tất cả như lúc này, tuyệt đối không phải hai tông sư cấp 3 và mười mấy tông sư cấp 1 có thể chống cự được.

Ngay cả việc có thể trốn thoát được không đã là một vấn đề đau đầu rồi đấy.

Rốt cuộc tên trời đánh nào đã khiến Hắc Lâm Bích Thủy Mãng Xà phần nộ như thế này vậy trời??

ực ~~~!!

Tên trời đánh trong lòng của đội Hắc Ảnh và Huyết Luyện không tự chủ nuốt miếng nước bọt vào cổ họng.

Đúng là bí cảnh này khắc mình hay sao á! Trước mặt có chó điên cản đường, sau lưng có chủ nợ xách dao đuổi theo. Anh tài một thời như ta chẳng lẽ hôm nay phải bỏ mạng ở nơi này thật sao?

Gào ~~~ Gào ~~~~~!!

Thì ra hai con chuột nhắt trời đánh chưa từng bỏ chạy mà chỉ trốn ngay ở đây, hèm chi mình cần quét cả trăm dặm mà vẫn không tìm tung tức của chúng.

Không chỉ cướp đi linh dược quan trọng có thể giúp mình tiến hóa thêm một bước mà còn khiến mình bị thương nặng như thế này.

không thể tha thứ, tuyệt đối không thể tha thứ được ~~~!!

Hắc Lâm Bích Thủy Mãng Xà tăng tốc trườn thẳng về phía Dương Kiệt và Hoàng Dung. Phải phanh thây xé thịt hai con chuột nhắt kia ra mới có thể làm dịu đi tâm linh bị tổn thương của mình.

“Tránh ra, tất cả tránh ra.”

Phát hiện mục tiêu của Hắc Lâm Bích Thủy Mãng Xà là Dương Kiệt và Hoàng Dung, đội trưởng hai bên lập tức ra lệnh cho thuộc hạ của mình lùi ra xa, chuẩn bị sẵn sàng bỏ trốn ngay tức khắc.

Ngay cả đội trưởng đội Hắc Ảnh cũng không dám nghĩ tới nhiệm vụ bắt sống Dương Kiệt mang về cho tộc chủ hành hình nữa rồi, lúc này giữ được cái mạng mới là quan trọng nhất. còn nhiệm vụ ư? Đẹp mẹ cái nhiệm vụ trời đánh đó đi ~~~!!

“Dung... Dung nhì, phải... phải làm sao đây?? Nó... nó đang trườn... trườn tới kia...”

Hai chân Dương Kiệt như đeo quả tạ vài ngàn kg, lớp mỡ thịt rung chuyển liên hồi vì sợ hãi, khó khăn quay sang Hoàng Dung hỏi.

Hoàng Dung cố gắng giữ sự điềm tĩnh, đột nhiên đôi mắt xoay tròn, chụp lấy khuỷu tay Dương Kiệt nói: “Kiệt ca ca, Cửu Tinh Linh Chi, Cửu Tinh Linh Chi đâu mau đưa mau!”

Dương Kiệt nhanh chóng hoàn hồn trở lại, từ trong Càn Khôn Tháp lấy ra một vật thể có chín chiếc lá tựa như ngọc thạch, mỗi lá dài một thước, hình dạng giống như con người thu nhỏ, nhanh chóng giao sang cho Hoàng Dung.

Gào ~~~~~!!

Nhìn thấy báu vật quan trọng của mình, Hắc Lâm Bích Thủy Mãng Xà vừa phấn khích vừa phần nộ hận không thể mọc thêm nhiều đôi chân tăng tốc lao thẳng về phía Hoàng Dung, lần này tuyệt đối không để vuột mất Cửu Tinh Linh Chi lần nữa.

Trên môi Hoàng Dung lộ ra một nụ cười bí hiểm, vội vã quay người hướng về phía tên đội trưởng đội Hắc Ảnh, vừa hét lớn vừa ném Cửu Tinh Linh Chi về phía hắn: “Đón lấy, đó là linh thảo có thể giúp ông đột phá thêm một, hai tầng nữa đấy ~~~!”

“Cái gì?? Đó Đó là” Theo phản xạ tự nhiên đội trưởng đội Hắc Ảnh muốn vung tay đánh vỡ thứ mà Hoàng Dung đột nhiên ném tới.

Nhưng khi nhìn rõ hình dáng vật thể đó, không kềm được thu lại cánh tay của mình, kêu thét lên một tiếng đầy phấn khích.

“Cửu Tinh Linh Chi ~~~!!” không chỉ tên đội trưởng đội Hắc Ảnh, ngay cả đôi mắt của tên đội trưởng Huyết Ngục cũng rực sáng như bóng đèn pha.

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Mượn dao giết người

“Chạy mau Kiệt ca ca~~!” Ném xong Cửu Tinh Linh Chi về phía đội trưởng đội Hắc Ảnh, Hoàng Dung nhanh tay kéo lấy Dương Kiệt vẫn còn mang theo vết máu đau nứt ruột, thi triển thân pháp thánh giới tuyệt phẩm “Tiêu Dao Du”, chỉ trong nháy mắt đã biến mất khỏi tầm nhìn của Hắc Lâm Bích Thủy Mãng Xà và nhóm Hắc Ảnh, Huyết Ngục.

Âm mưu!! Tuyệt đối là âm mưu mượn dao giết người!

Mặc dù biết rõ là âm mưu, nhưng tên đội trưởng đội Hắc Ảnh không đủ can đảm vứt bỏ Cửu Tinh Linh Chi trong tay.

Phải biết rằng những tên tử sĩ như hắn, tiềm năng có giới hạn, tu luyện gần mấy chục năm mới có thể đạt tới cảnh giới tông sư tầng thứ 3 như lúc này.

Có thể nói cảnh giới này đã là giới hạn đỉnh điểm của hắn rồi. Muốn tiến thêm một bước, ít nhất phải phục dụng thiên tài địa bảo còn có chút hy vọng tiến hành đột phá.

Và những tên tử sĩ như hắn, lấy đâu ra thiên tài địa bảo mà phục dụng chứ?

Ngày thường đi làm nhiệm vụ gia tộc cho dù có nhặt được linh thảo linh quả gì cũng phải giao nộp lên hết cho gia tộc để gia tộc cung cấp cho con cháu nhà họ Đoàn để tu luyện, đổi lại hằng tháng chỉ nhận được lượng tài nguyên tu luyện ít ỏi, thậm chí còn không đủ xia răng nữa là.

Lúc này Cửu Tinh Linh Chi trong tay, chỉ cần hấp thụ xong tuyệt đối có thể thăng thêm một, hai cấp.

Tông sư tầng thứ 5 về tới gia tộc tuyệt đối có thể thăng chức thành đại đội trưởng, tới lúc đó địa vị, quyền lực, tài nguyên tu luyện sẽ tăng lên gấp nhiều lần, con đường tu luyện sau này sẽ dễ thở hơn rất nhiều, rất nhiều.

Vứt bỏ? Có chết cũng không bao giờ vứt bỏ!!

Gào ~~~~~!!

Hắc Lâm Bích Thủy Mãng Xà đã bỏ qua hai kẻ thù không đội trời chung là Dương Kiệt và Hoàng Dung, quan trọng nhất là bữa bổi liên quan tới tiến hóa của mình, trực tiếp lao tới tấn công tên đội trưởng đội Hắc Ảnh, nhằm giữ lại Cửu Tinh Linh Chi của mình.

Không còn thời gian để quan tâm tới nhiệm vụ bắt sống kẻ thù không đội trời chung với tộc chủ nữa, có muốn đi nữa cũng chưa chắc gì có thể đuổi kịp hai con chuột nhắt kia.

Đặc biệt là con bé thi triển thân pháp có tốc độ kinh hoàng kia. Quan trọng nhất bây giờ là xử lý con Hắc Lâm Bích Thủy Mãng Xà để chiếm trọn Cửu Tinh Linh Chi trước đây.

Cũng may là Hắc Lâm Bích Thủy Mãng Xà lúc này có vẻ đang bị thương nặng, nếu như tập hợp toàn đội lại chưa chắc không có cơ hội.

Nếu như nó còn lành lặn, tuyệt đối sẽ vứt bỏ Cửu Tinh Linh Chi bỏ chạy ngay tức khắc. Thiên tài địa bảo tuy quý giá, nhưng có gì quý bằng mạng của mình chứ.

“Bày trận, tấn công~~~!!” Ngay sau mệnh lệnh của tên đội trưởng, toàn đội Hắc Ảnh tập tước tạo đội hình thành hình vòng cung, thi triển hết tuyệt học của bản thân lao vào tấn công Hắc Lâm Bích Thủy Mãng Xà.

Gào ~~~~~!! Gào ~~~~~!!

Hắc Lâm Bích Thủy Mãng Xà phần nộ vô cùng, chiếc đuôi khổng lồ theo thể thần long bải vĩ quét thẳng về phía đội Hắc Ảnh, những đòn đánh đầy uy lực do đội Hắc Ảnh đánh ra lập tức bị quét tan rã, thậm chí có vài tên không kịp né tránh bị quét thẳng vào người, trực tiếp bị quét bay ra xa, máu như không cần tốn tiền từ trong miệng phun bắn như vòi phun nước ở hội trường, té ngã xuống đất xong cơ thể có giật vài cái rồi tắt thở tại chỗ.

Khè ~~~~~!!

Không dừng lại ở đó, lọc độc đáng sợ từ trong miệng Hắc Lâm Bích Thủy Mãng Xà phun thẳng về phía đám thuộc hạ vừa may mắn né tránh được lúc nãy, không ít người trực tiếp dính chương.

Á~~~~!! Đội Đội trưởng cứu~~~~ Á~~~~

Tiếng kêu thét đầy đau khổ vang trời, những người bị dính lọc độc của Hắc Lâm Bích Thủy Mãng Xà cơ thể tựa như bị tạt axit vào người, toàn thân phát ra tiếng xì xèo phân hủy ghê rợn, không ngừng lăn lộn trên mặt đất đầy đau khổ.

“Hắc Ảnh Vô Thường~~~!!” Cơ thể của đội trưởng đội Hắc Ảnh tựa như bị chia tách ra thành người.

Chỉ là bốn người kia chỉ là hình ảnh bốn chiếc bóng màu đen, chỉ duy nhất thân chủ có thể nhìn thấy hình dáng rõ ràng.

Đội trưởng đội Hắc Ảnh cùng bốn chiếc bóng kia vây Hắc Lâm Bích Thủy Mãng Xà thành hình tròn, tay tạo thành chảo chụp thẳng về phía đối thủ.

“Huyền Âm Chảo~~~~~!!” Năm chiếc chảo dạng khí khổng lồ chụp thẳng về phía Hắc Lâm Bích Thủy Mãng Xà, vừa chạm vào những chiếc vây cứng hơn cả áo giáp của nó, lập tức phát ra những tiếng ma sát ồn lạnh cả người, nhưng cũng chỉ được có thể khiến những vết thương có sẵn

trên cơ thể nó chảy thêm ít máu, hiệu quả không cao.

Điều đó chỉ khiến cho Hắc Lâm Bích Thủy Mãng Xà càng thêm hung hăng phần nộ, không ngừng quét đuôi, phun độc tấn công tên khốn dám làm mình bị đau.

“Triệu huynh, không phải là lúc đứng ngoài cuộc nhìn nữa, hãy cùng tôi hợp sức tiêu diệt con súc vật này, tôi hứa sẽ chia nửa Cửu Tinh Linh Chi cho anh.”

Trong lúc tên đội trưởng Huyết Ngục còn đang cân nhắc có nên đánh lên tên đội trưởng Hắc Ảnh để cướp lấy Cửu Tinh Linh Chi hoặc chỉ đứng ngoài quan sát thừa nước đục béo cò. Bên đội nhiên tai vang lên câu nói của tên đội trưởng đội Hắc Ảnh.

Đôi mắt của tên đội trưởng Huyết Ngục lóe qua tia sáng dị thường, nhưng vẫn còn tỏ vẻ do dự không biết có nên hợp tác hay không.

Nhìn thấy đối phương vẫn chưa chịu ra tay, trong lòng tên đội trưởng đội Hắc Ảnh phần nộ dị thường, vừa né tránh những miếng lọc độc và cái đuôi của Hắc Lâm Bích Thủy Mãng Xà vừa quay sang hét lớn: “Đừng do dự nữa, nếu như tôi thất bại, các anh cũng đừng mong toàn mạng, Hắc Lâm Bích Thủy Mãng Xà sẽ không tha mạng cho các anh đâu. Còn Cửu Tinh Linh Chi nữa, anh không muốn hưởng sao??”

“Được, ta tin lời ngươi lần này!”

Đội trưởng Huyết Ngục cân nhắc được thua, nhanh chóng nhận lời, quay sang đám thuộc hạ ra lệnh: “Huyết Ngục, xuất trận ~~~!!”

“Tuân Lệnh ~~~~~!!”

Thành viên đội Huyết Ngục tựa như con thêu thân lao vào lửa, mặc dù biết rõ lao vào sẽ chết, nhưng đối với những tử sĩ được đào tạo từ nhỏ, đối diện cái chết cũng chỉ là điều quá tầm thường.

Mệnh lệnh vượt trên cả sinh mạng của mình.

Nhìn thấy thành viên đội Huyết Luyện đã ra tay, tên đội trưởng đội Hắc Ảnh nhanh chóng rút ra khỏi vòng chiến đấu. bốn chiếc bóng lúc này đã bị Hắc Lâm Bích Thủy Mãng Xà đánh tan hoặc nằm gọn trong bụng của nó rồi.

Ngay cả bản thân hắn cũng dính phải một cú quét đuôi của đối phương, huyết khí đảo lộn.

Nhanh chóng từ trong túi Càn Khôn rút ra một viên đan dược bỏ vào miệng nhai, huyết khí chân nguyên trong cơ thể mới dần ổn định lại.

Phát hiện thành viên đội Huyết Ngục và vài thuộc hạ của mình không ngừng đổ gục xuống, quay sang nhìn tên đội trưởng Huyết Ngục, trầm giọng nói: “Triệu huynh, dùng hết sức thôi, càng lâu càng bất lợi cho hai ta.”

“Được, Huyết Ngục Diệt Thế ~~~~!!” “Tam Dương Chi ~~~ nhất chỉ hóa âm dương ~~~~!!” đội trưởng hai đội đưa mắt nhìn nhau một cái, sau đó dốc hết toàn bộ sức lực toàn thân thi triển tuyệt học đặc ý nhất của mình nhắm vào Hắc Lâm Bích Thủy Mãng Xà.

Gào ~~~~~!! Rầm ~~~~~!! Rầm ~~~~~!!

Rầm ~~~~~!! Rầm ~~~~~!!.....

“Sức tàn phá của tông sư quả thật đáng sợ, đã chạy xa như vậy mà còn nghe thấy âm thanh giao chiến đáng sợ đó.”

Dương Kiệt vô cùng không có hình tượng nằm ngã người trên mặt đất, nghe thấy tiếng nổ vang trời ở phía xa, không kềm được nuốt miếng nước bọt vào cổ họng.

Trở người ngồi dậy, mang theo vẻ mặt đau xót nghiêng răng nói: “Tức chết đi được, vì Cửu Tinh Linh Chi mà mình bị trọng thương, thậm chí tổn gần cả triệu linh thạch để bỏ trốn trong Càn Khôn Tháp, cuối cùng phải ỏi ra lại. Ta không cam tâm ~~~!!”

Không phải sao? Nếu như Dương Kiệt hấp thụ xong Cửu Tinh Linh Chi, tuyệt đối có thể thăng cấp tới tiên thiên tầng thứ 9, thứ 10, thậm chí là chân nguyên cũng không chừng.

Còn nếu giao cho Hoàng Dung hấp thụ, tuyệt đối có thể thăng cấp thành tông sư rồi đấy.

Thế mà giờ phải ỏi ra hết, cam tâm mới là lạ á.

“Giữ được cái mạng là tốt lắm rồi, cái cũ không đi cái mới sao tới.”

Hoàng Dung ngồi ở bên cạnh buông lời an ủi, đôi mắt tinh ranh đột nhiên lóe qua tia sáng đặc ý, cười nói: “Vội lại, muốn lấy đồ của muội đâu phải chuyện đơn giản như thế này được.”

Đôi mắt của Dương Kiệt lập tức rực sáng: “ý của muội là...”

“Chai cò cắn nhau, ngư ông đắc lợi.” Hoàng Dung cười lạnh nói tiếp: “giờ chúng ta hãy thu lại toàn bộ chân khí trong cơ thể, lén lén áp sát tới nơi chúng đang giao chiến, đợi hai bên lưỡng bại câu thương, ta sẽ...”

“Hay, hay, ta không kềm được phải tặng muội một likes ~!” Dương Kiệt phấn khích nhảy cẫng lên. Giơ ngón tay cái về phía Hoàng Dung.

“Tặng muội một likes??”

Ngón tay cái Hoàng Dung còn biết ý nghĩa là gì, còn câu tiếng Anh thì ngay cả người thông minh tột đỉnh như cô ta cũng pó tay.

“À, à, câu này là thuật ngữ ở thế giới của ta, nghĩa là câu khen ngợi, yêu thích đó mà.” Dương Kiệt hí hửng giải thích.

“Vậy muội xin đa tạ một likes của Kiệt ca ca.”

Hoàng Dung bật cười khúc khích.

“Không có chi, không có chi, muội xứng đáng được hưởng.” Dương Kiệt lại mang theo vẻ mặt nghiêm túc nói: “Vậy giờ chúng ta cùng quay trở về nơi đang giao chiến lúc này chứ?”

Hoàng Dung khề ngật đầu, sau đó nắm lấy tay Dương Kiệt quay đầu tiến thẳng về nơi giao chiến đang nổ ra.

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Tự nổ

“Huyết Ngục Diện Thê, Ngục Hóa Phàm Thê ~~~” “Tam Dương Chi, Nhất Chi Hóa Âm Dương ~”

Chỉ thấy môi trường xung quanh tên đội trưởng Huyết Ngục chuyển hóa thành màu đỏ rực như máu, vô số đóm lửa cao chục ngàn độ từ trên không trung bắn xuống, bắn thẳng vào cơ thể của Hắc Lân Bích Thủy Mãng Xà.

Bùm bùm bùm bùm ~~~!!

Gào ~~~~~Gào ~~~~~!!

Tiếng gào thét đầy phẫn nộ và đau đớn của Hắc Lân Bích Thủy Mãng Xà vang lên không dứt, rõ ràng những đóm lửa đáng sợ đó đã khiến nó bị đau, vết thương trên cơ thể càng lúc càng trở nên trầm trọng hơn nữa.

Tên đội trưởng của Hắc Ảnh cũng không thua kém, ngón tay tạo thành chỉ pháp, một quả cầu năng lượng khổng lồ, được phân chia thành một bên âm, một bên dương, một nửa trắng một nửa đen pha trộn lại, canh ngay vị trí bảy phân của Hắc Lân Bích Thủy Mãng Xà bắn thẳng vào.

Kết ~~~!! Bùm ~~~~~!!

Ngay sau khi tiếng ma sát kim loại nổ vang, là tiếng máu thịt vỡ tung kèm theo tiếng gào thét đầy đau khổ.

Chỉ thấy vị trí bảy phân của Hắc Lân Bích Thủy Mãng Xà đã máu thịt bê bết, cơ thể khổng lồ của nó run rẩy liên hồi, đôi mắt tràn đầy tử khí và tuyệt vọng, có vẻ như nó đã nhận ra cái chết đã gần kề rồi.

Lúc này biệt đội Hắc Ảnh và Huyết Ngục chỉ còn lại hai tên đội trưởng, những tên thành viên trong đội đã nằm gọn trong bụng hoặc bị lọc độc của Hắc Lân Bích Thủy Mãng Xà hóa thành tro từ lâu rồi.

Và tình hình của hai tên đội trưởng cũng không tốt đẹp gì, toàn thân mình đầy thương tích, hơi thở gấp rút liên hồi, tập trung toàn bộ sức lực của bản thân dồn vào chiêu đánh cuối cùng, nếu Hắc Lân Bích Thủy Mãng Xà không chết, kẻ chết chính là chúng.

Gào ~~~~~!!

Hắc Lân Bích Thủy Mãng Xà gầm lên một tiếng đầy tuyệt vọng, nhận thấy thương tích trầm trọng của bản thân cho dù có giết chết được hai kẻ thù trước mắt, có phục dụng Cửu Tinh Linh Chi đi nữa cũng vô bổ, cũng không thoát khỏi cái chết, lòng căm phẫn dâng lên tột độ, trong đôi mắt lộ ra tia sáng quyết đoán, có chết cũng phải kéo hai tên khốn trời đánh đó chết theo.

Chỉ thấy cơ thể của nó đột nhiên phình to ra, tựa như một quả bong bóng bơm đầy hơi vậy, tựa cho có thể phát nổ bất kỳ lúc nào.

“không hay, nó định tự phát nổ ~!!”

Cả hai kêu thét lên vì kinh ngạc, vội vã tung người rút lui ra xa, tránh bị ảnh hưởng bởi luồng năng lượng đáng sợ phóng thích ra khi Hắc Lâm Bích Thủy Mãng Xà tự phát nổ.

Một tông sư tự phát nổ tự sát, thứ năng lượng phóng thích ra tuyệt đối không nhỏ, không phải muốn né tránh là né tránh, đặc biệt là cả hai tên đội trưởng đều đang thương tích đầy mình.

Uỳnh ~~~~~!!

“không ~~~~~!!”

Một tiếng nổ vang động trời đất vang lên, kèm theo khói lửa đáng sợ như gần chục quả bom nguyên tử cùng thả xuống một vị trí cùng lúc, hình thành đám khói hình quả nấm to gần cả trăm trường, quét sạch mọi thứ ở xung quanh, hồ nước rộng mênh mông ở khu vực tung bắn lên cao, hình thành những con sóng thần đáng sợ.

“kzý dзі dzъу trôi ~~~~~!!”

Ngay cả Dương Kiệt và Hoàng Dung đang trên đường quay trở về nơi giao chiến lúc này, mặc dù vẫn còn cách khá xa, vẫn bị những cơn gió lốc đáng sợ thổi bay ra xa, miệng ngậm đầy khói cát, thê thảm vô cùng.

“Nhanh chân lên Kiệt ca ca, xem ra trận chiến đã kết thúc rồi.”

Hoàng Dung nhanh chóng bình tĩnh trở lại, dùng tay kéo Dương Kiệt bò dậy, nhanh chân di chuyển về nơi xảy ra vụ nổ.

Rầm ~~~! Rầm ~~~~~!!

Vụ nổ kéo dài gần năm phút đồng hồ mới chấm dứt, cảnh tượng tan hoang không còn tìm thấy một vết sự sống, ngay cả hồ nước rộng mênh mông trước kia cũng đã bị trút sạch sông nước trong đó, chỉ còn lại một cái hố mang theo vết tích chứng tỏ nơi này từng của một cái hồ rộng lớn.

Đặc biệt là vị trí Hắc Lâm Bích Thủy Mãng Xà vừa đứng lúc này, lúc này đã hình thành một miệng hố không lồ chu vi gần cả trăm mét, sâu gần mười mét.

“khà ~ khà ~~~! Chưa ... chết ... ta vẫn ... vẫn chưa chết ~~~~~!!”

Hai tên đội trưởng toàn thân nhuộm đầy máu tươi nằm phoi người trên mặt đất, hít vào nhiều thở ra ít, nhưng ít ra vẫn chưa tắt thở, vẫn còn giữ được cái mạng sau cú tự nổ của Hắc Lâm Bích Thủy Mãng Xà.

Cũng may cho chúng là Hắc Lâm Bích Thủy Mãng Xà đã bị thương nặng, nên sức hủy diệt của cú tự nổ bị giảm đi rất nhiều, cộng thêm cả hai dù sao cũng là tông sư tầng thứ 3, dùng hết toàn bộ chân nguyên trong cơ thể hình thành lớp chắn bảo vệ để chống lại năng lượng phát nổ lúc này, nên vẫn giữ được cái mạng của mình.

Chỉ là lúc này cả hai muốn nhúc nhích còn khó khăn, chết hay không chết còn phải xem duyên may của chúng thế nào nữa.

Lúc này chỉ cần có một con ma thú cấp 1 hoặc một người đạt cảnh giới luyện thể đi ngang qua, cũng đủ sức lấy mạng chúng rồi.

Hít hà ~~~ hít hà ~~~~~!!

Cả hai nằm thoi thót trên mặt đất hít lấy hít để không khí vào miệng, đồng thời không quên vận hành công pháp bản thân hấp thụ thiên địa linh khí ở xung quanh để phục hồi nội thương nghiêm trọng của bản thân.

Gần một khắc giờ sau, cả hai đã có thể trở người ngồi dậy, đưa mắt nhìn nhau một cách đầy phấn khích: “haha ~~~~~! Triệu.. Triệu huynh, thắng rồi... chúng ta thắng ... thắng rồi.”

“Đúng... đúng thế, Cửu ... Cửu Tinh Linh Chi đã... đã thuộc về chúng ... chúng ta..”

Đội trưởng đội Huyết Ngục gật đầu liên hồi, xoa tay múa chân miệng không ngừng lẩm bầm.

“Đúng ... Đúng thế, Cửu Tinh ... Tinh Linh Chi đã thuộc về chúng ... chúng ta...”

Đội trưởng đội Hắc Ảnh cố gắng lết tới gần đối phương, tỏ vẻ cùng chung vui với tên đội trưởng đội Huyết Ngục.

“Chết này ~~~!!” “Chết này ~~~!!”

Đột nhiên cả hai cùng dốc hết sức lực còn sót lại trong cơ thể, tung chưởng ấn thẳng vào ngực của đối phương.

Bụp ~~~~~!! Bụp ~~~~~!!

Phụt ~~~~! Phụt ~~~~!

“Bì ... Bì ối ~~~~” “Vô liêm. liêm si ~~~~!!”

Cả hai đều bị đối phương đánh bay ra xa, té ngã trên mặt đất, dùng ánh mắt hận không thể ăn tươi nuốt sống đối phương nhìn vào kẻ thù trước mặt.

Thì ra cả hai đều nổi lòng tham muốn ra tay trừ khử đối phương để độc chiếm Cửu Tinh linh Chi.

Nhưng kẻ tám lạng người nửa cân, không ngờ đối phương cũng không phải thứ hiền, nên mới xảy ra kết cục cả hai vốn đã bị trọng thương nay càng nghiêm trọng hơn nữa.

“Thời cơ tốt, để ta ra hót cú chốt ~~~~!!”

Tại đùm cây cách đó không xa, nhìn thấy vở kịch bí ối của hai tên đội trưởng, Dương Kiệt phấn kích nắm chặt Huyền Thiết Chùy trong tay, định xông ra mỗi tên tặng cho một cú vào đầu để kiếm thêm điểm kinh nghiệm thăng cấp.

“Khoan đã Kiệt ca ca, giờ chưa phải lúc.”

Hoàng Dung vội vã kéo Dương Kiệt lại, không cho anh ta lao ra.

“Nhưng mà ...” Dương Kiệt dùng ánh mắt khó hiểu nhìn vào Hoàng Dung, chờ câu giải thích của cô ta.

“Đường đường là một tông sư, chẳng lẽ không có át chủ bài giữ mạng sao? Ta cứ tiếp tục núp ở đây theo dõi chút nữa xem sao.”

Hoàng Dung cúi mày suy nghĩ một hồi rồi lên tiếng

“Cửu Tinh Linh Chi là của ta, là của ta ~~~~!!”

Quả nhiên, chỉ thấy trên tay tên đội trưởng Hắc Ảnh đột nhiên xuất hiện một chiếc hộp gỗ màu nâu đen, thân hộp khảm đầy hoa văn kỳ lạ, tựa như một pháp trận vậy.

Hắn nhanh tay chìa chiếc hộp về phía tên đội trưởng Huyết Ngục, chân nguyên trong cơ thể truyền thẳng vào đó, dưới ánh mắt ngờ ngác không kịp phản ứng của tên đội trưởng đội Huyết ngục, ba tia sáng từ đầu hộp phun bắn ra với tốc độ nhanh như điện xoẹt, bắn thẳng vào vầng trán của đối phương.

Phập ~~~!! Phập ~~~!! Phập ~~~!!

“Ngươi”

Đội trưởng Huyết Ngục chỉ kịp thốt lên một từ, ba cây kim tẩm độc dài gần mười phân đã cắm thẳng vào trán của hắn.

Chỉ trong nháy mắt, toàn thân đen xì, máu đen từ thất khiếu chảy ra, tắt thở tại chỗ.

Ực ~~~~!

Chứng kiến cảnh tên đội trưởng Huyết Ngục chết một cách thêm thảm, Dương Kiệt không kiềm được nuốt nước bọt vào cổ họng, toàn thân chảy đầy mồ hôi lạnh.

Nếu như lúc này Hoàng Dung không kéo mình lại, điên điên khùng khùng nhảy ra hót cú chốt, thì hiện giờ người đang nằm ở đó là mình chứ không phải tên đội trưởng Huyết Ngục rồi.

“Haha ~~~~, chết mày chưa, chết mày chưa ~~~~!! Cũng may là ta còn giữ lại át chủ bài “Diệt Thần Châm” lấy được từ lần vào động phủ của một đại năng nguyên thần, vẫn còn có thể sử dụng một lần cuối cùng. Mì được chết dưới “Diệt Thần Châm” quả thật là điều vinh hạnh nhất trong cuộc đời mì đó, hahaha ~~~~!”

Nhìn thấy đối thủ đã tắt thở, tên đội trưởng Hắc Ảnh cười một cách điên dại, phấn khích vì mình là người chiến thắng cuối cùng.

“Giờ chỉ cần hấp thụ xong Cửu Tinh Linh Chi, thực lực, quyền lực, địa vị của ta sẽ tăng lên gấp bội lần, mì cứ ở dưới địa ngục mà từ từ chiêm ngưỡng tương lai đầy sáng lạng của ta nhé ~~~~!!”

Tên đội trưởng đội Hắc Ảnh nắm chặt Cửu Tinh Linh Chi trong tay, ánh mắt như nhìn thấy vị hôn thê mới cưới chuẩn bị bước vào giai đoạn động phòng lần đầu tiên vậy.

“Chưa chắc!!” “Cái gì? Ai ~~~~!!”

Trong lúc hắn đang phấn khích tột cùng, sau lưng đột nhiên vang lên giọng nói quen quen của ai đó, giật mình hoảng hốt vội vã quay đầu lại nhìn, đôi mắt giương to ra hết cỡ vì kinh ngạc: “là Là ... là các ngươi??”

Hai con chuột nhắt trời đánh vừa bỏ trốn lúc này.

Chương 43: Suýt chết

Chỉ thấy Dương Kiệt đang mang theo nụ cười mà không giống cười cùng Hoàng Dung từ trong đám cây phía xa bước ra, Huyền Thiết Chùy không ngừng vẩy múa trong tay, tỏ vẻ chế giễu hần vẩy.

“Nói, muốn chết theo kiểu gì? Nể tình quen biết ta sẽ cho nhà ngươi được tọa nguyên.”

Dương Kiệt cười lạnh nói, đối với kẻ thù muốn giết mình, anh ta tuyệt đối không nương tay, đặc biệt là những tên bỉ ổi đê tiện như tên này.

Tên đội trưởng Hắc Ảnh cố gắng che dấu vẻ sợ hãi của mình, tay cầm “Diệt Thần Trâm” chĩa về phía Dương Kiệt và Hoàng Dung: “Hai con chuột nhắt kia, đừng tưởng ta đang bị thương thì các ngươi tưởng dễ xoi, tám gương còn ở ngay trước mắt kia!”

“Xi, định hù dọa ta à? Lúc này ai điên điên cuồng cuồng hô lớn rằng “Diệt Thần Trâm” chỉ còn sử dụng được một lần nữa? Bỏ mảy nghe hết rồi nhé.”

Dương Kiệt không những không sợ mà còn cười đều nói.

Trong đôi mắt của tên đội trưởng khề lóe qua tia sáng hoang mang, nhưng nhanh chóng được hần che dấu lại, tất nhiên là không thoát khỏi phát hiện của Dương Kiệt rồi, càng khiến anh ta tự tin hơn nữa.

“Nếu như đó là di ngôn cuối cùng của ngươi, vậy thì có thể chết được rồi đấy ~~~!!”

Dương Kiệt vung chùy trực tiếp lao tới định một cú bổ thẳng vào đầu kẻ địch để hóa kiếp hần sớm.

“Khoan... khoan đã ~~~” Tên đội trưởng Hắc Ảnh lộ ra vẻ hoảng hốt vội vã lên tiếng: “Ta... ta muốn làm một cuộc giao dịch với ngươi.”

“Giao dịch? Giao dịch gì? Ta không nghĩ trên người ngươi có gì đáng giá để giao dịch với ta cả.”

Dương Kiệt thu lại thế tấn công của mình, chế giễu cười nói.

“Cửu Tinh Linh Chi, ta có thể giao Cửu Tinh Linh Chi cho ngươi để đổi lấy mạng mình.”

Sắc mặt tên đội trưởng biến đổi liên hồi, cuối cùng cắn răng nói.

“Nực cười, giết ngươi xong, Cửu Tinh Linh Chi cũng thuộc về ta, cần gì ngươi giao nộp chứ?” Dương Kiệt cười khẩy.

Tên đội trưởng dường như lấy lại tự tin, cười lạnh nói: “Vậy ngươi hãy thử xem, để xem ngươi giết ta nhanh hay ta phá hủy Cửu Tinh Linh Chi nhanh hơn.”

Nhìn thấy Dương Kiệt tỏ vẻ do dự, tên đội trưởng quyết định tăng thêm liều thuốc nữa, mang theo giọng điệu kẻ chiến thắng tiếp tục nói: “Ngoài ra, lần này ta được tộc chủ nhà ta phái tới bắt sống ngươi về để hành hình đã mãn trước khi giết, để trả thù cho con trai duy nhất của người, nếu như ngươi tha mạng cho ta, ta sẽ quay về gia tộc bẩm báo rằng đã lỡ tay trảm sát ngươi xong, kiếm một thủ cấp nào đó để thay thế, mối nguy hiểm tới tính mạng của ngươi sẽ được hóa giải, thế nào?”

“Trả thù cho đứa con trai duy nhất?” “ta thuộc nhà họ Đoàn, một trong tứ đại gia tộc hùng mạnh ở Ngư Tang.”

“À há, thì ra là người của tên Đoàn Nghĩa.”

Tới lúc này Dương Kiệt đã hiểu rõ vì sao lúc này mình vừa lộ diện đã bị tên đội trưởng ra tay đòi giết đòi bắt, thì ra là tới báo thù đây mà.

“Hãy suy nghĩ kỹ, tộc trưởng nhà ta đã đạt tới cảnh giới nguyên thần, chắc ngươi cũng không muốn bị một kẻ mạnh nguyên thần chăm sóc chứ gì?”

Tên đội trưởng cười lạnh kiêu căng nói.

Nhìn thấy Dương Kiệt không tự chủ buông lỏng vũ khí trên tay xuống, trên môi hần lập tức lộ ra nụ cười đắc thắng.

“Chết này ~~~!!!”

Trong lúc tên đội trưởng tưởng rằng đã thuyết phục được đối phương, Dương Kiệt chỉ đợi hần mất cảnh giác, lập tức tựa như tên bắn vung chùy bổ thẳng vào đầu kẻ thù.

“Định giết ta, vậy ngươi hãy chết đi ~~~!” Đôi mắt của tên đội trưởng giương to ra hết cỡ vì khó tin, nhưng nhanh chóng thay bằng vẻ kiên quyết, chĩa “Diệt Thần Trâm” về phía Dương Kiệt, chân nguyên truyền thẳng vào để kích hoạt.

Vụt ~~~! Vụt ~~~!! Vụt ~~~!!

‘Cẩn thận Kiệt ca ca ~~~!’”

“Cái gì ~~~!!”

Chỉ thấy ba tia sáng từ “Diệt Thần Trâm” bắn ra với tốc độ đáng sợ, Hoàng Dung giật mình hoảng hốt gào thét lên.

“Haha ~~~, đồ ngốc, tưởng “Diệt Thần Trâm” của ta hết tác dụng thật rồi sao? Ta cố tình nói thế để dụ mấy con chuột nhắt các ngươi lọt bẫy đó thôi, chú mày còn non lắm, chết đi ~~~!!”

Tên đội trưởng gào thét một cách đầy phấn khích.

Phập phập phập ~~~!

“Á ~~~~~!!”

Ba cây Diệt Thần Trâm ghim thẳng vào cái bụng đầy mỡ thịt của Dương Kiệt, một cảm giác đau thấu tận linh hồn kích thích vào não anh ta, cảm giác này còn đáng sợ hơn cả những cơn đau khi thử thách vận thanh thiên gấp nhiều lần nữa.

Lúc này cơ thể của Dương Kiệt đã bắt đầu nhuộm đen, từ phần bụng lan tỏa xuống chân và lên đầu, gần nửa khuôn mặt đã đen còn hơn cả than.

“Kiệt ca ca, Kiệt ca ca ~~~!!”

Hoàng Dung vừa gào khóc vừa lao tới định đỡ lấy Dương Kiệt đang lao đao muốn ngã.

“Chết, chết thật rồi lần này... A, ta không cam tâm, có chết ngươi cũng phải chết trước ta ~~~!!”

Dương Kiệt tuyệt vọng không ngừng mà tiến, cố gắng vận hành Tam Chuyển Thần Dương Công kèm chế độc tố trong cơ thể, nhưng giới lâm cũng chỉ cầm cự được thêm khoảng một phút là giới lâm rồi, nhưng bấy nhiêu quá đủ để anh ta hoàn thành đòn tấn công của mình rồi.

Tăng tốc áp sát tên đội trưởng, dùng hết toàn bộ sức lực còn sót lại của mình vùng cao Huyền Thiết Chùy bỏ mạnh xuống.

“Giới Vương Quyền X 4, Phi Lũ Bỏ Dưa Đại Pháp, bẻ ~~~!!”

Về mặt dương dương tự đắc của tên đội trưởng thay thế bằng vẻ kinh hãi khó tin, chỉ thấy quả chùy càng lúc càng biến to trong đôi mắt, chỉ kịp gào lên tiếng thét cuối cùng: “không ~~~~~!!”

Bụp ~~~!!

Đầu hấn tựa như quả dưa bị người khác cầm gậy đập vỡ, máu thịt óc não phun bắn tứ phía, cơ thể ngã quỵ xuống đất, co giật vài cái rồi ngưng hẳn.

Đường đường một tông sư tăng thứ 3, kết cục lại chết thảm dưới tay một tên tiên thiên tăng thứ 6 quèn.

“Dinh dong, bạn vừa tiêu diệt được một tông sư tăng thứ 3, nhận được 8000000 điểm kinh nghiệm. Bạn đã được thăng cấp.”

.....

Dương Kiệt chỉ kịp nghe hết câu thông báo của hệ thống, hai mắt trợn ngược, ngất xỉu tại chỗ.

“Kiệt ca ca, Kiệt ca ca ~~~~~”

Không biết qua đi bao lâu, Dương Kiệt từ trong cơn hôn mê từ từ mở mắt ra, phát hiện mình đang nằm trên cặp đùi của Hoàng Dung, hương thơm ngào ngát từ trên người cô ta tỏa ra xộc thẳng vào mũi Dương Kiệt, khiến anh ta lâng lâng như trên mây.

Chỉ là lúc này Hoàng Dung đã mặt mày lem đẫm, chứng tỏ trước đó đã khóc rất nhiều.

Lần này là lần thứ hai rồi nhé! Dương Kiệt hận mình vô cùng, chỉ vì tính dương dương tự đắc và thiếu cảnh giác của mình, đã khiến giai nhân hai lần đổ lệ, thậm chí bản thân mất luôn cái mạng.

Với một tay dày dặn kinh nghiệm nung qua biết bao nhiêu bộ tiểu thuyết trước kia, biết rõ mấy tên nhân vật phản diện đều chết do thiếu cảnh giác và dương dương tự đắc, thế mà không ngờ có ngày mình lại rơi vào vết xe đổ như thế này, quả thật đáng trách quá đi.

Nếu như không phải tên đội trưởng kia bị thương nặng không còn đủ chân nguyên để tạo thành lá chắn bảo vệ, nếu như không phải vừa giết chết hắn có đủ số điểm kinh nghiệm thăng cấp, được full máu hồi sinh, xóa bỏ tất cả trạng thái bất thường, e rằng lúc này mình có thể cùng hắc bạch vô thường xuống âm phủ uống trà tâm sự được rồi đây.

Và quan trọng nhất là, tên khốn đó diễn xuất quá đạt, ngay cả mình bị mắc lừa.

Đúng là gừng càng già càng cay! Hắn là một tên tử sĩ từng đứng giữa ranh giới cái sống và cái chết biết bao nhiêu, kinh nghiệm dày dặn, sống được tới ngày hôm nay quả thật không đơn giản.

“Kiệt ca ca, Kiệt ca ca đã tỉnh lại rồi à? Cơ thể cảm thấy thế nào? Có khó chịu không?”

Nhìn thấy Dương Kiệt mở mắt tỉnh dậy, Hoàng Dung hóa khóc thành cười, nhưng vẫn mang theo vẻ cô cùng quan tâm hỏi.

Dương Kiệt tim đau như có nhát dao cứa vào, muôn ngàn tiếc nuối rời khỏi cặp đùi mềm mại thơm ngát của Hoàng Dung, trở người ngồi dậy.

Biết thế giả vờ ngất thêm một thời gian nữa cho rồi.

Thất sách, tuyệt đối là thất sách!

Vừa mới trở người ngồi dậy, lập tức từ trong túi càn khôn lấy ra một chiếc gương chiếu lên mặt, soi lên soi xuống hồi lâu, thở phào nhẹ nhõm: “May quá, may quá, vẫn đẹp trai phong độ như xưa. Làm hết hồn, tưởng từ nay bị biến thành gà Châu Phi như tên xui xẻo kia rồi chứ.”

Hoàng Dung không kềm được bật cười khúc khích trước câu nói pha trò của anh ta.

Đó chính là điều mà Dương Kiệt mong muốn, pha trò để Hoàng Dung bớt đau xót, lấy lại tâm trạng thư thả mà thôi.

“Cửu Tinh Linh Chi, đúng rồi, Cửu Tinh Linh Chi.”

Dương Kiệt sức nhớ ra thứ quan trọng nhất trong sự nghiệp giết quái, vội vã chạy tới bên cạnh cái xác đã mất đầu của tên đội trưởng Hắc Ảnh, từ trên người hắn lục ra chiếc túi Càn Khôn, Cửu Tinh Linh Chi vẫn còn nguyên vẹn trong đó.

Ngoài Cửu Tinh Linh Chi ra còn không ít lọ đan dược tu luyện và điều trị, phạm khí cũng có tới bốn, năm cây.

Không sai tới mang đi bán cũng gỡ vốn được phần nào số linh thạch đã sử dụng để trốn trong Càn Khôn Tháp lúc này, đặc biệt là linh thạch trong túi có gần tới một triệu viên, tài sản của một tông sư quả thật không nhỏ.

“Haha, của ta thì cuối cùng cũng quay trở về với ta. Không phải của ta rồi cũng sẽ thành của ta.”

Dương Kiệt phấn khích bật cười sáng khoái. Tất nhiên là không chỉ tên đội trưởng đội Hắc Ảnh, ngay cả xác của tên đội trưởng Huyết Ngục cũng nằm gọn trong tay anh ta.

Thế mà tên khốn vẫn còn cảm thấy luyến tiếc vì gần mười mấy túi Càn Khôn của các thành viên khác đã bị hóa thành tro bụi do vụ tự nổ của Hắc Lân Bích Thủy Mãng Xà lúc này.

Tổng cộng hai tên đội trưởng cung cấp cho Dương Kiệt gần hai triệu linh thạch cấp thấp, đan dược, linh thảo linh quả và binh khí cũng không ít, bán hết ít nhất cũng phải trên cả triệu linh thạch là ít.

Được mùa, tuyệt đối là thu hoạch được mùa!

“Dung nhi, thời gian còn lại trong bí cảnh không còn quá nhiều nữa, trong thời gian này muội hãy luyện hóa Cửu Tinh Linh Chi này đi, để có thể đột phá tới cảnh giới tông sư.”

Dương Kiệt cầm lấy Cửu Tinh Linh Chi trên tay suy nghĩ hồi lâu, sau đó tỏ ra dứt khoát quay sang Hoàng Dung nói.

Hoàng Dung tỏ ra bất ngờ với quyết định của Dương Kiệt: “Kiệt ca ca, muội nghĩ huynh cần Cửu Tinh Linh Chi hơn muội, sao lại...”

“Dung nhi hãy nghe ta nói đã. Vì sắp tới ta dự tính tham gia vào bí cảnh thí luyện ở Thánh Hóa Tông, nếu như hấp thụ Cửu Tinh Linh Chi, lỡ như vượt qua cảnh giới tiên thiên thì mọi thứ trở nên công cốc, nên thay vì hấp thụ nó, ta sẽ từ từ giết quái thăng cấp cũng được. Còn khoảng năm tháng nữa, nếu như chịu khó một chút đạt tới tiên thiên tầng thứ 9 hay tầng thứ 10 cũng không phải là vấn đề quá khó khăn. Và lại...”

nói tới đây, Dương Kiệt lập tức lộ ra nụ cười như của anh Trư, hi hi cười nói: “Của ta cũng như của muội thôi, cứ xem như là muốn quà định tình giữa hai chúng ta không phải tốt hơn sao? Khả kha, ta hy sinh lớn vậy, muội có biểu hiện gì không?”

Hoàng Dung ửng đỏ cả khuôn mặt, chụp lấy Cửu Tinh Linh Chi và nhanh chóng né qua cái ôm “ấm áp” của tên khốn đó, vừa bỏ chạy vừa cười nói: “Còn lâu á ~~~!! Đây chỉ xem như là quà tạ lỗi vì lúc này huynh đã khiến muội sợ phát khiếp thôi.”

“này, này chờ với, ôm cái nhẹ cũng được mà ~~~!!” “không bao giờ ~~~!!”

Tiếng cười đùa của đôi nam nữ lại lần nữa vang lên không dứt.

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: Con mỗi béo bở hay là tử thần đoạt mạng??

Tại một hang động hoang vu trong bí cảnh Bắc Minh Tông, một bóng người mập ú to tròn như trái bóng khổng lồ đang ngồi bó gối trước cửa hang động, hai mắt nhắm chặt lại như đang trong trạng thái tu luyện vậy.

Nếu như có một kẻ mạnh nguyên thần ở đây, chắc chắn sẽ phát hiện thiên địa linh khí ở khu vực xung quanh đang bắt đầu tụ tập vào hang động với tốc độ chóng mặt.

“Xem ra Dung nhi đang bước vào giai đoạn cuối cùng rồi nhỉ?” Bóng người đó từ từ mở mắt ra, trên môi lộ ra nụ cười phản kích.

Bóng người này không ai khác chính là Dương Kiệt, đang ngồi ngay trước cửa hang đảm nhận nhiệm vụ hộ pháp cho Hoàng Dung hấp thụ Cửu Tinh Linh Chi để đột phá tới cảnh giới tông sư.

Uỳnh ~~~~~!!

Một tiếng phát nổ linh khí từ trong hang động vang lên, một khí thế đáng sợ đầy áp lực của một tông sư phát tán ra, khiến cho Dương Kiệt đang ngồi bó gối trước cửa hang không kiềm được run lên một cái, trên trán đã xuất hiện nhiều giọt mồ hôi lạnh.

“Đáng sợ, chỉ vừa mới đột phá tới cảnh giới tông sư thôi mà khí thế đã đáng sợ hơn cả một tông sư tầng thứ 3 như tên đội trưởng đội Hắc Ảnh, nếu như lúc này tên đội trưởng Hắc Ảnh còn sống, e rằng cũng không phải là đối thủ của Dung nhi đâu.”

Dương Kiệt không tự chủ đứng bật dậy, phản kích định xông vào trong hang để coi thử tình hình Hoàng Dung như thế nào.

“Kiệt ca ca ~~~!!”

Trong lúc Dương Kiệt định xông vào hang, bóng người nhỏ nhắn xinh xắn từ bên trong từ từ bước ra, trên môi mang theo nụ cười nhí nhảnh dễ thương.

“Chúc mừng, chúc mừng Dung nhi của ta đã đột phá thành một tông sư thực thụ, sự ngưỡng mộ của ta đối với muội tựa như sông nước ngùi ngùi, liên miên không ngớt, tựa như....”

Dương Kiệt mang theo vẻ mặt của anh Trư vừa buông lời chúc mừng vừa dang rộng hai tay ào tới: “để chúc mừng cho khoảng cách này, ta không tự chủ phải trao cho muội một cái ôm thật chặt, như vậy mới giải tỏa được hết sự phản kích trong người ta được.”

Hoàng Dung bật cười khúc khích, nhanh nhẹn né qua đôi tay đang ôm tới của Dương Kiệt.

“Chắc, sao lúc nào cũng còn thiếu chút nữa thì ôm trúng rồi, lần sau phải cố gắng nhanh hơn chút mới được.”

Nhìn thấy Hoàng Dung né qua “đôi tay tội lỗi” của mình, Dương Kiệt không kiềm được chặc lưỡi tiếc nuối, trong lòng không ngừng động viên bản thân thua keo này ta bày keo khác, nhất định có ngày phải ôm cho bằng được Hoàng Dung vào lòng.

“Muội đã tu luyện được bao lâu rồi?” “khoảng năm ngày rồi, thời gian còn lại trong bí cảnh không còn nhiều nữa, giờ chúng ta tiếp tục đi hái hái hoa, bắt bắt bướm, sẵn tiện săn vài con ma thú để kiếm điểm kinh nghiệm thăng cấp chứ?” “Vậy chúng ta lên đường nào.” “ừ, lên giường... ý lộn, lên đường, lên đường.” “đồ đáng ghét ~~~!!”

Vèo vèo ~~~!!

“Ra rồi kìa, có người từ trong bí cảnh ra rồi kìa.” Ngay tại lối vào bí cảnh Bắc Minh Tông, lúc này đã tụ tập rất vô số đầu người, có người của gia tộc và tông môn nào đó đang đứng chờ đón người của mình, tất nhiên là không thể thiếu các quân đoàn đánh thuê khác, có mục đích đón người, cũng có mục đích ngắm xem có con mỗi béo bở nào cảnh giới thấp kém và không có thể lực phía sau đỡ lưng, để làm gì chắc mọi người đã hiểu rồi chứ nhỉ?

“Kzi Dzi Dzay, sao tụ tập đông vui thế này, chẳng lẽ có ngôi sao điện ảnh nào sẽ tới đây sao?”

Hai bóng người từ trong bí cảnh bước ra không ai khác chính là Dương Kiệt và Hoàng Dung rồi.

“Chỉ là một con heo mập ú và một con bé, khả khả, mỗi thom tụi bây ơi.”

Tiếng nói đầy phản kích từ trong đám đông vang lên, không ít người đã chuẩn bị bước ra cản đường cướp của đây mà.

“Heo mập ú??”

Trên trán Dương Kiệt đã nổi đầy gân xanh, đưa mắt quét về phía giọng nói đáng ghét vừa vang lên, định tìm kiếm tên khốn dám bêu xấu mình.

“Nhìn gì mà nhìn, heo mập ú là nói mày đấy, một tên tiên thiên tầng thứ 5 quen định làm gì tao nào? Không nói nhiều nữa, mau giao túi Càn Khôn ra đây rồi rút xéo, hôm nay bố mày vui nên rù lòng thương tha mạng cho hai đứa, à không, con bé kia phải ở lại mua vui cho bọn ta mới đúng, khả khả.”

Một tên đàn ông mặt mày bặm trợn từ trong đám đông từ từ bước ra, đi theo phía sau lưng hắn là đám tiểu đệ đông gần hai chục tên, cảnh giới thấp nhất cũng là tiên thiên tầng thứ 3, còn tên mặt mày bặm trợn đó từ trong người phát ra khí thế của một chân nguyên tầng thứ 5 đáng sợ.

“haha, đúng đúng, con bé kia phải ở lại, đại ca hốt phát đầu, nhớ để dành cho tụi em phát kế tiếp nha.”

“Yên tâm, ai cũng có phần hết cả.” Tên mặt bặm trợn dùng đôi mắt dâm tà không ngừng quét từ trên xuống dưới toàn thân Hoàng Dung, trên môi lộ ra nụ cười khoái trí.

Những người có mặt ở đây chỉ đứng sang một bên lạnh lạnh quan sát, không ai có ý định ra tay giúp đỡ hay ngăn cản gì cả. tất nhiên, cũng có không ít thanh niên nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp dễ thương của Hoàng Dung, muốn lao ra “anh hùng cứu mỹ nhân”, nhưng nhanh chóng bị tiền bối của mình cản lại.

Đùa à, vì hai đứa trẻ không quen biết đi đắc tội một quân đoàn đánh thuê hùng mạnh thậm chí có kẻ mạnh chân nguyên tầng thứ 5, đâu có ai mà rảnh rỗi như vậy.

Chuyện không liên quan tới tao tao không quan tâm.

“Đừng can ta, để ta ra dạy cho chúng bài học về phép lịch sự.”

Dương Kiệt phẫn nộ xoắn hai tay áo lên, Huyền Thiết Chùy xuất hiện trong tay, định lao tới sống chết với lũ ôn dịch đó.

Hoàng Dung cũng đã sắc mặt đen như than, lạnh lạnh nói: “Muội không thèm can, huynh hãy thay muội xé nát mấy cái miệng ngậm đầy phân của chúng ra, đặc biệt là tên có ánh mắt dâm tà kia, móc mắt hắn ra cho muội.”

Tiểu Đông Tà tuyệt đối không phải thiện nam tín nữ, bị đám vô lại sỉ nhục như vậy, không nổi điên mới là lạ á.

Dương Kiệt có chút chột dạ, móc mắt tên chân nguyên tầng thứ 5? Không biết ai móc mắt ai đây?

Nhưng người đẹp đã lên tiếng yêu cầu, tuyệt đối không được chùn bước, con heo được cõ vũ sẽ dám treo cây, Dương Kiệt được Hoàng Dung khích tướng tuyệt đối dám liều mạng, cho dù đối thủ là ai đi nữa.

“Dám phản kháng?” Tên mặt bặm trợn cười chế giễu quay sang đám đàn em nói: “Ai muốn ra chơi chơi với con heo mập đó không?”

“Có, để đệ.” “không được tranh giành với tao à, để tao.” “không, tao ...”

“không cần tranh giành, cứ nhào vô hết kiếm ăn nè ~~~!!” Dương Kiệt hào khí xung thiên, ngẩng cao đầu cười lạnh quát lớn.

Lúc này hoàn toàn có thể cảm nhận được ánh mắt đầy ngưỡng mộ phóng ra từ đôi mắt hình trái tim của Hoàng Dung dành cho mình đây mà. (Do hắn tự tưởng tượng ra)

“Xi, cỡ mày chỉ mình tao là đủ, quỳ xuống ~~~!!”

Một tên tiên thiên tầng thứ 7 từ trong đám đông lao ra, đại đao trong tay vung cao theo thế Thái Sơn áp đỉnh chém thẳng vào đầu đối thủ.

“Kẻ quỳ xuống là mày mới đúng, Giới Vương Quyền X2 ~~~!” Toàn thân Dương Kiệt bao phủ bởi lớp khí màu đỏ rực, Huyền Thiết chùy vung lên quét bay cây đại đao đang bổ xuống của đối phương.

Dưới ánh mắt ngơ ngác khó tin của hắn, quả chùy to gần bằng nửa cơ thể của hắn từ trên đập xuống.

“không ~~~!!” “A, khốn khiếp, mau ngừng tay ~”

Bạch ~~~~!!

Tên tiên thiên tầng thứ 7 vô cùng vinh hạnh trở thành vụng hồn dưới Huyền Thiết Chùy, đầu bị đập vỡ tung tóe khắp nơi.

“Dính dong, bạn tiêu diệt một tiên thiên tầng thứ 7, nân được 40000 điểm kinh nghiệm”

ọe ọe ~~~!! ọe ọe ~~~!! ọe ọe ~~~!!

Cảnh tượng máu thịt óc não phun bắn khiến không ít người phải biến sắc, thậm chí có người chịu không nổi phải quay sang nôn ói tại chỗ.

“To gan, quả thật to gan, dám giết người của bọn ta 〜〜!”

“Xung phong, cùng lao vào xẻ thịt con heo mập ú đó ra ngay tức khắc 〜〜!!”

“Nói trước rồi mà, kêu nhào vô hết kiếm ăn không chịu, giờ biết sức mạnh đáng sợ của bố mày chưa.”

Nhìn thấy đám tiêu đệ của tên bậm trợ phần nộ lao tới tấn công, Dương Kiệt chỉ cười lạnh một tiếng, vẫy múa Huyền Thiết Chùy trong tay, cơ thể nặng trên 160 kg tung người lên không trung, vẫy múa một vòng trên đỉnh đầu, sau đó bổ thẳng về phía đám quân đoàn đánh thuê đang lao tới.

“Giới Vương quyền X 4, Phi Lũ Bỏ Dưa đại pháp, bổ, bổ, bổ... 〜〜~!” Gân cả chục quả chùy dạng khí khổng lồ bắn thẳng ra, tựa như những quả bom nguyên tử thả xuống ngay giữa đám quân đoàn đánh thuê.

“Cái gì 〜〜?? Uy lực đó 〜〜 không 〜〜~!!”

Rầm 〜〜~!! Rầm 〜〜~!! Rầm 〜〜~!!

Crack crack crack 〜〜~!!

Tiếng khóc thét đầy đau khổ kèm theo tiếng xương gãy, đầu nổ tung vang lên không dứt, khiến những người đứng ở phía xa chứng kiến không kèm được sắc mặt tái nhợt, không ngừng nuốt nước bọt vào cổ họng.

“Dinh dong, bạn tiêu diệt một tiên thiên tầng thứ 7, nân được 40000 điểm kinh nghiệm”

“Dinh dong, bạn tiêu diệt một tiên thiên tầng thứ 9, nân được 100000 điểm kinh nghiệm”

“Dinh dong, bạn tiêu diệt một tiên thiên tầng thứ 8, nân được 60000 điểm kinh nghiệm”

.....

.....

Những tên yếu yếu một chiêu bỏ mạng, cá biệt có vài tên đạt tới tiên thiên tầng thứ 9, tầng thứ 10 dính phải một quả chùy tuy không mất mạng, nhưng xui xẻo dính phải hiệu ứng choáng váng chưa kịp định thần, bị những quả chùy dạng khí tiếp theo bắn xuống vỡ đầu chết một cách tức tưởi.

Xịt xịt xịt 〜〜~!!

Bầu không khí yên lặng tới mức đáng sợ, chỉ còn nghe thấy tiếng hít sâu hơi lạnh vang lên không dứt.

Tên bậm trợ mang theo vẻ mặt thất thần như chưa tin vào những gì đang diễn ra trước mắt. Cả một quân đoàn đánh thuê hùng mạnh đã bị tiêu diệt chỉ sau một chiêu của kẻ địch, có thật hay đang mơ vậy? Chuyện đó có thể xảy ra thật sao?

Rốt cuộc hẳn là con mồi béo bở hay là tử thần đoạt mạng đây??

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Đoàn Chánh Hùng giáng lâm

“AAAA, ta giết mi 〜〜~!!”

Tên bậm trợ phần nộ tới cùng, quân đoàn đánh thuê hùng mạnh của mình chỉ trong nháy mắt tiêu tan thành mây khói, tuy vẫn còn vài tên còn trong bí cảnh, những chỉ là những tên lẻ tẻ thực lực kém cỏi, còn nhóm tinh anh đã chết thẫm dưới tay Dương Kiệt hết rồi.

Lúc này hận không thể phang thây xẻ thịt con heo mập ú trời đánh kia ra.

Dương Kiệt lập tức lộ ra vẻ thận trọng. Chân nguyên tầng thứ 5, tuyệt đối không phải mình lúc này có thể đối phó nổi.

“Kiệt ca ca, hãy lùi ra, để muội đích thân giải quyết tên khốn này cho.”

Hoàng Dung tất nhiên là không bao giờ để Dương Kiệt rơi vào cảnh nguy hiểm rồi, lập tức bước ra phía trước, Đả Cầu Bồng xuất hiện trong tay.

“Chết, chết, chết, tưởng phụ nữ thì tao sẽ nương tay sao? Chết này, Đào Phong Cự Thiên ~~~!!”

Tên bậm trợ vung đại đao trong tay từ trên chém xuống, một lưỡi đao dạng khí to gần hai trượng xuất hiện trên cao từ trên chém thẳng về phía Dương Kiệt và Hoàng Dung.

Trong đôi mắt Hoàng Dung lóe qua tia sáng chế giễu, Đả Cầu Bồng vẩy múa quét thẳng về phía lưỡi đao dạng khí: “Bồng Đả Ác Cầu ~~~~~!!”

Trên không trung xuất ba cây gậy dạng khí phát sáng như bóng đèn huỳnh quang khổng lồ, ba cây nhanh chóng gộp lại thành một, tựa như Tôn Ngộ Không đang cầm cây gậy như ý đã phóng to ra hết cỡ, từ trên không trung đập thẳng xuống mặt đất.

Uỳnh ~~~~~!!

“Cái... cái gì ~~~!! Đó là ~~~”

Tên bậm trợ hoảng hốt gào thét khi nhìn thấy tuyệt học của mình chỉ khẽ chạm nhẹ lên cây gậy dạng khí của đối phương lập tức bị đánh tan trong không khí.

Không dừng lại ở đó, dưới ánh mắt kinh ngạc, khó tin và hoảng sợ tột cùng của hắn, cây gậy dạng khí khổng lồ đó tiếp tục đập thẳng xuống nơi hắn đứng.

“Tông... tông sư, đối phương là một tông.. AAAA~~~!”

Tên bậm trợ chỉ kịp gào lên một tiếng đầy bất cam, cơ thể lập tức bị cây gậy khổng lồ đó nuốt chửng, chết không toàn thây.

“Tông Tông sư, một cô gái chạc tuổi 17, 18 là một tông sư? Má ơi, con có nằm mơ không vậy? Ê, thử đánh tao cái coi tao đang tỉnh hay....”

Bốp ~~~!

“Móa, nói giỡn mà mày làm thiệt hả mày ~~~!!” “Thì tao chỉ muốn giúp mày thôi mà, ai đừng đánh ~~~!!”

Tiếng bàn tán, trầm trồ thán phục, tiếng chất vấn khó tin vang lên không dứt, lúc này lối vào bí cảnh ồn ào như một cái chợ vậy.

Lúc này mọi ánh mắt thán phục ái mộ đều đổ dồn về phía Hoàng Dung, còn Dương Kiệt vô cùng hiển nhiên nhận được vô số ánh mắt thù địch hận không thể phang thấy xẻ thịt anh ta ra để thay thế vị trí của hắn trong lòng cô gái trẻ đẹp dễ thương mà thực lực cao cường rồi.

Vì sao, vì sao con heo mập ú đó được điểm phúc được cô gái dễ thương xinh đẹp kia gọi là Kiệt ca ca, mà không phải là Minh ca ca, Cầu ca ca hay Tuấn ca ca chứ???

Dương Kiệt chỉ cười lạnh trước những ánh mắt ghen tỵ thù địch

Kìa, ngẩng cao đầu bước tới bên cạnh Hoàng Dung, dưới vô số ánh mắt tựa như súng liên thanh bắn ra vô số viên đạn vô hình có thể giết chết anh ta hàng trăm, hàng ngàn lần, vô cùng ung dung khoác lấy vai của Hoàng Dung, hí hửng cùng cô ta từ từ rời khỏi hiện trường.

Trước khi rời khỏi còn không quên phóng ánh mắt khiêu khích về phía đám đông.

“Móa, nhìn cái mặt vênh váo của hắn kia, đừng cần tao, tao phải lao vào quyết đấu với hắn ~~~!!” “A, khôn kiếp, bỏ cái bàn tay dơ bẩn của ngươi ra mau, ta hận ~~~!!” “ông trời bất công, vì sao người đang khoác vai nữ thần không phải là ta chứ ~~~”

Vô số thanh niên trẻ tuổi hận không thể lao tới ăn tươi nuốt sống tên khốn dám đụng chạm tới nữ thần của mình, mặt mày đỏ như tôm luộc, cũng may là những bậc tiền bối đã ngăn cản họ lại không cho lao ra. Nếu không e rằng máu chảy thành sông rồi đấy.

“Cái thân hình đó ... a, ta nhớ rồi, con heo mập đó chính là kẻ đã tiêu diệt đám quân đoàn Bá Nghiệp canh giữ trước bí cảnh cách đây không lâu mà.”

“xìt ~~~!! Đúng rồi, chính hắn, cái thân hình đặc trưng đó không lẫn lộn vào đâu được.”

“Nghe nói quân đoàn trưởng của Bá Nghiệp đang dẫn theo quân đoàn phó của mình đi vào một phế tích tìm kiếm cơ duyên nên chưa thể tới đây trả thù cho thuộc hạ của mình, nhưng cũng buông lời treo thưởng cho ai bắt sống hoặc lấy đầu được con heo mập đó rất hậu hĩnh, hay là”

“Mày điên à? Không thấy con bé đi chung với con heo mập đó là một tông sư à? Mày muốn chết đừng lôi tao chết theo!”

“Ừ nhì, suýt chút thì quên, kẻ mạnh tông sư, ngay cả quân đoàn trưởng Bá Nghiệp dám tới đây cũng chỉ có nước quỳ mà thôi, ở đó mà báo với chà thù.”

“Ê ê, hay là bọn mình giấu thông tin con heo mập đó đi chung với một tông sư, để quân đoàn Bá Nghiệp tự đâm đầu vào chỗ chết thế nào?”

“ừ,ừ, được đấy, chúng ta vốn dĩ đã ngựa mất quân đoàn Bá Nghiệp lâu rồi, chỉ vì phía sau chúng có người đỡ lưng nên cứ càn rỡ chịu đựng, nếu như mượn dao giết người thì...”

“Khà khà khà khà, Diệu kè ~!!”

Rời khỏi bí cảnh Bắc Minh Tông, Dương Kiệt dẫn theo Hoàng Dung tiếp tục đi lại trong Thiên Sơn để truy tìm Thiên Sơn Tuyết Liên, mang về giao nhiệm vụ ở Thánh Hóa Tông.

Hoàn toàn không biết rằng mình sắp trở thành con dao giết người của đám người có mặt trước bí cảnh Bắc Minh Tông.

Tất nhiên, cho dù có biết cũng sẽ vô cùng sẵn sàng trở thành con dao đó để xóa sổ cái quân đoàn súc sinh đó đấy chứ.

Tồn hết nửa tháng trời trong bí cảnh, trên tay chỉ có mỗi một đóa Thiên Sơn Tuyết Liên lượm được khi vừa vào Thiên Sơn, tất nhiên là không thể quay về Thánh Hóa Tông sớm như vậy được rồi.

Và lại, tỷ võ tông môn còn tới năm tháng, nên thời gian vẫn còn nhiều, tiếp tục ở lại làm nhiệm vụ, giết giết quái để thăng cấp, hy vọng đạt được thứ hạng cao, có thể tham gia thí luyện bí cảnh tông môn đầy kỳ duyên như lời Diệp Tuyền kể.

Bốp ~~~~~!!

Một chùy giải quyết một con ma thú cấp 2 khi đi ngang qua, Dương Kiệt hớn hờ chạy tới thực hiện công việc bói xác. Hoàng Dung chỉ đứng sang một bên quan sát lác đác.

Sao Kiệt ca ca cứ thích đập vỡ đầu đối thủ nhỉ? Có nên khuyên anh ấy bỏ bớt mấy cảnh tượng máu me này không nhỉ, gây phản cảm tới độc giả quá đi.

(Tác giả: ấy đừng, độc giả thích mấy cảnh máu me đó lắm đấy!!)

Uỳnh ~~~~~!!

Trong lúc Dương Kiệt đang phấn khích mổ xác, đột nhiên một luồng áp lực đáng sợ từ trên trời ập xuống, Dương Kiệt không cảnh giác trực tiếp hai chân quỳ thẳng xuống đất cái một. Ngay cả Hoàng Dung cũng có chút chịu đựng không nổi loạng choạng muốn ngã.

“Khí thể đáng sợ đó là” “vượt trên cả tông sư!!” Cả hai đưa mắt nhìn nhau một cái, không kèm được kêu thét lên.

“Nguyên thần, tuyệt đối là nguyên thần, chẳng lẽ là”

Trong lòng Dương Kiệt lập tức cảm thấy có điều gì đó không hay sẽ xảy ra với mình.

“Tên đội trưởng Hắc Ảnh trước khi chết từng nói rằng tộc trưởng nhà họ Đoàn là một kẻ mạnh nguyên thần, không lẽ nào”

Hoàng Dung cũng sắc mặt khó coi cắn răng nói nhỏ.

“không thể nào, tộc trưởng nhà họ Đoàn bằng cách nào mà biết được chúng ta là thủ phạm giết chết Đoàn Nghĩa và tên đội trưởng kia chứ? Bằng cách nào mà nhanh như vậy tìm được vị trí của chúng ta như thế này được.”

Dương Kiệt có chút không tin, trong lòng không ngừng an ủi bản thân chỉ là một kẻ mạnh nguyên thần khác vô tình đi ngang qua mà thôi.

“Áp lực đáng sợ đó càng lúc tiến tới gần chúng ta, không hay rồi, mục tiêu là chúng ta không sai!”

Hoàng Dung toàn thân run rẩy, cố gắng chống đỡ luồng áp lực đáng sợ đó, ngẩng đầu nhìn về phía xa.

Chỉ thấy một chiếc bóng đen ban đầu nhỏ như hạt cát từ dưới chân núi Thiên Sơn đang phóng lên với tốc độ chóng mặt.

Bóng đen càng lúc càng to dần, chỉ trong nháy mắt đã có thể nhìn thấy rõ đó là một con người, nói chính xác hơn là một người đàn ông trung niên ăn mặc nho nhã nhưng lúc này đang mang theo vẻ mặt phần nộ tốt cùng như quỷ dữ.

Nếu như lúc này tên đội trưởng đội Hắc Ảnh có mặt ở đây, chắc chắn sẽ toàn thân run rẩy hai chân quỳ xuống khấu đầu hô vang: “Tộc Trưởng!”

Đúng thế, bóng người này chính là tộc trưởng nhà họ Đoàn, Đoàn Chánh Hùng đích thân xuất hiện ở Thiên Sơn để truy sát kẻ thù không đội trời chung vì đã sát hại con trai độc nhất của mình.

Trong lúc Dương Kiệt và Hoàng Dung không biết phải làm sao, Đoàn Chánh Hùng đã xuất hiện ngay trên đỉnh đầu cả hai, dùng ánh mắt tràn đầy sát khí nhìn chằm chằm vào con heo mập ú ở phía dưới, lạnh lạnh nói: “nói, ngươi muốn chết như thế nào?”

Dương Kiệt nuốt mạnh miếng nước bọt vào cổ họng, nhanh chóng định thần lại, tạo ra vẻ mặt như con chó luộc chín đầu cười nói: “Dạ, dạ, xin hỏi tiền bối có gì chỉ bảo ạ, tiểu bối không hiểu ý của tiền bối nói gì ạ.”

Đoàn Chánh Hùng hừ mạnh một tiếng, tràn đầy sát khí: “không hiểu ý? Không cần hiểu nữa, từ lúc mày dám cả gan sát hại con trai độc nhất của ta, số phận của mày đã được định đoạt rồi. lần này ta đích thân tới đây để bắt sống mày về, ta sẽ cắt từng miếng da, xẻo từng miếng thịt của mày trước bàn thờ

của Nghĩa nhi, đồng thời rút linh hồn của mảy ra tinh luyện tám tám, chín mươi một ngày, mảy sẽ không còn cơ hội để siêu thoát nữa ~~~~~!!”

Nói tới cuối cùng, Đoàn Chánh Hùng gần như gào thét lên.

Dương Kiệt không kèm được run bắn người lên.

Cắt từng miếng da, xẻo từng miếng thịt, rút linh hồn của mảy ra tinh luyện tám tám, chín mươi một ngày, không còn cơ hội để siêu thoát!!

Có cần phải nghiêm trọng tới mức độ như vậy không chứ? (Vớ vẩn, giết con trai độc nhất của người ta mà còn hỏi có cần phải nghiêm trọng như vậy không sao?)

“Cái... cái này, tiền bối có nhầm lẫn gì không ạ? Nhìn mặt tiểu bối nè, chỉ nhìn sơ qua là biết người lương thiện phúc hậu rồi, sao có thể gây thù chuốc oán với ai được chứ? Hay là...” “còn dám chối cãi nữa hả?”

Đoàn Chánh Hùng cười lạnh từ trong túi Càn Khôn lấy ra một quả cầu thủy tinh, chân nguyên trong người truyền thẳng vào quả cầu, lập tức xuất hiện hình ảnh Dương Kiệt ra tay sát hại tên Đoàn Nghĩa cùng hai tên tùy tùng lúc trong bí cảnh.

“Hình ảnh này do một đội trưởng của biệt đội Hắc Ảnh nhà họ Đoàn của ta truyền tải về, đừng nói là người trong hình ảnh không phải là mảy à nha.”

Đôi mắt Đoàn Chánh Hùng đã tràn đầy gân máu, mỗi lần xem lại cảnh con trai yêu dấu bị đập vỡ đầu, chết không toàn thây, đều không kèm được run lên căm căp, nộ khí xung thiên, trong thời gian này có không ít tỷ nữ, nô tài bỏ mạng vì những tội nhỏ nhất trong lúc tộc trưởng vĩ đại của họ đang trong cơn thịnh nộ đáng sợ.

“Úi trời, tài tử điện ảnh nào đẹp trai thế nhỉ? Cái thân hình siêu mẫu cộng thêm phong thái xuất trần đó sao quen quen ấy nhỉ, nếu không lầm thì ... thì là tiểu bối thì phải!”

Chết tới nơi mà còn giòn được, Hoàng Dung không tự chủ trợn mắt trắng với tên mặt dày không biết xấu hổ đó.

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Lòng tham của Đoàn Chánh Hùng

Con heo mập trời đánh, to gan ~~~~!!” Đoàn Chánh Hùng phần nộ vẩy tay một cái, cơ thể nặng gần 160kg của Dương Kiệt lập tức bị cuốn bay ra xa, máu từ trong miệng phun bắn ra rồi té ngã xuống đất.

Cũng may là Đoàn Chánh Hùng muốn bắt sống Dương Kiệt về hành hình, nếu không thì một cú vẩy tay như lúc này hoàn toàn có thể lấy mạng của anh ta rồi đấy.

“Kiệt ca ca ~~~~!!”

Hoàng Dung phần nộ tới cùng khi nhìn thấy Dương Kiệt bị đánh bay ra xa, Đả Cầu Bồng xuất hiện trên tay, mặc dù biết rõ không phải là đối thủ, nhưng tuyệt đối không chịu khoang tay chờ chết.

“Thiên Hạ Vô Cầu, sát ~~~~~!!”

Chân phải giơ thẳng về phía trước với tư thế nửa quỳ, cơ thể xoay tròn như chong chóng hai vòng, đột nhiên tung người lên không trung, Đả Cầu Bồng theo thế Thái Sơn Áp Đình bổ mạnh xuống đất.

Chỉ thấy xung quanh Đoàn Chánh Hùng đột nhiên xuất hiện hàng trăm hàng ngàn cây gậy dạng khí phát sáng như bóng đèn huỳnh quang màu xanh biếc bao vây lấy hắn, tựa như những thanh phi kiếm cắm thẳng vào kẻ địch ở phía dưới.

Uỳnh uỳnh uỳnh uỳnh~~~~~!!

Đất cát khói bụi kèm theo tuyết trắng xóa tung bay mù mịt, nhất thời không thể quan sát tình hình của Đoàn Chánh Hùng, nhưng sắc mặt của Hoàng Dung càng lúc càng khó coi, bản thân cô ta cũng đã dự đoán được kết quả chiêu đánh của mình như thế nào rồi.

Quả nhiên, khi khói bụi đất cát tan biến, chỉ thấy Đoàn Chánh Hùng vẫn hiên ngang đứng yên tại chỗ, thậm chí trên người không có lấy một vết dơ bẩn nào cả.

“Tuyệt học đáng sợ, nhưng thực lực của ngươi quá kém” Nhìn chằm chằm vào Hoàng Dung, đôi mắt của Đoàn Chánh Hùng lóe qua tia sáng tham lam.

Rõ ràng chiêu “Thiên Hạ Vô Cầu” lúc này đã khiến lão động lòng rồi đấy.

“Tiểu bối, hãy giao nộp tuyệt học của ngươi ra đây, ta hứa sẽ ban cho hai đũa cái chết thật nhẹ nhàng nhanh chóng.”

“Còn lâu ~~~” “Đúng thế, nộp cũng chết, không nộp cũng chết, ngu gì bọn ta giao nộp cho ngươi chứ ~!”

“Láo xược ~~~!!” Đoàn Chánh Hùng vung tay vỗ mạnh về phía Hoàng Dung, lập tức theo chân Dương Kiệt bị đánh bay ngã xuống ngay bên cạnh anh ta.

“Kiên nhẫn của ta có giới hạn, ta đếm từ một tới ba, nếu không giao nộp, thì đừng trách ta độc ác.”

Đôi mắt của lão lộ ra những tia sáng hiểm độc, lạnh lạnh nói.

Một ~~~!!

Hai ~~~~~!!

“Lão già khốn nạn, đừng tưởng bọn ta dễ xoi, ta sẽ đóng cửa, thỉnh Phong ca ~~~~!!”

Dương Kiệt vô cùng dứt khoát ném lá bài chiêu mộ Kiều Phong ra xa.

Cánh cửa dạng khí lập tức xuất hiện, cửa mở toang ra, một bóng người cao to vạm vỡ từ sau cánh cửa tung bay phóng ra, đứng đối diện ngay trước mặt Tộc trưởng nhà họ Đoàn.

Kiều Phong đã xuất hiện!

Chỉ là lúc này Kiều Phong đang mang theo vẻ mặt nghiêm túc cảnh giác vô cùng, kinh nghiệm chiến đấu thiên tài của mình mách bảo rằng đối thủ trước mặt vô cùng lớn mạnh, không cần thận trọng chỉ có thể mất mạng như chơi.

Đoàn Chánh Hùng vô cùng bất ngờ trước sự xuất hiện của Kiều Phong, nhưng quan sát kỹ lại, chỉ là một tên tông sư tầng thứ 9, chỉ hừ mạnh một tiếng đầy chế giễu.

“Viện binh của các ngươi đây sao? Vẫn chưa đủ.” Lão lắc đầu cười lạnh nói.

“Phong ca, có cơ hội không?”

Dương Kiệt cũng có chút thấp thỏm không yên, nhẹ nhàng bước tới bên cạnh Kiều Phong hỏi.

Kiều Phong dúi mày suy nghĩ một hồi, trầm giọng đáp: “Thuộc hạ có thể cầm chân đối phương một thời gian, chủ nhân tranh thủ dẫn theo Hoàng tiểu muội bỏ trốn càng xa càng tốt.”

“Bỏ trốn? Dễ dàng thế sao?”

Đoàn Chánh Hùng cười lạnh một tiếng, sau đó trực tiếp tung cú chưởng ấn thẳng về phía Kiều Phong và Dương Kiệt.

“Chủ nhân tránh ra, Kiến Long Tại Điền ~~~~”

Kiều Phong vội vã đẩy Dương Kiệt về phía sau, bản thân tung người ra trước, một chiêu phòng thủ mạnh nhất trong Giáng Long Thập Bát Chương thi triển ra.

Chỉ thấy cơ thể Kiều Phong bị bao bọc bởi một con rồng màu vàng kim, hai tay tạo thành chưởng ấn thẳng về phía cú chưởng khí đang lao tới.

Rầm ~~~~~!!

Phục ~~~~~!!

Cơ thể Kiều Phong không ngừng giật lùi về phía sau, máu từ trong miệng phun bắn ra.

“Cản được?” Đoàn Chánh Hùng có chút bất ngờ khi Kiều Phong có thể đánh tan lực chưởng của mình.

“Lại là tuyệt học cao cấp!!”

Đôi mắt của lão lần nữa phóng ra những tia sáng tham lam, lần này thậm chí đáng sợ hơn nữa.

Vận may hiếm gặp! Tuyệt đối là vận may hiếm gặp! Không ngờ chỉ định đi truy sát tên khốn trời đánh đã sát hại con mình, lại gặp phải hai người sở hữu tuyệt học cao cấp đáng sợ như thế này.

Nếu như hai tuyệt học đó lọt vào tay mình, mình tuyệt đối có thể tiến thêm một bước nữa, thậm chí có thể khai tông lập phái, trở thành kẻ mạnh số một ở khu vực U Châu cũng không chừng.

“Phong ca không sao chứ?”

Dương Kiệt vội vã bước tới đỡ lấy Kiều Phong, chỉ thấy sắc mặt của Kiều Phong trở nên tái mét, xem ra đã bị chấn thương rồi.

“Thuộc hạ không sao, chỉ là bị thương nhẹ mà thôi. Đối thủ quá mạnh, chủ nhân mau chóng dẫn Hoàng tiểu muội bỏ trốn ngay.” Kiều Phong vận hành chân nguyên trong cơ thể điều hòa lại cơ thể, mang theo vẻ mặt nghiêm trọng nói.

“không bao giờ, ta triệu hồi Phong Ca tới đây không phải nhờ Phong ca cản đường lão, mà là chúng ta cùng chung tay dạy cho lão một bài học, nên tuyệt đối không bỏ mặc Phong ca ở lại giao chiến một mình được.”

Dương Kiệt tỏ ra vô cùng kiên quyết, đầu lắc như vừa cắn xong thuốc lắc.

Kiều Phong có chút cảm động trước sự kiên quyết của Dương Kiệt, nhưng giờ không phải lúc cố chấp, lén lén đưa tay vòng ra phía sau gáy của Dương Kiệt, gỡ nhẹ một cái.

Bạch ~~~!

“Phong ca, huynh...”

Dương Kiệt chưa kịp dứt câu, hai mắt trợn ngược, chìm sâu trong bóng tối.

“Kiều bang chủ ~~~! Vì sao?”

Hoàng Dung đứng ở bên cạnh vội vã đỡ lấy cái cơ thể 160kg đang mềm nhũn xuống, cũng may là cô ta đã đạt tới cảnh giới tông sư tầng thứ 1, nên đỡ lấy cái cơ thể không lồ đó cũng không quá khó khăn.

“Tình thế đang vô cùng nguy hiểm, tại hạ biết rõ tính cách của chủ nhân, chỉ có thể dùng hạ sách này thôi.”

Kiều Phong hít sâu một hơi vào người, nghiêm giọng nói: “hãy mang theo chủ nhân bỏ chạy càng xa càng tốt, tại hạ sẽ cố gắng cầm chân kẻ địch tạo thời gian cho hai người.”

“Nhưng mà...” “không nhưng nhị gì cả, hãy nhớ kỹ sứ mệnh của chúng ta.”

Kiều Phong nghiêm giọng ngăn lời Hoàng Dung.

Hoàng Dung cắn chặt răng, nhìn chăm chăm vào Kiều Phong nói: “Muội hiểu rồi, Kiều bang chủ hãy bảo trọng.”

Câu dứt, lập tức kéo lấy Dương Kiệt đang ngất xỉu, thi triển Tiêu Dao Du bỏ chạy về hướng xa.

“Ta đã tạo điều kiện để cho hai con chuột nhắt kia bỏ chạy rồi đấy, thế nào, có ý định quy hàng ta không? Nếu chịu quy hàng, ta hứa sẽ tha mạng cho hai con chuột nhắt kia, đồng thời ban cho người địa vị chỉ thua kém mỗi mình ta trong gia tộc mà thôi.”

Đứng ở phía xa quan sát Hoàng Dung dẫn theo Dương Kiệt bỏ trốn, Đoàn Chánh Hùng chỉ tỏ vẻ đứng đưng, không ra tay ngăn cản, chỉ nhìn chăm chăm vào Kiều Phong lộ ra vẻ yêu mến nhân tài cười nói.

Thì ra lúc này nhìn thấy Kiều Phong chỉ là tên tông sư tầng thứ 9 mà có thể đánh tan được cú chưởng của một nguyên thần tầng thứ 3 của mình, lão đã nảy sinh ý tưởng chiêu nạp anh ta về gia tộc của mình.

Chỉ cần đào tạo thêm vài năm, tuyệt đối sẽ giúp gia tộc có thêm một thần tướng vô giá.

Quan trọng nhất là, nếu như thu nạp xong Kiều Phong làm thuộc hạ của mình, đồ của thuộc hạ cũng như đồ của mình, tới lúc đó yêu cầu Kiều Phong dâng lên tuyệt học của mình, không sợ anh ta không nghe lời.

Vừa sở hữu thần tướng vừa sở hữu tuyệt học, còn gì bằng nữa. Còn việc báo thù cho con trai của mình, hiện giờ chỉ giả vờ nói là tha mạng cho hai người, đợi tới khi đạt được mục đích, lén lén phái người truy sát hai con chuột nhắt kia cũng chỉ là chuyện đơn giản mà thôi.

Tuyệt đối một mũi tên trúng hai con chim!!

Kiều Phong tất nhiên là hiểu rõ tâm địa hiểm độc của đối phương rồi, nhưng cũng vô cùng cam tâm phối hợp với đối phương, mục đích là tạo thêm thời gian cho Hoàng Dung và Dương Kiệt bỏ trốn.

“Muốn thu phục ta ư? Hãy đánh bại ta trước đã.”

Kiều Phong lập tức tạo ra tư thế sẵn sàng chiến đấu.

Kiều Phong càng như thế lão càng cảm thấy có hứng thú, thuộc hạ có chút ngông cuồng, thu phục được mới có chút cảm giác thích thú, chứ chỉ ngoan ngoãn như con chó nghe lời thì chẳng đáng để lọt vào đôi mắt xanh của lão đâu.

Và lại, Kiều Phong càng như thế càng chứng tỏ anh ta đã xiêu lòng, chỉ là mặt mũi của một tông sư, nếu dễ bị khuất phục quá thì đó là điều sỉ nhục.

nếu anh ta đồng ý ngay tức khắc, lão còn phải suy nghĩ lại đối phương có mưu mô quỷ quái gì không.

“Được, ta chiều ngươi!” Cánh tay phải từ từ giờ tay, đôi mắt lóe qua tia sáng phản kích, sau đó vỗ mạnh xuống: “Để ta xem thực lực của ngươi tới đâu, đồ này ~~~!”

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Kiều Phong Vs Đoàn Chánh Hùng

“Má ơi, con có đang nằm mơ không vậy? Một cô gái nhỏ bé đang cõng một con heo mập di chuyển với tốc độ đáng sợ như thế này, có thể sao?”

“Vì sao? Vì sao người đang nằm trên lưng cô gái không phải là mình mà là con heo mập đó chứ?”

“Một đóa hoa tươi cắm vào bãi phân trâu.”

“Ừa mà phía bên kia đang xảy ra chuyện gì vậy? Tiếng giao chiến?”

“Thứ khí thế đáng sợ đó... Chẳng lẽ là một kẻ mạnh nguyên thần ra tay sao?”

“Không thể nào sai được! Chính là kẻ mạnh nguyên thần đang giao chiến. Còn một bên là... Ừi tíá má hồi, chỉ là một tông sư thôi sao?”

“Chẳng lẽ là kẻ mạnh tông sư kia vừa lượm được thiên tài địa bảo, có một kẻ mạnh nguyên thần vô tình đi ngang qua phát hiện, cả hai xảy ra giao chiến tranh giành thiên tài địa bảo sao?”

“Tránh, tránh xa nơi đó càng nhanh càng tốt! Thần tiên đánh nhau, phạm nhân vạ lây, tuyệt đối không được đến gần nơi đó.”

“không, ta sẽ lên lên áp sát nơi xảy ra giao chiến, không chừng có cơ hội đục nước béo cò cũng nên.”

“Ý hay, cùng đi, cùng đi.”

“Ê, sao nói cùng đi mà ngươi quay đầu đi hướng khác vậy?”

“Ý cùng đi của ta là cùng đi trên tinh thần ủng hộ, chứ ngu sao mà dẫn thân vào nơi nguy hiểm đó chứ!”

“Đồ chết nhát ~~~!!”

Trên đường Hoàng Dung công theo Dương Kiệt bỏ chạy không ngừng vang lên tiếng bàn tán xôn xao.

Đặc biệt là có không ít người đã di chuyển về hướng đang xảy ra giao chiến giữa Kiều Phong và Đoàn Chánh Hùng.

Không ít người mang theo tâm lý tò mò hoặc kẻ mạnh ăn thịt, mình kiếm chút canh uống cũng tốt chứ bộ.

Hoàng Dung bỏ ngoài tai những lời thì thầm to nhỏ vô tích sự kia, không ngừng thi triển Tiêu Dao Du công theo Dương Kiệt hướng về phía sâu trong Thiên Sơn bỏ trốn.

Lúc này trên trán cô ta đã chảy đầy mồ hôi, việc phải cõng lấy một cái thân xác trên 160 kg bỏ chạy một đoạn đường dài quả thật là quá sức đối với một người có thân hình nhỏ bé như Hoàng Dung.

Hướng bỏ trốn của Hoàng Dung không phải là rời khỏi Thiên Sơn quay trở về Thánh Hóa Tông hay gì đó, mà là không ngừng tiến sâu lên đỉnh núi Thiên Sơn càng sớm càng tốt.

Vì nghe nói trên đỉnh Thiên Sơn có một khu vực thuộc dạng cấm địa, ngay cả kẻ mạnh nguyên thần không dám bước chân vào, có thể nói là cửu tử nhất sinh.

Nhưng đối với cả hai lúc này, là con đường sống sót duy nhất.

Bước vào trong đó còn có thể cửu tử nhất sinh, rơi vào tay tên tộc trưởng nhà họ Đoàn, chắc chắn là thập tử vô sinh.

Lúc này chỉ mong Kiều Phong cản đường lão càng lâu càng tốt. Nếu không thì với tốc độ bay của một kẻ mạnh nguyên thần, cho dù thi triển thân pháp

thánh phẩm, cũng sẽ bị đuổi kịp trong tích tắc cho mà xem.

“Dung nhi, mau ngừng lại.”

Trong lúc Hoàng Dung đang cầm đầu chạy, đột nhiên bên tai vang lên giọng nói phẫn nộ của Dương Kiệt.

Hoàng Dung không dám cãi lời, nhanh chóng ngừng bước. Dương Kiệt từ trên lưng của cô ta bước xuống, mang theo vẻ mặt khó coi nhìn chăm chăm về phía Kiều Phong đang giao chiến với tộc trưởng nhà họ Đoàn.

Sắc mặt Dương Kiệt biến đổi liên tục, Hoàng Dung định bước tới khuyên can, đột nhiên nghe thấy anh ta nói: “Đi thôi, chúng ta không được phụ lòng của Phong Ca.”

Nói xong, không đợi Hoàng Dung kịp phản ứng, quay người di chuyển về hướng sâu trong Thiên Sơn.

Hoàng Dung thăm thò phào nhẹ nhõm, xem ra anh ta đã hiểu rõ giờ có quay về nơi giao chiến, cũng chỉ trở thành gánh nặng thêm cho Kiều Phong mà thôi.

Việc quan trọng nhất bây giờ là bỏ chạy càng xa càng tốt, tới nơi an toàn càng nhanh càng tốt, Kiều Phong mới có cơ hội rút lui.

“Hàn Long Hữu Hối ~~~~!!”

“Tam Dương Chi, Nhất Chi Hóa Âm Dương ~~~~!!”

Uỳnh uỳnh uỳnh ~~~~~!!

Những đòn tấn công có uy lực kinh thiên động địa do một kẻ mạnh tông sư và một kẻ mạnh nguyên thần không ngừng va đập vào nhau, tiếng phát nổ vang động trời đất.

Lúc này Kiều Phong đã mình đầy thương tích, bộ đồ trên người xuất hiện nhiều vết rách nát, trận chiến này có thể coi là cuộc khổ chiến duy nhất từ lúc được Dương Kiệt triệu hồi tới thế giới này.

Hoàn toàn bị đối phương áp đảo, chỉ có thể cắn răng chịu đựng phản kháng mà thôi.

Sắc mặt của Đoàn Chánh Hùng cũng không dễ coi chút nào. Đường đường một nguyên thần tầng thứ 3, đối diện với một tông sư tầng thứ 9 mà không thể đàn áp đối phương, còn phải sử dụng tới tuyệt học, tuyệt đối là một sỉ nhục không thể tha thứ được.

“Đột Như Kỳ Lai ~~~~!!”

Cơ thể của Kiều Phong đột nhiên biến mất trước mắt của lão, một cảm giác ớn lạnh xương sống xuất hiện ở phía sau lưng, lão không chút suy nghĩ, vung tay vỗ mạnh về phía sau lưng của mình.

Rầm ~~~~~!!

Hai tay Kiều Phong bị bao phủ bởi hai đầu rồng dạng khí định vỗ thẳng vào lưng của đối phương, ai ngờ đối phương phản ứng nhanh như chớp, hai bàn tay và cú chưởng của hai người va đập vào nhau, vang lên tiếng nổ âm trời.

Kiều Phong trực tiếp bị đẩy lùi về phía sau gần mười mét mới ngừng hẳn. Còn Đoàn Chánh Hùng chỉ khẽ run người một cái rồi ngưng hẳn, không bị sao cả.

Nhưng nếu tinh mắt quan sát, sẽ thấy bàn tay mà lão vừa vỗ ra đang được che dấu ở phía sau lưng không ngừng run rẩy liên hồi.

“Đùa giỡn thế đủ rồi, kết thúc thôi ~~~~!”

Lão lúc này đã không còn tâm trạng thăm dò thực lực của Kiều Phong nữa, đối phương tuyệt đối là khúc xương khó gặm.

“Tam Dương Chi, Nhị Chi Thôn Nhật Nguyệt ~~~~!!”

Chỉ thấy lão một chỉ chỉ ra, bầu trời đột nhiên tối sầm xuống, không gian xung quanh Kiều Phong tựa như đang bị một áp lực vô hình không ngừng bóp chẹt, cơ thể đau đớn tột cùng, có cảm giác như ai đó đang muốn xé nát cơ thể của mình ra vậy.

Chỉ thấy giữa đám mây đen xuất hiện năm tia sáng tựa như luồng tia lazer chụp thẳng xuống nơi Kiều Phong đang đứng.

“A ~~~~! Kiến Long Tại Điện ~~~~!!” Kiều Phong vận hết toàn bộ chân nguyên trong người phá bỏ áp lực đáng sợ đang đè nặng trên người, cơ thể bị bao bọc bởi con rồng màu vàng kim, sau đó phóng thích lên đỉnh đầu, hứng trọn năm tia sáng hủy diệt đó.

Uỳnh uỳnh uỳnh uỳnh~!!

Cơ thể con rồng vàng kim lập tức bị xuyên thủng đánh tan trong không khí. Năm tia sáng đã nhạt đi rất nhiều nhưng vẫn tiếp tục bắn thẳng vào Kiền Phong ở phía dưới.

Rầm rầm rầm!

Tranh thủ năm tia sáng bị chững lại đôi chút, Kiền Phong phi thân tung người nhảy sang một bên, ngay lập tức nơi vừa đứng xuất hiện năm cái hố sâu gần hai mét.

Năm tia sáng đỏ mà đánh vào người, sẽ như thế nào nhỉ?

Kẻ mạnh nguyên thần quả thật đáng sợ.

“Á, hình như người đó là, là ... á đúng rồi, tộc trưởng nhà họ Đoàn của thành Ngự Tang thì phải.”

“Đúng là ông ta rồi. Tuyệt học lúc nãy chính là Tam Dương Chỉ, tuyệt học địa giới cao cấp trấn tộc của nhà họ Đoàn, quả thật đáng sợ, đứng xa như vậy mà còn bị áp lực đáng sợ đó đè tới nỗi không nhúc nhích được, huống chi là anh bạn kia chứ?”

“Vậy mới chứng tỏ anh chàng kia không phải tay vừa, ngay cả tuyệt học của một kẻ mạnh nguyên thần cũng né tránh được, nếu như là bổ mỳ rơi vào cảnh đó thì...”

“Thì bị tan xương nát thịt chứ gì.”

“E hèm, có thể”

“Xi ~~~~!!”

Tiếng bàn tán của những người vì tò mò hoặc muốn đục nước béo cò đã tụ tập ở đây vang lên, họ đang đứng ở vị trí khá xa vừa quan sát cuộc chiến vừa không ngừng bàn luận.

Đoàn Chánh Hùng khẽ dúm mảy khi phát hiện đám đông đang mon men ở phía xa. Nhưng quan trọng nhất hiện giờ là trấn áp Kiền Phong trước đã, mấy tên phế vật đó sẽ biết tay mình sau.

“Phi Long Tại Thiên ~~~~!!” Kiền Phong tung người lên không trung, cơ thể tựa như mũi khoan khoan thẳng về phía lão.

“Hỗn Nguyên Thủ ~~~~!!” Đoàn Chánh Hùng đã mất hết kiên nhẫn, tung chương vỡ thẳng về phía trước.

Kiền Phong tựa như hóa thân thành con rồng đập thẳng vào cú chương dạng khí khổng lồ.

Anh ta lập tức cảm thấy vị ngọt tanh xuất hiện ở miệng, máu từ trong miệng không tự chủ phun bắn ra, cơ thể bị đánh bay về phía sau, té ngã xuống đất.

“Kết thúc trò vô vị này được rồi đấy.” Đoàn Chánh Hùng sắc mặt không dễ coi chút nào, thậm chí có chút điên cuồng, lạnh lạnh quát: “Thần phục hoặc chết ~~~~!!”

“Thần Phục?” Kiền Phong lộ ra nụ cười chế giễu, từ trong lòng lấy ra một chiếc bình gốm, bật nắp bình ra, dịch thể màu trắng từ trong bình nhanh chóng đổ hết vào trong miệng của anh ta.

“Anh chàng kia uống gì thế này? Chẳng lẽ là thần dược gia tăng lực chiến?”

“Hình như không phải, mùi vị đó là, là ... là rượu ~~~~!”

“Đang tử chiến đi uống rượu, ông có chắc là mình không nhầm chứ?”

“Sao mà nhầm được, bổ mỳ từ nhỏ đã uống rượu thay nước, mùi rượu nồng như thế này sao có thể lọt qua được chiếc mũi thính của bổ mỳ chứ?”

“À há, hay là anh chàng kia cho rằng sắp chết tới nơi, nên uống ly rượu cuối cùng trước kia ngã xuống chứ gì?”

“Chắc thế, chắc thế...”

Đoàn Chánh Hùng cũng có chút bất ngờ với hành động của Kiền Phong, lúc đầu cũng nghĩ rằng anh ta đang cần thuốc, nhưng phát hiện không phải, nên vẫn đứng yên ở đó để xem đối phương định giờ trò gì.

“Đã ~~~~!!” Rượu trong bình đã vào hết trong bụng của Kiền Phong, chỉ thấy anh ta cười lớn một tiếng, vứt bỏ bình rượu trong tay, đôi mắt tràn đầy chiến ý: “Chiến ~~~~!!”

Hào khí xung thiên của Kiền Phong phát tán ra, khiến những người có mặt ở nơi này đều không tự chủ giơ ngón tay cái lên.

Tông sư cấp 9 đối diện với nguyên thần cấp 3 mà còn hùng hổ như vậy, không phục không được.

“Người càng thế ta càng phải thần phục người bằng mọi giá.” Đôi mắt Đoàn Chánh Hùng lộ ra tia sáng khen ngợi, miệng lẩm bẩm nói nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Kiều Phong tử nạn??!

Dinh dong, nhân vật triệu hồi của bạn Kiều Phong kích hoạt trạng thái “Tử chiến” + “càng chiến càng mạnh”, thực lực sẽ gia tăng lên trong thời gian nhất định.”

Trong lúc Dương Kiệt đang bỏ chạy cùng Hoàng Dung, bên tai đột nhiên vang lên câu thông báo của hệ thống.

“Cái gì? Phong ca đang rơi vào trạng thái tử chiến?” Sắc mặt Dương Kiệt trở nên vô cùng khó coi, vừa chạy vừa thầm liên lạc với hệ thống hỏi: “Hệ thống, có cách nào thu hồi Phong ca trở về thế giới của anh ta trong tức khắc không?”

“Dinh dong, nhân vật được triệu hồi tới thế giới này, trừ khi đối phương hết thời gian trụ lại ở đây hoặc tự ý quay trở về thế giới của mình, hệ thống không có quyền lực cưỡng chế đối phương quay trở về thế giới của mình.”

“Chết tiệt ~~~!!” Dương Kiệt cắn răng hỏi tiếp: “Phong ca còn có thể trụ ở thế giới này khoảng bao lâu.”

“Dinh dong, còn khoảng 20 phút nhân vật Kiều Phong sẽ bị cưỡng chế thu hồi.”

“Còn 20 phút nữa, hy vọng Phong ca có thể trụ được không bị sao cả.”

Dương Kiệt chỉ còn cách thăm cầu nguyện cho Kiều Phong, tiếp tục dốc sức chạy thẳng về phía khu vực cấm địa trong Thiên Sơn.

Phi Long Tại Thiên, Hồng Tiệm Vu Lục, Tiệm Long Vật Dụng, Hàn Long Hữu Hối, Lợi Thiệp Đại Xuyên, Đột Như Kỳ Lai, Chấn Kinh Bách Lý, Hoắc Dược Vu Uyên, Song Long Thủ Thủy, Ngự Dược Vu Uyên, Thời Thừa Lục Long, Mật Vân Bất Vũ, Tồn Tắc Hữu Phu, Long Chiến Vu Dã, Phục sương băng chí, Đề Dương Xúc Phiến, Thần Long Bãi Vĩ, Kiến Long Tại Điền.....

Kiều Phong lúc này tựa như một cỗ máy chiến đấu không biết mệt mỏi, tựa như cuồng phong bạo vũ thi triển tuyệt học Giáng Long Thập Bát chương của mình tấn công về phía Đoàn Chánh Hùng.

Uỳnh uỳnh uỳnh uỳnh~~~~~!!

Nhóm người đang có mặt ở gần đó ai nấy đều há hốc chôn chân như bức tượng quan sát cuộc chiến kinh thiên động địa đang diễn ra ở trước mắt.

Trong lòng không ít người gào thét: “Mẹ kiếp, rốt cuộc ai là kẻ mạnh chân nguyên, ai là tông sư đây? Sao có cảm giác sai sai thì phải...”

Chỉ thấy lão lúc này bị Kiều Phong áp chế tới mức không ngóc đầu lên nổi. Giờ này còn đâu phong thái uy nghiêm thong thả của một kẻ mạnh chân nguyên lúc ban đầu nữa.

Sĩ nhục ~! Tuyệt nói là một sĩ nhục không thể tha thứ được ~~!!

Không chỉ tên trời đánh này phải chết, tất cả những kẻ có mặt chứng kiến ở đây đều phải chết.

Lúc này lão đã không còn tâm trạng thu phục Kiều Phong nữa. Vì với thực lực Kiều Phong phát huy ra, có thu phục cũng không tài nào kiểm soát nổi, không chừng có ngày bị hồ phản chủ, cắn chết mình lúc nào không hay.

“Đủ rồi, tôi lượt ta nhé! Vô hồn, hiện ~~~~!!”

Đoàn Chánh Hùng phần nộ tốt cùng, trực tiếp triệu hồi vô hồn của mình. Chỉ thấy trên đỉnh đầu lão xuất hiện một con đại bàng khổng lồ, toàn thân được bao bởi bởi tia điện màu xanh lam rực rỡ.

Vô hồn cấp 5 có thuộc tính lôi, Lôi Đình Thiết Dịch Đại Bàng.

“Tam Dương Chi, Tam Chi Phá Thiên Địa ~~~~!!”

Thực lực của lão lúc này đã tăng lên gấp năm lần, cộng thêm chiêu thức mạnh nhất trong tuyệt học địa giới cao cấp Tam Dương Chi thi triển ra, có cảm giác như trời đất có thể sụp đổ bất kỳ lúc nào.

Mặt đất cả khu vực rộng lớn rung chuyển như đang xảy ra động đất cấp 12 vậy.

Vị trí Kiều Phong đang đứng tựa như bị biến thành một ốc đảo biệt lập, và bị một sức hút đáng sợ hút hẳn lên không trung.

Anh ta muốn tung người nhảy ra khỏi phạm vi ốc đảo thoát thân như bị một áp lực vô hình kềm hãm lại, không thể di chuyển được gì cả.

“Nổ ~~~~~!!”

Rầm ~~~~~!!

“Kiến Long Tại Điền ~~~!!” Chỉ thấy “Ốc Đảo” tựa như bị cái sấm hàng chục quả bom hạng nặng bị kích hoạt, tiếng nổ vang động trời đất.

Tuy Kiều Phong đã kịp thi triển chiêu phòng thủ Kiến Long Tại Điền, nhưng cơ thể của anh ta cũng bị vụ nổ đáng sợ đó hất tung ra xa, máu nhuộm đầy người, chấn thương trầm trọng.

“Không chết??” Đoàn Chánh Hùng sắc mặt khó coi, vung tay lên vỗ mạnh xuống: “Để xem ngươi chịu được bao nhiêu chiêu đánh của ta, chết này.”

Một cú chưởng khí khổng lồ từ trên cao chụp xuống, giáng xuống ngay vị trí Kiều Phong đang nằm hấp hối.

“Không, ta không thể nào chết được, chủ nhân vẫn chưa tới nơi an toàn. Giúp ta phá ~~~~!!”

Kiều Phong cắn chặt răng dốc hết toàn bộ sức lực trong người, tựa như full máu hồi sinh, tung người bật dậy, một chiêu Hàn Long Hữu Hối vỗ ra, bắn thẳng về phía chưởng khí đang ập xuống.

Rầm ~~~~~!!

Con rồng vàng kim dạng khí vừa va đập vào cú chưởng khí đập tức bị đánh cho tan nát, cú chưởng khí chỉ chững lại vài giây, rồi lại tiếp tục giáng thẳng xuống.

“Chẳng lẽ chết thật sao? Ta không cam tam, AAAAA~~~~~!!”

Trong lúc tuyệt vọng, đôi mắt Kiều Phong tràn đầy gân máu, cộng thêm bộ dạng thê thảm, máu thịt bết lúc này, khiến người ngoài nhìn vào không khỏi chạnh lòng, chẳng lẽ nhất đại đại hiệp phải bỏ mạng dễ dàng như thế này sao?

Tác giả rất có trách nhiệm nói với mọi người rằng: “No ~~~!!”

Chỉ thấy trên đỉnh đầu đột nhiên xuất hiện một con cừu cháo Kim Long có thể tích dài gần trăm trượng, cú chưởng khí vừa chạm vào con rồng lập tức bị đánh tan trong không khí, tựa như chưa từng xuất hiện qua vậy.

Gào ~~~~~!!

Cừu cháo kim long ngẩng cao đầu gầm lên một tiếng, ngay cả trời đất cũng phải biến sắc, tất cả mọi ánh mắt gần xa ở Thiên Sơn đều đổ dồn hết vào vị trí mà nó đang hiện ngang lưng dừng bay lượn trên không trung, thậm chí không ít người chịu không nổi khí thế đáng sợ do nó phát tán ra phải quỳ ngã trên mặt đất, toàn thân run lên cầm cập vì sợ hãi.

Thánh phẩm võ hồn, Cừu Cháo Hoàng Kim Long.

Thì ra trong lúc rơi vào tình thế cừu tử nhất sinh, tiềm năng đáng sợ trong người Kiều Phong đã bộc phát, kích hoạt võ hồn bản mệnh của mình, thánh phẩm Cừu Cháo Hoàng Kim Long.

Đáng sợ, quả thật đáng sợ, ngay cả ngũ phẩm võ hồn Lôi Đình Thiết Dịch Đại Bàng của Đoàn Chánh Hùng, cũng theo chân chủ nhân của nó, toàn thân run lên cầm cập, cơ thể thu tròn lại không dám đối diện với võ hồn đáng sợ của Kiều Phong.

“Chết, tên khốn đó phải chết, phải giết hẳn bằng mọi giá ~~~~!!” Trong lòng Đoàn Chánh Hùng kinh hãi tới cùng, không ngừng phẫn nộ gào thét.

Thánh phẩm võ hồn! Tiềm năng đáng sợ như thế trở thành kẻ thù của mình, nếu không tranh thủ đối phương chưa trưởng thành giết cùng diệt gọn, sau này tuyệt đối ăn không ngon, ngủ không yên, thậm chí gia tộc bị hủy hoại bởi tay đối phương cũng nên.

Sau khi Cừu Cháo Hoàng Kim Long nhập vào cơ thể, Kiều Phong tựa như vừa cắn xong Dopng, tung người lao tới tấn công kẻ địch như vũ bão, khiến lão chỉ biết cắn răng phòng thủ, chỉ trong chốc lát vị thế hai bên lập tức đổi chiều.

“Đáng... đáng sợ, thánh phẩm võ hồn, đó là thánh phẩm võ hồn, má ơi, con có đang nằm mơ không vậy?”

“Mấy ngàn năm rồi, à không, gần chục ngàn năm rồi, cả U Châu rộng lớn này đừng nói là võ hồn thánh phẩm, ngay cả cửu phẩm cũng chưa từng xuất hiện qua, không ngờ hôm nay mình được vinh hạnh chiêm ngưỡng võ hồn thánh phẩm này.”

“Đúng thế, đúng thế, mình đứng xa thế này còn suýt chút tè ra quần bởi khí thế đáng sợ của thánh phẩm võ hồn, đối diện với nó không biết còn

đáng sợ tới cỡ nào nhỉ?”

“Chắc ị ra khỏi quần luôn chứ sao?”

“hahaha ~~~~!!”

Uỳnh uỳnh uỳnh uỳnh~~~~!!

Tiếng va đập sập lá cà vang động liên hồi, Đoàn Chánh Hùng bị Kiều Phong đập tới nỗi suýt chút ba mẹ cũng không nhận ra, bộ dạng thê thảm vô cùng.

Đúng như câu nói cửa miệng của Dương Kiệt đã từng nói, cuộc sống lúc thăng lúc trầm, sóng gió phong ba lúc nổi lúc tàn quả thật là kích thích quá đi.

Chỉ trong nháy mắt vị thế hai bên đã thay đổi tới mức không thể chấp nhận được, đường đường một kẻ mạnh chân nguyên kích hoạt cả võ hồn mà còn bị một tông sư đi đập kiểu đó, không tức phun máu mới lạ á.

“Khốn khiếp, khốn khiếp ~~~!! Lẽ ra ta không định sử dụng tới át chủ bài này, nhưng ngươi đã chọc điên ta rồi đấy ~~~!!”

Tộc trưởng Đoàn tung chưởng đẩy lùi Kiều Phong ra xa, trong lúc anh ta định lao tới tiếp tục tấn công, lão phần nộ gào thét.

“Lãnh vực, hiện ~~~!!”

Nguyên thần trong cơ thể lão trực tiếp phát tán ra một áp lực đáng sợ bao phủ cả một khu vực rộng lớn, Kiều Phong lập tức tức cảm thấy thực lực của mình bị áp chế gần phân nửa, trong lòng không kèm được trầm xuống.

Đại lục Huyền Thiên từng có câu tục ngữ kinh điển: Chưa thành nguyên thần, mãi mãi chỉ là con kiến yếu ớt.

Sự khác biệt giữa Nguyên Thần và Tông Sư là khi đạt tới cảnh giới nguyên thần, nguyên thần trong cơ thể không chỉ có tác dụng không ngừng hấp thụ thiên địa linh khí ở xung quanh bổ sung cho cơ thể, khiến kẻ mạnh nguyên thần không cần phải lo lắng vấn đề tiêu hao liên tục trong giao chiến, còn có thể giúp kẻ mạnh nguyên thần có thể tung bay tự do trên bầu trời, ngoài ra, điểm đáng sợ nhất là nguyên thần có thể hình thành một lãnh vực pháp tắc đáng sợ.

Bất kỳ ai rơi vào lãnh vực của kẻ mạnh nguyên thần, nếu như cảnh giới và lãnh vực yếu hơn, sẽ bị lãnh vực mạnh hơn áp chế thực lực xuống gần phân nửa. Nghĩa là có thực lực 100 % chỉ có thể thi triển ra 50 % mà thôi.

Tất nhiên, lãnh vực khi lãnh ngộ càng cao thì lực áp chế càng đáng sợ, thậm chí cá biệt có lãnh vực áp chế hoàn toàn 100%, khiến đối thủ chỉ như một con búp nhện không hơn không kém, chỉ biết đứng nhìn người ta trảm sát mình mà không có tí sức lực phản kháng.

Lãnh vực lãnh ngộ được chia làm bốn cấp: cấp thấp(áp chế 50 %), trung cấp (áp chế 70 %), cao cấp (áp chế 90 %) và tuyệt đỉnh (áp chế 100%)

Và lãnh vực mà Đoàn Chánh Hùng lãnh ngộ được khi đạt tới cảnh giới nguyên thần, chỉ là lãnh vực cấp thấp. nhưng cho dù chỉ là lãnh vực cấp thấp, cũng đủ để lão chuyển bại thành thắng rồi.

Ít nhất ở thời điểm này là vậy.

“Đùa giỡn thế đủ rồi, kết thúc thôi.” Đôi mắt lão không ngừng phóng thích ra những tia sáng đầy sát khí, lạnh lạnh nói.

“Được, một chiêu phân thắng bại.” Kiều Phong mang theo vẻ mặt nghiêm túc đáp.

“Thần thông võ hồn ~~~ Lôi Ứng Giáng Thế ~~~!!”

Éo ~~~~~!!

Chỉ thấy mây đen trên đỉnh đầu không ngừng di chuyển theo hình ốc xoắn, sấm chớp vang trời, chính giữa từ từ dạt ra, một con đại bàng toàn thân phủ đầy thiên lôi lao xuống với tốc độ như tia chớp, hai móng vuốt sắc nhọn có thể gấp võ bất kỳ bức tường thành kiên cố trên đại lục Huyền Thiên theo tư thế vỗ mồi định chụp thẳng về phía Kiều Phong ở phía dưới.

Kiều Phong hai tay tạo thành chưởng giờ qua đỉnh đầu, từ từ hạ xuống gần đan điền, hai tay chuyển thành chảo một trên một dưới đẩy sang trái rồi đẩy sang phải, hai tay lại dang rộng ra tạo thành cú quét trên đỉnh đầu, thu lại xuống eo, cuối cùng tung chưởng ấn thẳng về phía con đại bàng khổng lồ đang lao xuống.

“Đón thử tuyệt học do ta vừa lĩnh ngộ khi kích hoạt võ hồn, Thập Bát Chưởng hợp nhất, Long Bá Tinh Hà ~~~!!”

Gào, gào, gào, gào..... ~~~!!

Mười tám con cửu chảo kim long từ lòng bàn tay Kiều Phong phóng thích ra, bắn thẳng về con chim đại bàng của đối phương.

Rầm, rầm, rầm, rầm,....~~~~!!

Hai thần thông tuyệt học va đập vào nhau, tạo ra tiếng nổ tựa như gần chục quả bom nguyên tử đang phát nổ, xóa sổ cả khu vực rộng lớn.

Nếu đứng từ phía xa quan sát, sẽ giật mình phát hiện eo núi Thiên Sơn xuất hiện một vết lõm đáng sợ.

Không ít người đang đứng xem ở gần đó bị hất bay ra xa, nội tạng máu thịt tựa như không cần tiền không ngừng phun bắn ra, những ai chưa đạt tới cảnh giới chân nguyên trực tiếp bị xóa sổ tại chỗ. Tiếng la hét khóc lóc liên miên không dứt.

Thời gian không biết qua đi bao lâu, một bóng người từ bóng tro tàn phóng ra.

Phục ~~~!!

Một vũng máu kèm theo nội tạng từ trong miệng bóng người đó phun bắn ra, nhuộm đỏ cả phần ngực bộ trang phục đã toi tả rách nát.

Đưa mắt liếc nhìn xung quanh như tìm kiếm gì đó, đột nhiên cười lớn như điên như dại: “hahahaha, thiên tài thì sao nào, thánh phẩm võ hồn thì sao nào? Cuối cùng cũng phải chết dưới tay ta, tan xương nát thịt, chết không toàn thây, hahahaha ~~~!!”

Bóng người này không ai khác chính là Đoàn Chánh Hùng, chỉ thấy lúc này lão đã bị chấn thương nghiêm trọng, bộ dạng thê thảm vô cùng, còn đâu bộ dạng uy nghiêm thư thả, phong tác nho nhã xuất trần như lúc vừa tới Thiên Sơn chứ?

Phục, phục ~~~!!

Lão càng cười nội thương càng trở nên nghiêm trọng, vội vã từ trong nhẫn cần khôn lấy ra một viên đan dược đỏ như máu bỏ vào trong miệng, bó gối ngồi xuống hút thụ điều trị nội thương ngay tức khắc.

Khoảng một khắc giờ sau, lão từ từ mở mắt ra, lóe qua tia sáng sắc lạnh: “Trước khi truy sát hai con chuột nhắt kia, phải giải quyết đám ngu xuẩn kia trước đã.”

Lão đã quyết định ra tay trừ khử tất cả những ai chứng kiến cảnh giao chiến lúc này, một phần vì sĩ diện của mình, đường đường một kẻ mạnh nguyên thần bị một tông sư đánh cho thê thảm như thế này, nếu như để lan truyền ra ngoài, chắc chắn sẽ gây ảnh hưởng trầm trọng tới uy danh của mình và gia tộc.

Một phần vì muốn bịt đầu mối việc mình vừa trấn sát một thiên tài quái vật sở hữu thánh phẩm võ hồn.

Phải biết rằng ngay cả người sở hữu võ hồn cấp 6 như Lăng Hàn Phong hay Tổng Thiên Hành, cũng đã trở thành cục trứng vàng trong mắt một trong ngũ đại tông môn, ngày thường nâng trên tay sợ rơi, ngậm trong miệng sợ tan.

Nếu như xuất hiện một quái vật sở hữu thánh phẩm lan truyền ra ngoài, cả khu vực U Châu chắc chắn sẽ máu nhuộm thành sông khi tranh giành vị thiên tài đó.

Nếu như đào tạo đúng mức, không chừng tông môn vương triều của mình sẽ xưng bá U Châu, thậm chí có thể tiến thẳng tới khu vực trung ương cũng không chừng.

Vị thiên tài như thế ai không muốn giành lấy cung phụng anh ta như cung phụng tổ tiên chứ? Còn hiện giờ bị giết chết ư? Cả khu vực U Châu không nổi điên mới lạ, chỉ sợ tới lúc đó nhà họ Đoàn của lão sẽ bị con thịnh nộ của các tông môn vương triều hùng mạnh phang thây xé thịt ngay tức khắc.

Nội thương đã được kiểm soát, phải nhanh chóng ra tay giết người diệt khẩu, sau đó truy sát hai con chuột nhắt trời đánh kia trước khi có người của các thế lực hùng mạnh các tông môn tại Thiên Sơn bởi hiện tượng thánh phẩm võ hồn phát tán ra khi này.

Sát ~~~!!

Không ít người vẫn đang chìm sâu trong hôn mê do vụ nổ lúc này, trực tiếp chìm vào giấc ngủ ngàn thu, không có cơ hội tỉnh dậy nữa.

Có không ít người kịp thời tỉnh lại vùng lên phản kháng, nhưng kẻ mạnh nguyên thần là kẻ mạnh nguyên thần, cho dù đang bị nội thương nghiêm trọng cũng không phải là mấy con kiến yếu ớt có thể chống cự lại được, vô cùng hiển nhiên biến thành một cuộc thảm sát một chiều rồi.

“AAAA, nhà họ Đoàn, người dám giết bọn ta, cho dù có biến thành quỷ bọn ta cũng sẽ ám đuổi gia tộc nhà ngươi suốt đời ~~~~~!!”

“xin hãy tha cho tôi, tôi không biết gì hết, aaaaaa~~~~~!”

“Ta hận ~~~~~!!”

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Hoàng Dung thành người thực vật ??!

“Dinh dong, nhân vật triệu hồi Kiều Phong đã hết thời gian trụ lại thế giới này, bị cưỡng chế thu hồi về thế giới của mình.”

“Dinh dong, nhân vật triệu hồi Kiều Phong bị chấn thương nghiêm trọng khi giao chiến ở thế giới này, gần cách triệu hồi bị kéo dài thành: hai năm.”

Nghe thấy những câu thông báo của hệ thống vang lên bên tai, Dương Kiệt thầm thở phào nhẹ nhõm.

May quá, may quá! Phong ca chỉ bị chấn thương chứ không nguy hiểm tới tính mạng, như vậy là kết quả tốt lắm rồi.

Đừng nói là hai năm, cho dù là năm năm, mười năm sau mới có thể triệu hồi Phong ca cũng không thành vấn đề.

Quan trọng là anh ta vẫn còn lành lặn là được rồi.

Phong ca bị cưỡng chế triệu hồi trong trạng thái chấn thương nghiêm trọng, nghĩa là anh ta đã bại dưới tay lão tộc trưởng họ Đoàn, chắc chắn lão sẽ không buông tha cho mình và Hoàng Dung, phải nhanh chân chạy tới khu vực cấm mới được.

“Dung nhi, còn khoảng bao lâu nữa mới tới được khu vực cấm?” Dương Kiệt sốt ruột hỏi.

“Muội cũng không biết nữa, lúc này trên đường bỏ chạy hỏi người đi đường chỉ nói là cứ chạy thẳng lên đỉnh núi Thiên Sơn, sẽ tới được khu cấm địa, chỉ là”

ngẩng đầu lên quan sát đỉnh núi còn cách vị trí hai người đang chạy khá xa, muốn tới được đỉnh ít nhất cũng phải nửa canh giờ nữa, không biết có kịp không đây.

Đang bỏ chạy được thêm một đoạn nữa, đột nhiên cảm nhận thấy một áp lực đáng sợ ập tới, kèm theo tiếng cười nói lạnh lùng đầy sát khí vang lên: “Hai con chuột nhắt kia, các ngươi có chạy đằng trời, viện binh của các ngươi đã chết thảm dưới tay ta, tan xương nát thịt, chết không toàn thây, để xem lần này còn ai tới các ngươi không, hahahahaha ~~~!!”

“Cái gì, Kiều đại ca đã” Hoàng Dung biến sắc khi nghe xong câu gào thét của lão.

“Yên tâm, Phong ca đã quay về thế giới của mình, chỉ là trong một thời gian ngắn không thể tới thế giới này nữa, nhưng không bị sao cả.”

Hoàng Dung thầm thở phào nhẹ nhõm khi nghe xong lời giải thích của Dương Kiệt.

Nhưng sắc mặt nhanh chóng trầm xuống, tên tộc trưởng nhà họ Đoàn đã có thể rảnh tay truy sát bọn mình, không hay rồi.

“Chúng ta đổi hướng chạy tới, nếu cứ tiếp tục chạy về đỉnh núi chắc chắn sẽ bị lão bắt kịp.”

Hoàng Dung vừa chạy vừa lên tiếng ý kiến.

Dương Kiệt khẽ dúm mày suy nghĩ hồi, ngược đầu nhìn về phía đỉnh núi, cắn răng nói: “Được, chạy về hướng bên phải kia, có khu rừng rậm, ít nhiều có thể cản trở tầm nhìn của lão chút ít.”

Cả hai cùng gật đầu đồng ý, quay đầu bỏ chạy vào khu rừng rậm ở phía tay phải cách đó không quá xa.

“Bỏ chạy vào rừng rậm? Khả thông minh, nhưng cũng chỉ là tự đâm đầu vào chỗ chết mà thôi. Chắc chúng mới lần đầu tới Thiên Sơn này nên không biết có gì trong khu rừng đó, khả khả. ”

Đoàn Chánh Hùng sau khi giết người bịt đầu mối xong, tung người bay trên không trung, tiếp tục truy sát hai con chuột nhắt kia, phát hiện chúng chui đầu vào khu rừng rậm, trên môi lộ ra nụ cười chế giễu.

Trực tiếp tăng tốc phóng vào trên không trung khu rừng từ trên cao quan sát phía dưới, khoảng cách giữa hai bên chỉ còn khoảng vài dặm mà thôi, với tốc độ bay của một nguyên thần, khoảng một khắc giờ nữa hoàn toàn có thể bắt kịp kẻ địch.

“Cái gì thế này? Tự nhiên giữa khu rừng xuất hiện khe nứt khổng lồ là sao?”

Cả Dương Kiệt và Hoàng Dung giật mình hoảng hốt khi phát hiện một khe nứt khổng lồ cắt ngang giữa khu rừng, khe nứt này rộng ít nhất vài dặm đường, với thực lực của cả hai, muốn nhảy qua đầu bên kia là điều hoàn toàn không thể.

Đặc biệt là từ dưới khe nứt không ngừng phát tán ra một luồng áp lực đáng sợ, chỉ sợ rằng ngay cả một kẻ mạnh chân nguyên cũng chưa chắc bay qua nổi đầu bên kia.

Phía trước cụt đường, phía sau có chó điên bám đuôi. Dương Kiệt đã khóc không thành tiếng.

“hahaha, chạy đi, sao các ngươi không chạy nữa?” Chỉ thấy Đoàn Chánh Hùng đã xuất hiện ngay trên đỉnh đầu cả hai, lão đang dùng ánh mắt thích thú chế giễu chiêm ngưỡng hai con mồi đang rơi vào thế tuyệt vọng ở phía dưới.

“Chẳng lẽ phải rơi vào tay lão già trời đánh này thật sao?”

Dương Kiệt sắc mặt vô cùng khó coi, lúc này tiến thoát lưỡng nan, mọi át chủ bài của mình cũng đều sử dụng hết rồi, chẳng lẽ chỉ còn cách khoanh tay chịu trời thật sao?

Khẽ liếc nhìn vực sâu thăm thẳm ở phía sau lưng mình, hít sâu một hơi vào người, quay sang Hoàng Dung nghiêm giọng hỏi: “Dung nhi có sợ chết không?”

Hoàng Dung có chút bất ngờ trước câu hỏi của Dương Kiệt, nhưng nhanh chóng đáp: “Được chết bên cạnh Kiệt ca ca, muội không sợ, đó là sứ mệnh của muội khi xuất hiện ở thế giới này.”

Nhanh chóng nắm lấy tay của Hoàng Dung, dưới tiếng hét đầy bất ngờ của cô ta, cả hai cùng nhảy thẳng xuống vực sâu ở phía sau lưng mình.

Thà làm ngọc nát chứ không làm ngói toàn.

“Cái gì? Chúng định tự tử ~!!”

Đoàn Chánh Hùng kinh ngạc trước sự kiên quyết của đối phương. Nhưng chóng bưng tỉnh lại, tung chưởng ấn thẳng về phía Dương Kiệt đang lao mình xuống vực thăm.

“Kiệt ca ca coi chừng ~!!” Nhìn thấy lão tung chưởng về phía Dương Kiệt, Hoàng Dung khẽ nhích cơ thể của mình cản ngay trước mặt Dương Kiệt, trực tiếp hứng trọn cú chưởng khí đang ập tới.

Uỳnh ~~~~!!

Crack crack crack!

Phụt ~~~~!!

Tiếng xương cốt gãy nứt kèm thêm máu từ trong miệng nhỏ bé của Hoàng Dung phun thẳng vào mặt, nhuộm đỏ cả nửa thân trên của Dương Kiệt.

“AAAAAA, lão già khốn Khiếp, mày dám đụng tới Dung nhi của ta, lần này ta mà không chết, nhất định sẽ chu di cửu tộc gia tộc nhà ngươi ~~~~~!!”

Tiếng gào thét đầy căm phẫn của Dương Kiệt càng lúc càng xa dần, khiến Đoàn Chánh Hùng không kèm được run lên một cái, nhưng nhanh chóng bị lão che dấu lại.

“Hừ, chỉ là một tên tiên thiên tầng thứ 7 quèn mà dám buông lời hăm dọa lão phu, nhưng sống được sau khi rơi xuống vực thăm kia rồi hẵng tính.”

Đoàn Chánh Hùng chỉ cười lạnh một tiếng, một con kiến khoa tay múa chân trước mặt một con sư tử, sư tử cũng chẳng thèm quan tâm để ý làm chi cho một hơi.

Không thể tiếp tục nán lại nơi này nữa, đặc biệt là khu vực này có lực hút đáng sợ, ngay cả nguyên thần cũng không bay trên khu nứt này, khó có thể kiểm tra đối phương đã chết hay chưa mặc dù trong lòng lão đã nắm chắc kẻ thù đã chết không toàn thây rồi.

Quan trọng nhất là lão cần phải nhanh chóng quay về điều trị nội thương nghiêm trọng đang kềm nén của mình, xử lý không tốt không chừng ảnh hưởng tới con đường tu luyện sau này.

Rầm rầm rầm rầm ~~~~!!

Crack crack crack~~~~~!!

Tùm~ Tùm~!!

Khoảng thời gian từ trên đỉnh rơi xuống tới tận đáy vực tốn hơn một khắc giờ, trên đường rơi không ngừng dè gậy biết bao cây cỏ treo lơ lửng trên vách vực, cuối cùng may cho cả hai là cùng rơi xuống một cái hồ nước sâu ngay dưới đáy vực, đúng như những tình tiết của các nhân vật chính trong các bộ tiểu thuyết rẻ tiền.

A ~!! Phụt ~~~~!!

Dương Kiệt nhanh chóng từ hồ trôi ra khỏi mặt nước, nước hồ từ trong miệng phun bắn ra như vòi sen.

Nhanh tay vơ lấy Hoàng Dung đã bị hôn mê sâu sau khi dính phải cú chưởng khí của Đoàn Chánh Hùng, mặc kệ cơn đau đáng sợ trên người phải che chắn cho cô ta và bị tông phải nhiều thứ trong lúc rơi xuống vực sâu, kéo thẳng lên bờ.

“Dung nhi, Dung nhi, muội có sao không? Mau tỉnh lại đi, Đừng hù dọa ta chứ?”

Dương Kiệt ném viên thuốc điều trị vết thương vào miệng nhai xong, không ngừng dùng tay vỗ nhẹ lên má Hoàng Dung, hy vọng có thể đánh thức cô ta, nhưng vẫn bất tỉnh nhân sự không có phản ứng gì cả.

Dương Kiệt hoảng tới nỗi muốn khóc, chỉ vì dùng tẩm thân nhỏ bé này đỡ dùng mình cú chưởng đáng sợ đó mà Hoàng Dung rơi vào tình trạng hôn mê sâu, nếu như không phải thử sờ vào mũi còn hô hấp, Dương Kiệt có thể đã điên luôn rồi.

Dương Kiệt làm đủ mọi cách hô hấp nhân tạo (Đừng nghĩ bậy, hô hấp nhân tạo chính thống nhé), nhưng vẫn không có tác dụng gì cả.

Thử sờ nắn xương cốt trên cơ thể, giật mình hoảng hốt khi thấy xương cốt trên người Hoàng Dung gần như vỡ vụn ra hết, lúc này cơ thể mềm nhũn như vật thể không xương vậy.

“Hệ thống, hệ thống, Dung nhi, Dung nhi của ta bị chấn thương nghiêm trọng quá nè, có cách nào chữa trị cho Dung nhi không?”

Không còn cách nào khác, Dương Kiệt chỉ còn cách cầu cứu hệ thống, hy vọng có thể cứu tỉnh Hoàng Dung.

“Dính dong, nhân vật triệu hồi Hoàng Dung bị đa chấn thương nghiêm trọng, xương cốt gãy vụn, linh hồn gần như tan rã, nếu như không có đan dược cấp 9 “Cửu Chuyển Hoàn Hồn Đan”, e rằng suốt đời bất tỉnh nhân sự.”

“Cái gì? Đan dược cấp 9?” Câu nói của hệ thống tựa như tia sét giáng thẳng vào người Dương Kiệt, khiến anh ta suýt chút ngã xiêu tại chỗ.

Khắp cả khu vực U Châu này tìm một viên đan dược cấp 7 đã là như mò kim đáy biển, huống chi là đan dược cấp 9 chứ?

Muốn đan dược cấp 9 ít nhất cũng phải đi tới khu vực trung ung thì còn may ra có thể.

Nhưng khoan nói tới việc bằng cách nào đi tới khu vực trung ung, cho dù có tới được trung ung đi nữa, bộ tướng đan dược cấp 9 là hoa cỏ ngoài đường à? Muốn có là có à?

Nhờ luyện đan sư luyện giùm? Anh tưởng anh là ai vậy? Một tên tiên thiên quên lấy tư cách gì mà nhờ vả một luyện đan đại tông sư ra tay chứ?

Ngay cả kẻ mạnh độ kiếp còn phải năn nỉ lên năn nỉ xuống người ta còn phải xem xem tâm trạng có tốt hay không mới ra tay giúp đỡ.

Mà cho dù người ta đồng ý giúp đỡ, anh kiếm đâu ra nguyên liệu cần thiết để cho người ta luyện đây?

Có thể nói 99.99% Hoàng Dung sẽ phải chìm trong hôn mê suốt đời.

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Cơ hội duy nhất cứu tỉnh Hoàng Dung

“Vì sao? Vì sao tất cả những người ở xung quanh ta đều gặp đại nạn như thế này? Xích Tiểu Lâm, Phong ca, giờ ngay cả Dung nhi cũng không thoát khỏi, chẳng lẽ mình là thiên sát cô tinh sao? Ta không phục ~~~!!”

Dương Kiệt phẫn nộ gào thét lên khi nghĩ lại bản thân từ lúc xuyên không tới thế giới này, những người bạn thân ở xung quanh không ngừng dính vào những mối nguy hiểm tới tính mạng, ngoại trừ Diệp Tuyền vẫn còn lành lặn ra, đã một người chết, một người thương nặng, một người biến thành người thực vật bất tỉnh suốt đời rồi đấy.

Thậm chí anh ta dân tự nghĩ ngờ bản thân có phải vận xui dính thân, bất kỳ ai tới gần đều bị liên lụy.

“Dính dong, điều đó chẳng có gì kỳ lạ cả. Vì bạn không phải người của thế giới này, nên từ ngày bạn xuyên không tới thế giới này, gây ảnh hưởng tới sự vận hành, mệnh số của không ít người dân bản địa, điều đó khiến cho Thiên Đạo của thế giới này cảm thấy không hài lòng, nhưng vì có hệ thống hộ thể, nên Thiên Đạo không dám trực tiếp ra tay với bạn, nhưng gây chút rắc rối phiền phức cho bạn là lẽ đương nhiên.”

“Cái gì? Tất cả đều do Thiên Đạo của thế giới này gây ra sao?” Dương Kiệt giật mình hoảng hốt sau khi nghe xong lời giải thích của hệ thống.

Thiên Đạo là gì? Là đại ca, là chủ nhân, chúa tể có quyền lực tối cao của thế giới này, nếu như bị Thiên Đạo dòm ngó, tuyệt đối không phải là chuyện vui vẻ chút nào.

Những gì đang diễn ra đối với Dương Kiệt cũng có thể nói là luật nhân quả tuần hoàn.

Dương Kiệt giống như một vị khách không mời mà tới, Thiên Đạo là chủ nhà. Dương Kiệt vào tới nhà người ta đập phá đồ đạc, giết chết vật nuôi của người ta, chủ nhà tất nhiên là vô cùng phẫn nộ rồi.

Nhưng vì phía sau lưng Dương Kiệt có thể lực mạnh đỡ lưng, Thiên Đạo chỉ dám giận không dám nói, âm thầm tạo chút rắc rối để trả thù cũng là chuyện bình thường.

Còn những người xung quanh anh ta giống như những người bạn đi theo anh ta vậy, anh ta có thể lực mạnh đỡ lưng, mấy người bạn kia không có, giận cá chém thớt, tao không làm gì được mày, chẳng lẽ không làm gì được mấy thằng bạn không có địa vị của mày sao?

Có vay có trả, mày không trả thì tao bắt mấy thằng bạn của mày trả đấy, làm gì được tao nào?

Tất nhiên, nếu như Dương Kiệt đủ lớn mạnh, hoàn toàn có thể trở thành thể lực lớn mạnh che chở cho những người bạn của mình, Thiên Đạo muốn ra tay cũng phải suy nghĩ thật kỹ lại.

Chỉ tiếc rằng lúc này bản thân anh ta còn phải dựa hơi của hệ thống mà sống, nếu như không phải có hệ thống hộ thể, e rằng đã tan xương nát thịt từ lâu với Thiên Đạo rồi.

“Tên Thiên Đạo trời đánh, muốn gì cứ trực tiếp tới tìm ta, đừng có liên lụy tới những người ở xung quanh ta, ta XX cái OO nhà người đấy ~~~!!”

Dương Kiệt ngẩng đầu lên trời phẫn nộ gào thét, không ngừng buông ra những lời khó nghe, thậm chí mang tổ tiên mười tám đời của Thiên Đạo ra nguyên rủa.

Đùng đoàng ~~~~!!

Thiên Đạo vốn đã không ưa gì Dương Kiệt, lúc này nghe thấy những lời xúc phạm của anh ta, trực tiếp tạo ra sấm chớp đầy trời, có thể giáng vào tên trời đánh dám buông lời xúc phạm mình bất kỳ lúc nào.

“Hề hề, hề hề...” Nhìn thấy Thiên Đạo đã nổi giận, Dương Kiệt lập tức xui xướng, chỉ biết cười trù.

Chỉ vài câu cho đã miệng thôi, đừng có đi quá giới hạn là được, thực lực lúc này còn yếu, chưa đủ sức chống đối với hắn, co được duỗi được mới là đại trượng phu.

Hãy đợi đấy, có ngày Thiên Đạo cũng phải quỳ xuống dưới chân ta ~~~!!

Nhìn chằm chằm vào Hoàng Dung đã biến thành người thực vật bất tỉnh trên mặt đất. Dương Kiệt lòng đau như cắt, hận không thể thay đổi vị trí với cô ta, mình thành người đang bất tỉnh.

“Hệ thống, chẳng lẽ không còn cách nào khác sao?” Dương Kiệt ngồi sụp đổ trên mặt đất, tuyệt vọng hỏi.

.....

.....

.....

“Dinh dong, hệ thống vừa kiểm tra lại và tìm thấy vẫn còn một cách duy nhất có thể cứu sống Hoàng Dung, nhưng không khuyến khích bạn thử.”

Gần hai phút đồng hồ không nghe thấy câu trả lời của hệ thống, tưởng chừng tia hy vọng mong manh chấm dứt. Đột nhiên bên tai vang lên tiếng nói du dương như bản thân khúc trên thiên đàn của Hệ thống, Dương Kiệt phấn khích nhảy tới nổi căng lên.

“Cách nào? Cách nào? Cho dù là lên đao sơn, xuống vực dầu, ta cũng sẽ không dúi mày lấy cái ~! Mau mau chỉ ta cách nào ~~~!!”

Dương Kiệt lúc này tựa như người đi trên sa mạc tìm thấy ốc đảo, bị chìm nước tìm thấy ao cứu sinh, bất chấp tất cả tra hỏi.

“Hệ thống đang có một nhiệm vụ thí luyện cao cấp, nếu như bạn có thể hoàn thành, có thể từ trong danh sách vật phẩm thánh phẩm trở xuống lựa chọn một món tùy thích. Trong đó có Cửu Chuyển Hoàn Hồn đan.”

“Thí luyện, cho ta thí luyện ngay tức khắc! Không cần phải suy nghĩ gì nữa, chính là nó đây ~~~!!”

Đôi mắt Dương Kiệt tràn đầy gân máu, phấn khích gào thét.

“Dinh dong, thí luyện này không đơn giản, có thể phải đánh đổi bằng tính mạng của bạn, bạn có chắc chắn là sẽ tiến hành thí luyện không?”

Nghe xong câu đánh đổi bằng tính mạng, Dương Kiệt nhanh chóng bình tĩnh lại.

Không phải vì sợ chết, vì cho dù là cửu tử nhất sinh, chỉ cần có cơ hội cứu sống Hoàng Dung, Dương Kiệt cũng sẽ cam tâm tình nguyện đâm đầu vào. Nhưng trước hết phải bình tĩnh nắm rõ quy trình thí luyện trước đã.

“Thí luyện đó như thế nào?”

“Dinh dong, thí luyện này có tên là “Đường Ngay Trước Mắt”. một thí luyện cực kỳ đơn giản, nhiệm vụ của bạn chỉ là cống theo Hoàng Dung trên lưng tiến thẳng về phía trước, cho tới khi tìm thấy cánh cửa để ra khỏi bí cảnh sẽ xem như hoàn thành nhiệm vụ.”

“Chỉ đơn giản vậy sao? Có nhầm lẫn gì không vậy?” Dương Kiệt hoàn toàn bất ngờ trước nhiệm vụ cuộc thí luyện, không phải nói rằng phải đánh đổi bằng tính mạng sao? Sao nghe qua chẳng có chút về nguy hiểm gì hết vậy?

“Dinh dong, Đúng, chỉ đơn giản vậy thôi, chỉ cần tìm thấy cánh cửa thoát ra khỏi bí cảnh sẽ xem như hoàn thành nhiệm vụ. trong quá trình đi lại trong bí cảnh, không có bất kỳ mối nguy hiểm gì cả.”

“Vậy sao lúc này nói là”

“Nhưng vấn đề quan trọng là bạn có tìm ra được cánh cửa để thoát ra khỏi bí cảnh hay không! Nếu như không thể tìm thấy cánh cửa thoát ra khỏi bí cảnh, bạn sẽ suốt đời bị giam cầm trong đó, cho tới khi thọ mệnh hết sạch, chết ngay trong bí cảnh.”

“Cái gì? Cánh cửa thoát ra khỏi phải ở chỗ cố định, tận cùng của con đường sao?”

“Không, cánh cửa sẽ không ngừng di chuyển, nếu như duyên may của bạn nghịch thiên, có thể chỉ cần một giờ, một ngày là có thể thoát ra khỏi bí cảnh, nhưng nếu như bạn xui xẻo tận mạng, cho dù có cuộc bộ suốt đời cũng không tìm thấy lối ra.”

“Và xin nói trước là, trong bí cảnh không có thiên địa linh khí hấp thụ bồi bổ cơ thể, nên thọ mệnh của bạn sẽ trở nên bình thường như người của thế giới của bạn. Nghĩa là trung bình khoảng 60 – 70 chục, cá biệt sống dai hơn cũng 80 – 90 tuổi. Hiện giờ bạn 19 tuổi, nghĩa là còn khoảng 60 – 70 năm nữa tùy tình hình sức khỏe của bạn, nhưng khi đi tới tận cùng của thọ mệnh, bạn sẽ chết thật đấy.”

“Thời gian bí cảnh đồng bộ với thế giới bên ngoài?”

“Đúng mà không đúng.” “Là sao?”

“Chỉ đồng bộ khi bạn hoàn thành nhiệm vụ hoặc chết trong bí cảnh. Còn nếu bạn bỏ cuộc giữa chừng, thời gian sẽ quay trở về thời điểm bạn bắt đầu tham gia thí luyện.”

“Tốt thế sao? Hoàn thành mà đồng bộ với thời gian thế giới bên ngoài, nghĩa là nếu tôi tốn 50 năm để hoàn thành nhiệm vụ, tuổi tác của tôi cũng sẽ tăng thêm 50 tuổi, thời gian bên ngoài cũng vậy? còn bỏ cuộc được quay trở về thời điểm ban đầu? có thể bỏ cuộc giữa chừng vậy còn sợ gì nữa chứ?”

Dương Kiệt có chút khó tin, tưởng mình nghe nhầm.

“Tất nhiên, có thưởng phải có phạt. Nếu như bạn bỏ cuộc giữa chừng, sau này cho dù tìm thấy đan dược thần phẩm, cũng không thể cứu sống được Hoàng Dung, bạn từ bỏ nhiệm vụ có nghĩa là từ bỏ cơ hội cứu sống cô ta. Ngoài ra, cấp bậc của bạn sẽ giảm xuống thành lv 1, điểm kinh nghiệm khi thăng cấp sau này tăng lên gấp 10 lần.”

“Ồ ồ” Nghe xong câu giải thích của hệ thống, Dương Kiệt chỉ biết cười trừ.

Đúng là trên đời này không có món ăn miễn phí, cho dù bỏ cuộc hay hoàn thành, cái giá phải trả tuyệt đối không nhỏ.

Dương Kiệt từ từ bước tới, thận trọng cúi lấy Hoàng Dung lên lưng mình, mang theo nụ cười kiên quyết dịu giọng nói: “Dung nhi, lúc này ta có hỏi muội có sợ chết không? Muội trả lời rằng được chết bên cạnh ta thì không việc gì phải sợ.....”

“Giờ ta cũng rất kiên quyết nói với muội rằng, ta rất sợ chết, sợ chết rồi không ai có thể cứu tình được muội nữa, và giờ có cơ hội, dù tỷ lệ chỉ là 0.001 %, ta cũng sẽ không ngần ngại đi thử, cho dù chết hai ta sẽ cùng chết bên cạnh nhau.”

“Hệ thống. Tiến hành thử thách cho ta ~~~~!!” Dương Kiệt gào lớn một tiếng đầy kiên quyết.

“Chú ý, chú ý, thí luyện này tiềm ẩn nhiều rủi ro, thậm chí có thể nguy hiểm tới tính mạng, hệ thống hy vọng bạn có thể cân nhắc suy nghĩ kỹ trước khi quyết định.”

“Không cần suy nghĩ gì nữa, hãy bắt đầu cho ta!”

“Dinh dong, tuân theo yêu cầu của bạn, thí luyện “Đường Ngay Trước Mắt” sẽ tiến hành ngay tức khắc.”

Ngay lập tức trước mặt Dương Kiệt xuất hiện một cánh cổng dạng khí khổng lồ, cổng từ từ mở toang ra, tựa như một con quái vật đang há to miệng ra nuốt chửng anh ta vậy.

Dương Kiệt hít sâu một hơi vào người, cống theo Hoàng Dung từ từ bước thẳng vào cánh cổng dạng khí đó.

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Thí luyện Đường Ngay Trước Mắt

Ngay sau khi bước qua cánh cổng khổng lồ, phát hiện mình đang đứng giữa sa mạc khô cằn, đưa mắt nhìn về phía đường chân trời không có lối thoát, cát bụi không ngừng phun bắn vào mặt vô cùng khó chịu.

Quay đầu lại nhìn, phát hiện cánh cổng khổng lồ cũng đã biến mất.

Biết rằng mình không còn đường lui nữa, chỉ còn cách cắn răng tiến về phía trước tìm cho bằng được cổng ra càng sớm càng tốt mà thôi.

“Đi thôi.” Dương Kiệt cũng theo Hoàng Dung lết từng bước chậm rãi đi trên bãi cát sa mạc nắng nóng.

Quan trọng không phải là đi nhanh hay chậm, mà là duyên may của bản thân như thế nào mà thôi.

Và cứ thế đi hết ngày này tới tháng khác, cảnh vật trong bí cảnh mỗi tháng cứ thay đổi một lần, từ sa mạc nắng nóng khô cằn, chuyển thành bão tuyết giá băng lạnh thấu xương người, cho tới rừng rậm ẩm thấp quanh năm suốt tháng, cho tới đầm lầy nhão nhòn, nắng mưa bão táp chìm nổi không dứt.

Thấp thoáng Dương Kiệt đã công theo Hoàng Dung đi trong bí cảnh hết mười năm trời rồi, nhưng hoàn toàn không tìm thấy cánh cửa mà hệ thống từng nói gì cả.

Lúc này Dương Kiệt mặt mày lem lức, quần áo tóc tai bù xù như một tên ăn mày. Và Hoàng Dung tất nhiên cũng không khá hơn được bao nhiêu, kẻ tám lạng người nửa cân.

Cũng may là mỗi tháng hệ thống phát cho cả hai một viên ty cốc đan và định thần đan, nuốt vào có thể bỏ qua cơn đói khát và ổn định tâm thần của mình, không cần phải lo lắng vấn đề chết đói chết khát hoặc hóa điên khi đi đơn độc ở bí cảnh trong một thời gian dài như vậy.

Chỉ là bí cảnh này tựa như một nhà tù khổng lồ không lối thoát.

“Rốt cuộc là do mình quá xui xẻo hay bí cảnh này hoàn toàn không có cánh cửa thoát hiểm đây? Đã mười năm rồi, có thể sao?”

Đôi mắt Dương Kiệt tràn đầy gân máu, ngẩng đầu nhìn chăm chăm vào mặt trời chói sáng đang chiếu rọi khắp bí cảnh, sự kiên quyết trong lòng bắt đầu xảy ra nao núng, thậm chí có chút hối hận.

Tới năm thứ hai mươi, trong đầu Dương Kiệt đã thường xuyên xuất hiện hình ảnh một tiểu Dương Kiệt mọc sừng, tay cầm ba chĩa, không ngừng buông lời dụ dỗ: “Đồ ngốc, bỏ cuộc đi, mày đã cố gắng hai mươi năm rồi, rốt cuộc chẳng được cái tích sự gì cả.

Sao có thể vì một bông hoa mà bỏ cả khu rừng chứ? Và lại còn là một bông hoa đã gần như héo tàn. Mày không thấy mày quá điên sao?”

“Biến ~~~!!”

Dương Kiệt cắn chặt răng cố gắng rũ bỏ những lời khuyến rũ của con ác ma trong tận đáy lòng mình.

“Đồ điên, bỏ cuộc đi có nghe không? Đã ba mươi năm rồi, nhìn lại bản thân kìa, nhìn lại mục tiêu mà mày đang công trên lưng kìa. Mục tiêu chỉ là nhân vật triệu hồi của mày thôi mà, nhiệm vụ và sứ mệnh của ả chỉ là bảo vệ và chết thay mày, có sống có chết cũng chẳng quan trọng bằng mạng sống của mày. Mày đã yếu lắm rồi, cứ tiếp tục vậy nữa sẽ chết sớm đấy! Bỏ cuộc đi, tuy hình phạt hơi khắc nghiệt chút, nhưng vẫn thuộc dạng chấp nhận được, đỡ hơn mày bỏ cả mạng vì cái việc làm vô nghĩa này.”

Con ác quỷ lại không ngừng hiện lên trong đầu của Dương Kiệt buông lời thóa mạ và dụ dỗ.

Thậm chí có lúc Dương Kiệt muốn nghe theo lời con ác ma dụ dỗ buông xuôi tất cả, hủy bỏ nhiệm vụ quay trở về lúc ban đầu.

Nhưng hình ảnh Xích Tiểu Lâm chết thảm trước mặt mình, Kiều Phong bị nội thương nghiêm trọng toàn thân nhuộm đầy máu, cuối cùng là Hoàng Dung tung người ra chông đỡ cú chưởng đáng sợ của lão tộc trưởng trời đánh kia không ngừng hiện ra trước mắt.

Cái chết của Xích Tiểu Lâm mình bắt lực, Phong ca vì mình chiến đấu bị chấn thương nghiêm trọng mình cũng bắt lực, đối diện trước cú chưởng của lão họ Đoàn trời đánh kia mình cũng bắt lực không thể làm được gì.

Nhưng hiện giờ cơ hội trong tầm tay, mình hoàn toàn có thể cứu sống Hoàng Dung bằng thực lực của mình, tuyệt đối không thể nào bỏ cuộc.

Nếu như mình bỏ cuộc giữa chừng, mình sẽ chìm đắm trong sự dằn vặt ân hận, suốt đời mình sẽ không ngóc đầu lên nổi nữa ~~~!!

Ta không muốn làm kẻ thất bại vô dụng lần nữa, cùng lắm là chết thôi ~~~!!

Và quan trọng nhất là, tuyệt đối không bỏ rơi Dung nhi của mình.

Đôi mắt Dương Kiệt tràn đầy tia sáng bất khuất, tiếp tục lê từng bước đi chậm rãi của mình tiến thẳng về trước.

“Thôi đủ rồi, mặc dù là kẻ thù với con ác ma kia, nhưng lần này ta cũng đồng ý những gì hắn nói. Anh đã làm hết tất cả những gì anh có thể làm rồi, đã bốn mươi năm trôi qua rồi còn gì.

Coi anh kia, tóc bạc răng rụng, bước đi lụ khụ như một lão già tám chục tuổi thế kia, ngay cả bò đi cũng đã khó khăn như thế này rồi. Nếu như hiện giờ anh có bỏ cuộc, cũng không ai có thể trách cứ được anh cả, thậm chí Hoàng Dung cô nương còn muốn anh bỏ cuộc nữa mà, hãy bỏ cuộc đi ~-!!”

Trong đầu Dương Kiệt lại xuất hiện thêm một tiểu Dương Kiệt đầu đội cầu vòng rực sáng, mặc bộ trang phục trắng phau như của thiên sứ, sau lưng có hai cánh lông vũ trắng như tuyết, không ngừng dùng giọng nói du dương đầy cảm dỗ lên tiếng khuyên can.

“Thấy chưa, ngay cả tên khốn thiên sứ cũng nói thế kia. Nghe lời tui đi, hãy bỏ cuộc trước khi quá muộn.”

Dương Kiệt “ác ma” đột nhiên xuất hiện, mang theo nụ cười ranh hiểm dụ dỗ nói.

“Biến...biến hết...hết cho ta....”

Lúc này khuôn mặt của Dương Kiệt tràn đầy nét nhăn, răng trên miệng đã sứt gần hết, cơ thể yếu ớt vô cùng, nhưng vẫn cố theo Hoàng Dung cũng đã trở thành một bà lão, cố gắng từ trên mặt đất bò lết về phía trước bằng ý chí cuối cùng của mình.

“Đồ điên, không có gì quý bằng mạng sống bản thân cả. Nếu chết rồi thì mọi thứ sẽ kết thúc đấy ~-!!” Cả hai linh hồn thiện ác cùng hét thẳng vào mặt Dương Kiệt.

Anh ta chỉ cười lạnh không thèm trả lời nữa.

“Dính dong, chú ý, chú ý, sức lực trong người bạn đã xuống tới mức thấp nhất, thọ mệnh của bạn đã được tính bằng giờ, hệ thống khuyến khích bạn quay đầu lại bỏ nhiệm ngay tức khắc.”

Không chỉ tâm ma của mình lên tiếng, lúc này ngay cả hệ thống cũng lên tiếng khuyến khích, xem ra tình trạng của Dương Kiệt đã rơi vào mức báo động đỏ, hoàn toàn có thể chết bất kỳ lúc nào.

“Không đời nào ~-~!!” Đó là câu trả lời đầy kiên quyết của nhân vật chính của chúng ta.

Cảnh vật trước mắt càng lúc càng nhạt nhòa đi, Dương Kiệt cười một cách tuyệt vọng, trên người tràn đầy tử khí.

“Không... không ngờ... có... có ngày mình... mình chết một cách lẫm... lẫm liệt như... Như vậy... Nhưng... nhưng Dung nhi à... Ta... ta không hối hận... cũng như muội không... không hối... hối hận khi đưa... đưa tâm thân yếu... yếu ớt ra đỡ đỡ giùm ta... ta ngày nào, tuy... tuy có thể chỉ... chỉ vì sự... mệnh của muội nên... nên phải làm thế... nhưng đối... đối với ta đó là... tình cảm chân... chân thành.. ơn cứu...cứu mạng không thể chối... chối cãi được.....ta... ta chỉ hận... hận vì không thể... thể cứu... cứu tính được muội... thôi.”

Đôi mắt từ từ nhắm chặt lại, ý thức hầu như tan rã, giống như bước chân vào một không gian đen tối vô tận.

Đó là cảm giác trước khi chết sao?

Hối hận không? Hối hận chứ ~! Hối hận không phải vì tham gia cái thí luyện chết tiệt này. Cũng không phải hối hận vì bỏ lỡ cơ hội bỏ nhiệm vụ.

Chỉ hối hận vì sao thực lực mình yếu kém như thế này, không thể bảo vệ những người ở xung quanh mình.

Thực lực, nếu như có cơ hội, ta cần thực lực lớn mạnh hơn nữa. Dùng để bảo vệ những người bạn ở xung quanh mình, ngay cả Thiên Đạo cũng không dám đụng vào.

Trong lòng Dương Kiệt gào thét câu nói cuối cùng trong cuộc đời của mình, hai mắt nhắm chặt lại, sức lực trong người tựa như bị một bàn tay vô hình nào đó rút sạch, hít thở càng lúc càng khó khăn.

Cuối cùng cái gì tới cũng phải tới, anh ta đã trút hơi thở cuối cùng của mình, chìm sâu trong giấc ngủ ngàn thu.

Chết rồi, nhân vật chính của truyện ta cuối cùng cũng đã chết thật rồi! Cho kết thúc truyện được chứ?

Nếu như tác giả dám nói thế không chừng bị ném đá cho bể đầu chứ chẳng chơi.

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Thẻ bài chiêu mộ thần tướng

Dinh dong, chúc mừng bạn hoàn thành nhiệm vụ “Đường Ngay Trước Mắt”. Bạn nhận được 10000000 điểm kinh nghiệm, một cơ hội lựa chọn một vật phẩm có phẩm chất từ thánh phẩm trở xuống. X1 Thiên lý dịch chuyển bùa.”

“Dinh Dong, chúc mừng bạn đã được thăng cấp.”

Dương Kiệt cũng không biết mình đã ngất đi hay chết đi bao lâu. Trong ý thức đột nhiên nghe thấy câu thông báo của hệ thống, ngay sau đó một cảm giác lâng lâng dễ chịu bao phủ cơ thể, một cảm giác đã hơn bốn mươi năm không được tận hưởng qua rồi.

“Chẳng phải mình đã chết rồi sao? Ảo giác, đúng rồi, chắc chắn là ảo giác trước khi đi gặp Diêm Vương uống trà tâm sự.”

Mặc dù không dám tin vào những gì đang xảy ra, nhưng Dương Kiệt từ từ mở to đôi mắt của mình ra, phát hiện bản thân đã quay trở về vực thẳm trước khi bước vào bí cảnh thí luyện chết dịch kia.

“Dung nhi, Dung nhi đâu.”

Việc đầu tiên anh ta làm không phải làm quan tâm tới bản thân, mà là hỏi hà tìm kiếm Hoàng Dung đang ở đâu.

Phào ~~~~!!

Một tiếng thở phào nhẹ nhõm phát ra từ miệng Dương Kiệt khi anh ta phát hiện Hoàng Dung đang nằm ở cách đó không xa.

Và khuôn mặt của Hoàng Dung lúc này không chút đáng vẻ của một bà lão già lụ khụ như những giây phút cuối đời trong bí cảnh nữa, mà hồi xuân trở lại, trẻ đẹp dễ thương như lúc vừa bước chân tới thế giới này.

Dùng tay xoa xoa mặt mình, lại nhanh chân chạy tới bên hồ nước soi kỹ lại, phát hiện vẫn là khuôn mặt “đẹp trai” như diễn viên điện ảnh (Trư ca ca) trước kia, không kèm được kêu thét lên vì phấn khích.

“Hệ thống, hệ thống, chuyện này là sao? Không phải ta không thể tìm thấy lối ra, bị thất bại chết trong bí cảnh rồi sao?”

Phải qua được một hồi, Dương Kiệt mới kiềm nén lại nỗi phấn khích trong lòng, tò mò hỏi.

“Dinh Dong, cái gì là ‘Đường Ngay Trước Mắt’, có nghĩa là một khi đã bước đi trên con đường này, không được phép quay đầu, không được phép đầu hàng bỏ cuộc, phải dùng ý chí sắt thép và đạo tâm vững chắc của mình đi tới bước chân cuối cùng, cho dù ngã xuống cũng không hối hận, không bỏ cuộc. Ý nghĩa của cuộc thí luyện lần này là như vậy.”

“Và xin chúc mừng, bạn đã không bị khuất phục trước sự hèn yếu và những lời cám dỗ do hệ thống không ngừng tạo ra, một lòng một dạ đi hết con đường của cuộc đời mình và hoàn thành nhiệm vụ một cách xuất sắc. Và thời gian trong bí cảnh với thế giới bên ngoài 10 năm = một tháng, nghĩa là bạn đã tồn bốn tháng ở thế giới bên ngoài để hoàn thành nhiệm vụ.”

“Vậy là, vậy là lúc đầu mi đã lừa ta?” Dương Kiệt chây ãy mồ hôi lạnh trên trán, run sợ hỏi: “Nếu như ta bỏ cuộc giữa chừng, sẽ có kết cục như thế nào? Như những gì hệ thống nói thôi sao?”

“Nếu như dám bỏ cuộc giữa chừng, hệ thống sẽ trực tiếp tách ly khỏi cơ thể của bạn ngay tức khắc, ngoài ra, thời gian trong bí cảnh và thế giới này sẽ đồng bộ, bạn sẽ bị biến thành một ông già 70, 80 tuổi chuẩn bị chờ chết mà thôi.”

Giọng nói lạnh lùng đầy sát khí của hệ thống vang lên.

ực ực ~~~~!!

Dương Kiệt không ngừng nuốt nước bọt vào cổ họng.

May quá, may quá, may mà đạo tâm và tình cảm dành cho Hoàng Dung của mình vững vàng, nếu không thì dính chiêu của hệ thống chết dịch này rồi.

“Dinh dong, chưa hết, sau khi bị hệ thống tách ly khỏi cơ thể, bạn đã nghĩ tới việc đổi mặt với Thiên Đạo thế giới này như thế nào chưa?”

Xìt ~~~~!!

Không có hệ thống đỡ lưng, có thể hình dung ra cảnh Thiên Đạo hí hửng phang thầy xẻ thịt mình ra, ngay cả linh hồn cũng không được siêu thoát chứ nhỉ?

Thiên Đạo chờ đợi thời cơ này lâu lắm rồi đấy!!

“Dinh dong, ngay từ lúc bạn yêu cầu thử thách, mọi lời nói giới thiệu của hệ thống nói ra đều nằm trong diện thử thách đối với bạn. Nhiệm vụ này không

có thất bại, chỉ có hoàn thành hoặc bạn bỏ cuộc mà thôi.”

Má ơi, không ngờ hệ thống đào sẵn cái hố chờ mình nhảy xuống, nếu mình mắc lừa nhảy xuống tuyệt đối tan xương nát thịt, chết không toàn thây cho mà xem

Cố gắng kiềm nén phần nộ trong lòng, Dương Kiệt nghiêng răng nói: “ không phải ta còn phần thưởng được lựa chọn một vật phẩm sao? Mau đổi cho ta Cửu Chuyển Hoàn Hồn Đan ngay tức khắc.”

Không việc gì quan trọng bằng cứu tính Hoàng Dung ngay tức khắc, hệ thống khốn khiếp này mình sẽ xử lý sau.

“Dinh dong, bạn khẳng định là sẽ đổi Cửu Chuyển Hoàn Hồn Đan mà không phải vật phẩm khác chứ?”

Giọng nói đầy cảm dỗ của hệ thống vang lên.

“Ý của ngươi là gì?” Dương Kiệt khẽ dúm mày không biết hệ thống định giờ trò gì.

“Dinh dong, hãy xem thử bản thực đơn vật phẩm có thể lựa chọn rồi hãy quyết định trước khi hối hận.”

Ngay lập tức trước mặt xuất hiện một màn hình ghi chép đầy đủ vật phẩm có thể lựa chọn.

Thánh phẩm đan dược, Lục Chuyển Kim Đan: Phục dụng xong cho dù là một người bình thường cũng sẽ ngay tức khắc thăng cấp thành kẻ mạnh hợp thể ngay tức khắc.

Thánh phẩm pháp khí, Sát Thần Thương: Vũ khí trong tay, gấp thần sát thần, gấp phạt sát phạt. Đối tượng không lớn hơn bạn 30 cấp, một chiêu tất sát.

Thánh phẩm kỹ năng, Siêu Saiya biến hành cấp 1: kích hoạt trạng thái biến hình siêu Saiya cấp 1, sức chiến đấu tăng lên gấp 50 lần.

.....

.....

.....

Thánh phẩm kỹ năng, kỹ năng học tập của Ma Bưu: Chỉ cần nhìn qua một lần đối phương thi triển kỹ năng tuyệt học, có thể học thuần thục ngay tức khắc.

.....

Khuyến rũ, tuyệt đối là khuyến rũ một cách trần trụi.

Đôi mắt Dương Kiệt tràn đầy gân máu khi nhìn vào bảng danh sách vật phẩm có thể lựa chọn.

Thậm chí có chút kèm chế không nổi muốn dẹp bỏ Cửu Chuyển Hoàn Hồn Đan sang một bên để lựa chọn Lục Chuyển Kim Đan, Sát Thần thương hay thậm chí là khả năng biến thành siêu Saiya cấp 1 ngay tức khắc.

Chỉ cần chọn một trong những vật phẩm đó, lập tức có thể biến thành kẻ mạnh nhất nhì trong khu vực U Châu này.

Cái gì mà tộc chủng nhà họ Đoàn dám xuất hiện trước mặt ta, một cái ắt xì là đủ để lấy mạng lão rồi.

“Cửu Chuyển Hoàn Hồn Đan, đổi Cửu Chuyển Hoàn Hồn Đan cho ta ngay tức khắc ~~~!!”

Dương Kiệt gào thét bằng toàn bộ sức lực bú sữa của mình, trong lòng đau như bị hàng trăm, hàng ngàn nhát dao đâm vào.

“Dinh dong, bạn định lựa chọn Cửu Chuyển Hoàn Hồn Đan, xin hỏi có chắc chắn không?”

“Chắc, chắc như đinh đóng cột, đừng hỏi nữa mất công ta đổi ý bây giờ, huhuhuhu ~~~!!”

Hầm răng cắn chặt vào môi tới nỗi muốn chảy cả máu, Dương Kiệt nước mắt nước mũi đầm lã gào khóc nói một cách kiên quyết.

“Dinh dong, bạn nhận được một viên đan dược cấp 9 Cửu Chuyển Hoàn Hồn Đan, xin chúc mừng.”

“Dinh dong, bạn một lần nữa xuất sắc vượt qua thử thách ý chí và đạo tâm bản thân, nhận được thẻ bài chiêu mộ thần tướng X1”

“Cái, cái gì? Tất cả những vật phẩm mà hệ thống đưa ra chỉ là thử thách? Nếu ta lựa chọn thì sẽ như thế nào?”

Má ơi, đừng đùa giỡn kiểu đó chứ! Đây đâu phải là đường xá Việt Nam đâu, lúc nào cũng có hố, tim yếu chút thậm chí bị ngừng đập cho mà xem

“Dinh dong, nếu như bạn lựa chọn những món khác ngoài Cửu Chuyển Hoàn Hồn Đan, vẫn sẽ nhận được vật phẩm tương ứng, chỉ là những vật phẩm

đó đều là hàng nhái, hàng sài thử, chỉ có thể sử dụng một lần duy nhất, sau đó sẽ bị hệ thống thu hồi lại.”

Dương Kiệt không biết nói gì chỉ còn biết há hốc ngơ ngác mà thôi.

Mẹ kiếp, cuộc sống lúc thăng lúc trầm, sóng gió phong ba lúc nổi lúc tàn quả thật là kích thích quá đi.

Vội vã lấy tấm thẻ bài chiêu mộ thần tướng ra xem, gắn mác chữ “Thần Tướng” chắc không phải vật phẩm tầm thường chứ nhỉ.

Thẻ bài chiêu mộ thần tướng: có thể chiêu mộ một thần tướng bí ẩn tới thế giới này trong năm phút.

Số lần sử dụng: một lần.

Thời hạn có hiệu lực: một tháng.

“Cái, cái số lần sử dụng và thời gian có hiệu lực nghĩa là sao?” Nhìn thấy giới thiệu của thẻ bài khác xa với những thẻ bài mà mình từng sở hữu, Dương Kiệt tò mò hỏi.

“Dĩn dông, hệ thống vô cùng nghi ngờ chỉ số trí tuệ của bạn, lời giới thiệu ngắn gọn dễ hiểu thế mà vẫn không nắm bắt được sao? Nghĩa là thẻ bài này chỉ có thể sử dụng một lần duy nhất, và thời hạn có hiệu lực là từ lúc bạn sở hữu tấm thẻ bài này cho tới khi hết hạn, nếu không sử dụng, tấm thẻ bài sẽ tự động biến mất, rõ chưa ngốc?”

Mẹ kiếp, cái hệ thống khôn khiếp dám chế nhạo mình sao? Dương Kiệt hận không thể bóp cổ chết tên hệ thống không ngừng đào hố và chế nhạo mình.

Ta Nhịn~~~~!!

Không nhịn được sao? Khoan nói hệ thống nằm trong lĩnh hồn không thể kéo nó ra bóp cổ được, mà cho dù có lôi ra được, có cho mười cái gan cũng không dám đụng tới nó. Bộ không sợ nó nổi giận tách ly khỏi mình, Thiên Đạo của thế giới này tới tìm mình tâm sự uống trà sao?

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Dụ cá cắn câu

Mặc kệ hệ thống chết dịch, vội vã chạy tới bên cạnh Hoàng Dung, từ trong Càn Khôn Tháp lấy ra viên Cửu Chuyển Hoàn Hồn Đan, đột nhiên sực nhớ hiện giờ cô ta đang bất tỉnh nhân sự, làm sao nuốt viên đan dược để luyện hóa đây?

“Ừc ừc, chẳng lẽ phải làm giống như tình tiết mấy bộ phim truyền hình, mình nhai xong dùng miệng chuyển qua cho Dung nhi sao?”

Dương Kiệt nước miếng thềm thường chảy ướt cả tà áo, “lộ ra vẻ khó xử” có nên thực hành hay không.

“Dĩn dông, chỉ cần bỏ viên đan dược vào miệng của Hoàng Dung, đan dược sẽ tự động tan chảy vào cơ thể để cô ta hấp thụ, không cần phải nhai, yêu cầu bỏ cái suy nghĩ bản thiêu đó đi.”

Trong lúc Dương Kiệt định bỏ viên đan dược vào miệng mình nhai trước rồi chuyển qua cho Hoàng Dung, bên tai vang lên giọng nói đáng ghét.

Đồ kỳ đà cản mũi~~~~!!

Dương Kiệt giận tới nổi lỗ mũi phun khí nóng, hệ thống trời đánh này càng lúc càng kiểm chuyện với mình rồi đấy.

Mang theo muôn mường tiếc nuối nhẹ nhàng nhét viên đan dược vào miệng Hoàng Dung, hồi hộp chờ đợi viên đan dược phát huy hiệu quả, chờ Dung nhi của mình tỉnh lại.

.....

.....

Trong lúc Dương Kiệt nín thở hồi hộp chờ đợi, đột nhiên phát hiện mí mắt cong vút của Hoàng Dung khẽ nhúc nhích vài cái.

“Kiệt, Kiệt ca ca...” Giọng nói yếu ớt nhưng tựa như tiếng hát du dương của thiên sứ trên thiên đàng của Hoàng Dung cất vang, Dương Kiệt khoa tay múa chân nhảy cẫng lên vui mừng khôn xiết.

Chỉ thấy Hoàng Dung từ từ mở mắt ra, nhìn thấy dáng vẻ vui mừng phấn khích của Dương Kiệt, trên môi không kềm được lộ ra nụ cười cảm động.

Tuy chìm sâu trong hôn mê, nhưng Hoàng Dung hoàn toàn nhận thức được những gì diễn ra ở thế giới bên ngoài.

Bốn mươi năm không rời không bỏ, cồng trên lưng đi hết cả cuộc đời, Hoàng Dung không biết dùng lời nào để diễn tả tình cảm của mình giành cho Dương Kiệt lúc này, chỉ biết bật khóc một cách hạnh phúc.

Có thể ngay cả Tình ca ca trong truyền thuyết cũng chưa chắc làm được như Dương Kiệt lúc này(Cái này phải hỏi tác giả Kim Dung mới biết)

Nhưng tác nghĩ Quách Tĩnh chắc chắn không làm được.

Đọc xong truyện Thần Điều Đại Hiệp của tác giả Kim Dung ai cũng biết, Quách đại hiệp tuyệt đối là một nam tử hán đại trượng phu hết lòng vì dân vì nước. Nhưng anh có nghĩ tới gia đình của mình không? Có nghĩ tới cảm nghĩ của vợ con mình không? Anh tử thủ hy sinh bản thân vì nước quên mình, vậy còn vợ con anh thì sao? Bỏ trốn khi anh thất thủ thành Tương Dương? Hay là tử nạn cùng anh? Mặc dù câu trả lời đã có, nhưng ở khía cạnh một người chồng, một người cha, Quách Tĩnh vẫn chưa làm tròn trách nhiệm của mình.

Tất nhiên, những câu hỏi như thế này tùy cảm nhận của từng người, nhưng tác nghĩ Quách Tĩnh chưa chắc là một người chồng, một người cha tốt những gì mọi người thường nghĩ.

Nhìn thấy Hoàng Dung bật khóc, Dương Kiệt lập tức bối rối như gà mắc tóc, nhất thời không biết phải làm sao.

Chỉ thấy Hoàng Dung đột nhiên bật người trở dậy, lao tới trước mặt Dương Kiệt khẽ nhón chân lên, chiếc miệng xinh xắn ẩm áp ngọt như mía hôn nhẹ lên môi của anh ta một cái.

Dương Kiệt tựa như bị tia sét đánh thẳng vào người, ngơ ngác há hốc như người mất hồn.

Mẹ kiếp, trải qua biết bao sóng gió thăng trầm, cuối cùng nụ hôn đầu của mình cũng bị cướp đi một cách trắng trợn, đã vậy còn là do nữ thần trong lòng mình cướp đi nữa chứ, quả thật kích thích quá đi.

Ngay sau đó mỡ thịt cơ thể rung chuyển liên hồi vì phấn khích.

Hoàng Dung chuyển khóc thành bật cười khúc khích khi nhìn thấy vẻ mặt “đáng yêu” của Dương Kiệt vào lúc này.

Nước miếng bắt đầu chảy đầm đìa, khuôn mặt biến hình thành Trư ca ca, dúi mắt cười phấn khích: “Lúc này nhanh quá chưa kịp cảm nhận gì cả, hay là thử lại thêm lần nữa nha.”

“Còn lâu.” Hoàng Dung ửng đỏ cả khuôn mặt, cười nói: “cơ hội chỉ có một lần thôi, không có lần thứ hai đâu.”

“Đừng mà, thêm lần nữa đi, ta năn nỉ mà, Á, đừng chạy, ta mà tóm được muội thì vỡ mộng vì cái tội không nghe lời đây, đứng lại mau ~~~!!”

“Bắt được muội đi rồi tính, hí hí ~~~!!”

Tiếng cười đùa đôi bạn trẻ vang lên không dứt dưới vực thẳm tối tăm.

Thành Ngự Tang, thủ phủ của nhà họ Đoàn.

Tộc trưởng nhà họ Đoàn bốn tháng trước đột nhiên mình đầy thương tích quay trở về, khiến cho cả Đoàn phủ gà bay chó chạy, các vị trưởng lão gia tộc gạn hỏi mãi Đoàn Chánh Hùng mới tiết lộ rằng mình vừa đi vào một phế tích của một kẻ mạnh hợp thể tìm duyên cơ, kết quả bị trọng thương trở về.

Hoàn toàn không nói tới việc bị một tông sư cấp 9 cầm chân, giết chết thiên tài sở hữu thánh phẩm võ hồn, thậm chí giết người đẹp khải ở trên núi Thiên Sơn.

Sau hơn bốn tháng điều trị, nội thương trong cơ thể đã được khống chế, chỉ cần tịnh dưỡng một thời gian, hoàn toàn có thể bình phục như chưa từng bị thương.

Hôm nay cũng vậy, Đoàn Chánh Hùng đang bó gối ngồi trên giường tiến hành điều trị nội thương trong cơ thể.

Chỉ là không biết vì sao, từ sáng tới giờ mí mắt bên phải không ngừng co giật, trong lòng thấp thỏm không yên, khiến lão không thể bình tâm điều trị, linh tính mách bảo rằng sẽ có chuyện không hay xảy ra.

Xoăng ~~~~!!

Tiếng vỡ cửa kính vang lên, Đoàn Chánh Hùng mở to đôi mắt sắc lạnh của mình ra, nhìn chăm chăm vào một thể từ lỗ hổng cửa kính đang bắn về phía mình với tốc độ cực nhanh.

Thậm chí không thèm động tay động chân, vật thể bay tới trước mặt lão còn khoảng một mét đột nhiên ngừng hẳn, lão từ từ đưa tay cảm lấy vật phẩm đó.

Đó là một viên đá được gói trong một tờ giấy trắng.

Đôi mắt lão lóe qua tia sáng đầy sát khí. Trong lòng phần nộ vô cùng.

Mẹ kiếp, rốt cuộc thị vệ trong phủ làm ăn cái kiểu gì thế này? Ngay cả phòng riêng của tộc chủ mà bị người ngoài ném đồ vào một cách dễ dàng như chôn không người, lỡ như có kẻ mưu sát thì sao?

Trừng trị, phải trừng trị hết lũ vô dụng đó mới được ~~~!!

Từ ngày con trai độc nhất bị chết, cộng thêm con phần nộ sau khi giao chiến với Kiều Phong đã bị kềm nén quá lâu, tính khí thay đổi thất thường, tựa như ngọn núi lửa có thể bùng nổ bất kỳ lúc nào.

Mấy tên thị vệ trong phủ xem ra khó sống rồi đây.

Vứt bỏ viên đá mở tờ giấy ra xem, sát khí đáng sợ của một kẻ mạnh nguyên thần từ trong người lão phát tán ra, khiến cho cả Đoàn phủ một phen hoảng hốt, cả phủ rơi vào trạng thái chuẩn bị chiến đấu bất kỳ lúc nào.

“Tất cả yên lặng, việc ai người nấy làm, đó là khí thế của ta không cần thận phát tán ra trong lúc điều trị, không có chuyện gì xảy ra cả. Ngoài ra, đám thị vệ phụ trách canh giữ tại phủ ngày hôm nay, xử tử hết cho ta!”

Tờ giấy trên tay đột nhiên bốc cháy trong tay lão, hừ mạnh một tiếng dùng giọng nói nghiêm trầm phát tán ra khắp Đoàn phủ.

Cả phủ tựa như trút hết gánh nặng trên người, thậm chí phào nhẹ nhõm, dùng tay lau sạch mồ hôi lạnh trên trán. Rồi ai nấy tự lo việc của người nấy, không ai dám ý kiến gì cả.

Tất nhiên, đám thị vệ phụ trách tuần tra canh giữ hôm nay không may mắn như vậy rồi, tiếng than khóc van xin vang lên liên hồi trong Đoàn phủ.

“Thì ra hai con chuột nhất vẫn còn sống, đã thế còn dám dùng lời lẽ uy hiếp dụ ta ra gặp mặt, đúng là thiên đàng có đường các ngươi không đi, địa ngục không lối các ngươi đâm đầu vào. Tốt, diệt cỏ tận gốc, lỡ mất công ta ăn không ngon, ngủ không yên.”

Không kinh động một ai cả, cơ thể của Đoàn Chánh Hùng nhanh chóng biến mất khỏi Đoàn phủ, đi tới địa điểm gặp mặt trong tờ giấy đã ghi.

Bạn đang đọc truyện *Phỉ Lữ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54: Triệu hồi thần tượng giáng lâm

“Thế nào rồi Dung nhi, lão già chết dịch đó có chịu cắn câu không?”

Tại một ngọn núi không quá cao cách thành Ngự Tang vài dặm đường về phía nam, một bóng người khổng lồ đang mang theo vẻ mặt lo lắng nhìn chăm chăm về phía lối lên núi, khi phát hiện bóng người nhỏ nhắn xinh xắn từ chân núi chạy lên, không kềm được thở phào nhẹ nhõm, vội vã chạy tới quan sát toàn thân trên dưới coi đôi phương có bị gì không, sau đó mới hỏi.

Hai bóng người này không ai khác chính là Hoàng Dung và Dương Kiệt.

Hoàng Dung hai tay để lên đầu gối khẽ cúi người xuống hít thở liên hồi, thi triển Tiêu Dao Du từ thành Ngự Tang quay về tới một đứt hơi tại.

“Chúng ta đang nắm điểm yếu của lão, không sợ lão không dính câu.”

Hoàng Dung hít thở một hồi định thần trở lại, mỉm cười giải thích.

Điểm yếu mà Hoàng Dung vừa nói, chính là thông tin giết người diệt khẩu mà Đoàn Chánh Hùng đã làm ở trên Thiên Sơn.

Vì sao cả hai nắm được thông tin đó ư? Vô cùng đơn giản, ngay sau khi Hoàng Dung bình phục trở lại, Dương Kiệt đã kích hoạt thiên lý truyền tống phủ rời khỏi cái khe vực quỷ quái kia, xuất hiện ngay dưới chân núi Thiên Sơn.

Vì sao không xuất hiện ở nơi khác mà dưới chân núi Thiên Sơn ư?

Tất nhiên là đi tìm lão Đoàn Chánh Hùng khôn khiếp đó trả thù rồi.

Bố mày đang sở hữu lá thẻ bài chiêu mộ thần tượng trong tay, chỉ cần vẫy tay một cái, cái gì mà hầu ca, Như Lai Phật Tổ hay Tam Thanh đạo tổ lập tức xuất hiện cứu giá, có cơ hội trả thù, ngu gì không trả chứ? Cái gì quân tử trả thù mười năm chưa muộn là nhảm nhí, bố mày có thực lực sẽ trả thù ngay tức khắc.

Và lại thẻ bài chiêu mộ thần tướng chỉ có hiệu lực trong vòng một tháng, nếu không sử dụng tự động biến mất thì uống quá đi.

Sẵn tiện mỗi thù không đội trời chung với lão tộc trưởng nhà họ Đoàn, vậy thì giải quyết ân oán một thẻ với lão luôn vậy.

Lẽ ra định trực tiếp giáng lâm Đoàn phủ ở thành Ngự Tang, sử dụng thẻ bài triệu hồi thần tướng, một chương võ xuống xóa sổ cả gia tộc họ Đoàn.

Nhưng suy qua nghĩ lại, nếu mình làm thế, chẳng khác nào giống như mấy tên súc sinh của quân đoàn Bá Nghiệp sao?

Oan có đầu, nợ có chủ, cả Đoàn phủ chỉ duy nhất mỗi mình Đoàn Chánh Hùng có mối tư thù với mình, chỉ cần tìm lão trả thù là được rồi.

Cái gì mà chu di cửu tộc khi đang rơi xuống vực sau khi Hoàng Dung hứng trọn cú chưởng đáng sợ của lão, chỉ là lời nói bộc phát trong lúc phẫn nộ tột cùng mà thôi, Dương Kiệt tuyệt đối không làm vậy.

Còn cái gì mà sợ không diệt cỏ tận gốc, sợ người nhà đối phương báo thù?

Dương Kiệt chỉ xì mạnh khinh bỉ.

Đó chẳng qua chỉ là lời biện hộ cho tâm lý cuồng sát của mấy tên nhân vật chính nào tàn yếu đuối mà thôi.

Bố mày đủ lớn mạnh, sợ gì người nhà của người tới báo thù chứ? Người nhà của lão cho dù biết mình là thủ phạm, nhưng ngay cả một nguyên thần tăng thứ 3 cũng chết thảm dưới tay mình, họ không cong đuôi né tránh mới là lạ á, ở đó mà chạy tới báo thù cho lão.

Dương Kiệt không những không sợ, thậm chí còn vô cùng hoan nghênh tới báo thù nữa là đằng khác. Chẳng khác nào tặng điểm kinh nghiệm cho mình sao?

Tất nhiên, cũng không phủ nhận nhiều nhân vật chính vì lo sợ không diệt cỏ tận gốc sẽ có người tới báo thù gia đình bạn bè mình. Nhưng trường hợp đó không nằm trong lý do của Dương Kiệt, vì ở thế giới này anh ta cũng chả có người thân gia đình, nên hoàn toàn không cần phải lo sợ liên lụy tới ai cả.

Quan trọng nhất là, biết rõ thiên đạo của thế giới này đang dòm ngó mình, đập chết một tên để trả thù thì còn châm chước được, chứ vô duyên vô cớ tàn sát những người vô tội, không sợ thiên đạo nổi điên liều mạng với mình sao?

Ít ra Dương Kiệt không dám thử tấm lòng bao dung của thiên đạo.

Trên đường rời khỏi Thiên Sơn phát hiện mọi người bàn tán về cuộc chiến đáng sợ nổ ra trên vị trí mà Kiều Phong giao chiến với Đoàn Chánh Hùng, những người có mặt ở đó đều mất tích một cách bí ẩn.

Với trí thông minh của Hoàng Dung, vô cùng dễ dàng suy đoán ra, đó là tác phẩm của lão rồi.

Cộng thêm những tình tiết qua lời kể của mọi người, lập tức có ngay kết quả.

Giết người diệt khẩu.

Và thế là xảy ra tình tiết Hoàng Dung lén lén đột nhập vào Đoàn phủ, dùng lời lẽ uy hiếp nếu lão không cắn câu, sẽ tung thông tin lão giết người diệt khẩu ra khắp thiên hạ, để xem lão xử lý như thế nào.

Thông tin tưởng ra tuy chưa chắc có người tin, nhưng tin đồn càng lúc càng đồn dập sẽ khiến người ta bắt đầu suy nghĩ, thậm chí nghĩ tới việc lão mình đây thương tích quay trở về thành Ngự Tang, không chừng tin đồn thành hiện thật.

Lão không dám đặt cược sự an nguy cả gia tộc vào sự ngu si của người trong thiên hạ, chắc chắn sẽ cắn câu.

“Lão già khôn khiếp, đánh Phong ca trọng thương, Dung Nhi suýt chút thành người thực vật suốt đời, ngay cả ta cũng suýt chút phát điên vì cái thí luyện chết dịch kia, không phang thây xẻ thịt lão ra, ta tuyệt đối không cam tâm.”

Nghĩ tới những gì Đoàn Chánh Hùng gây ra cho mình và những người xung quanh, Dương Kiệt nghiêng răng nghiêng lợi quát.

Hoàng Dung không nói câu nào cả, chỉ bước tới nắm chặt bàn tay của Dương Kiệt. Mọi ý nghĩa lời nói an ủi đều nằm hết trong cái nắm tay đó.

Dương Kiệt dùng tay vỗ nhẹ lên tay Hoàng Dung tỏ ý bảo cô ta hãy yên tâm, bản thân cố gắng bình tâm trở lại.

âm~~~~!!

Một khi thế áp đảo đáng sợ ập xuống quả núi cả hai đang đứng, không cần phải hỏi, con cá đã cắn câu bị kéo lên rồi.

“Hai con chuột nhắt kia, muốn chết như thế nào, nói!”

Đoàn Chánh Hùng từ trên không trung xuất hiện, từ trên cao cao ngạo nhìn xuống hai con mồi ở phía dưới, lạnh lạnh nói.

“Chết?? Bộ tưởng bố mày ngu xuẩn tới mức đâm đầu vào chỗ chết sao? Nếu như không có chuẩn bị sao ta dám thả mồi nhử người cắn câu chứ?”

Dương Kiệt cười lạnh nhún nhún vai, phóng ánh mắt khinh thường chế giễu về phía lão.

Nghe xong lời nói của Dương Kiệt, sắc mặt của Đoàn Chánh Hùng lập tức trầm xuống.

Quả thật, không ai ngu xuẩn tới mức đâm đầu vào chỗ chết cả. Lão đã vô cùng thận trọng cảnh giác dùng thần thức của mình quét cả ngọn núi, để xem có mai phục một kẻ mạnh đáng sợ nào.

Khi phát hiện chỉ có hai luồng khí quen thuộc, thậm chí phảo nhộm, mới hùng hổ xuất hiện buông lời uy hiếp. Nhưng trong lòng không một phút sợ hãi, vẫn luôn cảnh giác tột độ.

Nhìn thấy Dương Kiệt từ trong nhắt Càn Khôn rút ra một lá bài khảm đầy hoa văn kỳ lạ, đôi mắt của Đoàn Chánh Hùng lập tức đui chặt lại.

Chính lá bài kỳ lạ đó đã từng mang một thiên tài quái thai tới giao chiến với mình trước kia, lần này lại thêm một lá bài khác, tuyệt đối không đơn giản.

Dương Kiệt hào khí xung thiên, tạo dáng vài vòng giống như những siêu nhân bị mất mặt trước khi biến hình trong các bộ phim siêu nhân Nhật Bản, sau đó ném lá bài về khoảng không phía trước.

“Henshin~~~~, ý lộn! Tới đây nào thần tượng của ta, hầu ca, Như Lai Phật Tổ hoặc Tam Thanh đạo tổ gì đó, hãy giúp ta đập chết lão già chết dịch này ~~!!”

Phụt ~~~!!

Lá bài đột nhiên bốc cháy khi đang treo lơ lửng trên không trung, mặt đất bắt đầu rung chuyển dữ dội, tựa như động đất cấp độ 12 vậy, mây đen kéo đầy trên đỉnh đầu, sấm chớp đùng đòng đoàn liên miên không dứt, mọi hiện tượng đều chứng tỏ một nhân vật đáng sợ sắp giáng lâm thế giới này.

“Thứ khí thể đó...” Đoàn Chánh Hùng toàn thân run lên cảm cấp, ngay cả bay cũng bay không nổi té ngã xuống mặt đất, đôi mắt giương to ra hết cỡ nhìn chăm chăm vào đám mây đen không ngừng tích tụ thành hình ốc xoắn trên đỉnh đầu.

Một tia sáng tựa như bảy sắc cầu vồng từ chính giữa đám mây hình ốc xoắn cũng đã biến thành bảy màu chói trắng xuống nơi lá bùa vừa bốc cháy, một bóng người từ đầu bên kia của tia sáng từ từ hiện nguyên hình, hạ cánh xuống. Thậm chí còn vang lên thứ âm nhạc xuất hiện nữa mới ghê chứ.

Tên tên tên~~~, tên tên~~~, tên tên~~~~~.....

“Haha, sợ chưa, sợ chưa, thần tượng của ta tới rồi, cái bối cảnh xuất hiện này, cộng thêm âm thanh mở màn quen thuộc này, không phải hầu ca thì còn là ai nữa, để xem lão còn dám hùng hổ nữa không, hahahaha ~~~!!”

Mở miệng trên má rung chuyển liên hồi vì phấn khích, Dương Kiệt hai tay chống eo, đầu ngẩng cao há há cười nói.

Nhưng khi nghe xong câu thông báo của hệ thống vang lên trong đầu khiến Dương Kiệt suýt chút ngã xiêu tại chỗ.

Má ơi, đừng giỡn kiểu đó chứ! Chết người chứ chẳng chơi đâu ông nội~~~!!

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Thần tượng trong lòng em tới rồi

Dính dong, chúc mừng bạn triệu hồi thành công thần tượng bí ẩn tới trợ sức. Anh..Ba..Lúa.

Họ tên: Anh..Ba..Lúa

Lv:0 (tương đương người bình thường)

Tuyệt học kỹ năng:?????

Một tác giả nhiệt huyết và tài năng trên trang YY Truyện, thích viết thơ, Tác giả bộ tiểu thuyết Nghịch Thiên – Vô Thiên, một bộ tiểu thuyết độc đáo hấp dẫn lý kỳ.

Nghe xong câu thông báo của hệ thống, Dương Kiệt vừa phấn khích vừa phẫn nộ tột cùng.

Phấn khích vì Anh..Ba..Lúa chính là thần tượng của mình, trước khi xuyên không tới thế giới này, Dương Kiệt vẫn đang theo dõi tác phẩm Nghịch Thiên

– Vô Thiên, không ngừng lên mạng hỏi tác giả up chương mới, lúc này được gặp mặt thần tượng trong lòng, không phấn khích được sao?

Còn phần nộ ư? Mẹ kiếp, dù sao cũng là thần tượng một thời của mình, nghĩ sao mà để anh ấy chỉ Lv 0 vậy trời?

Và lại, triệu hồi một người thường tới đối đầu với một nguyên thần cấp 3, Hệ thống, người có chắc là không đào hố để ta nhảy xuống tan xương nát thịt đấy chứ?

Mang theo tâm trạng phức tạp nhìn chằm chằm vào bóng người từ từ hiện nguyên hình ra trước mắt mọi người.

Chỉ thấy một thanh niên còn khá trẻ tuổi, đeo cặp kính đen dày cộm che hết nửa khuôn mặt, trên trán đeo một cái băng rôn ghi là: “Nghịch Thiên – Vô Thiên” ở hàng phía trên, “Tác phẩm đỉnh cao độc nhất vô nhị” ở hàng phía dưới. Mép miệng đang ngậm lấy điều thuốc phì phà khói thuốc trông vô cùng bánh trai, trên người mặc bộ trang phục giống sinh viên Nhật thời xưa có màu trắng xanh giống hệt như tông màu của trang chủ YY Truyện, từ trên không trung nhẹ nhàng đáp xuống ngay nơi mà tám thể bài vừa bốc cháy, tia sáng bảy màu bao quanh anh ta cũng biến mất ngay khi vừa đáp đất.

Anh..Ba..Lúa, đó là Anh..Ba..Lúa huyền thoại.

Anh..Ba..Lúa thần thái thông dong thư thả rút điều thuốc đang ngậm trên mép miệng vứt bỏ xuống đất, quay sang Dương Kiệt mỉm cười: “hello nhóc.”

“He, hello”

Rầm rầm rầm ~~~!!

Tiếng bước chân chạy kèm theo thớ mỡ thịt rung chuyển khi chạy của Dương Kiệt khiến Anh..Ba..Lúa giật mình hoảng hốt, còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra, đã bị anh ta ôm chặt lấy chân gào khóc như đứa trẻ vừa bị lấy mất đồ chơi.

“Huhuhuhu, thần tượng trong lòng em đây rồi, em là Fan bự của anh đấy, Anh..Ba..Lúa ạ. Điều day dứt nhất khi em xuyên không tới thế giới này không được xem những bộ tiểu thuyết do anh sáng tác nữa, trong lòng lúc nào cũng cảm thấy trống trải cô đơn, giờ biết làm sao bây giờ, huhuhuhu ~~~!!”

Dương Kiệt nước mắt nước mũi đầm đìa, dính hết vào ống quần của Anh..Ba..Lúa.

“Buông, buông, chuyện đâu còn có đó, có gì từ từ nói.” Khó khăn lắm mới thoát khỏi cái ôm “nồng ấm” của Dương Kiệt, Anh..Ba..Lúa lén lén dùng tay lau những giọt mồ hôi lạnh trên trán, suýt chút muốn quay đầu bỏ chạy về thế giới của mình.

Fan nhiệt tình quá mức cũng là cái khổ ~~~!! Phải chịu thôi, ai biểu mình là người nổi tiếng làm gì.

Anh..Ba..Lúa thăm an ủi bản thân mình.

“Anh..Ba..Lúa, bộ tiểu thuyết Nghịch Thiên - Vô Thiên của anh viết tới đâu rồi?” Dương Kiệt phấn khích hỏi.

“À, à, cũng được kha khá rồi, chỉ là”

“Anh..Ba..Lúa, cẩn thận ~~~!!”

Chỉ thấy Đoàn Chánh Hùng ở phía xa tung chưởng đánh thẳng về phía Anh..Ba..Lúa đang mải mê trả lời câu hỏi của Dương Kiệt.

Thì ra nãy giờ lão vẫn thận trọng quan sát Anh..Ba..Lúa, phát hiện đối phương chỉ là một người bình thường không hơn không kém, thậm chí phào nhẹ nhõm.

Lại phát hiện hai con kiến yếu ớt dám phát lời mình trò chuyện đủ điều, trực tiếp một chưởng đánh thành về phía Anh..Ba..Lúa đang quay lưng về phía mình.

Đối diện cú chưởng khí khổng lồ đang bay tới, Anh..Ba..Lúa thậm chí không thèm quay đầu, chỉ khẽ vung tay về phía sau vẫy nhẹ một cái, cú chưởng khí đáng sợ lập tức tan biến trong không khí, tựa như chưa từng xuất hiện qua vậy.

.....

.....

Không chỉ Đoàn Chánh Hùng, ngay cả Dương Kiệt và Hoàng Dung cũng ngơ ngác há hốc nhìn chằm chằm vào Anh..Ba..Lúa. Chỉ một cái vẫy nhẹ lập tức phá vỡ đòn đánh của kẻ mạnh nguyên thần? Má ơi, con không phải đang nằm mơ chứ?

Anh..Ba..Lúa quay đầu tròn mắt trắng với Đoàn Chánh Hùng: “Vô duyên bất lịch sự, bộ không thấy bọn ta đang giao lưu tâm sự hả? Ghét nhất loại người như thế này.”

“Và lại, anh đây là khách mời đặc biệt, thiên đạo của thế giới này cũng phải nể anh ba phần, quay sang phù trợ cho anh, đừng nói một tên nguyên thần quèn như ông, ngay cả kẻ mạnh độ kiếp, hóa vũ ra tay với anh này ba ngày ba đêm cũng chưa chắc làm rách được vạt áo của anh nữa là.”

Anh..Ba..Lúa dùng tay vuốt nhẹ mái tóc của mình, vô cùng cao ngạo nói.

“À, à, ông ra tay mới nhớ, anh được triệu hồi tới nơi này là để giải quyết ông đấy. Thời gian không còn nhiều nữa, nhanh nhanh xử lý ông xong anh còn phải quay về viết truyện tiếp đây, một phút lên xuống mấy trăm chữ chứ ít ỏi gì đâu.”

“Giải quyết ta? Một tên người thường như ngươi?”

Đoàn Chánh Hùng lộ ra vẻ chế giễu khinh thường. Đúng là tạm thời mình không thể làm gì tên lạ mặt này được, nhưng một tên người thường như hắn thì làm gì được mình chứ?

“Này, này, ánh mắt và suy nghĩ đó của ông rất nguy hiểm đấy biết chưa, dám xem thường tác giả bọn ta à? Nhóc, cả mi nữa, ánh mắt của mi là ý gì đây ...”

Phần nọ quay sang nhìn vào Dương Kiệt, thấy anh ta cũng cùng chung vẻ mặt của Đoàn Chánh Hùng. Anh..Ba..Lúa hận không thể lao tới bóp cổ chết con heo mập kia.

Mẹ kiếp, dám nghi ngờ thần tượng sao? Vậy mà cũng đòi làm Fan bự của anh.

“Đâu có, ánh mắt của em vẫn ngây thơ trong trắng như hồi nào đấy thôi.” Dương Kiệt xua tay lắc đầu đáp.

“Hừ hừ, liệu hồn đấy ~~~!!” Mắt mặt, tuyệt đối là mắt mặt, phải gỡ lại thể diện của mình ngay lập tức.

“Võ hồn của ta, xuất hiện nào ~~~~!!” Chỉ thấy Anh..Ba..Lúa hai tay giơ lên cao, đầu ngẩng lên trời phản kích hét lớn.

Phục ~~~~!!!

Ngay trên đỉnh đầu Anh..Ba..Lúa lập tức xuất hiện một Anh..Ba..Lúa khổng lồ miệng ngâm điệu ba số, đang gác chân ngồi trước một chiếc bàn vi tính.

“hahahaha, võ hồn của ta kìa, kinh ngạc chưa, đừng nói chú kinh ngạc, ngay cả anh còn cảm thấy kinh ngạc nữa là” Anh..Ba..Lúa khoa tay múa chân khi nhìn thấy võ hồn của mình xuất hiện, tựa như đứa trẻ vừa có được món đồ chơi yêu thích vậy.

“Thứ khí thế đáng sợ đó là”

Một khí thế áp đảo đáng sợ từ trên võ hồn của Anh..Ba..Lúa phát tán ra khiến tất cả những người có mặt ở đây không tự chủ run lên vì sợ sệt, suýt chút đứng không vững quỵ ngã xuống đất.

“Đáng sợ hơn cả võ hồn của tên thiên tài quái thai trước kia, chẳng lẽ là thần phẩm võ hồn ~~~~!!” Trong lòng Đoàn Chánh Hùng hoảng hốt gào thét.

Hết tuyệt học đáng sợ, tới thánh phẩm võ hồn, giờ lại tới lượt thần phẩm võ hồn, rốt cuộc người của con heo mập này là quái thai phương nào đây? Có còn cho người ta con đường sống không đây?

Đoàn Chánh Hùng từ trong cơn hoang mang hoảng sợ bình tĩnh lại.

Thần phẩm võ hồn thì sao nào? Đối phương chỉ là người thường, cho dù thần phẩm võ hồn thì làm ăn được gì chứ?

“Để ta xem xem tác dụng của võ hồn là gì nào.... À, à, thì ra là thế, chết mảy rồi con.”

Anh..Ba..Lúa dùng lưỡi liếm liếm môi mình, quay sang nhìn chăm chăm vào Đoàn Chánh Hùng ở phía xa.

Đoàn Chánh Hùng lộ ra vẻ cảnh giác, dù biết rằng đối phương không làm gì được mình, nhưng thận trọng vẫn hơn.

Chỉ thấy Anh..Ba..Lúa một tay chống eo, một tay chỉ thẳng về phía Đoàn Chánh Hùng hùng hổ phán: “Ta tuyên bố, lão già bất lịch sự này cơ thể đột nhiên phình to, nổ tung banh xác, chết không toàn thây, ngay cả linh hồn cũng tiêu tan không có cơ hội luân hồi ~~~~!!”

.....

.....

.....

Ngơ ngác! Khó Hiểu! Yên lặng!

Đoàn Chánh Hùng vẫn lảnh lặt không có chuyện gì xảy ra cả. Lời tuyên bố hùng hồn của Anh..Ba..Lúa tựa như một cái rắm đánh ra không hơn không kém, chẳng được tích sự gì cả.

Mắt mặt, tuyệt đối là mắt mặt ~~~!!

Anh..Ba..Lúa mặt đỏ tía tai quay về phía võ hồn của mình quát lớn: “Này, đừng có ngồi trơ ra ở đó, làm việc đi chứ, bộ nãy giờ ta mắt mặt chưa đủ sao mà ngay cả mày cũng muốn chơi tao hả ~~~~!!”

Anh..Ba..Lúa “không lờ” đưa mắt nhìn vào chủ nhân của mình, khẽ bều bều môi, phun bỏ điếu thuốc đang ngậm trên miệng, đôi tay tựa như một nghệ sĩ piano điệu nghệ, gõ nhanh như chớp trên bàn phím.

Cạch, cạch, cạch, cạch

Tiếng gõ bàn phím tựa như những tiếng chuông gọi hồn của tử thần vang lên không dứt, trong lòng Đoàn Chánh Hùng đột nhiên cảm thấy thấp thòm không yên, một cảm giác ớn lạnh chạy khắp toàn thân, không tài nào bình tâm lại được.

Cạch ~~~!!

Sau cú nhấp enter cuối cùng, Anh..Ba..Lúa “không lờ” dùng tay quay màn hình vi tính về phía Đoàn Chánh Hùng, chỉ thấy trên màn hình là bản Word, có xuất hiện dòng chữ: “Tộc trưởng nhà họ Đoàn, cơ thể phình to như bong bóng, đột nhiên nổ tung banh xác, chết không toàn thây, linh hồn tan rã không thể siêu thoát ~!!”

“Ta” Trong lúc Đoàn Chánh Hùng định lên tiếng quát tháo, đột nhiên cảm thấy trong cơ thể xuất hiện một luồng xuất mạnh bí ẩn, không ngừng bom thẳng vào kinh mạch, bắp thịt, xương cốt của mình.

Không ~~~~~!!

Uỳnh ~~~~~!!

Chỉ thấy cơ thể của Đoàn Chánh Hùng đột nhiên phát nổ trong không khí, số phận giống hệt như những gì ghi trên màn hình vi tính.

.....

.....

.....

Dương Kiệt miệng há to tới nỗi suýt rớt cả quai hàm, ngay cả Hoàng Dung cũng toàn thân run rẩy vì cảnh tượng bí ẩn đáng sợ đang diễn ra ở trước mắt.

“hahahaha, thấy sợ chưa? Đừng nói nhóc sợ, ngay cả anh đây còn thấy sợ nữa là ~!! Để xem còn dám xem thường tác giả bọn ta không? Chiều này gọi là gì nhỉ? Là, là.... Đúng rồi, gọi là nhất phẩm định sinh tử, kỹ năng đặc biệt của tác giả bọn ta đó ~~~!!”

Anh..Ba..Lúa vừa chỉ tay về Đoàn Chánh Hùng vừa bị nổ tung vừa phản kích cười nói.

“Hê hê, chuyện của nhóc anh giải quyết xong rồi nhé, thời gian sắp tới rồi, anh phải về up chương đây, cả trăm ngàn độc giả đang lót dép ngồi hóng chờ đây.”

Anh..Ba..Lúa bước vọt vồ nhẹ lên vai Dương Kiệt, sau đó trao cho anh ta ánh mắt “anh coi trọng mày”, cơ thể lập tức bị bao bọc bởi tia sáng bảy sắc, cơ thể từ từ bay lên không trung.

Dương Kiệt từ trong cơn hoang mang bừng tỉnh trở lại, nhìn thấy thần tượng bỏ đi, hời hợt nói: “Thần tượng nữ lòng nào bỏ em mà đi hả trời? Em muốn đọc Nghịch Thiên_Vô Thiên của anh quá, không được đọc em thấy cô đơn lạnh lẽo không thiết sống nữa, huhuhu ~~~!!”

“Yên tâm, đợi khi nào hoàn thành tác phẩm đó, anh sẽ nhờ Thiên Đạo của thế giới mình gửi một bộ cho chú, vậy đi, hẹn ngày gặp lại.”

Anh..Ba..Lúa cảm thấy có chút không ổn, lên tiếng an ủi Dương Kiệt vài câu, sau đó vẫy vẫy tay quay người tiếp tục bay thẳng lên không trung.

Vội vã từ trong nhẫn càn khôn lấy ra một chiếc khăn trắng vẫy vẫy trong không khí, nước mắt nước mũi đầm đìa: “Thần tượng trong lòng em ơi, nhớ giữ lời hứa nhé, em đợi anh đó, chúc anh ra đi mạnh giỏi nhé!!”

Anh..Ba..Lúa đang bay giữa chừng nghe xong câu nói của Dương Kiệt suýt chút té ngã xuống đất.

Mẹ kiếp ~~~!! Biết cách ăn nói không vậy? cái gì mà ra đi mạnh giỏi, bộ định trù ẻo anh mày hả?

Rũ bọ ý định quay đầu bóp chết con heo mập đáng ghét dưới kia, Anh..Ba..Lúa ba chân bốn cẳng làm động tác như bơi ếch bay nhanh về phía đám mây bảy màu trên không trung, biến mất hút trong đó.

“Quả không hổ danh là thần tượng trong lòng mình, ngay cả tướng biến mất cũng siêu phẩm thoát tục như thế kia, thật là khâm phục.” Dương Kiệt không ngừng cảm thán nói.

“.....” Từ đầu tới cuối Hoàng Dung chỉ đứng sang một bên quan sát và nghe hai người kia biểu diễn, không thốt lên được câu nào

Bạn đang đọc truyện *Phì Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56: Lời tuyên bố của Lăng Hàn Phong

Tại một trang viên tráng lệ nằm gần đỉnh núi Vọng Nguyệt.

Một thanh niên có khuôn mặt lạnh lùng cao ngạo, đôi mắt như loài rắn, trên người mặc bộ trang phục đệ tử nội môn của Thánh Hóa Tông, đang bó gối ngồi trên chiếc giường bằng gỗ mun cao cấp, hai mắt nhắm chặt lại chìm sâu trong trạng thái tu luyện của mình.

Người này không ai khác chính là người đã kích hoạt võ hồn cấp 6 Bò Thi Khúc Xà, trực tiếp phá cách trở thành đệ tử nội môn, rắn độc Lăng Hàn Phong.

Và lúc này khí thế từ trên người hắn phát tán ra, tuyệt đối đã đạt tới cảnh giới tiên thiên tầng thứ 7.

Một tốc độ tu luyện đáng sợ!

Nhưng với võ hồn cấp 6 của mình, cộng thêm tài nguyên tu luyện dồi dào trong tông môn đều đổ dồn hết vào người, sau gần tám tháng từ một tiên thiên tầng thứ 1 đột phá tới tiên thiên tầng 7 cũng không phải là vấn đề quá to tát.

Cộc cộc ~~~!!

“Vào.” Tiếng gõ cửa phòng vang lên, Lăng Hàn Phong từ trong trạng thái tu luyện từ từ mở to đôi mắt sắc lạnh của mình ra, lạnh lạnh nói.

Chỉ thấy một người đàn ông chắc tuổi ba mươi mấy, khí thế trên người ít nhất cũng phải đạt tới cảnh giới chân nguyên nhưng lại mang theo thái độ cung kính từ từ bước vào, khẽ cúi người thi lễ với một tiên thiên tầng thứ 7, quả thật là nực cười.

“Bẩm báo Lăng sư huynh, con “heo mập” đó đã sắp quay trở về Vọng Nguyệt Sơn rồi ạ.”

Đôi mắt con rắn độc lóe qua tia sáng đầy sát khí, khiến nhiệt độ trong phòng giảm xuống với tốc độ chóng mặt, ngay cả một chân nguyên cũng không kèm được run bắn người lên.

“Đừng nói là ta hẹp hòi, cho hắn một cơ hội, truyền lời ta ra rằng bảo con heo mập đó tới trước cửa trang viên của ta quý ba ngày ba đêm, từ nay không được phép gặp mặt Diệp sư muội nữa, ta sẽ rộng lượng tha cho cái mạng chó của hắn.”

“Lăng sư huynh quả thật độ lượng, theo ý sư đệ là, trực tiếp phái người phế bỏ hai tay hai chân con heo mập đó, sau đó tống cổ nó ra khỏi tông môn cho rảnh chuyện ạ.”

Tên đệ tử chân nguyên cười chế giễu nói

“Người định chống lại ý kiến của ta??”

“Không, không phải Lăng... Á ~~~~!!”

Chỉ thấy võ hồn Bò Thi Khúc Xà đột nhiên xuất hiện trên đỉnh đầu Lăng Hàn Phong, với tốc độ nhanh như điện xoẹt phóng tới cán thẳng vào phần ngực của tên đệ tử chân nguyên.

Tên đệ tử chân nguyên ngay tức khắc tựa như bị mực đen nhuộm đầy cơ thể, không ngừng lăn lộn trên mặt đất gào thét một cách đau khổ.

“Lần này chỉ là lời cảnh cáo, nếu có lần sau nữa thì ngươi không có cơ hội nhìn thấy mặt trời mọc vào ngày mai nữa đâu.”

Lăng Hàn Phong tỏ vẻ dừng dừng trước sự đau khổ của đối phương, giọng nói không chút tình cảm vang lên.

Gần một khắc giờ trôi qua, cơ thể tên đệ tử chân nguyên mới dần dần trở lại bình thường, lúc này nằm hấp hối trên mặt đất, vết thương lớn nhỏ đầy mình, quần áo toàn thân rách nát do những cú cào xé của bản thân.

Không dám chùng chừ, hối hả dốc hết toàn bộ sức lực của mình lom còm bò dậy, chấp tay cung kính sợ hãi nói: “Đa... đa tạ Lăng... Lăng sư huynh đã tha... tha mạng ạ...”

“Biến đi cho khuất mắt ta!”

“Dạ, dạ, đệ biến... biến ngay...”

Tên đệ tử chân nguyên tựa như vừa thoát ra khỏi từ địa ngục, cố gắng kềm nén cơn đau khủng khiếp trên người ba chân bốn cẳng rời khỏi căn phòng của Lăng Hàn Phong.

“ Phế vật!” Lãng Hàn Phong hừ mạnh một tiếng, đôi mắt từ từ nhắm chặt lại, tiếp tục rơi vào trạng thái tu luyện.

“ Phù, cuối cùng thì cũng đã quay về tới Thánh Hóa Tông.” Dưới chân núi Vọng Nguyệt, đã xuất hiện hình bóng của Dương Kiệt sau gần năm tháng ra đi làm nhiệm vụ.

Vì sao chỉ có mỗi hình bóng của Dương Kiệt, còn Hoàng Dung đâu ư?

Rất đơn giản, vì Dương Kiệt chỉ là một đệ tử ngoại môn quen, không đủ tư cách dẫn theo người lạ vào Thánh Hóa Tông, muốn làm được điều đó ít nhất cũng phải là một đệ tử trung tâm, tới lúc đó có thể thu nhận người hầu đầy tớ vào trang viên của mình phục vụ bản thân.

Hoàng Dung ngay sau khi biết rõ quy tắc đó, đã lên tiếng nói rằng bản thân sẽ tiếp tục đi phiêu lưu ở bên ngoài, không ngừng nâng cao thực lực của bản thân để có thể giúp đỡ Dương Kiệt sau này.

Và thế là dưới vẻ mặt đau khổ tột cùng, nước mắt nước mũi chảy dài khi chia tay của Dương Kiệt, Hoàng Dung đã bước chân trên con đường phiêu lưu khắp khu vực U Châu của mình.

Tất nhiên, khi có chuyện gì cần liên lạc, cả hai hoàn toàn có thể thông qua hệ thống, vì dù sao Hoàng Dung cũng là nhân vật được Dương Kiệt chiêu mộ tới thế giới này mà.

Trước khi chia tay, Dương Kiệt cũng gợi ý rằng Hoàng Dung có thể thành lập thế lực riêng cho mình, giống như những quân đoàn đánh thuê vậy.

Mục đích là sau này có thể cần phải sử dụng tới nguồn sức mạnh ngầm này. Vì dù sao ban đầu Dương Kiệt gia nhập vào Thánh Hóa Tông cũng chỉ là vì phần thưởng nhiệm vụ.

Nói thật, từ lúc gia nhập Thánh Hóa Tông tới giờ, sự giúp đỡ đào tạo của tông môn đối với Dương Kiệt là rất có hạn. Nên không thể suốt đời ở trong tông môn được, cần phải tính tới con đường lui của mình chứ.

Với thực lực và mưu trí của Hoàng Dung, hoàn toàn không cần phải lo lắng không thu hút được người, vì dù sao cũng từng là bang chủ Cái Bang, quản lý một bang, một đội chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay mà thôi.

Và thế là diễn ra tình huống Dương Kiệt một mình quay trở về Thánh Hóa Tông.

“ Còn khoảng nửa tháng là diễn ra đại hội tỷ võ hằng năm, với thực lực tiên thiên tầng thứ 8 của mình, cộng thêm vô số át chủ bài, muốn kiếm một vị trí tham gia thí luyện chắc cũng phải là quá khó khăn. nhưng để chắc ăn hơn, trong thời gian còn lại cố gắng cần tu luyện, hy vọng có thể thăng cấp thành tiên thiên tầng thứ 9.”

Trong đôi mắt của Dương Kiệt lóe qua tia sáng đầy tự tin, vô cùng thản nhiên bước thẳng vào Thánh Hóa Tông.

“ Cái, cái thân hình siêu mẫu đó... là, là Dương sư huynh ~~!!” Hai đệ tử tạp vụ phụ trách canh gác cổng vào đang ngáp lên ngáp xuống đột nhiên run bắn người lên khi phát hiện một thể như quả bóng khổng lồ từ từ “lăn” tới.

“ Kính chào Dương sư huynh đã hoàn thành nhiệm vụ trở về ạ.” Cả hai lập tức mang theo vẻ mặt cung kính bước tới trước mặt Dương Kiệt cúi đầu thi lễ.

Dương Kiệt đôi mắt rực sáng, thì ra là người quen.

Hai người này chính là đệ tử từng cản đường Dương Kiệt khi quay về Thánh Hóa Tông lần trước đây mà.

Đặc biệt là anh chàng trước kia bị Dương Kiệt đánh gãy tay, lúc này đang thấp thỏm không yên.

Đối với anh bạn này, Dương Kiệt chỉ biết cười trừ. Trước đó cũng đã dạy hắn một bài học, mọi ân oán đã kết thúc, không cần thiết phải làm mặt đen xì với người ta làm gì.

“ Vất vả quá nhỉ? Cố gắng lên hai sư đệ.”

Phóng ánh mắt “ tôi coi trọng hai vị” về phía họ, sau đó vỗ nhẹ vai cái thân mật lên vai rồi trực tiếp đi thẳng vào tông môn.

“ Xem kia, xem kia, Dương sư huynh vừa động viên tao đó!”

“ Xi, động viên tao thì có, mà đừng có tưởng bở.”

“ cái gì, mày dám giành của tao hả? Tao sẽ khiêu chiến ba trăm hiệp với mày.”

“ Chơi thì chơi, tao sợ mày chắc.”

.....

Dương Kiệt hoàn toàn không biết hai tên đệ tử đang vì tranh giành “lời động viên” của mình mà xảy ra ẩu đả với nhau. Trực tiếp đi thẳng về phía nhiệm vụ đường để giao trả nhiệm vụ tông môn.

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57: Tao nhớ kỹ mặt mày!

Trên đường đi phát hiện không ít người chỉ trỏ về phía mình thì thầm to nhỏ gì đó, kèm theo những ánh mắt thương hại, chế giễu và cười trên đau khổ người tựa như súng liên thanh không ngừng bắn thẳng về phía mình.

Dương Kiệt không kèm được dúi mày khó chịu.

“Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra thế này? Chẳng lẽ Huyết Lang Bang lại định giờ trò gì chẳng?”

Mỗi thù bị mai phục trước khi tới Thiên Sơn vẫn còn đó, cho dù Huyết Lang Bang có giờ chiều trò gì đi nữa, Dương Kiệt cũng không sợ, thậm chí chúng không tới tìm mình mình cũng tới tìm chúng trả nợ.

Dương Kiệt lại lần nữa vu oan cho Huyết Lang Bang rồi đấy.

Mặc kệ những người xung quanh, nhanh chân đi thẳng vào nhiệm vụ đường ở cách đó không còn xa nữa.

Bước vào trong nhiệm vụ đường, phát hiện có vô số đệ tử đang không ngừng ra ra vào vào, người thì giao nộp nhiệm vụ, người thì tìm kiếm những nhiệm vụ mà mình có thể hoàn thành được được chiếu trên những tấm bảng giống hệt như màn hình LCD của thế giới hiện đại.

Xoạt xoạt xoạt.....!

Vừa mới bước chân vào ngay lập tức lại hứng chịu vô số ánh mắt dị thường phóng thẳng về phía mình.

Thậm chí không ít người ở gần đó vội vã tránh xa ra một bên, tựa như Dương Kiệt là một con virus lây bệnh vậy.

“Chắc chắn có điều gì đó không bình thường.”

Dương Kiệt nhanh chân rảo bước tới nơi giao nộp nhiệm vụ.

Đáng lẽ ra còn một hàng dài phải đứng xếp hàng chờ đợi, nhưng khi nhìn thấy Dương Kiệt bước tới tất cả lập tức dạt sang một bên, tựa như nhìn thấy hoàng thượng đang điều hành, dân thường phải né tránh vậy.

“Mình đáng sợ vậy sao?”

Dương Kiệt dùng tay xoa xoa mặt mình, có chút không biết phải làm sao, nhưng nhanh chóng bước tới bàn giao nộp do một thanh niên còn khá trẻ tuổi phụ trách.

Từ trong nhẫn Càn Khôn lấy ra gần hai chục đóa Thiên Sơn Tuyết Liên để lên bàn giao nộp, chờ đợi đối phương phân định và trao đổi điểm tích lũy cho mình.

Đó là thành quả sau khi tiêu diệt Đoàn Chánh Hùng xong lại quay trở về Thiên Sơn tìm kiếm gần nửa tháng trời mới có được đấy.

Trong đôi mắt tên thanh niên phụ khế lóe qua tia sáng sắc lạnh, chẳng nói chẳng rằng, trực tiếp cầm lấy từng đóa lên thẩm định, sau đó bỏ vào một chiếc hộp bằng ngọc thạch, lại ra hiệu Dương Kiệt đưa thẻ bài qua để hán quét điểm tích lũy qua.

“Có nhầm lẫn gì không huynh đệ, hai chục đóa Thiên Sơn Tuyết Liên không phải 20000 điểm sao? Vì sao chỉ có 15000 thế này?”

Kiểm tra lại thẻ bài sau khi giao dịch xong, Dương Kiệt sắc mặt khó coi dúi mày hỏi.

“Ai là huynh đệ của ngươi, Thiên Sơn Tuyết Liên của ngươi không được bảo quản thận trọng, lực thuốc bị phân tán quá nhiều, đổi được 15000 điểm là châm chước lắm rồi, còn đòi hỏi gì nữa? Còn không mau mau rút xéo, không thấy cả hàng người đang đứng chờ ở phía sau há?”

Tên thanh niên phụ trách cười lạnh quát thẳng vào mặt Dương Kiệt, hoàn toàn không biết rằng nếu như nơi này không phải nhiệm vụ đường của tông môn, e rằng hắn đã bị bẻ đầu từ cây Huyền Thiết Chùy của Dương Kiệt rồi.

“Cho mày thêm nhiều điểm, mày cũng không có phước để hưởng, dám đắc tội Lãng sư huynh, còn mạng để sống là cả một vấn đề đấy, chi bằng lột bớt vào thẻ của ta không hay hơn sao?”

Trong lòng tên thanh niên phụ trách chế giễu nghĩ. Đột nhiên phát hiện một luồng sát khí đáng sợ ập thẳng vào người, giật mình hoảng hốt có chút đứng không vững.

Chỉ thấy Dương Kiệt đang dùng ánh mắt đầy sát khí nhìn chằm chằm vào tên thanh niên, mép miệng lộ ra nụ cười như quỷ dữ địa ngục, khác biệt một trời một vực so với khuôn mặt ngây ngô vô hại lúc ban đầu.

“Ngươi chắc chắn?”

“Ừ, ừ... thì sao nào? Ngươi định làm gì ta? Nhớ kỹ nơi này nhiệm vụ đường đầy nhé ~~~!!”

Tên thanh niên nhanh chóng bình tĩnh trở lại, thay vào đó mặt đỏ ửng tai phẫn nộ phản bác.

Mất mặt, tuyệt đối là mất mặt! Suýt chút thì bị một con heo mập làm bề mặt trước thiên hạ, không thể tha thứ được.

Mà chỉ là, đối phương chỉ là tên phế vật vô dụng, sao lại phát tán ra thứ sát khí đáng sợ như thế này nhỉ? Ảo giác, chắc chắn là ảo giác.

Tên thanh niên không ngừng dùng lời lẽ để tự thuyết phục nỗi sợ hãi trong lòng của bản thân.

Dương Kiệt theo con đường giết quái thẳng cấp, trên người tràn đầy sát khí cũng là điều hiển nhiên, đừng nói là tiên thiên, ngay cả chân nguyên và tông sư cũng từng chết dưới tay anh ta (Mặc dù chỉ là hốt cú chốt hoặc đánh kẻ trọng thương không còn sức phản kháng), tên đệ tử này đúng là không biết trời cao đất rộng dám vượt râu hùm, nếu như Diệp Tuyên có mặt ở đây, chắc chắn sẽ làm đầu phò cho thẳng nhỏ.

“Tao nhớ kỹ mặt mày, đừng để tao gặp ở bên ngoài tông môn.” Dương Kiệt hiểu rõ nơi này không phải là nơi dễ gây sự, đội chấp pháp sẽ vô cùng thích thú nếu anh ta dám ra tay nhiều loạn trật tự trong tông môn, có cớ để công tay dẫn về chấp pháp đường xét xử hành hình, mối thù hai bên vẫn còn đó chứ chưa kết thúc đâu.

Anh ta chỉ nhìn chằm chằm tựa như đang khắc sâu khuôn mặt của đối phương vào não mình, lạnh lạnh nói.

“Hăm dọa tao? Mày qua được con trăng này đi rồi tính sau nhé ~!”

Tên thanh niên mang theo nụ cười chế giễu chẳng mấy chốc quan tâm lời hăm dọa của đối phương.

Chẳng muốn tốn thêm thời gian với “kẻ sắp chết” nữa, Dương Kiệt trực tiếp quay đầu bỏ đi.

Hành động của anh ta lọt vào trong mắt tên thanh niên được hiểu rằng đối phương chỉ thùng rỗng kêu to, chỉ là tên phế vật vô tích sự mà thôi.

“Haha, hán tướng hán là ai? Chỉ là một con sâu đáng thương sắp phải quỳ ba ngày ba đêm trước cổng Lăng sư huynh mà thôi, rắc rối ập tới nơi rồi mà còn hùng hổ, đúng là đại khờ ngu dốt cũng là một cái phước.”

“Đúng thế, đúng thế, tao mang sẵn ghế ngồi hóng trước cổng Lăng sư huynh chờ con heo mập đó tới quỳ gối, cảnh đó chắc thích thú lắm nhỉ?”

“Chắc chắn rồi, chỉ là một tên tạp vụ quen may mắn có chút cơ duyên trở thành đệ tử ngoại môn. Dám Tuyên chiến Huyết Lang bang, đánh bại tên Trương Tuấn quen là ngon lắm sao? Ta xi, Huyết Lang Bang so với Lăng sư huynh chỉ như một con kiến với một con sư tử mà thôi. Dám đụng tới phụ nữ của Lăng sư huynh, hán không chết cũng thành tàn phế cho mà xem, để xem “Vận Thanh Thiên” lần này có giúp gì được hán không?”

“haha, sắp có chuyện hay để coi rồi.”

.....

Mang theo sự bức bối căm phẫn quay trở về “hang ổ” của mình, đột nhiên phát hiện một bóng người có sắc đẹp nghiêng nước nghiêng thành cùng với một tấm thân cực kỳ bốc lửa khiến bất kỳ người đàn ông nào trên đời này phải nhỏ ròi thèm khát đang mang theo vẻ mặt lo lắng sốt ruột đứng ngay trước cổng nhà mình.

Rầm, rầm, rầm, rầm~~~~!!

Tiếng bước chân như xe ủi hạng nặng vang lên không dứt, người đó vừa mới vui mừng định lên tiếng lập tức chuyển đổi thành kinh hãi kêu thét lên.

“Dừng lại, đồ điên~~~~!!”

“Hu hu, Diệp sử ty, mấy tháng không gặp, tưởng nhớ vô cùng. Đệ tử lần này không còn toàn mạng quay trở về gặp sư ty nữa chứ ~~~!!”

Dương Kiệt nước mắt nước mũi chảy dài, lao tới ôm chặt lấy chân của Diệp Tuyên, mặc cho cô ta dùng sức đá đấm cỡ nào, nhất quyết không buông.

Tới cuối cùng Diệp Tuyên vẫn không thoát khỏi “đôi tay tội lỗi” của đối phương, đành cắn răng để đối phương muốn ôm thì ôm, trong lòng cười khóc không được.

Á này, sao lại chùi hết nước mắt nước mũi vào váy mình thế kia??

Diệp Tuyền phần nộ tốt cùng, hận không thể bóp cổ chết con heo mập gớm ghiếc này ngay tức khắc.

“Đồ dâm tặc, đồ hám tiền, đồ mặt dày, đồ dơ bẩn, đồ”

Dương Kiệt vô cùng vinh dự có thể một biệt danh trong ngôn từ của Diệp Tuyền sư tỷ nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Lãng Hàn Phong? Thăng bánh bèo nào vậy?

Sau màn trùng phùng đầy ‘ấm cúng’, cả hai đã đi vào phòng khách trong trang viên của Dương Kiệt.

“nói mau, ông đi đâu mấy tháng nay? Đã vậy còn nói là suýt mất mạng không thể quay về là sao?”

“Chuyện là thế này”

Dương Kiệt bắt đầu kể lại cuộc hành trình của mình suốt mấy tháng nay ở Thiên Sơn. Tất nhiên, những bí mật nhạy cảm như hệ thống đã được né tránh qua.

Đi vào Thiên Sơn, gặp nhóm Hà Trung, giết Triệu Cao, đi vào bí cảnh Bắc Minh Tông, lại dùng mưu giết chết Đoàn Nghĩa, gặp gỡ Hoàng Dung(cái này tự thêm vào chứ không thể nói là triệu hồi tới), cùng cô ta dùng mưu kế mượn dao giết người để thoát khỏi mối nguy hiểm suýt chết, ra khỏi bí cảnh bị chặn đường cướp bóc nhưng phản sát đối phương, cuối cùng tộc trưởng họ Đoàn giáng lâm đòi giết đòi chém, may mắn có một kẻ mạnh bí ẩn đi ngang qua, phát hiện tư chất “thiên tài” của mình, không kềm chế được sự phấn khích bản thân nhất định phải thu nhận làm đệ tử, giúp mình ra tay trừng sát Đoàn Chánh Hùng tại chỗ. Nhưng vì một lòng “tận trung” với tông môn, nên dưới sự tức giận “tột cùng” của kẻ mạnh bí ẩn kia từ chối rồi đi, quay trở về tông môn như ngày hôm nay.

Qua lời kể của Dương Kiệt, Diệp Tuyền từ thích thú, hồi hộp, chuyển sang thành lo lắng, đặc biệt là khi nghe nói gặp gỡ một cô gái tên Hoàng Dung gì đó, trong lòng đột nhiên cảm thấy khó chịu chua chua, ngay cả bản thân cô ta cũng không hiểu vì sao.

Đồ kỵ pha lẫn khâm phục mưu trí của cô gái tên Hoàng Dung kia.

Đợi nghe tới gần sau cùng, bắt đầu cảm thấy sai sai. Tới khúc mà kẻ mạnh bí ẩn đòi thu nhận Dương Kiệt làm đệ tử, Diệp Tuyền đang mang theo ánh mắt “thăng khờ mới tin lời ông nói” nhìn anh ta tiếp tục biểu diễn.

“Này, này ánh mắt của sư tỷ nghĩa là sao? Chẳng lẽ sư tỷ nghi ngờ lời nói của một chính nhân quân tử như đệ sao?”

Diệp Tuyền phóng ánh mắt khinh bỉ về phía tên khôn chi biết buông lời gian dối, ngật đầu lia lịa.

“Suy nghĩ này của sư tỷ là vô cùng nguy hiểm đấy biết không? Sao tỷ có thể nghi ngờ một thanh niên hiền hậu trung thực, từ hồi đi học năm nào cũng đạt chuẩn “Cháu Ngoan Bác Hồ” như đệ được chứ? Đệ không phục ~~!!”

Dương Kiệt như con chó bị dẫm trúng đuôi, phản kích gân cổ lên phản bác.

Mặc dù không hiểu “cháu ngoan Bác Hồ” là gì, và Diệp Tuyền cũng chẳng muốn cãi với con heo mập đó nữa, càng cãi hán càng làm tới cho mà xem.

“Hôm nay tôi tới đây là muốn cảnh báo với ông hãy thận trọng một chút, Lãng Hàn Phong đang nhắm tới ông đấy.”

“Lãng Hàn Phong? Thăng bánh bèo nào vậy?”

Dương Kiệt ngờ ngác nhất thời không nhớ ra người đó là ai? Vì sao lại nhắm vào mình.

“Thăng bánh bèo?” Diệp Tuyền ngờ ngác không biết Dương Kiệt đang nói gì, nhưng bất cứ thứ gì thót ra từ miệng hắn tuyệt đối không phải là thứ tốt lành gì rồi.

“à, à, phải thăng nhóc có khuôn mặt trắng xanh như cương thi, lỗ mũi lúc nào cũng nằm trên trán cùng tham gia thí luyện gia nhập tông môn với chúng ta phải không?”

Dương Kiệt dúi mày suy nghĩ một hồi, cuối cùng cũng sức nhớ ra cái khuôn mặt người khác nhìn thấy đều muốn lao vào tát vài cái vào mặt hắn.

Thực ra thì Lãng Hàn Phong thuộc dạng trắng trẻo đẹp trai không thua gì mấy diễn viên Hàn ở thế giới anh ta, nhưng qua miệng của Dương Kiệt lập tức bị biến thành khuôn mặt cương thi đáng sợ.

“Vì sao hấn lại nhắm đến đệ?” Dương Kiệt ngẩng đầu nghĩ mãi nghĩ không thấu mình đã đụng chạm gì tới hấn mà hấn nhắm tới mình. Chẳng lẽ hấn là người của Huyết Lang Bang.

Đột nhiên nhìn thấy Diệp Tuyền lộ ra vẻ ngập ngừng khó nói, trong đầu đột nhiên lóe qua dòng suy nghĩ.

“Sur, sur tỷ, tỷ đừng nói là thằng bánh bèo đó nhắm vào đệ là vì tỷ nha ~!”

Dương Kiệt giương to đôi mắt ra hết cỡ, há hốc kêu thét lên.

Diệp Tuyền không phải trả lời như thế nào, chẳng lẽ nói toẹt ra là đúng là vậy sao?

Mẹ kiếp! Đúng là hồng nhan họa thủy mà ~!!

Quan trọng nhất là, mình với Diệp sư tỷ là bạn thân thiết với nhau, chẳng có yếu tố tình cảm tình địch gì ở đây, thế mà hấn lại nhắm vào mình, đủ hiểu con người này chỉ là một tên hẹp hòi nhỏ mọn, thậm chí có chút biến thái.

Và mình cũng muốn hỏi, cho dù mình và Diệp sư tỷ có gì đi nữa, liên quan gì tới hấn, hấn là ai của Diệp sư tỷ chứ?

Thế là hiểu cả rồi, vì sao từ lúc quay trở về tông môn, mọi người ở xung quanh đều dùng ánh mắt kỳ lạ phóng về phía mình, thậm chí tránh như tránh virus lây bệnh, thì ra là do tên khốn này tác động vào.

“Ngoài, ngoài ra, Lăng Hàn Phong còn... còn nói...” Diệp Tuyền nhìn thấy vẻ mặt đầy căm phẫn của Dương Kiệt, có chút không biết phải làm sao.

“Cái gì, hấn còn nói gì ~?” Dương Kiệt nuốt chút nữa thì xoắn tay áo lên để nói chuyện.

“Hấn, hấn nói, yêu cầu ông bước tới trước cổng trang viên của hấn, quỳ ba ngày ba đêm, sau đó...” “Cái gì? Quỳ ba ngày ba đêm? Hấn dám nói thế thật sao?”

Sát khí! Một luồng sát khí đáng sợ bao phủ cả phòng khách, khiến Diệp Tuyền không kềm được run bắn người lên.

“Hô hô hô hô ~” Dương Kiệt giận quá hóa cười, ngay cả một kẻ mạnh nguyên thần như Đoàn Chánh Hùng cũng chưa từng khiến mình phải quỳ xuống, thế mà một tên tiên thiên cùi bắp như tên Lăng Hàn Phong dám hùng hổ tuyên bố như thế này, ai cho hấn cái gan đó vậy.

“Bình tĩnh, bình tĩnh, đừng manh động, chuyện đâu còn đó.”

Nhìn thấy Dương Kiệt tỏ vẻ như muốn tới tìm Lăng Hàn Phong ăn thua đủ, lập tức chạy tới ngăn cản.

“Sao, sư tỷ quan tâm lo lắng cho hấn hả?” Dương Kiệt sắc mặt khó coi nghiêng răng nói.

“Đồ điên, ai thêm quan tâm tới con rắn độc đó, tôi đang quan tâm tới ông đấy.”

“Cần gì lo lắng, với thực lực của con rắn độc đó hiện giờ, chỉ cần một cú chùy vào đầu là giải quyết xong chứ gì.” Dương Kiệt tỏ ra vô cùng tự tin cười chế giễu.

“Đúng là có thể thực lực của ông hiện giờ rất lớn mạnh, Lăng Hàn Phong bản thân khi chưa thực sự trưởng thành cũng không có gì đáng sợ, nhưng ông nghĩ tới thể lực phía sau mà hấn đang nắm giữ không?”

Diệp Tuyền dùng ánh mắt nhìn thẳng khờ nhìn vào Dương Kiệt giải thích.

Quả thật, thực lực hiện giờ của Lăng Hàn Phong có thể không đáng sợ, nhưng với võ hồn lực phẩm của mình, tương lai sáng lạng chắc chắn sẽ thu phục được không ít người trong nội môn, thậm chí nghe nói hấn đã bá một trưởng lão có quyền lực cực lớn làm sư phụ, trên dưới đều có người, tuyệt đối không phải một người đơn độc không có chút thế lực như Dương Kiệt có thể chống đối được.

Nhưng Dương Kiệt là ai, ngay cả tên Đoàn Nghĩa có ông già là kẻ mạnh nguyên thần, Dương Kiệt đập chết là đập chết không cần thương lượng, thậm chí ông già của hấn cũng bị chơi chết tại chỗ. Giờ cùng lắm là thêm một tên nữa thôi chứ gì đâu mà phải sợ chứ?

“Đệ chỉ muốn hỏi, sư tỷ có chút yêu đương gì tên khốn đó không?” Dương Kiệt tỏ ra vô cùng nghiêm túc hỏi.

“Tất nhiên là không, ai thêm yêu tên rắn độc đáng sợ đó chứ.” Diệp Tuyền vội vã giải thích, dường như lo sợ Dương Kiệt hiểu lầm gì đó, ngay cả bản thân cô ta không hiểu vì sao lại có suy nghĩ như thế này.

“Được, chỉ cần lời nói của sư tỷ, đệ nhất định sẽ chiến đấu với tên khốn đó tới cùng, không cho hấn đụng vào cọng tóc của sư tỷ đâu.”

Dương Kiệt hào khí xung thiên tuyên bố.

Mẹ kiếp ~! Dám giỡn mặt với bố mày hả? Chọc điên bố lên cùng lắm tặng cho hấn một cú vỡ đầu, sau đó bỏ trốn ra khỏi Thánh Hỏa Tông là cùng, thiên hạ rộng lớn, chẳng lẽ không còn con đường sống cho mình sao?

Diệp Tuyền đột nhiên cảm thấy hình bóng của Dương Kiệt trở nên cao lớn hơn bao giờ hết, thậm chí có chút cảm động nói không nên lời.

Thế gian này có bao nhiêu đàn ông mặc dù biết trước phía trước đầy nguy hiểm chông gai, nhưng vẫn bấp chấp tất cả đứng ra vì mình chứ?

Chỉ thấy Dương Kiệt đột nhiên từ ghế sát tới gần, Diệp Tuyền tim đập thành thịch, mặt ửng đỏ vì ái ngại.

Từ từ, Dương Kiệt với vẻ mặt nghiêm túc ghé sát cái đầu tới.

Diệp Tuyền không biết phải làm sao, đôi mắt nhắm chặt lại, toàn thân run lên, tựa như người mất hồn không biết phải làm sao.

Phản kháng? Hay là nhắm mắt chịu đựng? Sao khó lựa chọn thế này?

Trong lúc Diệp Tuyền còn đang suy nghĩ vu vơ, đột nhiên cảm thấy ngón tay quét nhẹ qua mép mắt của mình, giọng nói của Dương Kiệt vang lên: “Tội nghiệp, chắc dạo này bị tên khốn Lăng Hàn Phong làm phiền quá mức, ăn không được ngủ không yên, mắt nổi đầy ghèn rồi kia, đã vậy còn tự nhiên nhắm mắt ngủ gục giữa ban ngày nữa chứ, chắc thiếu ngủ trầm trọng rồi nhỉ?”

Diệp Tuyền trực tiếp một cú đá tên khốn ngu xuẩn ở trước mặt ra xa, mặt đỏ tía tai hừ mạnh một tiếng, quay người rời khỏi trang viên.

Nán lại lâu hơn chút chỉ sợ tăng xông chết ngay tại chỗ.

“kzy Dzi dzây, có lòng tốt giúp ả lau chùi giùm không một lời cảm ơn còn bị ăn cú đá vào người, làm người tốt đúng là không dễ chút nào.”

Dương Kiệt vừa tay xoa xoa cái bụng đầy mỡ thịt vừa hứng trọng cú đá vừa cảm thán nói.

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59: Mưu kế hiểm độc của Tôn Hạo Quân

Mặc dù miệng tuy bỏ hùng hồn không hề e ngại Lăng Hàn Phong, nhưng dù sao tên khốn đó cũng sở hữu võ hồn cấp 6, khi giao chiến chắc chắn sẽ bị thiệt thòi, đã tới lúc thăng cấp võ hồn của mình rồi đây.

Trực tiếp đổ mười triệu linh thạch vào thăng cấp võ hồn, một đồ quay trở về trước giải phóng, trên người chẳng còn viên linh thạch nào nữa.

Đặc biệt là nhìn vào điều kiện thăng cấp tiếp theo. Mẹ kiếp, cần tới trăm triệu linh thạch, Dương Kiệt đã khóc không thành tiếng.

Cho dù bán máu, bán thận, bán gan, bán ruột, bán cả cơ thể trăm lần, cũng không đủ để thăng cấp nữa là.

Thần thú Huyền Vũ lv4 (Trạng thái trưởng thành): một trong tứ đại thần thú trấn giữ ở phương bắc trong thần thoại Trung Hoa, là sự kết hợp giữa rồng và rắn, sức phòng thủ vô song.

Kỹ năng:

Trọng lực lv4 (Có thể thăng cấp theo cấp bậc của Huyền Vũ): Khi triệu hồi Huyền Vũ, có thể gia tăng thể trọng của chủ nhân lên gấp bốn lần ngay tức khắc.

Huyền Vũ hộ thể lv4 (Có thể thăng cấp theo cấp bậc của Huyền Vũ): Khi triệu hồi Huyền vũ, có thể gia tăng sức phòng thủ lên gấp bốn lần, vô hiệu hóa mọi đoàn tấn công của kẻ địch cao hơn 4 cấp.

Huyền Vũ chi lực lv1: khi kích hoạt trạng thái này, mọi võ hồn của kẻ địch sẽ bị giáng xuống 1 cấp ngay tức khắc.

Điểm kinh nghiệm cần thiết để thăng cấp: 0 / 100000000.

Đôi mắt giương to ra hết cỡ nhìn chăm chăm vào kỹ năng mới xuất hiện sau khi thăng cấp võ hồn thành trung cấp: Huyền Vũ Chi Lực.

Hào, hào, hào ~~~!!

Dương Kiệt không kiềm được kêu thót lên vì phấn khích.

Kỹ năng này tuyệt đối là thần khí đáng sợ khi đối diện với những võ hồn cao cấp của kẻ địch.

Lăng Hàn Phong không phải sở hữu võ hồn cấp 6 sao? Chỉ cần bố mày kích hoạt trạng thái kỹ năng, võ hồn của hán sẽ lập tức bị tuột xuống cấp 5,

nghĩa là võ hồn của mình chỉ còn thua hần có 1 cấp.

Với cảnh giới của mình hiện giờ, tuyệt đối có thể đập cho hần thành đầu heo, ngay cả ba mẹ cũng không nhận ra.

Mười triệu linh thạch đổ vào tuyệt đối không đắt, thậm chí là quá rẻ nữa là đằng khác.

“Còn khoảng gần nửa tháng nữa là tới đại hội tỷ võ, tranh thủ thời gian này luyện hóa Hàn Băng Liên Tử và tích khí đan, hy vọng đủ điểm để thăng cấp thành tiên thiên tầng thứ 9, trong ngoại môn không cần phải ngán ai nữa.”

Từ trong nhẫn Càn Khôn lấy ra Hàn Băng Liên Tử lượm được trước khi vào bí cảnh Bắc Minh Tông cùng nhóm Hà Trung và một đồng tích khí đan đổi được từ thành Ngự Tang, ném vào trong miệng luyện hóa để chuyển thành điểm nghiệm để thăng cấp.

“hahahaha, cuối cùng thì Lăng Hàn Phong cũng đã ra tay xử lý con heo mập đó. Quý ba ngày ba đêm trước cổng trang viên, để xem mày còn dám bỏ láo hùng hổ nữa không?”

Tại ngôi trang viên của Tư Mã Phong Vân, Tư Mã Thiên đang mang theo vẻ mặt phấn khích tột cùng khoa tay múa chân cười nói.

“Tôn sư huynh, chúng ta cùng tới trang viên của Lăng Hàn Phong chờ xem kịch vui chứ?”

“Hồ hồ, đừng vội mừng Thiên thiếu gia à. Với tính cách của con heo mập đó, muốn hần ngoan ngoãn đi tới cổng trang viên quý ba ngày ba đêm, còn khó hơn lấy mặt trăng trên trời, hần sẽ không bao giờ khuất phục trước lời đe dọa của Lăng Hàn Phong đâu.”

Tôn Hạo Quân vẫn tỏ ra vô cùng thản nhiên, khẽ nhấp nhấp ly trà trên tay, tựa như con sâu trong bụng Dương Kiệt, vô cùng tự tin nói.

“Vậy có nghĩa là”

“Đúng thế, con heo mập đó chắc chắn sẽ phát lời tuyên bố của Lăng Hàn Phong, thậm chí lời nói của Lăng Hàn Phong trong mắt hần chỉ như một hơi rắm đánh ra, không hơn không kém mà thôi.”

Đúng là người hiểu bạn nhất luôn là kẻ thù của bạn.

Kể từ khi kết thù với Dương Kiệt, Tôn Hạo Quân đã nghiêm cứu kỹ và nắm rõ tính cách, cách hành sự của anh ta.

Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng.

Tôn Hạo Quân có thể trở thành quân sư của Huyết Lang Băng, của Tư Mã Phong Vân tuyệt đối không đơn giản.

“Nếu con heo mập đó dám phát lời nói của Lăng Hàn Phong, không chừng Lăng Hàn Phong sẽ trực tiếp ra tay trấn áp con heo mập đó, không phải càng tốt chứ sao?”

Tư Mã Thiên càng nghĩ càng phấn khích, thậm chí đã suy tưởng tới cảnh Dương Kiệt bị Lăng Hàn Phong đánh thành tàn phế, thê thảm vô cùng.

“Chưa chắc.” câu nói của Tôn Hạo Quân tựa như gáo nước lạnh tạt thẳng vào đầu của Tư Mã Thiên.

Đôi mắt Tôn Hạo Quân lóe qua tia sáng mưu mô, phân tích nói: “Trong mắt của tên Lăng Hàn Long cao ngạo lỗ mũi lúc nào cũng trên trán đó, con heo mập chỉ là một con kiến yếu ớt chẳng đáng để lọt vào đôi mắt xanh của hần, mục tiêu của hần lúc này hoàn toàn tập trung vào đại hội tỷ võ hằng năm làm sao vượt qua được Tổng Thiên Hành.

Cho nên, cho dù có biết con heo mập đó dám phát lời nói của mình, cùng lắm là phái vài tên thuộc hạ phía dưới ra tay trấn áp mà thôi.

Mà thú thật, mấy tên thuộc hạ đó cùng lắm chỉ đủ gây chút rắc rối, ngái ngái ngựa cho con heo mập đó, hoàn toàn không được việc gì cả.”

Nghe xong lời phân tích của Tôn Hạo Quân, Tư Mã Thiên lập tức bình tĩnh lại, cảm thấy vô cùng có lý, thậm chí chắc chắn sẽ diễn ra theo kịch bản này cho mà xem.

Một tên ăn mày mạo phạm tới hoàng đế, chẳng lẽ hoàng đế lại phải đích thân đi trừng phạt tên ăn mày đó sao?

Câu trả lời chắc chắn là không rồi! Trong lòng hoàng đế chắc chắn sẽ nghĩ rằng chỉ cần phái vài tên cận vệ binh lính gì đó là đủ để trấn áp tên ăn mày rồi, cần gì phải làm phiền tới mình chứ?

Tên Lăng Hàn Phong hoàn toàn không biết rằng đó không phải là một tên ăn mày tầm thường, muốn nắn muốn bóp như thế nào cũng được, thậm chí có thể hại thân.

“Cơ hội tốt như thế này chẳng lẽ không thể tận dụng được sao?” Tư Mã Thiên vô cùng không cam tâm, mang theo ánh mắt kỳ vọng nhìn vào Tôn Hạo Quân hỏi.

Trong đôi mắt Tôn Hạo Quân lóe qua tia sáng ranh hiểm, cười nói: “Nếu như Lăng Hàn Phong không ra tay, chúng ta sẽ ép hắn buộc phải ra tay.”

“Bằng cách nào, mau mau nói cho ta nghe với.”

“Nếu như người phụ nữ mà hắn đang ngắm tới, thậm chí có thể trở thành phụ nữ của hắn trong tương lai bị một thằng khác hãm hiếp, hắn sẽ như thế nào nhỉ?”

“Hahahaha, chắc chắn hắn sẽ nổi điên lên, phang thây xẻ thịt tên khốn đó ngay tức khắc chứ gì ~!!”

Tư Mã Thiên nghe xong lời nói của Tôn Hạo Quân, lập tức hiểu ra vấn đề.

“Nhưng mà không thể nào, con heo mập kia sao lại làm thế chứ.”

“Trên đời này không có chuyện gì là không thể, trong lòng tại hạ đã có một kế hoạch rõ ràng, cho dù con heo mập có là thánh nhân cũng sẽ sập bẫy cho mà xem, khả khả khả khả ~~~!!”

“Hahahaha ~~~!!”

Tiếng cười đầy ranh hiểm của cả hai lên trong dứt trong phòng khách trang viên.

Lúc này Diệt Tuyền vẫn còn đang bẽ hoa ngất cảnh vì vẫn còn cảm giận và Dương Kiệt đang chìm sâu trong trạng thái tu luyện, hoàn toàn không hề hay biết một âm mưu đáng sợ sắp ập vào đầu mình.

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Âm mưu bắt đầu

Ngày tháng cứ thế trôi qua, trong thời gian này dòng người đang hóng chờ Dương Kiệt sẽ chạy tới trước cổng trang viên Lăng Hàn Phong quỳ gối ba ngày ba đêm đều tỏ ra thất vọng tột cùng.

Vì dường như Dương Kiệt đã hoàn toàn phát lờ lời nói của Lăng Hàn Phong, hoàn toàn không có dấu hiệu xuống nước gì cả.

Điều đó khiến không ít người cảm phần khi chờ đợi mãi vẫn không có buổi kịch hay để xem, mang tên Dương Kiệt ra chửi rủa và bêu xấu, tựa như anh ta là tội nhân thiên cổ, tội ác tày trời vậy.

Tất nhiên có nhiều người chột giật mình nhận ra rằng, thì ra lời nói của Lăng Hàn Phong cũng chưa chắc đáng sợ như mọi người thường nghĩ. Ít ra hiện giờ có một người xem những lời nói đó tựa như cú đánh rầm không hơn không kém mà thôi.

Và cái tên Dương Kiệt lại lần nữa dậy sóng trong khu vực ngoại môn, thậm chí bên phía nội môn cũng bắt đầu chú ý tới anh ta.

Đối với sự việc này, Lăng Hàn Phong mang theo sắc mặt lạnh như băng, sát khí đầy mình tuyên bố: “bắt đầu từ hôm nay, phong tỏa hết mọi đường sống của con heo mập đó, tài nguyên tu luyện hàng tháng, giao nhận nhiệm vụ, trao đổi vật phẩm trong tông môn của hắn đều cấm hết cho ta.”

Ngay sau khi lời tuyên bố của Lăng Hàn Phong truyền ra, cả khu vực ngoại môn lại một phen dậy sóng.

Phong tỏa mọi đường sống? Tài nguyên tu luyện hàng tháng, giao nhận nhiệm vụ, trao đổi vật phẩm trong tông môn đều cá, hết? Vậy chẳng khác nào phá hỏng cả tương lai của Dương Kiệt sao?

Đừng nghĩ là Lăng Hàn Phong tuyên bố cho chơi, ngay lập tức những bộ phận liên quan ở phía dưới đều tuyên bố sẽ chấp hành theo lời nói của Lăng sư huynh, liệt Dương Kiệt vào danh sách đen không được tiếp đón.

Mấy tên ranh hơi rách việc lại một phen háo hức chờ đợi Dương Kiệt kêu cha khóc mẹ, như con chó thảm thương phải chạy tới trước cổng Lăng Hàn Phong quỳ gối khấu đầu xin lỗi.

Và vài ngày nữa lại trôi qua, đám người hóng chuyện lại thêm lần thất vọng khi phát hiện Dương Kiệt hoàn toàn không để tâm những gì đang diễn ra ở bên ngoài, cổng trang viên vẫn đóng sập như trước đó, có vẻ như anh ta bị trúng gió đột ngột chết ở trong đó rồi vậy.

Thậm chí có không ít người sợ Dương Kiệt không biết chuyện gì đang xảy ra, trực tiếp chạy tới trước cổng anh ta hô hào thông báo lại những lời nói của Lăng Hàn Phong cho anh ta nghe. Nhưng đừng tưởng là lòng tốt gì, chỉ là muốn xem trò cười của anh ta mà thôi.

Đáp lại đám người đó, trong trang viên chỉ vang lên một chữ: “Biến ~~~~~!!”

Nhóm người lại một phen giật mình về sự cứng rắn của anh ta. Chẳng lẽ anh ta không sợ bị phong tỏa hết đường sống, suốt đời không thể ngóc đầu lên nổi sao?

Đối với những suy nghĩ của chúng, Dương Kiệt chỉ cười lạnh.

Không cho nhận tài nguyên tu luyện? Xin lỗi à. Với tài nguyên không đủ xia răng của tông môn phát xuống, thậm chí không bằng mình đi giết hai con ma thú cấp 2 nữa là.

Thậm chí từ lúc gia nhập tông môn tới thời điểm này, Dương Kiệt chưa từng chủ động đi nhận qua tài nguyên tu luyện của mình lần nào cả.

Còn không cho giao nhận nhiệm vụ và trao đổi vật phẩm trong tông môn ư? Đúng là có chút rắc rối. Nhưng cũng chỉ là có chút mà thôi.

Không làm thì không làm, điểm tích lũy chỉ dùng để đổi tài nguyên tu luyện, không được đổi ở tông môn chẳng lẽ bỏ mấy không thể đi tới các thành phố lớn dùng nội đan ma thú cao cấp để đổi sao? Thánh Hóa Tông không có quyền ngăn cản mình trao đổi với thương hội chứ? Vậy thì còn gì phải sợ nữa?

Và ngày tháng cứ thế trôi qua, ngày đại hội tỷ võ đã gần kề, mọi người cũng không còn tâm trí giành sự quan tâm tới Dương Kiệt nữa, tựa như chưa từng xảy ra chuyện gì vậy.

Đối diện với thái độ của Dương Kiệt, Lăng Hàn Phong cũng có chút không biết phải làm sao. Những gì cần làm cũng đã làm rồi, đối phương không khuất phục thì cũng đành chịu, và lại quan trọng nhất hiện giờ là lo tu luyện đột phá, giành giải quán quân đại hội tỷ võ tông môn lần này, con heo mập đó xử lý sau cũng được.

Màn đêm từ từ buông xuống, một ngày nhộn nhịp trong Thánh Hóa Tông lại sắp trôi qua. Trước cổng trang viên của Dương Kiệt đột nhiên xuất hiện một bóng người toàn thân bao phủ bởi bộ trang phục thích khách màu đen đang lặng lẽ áp sát tới gần.

Bóng người đó khẽ quay đầu từ phía quan sát, phát hiện xung quanh không hề có một ai cả, thầm thở phào nhẹ nhõm. Sau đó từ trong lòng lấy ra một vật phẩm giống như một lá thư, thận trọng để ngay trước cổng trang viên rồi nhanh chóng quay người rời khỏi.

Tất nhiên, trước khi rời đi không quên lượm một tảng đá to trực tiếp thẳng vào cổng trang viên của Dương Kiệt. Mục đích là tạo tiếng động để anh ta phát hiện.

Rầm ~~~~!!

“Kzy Dzi Dzây? Bom tiem kích oanh tạc à??”

Dương Kiệt giật mình hoảng hốt từ trong trạng thái tu luyện bình tĩnh.

Lập tức rời khỏi phòng ngủ của mình phóng ra tới cổng trang viên.

Két ~~~~!!

Cánh cổng từ từ mở ra, sau đó là một cái đầu thô tròn như quả bóng rổ từ trong đó thò ra, đôi mắt đầy cảnh giác liếc nhìn tứ phía, không phát hiện bất kỳ thứ gì khác thường cả, đôi lông mày không tự chủ díp chặt lại.

“Lúc này vừa xảy ra chuyện gì vậy trời? Đá vỡ? Chẳng lẽ bọn đòi nợ thuê tới đòi nợ không được, chơi trò dùng đá ném vào nhà hăm dọa sao?”

Dương Kiệt gãi gãi đầu, quan sát kỹ lại, phát hiện dưới đất có một lá thư không biết do ai để lại.

“Thư tình? Hay thư tuyên chiến đây?” Dương Kiệt cười lạnh khẽ dùng chân đá đá lá thư nằm trên mặt đất, phát hiện không có gì bất thường, mới từ từ thận trọng nhặt lên.

“Ừa, cái gì vậy? Định chơi độc à?” Dương Kiệt giật mình hoảng hốt khi vừa mở lá thư ra, một thứ bột trắng được kẹp giữa lá thư rơi hết xuống tay mình, vội vã vứt bỏ lá thư sang một bên.

“Hệ thống, hệ thống, có phát hiện điều gì bất thường trong cơ thể tôi không?”

Dương Kiệt không dám lơ là, vội vã lên tiếng kêu hệ thống kiểm tra lại cơ thể của mình, đồng thời trong lòng phần nộ tội cùng. Mẹ kiếp, dùng sức chơi không lại giờ định chơi độc sao?

“Dinh dong, hệ thống không phát hiện điều gì bất thường trong cơ thể của bạn cả, xin hãy yên tâm.”

Dương Kiệt thầm thở phào nhẹ nhõm, hoàn toàn tin tưởng vào cỗ máy “Xquang” hệ thống.

Nhưng vì sao?

Lại lần nữa lượm lá thư vừa vứt bỏ lên, mở ra nội dung trong đó.

Dương Kiệt đột nhiên biến sắc, đôi mắt giương to ra hết cỡ nhìn chằm chằm vào nội dung trong thư, một luồng sát khí đáng sợ từ trong cơ thể phát tán

ra.

“Khốn khiếp, dám đụng tới Diệp sư tỷ, cho dù mày là ai, tao cũng sẽ truy sát mày tới tận chân trời góc biển.”

Dương Kiệt phần nộ xé nát lá thư trên tay, sau đó phóng người về phía cổng ra vào tông môn.

“Oa, oa, oa... buồn ngủ quá đi ~!!” “Ừa, cái gì thế này? Đó, đó là...” Hai đệ tử phụ trách canh cổng ban đêm đang không ngừng ngáp ngủ, đột nhiên phát hiện một bóng đen khổng lồ đang lao tới với tốc độ nhanh như chớp.

“Kính chào Dương....”

Vù ~~~~~!!

Hai đệ tử chưa kịp chấp tay thi lễ, chỉ thấy chiếc bóng khổng lồ đó đã vọt ra khỏi tông môn, để lại hai người ngơ ngác không biết phải làm sao.

“Dương sư huynh làm gì mà như bị ma đuổi thế này?” Một trong hai tên lên tiếng hỏi.

“Tao có người quen trong ngoại môn, nghe nói Dương sư huynh đang bị Lăng sư huynh trong nội môn phong tỏa mọi đường sống, chắc chịu đựng không nổi bỏ chạy ra khỏi tông môn chứ gì.”

Tên còn lại tỏ vẻ “tao biết hết mọi việc rồi nhé” tự tin nói.

“Cái gì? Dương sư huynh bị phong tỏa mọi đường sống? Sao lại nghiêm trọng như thế này?”

“Ai biết! Nghe nói có dính dáng tới một sư tỷ trong ngoại môn, nên Dương sư huynh và Lăng sư huynh đã xảy ra mâu thuẫn với nhau thì phải.”

“À, à, lại mấy vụ tình cảm tay ba này nữa. Quả thật đáng tiếc, dù sao Dương sư huynh cũng là người tử tận tận vụ mà lên, giờ bị hành tới mức độ này quả thật đáng tiếc. Chẳng lẽ đệ tử chúng ta suốt đời không thể ngóc đầu lên nổi thật sao?”

“Thôi, thôi, chuyện của mấy thằng lớn để họ tự giải quyết, không liên quan gì tới mình cả. Cố gắng hoàn thành nhiệm vụ kiểm soát tài nguyên đột phá thành tiên thiên để vào ngoại môn là chính.”

“Có lý, có lý.”

“Không dám, không dám.”

“Dương sư huynh, đệ là một đệ tử ngoại môn trong tông môn, trên đường đi làm nhiệm vụ quay về phát hiện một nhóm người lạ mặt bắt cóc Diệp sư tỷ di chuyển thẳng về phía khu rừng phía nam cách tông môn không quá xa. Vì tài hèn sức mọn nên sư đệ không đủ sức ngăn cản nên đành gửi thư báo cho Dương sư huynh biết, hy vọng Dương sư huynh sớm cứu được Diệp sư tỷ quay trở về, chúc sư huynh may mắn.”

Đó là toàn bộ nội dung trên lá thư nặc danh lúc này.

Một cái bầy ~~~!!

Cho dù là thằng khờ cũng hiểu rõ đây chỉ là một cái bầy để bầy mình vào. Nhưng cho dù biết rõ là một cái bầy, Dương Kiệt cũng phải liều mình dấn thân vào.

Cái bầy có thể là do Lăng Hàn Phong hay Huyết Lang Bang bày ra, mục tiêu là để trừ khử mình chăng?

Một âm mưu trần trụi nhưng không thể không dấn đầu vào, khoan nói việc Diệp Tuyền bị bắt là thật hay không, lỡ như là thật, nếu như mình không đi cứu, cô ta có mệnh hệ gì chắc mình sẽ ân hận suốt đời.

“Lăng Hàn Phong, Huyết Lang Bang, hy vọng các ngươi đừng đùa với lửa, nếu như Diệp sư tỷ có mệnh hệ gì, ta sẽ cho các ngươi hối hận vì đã sống trên đời này.”

Tụi bây muốn chơi trò gì với tao tao sẵn sàng tiếp hết, nhưng nếu như dám đụng tới người bên cạnh tao. Tao không làm gì được thiên đạo của thế giới này, chẳng lẽ không xử lý được lũ khốn nạn tụi bây?

Dương Kiệt phần nộ tới cùng, vừa cắn răng vừa không ngừng phóng thẳng về khu rừng phía nam.

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 61: Xuân được phát huy tác dụng

“Tôn quân sư, có chắc ăn không đây? anh khẳng định rằng con heo mập sẽ dính câu chứ?”

Tại trang viên của Tư Mã Phong Vân, Tư Mã Thiên mang theo vẻ mặt sốt ruột quay sang Tôn Hạo Quân hỏi.

“Yên tâm, âm mưu lần này nói thẳng ra là đào hố ngay trước mặt con heo mập bắt hán phải nhảy bằng mọi giá, hán không nhảy không được, nhưng nếu như đã nhảy rồi thì... khả khả khả khả!”

Tôn Hạo Quân cười một cách ranh hiểm, tựa như tất cả đều nằm trong suy tính của hán vậy.

Nhưng ít ra hiện giờ chứng tỏ hán đã đúng, Dương Kiệt không nhảy không được.

“Nhưng mà bằng cách nào khiến hán phải làm chuyện cảm thú với con bé Diệp Tuyền vậy?”

“Hô hô, vô cùng đơn giản, tại hạ đã tìm mua một loại xuân được cực mạnh từ một luyện đan đại sư, chỉ cần dính phải loại xuân được này, đừng nói một tên tiên thiên, ngay cả một kẻ mạnh xuất khiếu cũng lập tức trở thành một tên tội phạm hiếp dâm điên cuồng cho mà xem.”

“Không sợ hán đề phòng không bị dính chiêu sao?”

“Đề phòng? Đề phòng bằng cách nào? Loại xuân được đặc biệt này muốn kích hoạt phải trải qua hai giai đoạn.

Thứ nhất: dính phải bột trắng tinh luyện của xuân được, thế nhưng xuân được sẽ không phát huy hiệu quả ngay, thậm chí người dính phải không biết rằng mình đã bị dính độc, cho tới khi gặp phải giai đoạn thứ hai.

Giai đoạn thứ hai chính là người dính phải bột trắng xuân được còn hít phải một mùi hương đặc biệt giành riêng cho loại xuân được này, thì tới lúc đó lực thuốc mới phát huy tác dụng, mà một khi đã phát huy tác dụng thì...hì hì hì hì.”

Trên môi Tôn Hạo Quân lộ ra một nụ cười âm thầm.

“Bột xuân được đã để sẵn trên lá thư, chỉ cần con heo mập mở ra xem, chắc chắn sẽ bị dính trên người. hán sẽ tỏ ra nghi ngờ mình bị dính độc hay gì đó, nhưng sau khi kiểm tra kỹ lưỡng không cảm thấy điều gì bất thường, chắc chắn sẽ mất cảnh giác. Còn mùi hương đặc biệt để kích hoạt xuân được, tại hạ đã để sẵn trên người cô bé Diệp Tuyền kia, chỉ cần con heo mập bước tới gần ngửi phải mùi hương đó, hô hô, heo mập sẽ bị thành con heo chỉ muốn lai giống ngay tức khắc.”

“hahaha, diệu kế, quả thật diệu kế, chỉ là quả thật đáng tiếc, một đóa hoa tươi lại bị con heo hôi thối ngấm mất.”

Tư Mã Thiên cũng phản kích cười theo, chỉ là nghĩ tới cảnh con heo mập đề lên cái cơ thể hoàn hảo đó, giọng nói có chút chua chát.

“Không có gì phải tiếc nuối cả, chỉ cần Thiên thiếu gia có thực lực, có địa vị, sau này muốn phụ nữ nào mà chả có. Nói cho cùng, con bé Diệp Tuyền chỉ là một vật hy sinh trong việc này mà thôi.”

Mặc dù trong lòng khinh bỉ tên Tư Mã Thiên vô cùng, so với anh trai của hán quả thật một trời một vực, nhưng dù sao cũng là em trai ruột của chủ nhân mình, nên vô cùng ôn hòa an ủi giải thích.

“Thế nhưng sau khi Lăng Hàn Phong xem xong ký ức ma thạch, hiểu rõ chuyện này là một âm mưu, con heo mập chỉ là một nạn nhân, không ra tay với hán mà đi truy tìm chủ mưu thì sao?”

“hô hô, nếu như người đang bị tính toán là Tổng Thiên Hành, chắc chắn sẽ diễn ra như những gì Thiên thiếu gia nói. Nhưng con rấn độc đó ư? Cho dù biết rõ con heo mập là người vô tội, nhưng với tính cách nhỏ mọn của hán, chắc chắn sẽ phang cây xẻ thịt con heo mập bằng mọi giá. Còn tìm chủ mưu, đợi hán tìm được hăng tít. Đó là lý do vì sao chúng ta không xuất hiện ở hiện trường mà chỉ giao cho một tên thuộc hạ ở phía dưới làm việc, có bại lộ ra cũng chả liên quan gì tới mình cả.”

“Haha, vậy là không còn gì phải lo lắng rồi. Cầu trời phù hộ cho thằng nhỏ việc này không bị bại lộ, không thì số phận của nó chỉ có trời mới biết, hô hô hô hô.”

“Đúng, chúng ta chỉ cần ngồi chờ người mang ký ức ma thạch trở về, sau đó bắt đầu chiêm ngưỡng cảnh xuân cung đầy nhiệt huyết kia thôi, hahahahaha ~~~~~!!”

Quay trở lại Dương Kiệt đang dùng tốc độ như tên bắn lao thẳng về phía khu rừng phía nam cách Thánh Hỏa Tông không quá xa.

Vừa bước vào rừng, Dương Kiệt đã liên hệ hệ thống kích hoạt Radar để kiểm tra xem có mai phục gì trong này không. Tất nhiên cũng kết hợp luôn việc định vị vị trí của Diệp Tuyền.

Chức năng này tất nhiên là phải thu phí rồi, mỗi phút tốn 1000 linh thạch, tuy không quá mắc, nhưng với túi tiền lúc này của Dương Kiệt, trong lòng như

đang rướm máu.

Đã nghèo nay càng nghèo hơn nữa.

“Phát hiện ra vị trí của Diệp sư tỷ rồi!” Không quá khó khăn để Dương Kiệt phát hiện ra vị trí của Diệp Tuyền mà bọn chúng đã bắt cóc vào đây.

Vớ vẩn, mục đích đầu phải là bắt cóc tổng tiền đầu mà giấu kỹ làm gì, càng dễ bị lộ càng tốt đó chứ.

Tung người vượt qua một con suối, chạy thêm vài bước nữa lập tức xuất hiện một bóng người sở hữu những đường cong hoàn hảo chết người đang nằm bất tỉnh trên mặt đất lọt vào trong mắt của Dương Kiệt.

“Diệp sư tỷ ~!!” Dương Kiệt vừa vui mừng vừa thận trọng, khẽ quan sát xung quanh không phát hiện điều gì bất thường cả, từ từ từng bước bước tới bên cạnh Diệp Tuyền đang nằm bất động trên mặt đất.

“Ừa, mùi hương gì thế này? Không phải mùi hương vốn có của Diệp sư tỷ.”

Vô cùng thận trọng né tránh chạm bầy nhưng không hề có, từ từ quỳ xuống bên cạnh Diệp Tuyền, đột nhiên phát hiện mùi hương khác thường xộc thẳng vào mũi, không kèm được dúi mũi suy nghĩ.

“Diệp sư tỷ, Diệp sư tỷ, sư tỷ có sao không, mau tỉnh lại nè.” Dùng tay vỗ nhẹ lên má của Diệp Tuyền, vẫn không thấy đối phương có phản ứng gì cả. Ngược lại bản thân bắt đầu có chút phản ứng, mỗi lần vuốt nhẹ lên má đối phương, tim đập mạnh thình thịch, nhiệt độ trong cơ thể đột nhiên tăng lên với tốc độ chóng mặt, bàn tay tự chủ liên tục vuốt tiếp lên má của Diệp Tuyền.

Bàn tay thô to vuốt từ má xuống cổ, dần dần xuống tới gần đồi núi hùng vĩ nhất trên cơ thể Diệp Tuyền, Dương Kiệt giật mình hoảng hốt rút đôi tay mình lại, đôi mắt tràn đầy gân máu, trong đầu liên hệ hệ thống hỏi: “Hệ thống, chuyện gì xảy ra thế này, sao tôi không tự chủ được bản thân làm những hành vi bấy bả này với Diệp sư tỷ hả?”

“Dính dong, bạn đã rơi vào trạng thái dính phải xuân độc, có những hành vi như thế này cũng là lẽ đương nhiên thôi.”

“Dính phải xuân độc? Hồi nào vậy? Chẳng lẽ là mùi hương kỳ lạ lúc nãy?”

Dương Kiệt bối rối vô cùng, không ngờ lũ khốn nạn đó lại chơi trò này với mình. Không biết là nên cảm ơn hay nên hận chúng đây.

“Dính dong, không hẳn thế, xuân độc này rất kỳ lạ, phải kết hợp hai thứ là bột trắng mà bạn dính phải trước kia kết hợp với mùi hương vừa ngửi được mới có thể phát huy tác dụng.”

“Cái gì? Bột trắng trong lá thư lúc nãy sao? Sao lúc này tôi hỏi ông trả lời là không có vấn đề gì hết là sao?”

“Dính dong, chú ý, lúc này bạn chỉ hỏi: “trong cơ thể tôi có xảy ra điều gì bất thường không?” hệ thống trả lời rằng không là hoàn toàn chính xác, vì bạn không có hỏi là bạn có trúng độc hay không.”

Mẹ kiếp ~!! Không ngờ hệ thống lại bày đặt chơi chữ với mình nữa? Giờ biết trách ai bây giờ?

Dương Kiệt có chút cười khóc không được.

“Vậy có cách nào giải quyết tình trạng này không? Tôi sắp chịu không nổi rồi đây, nóng quá ~~~!!”

Khuôn mặt của Dương Kiệt đã đỏ như tôm luộc, đỉnh đầu như đang bốc khói, mỡ thịt toàn thân run lên cảm cấp, đôi tay và hạ bộ theo phản ứng tự nhiên định ép sát vào Diệp Tuyền đang nằm bất động ở cách đó không xa.

“Dính dong, chẳng phải quá đơn giản sao? Thuốc giải độc ngay trước mặt, còn không mau mau “sử dụng” nữa.” Hệ thống nhấn mạnh từ “sử dụng” lạnh lạnh nói.

Đừng giỡn nữa đại ca ~!! Đụng vào con hổ cái này, đợi tới lúc ả tỉnh dậy không xé xác mình ra mới là lạ á.

Hít hà, hít hà ~!!

Hơi thở càng lúc càng gấp rút, đôi tay không theo ý chí của mình không ngừng chạy khắp cơ thể Diệp Tuyền.

“Ư... Ư...” Mặc dù vẫn trong trạng thái bất tỉnh, nhưng Diệp Tuyền đã bắt đầu có phản ứng tự nhiên.

Miệng phát ra những tiếng rên nhỏ, cơ thể không tự chủ run lên theo từng nhịp vuốt ve bởi bàn tay của Dương Kiệt, đôi má bắt đầu ửng đỏ lên.

Những biểu hiện đó càng khiến Dương Kiệt như muốn nổi điên lên mà thôi. Hận không thể rút súng lên ngựa đại chiến ba trăm hiệp ngay tức khắc.

“Khốn khiếp, không dừng lại được. Hệ thống, mau mau giúp đỡ ~~~~!!” Mặc dù ý thức vẫn còn tỉnh táo, nhưng cơ thể không theo được sự điều khiển của mình, không còn cách nào khác đành cầu cứu hệ thống chết dịch kia.

“Dính dong, rõ ràng đã có “thuốc giải” hiệu quả nhất ngay trước mặt, sao bạn lại yêu cầu hệ thống giúp đỡ nữa chứ?” Giọng nói hệ thống mang theo điệu chế giễu nói.

Mẹ kiếp, từ lúc tham gia xong thí luyện “Đường Ngay Trước Mắt”, hệ thống dường như đã được nâng cấp thì phải, bắt đầu biết chọc quê mình rồi đấy.

“Đừng lòi thôi nữa, có cách nào mau mau nói ngay ~~~!!” Dương Kiệt đã bắt đầu có động tác lột bỏ đồ trên người mình. Mình xong chắc chắn sẽ tới lượt.... không dám nghĩ tới nữa.

“Một triệu linh thạch, hệ thống sẽ giúp bạn hút sạch xuân độc trong cơ thể ngay tức khắc.”

“Cái gì? Bộ định đi cướp hả? Tôi đào đâu ra một triệu linh thạch ngay bây giờ chứ?”

Cướp giật~! Tuyệt đối cướp giật một cách công khai ~~~!!

“Dính dong, hãy suy nghĩ kỹ trước khi quyết định, người ta thường nói “giận quá mất khôn”, hệ thống không ép buộc gì bạn cả, nếu như bạn không đồng ý, hãy tự tìm cách giải quyết đi nhé.”

Hệ thống đã lên tiếng nói thế thì còn cách nào nữa.

Dương Kiệt vô cùng không cam tâm phần nộ nói: “Nhưng hiện giờ trên người tôi không đủ một triệu linh thạch, phải làm sao đây?”

Ngay lập tức hệ thống mang theo giọng điệu vô cùng quen thuộc hình như đã nghe qua từ đâu thì phải, à há, đúng rồi, của tên gian thương Vạn Phúc của Vạn Bảo Các nói: “Hệ thống có thể châm chước cho bạn mượn trước một triệu linh thạch, sau này bạn kiếm đủ số linh thạch cần thiết có thể trả sau cũng được. Chỉ là theo luật giang hồ vay mượn, chín ra mười ba về, tiền lãi được tính theo tuần thay vì hàng tháng, tỷ lệ là 30 %, nghĩa là nếu mượn một triệu linh thạch, mỗi tuần phải trả tiền lãi là ba trăm ngàn linh thạch, xin hỏi bạn có mượn không?”

Đen, thậm chí còn đen ở mấy tên cho vay nặng lãi ở bên ngoài nữa!

Nhưng hiện giờ đang ở thế chó dưới nước, không mượn cũng phải mượn. Cùng lắm không có tiền trả bố mày xù nợ, làm gì được tao nào!

Dường như biết rõ suy nghĩ của Dương Kiệt, hệ thống lạnh lạnh nói: “Dính dong, suy nghĩ của bạn là vô cùng nguy hiểm, bạn nên bỏ ngay tức khắc. nếu như quá hạn không trả đủ số linh thạch cần thiết, hệ thống sẽ trực tiếp giáng cấp tuyệt học ngẫu nhiên của bạn xuống một cấp, kèm theo là LV của bạn nữa. Hãy suy nghĩ kỹ trước khi hành động đấy nhé.”

“Tôi.....” Dương Kiệt đã khóc không thành tiếng, so với cấp tuyệt học và LV của mình, chỉ vì chút linh thạch ít ỏi mà bị giáng cấp, tuyền đối là thiệt hại nặng nề, nặng nề tới nỗi không thể chấp nhận được.

Lúc này anh ta đã hận chết tên khốn trời đánh đã bày ra cái trò độc ác này rồi.

Trong lúc đang kỳ kèo trả giá với hệ thống, bản thân Dương Kiệt đã lột xong chiếc áo trên người, bắt đầu chuẩn bị lột tới quần rồi đấy.

“Tôi mượn, tôi mượn được chưa, mau mau giúp tôi giải độc ngay đi ~~~!!”

Dương Kiệt đã cắn môi mình tới nổi chảy cả máu, cố gắng hết sức vẫn không kềm chế được hành vi lột quần, thậm chí đã có thể nhìn thấy hình bóng thoát ân thoát hận của “Tiểu Dương Kiệt” rồi đấy.

“Dính dong, quý khách đã xác định vay mượn linh thạch một triệu một trăm ngàn của hệ thống, đúng lời mỗi tuần là ba trăm ba mươi ngàn linh thạch, mong quý khách sớm trả lời hết nợ nần, xin cảm ơn.”

“Cái gì? Không phải chỉ một triệu thôi sao? Ở đâu lòi ra thêm một trăm ngàn nữa vậy? có nhầm lẫn gì không?”

“Dính dong, thừa không ạ! Hệ thống luôn luôn đúng, một trăm ngàn kia là phí 10% VAT, chẳng lẽ bạn mua hàng không cần đóng thuế sao?”

“Tôi....” Dương Kiệt không biết dùng lời nào để cãi lại nữa, chỉ muốn lòi tên hệ thống chết dịch đó ra bóp cổ chết cho rồi.

“không cãi nữa, mau giúp tôi giải độc ngay và lòi đi.” “Tiểu Dương Kiệt” đã gần như xuất đầu lộ diện, giật mình hoảng hốt không dám kỳ kèo với đối phương nữa, lập tức hạ lệnh giải độc ngay tức khắc.

“Dính dong, yêu cầu của bạn sẽ được thực hiện ngay tức khắc.”

Ngay sau khi câu nói của hệ thống vừa dứt, Dương Kiệt lập tức cảm nhận thấy một luồng khí mát lạnh chạy khắp cơ thể, dục vọng đáng sợ trong người lập tức bị dập tắt, động tác lột quần đã ngừng hẳn, không tự chủ ngồi ngã mông xuống đất, hít thở một cách dồn dập, toàn thân chảy đầy mồ hôi lạnh, tựa như vừa đại chiến ba trăm hiệp xong vậy.

Hít hà, hít hà ~~~!!

“May quá, suýt chút nữa thì trở thành diễn viên chính đóng phim AV cho lũ khốn nạn kia xem free rồi.”

Ba chân bốn cẳng mặc lại đồ vào người, Dương Kiệt đã tựa như miệng núi lửa có thể bùng nổ bất kỳ lúc nào.

Tự nhiên tồn cả triệu linh thạch một cách vớ vẩn cho tên ma hút máu là hệ thống, Dương Kiệt lúc này chỉ muốn giết người mà thôi.

“Đừng để bỏ mày biết thằng chết dịch nào bày ra trò này, không lột da xẻ thịt mày bỏ mày không gọi là Dương Kiệt nữa.”

Cố gắng kiềm nén cơn phần nộ tốt cùng trong lòng, mặc xong quần áo chỉnh tề, nhanh chóng bế thốc Diệp Tuyền vẫn còn đang bất tỉnh lên, quay đầu lao trở về trang viên của mình trước rồi tính sau, nếu như lúc này có ai đi qua nhìn thấy không chừng kết tội mình hãm hiếp đồng môn không chừng.

Sau khi Dương Kiệt rời khỏi hiện trường được một khắc giờ, một bóng người từ phía sau đùm cây phía xa xuất hiện. Bắt đầu đi thu nhặt những viên ký ức ma thạch đã được bố trí sẵn ở gần đó.

“Không biết tình hình diễn ra thế nào nhỉ? Nghe theo lời Tôn quân sư mình chỉ chờ sẵn ở bên ngoài lối vào khu rừng, đợi khi nhìn thấy con heo mập rời khỏi mới vào đây nhặt lại ký ức ma thạch. Chỉ là con heo mập vào rừng chưa tới nửa canh giờ đã rời khỏi, chẳng lẽ hắn “nhanh” như vậy sao? Làm mình sợ phải ở ngoài bị muỗi đốt hết nửa ngày trời, ai ngờ. ... Đúng là thân hình luôn tỷ lệ nghịch với sức dai, hổ hổ ~!”

Bóng người này không ai khác chính là tên đã từng quan sát Dương Kiệt tiêu diệt ba tên thuộc hạ của Lăng Hàn Phong vài tháng trước. Hèn chi hệ thống radar không phát hiện được hắn, thì ra hắn mai phục bên ngoài khu rừng chứ không phải ở gần đây.

Bóng người đó vừa thu lượm ký ức ma thạch vừa hí hửng buông lời chế giễu “sức chịu đựng” của Dương Kiệt.

Nếu như Dương Kiệt có mặt ở đây chắc chắn sẽ xoắn tay áo lên cãi tay đối với hắn: “Bố mày mạnh lắm, chỉ là này giờ không làm gì nên mới kết thúc nhanh thôi. Bố mày mà làm thì mày xác định bị muỗi đốt cả ngày đi nhé ~~!!”

“Hê hê, nhiệm vụ đã hoàn thành, giờ chỉ cần quay về giao lại cho Tôn quân sư rồi chiêm ngưỡng kịch xuân cung thông qua ký ức ma thạch, tuy không phải trực tiếp, cũng không có âm thanh (ký ức ma thạch chỉ ghi hình ảnh không ghi được tiếng) nhưng chắc cũng không kém phần hấp dẫn nhỉ?”

Sau khi thu lượm xong, bóng hình của hắn từ từ biến mất trong không khí, tựa như chưa từng xuất hiện qua vậy.

Đó là kỹ năng đặc biệt của võ hồn của hắn, nên mới được Tôn Hạo Quân giao cho những nhiệm vụ do thám theo dõi như thế này.

Kết ~~!

Cánh cửa phòng khách trang viên Tư Mã Phong Vân mở ra, cả Tư Mã Thiên và Tôn Hạo Quân đều phản kích đứng bật dậy, nhìn thấy người được giao nhiệm vụ quay trở về, lập tức hỏi: “Thế nào? Con heo mập đã xuất hiện trong khu rừng chứ?”

“Bẩm Thiên thiếu gia, Tôn quân sư, đúng như dự đoán, con heo mập đã đi sâu vào trong khu rừng, lúc quay về có cống theo con bé Diệp Tuyền, tất cả đều diễn ra đúng như kịch bản đã vạch sẵn ạ.”

Người phụ trách làm nhiệm vụ chấp tay thi lễ đáp.

“Hahahahaha, vậy là mưu kế của chúng ta đã thành công một nửa rồi, giờ chỉ cần giao cho Lăng Hàn Phong, chúng ta sẽ được chiêm ngưỡng một vở kịch đại chiến đầy hấp dẫn cho mà xem.” Tư Mã Thiên phản kích tốt cùng, khoa tay múa chân nói.

Tôn Hạo Quân khẽ gật đầu hài lòng với mưu kế của mình tiến hành thuận lợi, quay sang người phụ trách nói: “Ký ức ma thạch đâu? Đưa cho ta coi thử.”

“hahaha, đúng, đúng, phải coi lại thử cảnh con heo mập nhai đá hoa tươi như thế nào chứ! Cái thân hình khổng lồ đó đè lên cái thân hình bé bỏng kia chắc đáng sợ lắm nhỉ? Khà khà, Tuy hơi nhức mắt chút, nhưng nhân vật nữ trong đó đáng để chiêm ngưỡng đấy ~~!!” Tư Mã Thiên nước miếng chảy dài, thèm thùng phản kích nói.

Người phụ trách từ trong lòng lấy tổng cộng bốn viên ký ức ma thạch được đặt đúng bốn góc độ khác nhau, còn hơn cả máy quay 360 độ nữa là.

Không tốn thêm thời gian, trực tiếp truyền chân khí vào ký ức ma thạch kích hoạt hình ảnh đã được lưu trữ trong đó.

Lọt vào đôi mắt của cả ba là hình ảnh Dương Kiệt từ phía xa lao tới gần Diệp Tuyền đang ngất xỉu trên mặt đất. Và....

Cả ba không ngừng vang lên tiếng cười và lời bàn tán đầy dâm dăng.

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 62: Tư Mã Phong Vân xuất quan

Ký ức thạch bắt đầu phát lại hình ảnh từ đầu tới cuối, chúng không ngừng bàn tán xôn xao kèm theo tiếng nước miếng chảy thềm thường, ước gì mình xuất hiện đá con heo mập kia sang một bên để thay thế vị trí của Dương Kiệt.

Đặc biệt là phát tới cảnh cao trào Dương Kiệt chuẩn bị lời “tiểu Dương Kiệt” ra, chúng găm thét lên vì phấn khích, đôi mắt giương to ra hết cỡ chuẩn bị chiêm ngưỡng cảnh quan trọng nhất trong suốt quá trình.

.....
.....
.....

Cả ba há hốc ngơ ngác khi nhìn thấy cảnh Dương Kiệt vào thời khắc quan trọng nhất đã bùng tình trở lại, ba chân bốn cẳng mặc đồ vào người, dường như xuân độc đã mất hết tác dụng đối với anh ta thì phải.

“Cái, cái khi khô gì thế này? Tới thời điểm quan trọng nhất lại bùng tình, mỡ ngay trước mắt không ăn, chẳng lẽ con heo mập kia là một tên thái giám?”

Tư Mã Thiên như không tin vào đôi mắt của mình, không ngừng nắm lấy cổ áo của tên phụ trách nhiệm vụ hỏi.

“Rõ ràng lực thuốc đã phát huy tác dụng, nhưng vì sao cuối cùng lại”

Ngay cả một người đa mưu trí như Tôn Hạo Quân cũng không tài nào hiểu nổi vì sao tại thời khắc quan trọng nhất mà Dương Kiệt lại “rụng” xuống, chẳng lẽ như Tư Mã Thiên nói, con heo mập đó là tên thái giám sao?

“Thất bại rồi, tính toán biết bao nhiêu cuối cùng lại thất bại vào thời khắc cuối cùng, ta không cam tâm~~~~!!”

Tư Mã Thiên đôi mắt tràn đầy gân máu, phần nộ gào thét lên.

Tôn Hạo Quân nhanh chóng từ trong tiếng gào thét của Tư Mã Thiên bùng tình lại, trên môi lộ ra nụ cười bí hiểm, cười nói: “Thất bại? Ai nói chúng ta thất bại?”

“Chẳng phải con heo mập đã từ chối miếng mỡ trước mắt rồi sao? Con bé Diệp Tuyền đâu có bị hấn xâm hại, thì làm sao mà kích Lăng Hàn Phong ra tay được chứ?”

Tư Mã Thiên ngơ ngác không hiểu.

“Đúng là vào thời khắc quan trọng nhất con heo mập đó đã “rụng” xuống, nhưng khúc dạo đầu không thể chối cãi chứ? Chỉ cần chúng ta xử lý chút ít trên ký ức ma thạch, tới đoạn hấn coi hết đồ trên người rồi kết thúc, cho dù là thằng khờ cũng đoán được diễn biến tiếp theo là gì đúng không nào? Chẳng lẽ hấn dám lột quần ra chứng minh cho thiên hạ biết rằng mình là tên thái giám sao?”

“Vậy có nghĩa là”

“Đúng, lần này cho dù hấn có nhảy xuống sông cũng tẩy không sạch vết dơ trên háng, không phải cắt cũng là cắt.”

Tôn Hạo Quân tự tin cười nói.

“Haha, đúng, đúng, có cho hấn mười cái gan cộp cũng không dám tự lột quần chứng minh mình là thái giám, vậy thì chúng tỏ hấn đã hăm hiếp con bé Diệp Tuyền rồi.”

Tư Mã Thiên tựa như được quét sạch đám mây đen trước mắt để nhìn thấy trời xanh, phần khích cười nói.

“Vậy giờ chúng ta hãy sắp xếp giao ký ức ma thạch cho Lăng Hàn Phong chứ?”

Tôn Hạo Quân khề ngật đầu, định quay sang người phụ trách nhiệm vụ đi lại thêm lần nữa.

Uỳnh~~~~~!!!

Một khí thế đáng sợ đột nhiên ập xuống cả trang viên, khiến cả ba bất ngờ hoảng hốt run bắn người lên.

“Anh, anh hai, đó là khí thế của anh hai.” Tư Mã Thiên là người bùng tình nhanh hơn cả, lập tức thay thế bằng vẻ vui mừng khôn xiết.

“Tiên thiên tầng thứ 10, thứ khí thế đáng sợ đó tuyệt đối là tiên thiên tầng thứ 10. Xem ra phó bang chủ bế quan tu luyện hơn nửa năm trời, đã hoàn thành mục tiêu của mình kịp thời trước đại hội tỷ võ hằng năm rồi nhỉ?”

Tôn Hạo Quân cũng mang theo vẻ vui mừng ngật đầu lẩm bẩm nói.

Kết ~~~!!

“Anh hai” “Phó bang chủ” “phó bang chủ”

Cánh cửa phòng khách mở ra, chỉ thấy một bóng người sắc mặt lạnh lẽo u ám, hao hao giống như Tư Mã Thiên, nhưng vô cùng cao to vạm vỡ từ bên ngoài bước vào. Ba người lập tức lên tiếng chào hỏi.

Người này không ai khác chính là phó bang chủ Huyết Lang Bang, một trong thập đại cao thủ ngoại môn, sở hữu võ hồn cấp 5 Đại Lực Kim Cang Hùng, Tư Mã Phong Vân.

Tư Mã Phong Vân có thể sớm trở thành thập đại cao thủ ngoại môn, không phải vì thực lực mà là vì là người sở hữu võ hồn cấp 5 đáng sợ đó. Thậm chí không ít người sở hữu võ hồn cấp 6 cũng phải đau đầu với võ hồn Đại Lực Kim Cang Hùng của Tư Mã Phong Vân.

Trên môi Tư Mã Phong Vân lộ ra nụ cười thân thiện, nhưng lọt vào trong mắt của cả ba tựa như nụ cười của ác quỷ tu la, không kèm được run bắn người lên.

“Tiểu Thiên, Tôn quân sư.” Khẽ đáp lại lời chào hỏi, trực tiếp bước thẳng tới ghế chủ nhân trong phòng khách ngồi xuống, khẽ vẩy tay ra hiệu cho người phụ trách nghiệm vụ rời khỏi, sau đó cầm ly trà có sẵn trên bàn khẽ nhấp nhẹ một ngụm.

“Tình hình trong bang gần nửa năm nay như thế nào rồi?”

Trà xong, giọng nói lạnh lùng như băng của Tư Mã Phong Vân lại cất lên.

“Dạ, bẩm phó bang chủ, tình hình là như thế này ạ.” Thân phận một quân sư, Tôn Hạo Quân lập tức thể hiện trách nhiệm của mình, nhanh chóng bẩm báo lại toàn bộ những gì đã diễn ra suốt trong thời gian Tư Mã Phong Vân đang bế quan tu luyện.

Đặc biệt là mâu thuẫn với Dương Kiệt, đang được Huyết Lang Bang liệt vào danh sách cần giải quyết khẩn cấp.

“Vậy là tên cầu tạp chủng đó đã trưởng thành, các người đã đánh giá sai thực lực của hắn?”

Giọng nói không chút tình cảm, cũng không biết là có đang giận hay, hoặc không hài lòng hay không vang lên.

“Dạ, vâng ạ, chúng ta đã từng đánh giá sai thực lực của con heo mập đó. Thiệt thối không nhỏ, thậm chí uy danh của Huyết Lang Bang có chút... có chút...” Trên trán Tôn Hạo Quân đã chảy đầy mồ hôi lạnh.

“Uy tín giảm sút trầm trọng chứ gì?” Tư Mã Phong Vân lạnh lạnh nói, đồng thời ánh mắt tràn đầy sát khí phóng thẳng vào Tôn Hạo Quân, khiến hắn run bắn người lên suýt chút chịu đựng không nổi ngồi ngã mông xuống đất.

“Anh hai, chuyện này hoàn toàn không phải lỗi của Tôn quân sư, vả lại, Tôn quân sư đã vạch ra mưu kế “Xua hổ nuốt sói”, chuẩn bị tặng cho con heo mập một đòn kết liễu rồi ạ.”

Dù sao suốt mấy tháng nay cũng nhờ và Tôn Hạo Quân chăm sóc mình, lại ngoan ngoãn nghe lời, nên đã lên tiếng nói lời tốt đẹp thay cho hắn chút.

Chỉ thấy khí thế đáng sợ đè lên người Tôn Hạo Quân đột nhiên biến mất, thậm chí phào nhẹ nhõm, không quên phóng ánh mắt cảm kích về phía Tư Mã Thiên. Đồng thời phải đánh giá lại thẳng thóc trông có vẻ chỉ biết dựa hơi người khác và vô dụng này.

Tư Mã Phong Vân khẽ ngật đầu hài lòng trong lòng, đó là điều mà hắn mong muốn nhận được khi phóng khí thế đáng sợ vào người Tôn Hạo Quân.

Nếu như Tư Mã Thiên vẫn tỏ vẻ dửng dưng đứng sang một bên, hắn sẽ cảm thấy vô cùng thất vọng về thằng em trai ruột thịt này.

Thương phạt không rõ ràng, tuyệt đối không ai dám bán mạng cho mình.

Làm kẻ bề trên, lâu lâu ban tặng cho phía dưới một chút gì đó, cho dù chỉ là một lời nói, cũng sẽ giúp lòng trung thành ở phía dưới tăng lên đáng kể.

“Sai lầm không đáng sợ, đáng sợ là không thể tìm ra mình sai lầm chỗ nào mà tìm cách sửa sai. Lần này người làm rất tốt.”

Tư Mã Phong Vân lên tiếng an ủi quân sư thân tín của mình một câu, lập tức nhận được sự phấn khích tột cùng của đối phương.

Đập cho một gậy rồi thưởng lại một viên kẹo dỗ ngọt, chiêu trò này đã được Tư Mã Phong Vân chơi tới mức nhuần nhuyễn như trở bàn tay.

“Vậy giờ chúng ta hãy tiến hành giao ký ức ma thạch cho Lăng Hàn Phong chứ? Hahaha, em háo hức muốn xem cảnh con heo mập bị Lăng Hàn Phong phang thấy xé thịt lắm rồi.”

“Không, giờ chưa phải lúc.”

Câu nói của Tư Mã Phong Vân tựa như gáo nước lạnh tạt thẳng vào cái đầu đang nóng lên của Tư Mã Thiên, khiến hắn ngơ ngác không hiểu vì sao.

“Vì sao thế anh hai? Chẳng phải anh cũng bảo rằng mưu kế này hoàn hảo mà? Sao lại...”

“Đúng là mưu kế này hoàn hảo, nhưng thời điểm không thích hợp.”

“Hả ~!!”

Không chỉ Tư Mã Thiên, ngay cả Tôn Hạo Quân cũng không nắm rõ ý Tư Mã Phong Vân muốn nói gì.

“Nếu như hiện giờ giao cho Lăng Hàn Phong, con rắn độc đó sẽ hành động như thế nào?”

“Tất nhiên là nổi điên đi tìm con heo mập phang thấy xẻ thịt hắn ra chứ còn gì nữa.”

“Sai!”

“Hả ~!!”

Cả Tư Mã Thiên và Tôn Hạo Quân không thể tin được mình sai chỗ nào. Rõ ràng với tính cách của Lăng Hàn Phong, biết người phụ nữ của mình bị hãm hiếp, không liều mạng với con heo mập mới là lạ á, rốt cuộc là sai chỗ nào?

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Sao lần nào cũng tỉnh dậy đúng lúc thế này

“Đừng có ngây thơ nữa, bộ hai người tưởng nơi này là nhà, là gia tộc của Lăng Hàn Phong sao? Muốn làm gì thì làm à?”

“Chẳng lẽ ngay cả một đệ tử thiên tài như Lăng Hàn Phong cũng không dám ra tay trừng sát con heo mập sao?”

Tư Mã Thiên lập tức lộ vẻ khó tin, còn Tôn Hạo Quân chỉ khẽ dúm mẩy suy nghĩ, không tỏ ra quá bất ngờ, thậm chí bắt đầu hiểu rõ ngụ ý câu nói của Tư Mã Phong Vân.

“Nơi này là tông môn, là tông môn thì cho dù bất kỳ ai, cũng phải giữ một số quy tắc chuẩn mực của nó. Nếu như một tông môn ngay cả quy tắc chuẩn mực cũng không có, tông môn đó không còn tồn tại được bao lâu nữa. Và sát hại đồng môn, chính là một trong những chuẩn mực cần phải tuân thủ triệt để.”

“Đừng nói là Lăng Hàn Phong, ngay cả tông chủ cũng không dám vi phạm quy tắc này, giờ hiểu ý ta muốn nói rồi chứ gì?”

“Trước khi bá vị trưởng lão làm sư phụ, chắc chắn vị trưởng lão sẽ dặn dò thận trọng những quy tắc cần tuân thủ và cần né tránh cho Lăng Hàn Phong biết rõ, nếu như Lăng Hàn Phong dám không tuân thủ quy tắc, không chỉ là vi phạm quy tắc tông môn, còn trực tiếp tạt thẳng vào mặt sư phụ của mình. Và một tên đệ tử không biết nghe lời, tương lai dưới tay vị sư phụ đó như thế nào thì chỉ có trời mới biết rõ. Nên Lăng Hàn Phong cho dù hận không thể phang thấy xẻ thịt con heo mập ra, nhưng cũng không ngu xuẩn tới mức ngang ngược tương lai của mình ra đánh đổi, tuyệt đối không dám làm cang lấy mạng tên cậu tập chúng đó, cùng lắm là đánh hắn thành tàn phế mà thôi.”

Đôi mắt Tư Mã Phong Vân lóe qua tia sáng vận mưu như thần, nhìn xa trông rộng.

“Thì cho dù đánh hắn thành tàn phế cũng tốt chứ sao?”

“Không, không, nếu chỉ đánh hắn thành tàn phế, hoàn toàn không phù hợp với lợi ích của chúng ta. Và lại, hai người có nghĩ tới vấn đề “Vận Thanh Thiên” không?”

““Vận Thanh Thiên”? con heo mập còn dám chơi trò đó sao? Và lại, với địa vị của Lăng Hàn Phong, cho dù chơi trò đó cũng đâu thể ảnh hưởng gì nhiều tới hắn được chứ?”

“Đúng là cho dù con heo mập có sử dụng “Vận Thanh Thiên”, Lăng Hàn Phong cũng lắm bị nhốt bẽ quan một thời gian dài, một hình phạt không hơn không kém, nhưng hai người có nghĩ tới hậu quả phải gánh chịu của chủ mưu vụ này không?”

Nghe xong lời nói của Tư Mã Phong Vân, cả Tư Mã Thiên và Tôn Hạo Quân không kiềm được toàn thân chảy đầy mồ hôi lạnh.

Đúng thế, “Vận Thanh Thiên” không làm gì được Lăng Hàn Phong, chẳng lẽ không làm gì được hai chủ mưu sao? Và tính toán kỹ lưỡng cỡ nào, cũng quên tính là con heo mập đó tuyệt đối là thằng điên liều mạng, hắn tuyệt đối dám chơi “Vận Thanh Thiên” thêm lần nữa cho mà xem.

Lúc đó không chỉ chịu hình phạt, vụ việc đổ bể, thậm chí phải đón nhận con thịnh nộ của Lăng Hàn Phong nữa chứ.

Cả hai không dám đánh cược vào việc “Vận Thanh Thiên” không thể tìm ra chủ mưu vụ này.

“Thuộc hạ tính toán không kỹ, suýt chút nữa thì làm hại tới Thiên thiếu gia và Huyết Lang Bang, mong phó bang chủ trừng phạt.”

Tôn Hạo Quân tuyệt đối là con chó trung thành của Tư Mã Phong Vân, nhận ra sai lầm chết người của mình, trực tiếp quỳ xuống chịu tội.

Tư Mã Phong Vân mỉm cười ngất đầu hải lòng với thái độ của quân sư của mình, cười nói: “Tôn quân sư, mưu kế này không sai, thậm chí là hoàn hảo, chỉ là thời điểm chưa thích hợp mà thôi. Nên anh không có tội lỗi gì cả, hãy đứng dậy.”

Tôn Hạo Quân thăm thò phào nhẹ nhõm.

“Theo đánh giá của quân sư, thực lực tên cầu tạp chúng đủ sức dành được một trong hai mươi suất tham dự thí luyện liên tông môn chứ?”

“Ý của anh hai là”

Tư Mã Phong Vân giơ tay lên cản lại Tư Mã Thiên muốn nói gì đó, nhìn chăm chăm vào Tôn Hạo Quân chờ câu giải thích của hắn.

“Bẩm phó bang chủ, nửa năm trước con heo mập đó đã dễ dàng đánh bại một tiên thiên tầng 7 kích hoạt võ hồn cấp 2, cộng thêm hai tiên thiên tầng thứ 6 có võ hồn tương tự, thậm chí thuộc hạ cho rằng tên khốn đó còn đang che giấu thực lực của mình chưa bùng hết sức. Trải qua nửa năm trưởng thành nếu như may mắn không gặp phải một trong thập đại cao thủ quá sớm, hoàn toàn có cơ hội chiếm một suất tham dự thí luyện liên tông môn ạ.”

“Vì sao, vì sao tên khốn đó cùng một thời điểm gia nhập tông môn với mình, mà hắn tiến bộ tới mức không ngờ, còn mình thì”

Tư Mã Thiên vô cùng không cam tâm cắn răng nói.

“Không thể phủ nhận, tất cả mọi người đều đánh giá sai lầm tiềm năng đáng sợ của tên cầu tạp chúng đó, hắn có thể tiến bộ nhanh như vậy chắc chắn có được cơ duyên nghịch thiên nào đó, thậm chí chúng ta không thể biết được rằng còn cơ duyên nghịch thiên nào đó lần nữa đổ xuống đầu hắn trong nửa năm nay hay không. Với những người như thế này, nếu như đã là kẻ thù, thì phải tranh thủ trước khi hắn kịp trưởng thành, giết ngay không do dự.”

Đôi mắt của Tư Mã Phong Vân lóe qua tia sáng đầy sát khí, thậm chí có chút ghen tỵ với sự tiến bộ tới mức không ngờ của Dương Kiệt.

Không phải sao? Tư Mã Phong Vân đã vào Thánh Hóa Tông được hai năm (thiên tài tự kích hoạt võ hồn được đặc cách thu nhận vào tông môn bất kỳ lúc nào, không cần phải qua thí luyện gia nhập tông môn theo Thánh Hóa Lệnh như Dương Kiệt trước kia, Và thập đại cao thủ tông môn đa số đều thuộc diện thiên tài như thế này), tiêu tốn hết bao nhiêu tài nguyên tu luyện mới có được thành quả ngày hôm nay. Còn nhìn lại đối phương thì sao? Không ghen tỵ mới lạ.

“Ý của phó bang chủ là muốn đợi hắn vào tới bí cảnh. . .” Tôn Hạo Quân làm một động tác cửa ngang cổ.

“Đúng thế, ở bên ngoài tông môn không dám ra tay giết hắn, nhưng vào tới bí cảnh, sống chết do trời, nếu hắn chết trong bí cảnh, thì lấy gì mà chơi trò “Vận Thanh Thiên” nữa chứ?”

Tư Mã Phong Vân cười lạnh nói.

“Đúng, đúng, chết trong bí cảnh, bí mật cũng sẽ chôn vùi theo cái chết của hắn, chúng ta sẽ không còn phải lo sợ vụ việc bị đổ bể nữa.”

Tư Mã Thiên phản kích cười nói.

“Cho nên, hãy tạm thời giữ lại ký ức ma thạch, đợi tới khi hắn chiếm được suất vào bí cảnh, chúng ta mới tung ra cho Lăng Hàn Phong xem, chắc chắn con rắn độc đó sẽ ra tay trừ khử kẻ thù trong bí cảnh không chút do dự. Ngoài ra, chúng ta có thể liên minh với con rắn độc đó, thông qua việc này lấy được tình nghĩa và hảo cảm của hắn, tuyệt đối có lợi cho chúng ta sau này.”

“Hay, hay, một mũi tên trúng hai con nhạn, đúng là đại ca nhìn xa trông rộng.”

“Nhưng lỡ như hắn không chiếm được suất tham dự bí cảnh thì sao?”

Tư Mã Thiên liên tưởng tới tình trạng xấu nhất, tò mò hỏi.

“Hắn chắc chắn có suất tham dự. thậm chí theo Linh cảm của anh lần này hắn thậm chí sẽ vang danh khắp tông môn.”

Tư Mã Phong Vân tỏ vẻ tự tin dứt khoát nói.

“Chắc em cũng biết rõ linh cảm của anh từ nhỏ tới lớn chưa từng sai lần nào đúng không?”

“Dạ, Em hiểu rồi ạ.” Tư Mã Thiên tỏ ra tin phục tuyệt đối anh ruột của mình.

“Em còn phải học hỏi nhiều đấy.” Tư Mã Phong Vân tỏ vẻ hải lòng, lên tiếng dạy dỗ em ruột mình một câu.

“Dạ, em sẽ cố gắng học hỏi từ anh hai và Tôn quân sư ạ.” Đối diện anh hai của mình, Tư Mã Thiên tựa như chú cún ngoan ngoãn, hoàn toàn không có vẻ cao ngạo coi trời bằng vung như ngày thường.

Tư Mã Phong Vân đưa mắt nhìn về phía xa xăm ngoài phòng khách, miệng lầm bầm nói nhỏ: “Đại hội tỷ võ năm nay có nhiều trò thú vị đấy.”

Quay trở lại Dương Kiệt ngay sau khi nhờ hệ thống giải độc xong, đã bế theo Diệp Tuyền nhanh chân quay trở về tông môn.

Cũng may là hai tên canh gác đang ngủ, nên Dương Kiệt vô cùng dễ dàng sử dụng Càn Khôn Nhất Thiểm vượt qua cổng vào, không bị ai phát hiện cả, nếu không thì không biết phải giải thích như thế nào với Diệp Tuyền đang bất tỉnh trên tay.

Đi đường vòng né qua những địa điểm đông người, cuối cùng thì cũng quay trở về tới trang viên của mình. Đặt Diệp Tuyền lên chiếc giường trong căn phòng giành cho khách, Dương Kiệt không kìm được thở phào nhẹ nhõm, dùng tay lau lau những giọt mồ hôi lạnh còn chảy dài trên trán.

Mẹ kiếp, làm như đang đi ngoại tình không bằng. Mà được ngoại tình còn đỡ, chả được cái gì mà còn mang cục nợ vào người, đúng là bó tay.

Uy lực của Thiên Đạo quả thật đáng sợ, ngay cả Diệp Tuyền cũng suýt chút nữa thì dính chiêu, nếu như không phải mình có hệ thống giúp đỡ, e rằng Diệp Tuyền đã bị xâm phạm mất tiêu rồi.

Kết quả là, sau khi tỉnh dậy con hồ cái này sẽ xé xác mình ra, sau đó tự vẫn. Mà cho dù không xé xác mình, à tự vẫn là điều chắc chắn, với tính cách của ả, chắc chắn sẽ làm như vậy. Và lại thêm một án mạng xảy ra nữa.

Nghĩ tới điều đó, Dương Kiệt không kìm được run bắn người lên. Thậm chí suy nghĩ có nên xa cách những người xung quanh, đừng để họ trở thành vật thí mạng cho mình.

“Diệp sư tỷ, Diệp sư tỷ ~!!” Kèm nén những suy nghĩ tiêu cực đó, Dương Kiệt dùng tay vỗ nhẹ lên má Diệp Tuyền vài cái, vẫn không thấy có phản ứng gì cả.

“Chẳng lẽ lại phải trở về nghề nghiệp cũ của mình, nhân viên cứu hộ thực hiện hô hấp nhân tạo sao?”

Dương Kiệt khẽ nuốt nước bọt vào cổ họng, tỏ ra vô cùng khó xử.

“Không xào cũng đã xào qua hết rồi, hô hấp nhân tạo thì sao nào, chắc Diệp sư tỷ cũng không giận hờn gì mình đâu nhỉ?” Không ngừng dùng lời lẽ thuyết phục bản thân, cái mồm heo đã chu lại, chuẩn bị áp sát vào miệng của Diệp Tuyền để tiến hành hô hấp nhân tạo.

“Đồ dâm tặc ~~~!!” bóp ~~~!!

Lại thêm một lần nữa Diệp Tuyền tỉnh dậy kịp thời, trực tiếp một cái bạt tai tặng cho Dương Kiệt.

Mẹ kiếp ~! Rốt cuộc là cái gì và cái gì đây, sao lần nào cũng tỉnh dậy đúng lúc thế này??

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64: Nguyên nhân Diệp Tuyền bị bắt cóc

iệp Tuyền đã giận tới nổi mặt đỏ tía tai, ngón tay run rẩy chỉ thẳng về phía Dương Kiệt, nhưng nhất thời không nói nên lời.

“Cái này... Diệp sư tỷ, đệ vừa từ tay đám sát thủ nguy hiểm giải cứu sư tỷ trở về, chắc sư tỷ vẫn còn đang hoang mang chứ nhỉ? Nên không cần phải cảm ơn đệ đâu ạ, hô hô ~!!”

Dương Kiệt nhanh nhạy chuyển đổi đề tài, không cho đối phương cơ hội nổi điên.

“Cám ơn? Tôi không xé xác ông ra là mừng rồi ở đó mà cảm ơn!! Lúc này ông đã làm gì tôi nào??”

Mặc dù đang bất tỉnh nhân sự, nhưng cảm giác trên cơ thể như có ai đó vuốt ve sờ soạng tuyệt đối không thoát khỏi cảm nhận của một tiên thiên được, kết hợp với bộ quần áo nhẵn nhéo trên người lúc này, cho dù thẳng khờ cũng đoán ra những gì đã xảy ra lúc nãy rồi.

Mặc dù biết rõ điều đó, nhưng không hiểu vì sao, trong tận thâm tâm Diệp Tuyền không thể hận tên khốn trước mặt nổi, thậm chí có chút vui mừng khó tin.

Chỉ là cái gì cần thể hiện phải thể hiện, tuyệt đối không được để đối phương xem nhẹ mình.

“Làm gì cơ? À há, lúc này trong lúc giải cứu sư tỷ đệ không cần thận để cho tên sát thủ đập một phát vào đầu, nhất thời không nhớ chuyện gì đã xảy ra nữa.”

Dương Kiệt vô cùng vô liêm sỉ thoái thác trách nhiệm của mình.

“Đồ hèn, không phải đàn ông, dám làm không dám nhận.” Diệp Tuyền giận quá mất khôn, buột miệng nói. Nhưng nhanh chóng cảm thấy hối hận vì lời nói của mình.

“Cái gì? Sư tỷ dám nói đệ không phải là đàn ông à? Được, để đệ chứng minh cho sư tỷ xem đệ có phải đàn ông không ~~~!!”

Xúc phạm, câu nói của Diệp Tuyền tuyệt đối là câu xúc phạm không thể tha thứ đối với bất kỳ một người đàn ông nào trên đời này.

Cô có thể chửi tôi hám tiền, chửi tôi chết nhất, chửi tôi vô dụng, nhưng tuyệt đối không được chửi tôi không phải đàn ông.

Diệp Tuyền giật mình hoảng hốt khi thấy Dương Kiệt đôi mắt đỏ ngầu, khuôn mặt đầy phẫn nộ từ từ áp sát tới.

Không biết phải làm sao, chỉ còn cách hai tay ôm chặt trước ngực, toàn thân run rẩy không ngừng bước lùi về phía sau, trông giống như con dê đáng thương đối diện một con sói đang đói khát vậy.

Bối rối, hoảng sợ, hồi hộp, thậm chí có chút kỳ vọng...

“Á ~~~!!”

Diệp Tuyền kêu thét lên khi hai bàn tay thô to của Dương Kiệt chụp thẳng vào vai mình và kéo sát vào cơ thể của đối phương.

Thình thịch, thình thịch ~~~...

Tiếng tim đập và hơi thở cả hai vang lên trong căn phòng yên vắng.

Diệp Tuyền đôi má ửng đỏ, ngoại trừ kêu thét một tiếng lúc ban đầu, không còn chút phản kháng nào nữa.

“Hi hi, định chơi xỏ đệ hả, giả vờ dụ dỗ đệ làm chuyện thái quá rồi bị bắt quả tang nhốt vào ngục giam sao? Đệ không có ngu vậy đâu nhé.”

Trong lúc đang hồi hộp “kỳ vọng” muốn chết, đột nhiên nhìn thấy tên khốn thay đổi về mặt một trăm tám chục độ hí hí cười nói. Quả thật muốn tặng vào cái bạt tai vào mặt hắn cho bỏ ghét.

Dương Kiệt buông tay rời khỏi vai của đối phương, giả vờ tránh xa một bên.

Mẹ kiếp, không tránh không được, suýt chút nữa thì kèm chế không nổi vác súng lên trận luôn rồi. Thế thì rút cuộc mình thiếu nợ cả triệu mấy linh thạch của hệ thống thành công cốc à?

Mặc dù là thằng trai tơ chưa có nhiều kinh nghiệm, nhưng thông qua những biểu hiện của Diệp Tuyền thời gian gần đây, cho dù là thằng khờ cũng đoán ra được người ta có chút tình cảm với mình rồi.

Và đối diện một mỹ nữ xinh đẹp tuyệt trần như Diệp Tuyền, nếu như nói là không có cảm giác thì đánh chết cũng chả ai tin.

Nếu như đã xác định có tình cảm với nhau thì không thể làm tâm bậy tâm bạ được.

Nhất là trong lòng không ngừng hiện ra hình ảnh của Hoàng Dung, nữ thần còn chưa giải quyết xong, nhờ lại đi dính phốt người khác, không được, tuyệt đối không được.

Và quan trọng nhất là, bầu không khí không thích hợp. Ít ra có vài cây đèn cày, một chai rượu vang hảo hạng, kèm theo âm nhạc lãng mạn, mới có hứng thú tới đoạn cao trào chứ.

Thực ra những lời phía trên chỉ là lời biện hộ vớ vẩn của hắn mà thôi. Chủ yếu là hắn nhất gãi, có lòng làm giặc nhưng lại không có gan đi làm giặc vậy thôi.

Đấy, đấy, không thấy ngay cả Diệp Tuyền cũng mang theo vẻ mặt vừa căm phẫn vừa khó tin nhìn chằm chằm vào hắn sao? Thậm chí trong đầu cô ta xuất hiện dòng suy nghĩ: “Hắn, hắn không phải một tên thái giám chứ?”

“Rốt cuộc là ai đã bắt cóc sư tỷ tới khu rừng ngoài tông môn thế vậy?”

Nhận thấy không khí bắt đầu trở nên căng thẳng và ái ngại, phải chuyển đổi đề tài ngay lập tức. Đồng thời cũng tò mò lên tiếng hỏi.

Thông thường thì muốn bắt cóc một người trong tông môn là hoàn toàn không thể, không ai đủ bản lĩnh cũng như đủ can đảm làm điều đó. Vậy bằng cách nào mà Diệp Tuyền lại bị bắt cóc tới khu rừng được chứ?

“Còn hỏi nữa, chẳng phải ông đã gửi lá thư cho tôi hẹn gặp mặt ở khu rừng phía nam sao? Tôi tới nơi đúng hẹn mà không thấy mặt mũi ông đâu cả, đột nhiên cảm thấy đau nhứt ở sau gáy, trời đất tối sầm xuống ngất đi hồi nào không hay.”

Diệp Tuyền hai tay chống eo quát thẳng vào mặt Dương Kiệt, tỏ vẻ căm phẫn hẳn đã thất hứa không tới đúng hẹn, khiến mình bị đánh ngất đi.

“Cái gì? Đệ gửi thư hẹn gặp sư tỷ?” Dương Kiệt như không tin vào tai mình, ngón tay chỉ thẳng vào mũi ngo ngoác hỏi.

“Chứ không phải sao? Đồ thất hẹn, thấy ghét ~~~!”

Diệp Tuyền giận hờn cắn răng nói.

Vậy là hiểu cả rồi, hèn chi chúng có thể bắt cóc được cô ta, thì ra là cô ta tự đâm đầu vào chỗ chết.

Và cô ta nghĩ sao mình lại đi viết thư hẹn gặp mặt ở nơi hẻo lánh thế này? Quen biết bấy nhiêu lâu chẳng lẽ không biết tính mình là muốn nói gì trực tiếp gặp mặt mà nói, làm gì có chuyện thư từ này nọ chứ! Thế mà vẫn bị lừa dối ghê chứ, không biết phải nói sao đây.

Chẳng lẽ phụ nữ nào khi rơi vào bẫy tình, đầu óc đều kém minh mẫn hết sao?

“Ánh mắt đó là gì? Ông đừng có nói là ông không biết gì về lá thư hẹn gặp đó nha.”

Dương Kiệt khẽ ngật đầu đồng ý câu nói của cô ta.

Diệp Tuyền mang theo vẻ mặt khó tin nói: “Đừng giỡn nữa à, nếu như bức thư đó không phải của ông, vì sao ông lại xuất hiện ở khu rừng mà giải cứu tôi?”

“Oan ức, tuyệt đối là oan ức. Chính đệ cũng chỉ vừa nhận được lá thư nặc danh nói rằng sư tỷ bị đám người lạ mặt bắt cóc vào khu rừng, nên mới nhanh chóng lao tới giải cứu sư tỷ, chứ thực tình đệ chẳng biết gì về bức thư hẹn gặp mặt mà sư tỷ vừa nói cả.”

Nhìn thấy Diệp Tuyền vẫn mang theo vẻ mặt nghi ngờ nhìn chằm chằm vào mình, Dương Kiệt lập tức từ trong lòng lấy ra lá thư nặc danh trước kia đưa qua cho cô ta xem.

Sắc mặt của Diệp Tuyền biến đổi liên tục khi đọc nội dung bức thư nặc danh đó. Quá rõ ràng rồi, rõ ràng là một cái bẫy để bẫy Dương Kiệt vào, và mình vô tình biến thành con mồi đáng thương.

Mất mặt quá đi ~~~!! Tưởng rằng tên khốn đó hẹn mình gặp mặt, thậm chí còn chửi rủa người ta thất hẹn, thì ra là bé cái nhằm, tất cả chỉ là mưu mô của tên trời đánh nào đó mà thôi.

Diệp Tuyền đã xấu hổ tới nỗi muốn tìm một cái lỗ nào đó chui thẳng xuống đó rồi.

“May quá, may quá, chắc do thân hình của mình thiếu sức khuyến rũ nên bọn chúng không thèm đụng chạm tới, nếu bàn tay dơ bẩn của chúng dính vào, không tự vẫn cũng không xong.”

Diệp Tuyền nhanh chóng học theo tuyệt kỹ của Dương Kiệt, giả vờ chuyển đổi đề tài để che giấu cái ái ngại của mình, nào ngờ...

“Đâu có, thân hình của sư tỷ tuyệt đối khuyến rũ khó cưỡng, đệ dám dùng sinh mạng của mình ra bảo đảm.”

Dương Kiệt tỏ vẻ không phục phản bác.

“Dựa vào đâu mà ông dám khẳng định như vậy?”

“Tất nhiên là dám khẳng định rồi, đệ đã từng đích thân “xào” thử cách nay không lâu, hoàn toàn đủ tư cách làm người chứng.”

Sát khí ~~~~~!!

Đột nhiên cảm nhận thấy đôi mắt đầy sát khí áp thẳng vào người, Dương Kiệt vẫn còn hùng hổ ba hoa đột nhiên ớn lạnh xương sống, toàn thân chảy đầy mồ hôi lạnh.

“Cái này, đùa tý, đệ chỉ đùa tý, sư tỷ đừng... ủa da, vỡ mặt ta rồi ~~~~~!!!”

Diệp Tuyền tựa như con hổ cái bị thương, phần nộ lao tới tặng cho tên dám tặc vài cái cào vào mặt, lại tung thêm vài cú đá vào mông hắn, hừ mạnh một tiếng quay người rời khỏi trang viên của Dương Kiệt quay trở về nhà mình, không hẳn kịp nói một lời thanh minh nào cả.

“Mẹ kiếp! sao mình dễ nhảy hố thế này, ngay cả vụ này cũng buột miệng nói ra luôn, cũng may là à còn nể tình quen biết chưa xé xác mình ra là may lắm rồi, híc híc.”

Dùng tay xoa xoa vết cào trên mặt mình, vừa đau vừa nhát, móng tay quả thật là thần khí đáng sợ nhất của phụ nữ.

Chương 65: Anh tài tề tựu

Ton~, ton~, ton~.....

“Đại hội tỷ võ hằng năm thuộc đệ tử ngoại môn sẽ được tiến hành sau hai canh giờ nữa. Tất cả các đệ tử muốn tham gia nhanh chóng có mặt tại khu quảng trường trong khu vực ngoại môn để đăng ký. Chú ý, xin nhắc lại lần nữa, Đại hội tỷ võ”

Ngay sau tiếng chuông kéo dài vang lên không dứt, một giọng nói nghiêm nghị vang lên khắp bầu trời khu vực đệ tử ngoại môn, đánh thức những người còn đang chìm sâu trong trạng thái tu luyện của mình.

“Cuối cùng thì thời hạn đã tới, cũng may là trước đó một ngày đã kịp thời thăng cấp lên thành tiên thiên tầng thứ 9, một trong hai mươi suất tham gia thí luyện bí cảnh chắc khó có thể lọt khỏi tay mình rồi đây.”

Dương Kiệt từ từ mở to đôi mắt ra, trên môi lộ ra một nụ cười đầy tự tin.

Nhanh chóng thu xếp lại trang phục chỉnh tề, sau đó rời khỏi trang viên của mình đi thẳng tới quảng trường khu vực ngoại môn để tiến hành đăng ký.

Cùng lúc đó, cả Tư Mã Phong Vân, Lăng Hàn Phong và thập đại cao thủ khác, đều mang theo vẻ mặt tự tin tuyệt đối không ngừng tề tụ về phía quảng trường.

“Chà chà, đông vui quá nhỉ? Khó khăn lắm mới thấy khu vực ngoại môn náo nhiệt như thế này.”

Đưa mắt nhìn vào phía bên người đang tụ tập thành từng nhóm bàn tán xôn xao, Dương Kiệt cũng bị bầu không khí ở nơi này ảnh hưởng trở nên phấn khích hơn bao giờ hết.

Đệ tử ngoại môn tuy có trên cả ngàn người, nhưng số người tham gia đại hội tỷ võ thậm chí chưa tới ba trăm người, đa số đều là những người tới đây để theo dõi những trận đấu khốc liệt sắp diễn ra mà thôi. Tất nhiên là không thể thiếu chuyện cá cược hoặc chiêm ngưỡng phong thái của thần tượng của mình trên đài rồi.

Đệ tử ngoại môn đa phần do các đệ tử tạp vụ đi lên chiếm số nhiều, và những người như thế tiềm năng có hạn, bao năm ở lại ngoại môn cũng chỉ đạt tới cảnh giới tiên thiên tầng trung là khá lắm rồi, không phải ai cũng có hệ thống nghịch thiên như Dương Kiệt, một đệ tử đi lên từ tạp vụ nhưng chỉ gần một năm đã không thua kém bất kỳ đệ tử ngoại môn thiên tài nào.

Và số đệ tử sở hữu võ hồn, cũng không phải ai cũng đủ bản lĩnh và tự tin đi tham gia vào đại hội tỷ võ, chỉ những người thực sự có thực lực và tự tin tuyệt đối mới dám tham gia. Vì không phải ai cũng muốn bị từ trên đài ném xuống trước vô số ánh mắt của người theo dõi ở phía dưới.

Mắt mặt ~~~!! Và không ai muốn bị mất mặt cả, trừ những tên mặt dày như cở Dương Kiệt chẳng hạn.

Cho lên số người tham gia lần này chưa tới một phần tư so với toàn bộ số đệ tử ngoại môn của Thánh Hỏa Tông.

Nhanh chân đi thẳng tới nơi đăng ký, và không quá khó khăn để đăng ký thành công, được cấp cho số thứ tự 115, một con số liên tưởng tới phải gọi xe cấp cứu ở thế giới của Dương Kiệt.

“Mẹ kiếp, cái số thứ tự gì thế này, chẳng lẽ có điềm gì chẳng?”

Nhìn vào bảng số thứ tự trên tay, Dương Kiệt có chút cười khóc không được, thậm chí rủa một câu, tự cho mình xui xẻo.

“Á, xem kia, xem kia, đó là song tử tỷ muội, Lý Uyển Nhi và Lý Uyển Dung kia.”

“Đúng rồi, hai chị em song sinh này sở hữu võ hồn cấp 5 Uyên Ương Đảo, khi hợp tác với nhau trong lúc giao chiến, ngay cả người sở hữu võ hồn cấp 6 cũng phải quay đầu bỏ chạy. Và khi chia tách ra, cũng vô cùng đáng sợ, cả hai đang đứng xếp hạng thứ 7, thứ 8 trong thập đại cao thủ khu vực ngoại môn này đây.”

“Ôi, xinh đẹp quá, tựa như tiên nữ giáng trần vậy, ước gì được ngủ với hai em ấy một đêm, cho dù giảm thọ 50 năm cũng cam tâm tình nguyện.”

“Suyt ~~~! Nói nhỏ thôi ông nội, để cho hai chị em đó nghe thấy, coi chừng bị họ thiên mi đấy.”

“Cái gì? Thiên, thiên...”

“Chứ sao, trước kia cũng từng có một tên vô lại từng buông lời dâm tục trước mặt hai chị em đó, kết quả bị biến thành thái giám, trực tiếp bị tổng vào trong cung của một vương triều nào đó phục vụ hoàng đế luôn, hahahaha.”

Cái tên vừa buông lời chấp nhận giảm thọ 50 năm nghe xong lời giải thích của người bên cạnh lập tức toàn thân run rẩy, mồ hôi lạnh ướt đầm trên lưng, hai tay không tự chủ che lại “em trai” của mình, không dám nói câu nào nữa.

“Ồ, một cặp chị em song sinh giống nhau như hai giọt nước, rốt cuộc ai là em ai là chị đây? Khó phân biệt quá ~! Tuy vẫn còn thua kém Diệp Tuyền đôi chút, nhưng ngược lại nếu chơi trò 3P với hai chị em này, chắc sẽ sướng hơn nhiều đấy ~~~!!”

Dương Kiệt với vẻ mặt như anh Trư không ngừng quan sát toàn thân trên dưới hai chị em song sinh đang ở phía xa, trong đầu không ngừng xuất hiện cảnh tượng chơi trò 3P trên giường với hai chị em đó. Thậm chí nước miếng chảy dài trên mép môi nào mà không hay.

“Bậy quá, bậy quá, sao mình lại xuất hiện những suy nghĩ thô tục như thế này? Hay là lực thuốc trước kia vẫn chưa hoàn toàn biến mất? Chứ một chính nhân quân tử như mình không thể nào có những suy nghĩ dơ bẩn như thế này được.”

Dương Kiệt không ngừng dùng lời lẽ biện hộ cho những suy nghĩ bẩn thỉu của bản thân.

Hệ thống nghe xong chỉ biết cười một cách khinh bỉ.

Hai chị em nhanh chóng bước tới nơi đăng ký nhập được số thứ tự của mình, đứng sang một bên cười nói với nhau, không thèm quan tâm những lời bàn tán khen ngợi và động tác nuốt nước miếng của những người xung quanh. Dường như họ đã quá quen thuộc với những cảnh như thế này rồi.

““Lãnh Thạch” Trần Khôn cũng đã tới rồi kia, mới nửa năm không gặp, thực lực của Trần sư huynh đáng sợ hơn rất nhiều, khí thế từ trong người phát ra ít nhất cũng phải đạt tới cảnh giới tiên thiên tầng thứ 9 là ít.”

“nghe nói Trần sư huynh sở hữu võ hồn cấp 4 “Kim Cang Hoa Thạch”, một khi kích hoạt võ hồn, đao thương bất nhập, sức phòng thủ vô song, ngay cả đệ tử nội môn muốn đánh bại anh ta cũng phải tốn không ít công sức đấy.”

Dưới sự bàn tán của mọi người, một người đàn ông chạc tuổi hai mươi ba, hai mươi bốn, cao to vạm vỡ, bắp thịt cuộn cuộn, nước da ngăm đen từ phía xa rầm rộ bước tới, tựa như một tảng đá di động không lồ vậy.

Chính là một trong thập đại cao thủ ngoại môn, xếp hạng thứ 10, “Lãnh Thạch” Trần Khôn.

“Tur Mã Phong Vân cũng đã tới rồi kia ~~~!!”

Dưới tiếng kêu thét đầy phấn khích của không ít người, chỉ thấy Tur Mã Phong Vân dẫn theo Tur Mã Thiên, Tôn Hạo Quân cùng một nhóm thành viên trong Huyết Lang Bang xuất hiện ở quảng trường.

Đôi mắt của Dương Kiệt lóe qua tia sáng đầy sát khí khi nhìn chằm chằm vào nhóm người của Huyết Lang Bang.

Không cần phải nói, âm mưu bắt cóc Diệp Tuyền, chơi xuân dục với mình cách nay chưa bao lâu tuyệt đối là tác phẩm của lũ Huyết Lang Bang.

Vì Lăng Hàn Phong chẳng ngu dại gì lại để người phụ nữ mà mình đang ngắm tới phải thực hiện trò hèn hạ này, trở thành vật hy sinh cả.

Vậy thì câu trả lời đã vô cùng rõ ràng, chỉ có thể xuất phát từ tay Huyết Lang Bang mà thôi.

Mượn dao giết người đây mà ~~~!!

Tur Mã Thiên cũng nhanh chóng phát hiện ra hình bóng của Dương Kiệt (thân hình nổi bật giữa đám đông, không phát hiện cũng khó), lập tức phóng ánh mắt đầy khiêu khích về phía anh ta, đồng thời làm động tác cửa ngang cổ.

Hãy đợi đấy ~~~!! Tao sẽ tính sổ với tụi bây sau!

Dương Kiệt không thèm quan tâm tới chúng nữa, đứng sang một bên chờ đợi.

“Chính là con heo mập đó ư?” Tur Mã Phong Vân lần đầu tiên nhìn thấy Dương Kiệt ở ngoài đời, đôi mắt lóe qua tia sáng kỳ dị, tỏ vẻ hứng thú hỏi.

“Đúng thế, nhìn khuôn mặt đáng ghét của hần em chỉ muốn lao vào tát vài cú vào mặt cho bỏ ghét.”

Tur Mã Thiên bẽn lẽn cười lạnh nói.

“Sẽ có người rạch cái bản mặt đáng ghét của hần ra thay chúng ta, chỉ cần đứng sang một bên chiêm ngưỡng cổ vũ là được rồi.”

Tur Mã Phong Vân cười nhẹ, nhanh chóng đi thẳng về phía đăng ký lấy số thứ tự cho bản thân.

“Ồ, Lăng sư huynh và Tống sư huynh cũng từ trong khu vực nội môn tới rồi kia.”

“Quả không hổ danh là tương lai của Thánh Hòa Tông, khí chất của hai vị sư huynh quả thật bất phàm.”

“Nhìn kia, nhìn kia, Tống sư huynh đang cười với tôi, chắc tôi chết mất ~!!”

“Hoang tưởng, Tống sư huynh đang cười với tôi thì có, cô không có cửa đâu nhé ~~!”

“Cái gì, bà dám tranh giành với tôi hả, chết này ~~!”

Không ít thiếu nữ còn đang trong giai đoạn mơ mộng trực tiếp lao vào cầu xé nhau chỉ vì một nụ cười của Tống Thiên Hành.

“Tống sư huynh, Tống sư huynh ~~~~!!”

Tiếng reo hò của thiếu nữ vang lên không dứt, tựa như vừa nhìn thấy thần tượng ngôi sao điện ảnh ở thế giới của Dương Kiệt vậy.

Hai hình ảnh đối lập vô cùng rõ ràng giữa Tống Thiên Hành và Lăng Hàn Phong.

Một người luôn mang theo nụ cười ôn hòa dễ gần, tựa như một phiến phiến công tử.

Còn một người lạnh lùng cao ngạo và khó gần, lỗ mũi lúc nào cũng nằm trên trán.

Tất nhiên, không có nghĩa là Lăng Hàn Phong không có fan nữ, chỉ là bản thân hắn đã tuyên bố theo đuổi Diệp Tuyền, nên lúc này những thiếu nữ thầm ái mộ hắn chỉ biết đứng ở phía xa chiêm ngưỡng, không dám lên tiếng thô lộ.

Tất nhiên cũng không thể thiếu những câu nguyên rủa trong lòng đối với Diệp Tuyền của các thiếu nữ hâm mộ Lăng Hàn Phong rồi.

Vì sao Lăng Hàn Phong và Tống Thiên Hành là đệ tử nội môn mà lại tham gia tỷ võ bên ngoại môn. Vì cả hai chỉ là phá cách đưa vào nội môn, có địa vị và quyền lực của một đệ tử nội môn, nhưng nếu bảo cả hai đi tham gia tỷ võ bên nội môn, tuyệt đối bị loại ngay vòng đầu.

Vì cho dù thiên tài cỡ nào, một khi chưa trưởng thành thì vẫn chỉ là dạng tiềm năng, chưa phải là kẻ mạnh thực thụ. Nên vô cùng hiển nhiên phải tham gia bên ngoại môn rồi.

Đối với hai tên này, Dương Kiệt chỉ khẽ bêu môi lộ vẻ không khoái. Một con rắn độc, một tên ngụy quân tử, chẳng đáng lẽ kết giao gì cả.

Nói chung hắn đặc biệt miễn cảm với những ai đẹp trai hơn hắn thế thôi.

“Người xếp ở vị trí thứ 5 trong thập đại cao thủ ‘Huyết Ma Thương’ Triệu Tử Trung, Triệu sư huynh cũng đã tới rồi kia. Nghe nói Triệu sư huynh đã tu luyện tuyệt học ‘Thất Thám Bàn Long Thương’ tới cảnh giới cực cao, có thể vượt cấp khiêu chiến với đệ tử nội môn bất bại, lần này tham gia đại hội tỷ võ chắc chắn sẽ tiến thêm một bước, vượt lên vị trí thứ 4 hoặc thứ 3 cũng không chừng.”

Lại thêm một thanh niên chạc tuổi 20, 21, sau lưng đeo một cây thương dài gần ba mét, sát khí đằng đằng từ phía xa bước tới, đặc biệt là khi bước ngang qua nơi Tư Mã Phong Vân đang đứng chờ, hừ mạnh một tiếng kèm theo nụ cười đầy tà khí và tính khiêu khích.

Xem ra hai người có hiển khích gì với nhau rồi đấy.

Tư Mã Phong Vân chỉ mỉm cười trước thái độ thù địch của đối phương, hoàn toàn không có ý phản công gì cả.

Triệu Tử Trung cảm thấy vô vị, bỏ qua Tư Mã Phong Vân, đi thẳng về phía nơi đăng ký.

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 66: Hàn Băng Kiếm Dương Diễn

Tiếp theo là người đứng vị trí thứ 9, thứ 6 và vị trí thứ 3 cũng đã có mặt đầy đủ.

Một tên giống như một phiến phiến công tử nhà giàu, trên tay lúc nào cũng cầm cây quạt giấy trông vô cùng đáng ghét, khiến Dương Kiệt có chút muốn lao tới xé nát cây quạt trên tay hắn để hắn khỏi làm dáng.

Đó chính là Tà Thế Hào, biệt danh “Thiệt Phiến Công Tử” được xếp ở vị trí thứ 6 trong thập đại cao thủ.

Còn tên đứng ở vị trí thứ 9 là một tên thanh niên gầy ốm trơ xương, khuôn mặt vô cùng xấu trai, trông giống như một bộ xương khô biết di động vậy.

Người này đứng ở vị trí thứ 9, “Ma Trơi” Doanh Quý.

Người có vị trí thứ 3 là một thiếu nữ có khuôn mặt không quá xinh xắn, nhưng nếu nhìn lâu dài, bạn sẽ cảm nhận được nét đẹp riêng của cô ta. Chỉ là tính cách hung tợn dữ dằn từ lúc xuất hiện đã khiến không ít người ở xung quanh phải né tránh đã khiến cô ta trở nên mất điểm không ít trong mắt đàn ông.

Là một nữ hán tử mang theo hào khí tay cầm đại đao, thiên hạ ta có. Người sở hữu võ hồn cấp 5 “Thôi Sơn Đao” Thiết Hạo Nam. Một cái tên tràn đầy nam tính.

Chỉ còn thiếu hai người dẫn đầu hai vị trí nhất nhì trong thập đại cao thủ vẫn chưa thấy bóng dáng đâu cả.

Người có địa vị cao luôn có mặt sau cùng, quả thật không sai chút nào.

“Á, Dương Diễn, Dương sư huynh cũng đã tới rồi kìa ~~~!”

“Dương sư huynh, Dương sư huynh ~~~~!!”

Tiếng gào thét đầy phấn khích của đám thiếu nữ xinh đẹp vang lên không dứt khiến Dương Kiệt giật mình hoảng hốt, suýt chút nữa tưởng họ đang gọi mình, phấn khích tột cùng, nhưng khi nhìn lại, thì ra là bé cái nhầm.

Mất mặt quá đi ~~~!!

Dương Kiệt phần nộ đưa mắt nhìn về đám đông đang tập trung vào để xem thắng bại của cuộc đấu như thế nào.

Chỉ thấy một thanh niên chạc tuổi đôi mươi, sở hữu khuôn mặt bình thường đại chúng, thân hình cũng bình thường không gầy không mập, dạng người này thuộc dạng ném vào số đông sẽ không ai phát hiện ra. Nếu như nói có sự khác biệt thì cũng từ khí chất lạnh như băng trên người hắn phát tán mà thôi. Ngoài ra không có gì đặc biệt cả.

Nhưng những tên như thế mới thật sự nguy hiểm, vì nếu như để về bề ngoài của hắn đánh lừa, bạn sẽ chết lúc nào không hay.

Người bình thường nhưng không tầm thường, là dùng để đánh giá những người như thế này đấy.

Người này không ai khác chính là người đứng vị trí thứ hai trong thập đại cao thủ, biệt danh “Hàn Băng Kiếm” Dương Diễn.

“Cùng họ nhưng không đẹp trai bằng ta, nếu như có cơ hội, có thể kết giao làm bạn được.”

Dương Kiệt khẽ bẽ mặt lắm lắm nói.

Cái thứ logic gì thế này? Xấu trai hơn hẳn mới có thể làm bạn? Còn đẹp trai hơn sẽ không kết bạn mà trở thành kẻ thù? Vậy chắc kẻ thù của hắn rải đầy khắp Huyền Thiên đại lục quá.

“Dương sư huynh, muội yêu huynh, muội muốn được sanh em bé với huynh, hãy đồng ý yêu cầu của muội đi.”

“Đi đi, Dương sư huynh còn lâu mới sanh em bé với một người tầm thường như cô, có sanh cũng sanh với tôi nè.”

“Đồ không biết xấu hổ ~~~!!”

“Đồ mặt dày ~~~~!!”

Đám thiếu nữ si tình trực tiếp lao vào nhau đại chiến chỉ vì muốn tranh giành quyền “sanh em bé” với tên Dương Diễn. Thậm chí còn đáng sợ hơn lúc Tống Thiên Hành và Lăng Hàn Phong xuất hiện nữa.

Đủ hiểu tên Dương Diễn này được chào đón tới mức như thế nào rồi.

“Cái thế giới này thế này? Vì sao đẹp trai phong độ như mình lại không có em nào ngỏ lời đòi sanh em bé giùm, tên khốn đó xí trai thế mà có cả đám em bu vào là sao? Á há, chắc do mình đẹp trai quá nên mấy em tự ti không dám ngỏ lời chẳng?”

Dương Kiệt mang theo giọng điệu chua chát không ngừng an ủi bản thân.

Không phải vì ta thua kém đối phương, mà là vì ta quá hoàn hảo nên không ai dám mạo phạm tới ~~~!!

Ngay từ lúc Dương Diễn xuất hiện, mọi ánh mắt đều tập trung hết về hắn. Ngay cả tám vị trong thập đại cao thủ cũng dùng ánh mắt thận trọng cảnh giác nhìn chằm chằm về hắn. Tống Thiên Hành dùng ánh mắt tràn đầy chiến ý phóng về phía Dương Diễn, còn Lăng Hàn Phong vẫn như thường lệ, tỏ vẻ cao ngạo bất cần, thậm chí có chút khinh thường bẽ mặt đối với người xếp thứ hai trong thập đại cao thủ ngoại môn.

Dương Diễn dường như ở trong thế giới riêng của mình, không thèm để ý những gì diễn ra ở xung quanh, từng bước từng bước chậm rãi bước tới nơi đăng ký.

“ Dương Diễn, lần này ta phải phân định thắng bại với anh, nhất định sẽ đoạt vị trí thứ hai mà anh đang nắm giữ bấy lâu nay.”

Chỉ thấy Thiết Hạo Nam đột nhiên chắn ngang giữa đường đi của Dương Diễn, vẻ mặt tràn đầy chiến ý tuyên bố.

Dương Diễn không lộ ra chút biểu cảm gì cả, chỉ khẽ ngật đầu một cái, sau đó lại tiếp tục bước tới nơi đăng ký.

Thiết Hạo Nam khẽ bêu môi trước thái độ lạnh lùng của Dương Diễn, trong đôi mắt khẽ lóe qua tia sáng dị thường.

Tất nhiên là không lọt qua khỏi đôi mắt của thất đại cao thủ khác rồi, đặc biệt là tên bà tám Dương Kiệt.

“ Hai tên này chắc chắn có vấn đề ~~~!” Dương Kiệt tựa như vừa phát hiện vùng đất mới, phấn khích tò mò.

‘ Thất đại cao thủ đã gần như có mặt đầy đủ, chỉ còn thiếu tên khốn đứng ở vị trí số một, tên khốn đó đâu rồi? Sao vẫn chưa thấy tới vậy? Hay là sợ lần này không giữ nổi vị trí số một nên trốn không dám tới tham dự?’”

“ Đúng thế, đúng thế, đầu lô đài không phải sở trường của hần, chắc là sợ bị mất ngôi nên chẳng dám tới tham dự rồi cũng nên.”

Không hiểu vì sao khi nhắc tới người đang xếp vị trí thứ nhất trong thất đại cao thủ, đại đa số người đều tỏ vẻ khinh bỉ, cười lạnh. Hoàn toàn khác xa với thái độ tôn sùng khi đón tiếp Dương Diễn lúc này.

Tên này tuyệt đối là một kỳ nhân nổi tiếng trong khu vực ngoại môn. Nghe nói hần từng là một đệ tử tạp vụ, tồn gần năm năm trời, vào thời khắc cuối cùng mới đột phá thành tiên thiên trở thành đệ tử ngoại môn, không bị tổng cô về gia tộc của mình.

Nhưng đó cũng không phải là lý do khiến mọi người khinh bỉ. Vì nghe nói hần từng gặp duyên may nghịch thiên, phục dựng thân quả gì đó kích hoạt võ hồn cấp 4, nên cũng được xếp vào loại thiên tài trong tông môn.

Điều khiến mọi người khinh bỉ coi thường chính là thực lực và chiến thuật giao chiến cực kỳ đê tiện của hần. Khiến nhiều người phải nghiêng răng nghiêng lợi nhưng lại không làm gì được hần.

Võ hồn của hần cực kỳ đáng sợ, tuy chỉ là võ hồn cấp 4, nhưng lại giúp hần trở thành người sở hữu thành tích bất bại toàn thắng tất cả các trận giao chiến trong tông môn.

Võ hồn cấp 4 “ cây Trường Sinh”

Khi kích hoạt võ hồn này, hần tựa như sở hữu một cỗ máy buff máu có mp vô hạn. Hần tựa như một Bishop giao chiến với một chiến binh, chiến binh sử dụng skill mạnh nhất của mình tấn công và cướp đi 5000 Hp của hần, và hp của hần vừa đúng 5001, nghĩa là còn 1 giọt hp chưa chết hần, trước khi đối phương kịp bồi thêm một cú kết liễu hần, cây trường sinh sẽ ngay tức khắc buff đầy hp cho hần, và cứ thế tuần hoàn liên miên không dứt, đợi tới khi đối phương hết thể lực hết chân khí, hần mới phản công đánh bại đối phương.

Chính vì cái lối đánh cực kỳ đê tiện này, khiến hần đánh bại mọi đối thủ trở thành bất bại trong tông môn, nhưng cũng khiến người khác vô cùng khinh bỉ vì hần đứng đầu không phải vì thực lực hần mạnh, thực lực của hần thậm chí không đủ xếp vào top năm, nhưng lại nắm giữ vị trí số một nhiều năm, không phản cảm mới lạ.

Muốn đánh bại hần chỉ có hai cách.

Thứ nhất: một chiêu kết liễu không cho cây trường sinh có cơ hội buff máu cho hần.

Thứ hai: tranh thủ ngay lúc hần vừa kích hoạt võ hồn, chưa kịp nhập vào cơ thể phải phá hủy võ hồn của hần ngay tức khắc.

Thú thật, hai cách trên đều không khả thi trong Thánh Hóa Tông này.

Vì giao chiến trong Thánh Hóa Tông, có thể đánh đối thủ thành tàn phế, nhưng tuyệt đối không được lấy mạng của hần. Vậy thì cho dù bị đánh thành tàn phế, hần cũng sẽ full máu hồi sinh ngay tức khắc. Tao không tuyên bố chịu thua thì trận đấu vẫn tiếp tục, đợi tới khi mày hết sức rồi mày sẽ bại dưới tay tao.

Trường hợp này đừng nói là Dương Diễn, người được công nhận là có thực lực mạnh nhất trong khu vực ngoại môn cũng phải lắc đầu ngao ngán. Ngay cả tông chủ Thánh Hóa Tông giao chiến với hần cũng chỉ có nước bắt phân thắng bại, không thể đánh bại được hần.

Dương Diễn từng tuyên bố một câu: “ tôi có thể giết hần, nhưng tôi không thể đánh bại được hần.”

Và xếp hạng trong khu vực ngoại môn dựa vào thành tích khi giao chiến, nên vô cùng hiển nhiên cho dù là kẻ mạnh số một trong khu vực ngoại môn như Dương Diễn, cũng chỉ có thể đứng ở vị trí thứ hai mà thôi.

Còn trường hợp thứ hai, với tính cách đê tiện của hần, sao có thể để cho đối phương có cơ hội phá vỡ võ hồn của mình được chứ. Nghe nói tên khốn này cực kỳ chết nhất, trạng thái kích hoạt võ hồn của hần luôn duy trì từng giây từng phút, ngay cả lúc ăn cơm, đi ngủ, thậm chí đi vệ sinh cũng trong trạng thái kích hoạt võ hồn, có thể nói là 24/7. Ngay cả muốn đánh lén hần cũng không có cơ hội nữa là.

Đó chính là lý do vì sao đại đa số người đều khinh bỉ tên khốn này.

Tất nhiên, đó là trường hợp giao chiến thông thường, khi tham gia đại hội tỷ võ hằng năm đều phải tham gia lời đài chiến. không cần biết anh có chịu thua hay không, chỉ cần quảng anh xuống lời đài là xác định anh sẽ thua cuộc, nên nhiều người cho rằng vị trí đứng đầu của tên khốn đó khó có thể giữ vững được như trước kia nữa.

Nhưng trong số những người có mặt ở đây, chỉ hai người duy nhất đủ khả năng ném tên khốn đó xuống lời đài, chính là Dương Diễn và Thiết Hạo Nam, nên cho dù muốn hay không muốn, vị trí top 3 tuyệt đối không thoát khỏi tay tên khốn đó được.

“Hahaha, ai vừa mới nhắc tới tên ta thế? Bỏ mày tới rồi đây! Thế nào, có vui mừng, có phấn khích không?”

Trong lúc đám đông đang bàn tán xôn xao, một giọng nói cực kỳ đáng ghét vang lên, khiến cả quảng trường đột nhiên tắt tiếng hoàn toàn.

Đúng là nhắc tiền nhắc bạc không thấy đâu, nhắc tới tên khốn lập tức xuất hiện.

Trong lòng không ít người thầm trù ẻo

Chân thành cảm ơn bạn 1234561111 đã tham gia khách mời với nhân vật Dương Diễn theo yêu cầu và mô tả của bạn

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Kịch bản không đúng

Chỉ thấy một người đàn ông chạc tuổi 30, khuôn mặt phải hình dung như thế nào nhỉ? Ô uest, đúng vậy, cực kỳ ô uest, nếu như hần lớn thêm vài tuổi, tuyệt đối là một “Ngô Mạnh Đạt” bằng xương bằng thịt ở ngay trước mặt. Kèm theo thân hình mập ú, bụng giống bụng bia trông vô cùng khôi hài. Tất nhiên, đó là so với người bình thường, còn nếu so với Dương Kiệt thì hần vẫn thuộc dạng gầy ốm.

Tên khốn này thuộc dạng người khác nhìn thấy chỉ muốn lao tới đâm vài cú vào mặt hần cho bỏ ghét, điển hình là Dương Kiệt lúc này đây.

Rầm~~~~!! Rầm~~~~!!.....

Mỗi bước đi của tên khốn này đều khiến mặt đất rung chuyển kèm theo tiếng bước chân cực kỳ nặng nề.

Đừng hiểu lầm là hần có thể trọng vượt trội hơn cả Dương Kiệt, sở dĩ hần bước đi nặng nề như thế chính là do bộ giáp nặng mà hần đang mặc trên người, ít nhất cũng phải trên cả ngàn kg chứ không ít.

Mẹ kiếp ~! Dương Kiệt có chút muốn chạy tới hỏi hần, trời đang nóng bức như thế này, mặc bộ giáp đáng sợ đó bộ không thấy khó chịu nóng nực sao?

Không cần phải hỏi, cũng đủ hiểu lý do vì sao hần lại mặc bộ giáp nặng nề như thế này rồi. Mục đích là tránh trường hợp bị người khác ném xuống lời đài chứ còn gì nữa.

Tên khốn này không ai khác chính là nhân vật truyền kỳ trong khu vực ngoại môn, người đang đứng đầu thập đại cao thủ ngoại môn, Chu Nhất Thông.

Nhìn thấy bộ dạng của hần, những người trong thập đại cao thủ không tự chủ khẽ co giật mép mắt và mép miệng, nhất thời không nói nên lời.

Vấn đề tiện bản thủ như ngày nào, không khinh bỉ hần không được.

“à há, thì ra Dương huynh đệ đã có mặt rồi, xem ra ngôi vị đứng đầu lần này khó thoát khỏi tay huynh đệ rồi đây.”

Nhìn thấy Dương Diễn đang bó gối nhắm mắt ngồi thiền ở một bên, tên khốn nhích từng bước nặng nề tới gần, vô cùng nhiệt tình vỗ lên vai đối phương cười nói.

“Không hứng thú.” Dương Diễn từ từ mở to đôi mắt ra, dùng giọng nói lạnh lùng không chút tình cảm nói: “thắng là thắng, thua là thua, đệ tự hỏi bản thân không thể đánh bại được Chu sư huynh, nên vị trí thứ nhất vẫn mãi thuộc về sư huynh dù bất kỳ lúc nào.”

Câu nói của Dương Diễn đã khiến không ít người phải trầm trồ thán phục.

Thắng là thắng, thua là thua, không bao giờ dùng lý do để biện minh cho sự thất bại của mình. Những người có độ lượng như thế tương lai sau này tuyệt đối không nhỏ.

Thập đại cao thủ khi nghe xong đều lặng im suy nghĩ, ngay cả Tổng Thiên Hành cũng vậy, chỉ duy nhất mỗi Lăng Hàn Phong khẽ bẽ môi, lộ ra nụ cười đầy khinh bỉ.

“Haha, sư đệ quá khen, quá khen rồi, cũng nhờ mọi người nương tay cả thôi ~!!”

Tên khốn lập tức lộ ra vẻ khoái trá phấn khích, khiến không ít người không kiềm được phải trợn mắt trắng.

Mẹ kiếp ~!! Không thể khiếm tốn chút được sao?

Nhìn thấy Dương Diễn không có hứng thú nói tiếp, cảm thấy vô vị trực tiếp quay người từng bước từng bước nặng nề bước tới nơi đăng ký để tham gia đại hội tỷ võ.

Thế là thập đại cao thủ đã có mặt đầy đủ, tất nhiên là không thiếu những con ngựa ô khác, sẵn sàng vang đang khắp tông môn trong đại hội tỷ võ lần này rồi.

Còn hơn nửa canh giờ nữa mới bắt đầu, nên mọi người tụ tập thành từng nhóm theo phe phái của mình để bàn tán xôn xao, cổ vũ ủng hộ tinh thần trước khi bắt đầu tham chiến.

Dương Kiệt đưa mắt liếc nhìn xung quanh, vẫn chưa thấy bóng dáng của Diệp Tuyên đâu cả. Chẳng lẽ ả còn đang nổi giận với mình, nên không thèm tới tham quan đại hội tỷ võ sao?

“Kèo thơm, kèo thơm đây, Dương Diễn sư huynh đoạt hạng nhất một ăn hai, hạng nhì một ăn một, hạng ba một ăn năm. Thiết sư tỷ đoạt hạng nhất một ăn tư.....”

Trong lúc tiếc nuối vì Diệp Tuyên không tới, đột nhiên nghe thấy tiếng gào thét mở độ cá cược ở cách đó không xa vang lên, đôi mắt lập tức rực sáng như bóng đèn pha, thậm chí Diệp Tuyên cũng bị đẹp sang một bên.

Cơ hội kiếm tiền phát tài, thậm chí trả nợ cho hệ thống chết dịch đây rồi.

Dương Kiệt ba chân bốn cẳng gạt những người còn đang đứng xung quanh để đặt độ sang một bên để chen vào, chỉ thấy một thanh niên còn khá trẻ tuổi đang không ngừng thu nhận linh thạch của người đặt độ, đồng thời đưa một tấm thẻ đã điền đầy đủ thông tin độ đặt cho người chơi.

“Vị huynh đệ này, có thể đặt độ cho bản thân không?”

Tin người khác chẳng thà tin bản thân, dưới ánh mắt khó chịu của không ít người ở xung quanh, nhưng khi nhìn thấy thân hình “siêu mẫu” đặc trưng của Dương Kiệt, không ai dám lên tiếng trách mắng gì cả, anh ta trực tiếp chen thẳng tới trước mặt tên thanh niên chủ độ hỏi.

Tên chủ độ giật mình hoảng hốt khi đột nhiên một quả bóng không lồ lao tới trước mặt, nhìn kỹ lại đối phương, thậm chí phào nhẹ nhõm, chấp tay nói: “Thì ra là Dương sư huynh, sư huynh muốn đặt độ cho bản thân?”

“Đúng thế, kèo như thế nào?”

Dương Kiệt mang theo vẻ mặt kỳ vọng hỏi.

“Kèo của Dương sư huynh thì, lọt vào tốp hai mươi thì một ăn một, lọt vào tốp mười thì một ăn năm, tốp năm là một ăn mười ạ.”

Tên chủ độ khẽ suy tính một hồi, báo ra tỷ lệ ăn thua của Dương Kiệt.

“Cái gì? Có nhầm lẫn gì không? Nhìn cho kỹ nè, bổ mầy xuất thân từ đệ tử tạp vụ, cảnh giới mới tiên thiên tầng thứ 6 (Kiếm thức thuật), sao tỷ lệ ăn ít vậy? Lúc nãy nghe nói tên kia đạt tới tiên thiên tầng thứ 9 mà lọt vào tốp hai mươi đã là một ăn bảy rồi, sao ta chỉ có một ăn một là sao? Yêu cầu giải thích ~!!”

Dương Kiệt phẫn nộ quát tháo! Mẹ kiếp, coi trọng mình tới thế sao?

Tên chủ độ dùng ánh mắt như nhìn thẳng khờ nhìn vào Dương Kiệt giải thích: “Dương sư huynh à, đừng có đùa nữa. Tụi đệ đâu phải nhà từ thiện phát linh thạch miễn phí. Dám mở độ ra tất nhiên là đã nghiên cứu kỹ thực lực của từng tuyến thủ rồi. Nửa năm trước sư huynh chỉ là một tiên thiên tầng thứ 2 đã có thể đánh bại một tiên thiên tầng thứ 5 sở hữu võ hồn cấp 3, giờ nay sau nửa năm đạt tới tiên thiên tầng thứ 6, thực lực đáng sợ tới mức độ nào không ai rõ, nhưng nếu may mắn không gặp phải thập đại cao thủ ngay vòng đầu, lọt vào tốp 20 tuyệt đối là chuyện đơn giản, tỷ lệ kèo như thế là quá đúng rồi còn gì nữa?”

Khẽ lén lén áp sát bên tai Dương Kiệt nói nhỏ: “Thậm chí ngay sau đó sư huynh bị mai phục phản sát một tên tiên thiên tầng thứ 7 và hai tên tiên thiên tầng thứ 6 tụi đệ cũng biết rõ, thực lực của sư huynh tuyệt đối không giống như vẻ bề ngoài của cảnh giới. Thậm chí tụi đệ còn định hạ tỷ lệ ăn của sư huynh xuống nữa kia.”

Nghe xong lời giải thích của tên chủ độ, Dương Kiệt không kiềm được run bắn người lên, đồng thời phóng ánh mắt cảnh giác về phía hắn.

Ngay cả thông tin phản sát hắn cũng nắm rõ, thế lực phía sau tên này tuyệt đối không đơn giản, ít ra mọi thông tin quan trọng đều không lọt khỏi tầm mắt của nhóm thế lực này.

Tên chủ độ chỉ tỏ vẻ dửng dưng như không có chuyện gì xảy ra cả, đứng đó chờ Dương Kiệt quyết định.

Dương Kiệt có chút cười khóc được, trong những bộ tiểu thuyết khác, nhân vật chính luôn bị người khác xem thường, tỷ lệ ăn kèo cao ngất ngưỡng, sau đó nhân vật chính đặt hết cả quần lót của mình vào kèo thơm đó, tranh thủ phát tài, một bước lên mây. Sao giờ tới lượt mình là xảy ra kịch bản khác, muốn phát tài khó thế sao?

Đặt kèo lọt tốp hai mươi không kiếm chác được gì cả, chỉ còn cách đặt kèo tốp mười, một ăn bảy mới kiếm lời được trả tiền cho hệ thống chết dịch kia.

“Đặt cho tôi một triệu linh thạch lọt vào tốp mười.”

Dương Kiệt cắn răng nói.

“Một triệu linh thạch tốp mười, sư huynh chắc chắn chứ?”

Tên chủ độ dùng ánh mắt dò xét hỏi kỹ lại thêm lần nữa.

“Chắc chắn, mà nếu tôi trúng độ, có đủ tiền chi trả không đây?”

Bảy triệu linh thạch không phải là ít, ít nhất là đối với một đệ tử ngoại môn, nên Dương Kiệt nghi ngờ cũng là chuyện thường tình.

“Dương sư huynh hãy yên tâm, đệ dám mở độ ra, chỉ sợ sư huynh không chơi, còn chơi thì cho dù đặt mười triệu, trăm triệu linh thạch đi chăng nữa, cũng đủ sức chi trả.”

Khẽ dùng ngón tay chỉ chỉ lên trời, cười nói: “Phía trên có người.”

Dương Kiệt cảm thấy an tâm hơn. Quả thật, nếu như không có người đỡ lưng, lấy đâu ra can đảm mở độ công khai như thế này chứ? Thậm chí không chừng phía sau lưng có cả một vị trưởng lão thao túng cũng không chừng.

“Vậy thì đặt cho tôi một triệu linh thạch cho tốp mười ngay và luôn.”

“Đệ sẽ điền thông tin vào thẻ riêng biệt do phía trên cung cấp, nếu như sư huynh trúng độ, có thể trực tiếp tới nhiệm vụ đường để nhận linh thạch đã đặt ạ.”

Quả nhiên, thế lực không nhỏ đấy, ngay cả nhiệm vụ đường cũng có cấu kết.

“Dương sư huynh, vui lòng thanh toán một triệu linh thạch cho đệ để làm thủ tục ạ.”

“Cái gì? Phải đưa tiền đặt độ trước sao?”

“Tất nhiên, nếu như sư huynh thua độ, đệ biết đi kiếm sư huynh ở đâu mà đòi? Còn nếu sư huynh thắng, đệ cũng không thể nào chạy trốn được vì có uy tín của nhiệm vụ đường, nên tất nhiên là phải thanh toán tiền độ trước rồi. Yên tâm, tiền đặt độ sẽ hoàn trả cho sư huynh nếu như sư huynh thắng độ ạ.”

Dương Kiệt lập tức lộ ra vẻ khó xử, lúc này đừng nói là một triệu linh thạch, ngay cả mười ngàn linh thạch cũng không còn nữa là, ngược lại còn đang thiếu tên hệ thống chết dịch gần một triệu rưỡi linh thạch chưa có khả năng chi trả nữa.

Tên chủ độ dùng ánh mắt nghi ngờ và khinh bỉ nhìn chằm chằm vào Dương Kiệt, cười lạnh hỏi: “Sư huynh đừng nói là định tay không bắt cướp chứ nhỉ?”

Dương Kiệt chỉ biết ái ngại ngượng cười, chẳng lẽ nói thẳng ra là định tay không bắt cướp thật?

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Đại hội tỷ võ bắt đầu

Chờ tôi chút.” Đầy đám đông đang tụ tập gần đó chạy ra ngoài, tìm tới chỗ vắng vẻ không người, khẽ liên hệ với hệ thống.

“Hệ thống, cho tôi mượn thêm một triệu linh thạch nữa được không?”

“Dinh dong, hệ thống luôn luôn sẵn sàng trợ giúp bạn khi hoạn nạn khó khăn. Quy trình và lãi suất như cũ không đổi, bạn có xác định là mượn thêm một triệu linh thạch không ạ?”

Mẹ kiếp, ăn nói cho tốt đẹp làm chi! Chẳng qua là muốn hút máu tôi thôi mà.

Dương Kiệt có thể tưởng tượng thấy lúc này hệ thống đang cười tới nỗi không ngậm miệng lại được.

“Xác nhận ~!!”

Không còn cách nào khác, đành liều thử một phen thôi chứ biết sao bây giờ, nếu như không chơi độ, lấy tiền đâu trả cho cái hệ thống chết dịch này trong khi thời hạn đã gần kề chứ.

“Dinh dong, một triệu linh thạch đã được chuyển tới Càn Khôn Tháp của bạn, xin nghiệm thu.”

“Dinh dong, xin nhắc lại, tổng số nợ của bạn đang thiếu hệ thống là 26600000 linh thạch tiền lãi lẫn tiền lời, và thời hạn trả nợ đợt đầu chỉ còn lại ba ngày, nếu trong ba ngày không trả tiền lãi 330000 linh thạch, hệ thống sẽ tiến hành trừng phạt bạn.”

Đồ hút máu đáng ghét ~~~!!

Dương Kiệt thầm chửi một câu, sau đó lại quay trở về nơi đặt độ, trực tiếp chuyển một triệu linh thạch qua nhãn càn khôn của tên chủ độ, và nhận lại tấm thẻ ghi thông tin độ đã được đặt.

Cầm tấm thẻ trên tay mà đôi tay Dương Kiệt không kiềm được run rẩy.

Nếu như lần không lột được vào tốp mười, cho dù bán cả quần lót cũng không đủ để trả nợ.

Trách nhiệm nặng nề quá.

Ton, ton, ton, ton ~~~~!

Lại thêm một hồi chuông kéo dài, báo hiệu đại hội tỷ võ hằng năm khu vực ngoại môn sắp bắt đầu.

“Nhìn kia, đó chính là, là Tô trưởng lão ở khu vực nội môn cũng giáng lâm khu vực ngoại môn để theo dõi đại hội tỷ võ, chắc là để theo dõi đệ tử chân truyền của ông ta, Tổng Thiên Hành Tổng sư huynh chứ gì!”

Chỉ thấy một người đàn ông trung niên có thân hình gầy ốm, nhưng khuôn mặt rất có thần, đặc biệt là đôi mắt sắc lạnh như thanh kiếm rút ra khỏi bao, khiến người đối diện không dám nhìn thẳng vào.

Đó chính là trưởng lão quyền lực không chỉ trong khu vực nội môn và cả khu vực trung tâm cũng nằm dưới sự điều hành của ông ta, sư phụ của Tổng Thiên Hành, người có biệt danh là “Khoái Kiếm” Tô Văn Hào.

Tô Văn Hào từ trên không trung từ từ đáp xuống, khẽ liếc nhìn đệ tử cưng của mình, khẽ ngật đầu hài lòng, sau đó đi thẳng tới khu vực dành cho khách mời tham quan đặc biệt ngồi xuống.

“Không chỉ Tô trưởng lão, ngay cả Vương trưởng lão, sư phụ của Lăng sư huynh cũng có mặt rồi kìa. Nghe nói hai vị trưởng lão này có quyền lực ngang nhau, ngày thường xảy ra không ít xích mích và ganh đua nhau, chắc cũng sẽ ảnh hưởng tới đệ tử của mình, quan hệ giữa Tổng sư huynh và Lăng sư huynh cũng có mâu thuẫn không nhỏ đấy.”

Lại thêm một người đàn ông trung niên mắt chim ưng, mũi điều hâu, khuôn mặt không chút biểu cảm như cương thi nổi chân Tô Văn Hào xuất hiện, khẽ ngật đầu ủng hộ tin thần đệ tử của mình một cái, sau đó trực tiếp đi tới bên cạnh Tô Văn Hào ngồi xuống.

Người này chính là sư phụ của Lăng Hàn Phong, Vương Bất Vĩ, Vương trưởng lão.

Cả hai tuyệt nhiên không ai nói với ai câu nào, tựa như xem đôi phương là không khí vậy.

“hô hô, hai vị sư huynh giáng lâm khu vực ngoại môn, quả thật là niềm vinh hạnh của bản tọa, có gì tiếp đón không đủ chu đáo, mong hai vị sư huynh bỏ qua ạ.”

Một giọng nói đầy nghiêm nghị vang lên, người có quyền lực cao nhất, cai quản cả khu vực ngoại môn Lý trưởng lão dẫn theo một nhóm trưởng lão dưới quyền cũng đã có mặt.

Tô trưởng lão và Vương trưởng lão đồng loạt đứng dậy chấp tay chào hỏi vài câu, sau đó ai nấy ngồi vào vị trí của mình, Lý trưởng lão bước ra phía trước, chuẩn bị chủ trì đại hội tỷ võ khu vực ngoại môn.

“hahaha, đại hội tỷ võ nào nhiệt như vậy, sao có thiếu hai chúng tôi được chứ?”

Trong lúc Lý trưởng lão định lên tiếng tuyên bố, lại thêm một giọng nói tràn đầy khí thế vang.

Đám đệ tử ở phía dưới quảng trường ồ lên vì kinh ngạc khi nhìn thấy Thiết Vô Tư trưởng lão cùng Triệu Đà, Triệu trưởng lão cũng từ trong khu vực nội môn giáng lâm.

Rốt cuộc là con gió nào đã mang hai vị này tới nơi này nhỉ?

Không ít người thầm tò mò suy nghĩ.

Lý trưởng lão cũng có chút bất ngờ sự xuất hiện của hai người, nhưng nhanh chóng bình tâm lại. Khách quý ghé thăm, tuyệt đối không được mất thể diện.

Lại một màn chào hỏi qua lại rồi an tọa, Lý trưởng lão trầm ngâm: “Không biết còn vị đại ca nào tới nữa hay không đây.”

Sau gần một khắc giờ trôi qua, xác định không còn ai giáng lâm nữa, thu xếp lại tâm trạng của mình, bước ra phía trước tuyên bố tiến hành đại hội tỷ võ bắt đầu.

“Yên lặng ~~~~!!”

Giọng nói đầy nghiêm nghị của Lý trưởng lão vang lên bao phủ khắp quảng trường, mặc dù ông ta chỉ khẽ nhếch miệng nói nhẹ.

Hơn một ngàn đệ tử ngoại môn có mặt ở quảng trường lập tức chấm dứt bàn tán xôn xao, im lặng ánh mắt đổ dồn về phía Lý trưởng lão ở khu vực đặc biệt giành cho trưởng lão ngồi tham quan ở trên cao.

“Đại hội tỷ võ hằng năm ở khu vực ngoại môn sẽ chính thức bắt đầu, những ai đã đăng ký tham gia yêu cầu bước ra phía trước, những người tham quan hãy lùi về khu vực giành riêng cho người quan chiến.”

Ngay lập tức gần ba trăm người tham gia tỷ võ bước ra phía trước, còn những người không tham gia đã nhanh chân bước về khu vực giành riêng cho mình, không ai dám làm trái ý của Lý trưởng lão.

Lý trưởng lão lộ ra vẻ hài lòng, khẽ quay sang nhìn nhóm trưởng lão thuộc hạ của mình khẽ ngật đầu một cái.

Nhóm trưởng lão lập tức bước ra phía trước, kích hoạt nhãn căn khôn trên tay mình. Ngay tức khắc khoảng trống rộng rãi ở quảng trường xuất hiện hai chục lối đi đã được xây dựng sẵn, và mỗi vị trưởng lão bước tới lối đi mà mình tạo ra, chắc là phụ trách điều khiển những trận đấu diễn ra ở lối đi đó.

“Đại hội tỷ võ sẽ được tiến hành theo thể thức vòng đấu loại trực tiếp ngay hai trận đầu tiên, mục đích là nhanh chóng loại bỏ những người không đủ thực lực, để cho những trận đấu chất lượng ở phía sau có thêm nhiều thời gian để tiến hành. Ngay sau khi hai trận đấu loại kết thúc, sẽ tiến hành thể thức trấn giữ lối đi. Và hai mươi đài chủ có thể hoàn thành liên tiếp mười trận chiến bất bại, hoặc không ai dám lên khiêu chiến cho tới khi thời gian kết thúc, sẽ trực tiếp giành một trong hai mươi suất tham dự thí luyện liên tông môn.”

“Do Thảm Thủy Vân, Thảm đại sư đang trong giai đoạn bế quan nghiêm cứu thí nghiệm loại đan dược mới, nên kỳ thí luyện liên tông môn lần này sẽ không tham gia, hai mươi suất sẽ không bị chiếm mất một suất, nên người xếp ở vị trí cuối cùng hãy yên tâm với tư cách được tham gia thí luyện lần này.”

“Ngay sau khi xác định được hai mươi vị trí đầu, sẽ lại quay trở về thi đấu theo thể loại loại trực tiếp, mục đích để xác định top mười, top năm. Và khi top năm hình thành, năm người dẫn đầu sẽ luân phiên giao chiến với nhau, xếp hạng sẽ phụ thuộc vào số trận chiến thắng của người đó.”

“Sẵn tiền lão phu cũng tuyên bố luôn giải thưởng của kỳ đại hội tỷ võ năm nay.

Giải nhất: một bộ tuyệt học địa giới sơ cấp, một món vũ khí đạt cấp linh khí tuyệt phẩm, một viên tụ nguyên đan, mười triệu linh thạch cấp thấp, ba trăm ngàn điểm tích lũy.

Giải nhì: một bộ tuyệt học địa giới sơ cấp, một vũ khí linh khí cao cấp, một tụ nguyên đan, tám triệu linh thạch, hai trăm ngàn điểm tích lũy.

Giải ba: một bộ tuyệt học huyền giới tuyệt phẩm, vũ khí linh khí trung cấp, tụ nguyên đan, sáu triệu linh thạch, một trăm năm chục ngàn điểm tích lũy.

Giải bốn: tuyệt học huyền giới cao cấp, linh khí sơ cấp, năm triệu linh thạch, một trăm ngàn điểm tích lũy.

Giải năm: tuyệt học huyền giới cao cấp, linh khí sơ cấp, ba triệu linh thạch, một trăm ngàn điểm tích lũy.

Giải thưởng từ vị trí thứ 6 tới thứ 10 bằng nhau: tuyệt học huyền giới cao cấp, hai triệu linh thạch, sáu chục ngàn điểm tích lũy.

Giải thưởng từ vị trí thứ 11 tới 20 bằng nhau: tuyệt học huyền giới trung cấp, một triệu linh thạch, năm chục ngàn điểm tích lũy.”

“Còn gì thắc mắc nữa không?”

Lý trưởng lão sao khi nói một hơi dài, phóng ánh mắt nghiêm nghị về phía đám đông ở phía dưới, hỏi.

“Thưa không ạ.”

Tất cả mọi người cùng hô vang.

“Tiếp theo những người tham chiến hãy chú ý lắng nghe các vị trưởng lão phụ trách lối đi đọc số thứ tự của mình, khi số thứ tự của mình vang lên, hãy tới ngay vị trí lối đi được công bố tiến hành tỷ võ. Nếu trong vòng nửa khắc giờ không có mặt, sẽ xem như bỏ cuộc, trực tiếp tuyên bố người còn lại chiến thắng.”

Lý trưởng lão kết thúc việc tuyên bố quy luật đại hội tỷ võ lần này.

Tuy hơi bất công chút cho những kẻ xui xẻo gặp phải thập đại cao thủ ngay trận đầu. Nhưng thế giới này là vậy, không nơi nào có công bằng tuyệt đối cả. Muốn có công bằng ư? Dùng cú đấm của mình mà đi đòi công bằng á.

“Ta tuyên bố, đại hội tỷ võ hằng năm khu vực ngoại môn chính thức bắt đầu ~~~!!”

“Số 1 và số 77 tới lời đài thứ nhất ~!!”

“số 6 và số 149 tới lời đài thứ hai ~~~!!”

“số 49 và số 238 tới lời đài”

.....

.....

“Đúng là không thể trông chờ vào phần thưởng, chỉ có cá độ mới có đường sống thênh thang mà thôi.”

Giải nhất tới giải năm không dám nghĩ tới, mục đích cuối cùng là rảnh làm sao lọt vào top 10, nếu không thì chỉ có nước đi tới những thành thị lớn chùm quần lót vào đầu cướp bóc mà thôi.

Dương Kiệt lắc đầu trầm nghĩ.

--- ---

Số thứ tự của từng người hô vang lên tục, những người được gọi đúng số thứ tự lập tức bước tới lời đài của mình, giao chiến cùng đối thủ đã chờ sẵn.

Có người vui mừng vì gặp phải đối thủ yếu hơn, có người mặt mày nhăn nhó khó chịu vì gặp phải khúc xương khó gặm. Cũng không ít người tuyệt vọng vì đụng ngay một trong thập đại cao thủ ngay từ trận đầu tiên, số phận của những người đó xem như đã được an bài rồi nhì.

Chỉ trong chốc lát, hai mươi lời đài đã có đủ người đứng trên đó. Và Dương Kiệt không nằm trong danh sách phải thượng đài đợt đầu, nên vô cùng thư thả đứng ở phía dưới theo dõi quan sát, không ngừng cảm thán bàn tán với người đứng ở xung quanh. Tất nhiên đa số đều do mỗi mình anh ta nói, người xung quanh ai nấy đều hồi hộp lo lắng cho đối thủ của mình sắp tới là ai, không ai có tâm trạng nghe những lời bàn tán nhảm nhí của anh ta chút nào.

Những trận giao chiến khốc liệt diễn ra trên lời đài đã khiến không ít khán giả trầm trồ thán phục, hô vang vì phấn khích và mãn nhãn.

Quả thật, dám tự tin đi tham gia đại hội tỷ võ, không có chút thực lực sao dám bước lên lời đài chứ.

Những trận đấu chất lượng cao diễn ra không ít. Tất nhiên cũng có những trận đấu vô cùng nhảm chán. Giao chiến chưa được hai hiệp, đã bị đối thủ đánh bay ra khỏi lời đài, mặt đỏ tía tai vì xấu hổ bỏ chạy khỏi quảng trường, không muốn trở thành đề tài đàm tiếu của thiên hạ.

Đặc biệt là tên xui xẻo gặp phải “Thiết Phiến Công Tử” Tạ Thế Hào, thậm chí không đủ can đảm ra tay, trực tiếp tuyên bố bỏ cuộc, khiến không ít khán giả ở phía dưới chửi rủa chê cười thậm tệ.

Hai mươi lời đài đã kết thúc một cách nhanh chóng, giọng nói của trưởng lão phụ trách lại lần nữa vang lên.

“mời số 115 và số 296 thượng đài ~~~!!”

Dương Kiệt bật cười phấn khích khi nghe thấy số thứ tự của mình.

Cuối cùng cũng tới lượt mình biểu diễn rồi đây.

Nhanh chóng đi tới lời đài của mình, quan sát đối thủ của mình đã đợi sẵn trên lời đài, đôi mắt lập tức rực sáng, cười một cách phấn khích.

Thì ra là “người bạn quen cũ” đây mà.

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Phi lũ lời đình phi cước

Người đang đứng trên võ đài chờ sẵn không ai khác chính là tên đệ tử phụ trách kiểm định nhiệm vụ ở nhiệm vụ đường, từng có mâu thuẫn với Dương Kiệt trước kia.

Tên kia cũng lộ ra vẻ bất ngờ khi phát hiện đối thủ của mình là Dương Kiệt. Nhưng nhanh chóng bằng vẻ mặt phản kích tột cùng.

Đối phương chỉ là một tên đệ tử tạp vụ quèn không có võ hồn, khí thế từ trên người phát ra cũng chỉ là một tiên thiên tầng thứ 6.

Tuy không biết vì sao hắn lấy đầu can đảm để phát lời của Lăng sư huynh, nhưng có thể phía sau lưng có thể lực đỡ lưng nào nên mới tỏ vẻ không sợ, chứ thực lực thì được bao nhiêu chứ?

Còn mình thì sao? Sở hữu võ hồn cấp 2 kèm theo cảnh giới tiên thiên tầng thứ 8, kết liễu hắn cũng chỉ là một, hai nốt nhạc mà thôi. Quả thật là may mắn quá đi.

Mang theo vẻ mặt hào khí xung thiên chìa ngón tay về phía Dương Kiệt rồi ngoắc ngoắc vài cái, khiến không ít khán giả ở phía dưới hô hào vì phần khích.

Lúc này hắn có cảm giác như mình đã biến thành trung tâm của cả vũ trụ. Run bắn người lên vì sung sướng.

“Chuyện gì xảy ra mà phía dưới hô hào thế này?”

Các vị trưởng lão này giờ tỏ vẻ vô vị khi quan sát những trận giao chiến kém chất lượng, bất ngờ khi phát hiện một lời đài đã chật cứng người đứng xem, tiếng reo hò phần khích vang lên không dứt, vội vã đưa mắt nhìn về phía đó.

“Tôi lượt thẳng nhóc đó rồi sao?”

Trong đôi mắt của Thiết trưởng lão và Triệu trưởng lão khẽ lóe qua tia sáng kỳ dị.

Nói thật, hai vị trưởng lão ngày thường trăm công ngàn việc mà chịu tốn thời gian giảng lâm khu vực ngoại môn để quan chiến. một phần vì Lý trưởng lão là bạn thân của mình, tới ủng hộ chút ít để ông ta nở mày nở mặt. Nhưng mục đích chính là tới để quan sát thẳng nhóc sở hữu “thân hình siêu mẫu” đã từng gây ấn tượng với mình trước kia.

Đặc biệt là Triệu trưởng lão, từ hồi thí luyện gia nhập đệ tử ngoại môn, ông ta đã âm thầm theo dõi Dương Kiệt một thời gian dài, phát hiện một đệ tử tạp vụ tiến bộ với tốc độ thần tốc, thậm chí không thua kém các đệ tử thiên tài khác là bao. Trong lòng đã nảy sinh ý định lôi kéo về phía mình.

Và đại hội tỷ võ lần này, chính là đợt khảo sát “xem giò” cuối cùng trước khi đưa ra lời đề nghị với Dương Kiệt.

Còn hai trưởng lão sư phụ của Tổng Thiên Hành và Lăng Hàn Phong chỉ khẽ liếc nhìn một cái lập tức quay sang nơi khác, tỏ vẻ không hứng thú với đám đệ tử ở phía dưới. Lần này hai người tới đây quan chiến chủ yếu là theo dõi biểu diễn của đệ tử cung của mình, còn những tên khác chẳng có gì đáng để bận tâm cả.

Dương Kiệt mang theo vẻ mặt cười mà không giống cười từ từ bước lên lời đài.

Tân thù cựu hận, bỏ mày không cho mày bề mặt trước thiên hạ, cái tên Dương Kiệt sẽ viết ngược lại.

Còn tên kia mang theo đã diễn thì phải diễn tới cùng, vô cùng hùng hổ tuyên bố: “Đừng nói là anh đây không cho mày cơ hội, anh mày sẽ chấp mày đánh trước ba chiêu. Cơ hội ngàn năm hiếm có, lo mà nắm bắt đấy, hãy sử dụng chiêu tuyệt học mạnh nhất của người tấn công anh mày xem nào.”

“Chung sư huynh, Chung sư huynh ~~~”

Hào khí xung thiên của hắn đã nhanh chóng lôi kéo phần lớn khán giả quay sang ủng hộ hắn, phần khích hò hét vang trời.

Nghe thấy lời tuyên bố hùng hồn của tên Chung sư huynh, ngay cả Thiết trưởng lão và Triệu trưởng lão cũng lộ ra vẻ mặt dị thường.

Một tiên thiên tầng thứ 8 dám mạnh miệng tuyên bố chấp một tiên thiên tầng thứ 9 ba chiêu? Cái tên gọi là Chung sư huynh kia rốt cuộc là một tên ngu xuẩn tự tin thái quá hay là một nhân tài từng bị che mờ?

“Chấp trước ba chiêu? Ngươi chắc chắn chứ?”

Dương Kiệt như nhìn thẳng khờ nhìn vào tên Chung sư huynh, cười lạnh hỏi.

“Đừng nói nhiều nữa, mau ra tay đi, anh mày mà ra tay thì mày sẽ không có cơ hội nữa đâu đấy.”

Chung sư huynh tỏ vẻ bất cần, vẫy vẫy tay tự tin cười nói.

“Được, thích thì chịu ~! Hãy ném thử tuyệt học bố mày vừa sáng tạo chưa bao lâu nhé ~~~!!”

Không muốn lời thôi với tên ngu xuẩn này nữa, Dương Kiệt trực tiếp tung người nhào lộn trên không trung.

“Giới Vương Quyền X 2 ~!! Phi Lũ Lôi Đình Phi Cước ~~~~!!”

Chỉ thấy chân phải của Dương Kiệt đá thẳng ra, một bàn chân được hình thành từ những tia sét màu xanh lam không lồ trực tiếp phóng thích ra, bắn

thăng về phía Chung sư huynh vẫn còn đang tạo dáng ở phía dưới.

“Thứ khí thể đáng sợ này....., Mày không phải tiên thiên tăng thứ 6 ~~~~~!!”

Chung sư huynh giật mình hoảng hốt khi nhìn thấy bàn chân bằng sét mang theo khí thể đáng sợ bắn thẳng xuống, biết rằng mình đã bị hố, không dám làm đáng nữa, lập tức kích hoạt võ hồn cấp 2 của mình là một con Thanh Phong Lang nhập vào cơ thể, phần nộ phản công.

“Tuyệt học thần thông, Thanh Lang Bái Nguyệt, giúp ta phá phá phá ~~~~~!!”

Một con sói dạng khí màu xanh xuất hiện trên đỉnh đầu của hắn, con sói ngẩng cao đầu miệng gầm vang tiếng hú kéo dài, giống hệt như đang bái nguyệt vậy. Mặc dù lúc này trời đang sáng nhưng không biết mặt trăng đâu để nó bái.

Con sói tựa như được buff thêm sức mạnh, đôi mắt tràn đầy gân máu, từ cú đâm của Chung sư huynh phóng thích ra, bắn thẳng vào bàn chân bằng sét đang bay xuống.

Uỳnh ~~~~~!!

Hai tuyệt học va đập vào nhau, hình thành tiếng nổ vang trời, Thanh Phong Lang của Chung sư huynh chỉ vừa chạm nhẹ vào bàn chân sét đã bị phá vỡ tan ngay tức khắc, bàn chân sét chỉ khẽ chững lại trong tích tắc, lại tiếp tục bắn thẳng về phía hắn.

Đúng là chủ nào tớ nấy, chỉ được cái về bề ngoài hùng hổ khí thế, đựng chuyện cái là xiu ngay tức khắc.

“Không thể nào ~~~~~!!”

Đôi mắt của Chung sư huynh tràn đầy gân máu giương to ra hết cỡ, mang theo vẻ khó tin và bất cam phần nộ gào thét.

“Không ~~~!!”

Rầm ~~~~~!!

Dưới tiếng gào thét đầy tuyệt vọng của Chung sư huynh và tiếng hô vang đầy bất ngờ của khán giả ở phía dưới, cơ thể của Chung sư huynh trực tiếp hứng trọn bàn chân sét vào người.

Cơ thể tựa như bị sét đánh thẳng vào người, toàn thân tê liệt và đau đớn tột cùng, máu kèm theo nội tạng từ trong miệng phun bắn ra liên hồi. Đáng sợ nhất là, toàn thân của Chung sư huynh tựa như bị đốt cháy thành than, tóc tai dựng ngược lên, hai mắt trợn ngược, khói khí màu than từ trong miệng phả ra tựa như vừa hít xong điều thuốc lá, ngất xỉu tại chỗ.

Phi Lũ Lôi Đình Phi Cước (Huyền giới sơ cấp):Tuyệt học do Dương Kiệt tự sáng tác ra. Tung người lên không trung tung ra cú cước mang theo năng lượng lôi, kẻ địch trúng phải chưa chết sẽ kích hoạt trạng thái giảm phân nửa sức phòng thủ kèm theo trạng thái tê liệt trong vài giây. Có tỷ lệ nhất định khiến đối phương đầu tóc dựng ngược, toàn thân cháy đen như gà Châu Phi. Phải kết hợp với Giới Vương Quyền mới có thể sử dụng.

....

.....

.....

Khu vực lõi đài phía Dương Kiệt bỗng nhiên trở nên yên lặng tới mức đáng sợ.

Chung sư huynh vừa hào khí xung thiên, thiên hạ vô địch mà tại mình vừa hào hứng cổ vũ này giờ thậm chí còn không đỡ nổi đối thủ một đòn đã bị knock out, diễn biến sự việc thay đổi nhanh quá đi.

Quan trọng nhất là, hình tượng của Chung sư huynh lúc này, thậm chí còn thảm hơn cả một tên ăn mày nữa là.

Nếu như có người của thế giới Dương Kiệt có mặt ở đây, chắc chắn sẽ ngộ nhận ra rằng: Thì ra người Châu Phi có nước da đen như thế là vì tổ tiên của họ từng bị sét đánh qua.

Mẹ kiếp ~~~!! cuộc sống lúc thăng lúc trầm, sóng gió phong ba lúc nổi lúc tàn quả thật là kích thích quá đi.

Vị trưởng lão phụ trách lõi đài có chút cười khóc không được, bước tới bên cạnh kiểm tra vết thương của tên Chung sư huynh, chỉ là bị chấn thương chứ chưa chết hẳn, tuy hơi nghiêm trọng chút, nhưng hoàn toàn không phạm luật nên người dành chiến thắng tất nhiên là Dương Kiệt rồi.

Khẽ vẫy vẫy tay kêu người tới hốt tên Chung sư huynh này mang đi điều trị, sau đó trực tiếp tuyên bố người chiến thắng.

Đám khán giả ở phía dưới chỉ biết đưa mắt nhìn nhau gượng cười không biết nói gì hơn, vì dù sao cũng chỉ là fan phong trào, Chung sư huynh thắng thua cũng chả ảnh hưởng được tới tâm trạng của họ.

Chỉ có số ít người reo hò hô vang tên của Dương Kiệt vì bị chiêu tuyệt học đầy bá khí của anh ta chinh phục rồi.

Cả Thiết trường lão và Triệu trường lão đều mang theo vẻ mặt “ta đã biết trước kết quả rồi” khẽ mỉm cười lắc đầu, suýt chút nữa thì bé cái nhằm tưởng rằng phát hiện thêm một thiên tài bị che mờ. Thì ra chỉ là tên ngu xuẩn không biết trời cao đất rộng.

“Tuyệt học ban này, chắc là do đệ tử kia tự sáng tạo ra!”

Giọng nói của Tô Văn Hào vang lên, khiến Triệu trường lão lập tức lộ ra vẻ cảnh giác.

Con mồi mình đang ngắm tới nếu như lọt vào mắt xanh của kẻ khác, đặc biệt là vị trường lão quyền lực ở khu vực trung tâm, tuyệt đối không phải là điều hay ho gì.

“Xi, chỉ là tuyệt học huyền giới sơ cấp thôi mà, chẳng có đáng phải kinh ngạc cả.”

Giọng nói đầy khinh miệt của Vương trường lão cũng vang lên ngay sau đó.

Không phải vì ông ta ác cảm với Dương Kiệt, nhưng chỉ là Tô trường lão lên tiếng khen ngợi thì ông ta lập tức lên tiếng phản bác, chỉ là thói quen cạnh tranh mà thôi.

Ông ta hoàn toàn phát lờ việc, để sáng tạo ra một tuyệt học huyền giới sơ cấp, cần phải đạt tới cảnh giới tông sư trở nên, còn Dương Kiệt chỉ là một đệ tử tiên thiên, có thể sáng tạo tuyệt học tuyệt đối không tầm thường như ông ta đã nói.

Tất nhiên là ông ta không biết rõ mối quan hệ thù địch giữa đệ tử cục cưng của mình và Dương Kiệt, nếu như biết rồi lời nói thậm chí còn cay độc hơn nữa.

Tô trường lão chỉ mỉm cười không nói thêm gì cả, không cần thiết vì một đệ tử ngoại môn mà đi gây chiến với đối phương, không đáng.

Triệu trường lão thầm thở phào nhẹ nhõm, nhưng trong lòng đã bắt đầu thấp thỏm không yên. Một nửa muốn Dương Kiệt càng lớn mạnh càng tốt, chứng tỏ anh ta có giá trị chèo kéo. Nhưng mặt khác lại không muốn tài năng của anh ta bị người khác phát hiện, nên trong lòng lúc này vô cùng mâu thuẫn.

Ngay sau khi trận chiến của Dương Kiệt kết thúc, những lời đài khác lại tiếp tục diễn ra những trận chiến khốc liệt khác.

Không tốn quá nhiều thời gian, vòng một đã kết thúc, gần một nửa người tham gia bị loại, chỉ còn lại hơn một trăm năm mươi mấy người.

Và vô cùng hiển nhiên, thập đại cao thủ, Tổng Thiên Hành và Lăng Hàn Phong không bao giờ có cửa gặp mặt nhau ở trận đấu như thế này. Tất cả đều dễ dàng lọt vào vòng sau.

Tất cả đều đã được sắp xếp thận trọng, không bao giờ có công bằng tuyệt đối cả.

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 70: Khiêu khích, sỉ nhục

Trận đấu tiếp theo của vòng hai tiếp tục diễn ra, lần này đối thủ của Dương Kiệt là đệ tử đạt cảnh giới tiên thiên tầng thứ 8 sở hữu võ hồn cấp 3, nhưng cũng không tốn quá nhiều sức, dưới ánh mắt kinh ngạc và thán phục của khán giả, trực tiếp đánh bay đối thủ ra khỏi lôi đài, đi thẳng vào vòng tiếp theo.

Tới lúc này nhiều người mới nảy sinh một suy nghĩ rằng, thì ra Dương Kiệt dám phát lờ lời nói của Lăng Hàn Phong, chưa chắc là do có người phía sau đỡ lưng, một phần là nhờ vào thực lực của bản thân.

Tuy vẫn cho rằng không đủ sức phản kháng với Lăng Hàn Phong, nhưng ít nhiều cũng có thể vùng vẫy chống cự đôi chút, kịch hay sẽ còn tiếp diễn cho mà xem.

Nhìn thấy Dương Kiệt dễ dàng lọt vào vòng trong, trong đôi mắt Lăng Hàn Phong khẽ lóe qua tia sáng đầy sát khí.

“Cũng tốt, con heo mập đó càng tiến sâu vào vòng trong, cơ hội gặp ta sẽ càng nhiều, nếu như hấn xui xẻo đụng trúng ta, ta sẽ phế con heo mập đó ngay trước mặt thiên hạ, để xem sau này còn ai dám phản kháng với ta nữa không.”

Lăng Hàn Phong cười lạnh khinh bỉ thầm suy nghĩ trong lòng.

Tồn gần một canh giờ, những trận chiến ở vòng hai cũng đã kết thúc mỹ mãn. Thí sinh tham chiến chỉ còn lại bảy mươi mấy mạng cuối cùng, tất cả đều là những tinh anh trong tinh anh, tất nhiên không thể thiếu những anh chàng may mắn tột cùng khi không gặp phải đối thủ quá mạnh ở hai vòng đầu.

Lý trường lão từ ghé ngồi của mình đứng lên, bước ra phía trước tuyên bố: “Hai vòng đấu loại đã kết thúc, tiếp theo sẽ tiến hành vòng đấu giữ lôi đài.”

“Hai mươi người đầu tiên có thể tự do bước lên lối dài trấn giữ, chờ đợi người bên dưới khiêu chiến. Chiến thắng liên tiếp mười trận liền hoặc trong vòng nửa canh giờ không ai khiêu chiến, sẽ trực tiếp lọt vào vòng sau. Nhớ kỹ, mỗi người chỉ có một cơ hội khiêu chiến, nếu như thất bại lập tức bị loại, không có cơ hội lần thứ hai đâu đấy. Hãy suy nghĩ kỹ trước khi khiêu chiến. Ngay bây giờ, hãy bắt đầu.”

Soạt ~~, Soạt ~~, Soạt ~~~.....”

Thập đại cao thủ, Tổng Thiên Hành và Lăng Hàn Phong không cần phải nói nhiều tất nhiên là nhóm người nhảy thẳng lên lối dài rồi.

Thế là mười hai lối dài đã có chủ, chỉ còn lại tám lối dài còn trống để cho những người khác tranh giành mà thôi.

“Haha, nếu như không ai dám bước lên lối dài, vậy thì để ta làm người tiên phong vậy ~~~!!”

Ngay sau khi mười hai lối dài đã có chủ nhân, tám lối dài còn trống vẫn chưa ai dám bước lên, một phần vì muốn thăm dò cảnh giác, một phần vì không muốn trở thành mục tiêu để thiên hạ nhắm vào.

Nhưng rốt cuộc có người không đủ kiên nhẫn và tự tin thực lực của mình, trực tiếp nhảy thẳng lên một trong tám lối dài còn lại.

Đó là một thanh niên đạt tới cảnh giới tiên thiên tầng thứ 9, có biểu hiện khá tốt trong hai vòng đầu đầu.

Ngay sau khi thanh niên đó bước lên lối dài, có người dẫn đầu, ngay lập tức thêm bảy người tự nhận mình thực lực cao cường cũng theo chân nhảy lên lối dài, trở thành đài chủ chờ đợi kẻ khác khiêu chiến.

Tất nhiên trong số đó không hề có mặt Dương Kiệt. Đối với mấy tên muốn thể hiện này, anh ta chỉ cười lạnh khinh bỉ.

Lát nữa sẽ có người khóc cho mà xem.

Quả nhiên, một vài người phóng lên lối dài còn chưa kịp nóng đất, mới trải qua một, hai trận khiêu chiến, chân khí trong cơ thể đã tiêu hao hết sạch, bị người khiêu chiến kế tiếp trực tiếp đánh bay xuống võ đài.

Đó là cái giá cho những kẻ không tự lượng sức mình.

Hơn sáu mươi người còn lại tranh giành tám lối dài, đủ hiểu cuộc chiến khốc liệt cỡ nào rồi.

Chỉ thập đại cao thủ cùng với Tổng Thiên Hành và Lăng Hàn Phong vẫn thản nhiên đứng trên lối dài quan chiến, tựa như là những người ngoài luồng, không liên quan gì tới cuộc chiến tranh giành hai mươi suất cuối cùng vậy.

Cũng phải thôi, đường đường thập đại cao thủ tông môn, không phải con chó con mèo nào cũng dám đi vuốt râu hùm cả. Còn Tổng Thiên Hành và Lăng Hàn Phong, tuy có thể có người đủ sức giao chiến hoặc thậm chí đánh bại họ, nhưng tuyệt nhiên không ai dám khiêu chiến hai người đó.

Không vì sao cả, bộ không thấy sư phụ của hai người đang ngồi ở phía trên kia quan chiến sao? Bao nhiêu người có thể khiêu chiến mà mày không đi, mày đi khiêu chiến với đệ tử của tao chẳng khác nào tát thẳng vào mặt tao à?

Chẳng ai đủ can đảm đắc tội hai trưởng lão có thể lực hùng mạnh trong nội môn và thậm chí trong trung tâm cả đâu.

Mặc kệ những người khác vẫn đang không ngừng lao lên khiêu chiến giành lối dài. Dương Kiệt bắt đầu suy tính việc mình sẽ khiêu chiến với ai bây giờ.

Con mèo được ngắm tới tất nhiên là tên khốn Tư Mã Phong Vân của Huyết Lăng Bang và rắn độc Lăng Hàn Phong rồi. Chỉ là suy qua nghĩ lại, lại rũ bỏ ý định đó ngay tức khắc.

Không phải vì sợ chúng.

Nếu như Dương Kiệt bùng hết sức ra, hoàn toàn tự tin có thể đánh bại hai tên khốn đó. Chỉ là lúc này vừa mới trong giai đoạn tranh giành hai mươi suất tham gia thí luyện liên tông môn, phía trước còn nhiệm vụ phải lọt vào tốp mười. Nếu như tổn quá nhiều sức cho trận chiến này, trận sau xui xui gặp phải ba tên dẫn đầu trong thập đại cao thủ, chắc chắn sẽ bất lợi cho mình rất nhiều.

Nếu như không phải vì tiền cá độ, vì phải trả nợ cho tên hệ thống chết dịch kia, còn có thể liều thử một phen đánh cho tên Tư Mã Phong Vân hoặc Lăng Hàn Phong mất luôn suất tham dự thí luyện liên tông môn.

Nhưng lần này lý trí đã chiến thắng phần nộ, quyết định tạm thời tha cho hai tên khốn đó, lọt vào tốp mười lấy tiền rồi tính sau.

Tất nhiên, cho dù Tư Mã Phong Vân và Lăng Hàn Phong bị loại ngay vòng này, chắc gì tông môn sẽ tước đoạt suất tham dự của chúng chứ? Không chừng lại từ tay những đệ tử có suất khác dùng đủ thủ đoạn mua chuộc, hăm dọa để ép họ nhường suất tham dự cho hai tên đó cho mà xem.

Và có thể mình là mục tiêu đầu tiên bị nhắm tới, vì là kẻ đã ra tay loại chúng ra khỏi cuộc chiến.

“Con heo mập Dương Kiệt là thằng nào? Còn không mau mau lên đây chịu chết ~~~!!”

Trong lúc Dương Kiệt đã có quyết định đi tìm kiếm đối thủ khiêu chiến, trên lôi đài đột nhiên vang lên tiếng hét hùng hổ.

Soạt soạt soạt ~~~!!

Ngay lập tức mọi ánh mắt đều đổ dồn hết về phía Dương Kiệt, thậm chí không ít người đang đứng ở gần đó không tự chủ tránh ra, nhường nguyên con đường để Dương Kiệt đi thẳng lên lôi đài vừa vang lên tiếng hét.

Dương Kiệt đưa mắt nhìn về phía lôi đài, phát hiện chính là thằng nhóc đã nhảy lên lôi đài đầu tiên ngay sau thập đại cao thủ, lúc này đang mang theo vẻ mặt đầy khinh bỉ và khiêu khích phóng về phía mình, miệng không ngừng buông ra những lời khó nghe.

Một khuôn mặt xa lạ, Dương Kiệt không nhớ là mình có mâu thuẫn gì với tên này mà hắn lại chỉ ngay đích danh của mình.

Nhưng mà cái câu “con heo mập” đã đủ để quyết định số phận của hắn rồi.

Khẽ liếc nhìn Tư Mã Phong Vân và Lăng Hàn Phong, phát hiện con rắn độc đang cười một cách lạnh lùng và khinh bỉ, không cần phải hỏi, thằng nhóc đó chính là người của con rắn độc này rồi.

“Thế nào, phé vật? không dám lên à? Cũng đúng, một tên đệ tử tạp vụ quèn như mày, may mắn mới được vào tới vòng này, cùng lắm chỉ dám đi khiêu chiến mấy tên cùi bắp không hơn không kém mà thôi. Ngay cả dừng khí khi đối diện với bố mày cũng không dám, đúng là phé vật vô dụng, những kẻ như mày chỉ giỏi núp ở phía sau phụ nữ mà thôi, cút về cái khu vực tạp vụ của mày đi, nơi này không dành cho những tên phé vật như mày đâu.”

Nhìn thấy Dương Kiệt vẫn tỏ vẻ đứng đưng không hề có ý định lên giao chiến, tên thanh niên lập tức buông lời sỉ nhục cay độc, mục đích là khích cho anh ta thượng đài bằng mọi giá.

Mặc cho tên thanh niên gào thét hét nửa ngày trời, Dương Kiệt vẫn quay đầu liếc nhìn tứ phía, tựa như đang tìm kiếm thứ gì đó, tựa như những lời tên thanh niên buông ra không liên quan gì tới mình vậy.

“Đúng là phé vật, bị chửi như thế mà không dám vùng dậy phản kháng, quả thật là sỉ nhục khi đứng chung với tên này.”

“Đúng thế, gặp ta thì, cho dù không phải đối thủ, nhưng nhất định sẽ thượng đài liều mạng với đối phương, đâu thể nào mặt dày tới nỗi bị chửi vẫn đứng đưng như thế này được chứ?”

Không chỉ những thí sinh đứng ở gần đó, ngay cả dưới khán đài cũng đã có không ít khán giả phóng ánh mắt khinh bỉ về phía Dương Kiệt, bắt đầu thì thầm chửi rủa trù ẻo.

Cứ khinh bỉ thoải mái, lát nữa bố mày xé nát cái miệng ngậm đầy phân của tên khốn đó, để xem các người còn dám khinh bỉ nữa không.

Dương Kiệt tới giờ vẫn chịu đựng những lời sỉ nhục mà không lao lên liều mạng với đối phương không phải vì sợ. Chỉ là, mày tương mày là ai, mày kêu là tao phải lên đánh với mày à? Bố mày đâu có hạ cấp tới mức độ đó được.

“Đúng là phé vật ~~~!!” Vương trưởng lão ngồi trên khán đài cũng phát hiện ra diễn biến sự việc đang xảy ra ở nơi Dương Kiệt đang đứng, trong lòng không kềm được khinh bỉ.

Ngay cả Tô trưởng lão cũng lộ ra vẻ không hài lòng, thế mà lúc này mình còn lên tiếng khen ngợi hắn một câu, thì ra cũng chỉ là tên chết nhát vô dụng, những tên như vậy tương lai sẽ mù tịt rồi đây.

Chỉ duy nhất Thiết trưởng lão và Triệu trưởng lão lộ ra vẻ khó hiểu, với tính cách của tên khốn đó, tuyệt đối không thể nào đứng yên chịu những lời sỉ nhục như thế này được.

Và lại, nếu thực lực đối phương lớn hơn hắn nhiều, chịu nhịn nhục thì không nói, đằng này thực lực hai bên tương đồng nhau mà, rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra với hắn nhỉ?

Tên thanh niên này giờ gào thét khan cả cổ, đối phương cũng không đánh bẫy, trong lòng có chút không biết phải làm sao. Mình không thể nhảy xuống lôi đài lôi hắn lên giao chiến chứ nhỉ?

“Đúng là không phải đàn ông ~~~!!” Tên thanh niên tuyệt vọng không tự chủ buột ra một câu.

“Hả?”

Chỉ thấy sắc mặt Dương Kiệt đột nhiên tối sầm xuống, ánh mắt tràn đầy sát khí phóng thẳng về phía tên thanh niên khốn kiếp đó.

Hắn kỳ nhất là cái câu “không phải đàn ông”. Nếu như câu nói đó tuột ra từ miệng của Diệp Tuyên, còn có thể châm chọc tha thứ được, còn tên khốn này, hắn đang chơi với lửa đây mà.

Tên thanh niên giật mình khi phát hiện một luồng sát khí đáng sợ phóng thẳng về phía mình, nhưng nhanh búng tỉnh lại, thay vào đó là vẻ mặt phản kích tột cùng vì nhìn thấy Dương Kiệt đã từng bước từng bước đi thẳng về phía lôi đài.

Mẹ kiếp, biết thế nói ngay câu đó từ đầu thì này giờ đỡ phải khan cả cổ rồi.

“Thế nào, nói mày không phải đàn ông là trùng tim đen rồi phải không? Phần nộ lắm hả? mắt mặt lắm hả? Vậy thì mau bước lên chứng minh mình là một tên đàn ông chân chính đi.”

Tên thanh niên vẫn chưa biết tai họa đang gần kề, tiếp tục khích tướng Dương Kiệt.

Những thí sinh ở xung quanh và khán giả mang theo tâm trạng hồi hộp theo dõi từng bước chân của Dương Kiệt, sắp cho kịch hay để xem rồi.

Chỉ thấy Dương Kiệt vừa bước tới ngay trước lối đi đột nhiên dừng lại. Dưới ánh mắt kinh ngạc khó tin của nhiều người, ngời phịch xuống dưới đất, thậm chí từ trong nhần Càn Khôn lảy ra một hạt dưa vừa cắn vừa mỉm cười nhìn về phía tên thanh niên, tựa như là một khán giả đang xem hân diễn hề trên khán đài vậy.

Sĩ nhục, tuyệt đối là sĩ nhục ~~!! Hân làm thế ý gì đây? Xem mình là con thú trong rạp xiếc, ngồi đó xem mình hùng hổ khoa chân múa vuốt biểu diễn cho hân xem chắc.

Không chỉ tên thanh niên suy tưởng ra điều đó, không ít khán giả ở phía dưới cũng bắt đầu hình dung ra trong đầu, lập tức lộ ra vẻ thích thú, phóng ánh mắt kỳ dị về phía tên thanh niên còn đang hùng hổ khoa tay múa chân trên khán đài.

Ý của Dương Kiệt đã quá rõ ràng, mày có gào thét hùng hổ cỡ nào đi nữa, cũng chỉ như một con thú bị nhốt trong chuồng sắt, chỉ biết đứng đó khoa tay múa chân biểu diễn cho anh mày xem mà thôi.

Và khán giả chẳng bao giờ để ý con thú trong lồng sắt gào thét hùng hổ điều gì chứ nhỉ? Vì rốt cuộc mày chỉ là trò mua vui cho anh mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 71: Người có biết John Cena là ai không?

Phần nộ, nhục nhã, không biết phải làm sao. Tình thế giữa Dương Kiệt và tên thanh niên đã thay đổi một trăm tám chục độ.

Phần nộ gần như xâm chiếm hết lý trí, tiếng gào thét, động tác khoa tay múa chân càng dữ dội hơn nữa. Trực tiếp biến hân thành trò cười của thiên hạ.

Nhưng ít ra hân vẫn chút lý trí, không dám nhảy xuống lối đi liều mạng với Dương Kiệt, vì nếu hân dám tự nhảy xuống lối đi, trọng tài sẽ xử thua hân ngay tức khắc.

Nên tình thế lúc này quả thật không khác nào con thú hoang bị nhốt trong chuồng, không làm gì được con người yếu ớt ở bên ngoài cả.

Dương Kiệt vừa cắn hạt dưa vừa thích thú chiêm ngưỡng trò hài kịch ở trên lối đi. Khán giả ở phía dưới không kiềm được suy nghĩ: “Rốt cuộc ai mới là người mất mặt đây?”

Cả Thiết trưởng lão và Triệu trưởng lão đều lộ ra vẻ mặt “biết ngay mà”. Con heo mập đó sao chịu thiệt thòi được chứ.

Tô trưởng lão và Vương trưởng đều lóe qua vẻ mặt ngại ngùng, nhưng nhanh chóng bị che dấu đi, tựa như chưa từng xảy ra chuyện gì vậy.

Lý trưởng lão có chút cười khó không được. Con heo mập này đúng là không thể đàng hoàng một chút nào sao? Đi tới đâu gây chuyện tới đó.

Mép miệng của thập đại cao thủ khẽ co gập vài cái, trong đầu thầm nghĩ: “Đầu óc của thằng này có vấn đề chắc? Người ta đã làm thế thì mày yên đi, hùng hổ gào thét chỉ khiến bản thân mất mặt thêm mà thôi, được ích lợi gì chứ?”

“Tên này không sai được.” Trong đầu Lăng Hàn Phong lóe qua dòng suy nghĩ đó, quay đầu nhìn sang hướng khác, không thêm quan tâm tới tên thuộc hạ và Dương Kiệt nữa.

“Hahaha, ngu dốt mà tưởng mình tài giỏi, ai là chủ nhân con thú hoang này mau mau tới xích cổ hân mang về đi, mất mặt quá à ~~!! Ê, ê, trọng tài, coi chừng con thú xông chuồng cắn người đây, hahahaha ~~!! Đúng là đồng loại của ta có khác, cách xử lý thông minh tinh tế, có tám phần công lực của ta rồi đây.”

Tên Chu Nhất Thông đứng trên lối đi vừa xem vừa há há cười nói một cách phản khích, khiến không ít người phải trợn mắt trắng với tên khôn này.

Đặc biệt là Dương Kiệt, trong lòng không ngừng thầm chửi: “ai thêm là đồng loại của mình, đừng có thấy người sang bắt quàng làm họ à nha. Chúng ta không thuộc về nhau đâu đó ~~!! Xi xi, cái gì mà không thuộc về nhau, nghe thấy ón lạnh quá đi.

Nếu như để Dương Kiệt nghe thấy lời nói trong lòng của Lý trưởng lão, chắc chắn sẽ vùng lên phản bác: “Đệ tử vô tội, chỉ là do mấy con ruồi muỗi cứ thích tới quấy nhiễu làm phiền nên tiện tay vỗ chết nó, đệ tử vô can ạ.”

Điều đáng sợ nhất khi đi khiêu khích người khác, không phải là sợ đối phương phản kháng chống đối dữ dội cỡ nào. Mà là sợ nhất là những lời nói, hành động khiêu khích của bản thân chỉ là trò diễn hề trong mắt của đối phương mà thôi.

“haha, này giờ chú mày diễn hề thế đủ rồi. Quả thật, một vở kịch hề chẳng ra làm sao cả? Đối với những con thú hoang không biết nghe lời như chú mày, chỉ có những thuần thú sư chuyên nghiệp như bố mày ra tay mới trị nổi.”

Dương Kiệt từ dưới đất đứng bật dậy, vươn vai làm biếng một cái, phun bỏ vỏ hạt dưa trong miệng ra, cười khinh bỉ nói.

“Ồ, bắt đầu rồi kia, bắt đầu rồi kia, Dương sư huynh chuẩn bị “thuần phục” thú hoang rồi kia.

“hô hô, hay hơn cả ở những rạp xiếc nổi tiếng trong thành thị lớn nhiều đấy.”

.....

“AAAAAAAAAAAAAA ~~~~~!!”

Tên thanh niên tựa như con thú bị thương, gào thét một cách đầy căm phẫn. Đường đường một kẻ mạnh tiên thiên tầng thứ 9, ngày thường đi tới đâu ai cũng phải cung kính cúi chào, thế mà hôm nay trước mặt thiên hạ bị đem ra làm trò cười, còn bị ví von như con thú hoang nữa chứ! Những lời bàn tán của khán giả tựa như hàng ngàn nhát dao đâm thẳng vào tim, đau rứa máu.

Giết hân ~~~! Chỉ có sinh mạng và máu của hân mới có thể rửa sạch nỗi nhục ngày hôm nay mà ta phải gánh chịu.

“Võ hồn hiện ~~~!!” Không đợi Dương Kiệt kịp chuẩn bị, trọng tài tuyên bố trận chiến bắt đầu, tên thanh niên trực tiếp triệu hồi võ hồn, là một con Bạch Hổ cấp 3, khí thế hùng hục.

“Tuyệt học thần thông, Bạch Hổ sẵn mồi ~~~!!”

Con bạch hổ khổng lồ với đôi mắt tràn đầy vẻ đói khát từ lòng bàn tay của tên thanh niên trực tiếp phóng thích ra, lao thẳng về phía Dương Kiệt, hận không thể nhai tươi nuốt sống anh ta vậy.

Tuy miệng đầy khinh thường, nhưng đối phương là tiên thiên tầng thứ 9 cộng thêm võ hồn cấp 3, cần phải bung thêm ít sức mới chống cự nổi.

“Giới Vương quyền X3, Phi Lũ Bạo Liệt Quyền ~~~!!”

Một quả đấm khổng lồ từ tay phải bắn thẳng về phía con bạch hổ đang lao tới, cả hai va đập vào nhau ngay giữa lối đi.

Rầm ~~~~~!!

Tuyệt học thần thông là tuyệt học thần thông, không phải một tuyệt học huyền giới có thể so sánh được. Đặc biệt là người thi triển là một người có thực lực ngang ngửa với Dương Kiệt.

Cú đấm khổng lồ của Dương Kiệt trực tiếp bị đánh tan trong không khí. Tên thanh niên còn chưa kịp vui mừng, đột nhiên phát hiện con bạch hổ bị đẩy lùi về phía sau, té ngã trên mặt đất không nhúc nhích được nữa.

“Chuyện gì xảy ra thế này?”

Không chỉ tên thanh niên ngơ ngác khó hiểu, tất cả những người quan chiến đều ngạc nhiên kêu thót lên.

Hiệu ứng tuyệt học của Phi Lũ Bạo Liệt Quyền.

Tranh thủ bạch hổ đang vùng vẫy trên mặt đất, Dương Kiệt tung người lên không trung. Huyền Thiết Chùy xuất hiện trong tay, Phi Lũ Bỏ Dưa Đại Pháp tung ra, tựa như vô số quả bom từ trên trời thả thẳng xuống, nhắm ngay vào cơ thể của con bạch hổ đó.

Rầm ~~~, rầm ~~~, rầm ~~~,.....!

“Lại thêm hai tuyệt học tự chế?”

Đôi mắt của Tô Văn Hào và Triệu trưởng lão cùng rực sáng, trong lòng bắt đầu toan tính điều gì đó.

Vương trưởng lão sắc mặt trầm đen. Rốt cuộc con heo mập đó là quái vật phương nào thế nhỉ? Mới tiên thiên mà có thể sáng chế ra những tuyệt học kỳ dị như thế này.

Gào ~~~~~, gào ~~~~~, gào ~~~~~!!

Tiếng gào thét đầy đau khổ của bạch hổ vang lên không dứt khi hứng trọn những quả chùy khí khổng lồ đang không ngừng bắn xuống. Cơ thể bắt đầu xuất hiện nhiều vết thương thậm chí thấy cả xương cốt, thân thể nhật đi rất nhiều, có thể biến mất bất kỳ lúc nào.

“Không ~~~, đồ khốn, mau ngừng tay ~~~!!”

Tên thanh niên hoảng sợ tung người lên không trung, tuyệt học huyền giới sơ cấp “Xích Hòa Phàm Thiên Chương” tung ra, ẩn thẳng về phía Dương Kiệt vẫn đang háo hức bỏ chùy vào võ hồn của mình.

Hắn không dám chần chừ, một khi võ hồn bị đánh vỡ, thực lực của hắn sẽ giảm xuống tới mức đáng sợ. Đó là hậu quả khi dám khi triển tuyệt học thần thông, không đánh bại được đối thủ bị đối thủ đánh tan võ hồn, tuyệt đối là một tổn thất không ai có thể chấp nhận được.

Cú chương tựa như những đóm lửa nhiệt độ trên cả ngàn độ hình thành chiếc lưới chụp thẳng về phía Dương Kiệt. Thậm chí chưa áp sát tới gần, Dương Kiệt đã có cảm giác cơ thể như bị đun chín, sắp bị nướng thành heo quay rồi.

“Tuồng tao dễ xoi lắm hả? Phi Lũ Bỏ Dưa Đại Pháp, giúp ta phá phá phá ~~~!!”

Dương Kiệt lập tức quay mục tiêu tấn công sang tên thanh niên đang tung chương ẩn tới, vung chùy quét liên hồi về phía hắn.

Uỳnh ~~~, Uỳnh ~~~, Uỳnh ~~~~!!

“Á ~~~~!!”

Tuyệt học của tên thanh niên nhanh chóng bị đánh tan, thậm chí cơ thể hứng chịu năm sáu quả chùy khí không lồ vào người, máu kèm theo ít nội tạng từ trong miệng phun bắn ra, bị đánh bay xuống dưới lồi đài.

Tuy bị chấn thương nghiêm trọng, nhưng con bạch hổ võ hồn tranh thủ Dương Kiệt không tấn công mình, đã nhanh chóng quay trở về cơ thể của chủ nhân. Tên thanh niên tựa như được buff thêm sức mạnh, nội thương trong cơ thể được không chế, không theo chiều hướng nghiêm trọng hơn nữa.

Tên thanh niên không thể tin nổi và chấp nhận những gì đang xảy ra trước mắt mình.

Đường đường một tiên thiên tầng thứ 9 kích hoạt võ hồn cấp 3, thế mà bị một tên tiên thiên tầng thứ 6 không có võ hồn đánh cho trọng thương, cho dù đối phương sử dụng bí pháp đi chăng nữa, nhưng trên đời này làm gì có bí pháp nào đáng sợ tới mức có thể rút ngắn khoảng cách lớn như thế này được chứ? Đừng nói là bị đánh cho trọng thương, tuyệt đối không thể chấp nhận được.

Nếu như để hắn biết Dương Kiệt thực ra là một tiên thiên tầng thứ 9, sẽ dễ chịu hơn nhiều đấy.

“Xem kia, xem kia, tiên thiên tầng thứ 9 mà đánh không lại tiên thiên tầng thứ 6, đúng là phé vật, thế mà lúc này còn hùng hổ si nhục người ta, thì ra không phải Dương sư huynh sợ hắn, chỉ là hắn không đủ tư cách lọt vào mắt xanh của Dương sư huynh thôi.”

“Đúng là không biết trời cao đất rộng mà, Dương sư huynh dám đối kháng với Lăng sư huynh, không có chút thực lực sao có cái gan đó chứ? Không biết tên này nghĩ gì mà tưởng anh ta dễ xoi, hùng hổ khiêu khích người ta, giờ thì tốt rồi, bị vỗ mặt liên tục, để xem hắn xử lý thế nào?”

“Hô hô, thùng rỗng kêu to, tuyệt đối là thùng rỗng kêu to.”

Phía dưới khán giả bắt đầu vang lên tiếng bàn tán xôn xao, khiến tên thanh niên giận tới nổi suýt chút phun máu ngất xỉu tại chỗ.

“Đồ ngu, đối phương sử dụng bí pháp che giấu thực lực bản thân, cảnh giới tuyệt đối không phải là tiên thiên tầng thứ 9.”

Lăng Hàn Phong ngửa mặt với biểu hiện của tên thanh niên, có chút muốn lao tới mở cái đầu hắn ra xem trong đó chứa gì, có thể mà cũng không nghĩ ra, đánh lạnh lạnh lên tiếng nhắc nhở.

Nghe xong lời nhắc nhở của Lăng Hàn Phong, tên thanh niên lập tức lộ ra vẻ mặt “thì ra là thế”, cắn răng phẫn nộ quát: “ê tiện, bi ối, sử dụng kỹ năng che giấu thực lực của mình vui lắm sao?”

Tên thanh niên quy hết lỗi lầm vào Dương Kiệt, hoàn toàn không cho rằng bản thân ngu xuẩn bắt tài vô dụng.

“Người có biết John Cena không? À, người chắc chắn không biết rồi. Anh ta là một đô vật vĩ đại ở quê hương của ta, không có những đòn tấn công đầy uy lực bất mất, nhưng một khi sử dụng năm đòn đánh liên hoàn sở trường của mình, chứng tỏ trận đấu đã tới hồi kết thúc. Tuy ta không có nhiều đòn liên hoàn như anh ta, chỉ có bốn đòn thôi, nhưng cũng đủ để kết thúc trận chiến vô vị này rồi.”

Đôi mắt của Dương Kiệt rực sáng, trực tiếp một chiêu Phi Lũ Bạo Liệt Quyền đâm thẳng về phía tên thanh niên vẫn còn đang ngơ ngác hình dung đấu sĩ vĩ đại John Cena gì đó trong lời nói con heo mập là ai.

“Xi, trò trẻ con ~~~!!”

Tên ngu xuẩn vẫn chưa rút ra kinh nghiệm võ hồn của mình lúc này, tưởng rằng võ hồn xảy ra trục trặc gì đó tự té ngã, chứ cú đâm yếu xiu vừa chạm vào võ hồn đã vỡ đó thì làm gì được mình chứ?

Một chiêu tuyệt học huyền giới trung cấp “Hỗn Nguyên Thủ” vỡ ra, đánh thẳng vào cú đâm khí không lồ đang bắn tới.

Uỳnh ~~~~!!

Quả nhiên, cú đâm khí khổng lồ vừa chạm vào cú chưởng của tên thanh niên trực tiếp tan ra trong không khí. Chỉ là hắn chưa kịp buông lời chế giễu, cơ thể không tự chủ bị đẩy lùi về phía sau, té ngã xuống đất, cho dù cố gắng cỡ nào cũng không tài nào đứng bật dậy được.

“Chuyện, chuyện gì xảy ra thế này ~~~!!”

Tên thanh niên nằm bất động trên mặt đất gào thét liên hồi, đột nhiên bên tai vang lên tiếng bước chạy đầy nặng nề liên miên không dứt.

Rầm, rầm, rầm, rầm ~~~!!

Khi còn cách tên thanh niên đang nằm còn khoảng nửa mét, Dương Kiệt nhanh chóng tung người lên không trung khoảng năm, sáu mét, hai tay hai chân dang rộng ra, tựa như một quả bom hạng nặng từ trên cao thả thẳng xuống.

Không ~~~~~!!

Phi Lũ Xung Thiên Pháo ~~~!!

Rầm ~~~~~!!

Crack~, crack ~~, crack ~~~!!

Tiếng la hét đầy đau khổ kèm theo âm thanh xương gãy vụn vang lên, tên thanh niên chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng, cảnh vật trước mặt đảo lộn.

“Cuồng Phong Chưởng ~~~!!”

Bàn tay của Dương Kiệt bao phủ bởi lớp khí màu xanh lá cây, ấn thẳng vào cơ thể của tên thanh niên còn đang trong trạng thái choáng váng.

“Á ~~~~~!!”

Tiếng gào thét tựa như con gái còn trong trắng đang bị hãm hiếp vang dội khắp quảng trường. Chân khí của Cuồng Phong Chưởng truyền thẳng vào cơ thể, trực tiếp phá hủy kinh mạch trong cơ thể của hắn.

Những cơn đau thấu tận linh hồn khiến tên thanh niên nước mắt nước mũi đầm đìa, thậm chí không tự chủ được bắn ra, giữa háng xuất hiện dịch thể màu vàng dị thường.

“Vui không? Có ngon miệng không? Chưa hết đâu kìa, còn chiêu cuối nữa nè ~~~!!”

Dương Kiệt không thèm quan tâm tới sự đau khổ tột cùng của tên khốn đó, trực tiếp tung người lên không trung, chân phải tung ra, đá thẳng về phía tên thanh niên đang nằm hấp hối ở phía dưới.

Phi Lũ Lôi Đình Phi Cước ~~~!!!

Rầm ~~~~~!!

Tên thanh niên trực tiếp hứng trọn bàn chân sét vào người. Toàn thân tê liệt, máu kèm theo nội tạng từ trong miệng phun bắn ra liên hồi, toàn thân như bị đốt cháy thành than, tóc tai dựng ngược lên, hai mắt trợn ngược, khói khí màu than từ trong miệng phả ra, không còn chịu đựng được thêm nữa, trực tiếp ngất xỉu tại chỗ.

ực ~, ực ~, ực ~ ...

Tiếng nuốt nước bọt vang lên không dứt dưới khán đài, có thể hình dung được tên thanh niên đáng thương đó phải chịu đựng sự đau khổ đáng sợ tới mức độ nào. Thậm chí Chung sư huynh lúc này còn không bằng một phần mười so với tên thanh niên lúc này nữa là.

Ác quỷ, con heo mập này tuyệt đối là ác quỷ, sau này tuyệt đối không được đắc tội hắn, nếu không không chừng còn thê thảm hơn tên thanh niên lúc này nữa là.

“Xi, tương có thể giúp mình khởi động vui chơi chút, ngay ngờ chỉ vừa mới đựng hai cái đã rụng xuống, giờ biết ai là phế vật rồi chứ gì? Không đủ thực lực thì đừng có ở đó khoe chân múa vuốt, có ngày chết lúc nào không hay đấy ~~~!!”

Câu nói của Dương Kiệt tuy nhắm vào tên thanh niên, nhưng nếu tinh ý hơn, anh ta đang nói xéo về phía Tư Mã Phong Vân và Lăng Hàn Phong đấy.

Nên lúc này sắc mặt của hai người tuyệt đối không dễ coi chút nào. Nếu như không phải vì còn đang giữ lời đài, tuyệt đối lao tới xé xác con heo mập đáng ghét đó ra ngay tức khắc.

Cũng may cho tên thanh niên lúc này đang trong tông môn, nếu như ở bên ngoài, e rằng hắn đã chết không toàn thây rồi. Nhưng với chấn thương nghiêm trọng lúc này, không có một, hai năm cũng đừng mong bước được xuống giường. Chưa kể cho dù lành lại, cũng sẽ ảnh hưởng rất nhiều tới thực lực của hắn sau này.

Tên thanh niên này xem như đã bị phế rồi, ít ra nhất là trước khi hắn đủ sức trả thù đánh bại Dương Kiệt, nếu không thì anh ta sẽ trở thành nỗi ám ảnh suốt đời của hắn, hình thành tâm ma, khiến con đường tu luyện của hắn đậm chân tại chỗ mãi mãi.

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Tư Mã Phong Vân, Dương Diễn xuất trận

Tên thanh niên nhanh chóng được khiêng ra khỏi lôi đài để điều trị. Dương Kiệt thay thế hắn trở thành chủ nhân lôi đài.

Mặc dù đã thể hiện thực lực của mình, nhưng vẫn có vài tên không sợ chết lao lên lôi đài khiêu chiến, tất nhiên là kết quả đã được định đoạt sẵn, tất cả đều bị Huyền Thiết Chùy quét bay xuống lôi đài. Ba lần bảy lượt như thế tiếp diễn, không ai dám nhắm tới anh ta nữa mà nhảy sang khiêu chiến lôi đài khác.

Số người nhảy lên lôi đài khiêu chiến càng lúc càng nhiều, có người thắng sẽ có người thua, sáu mươi mấy người lần lượt khiêu chiến liên tục, chưa hết hai canh giờ đã xác định được hai mươi suất tham gia thí luyện liên tông môn.

Thập đại cao thủ, Tổng Thiên Hành và Lăng Hàn Phong từ đầu tới cuối thậm chí không cần thi đấu trận nào đã trực tiếp đi tiếp vào vòng trong, tám chiếc vé còn lại gồm Dương Kiệt, Lâm Thu Nguyệt, một thanh niên có khuôn mặt non choẹt tên Tiêu Vân, một thiếu nữ khá xinh tên Đặng Mỹ Lệ, một đàn ông trung niên có khuôn mặt khắc khổ tay cầm đại đao tên Ngô Kiến Tài và ba thanh niên khác không có gì quá nổi bật gồm Lý Chí Minh, Mã Quốc Cường và Trần Hoài Nam.

Tất cả đều đạt tới cảnh giới từ tiên thiên tầng thứ 9 trở lên. Vào tới vòng này không còn có thể dựa vào may mắn nữa, mà phải dựa vào thực lực của bản thân.

Hai mươi chủ lôi đài hùng dũng hiên ngang đứng trên lôi đài của mình, đón nhận những ánh mắt thán phục, ngưỡng mộ, tất nhiên là không thể thiếu những ánh mắt không phục, ghen tức nữa rồi.

“Trước tiên, xin chúc mừng hai mươi vị đã chiếm được suất tham dự đại hội thí luyện liên tông môn. Các vị sẽ là đại diện, là mặt mũi của tông môn khi bước ra bên ngoài. Cho nên, cho dù trước kia có mâu thuẫn hay xích mích gì, yêu cầu dẹp hết sang một bên, một lòng một dạ vì vinh quang của tông môn hợp sức đối đầu với mọi thử thách khó khăn khi vào tới bí cảnh liên tông môn. Nếu như để lão phu biết được có ai đó gây sự chia rẽ trong nội bộ, hậu quả như thế nào thì đừng trách lão phu không nói trước.”

Rõ ràng Lý trưởng lão đã nhìn thấy mùi vị tràn đầy thuốc súng trong hai mươi thí sinh lần này, đặc biệt là Dương Kiệt và Lăng Hàn Phong và Tư Mã Phong Vân, là người cai quản khu vực ngoại môn, không thể không biết những gì đang xảy ra những các bên. Nhưng kết quả đã có rồi, không thể phớt lờ quyền tham dự của bất kỳ ai cả, nên đã nghiêm khắc cảnh cáo nấn gán trước đã, hy vọng chúng biết điều không gây ra những hậu quả khó lường.

“Rõ rồi ạ ~~~!!”

Hai mươi thí sinh đồng loạt hô vang, ai nấy đều có vẻ như anh em một nhà, đồng lòng với nhau. Nhưng tới lúc vào tới bí cảnh, ra tay đâm chết mảy hay không thì lúc đó sẽ biết.

“Tiếp theo là trận đấu xác định top mười, những người thua cuộc trong vòng này sẽ sắp xếp thứ tự dựa trên biểu hiện trong cuộc giao chiến.”

Tuy xếp từ hạng 11 tới hạng 20 phần thưởng như nhau, nhưng không ai muốn trở thành người đứng cuối cả, giờ là lúc bùng hết thực lực của mình ra rồi đây.

“Trận đầu tiên, Tư Mã Phong Vân đấu với Lý Chí Minh, mời cả hai thượng đài.”

Thập đại cao thủ từ đầu tới cuối vô cùng nhàn nhã, thậm chí không đủ khởi động, giờ là lúc phải bùng chút thực lực của mình ra trước mọi người rồi đây.

Tư Mã Phong Vân và Lý Chí Minh đồng loạt bước lên võ đài. Khác biệt ở chỗ Lý Chí Minh mang theo vẻ mặt thận trọng cảnh giác tột độ, còn Tư Mã Phong Vân vẫn mang theo vẻ mặt tự tin tuyệt đối, tựa như tất cả mọi thứ đều nằm trong tính toán của mình.

“Tư Mã sư huynh xin chỉ giáo.” Lý Chí Minh chấp tay thi lễ, sau đó tạo ra thể sẵn sàng chiến đấu.

Tư Mã Phong Vân mang theo nụ cười tự tin khẽ ngất đầu một cái. Vãn phong thái tự tin thư thả, tựa như đối thủ trước mặt chẳng đáng để mình bận tâm vậy.

“Vô hồn hiện ~~~!!” Thái độ của Tư Mã Phong Vân đã khiến Lý Chí Minh vô cùng bất mãn, trực tiếp triệu hồi vô hồn của mình, là một cây bút lông khổng lồ.

Vô hồn cấp 3 “Thư Sinh Bút”.

Vũ khí của Lý Chí Minh cũng là một cây bút lông dài gần nửa mét, nhanh chóng vung bút viết về chữ “Sát” ngay trong không khí, ngay sau khi chữ viết vừa được viết xong treo lơ lửng trên không trung, cơ thể xoay vòng một cái, cây bút trong tay quét thẳng vào chữ viết vừa mới hình thành, động tác tựa như đang đánh bóng bàn, bắn thẳng về phía Tư Mã Phong Vân.

“Thú vị ~!!”

Tư Mã Phong Vân thậm chí không thèm sử dụng tuyệt học, vung tay lên chụp thẳng về phía chữ “Sát” đang bắn tới, chữ “Sát” lập tức tan biến trong không khí, tựa như chưa từng xuất hiện qua vậy.

Thực lực hai bên cách biệt tới mức độ đó sao?

Trong lòng không ít người thầm nghĩ khi nhìn thấy cảnh đó.

Lý Chí Minh cũng có chút bất ngờ khi đòn đánh của mình bị hóa giải một cách dễ dàng, tuy biết rõ không phải đối thủ của đối phương, nhưng cũng không tới mức độ cách biệt như thế chứ.

Lý Chí Minh tung người lên không trung, cây bút trong tay không ngừng vẽ ra những chữ khác nhau, sau đó chỉ thẳng về phía Tư Mã Phong Vân, tựa như cây súng liên thanh đang nhả đạn liên tục về phía đối thủ vậy.

Tư Mã Phong Vân vô cùng ung dung thong thả, cơ thể tựa như biến thành chiếc bóng liên tục né tránh những đòn tấn công của đối phương. Những đòn đánh của Lý Chí Minh thậm chí không thể chạm vào vạt áo của hắn.

“hahaha, thấy chưa, đó là thân pháp tuyệt học của nhà Tư Mã của ta, “Phong Vân Đột biến”, cho dù tên kia có đánh tới tét công gô cũng đừng mong chạm được vào người anh hai của ta.”

Tư Mã Thiên đứng ở phía dưới khán đài phấn khích cười lớn, đầu ngẩng cao kiêu căng hết sức, tựa như người đang giao chiến trên lôi đài là hắn vậy.

Không ít người ở xung quanh trầm trồ mắt trắng khinh bỉ hắn.

“Đùa thế đủ rồi, kết thúc thôi ~!” Cơ thể của Tư Mã Phong Vân đột nhiên biến mất trong không khí, chỉ trong nháy mắt đã xuất hiện ngay trước mặt Lý Chí Minh vẫn còn đang hùng hổ nhả đạn tấn công đối phương. Dưới ánh mắt kinh ngạc hoảng hốt của đối phương, một cú đâm đâm mang theo linh khí màu hoàng kim thẳng vào ngực của Lý Chí Minh.

Tuyệt học huyền giới sơ cấp “Kim Cang Thiết Quyền” ~~~!!

Pằng ~~~!!

Á ~~~~~!!

Lý Chí Minh trực tiếp bị đánh bay ra khỏi lôi đài, máu từ trong miệng phun bắn ra, hít thở một cách dòn dập.

“Tư Mã Phong Vân thắng.”

“hahaha, anh hai vô địch, anh hai vô địch ~~~~!” “Phó bang chủ vô địch, phó bang chủ vô địch ~~~~!!”

Tư Mã Thiên cùng đám tay sai Huyết Lang Bang phấn khích reo hò, tựa như Tư Mã Phong Vân vừa giành được giải nhất đại hội tỷ võ vậy.

Tư Mã Phong Vân vẫn mang theo nụ cười ung dung thản nhiên từ từ bước xuống lôi đài, từ đầu tới cuối thậm chí không cần kích hoạt võ hồn của mình, giải quyết một tiên thiên tầng thứ 9 kích hoạt võ hồn cấp 3 nhanh, gọn, lẹ.

Tuy vẻ mặt của hắn lúc này cực kỳ đáng ghét, nhưng Dương Kiệt cũng phải công nhận tên khốn này có chút thực lực, tuyệt đối là khúc xương khó gặm.

“Trận đấu tiếp theo, Dương Diễn gặp Ngô Kiến Tài.”

Nghe thấy cái tên Dương Diễn, phía khán đài lập tức vang lên tiếng reo hò đầy phấn khích, đặc biệt là không ít fan nữ có biểu hiện ngất xỉu vì quá kích động khi nhìn thấy thân tượng của mình thượng đài.

Thập đại cao thủ cũng mang theo vẻ mặt nghiêm túc để quan sát trận giao chiến của Dương Diễn và Ngô Kiến Tài. Vì từ đại hội bắt đầu tới giờ, Dương Diễn thậm chí không có cơ hội xuất một chiêu đánh nào cả. Hai trận vòng đầu đối thủ nghe thấy đối thủ của mình là Dương Diễn lập tức mang theo muôn mường bắt cam đầu hàng ngay tức khắc, còn vòng đấu tranh lôi đài cũng không ai dám khiêu chiến, hoàn toàn không biết rõ thực lực của Dương Diễn đã đáng sợ tới mức nào.

Ngay cả Lăng Hàn Phong, tuy bề ngoài lộ ra vẻ khinh bỉ bất cần, nhưng trong lòng cảnh giác vô cùng, hắn hiểu rằng ngoài Tống Thiên Hành ra, tên Dương Diễn này chính là đối thủ đáng sợ nhất mà mình sắp phải đối đầu.

Vẫn như thường lệ, Dương Diễn với vẻ mặt lạnh lùng như băng từng bước từng bước chậm rãi bước lên lôi đài. Ngô Kiến Tài đứng sẵn trên lôi đài chờ đợi đã chảy đầy mồ hôi trên trán, nhịp tim đập càng lúc càng mạnh theo tiếng bước chân của đối thủ, suýt chút chịu đựng không nổi áp lực đáng sợ này

phải gào thét lên.

Đợi tới khi Dương Diễn đứng trên lôi đài, Ngô Kiến Tài đã không còn chút dũng khí để giao chiến với đối thủ nữa. Nếu như không phải vì sợ mất mặt, e rằng lúc này hắn đã ngồi ngã mông xuống đất mất tiêu rồi.

“Trận chiến bắt đầu ~~~!!”

Tiếng tuyên bố của trọng tài vang lên, tựa như nhát dao cứa thẳng vào tim của Ngô Kiến Tài, khiến hắn toàn thân run rẩy, thậm chí suýt chút làm rơi cây đại đao trên tay.

“Xuất chiêu đi.”

Giọng nói lạnh như băng không chút tình cảm của Dương Diễn vang lên. Ngô Kiến Tài càng hoảng sợ hơn nữa. Nhưng trước mặt thiên hạ, tuyệt đối không được xiu dễ như thế này được.

“a ~~~!!”

Phần nộ gào lớn một tiếng, trực tiếp kích hoạt võ hồn cấp 3 của mình là một con tuyết báo khổng lồ. Vung đại đao lao thẳng về phía Dương Diễn, theo thế thái sơn áp đỉnh bổ thẳng vào đầu đối phương.

Dương Diễn thậm chí không chút động đậy, lưỡi đao trong tay Ngô Kiến Tài chỉ còn cách đầu của hắn khoảng vài phân đột nhiên ngưng hẳn, tựa như vừa bị đối phương điểm huyệt rồi vậy.

“Chém xuống, chém xuống cho ta ~~~!”

Trong lòng Ngô Kiến Tài không ngừng gào thét, nhưng cơ thể không tuân theo ý chí của mình, cơ thể của hắn lúc này tựa như bị đóng băng thành cục đá, cho dù cố gắng vùng vẫy cỡ nào, cũng không thể phá tan lớp băng đang đóng chặt trên cơ thể để thực hiện cú chém cuối cùng của mình.

Dương Diễn với động tác như đang chiếu chậm trên video đưa ngón tay chỉ thẳng vào vầng trán của Ngô Kiến Tài. Ngô Kiến Tài giương to đôi mắt ra hết cỡ, không tài nào nhích đầu sang bên né tránh được. Tựa như vừa nhìn thấy thứ gì ghê gớm nhất trên đời, mặt mày tái mét không còn tí huyết sắc, kêu thét lên một tiếng rồi hai mắt trợn người ngã xuống ngất xỉu tại chỗ.

“Người chiến thắng, Dương Diễn ~~~!”

“Hoan hô, Dương sư huynh vô địch, Dương sư Huynh vô địch ~~~!!”

Ngay sau lời tuyên bố của trọng tài, phía khán đài vang lên tiếng hò hét ăn mừng đầy phấn khích, vang động cả quảng trường.

Nếu nói về mức độ hâm mộ, ngay cả Lăng Hàn Phong và Tổng Thiên Hành cũng phải lép sang một bên, đối với một người có khuôn mặt bình thường đại chúng không có gì nổi bật như Dương Diễn, quả thật là một kỳ tích.

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 73: Lăng Hàn Phong thượng đài

“kiếm thế ~~~!! Đó chính là kiếm thế ~~~!!”

Tô trưởng lão mang theo vẻ mặt khó tin nhìn chăm chăm vào Dương Diễn ở phía dưới, ngay sau đó thay bằng vẻ mặt phấn khích tột cùng.

Không ngờ hôm nay nổi hứng tới khu vực ngoại môn quan sát đệ tử cung của mình tham chiến, lại gặp được một con cá lớn như thế này.

Mới đạt tới cảnh giới tiên thiên đã lĩnh ngộ được kiếm thế, tuyệt đối là một thiên tài trong thiên tài, ngàn năm hiếm gặp.

Kiếm thế, là một tuyệt kỹ cực kỳ đáng sợ không phải ai cũng có thể lĩnh ngộ được, chỉ có những người tận với kiếm, xem thanh kiếm trong tay quan trọng hơn cả sinh mạng của mình, kèm theo tư chất thiên tài, mới có cơ hội lĩnh ngộ được kiếm thế.

Cho nên lĩnh ngộ kiếm thế không liên quan gì tới cảnh giới, cũng chẳng có bí quyết nào có thể chỉ dạy, chỉ có thể do bản thân tự mình lĩnh ngộ mà thôi.

Kiếm thế tuy không gia tăng lực chiến quá nhiều, nhưng điểm đáng sợ nhất chính là mang theo thuộc tính tấn công linh hồn.

Một khi kích hoạt kiếm thế, nếu như đối thủ có linh hồn yếu kém hoặc ý chí không bền vững, sẽ bị kiếm thế áp đảo tới mức không thể ngóc đầu lên nổi, điểm hình là tên Ngô Kiến Tài, thậm chí cầm đại đao lao tới ngay trước mặt Dương Diễn, cũng không thể hoàn thành cú chém cuối cùng của mình. Thậm chí

Dương Diễn chỉ cần một ngón tay chỉ thẳng vào vầng trán, đã khiến hán ngất xỉu tại chỗ.

Nên nhớ rằng Ngô Kiến Tài đạt tới tiên thiên tầng thứ 10, võ hồn cấp 3, linh hồn hay ý chí tuyệt đối không yếu, nhưng đối diện với Dương Diện đã bị áp lực từ Kiếm Thế đáng sợ đó trấn áp tới nỗi suýt chút không dám giao chiến. Dù hiểu Kiếm Thế đáng sợ tới cỡ nào rồi.

Lúc này Tô trưởng lão tựa như con sói nhìn thấy cô bé quàng khăn đỏ, hận không thể lao xuống khấn đài thu nhận Dương Diễn làm đệ tử ngay tức khắc.

Sắc mặt của Vương trưởng lão ngồi ở bên cạnh không dễ coi chút nào. Tô Văn Hào đã có một đệ tử tiên tài là Tổng Thiên Hành, thế lực ngày càng lớn mạnh, cũng may là mình cũng thu nhận được Lăng Hàn Phong, kẻ tám lạng người nửa cân. Nhưng nếu như để cho lão ta thu nhận luôn tên Dương Diễn này, thế cân bằng có thể bị phá vỡ. Tuyệt đối không phải là điều mà Vương trưởng lão muốn nhìn thấy.

Còn việc giành giật với Tô trưởng lão, nghĩ cũng không bao giờ nghĩ tới. Vì Dương Diễn là cao thủ sử dụng kiếm, còn bản thân ông ta không rành về kiếm lắm, nên cho dù thắng nhờ cũng đủ hiểu sẽ lựa chọn ai làm sư phụ của mình rồi.

Trong mắt của Vương trưởng lão khẽ lóe qua tia sáng đầy sát khí.

Lý trưởng lão hổ hổ cười một cách phản kích, một tiên tài xuất hiện trong khu vực ngoại môn, tuyệt đối là một thành tích đáng để tự hào.

Thập đại cao thủ ngoại trừ tên Chu Nhất Thông ra, ai nấy đều lộ ra vẻ mặt căng thẳng và lo lắng. Ngay cả rắn độc Lăng Hàn Phong với mục tiêu đoạt hạng nhất đại hội lần này cũng trở nên thấp thòm không yên, rốt cuộc mình có phải đối thủ của hán không đây.

Không, mình sở hữu võ hồn cấp 6, tiên tài trong tiên tài, chắc chắn sẽ đánh bại được hán. Chắc chắn ~~~~!!

Lăng Hàn Phong không ngừng an ủi bản thân.

Chỉ duy nhất mỗi tên Chu Nhất Thông vẫn tỏ vẻ dửng dưng không quan tâm. Một phần vì hán là người giao chiến nhiều nhất với Dương Diễn, biết rõ thực lực của hán cũng không có gì bất ngờ. Một phần vì hán hiểu rõ thực lực của mình, đầu lòi đài không phải sở trường của mình, nên mục tiêu ngay từ đầu đã xác định là tốp 3, nên Dương Diễn có mạnh hay không cũng không quan trọng, cùng lắm sau khi đại hội tỷ võ kết thúc, khiêu chiến với Dương Diễn vài lần, đệ nhất cao thủ ngoại môn lại quay trở về với ta thôi mà.

Mặc cho mọi người suy tính gì đó, trận đấu tiếp theo lại được tiếp diễn.

“Trận kế tiếp, mời Mã Quốc Cường và Triệu Tử Trung thượng đài.”

Triệu Tử Trung, kẻ có hiềm khích với Tử Mã Phong Vân, là một thanh niên chạc tuổi hai mươi, sau lưng đeo một cây thương dài gần ba mét, trực tiếp bước lên lôi đài, đứng đối diện với đối thủ của mình là Mã Quốc Cường.

Mã Quốc Cường chỉ là một tiên thiên tầng thứ 9 với võ hồn cấp 3 cũng là cây “Huyền Thiết Thương”, cuộc đụng độ những hai cao thủ sài thương.

“Xin Triệu sư huynh chỉ giáo ~!” Mã Quốc Cường tay cầm ngân thương, chấp tay thi lễ nói.

Triệu Tử Trung lộ ra nụ cười đầy tà khí, lạnh lạnh nói: “Thương? Trước mặt ta mà ngươi cũng dám sài thương?”

Mã Quốc Cường lập tức lộ ra vẻ phẫn nộ vì sự khinh thường của đối phương, trực tiếp triệu hồi “Huyền Thiết Thương” của mình ra nhập vào cơ thể, ngân thương trên tay lập tức rực sáng như bóng đèn huỳnh quang.

“Trường Xà Xuất Động ~~!!”

Một động tác đâm thương chuẩn không cần chỉnh, cây ngân thương trên tay tựa như biến thành một con mãng xà toàn thân trắng phau, cắm thẳng về phía Triệu Tử Trung.

“Có chút thực lực.” Triệu Tử Trung cười lạnh: “Nhưng vẫn chưa đủ.”

Hai ngón tay trực tiếp giơ ra, kẹp thẳng vào đầu thương. Mãng Xà màu trắng lập tức tan biến, chỉ còn lại cây ngân thương lúc này đã bị hai ngón tay của Triệu Tử Trung kẹp tới nỗi không thể nhúc nhích gì được nữa.

Khuôn mặt Mã Quốc Cường đỏ phồng lên như tôm luộc vì gắng sức rút ngân thương của mình trở về, nhưng rốt cuộc cho dù dùng hết toàn bộ sức lực bú sữa của mình, cũng không rút về được.

Thực lực giữa thập đại cao thủ và những thành phần khác cách biệt tới mức độ đó sao?

Không ít người đang quan chiến không kiềm được trầm nghĩ.

Từ Lý Chí Minh, Ngô Kiến Tài cho tới Mã Quốc Cường, khi giao chiến với thập đại cao thủ, thậm chí không chạm được vào vạt áo của đối phương, bị trấn áp ngay từ đầu tới cuối, không ngóc đầu lên nổi.

Đáng sợ, quả thật đáng sợ. Hèn chi thập đại cao thủ trước giờ rất ít khi thay đổi, vì vẫn chưa thấy ai đủ đẳng cấp và thực lực để thay thế.

Triệu Tử Trung khẽ buông ngón tay mình ra, Mã Quốc Cường lập tức bị giật lùi về phía sau do này giờ đang dùng sức kéo thương về phía mình.

“Đề ta dạy ngươi cách sử dụng thương nhé.” Triệu Tử Trung từ phía sau lưng rút cây thương khảm đầy hoa văn kỳ lạ ra, là một món linh khí sơ cấp.

“Tuyệt học Huyền giới cao cấp, Thất Thảm Bàn Long Thương ~~~!!”

Cây thương trong tay vẩy múa vòng tròn ngay trước mặt, phía trước lập tức hình thành một luồng khí tựa như một dấu ấn hình tròn có khảm một con rồng hoàng kim, ngay sau đó chĩa thẳng phía dưới theo thế đâm.

Ngay tức khắc bảy con rồng vàng kim dài trên ba mét từ vòng tròn dấu ấn phóng thích ra, bắn thẳng về phía Mã Quốc Cường đang tập trung cao độ trong thế phòng thủ của mình.

Gào ~~~!! Gào ~~~!! Gào ~~~!!.....

“A ~~~!! Thương Sát Quỷ Thần ~~~!!” đối diện trước bảy con rồng hoàng kim đáng sợ đang lao tới, Mã Quốc Cường sử dụng tuyệt học đặc ý của mình, cơ thể xoay tròn một vòng, mũi thương quét thẳng về phía trước.

Một cây thương dạng khí khổng lồ tựa như mũi tên bắn thẳng về phía bảy con rồng kim hoàng, mang theo khí thế nhất tiễn đồ long vậy.

Uỳnh ~~~ uỳnh ~~~ uỳnh ~~~.....!

Thú thật, tuyệt học của Mã Quốc Cường không tệ, nhưng khi gặp phải Thất Thảm Bàn Long Thương đã được luyện tới cảnh giới tuyệt đỉnh của Triệu Tử Trung, cũng chỉ có nước quý mà thôi.

Cây thương chỉ đánh tan được ba con rồng lao lên dẫn đầu đã lập tức mất hết tác dụng, biến mất trong không khí. Bốn con rồng còn lại vẫn theo đà bắn thẳng về phía Mã Quốc Cường còn đang ngờ ngác khó tin những gì đã xảy ra ở trước mắt mình.

Rầm ~~~, rầm ~~~, rầm ~~~.....!

Cơ thể mỏng manh của Mã Quốc Cường trực tiếp hứng trọn bốn con rồng còn lại, trực tiếp bị đẩy bay ra xa, té ngã khỏi lôi đài. Nếu như không phải đang tỷ võ trong tông môn, Triệu Tử Trung đã kiềm nén lại uy lực chiêu đánh, e rằng Mã Quốc Cường đã bị bốn con rồng kia nuốt chửng chết không toàn thây rồi.

“Triệu Tử Trung thắng ~~~!!”

Lời tuyên bố của trọng tài vang lên, phía dưới vang lên tiếng trầm trồ thán phục, tất nhiên là không thể nào nhiệt tình như Dương Diễn lúc này rồi.

Mã Quốc Cường chỉ bị thương không quá nghiêm trọng, gắng sức dùng cây thương đỡ lấy cơ thể từ từ đứng dậy, chấp tay thi lễ với Triệu Tử Trung nói: “Xin, xin đa tạ Triệu... Triệu sư huynh đã... đã nương tay ạ...”

“Hãy cố gắng lên, chú sẽ còn tiến xa.”

Khác xa với khí thế cao ngạo tràn đầy tà khí khi giao chiến, bình thường Triệu Tử Trung cũng không quá khó gần gũi, lên tiếng an ủi đối phương một câu, sau đó quay đầu rời khỏi lôi đài.

“Xin đa tạ... tạ Triệu sư huynh...”

Mã Quốc Cường hít sâu một hơi vào người, chấp tay thi lễ lần cuối, sau đó quay người đi tới chỗ vắng vẻ bỏ gối ngồi xuống, nhét viên đan dược vào miệng để điều trị nội thương khi hứng trọn đòn đánh lúc này.

“trận đấu tiếp theo, mời Lăng Hàn Phong và Trần Khôn.”

“hay quá, cuối cùng thì có một trận chiến cân tài cân sức để xem rồi. Tuy Trần sư huynh chỉ xếp thứ 10 trong thập đại cao thủ, nhưng sức phòng thủ vô song, Lăng sư huynh tuy là một thiên tài ngàn năm hiếm gặp, nhưng thời điểm này vẫn chưa hoàn toàn trưởng thành, chưa chắc làm gì được Trần sư huynh cả.”

“Đúng thế, đúng thế, dù sao thì Trần sư huynh cũng là cao thủ gạo cội trong khu vực ngoại môn, thực lực đã được kiểm chứng. Còn Lăng sư huynh mới gia nhập tông môn chưa được bao lâu, thực lực đáng sợ cỡ nào đi nữa cũng chưa chắc có thể thắng được thập đại cao thủ đâu nhỉ?”

“Xi, đám tầm thương như các ngươi thì sao hiểu được tầm vĩ đại của một thiên tài như Lăng sư huynh chứ? Lăng sư huynh tất thắng.”

Phía khán đài đã bắt đầu bàn tán xôn xao, không ít người cho rằng trận đấu này kẻ tám lạng người nửa cân, khó phân định thắng bại. Tất nhiên cũng không ít fan nữ lập tức phản bác, cho rằng Lăng Hàn Phong tất thắng, khiến cái cự giữa đôi bên bắt đầu xảy ra. Thậm chí đã có người lao vào nhau ẩu đả để bảo vệ thần tượng của mình.

Chỉ thấy một người đàn ông chạc tuổi hai mươi ba, hai mươi bốn, cao to vạm vỡ, bắp thịt cuộn cuộn, nước da ngăm đen rậm rộ bước thẳng lên lôi đài.

Phía bên kia Lăng Hàn Phong vẫn mang theo vẻ mặt “Bố mày là thiên hạ đệ nhất”, lỗ mũi mọc trên trán tung người nhảy lên lôi đài, phong thái vô cùng

ung dung tự tại, tựa như đối thủ không đáng để lọt vào đôi mắt xanh của mình vậy.

Trận chiến của một trong thập đại cao thủ gạo cội và ngôi sao sáng nhất mới đây của Thánh Hỏa Tông bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Phì Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Chuyển bại thành thắng

“Hahaha, ai cũng nói rằng Lăng sư đệ là tương lai của tông môn, để sư huynh kiểm chứng kiểm chứng thực lực của sư đệ tới đâu rồi.”

Trần Khôn có vẻ là một người phóng khoáng, há há cười nói.

“xì, chỉ sợ nhà ngươi kiểm chứng xong, bị ám ảnh suốt đời, tối ngủ không yên thôi.”

Lăng Hàn Phong vẫn với phong thái cao ngạo chẳng xem ai ra gì, cười lạnh đáp.

Trong đôi mắt của Trần Khôn lóe qua tia sáng căm phẫn, nhưng nhanh chóng bị che giấu đi, xem ra tên này không phóng khoáng như vẻ bề ngoài của hắn chút nào.

“Được, vậy xin xuất chiêu.”

Phục ~~~~!!

Võ hồn cấp 6 Bồ Khúc Thi Xạ xuất hiện trên đỉnh đầu của Lăng Hàn Phong, khí thế một tiên thiên tầng thứ 8 phát tán ra, khiến không ít người phấn khích gào thét thán phục.

Tuy miệng đầy khinh bỉ, nhưng đối diện với một trong thập đại cao thủ, đặc biệt là mình vẫn chưa hoàn toàn trưởng thành, Lăng Hàn Phong trực tiếp tung hết toàn bộ thực lực của mình.

Võ hồn nhập thể, thân pháp của Lăng Hàn Phong nhanh tới mức độ mắt thường không thể nhìn thấy nổi, chỉ trong nháy mắt đã xuất hiện ngay phía sau lưng của Trần Khôn, hai ngón tay tựa như lưỡi của loài rắn độc, cắm thẳng vào cơ thể của đối phương.

“Võ Hồn hiện ~~~~!”

Trần Khôn cũng nhanh chóng kích hoạt võ hồn “Kim Cang Hoa Thạch” là một tảng đá to bằng một chiếc xe hơi nhỏ, trực tiếp nhập vào cơ thể, toàn thân của hắn tựa như vừa được xăm theo vô số hình vẽ kỳ dị trên người vậy.

Keng ~~~~!!

Ngón tay của Lăng Hàn Phong chạm vào cơ thể của Trần Khôn, lập tức có cảm giác như đang chọc vào một tảng đá cứng còn hơn cả thép. Không dám chân chửi, trước khi Trần Khôn kịp xoay người quét cú chưởng về phía mình, nhanh chóng tung người nhảy ra phía xa né tránh.

Sắc mặt của Lăng Hàn Phong lập tức trầm xuống, có thể nói tên khốn này là khắc tinh của mình, vì cho dù mình nhanh tới cỡ nào, chiêu đánh nguy hiểm tới cỡ nào, nếu như không thể phá vỡ phòng thủ của đối phương thì cũng thành công cốc, chỉ có thể bất phân thắng bại mà thôi.

Trần Khôn từ trong nhẫn càn khôn của mình rút ra một cây đại phù khổng lồ, kết hợp với thân hình cao to vạm vỡ của hắn, khiến cho đối thủ cũng phải cảm thấy ớn lạnh xương sống.

“Phủ Phá Đại Sơn ~~~~~~!!”

Một cây đại phù khổng lồ xuất hiện trên không trung, theo thế thái sơn áp đỉnh trực tiếp chẻ thẳng về nơi Lăng Hàn Phong đang đứng.

Rầm ~~~~~~!!

Với võ hồn Bồ Khúc Thi Xạ trong tay, muốn đánh trúng hắn tuyệt đối không dễ, nên Lăng Hàn Phong vô cùng dễ dàng né qua cú bổ đầy uy lực đó. Nhưng chiêu đánh quả thật đáng, nơi Lăng Hàn Phong vừa đứng lập tức xuất hiện vết nứt sâu gần cả mét. Nên biết rằng lõi đài này đã được gia cố thật kỹ, không phải ai cũng có thể để lại vết xước trên bề mặt của nó được.

“Nếu như dùng cơ thể nhỏ bé của húng trợn cú bổ đó, sẽ có kết cục như thế nào nhỉ?”

Không ít người nhìn thấy vết nứt đáng sợ đó đều không tự chủ nuốt miếng nước bọt vào cổ họng, trong đầu thầm nghĩ.

Lăng Hàn Phong tựa như bóng ma trong màn đêm, không ngừng vây quanh Trần Khôn di chuyển, tựa như con rắn độc đang rình mồi, chỉ cần đối phương lộ ra sơ hở, một chiêu tất sát.

Trần Khôn tỏ ra dày dặn kinh nghiệm, không nóng không vội, không ngừng tung ra những đòn phản công khi đối phương áp sát về phía mình, nhất thời cả hai không ai làm gì được ai cả.

“Khốn khiếp, tên khốn này phòng thủ cực kỳ kiên cố, không hề có chút sơ hở, mà cho dù có sơ hở, với sức phòng thủ đáng sợ của hắn, khó có thể một chiêu tất sát được.”

Trên trán của Lăng Hàn Phong đã bắt đầu chảy đầy mồ hôi, mặc dù lâu lâu có thể tìm thấy sơ hở để tấn công vào đối phương, nhưng hoàn toàn không đủ để phá vỡ phòng thủ của người ta, vậy thì còn làm ăn được gì nữa. Với lại này giờ di chuyển liên tục với tốc độ cực nhanh như thế này, thể lực đã xuất hiện dấu hiệu kiệt sức, không thể duy trì như thế này được nữa.

“Chắc chắn có điểm yếu, phải nhanh chóng tìm ra điểm yếu trên người hắn, nếu không thì người bại trận chắc chắn sẽ là mình.”

Lăng Hàn Phong vừa di chuyển vừa quan sát toàn thân trên dưới của Trần Khôn, nhìn thấy toàn thân đều khảm đầy hoa văn, không có vị trí nào dễ lộ ra ngoài cả, nếu như muốn nói có thì...

Chỉ duy nhất chỗ đó mà thôi!

Đôi mắt của Lăng Hàn Phong rực sáng khi cho rằng mình đã nắm được điểm yếu duy nhất trên cơ thể của đối phương, lập tức tăng tốc, chỉ trong nháy mắt đã xuất hiện ngay sau lưng của Trần Khôn, tung chưởng ấn thẳng vào lưng của đối phương.

“Vô dụng thôi ~~~!!” Trần Khôn nhanh chóng quay người vùng vẫy quét thẳng về phía đối phương.

Vù ~~~~!!

Lăng Hàn Phong cơ thể nửa ngã về phía sau, nương qua mũi đại phủ chỉ còn cách cơ thể mình vài phân xước qua, thậm chí cảm nhận thấy kim loại sắc lạnh từ mũi phủ phát ra, mồ hôi lạnh chảy đầy sau lưng.

Không có thời gian để chần chừ, vừa ngã nửa người về phía sau lập tức đưa tay chống thẳng xuống đất, tựa như một cái lò xo bung người trở dậy, hai ngón tay nhanh như chớp chọt thẳng vào đôi mắt của đối thủ.

Đúng thế, điểm yếu duy nhất trên người Trần Khôn chính là đôi mắt!

Keng ~~~~!!

Nụ cười đầy đắc ý của Lăng Hàn Phong nhanh chóng chuyển đổi thành vẻ ngơ ngác khó tin.

“Đồ ngốc, bộ tưởng ta không biết điểm yếu của bản thân ở đâu sao? Sao có thể để đối phương khai thác một cách dễ dàng được chứ?”

Chỉ thấy hai mí mắt của Trần Khôn nhanh chóng nhắm chặt lại trước khi ngón tay của Lăng Hàn Phong kịp chọt thẳng vào, trên môi lộ ra nụ cười chế giễu nói.

Đại phủ sau khi hoàn thành cú quét hụt, nhanh chóng đảo ngược trở lại, trực tiếp quét thẳng vào hông của Lăng Hàn Phong vẫn còn chưa định thần sau đòn tấn công thất bại của mình.

Păng ~~~~!!

Lăng Hàn Phong bị thân phủ quét bay ra xa, té ngã gần sát rìa lõi đài, máu từ trong miệng phun bắn ra, khuôn mặt trắng trẻo điển trai càng trở nên trắng bệch hơn bao giờ hết. Mặt mày nhăn nhó vì cơn đau khủng khiếp ở dưới eo lan tỏa khắp cơ thể.

‘Á ~~~, Lăng sư huynh bị đánh đòn rồi kìa, huynh không sao chứ ~~~!!’

“AAA, dám đánh Lăng sư huynh của ta, ta sẽ không đội trời chung với tên tứ chi phát triển, đầu óc đơn giản đó ~~~~!!”

Tiếng kêu thét đầy kinh ngạc do các fan nữ ở dưới lõi đài vang lên không dứt, nhìn thấy vẻ mặt đầy đau đớn của Lăng Hàn Phong, hận không thể lao lên lõi đài xé xác tên khốn to xác kia để trả thù cho thân tượng ngay tức khắc.

“haha, kinh nghiệm giao chiến của sư đệ còn non lắm đấy.”

Trần Khôn mang theo nụ cười chế giễu từng bước từng bước về phía Lăng Hàn Phong vẫn còn đang nằm hấp hối ngay sát rìa lõi đài, định một cước đá bay đối thủ ra ngoài, kết thúc trận đấu.

“Xuống đi ~~~!!”

Trần Khôn vùng chân đá thẳng về phía Lăng Hàn Phong, đột nhiên cảm nhận như đá hụt vào không khí.

Thì ra trong tình thế nguy cấp nhất, Lăng Hàn Phong đột nhiên lăn người trên mặt đất, né qua cú đá của Trần Khôn trong gang tấc. Chỉ thấy con rắn độc ngẩng đầu lên, trên môi lộ ra nụ cười lạnh lùng: “Ta chỉ chờ có thể thôi, tuyệt học thần thông, Độc Xà thôn thiên ~~~~!!”

Chỉ thấy võ hồn Bồ Thị Khúc Xà từ trong cơ thể của Lăng Hàn Phong phóng thích ra, với một tốc độ nhanh như chớp phóng thẳng về phía Trần Khôn vẫn còn đang cố giữ lại thăng bằng do cú đá hụt lúc nãy.

Phập ~~~~!!

Ở một vị trí gần như vậy, đừng nói là một tiên thân như Trần Khôn, ngay cả một kẻ mạnh chân nguyên cũng chưa chắc trở người né tránh được.

Võ hồn Bồ Thị Khúc Xà trực tiếp cán thẳng vào ngực của Trần Khôn.

“Á ~~~~~!!!”

Trần Khôn gào lên một tiếng đầy đau khổ, cơ thể lập tức như bị nhuộm đen như mực, ngã lăn lộn trên mặt đất vùng vẫy đập phá lung tung.

Đúng là sức phòng thủ của “Kim Cang Hoa Thạch” vô song, nhưng xét cho cùng chỉ là võ hồn cấp 4, đối diện với sức tấn công của một võ hồn cấp 6, lập tức bị phá vỡ, lực độc truyền thẳng vào cơ thể của Trần Khôn.

Không phải Lăng Hàn Phong không muốn sử dụng võ hồn ngay từ đầu. Chỉ là Trần Khôn phòng thủ kiên cố, nếu như dám tung ra võ hồn, không chừng bị đối phương đánh tan thì khổ. Nên lợi dụng lúc mình bị thương, đối phương mất cảnh giác, trực tiếp phóng thích võ hồn của mình ra, chuyển bại thành thắng.

Đúng là bề ngoài cơ thể của Trần Khôn cứng hơn cả thép, nhưng nội tạng bên trong vẫn như một người bình thường chứ nhỉ? Lực độc truyền vào, cho dù là phòng thủ vô song, cũng chỉ có nước quỳ mà thôi.

“Đúng là ta còn non kém trong kinh nghiệm giao chiến, nhưng hình như nhà ngươi cũng không khá hơn ta là bao, dám dương dương tự đắc mất cảnh giác trong lúc chiến đấu, kết quả trận đấu đã được phân định rồi đấy.”

Lăng Hàn Phong từ dưới đất bò dậy, dùng tay áo quét sạch vết máu ở mép miệng, lạnh lạnh cười nói.

“Và lại, ngươi khắc chế ta về thực lực và cách thức giao chiến, nhưng võ hồn của ta lại khắc tinh võ hồn của ngươi. Cơ thể bên ngoài của ngươi không phải cứng cáp lắm sao? Nhưng bên trong thì sao? Hahaha ~~~~!!”

Không mắc sai lầm, trực tiếp tung chưởng khí đẩy Trần Khôn vẫn còn đang gào thét lăn lộn trên mặt đất xuống lồi đài, trên môi lộ ra nụ cười của kẻ chiến thắng, đầu ngẩng cao đầy kiêu ngạo.

“Lăng Hàn Phong thắng ~~~~!”

“Hoan hô, Lăng sư huynh tài trí hơn người, chuyển bại thành thắng, thiên hạ vô địch ~~~~!!”

“Ôi ôi, nhìn nụ cười của Lăng sư huynh kìa, khuyến rũ quá đi, chắc mình chết vì nụ cười đó quá ~~~~!!”

“Đúng thế, đúng thế, ước gì nụ cười đó dành riêng cho mình, ngày đêm cũng được chiêm ngưỡng, cho dù giảm thọ 100 tuổi cũng cam tâm tình nguyện.”

“.... Lũ gái si tình ngu xuẩn ~~~~!!”

“Cái gì, ai, ai vừa dám nói xấu lão nương, có giỏi thì bước ra đây xem thử ~~~~!!”

Tiếng tranh cãi gào thét lại vang lên không dứt dưới lồi đài.

Bạn đang đọc truyện *Phì Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 75: Dương Kiệt VS Tạ Thế Hào

“Trận tiếp theo, Thiết Hạo Nam và Đặng Mỹ Lệ, mời thượng đài.”

Thiết Hạo Nam khí thế hùng hục bước lên lồi đài, ở chiều hướng ngược lại Đặng Mỹ Lệ mang theo vẻ mặt như đưa đám miễn cưỡng bước lên lồi đài.

Giao chiến với người xếp vị trí thứ 3 trong thập đại cao thủ, kết quả đã quá rõ ràng rồi. Chỉ biết trừ eo do bản thân xui xẻo thôi chứ biết làm sao giờ.

“Xin Thiết sư tỷ chi giáo!” Đã bước lên lồi đài thì không thể bỏ cuộc ngay từ đầu, ít nhất cũng phải xem thử thực lực của mình tới đâu khi so với thập đại

cao thủ chứ.

“hahaha, được, được, cùng là phụ nữ, sư tỷ tất nhiên là phải chiều cổ chiều cổ sư muội rồi.”

“Nam tử hán” Thiết Hạo Nam hào khí xung thiên, từ trong nhắt càn khôn rút ra cây Thôi Sơn Dao của mình, tạo ra tư thế sẵn sàng chiến đấu. Cho dù đối thủ là ai, cũng sẽ chiến đấu hết sức và giành cho đối phương cái tôn trọng nhất định, điều này khiến nhiều người phải thần phục.

Đặng Mỹ Lệ lại không muốn vậy, thà chị khinh thường giỡn cợt với tôi thì may ra còn có chút cơ hội cho tôi, chứ chị tung hết sức chiều cổ tôi thì còn gì cơ hội nữa chứ.

Rút vũ khí của mình là một thanh kiếm đeo ra, trực tiếp kích hoạt võ hồn cấp 3 Hắc Quả Phụ.

Một con nhện khổng lồ sáng bóng và màu đen có thể tích to bằng một con bò, với một màu đỏ đánh dấu trong hình dạng của chiếc đồng hồ cát ở phía bụng dưới, bụng rất tròn. Xuất hiện ngay trên đỉnh đầu của Đặng Mỹ Lệ rồi nhanh chóng nhập vào cơ thể của cô ta.

“Đó, đó là Hắc Quả Phụ ~~~!!” Phía dưới khán đài không ít đàn ông kêu thét lên vì kinh ngạc khi nhìn thấy võ hồn của Đặng Mỹ Lệ.

Tập tính sát hại bạn tình kinh dị của Hắc Quả Phụ chắc không ai không rõ, không ngờ một cô gái có vẻ mặt dễ thương xinh đẹp như vậy lại sở hữu võ hồn kinh dị như thế kia, quả thật là đáng tiếc quá đi.

Nãy giờ không ít anh chàng có ý định muốn tán gẫu Đặng Mỹ Lệ sau đại hội tỷ võ đã ớn lạnh xương sống, phải suy nghĩ lại có nên tiếp cận làm quen với cô ta nữa không.

Tất nhiên, võ hồn là võ hồn, chưa chắc bản thân cô ta có tính cách giống Hắc Quả Phụ, nhưng ít nhiều cũng khiến người đàn ông phải chùn bước.

Thanh kiếm đeo trong tay Đặng Mỹ Lệ lúc này đã nhuộm đen hoàn toàn, chứng tỏ vũ khí mang theo thuộc tính độc cực mạnh, chỉ cần dính phải chút ít, e rằng chỉ có lúc bỏ mạng mà thôi.

Thiết Hạo Nam khẽ dúm mày, thiện cảm lúc ban đầu đối với đối phương cũng giảm xuống ngay tức khắc. Đối với những người thích sử dụng độc trong giao chiến, rất khó lấy được thiện cảm với một người hào sảng phóng khoáng như Thiết Hạo Nam được.

“Chiến ~~~~!! Tuyệt học thần thông, Lưới trời Lồng Lộng!”

Hắc Quả Phụ lần nữa xuất hiện trên đỉnh đầu của Đặng Mỹ Lệ, chỉ thấy nó há to cái miệng gớm ghiếc của mình ra, phun ra vô số lưới nhện trắng xóa như tuyết về phía Thiết Hạo Nam.

Xung quanh Thiết Hạo Nam lập tức xuất hiện lưới nhện dày đặc bao phủ tứ phía như một chiếc chảo chụp thẳng xuống, nếu như bị lưới nhện này quấn vào người, tuyệt đối sẽ mất hết sức phản kháng, chỉ còn là con mồi thom để Hắc Quả Phụ tới làm thịt mà thôi.

“Khóa lại ~~~!!”

Đặng Mỹ Lệ mang theo vẻ mặt thận trọng tột độ, cắn răng gào lớn.

Chỉ thấy những chiếc lưới nhện lập tức tuân theo mệnh lệnh của cô ta, chụp thẳng về phía Thiết Hạo Nam vẫn đang đứng bất động ở phía dưới.

Không biết vì sao Thiết Hạo Nam tựa như bức tượng không nhúc nhích phản kháng gì cả, để cho lưới nhện dính chặt vào cơ thể, chỉ trong chớp lát cả cơ thể của cô ta đã hoàn toàn bị lưới nhện trắng xóa bọc kín hoàn toàn, tựa như một con nhộng nằm trong kết tủa vậy.

“Thành công rồi ~~~!!”

Nhìn thấy đối thủ đã bị quấn thành “xác ướp”, Đặng Mỹ Lệ lộ ra vẻ mặt đầy phấn khích. Không ngờ lại thành công mỹ mãn như vậy, xem ra thập đại cao thủ cũng không quá đáng sợ nhỉ.

Thời cơ ngàn năm có một, cơ hội chiến thắng trong tầm tay, Đặng Mỹ Lệ vung kiếm lao thẳng về phía Thiết Hạo Nam đang bị khóa lại trong lưới nhện, tung chiêu kết thúc trận chiến.

“Hồi quá, hồi quá, mấy cái thứ dơ bẩn này vừa hồi vừa nhót, khó chịu quá đi, giúp ta phá ~~~~!!”

Khi Đặng Mỹ Lệ lao tới còn cách Thiết Hạo Nam khoảng năm mét, đột nhiên phía trong lưới nhện vang lên tiếng la hét đầy chán ghét của Thiết Hạo Nam khiến cô ta không tự chủ dừng lại bước tiến của mình.

Chỉ thấy trên đỉnh đầu lưới diện xuất hiện một con giao long toàn thân đỏ như máu, dài gần ba trượng đang xoay vòng cuộn tròn cơ thể của mình.

Võ hồn cấp 5 “Huyết Giao” ~~~!!

Tương truyền Giao Long không chỉ có thể hô phong hoán vũ, còn sức lực vô song. Tuy chỉ bị liệt vào võ hồn cấp 5, nhưng tuyệt đối không thua kém bất kỳ võ hồn cấp 6, thậm chí có phần hơn.

Uỳnh ~~~~~!!

Huyết Giao vừa nhập vào cơ thể, Thiết Hạo Nam tựa như vừa cắn xong Doping, ‘Két tằm’ đang vây chặt cơ thể chỉ khẽ nhún vai một cái, lập tức bị phá nát tan tành.

Rít ~~~~~!!

Hắc Quả Phụ rít lên một tiếng đầy đau khổ, nhanh chóng chui về cơ thể của chủ nhân mình. Không dám tiếp tục ở bên ngoài đối diện với võ hồn Huyết Giao nữa.

Dưới ánh mắt ngờ ngạc khó tin của Đặng Mỹ Lệ, Thiết Hạo Nam trực tiếp dùng cán đao gỗ thẳng vào ngực cô ta, cú gõ đầy uy lực trực tiếp đẩy Đặng Mỹ Lệ rơi ra khỏi lôi đài, kết thúc trận chiến.

“Wa ~~~!! Thiết sư tỷ quả thật lợi hại, đỉnh phải lưới nhện của Hắc Quả Phụ mà chỉ khẽ dùng sức chút đã phá tan ra hết, quả không hổ danh là người đứng vị trí thứ 3 trong thập đại cao thủ.”

“Chứ sao, nếu như thay mình vào trường hợp của Thiết sư tỷ, e rằng đã bị Đặng sư muội đánh bại rồi.”

“Xem ra Thiết sư tỷ có đủ thực lực để khiêu chiến với Dương sư huynh chứ chẳng chơi đâu.”

“Đúng thế, đúng thế, hóng trận chiến giữa hai đại cao thủ.”

Dưới khán đài bắt đầu vang lên tiếng bàn tán thán phục. Đặng Mỹ Lệ mang theo vẻ mặt ủ rũ thất vọng bước tới nơi vắng vẻ ngồi xuống, lặng lẽ nuốt trôi thất bại của mình.

Thiết Hạo Nam từ trên lôi đài bước xuống, khẽ đưa mắt liếc nhìn Dương Diễm đang ngồi đơn độc ở phía xa, thấy đôi phương khẽ ngật đầu với mình một cái, tim đột nhiên đập thình thịch liên hồi, nhưng bề ngoài giả vờ khẽ bẽn lẽn, quay sang hướng khác để tránh bị phát hiện dị thường của mình.

“Trận tiếp theo, mời Tạ Thế Hào và Dương Kiệt thượng đài.”

Tạ Thế Hào với phong thái phiêu dao xuất trần tung người nhảy lên lôi đài, cây quạt giấy trên tay vẩy nhẹ trước ngực, trên môi luôn mang theo nụ cười tự cho là sát gái nhất. Lập tức nhận được tiếng reo hò cổ vũ của không ít fan nữ dưới khán đài.

Còn Dương Kiệt thì sao? Một thân hình thô tròn như quả bóng không lồ đầy mỡ thịt, khuôn mặt ngờ ngờ ngáo ngáo, tuy không thể nói là xấu trai, nhưng nếu so với Tạ Thế Hào quả thật là một trời một vực, tựa như tên ăn mày đứng bên cạnh hoàng đế vậy.

“Tạ sư huynh đường đường đứng hạng 6 trong thập đại cao thủ, cho dù con heo mập kia có biểu hiện không tệ trong những vòng đấu đầu, nhưng cũng chỉ là đom đóm so với ánh trăng mà thôi, Tạ sư huynh tất thắng ~~~!”

Một thiếu nữ si tình đôi mắt đã biến thành hình trái tim khi ngắm nhìn Tạ Thế Hào phấn khích nói.

“Đúng thế, đúng thế, xé xác con heo mập đó ra đi Tạ sư huynh, muội yêu huynh lắm lắm ~~~!!”

Một thiếu nữ khác hò hét.

“Chưa chắc, Dương sư huynh từ đầu giải tới giờ vẫn thư thả ung dung đánh bại đối thủ, tới giờ vẫn chưa ai biết rõ giới hạn của anh ta, chắc chắn sẽ không dễ bị đánh bại bởi Tạ Thế Hào.”

Một thiếu niên nóng mặt với việc Tạ Thế Hào có nhiều fan nữ như vậy, lập tức quay sang nói điều tốt đẹp cho Dương Kiệt.

“Cái gì, ngươi dám nghi ngờ Tạ sư huynh của ta ư? Ngươi muốn chết hả?”

“Tôi chỉ nói lên quan điểm của mình thôi. Muốn gì đây?”

“Lão nương xé xác ngươi ~~~~!!”

Lại thêm cãi vã vang lên phía dưới khán đài.

“Tạ sư huynh, Tạ sư huynh ~~~~!!!”

“Dương sư huynh, Dương sư huynh ~~~~~!!”

Tiếng hò hét cổ vũ chia làm hai phe vang lên, một phe dành cho Tạ Thế Hào đa số đều là fan nữ, còn Dương Kiệt lại được các đệ tử nam cổ vũ một cách nhiệt tình.

Không phải vì Dương Kiệt đã chinh phục được mọi người, chẳng qua là đám đệ tử nam ghen tức với Tạ Thế Hào nên mới quay sang ủng hộ Dương Kiệt một phen mà thôi. Sau trận đấu này còn lại một hai mạng tiếp tục ủng hộ đã là kỳ tích rồi đấy.

Tạ Thế Hào dùng ánh mắt thăm dò quan sát từ trên xuống dưới toàn thân của Dương Kiệt, phát hiện đối phương ngoại trừ có thể hình “siêu mẫu” ra, không có điểm gì đặc biệt cả. Nhưng không vì thế mà hấn mất cảnh giác, quan sát Dương Kiệt giao chiến từ đầu tới giờ, có thể khẳng định rằng con heo mập ở trước mặt tuyệt đối không dễ xoi như vẻ bề ngoài của hắn, những tên như thế mới thật sự là những kẻ nguy hiểm, điểm hình tiêu biểu chính là tên Dương Diễn kia.

Không biết có phải do trùng hợp hay không, cả hai đều có chung họ với nhau.

“Dương sư đệ, xin chỉ giáo ~!” Tạ Thế Hào chấp tay mỉm cười thi lễ nói.

“Chỉ giáo? Không dám, không dám. Đệ hiện giờ chỉ muốn xé nát cây quạt giấy trên tay sư huynh thôi chứ chỉ giáo thì không chút hứng thú gì cả.”

Dương Kiệt cười lạnh đáp.

Hắn không hề có chút thiện cảm với mấy tên đẹp trai hơn hắn chút nào cả. Đặc biệt là mấy tên khôn hay làm dáng, càng nhìn càng ngứa mắt.

“Bất lịch sự, Tạ sư huynh lịch thiệp chào hỏi hắn thế mà hắn vô lễ đáp lại bằng những lời khó nghe như thế, quả thật đáng ghét ~~~!!”

“Đúng thế, đúng thế, Tạ sư huynh chỉ là phép lịch sự thôi chứ hắn tưởng hắn là ai chắc, chỉ là con heo mập không hơn không kém, đúng là ếch ngồi đáy giếng, không biết trời cao đất rộng! Ta hận heo ~~~~!”

Đám fan nữ ở phía dưới không chịu nổi phần nộ gào thét chỉ trích Dương Kiệt.

“Đúng thế, đúng thế, xé nát cây quạt trên tay hắn để hắn khỏi làm dáng nữa đi Dương sư huynh, tụi đệ ủng hộ sư huynh hết mình.”

Ngược lại đám đệ tử nam phần khích hô hét ủng hộ Dương Kiệt hết mình.

“Bẻ gãy cây quạt trên tay bọn công tử? Để xem sư đệ đủ sức làm thế không nhé!”

Đôi mắt Tạ Thế Hào lóe qua tia sáng đầy sát khí, cười lạnh nói.

“Nhào dzô kiếm ăn nào ~~~” Huyền Thiết Chùy xuất hiện trong tay, Dương Kiệt ngoắc ngoắc ngón tay khiêu khích.

“Vô hồn hiện ~~~!” Xuất hiện trên đỉnh đầu của Tạ Thế Hào là một vô hồn cấp 4 “Liệt Hòa Thân Ưng”.

“Ờ này ~~~!” Vẫy cây quạt trong tay quét thẳng về phía Dương Kiệt, ngay lập tức xuất hiện lưới lửa khổng lồ tựa như một bức tường cao gần năm mét, bề ngang bao phủ cả lối đi, không ngừng áp sát thẳng về phía đối thủ.

Không có đường né tránh ~~~!!

“Giới Vương Quyền X3, Phi Lũ Bỏ Dưa Đại Pháp, phá phá phá ~~~!!” Dương Kiệt cũng không ý định né tránh, trực tiếp vung chùy quét vô số quả chùy khí khổng lồ đập vào bức tường lửa khổng lồ ở trước mặt.

Uỳnh ~~~, uỳnh ~~~, uỳnh ~~~!!

Bức tường lửa bị những quả chùy va đập vào, lập tức xuất hiện chỗ khuyết vừa đủ cơ thể của Dương Kiệt chui lọt qua. không chút do dự, trực tiếp lao người phóng thẳng về phía trước, áp sát vào Tạ Thiên Hào. Kèm theo một chiêu Phi Lũ Bạo Liệt Quyền đâm ra.

Tạ Thiên Hào trước đó đã phát hiện những tuyệt học của Dương Kiệt vô cùng kỳ dị, không dám trực tiếp chống đỡ, nhanh chóng tung người nhảy một bên, né qua cú đâm khí khổng lồ vừa bay xước qua bên hông của mình. Không cần lấy lại thăng bằng, trực tiếp gấp quạt giấy lại giống như đang cầm thanh kiếm trên tay, đâm thẳng về phía Dương Kiệt đã áp sát gần tới trước mặt.

Boong ~~~~!!

Dương Kiệt giương chùy đỡ ngay trước ngực, hứng trọn cây quạt của Tạ Thế Hào đâm tới, phát hiện thân chùy tựa như bị đun nóng một thời gian dài, nóng không chịu nổi, thậm chí suýt chút không tự chủ buông vũ khí trong tay ra vì nóng rát.

Dương Kiệt nhanh chóng giật lùi về phía sau tạo khoảng cách an toàn, thân chùy đã nguội bớt lại đôi chút. Khẽ đưa bàn tay vừa nóng cán chùy lên xem, phát hiện đã cháy khét đau đớn vô cùng.

“Không hay rồi, Dương sư huynh bị thất thế ~~~!!”

“Hay lắm Tạ sư huynh, tiến lên làm gỏi con heo mập đó đi ~~~~!!”

“Tạ sư huynh tất thắng ~~~ Tạ sư huynh tất thắng ~~~~!!”

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 76: Gậy ông đập lưng ông

Khán giả phía dưới hoàn toàn không biết được rằng, lúc này cánh tay cầm quạt của Tạ Thế Hào đã run rẩy liên hồi vì lực đánh bật khi chạm vào thân chùy lúc này.

“thực lực của con heo mập đáng sợ thế sao?” Trong đầu Tạ Thế Hào không kèm được lóe qua dòng suy nghĩ đó.

Đánh sập lá cà không xong, Dương Kiệt trực tiếp tung người nhào lộn trên không trung: “Phi Lũ Lôi Đình Phi Cước, ta đá, đá, đá ~~~!!”

Ba bàn chân sét khổng lồ được đá ra, bắn thẳng về phía Tạ Thế Hào ở phía dưới.

Mép mắt của Tạ Thế Hào khẽ co giật một cái. Hình ảnh khốn khổ của hai vị tiền bối vẫn còn ở đó, tuyệt đối không được để chiêu thức kỳ lạ đó đánh trúng vào người được, nếu không thì chỉ có nước cắn lưỡi tự vẫn mà thôi.

Chân khí truyền thẳng vào cây quạt trong tay, sau đó ném thẳng về hướng đối diện ba bàn chân sét đang bắn xuống. Cây quạt đột nhiên phóng to và bung ra, liên tục xoay tròn trong không trung. Tựa như hình thành một tấm khiên chắn ngay trên đỉnh đầu của Tạ Thế Hào vậy.

Uỳnh ~~~ uỳnh ~~~ uỳnh ~~~!!

“Cái gì ~~~!!” Dương Kiệt giật mình kêu thét lên vì ba bàn chân sét vừa chạm vào “Lá Chấn” lập tức bị đẩy bật trở lại, bắn ngược lại về phía mình vẫn còn đang treo lơ lửng trên không trung.

“Không ~~~~~!!!”

Rầm ~~~~~!! Rầm ~~~!! Rầm ~~~!!

Không cần phải nói, Dương Kiệt trực tiếp hứng trọn ba bàn chân sét do bản thân thi triển ra. Chỉ cảm thấy toàn thân tê tái không thể cử động, con đau khủng khiếp bao phủ khắp cơ thể, máu từ trong miệng phun bắn ra liên hồi. Quan trọng nhất là hình tượng của Dương Kiệt lúc này không thua kém gì hai vị tiền bối đã từng ném trái.

Đúng là lấy đá tự chọi vào chân mình.

Rầm ~~~!!

Cơ thể nặng 160kg của Dương Kiệt từ trên không trung rơi ngã xuống đất, ngay cả bề mặt lõi đài cũng xuất hiện vết nứt. Toàn thân đang rơi vào trạng thái tê liệt và giảm sức phòng thủ, không nhúc nhích được gì cả.

Một kẻ dày dạn kinh nghiệm như Tạ Thế Hào tất nhiên là không thể bỏ qua cơ hội kết liễu đối phương rồi. Nhanh chóng tung người chụp lại cây quạt vào tay, dùng quạt vẩy múa trước mặt vài cái, tựa như đang vẽ một dấu ấn gì đó.

Một dấu ấn dạng khí màu đỏ như lửa hình thành ngay trước mặt Tạ Thế Hào, cơ thể hắn xoay chuyển 360 độ, cây quạt điểm thẳng vào chính giữa dấu ấn dạng khí đó: “Tuyệt học huyền giới cao cấp, Phàm Thiên Ngục Hỏa Ấn ~~~~!!”

Một chảo lửa khổng lồ nóng mấy ngàn độ xuất hiện ngay trên không trung phía trên đỉnh đầu Dương Kiệt.

Chảo lửa từ từ chụp xuống ngay xung quanh nơi Dương Kiệt đang nằm, sau đó dần dần, dần dần thu nhỏ lại, chỉ trong nháy mắt đã gần như nuốt chửng mục tiêu của nó.

“Thắng rồi ~~~!!”

Tạ Thế Hào thầm thở phào nhẹ nhõm, trên môi lộ ra nụ cười chiến thắng.

Phía dưới khán đài cũng bắt đầu vang lên tiếng reo hò ăn mừng của đám fan nữ và tiếng thở dài của đám đệ tử nam.

“Xem kia, cái, cái con vật gì thế này ~~~??”

Một số người vẫn còn đang tập trung theo dõi diễn biến trên lõi đài đột nhiên la lớn, kéo những người đang ăn mừng quay trở về lại lõi đài.

Chỉ thấy một con rùa có rấn quần cổ, mai rùa khảm đầy hoa văn kỳ dị, thể tích to bằng bốn chiếc xe ngựa ở thế giới này gộp lại xuất hiện ngay phía trên chảo lửa đang không ngừng thu nhỏ lại.

“Đó, đó là võ hồn ~~~!! Chẳng lẽ là võ hồn của con heo mập kia? Hắn không phải là đệ tử tạp vụ đi lên sao? Sao có võ hồn được chứ?”

“Xì, ai nói đệ tử tạp vụ đi lên không có võ hồn. Bộ không thấy Chu Nhất Thông cũng là đệ tử tạp vụ nhưng có cơ may nghịch thiên ăn phải thần quả kích hoạt võ hồn sao? Chắc Dương sư huynh cũng gặp được cơ may nghịch thiên như Chu Nhất Thông chứ gì.”

“Đúng, đúng, suýt chút nữa thì quên vụ này.” Không ít người đồng loạt quay sang nhìn về phía Chu Nhất Thông, chỉ thấy tên không đang mang theo vẻ mặt hào hứng khi theo dõi trận đấu đang diễn ra trên võ đài. Hoàn toàn không thèm quan tâm tới ánh mắt và lời nói của những người xung quanh.

“Tuy không biết đó là võ hồn gì, nhưng chỉ là võ hồn cấp 4, không tệ cũng không quá nổi bật.”

Tò trưởng lão vừa vuốt râu vừa cười nói. Vương trưởng lão đáp lại bằng tiếng hừ mạnh, không phản bác gì cả. Vì muốn phản bác cũng không biết dùng lời gì để mà phản bác ấy mà.

Thiết trưởng lão, Triệu trưởng lão và Lý trưởng lão đều lộ ra vẻ mặt phấn khích, không ngờ thăng nhóc đó may mắn kích hoạt được võ hồn, còn là một võ hồn cấp 4 nữa chứ. Phải đánh giá lại giá trị của hắn mới được.

“Võ hồn của hắn đã được thăng cấp?” Trong đôi mắt của Tư Mã Phong Vân lóe qua tia sáng đầy bất ngờ và có chút ghen tỵ. Theo thông tin từ Tôn Hạo Quân thu thập được, nửa năm trước võ hồn của Dương Kiệt chỉ là võ hồn cấp 2, giờ hiện ra lại là võ hồn cấp 4. Nên có thể khẳng định rằng võ hồn của anh ta đã được thăng cấp.

Đúng là theo quy luật trong đại lục Huyền Thiên này, võ hồn một khi đã kích hoạt cấp bậc, thì sau này mãi mãi nằm chết ở cấp bậc đó, không thể thăng cấp được nữa.

Nhưng trên đời này không thứ gì là tuyệt đối cả. Thiên Đạo đóng cánh cửa bên này của bạn lại, sẽ lại mở ra một cánh cửa khác cho bạn con đường sống. Và cánh cửa được mở ra chính là một loại thần quả kỳ bí “Nghịch Thiên Luyện Hồn Quả”. Một loại thần quả khi phục dụng vào sẽ có thể thay đổi cấp bậc của võ hồn của người phục dụng.

Chỉ là sự thay đổi này gồm hai chiều tăng và giảm. Nếu may mắn thăng cấp, cùng lắm chỉ có thể thăng thêm ba cấp. Nghĩa là một võ hồn tầng thứ 1 sẽ thăng thành võ hồn tầng thứ 4. Còn nếu như xui xẻo, một võ hồn tầng thứ 9 trực tiếp bị giáng xuống thành võ hồn tầng thứ 1. Có thể nói là một bước lên mây, và cũng có thể mà một bước rơi xuống 18 tầng địa ngục.

Và theo thống kê của những người từng phục dụng Nghịch Thiên Luyện Thần Quả, một trăm người thì có chín mươi tám người trực tiếp bị giảm cấp, chỉ có hai người duy nhất may mắn thăng cấp thành công.

Và suốt cả cuộc đời, một người chỉ có thể phục dụng Luyện Thần Quả ba lần. nếu như lần đầu tiên phục dụng bị giảm cấp, thì lần phục dụng tiếp theo tỷ lệ thất bại cũng sẽ tăng lên, có thể nói là 99.99% bị giáng cấp tiếp. Còn người phục dụng thành công lần đầu, tỷ lệ thành công cũng sẽ tăng lên theo. Nhưng cũng không ai dám chắc chắn là lần phục dụng lần thứ 2 cũng sẽ thành công như lần thứ nhất.

Tương truyền có một người đã từng thành công phục dụng Nghịch Thiên Luyện Hồn Quả thăng cấp từ võ hồn cấp 2 lên tới võ hồn cấp 5. Có thể nói là một bước lên thiên đàng, trở thành thiên tài trong thiên tài trong mắt nhiều người. Nhưng tên đó lòng tham không đáy, muốn tiếp tục thăng cấp thêm võ hồn của mình nữa. Lại lần phục dụng hy vọng có thể thăng cấp thành võ hồn cấp 7, cấp 8. Ai ngờ lần thứ hai thất bại, bị giáng xuống còn võ hồn cấp 3.

Tất nhiên là không cam tâm rồi, sử dụng tiếp lần cuối cùng trong cuộc đời của mình. Và kết quả như mọi người cũng đã đoán ra, võ hồn giáng cấp xuống thành võ hồn cấp 1. Thậm chí còn thậm tệ hơn lúc chưa phục dụng.

Lên thiên đàng chưa kịp áp phê được bao lâu, lại bị kéo lại xuống 18 tầng địa ngục.

Tên đó chịu không nổi cú sốc đáng sợ như thế này, đâm đầu vào tường tự vẫn tại chỗ.

Có thể nói, Nghịch Thiên Luyện Thần Quả là thần dược dành cho những người võ hồn cấp thấp, vì cho dù có giảm, cũng không thể giảm về võ hồn cấp 0 chứ nhỉ? nhưng là độc dược cực độc đối với những người có võ hồn cấp cao.

Lúc này Tư Mã Phong Vân cũng chỉ khẽ ghen tỵ với Dương Kiệt đôi chút chứ không ghen tức hay nóng mắt. Vì cơ may nghịch thiên này có đưa ngay trước miệng hắn, hắn cũng không đủ dũng khí để nuốt lấy.

Bố mày không muốn thành phế vật 〜〜!!

“Vì sao? Vì sao con heo mập đó lại có thể thăng cấp võ hồn chứ?” Tư Mã Thiên đứng dưới khán đài nhìn thấy võ hồn cấp 4 của Dương Kiệt, ghen tức phần nộ gào thét với Tôn Hạo Quân.

Tôn Hạo Quân sực nhớ lại những lời mà Tư Mã Phong Vân từng nói với mình, nhanh chóng ghé sát tai Tư Mã Thiên giải thích.

“Thì ra là thế 〜〜!! Con heo mập sao có thể may mắn như thế này chứ? Nghịch Thiên Luyện Hồn Quả, nếu như cho mình thì”

Mặc dù hiểu rõ hậu quả nghiêm trọng sau khi phục dụng Luyện Hồn Quả, nhưng Tư Mã Thiên vẫn không khỏi ghen tức.

Tôn Hạo Quân trực tiếp trợn mắt trắng với tên Thiên thiếu gia này, trong lòng thầm nghĩ: “Cho dù cơ may nghịch thiên này ở trước mặt chú, chú có dám nhận lấy không?”

Với một người như Tư Mã Thiên, câu trả lời chắc chắn là không rồi.

Phải biết rằng võ hồn cấp 3 “Huyền Băng Chi Hùng” của Tư Mã Thiên thuộc dạng mạnh nhất trong giai đoạn cấp 3, thậm chí không thua kém một số võ hồn cấp 4 là bao. Nói mạnh không mạnh, nói yếu không yếu, bộ không thấy trong top 20 cao thủ hiện giờ, đại đa số là võ hồn cấp 3 sao? Với tính cách cao ngạo mà chết nhất như hắn, dám liều mới là lạ á.

Quay trở lại lời đài.

Võ hồn Huyền Vũ nhanh chóng biến mất, chắc chắn là đã nhập vào cơ thể của Dương Kiệt rồi. Và chảo lửa đã co rút lại tới mức cực đỉnh rồi bắt đầu nổ tung ra, hình thành một vụ nổ kinh thiên động địa.

Uỳnh ~~~~~!!

Vụ nổ lớn lập tức hình thành một vết lõm sâu, khói bụi tung bay tứ phía, không thể nhìn rõ tình hình của Dương Kiệt đang nằm trong đó như thế nào.

“Kết, kết quả thế nào rồi?” “Chắc kết thúc rồi chứ gì nữa, vụ nổ đáng sợ như thế, cho dù chân nguyên cũng chưa chắc đỡ nổi, huống chi là một tiên thiên chứ?”

Mọi người vừa bàn tán vừa dán chặt đôi mắt vào hiện trường vụ nổ, chỉ mong khói bụi mau chóng tản ra, để biết được kết quả cuối cùng.

“khắc khắc, mẹ kiếp, suýt chút nữa thì chết ngạt ~~~”

Giọng nói của Dương Kiệt từ phía sau khói bụi vang lên, chứng tỏ anh ta vẫn còn lành lặn, chỉ trong chốc lát đã hiện nguyên hình bóng thô thô của mình.

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 77: Tên khốn trời đánh, mày định chơi tao hả?

Chỉ là lúc này hình tượng của Dương Kiệt trông thế thảm vô cùng, tóc tai dựng ngược, toàn thân cháy đen như than, chỗ còn trong trắng chắc chỉ còn tròng mắt và hàm răng mà thôi, miệng còn đang phì phà khói đen, trông vô cùng khôi hài.

“Không bị thương??” Đôi lông mày của Tạ Thế Hào nhíu chặt lại, có chút khó tin khi Dương Kiệt hoàn toàn lành lặn sau vụ nổ đáng sợ lúc này.

Võ hồn Huyền Vũ có kỹ năng Huyền Vũ hộ thể, chỉ cần không lớn hơn anh ta 4 cấp, mọi đòn tấn công của đối phương đều bị vô hiệu hóa, không đem lại được chút thương tích gì cho Dương Kiệt cả.

“haha, coi con heo mập đó kìa, thành con heo nướng rồi kìa, khôi hài quá đi ~~~!”

“Đúng là nhân quả tuần hoàn, báo ứng, tuyệt đối là báo ứng, giờ chắc hẳn hiểu nỗi khổ của hai người trước kia phải gánh chịu rồi chứ nhỉ?”

Phẫn nộ, nhục nhã, khóc không thành tiếng. Đó là những gì Dương Kiệt đang phải gánh chịu lúc này.

Sau này nếu như chưa xác nhận đối phương có hay không kỹ năng phản dam, tuyệt đối không bao giờ sử dụng cái chiêu Phi Lũ Lôi Đình Phi Cước chết dịch này.

“AAAAA ~~~~!!” Dương Kiệt như con hổ bị thương, phẫn nộ lao thẳng về phía Tạ Thế Hào sắp lá cà. Võ hồn đã kích hoạt, hoàn toàn không cần phải phòng thủ gì nữa, chỉ cần cầm đầu tấn công kết liễu đối thủ mà thôi.

Uỳnh ~~~ uỳnh ~~~ uỳnh ~~~!!!

Dương Kiệt biến thành cỗ máy chiến đấu chỉ biết tiến chứ không biết lùi, không ngừng va chạm với đối thủ. Mặc kệ những đòn đánh của đối phương đánh vào người, chỉ đủ để ngã ngựa mà thôi. còn một chùy của Dương Kiệt đập vào Tạ Thế Hào, tuyệt đối có thể lấy đi nửa cái mạng của hắn.

Tình thế thay đổi một trăm tám mươi độ, Dương Kiệt chỉ biết công, Tạ Thế Hào chỉ biết thủ và né tránh. Tiếng gào thét đầy kinh hãi vang lên dưới khán đài, tất cả đều không tin vào mắt mình nữa. Đường đường xếp vị trí thứ 6 trong thập đại cao thủ, bị một tên đệ tử tạp vụ quen vừa gia nhập tông môn chưa đầy một năm rượt đánh như con chó, quả thật là không thể chấp nhận được.

“Võ hồn của nó giống như ‘Kim Cang Hoa Thạch’ của Trần Khôn, sức phòng thủ vô song!”

Năm vị trưởng lão ngồi trên khán đài không kềm được lên tiếng bình phẩm.

“Xem ra thằng nhóc Tạ Thế Hào gặp rắc rối rồi đấy.”

Vương trưởng lão cười lạnh nói.

Đúng thế, Tạ Thế Hào gặp rắc rối thật đấy, ngoài ra còn là rắc rối nghiêm trọng nữa là đằng khác.

Lúc này hắn đã toàn thân ướt đầm mồ hôi, không ngừng nhảy qua nhảy lại né tránh những cú quét chùy đầy uy lực của đối phương, trông giống như một con khi đang diễn trò nhảy nhót trong rạp xiếc vậy.

Lâu lâu lợi dụng sơ hở phản công một đòn, phát hiện đánh vào người đối phương tựa như đang vuốt ve ngãi ngựa cho đối phương vậy, dưới ánh mắt và nụ cười chế giễu của đối phương ăn phải một đòn phản công, xương cốt trong người suýt chút gãy vụn ra hết, nội tạng đảo lộn, còn đối phương vẫn đứng vững như không có gì xảy ra. tức tối nổi huyết chút phun máu ngất xỉu tại chỗ.

“Phải tìm cách, không thể tiếp tục như thế này được nữa.”

Đầu óc của Tạ Thế Hào nhanh chóng vận chuyển, hy vọng tìm ra cách phá vỡ thế thượng phong của đối phương. Nhưng rốt cuộc suy nghĩ hết nửa ngày trời, thử đủ mọi phương pháp, cũng không làm gì được đối thủ. lúc này hơi thở trở nên nặng nề dồn dập hơn bao giờ hết vì phải di chuyển liên tục để né tránh những đòn tấn công của đối phương, thân thể và linh hồn đều mệt mỏi vô cùng, trong đầu thậm chí không tự chủ xuất hiện ý định chịu thua bỏ cuộc cho rồi.

Nhưng suy nghĩ đó nhanh chóng được rũ bỏ đi, đường đường thập đại cao thủ, sao có thể chịu thua một tên đệ tử tạp vụ quen được chứ!

“Hay là thử cách này xem.” Trong đầu Tạ Thế Hào đột nhiên lóe qua một sáng kiến, trên môi không tự chủ nở ra một nụ cười tự tin. Lọt vào ánh mắt của khán giả phía dưới khán đài tưởng rằng hắn đã tìm ra cách dứt điểm Dương Kiệt, không kềm được phấn khích gào thét cổ vũ nhiệt tình hơn nữa.

Đúng là Tạ Thế Hào đã nảy sinh một sáng kiến trên cả tuyệt vời, thậm chí có thể thành công cũng không chừng.

Chỉ thấy cả hai trong lúc sắp lá cả vào với nhau, Tạ Thế Hào lén lén nói nhỏ bên tai Dương Kiệt: “Dương sư đệ, đừng đánh dạt như vậy, sư huynh có vụ giao dịch muốn bàn bạc với sư đệ đây. Chắc sư đệ sẽ cảm thấy hứng thú cho mà xem.”

“Giao dịch, giao dịch gì?” Mặc dù hận không thể xé xác tên khốn đã khiến mình bị mất mặt, nhưng cũng tỏ ra hứng thú khi nghe đối phương muốn nói gì. Tất nhiên, những đòn tấn công như vũ bão vẫn thi triển liên miên không dứt.

“là, là thế này. Nếu như... nếu như sư đệ nhường phần thắng cho sư huynh, sư huynh sẽ trả công xứng đáng cho sư đệ.” Tạ Thế Hào đã có chút hụt hơi trước những đòn tấn công của đối phương, nhưng vẫn cố gắng chịu đựng và nói nhỏ.

“Nhường phần thắng? Trả công xứng đáng ~!!” Nghe xong lời nói của Tạ Thế Hào, đôi mắt của Dương Kiệt lập tức rực sáng.

Cái gì mà nhục nhã, mất mặt lập tức đẹp sang một bên, ít nhất là không có gì quan trọng bằng tiền bạc tương xứng có thể nhận được.

Một trong hai mươi suất tham dự thí luyện liên tông môn đã nằm trong tầm tay, lúc này tiếp tục cố gắng giao chiến chẳng qua là vì phần thưởng và tiền cá cược để có tiền trả nợ cho hệ thống chết dịch mà thôi. Chữ thứ hạng gì đó đối với Dương Kiệt chỉ như một cái rắm không hơn không kém, chẳng có ích lợi gì cả. Nếu như chịu thua mà đổi lại được tiền công xứng đáng, cũng không phải là không thể bàn bạc đó chứ.

“Giao dịch không phải là vấn đề, chỉ là giá cả thị trường sư huynh nắm rõ chứ nhỉ?” Những đòn tấn công của Dương Kiệt có xu hướng chậm lại, trông mất quay tròn, hí hí cười nói nhỏ bên tai Tạ Thế Hào.

Tạ Thế Hào thầm thở phào nhẹ nhõm khi đối phương đã chịu cắn câu. Sợ chỉ sợ hắn nhắm vào thứ hạng cao trong đại hội, lúc đó chỉ có nước đầu hàng mà thôi. Giờ chịu bàn chuyện giao dịch là tốt rồi.

“Yên tâm, sư huynh sẽ không để sư đệ phải chịu thiệt đâu.” Tạ Thế Hào tự tin cười nói.

Mẹ kiếp! Chỉ chờ câu đó của mày. Cả năm trên thớt, không chém mày sắc máu quả thật có lỗi với bản thân quá đi.

Tuyệt học huyền giới cao cấp, hai triệu linh thạch và sáu chục ngàn điểm tích lũy cho tốp mười, tính sơ sơ cũng phải trên năm triệu linh thạch, cộng thêm tiền cá cược nếu lọt vào tốp 10 là bảy triệu cộng thêm một triệu tiền cược, tổng cộng là mười ba triệu linh thạch. Nếu như mình chém hắn ba chục triệu linh thạch chắc không quá đáng lắm nhỉ?

Dương Kiệt càng nghĩ càng phấn khích, nếu như không phải đang ở trên lôi đài, thậm chí lúc này đã nước miếng nước dãi chảy đầm đìa rồi.

“Dưới con số này miễn bàn ~!!” Dương Kiệt lén lén giơ ba ngón tay lên làm hiệu cho Tạ Thế Hào nhìn thấy, ý nói là dưới ba chục chai đừng có làm phiền tới anh.

“Ba triệu linh thạch?” Nhưng hình như Tạ Thế Hào không hiểu hết ý của Dương Kiệt, tưởng rằng chỉ nghĩ về giá trị giải thưởng tốp 10, hoàn toàn không biết anh ta có đặt cược vào bản thân, nếu như lọt vào tốp 10 sẽ lãnh được bảy triệu linh thạch.

Tuy hơi cao chút, nhưng nếu như lọt vào tốp 10 lãnh thưởng xong bán hết phần thưởng, cũng phải trên số đó, dùng để bù vào thiệt hại chi trả cho con heo mập này cũng không thành vấn đề.

Tạ Thế Hào cũng từng suy nghĩ vì sao Dương Kiệt chỉ lấy có ba triệu linh thạch chứ không phải toàn bộ giá trị phần thưởng, vì lầm tưởng rằng anh ta đã

nhận luôn phần thưởng tốp 20 rồi, nhận thêm tiền công phần thưởng tốp 10, không phải là đang nhận cả hai đầu sao? Vậy lấy ít chút để lương tâm bản thân không bị cắn dứt chữ gì. Cũng được, là một tên thành thật trung hậu đấy.

Nếu như để Dương Kiệt biết được những gì hắn đang suy nghĩ, chắc chắn sẽ lao tới túm lấy cổ áo của hắn và tặng cho hai bạt tai vào mặt quất lớn: “Mày bị điên à? Thành thật trung hậu, mày từ đó không bao giờ xuất hiện trong từ điển của tao cả. Ít nhất là thời điểm này không bao giờ.”

Thế là một sự hiểu lầm này sinh ra.

Tạ Thế Hào tuy hơi đứt ruột đứt gan chút, nhưng vì danh dự của mình, chỉ còn cách cắn răng chấp nhận mà thôi. Cùng lắm tháng này ít ghé qua bên Thiên Hương Lâu chút vậy.

Nghĩ tới việc không thể ghé thăm “Nữ Hoa” đáng yêu của mình một thời gian dài, Tạ Thế Hào mang theo vẻ mặt đau xót cắn răng nói nhỏ: “Được ~~~!!”

“Hi hi, cảm ơn quý khách, hợp tác vui vẻ.” Nhìn thấy vẻ mặt khó chịu của đối phương, Dương Kiệt lầm tưởng rằng đối phương đang tiếc cho số linh thạch khổng lồ trên ba chục chai cần chi trả cho mình. Vì đường đường một công tử nhà giàu, số tiền chi ra không trên chục chai, không thể nào có vẻ mặt như thế này được. Vui mừng phấn khích cười nói.

Lại thêm một sự hiểu lầm giữa đôi bên.

“Vậy sư đệ giả vờ hứng trọn một cú chưởng của ta rồi giả vờ té ngã ra khỏi lối đi đi.”

Giải quyết Dương Kiệt xong, Tạ Thế Hào yên lòng đôi chút, tuy cái giá phải trả không rẻ, nhưng thuộc diện có thể chấp nhận được.

“Khoan đã, yêu cầu quý khách thanh toán tiền trước đã.”

“Cái gì? Phải trả tiền trước sao?”

“chứ sao? Lỡ như đệ giả vờ thua rồi sư huynh xù nợ thì sao? Ai có thể làm chứng cho đệ chứ? Để cho yên tâm, thanh toán trước tính sau. Sư huynh không định tay không bắt cướp chứ nhỉ?”

Dương Kiệt phóng ánh mắt khinh bỉ về phía Tạ Thế Hào, dùng lại lời nói của tên chủ độ trước kia sai lại với Tạ Thế Hào.

Suy qua nghĩ lại, cảm thấy đối phương đôi có lý, cũng may là gần nay lo tập trung cho đại hội tỷ võ, ít ghé thăm Thiên Hương Lâu, nên trên người còn chút vốn tích lũy, đủ để chi trả ngay cho đối phương ngay tại chỗ. Nếu không thì hôm nay e rằng phải ê mặt mất tiêu rồi.

“Giả vờ chịu cú chưởng của ta, ta sẽ lên lên nhét chiếc nhẫn cần khôn chứa đủ số lượng linh thạch cho sư đệ.”

Tạ Thế Hào lại lần nữa áp sát tới gần Dương Kiệt, lên lên nói nhỏ.

“Được ~~~!!” Đòn tấn công của đối phương chỉ đủ ngã ngựa cho mình, nên cũng chẳng sợ hắn giở trò gì với mình.

“Ờ này, Thôi Sơn Chương ~~~~!!”

Bàn tay Tạ Thế Hào phủ đầy chân khí đáng sợ, trực tiếp ấn thẳng vào ngực của Dương Kiệt. Nếu như quan sát kỹ, sẽ phát hiện giữa ngón tay của hắn có kẹp thêm một chiếc nhẫn cần khôn.

Pàng ~~~~~!!

“á ~~~~~!!” Tiếng gào thét đầy đau khổ như con heo bị giết thịt vang lên ngay sau khi xác định một chiếc nhẫn cần khôn đã lọt vào ngực áo của mình, cơ thể của Dương Kiệt tựa như bị chiếc xe tải hạng nặng tông vào, bị tông bay ngay sát rìa lối đi, máu từ trong miệng phun bắn ra.

“Diễn sâu quá rồi đấy!” Năm vị trưởng lão ngồi trên khán đài mép miệng khẽ co giật vài cái. Trong đầu không kèm được cùng xuất hiện dòng suy nghĩ đó.

Khán giả bị che mắt, chẳng lẽ tới cảnh giới của các vị trưởng lão lại không phát hiện ra cuộc giao dịch đầy bản thủ đang diễn ra trên lối đi sao?

Chỉ là hai bên không phạm luật, một không dùng độc, hai không cắn thuốc, ba không dùng ám khí, cũng không gây thiệt mạng tới ai cả. Còn mua bán như thế nào là chuyện của hai người, mày tình tao nguyện, nên cho dù biết cũng chỉ nhắm mắt làm ngơ mà thôi.

“Hoan hô, chắc con heo mập đã tới mức giới hạn, Tạ sư huynh xoay chuyển tình thế, con heo mập đã bị đánh gần bay ra khỏi lối đi, Tạ sư huynh thắng chắc rồi, Tạ sư huynh vô địch.”

Đám thiếu nữ fan cuồng nhìn thấy thần tượng chuyển bại thành thắng, lập tức reo hò ăn mừng phấn khích.

“Sao có cảm giác lạ lạ sao á...” Một số người tỏ vẻ nghi ngờ. Sao tình thế có thể xoay chuyển nhanh như thế này được, không ít người thậm chí phản ứng không kịp.

Dương Kiệt sắc mặt tái mét, khuôn mặt nhăn nhó vì “đau đớn”, tay phải lên lên thò vào ngực áo nắm chặt nhần càn khôn. Trong lòng cười tới nỗi không ngậm miệng lại được.

Mang theo vẻ mặt bất cam tuyệt vọng, cắn răng nói: “đối thủ quá mạnh, mình không phải đối thủ, tôi chịu

Chữ “Thua” vừa định thốt ra, khi phát hiện số lượng linh thạch trong nhần càn khôn mà mình đang dùng thần thức kiểm tra, lập tức cứng họng. Thay vào đó là vẻ mặt phẫn nộ, khó tin, tựa như một cô gái trong trắng vừa bị tên sỏ khanh cướp đi cái ngân vàng của mình vậy.

Mẹ kiếp ~~~! Tên khốn trời đánh, mày định chơi tao hả?

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 78: My Time Is Now!

“Thí sinh Dương Kiệt, cậu vừa nói chịu cái gì? Lão phu nghe không rõ.”

Trọng tài đứng dưới lời đài lên tiếng xác định.

“Đệ tử nói là “tôi chịu không nổi nữa rồi, phải bùng nổ đây” ~~~~!”

Dương Kiệt với tư thế như siêu xây da biến hình, phẫn nộ gào lớn.

Má nó, cũng may là mình thận trọng chưa nhảy xuống lời đài ngay tức khắc, nếu không thì lúc này khóc cũng không biết đi khóc với ai nữa. Tên khốn trời đánh lừa đảo, mày phải trả giá cho hành động bỉ ổi của mày ~~~~!!

“Cái gì? Ngươi” Tạ Thế Hào nãy giờ vẫn mang theo nụ cười chiến thắng nhìn thấy Dương Kiệt không buông lời chịu thua mà vùng dậy gào thét, giật mình hoảng hốt.

‘Dám lừa gạt một người hiền hậu trung thật, có trái tim mong manh dễ vỡ như ta, ta sẽ bẻ mi ra làm đôi ~~~~!!”

Đôi mắt của Dương Kiệt tràn đầy gân máu, phẫn nộ quát lớn.

“Cái gì? Lúc nãy ngươi đã đồng.” Tạ Thế Hào nhanh chóng ngắt lời, không dám tiếp tục lời trách mắng của mình nữa. Càng nói càng bại lộ, nếu như để vụ mua bán bản thủ này lọt ra ngoài, không chừng bề mặt trước thiên hạ cho mà xem.

“Đồng cái đầu mi á ~~~, đờ này ~~~~!!”

“Giới Vương Quyền X 3, Phi Lũ Bồ Dưa Đại Pháp, ta bỏ, bỏ, bỏ, bỏ ~~~~!!”

Gần cả chục quả chùy khí khổng lồ dày đặc chỉ chít bắn thẳng tới trước mặt, Tạ Thế Hào sờn cả tóc gáy.

“Mi mới là đồ lừa đảo ~~~~!! Ta liều mạng với mi!” Tạ Thế Hào gào thét một cách phẫn nộ. Rõ ràng là đã thỏa thuận giá cả xong, và đã chi trả đầy đủ, thế mà cuối cùng hần lại lật kèo.

Đồ hám tiền, đồ lừa đảo, ba triệu linh thạch giờ muốn đòi lại cũng không biết đòi như thế nào. Đã hy sinh không đi ghé thăm “Nhu Hoa” một thời gian dài, thế mà cuối cùng đòi lại được gì chứ? Tuyệt đối không thể tha thứ cho những tên lừa đảo trời đánh như thế kia được.

“Cái gì, con heo mập đó nói Tạ sư huynh lừa gạt hần? Tạ sư huynh thì phản bác lại là bị con heo mập kia lừa gạt, rốt cuộc là lừa gạt cái gì? Trái tim mong manh dễ vỡ.... chẳng lẽ là á ~~~~!!”

Không ít thiếu nữ kêu thét lên khi trong đầu bắt đầu tưởng tượng ra một cảnh tượng gớm giếc dơ bẩn. ...

“Thì ra thế, thì ra thế. Hèn chi vừa mới thượng đài Dương sư huynh đã tỏ vẻ thù địch Tạ sư huynh, thì ra là.”

“Khi sợi dây gắn kết sau cùng bị đứt bỏ, thì sẽ bước sang giai đoạn chuyển ái thành hận ~~~~!!”

Xoảng ~~~!! Xoảng ~~~~!!

Đám đệ tử nam đã như nghe thấy hàng trăm âm thanh trái tim rơi vỡ của đám thiếu nữ hâm mộ Tạ Thế Hào. Phẫn khích gào thét hô hào nhiệt tình hơn nữa.

“Thì, thì ra hần. ...hần là người như vậy, hèn chi thời khắc quan trọng nhất, hần lại. ... lại xiu xuống. Giờ là rõ cả rồi.”

Tư Mã Phong Vân, Tư Mã Thiên và Tôn Hạo Quân lộ ra vẻ mặt “ thì ra là thế”, hí hí cười nói.

“Đồ biến thái, đồ hám tiền, đồ chết nhát, đồ dơ bẩn ~~~!! Không ngờ hần lại có sở thích kỳ lạ như thế này. Hèn chi một đại mỹ nữ như mình đứng ngay trước mặt mà hần không thèm đếm xỉa tới ~~~!!” Diệp Tuyền đang trà trộn trong đám đông nhìn thấy diễn biến trên lôi đài và nghe thấy những lời bàn tán của người xung quanh, hàm răng ngọc ngà cắn môi tới nổi suýt chảy cả máu. Trong lòng vừa phẫn nộ vừa thất vọng, có chút không biết phải làm sao.

Thì ra cô ta đã tới quan chiến, chỉ là không muốn gây chú ý của Lăng Hàn Phong và Dương Kiệt, nên chỉ lén lén trà trộn trong đám đông theo dõi từ này giờ mà thôi.

Cũng may là Dương Kiệt và Tạ Thế Hào đang dồn hết sự tập trung về đối thủ, không nghe thấy những lời bàn tán ở phía dưới, nếu không thì chắc chắn sẽ phun máu ngất xỉu tại chỗ.

Má ơi ~~~!! Tưởng tượng xa xôi quá rồi đây ~~~!!

Không dám chân chửi, cây quạt trong tay phóng thẳng ra phía trước, hình thành lá chắn phản đòn như lúc này.

Uỳnh, uỳnh, uỳnh, uỳnh ~~~~~!!

Những quả cầu khí chạm vào cây quạt lập tức bị đẩy bật trở lại. Nhưng chưa bay được bao xa đã bị những quả chùy khí khác do Dương Kiệt quét ra bắn tới phá nát, những cây chùy còn lại lại tiếp tục tuần hoàn bắn thẳng về phía cây quạt.

Một cuộc so tài về chân khí! Ai là người hết chân khí trước sẽ bị đối phương kết liễu.

Phản kích, gào thét bùng nổ diễn ra ngay dưới khán đài. Khán giả không kiềm được run bắn người lên vì kích động khi theo dõi trận giao chiến có thể nói là hấp dẫn nhất từ đầu tới giờ.

Gây ông đập lưng ông, giao chiến quyết liệt, cho tới bán độ, lừa gạt “tình cảm”, bảo vệ quan điểm chính nghĩa của mình. Tất cả đều đổ dồn hết vào trận đấu này, hoàn toàn xứng đáng là trận đấu hấp dẫn nhất của đại hội tỷ võ năm nay.

uỳnh ~~~, uỳnh ~~~, uỳnh ~~~.....

Thế giằng co cứ thế tiếp diễn trên lôi đài.

Lúc này Tạ Thế Hào tựa như đang bước vào trong phòng xông hơi, toàn thân ướt đầm mồ hôi, đôi mắt tràn đầy gân máu cắn răng chống đỡ những cú chùy khí đáng sợ đang không ngừng bắn tới. Trong lòng không kiềm được suy nghĩ: “Con heo mập lừa đảo đó thân thể làm bằng sắt chắc, hần không biết mệt hay cạn kiệt chân khí sao?”

Dương Kiệt tất nhiên là không bao giờ cạn kiệt chân khí rồi, ít ra trước khi Tạ Thế Hạo cạn anh ta vẫn tỉnh bơ như không có gì xảy ra. Đó là nhờ vào nội công tâm pháp Tam Chuyển Thần Dương Công, khiến anh ta có chân khí gấp 3 lần người bình thường, mấy hết tao còn chưa hết nữa là.

“Đỡ?? Để xem chân khí của mày còn chống chọi được bao lâu! Ta bỏ, ta bỏ, ta bỏ bỏ bỏ ~~~~~!!”

Chùy khí che thiên, đừng nói là Tạ Thế Hào, ngay cả thập đại cao thủ đang quan chiến ở phía xa cũng không tự chủ nuốt miếng nước bọt vào cổ họng. Nếu như thay mình vào vị trí của Tạ Thế Hào, sẽ có kết cuộc như thế nào nhỉ?

Chắc chắn sẽ bị chùy khí chi chít đó đánh không chết cũng thành tàn phế. Vì họ không có skill phản dam như Tạ Thế hào.

“Thằng nhóc đó tu luyện Tam Chuyển Thần Dương Công??!!” Đôi mắt của Tô trưởng lão rực sáng. Càng lúc càng coi trọng Dương Kiệt hơn nữa. Nghe nói thằng nhóc này vừa mới gia nhập tông môn chưa đầy một năm, cộng thêm tu luyện Tam Chuyển Thần Dương Công mà tốc độ tu luyện nhanh như thế này, quả thật đáng sợ.

Không loại trừ khả năng hần có được cơ may nghịch thiên, nhưng cho dù thế nào đi nữa, lúc này hần đã đạt tới tiên thiên tầng thứ 9 là hoàn toàn không thể phủ nhận chối cãi.

Không chỉ Tô trưởng lão, ngay cả Vương trưởng lão cũng nảy sinh ý định chèo kéo Dương Kiệt. Tất nhiên là ông ta không biết rõ quan hệ giữa Dương Kiệt và Lăng Hàn Phong, nếu như biết rõ, chắc chắn sẽ bỏ rơi Dương Kiệt và chọn Lăng Hàn Phong cho mà xem. Một người võ hồn cấp 4, một người võ hồn cấp 6, cho dù thắng khờ cũng biết chọn ai rồi.

Triệu trưởng lão sắc mặt càng lúc càng khó coi, đặc biệt là nhìn thấy ánh mắt rực sáng của Tô trưởng lão và Vương trưởng lão khi nhìn vào Dương Kiệt.

Chết tiệt ~~~! Biết thế mình ra tay sớm rồi!

Mặc kệ tâm trạng phản kích, phức tạp của các vị trưởng lão trên khán đài. Cuộc giằng co vẫn tiếp diễn ở phía dưới lôi đài, và đã rơi vào giai đoạn gần kết thúc rồi đây.

Crack ~~~~~!!

Chân khí của Tạ Thế Hào đã cạn kiệt hoàn toàn, cây quạt linh khí sơ cấp không có chân khí bổ sung, đã không thể duy trì lá chắn phản đòn, trực tiếp bị chùy khí đánh gãy làm nhiều mảnh.

“Không xong rồi ~~~~!!” Nhìn thấy vũ khí của mình bị phá vỡ, Tạ Thế Hào gào lên một tiếng đầy bất cam. Cơ thể trực tiếp hứng chùy năm, sáu quả chùy khí vào người, máu kèm nội tạng từ trong miệng phun bắn ra. Cảnh tượng trước mặt quay cuồng, rơi vào trạng thái choáng váng.

“haha, chết mày chưa, dính chiêu rồi phải không? My Time Is Now, kết liễu thằng khốn lừa đảo là mày thôi.”

Dương Kiệt nhanh chóng bước vào giai điệu “tứ chiêu kết liễu” của mình.

Một chiêu Phi Lũ Bạo Liệt Quyền đâm thẳng vào ngực khiến Tạ Thế Hào đẩy lùi và rơi ngã xuống đất bất động. Một chiêu Phi Lũ Xung Thiên Pháo dùng cơ thể nặng trên 800kg từ trên cao thả xuống đè nát xương cốt của đối phương.

Kết thúc chiêu Phi Lũ Xung Thiên Pháo, Dương Kiệt không lập tức tung Cuồng Phong Chưởng vào Tạ Thế Kiệt đã chỉ còn nửa cái mạng nằm hấp hối trên mặt đất mà năm ngón tay bung ra giờ thẳng lên trời, trên môi mang theo nụ cười chiến thắng.

Chờ đợi tiếng reo hò phấn khích của khán giả vang lên xong (do hắn tự tưởng tượng ra), khẽ cúi người ghé sát đầu của Tạ Thế Hào, bàn tay vừa giờ lên trời lúc này giờ này vẫy nhẹ qua lại giữa trước mặt mình và đối phương, miệng nói: “You Can’t See Me ~~~~!!”

Hai vai khẽ nhún vài cái, tay phải phui phui vào vai trái giống hệt như John Cena, ngay sau đó là một cú Cuồng Phong Chưởng ấn thẳng vào người Tạ Thế Hào, lúc này chỉ khẽ rên lên đau đớn vì đã hoàn toàn kiệt sức, muốn gào thét cũng không gào thét nổi nữa.

Chưa ngừng lại ở đó, Dương Kiệt trực tiếp cúi người xuống kéo Tạ Thế Hào công thẳng lên sau gáy của mình. Nếu như có bình luận viên của WWE ở đây, chắc chắn sẽ phấn khích gào thét: “FU ~~, FU ~~~~!!”

Dương Kiệt gào lớn một tiếng, tay trái dùng sức, tựa như đang quăng bao cát, quăng Tạ Thế Hào lên không trung theo hướng bay ra khỏi lối đi.

Không chút chần chừ do dự, cơ thể xoay chuyển 360 độ trên không trung, một cú Phi Lũ Lôi Đình Phi Cước đá ra, bàn chân sét khổng lồ bắn thẳng về phía Tạ Thế Hào đang không ngừng rơi xuống trên không trung.

“Kết... kết thúc rồi, cuộc đời của ta, hình tượng của ta, tất cả đều bị hủy hoại bởi con heo mập lừa đảo vô liêm sỉ đó ~~~~!!” Nhìn thấy bàn chân sét càng lúc càng áp sát tới gần, trong đầu Tạ Thế Hào lóe qua dòng suy nghĩ đó, mép mắt xuất hiện giọt nước mắt tuyệt vọng.

Uỳnh ~~~~!!

Hứng trọn bàn chân sét vào người, Tạ Thế Hào vô cùng vinh dự trở thành người thứ tư phải ném trái cảm giác si nhục khốn khổ như ba vị tiền bối trước kia, hình tượng đổ vỡ trong mắt thiên hạ.

“Cuối cùng thì cũng bắt kịp năm chiêu kết liễu của John Cena rồi nh?” trên môi Dương Kiệt lộ ra nụ cười hài lòng lắm lắm nói nhỏ.

“xì, cho đáng đời, để xem từ nay còn dám đi lừa gạt kẻ khác nữa không. Ba triệu kia xem như là phí bồi thường tổn thất tinh thần lẫn thể xác mà ta phải hứng chịu lúc này.”

Quay sang trọng tài nói: “Trưởng lão, công bố kết quả đi chứ ~~~~!!”

Trọng tài từ trong con hoang mạng bùng tỉnh lại, nhanh chóng lớn tiếng tuyên bố: “Dương Kiệt thắng.”

Ngay sau khi trọng tài tuyên bố kết quả, Dương Kiệt phấn khích chạy tới sát bên lối đi, tạo ra vô số động tác khoe cơ bắp như các đấu sĩ đô vật ở thế giới anh ta. Tiếc rằng hình tượng của anh ta lúc này vô cùng thảm hại, quần áo rách nát, tóc tai dựng ngược, toàn thân cháy đen như than. Thậm chí còn lớn tiếng gào hét: “Lady and Gentlemen, We are welcome the New ~ World ~ Heavyweight ~ Champion ~ Kiệt Dương ~~~~~!! Haha, haha, hahaha ~~~~!!”

.....

.....

Cả quảng trường yên lặng tới mức đáng sợ. Vì chẳng ai hiểu tên khốn đó đang gào thét thứ gì cả. Trong đầu không kèm được suy nghĩ: “Tên khốn đó sau khi bị lừa gạt tình cảm xong giờ báo thù được rồi vui quá hóa rồ chẳng???”

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Dương Kiệt vs Dương Diễn

Sau khi gào thét nửa ngày trời, phát hiện khán giả phía dưới khán đài chỉ đáp lại bằng những ánh mắt như nhìn thẳng khờ nhìn về phía mình. Ai ngại tới nổi suýt chút muốn kiếm cái lỗ nào chui xuống cho bớt xấu hổ.

Mẹ kiếp ~!! Người của thế giới này không té bào hài hước hay sao á ~!!

Nhanh chân bước xuống lôi đài khi kế hoạch xây dựng hình tượng sụp đổ. Vội vã chạy tới bên cạnh trọng tài nói: “Thưa trưởng lão, có thể cho đệ tử quay trở về trang viên của mình tắm rửa thay lại bộ đồ sạch sẽ trên người không? Chứ với hình tượng như thế này còn thượng đài chắc sẽ gây mất hình tượng của tông môn mất.”

Vị trưởng lão phụ trách có chút khó xử, trước giờ chưa từng có trường hợp thí sinh rời khỏi lôi đài giữa chừng. Nhưng Dương Kiệt cũng nói đúng, ăn mặc như thế này thượng đài, quả thật là mất hình tượng quá đi.

Khẽ quay đầu nhìn về phía Lý trưởng lão đang ngồi trên khán đài, phát hiện ông ta khẽ ngật đầu một cái. Lập tức thở phào nhẹ nhõm, quay sang Dương Kiệt nghiêm giọng nói: “Cho cậu nửa canh giờ để chỉnh tề lại quần áo bản thân, cậu còn phải đấu trận đấu tiếp mười, không được vắng mặt. Nếu quá giờ vẫn chưa có mặt, sẽ trực tiếp xử thua cậu đây.”

“Đa tạ, xin đa tạ trưởng lão.” Khẽ cúi người chấp tay thi lễ với trọng tài cái, lại quay về phía Lý trưởng lão làm động tác đó thêm lần. Ba chân bốn cẳng bỏ chạy khỏi quảng trường dưới tiếng cười đùa trêu ghẹo của những khán giả ở gần đó, chạy về trang viên của mình để tắm rửa cho thơm tho sạch sẽ trước khi thượng đài lần nữa.

Cười, cười cái đầu các ngươi á ~!!

Dương Kiệt càng nghĩ càng phẫn nộ, càng hận tên Tạ Thế Hào hơn nữa, biết thế lúc này nặng tay hơn chút, trực tiếp phé hấn luôn cho bỏ ghét.

Tên khốn hoàn toàn không nghĩ rằng, cái chiêu thức chết tiệt này, là do hắn tự sáng tạo và thi triển ra, giờ phản tác dụng lại đi đổ hết mọi lỗi lầm cho người khác.

Nửa canh giờ trôi qua, Dương Kiệt đã mang theo hình tượng “Phong lưu xuất trần” như mọi khi quay trở về quảng trường.

Lúc này các trận đấu tranh giành tốp mười cũng vừa kết thúc chưa được bao lâu. Danh sách tốp mười cũng đã được xác định, bao gồm Dương Kiệt, Tư Mã Phong Vân, Lăng Hàn Phong, Tống Thiên Hành, Chu Nhất Thông, Dương Diễn, Triệu Tử Trung, Thiết Hạo Nam và cặp chị em song sinh.

Ngoại trừ Dương Kiệt, Lăng Hàn Phong và Tống Thiên Hành ra, không ai có thể đụng chạm vào vị trí của thập đại cao thủ. Tất cả đều phải đại bại. Chỉ duy nhất Tạ Thế Hào, Trần Khôn và “ma trơi” Doanh Quý xui xẻo gặp phải ba tên quái thai, ngất ngùi rời khỏi tốp mười.

“Tránh đường, tránh đường nào.” Gạt dòng người đang đứng chen đầy lối vào lối đài sang một bên để đi, phát hiện vô số ánh mắt kỳ dị, thương hại và cười trên đau khổ người khác phóng thẳng về phía mình. Dương Kiệt khẽ dúm mày khó chịu.

Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra thế này? Sau những trận đấu trước kia, cho dù họ không tỏ vẻ phẫn khích hoan nghênh, cũng không tới nổi dùng những ánh mắt như thế này phóng về phía mình chứ?

Bước lên tới trước lôi đài, phát hiện một bóng người lạnh lùng như băng đã đứng sẵn trên lôi đài như đang chờ đợi ai đó.

Là tên Dương Diễn! ủa, còn đối thủ của hắn đâu? Chẳng lẽ là....

“Thí sinh Dương Kiệt, đã xử lý chuyện cá nhân xong rồi phải không? Đến đúng lúc lắm, bắt đầu thượng đài đi, đối thủ của cậu đã chờ sẵn từ này giờ rồi đấy.”

Trọng tài vô cùng dễ dàng phát hiện thân hình “siêu mẫu” của Dương Kiệt, nhanh chóng lên tiếng hỏi thúc.

Quả nhiên! Đối thủ mình chính là tên “mặt đá” đó. Hèn chi biểu hiện của khán giả lại kỳ lạ như thế này.

Lúc này Tư Mã Phong Vân, Tư Mã Thiên và cả Huyết Lang Bang mang theo vẻ mặt cười mà không giống cười thích thú ngắm nhìn Dương Kiệt, để coi anh ta hoảng hốt sợ hãi khi nghe thấy đối thủ của mình là Dương Diễn.

Lăng Hàn Phong trực tiếp há há cười lớn, rõ ràng là cười trên đau khổ của người khác kia mà.

Người duy nhất đang lo lắng cho Dương Kiệt lúc này chắc chỉ có mỗi mình Diệp Tuyên đang trà trộn trong đám đông mà thôi.

Đối với những ánh mắt khinh thường thương hại của kẻ khác, Dương Kiệt chỉ cười lạnh.

Thằng nào sợ tên “mặt đá” này chứ bỏ mày sợ hắn mới lạ.

Không chút chần chừ, từng bước từng bước bước thẳng lên lôi đài.

Ầm~~~~~!!

Một áp lực vô hình đáng sợ ập thẳng lên người, khiến Dương Kiệt không tự chủ phải dừng bước, đôi lông mày khẽ dúm chặt lại vì khó chịu.

Kiểm thế!

Đối thủ còn chưa thương đài, Dương Diễn đã dần mặt trước tính sau. Kiểm Thế trong cơ thể phát tán ra, trực tiếp giáng thẳng vào người Dương Kiệt.

Đối diện thứ áp lực vô hình đáng sợ đó, Dương Kiệt chỉ cười lạnh, hừ mạnh một tiếng, Kiểm Thế do Dương Diễn nhắm thẳng vào mình trực tiếp phá tan ra, tiếp tục ung dung tự tại đi thẳng lên đài.

Me kiếp! Bỏ mảy đường đường một đại cao thủ vượt qua thử thách thí luyện “Đường Ngay Trước Mặt”, đạo tâm và ý chí cứng còn hơn cả thép, cái thứ khí thế cui bắp đó thì đừng có sai ở trước mặt anh mày nữa, chỉ khiến bản thân mất mặt mà thôi.

“Không có tác dụng?” Ánh mắt không chút tình cảm của Dương Diễn khẽ lóe qua tia sáng bất ngờ, nhưng nhanh chóng được hấn che giấu đi. Chỉ là tham dò thôi, phá thì phá, chả có gì đặc biệt cả. Nhưng đối thủ này khá thú vị đấy.

Nhìn thấy dáng vẻ thông thả tự tại của Dương Kiệt, không ít người kêu thót lên vì bất ngờ. Ngay cả các vị trưởng lão cũng phóng ánh mắt tò mò hứng thú về phía anh ta, càng lúc càng coi trọng anh ta hơn nữa.

Thằng nhóc này không đơn giản.

Lúc này Dương Kiệt đã đứng trên đài đối diện với Dương Diễn, dưới tiếng reo hò cổ vũ dành riêng cho Dương Diễn, Huyền Thiết Chùy xuất hiện trên tay, mang vẻ mặt không hài lòng vì lép vế lượng khán giả so với đối phương (mặc dù chả ma nào thêm cổ vũ cho hấn cả), cười lạnh nói: “Được nhiều người ủng hộ quá nhỉ? Không biết lát tao đập mày thành đầu heo, không biết phản ứng của khán giả sẽ như thế nào đấy?”

“Đúng là đồ bất lịch sử, mở miệng ra là phun phân! Lẽ ra này giờ còn thay đổi chút nhìn nhận về hấn, giờ lão nương hấn không thể lao lên đài xé nát cái mỡ đùi của hấn ra cho bỏ ghét ~~~!!”

Một fan nữ nghe thấy lời khiêu khích của Dương Kiệt dành cho Dương Diễn, lập tức bùng nổ, lên tiếng gào thét chửi rủa thậm tệ, thậm chí có xu hướng lao lên đài liều mạng với kẻ thù của thần tượng.

“Đúng thế, đúng thế, cùng đi, lên xé xác con heo mập đó ngay ~~~!!” không ít fan nữ lập tức theo chân phong trào, lao thẳng về phía trước. Thậm chí không ít đệ tử nam cũng là fan cuồng của Dương Diễn, cũng đã hòa theo đám đông đòi lên “thảo phạt” con ác ma đáng ghét kia.

Không một ai đứng về phía Dương Kiệt cả! Đã bắt đầu xảy ra tình trạng lộn xộn ngay dưới khán đài.

Mẹ kiếp! không cẩn thận chạm vào ổ kiến lửa rồi.

Dương Kiệt nhìn thấy khán giả phần nộ quá khích, có chút chột dạ, nếu như không phải nhìn thấy trọng tài đã ra tay trấn áp fan cuồng, e rằng đã bỏ chạy từ lâu rồi.

Mỗi người nhỏ một miếng nước bọt cũng đủ để dìm chết mình rồi đấy!

Quan trọng nhất là, không thể ra tay với các đệ tử nữ mới chết chứ!

Thất sách, quả thật là thất sách ~~~!! Không ngờ cho dù ở thế giới của mình hay thế giới này, cũng không thể xem thường sức mạnh hiệu ứng thần tượng được.

“Bắt đầu đi!” Nhìn thấy tình hình phía dưới đã được khống chế, giọng nói lạnh lùng của Dương Diễn lại vang lên.

“Được!” Không dám động vào ổ kiến lửa thêm lần nữa, Dương Kiệt không dám tiếp tục buông lời khó nghe, Huyền Thiết Chùy vẫy múa trong tay, chuẩn bị một chiêu Phi Lũ Bỏ Dưa Đại Pháp để thăm dò thực lực đối phương.

“Hãy kích hoạt võ hồn đi! Nếu không thì trận chiến sẽ kết thúc sớm đấy!” Lẽ ra với một người lạnh lùng như Dương Diễn, không bao giờ buông ra những lời khuyên bảo đó. Nhưng dù sao đối phương cũng là một cao thủ có thể dễ dàng phá vỡ Kiểm Thế của mình, tuy có sở thích “Kỳ dị” đáng khinh bỉ, nhưng cũng là một đối thủ đáng để tôn trọng, vô cùng khó tin khi lên tiếng nhắc nhở.

“Kích hoạt võ hồn?? Người còn chưa kích hoạt thì ta cũng chưa cần.” Dương Kiệt cười lạnh đáp.

“Võ hồn của ta một khi kích hoạt, đồng nghĩa sẽ một mất một còn, trong đại hội tỷ võ không cần thiết phải làm thế.”

Dương Diễn mang theo lòng tốt giải thích.

Nhưng lọt vào đôi tai của Dương Kiệt lập tức biến chất thành lời chế giễu khinh thường. Cười lạnh quát: “Người không kích hoạt võ hồn thì ta cũng không cần, như thế là quá đủ để đánh bại người rồi.”

Đối thủ chỉ hơn mình một cấp, nếu như đối phương không kích hoạt võ hồn, còn mình thì kích hoạt thì còn đấm đá gì nữa, cho dù đứng yên cho hấn đánh tới tét công gô cũng không có kết quả. Và lại, Dương Kiệt lúc này mang theo tâm trạng thoải mái khi giao chiến, vì mục tiêu top 10 đã hoàn thành, bảy triệu linh thạch đã trong tầm tay, thắng thua không còn quá quan trọng nữa.

Thừa cơ hội này để xem xem thực lực của mình so với người đứng thứ nhì trong thập đại cao thủ cách biệt tới mức độ nào.

“Giới Vương Quyền X3, Phi Lũ Bỏ Dưa Đại Pháp ~~~, bỏ, bỏ, bỏ ~~~!!”

“Ấu trĩ!” Dương Diễn khẽ dúm mày khi đối phương vẫn ngoan cố, hảo cảm đối với Dương Kiệt lập tức giảm thấp xuống. Đối diện ba cây chùy khí khổng lồ bắn tới, thậm chí không cần rút kiếm khỏi bao (Mặc dù từ đầu tới cuối chưa ai nhìn thấy hắn rút kiếm khỏi bao lần nào cả), giờ ngón tay lên chìa thẳng vào ba cây chùy khí đang bay tới.

Rầm ~! Rầm ~~~! Rầm ~~~!!

Ba cây chùy khí lập tức bị nổ tung bành xác trong không khí, tựa như chưa từng xuất hiện qua vậy.

Khán giả phía dưới còn chưa kịp reo hò ăn mừng, chỉ thấy Dương Kiệt đã tung người nhào lộn lên không trung, chân phải đá thẳng xuống: “Giới Vương Quyền X 4! Phi Lũ Lôi Đình Phi Cước ~~~!!”

Ba chiêu lúc này chỉ là đánh lạc hướng mà thôi, cú chốt chính là cú đá này nè. Mày không phải chảnh lắm sao? Để xem dính phải hiệu ứng cháy đen như than coi còn chảnh được nữa không.

“Á, Dương sư huynh, coi chừng ~~~!!”

“Mau né tránh đi, đừng để dính chiêu thức bí ỏi đó ~~~!!”

Tiếng fan nữ ở dưới khán đài vang lên không dứt, vô cùng lo lắng cho thân tượng của mình bị dính phải chiêu bí ỏi đề tiện đó.

Nếu như lúc này tông môn có bảng xếp hạng mười chiêu đánh hiểm độc bí ỏi nhất, thì Phi Lũ Lôi Đình Phi Cước chắc chắn sẽ lọt vào top 3. Chiêu đánh này không chỉ hành hạ thân xác, còn hành hạ cả linh hồn của đối thủ nữa kia.

Bộ không thấy đường đường một trong thập đại cao thủ như Tạ Thế Hào trước khi ngắt đi đã phải rơi ra dòng nước mắt tuyệt vọng sao?

“Thứ khí thể đó” Phát hiện uy lực bàn chân sét mạnh hơn trước đó rất nhiều (tất nhiên, Giới Vương Quyền đã kích hoạt X 4 rồi mà), Dương Diễn cũng không dám coi thường. Mặc dù ngày thường không quá xem trọng hình tượng của bản thân, nhưng không ai muốn biến thành trò cười của thiên hạ cả.

Tay nắm chặt cán kiếm, đôi mắt lạnh lùng lóe qua tia sáng sắc lạnh, động tác rút kiếm khỏi bao nhanh chớp, chém thẳng về phía bàn chân sét đang bay xuống: “Hàn Băng Kiếm Pháp, Cực Độ Băng Hàn ~~~!!”

Lưỡi kiếm quét một đường kiếm khí hình cầu vòng màu xanh lam bất mắt, bắn thẳng về phía chiêu đánh của đối phương.

Không thể tin nổi khi bàn chân sét dạng khí đó trực tiếp bị đóng băng trong không trung, chưa được một giây lập tức bị vỡ tung tan tành, những vũng nước giá lạnh rơi vãi hết bề mặt lối đi. Chưa hết, Dương Kiệt đang tung người trên không trung lập tức cảm nhận luồng khí lạnh thấu xương đang áp sát tới gần.

“Không hay rồi ~~~!!” Đôi mắt của Dương Kiệt giương to ra hết cỡ, kinh hãi gào lớn.

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 80: Khóc liệt

“Ta bỏ, bỏ, bỏ ~~~~~!!!” Huyền Thiết Chùy vẩy múa trên đỉnh đầu một vòng, sau đó bỏ liên tục về luồng kiếm khí màu xanh lam đang bắn tới với tốc độ cực nhanh.

Uỳnh ~~, Uỳnh ~~~, Uỳnh ~~~~.!

Luồng kiếm khí đáng sợ cuối cùng cũng bị đánh tan, nhưng Huyền Thiết Chùy và cánh tay của Dương Kiệt đã bị đóng băng trong tích tắc. Luồng khí lạnh băng chạy khắp cơ thể đau thấu xương cốt. Không dám chần chừ, lập tức thi triển Tam Chuyển Thần Dương Công khử sạch hàn khí trong người ra, mới có thể hành động bình thường trở lại.

“Không tệ!” Đôi mắt Dương Diễn lóe qua tia sáng phấn khích, lâu lâu mới gặp một đối thủ có thực lực như thế này. Trái tim giá lạnh bỗng trở nên phấn khích hơn bao giờ hết.

Hai tay nắm chặt cán kiếm chìa thẳng lên trời, từ từ hạ xuống ngay trước mặt: “Hàn Băng Kiếm Pháp, Băng Tinh Thâu Thiên ~~~!!”

Dương Kiệt vừa mới đáp xuống mặt đất, phát hiện trời đất bỗng nhiên tối sầm xuống, giật mình hoảng hốt ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện bảy nhánh băng tinh không lồ đang kết nối lại tựa như một đóa hoa bảy nhánh xong, cắm thẳng xuống vị trí mà mình đang đứng.

Rầm~~~~~!!!

“Má ơi, suýt chút nữa thành heo xuyên que rồi.” Dương Kiệt không tự chủ nuốt miếng nước bọt vào cổ họng khi nhìn về phía vị trí vừa đứng lúc nãy, nhánh hoa băng tinh lúc nãy cắm chặt trên bề mặt lõi đài, nếu như mình không kịp thời né tránh, sẽ có kết cục như thế nào nhỉ?

Mẹ kiếp, nãy giờ bị chèn ép tới nỗi không ngóc đầu lên được. Không được, phải phản công.

“Cần Khôn Nhất Thiêm, Phi Lũ Bạo Liệt Quyền~~~~!” Cơ thể Dương Kiệt tựa như biến mất trong không khí, chỉ trong nháy mắt đã xuất hiện ngay sau lưng của Dương Diễn, một cú đâm uy lực đâm thẳng vào lưng của đối phương.

Dương Diễn tựa như mọc thêm đôi mắt ở phía sau, thậm chí không thèm quay người, thanh kiếm trong tay đảo hướng chìa thẳng về phía sau lưng, hứng trọn cú đâm phủ đầy chân khí của đối phương.

Keng~~~~~!!

Tiếng va đập tựa như kim loại ma sát vang lên, Dương Kiệt bị đẩy lùi về phía sau vài chục bước. Cơ thể của Dương Diễn chỉ khẽ run lên một cái rồi ngừng hẳn, cú đâm đầy uy lực của Dương Kiệt không thể khiến hắn nhúc nhích được bước nào cả.

“haha, con heo mập hoàn toàn thất thế trước Dương sư huynh, Dương sư huynh thiên hạ vô địch, Dương sư huynh thiên hạ vô địch~~~~!”

Đám khán giả nữ phía dưới lại tiếp tục phấn khích hò hét reo vang ăn mừng, tựa như Dương Diễn đã chiến thắng rồi vậy.

Nhưng thập đại cao thủ không nghĩ vậy. Có thể khiến Dương Diễn khẽ nhúc nhích cơ thể trong lúc va chạm với nhau, thực lực con heo mập này tuyệt đối không đơn giản. Muốn thắng hắn phải tốn không ít sức rồi đây.

“Xem ra vào tới bí cảnh chỉ trông mong vào mỗi mình Lăng Hàn Phong thì không thể làm gì được con heo mập này rồi.” Đôi mắt Tư Mã Phong Vân lóe qua tia sáng sắc lạnh, trong đầu bắt đầu suy tính cần phải lôi kéo thêm đồng minh. Và ít nhất hiện thời chắc chắn sẽ có thêm một đồng minh xử lý con heo mập này, tên Tạ Thế Hào chắc sẽ vô cùng vui vẻ hợp tác trong việc trừ khử hắn nhỉ?

Mất mặt! Tuyệt đối là mất mặt~~!! Tìm đủ mọi cách vẫn không làm gì được hắn! xui xẻo hơn cú đâm lúc nãy không kích hoạt hiệu ứng, nếu không thì ít nhiều cũng gây được cho hắn chút tổn thương.

Thực lực cách biệt đáng sợ thế sao? Thậm chí kích hoạt X4 cũng không thấm gì với hắn cả? Ngoài ra, chẳng lẽ tên khốn này không có điểm yếu sao?

“Khá lắm!” Dương Diễn từ từ quay người về phía đối thủ, miệng lẩm bảm nói nhỏ.

Một câu khen ngợi khó tin thốt ra từ miệng Dương Diễn, nhưng lọt vào đôi tai của Dương Kiệt tuyệt đối không dễ nghe chút nào, thậm chí cho rằng đối phương đang muốn chế giễu mình đây mà.

“Ta khá cái đầu mi~~~~!! Phi Lũ Bỏ Dưa Đại Pháp, bỏ, bỏ, bỏ, ta bỏ bẻ đầu nhà ngươi~~~~!”

Dương Kiệt dốc hết toàn bộ sức lực bù sữa của mình vào các đòn đánh, tấn công dồn dập về phía Dương Diễn.

Thanh kiếm sắc không quá nổi bật trong tay Dương Diễn không ngừng vẩy múa quét, đâm, chém thẳng vào những điểm chết trong các đòn đánh của đối phương, khiến Dương Kiệt khó chịu vô cùng, tựa như đang tới khúc cao trào lại bị kẻ khác xông vào phá bình, lập tức “xìu” xuống, hụt hững vô cùng.

Keng~, keng~, keng,~~~~~.....

“Aaaaaa~~~~, đồ khốn, ta bẻ mi làm đôi~~~~!!!” Dương Kiệt cắn răng hứng trọn hai nhát đâm vào cơ thể, máu tươi phun ra nhuộm đỏ nửa người, một cú chùy quét thẳng vào hông của Dương Diễn.

Boong~~~~~!!!

Dương Diễn có chút bất ngờ trước lối đánh liều mạng của đối phương, vung kiếm đỡ ngang hông, hứng trọn cú chùy uy lực, trực tiếp đánh bay ra xa, sắc mặt đỏ ửng lên vì chân khí trong cơ thể bị đảo lộn. Kim nén lại vũng máu từ trong miệng phun ra, nuốt lại vào trong cổ họng.

“Dương Diễn bị thương~~!!”

Thập đại cao thủ ai nấy đều lộ ra vẻ mặt khó tin. Tuy chỉ là thương nhẹ, nhẹ tới nỗi có thể bỏ qua không thèm quan tâm. Nhưng bị thương là bị thương, trong thập đại cao thủ không phải ai cũng đủ khả năng khiến Dương Diễn bị thương như thế này được.

“Con heo mập đó.” Sắc mặt của Tư Mã Phong Vân và Lăng Hàn Phong càng lúc càng khó coi. Dương Kiệt càng mạnh, sự tự tin khi giải quyết anh ta càng lung lay dữ dội, thậm chí có chút hoảng sợ rồi đây.

Thiết Hạo Nam khẽ lóe qua tia sáng đầy lo lắng, nhưng nhanh chóng được cô ta che giấu đi, trong lòng không ngừng thầm cầu nguyện cho Dương Diễn

nhanh chóng giải quyết đối phương.

Cho tới thời điểm này, không ai cho rằng Dương Kiệt có thể thắng được Dương Diễn, chỉ là nếu cứ tiếp tục như vậy, Dương Diễn sẽ tiêu hao quá nhiều thể lực, chắc chắn sẽ bất lợi cho những vòng đấu tiếp theo.

“Haha, trúng đòn rồi hả? Sợ chưa? Đừng nói mi sợ, bản thân ta còn cảm thấy sợ nữa là.”

Kèm nén con phần nộ nẩy giờ, nhìn thấy đối phương bị thương, Dương Kiệt tựa như đạt tới đỉnh điểm của “khoái lạc” và được trút hết ra, phần khích cười lớn. Hoàn toàn không để ý cơ thể còn thể thảm hơn đối phương gấp nhiều lần của mình.

Dương Diễn hít sâu một hơi vào người để bình tâm lại. Hai tay nắm chặt cán kiếm, đôi mắt phóng ra tia sáng lạnh như băng: “Hàn Băng Kiếm Phát, Băng Phong Thiên Địa ~~~~~!!”

“Tuyệt kỹ có uy lực đáng sợ nhất trong Hàn Băng Kiếm Pháp của Dương Diễn?!! Chẳng lẽ Dương Diễn cho rằng con heo mập đó đã có thể uy hiếp tới mình rồi sao?”

Thập đại cao thủ không kèm được kêu thét lên vì kinh ngạc.

Nhiệt độ xung quanh Dương Kiệt đã giảm xuống tới mức âm cả trăm độ C, mặc dù có Thuần Dương Công hộ thể, cũng không kèm được run bắn người lên vì giá lạnh thấu xương.

“Phong ~~~~~!!” Dương Diễn lạnh lùng hét lớn một tiếng, tay cầm kiếm từ trên chẻ xuống, động tác như đang chỉ huy hàn băng phong kín Dương Kiệt ở phía xa.

Hàn khí xung quanh Dương Kiệt lập tức chuyển hóa thành thực chất, hình thành vô số mảnh băng kết nối thành tầng băng khổng lồ chụp thẳng về phía vị trí trung tâm mà Dương Kiệt đang đứng.

“AAAAAAA ~~~~!!” Dương Kiệt tất nhiên là không bao giờ nhắm mắt chịu trận rồi, vung chùy vẩy múa quét tan những mảnh băng đang bắn tới. Chỉ là sức người có hạn, cho dù Dương Kiệt có nhanh tới cỡ nào, cũng không thể nhanh bằng những mảnh băng đang không ngừng hình thành trong không khí vào bắn tới.

Rầm ~ rầm ~ rầm ~.....

Chỉ chống đỡ được một hồi, trên người Dương Kiệt đã bắt đầu khảm đầy băng tinh. Từ dưới chân cho tới vùng eo, sau đó chạy tới gần cổ, và đôi và tay, tới cuối cùng ngay cả phần đầu cũng bị phong kín lại.

Một bức tượng băng cao gần ba mét, rộng hai mét, tựa như một kiệt tác nghệ thuật hiện ngang xuất hiện giữa lối đi. Dương Kiệt với vẻ mặt đầy căm phẫn và động tác quét chùy bị đông cứng lại, nếu như không phải trông mặt của anh ta còn đang xoay tròn sau lớp băng, e rằng đã lầm tưởng rằng anh ta đã thành xác ướp trong lớp băng mất tiêu rồi.

Chú heo mập tuyệt vọng trong lớp băng tinh! Tác phẩm này có thể đặt tên thành như thế được rồi đấy.

“Kết thúc rồi chẳng?!!”

Không chỉ khán giả, ngay cả thập đại cao thủ và các vị trưởng lão cũng cùng xuất hiện dòng suy nghĩ đó.

Dương Diễn hiếm hoi lộ ra nụ mỉm cười. Dường như hắn đang hài lòng với kiệt tác của mình.

Crack ~ crack ~ crack ~....

“Tiếng động gì thế này?” Dưới ánh mắt ngơ ngác của vô số người. Chỉ thấy bề mặt lớp băng đang bao phủ “con heo mập” xuất hiện vô số vết nứt, và

Rầm ~~~~~!!

Sau tiếng nổ tung vang động trời đất, những mảnh băng lớn nhỏ tung băng tứ phía, nếu như không phải trọng tài kịp thời phóng thích lá chắn phòng thủ để ngăn cản những mảnh băng sắc nhọn không ngừng phun bắn ra, e rằng đã xảy ra thương vong ở dưới khán đài rồi.

“Ất xì ~~~~!! Mẹ kiếp, không ngờ có ngày mình lại bị cảm lạnh như thế này.” Dương Kiệt toàn thân ướt nhẹp không ngừng vẩy đầu vẩy thân để rũ bỏ nước băng còn đang đọng lại trên người, tựa như chú cún con vừa mới tắm rửa xong vậy.

Thuần Dương Công vận chuyển tới cực điểm, cơ thể nhanh chóng được hơ khô, nhưng vẫn không ngừng ất xì liên hồi, có vẻ như hàn khí đã xâm nhập vào trong cơ thể của anh ta rồi. Không tốn một ít thời gian tuyệt đối không thể phục hồi lại được.

“Má ơi, khó tin quá ~~~! Con heo mập đó là quái thai phương nào đây? Ngay cả bị phong kín như vậy vẫn thoát ra được. Chẳng lẽ thực lực của hắn không có giới hạn sao?”

Khán giả phía dưới không ngừng kêu thét vì kinh ngạc.

“Do hần tu luyện Tam Chuyển Thuận Dương Công, chí cương chí dương nên phần nào khác chế hàn băng của Dương Diễn, nếu như tu luyện tâm pháp khác, e rằng bị đóng băng suốt đời rồi.”

Tô trưởng lão vừa vuốt râu vừa bình phẩm, nhận được cái trợn mắt trắng của Vương trưởng lão ngồi ở bên cạnh, vẻ mặt ông ta như muốn nói “ai mà không biết, cần gì mi giải thích”.

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 81: Lưỡng bại câu thương

“Mẹ kiếp, tên “mặt đá” kia, mày dám làm tao bị cảm, mau mau bồi thường tiền thuốc thang cho ta ngay ~~~~!!”

Với cái tính cách không chịu thiệt thòi như Dương Kiệt, vô cùng vô liêm sỉ lên tiếng đòi tiền bồi thường.

“Mặt đá?!!” Mép miệng của Dương Diễn khẽ co giật vài cái. Đã bao lâu rồi không ai dám xưng hô như thế với mình rồi nhỉ? Với một người lạnh lùng không chút cảm tình như Dương Diễn cũng có chút không kiềm chế được cảm xúc bản thân khi đối diện với Dương Kiệt.

“Đồ đáng ghét, cái miệng hôi đó đáng bị dùng kim chỉ khâu chặt lại. Lẽ ra nãy giờ đã bắt đầu nể phục hần, nhưng cái miệng thối đó khiến ta không thể có thiện cảm nổi với con hep mặt này.”

Đám fan nữ của Dương Diễn lại tiếp tục lên tiếng công kích sự bất lịch sự của Dương Kiệt.

“Sao? Không chịu bồi thường hả? Bớ mày sẽ đập mày tới khi nào chịu bồi thường thì thôi ~~~!” Không chút do dự, trực tiếp lao thẳng về phía Dương Diễn tấn công như điên như dại, tựa như người ta vừa mới cướp xong vợ của hần vậy.

Keng ~~~, keng ~~~, keng ~~~.....!

Tiếng va đập giữa binh khí khi sắp lá cà lại lần nữa vang lên không dứt. Khó có thể tin nổi Dương Kiệt có thể chiến đấu với Dương Diễn tới mức độ này. Phải biết rằng cho tới thời điểm này, cả hai vẫn chưa kích hoạt võ hồn của mình. Nhưng những gì đang diễn ra trên lối đài, cũng đã đủ khiến thập đại cao thủ tê tái hết cả đầu rồi.

Uỳnh ~~~~!!

Dương Diễn bị đẩy lùi về phía sau. Hơi thở trở nên gấp rút hơn bao giờ hết. Phải biết rằng nãy giờ hần không ngừng thi triển những tuyệt học có uy lực kinh người, chân khí trong người đã tiêu hao không ít, đã bắt đầu xuất hiện dấu hiệu xuống sức rồi đấy.

Cho dù mạnh tới cỡ nào, nói cho cùng thì cũng chỉ là con người. Phàm là con người thì cũng sẽ có lúc mệt mỏi, chân khí cạn kiệt.

Lợi thế Tam Chuyển Thuận Dương Công đã phát huy tác dụng, Dương Kiệt dần chiếm thế thượng phong, hí hửng vừa cười vừa tấn công dồn dập về phía đối thủ, không cho đối thủ kịp thở lấy hơi.

“Sát, sát, sát ~~~~!!” Đối diện cú chùy bổ thẳng vào đầu, lúc này cánh tay cầm kiếm của Dương Diễn đã bị tê tái không còn tí sức, không thể vung kiếm lên chống đỡ nữa, chỉ còn cách cắn răng khế nhích người sang một bên né tránh.

Roẹt ~~~~!!

Cực kỳ khó khăn nhường qua đầu chùy to tướng phủ đầy chân khí, Dương Diễn thậm chí cảm nhận được con đau do ma sát xé gió khi lớp chân khí bao phủ cây chùy xước qua cơ thể. Nhưng may mắn thay đã né qua được cú bổ chùy đáng sợ này.

Chỉ là còn chưa kịp mừng thầm, đột nhiên cảm thấy cảnh tượng trước mặt đảo lộn, đầu óc quay cuồng.

Không cần biết trúng nhiều hay ít, chỉ cần khế xước qua, lập tức bị dính phải hiệu ứng tuyệt học của chiêu Phi Lũ Bồ Dưa Đại Pháp.

Nhìn thấy cơ thể Dương Diễn đảo đảo như người say rượu, đôi mắt của Dương Kiệt lập tức rực sáng như bóng đèn pha. Còn phía khán đài vang lên tiếng gào thét đầy lo lắng.

“Tới rồi đây ~~~!!” Thập đại cao thủ không tự chủ nắm chặt đám tay đã ướt đầm mồ hôi của mình, hồi hộp chờ đợi Dương Kiệt bước vào giai đoạn “biểu diễn” của mình.

My Times Is Now ~~~~!!

“Haha, nói đập mi thành đầu heo là đập mi thành đầu heo, thậm chí còn đáng sợ hơn thế nữa! Cho chừa cái tật dám rũ bỏ trách nhiệm những gì đã gây ra cho ta, Phì Lũ Bạo Liệt Quyền ~~~!!”

Trong trạng thái choáng váng hoàn toàn không thể né tránh, Dương Diễn trực tiếp hứng trọn cú đấm vào người, cơ thể bị đẩy lùi và té ngã xuống đất, máu từ trong miệng phun bắn ra, nhuộm đỏ cả tà áo.

Phì Lũ Xung Thiên Pháo ~~~!!

Rầm ~~~!! Crack, crack!

Tiếng xương gãy ớn lạnh vang lên, khiến không ít người rợn cả tóc gáy.

Dương Kiệt mang theo nụ cười chiến thắng tay phải giơ thẳng lên cao. Chuẩn bị tư thế chế giễu “You Can’t See Me”.

Dưới tiếng gào thét đầy căm phẫn của khán giả phía dưới khán đài, khẽ cúi người về phía Dương Diễn, chuẩn bị vẫy vẫy tay giữa mặt mình và đối phương.

“You Can’t see.... Cái gì ~~~?”

Dương Kiệt giật mình hoảng hốt khi nhìn thấy Dương Diễn đột nhiên mở to mắt ra, ánh mắt sắc lạnh như băng phóng thẳng vào mắt mình khiến cơ thể cơ cứng không nhúc nhích được gì cả.

Phập ~~~!!

Á ~~~~~!!

Thanh kiếm trong tay Dương Diễn đã cắm thẳng vào bả vai của Dương Kiệt, bản thân hấn tung người nhảy bật lên, một cú đá thôi son đá thẳng vào ngực Dương Kiệt, cơ thể gần cả trăm kg trực tiếp bị đá bay ra xa, máu từ vết thương trên bả vai phun bắn ra như vòi sen ngay sau khi thanh kiếm được rút ra khỏi bả vai.

Rầm ~~~!!

Dương Kiệt rơi ngã trên mặt đất hấp hối. Phía bên kia Dương Diễn cũng không khá hơn là bao nhiêu. Xương cốt bị gãy vụn không ít trong cơ thể đã khiến hần mặt mày tái mét, sức chiến đấu còn giữ được một nửa đã là câu trời bái phật rồi.

Lường bại câu thương!

Khóc liệt! Một trận đấu khốc liệt tới nỗi vượt xa trí tưởng tượng của mọi người. Theo kịch bản thì Dương Diễn với thế áp đảo tuyệt đối đánh bại Dương Kiệt để lọt vào top 5 mới đúng chứ nhỉ?!

Giờ thì sao? Cả hai đều trọng thương hấp hối, cho dù Dương Diễn là người chiến thắng sau cùng, những trận đấu tiếp theo xem như không cần đánh nữa, với nội thương trầm trọng như lúc này trực tiếp chịu thua cho rồi.

Thập đại cao thủ ngoại trừ Thiết Hạo Nam và ba người đã bị loại, trong lòng ai nấy đều mừng thầm vì không đụng phải con heo mập quái thai đó. Quá khỏe, loại bỏ được một đối thủ đáng sợ nhất rồi.

Dương Kiệt sắc mặt tái mét do mất máu khá nhiều ở vết thương vẫn còn đang chảy ra, gắng sức vùng vẫy ngồi dậy.

Xìt ~~~!!

Chỉ một động tác nhỏ thôi cũng đủ khiến vết thương trở nên trầm trọng, máu không đông tụ lại được phun chảy không dứt. Đầu óc choáng váng quay cuồng do mất máu khiến Dương Kiệt không tài nào ngồi dậy nổi.

“Kết... kết thúc thôi! Hàn Hàn Băng KiếmPháp.... Băng Khí Liên Hoàn ~~~~”

Dương Diễn cắn răng nén lại nội thương nghiêm trọng của bản thân, dốc hết toàn bộ chân khí còn sót lại trong người, vung kiếm quét thẳng về phía Dương Kiệt đang cố gắng trở người ngồi dậy ở phía xa.

Hàn khí liên miên không dứt bắn thẳng vào người Dương Kiệt, trực tiếp đẩy anh ta bay ra khỏi lối đài té ngã xuống đất, hai mắt trợn ngược, ngất xỉu tại chỗ.

“Dương Diễn thắng ~~~!!”

Rầm ~~~!!

Ngay sau tiếng tuyên bố của trọng tài vang lên, Dương Diễn cũng đã bị vết kiệt sức chịu đựng không nổi trực tiếp té ngã trên lối đài ngất đi dưới tiếng gào thét đầy kinh hãi của đám fan nữ dưới khán đài.

“Cân tài cân sức ~!!” Dòng suy nghĩ đó cùng lúc xuất hiện trong đầu của thập đại cao thủ và các vị trưởng lão trên khán đài.

Cả hai nhanh chóng được đội ngũ cứu hộ mang đi điều trị. Để lại tiếng bàn tán xôn xao và tiếc nuối của vô vàn khán giả trong quảng trường.

Dương Kiệt chắc chắn xếp hạng thứ 6 trong top 10 sau biểu hiện khó tin của mình trong trận giao chiến với Dương Diễn.

Và không ai dám chất vấn vị trí thứ 6 của Dương Kiệt cả. Mày dám chất vấn thì thử bước lên lôi đài đánh với Dương Diễn một trận coi có làm tốt hơn Dương Kiệt đã làm lúc này không.

Còn Dương Diễn đành ngậm ngùi xếp trên anh ta một bậc, đứng thứ 5 vì không còn đủ sức tiếp tục tham gia những trận đấu tiếp theo nữa.

Đại hội tỷ võ không vì hai người chấn thương mà tạm ngừng. Các trận đấu tiếp theo lại tiếp tục diễn ra theo lịch trình định sẵn.

Thiết Hạo Nam giao chiến với một trong chị em song sinh Lý Uyên Nhi. Tuy cùng là một trong thập đại cao thủ, nhưng thực lực đôi bên vẫn còn có chút chênh lệch, nhưng cũng khiến Thiết Hạo Nam phải kích hoạt võ hồn “Huyết Giao” mới đánh bại được Lý Uyên Nhi, giành quyền lọt vào top 5. Chỉ là lúc này về mặt của Thiết Hạo Nam không hề có chút vẻ vui mừng khi chiến thắng gì cả, mà mang theo vẻ mặt khó chịu và lo lắng, lo lắng cho ai thì mọi người đều hiểu rõ rồi chứ nhỉ.

Trận tiếp theo xảy ra đại chiến giữa hai ngôi sao sáng nhất của Thánh Hỏa Tông vào thời điểm này. Và cũng là trận đấu được kỳ vọng nhất của khán giả và hai vị trưởng lão họ Vương và họ Tô.

Tổng Thiên Hành VS Lăng Hàn Phong.

Lăng Hàn Phong vẫn với lối đánh di chuyển liên tục rình mò chớp thời cơ cực kỳ khó chịu, đã khiến Tổng Thiên Hành gặp khó trong lúc giao chiến.

Vô số kiếm khí chém thẳng ra, nhưng kết quả thu lại là những cú chém hụt vào không khí, thậm chí không chạm được vạt áo của đối phương, khiến Tổng Thiên Hành đau đầu vô cùng.

Trực tiếp kích hoạt võ hồn cấp 6 Cự Giải Kiếm của mình ra, một chiêu tuyệt học thần thông “Thiên Ngoại Phi Tiên” thi triển ra, tựa như vô số tiên nữ giáng trần, bao phủ cả lôi đài không cho đối phương có không gian di chuyển.

Lăng Hàn Phong cũng biết rõ thời khắc liều mạng đã tới, không thêm di chuyển rình mò nữa, tuyệt học thần thông “Độc Xà Thôn Thiên” thi triển ra, hai tuyệt học thần thông va đập trên không trung, đẩy bay cả hai ra khỏi lôi đài. Nhưng Tổng Thiên Hành may mắn hơn chạm đất chạm hơn đối phương vài giây do đứng ở vị trí trung tâm lôi đài lúc này, giành phần chiến thắng cuối cùng. Nhưng võ hồn của cả hai cùng lúc bị đánh tan, trong một thời gian không thể tiếp tục kích hoạt võ hồn nữa.

Lại thêm một trận lưỡng bại câu thương.

Nhìn thấy đệ tử cùng bị dừng bước ở top 10, Vương trưởng lão giận tới nổi mặt đỏ tía tai, hừ mạnh một tiếng trực tiếp đứng dậy quay trở về khu vực trung tâm của mình, không còn chút hứng thú gì để nán lại quan chiến nữa. Thậm chí trong đầu đã bắt đầu suy tính chèo kéo Dương Kiệt về phía mình càng sớm càng tốt. Chỉ trông mong mỗi mình Lăng Hàn Phong tuyệt đối không ổn.

Khuôn mặt của Tô trưởng lão cũng vô cùng khó coi. Võ hồn của đệ tử cùng bị đánh vỡ, muốn hồi phục phải tốn không ít công sức rồi đây. Và kết quả những trận đấu tiếp theo không cần nói cũng biết như thế nào rồi. Một tiên thiên tầng thứ 8 không kích hoạt được võ hồn, thậm chí top mười cũng không chui vào được nữa là.

Cũng may là Dương Diễn không thể tiếp tục giao chiến, nên ít nhiều cũng đứng vị trí hạng tư, gỡ gạc được chút danh dự cho ông ta

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 82: Thăng cấp tuyệt học

Trận tiếp theo Chu Nhất Thông VS Lý Uyên Dung.

Tên khốn vẫn với lối đánh cực kỳ dễ tiện của mình, đứng yên một chỗ cho đối thủ đánh thoải mái thậm chí không buồn phản công làm gì. Đợi tới khi Lý Uyên Dung đánh hết nửa ngày trời, chân khí hao hụt hết sạch, một cú đâm đâm bay cô ta xuống lôi đài giành được chiến thắng và tiếng gào thét chửi rủa của đám đệ tử nam hâm mộ Lý Uyên Dung. Nhưng tên khốn vẫn tỏ ra dương dương tự đắc, thậm chí học thêm Dương Kiệt làm ra những động tác khoe cơ bắp để chọc ghẹo khán giả. Không ít người đã chuẩn bị lao lên xé xác tên khốn vô liêm sỉ đó rồi.(Nếu như trọng tài không ngăn cản).

Điều đáng khinh bỉ nhất của tên khốn này chính là, ngoại trừ mặc bộ giáp nặng nề phòng người khác đẩy ra khỏi lôi đài, trước mỗi trận đấu hắn còn nhai thêm một viên thuốc tê mất cảm giác, để khi hứng trọn những chiêu đánh của đối phương không còn cảm thấy chút đau đớn gì cả.

Theo quy định của đại hội tỷ võ, thí sinh không được cắn thuốc gia tăng lực chiến, trong lúc giao chiến không được sai dược liệu phục hồi. Thuốc gây tê không thể gia tăng lực chiến, cũng không thể phục hồi nên không thuộc diện bị cấm, hẳn có thể sai thoải mái. Còn việc chửi hấn cắn thuốc, hẳn lập tức phản bác lại rằng: “Mấy tên kia sau khi giao chiến xong cũng ngồi nhai thuốc để phục hồi chân khí và điều trị, tại sao chúng cắn thuốc được mà ta không cắn thuốc được.”

Một câu hỏi ngược khiến tất cả mọi người đều câm nín, không ai phản bác được hấn cả.

Trận được kỳ vọng tiếp theo diễn ra những Tư Mã Phong Vân và Triệu Từ Trung.

Hai người vốn có hiềm khích với nhau, nên vừa vào trận trực tiếp lao vào liều mạng mà không cần phải thăm dò gì cả.

Trận chiến ác liệt không thua kém gì trận đấu giữa Dương Kiệt và Dương Diễn. Cuối cùng Tư Mã Phong Vân kích hoạt võ hồn cấp 5 “Đại Lực Kim Cang Hùng”, thi triển tuyệt học thần thông “Hùng Phá Thương Khung”.

Một con gấu khổng lồ to gần 10 trượng toàn thân phủ đầy lông lá vàng ánh kim, hai chi vũ ngực, đầu ngẩng cao gào thét, tựa như có thể phá vỡ bầu trời vậy.

Phía bên kia Triệu Từ Trung cũng không phải dạng vừa, tuyệt học thần thông “Bạch Cốt Huyết Ma Thương”. Một lỗ đen hình ốc xoắn khổng lồ xuất hiện ngay trên không trung. Lỗ đen nhanh chóng phình to ra, một chiếc bóng không thua kém gì Đại Lực Kim Cang Hùng từ trong lỗ đen phóng ra, xuất hiện trước mặt công chúng.

Một chiến binh cưỡi trên một con ngựa bằng xương trắng không có chút máu thịt, và bản thân chiến binh đó ngoại trừ bộ giáp bạc tinh luyện trên người, mọi vị trí cũng đều là xương trắng, hai trông mắt xương sọ nhấp nháy đốm lửa màu tím đáng sợ.

Bạch cốt âm binh ~~~!!

Roẹt ~~~~!!

Bạch Cốt Âm Binh đưa tay xuống xương đùi bẻ mạnh một cái, khúc xương đùi lập tức vỡ ra nắm gọn trong tay, khúc xương đùi chỉ trong nháy mắt hình thành một cây thương xương màu đỏ rực như máu, với tư thế ném thương ném mạnh về phía trước, thương xương vượt ra khỏi tay phóng thẳng về phía Đại Lực Kim Cang Hùng ở trước mặt với tốc độ xé gió.

Đại Lực Kim Cang Hùng phần nộ gào lớn một tiếng, bàn tay thô to hơn hai chiếc xe buýt cộng lại trực tiếp vỗ thẳng vào cây thương xương đang bắn tới.

Pằng ~~~~~!!

Cây thương bằng xương đập tức bị vỡ nát ra thành vô số mảnh. Chưa ngừng lại ở đó, Đại Lực Kim Cang Hùng sau khi bị đẩy lùi sau cú va chạm lúc này, phần nộ lao thẳng về phía trước, hai chi đang rộng ra với tư thế “cái ôm nồng ấm” ôm thẳng vào chiến binh trên lưng ngựa.

Bạch Cốt Âm Binh tất nhiên là không thể nhắm mắt chịu trận rồi, một cây thương xương mới xuất hiện trên tay ngay sau khi rút một khúc xương trên cơ thể của mình ra. Hai chân thúc mạnh vào bụng ngựa, với tư thế xung phong đâm thẳng về phía Đại Lực Kim Cang Hùng đang lao tới.

Uỳnh ~~~~~!!

Tiếng va đập kinh thiên động địa vang lên, không ít khán giả chịu đựng không nổi sức ép đáng sợ từ vụ va đập phát tán ra, trực tiếp miệng phun máu quỷ ngã xuống đất.

Vụ va đập đáng sợ khiến cả hai võ hồn trực tiếp trọng thương phải quay trở về cơ thể chủ nhân của mình. Tư Mã Phong Vân và Triệu Từ Trung miệng phun máu, mặt mày tái mét. Nhưng nếu tính ý, sẽ phát hiện Triệu Từ Trung bị nặng hơn Tư Mã Phong Vân.

Cố gắng nén lại nội thương trong cơ thể, thi triển Phong Vân Đột Biến lao tới trước mặt Triệu Từ Trung, một chiêu “Bài Văn Chương” ấn thẳng vào ngực đối phương. Triệu Từ Trung đang bị nội thương không đủ sức cản phá, hứng trọn cú chương bị đánh bay ra khỏi lôi đài.

Triệu Từ Trung rơi khỏi lôi đài, mang theo vẻ mặt bất cam nhìn Tư Mã Phong Vân giành lấy chiến thắng. Tất nhiên, chiến thắng của Tư Mã Phong Vân cũng không dễ dàng chút nào. Tuy không tới nỗi bị đánh vỡ võ hồn như Tống Thiên Hành, nhưng những trận tiếp theo phát huy được một nửa thực lực đã là khá lắm rồi.

Tốp 5 hình thành để lại vô vàn cảm xúc phấn khích, tiếc nuối của khán giả trên khán đài.

“Nơi này là nơi nào? Ới da, đau ~~~!!” Không biết ngắt đi bao lâu, Dương Kiệt từ trong hôn mê giật mình tỉnh dậy, theo phản xạ tự nhiên bật người ngồi dậy. Động tác khá mạnh đụng chạm tới vết thương trên bả vai, cơn đau khủng khiếp khiến anh ta nhăn nhó mặt mày.

Cũng may là vết thương đã được xử lý vô cùng kỹ thuật, cho dù tác động mạnh thế mà cũng không bị chảy máu.

Hít hà, hít hà ~~~~!!

Hít sâu dồn dập kèm nén lại con đầu ở vết thương. Quay đầu nhìn sang tứ phía, phát hiện mình đang ngồi trên chiếc giường màu trắng phau trong một phòng không gian rộng gần cả ngàn mét vuông. Trong phòng còn trưng bày vô số chiếc giường được sắp xếp ngay ngắn như chiếc giường mà Dương Kiệt đang nằm vậy.

Chắc là phòng điều trị như trong bệnh viện chứ nhỉ!

“Mặt.... Mặt đá, nguoi cũng có mặt ở đây sao?” Giật mình hoảng hốt khi phát hiện Dương Diễn cũng đang ngồi trên chiếc giường ở cách đó không xa.

Thì ra Dương Diễn cũng được đưa tới nơi này điều trị, sau khi phục dụng đan dược, xương cốt trong cơ thể đã được không chế, chỉ cần một thời gian ngắn là có thể hồi phục hoàn toàn. Nãy giờ vẫn đang dùng ánh mắt phức tạp, thậm chí có chút tôn trọng quan sát Dương Kiệt đang nằm hôn mê ở phía xa. Lúc này nhìn thấy Dương Kiệt thức tỉnh và phát hiện mình đang quan sát người ta, nhanh chóng thay đổi bằng vẻ mặt và ánh mắt lạnh lùng không chút tình cảm như ngày thường, không nói câu nào cả.

Nhìn thấy đối phương không trả lời, cũng biết rõ tính cách của hắn như thế nào, nên chỉ khẽ bều bều môi không tỏ vẻ phẫn nộ gì cả.

Không thể đi ép buộc một khúc gỗ phải đi nhiệt tình với mình chứ? Quá vô lý!

Bầu không khí đột nhiên trở nên yên lặng tới mức đáng sợ. Yên lặng không phải là thứ mà Dương Kiệt thích thú, nhanh chóng tìm kiếm đề tài để nói chuyện: “Tình hình đại hội tỷ võ thế nào rồi?”

.....

.....

Vẫn không thấy đối phương trả lời, Dương Kiệt không kiềm được trợn mắt trắng với tên mặt đá đó, định hừ mạnh một tiếng rồi bỏ đi. Đột nhiên

“Đã kết thúc, tốp mười, đã được xác định.” Ngắn gọn, dứt khoát, chính xác, đúng phong cách nói chuyện của Dương Diễn.

“À há, chịu trả lời rồi à? Thế mà tưởng hắn như bức tượng bù nhìn không chút cảm xúc chứ!” Dương Kiệt thầm cười, hỏi tiếp: “Thứ hạng sắp xếp thế nào?”

.....

.....

Lại một hồi im lặng, lần này Dương Kiệt đủ kiên nhẫn để chờ đợi đối phương, nhưng chờ mãi chờ mãi vẫn không thấy nói năng gì cả, chỉ thấy đối phương từ trên giường đứng dậy, quay người bỏ đi, để lại một câu: “Tự đi coi bảng thông báo.”

Ta XX cái OO mi đây ~~~~!!

Dương Kiệt suyt chút nữa không kiềm chế nổi xông tới túm lấy cổ áo tên mặt đá đó tát vài cái vào mặt cho bỏ ghét.

Me kiếp! Lãng phí tình cảm của ta nãy giờ.

Hậm hực rời khỏi khu vực điều trị, trực tiếp đi thẳng tới nhiệm vụ đường. Thẻ bài ăn độ trong tay, tất nhiên là không thể xảy ra tình trạng đối không được linh thạch rồi. Nếu như đối phương còn muốn tiếp tục làm ăn.

Bảy triệu linh thạch trong tay, Dương Kiệt thăm thớ phào nhẹ nhõm. Cuối cùng cũng đủ tiền trả nợ cho hệ thống chết dịch đó rồi, không còn phải ngày đêm lo sợ bị giáng điểm kỷ năng tuyệt học của mình nữa.

Lúc này thì bảng thông báo xếp hạng tốp 10 cũng được dán lên trong quảng trường khu vực ngoại môn.

Hạng nhất: Thiết Hạo Nam thắng cả năm trận.

Hạng nhì: Chu Nhất Thông thắng bốn thua một.

Hạng ba: Tư Mã Phong Vân thắng hai thua hai.

Hạng tư: Tống Thiên Hành thắng một thua ba.

Hạng năm: Dương Diễn thua cả năm trận do không thể tham chiến.

Hạng sáu: Dương Kiệt (xếp theo biểu hiện trong giao chiến)

Hạng bảy: Triệu Tử Trung

Hạng tám: Lãng Hàn Phong.

Hạng chín: Lý Uyển Dung.

Hạng mười: Lý Uyển Nhi.

Hạng mười một: Tạ Thế Hào.

.....

.....

Không cần hỏi cũng biết, vẻ mặt của con rắn độc Lăng Hàn Phong sẽ đẹp đẽ cỡ nào khi phải xếp sau tình địch của mình rồi. Cho dù trong lòng không chấp nhận, nhưng cũng không biết dùng lời nào để phản bác thứ hạng này. Đành ngậm ngùi trốn trong trang viên của mình để nếm vết thương và trù ẻo Dương Kiệt mà thôi.

Và thế, đại hội tỷ võ hằng năm khu vực ngoại môn kết thúc tốt đẹp. Tốp hai mươi có thể tới nhiệm vụ đường để lãnh phần thưởng xếp hạng của mình. Ngoài ra còn thông báo cho những ai đã chiếm suất tham gia thí luyện liên tông môn mười ngày sau tập hợp tại quảng trường, đề xuất phát tới nơi tiến hành thí luyện.

“Còn mười ngày để chuẩn bị, tranh thủ thời gian này lãnh thưởng xong đi tới các thành thị lớn để bán hết những phần thưởng không sử dụng để đổi lấy linh thạch, kỹ năng tuyệt học đã có chút không theo kịp tiến độ của mình, tới lúc thăng cấp rồi đây.”

Kế hoạch đã được vạch ra, Dương Kiệt không chút do dự, nhanh chân quay trở về nhiệm vụ đường thêm lần nữa, lãnh phần thưởng lọt vào tốp mười gồm hai triệu linh thạch, sáu chục ngàn điểm tích lũy và một quyển tuyệt học huyền giới cao cấp. Tuyệt học huyền giới cao cấp phải tự đi tới tầng kinh các để lựa chọn.

Sáu chục ngàn điểm tích lũy đổi lấy ba chục ngàn linh thạch trung cấp, tương đương ba triệu linh thạch cấp thấp, tổng cộng lúc này trên người có trên mười một triệu linh thạch, trả lại cho hệ thống hai triệu sáu trăm sáu chục ngàn linh thạch, còn lại đúng tám triệu ba trăm bốn chục ngàn linh thạch.

Bốn kỹ năng tuyệt học tự chế Phi Lũ Bạo Liệt Quyền, Phi Lũ Bỏ Dưa Đại Pháp, Phi Lũ Xung Thiên Pháo, Phi Lũ Lôi Đình Phi Cước chỉ mới là tuyệt học huyền giới sơ cấp. thăng lên thành trung cấp mỗi tuyệt học tốn năm trăm ngàn linh thạch cấp thấp. thế là tốn hết hai triệu linh thạch để tăng thành trung cấp. Và từ trung cấp tới cao cấp, mỗi tuyệt học tốn một triệu linh thạch. Suy qua nghĩ lại, vẫn còn dư giả, lại bỏ thêm bốn triệu để tăng lên thành huyền giới cao cấp.

Chưa đầy năm phút đồng hồ, có thể nói Dương Kiệt đã lột xác hoàn toàn, nếu như lúc này giao chiến với Dương Diễn thêm lần nữa, tuyệt đối có thể đánh hấn tới nỗi ba mẹ cũng không nhận ra. Tất nhiên, đó là Dương Diễn chưa kích hoạt võ hồn và dậm chân tại chỗ chưa đột phá thành chân nguyên.

Thập đại cao thủ ai nấy đều là tiên thiên tầng thứ 10 một thời gian dài, chân khí trong cơ thể đã tinh luyện tới cực đỉnh, không ít người hoàn toàn có thể đột phá thành chân nguyên một cách dễ dàng. Nhưng do phải tham gia thí luyện liên tông môn nên mới kìm hãm cảnh giới của mình lại. Có thể đoán ra rằng, chỉ cần vừa vào tới bí cảnh thí luyện, họ sẽ lập tức không cần kìm hãm mà đột phá thành chân nguyên ngay tại chỗ. Thực lực sẽ trở nên đáng sợ hơn lúc tham gia đại hội tỷ võ rất nhiều rất nhiều. Đừng nói là Dương Diễn, tới khi đó ngay cả Trần Khôn có đánh lại không cũng là cả một vấn đề.

Trước hoặc sau khi vào bí cảnh, ít nhất phải đạt tới cảnh giới tiên thiên tầng thứ 10, mới có khả năng cạnh tranh với thập đại cao thủ, thậm chí là những anh tài của tứ đại môn phái khác nữa.

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 83: Dịch dung thuật

Chạy tới Tầng Kinh Các để lựa chọn tuyệt học phần thưởng của mình. Vẫn với bầu không khí quen thuộc, trang nghiêm, lặng yên, ngoại trừ tiếng hơi thở và bước chân nhẹ nhàng, không có thêm bất kỳ âm thanh hỗn tạp nào cả.

Cách lối vào không xa, vị trưởng lão phụ trách trông giữ Tầng Kinh Các vẫn với phong thái như xưa, ngồi dựa lưng trên chiếc ghế gỗ, mắt nửa nhắm nửa mở, không biết là ông ta đang ngủ hay đang tỉnh nữa.

Nhẹ nhàng bước tới trước mặt vị trưởng lão, khẽ cúi người chấp tay thi lễ với ông ta.

“Cậu chính là Dương Kiệt?” Đôi mắt của trưởng lão từ từ mở to ra, phát hiện thân hình “siêu mẫu” quen thuộc mà mình từng có chút hứng thú cách nay nửa năm, mỉm cười nhẹ nhàng hỏi.

“Thưa vâng ạ, đệ tử chính là Dương Kiệt ạ.” Tuy ngày thường ngông nghênh láo xược, nhưng thừa hưởng dòng máu và văn hóa tốt đẹp của người Việt Nam, kính lão đắc thọ, đối xử với những người lớn tuổi luôn tỏ ra tôn kính lễ phép. Tất nhiên, ngoại trừ những lão già muốn đề đầu cười cổ mình, tới lúc đó đừng nói là lễ phép, không tặng vài cú bốp chày vào đầu ông là may lắm rồi.

“Gia nhập tông môn chưa đầy một năm, từ một đệ tử tạp vụ đi lên, tu luyện Tam Chuyển Thần Dương Công như tốc độ tu luyện thần tốc tới mức độ đáng sợ, chưa đầy nửa năm đạt tới cảnh giới tiên thiên tầng thứ 9, đoạt luôn vị trí hạng 6 đại hội tỷ võ hàng năm. Xem ra duyên cơ của cậu không ít nhỉ?”

Đôi mắt vị trưởng lão lóe qua tia sáng dị thường, càng lúc càng tỏa ra hứng thú với Dương Kiệt hơn, đồng thời không ngừng quan sát vẻ mặt của anh ta như thế nào, để xem có điều gì bất thường không.

Dương Kiệt chỉ mang theo nụ cười khiêm tốn, cơ duyên thì cơ duyên, có lý do để biện minh cho sự tiến bộ thần tốc của mình.

Nhìn thấy Dương Kiệt vẫn bình thản mỉm cười, trưởng lão càng “khẳng định” suy đoán của mình hơn nữa.

“Tuy cơ duyên có thể thay đổi cuộc đời của cậu, nhưng cơ duyên là cơ duyên, không thể suốt đời trông mong vào nó được. Nói cho cùng, tu luyện là hoàn toàn dựa vào nỗ lực của cậu, đừng nên bị những gì đang có che mờ đôi mắt của mình, không ngừng phấn đấu nỗ lực hơn nữa, hiểu chưa.”

Trưởng lão càng nhìn Dương Kiệt càng cảm thấy vừa mắt, lên tiếng khuyên bảo chân thành.

“Xin đa tạ lời dẫn dắt của trưởng lão, đệ tử sẽ ghi nhớ suốt đời ạ.” Dương Kiệt mang theo vẻ mặt “cảm kích” chấp tay nói.

“Thôi không tốn thời gian của cậu nữa, cậu có một lần cơ hội vào trong lựa chọn tuyệt học huyền giới cao cấp, hãy tranh thủ lựa chọn môn tuyệt học phù hợp với mình, hy vọng thí luyện liên tông môn lần này có thể giúp ích được cho cậu.”

Trưởng lão vẫy vẫy tay cho Dương Kiệt đi vào trong, tiếp tục nhắm mắt lại chìm sâu trong thế giới của riêng mình.

Dương Kiệt lại chấp tay thi lễ một lần trước khi đi thẳng tới kệ sách có chứa tuyệt học huyền giới cao cấp.

Lúc này trong này đã có không ít đệ tử nội môn đang chìm đắm trong cuốn tuyệt học trên tay (tuyệt học huyền giới cao cấp phải từ đệ tử nội môn mới có tư cách tu luyện), đầu lắc qua lắc lại như vừa cắn xong thuốc lác. Có người lộ ra nụ cười mừng rỡ khi phát hiện môn tuyệt học phù hợp với bản thân v.v....

Xoạt xoạt ~~~~!!

Thân hình “siêu mẫu” của Dương Kiệt vừa bước vào, lập tức trở thành tâm điểm của mọi tầm nhìn. Không ít người ngưng lại việc chiêm ngưỡng nghiêm cứu tuyệt học trong tay, phóng ánh mắt kỳ dị về phía anh ta.

Dương Kiệt thăm thò dài, trở thành người nổi tiếng thật khó, đi tới đâu cũng bị chú ý soi mói.

Lòng than thở nhưng mặt đầy đắc chí ngẩng cao đầu đi thẳng vào trong dưới ánh mắt soi mói của những người xung quanh, hoàn toàn không nghe thấy không ít người đang thì thầm to nhỏ rằng: “kìa, kìa, hình như người này chính là Dương Kiệt thí phải. Nghe nói là ngửa ô trong đại hội tỷ võ khu vực ngoại môn, đứng hạng 6 thậm chí đánh ngang ngửa với tên Dương Diễn. Nhưng nghe nói tên này có sở thích “kỳ dị”, dính dáng tình cảm với một tên nam đệ tử ngoại môn khác là Tạ Thế Hào, trên lời đài diễn ra trận đấu ân oán tình thù kinh điển, đánh bại “kẻ lừa tình” mình, gỡ gạc lại chút danh dự thí phải.”

“Thật sao? Mặt mũi cũng sáng sủa đấy chứ, không ngờ lại là một tên “ái nam ái nữ”.” Không ít người sau khi nghe xong lời đồn, không ngừng phóng ánh mắt khinh bỉ và chán ghét về phía Dương Kiệt vẫn đang hiên ngang bước sâu vào bên trong.

Dương Kiệt hoàn toàn không biết rằng mình đã trở thành tâm điểm đàm tiếu không chỉ ở khu vực ngoại môn, thậm chí bên nội môn cũng đã bắt đầu lan truyền rồi đấy.

“Xem nào, Tứ Quý Kiếm Pháp, Liệt Diễm Ngục Hỏa Chương, Bát Bộ Thần Quyền, Tinh không Chỉ Pháp, Tuyền Phong Cước, Kim Cang Ấn”

Không ngừng bóc lấy những quyển tuyệt học huyền giới cao cấp lên xem, nhưng xem qua soi lại, vẫn chưa tìm thấy môn tuyệt học nào khiến mình hài lòng.

“Dịch Dung Thuật?!!” một quyển sách bẻ mặt đóng đầy bụi trên kệ vô tình lọt vào đôi mắt của Dương Kiệt, khi nhìn rõ ghi chú trên đó, không kềm được lộ ra vẻ hứng thú.

Dịch Dung Thuật: có thể sử dụng chân khí của mình dùng để thay đổi diện mạo dung nhan của bản thân.

Điểm đáng sợ nhất của Dịch Dung Thuật này không chỉ có thể thay đổi dung nhan, ngay cả giọng nói, khí thế trong người cũng lập tức thay đổi theo ý mình, nếu như không vượt quá bản thân mười cảnh giới, tuyệt đối không thể phát hiện ra được.

Tuyệt đối là một thần khí dành cho nghề cướp bóc và mượn dao giết người.

Nếu như lúc này mình sử dụng Dịch Dung Thuật biến đổi thành khuôn mặt của tên Lăng Hàn Phong hoặc Tư Mã Phong Vân, sau đó chạy tới khu vực phòng tắm của đệ tử nữ, sẽ có kết cục như thế nào nhỉ?

Nghĩ tới điều đó, trên môi Dương Kiệt không kềm được lộ ra nụ cười đắc tiện dâm dăng.

Xịt ~~~~!!

Không ít đệ tử nội môn đứng cách đó không quá xa, đặc biệt là các đệ tử nam sau khi nghe xong lời đồn về Dương Kiệt, lúc này lại nhìn thấy khuôn mặt “dâm dăng” của anh ta, “cúc hoa” không kìm được co rút chặt lại, hít sau hơi lạnh vào người, toàn thân ớn lạnh sồn cả tóc gáy, ai nấy đều ba chân bốn cẳng tránh xa tên khốn đó càng xa càng tốt.

“Chính mày đây ~~~~!!” Dương Kiệt phấn khích chụp lấy quyền bí kíp, hí hửng chạy tới đăng ký với trưởng lão phụ trách.

“Dịch Dung Thuật??” Trưởng lão có chút bất ngờ khi Dương Kiệt lại lựa chôn bí kíp như thế này.

Dịch Dung Thuật không phải không tốt, thậm chí vô cùng hữu dụng ở nhiều trường hợp, nhưng hoàn toàn không giúp ích được gì cho thực lực của bản thân cả. Ngay cả đệ tử nội môn cũng không phải thường xuyên có cơ hội đi vào Tầng Kinh Các để lựa chọn tuyệt học tu luyện, nên thông thường sẽ lựa chọn những tuyệt học giúp ích được cho bản thân. Những bí thuật như Dịch Dung Thuật hầu như không ai đụng tới. Không ngờ cơ hội ngàn năm có một để lựa chọn tuyệt học huyền giới cao cấp mà anh ta lại đi lựa chọn cái bí thuật này, quả thật khó hiểu quá đi.

Trưởng lão dùng ánh mắt dò xét quan sát Dương Kiệt hồi lâu, nhìn tới nỗi Dương Kiệt cũng cảm thấy chột dạ. Chẳng lẽ ý tưởng của mình bại lộ rồi sao?

“Không nên để những thứ đen tối che mờ bản tâm của mình, cậu hãy tự cân nhắc thật kỹ những lựa chọn của bản thân.”

Nói xong câu đó, trực tiếp nhắm mắt lại, không muốn nói thêm gì nữa.

Dương Kiệt thăm thò phào nhẹ nhõm, chấp tay thi lễ một cái xong, quay người rời khỏi Tầng Kinh Các quay trở về trang viên của mình.

“hy vọng thằng nhóc không làm đường lạc lối.” Bóng lưng Dương Kiệt khuất đi sau cổng vào, trưởng lão từ từ mở mắt ra, thở dài một tiếng lẩm bầm nói nhỏ.

Ba chân bốn cẳng chạy về tới trang viên của mình, rút tấm thẻ của mình ấn vào dấu khuất trước cổng. Cánh cổng từ từ mở ra, vừa định bước vào đột nhiên phía sau vang lên giọng nói quen thuộc đã từng nghe qua từ đâu.

“Hô hô, Dương tiểu đệ, vết thương trên vai thế nào rồi? Đã lành hẳn rồi chứ? Mấy tên trong khu điều trị mất tay quá nhỉ.”

Dương Kiệt giật mình quay người lại nhìn, thì ra là “người quen” Triệu trưởng lão, người đã từng giúp đỡ mình trong lúc thí luyện gia nhập khu vực ngoại môn đây mà.

“À há, thì ra là Triệu trưởng lão, lâu ngày không gặp, tưởng nhớ vô cùng. Triệu trưởng lão vẫn phong độ như xưa.” Dương Kiệt hí hí chấp tay thi lễ.

“Hô hô, như nhau, như nhau cả thôi. Lâu lâu mới có dịp đi tới khu vực ngoại môn, tiện đường ghé thăm tiểu huynh đệ, đồng thời chúc mừng tiểu huynh đệ tiến bộ thần tốc, trong đại hội tỷ võ đại phát thần uy, giành được thứ hạng cao.”

Triệu trưởng lão khác xa với vẻ mặt nghiêm nghị hồi trong phòng thí luyện, lúc này mang theo nụ cười tự cho là “chân thành, nhiệt tình” nhất cười nói với Dương Kiệt.

Ông ta không thể không làm vậy. Nhìn thấy ánh mắt như tên tội phạm hiếp dâm khi nhìn thấy con gái trong trắng của Tô trưởng lão và Vương trưởng lão khi nhìn vào Dương Kiệt. Triệu trưởng lão biết rằng không thể chần chừ được nữa rồi, phải nhanh chóng tung đòn phủ đầu hót tay trên mới được.

Nên ngay sau khi đại hội tỷ võ kết thúc đã nhanh chóng chạy tới khu điều trị, mục đích là thăm hỏi tạo ấn tượng tốt với Dương Kiệt. Nhưng ai ngờ lúc đó Dương Kiệt và Dương Diễn đã thức tỉnh và rời khỏi. Đành phải tiếp tục chạy tới trang viên của anh ta chờ đợi.

Chỉ là đường đường một trưởng lão nội môn sao có thể đứng đợi ngay trước cửa một đệ tử ngoại môn được chứ? Còn gì là thể diện nữa? Thậm chí không chừng còn bị đối phương đánh giá thấp nữa là. Nên đã lén lén ẩn mình ở bụi cây ở phía xa.

Lúc này nhìn thấy Dương Kiệt trở về nhà, nhanh chóng từ bụi cây phóng ra, tựa như vừa mới tiện đường ghé qua vậy.

Không có việc thì đến làm gì? Dương Kiệt tuyệt đối không tin rằng Triệu trưởng lão chỉ đơn thuần ghé qua hỏi thăm mình. Chắc chắn có chuyện gì liên quan tới mình rồi đây. Phải thận trọng mới được.

Tuy có thiện cảm với Triệu trưởng lão, nhưng không có nghĩa là ông ta nói gì mình gật đầu cái đó, nếu như có gì làm hại tới lợi ích của mình, tuyệt đối có thể trở mặt ngay tức khắc.

Nhìn thấy Dương Kiệt mang theo vẻ cảnh giác, mặc dù đã che giấu rất kín, nhưng cũng không lọt qua được đôi mắt dày dặn kinh nghiệm của Triệu trưởng lão. Trong lòng có chút không biết phải làm sao? Quả thật, lần ghé thăm này quả đường đột, cho dù thay mình vào vị trí của hắn, chắc cũng cảnh giác như thế này thôi.

Nhưng đó không phải là kịch bản mà Triệu trưởng lão mong muốn. Giờ phóng đao thì đành phải theo đao, chỉ cần cách sử dụng “mặt dày thần công” tiếp tục mà thôi.

Giả vờ ho nhẹ một tiếng, mỉm cười nói: “E hèm, tiểu huynh đệ không có ý định mời lão phu vào trong trang viên làm khách sao?”

Nói xong câu này Triệu trưởng lão không kềm được đỏ hết cả khuôn mặt. Có cảm giác như ép buộc người ta phải đón mình vào làm khách vậy.

Dương Kiệt lộ ra vẻ mặt “sực nhớ”, cười nói: “Áy chết, suýt chút nữa thì quên. Triệu trưởng lão là khách quý, sao có thể để khách quý đứng ở trước công trò chuyện như vậy được chứ? Mời vào, mời vào, nếu như trưởng lão không chê tiện xá nhỏ bé, mời trưởng lão ghé vào dùng chén trà ạ.”

Triệu trưởng lão lập tức phóng ánh mắt ngụ ý “chú mày có tương lai” về phía Dương Kiệt, vui vẻ theo chân anh ta đi thẳng vào trong trang viên để làm khách.

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 84: Chèo kéo

Hai người chia chủ khách ngồi xong, Dương Kiệt giả vờ lộ ra vẻ ái ngại ngập ngừng nói: “Áy chết, ngày thường đệ tử không có đón khách, nên không chuẩn bị trà nước bánh trái để chiêu đãi, mong trưởng lão thông cảm cho ạ.”

Triệu trưởng lão thâm trợn mắt trắng với con heo mập keo kiệt ở trước mặt. Với tính cách bóp chẹt lợi ích tới giọt cuối cùng như hần, muốn hần bỏ tiền ra mua bánh trái trà nước chiêu đãi người ta, còn hơn cả việc phải lấy mạng hần. Đối với những người như thế Triệu trưởng lão cũng không lạ lắm gì, và lại mục đích tới đây lần này không phải là để thưởng thức trà nước gì cả, nên cũng không bắt mắt gì cả.

“Không có chi, tiểu huynh đệ đừng khách sáo làm gì, chúng ta ngồi trò chuyện như thế được rồi mà.”

Triệu trưởng lão vô cùng “rộng lượng” bỏ qua chuyện con con đó. Trực tiếp vào thẳng vấn đề: “Trước tiên xin chúc mừng tiểu huynh đệ đã chiếm được một suất tham dự thí luyện liên tông môn. Nhớ lại năm xưa lão phu cũng từng được vinh dự tham gia vào thí luyện đó, trong bí cảnh có không ít cơ duyên quý giá, không chừng sau hoàn thành thí luyện, tiểu huynh đệ trực tiếp đột phá tới cảnh giới chân nguyên, trở thành đệ tử nội môn cũng không chừng.”

“hy vọng, hy vọng được như lời trưởng lão nói.” Dương Kiệt cười cười đáp lời, nhưng vẫn chưa hiểu ông ta muốn gì, cho tới câu sau.

“Sau khi trở thành đệ tử nội môn, nếu như tiểu huynh đệ có gì cần giúp đỡ, có thể trực tiếp tới tìm lão phu. Lão phu ít nhiều cũng có chút địa vị trong nội môn, không chừng có thể giúp đỡ được tiểu huynh đệ cũng nên. Phải biết rằng khu vực nội môn không như ngoại môn, bề phải phức tạp, nếu như không có chút quan hệ, sẽ rất khó sống đấy.”

Triệu trưởng lão bắt đầu để lời đuôi cáo của mình ra, như muốn ám chỉ gì đó.

À há, thì ra là muốn chèo kéo mình đây mà!!

Biết được mục đích của Triệu trưởng lão, đầu óc của Dương Kiệt nhanh chóng vận chuyển. Quả thật, đã từng nghe nói rằng khu vực nội môn kết bè lập phái vô cùng nghiêm trọng, những người không có thế lực phía sau đỡ lưng tuyệt đối bị hành tới nỗi không có đất sống chứ không như những trò trẻ con như bên ngoài ngoại môn này.

Bản thân mình có chút thiện cảm với Triệu trưởng lão, nên trước lời chèo kéo của ông ta, cũng không phải là không thể suy nghĩ. Chi là trước hết phải xem xem thành ý của ông ta như thế nào đã.

Mở nằm ngay miếng mề, không cần vài nhát, rút rút máu của Triệu trưởng lão quả thật có lỗi với bản thân quá đi.

“Chỉ là, chỉ là.....” Dương Kiệt lộ ra vẻ khó xử tiếc nuối.

“Không biết tiểu huynh đệ có gì khó khăn, nói ra xem xem lão phu có giúp gì được cho huynh đệ không.”

“Tới rồi đây!” Trong lòng Triệu trưởng lão lập tức thấp thòm không yên. Trước khi nói ra lời này đã dự đoán được để đối phương cứa một dao vào cổ, chỉ mong đối phương nể tình cái thân già này nương tay chút ít mà thôi.

Dương Kiệt thở dài một tiếng: “Triệu trưởng lão cũng biết rồi đấy, đệ tử chỉ mới là một tiên thiên tầng thứ 9, tài hèn sức mọn, may mắn lắm mới giành được suất tham dự thí luyện liên tông môn, cũng không hy vọng điều gì, chỉ là vào trong đó mở mang tầm mắt mà thôi, sao mà có tư cách tranh giành cơ duyên với các đệ tử thiên tài khác chứ? Cho nên cũng không dám nghĩ tới việc sau khi rời khỏi bí cảnh thí luyện sẽ tiến bộ được bao nhiêu nữa. Và lại, gần nay chắc trưởng lão cũng có nghe chút tin đồn rằng đệ tử có mâu thuẫn với Lăng sư huynh chứ nhỉ? Mọi đường sống của đệ tử đều bị phong tỏa hết, tài nguyên tu luyện thiếu hụt, tương lai mù tịt, không biết tới năm tháng nào mới đột phá được thành chân nguyên, trở thành đệ tử nội môn đây.”

Câu dứt, mang theo vẻ mặt tuyệt vọng than thở liên hồi.

Triệu trưởng lão không kềm được phải trợn mắt trắng với tên khôn vô liêm sỉ này.

Tài hèn sức mọn? may mắn? có nhiều người cũng muốn được tài hèn sức mọn và may mắn như người kia. Còn việc bị Lăng Hàn Phong phong tỏa hết con đường sống, tương lai mù tịt? Sao lão phu lại nghe thấy một kịch bản khác ta?

Diễn sâu quá rồi đấy anh bạn trẻ. Muốn vò lợi ích thì nói thẳng ra cho rồi, dài dòng lời thôi chi cho mệt.

Mặc dù trong lòng vô cùng khinh bỉ, nhưng khuôn mặt vẫn mang theo nụ cười cảm thông. Dường như “sức nhớ” điều gì đó, giả vờ vỗ nhẹ đầu mình cười nói: “Ái da, suýt chút nữa thì quên. Nãy giờ lo nói chuyện quên cả quà cáp khi làm khách, quả thật đáng trách.” Từ trong tay áo lấy ra một túi càn khôn, ném qua cho Dương Kiệt, cười nói: “Chút quà hèn mọn, tiểu huynh đệ đừng chê cười nhé.”

“Không dám, không dám. Trưởng lão ghé thăm là vui rồi, còn bày về quà cáp chi nữa, tốn thọ đệ từ bây giờ.” Mặc dù miệng đầy khách sáo, nhưng bàn tay vừa chụp lấy túi càn khôn lập tức nhét thẳng vào trong ống tay áo của mình, không chút về gì khách sáo cả.

“Một trăm viên tích khí đan cao cấp, năm viên tụ nguyên đan, hai triệu linh thạch cấp thấp ~!!” Khẽ dùng thần thức kiểm tra túi càn khôn, đôi mắt lập tức rực sáng như bóng đèn pha.

Tích khí đan cao cấp, luyện hóa một viên có thể nhận được 50000 điểm kinh nghiệm. một trăm viên nghĩa là được năm triệu điểm kinh nghiệm. Nếu như không phải Dương Kiệt tu luyện Tam Chuyển Thần Dương Công, điểm kinh nghiệm X3, e rằng có thể thăng lên tới tiên thiên tầng thứ 10 rồi đấy.

Tụ nguyên đan: giành cho những người ở cảnh giới tiên thiên tầng thứ 10 đang trong giao đoạn chuyển hóa chân khí thành chân nguyên, phục dụng sẽ rút ngắn thời gian chuyển hóa chân nguyên đột phá thành chân nguyên. Phục dụng nhận được 500000 điểm kinh nghiệm.

Món quà này tuyệt đối không hèn mọn chút nào đấy.

“Không có chi, không có chi, đó là phép lịch sự khi làm khách, tiểu huynh đệ cứ nhận lấy để lão phu vui lòng.”

Mặc dù tim đang rứa máu, nhưng Triệu trưởng lão vẫn mang theo vẻ mặt “nếu cậu không nhận thì không xong với ta” cười nói.

“Đa tạ, đa tạ, đệ từ đa tạ Triệu trưởng lão nhiều ạ. Sau khi đệ từ gia nhập vào nội môn, hy vọng nhận được sự chỉ bảo và chiếu cố của trưởng lão thường xuyên ạ.”

Nuốt xong của người ta, ít ra phải có chút biểu hiện, một câu nói đầy ngụ ý ám chỉ buông ra, mảy hiểu tao hiểu, vui vẻ cả làng.

Me kiếp! Đồ máu này giờ, chỉ chờ câu đó của chú mày thôi.

“Dương huynh đệ hãy yên tâm, lão phu có sở thích nâng đỡ chăm sóc cho những hậu bối lương thiện trung thực như Dương huynh đệ, sau này hãy giao lưu giao lưu thường xuyên.”

“à, Dương huynh đệ vừa mới chấn thương chưa lành hẳn, cần phải có thời gian nghỉ ngơi, lão phu cũng không làm phiền huynh đệ nữa, hẹn gặp lại trong khu vực nội môn vậy. Sẵn tiện chúc Dương huynh đệ có được nhiều cơ duyên trong chuyến thí luyện liên tông môn lần này.”

Mục đích đã đạt được, không cần thiết phải nán lại nữa. Nhanh chóng tìm cơ cáo từ. ở lại lâu hơn không chừng bị đối phương cửa thêm vài nhát thì khổ.

“Ái da, trưởng lão không nán lại thêm chút sao? À à, trưởng lão ngày thường trăm công ngàn việc, bỏ thời gian tới ghé thăm đệ từ vậy là vinh hạnh lắm rồi, không thể đòi hỏi thêm được nữa, đệ đệ từ tiễn trưởng lão ra cửa ạ.”

Mặc dù vẻ mặt đầy tiếc nuối, nhưng nhanh chân nhanh tay đứng bật dậy đi thẳng về phía cửa và làm ra động tác đưa tiễn, không có vẻ gì muốn giữ khách lại gì cả.

Thằng nhóc lão cá ~~~!!

Mép miệng Triệu trưởng lão khẽ co giật vài cái. Đối phương giống như muốn đuổi tà vậy. Mặc dù đã muốn nhanh chóng rời khỏi, nhưng tình cảnh như thế này quả thật khó chịu quá đi.

Đưa Triệu trưởng lão ra tới cổng trang viên, ông ta quay lại vỗ nhẹ lên vai và động viên vài câu, sau đó nhanh chóng biến mất trong tầm mắt của Dương Kiệt.

Đối với sự chèo kéo của Triệu trưởng lão, Dương Kiệt vẫn chưa hoàn toàn có quyết định, nhưng sau này vào tới nội môn dựa hơi và giúp sức khi cần thiết cho Triệu trưởng lão chút cũng không thành vấn đề. Còn nói tới việc phải bán mạng thì hoàn toàn không thể. Ít nhất là trước khi nhìn thấy thành ý đủ trọng lượng của ông ta, Dương Kiệt không có ý định hoàn toàn ngã hẳn về phía bè phái của Triệu trưởng lão.

Thôi, chuyện đó tính sau vậy. Quan trọng nhất hiện giờ là tiêu thụ hết những tài nguyên tu luyện vừa có được, tranh thủ trước khi thí luyện liên tông môn bắt đầu, phải đạt được tiên thiên tầng thứ 10.

Xoảng xoảng xoảng ~~~!!

Tại trang viên bề thế của Lăng Hàn Phong, lúc này con rắn độc đang trút hết con giận của mình vào những vật có thể đập vỡ được.

“Tổng Thiên Hành khốn khiếp, chỉ vì mi mà ta phải xếp hạng dưới cả con heo mập đáng ghét kia! Chuyện này chưa xong đâu, vào tới bí cảnh thí luyện, ta sẽ cho các ngươi biết hậu quả khi đã chọc giận tới Lăng Hàn Phong này.”

Lúc này rắn độc vẫn còn chưa nuốt trôi thất bại trong đại hội tỷ võ, đặc biệt là xếp hạng của mình nằm dưới cả kẻ thù chỉ như “một con kiến yếu ớt” trong mắt mình, quả thật là một sỉ nhục không thể tha thứ được.

Cộc cộc ~~~!!

“Vào ~~~~!!!” Trong lúc đang tiếp tục ném bỏ những gì có thể vớ tới, bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa, Lăng Hàn Phong gần như gào thét nói.

Két ~~~!!

Cánh cửa từ từ mở ra, một đệ tử chân nguyên mang theo tâm trạng thấp thỏm không yên từ bên ngoài bước vào. Lúc này phát hiện ánh mắt lạnh lùng đầy sát khí của Lăng Hàn Phong đang dán chặt vào mình, tựa như “mày không cho tao câu trả lời thích đáng thì đừng trách tao độc ác”, run bắn người lên, tựa như đang rơi vào hàn băng âm cả trăm độ vậy.

“Nói ~~~~~!!”

“Bẩm, bẩm Lăng sư huynh, thuộc, thuộc hạ vừa nhặt... nhặt được viên ký ức ma... ma thạch ngay trước cổng trang... trang viên ạ...” Tên đệ tử chân nguyên tê tái cả đầu, cắn răng run giọng nói.

“Ký ức ma thạch?” Cầm lấy viên ký ức ma thạch mà tên đệ tử hai tay dâng lên, vẫy vẫy tay đuổi khéo hẩn rời khỏi. Chân khí truyền thẳng vào ký ức ma thạch, ngay lập tức trước mắt xuất hiện hình ảnh đã ghi nhớ trong ma thạch.

“Con heo mập trời đánh ~~~~, Ta sẽ không đội trời chung với nhà ngươi, AAAAAAAAAAAAA ~~~~!” Lăng Hàn Phong giương to đôi mắt đầy gân máu ra hết cỡ nhìn vào hình ảnh ở trước mắt, phần nộ gào thét vang động cả trang viên.

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 85: Tập hợp

“Chết, chết, chết, không chỉ con heo mập kia, ngay cả ả tiện nhân kia cũng phải chết ~~~~!!”

Lăng Hàn Phong tựa như mất hết lý trí, hận không thể phang thây xẻ thịt đôi ‘cẩu nam nữ’ kia ngay tức khắc.

Không phải Lăng Hàn Phong quá yêu Diệp Tuyền hay gì cả. Chủ yếu là hắn đã xem Diệp Tuyền như món đồ chơi yêu thích của hắn. Giờ này món đồ chơi yêu thích bị kẻ khác làm dơ bẩn. Với tính cách hẹp hòi ích kỷ như hắn, chắc chắn sẽ đập nát món đồ chơi đó, còn số phận của tên khốn dám làm dơ bẩn món đồ chơi của mình, cũng không khá hơn được bao nhiêu rồi.

Mặc dù trong lòng hắn biết rõ vụ này rõ ràng là một âm mưu, một âm mưu mượn dao giết người, Dương Kiệt và Diệp Tuyền đều là nạn nhân trong vụ này. Nhưng đối với hắn không quan trọng. Quan trọng nhất là món đồ chơi của mình đã bị dơ bẩn, và tên khốn làm dơ bẩn món đồ chơi của mình phải trả giá cho việc làm của mình.

Ngoài ra, còn chủ mưu của vụ này, tốt nhất đừng để ta nắm đầu ra. Nếu không thì mày phải ân hận vì đã sống trên đời này.

“AAAAAAAAAAAA ~~~~!!”

Sau một hồi gào thét trút giận lên những đồ vật vô tội trong phòng, Lăng Hàn Phong đã dần bình tĩnh lại. Cắn răng lắm lắm nói: “Việc quan trọng nhất hiện giờ là tập trung thí luyện liên tông môn trước đã. Tổng Thiên Hành, Dương Kiệt, bí cảnh thí luyện lần này chính là mồ chôn của các ngươi ~~~!! Còn ả tiện nhân kia, sau khi kết thúc thí luyện liên tông môn, ta sẽ biến ả thành nô lệ tình dục của ta, sau khi chơi chán chê rồi, sẽ bán ả vào tiệm thanh lâu nổi tiếng trong các thành thị lớn, biến thành trò tiêu khiển của đám đàn ông trong thiên hạ, hahahaha ~~~~!!”

Sau cú sốc thất bại ở đại hội tỷ võ, cộng thêm kích thích mới đây, đã khiến tính cách của Lăng Hàn Phong ít nhiều trở nên đen tối biến thái.

Mười ngày đối với hai mươi thí sinh có suất tham dự thí luyện liên tông môn nói nhiều không nhiều, nói ít cũng không ít. Ai nấy đều cố gắng vào việc tập trung điều trị, phục hồi và tu luyện trong giai đoạn nước rút cuối cùng.

“Yêu cầu hai mươi đệ tử tham gia thí luyện liên tông môn tập hợp tại quảng trường sau nửa canh giờ nữa. Xin nhắc lại, Yêu cầu hai mươi đệ tử tham gia

thí luyện liên tông môn tập hợp tại quảng trường sau nửa canh giờ nữa.”

Cuối cùng cái gì tới cũng phải tới, trên bầu trời khu vực ngoại môn vang lên giọng nói nghiêm nghị của Lý trưởng lão.

“Tới rồi, xuất phát thôi ~~~!” Dương Kiệt từ trong trạng thái tu luyện từ từ mở mắt, trên môi lộ ra nụ cười đầy tự tin. Nếu như có người khác ở đây, chắc chắn sẽ phát hiện khí thế của một tiên thiên tầng thứ 10 từ trên người anh ta phát tán ra.

Đúng thế, sau mười ngày hấp thụ tích khí đan cao cấp và tụ nguyên đan, Dương Kiệt đã đạt đủ điểm kinh nghiệm để thăng cấp thành tiên thiên tầng thứ 10. Mọi vết thương trên người đã hoàn toàn biến mất, tựa như chưa từng bị chấn thương qua vậy.

Đó là lợi ích của việc được thăng cấp, lập tức full máu hồi sinh.

Thu xếp lại quần áo chỉnh tề, nhanh chóng rời khỏi trang viên của mình, đi thẳng về phía quảng trường tập hợp.

‘Kia, kia, Dương Kiệt, Dương sư huynh tới rồi kìa ~~~~!’ Lúc này trong quảng trường đã có không ít đệ tử khu vực ngoại môn tham gia đưa tiễn hai mươi vị cao thủ đại diện cho Thánh Hòa Tông tham gia thí luyện liên tông môn. Từ phía xa xa đã phát hiện cái hình bóng “khổng lồ” của Dương Kiệt, không ít người kêu thét lên.

“Sao? Tên ái nam ái.” có người không tự chủ buột miệng xưng hô, nhưng nhanh chóng bưng tỉnh dùng tay bịt miệng lại không dám nói tiếp nữa.

Ngay lập tức mọi ánh mắt đều đổ dồn hết về phía một nhân vật chính khác là Tạ Thế Hào đã có mặt tại quảng trường từ rất sớm.

Nhìn thấy những ánh mắt đầy hâm mộ và những lời bàn tán “không hay” về phía mình, Tạ Thế Hào phần nộ tới cùng. Hắn không thể phang thây xé thịt tên khốn đã khiến mình thành tiêu điểm đàm tiếu như vậy.

Lừa đảo tiền bạc, phá hoại hình tượng, lúc này ngay cả thanh danh cũng bị hủy hoại bởi con heo mập trời đánh đó. Nếu như không phải đánh không lại, e rằng lúc này đã lao tới liều mạng với kẻ thù rồi.

Khác xa với Dương Kiệt ngay sau khi lãnh thưởng xong suốt ngày nhốt mình trong trang viên tu luyện, không nghe được phong thanh bên ngoài. Tin đồn “cuộc tình xuyên thế kỷ” giữa anh ta và Tạ Thế Hào càng lan truyền càng có xu hướng dữ dội hơn nữa. Tất nhiên cũng lọt tới tai của Tạ Thế Hào rồi.

Nhưng hẳn càng giải thích người khác càng lầm tưởng đó là sự thật. Không chỉ các fan nữ ngày thường vẫn vây kín mình xa lánh, ngay cả những bạn bè nam cũng tránh xa không dám tới gần mình, tránh mình như đang tránh tà vậy. Quả thật là đau lòng quá đi. Nhưng lại không biết phải làm sao.

Hãy đợi đấy! Vào tới bí cảnh thí luyện, sẽ có lúc ngươi phải khóc ròng mà thôi.

Nghĩ tới kế hoạch liên minh với Tư Mã Phong Vân, Tạ Thế Hào cắn răng nuốt trôi những sỉ nhục mà mình đang phải chịu đựng lúc này. Phóng ánh mắt thù địch đầy sát khí về phía Dương Kiệt một cái, sau đó quay đầu sang hướng khác, tựa như không nghe không thấy gì cả.

Dương Kiệt tất nhiên cũng cảm nhận được ánh mắt thù địch của Tạ Thế Hào, nhưng đối với những tên bại tướng dưới tay mình, chỉ khê bễ bễ môi tỏ vẻ khinh thường, chẳng đáng để bận tâm gì cả.

“Xem kia, xem kia, hai người đưa mắt nhìn nhau đầy thù địch, xem ra tình cảm một khi đã rạn nứt thay đổi, thì không thể hàn gắn lại như xưa nữa nhỉ?” Một người tỏ ra là “chuyên gia” nêu ra quan điểm của mình.

“Chứ sao, nếu dễ dàng hàn gắn thì làm gì có câu “chuyên yêu thành hận” nữa chứ. Quả thật đáng tiếc cho một “cặp đôi đẹp” như thế này.” Một tên “hận thiên hạ không loạn lên” lên tiếng chế giễu bình phẩm.

“Đôi phong bại tục, đôi phong bại tục ~~~!” Một “nguy đạo sĩ” lắc đầu than trách.

“Kzy dzi dzay, sao ánh mắt mọi người nhìn vào mình và Tạ Thế Hào có gì đó kỳ kỳ vậy?”

Dương Kiệt cũng bắt đầu cảm thấy biểu hiện của mọi người có chút khác thường, hoàn toàn không phải mang theo tâm lý “xem phim” như thông thường.

“Tới rồi kìa, chị em song sinh tới rồi kìa.” Cũng may là đúng lúc này một cặp nhân vật tâm điểm xuất hiện, kéo hết mọi ánh mắt về phía bên kia, không còn dành nhiều chú ý tới cả hai nữa.

“Chà chà, vẫn khiêu gọi khuyến rũ như trước kia, ước gì được chơi trò 3P với hai em ý nhỉ ~~~!” Dương Kiệt mang theo vẻ mặt “anh Trư” không ngừng quan sát đánh giá chị em Lý Uyên Dung và Lý Uyên Nhi, nước miếng nước dãi chảy dài trên mép miệng.

Hai chị em song sinh nhanh chóng phát hiện một ánh mắt “soi mói” cực kỳ đê tiện đang không ngừng phóng về phía mình. Đôi lông mày vòng cung xinh xắn khể đú lại, khi nhìn rõ đối phương, trên môi lộ ra nụ cười nghiêng nước nghiêng thành, cả hai rào bước bước về phía Dương Kiệt đang đứng chiêm ngưỡng mình.

“Hai chị em đang bước về phía mình?? Trúng máu rồi chẳng??” Dương Kiệt phần khích tới cùng, mỡ thịt trên người không kiềm chế được run rẩy liên hồi.

“Vì sao? Vì sao hai chị em đi về hướng con heo mập “biến thái” kia mà không đi về phía mình chứ? Ta không phục ~~~!” Không ít đệ tử nam trong

lòng phần nộ gào thét khi nhìn thấy hai chị em song sinh miệng mang nụ cười thân thiện tiến về phía Dương Kiệt.

“Không sao, không sao, chắc họ nghĩ cùng là “chị em” cả nên tỏ ra thân thiện chào hỏi với nhau cũng là điều dễ hiểu thôi.” Mấy tên ghen tức không ngừng dùng lý lẽ để an ủi cho tâm linh bị tổn thương của bản thân.

“Muội chào Dương sư huynh ạ.” Cả hai dùng giọng nói ngọt hơn mía đường mỉm cười chào hỏi.

“Chào, chào hai sư muội. Không ngờ sư muội cũng biết tới sư huynh, quả thật là vinh hạnh quá đi.” Nghe xong giọng nói của cặp chị em song sinh, Dương Kiệt tựa như vừa kết thúc xong “đoạn cao trào”, toàn thân như muốn mềm nhũn vì sung sướng.

“Sư huynh đại phát thần uy trên lời đài, sư muội đứng dưới quan chiến mà trái tim thổn thức khó tả, có thể nói sư huynh là người gây ấn tượng nhất đối với muội trong suốt cả đại hội tỷ võ, sao có thể không biết sư huynh được chứ?” Lý Uyển Nhi bụp miệng cười nói. Nhưng không ai phát hiện rằng trong đôi mắt của cô ta lóe qua tia sáng tinh ma.

Lỗ mũi Dương Kiệt như đang phun khí, phản kích tạo ra tư thế “khoe chuột”, tự tin cười nói: “Nếu như không phải tên “mặt đá” giờ trò bi ỏi già ngất để lừa huynh, e rằng sư huynh đây còn tiến xa và còn thể hiện đáng sợ hơn thế nữa.”

Tên khốn mặt dày vô liêm sỉ gán hết tội cho Dương Diễn vì dám phá mình có cơ hội tiếp tục thể hiện.

Hai chị em song sinh khẽ lóe qua tia sáng khinh bỉ, nhưng trên khuôn mặt vẫn mang theo nụ cười đầy ngưỡng mộ, khiến con heo mập ở trước mặt như lâng lâng trên mây vậy.

Lý Uyển Nhi đôi mắt như biến thành trái tim, hai tay nắm chặt như tư thế cầu nguyện cười nói: “muội rất thích những người đàn ông mạnh mẽ như sư huynh, muội quyết định rồi, bắt đầu từ ngày hôm nay sư huynh sẽ là thần tượng trong lòng muội ạ”

“muội cũng thế ạ?” Lý Uyển Dung cũng theo chân chị mình không ngừng buông ra những lời khen gọi dành cho Dương Kiệt.

Xoảng ~ xoảng ~ xoảng ~~~!!

Không ít đệ tử nam ở gần đó nghe xong câu nói của chị em song sinh, chỉ cảm thấy trái tim như vỡ nát ra thành trăm mảnh, ngàn mảnh, miệng không ngừng lầm bầm: “không thể nào, không thể nào, chắc đó chỉ là những lời xả giao thôi, đúng thế, chỉ là những lời xả giao thôi. Họ là chị em với nhau mà.”

Dương Kiệt gần như nhảy cẫng lên, bước tới gác tay lên thẳng vai cả hai, khả khả cười nói: “Nếu như cả hai tối nay có thời gian, hãy tới tìm sư huynh, sư huynh sẽ chỉ dạy sư muội “triết lý giao tiếp giữa thần tượng và người hâm mộ”, thế nào? Hấp dẫn chứ? Phấn khích chứ? Khả khả khả khả ~~~!”

“Đừng cản ta, ta phải bẻ gãy đôi tay “tội lỗi” của tên khốn đó ngay tức khắc, aaaaaa ~~~~!!” Không ít đệ tử nam đã xoắn tay áo lên chuẩn bị lao tới liều mạng với con heo mập chết dịch kia.

Đối diện sự căm phẫn của đám đệ tử nam kia, Dương Kiệt chỉ khẽ bấu môi, có ngon nhào vô kiếm ăn. Để coi ai bẻ tay ai nào!!

Khi hai tay của Dương Kiệt vừa khoác lên vai, cả hai lóe qua tia sáng chán ghét, căm phẫn. Hận không thể lấy dao chém đứt đôi tay bẩn thỉu đó ngay tức khắc. Nhưng nhanh chóng kềm nén lại, lộ ra vẻ mặt ái ngại mắc cỡ lí nhí nói: “Eo ôi, muội sợ lắm, và lại mẫu thân của muội đã từng dặn dò rằng, không được tới phòng của đàn ông vào lúc nửa đêm, hai muội không dám cãi lời mẫu thân đâu ạ, nên rất tiếc...” cả hai vừa nói vô cùng uyển chuyển nhích người ra khỏi cánh tay “tội lỗi” của Dương Kiệt, nhí nhảnh cười nói.

Mẹ kiếp ~! Cái người mẹ gì thế này? Dạy con như thế thì suốt đời đừng mong con lấy được chồng ấy.

Dương Kiệt phần nộ không ngừng trù ẻo bà mẹ của hai chị em trong lòng.

“Thôi, hai muội đi tập hợp đây, hy vọng vào tới bí cảnh Dương sư huynh chiếu cố hai muội nhé.” Biết rằng không thể tiếp tục nán lại với con heo mập “biến thái” này, nhanh chóng viện lý do rời khỏi.

“Yên tâm, chỉ cần sư huynh còn một hơi thở, tên nào dám đụng tới hai muội, sư huynh sẽ liều mạng với chúng.” Dương Kiệt vỗ ngực khoe khoang, hào khí xung thiên tuyên bố.

“Nhớ nhé, tụi muội mong chờ vào huynh đó.” Nói xong câu này, không đợi Dương Kiệt ba hoa thêm câu nào, trực tiếp quay người thẳng về phía nơi tập trung.

“Không ngờ số đào hoa của mình lớn vậy, ngay cả hai chị em song sinh cực phẩm kia cũng xiêu lòng với mình. Đúng là đẹp trai quá cũng khổ.” Dương Kiệt từ trong nhẫn căn khôn lấy ra chiếc gương soi thẳng lên mặt, không ngừng vuốt tóc làm dáng, khiến những người ở xung quanh chịu không nổi muốn nôn ói tại chỗ.

“Lát lên phi thuyền về phòng xong phải lập tức thay bộ đồ trên người ngay tức khắc.” Lý Uyển Nhi đứng song song với Lý Uyển Dung ở vị trí xung quanh không có người nào cả, căn răng nhỏ tiếng nói.

“Đúng, đúng, phải đốt luôn bộ đồ này ngay tức khắc. Cứ nghĩ tới việc để con heo mập biến thái bẩn thỉu đụng vào người, em đã muốn nôn ói ra rồi ạ.” Lý Uyển Dung lộ ra vẻ phần nộ cắn răng nói.

“vì sao chúng ta phải đi chào hỏi nói chuyện với con heo mập biến thái đó chứ? Và lại hấn không phải chỉ yêu thích đàn ông sao? Vì sao lại giống những tên đàn ông háo sắc bình thường không ngừng sờ sờ chúng ta vậy.” Lý Uyển Dung lộ ra vẻ không hiểu, đíu mày hỏi.

“Thực lực con heo mập này không tệ, không chừng khi vào tới bí cảnh có thể lợi dụng được. Chỉ là không ngờ tên khốn này lại to gan sờ sờ chúng ta, chắc là sau khi tình cảm bị tổn thương, hấn cố tình làm thế để che dấu nỗi đau trong lòng đấy thôi.” Lý Uyển Nhi đưa ra phân tích của mình.

“Chắc thế, hừ hừ, hấn nên cầu trời bái phật không rơi vào tay chúng ta, nếu không thì hậu cung của phụ hoàng lại có thêm một tiểu thái giám đấy.” Lý Uyển Dung dường như vẫn chưa nguôi giận khi bị đối phương khoác tay lên vai, cắn răng phần nộ nói.

“Sẽ có cơ hội thôi.” Đôi mắt Lý Uyển Nhi lóe qua tia sáng kỳ dị, mỉm cười nói nhỏ an ủi em gái của mình.

Lúc này Dương Kiệt vẫn đang phấn khích vì số đào hoa của mình, hoàn toàn không biết rằng sự an nguy của “tiểu Dương Kiệt” đang trong tình trạng ngàn cân treo sợi tóc. Nếu như không thận trọng và sơ sẩy, không chừng hai anh em có thể phải xa lìa suốt đời sau gần hai chục năm gần bó không rời từng giây từng phút nào cả.

Cầu trời phù hộ cho thằng nhỏ!

Bản luận về tính cách nhân vật Dương Kiệt chút:

Trước tiên, xin chân thành cảm ơn bạn dattran0609 đã góp ý với mình là nên cho main trầm ổn chút, không nên giống như một thằng ngáo đá. Ý kiến của bạn là vô cùng quý giá để mình tiếp thu và hoàn thiện hơn truyện của mình. Main chắc chắn sẽ trở nên trầm ổn hơn, bớt ngáo hơn nhưng không phải là vào thời điểm này, ít nhất là hiện giờ không thể.

Mọi người nên nhớ rằng Dương Kiệt trước khi xuyên không tới dị giới là một người như thế nào. Hấn chỉ là một thằng nhóc 18 tuổi vừa mới tốt nghiệp cấp 3 xong, vô công rồi nghề, suốt ngày chỉ biết cắm đầu vào việc chơi game, thậm chí chưa từng có cơ hội bước ra xã hội trải đời. Một người như thế vừa mới xuyên không tới dị giới, không thể đòi hỏi mình buff cho hấn trở thành một tên hành xử dày dạn kinh nghiệm, trầm vững còn hơn cả mấy con cáo già đã từng trải vài chục năm chứ nhỉ?

Cái gì cũng phải có quá trình, tùy theo tuổi tác main ngày càng cao, trải đời càng nhiều, chắc chắn tính cách sẽ bớt ngông ngênh ngáo đá hơn. Chứ chưa gì đã buff hấn lên thì quá bất hợp lý. Và lại, thiếu niên ngông cuồng, Ngáo ngáo chút cũng không sao. Nhiều lúc bản thân chúng ta thời còn trẻ hành xử cũng ngáo không kém gì Main là mấy, rồi chúng ta cũng từ bước ra xã hội trải đời, từng bước hoàn thiện bản thân, trưởng thành hơn, trầm vững hơn đúng không nè? Và Dương Kiệt cũng đang trong giai đoạn này đó thôi.

Như đã nói, mình muốn xây dựng một nhân vật gần gũi thân thiện với đại chúng hơn là một nhân vật thuộc vĩ nhân, thánh nhân lúc nào cũng cao cao tại thượng quá xa vời với chúng ta. Mục đích của mình là viết một bộ truyện khi bạn đọc xong, so sánh với nhân vật chính rằng: nếu mình rơi vào hoàn cảnh của main, mình sẽ làm được như hấn và thậm chí làm tốt hơn hấn. Chứ không phải như nhiều bộ truyện đọc xong nghĩ rằng nhân vật chính quá lợi hại, mình rơi vào hoàn cảnh của anh ta cũng chưa chắc làm được những gì anh ta đang làm.

Do truyện này mình viết cũng để giải trí, và mọi người đọc cũng chỉ để giải trí, nên không thể tránh khỏi những lỗi sai sót, nên những góp ý của bạn đọc là vô cùng cần thiết để mình tiếp thu hoàn thiện hơn, tiến bộ hơn. Thú thật, truyện này mình viết mà chả có chút đại cương nội dung hay kế hoạch gì cả. Cứ hôm nay viết tới tình tiết gì, sáng mai trên đường chạy xe tới công ty đầu óc bắt đầu hình dung ra tình tiết tiếp theo rồi vào tới cty trực tiếp viết thẳng vào. Nên nhiều lúc nội dung hơi câu thả hay lặp lại là điều không thể tránh khỏi. Nên mong nhận được sự thông cảm và hỗ trợ góp ý của bạn đọc để bộ truyện này càng lúc càng tốt hơn.

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 86: Sát Trư Liên Minh

“Dương sư đệ, đã lâu không gặp.” Trong lúc Dương Kiệt đang phấn khích như con heo đực sắp được lai giống, đột nhiên cảm nhận thấy một bàn tay nhỏ bé vỗ nhẹ lên vai. Đồng thời giọng nói vừa lạ vừa quen vang lên.

Dương Kiệt lập tức quay đầu lại nhìn, phát hiện thì ra là người quen cũ, Lâm Thu Nguyệt, Lâm sư tỷ.

“Ái da, thì ra là Lâm sư tỷ ~~~!! Lâu ngày không gặp, tưởng nhớ vô cùng! Không biết thời gian gần đây sư tỷ đã suy nghĩ kỹ chưa ạ? Chứ đệ thì lúc nào cũng sẵn sàng cái thân thể này dâng hiến cho sư tỷ đấy.”

Mờ thịt đôi má run chuyển liên hồi, Dương Kiệt híp mắt phấn khích cười nói.

Lâm Thu Nguyệt có chút chịu không thấu con heo mập này, nếu như không phải còn nhớ việc đã nhận lời dặn dò của vị sư muội của mình, e rằng lúc này đã quay đầu bỏ chạy rồi.

“Cái này... cái thân xác của đệ cứ để dành cho Diệp sư muội được rồi. Sư tỷ nữ lòng nào đi tranh giành với sư muội yêu quý của mình chứ.” Không

biết dùng lời nào để trả lời, đành tìm lại một cái cớ để đánh chìm suy nghĩ “hiến thân” của con heo mập ở trước mặt.

“Ồ, ồ, không sao, không sao, thể xác của đệ đủ lớn, có thể xẻ bớt một ít dành cho Diệp sư tỷ, còn sư tỷ tất nhiên là phải lấy phần lớn rồi.”

Tên khốn vô liêm sỉ vẫn nhất quyết không từ bỏ kế hoạch “hiến thân” của mình.

“Không cần, không cần đâu, nếu như xẻ bớt một phần trên cơ thể sẽ khiến sư đệ bị tàn tật, mất đi vẻ đẹp không tỳ vết của đệ đấy. Cứ để nguyên vẹn hết cho Diệp sư muội là được rồi.”

Lâm Thu Nguyệt vô cùng đau đầu với tên vô sỉ ở trước mặt.

Dương Kiệt run lên vì xúc động, nước mắt nước mũi chảy dài nói: “Ồi, cuối cùng thì cũng có người nhìn thấy được cái đẹp không tỳ vết của đệ rồi. Đệ phấn khích quá đi. Đệ quyết định rồi, bắt đầu từ hôm nay sẽ xem sư tỷ là hồng nhan tri kỷ thân thiết nhất của mình. Để chúc mừng cho việc này, ta nên trao nhau cái ôm hôn nồng thắm chứ nhỉ?”

“Á ~~~!” Lâm Thu Nguyệt bối rối khi nhìn thấy đôi tay “tội lỗi” của Dương Kiệt đang dang rộng ra chuẩn bị ào tới.

Tất nhiên, Dương Kiệt chỉ có ý định đùa giỡn với cô ta mà thôi, sao có thể vô sỉ tới mức tự tiện đi ôm người ta chứ. Nên giả vờ chân phải giẫm phải chân trái, mang theo vẻ mặt hoảng hốt ngã nhào về phía trước với tư thế chó vồ phân. Tất nhiên khi ngã sẽ khê nhích người sang một bên để không tông trúng Lâm Thu Nguyệt vẫn còn đang thất thần chôn chân ở đó.

“Hahaha ~~~~! Coi kia, coi kia, con heo mập đó đang diễn tấu hài chặc? Tự nhiên té ngã khó coi như thế này, quả thật là mất mặt quá đi.” Những người có mặt ở gần đó nhìn thấy Dương Kiệt té ngã “chụp ếch”, đều không kèm được cười phá lên trên chọc.

Cười, cười cái đầu các người á ~~~!! Nếu như không phải muốn trên gheo Lâm sư tỷ chút, mấy tên khốn các người mỗi người hứng trọn một cái bạt tai của mày rồi, ở đó mà cười ~~~.

“Dương... Dương sư đệ, không sao chứ?” Lâm Thu Nguyệt nhanh chóng định thần trở lại, phát hiện Dương Kiệt chỉ té ngã chứ không ôm choàng vào mình, thậm chí phào nhẹ nhõm, nhưng vẫn nhanh chóng lên tiếng quan tâm hỏi.

“Không sao, không sao, chúng ta tiếp tục nào.” Dương Kiệt nhanh chóng bật dậy, định tiếp tục lao tới ôm đối phương.

Lâm Thu Nguyệt giật mình hoảng hốt, nhanh chóng từ nhẫn càn khôn lấy ra một sợi dây chuyền ném qua cho Dương Kiệt và quay đầu bỏ chạy vừa nói: “Đó là sợi dây chuyền hộ thân của Diệp sư muội đã nhờ tôi chuyển lại cho sư đệ. Đồng thời nhắn nhủ sư đệ hãy cẩn thận, đừng đi tới đâu gây sự tới đó, phải an toàn lành lặn trở về.” Câu dứt cũng là lúc Lâm Thu Nguyệt trà trộn vào đám đông, biến mất khỏi tầm nhìn của Dương Kiệt.

Nắm chặt sợi dây chuyền trong tay, vẻ mặt như thăng hê của Dương Kiệt đã biến mất, thay vào đó là vẻ mặt nghiêm túc tới lạ thường. Trong lòng không kèm được cảm thấy ấm áp lạ thường.

“Diệp sư tỷ, lần này trở về từ bí cảnh thí luyện, đệ sẽ không trốn tránh tình cảm của mình nữa đâu.”

Mặc dù trong lòng vẫn cảm thấy có lỗi với Hoàng Dung, nhưng tấm lòng của giai nhân tuyệt đối không thể phụ bạc. Nghĩ tới cảnh từ lúc cả hai gặp nhau lần đầu khi vừa xuyên không tới thế giới này chưa được bao lâu, trải qua biết bao nhiêu buồn vui giận hờn, trên môi Dương Kiệt không tự chủ lộ ra nụ cười ấm áp.

Cẩn thận đeo sợi dây chuyền lên cổ, vỗ vỗ lên vị trí mặt thân phù đã nằm trong ngực áo của mình. Trong đôi mắt Dương Kiệt lóe qua tia sáng đầy tự tin. Lần này không chỉ tìm kiếm cơ duyên cho bản thân, mà còn tìm luôn phần của Diệp Tuyên, để cô ta nhanh chóng đột phá, cùng nắm tay nhau đi vào khu vực nội môn.

Hai mươi người tham gia thí luyện đã gần như có mặt đầy đủ, chỉ còn lại vài nhân vật “chủ chốt” vẫn chưa thấy mặt mũi đâu cả. Nếu như không phải còn chưa tới thời gian quy định, e rằng Dương Kiệt đã bắt đầu chửi cha mắng mẹ mấy tên chơi giờ dây thun kia rồi.

Biết thế mình cũng tới trễ chút cho rồi.

“Á, Lăng sư huynh cùng Tư Mã sư huynh cùng xuất hiện cùng lúc. Hai người đi song song nhau, xem ra thí luyện lần này cả hai có ý định liên minh với nhau rồi nhỉ?”

Vài tên đệ tử tinh mắt phát hiện hình bóng của Lăng Hàn Phong và Tư Mã Phong Vân đang từ phía xa bước tới, phấn khích kêu thét lên.

Rắn độc và cáo già đi chung với nhau, xem ra có chuyện vui rồi đây.

Nhìn thấy hai tên có hiềm khích với mình “nắm tay khoác vai” đi cùng với nhau, trong lòng Dương Kiệt lập tức cảnh giác hẳn lên. Đặc biệt là con rắn độc kia, lúc này hẳn đang dùng ánh mắt hận không thể ăn tươi nuốt sống nhìn về phía mình. Dương Kiệt có chút không hiểu vì sao.

Đúng là hai người có hiềm khích tới nhau, nhưng thực ra ngoài đời chưa từng tiếp xúc qua với nhau, cho dù tức giận đối phương, cũng không tới mức độ như thế đó chứ? Ánh mắt đó đáng lẽ phải giành cho tên Tổng Thiên Hành, kẻ đã loại hắn ở vòng tranh tốp 5 mới đúng chứ!

“Liếc gì mà liếc, coi chừng tao móc mắt mày ra bây giờ. Còn dám trợn mắt với tao nữa hả? Muốn gì đây?”

Đáp lại ánh mắt giết người của đối phương, Dương Kiệt cười lạnh đáp trả.

Ai sợ con rắn độc này chứ bố mày còn lâu mới sợ á!

Nếu như không phải Tư Mã Phong Vân kéo lại, e rằng Lăng Hàn Phong đã mất hết lý trí lao tới đại chiến ba trăm hiệp với kẻ thù rồi.

“Lăng huynh đệ cứ bình tĩnh. Đợi vào tới bí cảnh, muốn xử lý hán thể nào chẳng được. Chấp những tên sắp chết làm gì cho bức bối vào người.” Tư Mã Phong Vân vẫn mang theo nụ cười tự tin ngày thường lên tiếng khuyên bảo.

“Vào tới bí cảnh, ta phải phang thây xẻ thịt con heo mập chết dịch đó ra thành ngàn mảnh mới hả giận ~~~!!” Lăng Hàn Phong cắn răng lạnh lạnh nói.

Vì sao Lăng Hàn Phong và Tư Mã Phong Vân lúc này linh minh với nhau. Đó là vì sau khi chứng kiến những gì Dương Kiệt thể hiện ở đại hội tỷ võ, Lăng Hàn Phong đã không còn dám tự tin tuyên bố rằng có thể dễ dàng trấn áp được kẻ thù của mình. Phải tìm liên minh thôi.

Và Huyết Lang Bang của Tư Mã Phong Vân tất nhiên là đối tượng liên minh thích hợp nhất rồi, nên đã vứt bỏ sĩ diện hảo ngày thường của mình đi tới tìm Tư Mã Phong Vân yêu cầu hợp tác trừ khử Dương Kiệt trong bí cảnh thi luyện.

Mục đích âm thầm giao ký ức ma thạch cho con rắn độc cũng chỉ chờ có thể, giả vờ tỏ vẻ “kẻ thù của kẻ thù đều là bạn cả”, vô cùng vui vẻ hợp tác với Lăng Hàn Phong, đồng thời lôi kéo luôn một người cũng có mối tư thù với Dương Kiệt là Tạ Thế Hào.

Tất nhiên, đừng tưởng Lăng Hàn Phong là tên ngu xuẩn, trong lòng hán lúc này đã nghi ngờ âm mưu vụ việc kia không ai khác chính là người của Huyết Lang Bang. Vì cả khu vực ngoại môn này, có mối tư thù lớn nhất với Dương Kiệt chính là Huyết Lang Bang, vì muốn lôi mình vào việc này hoàn toàn có thể chơi trò “mượn dao giết người”.

Nhưng kẹt nổi là lúc này không có chứng cứ trong tay, nên không phải lúc mạnh động. Vì bang chủ của Huyết Lang Bang có địa vị không nhỏ trong khu vực nội môn, nghe nói còn có quan hệ với tên đệ tử chân truyền Hàng Bá Thiên nữa. Chưa có chứng cứ rõ ràng chưa thể ra tay với chúng được.

Mày muốn mượn dao giết người đứng không? Được, bố mày tạm thời sẵn sàng làm con dao đó, nhưng chúng mày cũng đừng mong đứng ngoài quan chiến, muốn chơi thì cùng vào chơi cho vui. Đợi xử lý con heo mập kia xong tao sẽ tính sổ tới chúng bây sau.

Và thế là “liên minh sát trụ” mong manh dễ vỡ chính thức được hình thành giữa ba người.

Tư Mã Phong Vân tất nhiên là hiểu rõ Lăng Hàn Phong đang nghi ngờ mình. Nhưng thích nghi ngờ thì cứ nghi ngờ thoải mái, chỉ cần mục đích đạt được là được rồi. Nếu không có bằng chứng trong tay, con rắn độc cũng không dám làm gì mình cả. Nói thật, với thể lực của nhà Tư Mã trong Thánh Hóa Tông, hoàn toàn không cần thiết phải quan tâm tới suy nghĩ của con rắn độc đó làm gì. Lấy được hảo cảm thì lấy, không lấy được cũng chẳng sao, chỉ cần ngoan ngoãn làm con dao giết người cho anh là được rồi.

Còn nếu không biết điều, sau khi trừ khử con heo mập kia xong, anh xử luôn cả mày đây.

Nói về mưu mô tính toán, mười tên Lăng Hàn Phong cũng chơi không lại một Tư Mã Phong Vân nữa là.

“Dương Diễn, Dương sư huynh và Thiết sư tỷ cũng đã tới rồi kìa ~~~!!” Dương Diễn xuất hiện, luôn trở thành tâm điểm gào thét của đám thiếu nữ si tình. Cho dù chỉ xếp hạng 5 trong đại hội tỷ võ, uy tín của hán không những không giảm, thậm chí còn chiều hướng tăng thêm nữa kìa.

Vì không ít người tỏ vẻ tiếc nuối đồng cảm cho một thiên tài xui xẻo gặp phải tên đối thủ vô liêm sỉ, hận cũng chỉ hận con heo mập trời đánh kia mà thôi.

Và cho dù xếp ở vị trí thứ 5, nhưng bốn người xếp ở phía trên không một ai dám chỉ thẳng vào mặt Dương Diễn tuyên bố rằng: “Tao xếp cao hơn mày, có nghĩa là tao mạnh hơn mày ~~~!!”

“Dương sư huynh, vết thương trên người ổn chứ?” Thiết Hạo Nam đi theo phía sau Dương Diễn quan tâm lên tiếng hỏi.

“Không sao.” Câu dứt, không nói thêm gì nữa. Phát hiện Dương Kiệt đang đứng ở phía xa, khẽ ngật đầu với đối phương một cái rồi đi thẳng về phía nơi tập trung.

Không ít người bất ngờ khi nhìn thấy Dương Diễn chủ động ngật đầu với Dương Kiệt. Phải biết rằng cả khu vực ngoại môn này, chỉ hai người duy nhất Dương Diễn ngật đầu chào hỏi, đó chính là Chu Nhất Thông và Thiết Hạo Nam. Lúc này có thêm Dương Kiệt, xem ra thực lực của hán đã nhận được sự nhìn nhận của Dương Diễn rồi nhỉ?

Còn Thiết Hạo Nam thì phóng ánh mắt phần nộ về phía Dương Kiệt, chỉ vì đối phương mà Dương sư huynh bị thương, quả thật đáng ghét quá đi.

Đối với ánh mắt của Thiết Hạo Nam, Dương Kiệt chỉ bấu bấu môi không nói năng gì cả. Người đàn ông chân chính không bao giờ chấp nhất phụ nữ.

“Đã tới đông đủ rồi phải không?” Giọng nói nghiêm nghị của Lý trưởng lão vang lên trên bầu trời quảng trường, hình bóng của ông ta dần dần xuất hiện trước mặt công chúng.

Quét ánh mắt dò xét về phía hai mươi thí sinh, khẽ ngất đầu hải lòng khi phát hiện ai nấy đều tinh thần phấn chấn, khí thế trên người trầm vững và đáng sợ hơi khi tham gia đại hội tỷ võ, xem ra trong thời gian này đã có tiến bộ không nhỏ. Ít rất về mặt tinh thần rất đáng khích lệ.

Ngay sau khi Lý trưởng lão xuất hiện, ngay phía sau lưng lại xuất hiện thêm một bóng người khác.

“Sur phụ?!!” Lăng Hàn Phong mừng rỡ khi phát hiện sur phụ của mình cũng có mặt ở nơi này.

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 87: Xuất phát

mấy chương này tương đối nhàm chán, nhưng cũng phải viết để lót đường cho mấy chương sau, hihi.

Đúng thế, người có mặt cùng Lý trưởng lão chính là Vương Bất Vĩ, Vương trưởng lão.

“E hèm” Lý trưởng lão khẽ ho nhẹ một tiếng, tiếp: “Lần này vô cùng vinh hạnh khi mời được Vương trưởng lão đồng hành cùng chúng ta tham gia vào cuộc thí luyện liên tông môn. Tất cả cho tròng pháo tay nào.”

Bộp bộp.... ~~~~!!

Tiếp vỗ tay khá nhiệt tình vang lên, đặc biệt là rần rần đọc Lăng Hàn Phong. Tất nhiên rồi, sur phụ của hần chứ ai.

“Tiếp theo mời Vương trưởng lão nhẩn nhũ vài câu với các đệ tử ạ.” Lý trưởng lão chấp tay thị lễ với Vương trưởng lão, sau đó nhường sang một bên để Vương trưởng lão thuyết diễn.

Vương trưởng lão từ phía sau bước ra, đôi mắt điều hâu sắc nhọn quét thẳng về phía hai mươi đệ tử tham gia thí luyện. Ngoại trừ Dương Kiệt, Dương Diễn tỏ vẻ dừng dừng, ai nấy đều mang theo vẻ mặt phấn khích nhìn chăm chăm vào mình, trong lòng cảm thấy có chút không hải lòng. Nhưng đường đường một trưởng lão, hơi đâu mà đi trách mắng hai tên không biết điều kia chứ.

Khẽ ho nhẹ một tiếng, bắt đầu nói: “Lần này lão phu có nhiệm vụ phụ trách an nguy của các vị trong đội tham gia thí luyện liên tông môn này. Và cũng nói luôn là, mục đích của đợt thí luyện lần này là thúc đẩy sự tiến bộ của đệ tử các tông phái, nếu như không cần thiết, tuyệt đối không được gây chia rẽ tàn sát lẫn nhau. Đặc biệt là đối với đồng môn của mình, khi vào tới bí cảnh phải hợp sức hỗ trợ lẫn nhau. Nếu như để lão phu biết được có ai dám làm hại tới đồng môn, thì đừng trách lão phu ra tay trấn áp ngay sau khi rời khỏi bí cảnh, hãy nhớ kỹ điều đó.” Nói tới đây, ánh mắt sắc nhọn quét thẳng về phía Dương Kiệt, ngụ ý là “tao chú ý tới mày đấy”.

Ngưng một hồi, lại tiếp: “Ngoài ra, các vị là đại diện cho khuôn mặt của tông môn, khi đi ra tới bên ngoài, tuyệt đối không được hành xử khiếm nhã, ngông cuồng làm ảnh hưởng tới uy tín của tông môn. Những ai làm tổn thất uy tín của tông môn, thì hãy liệu hồn với lão phu đấy.” Lại thêm lần nữa phóng ánh mắt cảnh cáo về phía Dương Kiệt.

Mẹ kiếp ~~~! Lão già lắm cầm này ý gì đây? Ý nói bỏ mày thích gây chuyện làm mất mặt tông môn sao? Trước tiên nói người ta hãy coi lại đệ tử của mình trước đi.

Mặc dù biết rõ đối phương là sur phụ của con rần rần, ít nhiều sẽ gây khó dễ cho mình, nhưng lại không ngờ lão làm một cách công khai như thế này. Bộ tưởng bỏ mày dễ ăn hiếp muốn làm gì thì làm sao?

Dương Kiệt thâm cười lạnh, không thèm quan tâm lời cảnh cáo của Vương trưởng lão, tựa như lão không phải đang nói mình vậy.

Vì sao thái độ của Vương trưởng lão đối với Dương Kiệt thay đổi một trăm tám độ ư? Rất đơn giản. Thì ra là sau khi quay trở về khu vực trung tâm, với ý định kéo kéo Dương Kiệt về phía mình, đã cho người âm thầm điều tra rõ thân thế, thực lực và quan hệ của anh ta trong tông môn. Tất nhiên là vô cùng dễ dàng phát hiện thì ra giữa Dương Kiệt và đệ tử cung của mình xảy ra mối hiềm khích tình tay ba rồi.

Mặc dù vô cùng phẫn nộ tên đệ tử cung của mình không lo tu luyện mà dính dáng tới chuyện tình cảm không đáng có. Nhưng cũng chỉ trách cứ vài câu rồi thôi.

Với mối quan hệ hai bên như thế này, một là lựa chọn Lăng Hàn Phong, hai là lựa chọn Dương Kiệt. Tuy rằng Dương Kiệt thể hiện không tồi trong đại hội tỷ võ, nhưng đó cũng chỉ là biểu hiện nhất thời, với võ hồn cấp 6 trên người, tiềm năng trong người vượt qua Dương Kiệt cũng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi. Nên cho dù thắng khờ cũng biết phải chọn ai rồi.

Cộng thêm biểu hiện dừng dừng lúc này, nên lúc này Vương trưởng lão càng nhìn Dương Kiệt càng thấy ngứa mắt. Chỉ là chuyện của đệ tử để cho đệ tử tự giải quyết. Đường đường một trưởng lão trung tâm không mất mặt tới nỗi ra tay trấn áp một tên đệ tử ngoại môn quèn. Nhưng cảnh cáo gây khó dễ chút cũng không thành vấn đề chứ nhỉ?

Nấn gân dần mặt mục tiêu xong, Vương trưởng lão vẫy tay một cái. Một chiếc phi thuyền giống như chiếc đĩa bay tròn khổng lồ ở thế giới của Dương Kiệt xuất hiện ngay quảng trường.

“UFO, UFO, ở thế giới này cũng có UFO sao?” Lần đầu tiên nhìn thấy phi thuyền di chuyển ở thế giới này, Dương Kiệt không kềm được trầm trồ cảm thán.

“Xuất phát 〜〜!!”

Ngay sau lời tuyên bố của Vương trưởng lão, hai mươi thí sinh nhanh chân đi thẳng lên chiếc phi thuyền đã được mở cửa sẵn.

Vừa bước vào trong phi thuyền, Dương Kiệt lại thêm một lần trầm trồ thán. Nội thất bố trí trong này không thua kém gì một khách sạn năm sao ở thế giới của mình cả, thậm chí còn xa hoa tráng lệ hơn nữa kia.

“Đồ quê mùa 〜〜!” Lăng Hàn Phong đứng ở phía xa lạnh lạnh cười chế giễu.

“Muốn gì đây?” Dương Kiệt díu chặt đôi lông mày lại. Bồ mày không thích gây chuyện, nhưng không có nghĩa là mày gây chuyện tao đứng yên chịu trận.

“Cứ ở đó vui vẻ chiêm ngưỡng đi, đợi vào tới bí cảnh mi sẽ không còn có cơ hội đó nữa đâu.”

Rắn độc dùng chiếc lưới liềm liềm môi, lạnh lạnh buông lời hăm dọa.

“Không cần đợi vào tới bí cảnh đâu, thích thì bồ mày chịu mày ngay tại đây nè.” Dương Kiệt từ trong nhẫn càn khôn rút Huyền Thiết Chùy ra, ngoắc ngoắc ngón tay khiêu khích.

“Có thôi ngay không hả?” Lăng Hàn Phong phần nộ khi bị khiêu khích định bất chấp tất cả lao tới giao chiến ba trăm hiệp với kẻ thù, giọng nói đầy phần nộ của Vương trưởng lão đã vang lên.

Trong đôi mắt của Vương trưởng lão lóe qua tia sáng thất vọng. Tên đệ tử cưng của mình nếu cứ thiếu trầm vững như thế, sao có thể thành đại sự được chứ?

Nhưng dù sao cũng là đệ tử của mình, ít nhiều cũng phải bênh vực.

Một áp lực đáng sợ ập thẳng vào người Dương Kiệt, khiến anh ta choáng váng đầu óc, cũng may là bên cạnh có một chiếc bàn thủy tinh nên dùng tay đỡ lên mặt bàn, không xảy ra tình huống té ngã xuống đất.

Lão già khốn khiếp 〜〜!!

Trong lòng Dương Kiệt thầm chửi rủa một câu. Cảm thấy áp lực đáng sợ đó đã biến mất, thầm thở phào nhẹ nhõm, dùng tay lau sạch những giọt mồ hôi trên trán.

“Bồ không nhớ những lời cảnh cáo của lão phu rồi sao?” Vương trưởng lão quét ánh mắt sắc lạnh về phía Dương Kiệt.

“Đệ tử không dám!” Dưới ánh mắt cười chế giễu của Lăng Hàn Phong, Dương Kiệt cắn răng chấp tay đáp lời.

Tuyệt đối không được để đối phương có cơ hành hạ mình.

Nhìn thấy Dương Kiệt xuống nước tạ lỗi. Trong đôi mắt Vương trưởng lão lóe qua tia sáng khen ngợi. Đại trưởng phu cơ được đuổi được, như vậy mới là người làm đại sự chứ? Hoàn toàn khác xa với tên đệ tử vô dụng của mình. Nếu như không phải nó có chút tiềm năng, e rằng đã đá nó sang một bên chèo kéo tên Dương Kiệt này rồi.

Đáng tiếc, quả thật đáng tiếc.

“Hừ, liệu hồn đấy! Tất cả hãy quay trở về phòng mình, trước khi tới nơi không được bước ra khỏi phòng gây mất trật tự trên phi thuyền!” Mệnh lệnh của Vương trưởng lão ban xuống, không ai dám làm trái lời. Ngay cả Dương Kiệt cũng hậm hực quay trở về phòng mình.

“Hãy đợi đấy, chuyện này chưa xong đâu.” Vừa bước ngang qua Lăng Hàn Phong, lập tức nghe thấy tiếng nói nhỏ của hắn vang lên.

“Bồ mày chờ mày! Đồ nít ranh chỉ biết dựa vào phụ huynh ạ 〜〜!!” Dương Kiệt bêu môi cười chế nhễu, không thèm quan tâm tới con rắn độc đang cảm phần muốn bùng nổ, trực tiếp đi thẳng tới căn phòng có ghi rõ họ tên của mình, đẩy cửa bước vào trong đó.

Mấy ngày tiếp theo sau đó bị gò bó trong căn phòng của mình có cảm giác còn hơn cả ở trong tù vậy. Ít ra ở tù còn có thời gian ra ngoài hít thở không khí trong lành chút.

Ở cái thế giới không có tivi truyền hình, vi tính internet để chơi game, ngoại trừ ăn xong rồi ngủ, ngủ xong rồi ăn, Dương Kiệt có cảm giác như cơ thể mình có xu hướng phình to thêm một vòng nữa, ít nhất phải nặng thêm gần 10 kg chứ không ít.

“Ta thêm chơi game, ta muốn coi tiểu thuyết ~~~!! Ôi, nhớ Nghịch Thiên- Vô Thiên của Anh...Ba...Lúa quá, không biết anh ấy viết tới đâu rồi? Có còn nhớ lời hứa sẽ tặng mình một bộ khi truyện kết thúc không nhỉ?” Dương Kiệt đang nằm với tư thế “Mỹ nhân trụ” vừa ngáp dài vừa không ngừng than trách.

“Chịu hết nổi rồi ~~~! Rốt cuộc còn bao lâu nữa mới tới nơi đây??” Từ trên giường trở người đứng dậy, vuron vai hít sâu vài hơi. Trong đầu bắt đầu trầm tính có nên đi đâu giải khát thôi chứ suốt ngày ở trong phòng có ngày nổi điên mất.

“Chú ý, chú ý, phi thuyền còn nửa canh giờ nữa tới đích đến, mọi người hãy chuẩn bị thu xếp tập trung tại phòng khách trên phi thuyền. Xin nhắc lại, phi thuyền còn nửa canh giờ nữa tới đích đến, mọi người hãy chuẩn bị thu xếp tập trung tại phòng khách trên phi thuyền.”

Trong lúc đang suy tính định đi tìm Lâm sư tỷ hay cặp chị em song sinh để thảo luận “làm sao để biến thành người lớn”, giọng nói nghiêm nghị của Lý trưởng lão đã vang lên, thông báo cho mọi người chuẩn bị tập hợp.

“Mẹ kiếp, sớm không tới, muộn không tới. Đúng lúc tìm ra thú vui lại làm cụt hứng.” Mặc dù miệng nói, nhưng vẫn phản kích nhanh chân rời khỏi phòng mình đi thẳng về phía phòng khách. Chờ mãi chỉ mong có thể mà thôi.

Đi tới phòng khách chờ đợi, phát hiện ngoại trừ Lý trưởng lão và Vương trưởng lão đã có mặt từ sớm, đã có thêm vài mạng cũng đã có mặt tại đây. Chỉ là khi phát hiện Dương Kiệt xuất hiện, ai nấy đều dùng ánh mắt kỳ dị phóng về phía anh ta, thậm chí cơ thể không tự chủ nhích sang một bên, có vẻ như muốn tránh xa anh ta càng xa càng tốt vậy.

Rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra vậy?

Không chỉ lúc này, ngay lúc tập hợp ở quảng trường tông môn đã để ý thấy thái độ của mọi người có gì đó không bình thường. Chỉ là lúc đầu nghĩ rằng do e sợ thực lực của mình nên né tránh, nhưng dường như không phải vậy thì phải. Đặc biệt là mấy tên đệ tử nam á.

Đứng sang một bên không thêm quan tâm tới những ánh mắt của người khác nữa. Thích nhìn thì nhìn đi, chỉ cần không đụng chạm tới mình là được rồi, cũng chả mất đi cân nào, để ý chúng làm gì cho mệt hơi.

Không lâu sau đó, mọi người lần lượt có mặt đầy đủ, chia theo phe phái đứng theo từng khu vực vừa bàn tán vừa phản kích chờ đợi.

Rầm ~~~~!!

Nửa canh giờ nhanh chóng trôi qua, mọi người trong phi thuyền cảm thấy thân thuyền rung động một cái kèm theo tiếng động đáp cánh vang lên, chứng tỏ phi thuyền đã tới nơi và hạ cánh an toàn.

Lý trưởng lão và Vương trưởng lão đưa mắt nhìn nhau một cái, sau đó quay sang đám đệ tử nghiêm giọng nói: “Phi thuyền đã hạ cánh an toàn, mọi người nhanh chân theo lão phu rời khỏi phi thuyền để đi tới nơi quy định ngay tức khắc.”

“Tuân lệnh ~~~!!” Hai mươi đệ tử thí luyện phản kích đáp lời, sau đó nhanh chân đi theo Lý trưởng lão và Vương trưởng lão rời khỏi phi thuyền, đi thẳng về phía nơi tụ tập chỉ định của ngũ đại tông môn.

“Bí cảnh thí luyện liên tông môn, ta tới đây ~~~~!!” Đôi mắt Dương Kiệt lóe qua tia sáng phản kích.

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 88: Xung đột

Vừa bước xuống phi thuyền, phát hiện xung quanh là những cây đại thụ mọc trời rậm rạp, ánh mặt trời chỉ vài tia lẻ loi chiếu được vào trong này, không gian xung quanh tối om không khác gì ban đêm cả.

Nếu không làm thì nơi này chính là khu vực sát rìa trung tâm của khu rừng ma thú, hèn chi cần tới một kẻ mạnh nguyên thần như Vương trưởng lão đi theo hộ tống.

Thu lại phi thuyền vào trong nhẫn cần khôn của mình, hai vị trưởng lão nhanh chóng dẫn theo mọi người đi thẳng tới nơi tập kết.

“Hahaha, đã lâu không gặp, Vương huynh, Lý huynh, hai vị tới hơi trễ rồi đấy.”

Di chuyển chưa được bao lâu, đã đi tới khu vực đóng trại theo kế hoạch. Một giọng cười nói đầy hào sảng từ trong trại phát ra, chỉ thấy hai người đàn ông chạc tuổi Vương trưởng lão và Lý trưởng lão dẫn theo hai chục thanh niên nam nữ từ trong trại bước ra.

“Người của Thiên Kiếm Tông??!!” Nhìn thấy bộ trang phục “quen thuộc” mà hai chục thanh niên nam nữ kia mặc trên người, đôi mắt của Dương Kiệt lóe qua tia sáng kỳ dị.

Cho tới giờ anh ta vẫn chưa quên được cái chết của Xích Tiểu Lâm là do tên đệ tử ngoại môn của Thiên Kiếm Tông gây ra.

Tất nhiên, ân thù oán hận đi chẳng nữa, cũng chỉ là Dương Kiệt với tên thanh niên kia. Hắn cũng đã tan xương nát thịt dưới tay Kiều Phong rồi. Mọi ân oán đã kết thúc, nên cũng không có chút cảm giác hận thù gì với Thiên Kiếm Tông nữa.

“hô hô hô, thì ra là Trần trưởng lão và Phương trưởng lão, từ hồi giao lưu liên tông môn năm ngoái tới giờ rồi nhỉ? Hai vị vẫn phong độ như xưa không gì thay đổi cả.”

Vương trưởng lão và Lý trưởng lão cùng chấp tay thi lễ. Trần trưởng lão cùng Phương trưởng lão nhanh chóng dẫn hai vị trưởng lão đi vào trong trại đề giao lưu, để lại đệ tử hai phái ở lại bên ngoài tự “tâm sự” với nhau.

“Haha, Dương huynh đệ, từ hồi giao lưu năm ngoái tới giờ, Ngao mẩu vẫn chưa thể quên được phong thái trên lời đài của huynh đấy.”

Chỉ thấy một thanh niên chạc tuổi đôi mươi, kiếm mi mắt phượng, điển trai vô cùng, hình như là người dẫn đầu nhóm đệ tử Thiên Kiếm Tông thì phải, bước thẳng tới trước mặt Dương Diễn, chấp tay thi lễ cười nói.

Dương Diễn vẫn với vẻ mặt vạn năm không đổi của mình, chỉ khẽ gật đầu đáp lễ, không nói năng gì cả.

Biết rõ tính cách của Dương Diễn, nên tên thanh niên cũng chẳng oán hận làm gì, hắn chịu gật đầu đáp lễ cái đã là nể mặt lắm rồi. Biết rõ không thể moi thông tin gì từ tên “mặt đá” ngàn năm không đổi này, quay sang quan sát những người khác, cười nói: “năm nay Thánh Hóa Tông nhiều gương mặt mới quá nhỉ? Không biết có làm ăn được gì không đây?”

“Thì chắc cũng giống như mọi năm, trở thành viên gạch lót đường trong ngũ đại môn phái thôi mà, hahaha ~~~!!” Không ít đệ tử Thiên Kiếm Tông hùa theo Ngao Văn Long cười nói, hoàn toàn không nể mặt đối phương gì cả.

Cũng là một tên cao ngạo, giống với cái họ Ngao của hắn.

Những lời châm chọc của Thiên Kiếm Tông lập tức khiến bầu không khí trở nên căng thẳng hơn bao giờ hết, đệ tử Thánh Hóa Tông không ít người mang theo vẻ mặt căm phẫn muốn lao tới ăn thua đủ với đối phương, nhưng đã bị những đệ tử lão luyện khác kéo lại.

Xem ra quan hệ hai phái không tốt như vẻ bề ngoài thì phải.

“Tên khốn đó là ai thế vậy? Mặt mày đáng ghét khó ưa còn hơn cả con rắn độc nhà mình, đệ muốn lao tới tặng hắn vài cái bạt tai vào mặt quá đi!” Dương Kiệt bểu bểu môi, nói với Lâm Thu Nguyệt ở bên cạnh.

“Ngao Văn Long, đệ tử đầu đàn của khu vực ngoại môn, đang được Thiên Kiếm Tông trọng tâm bồi dưỡng, nghe nói là con cháu của một thái thượng trưởng lão của Thiên Kiếm Tông. Sở hữu võ hồn cấp 6 “Mạc Tà Kiếm”. Năm ngoái trong trận giao lưu liên tông môn, đã thua Dương sư huynh nửa chiêu trên lời đài, nên tới giờ vẫn còn cay cú thường xuyên gây sự với người của Thánh Hóa Tông.”

Lâm Thu Nguyệt mang theo vẻ mặt cảnh giác nhìn về phía Ngao Văn Long giải thích.

“Xi, tưởng gì, thì ra cũng chỉ là một tên bại tướng của Dương Diễn.” Dương Kiệt lộ ra vẻ mặt khinh thường cười nói.

Dương Kiệt không có ý định kềm nén câu nói của mình, tất nhiên là lọt hết vào tai của tên Ngao Văn Long và đệ tử của Thiên Kiếm Tông rồi.

Đôi mắt Ngao Văn Long lóe qua tia sáng đầy sát khí nhưng khi phát hiện đối phương chỉ là một tên lạ mặt, ngoại trừ thân hình “siêu mẫu” gây chút ấn tượng, không đáng để lọt vào đôi mắt xanh của mình gì cả. Con phần nộ nhanh chóng được kềm nén lại. Đường đường một đệ tử đầu đàn Thiên Kiếm Tông đi gây sự với một tên đệ tử quên của Thánh Hóa Tông, còn gì là thể diện nữa chứ?

Tất nhiên không có nghĩa là hắn sẽ bỏ qua chuyện này, khế đưa mắt ra hiệu với “chó theo đuôi” của mình, quyết định đóng cửa thả chó, để chó nhà cắn với chó nhà, chủ nhân của hắn chỉ cần đứng sang một bên chiêm ngưỡng là được rồi.

“Úi trời, xem kia, xem kia, con heo mập ở đâu xông chuồng thế này? Thánh Hóa Tông quả thật ngày càng xuống cấp, con chó con mèo cũng có thể đi tham dự thí luyện liên tông môn, quả thật là tạp không thể tả, tạp không thể tả.”

“chú chó trung thành” lập tức hiểu ý chủ mình, trực tiếp nhảy ra nhắm thẳng vào Dương Kiệt buông lời chế giễu che cười.

“Hahahahaha ~~~~!!” Đám đệ tử Thiên Kiếm Tông lập tức hùa theo cười lớn trêu chọc.

“heo mập xông chuồng?!!”

Roẹt ~~~!! Bóp ~~~~~!!

Á ~~~~~!!

Không cần dài dòng lời thôi, trực tiếp sử dụng Càn Khôn Nhất Thiểm, xuất hiện ngay trước mặt tên khốn miệng ngậm đầy phân, một cú tát trời giáng tát thẳng vào mặt, tên kia kêu thét lên một tiếng đầy đau đớn, máu kèm theo vài chiếc răng phun bắn ra, cơ thể ngã bay tông thẳng vào đồng môn ở gần đó.

“A, khôn khiếp, con heo mập trời đánh dám ra tay hành hung?!! Nhào dzô xẻ thịt nó ra ngay ~~~~!!!” Đám đồng môn của tên vừa bị đánh nhanh chóng định thần lại, phần nộ gào thét định lao vào phang thầy con heo mập dám “đánh lén” dê tiện kia.

“Sao? Muốn trả thù hả? Thích thì mời nhào vô kiếm ăn!” Trước những lời hăm dọa hùng hổ của đối phương, Dương Kiệt chỉ cười lạnh, nói dùng ngón tay ngoáy ngoáy lỗ tai vừa nói.

Mát dạ ~~~!! Trong lòng không ít đệ tử Thánh Hóa Tông thầm cười. Từ lúc gặp mặt tới giờ tên Ngao Văn Long không ngừng buông lời khiêu khích đã khiến người của Thánh Hóa Tông cảm thấy không hài lòng, lúc này có người đứng ra và một bạt tai vào mặt chúng, quả thật là mát dạ quá đi.

Những tên dám gọi hần là con heo mập đều có kết cục bi thảm, điểm hình là tên Chung sư huynh với tên đệ tử thuộc hạ của Lăng Hàn Phong. Lúc này ngay cả Lăng Hàn Phong và Tư Mã Phong Vân có hiềm khích với hần cũng không dám xung hô từ đó trước mặt hần, mà chỉ dám lén lén ở phía sau xung hô như vậy mà thôi.

“Hahahaha, đúng là muốn mấy con chó hết sữa bậy thì chỉ có cách bịt hoặc đập nát cái mỏ chó của nó, Dương sư đệ hay lắm, sư huynh ủng hộ tinh thần cho sư đệ đây, tiếp tục đi ~~~!!” Tên khôn Chu Nhất Thông hận thiên hạ không loạn lên phần khích cười lớn, thậm chí còn khích bác Dương Kiệt tiếp tục nữa chứ. Nhưng bản thân hần đã nhanh chân lép vào phía sau đám đông, không dám đứng ra phía trước sợ bị vạ lây.

Đối với tên khôn vô liêm sỉ, một “chính nhân quân tử” như Dương Kiệt chỉ biết trợn mắt trắng với hần.

Câu nói của Chu Nhất Thông tựa như châm ngòi quả bom đang chuẩn bị nổ, đệ tử Thiên Kiếm Tông rút vũ khí ra chuẩn bị lao vào liều mạng với Dương Kiệt.

“Thôi đi ~~~!!!” Ngao Văn Long lên tiếng

kìm chế đồng loại của mình, quay sang nhìn chằm chằm vào Dương Diễn cười lạnh nói: “Đệ tử của Thánh Hóa Tông năm nay có vẻ hiểu chiến quá nhỉ? Là người dẫn đầu tông môn, chẳng lẽ Dương huynh không có lời chỉ dạy gì đối với người của mình sao?”

Ý của Ngao Văn Long muốn chửi xéo Dương Diễn không biết dạy bảo “những con chó” của mình đây mà.

“Không đủ tư cách.” “cái gì?” Ngao Văn Long khề dứu mầy trước câu trả lời của Dương Diễn, không hiểu ý đối phương muốn nói gì.

“Ý tôi là, không đủ tư cách dạy bảo người này.” Dứt câu, không thèm quan tâm tới đối phương nữa, quay người đi thẳng vào trong trại.

Ngao Văn Long không kiềm được phải đánh giá lại “con heo mập” ở trước mặt. Ngay cả một người như Dương Diễn cũng nói thế, chẳng lẽ “con heo mập” đó là cậu ấm của một vị thái thượng trưởng lão trong Thánh Hóa Tông? Hay là có gì đó đặc biệt chăng?

Nhưng Ngao Văn Long nhanh chóng cười lạnh. Thì đã sao nào, cho dù đối phương là con cháu của tông chủ Thánh Hóa Tông, dám đụng tới Thiên Kiếm Tông, giờ mình ra tay trấn áp hần ngay cả tông chủ của đối phương cũng không dám nói gì đấy chứ! Nên nhớ mình cũng là con cháu của một thái thượng trưởng lão quyền lực trong Thiên Kiếm Tông, sợ gì?!!

Một áp lực đáng sợ tựa như kiếm thế của Dương Diễn từ trong người Ngao Văn Long phóng thích ra, nhắm thẳng vào Dương Kiệt: “Quý xuông ~~~~!!!”

Dương Kiệt hip đôi mắt lại chờ đợi, Huyền Thiết Chùy đã sẵn sàng trong tay, chỉ cần chờ đối phương nhào vô kiếm ăn mà thôi.

Uỳnh ~~~~~!!

Một áp lực giá lạnh như băng khác xuất hiện ngay trước mặt Dương Kiệt, trực tiếp đánh tan thứ áp lực đáng sợ của Ngao Văn Long trong tích tắc.

“Dương huynh, ý gì đây? Huynh không ra tay dạy dỗ tiểu đệ của mình, huynh đệ đây thay huynh ra tay không tốt sao?” Ngao Văn Long lạnh lạnh nói.

“không ý gì cả. Người của Thánh Hóa Tông không phải ai cũng có thể đụng vào.” Dương Diễn chỉ lạnh lạnh đáp trả một câu.

Ngay sau khi lời nói của Dương Diễn vừa dứt, mười tám thành viên còn lại lập tức bước tới ngay sau lưng Dương Diễn, ai nấy đều mang theo tư thế sẵn sàng chiến đấu.

Ngụ ý của Thánh Hóa Tông rất rõ ràng, muốn chiến thì chiến.

Ngay cả Lăng Hàn Phong và Tư Mã Phong Vân cũng đứng trong số đó.

Ngày thường trong tông môn giao tranh hăm hại nhau ác liệt như thế nào cũng được, nhưng khi bước ra ngoài, dám đụng tới đồng môn của mình, tuyệt đối không thể đứng yên bỏ mặc. Ít nhất bề ngoài phải thể hiện như thế này nếu như không muốn biến thành cái gai trong mắt của đồng môn và bị họ cô độc.

Đồng môn bị người ngoài ức hiếp mà mầy còn có thể đứng sang một bên nhìn, vậy tới lúc mầy bị người khác ức hiếp cũng đừng mong có ai đứng ra hỗ trợ cho mầy.

Thậm chí tin này truyền tới tai của các vị đại ca trong tông môn, e rằng sẽ có cái nhìn xấu về những người bỏ mặc đồng đội như thế này, tương lai trong tông môn chắc chắn sẽ mù tịt và bị mọi người xung quanh bỏ rơi cho mà xem.

Ngao Văn Long có chút đau đầu, hẳn không ngờ người của Thánh Hỏa Tông lại kiên quyết và đồng lòng như thế này. Lúc này có thể nói là bị ép vào chân tường, không đánh không được. Không đánh chẳng khác nào nói rằng Thiên Kiếm Tông sợ Thánh Hỏa Tông sao? Chỉ là giao chiến lúc này, nằm ngoài dự tính của hắn.

“haha, thì ra là Ngao huynh và Dương huynh đang ở đây, để ta tìm mãi này giờ.” Trong lúc rơi vào tình thế khó xử tiến thoái lưỡng nan, một giọng nói đầy mạnh mẽ từ trong doanh trại vang lên kéo cả đám đều đổ dồn hết ánh mắt về phía đó.

Chỉ thấy một thanh niên bấp thịt cuộn cuộn, cao to vạm vỡ, khuôn mặt tràn đầy khí chất đàn ông dẫn theo đám đông từ trong doanh trại bước ra.

Trong lòng thầm thở phào nhẹ nhõm, khẽ vẫy vẫy tay ra hiệu cho đám tiểu đệ buông vũ khí xuống, quay về hướng giọng nói vừa vang lên, trên môi lộ ra nụ cười thân thiện cười nói: “Thì ra là Hạ Hầu huynh của Lãnh Binh Cung, Hạ Hầu huynh tới lúc nào sao không báo cho đệ biết sớm để ra nghênh đón huynh chứ. Quả thật thất lễ, thất lễ.”

Câu “thất lễ” không biết đang nói là đang nói bản thân hay nhắm vào tên thanh niên họ Hạ Hầu kia đây.

Mẹ kiếp! Rõ ràng tên khốn này đã tới từ lâu, này giờ vẫn núp ở bên trong để xem mình diễn hề, lúc này giả vờ bước ra chẳng qua muốn mình phải chịu ơn hắn mà thôi.

“Ôi dào, bày vẽ chi cho mệt xác. Có lòng là được rồi, mấy cái nghi lễ phàm tục đó dẹp qua một bên cho rồi.” Tên thanh niên họ Hạ Hầu dường như nghe không ra câu nói có gai của đối phương, hào sảng không ngừng vỗ lên vai đối phương vừa cười nói.

Ngao Văn Long bị đôi tay khổng lồ của đối phương vỗ tới nỗi ho sặc sụa, trong đôi mắt lóe qua tia sáng phẫn nộ, nhưng nhanh chóng được hắn che dấu đi, vẫn mang theo vẻ mặt thân thiện cười nói với đối phương.

Xem ra tên thanh niên Hạ Hầu này không khờ như người ta nghĩ. Ít ra biết tìm cách đáp trả lời châm chọc của đối phương.

“Dương huynh, đã lâu không gặp, hãy cùng ta vào trong làm vài chén cho vui nào.” “chào hỏi thân mật” với Ngao Văn Long xong, lại quay sang Dương Diễn cười nói.

Dương Diễn chỉ khẽ lắc đầu một cái, sau đó quay người tiếp tục đi thẳng vào trong doanh trại.

“Xì, cái thứ gì đâu, ngay cả lời mời của Hạ Hầu sư huynh cũng dám khước từ, tưởng mình là” Bốp ~~~~~!!!

Một tên đệ tử đi theo sau tên thanh niên Hạ Hầu đang lên tiếng châm biếm Dương Diễn đột nhiên hứng trọn cái bạt tai trời giáng của Hạ Hầu sư huynh của mình.

Chỉ thấy hắn phẫn nộ gào thét vào mặt tên thanh niên rằng: “Đồ vô lễ, mày có tư cách gì lên tiếng ở đây hả? Còn không mau mau nói lời xin lỗi Dương huynh đi.”

Tên đệ tử hứng trọn cái bạt tai mang theo vẻ mặt không phục quay sang Dương Diễn chấp tay xin lỗi: “Xin lỗi Dương sư huynh ạ.”

“Quả thật mất mặt quá đi, mấy tên trẻ trâu này không biết trời cao đất rộng, là sư huynh chúng ta phải thường xuyên dạy dỗ, dạy dỗ chúng đúng lúc đúng chỗ, biết thế nào là nghi lễ phép tắc mới được, nếu không thì làm mất mặt cả đám, đúng không nè Dương huynh đệ?”

Lại thêm một câu nói đầy ngụ ý thốt ra. Xem ra có thể trở thành đệ tử dẫn đầu tông môn, không một ai đơn giản cả.

Dương Diễn chỉ khẽ nhíu mày một cái, không thèm quan tâm tới đối phương nữa, đi khuất vào trong doanh trại.

Cả Ngao Văn Long và tên thanh niên Hạ Hầu thầm cười lạnh khi Dương Diễn không có chút phản ứng gì cả. Nhưng cũng cảm thấy có chút vô vị, không thèm quan tâm tới những người đang có mặt ở đây nữa, “Khoác vai nắm tay” đi thẳng vào trong doanh trại để uống rượu giao lưu với nhau.

Đám đệ tử của Thiên Kiếm Tông nhìn thấy đại sư huynh đã đi vào trong doanh trại, ai nấy đều kèm nén ý định lao vào xẻ thịt con heo mập “đánh lên” kia, hừ mạnh một tiếng và phóng ánh mắt giết người hăm dọa về phía anh ta, cùng đám đệ tử của Lãnh Binh Cung cùng theo chân hai vị sư huynh đi thẳng vào trong doanh trại.

Mặc kệ những ánh mắt giết người của đối phương trước khi rời đi, đặc biệt là tên bị Dương Kiệt tát cho sưng mặt gãy răng, anh ta chỉ tỏ vẻ dửng dưng, chẳng có gì đáng để bận tâm cả.

“Đồ mặt đá nhiều chuyện, ai cần ngươi ra tay chứ.” Dương Kiệt miệng lẩm bẩm nói nhỏ. Mặc dù miệng nói thế, nhưng trong lòng thiện cảm đối với Dương Diễn đang có chiều hướng tăng lên chóng mặt, tên mặt đá coi vậy mà cũng có tình người đấy chứ.

Cuộc gặp gỡ giữa ba tông phái Thánh Hỏa Tông, Lãnh Binh Cung và Thiên Kiếm Tông sắc mùi thuốc súng kết thúc một cách nhanh chóng. Nhưng chắc chắn diễn biến tiếp theo sau đó sẽ có nhiều chuyện hay ho rồi đây.

Trong đôi mắt của Tư Mã Phong Vân lóe qua một tia sáng dị thường, trên môi mang theo nụ cười tự tin. Ghé sát bên tai Lăng Hàn Phong nói nhỏ vài

câu, cả hai đều lộ ra nụ cười ranh hiểm.

Cáo già lại sắp bày mưu lập kế giờ trò gì rồi đây.

Bạn đang đọc truyện *Phì Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 89: Bách Hoa Cốc và Khoái Hoạt Lâm

Người của Thiên Kiếm Tông và Lãnh Binh Cung cũng đã đi hết vào trong doanh trại, Thánh Hóa Tông cũng không nán lại ở bên ngoài làm gì. Tất cả cùng rào bước đi thẳng vào trong doanh trại.

Trên đường đi người của Thánh Hóa Tông bắt đầu phóng ánh mắt thân thiện về phía Dương Kiệt. Ít ra khi bị đối phương khiêu khích châm biếm, anh ta là người dám đứng ra. Không như ai kia chỉ biết đứng ở phía sau hò hét khẩu hiệu.

Vừa bước vào doanh trại chưa được bao lâu, đột nhiên nghe thấy tiếng gào thét phấn khích của các đệ tử Thiên Kiếm Tông và Lãnh Binh Cung vang lên ở ngay lối vào.

“Bách Hoa Cốc, là các mỹ nữ của Bách Hoa Cốc ~~~~!” Chu Nhất Thông phấn khích kêu thét lên, bỏ mặc đồng môn của mình, nhanh chân hòa mình vào đám đông của Thiên Kiếm Tông và Lãnh Binh Cung.

“Bách Hoa Cốc?? Nghe nói đệ tử Bách Hoa Cốc toàn là đệ tử nữ đúng không?” Dương Kiệt cũng tỏ ra tò mò quay sang Lâm Thu Nguyệt hỏi.

“Đúng thế, tất cả đều là những mỹ nhân ngàn năm hiếm gặp không đấy.” Lâm Thu Nguyệt mang theo vẻ mặt cười mà không giống cười nói.

“Thật sao? Không được, phải đi thám thính tình hình quân địch mới được ~~~~!” Nghe thấy đội hình đối phương toàn mỹ nữ ngàn năm hiếm gặp, Dương Kiệt lập tức không khác gì tên Chu Nhất Thông, vô cùng vô sỉ nói rằng mình phải đảm nhận trách nhiệm đi do thám tình hình quân địch, cái gì mà biết người biết ta trăm trận trăm thắng gì đó đủ thứ lý lẽ, ba chân bốn cẳng chạy thẳng về phía đám đông đang phấn khích hò hét ở phía xa.

“Cũng không hiểu Diệp sư muội thích tên này ở điểm gì?” Lâm Thu Nguyệt lắc đầu thờ dãi.

Dưới ánh mắt thù địch của Thiên Kiếm Tông và chán ghét của Lãnh Binh Cung, gạt bỏ dòng người sang bên để chen chân vào chiêm ngưỡng mỹ nữ trong truyền thuyết. Phát hiện quả thật Lâm Thu Nguyệt không nói quá. Cả hai mươi đệ tử Bách Hoa Cốc đều là những mỹ nữ có sắc đẹp tuyệt trần. Cho dù đã từng ngắm qua không ít mỹ nhân đã qua phẫu thuật bên Hàn Quốc, cũng không kém được phải trầm trồ thần phục.

Hai chục mỹ nữ cung trang thanh lịch thoát tục, đặc biệt là mỹ nữ dẫn đầu nhóm, cho dù Diệp Tuyền có mặt ở đây, cũng phải né sang một bên vì hổ thẹn.

Nhưng không hiểu vì sao Dương Kiệt lại không tỏ ra quá ấn tượng với vị mỹ nữ đó. Phải nói như thế nào nhỉ? Vì trên người cô ta phát ra thứ khí chất thoát tục cao cao tại thượng, cho người khác cảm giác chỉ có thể đứng ở phía xa chiêm ngưỡng chứ không thể tới gần tiếp xúc. Điều đó khiến Dương Kiệt không cảm thấy thoải mái khi đối diện với một người như thế này.

Tất nhiên, đó chỉ là quan điểm duy nhất mỗi Dương Kiệt, còn đối với tất cả những tên đàn ông có mặt ở đây, mọi ánh mắt đều đổ dồn hết vào cô ta, khiến ánh hào quang mười chín mỹ nữ đi theo phía sau bị che khuất đi.

Bộ không thấy tên khốn Chu Nhất Thông đang không ngừng có động tác nuốt nước miếng, đôi mắt như dán chặt không rời vào người cô gái kia sao? Không chỉ mỗi mình hắn, ngay cả hai tên Ngao Văn Long và Hạ Hầu Quân cũng như hóa thân thành con cú biết vẩy đuôi, không ngừng hỏi thăm, dòm hàng đối phương, biểu hiện bản thân trước mỹ nữ kia sao?

Dương Kiệt phát hiện mặc dù cô gái này đang cười nói với Ngao Văn Long và Hạ Hầu Quân, nhưng trong tận thâm tâm luôn giữ khoảng cách với cả hai. Không quá nhiệt tình, cũng không quá lạnh nhạt, tựa như chỉ đang trò chuyện với một người bạn vừa mới quen biết chưa được bao lâu vậy.

Mặc cho hai con “ngựa đực” kia không ngừng biểu diễn, không biết là chúng không biết hay cố tình không biết.

Đôi mắt của mỹ nữ kia vừa trả lời vừa không ngừng quét qua quét lại, dường như đang tìm kiếm thứ gì đó. Khi phát hiện một bóng người đang đơn độc đứng ở phía xa, đôi mắt lập tức rực sáng, tựa lỗi với “hai con ngựa đực” một câu, đi qua rừng người bước thẳng về phía bóng người đơn độc ở phía xa.

Nhìn thấy mỹ nhân phát lồ mình, “hai con ngựa đực” lóe qua tia sáng căm phẫn, nhưng cũng có chút không biết phải làm sao.

Có phim hay để xem rồi.

Đôi mắt của Dương Kiệt rực sáng khi phát hiện mỹ nữ kia đang tiến thẳng về phía tên “nặng đá” Dương Diễn đang đứng.

Hèn chi hai tên khốn kia không ngừng tỏ vẻ thù địch với Thánh Hóa Tông, thì ra ngoại trừ quan hệ tông môn, quan hệ tình cảm cũng giữ một vị trí quan

trọng nhĩ.

“ Dương sư huynh, lâu ngày không gặp, huynh vẫn khỏe chứ?” Khác xa với phong thái cao cao tại thượng, người khác khó gần lúc này. Lúc này khi đối diện với Dương Diễn, mỹ nữ kia tựa như một cô gái si tình dịu dàng đang chìm đắm trong tình yêu, mang theo nụ cười nghiêng nước nghiêng thành, bát hoa hồ thẹn lí nhí chào hỏi.

“ Mộ Dung sư muội, lâu ngày không gặp, vẫn phong thái như xưa nhĩ, đi tới đâu đàn ông vây quanh tới đó, hừ hừ.” Dương Diễn còn chưa kịp đáp lời. Thiết Hạo Nam không biết từ lâu xuất hiện, chen ngang giữa Dương Diễn và Mộ Dung Tuyết, mang theo giọng nói chế giễu chào hỏi.

“ Thiết sư tỷ, lâu ngày không gặp, tính khí vẫn hào sảng như xưa.” Đối với lời chế giễu của Thiết Hạo Nam, Mộ Dung Tuyết chỉ mỉm cười nhẹ nhàng, khẽ co đầu gối nửa quỳ chào hỏi đáp lễ.

“ Cái gì? Ý của muội là gì? Định nói lão nương tính khí giống đàn ông sao?” Trước mặt tình địch, Thiết Hạo Nam không dễ dàng chịu thua, trực tiếp xoắn tay áo lên sẵn sàng lao vào “cào xé nhau”.

“ Dạ không dám, muội chỉ là có chút ngưỡng mộ thôi ạ. Ước gì muội cũng được như sư tỷ, không cần phải giữ lễ nghi phiền phức như muội đang làm hàng ngày. Một mối làm ả.” Mộ Dung Tuyết mang theo vẻ mặt cảm thán nhẹ nhàng cười nói. Tựa như chỉ muốn khen ngợi đối phương thôi vậy.

“ Lão nương nhìn hết nỗi rồi, lại đây, chúng ta đánh trước nói chuyện sau.” Với một người tính khí hào sảng thẳng thắn như Thiết Hạo Nam, đấu khẩu với Mộ Dung Tuyết quả thật là làm khó cô ta quá đi, trực tiếp rút vũ khí ra sẵn sàng lao vào sập lá cả với tình địch.

Dương Diễn đầu đầu vô cùng, cũng may là người kia chưa tới, nếu tập hợp đầy đủ luôn thì.....

“ hihi, hai vị sư tỷ làm sao thế? Mới gặp mặt chưa được bao lâu đã động tay động chân trước mặt Dương sư huynh rồi, như thế sẽ mất điểm trong mắt người yêu đấy biết không?”

Đúng là nhắc tiền nhắc bạc không thấy đâu, Dương Diễn vừa mới nghĩ tới người kia lập tức nghe thấy một giọng nói lạnh lẽo vang lên.

Dưới ánh mắt kinh ngạc thềm thường chảy cả nước miếng của đám đàn ông có mặt ở đây, một bóng người yếu điệu bốc lửa trực tiếp vượt qua Thiết Hạo Nam và Mộ Dung Tuyết, vòng tay ôm chèoang lấy cổ của Dương Diễn, cơ thể hai người ép chặt vào như muốn hòa tan vào cơ thể của đối phương vậy.

“ A, tránh ra con yêu nữ kia ~~~!” “ Vô liêm sỉ, không biết xấu hổ ~~~!!”

Tiếng kêu thét đầy phẫn nộ của Thiết Hạo Nam và Mộ Dung Tuyết vang lên, cả hai hận không thể lao tới kéo bóng người đang ôm chặt Dương Diễn ra khỏi lòng hãn ngay tức khắc.

Bóng người đang ôm chặt lấy Dương Diễn không ai khác chính là đệ tử đại biểu của môn phái Khoái Hoạt Lâm, Hạ Cơ.

Nói tới Khoát Hoạt Lâm, tuyệt đối là một môn phái nửa chánh nửa tà, khiến người của U Châu nửa yêu nửa hận.

Chánh chính là người của Khoát Hoạt Lâm chưa từng làm qua những chuyện tội ác tày trời, đồng thời khi xảy ra những thế lực tội ác xâm chiếm U Châu, Khoát Hoạt Lâm cũng chung sức chung lòng cùng tứ đại môn phái kia ra tay trấn áp kẻ thù.

Tà chính là do người của Khoát Hoạt Lâm tu luyện tâm pháp song tu đầy dâm tà. Nếu chỉ là công pháp song tu thông thường thì cũng không có gì đáng để nói. Nhưng đáng sợ nhất là công pháp song tu của Khoát Hoạt Lâm vô cùng bá đạo. Nếu như người muốn song tu với đệ tử Khoát Hoạt Lâm có ‘sức chiến đấu’ giường chiếu yếu kém, bản lãnh đàn ông không đủ, chắc chắn sẽ bị nữ đệ tử của Khoát Hoạt Lâm hút sạch sinh khí trong người, biến thành một bộ xương khô.

Tất nhiên, đó là nói những tên thiếu bản lãnh đàn ông, thuộc dạng một phút ba mươi giây. Còn đối với những con “quái vật” chân chính, khi song tu với nữ đệ tử của Khoát Hoạt Lâm, sẽ đạt tới hiệu quả song tu song phương, cả hai cùng tiến bộ với tốc độ chóng mặt. Chỉ là những con “quái vật” như thế này, ở thế gian này được bao nhiêu người chứ?

Yêu chính là đệ tử của Khoái Hoạt Lâm toàn những mỹ nữ xinh đẹp gọi tình, muốn kiếm một người xấu còn khó hơn mò kim đáy biển. Và khi yêu cầu những mỹ nữ xinh đẹp này song tu với mình, ai nấy đều lập tức vui vẻ nhận lời, rất hiếm xảy ra trường hợp từ chối. Chỉ là trước khi yêu cầu song tu với họ, hãy xem lại “sức chiến đấu” của bản thân trước đã.

Hận chính là, đã từng có không ít đệ tử thiên tài của các tông môn vì chịu không nổi cám dỗ, không tự nhận thức được “sức chiến đấu” của bản thân, cuối cùng chết trên giường của mỹ nữ Khoái Hoạt Lâm. Chỉ là mây tình tao nguyện, chính bản thân mày không tự lượng sức mình dám leo lên giường đối phương, có chết cũng chỉ có thể trách bản thân vô dụng mà thôi.

U Châu từng có câu cửa miệng vui: Muốn biết mình có phải là đàn ông "bản lãnh" hay không, hãy thử leo lên giường của đệ tử Khoái Hoạt Lâm. Nếu như anh còn lành lặn trở về, chứng tỏ anh là một người đàn ông đầy "bản lãnh". Còn nếu không thì.... hô hô ~!

Như lúc này, mười chín mỹ nữ Khoái Hoạt Lâm ai nấy đều ăn mặc hở hang mát mẻ, không ngừng phóng mắt đưa tình với những tên đàn ông đang có mặt ở đây.

Nhưng cho dù ai nấy đều mang theo vẻ mặt anh Trư, nước miếng nước dãi dầm dìa, nhưng tuyệt nhiên không một ai dám đến gần họ cả.

Không ai muốn biến thành một bộ xương khô cả.

“Phiền phức quá đi!” Nhìn thấy ba phụ nữ định lao vào sắp lá cà với nhau, Dương Diễn khẽ dúi chặt đôi lông mày, thốt lên một câu xong, khẽ nhích người khỏi vòng tay của Hạ Cơ, quay người đi thẳng vào lều nghỉ ngơi của mình.

Phiền phức?? Mẹ kiếp, bố mày cũng muốn được phiền phức như mày kia ~~~~!!

Trong đầu những tên đàn ông có mặt ở đây không kèm được xuất hiện dòng suy nghĩ đó. Đặc biệt là Ngao Văn Long và Hạ Hầu Quân, hận không thể lao tới xé xác tên khốn Dương Diễn ra, mình thay vào vị trí của hắn.

Nhìn thấy người tình đã rời khỏi, ba mỹ nữ đưa mắt trừng nhau một cái, sau đó chen nhau đuổi theo phía sau Dương Diễn dưới ánh mắt ghen tức thèm thường của cánh đàn ông đang có mặt ở nơi này.

“Rốt cuộc tên mặt đá đỏ có điểm gì hấp dẫn nhỉ? khuôn mặt đại chúng không có gì nổi bật, thực lực cũng không lớn mạnh hơn mình bao nhiêu, vì sao lại thu hút nhiều mỹ nữ xinh đẹp như thế xiêu lòng với hắn thế nhỉ? Ba mỹ nữ đuổi theo tên mặt đá vào trong lều trại của hắn, chẳng lẽ họ định chơi trò "4P"? Không dám nghĩ, không dám nghĩ tới cảnh đó nữa đâu, hihi ~~~~!!” trong đầu Dương Kiệt không ngừng xuất hiện hình ảnh "cắm trẻ dưới 18 tuổi", phản kích cười một cách dâm dăng. Đồng thời không ngừng cảm thán tên mặt đá có số đào hoa còn hơn cả mình.

Không phải Dương Kiệt ghen tức đối phương điều gì, vì anh ta chẳng có chút cảm giác gì với ba cô gái kia cả. Thiết Hạo Nam thì khỏi nói đi, còn Mộ Dung Tuyết cao cao tại thượng không hợp gu của anh ta. Hạ Cơ mới xuất hiện thì còn có thể suy nghĩ đôi chút. Chỉ là một tên trai tân như Dương Kiệt, không biết rõ “sức chiến đấu” giường chiếu của mình tới đâu, tuyệt đối không dám đụng vào người của Khoát Hoát Lâm.

Chỉ là phàm là đàn ông ai cũng sẽ không tự chủ đi so sách vì sao mình đẹp trai hơn người ta, tài giỏi hơn người ta, những xung quanh mình không có một bóng hồng nào cả, còn đối phương thì mỹ nữ vây quanh. Không ghen tỵ mới là lạ á.

Quan trọng nhất là tên khốn tò về bất cần mới ngứa mắt chứ.

Hay là do tên khốn này thích chơi trò tạo dáng về mặt lạnh lùng nên mới thu hút được fan nữ? Hay là mình cũng học theo hắn không chừng hốt được vài em cũng nên.

Nghĩ tới điều đó, về mặt lập tức biến đổi thành khuôn mặt sát khí đằng đằng không chút tình cảm. Chỉ là lúc này đừng nói là mỹ nữ không dám tới gần, ngay cả đàn ông cũng tránh xa hắn ra, dùng ánh mắt như nhìn thẳng diên để nhìn hắn.

Thất bại thảm hại ~~~~!!

Bạn đang đọc truyện *Phì Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 90: Xác định đội trưởng

Ngũ đại môn phái cũng đã có mặt đầy đủ, mỗi tông môn bắt đầu tập trung lại ở khu vực của mình để chuẩn bị giai đoạn cuối cùng trước khi đi vào bí cảnh.

“Nơi này, nơi này sẽ trở thành vị trí tập kết của toàn đội sau khi đi vào trong bí cảnh.” Vương trưởng lão vừa nói vừa đưa ngón tay chỉ lên vị trí trung tâm trên tấm bản đồ lớn đang treo giữa phòng.

“Ngôi mộ của vị đại năng hợp thể nằm ở vị trí trung tâm trong bí cảnh, sau nhiều năm tiến hành thí luyện liên tông môn, duyên cơ trong đó đã được khám phá được hơn hai phần ba. Nhưng không có nghĩa là trong đó không còn gì để khám phá. Mục tiêu của các vị lần này chính là đi vào ngôi mộ của vị đại năng này khám phá luôn những phần còn lại trong đó. Tuyệt học bí pháp, thần đan, thần khí tất cả đều nằm hết trong đó. Nếu như may mắn hơn, thậm chí có cơ hội kế thừa kỹ năng tuyệt học độc nhất thậm chí đạt tới cấp bậc thiên giới của vị đại năng hợp thể này.”

Tuyệt học thiên giới, thứ này mới chính là cơ duyên đáng giá nhất trong bí cảnh thí luyện lần này. Hai mươi người nghe xong, ngoại trừ Dương Kiệt ra, ai nấy đều phấn khích tới nỗi mặt mày đỏ phồng lên. Ngay cả tên mặt đá Dương Diễn cũng khẽ run mình kích động một cái. Đu hiểu cơ duyên đó quý giá cỡ nào rồi.

“Một tháng. Sau khi vào tới bí cảnh, các vị có một tháng thời gian tự do hành động để tìm kiếm cơ duyên riêng cho mình hoặc tiến hành đột phá thực lực của mình sau thời gian dài kềm nén. Sau thời hạn đó, tất cả phải tập hợp tại nơi quy định, để cùng nhau tiến vào ngôi mộ của vị đại năng đó. Và hãy yên tâm, trước khi bước vào bí cảnh, lão phu sẽ phát cho mỗi người một tấm bản đồ để tìm đường, tránh trường hợp xảy ra lạc đường lạc lối trong đó.”

“Những gì cần nhắc nhở dặn dò thì lão phu cũng đã nói hết rồi. nhưng muốn nhắc thêm lần cuối, khi vào tới bí cảnh, hãy quan tâm tới sự an nguy của bản thân trước khi nghĩ tới duyên cơ. Nếu như để lòng tham làm mất hết lý trí, thậm chí có thể đền bù bằng mạng sống của mình. Hãy nhớ kỹ điều đó.” Vương trưởng lão phát động lời tuyên truyền cuối cùng cho đám đệ tử của tông môn mình nghe, đồng thời không quên nhai đi nhai lại câu “an toàn là

trên hết”.

Xem ra lão già này không tới nỗi nào. Ít nhất quan tâm tới sinh mạng đệ tử tông môn là không thể giả dối được. Chỉ là lão có quan hệ sư đồ với con rắn độc kia, từ lúc xuất phát tới giờ luôn gây khó dễ, khiến Dương Kiệt khó có thể có thiện cảm với ông ta được.

“Ngoài ra, nếu như phát hiện đồng môn gặp nguy, phải lập tức ra tay giúp đỡ. Lão phu không cần biết ở ngoài đời các vị có hiềm khích mâu thuẫn như thế nào, nhưng khi vào tới bí cảnh, lợi ích và an nguy của tập thể là trên hết. Nếu như để lão phu biết được vị nào nhắm mắt làm ngơ khi nhìn thấy đồng đội lâm nguy, hoặc hãm hại lẫn nhau, lão phu tuyệt đối không tha thứ.” Nói tới chữ cuối cùng, một sát khí đáng sợ từ trong người Vương trưởng lão phát tán ra, bao phủ cả hai mươi thí sinh đang nghe giáo huấn. Khiến ai nấy đều run lên vì sợ hãi.

Đặc biệt là Dương Kiệt và Lăng Hàn Phong, sát khí của Vương trưởng lão rõ ràng là đang nhắm vào hai người. Ngụ ý muốn nói rằng hai đứa bây giờ hãy liệu hồn. Đặc biệt là Lăng Hàn Phong, đừng tưởng là đệ tử của tao muốn làm gì thì làm. Nếu như dám làm tao bẽ mặt, cho dù là con ruot đi nữa cũng sẽ bị trừng phạt đích đáng.

“Sư phụ hôm nay sao thế? Cho dù không giúp mình cũng không nên nhắm vào mình như thế chứ.” Lăng Hàn Phong nghĩ hoài nghĩ không thấu vì sao sư phụ lại nhắm luôn cả mình.

Thực ra cũng không có gì khó hiểu quá. Cả hai tuy có quan hệ sư đồ với nhau, nhưng Lăng Hàn Phong bái sư còn chưa đầy một năm, thời gian hai người gặp nhau có thể nói là đếm trên đầu ngón tay, sao có tình cảm sâu đậm được chứ? Nếu như là ngày thường, còn có thể thiên vị đôi chút. Nhưng hiện giờ thí luyện liên tông môn, không chỉ người của Thánh Hòa Tông nhìn vào, ngay cả tứ đại môn phái kia cũng đang soi mói kình địch của mình từng chút một. Nếu như chuyện hãm hại đồng môn bị lan truyền ra ngoài, không chỉ bản thân Vương trưởng lão bẽ mặt, ngay cả tông môn cũng sẽ trở thành trò cười cho thiên hạ.

Quan trọng nhất là, đệ tử sở hữu võ hồn cấp 6 dưới tay Vương trưởng lão cũng không phải là ít, Lăng Hàn Phong không phải là duy nhất, nên không có chuyện nâng hân như nâng trứng vàng được. Trừ khi hân sở hữu võ hồn quý hiếm như Thảm Thủy Vân thì còn may ra.

Ông ta không muốn vì một tên đệ tử mới thu nhận chưa được bao lâu mà hủy hoại hết thanh danh mà mình gầy dựng bấy nhiêu năm nay. Nên mới có màn nấn gân đệ tử của mình và đối thủ của hắn.

Nếu như mày ngoan ngoãn nghe lời, mày tốt tao tốt, mọi người đều tốt. Còn nếu phát lờ lời nói của tao mà đi làm càn, thì đừng trách lão này vô tình.

“Ngoài ra, trước khi vào bí cảnh, cần phải có một đội trưởng dẫn đội. Đội trưởng có trách nhiệm tập hợp, hỗ trợ, lập kế hoạch và phân công nhiệm vụ cho các thành viên trong đội. Vào tới bí cảnh, mệnh lệnh của đội trưởng là tuyệt đối, nếu như có ai dám làm trái lời, sau khi rời khỏi bí cảnh, sẽ bị xử phạt theo quy định của tông môn.” Ngưng một hồi, lại tiếp: “Tất nhiên, không có nghĩa là đội trưởng thì có quyền đưa ra những yêu cầu bất hợp lý, nếu như những mệnh lệnh bất hợp lý và nguy hại tới tính mạng của bản thân, có quyền từ chối. Nhưng phải có chứng cứ rõ ràng để chứng minh bản thân đúng khi từ chối nhiệm vụ được giao.”

Nghe xong câu này, không ít người thầm thở phào nhẹ nhõm. Sợ chi sợ mình có mối hiềm khích với đội trưởng, đội trưởng giao cho những nhiệm vụ đâm đầu vào cái chết cũng phải tuân theo, tới lúc không biết đi khóc với ai đây.

“Sau khi tham khảo với Lý trưởng lão, cả hai nhất trí lần này chức đội trưởng sẽ giao cho Tổng Thiên Hành đảm nhận.” Dưới ánh mắt kỳ vọng hồi hộp của Lăng Hàn Phong, Vương trưởng lão nói ra ứng viên đảm nhận chức đội trưởng lần này.

“Cái gì ~~~!! Vì sao lại là tên Tổng Thiên Hành kia chứ? Đệ tử không phục ~~~!!” Lăng Hàn Phong gần như mất lý trí cắn răng gào thét lên.

Để cho đối thủ cạnh tranh đề đầu cười cở mình, với cái tính cách của con rắn độc chịu nổi mới lạ á.

Nhưng hắn càng làm thế càng trở nên mất điểm trong mắt Vương trưởng lão mà thôi.

Ấy ấy, bộ không thấy lúc này sắc mặt của Vương trưởng lão đã đen xỉn như than rồi sao. Nếu như không phải Lý trưởng lão kéo lại, e rằng đã một chường võ chết tên đệ tử không biết nghe lời này rồi.

Mày không phục? Mày lấy gì không phục? Không phục sao lúc thi đấu lôi đài không cố gắng thêm chút, giờ bị đối thủ ném ra khỏi lôi đài không lọt được vào tốp 5, trở thành kẻ bại trận lấy gì mà không phục kẻ đã từng chiến thắng mình chứ?

Tôn sư trọng đạo! Mày biết thế nào là tôn sư trọng đạo không?

Nếu như người tuyên bố là Lý trưởng lão, mày lên tiếng phản đối tao cũng không nói. Nhưng nên nhớ tao là sư phụ của mày, trước mặt bao nhiêu người mà mày vùng lên gào lớn phản đối lời nói của tao, mày có còn xem tao là sư phụ của mày không hả? Giờ mày chưa đủ lòng đủ cánh đã như thế rồi, sau này đủ lòng đủ cách chắc tên sư phụ như tao sẽ bị mày đá sang một bên đúng không?

Lẽ ra Vương trưởng lão đã có chút không vui khi để cho đệ tử của đối thủ cạnh tranh nắm chức đội trưởng rồi, nhưng ai biểu tên đệ tử của mình bị loại ngay vòng tốp mười chứ? Suy qua nghĩ lại, lựa chọn năm người xếp hạng cao nhất trong tốp 5, chỉ duy nhất mỗi Tổng Thiên Hành là đủ điều kiện nhất để giữ chức đội trưởng lần này.

Lẽ ra người đủ tư cách nhất giữ chức đội trưởng này là Dương Diễn mới đúng. Chỉ là tính cách của hắn thích đơn độc hành sự, bảo hắn trở thành chỉ huy của nhóm quả thật miễn cưỡng quá đi.

Còn Thiết Hạo Nam, hữu dũng vô mưu, tính khí nóng nảy, có thể đẹp sang một bên.

Chu Nhất Thông? Bộ muốn Thánh Hòa Tông biến thành biệt đội đề tiện bị ỏi sao? Giao chức đội trưởng cho hán không khác nào giao trứng cho ác cã.

Còn Tư Mã Phong Vân, đa mưu túc trí, điềm tĩnh tự tin, có tố chất trở thành thủ lĩnh, lẽ ra là ứng viên sáng giá nhất sau Dương Diễm. Chỉ là hán là người của Huyết Lang Bang. Tên tuổi của Huyết Lang Bang có thể nói là thối không thể tả ở trong tông môn. Để cho Tư Mã Phong Vân nắm chức đội trưởng, chắc chắn sẽ có nhiều người không phục lên tiếng phản đối cho mà xem.

Suy qua nghĩ lại, chỉ còn mỗi mình Tổng Thiên Hành, cũng là người điềm tĩnh tự tin, tuy thực lực không cao, không đa mưu túc trí như Tư Mã Phong Vân, nhưng quan trọng nhất là tác phong của hán trong tông môn thân thiện gần gũi, có quan hệ tốt với hầu hết đệ tử trong tông môn. Giao chức đội trưởng cho hán, mọi người cũng sẽ chấp nhận không nói gì.

Sau khi bàn bạc kỹ lưỡng với Lý trưởng lão, để chứng tỏ bản thân là người công tư phân minh, Vương trưởng lão đã cắn răng chấp nhận điều đó. Con giận còn chịu kịp người, lúc này tên đệ tử cung chọc thẳng vào núi lửa có thể bùng nổ bất kỳ lúc nào, không chết cũng thành tàn phế cho mà xem.

Lăng Hàn Phong đã cảm thấy chột dạ khi nhìn thấy sự phụ của mình có xu hướng bùng nổ, chỉ là hán vẫn vô cùng không cam tâm khi phải tuân theo lời chỉ huy của đối thủ cạnh tranh của mình.

Tên khốn này từ lúc xem xong hình ảnh “cắm trẻ em dưới 18 tuổi” giữa Dương Kiệt và Diệp Tuyền, đã gần như mất hết lý trí, trí tuệ bị kéo xuống tới mức thảm hại, giống như một con chó điên gặp ai cũng muốn cắn vài cái.

“Quyết định này đã được lão phu và Vương trưởng lão bàn bạc kỹ lưỡng, tuyệt đối không thay đổi. Mọi người hãy tuân theo những gì ban trưởng lão đề ra, nếu ai có ý kiến gì, có thể quay đầu trở về tông môn, đừng tham gia thí luyện nữa.” Lý trưởng lão nhanh chóng đứng ra “cứu vãn”, không cho Lăng Hàn Phong cơ hội nói tiếp, vẫy vẫy tay cho đám đệ tử rời khỏi đề chuẩn bị, riêng Tổng Thiên Hành được giữ lại để trao đổi dặn dò thêm về nhiệm vụ đội trưởng của mình.

Xoảng ~~~ xoảng ~~~ xoảng ~~~~~!!

Lăng Hàn Phong lại tiếp tục trò trút giận lên đồ vật trong chiếc lều của mình. Không ngừng ném bỏ những thứ mà mình vợ lấy được.

“Tổng Thiên Hành, đừng mong tao phục tùng sự chỉ huy của mày, cho dù sau này bị trừng phạt đi nữa.” Rắn Độc nghiêng răng nghiêng lợi phần nộ quát.

“Lăng sư đệ hãy bình tĩnh, cho dù Tổng Thiên Hành giữ chức đội trưởng đi nữa, chỉ cần sau khi vào tới bí cảnh, chúng ta tránh mặt hán, hán cũng không có cơ hội đề ra lệnh cho chúng ta, không phải sao?” Tư Mã Phong Vân thân nhiên ngồi sang một bên coi Lăng Hàn Phong biểu diễn này giờ, cảm thấy thời gian thích hợp, lập tức lên tiếng an ủi.

“Biết thế, nhưng vẫn cảm thấy ảm ức trong lòng.” Lăng Hàn Phong hít sâu vài hơi vào người để bình tâm lại, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy có cái gai đâm thẳng vào, khó chịu vô cùng.

“Mục tiêu quan trọng nhất của chúng ta chính là con heo mập kia. Chỉ cần trừ khử con heo mập xong, nếu Lăng sư đệ cảm thấy tên Tổng Thiên Hành ngứa mắt, chúng ta có thể xử lý luôn hán cũng chưa muộn mà.” Mặc dù trong lòng vô cùng khinh bỉ con rắn độc bắt tài vô dụng nhưng tính khí cao ngạo ngút trời này, nhưng dù sao cả đám đã cùng chung một con thuyền, đành phải chịu theo ý hán. Tất nhiên, đó chỉ là lời hứa suông mà thôi, trừ khử Tổng Thiên Hành? Năm mơ đi, hán là

“Thật chứ?” Nghe thấy có thể trừ khử luôn cái gai trong mắt, Lăng Hàn Phong tất nhiên là không thể bỏ qua rồi.

“Đương nhiên, nhưng trước hết, chúng ta cần mượn thêm một con dao nữa để thực hiện mục đích của chúng ta. Phía bên kia chắc có người sẽ vô cùng vui vẻ trở thành con dao đó nhỉ?” Tư Mã Phong Vân vừa nói vừa đưa tay chỉ chỉ về phía khu vực của Thiên Kiếm Tông.

“Thế nhưng, cấu kết với người ngoài hãm hại đồng môn, nếu như đề chuyện này truyền ra ngoài, chúng ta sẽ gặp rắc rối to đấy.” Lăng Hàn Phong vẫn còn do dự chưa quyết.

Mẹ kiếp! Làm việc lớn mà tiếc thân, sợ cái này sợ cái kia thì còn làm ăn được gì nữa.

Tư Mã Phong Vân càng ngày càng thất vọng về tên đồng đội của mình, nếu như không phải đã lỡ kéo hán lên tàu gác rồi, nếu không phải sợ lật thuyền giữa chừng, thậm chí có chút muốn đá hán xuống biển để chết quách đi cho rồi. Cũng may là mình vẫn còn một lá át chủ bài quan trọng trong tay, chứ chỉ dựa vào con rắn độc này không chừng hư bột hư đường hết.

Trong đôi mắt Tư Mã Phong Vân lóe qua tia sáng chán ghét, nhưng vẫn kiên nhẫn giải thích: “Cái gì, cấu kết với người ngoài? Có sao? Sao ta không biết vậy? Chúng ta chỉ là đang thảo luận và truy lùng kẻ thù của mình, ai ngờ có một tên người ngoài lén lén ả nấp ở gần đó nghe hết toàn bộ thông tin vị trí của con heo mập đó. Liên quan gì tới chúng ta chứ? Và lại,” Nói tới đây, trên môi Tư Mã Phong Vân lộ ra nụ cười hiểm ác: “đối phương có cơ hội để lan truyền ra hay không đã là một vấn đề rồi.”

“Ý của sư huynh là ...” Lăng Hàn Phong làm động tác cứa cổ.

“hô hô, đúng mà không đúng,” “ Là sao?” “ Vì người giết chúng rõ ràng là con heo mập kia, đâu liên quan gì tới chúng ta, đúng không nè?”

“hahahaha ~~~, hiểu rồi, hiểu rồi. Đầu liên quan gì tới chúng ta, do chúng tự cắn nhau thôi mà.” Cả hai cùng cười phá lên một cách đầy ranh hiểm. Khiến cho Tạ Thế Hào này giờ vẫn ngồi ở một bên yên lặng nghe nhìn không kèm được run bắn người lên vì ớn lạnh.

Mình có sai lầm khi liên minh với hai tên ranh hiểm này không nhỉ??

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 91: Thay đổi hình tượng

Tên khốn Dương Diễn, tân thù cựu hận, đợi vào tới bí cảnh thí luyện, mày sẽ phải quỳ xuống trước mặt tao. Còn con heo mập đó nữa, mày cũng đừng mong lành lặn mà rời khỏi bí cảnh lần này.” Trong lều trại riêng của Ngao Văn Long, hắn đang không ngừng đúc ly rượu trên tay vào miệng, ánh mắt nhìn về hướng lều trại của Thánh Hóa Tông cười lạnh nói.

“Ngao sư huynh, đệ có việc muốn bẩm báo ạ.” Trong lúc hắn bắt đầu cảm thấy vô vị với ly rượu trên tay, vừa thẳng tay vứt bỏ xuống sàn, bên ngoài vang lên giọng nói của một tên thuộc hạ.

“Chuyện gì nói đi.” Ngao Văn Long dựa người vào lưng ghế nhắm mắt lại, không thèm nhìn mặt tên đệ tử đã từ bên ngoài bước vào.

Nếu như Dương Kiệt có mặt ở đây, sẽ phát hiện người bước vào chính là tên đệ tử đã bị anh ta tát cho một cái gãy cả răng hàm trên.

“Bẩm Ngao sư huynh, phía Thánh Hóa Tông có người lên liên hệ với đệ, mong muốn được chung tay trừ khử tên khốn tên Dương Kiệt ạ.” Nhắc tới Dương Kiệt, tên này không kìm được lộ ra vẻ mặt đầy căm phẫn. Bị sỉ nhục trước đám đông, thù này không thể không trả.

“Dương Kiệt?? Là ai thế?” “Dạ, chính là con heo mập đã dám khinh thường và gây sự với chúng ta hồi trưa đó ạ.”

“Là hắn??” Đôi mắt Ngao Văn Long lóe qua tia sáng lạnh lùng, miệng lẩm bẩm nói nhỏ: “Dương Kiệt, Dương Diễn, chẳng lẽ là hai anh em??”

“Dạ thưa không ạ, chúng chỉ là cùng họ với nhau, ngoài ra không có chút quan hệ máu mủ gì với nhau ạ.”

“Ai là người đã liên lạc với người?” Ngao Văn Long bắt đầu cảm thấy có hứng thú, tò mò hỏi.

“Người đó tên Lăng Hàn Phong ạ.”

“Lăng Hàn Phong? Nghe nói là một tên đệ tử sở hữu võ hồn cấp 6 vừa mới gia nhập Thánh Hóa Tông năm nay đúng không? Cấu kết người ngoài hãm hại đồng môn, xem ra Thánh Hóa Tông cũng không đồng lòng như những gì chúng thể hiện về bề ngoài nhỉ?!!” Ngao Văn Long dùng tay vuốt vuốt cằm mình, cười lạnh nói: “Khi hai người gặp mặt, có người ngoài nhìn thấy không? Ngoài tên Lăng Hàn Phong ra còn có ai tham gia vào vụ này nữa?”

“Bẩm sư huynh, người của Thánh Hóa Tông đã lên liên lạc đi vào lều trại của sư đệ, xung quanh không có ai đóng trại ở gần đó cả, nên vô cùng bí mật. Ngoài Lăng Hàn Phong ra còn một tên tên là Tạ Thế Hào, nghe nói cũng từng là một trong thập đại cao thủ, đã từng bị con heo mập đó sỉ nhục trong đại hội tỷ võ năm nay ạ.”

“Trả lời với đối phương rằng, ta không có hứng thú. Mục tiêu của ta lần này chỉ mỗi mình Dương Diễn mà thôi. Con heo mập kia chúng muốn làm gì thì tự xử lý đấy, ta không muốn tốn thời gian vào những chuyện vô bổ.” Định mượn dao giết người sao? Bỏ này đâu có rảnh hơi mà đi làm con dao cho các người chứ. Ngao Văn Long cười lạnh trong lòng, vô cùng dứt khoát cười nói.

“Nhưng mà...” “Không nhưng nhị gì cả, cứ trả lời đối phương như vậy được rồi.”

“Vậy thì tiếc quá, đối phương cũng tỏ thành ý và gửi ít quà cáp cho giao dịch này, nếu sư huynh không đồng ý, đệ sẽ gửi trả quà tặng lại cho đối phương vậy.” Biết rõ tính cách của sư huynh của mình, tên này giả vờ thở dài một tiếng, tỏ vẻ tiếc nuối nói.

“Cái gì? Quà cáp? Quà cáp gì?” nghe thấy từ “có quà”, đôi mắt của Ngao Văn Long lập tức rực sáng, tỏ vẻ hứng thú hỏi.

“Dạ, tất cả đều nằm trong chiếc nhẫn càn khôn này ạ.” Tên kia hai tay cầm lấy chiếc nhẫn dâng lên trước mặt Ngao Văn Long.

Ngao Văn Long vẫn tỏ vẻ hứng hờ cầm lấy chiếc nhẫn càn khôn, cũng không kỳ vọng gì trong chiếc nhẫn đó, chỉ khẽ dùng thần thức kiểm tra một cái. Đột nhiên vẻ mặt của hắn lập tức biến đổi thành vẻ khó tin, đôi mắt giương to ra hết cỡ vì kinh ngạc, hơi thở trở nên dồn dập nặng nề.

Mẹ kiếp ~~~!! Chịu chơi quá nhỉ? Linh thạch trung cấp tới 1 triệu viên, tích khí đan cao cấp gần 500 viên, tụ nguyên đan 50 viên, linh thảo linh quả cũng không ít, quan trọng nhất là, có hai món linh khí cao cấp, một vũ khí, một giáp hộ thể nằm gọn gàng trong đó.

Cái giá này đừng nói là giết một tên đệ tử Thánh Hóa Tông, cho dù là thuê sát thủ đi trừ khử một trưởng lão nội môn cũng có không ít người sẵn sàng ra

tay.

Nhưng “món quà” lớn như vậy lập tức khiến Ngao Văn Long lập tức cảnh giác hẳn lên.

Rốt cuộc con heo mập là nhân vật như thế nào mà đối phương chịu bỏ một tài sản lớn như thế này để đổi lấy mạng hắn chứ? Chắc chắn có vấn đề.

Nhưng cho dù vấn đề gì đi nữa, cũng không thể cưỡng lại được món tài sản khổng lồ như thế này. Đừng nói là một đệ tử ngoại môn như hắn, cho dù là một đệ tử trung tâm cũng biết phải tích góp bao lâu mới có được số tài sản này. Cho dù hắn là con cháu của một thái thượng trưởng lão cũng không ngoại lệ.

“Choi thôi, trời có sập xuống có lão già của mình đỡ giùm, lo gì chứ?” Sau một hồi cân nhắc kỹ lưỡng, sắc mặt thay đổi liên tục như con thằn lằn biến sắc, trên môi lộ ra một nụ cười tự tin.

Đúng thế, đối với những tên cậu ấm như hắn, cho dù có quật phá ban trời, cũng có ông già ở phía sau chùi đít giùm, cần gì phải lằng lo suy nghĩ chi cho mệt chứ?

“Chuyển lời của ta cho đối phương biết rằng, chúng ta chỉ phụ trách hỗ trợ ra tay khi cần thiết, ngoài ra, mọi thông tin vị trí của mục tiêu đối phương phải cung cấp rõ ràng, nếu như không cung cấp được thông tin cần thiết, chúng ta sẽ không tốn công sức thời gian đi truy sát mục tiêu đâu đấy. Và khi rời khỏi bí cảnh mà vẫn không tìm thấy mục tiêu để ra tay, vụ giao dịch này xem như hủy bỏ, xem như hai bên không dính dáng gì với nhau nữa.” Sau khi có quyết định, Ngao Văn Long lập tức đưa ra điều kiện của mình, nhờ tên tiểu đệ chuyển lời lại cho đối phương.

“Sur huynh này yên tâm, đối phương nói rằng có cách định vị vị trí của mục tiêu. Khi chúng ta vừa vào tới bí cảnh, đối phương sẽ liên lạc với chúng ta thông qua bùa truyền âm có sẵn trong nhẫn cần khôn ạ.” Nhìn thấy Ngao sư huynh đồng ý ra tay, tên kia thầm thở phào nhẹ nhõm, phấn khích giải thích với đối phương.

“Được rồi, cứ thế mà tiến hành. Ta mệt rồi, ngươi hãy đi làm việc của mình đi. Sau khi bí cảnh kết thúc trở về tông môn, ta sẽ không để người thiệt thòi đâu.” Ngao Văn Long vẫy vẫy tay đuổi khéo tên tiểu đệ rời khỏi. Lúc này hắn đang háo hức chiêm ngưỡng và tiêu thụ món tài sản khổng lồ vừa mới nhận được, hơi đâu mà tiếp tên tiểu đệ kia nữa.

“Đệ cảm ơn sư huynh nhiều ạ. Chúc sư huynh ngủ ngon.” Tên tiểu đệ lộ ra vẻ mặt phấn khích, chấp tay thi lễ xong rồi quay người rời khỏi lều trại.

Ngao Văn Long đang mải mê chiêm ngắm tài sản trong nhẫn cần khôn, hoàn toàn không phát hiện rằng ngay sau khi quay người lại rời đi, trong đôi mắt của tên tiểu đệ nhấp nháy tia sáng đỏ rực như máu, nhưng nhanh chóng biến mất như chưa từng xảy ra vậy.

Một đêm bình lặng trôi qua. Trời vừa mới tờ mờ sáng, thông báo tập hợp đã được ban xuống. Nhiều người vẫn còn đang chìm sâu trong giấc ngủ ngon đã bị đồng môn kéo dậy, ba chân bốn cẳng vệ sinh thân thể xong, đi thẳng tới nơi tập hợp ở trung tâm doanh trại.

“oa,oa,oa,oa ~~~~”, đầu của mấy lão già kia có bị gì kẹp qua không vậy? Trời còn chưa sáng hẳn mà đã bắt tập hợp rồi, vừa mới chợp mắt được xú đã bị quấy rầy, để người ta ngủ thêm chút không được sao? Bộ không biết mất ngủ là kẻ thù đáng sợ nhất đối với nhan sắc của mình sao?” Dương Kiệt ngáp lên ngáp xuống khi bị phá giấc ngủ, vừa dụi mắt vừa lầm bầm chửi rủa.

Bóp bóp ~~~!!

Dùng tay vỗ mạnh lên mặt vài cái cho tỉnh ngủ, vẻ mặt của Dương Kiệt lập tức thay đổi thành sát khí đằng đằng, người sống tránh xa. Rảo bước đi thẳng về nơi tập trung.

Xem ra tên khôn đang kiên quyết thay đổi “hình tượng” của mình nhỉ.

“Dương sư đệ, chào buổi....” Lâm Thu Nguyệt đã có mặt từ sớm, nhìn thấy hình bóng của Dương Kiệt từ phía xa bước tới, vừa định lên tiếng chào hỏi, ai ngờ khi nhìn rõ sắc mặt của đối phương, không kềm được phải cứng họng.

Dương Kiệt mang theo vẻ mặt không chút biểu cảm, dùng giọng điệu khô khan nói: “Lâm sư tỷ, chào buổi sáng.”

“Chào, chào buổi sáng.” Đầu óc của Lâm Thu Nguyệt có chút không theo kịp sự thay đổi của đối phương. Mới hôm qua còn hí hửng khôi hài như một thằng hề, tự nhiên sáng nay lại đổi thành khuôn mặt “sát thủ” như thế này, rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra vậy.

“Có ai vừa đắc tội sư đệ sao mà vẻ mặt “sát khí đằng đằng” như thế này vậy?” Lâm Thu Nguyệt không kềm được tò mò hỏi.

“Đâu có, đây là do đệ muốn thay đổi hình tượng của mình đấy thôi. Sư tỷ có thấy hình tượng mới này của đệ có khí chất đàn ông, sức cuốn hút ngập trời không?” Dương Kiệt vẫn mang theo khuôn mặt “cương thi” hỏi.

Nghe xong lời giải thích của đối phương, mép miệng Lâm Thu Nguyệt khẽ co giật vài cái, cười ngược nói: “vâng, vâng, vô cùng đàn ông, sức cuốn hút đạt đỉnh rồi ạ.”

Dương Kiệt phấn khích tột cùng khi nỗ lực của mình đã được công nhận, quả không uổng công cả đêm không ngủ chỉ để tập làm “mặt đá” như tên Dương Diễn kia.

“Sư tỷ có chút việc cần trao đổi với người bạn, hẹn lát nữa gặp lại.” Không dám tiếp tục nán lại với tên “đầu óc có vấn đề” này nữa, vội vã tìm cơ bỏ trốn, tránh hấn càng xa càng tốt.

Dương Kiệt vẫn còn đang chìm đắm trong “tự sướng” của mình, ngay cả Lâm Thu Nguyệt đã rời đi cũng không để ý. Đợi tới khi hoàn hồn trở lại, mới phát hiện đối phương đã đi mất tiêu. Có chút tiếc nuối còn định xin ý kiến của Lâm Thu Nguyệt để nâng “hình tượng” của mình lên tầm cao mới nữa.

Lại phát hiện song sinh tỷ muội đang chỉ chỉ trỏ trỏ về phía mình, vừa cười vừa bàn tán gì đó, lập tức tự tin hẳn lên.

Xem ra thay đổi hình tượng quả thật không sai tí nào, ngay cả cặp song sinh kia cũng bắt đầu bị thu hút bởi vẻ lạnh lùng sát thủ của mình, con đường thành công xem ra không còn xa nữa nhỉ? Phải cố gắng hơn mới được.

Tên khốn hoàn toàn không biết rằng nội dung câu nói của cặp song sinh hoàn toàn khác xa những gì hắn đang nghĩ.

“Chị xem kia, vẻ mặt của con heo mập đó bị sao vậy? Bộ ai đang thiếu tiền hán không trả sao?”

“Chị nghĩ là chắc do tối hôm qua “con heo đực” nào đó từ chối “phối giống” với hắn, tích tụ quá nhiều không được giải tỏa, nên sắc mặt mới trở nên như thế này đó thôi.” Lý Uyển Nhi vừa vuốt cằm vừa phân tích.

Lý Uyển Dung giương to đôi mắt ra hết cỡ, há hốc nhìn chằm chằm vào chị mình hỏi: “Thật, thật thế sao?”

“Chứ sao nữa? Sắc mặt của hắn lúc này khác gì mấy tên thái giám đang động tình nhưng không có cách giải tỏa trong cung đâu chứ? Tốt nhất trong thời gian này không nên tới gần hắn. Không chừng hắn tính trùng xông lên não, ăn tạp làm bậy với chúng ta thì khổ.” Lý Uyển Nhi vô cùng tự tin với suy đoán của mình, đồng thời không ngừng lên tiếng dặn dò em gái của mình tránh xa tên “nhân vật nguy hiểm” kia.

“Muội biết rồi. Eo ôi, nghĩ tới cảnh đó thôi mà muội cảm thấy buồn nôn rồi.” Lý Uyển Dung vừa dùng tay vuốt ngực vừa hoảng sợ nói.

Nhìn thấy động tác vuốt ngực của Lý Uyển Dung ở phía xa, Dương Kiệt run bắn người lên. Chẳng lẽ hình tượng của mình đã khiến đối phương phản kích tới nỗi không tự chủ phải nghĩ tới những cảnh “người lớn” sao? Tội lỗi, quả thật là tội lỗi. không ngờ sức hút sau khi thay đổi hình tượng của mình lại lớn mạnh như thế này!

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 92

Khi mọi người đã tập hợp đầy đủ, Vương trưởng lão dẫn theo Lý trưởng lão và Tổng Thiên Hành từ trong lều trại của mình bước ra.

Khẽ ngật đầu với Tổng Thiên Hành ở phía sau một cái. Tổng Thiên Hành từ phía sau bước tới trước mặt từng người, phát cho họ mỗi người một vật thể giống hệt như quả pháo bông ở thế giới của Dương Kiệt vậy.

“Thứ vừa phát cho các vị, chính là pháo cầu cứu đặc trưng của Thánh Hóa Tông, nếu như bản thân gặp phải nguy hiểm tới tính mạng của mình, có thể truyền chân khí vào đó để kích hoạt báo hiệu cầu cứu. Trong phạm vi một trăm dặm, nếu như có đồng môn ở gần đó, sẽ nhìn thấy pháo cầu cứu và lập tức di chuyển tới hiện trường để giải cứu cho đồng đội của mình, hiểu rồi chứ?”

Sau khi mỗi người một quả pháo trên tay, Vương trưởng lão giải thích công dụng của nó.

“Hiểu rồi ạ ~~~!!” Hai mươi đệ tử đồng tiếng đáp.

Vương trưởng lão khẽ ngật đầu, vẫy tay một cái, ra hiệu bắt đầu xuất phát tới lối vào bí cảnh thí luyện.

Trước khi cả đám rời khỏi doanh trại, Vương trưởng lão đã kéo Lăng Hàn Phong sang một bên, từ trong nhẫn cần khôn rút ra một tấm thẻ bài, giao qua cho hắn, và dặn dò: “khi gặp nguy hiểm, hãy truyền chân khí kích hoạt vào tấm thẻ bài này. Trong đó có một phần mười uy lực tấn công của lão phu, tương đương với một đòn đánh của một tông sư tầng thứ nhất. Nhưng hãy nhớ kỹ, chỉ khi nào nguy hiểm tới tính mạng mới được sử dụng, hiểu rồi chứ?”

Dù sao cũng là đệ tử của mình, cho dù bắt đầu có chút bất mãn với nó, nhưng sự an nguy của nó cũng phải nghĩ tới, nên đã dùng một đêm để truyền chân nguyên của mình vào tấm thẻ bài. Vương trưởng lão chỉ hy vọng hắn không cần phải dùng tới tấm thẻ bài này.

Lăng Hàn Phong phản kích nhận lấy tấm thẻ bài. Tương đương uy lực một đòn đánh của một tông sư tầng thứ nhất, hoàn toàn có thể dễ dàng lấy mạng con heo mập chết dịch kia rồi.

Cái câu mà chỉ sử dụng khi tính mạng đang bị đe dọa đã hoàn toàn bị bỏ ngoài tai của Lăng Hàn Phong. Lúc này hắn chỉ suy tính làm sao dùng món bảo bối này lấy mạng kẻ thù không đội trời chung của mình mà thôi.

“Đệ tử xin đa tạ sư phụ ạ.” Chắp tay thi lễ một cái, thận trọng bỏ tấm thẻ bài vào trong nhẫn cần khôn của mình.

Nhìn chằm chằm vào bóng lưng của Lăng Hàn Phong đang đi phía sau đám đông, Vương trưởng lão khẽ dúi mày lẩm bẩm nói: “không biết mình có sai lầm khi giao tấm thẻ bài đó cho nó không đây. Hy vọng nó dùng đúng lúc đúng chỗ, đừng để bị phần nộ che mờ lý trí của mình.” Lắc đầu thờ dài một tiếng, những gì cần là cũng đã làm hết rồi, kết cục như thế nào, chỉ có trời mới biết mà thôi.

“Các vị tới hơi trễ rồi đấy. Chẳng lẽ người của Thánh Hóa Tông không có chút khái niệm thời gian sao?”

Đoàn người Thánh Hóa Tông vừa đi tới nơi tập tập kết, một giọng nói trầm trầm khô khan vang lên.

Đưa mắt nhìn về phía giọng nói vang lên, phát hiện thì ra là một người đàn ông trung niên râu ria rậm rạp, trên người tràn đầy khí chất đàn ông. Đứng bên cạnh là một thiếu phụ khá xinh đẹp, trên môi đang mang theo nụ cười thân thiện, khẽ cúi người chào hỏi Vương trưởng lão và Lý trưởng lão.

Hai kẻ mạnh nguyên thần ~~~!!

Hai người này chính là người phụ trách hộ tống đoàn đệ tử Lãnh Binh Cung, cũng là đôi vợ chồng với nhau, Trịnh Hổ và Sa Thu Thủy.

“thời gian mở cửa bí cảnh vẫn chưa tới, nếu như có ai cảm thấy không thể chờ đợi, có thể quay đầu trở về, không cần thiết phải ở đây nói bóng nói gió làm gì.” Vương trưởng lão hừ mạnh một tiếng, không thêm nề mặt đối phương cứng rắn đáp trả.

Một khí thế đáng sợ của kẻ mạnh nguyên thần từ trên người Trịnh Hổ phóng thích ra, nhắm thẳng vào đoàn người Thánh Hóa Tông.

Hai mươi đệ tử đứng ở phía sau Vương trưởng lão và Lý trưởng không kiềm được run bắn người lên vì sợ hãi, trên trán chảy đầy mồ hôi lạnh, thậm chí có không ít người có dấu hiệu quý ngã xuống đất.

Vương trưởng lão hừ mạnh một tiếng, thứ khí thế đáng sợ đó lập tức tan biến trong không khí. Hai mươi đệ tử nhanh chóng ổn định trở lại, ai nấy đều hít thở dồn dập.

“Trịnh lão hồ, càng sống càng thụt lùi rồi đấy, có gì cứ nhắm vào lão phu, phát tán khí thế ra hù dọa đám trẻ con làm gì vậy? Để chúng tỏ mình lợi hại sao?” Vương trưởng lão cười lạnh chế giễu.

Trịnh Hổ có dấu hiện tung đòn tấn công về phía Thánh Hóa Tông, nhưng nhanh chóng bị Sa Thu Thủy kéo lại, hừ mạnh một tiếng, không thêm để ý tới người của Thánh Hóa Tông nữa, quay về phía đám đệ tử Lãnh Binh Cung gào lớn: “Tất cả hãy nghe rõ đây, vào tới bí cảnh thí luyện, phạm gặp được đệ tử của Thánh Hóa Tông, cứ mạnh tay dạy dỗ chúng cho ta, không được lấy mạng chúng thì ít nhất cũng phải đánh chúng thành tàn phế, hiểu rồi chứ?”

Công khai giết người trong cùng liên minh là điều tối kỵ, nên cho dù giận dữ cỡ nào, Trịnh Hổ cũng chỉ dám lên tiếng báo đệ tử của mình đánh đối phương thành tàn phế mà thôi.

Đó là lý do vì sao Ngạo Văn Long khi nhận lời trừ khử Dương Kiệt, cũng phải đắn đo cân nhắc suy nghĩ một thời gian dài, vì nếu để chuyện giết hại đồng môn truyền ra ngoài, trừng phạt phải đón nhận không nhẹ chút nào đấy.

“Rõ rồi ạ thưa trưởng lão.” Đám đệ tử Lãnh Binh Cung nhận được lệnh ở phía trên, phần khích đáp lời.

Thần tiên đánh nhau, phạm nhân vạ lây! Xem ra lão Trịnh Hổ bên Lãnh Binh Cung có hiềm khích không nhỏ với Vương trưởng lão bên Thánh Hóa tông thì phải. Ngay cả những mệnh lệnh như thế này cũng dám công khai tuyên bố ra. Hoàn toàn không nề mặt đối phương chút nào cả.

Người của Thánh Hóa Tông nghe xong câu mệnh lệnh khiêu chiến công khai của Trịnh Hổ, ai nấy đều mặt mày giận dữ.

Chơi thì chơi, bộ tướng bỏ mày sợ tụi bây hả?

Người của Thiên Kiếm Tông chỉ đứng sang một bên coi hai tông môn kia chó cắn chó, trên môi mang theo nụ cười chế giễu cười trên đau khổ người khác.

Còn người của Bách Hoa Cốc và Khoái Hoạt Lâm chỉ tỏ vẻ dửng dưng, Thánh Hóa Tông và Lãnh Binh Cung không hợp nhau, vừa gặp mặt đã lao vào khiêu chiến với nhau đã không còn xa lạ gì nữa, coi nhiều riết cũng nhàm chán quá rồi.

“Ôi dào, hai vị sư huynh cộng lại cũng hơn mấy trăm tuổi rồi, sao lại để cho những hiềm khích thời trai trẻ của mình gây ảnh hưởng tới đám hậu bối chứ?”

Trong khi bầu không khí đang trở nên căng thẳng, một giọng nói thánh thót như chim hoàng anh đang hót vang lên.

Chỉ thấy một thiếu phụ đoan trang thánh khiết từ phía Bách Hoa Cốc bước ra, trên môi mang theo nụ cười thân thiện dịu dàng nói. Nói là thiếu phụ, nhưng vẻ trẻ đẹp của cô ta nói là chị của Mộ Dung Tuyết cũng không ai dám cãi.

Cô ta chính là người phụ trách hộ tống đệ tử Bách Hoa Cốc, Lê Hoa Tiên Nữ, Đàm Bích Kiều.

Trịnh Hổ này giờ vẫn đang hùng hổ gào thét, nhưng khi nhìn thấy Đàm Bích Kiều bước ra, lập tức tựa như tên đầy tớ gặp phải nữ hoàng quyền lực, toàn

thân run rẩy, khuôn mặt ửng đỏ, miệng ngậm ngừng nói không nên lời, hoàn toàn khác xa với hình ảnh lúc này.

Nhìn thấy bộ dạng mất mặt của chồng mình, Sa Thu Thủy hận không thể đè tên vô dụng đó xuống đập cho một trận. Hai ngón tay biến thành gọng kìm không ngừng nhéo vào cái eo đầy thịt của đối phương. Nhưng không ngờ tuyệt chiêu vô cùng hữu dụng uy lực vô song ngày thường đột nhiên trở nên vô tác dụng, nhéo mãi nhéo mãi vẫn không thấy Trịnh Hồ có chút phản ứng gì cả, lúc này hắn tựa như bị ai đó điểm huyết rồi vậy.

Không chỉ Trịnh Hồ, ngay cả Vương trưởng lão, Lý trưởng lão và hai vị trưởng lão của Thiên Kiếm Tông, nhìn thấy hình bóng của Đàm Bích Kiều, cơ thể đều không kiềm được run lên một cái, hít thở một cách dồn dập, mặt đỏ như tôm luộc, lộ ra vẻ mặt như tên thanh niên trai trẻ khi gặp mặt với nữ thần trong lòng mình vậy.

“Mấy lão già bao nhiêu tuổi rồi mà còn hám gái, ta khinh bỉ các ngươi.” Mặc dù trong lòng khinh bỉ mấy lão già kia vô cùng, nhưng lúc này Dương Kiệt cũng không khá gì hơn, đôi mắt giương to ra hết cỡ dán chặt vào thân hình của Đàm Bích Kiều, mép miệng thậm chí xuất hiện vũng nước miếng giống hệt như anh Trư.

Nếu như nói Mộ Dung Tuyết chỉ là mật đào chưa chín, chưa đủ sức hấp dẫn Dương Kiệt. Thì Đàm Bích Kiều tuyệt đối là quả mật đào đã chín muồi, chỉ còn chờ ai đó hái xuống ăn mà thôi, những thiếu phụ như thế có sức hấp dẫn chết người đối với những tên trai tân như Dương Kiệt.

Tất nhiên, không chỉ riêng mỗi mình Dương Kiệt có biểu hiện như thế này, đám “ngực đực” có mặt ở đây ai nấy đều không giữ được vẻ thản nhiên bình tĩnh, mọi ánh mắt đều đổ dồn hết vào người Đàm Bích Kiều. Bộ không thấy con rắn độc Lăng Hàn Phong cũng phải trở mặt ra nhìn sao? Nếu như nói có ai điềm tĩnh nhất chắc chỉ duy nhất mỗi tên “mặt đá” Dương Diễn mà thôi. Tên khốn này thuộc dạng “vô cảm xúc” nên không thèm nói tới làm gì.

Không chỉ đệ tử nam, ngay cả đệ tử nữ cũng không tránh khỏi nhìn chằm chằm vào Đàm Bích Kiều, sau đó so sánh lại với bản thân. Càng so sánh càng thấy tủi thân, ghen tỵ vô cùng.

Chỉ là nếu như để Dương Kiệt biết được rằng tuổi tác của Đàm Bích Kiều có thể làm bà cô của hắn, không biết về mặt của hắn sẽ đẹp đến tới cỡ nào nhỉ?

Tất nhiên, tuổi tác ở thế giới này có thể không quá quan trọng. Vì cho dù đã gần 200 tuổi, nhưng thực ra nếu so với tuổi tác của một kẻ mạnh nguyên thần, cô ta cũng chỉ chạc tuổi hai mươi mấy, ba mươi tuổi như phụ nữ ở thế giới của Dương Kiệt mà thôi.

“Vâng, vâng, đúng... đúng thế... sao có thể... thể để gây ảnh... ảnh hưởng tới đám hậu... hậu bối được chứ...” Trịnh Hồ ấp a ấp úng trả lời, nhưng khi quay đầu nhìn về phía đám đệ tử Lãnh Binh Cung, lập tức thay đổi thành vẻ mặt hung tợn hùng hổ gào lớn: “nghe kỹ đây, cùng là đệ tử ngũ đại môn phái trong liên minh, khi vào tới bí cảnh, mọi người phải tương thân tương ái, hỗ trợ lẫn nhau để cùng tiến bộ, nếu như để bỏ mảy biết tên khốn nào dám cố tình gây sự hãm hại tới các vị sư huynh đệ của môn phái khác, coi chừng bỏ mảy quay đầu các ngươi như quay để á, hiểu chưa nào ~~~~!!”

Mép miệng của đám đệ tử Lãnh Binh Cung khẽ co giật vài cái. Mẹ kiếp, đừng chơi kiểu đó chứ, làm mình hụt này giờ.

“hihi, lời nói của tỷ tỷ có trọng lượng quá nhỉ? Mới nói có vài câu đã khiến con hổ già khi thay đổi ngay tức khắc. Quả thật bá phúc, bá phúc.”

Lại thêm một giọng nói khiến người khác nghe xong phải dục hỏa công tâm, toàn thân mềm nhũn vang lên.

Lại thêm một thiếu phụ nghiêng nước nghiêng thành, ăn mặc táo bạo bốc lửa, da thịt trắng như tuyết gần như phơi bày hết ra bên ngoài, từ phía Khoái Hoạt Lâm mang theo điệu bộ như đang khiêu vũ từ từ bước ra, trên môi mang theo nụ cười có thể khiến bất kỳ đàn ông trên này sẵn sàng chết vì cô ta cười nói.

Ngọc Diện Hồ Ly, Tô Tiểu Tiểu.

Mà cặp “hung khỉ” mà cô ta treo trước ngực đang không ngừng tung hứng trong không khí, tuyệt đối không nhỏ như tên gọi của cô. Ít nhất cũng phải trên 36F là ít.

Nếu như nói Đàm Bích Kiều chỉ khiến Dương Kiệt cảm thấy bị cuốn hút thì Tô Tiểu Tiểu tuyệt đối khiến Dương Kiệt chỉ muốn lao đầu vào bắt cháp tất cả.

Tất nhiên, so sánh thì so sánh thế, nhưng bảo Dương Kiệt lao đầu vào tuyệt đối không dám, hắn còn yêu đời lắm.

Và đó cũng là suy nghĩ và cảm giác của hầu hết “ngực đực” đang có mặt ở đây.

“Sao có thể bằng muội muội được, một câu nói của muội muội có thể khiến biết bao đàn ông lao đầu vào chỗ chết, nói về trọng lượng thì tỷ còn thua xa muội nhiều.” Đôi Mắt Đàm Bích Kiều lóe qua tia sáng chán ghét, nhưng vẫn mỉm cười nói.

Bách Hoa Cốc và Khoái Hoạt Lâm, một bên thánh khiết trong sáng, một bên dâm tà lẳng lơ, tất nhiên là không thể hòa thuận với nhau được rồi. Cũng như Thánh Hóa Tông và Lãnh Binh Cung đó thôi.

Bạn đang đọc truyện *Phì Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 93: Bước vào bí cảnh

hồ hồ, như nhau, như nhau thôi. Đàn ông mà, phải có thứ gì đó có thể trị được chúng chứ, đúng không nè?”

Dưới ánh mắt giết người của Sa Thu Thủy, Tô Tiểu Tiểu gần như dựa hẳn vào người Trịnh Hổ, khúc khích cười nói: “Cọp già, lâu ngày không gặp, vẫn phong độ như xưa nhỉ? Thứ khí thế đàn ông đó làm muội mê ngất ngất đi được, hay là kiếm ngày nào chúng ta cùng ôn lại kỷ niệm xưa nhé.”

“Lão cọp, mi chết với lão nương ~~~~~!!” “Úi da, không phải, không phải vậy đâu, đừng á ~~~~~!!!”

Tiếng gào thét đầy thảm khốc như con heo bị thọt tiết của Trịnh Hổ vang lên không dứt, cuộc chiến gia đình kinh điển diễn ra trước mặt biết bao nhiêu người có mặt ở đây khiến ai nấy đều không nhìn cười được. Đường đường một kẻ mạnh nguyên thần, bị bà nhà đề xướng cào rách mặt quả thật tội nghiệp quá đi.

Đôi mắt của Tô Tiểu Tiểu lóe qua tia sáng tinh ranh, phóng ánh mắt khiêu khích với Đàm Bích Kiều cái, cười hồ hồ quay trở về phía Khoái Hoạt Lâm của mình.

Mặc dù trong lòng giận tới nỗi muốn đánh người, nhưng trên khuôn mặt vẫn giữ lấy nụ cười nhẹ nhàng, quả thật là làm khó Đàm Bích Kiều quá đi.

“Thôi, đùa thế đủ rồi, thời gian đã tới, hãy mau chóng tiến hành mở lối vào bí cảnh cho tụi nhỏ đi.” Trần trưởng lão của Thiên Kiếm Tông nhanh chóng đứng ra ‘cứu bồ’, Sa Thu Thủy mới rời khỏi người Trịnh Hổ, nhưng về mặt hăm hăm tỷ độ đó tốt nhất đừng nên đụng vào, không chết cũng thành tàn phế cho mà xem.

Trịnh Hổ phóng ánh mắt cảm kích về phía Trần trưởng lão. Nhanh chóng bò dậy chỉnh tề lại hình tượng của mình. Chỉ là hình tượng của ông ta đã hoàn toàn sụp đổ lúc nãy, cho dù làm thế nào đi nữa cũng vô ích mà thôi.

“Bắt đầu thôi.” Trần trưởng lão từ trong nhẫn càn khôn của mình rút ra một vật thể tròn tròn giống hệt như một chiếc la bàn. Quay đầu nhìn về phía trưởng lão của tứ đại môn phái ngật đầu một cái.

Người phụ trách của tứ đại môn phái bước tới bên cạnh trưởng lão, từ trong nhẫn càn khôn lấy gần cả ngàn viên linh thạch bảy màu sáng lấp lánh không một tỳ vết giao sang cho trưởng lão.

Linh thạch cực phẩm!

Cộng thêm một ngàn viên của phía Thiên Kiếm Tông, tổng cộng sử dụng hết 5000 viên linh thạch cực phẩm!

Nhìn vào những viên linh thạch dùng để kích hoạt pháp trận, ai nấy đều nước miếng chảy thêm thường.

Nếu như số linh thạch đó trao hết cho mình, tuyệt đối trở thành một trong những người giàu có nhất khu vực U Châu này cho mà xem.

Năm ngàn viên linh thạch cực phẩm bị bàn pháp trận hấp thụ hết, chỉ trong chốc lát đã biến thành hạt tro bị gió thổi bay tan biến trong không khí. Trần trưởng lão trực tiếp vứt bàn pháp trận về phía một tảng đá khổng lồ lơ lửng trôi nổi ngang ngay giữa khu rừng.

Chúu chúu ~~~~~!!

Bàn pháp trận tựa như khám thẳng vào trung tâm tảng đá khổng lồ, thân đá lập tức thấp sáng dữ dội, khiến tất cả mọi người đều phải dùng tay che mắt lại.

Sau hai phút đồng hồ, những tia sáng đó mới tan biến đi mất. Chỉ thấy thân đá rung chuyển dữ dội, có chiều hướng tách ra làm đôi.

Rầm, rầm, rầm ~~~~~!!

Quả nhiên, tảng đá tựa như cánh cổng tự động ở thế giới hiện đại, chia làm hai bên tách ra, chính giữa lộ ra một vầng sáng bảy màu có hình dáng giống như một chiếc cổng vậy.

Nhìn thấy bí cảnh đã được khai thông, các vị trưởng lão thẩm thờ phào nhẹ nhõm.

Quay sang đám đệ tử đang dùng ánh mắt kỳ vọng nhìn chăm chăm vào lối vào, trưởng lão lên tiếng: “Lối vào bí cảnh đã được thiết lập. các đệ tử hãy chia theo từng môn phái lần lượt bước vào. Hãy nhớ kỹ, khi thông qua lối vào bí cảnh, vị trí hạ cánh của các vị sẽ là ngẫu nhiên, có thể ở rất gần đồng đội của mình, cũng có thể trong phạm vi mấy trăm dặm không có lấy một bóng người. Chắc trước khi đi vào bí cảnh, môn phái của các vị đã phát cho mỗi người một tấm bản đồ rồi đúng không? Hãy tuân theo chỉ thị của trưởng lão môn phái của mình mà tiến hành. Chắc chắn sẽ không có chuyện bị lạc trong bí cảnh.”

“Ngoài ra, bí cảnh thí luyện lần này sẽ duy trì trong vòng ba tháng. Khi thời hạn sắp hết, ở gần vị trí mà các vị đang đứng sẽ tự động xuất hiện một lối thoát hiểm để các vị rời khỏi. Nhưng hãy nhớ kỹ, các vị chỉ có một khắc giờ từ khi lối thoát hiểm xuất hiện, nếu như chân chừ chậm trễ, sẽ bị rút lại trong bí cảnh. Và xin nói luôn là, bí cảnh này cực kỳ không ổn định, nếu như ai không kịp thoát ra ngoài khi hết thời hạn, sẽ bị từ trường bí cảnh xé nát thành

từng mảnh, đợi tới khi bí cảnh mở lại vào đợt sau, các vị đã trở thành phân bón cho thực vật ở trong đó rồi đấy. hãy nhớ kỹ, nhớ kỹ.”

“Ngay bây giờ, tất cả mọi người cùng bước vào bí cảnh nào ~~~!!” Ngay sau khi lời nhắc nhở cuối cùng của trưởng lão vừa dứt, đệ tử tham gia thí luyện của ngũ đại môn phái lần lượt xếp hàng bước vào bên trong.

Vào trước vào sau cũng không phải vấn đề, vì vị trí hạ cánh là ngẫu nhiên. Nên vào trễ chút cũng không sao. Nên không xảy ra tình trạng chen lấn đòi vào trước cho bằng được.

Nhìn thấy từng đoàn từng đoàn người khuất đi sau lối vào, cuối cùng cũng tới lượt Dương Kiệt.

Hít sâu một hơi vào người, rảo chân bước tới trước lối vào bí cảnh, đưa chân bước vào bên trong, biến mất sau cánh cửa ánh sáng.

“AAAAAAA ~~~~~!!” tại vùng đất khô cằn không có lấy một gọng cò nào cả, một tiếng hét kinh hãi vang lên phá vỡ bầu không khí yên tĩnh nơi này.

Chỉ thấy một bóng người thô to như quả bóng khổng lồ đang khoa tay múa chân dữ dội, làm đủ mọi tư thế bơi ếch, đại bàng vẫy cánh nhưng vẫn không giúp ích được cho cái thân thể nặng nề từ trên không trung rơi xuống như một quả bom tiềm kích được thả xuống.

Rầm ~~~~~!!

Phục ~ phục ~~~!!

Dương Kiệt từ trong cái hố do mình tạo ra bò dậy, miệng không ngừng phun ra đất cát vô tình lọt vào trong miệng.

“Mẹ kiếp, đáp cánh kiểu gì mà xuất hiện ngay trên không, cũng may là xung quanh không có ai, nếu không mất hết hình tượng “cao lớn” của mình rồi.”

Quay đầu quan sát tứ phía, phát hiện chỉ toàn đá với đá, ngoài ra không có một bóng ma nào cả, thậm chí phào nhẹ nhõm.

“Thiên địa linh khí trong này dồi dào quá nhỉ, thậm chí có thể hóa thành dịch được rồi đấy. Bí cảnh Bắc Minh Tông chắc chỉ bằng một phần mười so với bí cảnh này là cùng.” Khẽ cảm nhận linh khí xung quanh, đôi mắt lập tức rực sáng: “những con ma thú sinh sống trong bí cảnh này không ngừng hấp thụ linh khí, chắc sẽ lớn mạnh vô cùng. Càng tốt, tất cả đều biến thành điểm kinh nghiệm để ta thăng cấp. Phải tranh thủ trong vòng một tháng thăng cấp thành chân nguyên mới được, nếu không thì sẽ tụt hậu nhiều so với mấy con quái vật chắc đang tìm nơi an toàn đột phá cảnh giới.”

Từ trong nhắt càn khôn lấy ra tấm bản đồ được phát trước khi vào bí cảnh để xem xem mình đang đứng ở vị trí nào.

Không xem không biết, Dương Kiệt lập tức giương to đôi mắt ra hết cỡ khi nhìn vào ghi chú trên bản đồ.

Thì ra vị trí mình đang đứng chính là ngay sát rìa vùng cực nam trong bí cảnh, vùng đất khô cằn này chính là lãnh địa của lũ hắc cang nham thạch. Một loại nham thạch núi lửa đã ngưng tụ, không ngừng hấp thụ thiên địa linh khí trong này rồi thành tinh, sức phòng thủ vô song, kiên cố vô cùng, thậm chí còn cứng hơn kim cương ở thế giới của Dương Kiệt nữa chứ.

“Nghĩa là mấy tảng đá màu đen lờ mờ nằm đầy trên đường này là....” Câu nói của Dương Kiệt còn chưa dứt, chỉ thấy gần chục tảng đá có thể tích lớn nhỏ khác nhau, nhưng nhỏ nhất cũng gần bằng một chiếc xe hơi hạng nhẹ đang không ngừng lung lay dữ dội, có vẻ như đang chuẩn bị thức giấc khi bị quấy rầy thì phải.

“Không hay rồi ~~~~!!” Dương Kiệt lập tức biến sắc, cơ thể nhanh như chớp phóng thẳng ra khỏi vòng vây của những tảng đá đang lung lay đó. Chỉ là khắp nơi đều là đá với đá, có chạy đằng trời cũng không thoát.

Rầm, rầm, rầm, rầm ~~~~~!!

Dưới ánh mắt kinh ngạc của Dương Kiệt, những tảng đá khổng lồ đó tựa như robot xe hơi biến hình mà mình đã xem qua ở thế giới của mình, biến thành những sinh vật có hình hài gần giống như một con người khổng lồ đang di động vậy.

Dương Kiệt đã khóc không thành tiếng. Đúng là xui tận mạng khi đáp xuống ngay lãnh địa của lũ nham thạch này. Con “Golem” nhỏ nhất cũng có thể tích gần gấp ba lần anh ta, cá biệt con lớn nhất thậm chí lớn hơn gấp năm, sáu lần, vậy thì còn đánh đấm gì nữa đây?

Đứng yên chờ chết không phải là phong cách của Dương Kiệt, Huyền Thiết Chùy xuất hiện trong tay, trực tiếp tung người lên không trung, vẩy múa một vòng quanh đầu, hét lớn: “Giới Vương Quyền X4, Phi Lũ Bỏ Dura Đại Pháp, ta bỏ, bỏ, bỏ ~~~~~!!”

Gần chục quả chùy khí khổng lồ to gần bằng chiếc xe buýt bỏ thẳng xuống nơi mấy con “Golem” đang không ngừng biến hình.

Uỳnh, uỳnh, uỳnh ~~~~~!!!

Sau tiếng nổ vang trời, mặt đất rung chuyển, khói bụi tung bay, và kết quả là...

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 94: Nham thạch bắt tử

Đúng là gần hai chục con “Golem” sau khi dính phải những quả chùy khí đáng sợ của Dương Kiệt bị đánh tan nát ra thành nhiều mảnh. Chỉ là anh ta còn chưa kịp vui mừng, chỉ thấy những mảnh vỡ bị đánh tan ra đang tích tụ lại với tốc độ khá nhanh, chưa đầy hai phút đồng hồ đã trở lại hình dạng nguyên vẹn như ban đầu, tựa như chưa từng bị vỡ tan qua vậy.

“cái gì? chúng có thể tự phục hồi lại??” Dương Kiệt giật mình hoảng hốt. Còn chưa kịp hoàn hồn, hai chục con “Golem” ngẩng cao đầu nhìn về phía Dương Kiệt vẫn còn treo trên không đang không ngừng rơi xuống, miệng há to ra, những ngọn lửa dung nham màu đen xì phun bắn ra, bắn thẳng về phía mục tiêu ở trên không trung.

Roẹt, roẹt, roẹt~~~~~!!

Nhìn thấy gần hai chục tia lửa nóng cả chục ngàn độ chỉ chít bắn thẳng về phía mình, Dương Kiệt tê tái cả đầu. Không dám chần chừ do dự, hét lớn: “Càn Khôn Tháp, hiện ~~~~, Võ Hồn, hiện ~~~~~!!!”

Uỳnh ~~~~, uỳnh ~~~~, uỳnh ~~~~~.....!!!

Tiếng nổ vang trời liên miên không dứt vang động cả trời đất. Càn Khôn Tháp hứng trọn hai chục tia lửa đen xì trực tiếp đi đầy bay ra xa, thân tháp xuất hiện nhiều vết nứt. Nhưng những ngọn lửa cũng bị đánh tan không ít, chỉ còn lại một vài ngọn bắn thẳng vào người Dương Kiệt, khiến anh ta toàn thân cháy đen như than, máu từ miệng phun bắn ra, bị đánh bay té ngã xuống đất.

“Phục, phục, mẹ kiếp, cũng may là trước khi vào bí cảnh mình không tiếc linh thạch nâng cấp Càn Khôn Tháp thành pháp bảo, nếu không thì e rằng lúc này không chỉ phun máu, còn bị nướng thành heo quay nữa là.” Triệu hồi Càn Khôn Tháp quay về phía mình, nhìn thấy vết nứt chỉ chít trên thân tháp, Dương Kiệt không kềm được vừa đau xót vừa thở phào nhẹ nhõm.

Lũ “golem” trông nặng nề thế mà di chuyển cực nhanh, chỉ trong nháy mắt đã vây chặt lấy mọi lối di chuyển của Dương Kiệt không cho anh ta chạy trốn.

“Mẹ kiếp, bộ tướng bỏ mày sợ hả? Thử xem các ngươi phục hồi được bao nhiêu lần, Phi Lũ Bạo Liệt Quyền, Phi Lũ Lôi Đình Phi Cước, Phi Lũ Bồ Dưa Đại Pháp, ta đánh, đánh, đánh ~~~~~!!!”

Dương Kiệt không tiếc chân khí trong người không ngừng thi triển hết toàn bộ tuyệt học của mình.

Nhất thời chùy khí, quyền khí và cước khí tung bay, cơ thể của đám “golem” chỉ khẽ chạm nhẹ những đòn đánh của Dương Kiệt lập tức bị đánh tan thành nhiều mảnh, nhưng dường như chúng là bất tử thì phải, chỉ trong nháy mắt đã nhanh chóng hồi phục lại. Cứ thế tuần hoàn liên miên không dứt, Dương Kiệt nhất thời cũng phải bó tay không làm gì được chúng cả.

Pằng ~~~~~!! Pằng ~~~~~!! Pằng ~~~~~!!!

“Úi da, đau ~~~~~!!!” Hứng trọn cú đâm thoi son của một con “golem” vào người, Dương Kiệt bị đánh bay ra xa, chưa kịp tiếp đất, lại thêm một con “golem” khác đã có mặt tại chỗ, lại thêm một cú đâm ngàn cân đánh thẳng vào người Dương Kiệt. Nhất thời tựa như quả bóng chuyền bị đám “golem” đánh qua đánh lại tựa như đang chơi trò bóng chuyền nước vậy.

“Càn Khôn Nhất Thiểm ~~~~~!!!” Trước khi hứng thêm một cú đánh “bóng chuyền” của lũ “Golem”, Dương Kiệt cắn răng thi triển tuyệt học thân pháp của mình, biến mất trước cú đâm to bằng nửa cơ thể anh ta đang đâm tới, bay ngã xuống vị trí ngoài vòng vây của chúng.

“Chẳng, chẳng lẽ chúng không có điểm yếu sao???” Dùng tay lau sạch những vũng máu dính đầy trên mép miệng, đầu óc Dương Kiệt bắt đầu vận chuyển, hy vọng tìm ra được điểm yếu của đám “Golem” kia, nếu không cứ tiếp tục như thế này, chân khí trong người cạn kiệt, chỉ có nước quỳ mà thôi.

Rầm ~~~ rầm ~~~ rầm ~~~~~!!

Tiếng bước chân nặng nề nhưng cực kỳ nhanh nhẹn vang lên liên miên không dứt, Dương Kiệt tung người trở dậy, vừa quét chùy vừa quan sát toàn thân trên dưới của lũ “Golem”. Đột nhiên phát hiện đôi mắt của chúng không ngừng nhấp nháy những tia sáng màu hồng tím tựa như những đóm lửa đang thấp cháy.

Chẳng lẽ điểm yếu của chúng chính là đây sao??

Cho rằng mình đã nắm được điểm yếu của lũ quái vật kia, tung người nhảy lên bả vai của một con “Golem” ở gần nhất, Huyền Thiết Chùy trực tiếp bổ thẳng vào vàng trán của nó.

Rầm ~~~~~!!!

Đầu của con “Golem” tựa như quả dưa hấu bị dùng gậy đập mạnh vào, vỡ tung tóe khắp nơi, hai đóm lửa ở đôi mắt cũng vụt tắt theo nó.

Vù~~~~~!!!

Không biết kết quả như thế nào, nhưng hai tay của con “Golem” vừa bị đánh bẻ đầu đột nhiên tào ra tu thế chụp hai bàn tay lại ngay vị trí Dương Kiệt đang đứng.

“Không có tác dụng~~~~~!!!” Dương Kiệt vừa hoảng vừa sợ vùng Huyền Thiết Chùy để ngang cơ thể, hứng trọn hai bàn tay đá khổng lồ đang chụp thẳng về phía mình. Còn bản thân nhanh chân tung người nhảy lùi về phía sau, nhảy ra khỏi bả vai của con “Golem” đó.

Crack~~~crack~~~~~....!!

Hai bàn tay đá chụp vào Huyền Thiết Chùy nhanh chóng bị vỡ nát ra, Dương Kiệt vội vã thu hồi Huyền Thiết Chùy đã bị cong nhẹ, tuy không bị gãy, nhưng ít nhiều cũng gây chút ảnh hưởng khi sử dụng.

Chỉ thấy cái đầu bị vỡ và đôi tay của con “Golem” kia nhanh chóng phục hồi lại như cũ, hùng hổ cùng đồng bọn tiếp tục lao tới phạm không thể nhai tươi nuốt sống kẻ đã làm mình bị đau.

“Chầu vi thượng sách~~~~~!!!” Không dám tiếp tục nán lại đối diện với lũ quái vật đáng sợ đó nữa, Dương Kiệt ba chân bốn cẳng quay đầu bỏ chạy thực mạng. Đám “Golem” nhìn thấy con mồi bỏ chạy, lập tức tăng tốc đuổi theo phía sau, không cho đối phương cất đuôi được mình.

“Má ơi, rốt cuộc ta đã phạm tội tày đình gì đây? Sao lại xui tận mạng như thế này~~~~~!!!”

Hình ảnh quả bóng không ngừng lăn về phía trước với tốc độ chóng mặt chẳng khác gì hình ảnh mà Dương Kiệt vừa mới xuyên không tới thế giới này, bị con trâu điên đuổi bỏ chạy thực mạng tìm chỗ trốn, mồ hôi, nước miếng phun phì phèo. Không ngờ giờ này trở thành kẻ mạnh tiên thiên mà lại lần nữa rơi vào cảnh bán sống bán chết như thế này.

Cách đó không xa, hai bóng người một trước một sau đang di chuyển với tốc độ chậm rãi. Bóng người phía trước mang theo vẻ mặt không biết phải làm sao khi phía sau không ngừng vang lên tiếng nói chi chi không ngừng.

“Dương sư huynh, không ngờ chúng ta lại có duyên như vậy, vừa mới vào tới bí cảnh đã gặp mặt nhau rồi. Cái này gọi là gì nhỉ? Thiên Lý Hữu Duyên Năng Tương Ngộ đúng không? Sư huynh cảm thấy phần khích không? Muội phần khích quá rồi nè, hi hi~~~!!!”

“Giờ chỉ còn lại hai chúng ta, hay là chúng ta làm chuyện gì đó vui vẻ vui vẻ chút đi, chứ cơ hội ngàn năm hiếm gặp này không có nhiều đâu đấy. Muội chờ cơ hội này đã lâu lắm rồi à.”

“Hi hi, không biết “à đàn ông” và “à thánh nữ” kia biết chúng ta đang đi chung với nhau, chúng có nổi điên lên không nhỉ? Chỉ nghĩ sơ qua bản mặt nhăn nhoe của chúng thôi muội cũng thấy mất lòng rồi.”

“Dương sư huynh

“Im lặng và đi theo.” Dương Diễn đã chịu đựng hết nỗi, quay đầu thốt ra một tiếng, mặc kệ vẻ mặt “vô tội đáng thương” của đối phương, tiếp tục đi thẳng về phía trước.

Đúng thế, hai bóng người này chính là Dương Diễn và Hạ Cơ. Ngay sau khi đáp xuống bí cảnh, đã nhanh chóng giáp mặt nhau. Và thế này Dương Diễn phải chịu đựng tiếng nói những khẩu súng liên thanh không ngừng tra tấn màn nhĩ của mình, dẫn theo Hạ Cơ đi tìm một nơi an toàn nào đó để đột phá thành cảnh giới chân nguyên.

Rầm~~~~rầm~~~~rầm~~~~~.....!

Cả hai giật mình hoảng hốt khi nghe thấy tiếng bước chân nặng nề đang không ngừng di chuyển tới gần phía mình, vội vã quay đầu lại nhìn, phát hiện “một quả bóng khổng lồ” đang dẫn theo gần hai chục tảng đá biết di động đang hướng thẳng về phía mình di chuyển với tốc độ cực nhanh.

“Mặt đá~~~, mặt đá mau mau tiếp sức~~~~~!!!” Dương Kiệt này giờ bỏ chạy thực mạng không định hướng, ai ngờ phát hiện phía xa có hai bóng người đang di chuyển, định chơi trò “chuyển họa cho kẻ khác”, ai ngờ phát hiện là người quen cũ, lập tức lớn tiếng gào lớn.

“Mặt, mặt đá??!!” Hạ Cơ nghe xong câu gọi của Dương Kiệt, không kềm được ngơ ngác cả người, nhưng nhanh chóng bật cười khúc khích. Không ngờ Dương sư huynh lại có một cái “biệt danh” dễ thương như thế này.

Trên trán Dương Diễn đã xuất hiện nhiều vết đen xỉ như than. Trước mặt người ngoài không cần phải gọi mình bằng cái xưng hô đó chứ?

Mặc dù bất mãn với cách xưng hô của Dương Kiệt, nhưng không chút do dự, thanh kiếm đã được rút ra khỏi bao, đôi mắt lóe qua tia sáng sắc lạnh, hét lớn: “Tránh ra, Hàn Băng Kiếm Pháp, Cực Độ Băng Hàn, chém~~~~~!!!”

Kiểm khí vẽ một đường cong hoàn mỹ xước qua cơ thể Dương Kiệt đã khẽ nhích người né sang một bên, quét thẳng về phía đám “Golem” đang đuổi theo phía sau lưng anh ta.

Rầm~~~~ rầm~~~~ rầm~~~~.....!!

Hai chục con “Golem” trực tiếp bị đóng băng tại chỗ, chỉ trong chốc lát cơ thể bị vỡ tan ra thành từng mảnh, nước băng tan ra chảy đầy trên mặt đất.

“Dương sư huynh thiên hạ vô địch, quả thật lợi hại quá đi, muội không kèm chế được bản thân nữa rồi, muội phải hiến thân đây~~~~!!” Đôi mắt của Hạ Cơ đã hình thành trái tim, hai tay nắm lại trước ngực theo tư thế cầu nguyện phẫn khích cười nói.

“Mặt đá coi chừng, chúng có thể hồi sinh đây~~~~!!” Dương Diễn còn chưa kịp tra kiếm vào bao sau khi kết thúc đòn đánh của mình, Dương Kiệt né ngã sang một bên nhanh chóng lên tiếng nhắc nhở.

Rầm, rầm, rầm, rầm~~~~~!!

Quả nhiên, dưới ánh mắt kinh ngạc của Dương Diễn và Hạ Cơ, mấy con “Golem” chỉ trong nháy mắt đã phục hồi trở lại, phần nộ lao thẳng về phía “con mồi” mới đã dám tấn công mình lúc này.

“Hạ Cơ, lùi ra xa.” Dậm dò đối phương một tiếng, nắm chặt thanh kiếm trong tay, không chút sợ hãi lao thẳng về phía trước, những động tác đâm, quét, chém kèm theo những bước chân di chuyển vô cùng nhuần nhuyễn thi triển ra, tựa như một nghệ sĩ nhảy múa giữa rừng quái thú, người khác nhìn vào không kèm được phải trầm trồ thán phục.

“Đứng rồi, đứng rồi, chém bay đầu nó~~~ á~~, không phải, không phải, đừng chặt tay nó ra làm gì, nó sẽ phục hồi ngay đây, coi chừng phía sau kia mặt đá~~~~!!” tai họa đã chuyển sang cho người khác, Dương Kiệt vô cùng thành thạo đứng sang một bên vừa quan chiến vừa lên tiếng hò hét cổ vũ, lâu lâu lại lên tiếng nhắc nhở vài câu.

“Câm miệng~~~~!!” Cả Dương Diễn và Hạ Cơ cùng gào thét lên. Mẹ kiếp, không ra tay giúp đỡ thì thôi, đứng ở ngoài hò hét làm người ta phân tâm làm gì.

Bị người ta chửi hét, Dương Kiệt lộ ra vẻ mặt “vô tội đáng thương” ngậm miệng lại đứng sang một bên không dám lên tiếng nữa. Chỉ là đôi mắt Dương Kiệt lóe qua tia sáng dị thường, trong đầu không ngừng suy tính: “có nên thừa cơ hội này bỏ chạy không nhỉ? Xem ra mặt đá cũng hết cách với lũ nham thạch này rồi, cứ tiếp tục như thế không chừng chết chung cả lũ. Hay là mình rút lui trước, đợi sau này thực lực lớn mạnh rồi quay lại báo thù cho thẳng mặt đá kia?!!”

Nhìn thấy trên trán Dương Diễn đã bắt đầu xuất hiện mồ hôi, hơi thở trở nên gấp rút, Hạ Cơ lo lắng vô cùng, muốn lao vào trợ sức, nhưng bản thân không thiên về giao chiến sát lá cà, nên vẫn còn do dự, quay sang nhìn về phía Dương Kiệt đang có ý định rút lui ở phía xa, gào lớn: “con heo mập kia, tai họa là do ngươi mang tới, sao còn đứng đó mà không lao vào giúp đỡ Dương sư huynh hả~~~!!”

“Đệ thực lực yếu kém, lao vào vòng chiến chỉ khiến mặt đá phân tâm thêm thôi, không giúp đỡ được gì đâu ạ. Thôi thôi, hai vị hãy cố gắng cầm chân chúng, đệ chạy đi tìm kiếm viện binh tới tiếp sức đây. Còn nếu xui xẻo không tìm được viện binh thì đệ cũng đành bó tay, sau này lớn mạnh rồi sẽ quay lại báo thù cho hai người.” Không đợi Hạ Cơ kịp phản ứng, trực tiếp quay đầu bỏ chạy khỏi chiến trường không chút do dự.

Hạ Cơ phẫn nộ tột cùng, lớn tiếng chửi cha mắng mẹ tổ tiên mười tám đời tên khốn trời đánh chết nhất bỏ rơi bạn bè lúc hoạn nạn. Nếu như không phải đang lo lắng Dương Diễn không dám bỏ đi, e rằng đã đuổi theo xé xác con heo mập khốn nạn đó rồi.

“Dương sư huynh, con heo mập đó bỏ chạy rồi, chúng ta cũng rút thôi.” Hạ Cơ quay về phía Dương Diễn đang loay hoay giữa vòng vây đám “Golem” lớn tiếng nói.

Rầm~~~~~!!

Vùng kiếm chém vỡ một con “Golem” ở trước mặt, Dương Diễn liếc mắt nhìn về phía Hạ Cơ rồi quay về phía vị trí Dương Kiệt đứng lúc này, đôi lông mày khẽ chau chặt lại.

Chẳng lẽ tên khốn đó vô liêm sỉ đến thế sao?

Bạn đang đọc truyện *Phì Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 95: Khi sống hại bạn bè, lúc chết hại hàng xóm!

“Mặt đá, ta quay về rồi đây~~~~!!” Trong lúc Dương Diễn đang thất vọng về hành động bỏ trốn của Dương Kiệt, đột nhiên ở hướng mà hắn vừa bỏ trốn vang lên giọng nói đáng ghét của hắn.

“Xem ra tên khốn đó vẫn chưa hết thuốc chữa.” Hạ Cơ mừng thầm trong bụng khi nhìn thấy bóng dáng như quả bóng của Dương Kiệt xuất hiện ở phía xa.

Tuy không cho rằng đối phương giúp đỡ được gì, nhưng ít ra không bỏ rơi đồng môn, còn chút lương tâm và nghĩa khí.

“Mặt, mặt đá, lo nốt bên này, còn nữa nè ~~~~!!!” Hạ Cơ vừa mới thay đổi chút quan điểm về con heo mập trời đánh đó, có chút muốn ngất xỉu khi phát hiện phía sau lưng hắn có gần mười con “Golem” khác đang đuổi theo không buông.

Thì ra tên khốn không phải lương tâm cắn rứt mà là bị buộc quay đầu trở lại. Không chỉ vậy, còn kéo thêm mười con quái vật khác tới đây nữa chứ.

Đúng là khi sống hại bạn bè, lúc chết hại hàng xóm mà ~~~!!

Dưới ánh mắt căm phẫn và ngơ ngác của Hạ Cơ, Dương Kiệt vung chùy quét bay hai con Golem đang chắn ngang giữa đường, nhanh chóng áp sát tới bên cạnh Dương Diễn, vai tựa vai, lưng tựa lưng, tựa như hai anh em thề sống chết cùng nhau vậy. Tất nhiên, nếu như không tua lại cảnh tượng vài phút trước kia.

“Mặt đá, thấy ta quay lại hỗ trợ, có vui mừng quá không? Có cảm động qua không? Hi hi, không cần phải thế, muốn cảm động khóc thì đợi giải quyết xong quái vật này trước rồi khóc sau cũng được mà.”

Tên khốn vô liêm sỉ tới nỗi ngay cả Dương Diễn cũng muốn đâm vài nhát kiếm vào người hắn cho bỏ ghét.

“Đồ khốn, rõ ràng có thực lực mà bỏ chạy, đã vậy còn kéo thêm một đám quái vật về phía này, sao thiên đạo không giáng tia sét xuống đánh chết những tên hại người hại mình như người chứ??” Dương Diễn còn chưa kịp lên tiếng, Hạ Cơ ở phía xa vùng lên giận dữ quát.

“Này, này, tôi bỏ trốn hồi nào, đã nói là đi tìm viện binh rồi mà, ai ngờ viện binh đâu không thấy, xui xẻo gặp phải đám quái vật này giữa đường chứ? Mặt đá, dạy dỗ “gấu” nhà ông lại nhé, đừng có ở đó suy bụng mình ra bụng người khác như vậy chứ.” Dương Kiệt vô cùng mặt dày mang theo vẻ mặt người bị oan lên tiếng phản bác.

“Ngươi ~~~~!!!” Hạ Cơ giận tới nỗi mặt đỏ tía tai, thấy qua người vô liêm sỉ, nhưng chưa thấy ai vô liêm sỉ tới mức như con heo mập chết dịch này.

“Thôi đừng đùa nữa, chiến thôi.” Dương Diễn lạnh lạnh lên tiếng, trực tiếp tung người lao về phía trước tiếp tục giao chiến với đám quái vật đang vây quanh ở trước mặt.

“Chỉ có mặt đá là hiểu ta nhất, không uổng công ta quay đầu lại giúp hắn, chiến ~~~~!!!” Dương Kiệt hí hí cười nói, Huyền Thiết Chùy vẩy múa trong tay, vô số chùy khí không lồ trực tiếp quét thẳng về phía đám quái vật ở trước mặt.

Rầm ~~~ rầm ~~~ rầm ~~~~!!

Trận chiến ác liệt vô cùng, đám “Golem” bị đánh tan rồi phục hồi lại, hoàn toàn không có dấu hiệu xuống sức. Khiến cả hai đau đầu vô cùng, tìm đủ mọi cách vẫn không làm gì được chúng cả, chẳng lẽ chúng là bất tử thật sự sao?

Hạ Cơ đứng quan chiến ở phía xa có chút bất ngờ về thực lực của Dương Kiệt, hoàn toàn không thua kém gì so với Dương Diễn cả. Hèn chi tên khốn đó dám xưng hô Dương sư huynh là mặt đá mà vẫn chưa bị anh ta chém chết.

Nhưng tình thế vô cùng nguy cấp, tuy hai người vẫn chiến đấu một cách ngoan cường, nhưng nếu tiếp tục như vậy, chân khí trong người hết sạch, chỉ có nước bị đám quái vật đó đánh tan xương nát thịt cho mà xem.

“Đó là ~~~~!!!” Hạ Cơ đứng ở bên ngoài quan sát nãy giờ, phát hiện những con quái vật sau khi bị đánh tan nát ra thành nhiều mảnh, trước khi tụ hợp lại hồi phục như lúc ban đầu, giữa mảnh vụn nhấp nháy một tia sáng màu hồng tím. Đưa mắt quan sát kỹ, chính là một viên đá nhỏ thể tích chỉ bằng lòng bàn tay, toàn thân màu hồng tím khác xa với những mảnh đá vụn khác.

“Dương sư huynh, sau khi đánh vỡ lũ quái vật đó, hãy quan sát kỹ trong đồng mảnh vụn có một viên đá màu tím hồng khác biệt, thử đánh vỡ viên đá đó xem sao.”

Đúng là người đứng ngoài cuộc luôn có cái nhìn thấu đáo nhất, vội vã lên tiếng nhắc nhở.

“Viên đá màu hồng tím??” Dương Kiệt và Dương Diễn đưa mắt nhìn nhau, cùng ngật đầu với nhau một cái. Dương Kiệt một chiêu Phì Lũ Bỏ Dưa Đại Pháp đánh ra, một con “Golem” hứng trọn quả chùy khí trực tiếp đi theo số phận như trước kia, vỡ tung ra thành nhiều mảnh. Chỉ là những mảnh vụn lại tiếp tục rục rịch chuẩn bị tái hợp lại với nhau.

“Chính là thời điểm này.” Dương Diễn lóe qua tia sáng sắc lạnh, vung kiếm đâm thẳng vào viên đá có màu sắc khác biệt đang nằm giữa những mảnh đá vụn khác.

Pằng ~~~~~!!!

Hứng trọn tia kiếm khí đáng sợ của Dương Diễn, viên đá màu hồng tím lập tức bị vỡ tan ra thành từng mảnh. Những mảnh đá vụn kia đang rục rịch hợp lại lúc này đột nhiên ngừng hẳn, không có dấu hiệu phục hồi như lúc nãy nữa.

“Dinh Dong, bạn tiêu diệt được một quái vật cấp 3 sơ cấp, do trong trạng thái tổ đội, nên chỉ nhận được một nửa điểm kinh nghiệm, bạn nhận được 50000 điểm kinh nghiệm.”

Giọng nói quen thuộc của hệ thống vang lên bên tai Dương Kiệt, lập tức vui mừng tột cùng, cuối cùng cũng tìm ra phương pháp giết chết lũ quái vật bất tử này rồi.

“Có tác dụng, mặt đá, tiếp tục ~~~!! Phi Lũ Bỏ Dưa Đại Pháp, ta bỏ, bỏ, bỏ ~~~~~!!!” Cả ba vui mừng phấn khích khi phương pháp này có tác dụng, Dương Kiệt trực tiếp tung người lên không trung, hàng chục quả chùy khí bỏ thẳng về phía đám Golem đang lao tới tấn công Dương Diễn ở phía mặt đất.

Rầm, rầm, rầm, rầm..... ~~~!!

Dương Diễn ở phía dưới vô cùng tinh mắt nhanh chóng tìm ra những viên đá màu hồng tím nằm trong đồng đá vụn, kiếm khí liên hoàn quét thẳng ra, những viên đá hồng tím chỉ khẽ chạm nhẹ đã bị chém vỡ ra, và những mảnh đá vụn nằm yên lặng không nhúc nhích được gì nữa.

“Ding dong, bạn tiêu diệt”

“Ding dong, bạn tiêu diệt”

“Ding dong, bạn tiêu diệt”

.....

““Ding dong, bạn tiêu diệt được 10 con Hắc Cang Nham Thạch, nhận được một viên đá triệu hồi “Hắc Cang Nham Thạch.”

Đá triệu hồi Hắc Cang Nham Thạch: có thể dùng để triệu hồi một con Hắc Cang Nham Thạch tới hỗ trợ chiến đấu cho bạn. Thời gian duy trì: 30 phút. Hiệu lực sử dụng: 1 lần.

Dương Kiệt vui mừng khôn xiết khi nghe thấy lời thông báo về viên đá triệu hồi Hắc Cang Nham Thạch của hệ thống. Chẳng khác nào sở hữu một tay sai có thực lực sánh ngang với một chân nguyên sơ cấp (tầng thứ 1 tới tầng thứ 3 là sơ cấp) có thể chiến đấu không biết mệt mỏi. Chỉ cần không nắm rõ điểm yếu của nó, cho dù có đánh tới tét côngゴ cũng không giết chết được đó. Tuy chỉ có 30 phút, nhưng cũng quá đủ rồi, không chừng trở thành bảo bối cứu mạng của mình cũng nên. Đặc biệt là sức phòng thủ đáng sợ của nó.

Lúc này mấy con “Golem” còn sống không còn đáng sợ trong mắt Dương Kiệt nữa, ngược lại còn trở thành những món bảo bối quý giá nữa là đằng khác.

“Tiến lên, mặt đá ~~~!! Quét sạch lũ quái vật đó đi ~~~~~!!! Phi Lũ Bỏ Dưa Đại Pháp, bỏ, bỏ, bỏ ~~~~~!!!” Dương Kiệt phấn khích như con heo được được lai giống, không tiếc chân khí trong người không ngừng tung ra những đòn đánh mạnh của mình đánh thẳng vào những con “Golem” còn sống sót ở phía dưới.

“Con heo mập đó sao tự nhiên phấn khích thế nhỉ?” đôi mắt của Hạ Cơ lóe qua tia sáng dị thường, có chút bất ngờ trước sự phấn khích kỳ lạ của đối phương.

Rầm, rầm, rầm~~~~~!!

Dương Kiệt và Dương Diễn phối hợp càng lúc càng thuần thục, càng lúc càng hiểu ý nhau. Không tốn quá nhiều thời gian, gần ba chục con “Golem” đã hoàn toàn bị tiêu diệt dưới tay hai người. Và kết quả là Dương Kiệt thu được 3 viên đá triệu hồi, phấn khích tột cùng.

Chỉ là sau khi giải quyết xong ba chục con “Golem”, cả hai đã mệt tới nỗi không muốn nhúc nhích thêm nữa, nằm ngả người trên mặt đất hít thở dồn dập, nhưng trên môi lộ ra nụ cười chiến thắng.

“Này heo mập, ngươi phát hiện ra điều gì mà phấn khích thế này?” Hạ Cơ từ phía xa bước tới đá một cú vào mông của Dương Kiệt, hai tay chống eo díu mày truy hỏi.

“Này, đừng tưởng là “gấu” của mặt đá là muốn làm gì thì làm nha, nếu như không phải nể mặt mặt đá, cái đầu của cô đã bị Huyền Thiết Chùy của ta đập cho vỡ tung ra rồi đấy biết chưa?” Đang “tự sướng” tự nhiên bị quấy rầy, tất nhiên là không vui rồi, nhưng đối phương là phụ nữ, và lại còn là “gấu” của mặt đá nữa, nên chỉ trợn mắt trắng phản bác.

“Gấu?” Cả Dương Diễn và Hạ Cơ đều không hiểu từ đó có nghĩa là gì, này giờ không chỉ một lần, mà đã hai lần ba lượt thốt ra từ trong miệng của Dương Kiệt rồi đấy.

“Đồ quê mùa, thế mà cũng không hiểu, Gấu có nghĩa là bạn gái đó mà.” Dương Kiệt tỏ ra vô cùng khinh bỉ hai tên quê mùa “vô văn hóa” ở trước mặt, lên tiếng giải thích.

Nghe xong lời giải thích của Dương Kiệt, đôi má của Hạ Cơ ửng đỏ lên, không ngừng đưa mắt liếc nhìn Dương Diễn đang nằm phơi người ở cách đó không xa.

Dương Diễn khẽ díu mày định lên tiếng phản bác, nhưng nghĩ tới tính cách của Hạ Cơ, càng giải thích cô ta càng làm ầm lên cho mà xem, tốt nhất là im lặng. Đúng, im lặng là vàng!

không nói năng gì cả. Sau một hồi nằm nghĩ hồi sức lại, bật người trở dậy, quay người chuẩn bị rời đi.

“Mặt đá, định đi đâu thế??” Nhìn thấy Dương Diễn bỏ đi, Hạ Cơ hối hả chạy theo phía sau lưng hắn, Dương Kiệt cũng trở người ngồi dậy lên tiếng hỏi.

“Tu luyện, đột phá cảnh giới!” Vẫn với phong cách nhanh, gọn, lẹ, mở miệng trả lời rồi tiếp tục bước thẳng về phía trước.

“Đi cẩn thận, không tiến ~~~!!” Dương Kiệt bều bều môi, cũng không có ý định đi chung đường với đối phương, vẫy vẫy tay cười nói.

“Dương sư huynh, con heo mập đó đáng ghét quá đi, bỏ rơi đồng môn lúc hoạn nạn, con người như thế huynh nên tránh xa hắn ra, nên nhớ rằng gần mực thì đen, gần đèn thì sáng. Hãy chọn bạn mà chơi, hãy” Hạ Cơ lại tiếp tục phát huy khả năng “giao tiếp” của mình, liên miên không dứt nói ở bên tai Dương Diễn, tựa như muốn tẩy não hắn vậy.

“Theo muội thì nên dạy cho hắn một bài học. Cho dù không làm vậy đi nữa, sau này gặp hắn phải tránh xa ra, không chừng lại bị hắn mang theo tai họa đáng sợ nào tới liên lụy chúng ta cũng không chừng, những tên như thế này.....”

rầm rầm rầm rầm ~~~~~!!!

Hạ Cơ như hóa thân thành Đường tăng trong phim “đại thoại Tây Du” của Châu Tinh Trì, Dương Diễn có cảm giác như hàng trăm, hàng ngàn con ruồi đang bay quanh đầu mình, khó chịu vô cùng. Đột nhiên phía sau vang lên những bước chân di chuyển nặng nề mà mình mới nghe qua chưa được bao lâu.

Cả hai giật mình hoảng hốt quay đầu lại, phát hiện Dương Kiệt đang bị gần cả trăm con “Golem” đuổi theo phía sau, vừa chạy vừa gào thét khóc lóc nước mắt nước mũi đầm đìa đang không ngừng chạy thẳng về phía mình.

“Chẳng lẽ mình (cô ta) có tiềm năng để trở thành thầy bói đại tài??!!” Trong đầu cả hai cùng xuất hiện dòng suy nghĩ đó.

“Mặt đá, cứu, cứu ~~~~~!!!” Dương Kiệt đã khóc không thành tiếng, còn chưa kịp thở ra hơi, phát hiện những tảng đá ở xung quanh đột nhiên biến hình, gần cả trăm con Hắc Cang Nham Thạch xuất hiện. Đừng nói lúc này đã mệt đứt cả hơi, cho dù khỏe mạnh như lúc ban đầu, cho dù biết được cách tiêu diệt chúng, nhưng đối diện cả trăm con quái vật này, chỉ có nước quỳ mà thôi.

Dương Diễn và Hạ Cơ đưa mắt nhìn nhau một cái, miệng cùng vang lên: “Chạy ~~~~~!!”

Và kỳ quan cả trăm con “Golem” đuổi theo hai nam một nữ bỏ chạy thực mạng diễn ra trông vô cùng khôi hài.

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 96: Ảo giác, tuyệt đối là ảo giác

“Ất xì~~~~! sáng giờ cứ ất xì mãi thế này, chắc giờ tên mặt đá và ả Hậu Cơ đang chửi cha mắng mẹ mình cũng nên, vậy thì chứng tỏ giờ họ đã an toàn rồi nhỉ?”

Vừa dùng ngón tay ngãi ngãi mũi vừa lẩm bẩm nói nhỏ.

Đúng thế, bóng người này không ai khác chính là Dương Kiệt sau khi cắt đuôi được đám Hắc Cang Nham Thạch.

Hai hôm trước bị gần cả trăm con “Golem” dí bỏ chạy thực mạng, cả ba đã chia ra thành hai đường bỏ chạy, Dương Diễn với Hạ Cơ chạy một hướng, Dương Kiệt chạy một hướng.

Thế mà cũng bị đuổi hết một ngày một đêm, tới khi rời khỏi lãnh địa của Hắc Cang Nham Thạch, mới hoàn toàn cắt đuôi được chúng. Thế là lúc này ba người đã chia tách ra nhau, không biết sống chết của đối phương như thế nào. Chỉ là dựa theo kinh nghiệm dân gian, sáng giờ cứ ất xì liên tục, chắc là có ai đang chửi cha mắng mẹ mình, chỉ có con nhỏ Hạ Cơ chứ không ai khác. Nghĩa là họ vẫn còn đang an toàn chứ gì!

Cái thứ logic gì thế nhỉ?

Từ trong nhẵn càn khôn lấy ra tám bán đồ, đôi mắt Dương Kiệt lại thêm lần nữa giương to ra hết cỡ vì kinh ngạc.

Mẹ kiếp ~! Đúng là tránh vô đưa gặp vô đưa. Vừa mới thoát khỏi lãnh địa Hắc Cang Nham Thạch, lại rơi vào khu rừng ảo giác mới chết chứ.

Sở dĩ khu rừng này có tên như vậy, là vì trong khu rừng có tồn tại một loại ma thú cấp 3 tên là “Hoạn Giác Thú”.

Loại ma thú này có thể tích gần bằng một con thỏ, trên đỉnh đầu có một chiếc sừng nhỏ dùng để thi triển bốn mệnh thần thông của nó: “ảo giác”.

Nếu như có ai xui xẻo gặp phải Hoạn Giác Thú, ý chí và đạo tâm không vững, tinh thần yếu kém, sẽ dính phải ảo giác của nó, sẽ suốt đời bị chìm đắm trong cảnh tượng ảo giác mà nó tạo ra, không thể dứt ra được. Đáng sợ hơn, nó sẽ tạo ra ảo giác để người dính phải tự tàn sát bản thân hoặc lôi kéo

thêm một kẻ thù khác tới để hai bên tàn sát lẫn nhau, đợi tới khi chết vì những gì do mình gây ra hoặc lưỡng bại câu thương, sẽ trở thành món điểm tâm của nó ngay sau đó.

Đó là lý do vì sao Hoạn Giác Thú không hề có chút sức chiến đấu, thậm chí nếu đánh sập lá cà thì một con ma thú cấp 1 cũng có thể lấy mạng nó. Nhưng nếu bị dính phải ảo giác do nó tạo ra, cho dù là một con ma thú cấp 4 cũng chỉ có nước quỳ mà thôi.

“Mẹ kiếp, bắt đầu từ bây giờ, cho dù có gặp phải nữ thần trong lòng mình trút bỏ hết xiêm y, trần truồng ngay trước mặt cũng tuyệt đối không được lung lay.”

Dương Kiệt vô cùng tự tin vào ý chí và đạo tâm của mình, tuy vẫn thấp thỏm không yên, nhưng cũng không quá lo sợ.

“Hoạn Giác Thú gì đó đẹp sang một bên, hiện giờ quan trọng là tìm con sông nào đó để tắm rửa sạch sẽ, lúc này chả khác gì dân tỵ nạn Châu Phi cả, mất hình tượng quá đi.”

Không phải sao, bị gần hai chục con “Golem” phun lửa vào người, cơ thể gần như nướng chín, cầm đầu bỏ chạy hết một ngày một đêm, chẳng có thời gian chỉnh tề lại hình tượng của mình nữa, cũng may là gần đây không có ai đi ngang qua, nếu không thì chỉ có nước chui vào hố để tránh xấu hổ mà thôi.

Vô cùng thận trọng bước đi trong khu rừng, cho dù chỉ một âm thanh nhỏ vang lên, cũng khiến Dương Kiệt giật tung người lên cảnh giác, đủ hiểu “uy danh” của Hoạn Giác Thú đáng sợ tới cỡ nào rồi.

Đi lại trong khu rừng ảo giác hết nửa canh giờ, vẫn chưa tìm thấy được con sông suối nào cả. quan trọng nhất là, quan cảnh ở đây yên lặng mới mức đáng sợ, đừng nói là ma thú, cho dù một tiếng hót của chim cũng không có nữa là.

Càng như thế càng chứng tỏ nơi này cực kỳ nguy hiểm

“A ~~~, cuối cùng cũng tìm thấy một con sông rồi ~~~!!” Dương Kiệt vui mừng như bắt được vàng khi phát hiện ở trước mặt không xa, có một con sông cắt ngang chảy dài vô tận nằm sau rừng cây rậm rạp.

Phấn khích vừa chạy vừa huýt gió vừa trút bỏ xiêm y, chuẩn bị lao thẳng xuống sông để tắm cho sạch sẽ dơ bẩn trên người.

Đợi khi chạy gần tới sông, chỉ còn lại chiếc quần lót trên người, chuẩn bị hào hứng nhảy xuống dưới sông, nào ngờ...

Tôm ~~~~~!!!

Sau tiếng nước văng tung tóe, trong mắt Dương Kiệt đã xuất hiện một thân thể ngực trần công, mông phòng thủ, bốc lửa vô cùng đang trong trạng thái trần như nhộng, làn da trắng như tuyết không một tỳ vết, cặp thỏ đầy trọng lượng nhúng nhảy dưới làn nước trong mắt trông thật bắt mắt, ngay trên thân thỏ bên trái có nốt ruồi đen đầy khiêu gợi. đặc biệt là “khu rừng rậm đen tuyền” ở khu vực tam giác huyền bí đã khiến Dương Kiệt không tài nào rời mắt khỏi đó.

Thân hình bốc lửa đỏ từ dưới nước trôi lên, đột nhiên cảm nhận thấy một ánh mắt “dâm dục” đang không ngừng dán chặt vào cơ thể của mình, giật mình hoảng hốt đưa mắt nhìn về phía đó.

Hai mắt nhìn nhau tựa như bị ai đó điểm huyết rồi vậy.

“Á ~~~~~!!”

Tiếng gào thét thất thanh của bóng người sở hữu thân hình bốc lửa vang lên kinh động cả trời đất. Nhục nhã, phần nộ tuyệt cùng, trực tiếp tung chưởng ấn thẳng về phía “tên Dâm Tặc” vẫn còn đang dán chặt đôi mắt vào cơ thể của mình.

“Ảo giác, tuyệt đối là ảo giác ~~~!! Đừng thế, chắc chắn là ảo giác do Hoạn Giác Thú gây ra! Ngươi không đánh lừa được ta đâu, dù sao cũng cảm ơn vì ngươi đã cho ta được chiêm ngưỡng thân hình bốc lửa của thánh nữ Bách Hoa Cốc, Mộ Dung Tuyết. Nhưng cảm ơn là cảm ơn, ta vẫn phải đại diện mặt trăng tiêu diệt ngươi đây ~~~!!”

Trước khi đối phương tung đòn tấn công mình, Dương Kiệt đã kịp hoàn hồn trở lại, phần nộ gào thét khi cho rằng mình đang dính phải ảo giác của Hoạn Giác Thú, hai tay chống eo, hào khí xung thiên tuyên bố.

Cú chưởng khí khổng lồ đã bay tới trước mặt, Dương Kiệt vẫn mang theo vẻ mặt dửng dưng vì cho rằng đó chỉ là ảo giác, trên môi mang theo nụ cười tự tin.

Chỉ là

Uỳnh ~~~~~!!!

“Úi da, chết tao rồi ~~~~~!!!” Trực tiếp hứng trọn cú chưởng khí vào người, Dương Kiệt bị đánh bay ra xa, tông gãy gần ba, bốn cây đại thụ mới té ngã xuống đất. Nội tạng trong người tựa như bị đảo lộn hết, máu từ trong miệng phun bắn ra nhuộm đỏ cả phần ngực và bụng.

“Không, không phải ảo giác ~~~~!!!” Lúc này mới sực tỉnh rằng tất cả diễn ra ở trước mặt là sự thật chứ không phải ảo giác. Dương Kiệt hoảng hốt khoa tay múa chân gào lớn: “Hiểu lắm, tuyệt đối là hiểu lắm ~~~!! Mộ Dung tiên tử, tôi chỉ tưởng rằng mình đang rơi vào ảo giác của Hoạn Giác Thú,

hoàn toàn không có ý khi nhìn trộm tiên tử, á, đừng ~~~~!!”

Không thèm quan tâm tới lời giải thích của đối phương, lúc này Mộ Dung Tuyết đã bị phần nộ che mờ hết lý trí, chỉ muốn đánh chết tên khốn dân tộc ở trước mặt mà thôi. Liên tục tung chiêu ấn thẳng về phía Dương Kiệt vẫn còn đang nằm dưới đất không ngừng lớn tiếng phản trần.

Uỳnh ~~, uỳnh ~~~~, uỳnh ~~~~~!!

Dương Kiệt nhảy lên chồm xuống không ngừng né tránh những đòn đánh của đối phương, bề mặt những nơi anh ta vừa đáp cánh lập tức xuất hiện những vết lõm đáng sợ. Nếu như để những cú chiêu khí đáng sợ đó đánh thêm vào người một cái, e rằng Dương Kiệt có thể mang đi báo phế được rồi. Dù hiểu đối phương phần nộ tới dường nào.

“Khoan, khoan, nghe tôi giải thích, đã nói là tôi không cố ý mà, ủa, ủa, ngừng tay mau ~~~~!!” Dương Kiệt đã khóc không thành tiếng, bị tấn công mà không dám tay phản công, một phần vì đối phương là phụ nữ, quan trọng nhất là lần này mình là người có lỗi, nên chột dạ không dám ra tay.

“Không cố ý???!! Những lời như thế người cũng nói ra được sao? Nếu như không cố ý, vậy tại sao trên người người đen như than, ngay cả khuôn mặt cũng không nhìn rõ? Rõ ràng là người đã cố tình hóa trang để nhìn trộm ta, còn chối cãi nữa hả?? Đã vậy còn cởi bỏ hết quần áo nữa chứ? Nhưng đừng tưởng hóa trang và cởi bỏ hết quần áo môn phái trên người rồi thì ta không biết người là ai, với cái thân hình đó, trong tất cả các đệ tử của ngũ đại môn phái, chỉ có tên Dương Kiệt của Thánh Hỏa Tông mà thôi.”

Mộ Dung Tuyết càng nói càng giận, ra tay càng lúc càng mạnh, càng nhanh hơn nữa.

Trời ơi ~~~!! Oan ức, tuyệt đối là oan ức, ta bị như thế này là do đám Hắc Cang Nham Thạch gây ra chứ liên quan gì tới hóa trang hồi trời ~~~!! Mỹ nữ, cô suy nghĩ sâu xa quá rồi đây.

Ngoài ra, Không ngờ cái thân hình “đầy tự hào” của mình lại có ngày đi làm hại mình, giờ cho dù có chối cũng chối không được.

“Chầu vi thượng sách ~~~~!!” Nhìn thấy đối phương đã mất hết lý trí, giờ cho dù nói gì đi nữa đối phương cũng không thèm nghe đâu, chỉ còn cách chạy trước tính sau.

Né qua một đòn tấn công của đối phương, thậm chí không kịp mặc lại quần áo, trực tiếp quay đầu bỏ chạy.

“Bỏ chạy ~~~~???!! Người có chạy đằng trời ~~~~!!” Nhanh chóng từ nhãn càn khôn lấy ra một bộ đồ môn phái mặc vào người, đôi mắt như muốn phóng lửa nhìn chằm chằm vào bóng lưng của tên dân tộc đang bỏ chạy phía xa, cắn răng đuổi theo phía sau.

“Má ơi, sao lại như thế này, sao mỗi lần vào tới bí cảnh là con lại xui tận mạng như thế này? Lần trước ở bí cảnh Bắc Minh Tông cũng vậy, giờ ở bí cảnh thí luyện này cũng vậy! Thiên Đạo, chẳng lẽ ông ghét tôi tới thế sao?”

Dương Kiệt chỉ còn chiếc quần lót trên người bỏ chạy thực mạng về phía trước, “tiểu Dương Kiệt” thậm chí đang tung bay giữa làn gió mát lạnh không ngừng xộc thẳng vào.

Uỳnh ~~, Uỳnh ~~~~, Uỳnh ~~~~~!!

Vừa bỏ chạy vừa né tránh những đòn tấn công truy sát của Mộ Dung Tuyết ở phía sau, chiếc quần lót trên người có dấu hiệu bị tụt xuống, nửa cái mông mập mạp no tròn có vài nốt mụn đỏ hồng gần như phơi bày trong không khí.

“Dân tộc, chết tới nơi mà còn giờ trò đùa tiện bản thủ ~~~~!!!!” Nhìn thấy cái mông tròn trịa trắng nõn đầy bản thủ của tên dân tộc, đôi má của Mộ Dung Tuyết không tự chủ ửng đỏ lên, nhưng càng thế càng khiến cô ta thêm phần nộ mà thôi.

“má ơi, con đâu muốn thế đâu, cái quần lót đó lỏng tự rơi xuống chứ nào phải con tự làm thế ~~~~!!”

Nhục nhả ~~~~!! Từ lúc cha sanh mẹ đẻ tới giờ, Dương Kiệt chưa bao giờ thấy nhục nhả như ngày hôm nay. Quan trọng nhất là toàn thân trên dưới của mình đã bị đối phương “chiếm ngưỡng” qua hết rồi, ngay cả Hoàng Dung hay Diệp Tuyền cũng chưa có điểm phúc, á không biết cảm ơn mà còn đòi sát hại mình mới đau chứ!

“Giới Vương Quyền X 4 ~~~~!!” trực tiếp thi triển Giới Vương Quyền, không chỉ thực lực, ngay cả tốc độ của Dương Kiệt cũng tăng lên gấp bốn lần, dưới ánh mắt kinh ngạc và bất cam của Mộ Dung Tuyết, chỉ trong nháy mắt đã cắt đuôi được đối phương.

Mộ Dung Tuyết nhìn thấy không tài nào đuổi kịp đối phương nên cũng đã dừng đuôi theo phía sau, nhìn chằm chằm về hướng Dương Kiệt đã bỏ chạy mất hút, cắn răng nói: “Đồ dân tộc, đồ đùa tiện bi ối, chuyện này chưa xong đâu, cho dù là chân trời góc biển, ta cũng sẽ tìm cho bằng được người, sau đó phang thây xẻ thịt người ra mới hả giận.” Nói tới sau cùng, đã bật khóc nức nở vì ảm ức.

Bạn đang đọc truyện *Phì Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 97: Càn Khôn Trúc Thể Quả

“May quá, cuối cùng cũng đã cắt đuôi được Mộ Dung Tuyết ~~~!!” Dương Kiệt nằm ngả trên mặt đất theo tư thế chữ “đại”, hít thở một cách dồn dập. Thi triển Giới Vương Quyền X 4 bỏ chạy một thời gian dài, cho dù cơ thể đã gần như đạt tới cảnh giới chân nguyên, cũng là cả một gánh nặng lớn đối với anh ta. Trừ khi hoàn toàn đạt tới cảnh giới chân nguyên mới không bị tiêu hao tới mức đáng sợ như thế này.

“Mẹ kiếp, sau bí cảnh lần này, tên nào còn dám nhắc tới “đi vào bí cảnh” trước mặt ta, ta sẽ tặng cho hắn một chùy vào đầu ngay tức khắc.” Rõ ràng là mạng của Dương Kiệt không hợp với bí cảnh, hai lần vào đó hai lần đều xảy ra những chuyện kinh thiên động địa. Tuy giờ này cắt đuôi được Mộ Dung Tuyết, nhưng đợi tới khi tập hợp ở ngôi mộ của vị đại năng hoặc sau khi rời khỏi bí cảnh, không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa đây.

Nghĩ tới cảnh đó thôi Dương Kiệt không kềm được run bắn người lên.

Vội vã tìm con sông nào đó ở gần đó, lần này quan sát thận trọng không có một bóng người nào nữa, mới dám nhảy xuống. Tắm rửa sạch sẽ thay lại bộ đồ mới xong, thăm thò phảo nhẹ nhõm.

Không còn phải tiếp tục cảnh trần trường chạy vòng vòng nữa rồi.

“Phải nhanh chóng rời khỏi khu rừng quỷ quái này mới được.” Mang theo điều bộ thận trọng vô cùng, dựa theo tấm bản đồ để rời khỏi khu rừng ảo giác. Một phần vì cảnh giác Hoạn Giác Thú, một phần nữa, quan trọng nhất chính là thánh nữ Mộ Dung Tuyết, ai mà biết được ở đâu nhảy ra đâm mình vài nhát vào người thì khô.

Thận trọng rảo bước đi hết nửa ngày trời, không xảy bất kỳ tình huống nguy hiểm nào cả, nhưng không vì thế mà mất cảnh giác, ít nhất là trước khi rời khỏi khu rừng ảo giác trước đây.

“Bây trện, vậy nó lại, phải tiêu diệt nó bằng mọi giá ~~~!!” Trong lúc đang di chuyển, đột nhiên phía xa vang lên tiếng la hét đầy phần nộ.

“Kzzy dài dצה, không phải ảo giác chứ?” Mặc dù vô cùng thận trọng, nhưng tính tò mò đã thôi thúc Dương Kiệt rảo bước đi thẳng về phía nơi vừa phát ra tiếng gào thét.

“Thiên Kiểm Sát Phạt Trện, mở ~~~~!!”

Uỳnh ~~~! Uỳnh ~~~~! Uỳnh ~~~~!!

Vẫn đang ẩn nấp trong bụi cây, chỉ khe thò cái đầu ra quan sát, phát hiện ba bóng người đang vây lấy một con ma thú có hình dáng giống như một con tê giác phóng to, toàn thân con thú bao phủ bởi lớp lông lá nhọn như những cây đinh đang cắm vào cơ thể vậy.

“Người của Thiên Kiểm Tông??!!” Nhìn bộ trang phục mà ba bóng người kia đang mặc trên người, lập tức đoán ra được danh tánh của họ.

Ba bóng người xếp theo tư thế hình tam giác, ba bóng người không ngừng hoán đổi vị trí với nhau, thanh kiếm không ngừng chém ra những luồng kiếm khí, ba gộp lại thành một thanh kiếm khí khổng lồ đáng sợ để chiếu cố vào cơ thể con “tê giác” khổng lồ kia.

Gào ~~~~ gào ~~~~

Con “tê giác” gào thét đầy phần nộ, những thanh kiếm khí khổng lồ đánh vào cơ thể tuy không thể làm gì được nó, nhưng cũng khiến nó đau đớn vô cùng, kích thích thần kinh của nó, khiến nó càng tấn công điên cuồng hơn nữa.

Chỉ là những cú húc bằng chiếc sừng dày gần nửa mét của nó cho dù cố gắng cách mấy cũng không thể chạm được vào cơ thể của ba bóng người kia, vì dường như trước mặt họ xuất hiện một tấm lá chắn vô hình cản lại, ngược lại con “tê giác” bị cú húc của bản thân đẩy ngược lại ra xa.

Tất nhiên, ba người kia cũng không tốt đẹp hơn nhiều, vì hứng trọn mỗi cú húc của con ma thú, sắc mặt của ba người kia tái nhợt đi đôi chút, xem ra đó là cái giá phải trả cho việc duy trì tấm lá chắn vô hình đó thì phải.

Nhưng cho dù có nguy hiểm tới cỡ nào, ba người kia vẫn không có ý định rút lui gì cả, tựa như muốn giết con ma thú bằng mọi giá thì phải.

“Điều gì đã khiến ba người kia quyết tâm như vậy nhỉ?” Đưa mắt quan sát xung quanh gần nơi giao chiến, đôi mắt Dương Kiệt giương to ra hết cỡ khi phát hiện một vật thể đang nằm ở vị trí khá xa ngay phía sau con ma thú.

Linh quả cấp 5: Càn Khôn Trúc Thể Quả.

Không cần biết đang ở cấp độ nào, chỉ cần phục dụng Càn Khôn Trúc Thể Quả, cơ thể lập tức sở hữu sức phòng thủ trên 5 cấp ngay tức khắc. Nghĩa là một chân nguyên tầng thứ 1 khi phục dụng nó, sẽ lập tức sở hữu sức phòng của một chân nguyên tầng thứ 6, cho dù một chân nguyên tầng thứ 5 đánh tới tét công gô, cũng không phá vỡ được phòng thủ của một tiên thiên tầng thứ 1 kia.

Hèn chi cả người lẫn thú liều mạng với nhau, cho dù là Dương Kiệt đứng ở vị trí đó, cũng sẽ liều mạng một cách không suy nghĩ.

“Đó là của ta, chắc chắn phải là của ta ~~~!!” Dương Kiệt đã nước miếng chảy đầm đìa. Trong đầu bắt đầu suy tính làm cách nào cướp được Càn Khôn Trúc Thể Quả bằng mọi giá. Chỉ là lúc này tuy hai bên đang giao tranh quyết liệt, nhưng mọi lúc mọi nơi đều cảnh giác vị trí Càn Khôn Trúc Thể Quả, chỉ

cần có chút động tĩnh, chắc chắn sẽ hứng trọn đòn tấn công không chỉ của một mà là của hai cho mà xem.

“ á há, có cách rồi ~!!” Tròng mắt xoay tròn vài vòng, trong đầu lóe qua một sáng kiến tuyệt vời, trên môi không tự chủ lộ ra nụ cười đậm đàng.

“ Không có nhiều thời gian lời thoại với nó nữa, liệu thôi, võ hồn hiện, Diệt Phong quyết ~~~~!!” “ Diệt Phong Quyết ~~~~!!” “ Diệt Phong Quyết ~~~~!!”

Dường như đã mất hết kiên nhẫn, ba đệ tử Thiên Kiếm Tông trực tiếp kích hoạt võ hồn cấp 3 của mình là những thanh kiếm có hình thù khác nhau nhập vào cơ thể, thi triển tuyệt học mạnh nhất của mình, tựa như hóa thân thành ba con gió lốc cuồng phong, bắn thẳng về phía con ma thú “tê giác”.

Gào ~~~~, gào ~~~~!!

Ma thú gào lên một tiếng đầy đau đớn khi bị ba con gió lốc bắn thẳng vào cơ thể, đôi mắt tựa như biến thành màu đỏ rực như máu, cơ thể xoay ngang tựa như chiếc chổi quét thẳng vào ba con gió lốc vừa mới đâm vào mình lúc này.

Rầm, rầm, rầm ~~~~!!

Á ~~~~!! Á ~~~~!! Úi da ~~~~!! Phục ~~~~!! Phục ~~~~!!.....

Tiếng kêu thét kèm theo máu phun bắn ra từ ba đệ tử Thiên Kiếm Tông vang lên, trực tiếp bị cơ thể khổng lồ của con ma thú tông bay ra xe, té ngã xuống đất.

Gào ~~~~~~!!

Chiến thuật sai lầm thì phải trả giá, con ma thú nhìn thấy kẻ thù thất thế, lập tức gào lớn một tiếng, chiếc sừng sắc nhọn chìa thẳng về phía ba đệ tử Thiên Kiếm Tông, tựa như một chiếc xe ủi hạng nặng ủi thẳng về phía kẻ thù của mình.

“ Không, không hay rồi, nó” “ Chết, chết rồi, chết rồi ~~~~!!” “ Ta không cam tâm, aaaaaa ~~~~!!”

Lúc này cả ba đang vẫn chưa hồi phục sau cú tông lúc nãy, không còn đủ sức đứng dậy phản kháng, chỉ còn cách giương to đôi mắt bắt cam ra hết cỡ, nhìn chăm chăm vào con ma thú đang lao tới tốc độ nhanh như chớp.

Uỳnh ~~~~~~!!!

Trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc, một bóng người từ trong bụi cây phóng thích ra, một cú đâm đâm thẳng vào đầu của con ma thú đang ủi tới, trực tiếp đánh bay nó bay lùi về vị trí cũ, giải cứu cho ba tên đệ tử Thiên Kiếm Tông.

“ đó, đó là” “ Người của Thánh Hóa Tông?!!” “ A, tôi nhớ người này là ai rồi, đó là Tư Mã Phong Vân, người xếp thứ ba trong đại hội tỷ võ năm nay của Thánh Hóa Tông! Không sai, chính là anh ta ~~~~!!”

Đúng thế, bóng người vừa xuất hiện không ai khác, chính là một khuôn mặt lạnh lùng như đầy tự tin, đôi mắt luôn lấp lóe tia sáng tất cả mọi thứ đều nắm rõ trong lòng bàn tay của mình, Tư Mã Phong Vân của Thánh Hóa Tông.

“ Giữa thanh thiên bạch nhật, ngươi dám làm càn ra tay hãm hại loài người, tuyệt đối không thể tha thứ được, ta hứa sẽ thay mặt mặt trăng tiêu diệt ngươi ~~~~!!”

“ Tư Mã Phong Vân” với khí thế hào khí xung thiên, một tay chống eo, một tay chỉ thẳng về phía con ma thú, hùng hổ tuyên bố.

Không biết vì sao, trong đôi mắt của ba đệ tử Thiên Kiếm Tông, hình bóng của “ Tư Mã Phong Vân” trở nên cao lớn hơn bao giờ hết, ánh mắt lấp lánh tia sáng ngưỡng mộ, cảm kích. Tất nhiên trong sâu thẳm còn mang theo vẻ cảnh giác vô cùng.

Không thể không cảnh giác, sớm không tới muộn không tới, ngay lúc ngàn cân treo sợi tóc lại xuất hiện đúng lúc đúng chỗ. Ai mà biết được phải hấn đang nhắm vào Càn Khôn Trúc Thể Quả không chứ?

Với tình trạng bị thương như lúc này, nếu như đối phương giải quyết con ma thú xong, chắc chắn sẽ phổng tay trên cướp đi thần quả hưởng thụ một mình. Tình thế xấu hơn thậm chí có thể giết người diệt khẩu nữa kia.

Một trong ba tên dường như là tên cầm đầu, đầu óc xoay chuyển nhanh chóng, nhìn về phía hai tên đồng đội tựa như muốn xin ý kiến. Thấy cả hai đều ngật đầu, lập tức quay về phía “ Tư Mã Phong Vân” nói: “ Tư Mã sư huynh, con ma thú này đang trấn giữ thần quả cấp 5 Càn Khôn Trúc Thể Quả, nếu như sư huynh hợp sức với chúng tôi ra tay tiêu diệt con ma thú khổng khiếp này, chúng tôi hứa sẽ cùng sư huynh chia đôi thành quả ạ.”

Mẹ kiếp, bộ mắt tao đui sao? Tất nhiên là nhìn thấy thần quả cấp 5 mới nhảy ra rồi, còn phải đợi mày giải thích nữa sao? Chia đôi? Ta chia cái đầu các người á ~~~~!!

Mặc dù trong lòng nghĩ thế, nhưng bề mặt vẫn giả vờ đưa mắt liếc nhìn về phía Càn Khôn Trúc Thể Quả ở phía xa. Lại quay sang nhìn ba tên đệ tử Thiên Kiếm Tông đang ngồi trên mặt đất, trên môi lộ ra nụ cười lạnh lùng. Dưới ánh mắt đầy kinh ngạc và khó tin của cả ba, trực tiếp quay đầu bỏ đi.

“ Tư Mã sư huynh, vì sao.....” “ Á, Tư Mã sư huynh có gì hãy nói, sao lại bỏ đi như thế này??” “ Đúng, đúng, nếu không hài lòng chia đôi, chúng ta còn có thể châm chước được mà.”

“Tur Mã Phong Vân” vừa bước đi vừa cười lạnh nói: “Thì ra trong mắt các anh, Tur Mã Phong Vân ta nay là một người thừa nước đục thả câu sao? Chia đôi một nửa? Các anh có cho ta hết cũng không thềm ngó ngang tới nữa là. Nên nhớ ta là ai chứ? Tur Mã đại thiếu gia của một Tur Mã gia tộc hùng mạnh ở khu vực U Châu, ngày thường thần được thần quả chỉ cần vẫy vẫy tay muốn gì không có. Ta mang theo tám lòng nghĩa hiệp, thấy đồng mình bị nạn ra tay cứu giúp, thế mà bị người ta hiểu lầm rằng mình muốn kiếm chác chia phần. Thôi, các anh tự giải quyết nó đi, ta đi đây.”

Dưới ánh mắt ngờ ngác khó tin của ba đệ tử Thiên Kiếm Tông, “Tur Mã Phong Vân” không chút do dự rời khỏi hiện trường.

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 98: Tur Mã Phong Vân, bọn ta thề sẽ không đội trời chung với mày ~~~!!

“Khoan, khoan đã Tur Mã sư huynh, tụi đệ sai rồi, tụi đệ không nên suy bụng mình ra bụng người khác như vậy, mong sư huynh thứ lỗi ạ.”

Mặc dù trong lòng muốn nôn ói những lời mình vừa thốt ra, nhưng không thể không nói, nếu như đối phương bỏ đi thật thì khổ, nên nhớ rằng cả ba tạm thời đã mất hết khả năng chiến đấu. Ít nhất phải dụ đối phương cầm chân con ma thú một thời gian, để mình có thời gian phục hồi lại rồi tính sau.

Nghe xong “lời thỉnh cầu” của đối phương, “Tur Mã Phong Vân” khẽ dừng bước, mang theo vẻ mặt “độ lượng” cười nói: “Nếu như các anh đã nhìn ra lỗi lầm của mình rồi thì ta cũng không phải người hẹp hòi gì. Ta chấp nhận lời xin lỗi của các anh đây.”

Cả ba nhanh chóng mang theo vẻ mặt cảm kích, ngưỡng mộ nhìn chăm chăm vào hình bóng cao lớn của “Tur Mã” sư huynh ở trước mặt. Mặc dù trong lòng đang thầm chửi cha mắng mẹ đối phương biết bao nhiêu lần rồi.

Gào ~~~~~!!

Trong lúc hai phía đang nói chuyện trao đổi với nhau, con ma thú đã thoát ra khỏi trạng thái choáng váng sau cú đâm ngàn cân của “Tur Mã Phong Vân” lúc này. Lúc này nhìn thấy lại thêm một kẻ thù xuất hiện muốn phồng tay trên thần quả của mình, phần nộ gào lớn một tiếng, tựa như một mũi tên xé gió, bắn thẳng về phía tên khốn dám đánh vào đầu mình.

“Súc sinh, chó làm càn, coi bố mày làm thịt mày như thế nào đây ~!” “Tur Mã Phong Vân” không chút nao núng sợ hãi, lao thẳng về phía trước giơ tay chụp thẳng vào chiếc sừng sắc nhọn của con ma thú, cơ thể không ngừng bị thế lao tới con “tê giác” đẩy lùi về phía sau, hai chân giẫm mạnh xuống đất, hình thành vết lõm kéo dài đáng sợ.

“Á ~~, Tur Mã sư huynh cẩn thận ~!” “Coi chừng chiếc sừng của nó ~!” “Mau kích hoạt võ hồn đi, nếu không sư huynh sẽ bị thất thế đấy ~!!!!”

“xì, đối với những con ma thú cấp thấp này, cần gì tới võ hồn chứ??” Mặc dù mặt mày nhăn nhó, trên trán nổi đầy gân, nhưng vẫn hào khí xung thiên nói lớn.

Mẹ kiếp ~~~!! Thi triển võ hồn?? Đừng có đùa nữa, bố mày thi triển võ hồn cái là lộ hết. Lúc này đừng nói là võ hồn, ngay cả tuyệt học cũng không dám thi triển nữa.

Dịch Dung thuật tuy có thể thay đổi diện mạo, khí chất, nhưng không thể thay đổi võ hồn và tuyệt học của người thi triển.

Cũng may mục đích của mình lần này không phải là đánh bại hay giết chết con ma thú này, nếu không thì ở trạng thái không thể sử dụng võ hồn và tuyệt học, ngay từ đầu đã quay đầu bỏ chạy từ đời nào rồi, còn ở đây chơi với các người.

“Lên ~~~~~!!!!” “Tur Mã Phong Vân” dốc hết toàn bộ sức lực bù sữa của mình, trực tiếp nhấc bổng con ma thú khổng lồ lên ngay đỉnh đầu, sau đó dùng sức quăng nó ra xa.

Rầm ~~~~~!!!

“Hoan hô Tur Mã sư huynh uy dũng vô song ~!” “Tur Mã sư huynh thiên hạ vô địch ~!” “Đệ quyết định rồi, bắt đầu từ hôm nay sẽ xem sư huynh là thần tượng, là tấm gương sáng để em noi theo ~!”

Tiếng nịnh bợ của ba đệ tử Thiên Kiếm Tông vang lên liên miên không dứt, ngay cả một người nổi tiếng mặt dày như Dương Kiệt cũng không kèm được ửng đỏ hết khuôn mặt vì phấn khích.

Gào ~~~~~!!

Con ma thú chỉ bị ném ra xa nên nhanh chóng từ dưới đất bò dậy, khẽ vẩy vẩy cái đầu vài cái để định thần trở lại, cảm thấy kẻ thù trước mặt không dễ chơi chút nào, miệng gào lớn một tiếng để tự cổ vũ khích lệ cho bản thân trước khi tung đòn tấn công tiếp theo.

“chết này ~~~~!!” không đợi đối thủ kịp tấn công, “Tur Mã Phong Vân” lần này chủ động ra tay, tay tạo thành nắm đấm, cơ thể tựa như biến mất trong không khí, chỉ trong tích tắc đã xuất hiện ngay trước mặt con ma thú, một cú đấm đấm thẳng vào đầu nó.

“Phong Vân Đột Biến, hình như đó chính là thân pháp bí truyền của nhà Tur Mã, Phong Vân Đột Biến thì phải ~!” “Đứng rồi, đứng rồi, chính nó.” “Quả thật đáng sợ, chỉ trong nháy mắt đã xuất hiện ngay trước mặt đối thủ, không cho đối phương kịp trở tay.”

Lại thêm một sự “nhầm lẫn” giữa Phong Vân Đột Biến và Càn Khôn Nhất Thiêm vì cả hai có cách thức hoạt động khá giống nhau. Chỉ là nếu nói về hiệu dụng và uy lực, Phong Vân Đột Biến đáng sợ hơn Càn Khôn Nhất Thiêm nhiều.

Nhưng càng như thế thì cái tên Tur Mã Phong Vân càng khắc sâu vào tâm trí của ba đệ tử Thiên Kiếm Tông, sau này muốn chối cũng chối không được.

Pằng ~~~~~!!!

“Ủi da, chết ta rồi ~~~~~!!” Dưới ánh mắt kỳ vọng của ba đệ tử Thiên Kiếm Tông trông chờ Tur Mã sư huynh một đấm giải quyết con ma thú. Cú đấm của “Tur Mã Phong Vân” vừa chạm vào đầu của đối thủ, cơ thể tựa như bị điện giật, cơ thể run lên một cái, sau đó bị đẩy bật ra xa, té ngã xuống đất, máu từ trong miệng phun bắn ra nhuộm đỏ cả ngực áo, hít thở một cách dồn dập, mang theo ánh mắt khó tin nhìn chằm chằm vào con ma thú vẫn đang bình an vô sự ở trước mặt.

.....

.....

Không chỉ ba tên đệ tử Thiên Kiếm Tông không hiểu chuyện gì xảy ra, ngay cả bản thân con ma thú cũng ngỡ ngàng không hiểu vì sao kẻ thù đáng sợ kia cú đấm thậm chí còn chưa chạm vào đầu mình, đột nhiên như bị ai đó đánh bay ra xa, té ngã xuống đất chấn thương.

Chỉ là nó là con ma thú, không biết tiếng người, không thể nên tiếng hỏi vì sao và vì sao.

Mẹ kiếp ~~~!! Cuộc sống lúc thăng lúc trầm, sóng gió phong ba lúc nổi lúc tàn, quả thật là kích thích quá đi.

Câu châm ngôn của miệng của Dương Kiệt chính là tâm trạng của ba tên đệ tử Thiên Kiếm Tông lúc này đây.

Má ơi, đừng giỡn kiểu đó chứ! Biết bao kỳ vọng, hy vọng, rốt cuộc kết quả như thế này. Yếu tim chút thậm chí có thể đứng tim chết ngay tại chỗ đó.

“Ba vị anh em, đối thủ quá mạnh, hãy mau mau tới tiếp sức ~~~~!!” “Tur Mã Phong Vân” mang theo vẻ mặt bất cam quay về phía ba đệ tử Thiên Kiếm Tông gào lớn.

Roẹt ~~~!!

Ánh mắt của con ma thú lập tức đổ dồn hết về phía ba tên đệ tử Thiên Kiếm Tông. Vì lúc này “Tur Mã Phong Vân” chủ động bay ngã tới vị trí khá xa so với vị trí của Càn Khôn Trúc Thể Quả, tính uy hiếp không nhiều bằng ba đệ tử Thiên Kiếm Tông kia. Và lại, bên kia một người, bên này ba người, một con ma thú cấp 3 đã có chút trí tuệ của con người tất nhiên là hiểu rõ nên tiêu diệt “mối nguy hiểm” nào trước rồi.

Gào ~~~~~!!

Con ma thú đã có quyết định của mình, trực tiếp lao tới tấn công “ba mối nguy hiểm” trước tính sau. Tất nhiên, không có nghĩa là nó bỏ cảnh giác đối với “Tur Mã Phong Vân”, thần thức vẫn dán chặt về phía đối phương, nếu như đối phương có động tĩnh gì, sẽ phát hiện ngay tức khắc.

Lúc này ba đệ tử Thiên Kiếm Tông đã khóc không thành tiếng, rốt cuộc là anh tới giúp tụi tui hay mang họa tới cho tụi tui đây?

Không còn cách nào khác, con ma thú đã lao tới trước mặt, đành phải vùng lên chối cự chứ chẳng lẽ nhắm mắt rơi vào bụng nó sao?

“Thiên Kiếm Sát Phạt Trận, mở ~~~~~!!” Cả ba nhanh chóng hình thành trận pháp như lúc nãy, không ngừng chống đỡ những cú húc đầy uy lực của con ma thú, lâu lâu tung chiêu phản công, lấy ít máu trên người đó rồi tính sau.

Rầm ~~~ rầm ~~~ rầm ~~~~~!!

Những cú húc liên tục đã khiến ba đệ tử Thiên Kiếm Tông chống đỡ một cách vất vả, nếu như không phải còn kỳ vọng vào Tur Mã sư huynh đang hồi sức ở phía xa, e rằng đã buông xuôi quay đầu bỏ chạy rồi.

Thần quả tuy tốt, nhưng có mạng để hưởng mới là quan trọng.

“Tur Mã sư huynh xong chưa? Tụi đệ sắp chịu hết nổi rồi ~~~~!!” Tên cầm đầu sắc mặt tái nhợt, cắn răng quay về phía “Tur Mã Phong Vân” vẫn ngồi phục hồi lúc nãy gào lớn.

“Tur Mã sư.....” Tên cầm đầu tựa như không muốn tin vào mắt mình nữa. Ở vị trí mà “Tur Mã Phong Vân” đang hấp hối lúc nãy, còn

đầu bóng dáng “cao thượng nghĩa hiệp” của vị Tư Mã sư huynh nữa chứ.

Gào ~~~~~!!!

Con ma thú đột nhiên rú lên một tiếng đầy căm phẫn. Vì trong lúc tấn công đôi khi vẫn dùng thần thức quét về phía vị trí “Tư Mã Phong Vân” và Càn Khôn Thần Dương Quả. Lúc phát hiện Tư Mã Phong Vân quay đầu bỏ chạy vào bụi cây, vẫn còn mừng thầm trong bụng vì bắt đi một đối thủ đáng sợ. Nhưng đợi tới khi thần thức quét về phía vị trí Càn Khôn Trúc Thể Quả, kết quả còn nó tựa như không cánh mà bay đi mất, bốc hơi trong không khí mất tiêu rồi.

Tuyệt vọng, phẫn nộ, điên cuồng, con ma thú chỉ còn cách trút hết cơn giận dữ của mình vào ba kẻ thù ở trước mặt.

Sở dĩ như thế là vì thần thức của con ma thú luôn dán chặt về phía “Tư Mã Phong Vân” lúc này không rời, chỉ thấy anh ta đột nhiên quay đầu bỏ chạy tới chưa từng tiến tới gần Càn Khôn Trúc Thể Quả, và lúc này anh ta cũng bỏ chạy mất tiêu rồi. Chẳng tha đi đuổi theo một người không liên quan, chẳng thà ở lại xé xác ba tên khốn khơi nguồn cho mọi tai họa này cho đỡ tức.

Nói cho cùng thì trí tuệ của con ma thú cấp 3 này chỉ bằng đứa con nít bốn, năm tuổi, đầu óc suy nghĩ sâu xa hơn được chứ?

“Càn Khôn Trúc Thể Quả?? Càn Khôn Trúc Thể quả của ta đâu rồi ~~~?” “Chẳng lẽ là do tên Tư Mã Phong Vân đã lên lên phồng tay trên mình?” “chứ còn gì nữa, trên đời này làm gì có bữa ăn miễn phí chứ! Tên khốn đó đã chơi khăm chúng ta rồi, aaaaa ~~~!!”

Ba tên đệ tử Thiên Kiếm Tông cũng đã phát hiện Càn Khôn Trúc Thể Quả biến mất, trong đầu lập tức nghĩ ra thủ phạm của vụ này không ai khác chính là tên Tư Mã sư huynh cao thượng nghĩa hiệp kia chứ còn ai vào đây nữa. Phẫn nộ bất cam gào thét vang trời.

Mẹ kiếp, không những không có được thứ gì, còn phải hứng chịu cơn thịnh nộ đáng sợ của con ma thú cấp 3 kia. Tư Mã Phong Vân, bọn ta sẽ không đội trời chung với mày ~~~!!

Bạn đang đọc truyện *Phí Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 99: Phục dụng

Gào ~~, gào ~~~! Rầm ~~~, rầm ~~~, rầm ~~~.....!!

Tiếng gào và va đập vang lên không dứt ở nơi con ma thú và ba tên đệ tử Thiên Kiếm Tông, khiến Dương Kiệt lúc này bỏ chạy tới khu vực khá xa mà vẫn còn nghe thấy, đủ hiểu trận chiến giữa hai bên khốc liệt như thế nào rồi.

“Con ma thú nổi điên rồi, cầu trời phù hộ cho ba thằng nhỏ được toàn mạng.” Dương Kiệt không ngừng làm dấu thánh phù hộ cho đối phương.

“Càn Khôn Trúc Thể Quả ~~~!!” Nhìn chăm chăm vào cành cây giống như ngọc bích cao gần một mét, trên thân cây có treo lơ lửng sáu trái quả giống hệt như trái nho phóng to, nhưng thân trái lấp lánh tia sáng bảy màu trông vô cùng bắt mắt, phần kích tột cùng.

Một trái có thể thăng 6 cấp phòng thủ, nhưng đó chỉ là những trái Càn Khôn Trúc Thể Quả đã chín mùi, còn những trái trên tay Dương Kiệt vẫn còn đang xanh, lực thuốc chắc chắn sẽ bị suy giảm, thăng được thêm 2, 3 cấp là mừng lắm rồi.

Mặc dù hơi tiếc nuối chút, nhưng nếu như nó đã chín mùi, chắc chắn đã nằm gọn trong bụng con ma thú kia rồi, ở đâu mà còn cơ hội để hái trộm nữa chứ?

Càn Khôn Trúc Thể Quả chỉ có thể phục dụng một lần, nếu phục dụng lần thứ hai sẽ không có tác dụng, hoàn toàn uổng phí.

Mưu kế thực hiện trộm quả của Dương Kiệt vô cùng hiệu quả, trước tiên xuất hiện thu hút mọi ánh mắt đổ dồn về phía mình, giả vờ bị đánh bay ra xa, khích hai bên kia giao chiến với nhau. Trong lúc giao chiến chắc chắn sẽ khó có thể phân tâm quá nhiều, chỉ có thể chia bớt thần thức để quan sát mình có động đậy gì không, còn Càn Khôn Trúc Thể Quả chắc chắn sẽ bị bỏ qua vì đã nằm ngay phía sau lưng con ma thú, ai có thể tàng hình xuyên qua đó mà hái trộm chứ?

Lợi dụng suy nghĩ đó của đại đa số người, Càn Khôn Tháp đã được tể ra trước đó mai phục sẵn trong bụi cây sẽ phóng ra chụp thẳng vào Càn Khôn Trúc Thể Quả một cách dễ dàng. Vì lúc này hai bên vừa phải tập trung giao chiến vừa phải tập trung theo dõi mình. Và kết quả thành công mỹ mãn.

Càn Khôn Tháp hái trộm thần quả xong lập tức được điều khiển bỏ trốn vào bụi cây, và cũng là lúc bản thân cũng thừa cơ bỏ chạy về hướng khác so với Càn Khôn Trúc Thể Quả để tránh bị phát hiện ngay tức khắc. Đợi tới khi chúng phát hiện thần quả bị đánh cắp, mình cũng đã bỏ chạy từ lâu rồi. Có đuổi cũng đuổi không kịp, đành trút giận vào nhau mà thôi.

Tất nhiên, nếu như con ma thú có trí tuệ hơn người, chắc chắn sẽ nghĩ ra Dương Kiệt là thủ phạm và truy sát. Tiếc rằng trí tuệ của nó có hạn, nó quan sát từ đầu tới cuối thấy mình không nhúc nhích, chắc chắn sẽ cho rằng mình không phải là người đánh cắp. Còn ba tên đệ tử Thiên Kiếm Tông kia tất nhiên

là nghĩ ra mình là thủ phạm rồi, nhưng muốn đuổi theo ư? Hỏi qua con ma thú có đồng ý hay không đã.

Còn âm mưu này đồ bề hay không đồ bề cũng không còn quan trọng nữa rồi, vì đã có người gánh tội thay. Muốn gì đi kiếm tên Tư Mã Phong Vân mà đòi á!

Thế là kẻ giương đông kích tây đã tái hiện thành công một cách mỹ mãn ở thế giới này.

Mỗi người chỉ có thể phục dụng một quả, hiện giờ trên cây có tới 6 quả, Dương Kiệt đã có tính toán của mình. Một quả để dành cho Phong ca, một tặng Hoàng Dung, một tặng Diệp Tuyền, vẫn còn dư tới hai quả.

Suy qua nghĩ lại, tên mặt đá chắc chắn phải tặng hẳn một quả rồi, dù gì cũng từng là chiến hữu “đồng sanh ra tử” qua, không thể bỏ qua hẳn được.

Còn quả cuối cùng, trong đầu Dương Kiệt không tự chủ xuất hiện thân hình bốc lửa trần truồng trắng như tuyết, “tiểu Dương Kiệt” thậm chí có dấu hiệu ngẩng cao đầu.

“Không được, không được, giáp mặt với ả không bị ả chém chết mới là lạ á, ở đó mà đòi tặng quả cho người ta. Thôi dẹp qua một bên, quả còn lại tính sau, nếu như không có ai để tặng, đem đi bán đấu giá vậy.” Dương Kiệt nhanh chóng lắc đầu liên hồi, tựa như vừa uống xong thuốc lắc, rũ bỏ hình ảnh “đầy khích thích” của Mộ Dung Tuyết trong đầu.

“Tìm nơi an toàn phục dụng trước rồi tính sau.” Không chút chần chừ do dự, vội vã chạy đối diện với khu vực đang xảy ra giao chiến ở phía xa, đi tìm một nơi trú ẩn an toàn để phục dụng Càn Khôn Trúc Thể Quả.

Và không quá khó khăn để tìm thấy một nơi như thế, tất nhiên không quên việc rải phân ma thú cao cấp ở xung quanh để tránh bị những con ma thú khác ghé thăm khi đang hấp thụ thân quả rồi.

Không chút do dự từ trên thân cây hái xuống một quả, trực tiếp bỏ vào miệng nhai.

Càn Khôn Trúc Thể Quả có vị ngọt ngọt chua chua như một trái nho, vừa mới cắn nhẹ một miếng, nước quả đã phủ đầy khoang miệng, nhanh chóng từ cổ họng thực quản chảy xuống dạ dày, sau đó hình thành một luồng sức mạnh kỳ lạ chạy khắp cơ thể.

Một cảm giác ngứa ngáy khó chịu vô cùng bao phủ toàn thân, ngay cả một người có ý chí và đạo tâm kiên định như Dương Kiệt cũng không kềm được dúi mày cắn răng vì khó chịu. Có cảm giác tựa như hàng ngàn, hàng vạn con kiến đang bò khắp người vậy.

“Hít hà, hít hà ~~~!!” Cảm giác khó chịu đó gần năm phút đồng hồ sau mới hoàn toàn biến mất, thay vào đó là cảm giác lâng lâng dễ chịu vô cùng, có cảm giác như vừa đạt xong cực khoái vậy(Sau khi mộng tỉnh).

Tiếp theo là cảm giác một luồng sức mạnh kỳ bí đang không ngừng thay đổi cơ thể của mình. Tế bào trở nên hoạt bát, cơ bắp càng lúc càng trở nên săn chắc lớn mạnh. Có cảm giác như một cú đấm có thể đánh vỡ một tảng đá khổng lồ vậy.

“AAAAAAAAAAAAAAAAAAAA ~~~~!!” Dương Kiệt mở to đôi mắt ra, cơ thể không tự chủ đứng bật dậy vuron vai gào lớn một tiếng, kết thúc quá trình trúc thể của mình.

Lúc này sức phòng thủ đã tăng thêm ba cấp, nhưng thực ra chỉ tương đương với cơ thể một chân nguyên tầng thứ 1, gần bằng một chân nguyên tầng thứ 2 mà thôi.

Vì dù sao cũng là cách biệt một cảnh giới lớn. Nên hiệu quả chắc chắn sẽ bị giảm xuống gấp đôi. Trừ khi anh ta đạt tới cảnh giới chân nguyên, mới có thể sánh ngang với cơ thể một chân nguyên tầng thứ 3, thứ 4.

Lấy một ví dụ đơn giản, như tên Lăng Hàn Phong sở hữu võ hồn cấp 6, theo lý thuyết thì có vượt 6 cấp giao chiến với những người không có võ hồn. Nhưng nếu như Lăng Hàn Phong chỉ đạt tới tiên thiên tầng thứ 10, khi kích hoạt võ hồn cấp 6, có thể dễ dàng đánh bại một chân nguyên tầng thứ 1 không có võ hồn, gặp phải một chân nguyên tầng thứ 2 không có võ hồn cũng có thể chiến thắng nhưng hơi khó khăn chút, và khi gặp một chân nguyên tầng thứ 3 không có võ hồn, hẳn chỉ có thể đánh ngang ngửa với người ta mà thôi. Còn gặp đúng chân nguyên tầng thứ 4 ư? Bị người ta đánh tới ba mẹ cũng không nhận ra thì có.

Chỉ khi hắn đột phá tới cảnh giới chân nguyên, một chân nguyên tầng thứ 1 mới sánh ngang với một chân nguyên tầng thứ 6 không võ hồn.

Vì khi từ tiên thiên chuyển hóa thành chân nguyên, chân khí chuyển hóa thành dịch thể, là một sự thay đổi không chỉ về lượng, mà cả về chất. Một kẻ mạnh chân nguyên khi sử dụng chân nguyên thì triển cùng một môn tuyệt học so với sử dụng chân khí, sẽ phát huy uy lực gấp đôi, thậm chí gấp ba.

Ngoại trừ kỹ năng Huyền Vũ Hộ Thể của Dương Kiệt, tất cả những tuyệt học, võ hồn, hiệu quả lực thuốc sẽ bị suy giảm gấp đôi nếu khiêu chiến vượt gấp lớn.

Kỹ năng Huyền Vũ Hộ thể của Dương Kiệt thì chỉ cần không vượt quá 4 cấp, sẽ không phá vỡ được sức phòng thủ của anh ta, cộng thêm 1 cấp vừa đạt được từ Càn Khôn Trúc Thể Quả, nghĩa là ít nhất phải là một chân nguyên tầng thứ 6, mới có thể gây ra sát thương đối với anh ta.

“Cái gì thế này?? Nơi này là ~~~~~!!!” Vừa mở to đôi mắt ra nhìn cảnh vật xung quanh, Dương Kiệt không kềm được kêu thót lên vì kinh ngạc.

Cảnh vật vừa quen thuộc vừa xa lạ lọt vào đôi mắt anh ta. Quen thuộc là vì phát hiện mình đang đứng trong căn phòng mà mình đã từng sinh sống 18

năm từ lúc lọt lòng. Xa lạ chính là rõ ràng anh ta đã xuyên không tới Huyền Thiên Đại Lục, sao có thể xuất hiện ở trong căn phòng mà mình đã không được nhìn thấy suốt cả năm qua chứ!

“ảo giác, chắc chắn là ảo giác do Hoạn Giác Thú gây ra ~~~!!” Dương Kiệt không những không chút vui vẻ ngược lại còn cảnh giác vô cùng, cho rằng mình đã rơi vào ảo giác.

Bốp ~~~!! Ủi da~~~, đau ~~~~~!!

Dùng tay vỗ mạnh vào má một cái, một cảm giác đau đớn tột cùng truyền thẳng vào não, má bên phải thậm chí sưng vù lên, chứng tỏ tuyệt đối không phải là ảo giác hoặc nằm mơ, tất cả những gì ở trước mặt là sự thật ~~~!!

“Đồ điên, làm gì mà mới sáng sớm đã gào thét um sùm vậy?” Một giọng nói quen thuộc mà hằng đêm mình vẫn hằng nằm mơ mong muốn được nghe thấy một lần nữa vang lên.

Rầm ~~~~!!

Ngay sau đó là tiếng tông cửa vang lên, chỉ thấy một thân hình tròn trịa phước hậu từ bên ngoài phóng vào, không đợi Dương Kiệt kịp phản ứng, trực tiếp lao tới túm lấy cổ áo của anh ta, tặng cho vài bạt tai vào mặt.

Bốp ~~~!! “Này thì la với hét ~~~!!” Bốp ~~~~~!! “Này thì phá làng phá xóm ~~~!!” Bốp ~~~~~!! “Có biết tao vừa bị hàng xóm mắng vốn vì cái tiếng hét như con heo bị giết thịt của mày không hả, đồ khùng ~~~~~!!! Bốp bốp bốp ~~~~!!

Dương Kiệt bị bàn tay thô to nhám nhám tát tới nổi mặt mày choáng váng, nước mắt không tự chủ chảy dài trên mép mắt.

Anh ta khóc không phải vì những con đau đáng sợ do những cú tát đang không ngừng chiếu cô vào má mình, mà là vì quá xúc động.

Mẹ ~~~~~!!

Đúng thế, bóng người to tròn phước hậu không kém gì Dương Kiệt vừa tông cửa vào tát lia địa vào anh ta không ai khác chính là người mẹ ruột đã đơn thân nuôi dưỡng anh ta trưởng thành suốt 18 năm nay, bà Dương.

“Mẹ ~~~~~!!” Dương Kiệt khóc lóc gào thét ôm chặt lấy bà Dương vẫn còn đang ngơ ngác trước biểu hiện thất thường của con trai cưng mình vào lòng. Mùi hương và cảm giác thân hình ấm áp quen thuộc không thể nào quên được xộc thẳng vào mũi, khiến anh ta không kiềm được run rẩy toàn thân. Hai tay ôm chặt lại mẹ mình, nếu là giấc mơ, chỉ mong giấc mơ này không bao giờ kết thúc, mãi mãi nằm trong vòng tay ấm áp của mẹ mình mà thôi.

Cái gì mà Huyền Thiên Đại Lục, cái gì mà kẻ mạnh số một dưới bầu trời sao, đẹp mẹ hết sang một bên đi. Bố mày chỉ muốn mãi mãi được sống bên người mẹ vĩ đại của mình mà thôi.

“Ồ thằng này, hôm nay bị sao thế này? Có bị sốt không?” Đẩy Dương Kiệt ra khỏi người mình, khẽ dùng tay để lên trán của anh ta để kiểm tra xem thử có bị nóng đầu hay không.

“mẹ ơi, con nhớ mẹ quá, cả năm nay không ngày nào mà con không nhớ mẹ cả, nhớ những món ăn khoái khẩu của mẹ, nhớ những tiếng chửi đầy yêu thương của mẹ, nhớ những cú tát đầy tình thương của mẹ, con chỉ mong giấc mơ này mãi mãi không bao giờ chấm dứt mà thôi.” Dương Kiệt vừa khóc vừa thổ lộ những nỗi nhớ nhung cô đơn của mình sau khi đi tới Huyền Thiên Đại lục.

Bà Dương díu chặt đôi lông mày nhìn chăm chăm vào con trai cục cưng của mình một hồi, trực tiếp quay đầu rời khỏi phòng của Dương Kiệt.

“Mẹ, mẹ đi đâu thế?” Dương Kiệt giật mình hoảng hốt khi thấy bà Dương rời khỏi, vội vã chạy đuổi theo phía sau, sợ một lần nữa phải rời xa bà mẹ thân yêu của mình.

“A lô, xin hỏi có phải bệnh viện tâm thần ở Biên Hòa không? Đúng, đúng, nhà tôi có một bệnh nhân đang bị bệnh vô cùng trầm trọng, chắc suốt ngày cầm đầu vào chơi game nên đầu óc có vấn đề rồi, bên các anh còn chỗ không, có thể tới hút nó về bên dưới điều trị được không? Vâng, vâng, địa chỉ nhà tôi là.....”

Dương Kiệt: “.....”

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 100: Tự sát??

À há, không khí Sài Gòn quả thật dễ chịu quá đi ~~~~!!” Đứng dưới toàn chung cư mà mình đang ở, Dương Kiệt vươn vai hít sâu vài hơi vào người để

hoài niệm không khí quen thuộc ở nơi suốt 18 năm mà mình đã sinh sống. Mặc dù không khí ở thế giới này so với Huyền Thiên Đại Lục quả là một trời một vực. Nhưng anh ta vẫn thích không khí ở thế giới này hơn nhiều.

Hồi sáng phải rồi rít xin lỗi phía bệnh viện bên Biên Hòa vì cú điện thoại “quyết định vận mệnh” của mình xong, lại phải giải trình thuyết phục hết nửa ngày trời, mới chứng minh được mình vẫn bình thường không bị tâm thần. Thảm thờ phào nhẹ nhõm không cần phải vừa về tới thế giới này đã bị bắt vào viện khám

Ấn sáng với bà mẹ “thân thương” của mình với những món ăn đã không được thưởng thức cả năm trời xong, lập tức lao vào trong phòng mở máy vi tính lên đăng nhập vào trò chơi online mà mình chơi trước khi xuyên không tới Huyền Thiên Đại Lục, phát hiện vẫn là cấp bậc và hàng trang đồ đặc trước khi thoát game, vui mừng khôn xiết. lại đăng nhập vào trang web YY truyện, phát hiện tiểu thuyết Nghịch Thiên-Vô Thiên của Anh...Ba...Lúa, Tam Công La Mật Quyền và chủ kim trọng của thanhak37 đã có chương cập nhật, và nội dung trong đó tuyệt đối không phải là ảo giác có thể tạo ra được. Lại tiếp tục xem xem lịch trên máy tính, phát hiện chỉ trôi qua có một ngày. Vậy có nghĩa là

Nằm mơ ~~~!! Đúng thế, Dương Kiệt cho rằng mình chỉ nằm mơ khi xuyên không tới Huyền Thiên Đại Lục chứ hoàn toàn không phải bản thân đã xuyên không tới đó.

Vì sao có thể khẳng định như vậy? Là vì Dương Kiệt đã thử nhiều lần liên hệ với hệ thống, ngoài tiếng im lặng ra không thấy bất kỳ câu trả lời gì cả. Lại thử dùng tay tạo thành cú đâm đâm mạnh vào tường, chỉ thấy cú đâm đau rất vô cùng, còn bức tường vẫn không chút lung lay. Điều đó chứng tỏ những gì xảy ra ở Huyền Thiên Đại Lục chỉ là một giấc mơ chiêm bao của mình mà thôi.

Tuy đó cũng là một giấc mơ đẹp, nhưng chỉ mong suốt đời đừng quay lại cái giấc mơ đó thêm lần nào nữa.

“Vĩnh biệt Phong Ca, vĩnh biệt Dung nhi, vĩnh biệt Diệp sư tỷ và mặt đá, các vị mãi mãi sẽ nằm trong ký ức đẹp đẽ nhất trong cuộc đời của tôi.” Hít sâu một hơi vào người, Dương Kiệt dùng tay vỗ vỗ lên mặt mình vài cái, quay người đi thẳng về phía tầng hầm gửi xe ở chung cư, để lấy chiếc xe Airblade 2018 của mình ra, ngồi lên yên xe, cảm giác quen thuộc mà xa lạ đã cả năm trời không được cười lên chiếc “xế” của mình khiến anh ta phấn khích tột cùng. Mặc dù lúc này hầu chỉ thấy người chứ không thấy xe gì cả.

Tội nghiệp chiếc xe khốn khổ!

Rồ ga, phóng xe chạy ra khỏi tầng hầm gửi xe. Bắt đầu di chuyển trên tuyến đường quen thuộc tấp nập xô bồ thường ngày, gió thổi vi vu phà thẳng vào người, tiếng bấm còi inh ỏi của dòng người tham gia giao thông quen thuộc, tâm trạng lúc này sáng khoái hơn bao giờ hết.

Chạy thẳng tới quán cà phê quen thuộc ngay trên đường Tỉnh Lộ 10, gọi ly phê đá cộng thêm chút thuốc trên tay. Nhấp một ngụm nhỏ, rít một hơi thuốc phì phèo tinh thần mới sáng khoái làm sao. Cái Huyền Thiên Đại Lục cái gì cũng có, chỉ là không có cà phê và thuốc lá, hai món ăn tinh thần của Dương Kiệt khiến anh ta suýt chút phát điên lên khi vừa xuyên không không được bao lâu. Lúc này được thưởng thức lại những thứ mà thèm khát bấy lâu nay, quả thật là sáng khoái lạ thường.

Ngồi uống cà phê nhâm nhi chút thuốc vừa lướt web chơi game qua điện thoại hết nửa ngày trời. Lại bấm số gọi điện cho mấy tên bạn thân rủ chúng ra quán nhậu Lăng Nướng ở quận 5 để quất vài chai cho phù phê.

Ngồi trong quán nhậu từ 12 giờ trưa tới 7 giờ tối, ba thằng mà quất gần 3 thùng tiger, bàn chuyện chém gió trên trời dưới biển, chén anh chén chú cụng nhau liên hồi, tới nỗi hai thằng kia đã say quắc cần câu gục ngay tại chỗ, chỉ riêng mỗi Dương Kiệt vẫn còn tỉnh bơ mặc dù lúc này người tràn ngập mùi rượu bia và khuôn mặt ửng đỏ còn hơn cả mặt khi. Trong đầu vẫn tỉnh táo vô cùng.

Nhìn thấy hai thằng khốn “giả chết” trên bàn nhậu, Dương Kiệt phải sử dụng tới tuyệt chiêu tuyên bố quyết định đi thêm tầng hai nữa, kiếm quán Karaoke nào đó vào hát vài bài tú cho sáng khoái cuộc tình. Thế mà hai tên khốn vừa nghe xong lập tức bật người trở dậy, lao ra khỏi bàn chạy thẳng về phía bãi gửi xe lấy xe bỏ chạy về nhà, không dám tiếp tục đi tầng hai với Dương Kiệt nữa.

Mẹ kiếp! Bộ giọng hát của bố mày đáng sợ tới thế sao?

Phải đưa từng thằng về tới nhà chúng, đã vậy còn bị ba mẹ của chúng chất vấn sao lại chuốc chúng say tới mức đó, ngại ngần xin lỗi từng gia đình rồi quay đầu xe chạy thẳng về nhà mình.

Chạy xe về tới nhà cũng gần 9 giờ tối rồi, cất xe xuống tầng hầm xong, đi thang máy lên thẳng tầng 14 căn hộ của mình.

“Mẹ ơi, có gì ăn không? Con đói quá à ~~~!!” dùng chìa khóa tra vào cửa để mở cửa vào nhà, phát hiện cửa không khóa. Chắc bà già lại cái tật hay quên chứ gì. Vừa bước vào nhà vừa cười nói.

“Mẹ ~~~~~!!” Dương Kiệt như không thể tin vào đôi mắt của mình khi phát hiện bà Dương toàn đang nằm ngất trên sàn nhà.

Bối rối tột cùng lao tới ôm choàng bà Dương vào lòng, phát hiện vẫn còn hơi thở, chỉ là hơi yếu, toàn thân xuất hiện nhiều vết bầm tím đáng sợ, tựa như từng bị ai tra tấn qua vậy.

Dương Kiệt vừa phần nộ vừa bối rối không biết phải làm sao. Tìm đủ mọi cách vẫn không thể khiến bà Dương thức tỉnh, bản thân anh ta đâu phải y tá hay bác sĩ, gặp phải tình huống như thế này cũng không biết phải làm sao. Nếu như vẫn còn là Dương Kiệt của Huyền Thiên Đại Lục, còn có thể dùng chân khí trong người mẹ mình để điều trị vết thương hoặc đánh thức bà ta, còn đằng này đành phải bó tay.

“Ai ~~~~, ai đã làm gì mẹ ta thế này, aaaaaa ~~~~!!” Dương Kiệt càng ôm càng chặt, chỉ sợ buông ra mẹ mình sẽ rời khỏi mình mãi mãi.

“Kiệt... Kiệt.....” giọng nói thoi thót yếu ớt từ trong miệng bà Dương vang lên, Dương Kiệt vui mừng khôn xiết: “mẹ, mẹ không sao chứ? Ai? Ai đã làm mẹ bị như thế này hả?”

“Chạy... chạy mau...” “hả? Cái gì?” Rầm~~~~~!!

Tiếng tông cửa cực mạnh vang lên, chỉ thấy một đám người gần chục tên ai nấy đều cao to vạm vỡ từ bên ngoài xông thẳng vào nhà, vây quanh lấy Dương Kiệt đang ôm chặt lấy mẹ mình.

“Các người, chính các người đã làm hại mẹ ta đúng không ~~~~!!” Dương Kiệt gần như gào lớn vang động cả tầng 14 của chung cư. Chỉ là lúc này không hiểu vì sao, các căn hộ hàng xóm đều đóng cửa im thinh thính, tựa như một tầng chung cư ma vậy.

“Khỏi gào thét vô ích, cả tầng chung cư này đã bị ta mua chuộc hết rồi, ai nấy đều đã rời khỏi, chưa tới sáng mai không ai quay về đâu.” Chỉ thấy một bóng người từ ngoài cửa bước vào, đi xuyên qua vòng vây đám đàn ông cao to vạm vỡ, lạnh lạnh nói.

“Ông là ~~~~~!!” Dương Kiệt giương to đôi mắt ra hết cỡ khi nhìn vào người đàn ông vừa xuất hiện, nếu như soi trên gương, sẽ phát hiện khuôn mặt của người đàn ông này có tới 90 % giống hệt như khuôn mặt của mình. Tất nhiên, trước hết anh ta phải giảm cân trước đã.

Không cần phải hỏi, cái tình tiết cầu huyết thường xuất hiện trên những bộ phim truyền hình rẻ tiền đã xuất hiện trước mặt mình chứ gì? Chỉ là không ngờ có ngày mình lại trở thành nhân vật chính của bộ phim rẻ tiền như thế này.

“Dường như mày không quá ngạc nhiên khi nhìn thấy tao nhỉ?” Người đàn ông có khuôn mặt giống Dương Kiệt khẽ dúm mày, nhưng vẫn cười lạnh nói.

Dương Kiệt là ai chứ? Là người đã từng trải qua một năm đầy xương máu ở đại lục Huyền Thiên, vượt qua thí luyện “Đường Ngay Trước Mắt”, lúc này cho dù trời có sập xuống cũng khó có thể làm anh ta lung lay được nữa là.

“Đồ khốn ~~~~~!!” Dương Kiệt nhanh chóng vùng dậy, tay tạo thành nắm đấm, hùng hổ lao thẳng về phía tên khốn có khuôn mặt giống mình.

Chỉ tiếc rằng anh ta còn chưa kịp chạm vào người hắn, đã bị đám đàn ông cao to vạm vỡ khóa chặt lại, kèm theo một cú đánh trời giáng vào bụng, khiến ruột gan như muốn đảo lộn, nôn ói tại chỗ vì đã chứa quá nhiều bia trong bụng lúc này.

ọc ~~~ ọc ~~~ ọc ~~~!!

Cả nhóm không kèm được dùng tay bịt miệng lại vì mùi nôn ói khó chịu của Dương Kiệt. người đàn ông kia mang theo vẻ mặt chán ghét quá: “Đừng là tạp chủng hạ đẳng, nếu như không phải năm xưa bố mày bị say xin, thì không sản sinh ra thứ sản phẩm lỗi như mày rồi. Nghĩ là mà thấy muốn nôn ói.”

“Câm, câm miệng, ọc ~~~ ọc ~~~!!” Dương Kiệt phẫn nộ tới cùng trước lời nói của đối phương. Câu nói đó không phải sỉ nhục mình, mà sỉ nhục bà già của mình, điều đó tuyệt đối không thể chấp nhận được.

“Mất dạy ~~~!” Bốp ~~~~~!!

Một cú tát trời giáng tát thẳng vào má của Dương Kiệt, tên đàn ông kia khẽ vẩy vẩy tay tựa như muốn phui đi những dơ bẩn mà mình vừa chạm phải lúc nãy, cười lạnh nói: “đúng là mẹ nào con nấy, nếu như không phải ông già gần đất xa trời của tao ép buộc tao phải dẫn một đứa con nôi dỗi về mới chịu ký vào tài sản kế thừa cho tao, tao còn lâu mới tới đây gặp hai mẹ con mày.” Ngưng một hồi, lại nói tiếp: “lẽ ra còn định cho mày hưởng chút phút khi trở thành thiếu gia của nhà họ Trần của ta, nhưng khi nhìn thấy cái bản mặt đáng ghét của mày, tao không thể nào nuốt trôi nổi. Chi bằng.....” Trên môi lộ ra một nụ cười hiểm độc.

‘Dừng, dừng tay lại, các người muốn gì thì nhắm vào tao, đừng đụng tới mẹ tao ~~~~!!’ Dương Kiệt gào thét phẫn nộ khi thấy hai tên đàn ông sau khi nhận được ám chỉ của chủ nhân, bước tới kẹp lấy bà Dương đã vô cùng yếu ớt trên sàn nhà rồi tới bên cạnh tên đàn ông khốn nạn đó.

Tên đàn ông kia cười lạnh nói: “Đúng là ông già tao muốn gặp đứa cháu đích tôn của ông trước khi nhắm mắt, nhưng nếu như đứa cháu đích tôn đó chết trong tai nạn, chắc ông cũng sẽ tuyệt vọng và không thể phản nản được gì chứ nhỉ?”

Kềng ~~~~!!

Một con dao dài gần nửa mét ném thẳng tới trước mặt Dương Kiệt, tên đàn ông lạnh lạnh nói tiếp: “Giờ tao cho mày hai lựa chọn. Một là mở to đôi mắt ra nhìn thấy mẹ mình bị thuộc hạ của tao giết, sau đó tao sẽ cho người lên lên giải quyết mày sau. Thứ 2, cầm lấy con dao tạo ra tình huống tự sát, tao hứa sẽ tha cho cái mạng chó của mày. Thế nào, hãy suy nghĩ thật kỹ trước khi có câu trả lời cho tao.”

“Chuẩn bị bật camera ra quay lại cảnh nó tự sát cho tao.” Quay về đám thuộc hạ nói. Một tên thuộc hạ nhanh chóng từ túi áo lấy ra một chiếc điện thoại mở sẵn ứng dụng quay phim, chuẩn bị quay lại cảnh Dương Kiệt tự sát. Đồng thời hai tên thuộc hạ của hắn đã kề dao sẵn lên cổ bà Dương, nếu như Dương Kiệt dám phản kháng, tuyệt đối là một dao cửa cổ không chút do dự.

Dương Kiệt không chút do dự bước tới lượm lấy cây dao nằm trên sàn nhà, cầm chặt trên tay chuẩn bị tự đâm bản thân.

“Đúng, đúng, nhớ là đâm thẳng vào ngực để chết ngay ấy.” Tên đàn ông mang theo ánh mắt đầy kỳ vọng phấn khích nói.

“Đâm vào ngực? Tao đâm cái đầu mày á ~~~~!” Dương Kiệt cười lạnh một tiếng, vung dao đâm thẳng vào vùng bụng của mình.

Phục ~~~~~!!

Máu theo động tác rút dao ra phun bắn như vòi sen, Dương Kiệt mặt mày tái mét, cười lạnh nói: “biết vì sao tao đã biết rõ trò mèo của mày nhưng vẫn tự đâm mình không? Nhát dao này là cảm ơn mày cho tao có cơ hội được trải nghiệm cuộc sống ở thế giới của tao, mặc dù tao cũng muốn suốt đời chìm đắm trong ảo giác do mày tạo ra, nhưng kịch bản mà mày vạch ra đã vượt qua giới hạn chịu đựng của tao rồi đấy.”

“Ảo giác ư? Ta phá ~~~~~!!” Dương Kiệt phẫn nộ gào lớn một tiếng, khung cảnh xung quanh tựa như màn hình bị vỡ tan ra. Khuôn mặt hoảng sợ của tên đàn ông và bà Dương, cảnh tượng căn chung cư quen thuộc chỉ trong nháy mắt tan biến trong không khí.

Dương Kiệt từ từ mở to đôi mắt ra, phát hiện mình đã quay trở về đại lục Huyền Thiên, đứng ngay vị trí mà mình đã từng phục dụng Càn Khôn Trúc Thể Quả, trên tay đang cầm một cành cây vô cùng sắc nhọn nhuộm đầy máu, chính là máu đã chảy ra từ cú đâm tự sát trong ảo giác của anh ta lúc này.

Không quá khó khăn khi phát hiện một con thú có hình dáng to giống như một con thỏ, đỉnh đầu có chiếc sừng nhỏ, toàn thân phủ đầy lông màu hồng phấn, đang mang theo ánh mắt kinh ngạc, khó tin, thậm chí có chút sợ hãi khi nhìn chằm chằm về phía mình.

Đó chính là Hoạn Giác Thú.

Phù, sau một thời gian dài cố gắng, cuối cùng cũng đã đạt ngưỡng 100 chương. Ở đây mình xin gửi lời cảm ơn các bạn đã theo dõi và ủng hộ mình từ trước tới nay. Để viết được một bộ truyện hợp khẩu vị mọi người tuyệt đối không dễ. Và mình cũng biết rằng truyện do mình viết còn rất nhiều sạn và lỗi, nhưng cũng may mắn và gửi lời cảm ơn vì được mọi người ủng hộ và có những góp ý cần thiết để mình tiếp tục hoàn thiện hơn.

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 101: Gặp lại Lâm Thu Nguyệt

Kinh ngạc lắm hả? Bất ngờ lắm sao? Bộ tưởng tao chưa phát hiện ra trò ảo giác rẻ tiền của mày sao? Chẳng qua thấy mày có thể giúp tao trải nghiệm cuộc sống ở thế giới của mình, nên mới tạm thời nán lại chơi với mày chút. Nhưng mày dám dùng bà già tao ra dựng vở kịch chết dịch đó, tao không thể tha thứ cho mày được nữa.” Dương Kiệt đã nắm chặt Huyền Thiết Chùy trong tay, từng bước từng bước bước về phía con Hoạn Giác Thú vẫn còn chưa hoàn hồn khi ảo giác do mình tạo ra bị phá vỡ.

Ảo giác do con Hoạn Giác Thú quả thật đáng sợ, đó chân thật tới nỗi ngay cả một người có đạo tâm và ý chí vững vàng như Dương Kiệt cũng suýt chút tưởng rằng những gì diễn ra ở trước mặt mình là sự thật. Hèn chi biết bao kẻ mạnh cũng đã từng chết dưới chiêu trò này của nó.

Chỉ là một sơ hở duy nhất của nó đã khiến Dương Kiệt nhanh chóng bừng tỉnh, phát hiện thì ra mình đang rơi vào ảo giác chứ không phải thật sự quay về thế giới của mình.

Tình tiết sơ hở đó chính là châu nhậu với hai người bạn thân của Dương Kiệt. Trước khi đi tới thế giới này, độ nhậu của Dương Kiệt không phải là khá, thường chỉ uống khoảng ba, bốn lon đã mặt mày say sẩm, trời đất chao đảo, lấy đầu ra đập cả thùng tiger mà đầu óc tỉnh táo như chưa từng uống chứ.

Đúng là ảo giác có thể cho ta cảm nhận được sắc, hương, vị, nhưng tuyệt đối không thể gây cho đầu óc của Dương Kiệt trở nên mê mẩn say xỉn. Ít nhất là ảo giác của con Hoạn Giác Thú không thể. Nếu như có thể, nó đã làm ngay từ đầu, làm cho Dương Kiệt ngất đi hoặc say xỉn ngủ đi, trực tiếp lấy mạng anh ta rồi. Cần gì phải chơi trò vở kịch cầu huyết ép anh ta tự sát chứ?

Nếu như không phải đã phát hiện mình đang chìm trong ảo giác, không chừng kế hoạch của nó có thể thành công cũng không chừng. Vì bà Dương chính là điểm yếu duy nhất của Dương Kiệt. Anh ta hoàn toàn có thể tự sát để đổi lấy sự an toàn cho mẹ mình. Nếu như đó là ở ngoài đời thật.

Ngay sau châu nhậu, Dương Kiệt đã biết rõ mình đã rơi vào ảo giác, chỉ là vẫn còn chút luyến tiếc muốn nán lại đôi chút để tiếp tục tận hưởng cuộc sống thời hiện đại. Chỉ là con Hoạn Giác Thú đã đùa giỡn quá trớn, chọc vào thứ anh ta không thể chấp nhận được, nên đã dứt khoát thoát khỏi cái ảo giác chết tiệt đó.

Chít chít ~~~~~!!

Nhìn thấy kẻ thù đáng sợ bước tới gần, con Hoạn Giác Thú nhanh chóng hoàn hồn trở lại, rít lên tiếng đầy hoảng sợ, lập tức quay đầu bỏ chạy.

Rầm ~~~~~!! Phập ~~~~~!!!

Quả chùy khổng lồ vỡ mạnh xuống, cơ thể con Hoạn Giác Thú lập tức bị đập vỡ ra thành thịt vụn, máu thịt phun bắn tung tóe, chết một cách tức tưởi.

“Dính dong, bạn tiêu diệt được ma thú cấp 3, nhận được 100000 điểm kinh nghiệm...”

Chỉ nội việc nó dám đem bà Dương ra diễn trò, thì số vận của nó đã được định đoạt rồi đấy.

Dương Kiệt khẽ cúi người xuống lượm lấy chiếc sừng chỉ dài khoảng năm phân trên đỉnh đầu đó. Chiếc sừng này cứng cáp vô cùng, cơ thể nó bị đánh vỡ mà chiếc sừng thậm chí không chút tỳ vết nào cả.

Con Hoạn Giác Thú đáng giá nhất chính là chiếc sừng trên đỉnh đầu của nó. Không ít luyện đan sư thu mua để luyện thành những viên đan dược gây ảo giác cực mạnh, ngay cả kẻ mạnh thất khiếu cũng bị dính chương chữ chẳng chơi.

Giải quyết con Hoạn Giác Thú xong, Dương Kiệt không muốn tiếp tục nán lại ở cái khu rừng quỷ quái này nữa. Nhanh chóng dựa theo bản đồ đi thẳng về hướng tây bắc, đi tới địa điểm tiếp theo trên con đường đi tới ngôi mộ của vị đại năng.

Tồn gần hết ba ngày trời mới vượt qua được khu rừng ảo giác, trên đường đi săn giết ma thú, hái lượm linh thảo linh quả, cuộc sống mới thành thoi thơ thả lăm sao. Mặc dù trong lòng lúc này vẫn còn hoài niệm cuộc sống ngắn ngủi ở thế giới hiện đại trong ảo giác.

Suốt chặng đường đi không hề gặp mặt Mộ Dung Tuyết và ba tên đệ tử Thiên Kiếm Tông, cũng không họ đã rời khỏi khu rừng ảo giác hay chưa. Đặc biệt là ba tên đệ tử Thiên Kiếm Tông kia, chỉ mong lúc này chúng không trở thành phân của con ma thú “tê giác” kia, để sau này còn có người đi gây sự với tên Tư Mã Phong Vân nữa chứ nhì.

Nhích bước chân cuối cùng ra khỏi bụi cây, cuối cùng thì cũng đã rời khỏi địa phận của khu rừng ảo giác. Theo bản đồ thì lúc này đang đứng trong địa phận của Cầu Vòng Sơn Cốc.

Sở dĩ nơi này có tên gọi như thế là vì những vách núi liên miên không ngớt ở nơi này bề mặt đều tựa như được sơn bằng bảy loại màu sắc khác nhau, trông giống hệt như những chiếc cầu vòng sau trời mưa vậy, trông vô cùng bắt mắt.

Tất nhiên, nơi này trông có vẻ đẹp để bắt mắt, có thể trở thành nơi nghỉ mát lý tưởng trong tâm trí của nhiều người. Nhưng nếu như sợ ý một chút, tuyệt đối có thể trả giá bằng mạng sống của mình.

Vì trong Cầu Vòng Sơn Cốc có một loại ma thú tên là Thất Sắc Hồ Điệp, chỉ là một loại ma thú cấp 2. Thoạt nghe thì có vẻ không mấy đáng sợ, nhưng Thất Sắc Hồ Điệp thuộc thể loại ma thú sống quần thể, mỗi lần xuất hiện cả bảy đàn ít nhất cũng phải trên cả trăm con, cá biệt thậm chí lên tới ngàn con.

Một con Thất Sắc Hồ Điệp có thể không đáng sợ, mười con hay trăm con có thể cũng không quá đáng sợ. Nhưng khi số lượng lên tới cả ngàn, chỉ cần nhìn thấy cảnh chúng bay lượn trên đỉnh đầu thôi cũng đủ tê tái cả đầu, toàn thân run rẩy không đủ sức động đậy nữa rồi.

Và khi tấn công kẻ thù, đôi cánh của chúng để tán ra những hạt phấn bảy màu bắt mắt nhưng đầy chết chóc, bất kỳ ai dính phải hay hít vào, sẽ toàn thân bị tê liệt không thể cử động được nữa. Chỉ biết nằm yên giương mắt ra chứng kiến hàng ngàn con Thất Sắc Hồ Điệp lao xuống nhai tươi nuốt sống mình mà thôi. Chỉ nghĩ sơ qua cảnh đó thôi cũng đủ sồn hết tóc gáy, toàn thân ớn lạnh rồi.

Chỉ là không biết vì sao bướm không phải ăn hoa mật sao? Vì sao lại ăn thịt động vật nh? Có gì đó sai sai thì phải.

Nhưng ở thế giới này, những điều không thể điều có thể biến thành có thể, không phải sao?

Tất nhiên, những người đi vào Cầu Vòng Sơn Cốc cũng không cần quá lo lắng, vì Thất Sắc Hồ Điệp không phải hiện diện ở mọi lúc mọi nơi, thông thường chúng chỉ hoạt động vào hoàng hôn và ban đêm, trong thời gian này chỉ cần tìm một nơi an toàn trú ẩn, đừng để chúng phát hiện, sẽ không có nguy hiểm gì cả. Trừ những tên đầu óc có vấn đề trực tiếp chạy tới hang ổ của chúng chọc giận chúng thì là chuyện khác.

Từ giờ tới lúc hoàng hôn còn hơn nửa ngày nữa, nên Dương Kiệt không tỏ ra quá lo lắng, trực tiếp rảo bước đi thẳng vào Cầu Vòng Sơn Cốc, vừa đi vừa ngắm nghía một cách thích thú trước vẻ đẹp của những vách đá ở trong này, chỉ tiếc là không có máy chụp hình, nếu không thì chụp vài pô ảnh mang về thế giới của mình khoe với mấy em xinh đẹp chắc lại một phen trầm trồ thán phục cho coi.

“Thanh Liên Kiếm Pháp, Bát Liên Đưa Nở ~~~~~!!”

Roẹt ~~~ roẹt ~~~ roẹt ~~~.....!!!!

Trong lúc đang rảo bước ngắm nghía khắp nơi, đột nhiên phát hiện ở phía xa vang lên tiếng hét quen thuộc. Vội vã đưa mắt nhìn về phía đó, phát hiện trên không trung đột nhiên xuất hiện vô số đóa hoa sen dạng khí màu xanh ngọc bích đang không ngừng bắn thẳng vào một nhóm Thất Sắc Hồ Điệp đông gần hai, ba trăm con đang treo cơ thể lơ lửng trên bầu trời.

“Chiêu thức đó là của....” Dương Kiệt nhanh chóng biến sắc, nếu không nhầm thì người thi triển chiêu tuyệt học đó, đang bị vây bởi gần hai ba trăm con Thất Sắc Hồ Điệp không ai khác chính là Lâm Thu Nguyệt, Lâm sư tỷ.

Không chút do dự chần chừ, trực tiếp lao người về hướng đang xảy ra giao chiến.

Dù sao cũng là người quen cũ, vả lại Lâm sư tỷ từng giúp đỡ qua mình, với tính cách của Dương Kiệt, có ân sẽ trả, có thù tất báo, tất nhiên là không thể bỏ mặt làm ngơ khi phát hiện Lâm Thu Nguyệt rơi vào tình huống nguy hiểm rồi.

Vừa di chuyển cực nhanh vừa ngẩng đầu lên quan sát, nhìn thấy trên không trung xuất hiện càng lúc càng nhiều đóa hoa sen dạng khí, những con Thất Sắc Hồ Điệp bị dính phải lập tức rít lên một tiếng rồi từ trên không trung rơi thẳng xuống đất, hoặc thậm chí trực tiếp nổ tung trên không trung. Nhưng cho dù những đóa hoa sen nhiều cỡ nào đi nữa, cũng không thể nhiều bằng những con Thất Sắc Hồ Điệp, chúng tựa như không sợ chết không ngừng vây chặt lại trên không trung, đôi cánh rải xuống vô số hạt phấn bảy màu về phía con mồi ở dưới mặt đất, cũng không biết là Lâm Thu Nguyệt có thể

chịu đựng được thêm bao lâu nữa.

Chỉ trong chốc lát, Dương Kiệt đã xuất hiện ở trên vách đá có thể nhìn thẳng xuống một sơn cốc có chu vi hình tròn nhỏ, và hình bóng của Lâm Thu Nguyệt đang không ngừng vẩy múa Thanh Liên Kiếm Pháp của mình đã lọt vào trong đôi mắt của anh ta.

Chỉ là lúc này Lâm Thu Nguyệt đã chảy đầy mồ hôi trên trán, hơi thở gấp rút dồn dập, một mặt phải không ngừng thi triển tuyệt học để tiêu diệt những con Thất Sắc Hồ Điệp ở trên không trung, một mặt phải vận hành chân khí tạo thành lá chắn phòng thủ để cách ly những hạt phấn bảy màu để tránh dính vào người, đủ hiểu chân khí tiêu hao đáng sợ tới cỡ nào rồi. Chỉ sợ cô ta chưa tiêu diệt hết lũ ma thú trên không trung đã cạn sạch chân khí trở thành mồi ngon của chúng rồi.

“Lâm sư tỷ, đệ tới đây ~~~~!!” biết rằng không thể tiếp tục chần chừ, trực tiếp tung người lên không trung, Huyền Thiết Chùy xuất hiện trong tay, vô số quả chùy khí quét ra bắn thẳng về phía mấy con Thất Sắc Hồ Điệp ở trên không trung.

Rầm ~~~ rầm ~~~ rầm ~~~~~...!!

Gần chục con dính phải chùy khí của Dương Kiệt lập tức vỡ tung ra thành nhiều mảnh máu thịt, chỉ là anh ta lập tức thu hút sự chú ý của bầy Thất Sắc Hồ Điệp, không ít con đã quay đầu bay về phía anh ta tấn công.

“Dương, Dương sư đệ ~~~~!!!” Lâm Thu Nguyệt phát hiện bóng người quen thuộc ở phía xa, vừa mừng vừa lo.

“Mau, mau mau bỏ chạy, nguy hiểm lắm, đừng để chúng có cơ hội vây đệ lại ~~~~!!” Câu đầu tiên của Lâm Thu Nguyệt không phải là cầu cứu mà là khuyên Dương Kiệt mau mau bỏ chạy, điều đó càng khiến anh ta cảm thấy đúng khi đã ra tay cứu giúp.

“Lâm sư tỷ hãy yên tâm, lũ súc sinh này vẫn chưa đủ tư cách khiến đệ phải quay đầu bỏ chạy, ta quét, quét, quét ~~~~!!!” Dương Kiệt hào khí xung thiên không tiếc chân khí của mình, không ngừng thi triển tuyệt học Phi Lũ Bồ Dưa Đại Pháp quét vô số chùy khí về phía bầy Thất Sắc Hồ Điệp.

Xác của Thất Sắc Hồ Điệp tựa như những trái chuối già không ngừng rơi vụn xuống mặt đất, nhưng điều đó chỉ khiến chúng càng trở nên hung hăng hơn mà thôi, tựa như những con thêu thân lao vào lửa, không ngừng lao tới ngay trên đỉnh đầu của Dương Kiệt, hạt phấn từ trên cánh rải xuống, giống hệt như đang xảy ra mưa bụi vậy.

Rít ~~~ rít ~~~ rít ~~~~~!!

Những tiếng rít sồn tọc gáy vang lên không dứt, những con tử nạn chỉ là phần nhỏ so với bầy đàn của chúng, còn gần hai trăm đã chia thành hai đàn không ngừng rải phấn trên cánh của chúng, lớp chân khí trên người Dương Kiệt không ngừng nhấp nháy liên hồi, cảm thấy chân khí trong cơ thể đang tiêu hao với tốc độ chóng mặt, cho dù tu luyện Tam Chuyển Thân Dương Công cũng có chút chịu không thấu. Không hiểu bằng cách nào mà Lâm Thu Nguyệt có thể chống cự lâu như thế này.

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 102: Thất sắc quả

“Dương... Dương sư đệ...” Trong lúc Dương Kiệt vẫn còn đang cuồng sát bầy Thất Sắc Hồ Điệp, ở vị trí Lâm Thu Nguyệt đang giao chiến đột nhiên vang lên tiếng gọi yếu ớt.

Dương Kiệt lập tức quay đầu nhìn về phía đó, sắc mặt lập tức biến sắc khi phát hiện Lâm Thu Nguyệt tựa như bị trút hết toàn bộ sức lực trong người, đang có dấu hiệu có thể ngã xuống bất kỳ lúc nào.

Chân khí bảo vệ đã biến mất, Lâm Thu Nguyệt đã dính phải bụi phấn của lũ côn trùng đó rồi ~~~!!

Nhìn thấy gần trăm con chuẩn bị lao xuống thưởng thức miếng mồi ngon đã tê liệt trên mặt đất, Dương Kiệt vùng chùy quét bay những con đang cản đường ở trước mặt, lao thẳng về phía Lâm Thu Nguyệt.

Uỳnh ~ uỳnh ~ uỳnh ~~~~~...!!

“Tránh, tránh ra, nước sôi đây ~~~~!!!” Huyền Thiết Chùy ném ra khỏi tay, xoay tròn theo hình ốc xoắn đánh bay vô số con Thất Sắc Hồ Điệp đã gần như chạm vào cơ thể của Lâm Thu Nguyệt đã mất hết phản kháng. Nhanh chóng lao tới bên cạnh cô tay, theo tư thế bông công chứa bông cả người cô ta lên, trước khi lũ côn trùng kịp vây chặt lại, thu hồi Huyền Thiết Chùy trong tay, một tay cầm chùy một tay bế lấy Lâm Thu Nguyệt mở đường máu quay đầu bỏ chạy.

Rít ~~~ rít ~~~ rít ~~~~~...!!

Con mồi đã gần như nằm trong miệng bỏ chạy, tất nhiên là không thể nào bỏ qua rồi. Hơn hai trăm con Thất Sắc Hồ Điệp nhanh chóng tụ tập lại, Tựa

như hình thành một đám mây đen ngay trên đỉnh đầu, đuổi theo phía sau Dương Kiệt.

“Má ơi, sao lần nào cũng bị rượt đuổi chạy bán sống bán chết thế này, không biết tới khi nào mới có thể thay đổi tình thế, mình đi rượt người khác chứ không phải bị kẻ khác rượt mình đây??!” Vừa chạy vừa khẽ cúi đầu xuống quan sát, phát hiện Lâm Thu Nguyệt đã ngất đi trong vòng tay của mình, thậm chí phào nhẹ nhõm vì đã có thể yên tâm sử dụng phương pháp thoát thân độc quyền của mình rồi.

Roẹt ~~~~~!!

Hình bóng của Dương Kiệt và Lâm Thu Nguyệt tựa như bốc hơi trong không khí, cho dù có đào sâu trăm thước, cũng không tìm thấy được cả hai nữa.

Dương Kiệt đã sử dụng chức năng tạo không gian ảo để cả hai ẩn chứa vào trong Càn Khôn Tháp, để trốn sự truy sát gắt gao của lũ côn trùng chết dịch kia.

Rít ~~~~~ rít ~~~~~.....!!

Tiếng rít đầy phần nộ của bầy Thất Sắc Hồ Điệp vang lên không dứt khi phát hiện hai con mồi đột nhiên biến mất, với trí tuệ còn thua cả đứa trẻ ba tuổi của chúng tất nhiên là không hiểu vì sao rồi. Chỉ biết bay vòng qua vòng lại ở nơi Dương Kiệt và Lâm Thu Nguyệt vừa biến mất, tựa như đang muốn cố gắng tìm cho bằng được hai người đó vậy.

Bay lòng vòng trên bầu trời hơn một khắc giờ, một con có thể tích lớn gần gấp đôi so với những con dường như là con đầu đàn rít lên một tiếng lớn, cả bầy đàn nhanh chóng theo chân nó quay đầu bay trở về hang ổ của mình. Vì dù sao vẫn chưa tới hoàng hôn, ban đêm, không phải thời gian kiếm ăn của chúng, không muốn nán lại ở bên ngoài quá lâu vì chúng dị ứng với ánh sáng mặt trời.

Lại thêm một khắc giờ trôi qua, xác định bầy Thất Sắc Hồ Điệp sẽ không quay trở lại nữa, Dương Kiệt cùng Lâm Thu Nguyệt đang chìm trong hôn mê mới từ không gian ảo của Càn Khôn Tháp thoát ra ngoài.

“Lâm sư tỷ, Lâm sư tỷ, sư tỷ có bị sao không? Mau tỉnh lại đi chứ?” Dùng tay vỗ nhẹ lên má của Lâm Thu Nguyệt, chỉ mong đối phương mau chóng tỉnh dậy rồi rời khỏi nơi nguy hiểm này.

Nếu như người đang ngất xỉu là Diệp Tuyền, còn nghĩ tới việc sử dụng chiêu hô hấp nhân tạo, nhưng đối phương là Lâm Thu Nguyệt, trong đầu anh ta không bao giờ dám có những suy nghĩ kiểu đó. Đối tượng nào giỡn được, đối tượng nào không nên đùa giỡn, anh ta luôn phân định một cách rõ ràng.

“Chưa chết ... mình vẫn ... vẫn chưa chết ư...” Lại qua được một hồi, mí mắt của Lâm Thu Nguyệt bắt đầu nhấp nháy vài cái rồi từ từ mở to ra, ánh mặt trời chiếu thẳng vào mắt khiến cô ta không tự chủ phải nhắm mắt lại, nhưng cũng chứng tỏ mình vẫn còn lành lặn chưa chết dưới miệng của lũ côn trùng gớm ghiếc kia.

“Lâm sư tỷ yên tâm, chúng ta đã thoát khỏi vòng vây của lũ côn trùng khốn khiếp kia rồi, hiện giờ đang rất an toàn.” Nhìn thấy đối phương đã tỉnh lại, thậm chí phào nhẹ nhõm, mỉm cười lên tiếng nói.

“Dương... Dương sư đệ, cảm ơn, cảm ơn sư đệ đã ra tay cứu mạng.” Lâm Thu Nguyệt mang theo vẻ mặt cảm kích nhìn chằm chằm vào Dương Kiệt, xúc động nói.

Trên đời này có mấy ai bất chấp nguy hiểm tính mạng, lao vào giải cứu một người chỉ có thể xem là bạn bình thường như Dương Kiệt chứ? Không cảm động mới là lạ á, đặc biệt là đối với thể loại sống bằng cảm xúc như phụ nữ. Tất nhiên, cảm động thì cảm động, chỉ gia tăng thiện cảm chứ không gia tăng tình cảm đâu mà ham, đâu phải như trong phim, hề chút là chơi trò anh hùng cứu mỹ nhân xong, mỹ nhân cảm kích phải hiến thân cho anh hùng.

“không có chi, không có chi, nhìn thấy đồng môn hoạn nạn, cho dù lên đao sơn xuống vực dầu, đệ cũng sẽ lao vào giải cứu không chút do dự, huống chi chúng ta là bạn, sư tỷ cũng từng giúp đỡ cho đệ, không phải sao?” Dương Kiệt hào khí xung thiên vỗ ngực ba hoa.

Trong đôi mắt Lâm Thu Nguyệt lóe qua tia sáng dị thường, nhưng nhanh chóng được che giấu đi, mang theo vẻ mặt cảm kích, chỉ thấy hình bóng của Dương Kiệt cao lớn hơn bao giờ hết trong đôi mắt của mình.

“Mà nè, vì sao sư tỷ lại bị lũ côn trùng đó vây giết thế nhỉ? Thông thường thì giờ này chưa phải giờ kiếm ăn của chúng, rất hiếm khi chúng rời khỏi hang ổ truy sát con mồi như thế này được.” Dương Kiệt diu mày suy nghĩ một hồi, đặt ra câu hỏi của mình.

Lâm Thu Nguyệt lộ ra dáng vẻ do dự không quyết, nhưng nhanh chóng hít sâu một hơi vào người tựa như đã có quyết định, nói: “Chuyện là như thế này, trong lúc đang di chuyển để rời khỏi Cầu Vòng Sơn Cốc, tỷ đã phát hiện trong một sơn cốc gần hang ổ của Thất Sắc Hồ Điệp xuất hiện một cây Thất Sắc Quả quý hiếm. Duyên cơ ngàn năm hiếm gặp, tất nhiên là không thể nhắm mắt bỏ qua rồi, nên đã âm thầm định tiếp cận hái xuống, ai ngờ.....”

Thế là rõ cả rồi, hèn chi lũ côn trùng kia kéo cả bầy đàn tới truy sát Lâm Thu Nguyệt giữa ban ngày ban mặt, thì ra là do cô ta tự động vào ổ kiến lửa trước.

Chỉ là khi nghe thấy từ Thất Sắc Quả, đôi mắt của Dương Kiệt lập tức rực sáng như bóng đèn pha, mồ hôi trên người run lên vì phấn khích.

Thất Sắc Quả, một loại linh quả đặc sản chỉ xuất hiện duy nhất ở Cầu Vòng Sơn Cốc, có tác dụng thanh tịnh linh hồn, giải trừ tâm ma khi đang tu luyện hay đột phá cảnh giới. Vì cho dù là thánh nhân, trong lòng ít nhiều cũng xuất hiện những điều luyến tiếc hối hận trong lòng, tích tụ càng ngày càng nhiều sẽ hình thành tâm ma cho bản thân. Ngay thường thì không sao, nhưng nếu đang rơi vào trạng thái tu luyện hay đột phá cảnh giới, đặc biệt là những cảnh giới càng cao, tâm ma ảnh hưởng càng nghiêm trọng. Và Thất Sắc Quả đã sản sinh ra để giải quyết vấn đề nhưc đầu đó.

Chỉ cần phục dựng Thất Sắc Quả, người tu luyện có thể yên tâm tu luyện đột phá cảnh giới thoải mái, hoàn toàn không cần phải lo lắng tới tâm ma làm gì.

Và điều đáng nói là, Thất Sắc Quả chỉ cần phục dựng một lần, có hiệu quả suốt đời. Cho nên Thất Sắc Quả đã trở thành món hàng hot mà cả Huyền Thiên Đại Lục săn đón. Mỗi một quả xuất hiện ở bên ngoài, có thể bán với giá ở trên trời. Thậm chí từng có một vương triều hùng mạnh vì muốn mua Thất Sắc Quả dành cho vị lão tổ của mình đột phá cảnh giới, đã ra giá dùng 10 ngôi thành trị cao cấp để trao đổi một quả Thất Sắc Quả nữa kia.

Mất 10 ngôi thành trị sau này có thể xâm chiếm kiếm lại được, nhưng mất một vị đại năng lão tổ vì đột phá vương phải tâm ma bị tẩu hỏa nhập ma mà chết, tuyệt đối không phải 10 ngôi thành có thể so sánh được. Thậm chí có thể gây ra vương triều sụp đổ, bị vương triều lớn mạnh khác xâm chiếm cũng nên.

Dương Kiệt thăng cấp bằng điểm kinh nghiệm, tâm ma có ảnh hưởng hay không thì vẫn chưa biết. Nhưng cho dù mình không cần dùng tới, đem ra ngoài rao bán đầu giá, giá trị thu về cho dù bị đánh gãy hai chân cũng không phải lo lắng gì cả. Vẫn có thể sống trong vinh hoa phú quý suốt đời.

Nhìn thấy vẻ mặt phấn khích của Dương Kiệt, Lâm Thu Nguyệt lập tức linh cảm có chuyện không hay sẽ xảy ra. Quả nhiên...

“Lâm sư tỷ, mau mau, dẫn đệ đi tới chỗ đó ngay, đệ phải hái Thất Sắc Quả bằng mọi giá, sau đó chúng ta sẽ chia đôi.” Dương Kiệt khoa tay múa chân phấn khích cười nói.

Giờn hoài cha nội! Vừa mới thoát khỏi vòng tay tử thần, giờ lại đâm đầu vào ổ kiến lửa, chết người đó chả chơi đâu ông!

Lâm Thu Nguyệt dùng tay ôm trán, biết ngay là đối phương sẽ như vậy mà. Đó là lý do vì sao lúc này do dự không muốn nói ra nguyên nhân vì sao bị lũ côn trùng đó truy sát.

Nhưng nhìn thấy ánh mắt đầy kỳ vọng của đối phương, thật không nỡ lòng nào mà đi từ chối cả, đành miễn cưỡng gật đầu dẫn Dương Kiệt đi thẳng về phía sơn cốc có Thất Sắc Quả, đồng thời cũng là hang ổ của hơn hai trăm con Thất Sắc Hồ Điệp lúc này.

Không quá khó khăn để tìm đường quay trở lại ‘hang ổ’ của bầy côn trùng gớm ghiếc kia. Đó là một sơn cốc sâu thẳm tựa như nằm dưới lòng đất, vách đá xung quanh bao bọc lấy nó có chiều cao ít nhất cũng phải trên vài chục mét là ít. Từ trên nhìn xuống, có hình dáng giống hệt như một chiếc nón lười vệt có chu vi gần cả trăm trượng vậy.

“Chính là nơi này??” Dương Kiệt dúi mày cố gắng quan sát phía dưới sơn cốc, nhưng cho dù có giương to đôi mắt ra hết cỡ, cũng không tài nào nhìn thấy hình bóng của Thất Sắc Quả đâu cả.

“Thất Sắc Quả nằm ngay trung tâm sơn cốc, bị che chắn bởi những tảng đá nằm rải rác gần đó, nếu như không phải vô tình đi xuống sơn cốc, cũng không thể phát hiện được đó.” Lâm Thu Nguyệt nhanh chóng lên tiếng giải thích.

“Thế sao?” Quả thật, khi đưa mắt nhìn về phía sơn cốc, thấy trên mặt đất có rất nhiều tảng đá to nhỏ khác nhau nằm rải rác khắp nơi, đặc biệt là vị trí trung tâm, vô cùng dày đặc, có thể như Lâm Thu Nguyệt đã nói, Thất Sắc Quả đã bị chúng che lại rồi.

“Lũ Thất Sắc Hồ Điệp không có ở trong hang??” khẽ dùng thần thức của mình quét về phía sơn cốc, phát hiện cho dù tìm đủ mọi góc gách, vẫn không tài nào đánh hơi thấy hơi khí của lũ Thất Sắc Hồ Điệp ban nãy cả,

“Chắc chúng đang đi săn mồi ở đâu đó nên chưa kịp quay về hang ổ chăng? Nếu vậy thì quả thật là thời cơ ngàn năm hiếm có đối với chúng ta rồi.” Lâm Thu Nguyệt lộ ra vẻ mừng rỡ, lên tiếng nói.

“Có lý, vậy thì...” Dương Kiệt lộ ra vẻ mặt phấn khích: “chiến thôi ~~~!!”

Không chút do dự chần chừ, cả hai nhanh chóng từ trên vách núi tuột xuống sơn cốc.

Bạn đang đọc truyện *Phí Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 103: Phản bội??!!

Không quá khó khăn đối với hai kẻ mạnh tiên thiên trượt từ trên vách núi xuống sơn cốc. Trong sơn cốc ngoại trừ những tảng đá lớn nhỏ nằm rải rác khắp nơi ra, không có thêm bất kỳ thứ gì nữa.

Cả hai nhanh chóng tiếp cận tới khu vực trung tâm của sơn cốc, nơi có rất nhiều đá tảng vây quanh. Chỉ là khi tiến sát tới gần, vẫn không thấy hình bóng Thất Sắc Quả như lời nói của Lâm Thu Nguyệt đâu cả.

“Tên khốn liên lạc chúng ta tập trung ở nơi này, thế mà giờ vẫn chưa thấy mặt của hắn đâu cả, rốt cuộc là muốn gì đây??” Trong lúc Dương Kiệt định lên tiếng hỏi Lâm Thu Nguyệt, phía sau một tảng đá khá to đột nhiên vang lên giọng nói của một người dường như đã nghe qua từ đâu thì phải.

“Là người?!” “Là các người?!” “Chỉ thấy ba bóng người từ phía sau tảng đá bước ra, nhanh chóng phát hiện có thêm vị khách không mời mà tới, hai bên kinh ngạc kêu hét lên.

Người xuất hiện ngay tại nơi này không ai khác chính là đệ tử dẫn đầu của Thiên Kiếm Tông, Ngao Văn Long. Phía sau lưng hắn còn dẫn thêm hai đệ tử khác nữa cũng là người “quen cũ” của Dương Kiệt, chính là hai trong ba tên đã bị anh ta chơi khăm, cướp Càn Khôn Trúc Thể Quả ngay trước mũi.

Vì sao lúc này chỉ còn hai tên với bộ dạng cực kỳ thê thảm, chắc tên còn lại đã chết dưới miệng của con ma thú “tê giác” kia rồi chứ gì.

Tất nhiên, Dương Kiệt nhận ra chúng, còn chúng không thể nào biết được “con heo mập” ở trước mặt chính là kẻ thù trời đánh không đội trời chung của chúng.

“hahaha, thế là hiểu cả rồi, thì ra mục tiêu sẽ xuất hiện ở nơi này, hèn chi tên khốn đó hẹn mình tới đây. Chỉ là giờ vẫn chưa thấy hắn xuất hiện, định chơi trò mượn dao giết người, đục nước béo cò sao? Mày suy nghĩ hơi bị nhiều đấy.” Ngao Văn Long chỉ khẽ ngoảnh người một cái, nhanh chóng hiểu ra vấn đề, há há cười lỏn.

“Lâm sư tỷ, vì” “Thanh Liên Cuồng Vũ Chương ~~~!!”

Pằng ~~~~~!! Rầm ~~~ rầm ~~~! Phục ~~~~~!!

Không thể tin nổi Lâm Thu Nguyệt đứng ở phía sau Dương Kiệt đột nhiên ra tay, một cú chưởng tuyệt học ẩn tàng vào lưng anh ta. Dương Kiệt trực tiếp bị đánh bay ra xa, tông gậy vài tảng đá gần đường rồi té ngã xuống đất, máu từ trong miệng phun bắn ra, mang theo về mặt khó tin nhìn chằm chằm vào Lâm Thu Nguyệt đang mang theo về mặt lạnh lùng xa lạ.

“Lâm sư tỷ, vì sao ~~~!!?” Dương Kiệt gần như gào thét lên vì phẫn nộ, Cái cảm giác bị bạn bè bán đứng tuyệt đối không dễ chịu chút nào, đặc biệt là người mà mình vừa mới cứu mạng nữa chứ.

“Hahaha, đồ ngốc, có thể mà cũng chưa hiểu sao? Ngay từ đầu Lâm sư muội đã là người của ta. Chẳng lẽ là nước cờ ta đã cài ở bên cạnh à Diệp Tuyền, với mục đích theo dõi nhất cử nhất động và âm thầm bảo vệ à mà thôi. Chỉ là không ngờ à đề tiện bản thủ đó dám phản bội ta, đi chung với thứ phế vật như người, sau khi xử lý người xong, sẽ tới lượt à ngay thôi.” Đúng lúc này, giọng nói của Lăng Hàn Phong vang lên ngay trên vách núi ở trên cao. Hình bóng của hắn dần dần xuất hiện trong tầm mắt của Dương Kiệt.

Không chỉ thế, theo sau hắn còn có Tạ Thế Hào và ba tên đệ tử tổng cộng 20 khác là Lý Chí Minh, Mã Quốc Cường và Trần Hoài Nam.

“Tur Mã Phong Vân, chính tên khốn đó ~~~!!” Tất nhiên trong nhóm đó không thể thiếu sự có mặt của Tur Mã Phong Vân rồi, hai tên đệ tử Thiên Kiếm Tông vừa nhìn thấy mặt mũi của hắn, lập tức đôi mắt như muốn phóng nổ, nghiêng răng nghiêng lợi hận không thể lao tới phang thây xé thịt hắn ra ngay tức khắc.

“Các người có hiềm khích với tên Tur Mã đó?” Ngao Văn Long tỏ vẻ bất ngờ trước thái độ của hai tên thuộc hạ đi theo mình, tò mò hỏi.

Riêng Tur Mã Phong Vân đứng trên vách đá lộ ra vẻ ngờ ngác khó hiểu, lần đầu tiên mới gặp nhau, sao có vẻ chúng căm thù mình như vừa cướp đi vợ chúng vậy? Tất nhiên, vẻ ngờ ngác khó hiểu đó chỉ duy trì được vài giây thì tan biến đi mất. Hoi đâu mà đi để ý mấy tên vô danh tiểu tốt chứ, nhất là mấy tên sắp.....

“Thứ vị, thì ra là thế.” Nghe xong lời trình bày của hai tên thuộc hạ, Ngao Văn Long lộ ra nụ cười sắc lạnh: “Hãy yên tâm, giải quyết xong con heo mập kia, ta sẽ giúp các người ra mặt đòi lại công bằng. Đồ của Thiên Kiếm Tông không phải ai muốn lấy là lấy đâu.”

Tất nhiên là không phải hắn tốt lành gì, đồng ý ra tay chẳng qua nhắm tới Càn Khôn Trúc Thể Quả mà thôi.

“Đa tạ, xin đa tạ Ngao sư huynh nhiều ạ.” Nhìn thấy Ngao Văn Long chịu đứng ra, hai tên kia lập tức lộ ra vẻ mặt phấn khích, đồng thời phóng ánh mắt đầy cảm hận về phía Tur Mã Phong Vân, cười lạnh chế giễu.

“Lâm sư tỷ, thật thế sao?” Dương Kiệt lạnh lạnh nhìn về phía Lâm Thu Nguyệt, hỏi.

Lâm Thu Nguyệt vẫn mang theo vẻ mặt lạnh lùng xa lạ, khẽ ngật đầu một cái, sau đó không thèm quan tâm tới anh ta nữa, quay người đi về hướng nhóm Lăng Hàn Phong đang từ trên vách đá trượt xuống.

“Vậy là tất cả những gì xảy ra lúc nãy chỉ là màn kịch. Chẳng có Thất Sắc Quả, nơi này cũng không phải là hang ổ của Thất Sắc Hồ Điệp, mà là mộ chôn của ta đúng không?” trong lúc Lâm Thu Nguyệt đang bước đi, bên tai vang lên câu nói của Dương Kiệt, khẽ dừng bước, lạnh lạnh nói: “Tất nhiên.”

“Chịu chơi quá nhỉ? Bất chấp cả an nguy của sinh mạng của mình để làm mọi thứ. Chỉ là tôi không biết vì sao cô lại chắc chắn tôi có mặt ở gần đó mà dám chơi trò “dụ cá cắn câu” này.” Dương Kiệt nghĩ hoài nghĩ không thấu dựa vào đầu mà chúng phát hiện ra hành tung của mình để mà chuẩn bị sẵn màn kịch kinh điển kia để dụ mình cắn câu.

Lẽ ra Lâm Thu Nguyệt không muốn trả lời, nhưng nhìn thấy nụ cười chế giễu và khẽ ngật đầu của Lăng Hàn Phong, mới nói: “Còn nhớ sợi dây chuyền hộ thân phủ mà ta đã trao cho người trước khi xuất phát không? Bọn ta dựa vào đó sẽ nắm rõ mọi hành tung của người trong bí cảnh này.”

“Sợi dây chuyền này?” Dương Kiệt từ trên cổ tháo sợi dây chuyền xuống, lơ lửng trên không trung hỏi: “Vậy đây chỉ là sợi dây chuyền định vị của

các người chứ không phải của Diệp sư tỷ giao cho ta đúng không?”

“Ồ không, sợi dây chuyền đó đúng là do ả tiện nhân kia đã nhờ Lâm sư muội giao cho người. Chỉ là bọn ta từ trên sợi dây chuyền đó sử dụng chút thủ đoạn, để có thể định vị hành tung của người mà thôi.” Lăng Hàn Phong vừa bước đi vừa cười lạnh nói.

“Dường như người rất tự tin và vui mừng, đúng không?” Dương Kiệt nhìn chăm chăm vào con rắn độc đáng ghét kia, cười chế giễu nói.

“Tất nhiên, khoan nói người dính phải chiêu chương của Lâm sư muội đã bị chấn thương. Cho dù lành lặn thì đã sao nào? Hiện giờ trong sơn cốc này có tới mười một cao thủ chỉ để vây giết mày, cho dù một kẻ mạnh chân nguyên cũng chỉ có con đường chết mà thôi, huống chi người không phải. Thế nào, có cảm thấy vinh hạnh lắm không khi có nhiều cao thủ vây giết người? Có phấn khích không? Có hoảng sợ không? Cho người một cơ hội, quỳ xuống khấu đầu tạ cho tới khi nào ta cảm thấy vừa ý, ta hứa sẽ ban tặng cái chết nhẹ nhàng thư thái cho người, Hahahaha ~~~~!!”

Lăng Hàn Phong phấn khích há há cười lớn. Tất nhiên rồi, cái gai trong mắt đã bị vây chết trong sơn cốc, bản thân có thể xoa, nắn, bóp, bẻ thế nào không được, không phấn khích mới là lạ á. Lúc này chỉ muốn si nhục, hành hạ cả thể xác và tinh thần của đối phương cho giải tỏa cơn phẫn nộ mà mình nén nhịn bấy lâu nay thôi.

“Mười một cao thủ? Sao ta đếm mãi chỉ thấy có mười nhĩ? Hình như có một người bên người không có ý định chơi với người thì phải.” Dương Kiệt mang theo vẻ mặt chế giễu cười nói.

“Cái gì? Người nói sao?” Lăng Hàn Phong cúi mày quay lại nhìn, phát hiện không thấy hình bóng của Tư Mã Phong Vân đâu cả.

“Tư Mã sư huynh, ý gì đây?” Phát hiện Tư Mã Phong Vân vẫn còn đứng hiên ngang trên vách núi không theo chân mình xuống sơn cốc, Lăng Hàn Phong lập tức cảm thấy có chuyện không hay, bề mặt vẫn tỏ vẻ không hài lòng truy hỏi.

Tư Mã Phong Vân vẫn với phong thái tự tin tuyệt đối, như mọi thứ đều nắm rõ trong lòng bàn tay, mỉm cười nói: “Ta chẳng ngại gì đi xuống nơi có pháp trận chết người do chính bản thân mình tạo ra. Nên, thành thật xin lỗi.”

“Cái gì??? ý người là” “Pháp trận?? Pháp trận gì??” “Người, người định chơi khăm bọn ta??”

Tất cả những người có mặt ở sơn cốc, sau khi nghe xong lời nói của Tư Mã Phong Vân, ngoại trừ Dương Kiệt, ai nấy đều mặt mày biến sắc, mang theo vẻ mặt phẫn nộ khó tin chửi hét chất vấn Tư Mã Phong Vân.

Tư Mã Phong Vân không muốn dài dòng lời thôi với lũ người dưới sơn cốc, từ trong lòng rút ra một viên đá khảm đầy hoa văn, trực tiếp truyền chân khí vào viên đá đỏ, sau đó vút thẳng về phía không trung trung tâm của sơn cốc, hai tay không ngừng vẩy múa dường như là đang tạo dấu kích hoạt pháp trận thì phải.

“Khốn kiếp, mau ngừng tay ~~~~!!” Cả nhóm người không ngừng lao thẳng về phía vách núi Tư Mã Phong Vân đang làm dấu để kích hoạt pháp trận. Thậm chí có người đã tung chương ấn thẳng về phía hần hồng cốt đoạn quá trình kích hoạt pháp trận của hắn.

Đáng tiếc, đã quá trễ rồi.

Roẹt ~~~~~!! Uyñh ~~~ uyñh ~~~ uyñh ~~~~~....!!

Sơn cốc tựa như bị một chiếc chảo vô hình chụp thẳng xuống, phong tỏa hết mọi lối thoát của những người ở phía dưới. Những đòn đánh của họ vừa chạm vào lớp chân khí vô hình đó lập tức bị đánh tan ra, không gây được chút thiệt hại cho bề mặt lớp lá chắn đó gì cả.

Ngay vị trí trung tâm của chiếc chảo vô hình xuất hiện một lỗ hồng màu đỏ như máu đang xoay chuyển liên hồi, tựa như đang hấp thụ chân khí ở xung quanh về phía nó vậy. Và đang có dấu hiệu phình to ra thì phải.

“Tư Mã Phong Vân, đồ khốn, đừng để ta thoát ra ngoài, ta hứa sẽ phang cây xẻ thịt người ra, aaaaaa ~~~~~~!!” Nhìn thấy những đòn tấn công của mình vô tác dụng, Lăng Hàn Phong và Ngạo Văn Long phẫn nộ tột cùng, ánh mắt hận không thể phang cây xẻ thịt Tư Mã Phong Vân ra thành trăm mảnh ngàn mảnh không ngừng phóng thẳng về phía hắn.

Nếu như ánh mắt có thể giết người, cơ thể của Tư Mã Phong Vân đã bị những ánh mắt của những người ở dưới sơn cốc phóng tới đâm thành tổ ong mất tiêu rồi.

“Thoát ra ngoài? Được, đừng nói là ta không cho các người một con đường sống. Nhìn đây.” Tư Mã Phong Vân vẫn mang theo nụ cười tự tin nhẹ nhàng, đưa tay chỉ về phía lỗ hồng màu đỏ ở trung tâm, nói: “Pháp trận này tên là “Nghịch Thiên Sát Thần Trận”, một trận pháp cấp của nhà Tư Mã của ta. Một khi pháp trận được kích hoạt, tất cả những ai đang nằm trong phạm vi của pháp trận có một canh giờ để sống. Sau một canh giờ, lỗ hồng màu đỏ kia hấp thụ đầy đủ thiên địa chân khí xong, sẽ hình thành một đòn tấn công đáng sợ xóa sổ hết tất cả mọi thứ trong phạm vi pháp trận. Đừng nói là những tên tiên thiên như các người. Ngay cả kẻ mạnh nguyên thần bị hốt trong này, cũng sẽ bị đánh tới nỗi chết không toàn thây.”

Nghe xong lời giải thích của Tư Mã Phong Vân, đặc biệt là ngay cả kẻ mạnh nguyên thần cũng tan xương nát thịt trước pháp trận đáng sợ này. Ai nấy đều mặt mày tái xanh, toàn thân run rẩy, thậm chí có người hoảng sợ quá bật khóc nức nở, nước mắt nước mũi đầm đìa, quỳ xuống không ngừng khấu đầu năn nỉ Tư Mã Phong Vân tha mạng cho mình.

Đối diện trước cái chết, cái gì mà thể diện, hình ảnh, đẹp mê hết sang một bên đi, giữ mạng quan trọng hơn nhiều đấy.

Chương 104: Tàn sát lẫn nhau

“Tur Mã sư huynh, chuyện đầu còn có đó, chúng ta là đồng minh đúng không? Sao có thể ra tay với đồng minh của mình được chứ, mau mau thả đệ ra, chúng ta cùng hợp sức tiêu diệt con heo mập đáng chết đó không phải tốt hơn sao?” Mặc dù trong lòng đã thầm chửi cha mắng mẹ tổ tiên mười tám đời của Tur Mã Phong Vân, thậm chí có chút muốn học theo đám người chết nhất kia quỳ xuống khấu đầu xin tha mạng. Nhưng tính khí cao ngạo si diện không cho phép hắn làm thế, đành lên tiếng dụ giọng mong đối phương suy nghĩ lại.

“Đúng là chúng ta từng là đồng minh, và bản thân ta cũng không có ý định ra tay trừ khử ngươi. Chỉ là cái tính khí ngạo mạn nhưng bất tài, ngu xuẩn nhưng tỏ ra nguy hiểm của ngươi đã làm ta ngứa mắt. Và lại, không phải trong lòng ngươi cũng muốn trừ khử ta sau khi rời khỏi bí cảnh sao? Cho nên tiện thể giải quyết ngươi một thể cho rảnh nợ, không phải tốt hơn sao?” Tur Mã Phong Vân mỉm cười lắc đầu nói.

“Không có, tuyệt đối không có chuyện đó, có hiểu lầm gì không?” “Thôi đừng nói nhiều nữa, ta không có thời gian phân biệt đúng sai với ngươi.” Lăng Hàn Phong biến sắc khi những dự tính trong sâu tận thâm tâm của mình bị đối phương phát giác, định lên tiếng giải thích, nhưng đã bị Tur Mã Phong Vân ngắt lời.

“Như ta đã nói, ngươi không phải không có cơ hội để sống.” nói tới đây, trên môi Tur Mã Phong Vân lộ ra nụ cười nham hiểm: “Ngay bây giờ, trước khi pháp trận hấp thụ đầy đủ thiên địa chân khí xóa sổ tất cả, các ngươi ra tay chém giết tất cả những người ở xung quanh, trước khi pháp trận kích hoạt, kẻ duy nhất còn sống sót ta hứa sẽ hủy bỏ trận pháp, tha mạng cho người đó.”

Xoạt ~~~ xoạt ~~~ xoạt ~~~.....

Ngay sau khi câu tuyên bố của Tur Mã Phong Vân vừa kết thúc, tiếng hít hơi lạnh vào người vang lên không dứt, đồng thời ai nấy đều phóng ánh mắt cảnh giác về phía người ở bên cạnh, cơ thể không tự chủ nhích xa ra tạo khoảng cách an toàn, đề phòng bị người khác đâm lên sau lưng.

Không ít tên này giờ khóc nức đầu ban nãy, lúc này trong đôi mắt chúng lóe qua tia sáng dị thường, cơ thể cơ cứng lại, tựa như sẵn sàng lao vào xé xác kẻ thù ở bên cạnh, mặc dù cách này ít phút là đồng minh, là đồng môn, là bạn thân của mình.

“Mọi người hãy bình tĩnh, đừng để hấn chia rẽ nội bộ chúng ta.” “Đúng thế, đúng thế, một con người bị ỉm ề tiện tính toán cả đồng minh như hấn, chắc chắn sẽ không giữ lời hứa tha mạng cho chúng ta đâu. Mục đích của hấn chỉ là biến chúng ta thành trò mua vui cho hấn mà thôi.” Ngạo Văn Long và Lăng Hàn Phong nhanh chóng bình tĩnh, mặc dù trong mắt chúng lóe qua tia sáng dị thường, nhưng nhanh chóng được che giấu đi, lớn tiếng trấn an những người ở xung quanh.

Quả nhiên, lời nói của cả hai đã có tác dụng, những người có mặt ở đây thầm thở phào nhẹ nhõm khi phải cảnh giác người xung quanh, nhưng trong lòng nhanh chóng trở nên tuyệt vọng, chẳng lẽ mình phải chết ở nơi này thật sao?

Đặc biệt là tên Tạ Thế Hào và ba tên đệ tử Thánh Hóa Tông, lúc này hối hận tột cùng, biết thế không thêm tham gia vào cái trò vây giết con heo mập kia rồi. Tạ Thế Hào còn không đáng để thương hại vì bản thân hắn có thù oán với Dương Kiệt. Còn ba tên Lý Chí Minh, Mã Quốc Cường và Trần Hoài Nam tuyệt đối không đáng gì tới việc này cả. Nhưng vì lòng tham vì kết thân được với Lăng Hàn Phong hay được hứa sẽ ban thưởng sau khi giải quyết kẻ thù xong mới đâm đầu vào, lúc này hối hận tới nỗi không ngừng tay tát vào mặt bản thân.

Đáng tiếc, trên đời này không có thuốc hối hận để uống, có chơi thì có chịu. Có chết cũng chỉ có thể tự trách mình mà thôi.

Người điềm tình duy nhất lúc này chắc chỉ riêng mỗi mình Dương Kiệt mà thôi. Vì cho dù bất kỳ trường hợp nào xảy ra đi nữa, cũng không thể nào tệ hơn việc bị mười tên cao thủ vây giết nhỉ?

Cũng may là chúng xảy ra xung đột nội bộ, nếu không thì bị tam đại cao thủ như Ngạo Văn Long, Lăng Hàn Phong và Tur Mã Phong Vân vây giết, chỉ có nước khoanh tay chịu trời hoặc trực tiếp tự sát mà thôi.

Một đáng một không có gì đáng để sợ cả, anh ta hoàn toàn tự tin có thể đánh bại đối phương, một đánh hai tuy hơi khó khăn chút, nhưng vẫn còn chút cơ hội lật ngược tình thế. Còn nếu như một đánh ba, chỉ có nước quỳ mà thôi.

Ngoại trừ ba tên này ra, những tên khác chỉ là ruồi muỗi trong mắt Dương Kiệt, hoàn toàn không đáng để bận tâm gì cả.

Nhìn thấy Lâm Thu Nguyệt mang theo vẻ mặt khó tin tuyệt vọng, Dương Kiệt cười lạnh nói: “Giờ mới thấy rõ cái trò ngu xuẩn của cô làm hại bản thân rồi chứ gì? Sao, có hối hận không?”

“Câm đi, chết tới nơi mà còn bày đặt lên tiếng dạy đời.” Lâm Thu Nguyệt gần như mất hết lý trí gào thét vào mặt Dương Kiệt, mục đích để che giấu nỗi sợ đối diện cái chết gần kề của ả mà thôi.

Tiếng gào thét của Lâm Thu Nguyệt lập tức thu hút hết mọi ánh mắt đổ dồn về phía bên này. Đôi mắt của ai nấy đều đổ ngầu nhìn chăm chăm vào

Dương Kiệt.

Đúng thế, tất cả mọi thứ đều khơi nguồn từ con heo mập này. Nếu như không phải vì vây giết hán, thì không phải rơi vào cái bẫy chết người của tên khốn Tur Mã Phong Vân rồi.

Chính hán, giết hán ~~~~~!!!

Mấy tên khốn mất hết lý trí trút hết mọi lỗi lầm vào người Dương Kiệt. Hoàn toàn cho rằng mình có vấn đề gì cả. Nhanh chóng vây anh ta lại thành hình tròn, sẵn sàng lao vào xé xác anh ta ngay tức khắc.

“Khoan đã, đây không phải là thứ ta muốn nhìn thấy.” Giọng nói của Tur Mã Phong Vân từ trên vách đá lại lần nữa vang lên.

“Nếu như các ngươi không tin những gì ta vừa nói thì hãy xem đây.” Tur Mã Phong Vân đưa ngón tay vào miệng cắn mạnh một cái, máu đỏ từ đầu ngón tay chảy ra, sau đó về vòi nhìn đó trong không khí, đồng thời miệng la lớn: “Thiên đạo chứng giám! Tur Mã Phong Vân ta hứa sẽ hủy bỏ pháp trận này nếu như những người dưới kia chịu ra tay tàn sát lẫn nhau, cho tới khi chỉ còn duy nhất mỗi một người còn sống sót. Nếu làm trái lời, thiên lôi giáng thế, chết không toàn thây.”

âm ~~~ âm ~~~~~!!

Mây đen phủ đầy trên bầu trời son cốc, vài tia sét giáng thẳng xuống vị trí gần nơi Tur Mã Phong Vân đang đứng, ý muốn nói là mây đừng có đùa giỡn với tao, chết người đấy.

Tur Mã Phong Vân chỉ mỉm cười ngật đầu một cái. Đám mây đen lập tức tan biến tựa như chưa từng xuất hiện qua vậy. Chứng tỏ thiên đạo đã chứng giám cho lời huyết thệ của hán.

“Thế nào, hài lòng rồi chứ? Tin lời ta nói rồi chứ? Ngay bây giờ, các ngươi hãy ra tay tàn sát lẫn nhau, nhưng tuyệt đối không được chín người vây đánh một người, nếu không thì ta sẽ hủy hẹn ước của mình ngay tức khắc.” Tur Mã Phong Vân mang theo nụ cười tự tin nhìn về phía đám người ở dưới son cốc tuyên bố.

Lời tuyên bố của Tur Mã Phong Vân tựa như ngón tay sắc nhọn trực tiếp chọc thủng bức tường phòng thủ mỏng manh tựa như tấm giấy trắng của những người ở dưới son cốc.

AAAAAA ~~~~~!!! Chết này ~~~~~!! Mấy chết mới đúng, tao phải sống ~~~~~!!! To gan, dám đánh cả ta sao, a, đồ khốn ~~~~~!!!

Đám người phía dưới son cốc đã mất hết lý trí, trực tiếp tung đòn tấn công những người đứng ở bên cạnh mình. Ra tay cũng chết, không ra tay cũng chết. Chỉ bằng chơi một trận lớn, không chừng có cơ hội sống cũng nên.

Ngay cả Ngao Văn Long và Lăng Hàn Phong cũng bị người của bên mình tấn công, muốn trấn an cũng trấn an không được. Tất nhiên, thực ra trong tâm thâm tâm chúng cũng muốn ra tay giết sạch đám người này để mình được sống, nên chỉ giả vờ chống đỡ và gào thét vài câu, trực tiếp tung ra tuyệt học mạnh nhất của mình tàn sát những người bên cạnh.

“Tuyệt học thần thông Độc Xà Thôn Thiên, chết này ~~~~~!!” “Thiên Kiếm Thập Tam Thức, Kiếm Trảm Thương Khung, chém ~~~~~!!!”

Á ~~~~~, ta, ta không cam tâm ~~~~~!! Chết rồi...chết rồi...không ngờ ta... ta phải chết như... như thế này....

Tiếng giao chiến, gào thét, máu thịt phun bắn không ngừng diễn ra dưới son cốc. Chỉ trong chốc lát đã xuất hiện thương vong, có người vĩnh viễn nằm xuống dưới mũi kiếm, mũi đao của đồng môn của mình.

Tur Mã Phong Vân đứng trên vách núi, mang theo vẻ mặt thương thức quan sát những gì đang diễn ra ở phía dưới. Trong lòng cười lạnh: “Lũ ngu xuẩn, cứ chém đi, cứ giết đi, chết càng nhiều càng nhanh càng tốt. Đặc biệt là con heo mập kia, Ta đã kích hoạt ký ức ma thạch để ghi nhớ lại những gì đang diễn ra ở phía dưới. Nếu như ngươi là kẻ sống sót sau cùng theo kế hoạch, bằng chứng tàn sát đồng minh nằm trong tay ta, còn sợ ngươi không ngoan ngoãn nghe lời trở thành con chó vâng lời của ta nữa sao? Còn nếu dám chống cự không nghe lời, sau khi xảy ra đại chiến, thực lực của ngươi còn lại được bao nhiêu, ta trực tiếp ra tay tàn sát ngươi cho rảnh nợ. Ta chỉ hứa hủy bỏ pháp trận, chứ đâu hứa là sẽ không lấy mạng của ngươi chứ nhỉ? Hahahaha ~~~~~!!”

Tur Mã Phong Vân lúc này mang theo vị thế của người chiến thắng sau cùng, cho dù kết quả như thế nào, hán cũng như nắm chắc phần thắng. Giờ chỉ cần đứng đó quan chiến và chờ đợi thu hoạch mà thôi.

Những người đang giao chiến tàn sát lẫn nhau ở dưới son cốc, hoàn toàn không phát hiện rằng những người vừa bị đồng đội giết chết, máu từ trên người hán tựa như bị một thứ sức mạnh vô hình nào đó rút hết ra khỏi cơ thể, không ngừng tích tụ tới lỗ hồng màu đỏ đang không ngừng phình to ở trên không trung.

Nhìn thấy máu của người chết đang bị hấp thụ vào lỗ hồng, đôi mắt của Tur Mã Phong Vân lóe qua tia sáng phấn khích, trong đầu không ngừng gào thét: “Đúng thế, chém đi, giết đi, nhanh lên, nhanh lên, chỉ cần hấp thụ đủ tinh huyết của lũ ngu xuẩn ở phía dưới, thực lực của ta sẽ tăng trưởng với tốc độ chóng mặt cho mà xem.”

Thì ra đây mới chính là mục đích chính của hán khi ép những người ở phía dưới tàn sát lẫn nhau. Chỉ là lúc này những người ở phía dưới vì muốn giữ mạng lo chém giết lẫn nhau, nên hoàn toàn không phát hiện ra điều dị thường đang xảy ra đối với những người đã bị giết chết.

“Tur Mã huynh, chơi quá nhì? Chỉ vì một bầy kiến yếu ớt mà sử dụng cả “Thiên Ma Hấp Huyết Đại Trận”, huynh đã hỏi qua ý kiến của “đặc sứ” chưa mà dám sử dụng nó nhì?” Trong lúc Tur Mã Phong Vân đang tập trung quan sát tình hình dưới son cốc, phía sau lưng đột nhiên vang lên một giọng nói xa lạ.

Tur Mã Phong Vân chỉ khẽ run người một cái, nhưng nhanh chóng bình tĩnh lại. Từ từ quay người lại đối diện với người vừa lên tiếng, cười nhẹ nói: “Đừng xem thường chúng, trong số những người có mặt ở dưới son cốc, có một tên mà ngay cả “đặc sứ” cũng cảm thấy bất an, nên mới đồng ý cho phép ta sử dụng “Thiên Ma Hấp Huyết Đại Trận” này. Một phần vì muốn giúp ta gia tăng thực lực, chuẩn bị cho kế hoạch tiếp theo của người, một phần vì muốn tìm cách thu phục lôi kéo hán về phía chúng ta bằng mọi giá. Tất nhiên, lôi kéo được thì lôi kéo hán, còn không được thì....” tay phải làm động tác cửa ngang cổ.

“Thế sao? Có người có thể khiến “đặc sứ” cảm thấy bất an? Hán là ai vậy? Ngao Văn Long, hay là Lăng Hàn Phong? Ta không cảm thấy hai tên phé vật đó có gì khác biệt so với đám phé vật khác cả.” Người lạ mặt mang theo vẻ mặt tò mò thích thú hỏi.

Nếu như Dương Kiệt, Ngao Văn Long có mặt ở đây, chắc chắn sẽ nhận ra người này. Không ai khác chính là tên đệ tử Thiên Kiếm Tông đã từng bị Dương Kiệt đánh gãy răng, sau đó lại trở thành cầu nối liên hệ giữa Lăng Hàn Phong và Ngao Văn Long. Hán tên là Đường Tứ, một cái tên bình thường không có gì nổi bật.

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 105: “khích tướng” Ngao Văn Long

Tur Mã Phong Vân đưa mắt nhìn về phía Dương Kiệt vẫn còn đang nằm trọng thương trên mặt đất, đôi mắt lóe qua tia sáng kỳ dị.

“chính hán?” Đôi mắt của Đường Tứ tràn đầy sát khí khi men theo ánh mắt của Tur Mã Phong Vân nhìn về phía Dương Kiệt. Lúc này hán vẫn chưa thể quên được việc bị Dương Kiệt đánh gãy răng trước đám đông.

Lúc đó vì muốn che giấu bản thân nên cắn răng chịu đựng. Lẽ ra còn định khi vào tới bí cảnh nếu như bắt gặp được tên khốn dám si nhục mình, phải khiến hán sống không bằng chết. Nhưng nếu như “đặc sứ” muốn chèo kéo hán, việc báo thù xem ra không đơn giản rồi đây.

Có thể nói lúc này Dương Kiệt là người thành thoi thư thả nhất khi không có một ai ra tay với anh ta cả. Cũng phải thôi, vì theo suy nghĩ của đại đa số người bình thường, lúc này Dương Kiệt đang là một kẻ bị trọng thương không có chút tính uy hiếp nào cả. Thay vì ra tay với một tên có thể lấy mạng bất kỳ lúc nào, chẳng thả dõc sức tiêu diệt những tên đang khỏe mạnh trước tính sau. Sau khi giải quyết mấy tên có uy hiếp xong mới giải quyết tới tên trọng thương sắp chết cũng được.

“Nghe nói Tur Mã huynh cũng có hiềm khích không nhỏ với tên đó, chẳng lẽ huynh chịu cam tâm tha mạng và đứng chung thuyền với hán sao?” Trong lòng vẫn vô cùng không cam tâm, nên nhanh chóng tìm cách tìm kiếm đồng minh để gây sức ép với “đặc sứ” để rũ bỏ cái suy nghĩ chèo kéo kẻ thù của mình.

Tur Mã Phong Vân tất nhiên là hiểu rõ đối phương muốn gì rồi, chỉ cười nhẹ nói: “Trên đời này không có ai mãi mãi là bạn, cũng chẳng có ai mãi mãi là kẻ thù cả, chỉ có lợi ích là mãi mãi mà thôi. Nếu như có thể chèo kéo tên đó, chắc chắn sẽ giúp ích cho chúng ta rất nhiều sau này. Thù thật, nói về hiềm khích với hán, thật ra giữa ta với hán cũng chẳng có tỷ hiềm khích gì cả. Có đi chẳng nữa cũng chỉ là đưa em vô dụng của ta với hán mà thôi. Cho nên không cần thiết phải sống chết không đội trời chung với nhau làm gì. Ta nghĩ giữa hai chúng tôi có thể trở thành bạn, không phải sao?”

“Tùy huynh thôi.” Nhận thấy không thể lôi kéo được đồng minh, Đường Tứ chỉ hừ mạnh một tiếng, sau đó quay đầu bỏ đi, không muốn tiếp tục nán lại ở nơi này nữa. Đặc biệt là nếu như phía dưới kết thúc, nhìn thấy kẻ thù lẩn ở trước mặt mà không thể ra tay, tuyệt đối không vui vẻ chút nào.

“Định kéo ta xuống nước à? Nằm mơ đi, người vẫn không hiểu sự đáng sợ của “đặc sứ” như thế nào, dám cãi lệnh của người đó, chẳng khác nào tự tìm lấy cái chết đau khổ, thậm chí sống không bằng chết nữa là.” Tur Mã Phong Vân khẽ lẩm bẩm nói nhỏ, dường như lời nói đó vừa muốn nói Đường Tứ vừa muốn căn dặn bản thân thì phải.

“Vừa mới gặp mặt “đặc sứ” lần đầu, ta cũng cảm thấy bất ngờ hoảng hốt, không ngờ người đó có thể che mắt cả thiên hạ như thế này. Nếu như không phải còn chút giá trị lợi dụng, e rằng đã bị người ta ra tay một chương vô chết tại chỗ rồi.” Nghĩa tới đêm hôm trước ngày xuất phát tới bí cảnh thí luyện liên tông, “đặc sứ” chủ động tới liên lạc mình, Tur Mã Phong Vân không kiềm được run bắn người lên vì vẫn còn cảm thấy sợ hãi.

“Hy vọng người không làm ta phải thất vọng. mặc dù ta cũng muốn trừ khử người lắm.” Nhìn chằm chằm về phía Dương Kiệt đang thư thả thành thoi nửa nằm nửa ngồi trên mặt đất để chiêm ngưỡng những cuộc giao chiến ác liệt của người khác, Tur Mã Phong Vân cười lạnh nói nhỏ một câu.

Uỳnh uỳnh uỳnh uỳnh ~~~~~!!

Trận chiến khốc liệt ở dưới son cốc đã gần tới giai đoạn cuối cùng. Hai tên thuộc hạ của Ngao Văn Long đã trực tiếp chết dưới tay hán. Còn về phía Thánh Hóa Tông, chỉ còn lại mỗi Lăng Hàn Phong, Tạ Thế Hào và Lâm Thu Nguyệt mà thôi. Lúc này ai nấy đều mình đầy thương tích, chân khí trong

người đã tiêu hao không ít. Tất nhiên, để giải quyết hết tất cả những đối thủ ở nơi này cũng không phải là chuyện khó. Đặc biệt là Lăng Hàn Phong và Ngao Văn Long, trên người chúng ít nhiều cũng có át chủ bài để lật ngược tình thế, chuyển bại thành thắng.

“haha, giờ chỉ còn lại đúng năm mạng, chỉ bằng chúng ta hợp sức nhau giải quyết đám ruồi muỗi xong rồi mới giao chiến không phải tốt hơn sao, Ngao huynh.” Lăng Hàn Phong đưa mắt liếc nhìn những người còn đang sống sót, cười lạnh nêu ra ý kiến của mình.

“cái gì, Lăng sư” “Câm mồm! Phế vật! cô không có tư cách lên tiếng ở đây.” Nghe thấy Lăng Hàn Phong định liên minh với Ngao Văn Long, cả Tạ Thế Hào và Lâm Thu Nguyệt đều biến sắc. Lâm Thu Nguyệt định lên tiếng cầu xin, nhưng lập tức bị Lăng Hàn Phong ngắt lời.

Lâm Thu Nguyệt lập tức lộ ra vẻ mặt tuyệt vọng, trong lòng hồi hận vô cùng.

Ngao Văn Long khẽ dúm mày suy nghĩ lời đề nghị của Lăng Hàn Phong, sau đó cười lạnh nói: “Được.”

“Ra tay ~~~!! Tuyệt học thần thông Độc Xà Thôn Thiên ~!!” “Thiên Kiếm Thập Tam Thức, Bát Kiếm Xuyên Sơn Hà, chém ~~~!!”

Một con Bỏ Khúc Thị Xà khổng lồ và gần cả chục thanh kiếm khí lớn nhỏ khác nhau xuất hiện phóng thẳng về phía Lâm Thu Nguyệt và Tạ Thế Hào.

“Thanh Liên Kiếm Pháp, Thanh Liên Tịnh Thế ~~~!!” “Tuyệt học huyền giới cao cấp, Phàm Thiên Ngục Hỏa Ấn ~~~!!”

Cả hai tất nhiên là không thể nhắm mắt chịu chết rồi, trực tiếp thi triển tuyệt học uy lực nhất của mình, tấn công thẳng về phía Lăng Hàn Phong và Ngao Văn Long. Cho dù ta có chết người cũng đừng mong được toàn vẹn.

Uỳnh ~~~ uỳnh ~~~ uỳnh ~~~ uỳnh ~~~.....!!

Tiếng tuyệt học va đập vào nhau vang động cả khu vực sơn cốc, vô số đá tảng ở xung quanh bị đồ nát tung bắn tứ phía, rải đầy trên mặt đất. Dù sao cũng là sở hữu võ hồn cấp 6 và là đệ tử cầm đầu của khu vực ngoại môn, thực lực giữa các bên chênh lệch nhau một cách rõ rệt. Đặc biệt là tên Ngao Văn Long trước khi vào sơn cốc đã đột phá tới cảnh giới chân nguyên tầng thứ 1, thực lực đáng sợ nhất trong này. Cộng thêm sự hợp sức của Lăng Hàn Phong, kết quả cuộc đọ sức đã quá rõ ràng rồi.

“AAAAAAAAAAAA, ta không cam tâm ~~~!!” Tạ Thế Hào chỉ kịp hét lên câu cảm thán cuối cùng, cơ thể trực tiếp bị Bỏ Thị Khúc Xà nuốt chửng, chết không toàn thây.

Lâm Thu Nguyệt cũng không khá gì hơn, hứng trọn gần cả trăm kiếm khí vào người, cơ thể gần như không còn toàn vẹn, toàn thân phủ đầy những cái lỗ máu đáng sợ, đôi mắt thất thần, tuyệt vọng, hồi hận, thậm chí có chút như được giải thoát, rồi ngã xuống đất chết ngay tại chỗ.

“Hahahahaha ~~~!!” Cả hai cùng bật cười khi giải quyết mọi rắc rối xong. Quay sang nhìn về phía Dương Kiệt đang nằm trên mặt đất, Ngao Văn Long cười lạnh nói: “vẫn còn một tên, giải quyết nốt tên này rồi tới lượt chúng ta sau.” “Được.”

“Trảm Phong Quyết ~~~!” “Bát Độc Xuyên Tâm chương ~~~!!” Một đường kiếm khí hình thành giống như con gió lốc đáng sợ và cú chương khí màu đen xi chứa đầy độc tố ẩn thẳng về phía Dương Kiệt.

Dương Kiệt này giờ vẫn đang trọng thương nằm ngã trên mặt đất đột nhiên tung người nhảy bật lên, Huyền Thiết Chùy xuất hiện trong tay, một chiêu Phi Lũ Bỏ Dưa Đại Pháp quét thẳng vào hai đòn đánh đang phóng tới.

Uỳnh ~~~ uỳnh ~~~ uỳnh ~~~ uỳnh ~~~.....!

Tuyệt học hai bên va đập vào nhau rồi nổ tung ầm ỏi, sức ép đáng sợ trực tiếp đẩy lùi cả ba về phía sau.

Bất phân thắng bại ~~~!!

Cả Lăng Hàn Phong và Ngao Văn Long đều dùng ánh mắt kinh ngạc khó tin nhìn chằm chằm vào Dương Kiệt. Lúc này còn đâu cái sắc mặt tái mét, hít thở dồn dập khó khăn như lúc nãy nữa chứ.

Mẹ kiếp, tên khốn đó không hề bị thương! Bị chơi khăm rồi ~~~!!

“Thế nào? Bất ngờ lắm hả? Các người nghĩ sao một tiên thiên tầng thứ 9 cho dù có đánh lén đi nữa, cũng đâu thể nào dễ dàng khiến ta bị trọng thương được chứ nhỉ? Nếu ta dễ dàng bị thương như vậy thì đâu cần làm phiền các vị phải bày mưu định kế, gần chục mạng đề vây giết ta đâu chứ nhỉ? Lúc này giả vờ bị thương chẳng qua chỉ muốn dụ đám chuột các người ra ánh sáng mà thôi. Chỉ là không ngờ giả vờ chấn thương lại giúp ta đỡ phiền phức hơn khi các người lao vào tàn sát với nhau. Thế nào, có hối hận khi không giải quyết ta sớm không? Hối hận thì sao nào? Cơ hội vây giết ta mà các người không chịu tự nắm bắt lấy, giờ các người không có cơ hội đó nữa đâu, haha ~~~!!” Dương Kiệt vẩy múa Huyền Thiết Chùy trong tay, cười chế giễu nói.

“Người quá tự cao thái quá rồi đấy. Cho dù người có bị thương hay không, giải quyết người cũng chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay. Lần trước do có tên Dương Diễn ra tay nên ta mới tha mạng cho người, thế mà người tưởng mình có đủ tư cách đứng chung mâm với ta sao?” Không biết rõ thực lực của Dương Kiệt như thế nào, Ngao Văn Long chỉ tỏ vẻ khinh thường chế giễu nói.

Còn Lăng Hàn Phong đã mang theo vẻ mặt cảnh giác, dúm mày thận trọng quan sát Dương Kiệt. Không như tên ngu xuẩn kia, hẳn hoàn toàn hiểu rõ thực lực của kẻ thù như thế nào. Tuyệt đối không phải hạng dễ xoi như tên ngu xuẩn kia nói, không thận trọng thậm chí có thể lật thuyền giữa chừng cũng nên.

Nhưng nghĩ tới tấm thẻ bài mà sư phụ của mình đã giao cho hẳn trước khi bước vào bí cảnh. Trong lòng thầm an tâm lại đôi chút. Vấn đề quan trọng nhất hiện giờ là làm sao phóng đại uy lực của một đòn đánh, có thể trực tiếp lấy mạng của cả hai tên kia, để mình trở thành kẻ chiến thắng cuối cùng.

Tròng mắt của Lăng Hàn Phong xoay tròn, trong đầu đột nhiên lóe qua một ý tưởng, mang theo vẻ mặt thận trọng cảnh giác quay sang Ngao Văn Long nói: “Ngao huynh, thực lực của tên này tuyệt đối không đơn giản, nghe nói Dương Diễn Dương sư huynh cũng từng lên tiếng khen ngợi qua hắn, cho rằng hắn chính là đối thủ đáng sợ nhất mà Dương sư huynh từng gặp qua. Hay là chúng ta...” “Đối thủ đáng sợ nhất là tên Dương Diễn từng gặp?”

Nghe xong lời “khích tướng” của tên Lăng Hàn Phong, Ngao Văn Long lập tức lộ ra vẻ bất bình không tin. Đối thủ đáng sợ nhất của tên Dương Diễn phải là ta chứ không thể nào là con heo mập phệ vật đó được.

“Ngươi hãy đứng sang một bên theo dõi ta ra tay trăm sát tên phệ vật này được rồi. Xem ra tên khốn Dương Diễn càng sống càng thật lù, con chó con mèo nào cũng có thể uy hiếp được hắn rồi nhỉ.”

“Nhưng mà...”

“không nhưng nhị gì cả, chẳng lẽ đường đường một kẻ mạnh chân nguyên như ta lại đi sợ một tên tiên thiên tầng thứ 10 sao? Nghe nói tên này chỉ có võ hồn cấp 4 thì phải. Chẳng có gì đáng để bận tâm cả. Cũng không hiểu các ngươi vô dụng tới cỡ nào khi để một tên như thế này tung hoành ngang dọc mà không trị nổi.” Ngao Văn Long phóng ánh mắt khinh thường chế giễu về phía Lăng Hàn Phong, sau đó trực tiếp bước ra phía trước, thanh kiếm đã rút ra khỏi bao, tạo ra tư thế sẵn bị chiến đấu.

“Đánh đi, đánh đi đồ ngu, đợi tới khi các ngươi lưỡng bại câu thương, bố mày sẽ tiễn cả hai xuống dưới suối vàng bầu bạn cho vui.” Bề mặt Lăng Hàn Phong lộ ra vẻ phần nộ không phục, nhưng trong lòng đã cười tới nỗi ngậm miệng không được khi chiêu “khích tướng” của mình đã thành công mỹ mãn. Giờ chỉ còn đứng sang một bên chờ đợi hai con gà chọi nhau tới chết, mình nhảy vào hốt cú chốt mà thôi.

“Võ hồn hiện ~~~! Thiên Kiếm Thập Tam Thức, Diệt Phong quyết ~~~!!” Mặc dù miệng đầy khinh thường, nhưng Ngao Văn Long tuyệt đối không dám coi nhẹ đối phương. Nhận được sự khen ngợi của Dương Diễn tuyệt đối không đơn giản. Nên trực tiếp kích hoạt võ hồn và tung ra một trong những chiêu tuyệt học mạnh nhất của mình.

Cơ thể tựa như biến thành một con gió lốc màu xanh khổng lồ, tựa như có thể cuốn bay mọi thứ cản đường, bắn thẳng về phía Dương Kiệt.

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 106: Dương Kiệt vs Ngao Văn Long

“Tới đây nào ~~~! Huyền Vũ, hiện ~~~!! Giới Vương Quyền X 4, Phi Lũ Bồ Dưa Đại Pháp, ta bỏ ~~~~!!!” Đối diện với một kẻ mạnh chân nguyên kích hoạt võ hồn cấp 6, Dương Kiệt không dám do dự, trực tiếp thi triển hết toàn bộ thực lực của mình lao về phía trước.

Uỳnh ~~~~~!!

“Cái gì ~~~~!!!” Cơ thể tựa như con gió lốc của Ngao Văn Long chạm vào chùy khí, lập tức cảm nhận thấy một luồng sức mạnh đánh sợ va đập vào người, tuyệt học bị đánh tan, trực tiếp bị đánh bay lùi ra xa, quỳ một chân trên mặt đất, mang theo vẻ mặt khó tin nhìn chăm chăm vào đối thủ.

“Phi Lũ Lôi Đình Phi Cước ~~~~!” Không cho đối thủ kịp định thần, trực tiếp tung người lên không trung nhào lộn một vòng, một cước đá thẳng về phía Ngao Văn Long.

““Thiên Kiếm Thập Tam Thức, Kiếm Trảm Thương Khung, ta phá, phá phá ~~~~~!!!” Ngao Văn Long phần nộ tới cùng, mặc dù đã rất cảnh giác nhưng vẫn tỏ ra đánh giá thấp đối phương nên đã thất thế trong đòn đánh đầu. Nhưng không vì thế mà có thể để đối phương hùng hổ chủ động tấn công mình được, như thế chẳng khác nào là một sỉ nhục đối với mình sao?

Thanh kiếm khí khổng lồ toàn thân khảm đầy hoa văn xuất hiện sau cú đâm kiếm của Ngao Văn Long, bắn thẳng về phía bàn chân sét đang áp sát tới.

Rầm ~~~~~!!

Bàn chân sét khẽ chạm vào thanh kiếm lập tức bị vỡ tan nát ra, thanh kiếm khí tiếp tục bắn thẳng về phía Dương Kiệt vẫn còn đang treo người trên không.

“Giờn hoai, tương bố mày dễ xoi lắm sao? Xem chiêu tuyệt học phòng thủ mới của ta đây, Phi Lũ Đúng rồi, Phi Lũ Mỡ Bụng Hộ Thể, ta mở ~~~~!!!” Chỉ thấy Dương Kiệt đột nhiên ưỡn cái bụng đầy mỡ thịt của mình ra, cái bụng mỡ đó lập tức phóng thích ra một cái bụng khí trong suốt khổng lồ chắn ngay trước mặt mình, chính giữa cái bụng đó có nốt ruồi nhô cao lên, nếu lập ngang lại sẽ giống như một cái nắp nồi đất vậy, trông vô cùng khôi hài!

Uỳnh ~~~~~!!

Thanh kiếm khí có uy lực đáng sợ đâm thẳng vào cái “mỡ bụng” trong suốt đó, lập tức vỡ tan ra thành nhiều mảnh. Bề mặt cái “mỡ bụng” chỉ khẽ rung nhẹ vài cái rồi ngưng hẳn, thậm chí không thể để lại vết xước nào trên đó cả.

“Hahaha, sợ chưa? Đừng nói các ngươi sợ, ngay cả ta còn cảm thấy sợ trước uy lực phòng thủ của chiêu này nữa nè.” Dương Kiệt khoái trí cười lớn, trong lòng thầm xoa đầu tự khen, không ngờ mình lại nghĩ ra những chiêu thức uy lực kinh thiên động địa như thế này.

“.....” Ngao Văn Long

“.....” Lăng Hàn Phong và Tư Mã Phong Vân.

Rốt cuộc con heo mập này là quái vật phương nào thế này? Sao lúc nào cũng thi triển ra những tuyệt học kỳ dị quái đản như thế này. Chỉ là những tuyệt học đó uy lực vô cùng đáng sợ, không cảnh giác thậm chí lật thuyền giữa sông cũng không chừng.

“Mẹ kiếp, mày giỡn mặt với tao hả ~~~!!” Ngao Văn Long phẫn nộ tới cùng, không chỉ một lần mà là hai, ba lần bị đối phương chọc tức, không nổi điên mới là lạ á. “Tuyệt học thần thông, Mạc Tà Khai Thiên ~~~!!”

Chỉ thấy trời đất đột nhiên tối sầm lại, trên đỉnh không trung son cốc xuất hiện ánh hào quang ngũ sắc, tựa như một bóng đèn chiếu sáng từ trên cao chiếu xuống sân khấu vậy. Ngay sau đó một thiếu phụ có sắc đẹp tuyệt trần cao gần hai trượng, tay cầm Mạc Tà Kiếm từ bên trong ánh hào quang xuất hiện, theo tư thế mũi kiếm chĩa hướng thẳng xuống đất, cơ thể treo ngược lại với tư thế một tiên nữ giáng trần đâm thẳng vào mục tiêu ở phía dưới.

Dương Kiệt đã bị sức ép đáng sợ từ trên người vị thiếu phụ xinh đẹp kia phát tán ra dí chết trên mặt đất, toàn thân không nhúc nhích được nhí cả. Lúc này thậm chí hai chân đã lún sâu xuống đất, càng lúc càng sâu hơn nữa.

Uy lực của võ hồn cấp 6 quả thật đáng, nếu như không phải trực tiếp đối diện, sẽ không thể nào biết rõ nó đáng sợ tới mức độ như thế nào.

“AAAAAAAAAAAA, Huyền Vũ cứu giá ~~, Huyền Vũ Chi Lực kích hoạt ~~~~~!!” Đôi mắt Dương Kiệt đã tràn đầy gân máu, trực tiếp phóng thích Huyền Vũ xuất hiện trên đỉnh đầu, tựa như hình thành một tấm khiên khổng lồ để chống đỡ đòn tấn công của vị thiếu phụ xinh đẹp đó. Đồng thời không quên kích hoạt hiệu ứng giảm một cấp võ hồn của đối phương.

Cơ thể vị thiếu phụ đột nhiên run lên một cái. Có cảm giác như sức lực trong cơ thể bị rút đi một phần không nhỏ, trong đôi mắt lóe qua tia sáng dị thường. Chỉ là vị thiếu phụ này chỉ là một võ hồn, không thể lên tiếng truy hỏi vì sao, chỉ còn cách tiếp tục lao xuống tấn công mục tiêu mà thôi.

Ngao Văn Long hoàn toàn không biết được uy lực của võ hồn mình đã bị giáng xuống một cấp, mang theo vẻ mặt phẫn khích nhìn chăm chăm vào vị thiếu phụ xinh đẹp kia giáng lâm lấy mạng kẻ thù của mình.

“Võ hồn đó không đơn giản.” Nhìn thấy con thú giống như con rùa khổng lồ có rân quấn quanh cổ xuất hiện trên không trung, Tư Mã Phong Vân khẽ dúi mày lẩm bẩm nói nhỏ.

“Hahah, võ hồn cấp 4 mà đòi chơi với võ hồn cấp 6. Cho dù sức phòng thủ của võ hồn của con heo mập khá mạnh, nhưng chỉ như trứng chọi đá mà thôi.”

Lăng Hàn Phong nhìn thấy võ hồn của Dương Kiệt xuất hiện, trên môi lộ ra nụ cười chế giễu, tựa như một chuyên gia bình phẩm nói. Đồng thời cánh tay đã thò vào trong ngực áo, chuẩn bị rút tấm thẻ bài ra để giải quyết luôn tên Ngao Văn Long sau khi con heo mập đáng ghét kia đã bị tan xác dưới đòn tấn công đáng sợ kia.

Rầm ~~~~~!!

Quả đúng như Lăng Hàn Phong nhận định, cho dù võ hồn của Ngao Văn Long bị giảm một cấp, nhưng cũng vẫn còn là võ hồn cấp 5, không phải một võ hồn cấp 4 như Huyền Vũ có thể chống cự được. Võ hồn của Dương Kiệt chỉ chống đỡ được vài giây lập tức bị đánh vỡ tan ra, ngược lại hình bóng vị thiếu phụ đã nhạt đi rất nhiều, xem ra uy lực đã bị Huyền Vũ của Dương Kiệt đánh tan không ít.

Cũng may là võ hồn của Dương Kiệt kích hoạt theo hệ thống, nên cho dù bị đánh vỡ tan ra, cũng không gây ảnh hưởng gì tới anh ta cả. Thậm chí chỉ cần vài phút sau đã có kích hoạt lại thêm lần nữa, không giống như võ hồn của đại đa số người ở Huyền Thiên Đại Lục, bị đánh tan phải tốn thời gian dài để hồi phục.

“Phi Lũ Mỡ Bụng Hộ Thể, ta mở ~~~~!!” Cái bụng khí khổng lồ trong suốt lại lần nữa xuất hiện, lần này là ngay trên đỉnh đầu của anh ta, trực tiếp hứng trọn mũi kiếm của vị thiếu phụ đang tiếp tục ghim xuống.

Rầm ~~~~~!!!

Đất đá cát bụi tung bay tứ phía, ngay vị trí Dương Kiệt đang đứng lập tức hình thành một cái hố sâu khổng lồ, và Dương Kiệt tựa như bị biến mất trong không khí, không còn tìm thấy hình bóng của anh ta nữa.

“Chết, chết rồi chẳng??” Đôi mắt Lăng Hàn Phong lóe qua tia sáng phẫn khích. Cái gai trong mắt đã được nhổ đi, tâm trạng vui mừng thành thoi hơn bao giờ hết.

Đồng thời bàn tay nắm chặt tấm thẻ bài, chuẩn bị tung đòn kết liễu luôn cả tên Ngao Văn Long đã cười hề hã như một thằng điên không đòn tấn công

của mình đã đạt được kết quả mỹ mãn.

“Haha, cái gì mà là đối thủ đáng sợ nhất mà tên Dương Diễn cũng phải e ngại chứ? Thực lực chỉ có thể thôi sao? Thậm chí không đỡ nổi một chiêu của ta đã tan xương nát thịt, chết không toàn thây rồi. Xem ra tên Dương Diễn cũng chỉ có thể mà thôi, hần không còn xứng đáng làm đối thủ của ta nữa, hahahaha ~~~~!!” Ngao Văn Long mang theo vẻ mặt “bố mày là thiên hạ vô địch” cười lạnh buông lời chế giễu, không chỉ nhắm vào Dương Kiệt, mà cả Dương Diễn cũng bị lôi vào so sánh.

“Tới lượt mi Cái gì ~~~~!!” “Chết này ~~~~~!!” Trong lúc Ngao Văn Long chuẩn bị quay người giải quyết nốt tên còn lại. Lăng Hàn Phong đã kích hoạt tấm thẻ bài trong tay, một tia sáng có uy lực kinh thiên động địa từ trong thẻ bài phóng thích ra, tựa như một tia laser bắn thẳng vào người mục tiêu với tốc độ nhanh như chớp.

“A ~~, đồ khốn, dám đánh lén ta ~~~, Thiên Kiếm Thập Tam Thức, Nhất Kiếm Định Càn Khôn, chém ~~~~~!!” Cảm nhận uy lực đáng sợ từ trong thẻ bài phóng thích ra, Ngao Văn Long không dám khinh thường, trực tiếp tung ra chiêu thức mạnh nhất bình sinh của mình, chiêu thứ 6 trong Thiên Kiếm Thập Tam Thức, một thanh kiếm toàn thân tỏa ra sắc màu vàng óng ánh, to gần một trượng theo thể thái sơn áp đỉnh, từ trên không chém xuống, chém thẳng về phía tia laser đang bắn tới.

Rầm ~~~~~!!

Thanh kiếm mạ vàng của Ngao Văn Long chỉ chạm vào tia “laser” thậm chí không trụ được một giây đồng hồ đã bị vỡ tan ra trong không khí. Uy lực sánh ngang một đòn đánh của kẻ mạnh tông sư không phải một chân nguyên tầng thứ 1 như Ngao Văn Long có thể chống cự nổi.

“Chết đi, chết đi, ta mới là người chiến thắng sau cùng ~~~~!!” Lăng Hàn Phong phấn khích tột cùng khi thấy đòn chống đỡ của đối phương không có tác dụng.

“Tưởng dễ xoi bỏ mày lắm sao ~~~~??” Ngao Văn Long mang theo vẻ mặt đau xót từ trong nhãn càn khôn rút ra tấm thẻ bài, nhanh chóng ném ra phía trước.

Uỳnh ~~~~~!!

Tấm thẻ bài do Ngao Văn Long ném ra lập tức hình thành một tấm lá chắn khí màu bạc, luồng tia “laser” bắn thẳng vào bề mặt tấm khiên, vang lên tiếng ma sát động trời, gió lốc đáng sợ hình thành sau pha va chạm đã thổi bay cả Ngao Văn Long và Lăng Hàn Phong về phía sau, tông gãy nhiều đá tảng trên đường bay, té ngã xuống đất, một vùng máu từ trong miệng cả hai phun bắn ra, sắc mặt ai nấy đều tái nhợt như đang bệnh nặng vậy.

Vẫn là bất phân thắng bại!

Lăng Hàn Phong có át chủ bài, chẳng lẽ một đệ tử đầu đàn, đồng thời là con cháu của một thái thượng trưởng lão của Thiên Kiếm Tông như Ngao Văn Long lại không có sao?

Tất nhiên, những át chủ bài như thế tuyệt đối không nhiều, dùng một lần xem như không còn gì cả. Nếu như không phải rơi vào tình thế nguy hiểm tới tính mạng, còn lâu chúng mới chịu bung ra át chủ bài của mình.

“ngươi, ngươi” Sắc mặt của Lăng Hàn Phong vô cùng khó coi. Át chủ bài lợi hại nhất của mình đã tung ra, nhưng vẫn không thể lấy mạng được đối phương. Ngoài ra còn phải hứng chịu con thịnh nộ của một kẻ mạnh chân nguyên sau khi đối phương định thần lại, tuyệt đối không phải là điều hần muốn nhìn thấy lúc này.

“Đồ khốn ~~~! Vì mày mà tao phải uống phí hết lá bài cứu mạng của mình, tao phải phang cây xẻ thịt mày ra thành từng mảnh mới hả giận, aaaa ~~~~!!” Ngao Văn Long như một con thú bị thương, phần nộ, điên cuồng và khát máu, giờ trong đầu chỉ suy nghĩ duy nhất mỗi việc là phải tàn sát đối phương như thế nào mới xoa dịu được cơn phần nộ của mình.

“Thiên Kiếm Thập Tam Thức, Trảm Phong Quyết, trảm ~~~~!!” Hai tay nắm chặt cán kiếm, từ trên đỉnh đầu bắn mạnh xuống, một luồng kiếm khí màu xanh lá tựa như vô số con gió lốc đáng sợ bắn thẳng về phía Lăng Hàn Phong vẫn còn đang nằm ngã trên mặt đất.

“Không hay rồi ~~~~!!” Đôi mắt của Lăng Hàn Phong giương to ra hết cỡ, trong vẻ mặt hoảng sợ mang theo chút vẻ tuyệt vọng, chỉ biết ngơ ngác nằm đó chờ đón đòn tấn công của đối phương bắn tới.

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 107

‘AAAAAA ~~~~!!’ Tiếng gào thét đầy đau khổ của Lăng Hàn Phong vang lên liên hồi khi bị những cơn gió lốc đáng sợ kia cào xé cơ thể của mình, máu thịt bê bết, nhuộm đỏ cả cơ thể.

Rầm ~~~~~!!

Chịu đựng con đau xác thịt gần cả phút đồng hồ mới rơi xuống đất, lúc này hắn đã nằm thoi thót trên mặt đất, đừng nói đứng dậy, ngay cả cử động ngón tay cũng đã là cả một vấn đề. Tất nhiên, đòn đánh này vẫn chưa đủ để lấy mạng của hắn, nhưng cũng không còn quá xa nữa rồi.

“Hahaha, thế nào? Ném thử món ngon tao giành cho mày hài lòng chứ? Chưa đâu, tao chưa muốn giết mày vội, ít nhất cũng phải xẻo từng miếng thịt, rút từng khúc xương của mày ra, hành hạ mày tới nỗi sống không bằng chết mới có thể khiến tao nguôi giận vì đã uống phí một tấm thẻ phòng hộ quý giá của tao, hahaha ~~~!!” Ngao Văn Long mang theo vẻ mặt điên cuồng khoái trí cười nói.

Cơ thể Lăng Hàn Phong không kèm được run lên một cái trước lời nói điên cuồng của đối phương, nhưng tất cả những hắn có thể làm lúc này chỉ là nằm đó chịu đựng những đợt hành hạ tàn nhẫn của đối phương mà thôi.

Bộp ~ bộp ~!

Tiếng bước chân tựa như tiếng gọi từ thần càn lúc càng tiến tới gần khiến Lăng Hàn Phong vừa hoảng sợ vừa căm phẫn: “nếu như ta vẫn còn át chủ bài trong tay, nếu như ta đã đạt tới cảnh giới chân nguyên, thì đâu cần phải gánh chịu nỗi nhục như thế này, Ta hận ~~~!!”

“Từ từ thưởng thức đi nhé, khà khà ~~~!!” Thanh kiếm trong tay vung lên đâm xuống ghim thẳng vào cánh tay phải của Lăng Hàn Phong, sau đó trượt mạnh về một đường dài trên cánh tay của hắn, máu thịt phun bắn ra kinh dị vô cùng.

Cơ thể của Lăng Hàn Phong đang co giật liên hồi trước trò hành hình của đối phương, tiếng gào thét khàn cả cổ vang lên một cách yếu ớt. Hắn có nằm mơ cũng không thể nào ngờ được có ngày mình phải chịu những cảnh đáng sợ như thế này.

Tay trái, tay phải, xuống tới đôi chân rồi ngược lên trước ngực, lúc này thịt trên cơ thể Lăng Hàn Phong đã gần như không còn nguyên vẹn, nếu như là người thường e rằng đã chết vì mất máu và đau từ lâu rồi. Nhưng đáng tiếc hắn là một tiên thiên, sức sống cực mạnh, vẫn chưa thể chết nổi. Thử thật, với tình cảnh như thế này, thả chết đi còn hơn. Ít ra không cần phải tiếp tục chịu đựng kiểu thêu xác đáng sợ như thế này.

“Đùa thế đủ rồi đấy, kết thúc mày thôi, chết” “Đúng thế, kết thúc thôi, Phi Lũ Bỏ Dưa Đại Pháp, ta bỏ ~~~~~!!” Trong lúc Ngao Văn Long sau khi trút hết cơn giận chuẩn bị giải quyết tên Lăng Hàn Phong, phía sau đột nhiên vang lên giọng nói mà hắn hoàn toàn không bao giờ nghĩ rằng sẽ nghe thấy nữa.

Ngao Văn Long giật mình hoảng hốt quay đầu lại nhìn, phát hiện quả chùy khổng lồ đang bỏ xuống với tốc độ cực nhanh. Không đủ thời gian để thu lại thanh kiếm đang đâm xuống chuẩn bị kết liễu Lăng Hàn Phong, chỉ còn cách cắn răng phóng thích chân nguyên trong cơ thể, hình thành lớp lá chắn phòng hộ để hứng trọn quả chùy đáng sợ kia.

Boong ~~~~~!!

Ngao Văn Long bị uy lực cú bỏ chùy đẩy lùi ra xa, chân nguyên trong cơ thể có khuynh hướng chạy tán loạn, trước ngực tựa như bị ai đó tông mạnh vào, miệng cảm nhận thấy mùi vị ngọt tanh, một vũng máu từ trong miệng phun bắn ra.

“Hắn vẫn chưa chết ~~~!!” Cả Ngao Văn Long và Lăng Hàn Phong đều lộ ra vẻ kinh ngạc khó tin khi nhìn thấy bóng người thô to của Dương Kiệt.

Ngao Văn Long kinh ngạc phẫn nộ, Lăng Hàn Phong sợ hãi kèm theo chút kỳ vọng. Kỳ vọng Dương Kiệt có thể trừng sát tên khốn trời đánh đã khiến mình thành thế này. Cho dù sau cùng có thể cũng phải chết, nhưng nếu như nhìn thấy tên khốn đó chết trước mình, tuyệt đối là điều tốt đẹp nhất mà mình mong mỏi đây.

Không đợi Ngao Văn Long kịp định thần, Dương Kiệt trực tiếp lao thẳng về phía hắn, một chiêu Phi Lũ Bạo Liệt Quyền đâm thẳng vào đối phương.

Pằng ~~~~~!!

Ngao Văn Long hứng trọn cú đâm khí to gần bằng chiếc xe hơi vào người, cơ thể không tự chủ bị đẩy lùi về phía sau và té ngã xuống đất, nhất thời không động đậy được nữa.

Dương Kiệt tung người nhào lộn trên không trung, một bàn chân sét được đá ra, bắn thẳng về phía đối thủ vẫn còn đang nằm chết ở phía dưới.

Rầm ~~~~~!!

“A ~~~~!!!” Ngao Văn Long gào lên một tiếng đầy đau khổ, cơ thể tê tái đau tới tận xương tủy, có cảm giác như cơ thể trở nên yếu ớt đi rất nhiều.

Tuy không kích hoạt hiệu ứng biến hắn thành “gà châu phi”, nhưng hiệu ứng tê liệt và giảm phân nửa sức phòng thủ đã kích hoạt. Như thế là quá đủ đối với Dương Kiệt rồi.

“Phi Lũ Bỏ Dưa Đại Pháp, ta bỏ ~~~~~!!!” Cơ thể Dương Kiệt tựa như quả bom tiềm kích từ trên không trung thả thẳng xuống, Huyền Thiết Chùy vẩy múa trong tay, theo tư thế thái sơn áp đỉnh bỏ thẳng vào đầu của đối phương.

Bạchhhh ~~~~~!!

Ngao Văn Long thậm chí không kịp kêu lên tiếng đau, cái đầu tựa như quả dưa hấu bị người ta cầm gậy bổ mạnh vào, máu thịt óc não phun bắn tứ tung.

chết một cách tức tưởi.

Đường đường một đệ tử dẫn đầu Thiên Kiếm Tông, một kẻ mạnh chân nguyên chân chính sở hữu võ hồn cấp 6, chỉ vì chút đắc chí không cảnh giác, bị đánh lên phía sau. Quan trọng nhất là dính phải những chiêu tuyệt học có hiệu ứng của Dương Kiệt, khiến hắn không thể nhúc nhích phản kháng, trở thành oan hồn dưới quả chùy đã từng nhuộm qua máu thịt óc não của biết bao nhiêu người.

“Dính dong, bạn tiêu diệt một chân nguyên tầng thứ 1, nhận được 100000 điểm kinh nghiệm”

Phụp ~~~~~!!

Một vũng máu từ trong miệng Dương Kiệt phun bắn ra, nhuộm đỏ cả mặt đất gần đó.

Lúc này dính phải tuyệt học thần thông của Ngao Văn Long, bản thân đã bị chấn thương rồi, cũng may là tên khốn đó tưởng mình đã tan xương nát thịt nên không dò xét kỹ dưới đáy cái hồ, tạo cơ hội cho mình ẩn núp ở trong đó, chờ thời cơ từ phía sau đánh lên dứt điểm đối phương.

Nếu như không phải vì hắn chủ quan dương dương tự đắc, đang hào hứng hành hình Lăng Hàn Phong, e rằng không có chút cơ hội gì cho Dương Kiệt rồi. Phải biết rằng một chọi một với hắn, cơ hội giành chiến thắng của Dương Kiệt chưa tới mười phần trăm nữa là.

Vẫn còn một tên cần phải giải quyết!

Dương Kiệt cố gắng nén lại những vũng máu đang muốn phun ra từ miệng, từ từ bước tới bên cạnh Lăng Hàn Phong, với tư thế từ trên cao nhìn xuống nhìn vào hắn.

“Không... không ngờ hai... hai ta lại rơi... rơi vào tình... tình cảnh này... haha... hahahaha ~~~~~!!” Lăng Hàn Phong đã yếu ớt vô cùng, nhưng vẫn cố gắng cười một cách điên dại và tuyệt vọng.

“Có lời trần trối gì không?” Mặc dù từ là kẻ thù, nhưng đối phương cũng sắp chết rồi. Chết rồi thì mọi ân oán xem như đã kết thúc, không cần thiết phải gây khó dễ thêm cho hắn làm gì nữa.

“Trần... trần trối...” Trong đôi mắt của Lăng Hàn Phong lóe qua tia sáng hoảng sợ. Tất nhiên rồi, khi đối diện cái chết, ai mà có thể làm tới mức độ thần nhiên đối diện chứ? Ít nhất một người như Lăng Hàn Phong là không thể.

“Chỉ mong... chỉ mong cho ta... cho ta cái chết nhẹ... nhẹ nhàng... ngoài ra.... Ngoài ra.....” Lăng Hàn Phong hít sâu một hơi vào người, tựa như đã chấp nhận kết quả tồi tệ nhất mà mình phải hứng chịu, nở nụ cười tuyệt vọng nói: “hãy... Hãy đối xử với... với Diệp sư... sư muội thật... thật tốt...”

Chết tới nơi rồi, còn gì đáng để luyến tiếc nữa, chỉ muốn lòng được thanh thản chút mà thôi.

“Yên tâm!” Huyền Thiết Chùy vấy máu trong tay, vung lên bổ thẳng vào ngực của Lăng Hàn Phong, mục đích để hắn chết được toản thây.

Pàng ~~~~~!!

“Dính dong, bạn tiêu diệt được một tiên thiên tầng thứ 9, nhận được 50000 điểm kinh nghiệm”

Lăng Hàn Phong mang theo nụ cười giải thoát vì những cơn đau đáng sợ khi bị hành hình lúc này, đôi mắt nhắm chặt lại, mãi mãi chìm sâu trong màn đêm vô tận.

Đường đường một đệ tử thiên tài sở hữu võ hồn cấp 6, tương lai sáng lạng, không ngờ lại có kết cục như thế, quả thật là mọi thứ do bản thân mình tự gây ra, chết cũng chẳng có ai thương hại.

Bốp bốp ~~~~~!!

Tiếng vỗ tay từ phía sau lưng Dương Kiệt vang lên không dứt, kèm theo tiếng bước chân nhẹ nhàng càng lúc càng tiến tới gần. Không cần hỏi, chính là con cáo già Tư Mã Phong Vân chứ còn ai nữa.

“Đúng như ta đã dự đoán, người chính là kẻ chiến thắng sau cùng. Xin chúc mừng.” Giọng nói khó ưa của tên khốn vang lên, Dương Kiệt cười lạnh quay người lại đối diện với đối phương, định chờ xem thử đối phương muốn giờ thêm trò gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 108: Huyết ma đạo

“Xem ra ngươi rất vui mừng, đúng không?” Nhìn thấy khuôn mặt cực kỳ đáng ghét khó ưa của đối phương, Dương Kiệt nuốt chút kềm chế không được lao tới tát vài cú vào mặt hắn cho bỏ ghét.

“Được chiêm ngưỡng một bữa tiệc biểu diễn đầy chết chóc, có thể không vui được sao?” Tư Mã Phong Vân khẽ giơ hai tay, lộ ra vẻ vô tội mỉm cười đáp.

“Muốn gì nói thẳng đi, ta không muốn nói chuyện với một kẻ ngay cả đồng đội cũng có thể bán đứng như ngươi.” Dương Kiệt vô cùng khinh bỉ những tên khốn nạn dễ tiện như thế này.

“Đồng đội?? Hình như ngươi có chút nhầm lẫn thì phải. Ta chưa bao giờ xem chúng là đồng đội của mình cả, nên không hề có chuyện bán đứng hay không bán đứng. Giữa hai bên chỉ là giao dịch hợp tác làm việc với nhau, khi cảm thấy vụ giao dịch hợp tác này không cần thiết nữa, ta chỉ trực tiếp hủy bỏ đó, không có vấn đề gì chứ nhỉ?” Tư Mã Phong Vân mỉm cười nói tiếp: “Nếu như muốn nói là đồng đội, chỉ có người duy nhất còn sống sót ở đây, mới đủ tư cách trở thành đồng đội của ta mà thôi.”

Lúc này Dương Kiệt đang cảnh giác vô cùng. Đừng xem lúc này hắn đang mỉm cười nói chuyện tỏ vẻ thân thiện, những tên như thế này có thể đâm sau lưng lúc nào không hay đây.

“Ngay từ bây giờ, ta chân thành ngỏ lời mời với ngươi hãy gia nhập vào đội ngũ của ta.” Tư Mã Phong Vân nói ra mục đích của mình.

“Nếu như ta từ chối.” Dương Kiệt dúi mày không biết đối phương đang muốn giờ trò gì. Cách nay còn chưa bao lâu hắn còn định hãm hại mình, thế mà giờ này lại lên tiếng chào kéo, tuyệt đối không đơn giản.

“Từ chối? Ta không nghĩ ngươi đủ can đảm để từ chối ta.” Tư Mã Phong Vân vẫn mang theo nụ cười đầy tự tin, từ trong lòng rút ra một viên ký ức ma thạch, trực tiếp kích hoạt hình ảnh đã từng diễn ra trong sơn cốc. Đặc biệt là hình ảnh Dương Kiệt một chùy vô bề đầu Ngao Văn Long và kết liễu Lăng Hàn Phong, hiệu ứng hình ảnh sắc nét vô cùng.

Đôi mắt của Dương Kiệt tràn đầy sát khí dúi chặt lại. Không ngờ cáo già lại chơi trò ghi hình như thế này. Nếu như những hình ảnh đó công khai ra ngoài, tai họa đáng sợ chắc chắn sẽ ập xuống đầu Dương Kiệt ngay tức khắc.

Khoan nói tới việc sát hại đồng minh và đồng môn. Bản thân Ngao Văn Long và Lăng Hàn Phong đều là những tên đệ tử được tông môn trọng tâm bồi dưỡng. Đặc biệt là tên Ngao Văn Long, nghe nói là con cháu đích tôn của một thái thượng trưởng lão của Thiên Kiếm Tông. Nếu như để người đó biết được mình ra tay đánh bẽ đầu cháu ruột của lão. Không truy sát anh ta tới chân trời góc biển mới là lạ á.

Nếu như chỉ Thiên Kiếm Tông còn có chút cơ hội sống sót, nhưng giờ có thể ngay cả Thánh Hóa Tông cũng không tha cho mình đâu. Nhị đại môn phái cùng truy sát, tuyệt đối không phải một tiên thiên quen như Dương Kiệt có thể chống cự nổi.

“Thế nào, ngươi có định rút lại lời từ chối lúc nãy chứ nhỉ?” Tư Mã Phong Vân mang theo phong thái của người chiến thắng nhìn chăm chăm vào Dương Kiệt, vô cùng khoái trí chờ đợi đối phương phải cắn răng cúi đầu.

“Chẳng lẽ ta không còn đường nào khác để lựa chọn sao?” Dương Kiệt mang theo vẻ mặt bất cam cắn răng hỏi.

“Tất nhiên.” “Không, vẫn còn, đó chính là”

“Giết ngươi, Phì Lũ Bỏ Dưa Đại Pháp, ta bỏ ~~~~!!” Huyền Thiết Chùy vung lên, một cú bỏ thẳng về phía Tư Mã Phong Vân.

Giết người diệt khẩu ~~~!!

Không có gì an toàn và hiệu quả hơn việc giết chết tên khốn đó để bịt đầu mối cả.

Nhìn thấy quả chùy khí khổng lồ bỏ thẳng xuống, Tư Mã Phong Vân vẫn sắc mặt không đổi, chỉ mỉm cười nhẹ nhàng, tay phải đưa lên vẫy nhẹ một cái.

Uỳnh ~~~~~!!

Quả chùy khí lập tức bị đánh tan trong không khí, tựa như chưa từng xuất hiện qua vậy. Dương Kiệt giương to đôi mắt ra hết cỡ, mang theo vẻ mặt khó tin nhìn chăm chăm vào đối phương.

Khí thể từ trên người hắn phát tán ra tuyệt đối là một chân nguyên tầng thứ 2.

Tên khốn này rõ ràng chỉ mới vừa đạt tới cảnh giới tiên thiên tầng thứ 10 ngay trước khi đại hội tỷ võ hằng năm bắt đầu. Cho tới giờ chỉ khoảng một tháng là cùng, bằng cách nào mà hắn có thể đột phá như tên lừa thế này.

Đừng nói một tên chỉ võ hồn cấp 5 như hắn, cho dù là sở hữu võ hồn cấp 9, thánh phẩm cũng chưa chắc làm được điều đó.

“Ngạc nhiên lắm sao? Ta có được thực lực như lúc này, phải nói lời tạ ơn đối với những tên ngu xuẩn đã tàn sát lẫn nhau ở nơi này đây.” Tư Mã Phong Vân cười nhẹ nói, tựa như một chuyện quá sức bình thường và đơn giản đối với hắn vậy.

“Ý của ngươi là” Dương Kiệt há hốc vì kinh ngạc, chợt nhớ ra một truyền thuyết đã từng nghe qua sau khi gia nhập Thánh Hóa Tông, cơ thể không kèm được run lên một cái.

“Xem ra ngươi cũng đã đoán ra rồi chứ nhỉ? Đúng thế, ta là người của Huyết Ma Đạo.” Tư Mã Phong Vân cũng chẳng giấu giếm làm gì, trực tiếp công khai thân phận của bản thân.

“Quả nhiên ~~~!!” Dương Kiệt không tự chủ hít sâu một hơi lạnh vào người.

Huyết Ma Đạo. Một đạo phái từng tung hoành ở khu vực trung ương Huyền Thiên Đại Lục một ngàn năm trước, cho tới khi bị tất cả các tông phái chánh đạo hợp sức xóa sổ cách nay hai trăm năm về trước. Không ngờ vẫn còn người của Huyết Ma Đạo còn sống và âm thầm xâm nhập vào khu vực U Châu này.

Người của Huyết Ma Đạo tàn nhẫn háo sát. Đặc biệt là vì muốn nâng cao thực lực của bản thân, có thể không từ bỏ bất kỳ thủ đoạn nào. Đặc biệt là sở hữu một trận pháp ma tà tàn nhẫn “Thiên Ma Hấp Huyết Đại Pháp”. Trận pháp này dùng để hấp thụ tinh huyết của con người, bồi dưỡng bản thân.

Nghê nói từng có một vị đại năng trong Huyết Ma Đạo, vì muốn gia tăng thực lực của bản thân, đã sử dụng Thiên Ma Hấp Huyết Đại Trận xóa sổ một vương triều hùng mạnh ở khu vực trung ương, trên hàng tỷ sinh mạng vô tội bị huyết tể để lót đường cho sự lớn mạnh của hắn.

Hành động tàn trời của Huyết Ma Đạo đã chạm tới ranh giới cho phép của các tông môn hùng mạnh ở khu vực trung ương. Mặc dù trong mắt của họ, sinh mạng của những người dân thường ở vương triều chẳng đáng là gì, nhưng cái gì cũng có giới hạn của nó. Và lại, lúc này Huyết Ma Đạo chưa lớn mạnh chỉ dám ra tay với dân thường, đợi sau này một khi lớn mạnh rồi thì sao? Trực tiếp ra tay với cả tông môn luôn à? Với tốc độ trưởng thành của Huyết Ma Đạo, thậm chí đã có dấu hiệu vượt khỏi tầm kiểm soát của các tông môn hùng mạnh đó rồi đấy.

Thế là các tông môn hùng mạnh ở trung ương ở hợp sức lại với nhau, trực tiếp tràn vào sào huyệt của Huyết Ma Đạo, trực tiếp trấn áp tông đạo đáng sợ này.

Nghê nói cuộc chiến khốc liệt đồ ra gần hai tháng trời mới kết thúc, kết quả là người của Huyết Ma Đạo trực tiếp bị xóa sổ. Nhưng người của tông môn cũng hứng chịu thiệt hại nặng nề, thậm chí có không ít đại năng độ kiếp tử trận, còn xuất khiếu, nhập thể gì đó, càng tính bằng đơn vị tử ngàn, chục ngàn trở lên. Khiến tông môn hùng mạnh ở khu vực trung ương phải trốn về sào huyệt của mình nếm vết thương một thời gian dài, rồi bỏ ý định bang trưởng thế lực tới các khu vực lân cận mà họ đang tiến hành. Nếu không thì U Châu lúc này thậm chí đã trở thành thuộc địa của một trong những tông môn hùng mạnh ở trung ương từ lâu rồi, đâu còn độc lập như lúc này.

Trong tận thâm tâm của nhiều người ở những khu vực quê mùa yếu kém, Huyết Ma Đạo tựa như vị cứu tinh của họ. Nhưng trong mắt của Dương Kiệt, người của Huyết Ma Đạo tuyệt đối đáng chết. Có thể nói là gặp một tên giết một tên, gặp hai tên trăm cả hai.

“Thế nào, ngươi có cảm thấy hứng thú và háo hức với thực lực mà ta đang sở hữu không? Hãy gia nhập bọn ta, ngươi cũng sẽ có được những gì mà ta đang có. Nói cho ngươi biết, lúc này ta chỉ vừa mới hấp thụ những người đã chết trước đó thì đã đạt tới cảnh giới chân nguyên tầng thứ 2 một cách dễ dàng. Nếu như hấp thụ luôn cả tinh huyết của Ngao Văn Long và Lăng Hàn Phong, thực lực của ta thậm chí có thể đột phá tới cảnh giới chân nguyên tầng thứ 3, tầng thứ 4 cũng không chừng, hahahah ~~~~!!” Tư Mã Phong Vân tựa như hóa thân thành tên tín đồ cuồng nhiệt, phấn khích cười nói.

Rắc rối to rồi, hiện giờ đã đáng sợ như thế này, đợi hắn hấp thụ luôn tinh huyết của Ngao Văn Long và Lăng Hàn Phong, e rằng cả bí cảnh này không ai có thể trụ khư được nữa. Đó là trường hợp hắn không tiếp tục chơi thêm trò hấp thụ tinh huyết của người khác thêm lần nữa. Nếu như tất cả những người có mặt trong bí cảnh trở thành phân bón cho hắn, sẽ đáng sợ tới cỡ nào nhỉ?

“Cơ hội cuối cùng giành cho ngươi đấy, hãy suy nghĩ thật kỹ trước khi trả lời, đừng để phải hối hận không kịp.” Tư Mã Phong Vân phóng ánh mắt tràn đầy sát khí về phía Dương Kiệt, lên giọng uy hiếp dọa nạt.

“Câu trả lời của ta là Châu ~~~~!!” Tạm thời không phải là đối thủ của đối phương, chỉ còn cách rút lui chiến lược, đợi sau khi an toàn tìm nơi giết quái thăng cấp, chỉ cần đạt tới cảnh giới chân nguyên, sẽ không còn sợ hắn nữa. Thậm chí có thể phản sát mối hiểm họa tiềm ẩn này cũng không chừng.

Vô cùng dứt khoát thi triển Càn Khôn Nhất Thiểm, cơ thể tựa như bốc hơi trong không khí, đợi tới khi xuất hiện đã ở cách xa vị trí vừa đứng lúc này 10 mét rồi.

Dương Kiệt không tiếc chân khí thi triển tuyệt học thân pháp liên tục, chỉ trong nháy mắt đã xuất hiện ngay vách đá thẳng đứng tận cùng của sơn cốc. Cơ thể linh hoạt như con khỉ, treo thẳng lên vách núi bỏ trốn.

Vù ~~~~~!! Rầm ~~~~~!!

Tiếng gió rít vang lên từ phía sau, Dương Kiệt không chút do dự tung người nhảy ra khỏi vách núi đang treo lên, chỉ thấy một đòn cuồng khí xước qua cơ thể của mình bắn thẳng vào nơi mình vừa bám vào, đất đá vỡ tung tứ tán.

“Càn Khôn Nhất Thiểm? So với Phong Vân Đột Biến của ta chỉ như đứa trẻ lên ba so với người trưởng thành mà thôi.” Vội vã quay đầu lại nhìn, phát hiện Tư Mã Phong Vân đã xuất hiện ngay sau lưng mình, trên môi mang theo nụ cười chế giễu nói.

“Cơ hội giành cho ngươi không tự nắm bắt đấy, thế thì đừng có trách ta. Kim Cang Thiết Quyền, đâm ~~~~~!!” những gì cần làm đã làm rồi, đối phương không chịu quy hàng, cho dù là đặc sứ cũng không thể trách cứ được gì mình chứ nhỉ? Vậy thì không cần phải khách sáo làm gì nữa. trực tiếp một đòn tuyệt học đặc ý của mình tung ra, đâm thẳng vào người Dương Kiệt ngay trước mắt.

Pằng ~~~~~!! Rầm ~~~~~!!

Phụp ~~~ phụp ~~~~~!!

Húng tròn đôn tấn công của Tư Mã Phong Vân, Dương Kiệt tựa như bị chiếc xe tải hạng nặng tông thẳng vào người, trực tiếp bị đánh bay vào vách đá ở trước mặt, cơ thể như được khảm thẳng trên vách đá, thảm hại vô cùng.

Máu kèm theo chút ít nội tạng từ trong miệng phun bắn ra, vốn dĩ đã bị thương lúc nãy nay càng nghiêm trọng hơn nữa. Ngay cả đứng dậy cũng đã là một vấn đề, đừng nói là phản công.

Lộp cộp ~ lộp cộp ~~~~~.....!

Tiếng bước chân nhẹ nhàng càng lúc càng tiến tới gần, Dương Kiệt cố gắng ngẩng đầu lên nhìn vào đối phương. Trong đầu không ngừng vận chuyển, hy vọng tìm ra cách thoát thân. Nhưng nghĩ mãi vẫn không nghĩ ra làm thế nào để thoát khỏi nguy hiểm ngàn cân treo sợi tóc như lúc này.

Chẳng lẽ lần này chết thật rồi sao??

Bạn đang đọc truyện *Phì Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 109: Chân nguyên

Chẳng lẽ bỏ cuộc rồi sao? Câu trả lời chắc chắn là không rồi.

Dương Kiệt lập tức liên hệ với Càn Khôn Tháp, nhưng lần này không phải bỏ trốn vào đó, mà là kích hoạt ba viên hạch thạch chiêu mộ ba con Hắc Cang Nham Thạch ra cứu giá.

Roẹt ~ roẹt ~ roẹt ~~~!!

Ngay tức khắc, ba con Hắc Cang Nham Thạch không lồ xuất hiện chắn ngay trước mặt Dương Kiệt. Chúng gầm lớn một tiếng, không cần phải ra lệnh, trực tiếp lao thẳng về phía Tư Mã Phong Vân đang từng bước từng bước từ từ bước tới.

“Hắc Cang Nham Thạch??!!” Tư Mã Phong Vân lộ ra vẻ kinh ngạc bất ngờ. Không hiểu bằng cách nào mà Dương Kiệt có thể thu phục sai khiến được lũ quái vật bất tử này. Hình bóng của anh ta càng trở nên kỳ bí trong tâm trí của hắn. Nhưng điều đó càng thúc đẩy hắn phải trừ khử Dương Kiệt bằng mọi giá. Vì công vi tư, tuyệt đối không thể để cho những người có tiềm lực bí ẩn như thế sống sót được.

“Phong Vân Đột Biến, Bài Văn Chương ~~~~~!!” Chỉ trong nháy mắt đã né qua vài cú đâm uy lực kinh khủng của ba con “Golem”, xuất hiện ngay sau lưng của chúng, không thèm quay người lại, một cú chương khí từ trên không xuất hiện, giáng thẳng xuống đầu của ba con Golem đó.

Rầm ~ rầm ~ rầm ~~~~~!!

Ba con “Golem” thậm chí không chống đỡ nổi một chiêu của Tư Mã Phong Vân đã bị đánh vỡ tan nát, nhưng chỉ trong nháy mắt chúng đã phục hồi lại như chưa từng bị đánh vỡ qua vậy, tiếp tục hùng hổ lao tới tấn công như vũ bão kẻ thù của mình.

Đó chính là điểm đáng sợ nhất của lũ quái vật bất tử này. Ngay cả Tư Mã Phong Vân cũng cảm thấy có chút đau đầu.

Dương Kiệt tranh thủ trong thời gian này nhanh chóng từ nhẫn càn khôn lấy ra vài viên đan dược điều trị bỏ vào trong miệng nhai. Trong lúc ba tên tiểu đệ của mình đang cầm chân đối phương, phục hồi càng nhiều càng tốt, để còn đủ sức bỏ trốn.

Rầm ~ rầm ~ rầm!

Tiếng giao chiến vang lên liên hồi. Tư Mã Phong Vân bắt đầu cảm thấy thiếu kiên nhẫn khi lũ quái vật khốn khiếp đó đánh mãi không chết. Không phải chưa suy nghĩ qua bỏ qua đám quái vật này trực tiếp ra tay với Dương Kiệt, nhưng lũ quái vật tuy to cao nhưng sở hữu tốc độ cực nhanh, thân thể cực kỳ linh hoạt, cứ bám lấy kẻ thù không rời, hoàn toàn không cho hắn có cơ hội đề ra tay với Dương Kiệt cả.

Phụp ~~~~~!!

Một vũng máu từ trong miệng Tư Mã Phong Vân phun bắn ra do dính phải một cú đâm ngàn cân của một con “Golem” do bất cẩn.

“Võ hồn, hiện ~~~~~!!” Tư Mã Phong Vân phần nộ tới cùng, đường đường một kẻ mạnh chân nguyên tầng thứ 2, mà lại để cho lũ quái vật đánh cho phun máu, tuyệt đối không thể tha thứ được.

Một con gấu toàn thân phủ đầy lông đá màu vàng kim không lồ xuất hiện ngay trên không trung, nó không ngừng gào lớn đầy phần nộ và dùng tay vỗ ngực liên hồi. Chẳng nói chẳng rằng, bàn tay khổng lồ tạo thành chương ấn thẳng xuống ba con “Golem nhỏ bé” ở phía dưới.

Rầm~~~~rầm~~~~rầm~~~~!!!

Ba con “Golem” tội nghiệp bị vỡ nát thành cát bụi, ngay cả tâm hạch quan trọng nhất của chúng cũng theo số phận cơ thể của chúng, bị hủy hoại dưới bàn tay khổng lồ của võ hồn của Tư Mã Phong Vân, không còn cơ hội để phục hồi nữa rồi.

Đáng sợ!

Tuy chỉ là võ hồn cấp 5, nhưng uy lực tuyệt đối không hề thua kém những võ hồn cấp 6 thông thường. Cộng thêm thực lực bản thân của Tư Mã Phong Vân, ba con “Golem” bất tử cũng chỉ có nước quỳ mà thôi.

“Để xem người còn trò trống gì nữa?” Tư Mã Phong Vân dùng tay lau sạch vết máu còn vương lại trên mép miệng, quay đầu nhìn về phía Dương Kiệt cười lạnh nói.

Dương Kiệt lập tức biến sắc, tuy đã phục hồi lại đôi chút sau khi cắn thuốc, có thể đi lại bình thường, nhưng chiến đấu là hoàn toàn không thể. Đừng nói với tám thân đang trọng thương như lúc này, cho dù lúc lành lặn, cũng không phải là đối thủ của Tư Mã Phong Vân nữa là.

“Chết này~~~~!!” Tư Mã Phong Vân không muốn tốn thêm thời gian nữa, trực tiếp điều khiển võ hồn của mình vung cánh tay khổng lồ vỗ thẳng về phía Dương Kiệt vẫn còn đang khảm mình trong vách đá.

“Chết thật rồi sao? Ta không cam tâm~~~~~!!” Dương Kiệt giương to đôi mắt tràn đầy gân máu ra hết cỡ, trông mắt ra nhìn chăm chăm vào cánh tay khổng lồ đang vỗ xuống, tiếng gió rít phá thẳng vào mặt đau rát vô cùng.

Chúu~~~chúu~~~~!!

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, cả Dương Kiệt và Tư Mã Phong Vân đều giật mình hoảng hốt khi nhìn thấy một tia sáng chói rực từ trong ngực của Dương Kiệt phát tán ra, tựa như một tia “Lazer” bắn thẳng về phía bàn tay khổng lồ đang vỗ xuống.

Uỳnh~~~~~!!Gào~~~~~!!

Tia sáng vừa chạm vào cánh tay khổng lồ của con gấu khổng lồ, nó lập tức gào lên một tiếng đầy đau khổ. Cũng may nó là võ hồn dạng khí, không phải thực thể nên không xuất hiện cảnh máu thịt bê bết. Cả cánh tay vỗ xuống tựa như bị bốc hơi, càng lúc càng lan truyền tới cơ thể của nó.

Chưa đầy một phút đồng hồ, cơ thể khổng lồ của nó hoàn toàn biến mất, tựa như chưa từng xuất hiện qua vậy.

Phụp~~~~~!!

Võ hồn bị đánh tan, Tư Mã Phong Vân lập tức rơi vào trạng thái trọng thương, cộng thêm thực lực hiện giờ do hấp thụ của người khác không phải do bản thân tự tu luyện. Trọng thương khiến chân nguyên trong cơ thể có dấu hiệu đảo lộn tứ tung, không thể kiểm soát được nữa.

Đó chính là tác dụng phụ khi sử dụng Thiên Ma Hấp Huyết Đại Trận. Tất nhiên, nếu như để hắn có thời gian điều hòa lại chân nguyên trong cơ thể, sẽ không xuất hiện tình trạng như thế này nữa.

Chỉ là hắn vừa mới hấp thụ xong tinh huyết của kẻ khác đã phải ra tay với Dương Kiệt rồi, lấy đâu ra thời gian mà điều hòa chân nguyên trong cơ thể chứ.

“Chính là...” “Dây chuyền hộ thân phù~~~~!” Cả Tư Mã Phong Vân và Dương Kiệt đều giương to đôi mắt ra hết cỡ nhìn chăm chăm vào sợi dây hộ thân phù của Diệp Tuyền mà Dương Kiệt vẫn để ở trước ngực áo này giờ.

“Lần.. lần này tạm... tạm thời tha... tha cho mi... lần sau... lần sau không có may... may mắn vậy nữa... nữa đâu...” Tư Mã Phong Vân mang theo vẻ mặt bất cam lên tiếng hăm dọa.

Việc quan trọng nhất đối với hắn lúc này là nhanh chóng tìm một nơi an toàn nào đó điều hòa lại chân nguyên trong cơ thể, nếu như chậm trễ, hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng, thậm chí có nguy cơ tẩu hỏa nhập ma cũng không chừng.

Còn vấn đề của Dương Kiệt, chỉ cần bằng chứng tàn sát liên minh trong tay, hắn luôn nắm thế chủ động, sau này hoàn toàn có thể xử lý đối phương cũng chưa muộn. Vì cho dù hắn không đi tìm Dương Kiệt, Dương Kiệt chắc chắn cũng sẽ tự đi tìm hắn.

Không chút do dự, trực tiếp quay người bỏ chạy khỏi hiện trường.

Dương Kiệt chỉ còn cách nhìn Tư Mã Phong Vân bỏ đi mà không làm gì được hắn cả. Với cái cơ thể trọng thương như lúc này, đi đứng bình thường đã là cả một vấn đề rồi, lấy gì mà trừ khử đối phương chứ.

Tất nhiên, nếu như Dương Kiệt dám chơi, phóng thích hết toàn bộ chân khí trong cơ thể dấn vào một đòn đánh, hoàn toàn có thể lấy mạng Tư Mã Phong Vân ngay tức khắc.

Chỉ là nếu làm như vậy, sau khi tung ra đòn đánh đầy uy lực kia xong, Dương Kiệt sẽ bị biến thành một người tàn phế không hơn không kém. Nếu như điểm kinh nghiệm thăng cấp còn chút ít, có thể liều thử một phen sau khi giết xong đối phương thăng cấp, sẽ hoàn toàn hồi phục ngay tức khắc. Nhưng lúc này điểm kinh nghiệm cần thiết để thăng cấp còn thiếu hơn một nửa, hoàn toàn không khả thi gì cả.

Trở thành người tàn phế, đừng nói là đi giết quái để thăng cấp, ngay cả việc toàn mạng rời khỏi bí cảnh này đã là cả một vấn đề lớn rồi đấy.

Cộng thêm việc không thể triệu hồi thần tượng nào tới kéo mình lên lv, nên đành bắt cam để mặc Tư Mã Phong Vân bỏ chạy mà không làm gì được hắn cả.

“Đợi tao thăng cấp thành chân nguyên, sẽ lấy mạng mày sau.” Dương Kiệt đành tự an ủi bản thân như thế.

Đưa tay nắm chặt dây chuyền hộ thân phù trong tay, không ngờ nó lại cứu mình một bàn thua trông thấy như thế này. Chỉ là không ngờ uy lực của nó đáng sợ như thế này, ngay cả một kẻ mạnh chân nguyên có võ hồn cấp 5 như Tư Mã Phong Vân cũng bị đánh trọng thương. Quả thật đáng sợ.

Nhanh chóng bỏ thêm vài viên đan dược điều trị vào trong miệng nhai, tổn gần hết nửa ngày trời mới hồi phục lại 70, 80%. Tuy chưa phải trạng thái hoàn hảo nhất, nhưng có thể tiếp tục chiến đấu, giết quái thăng cấp rồi.

Thời gian không đợi người, không chút do dự chần chừ, nhanh chóng rời khỏi sơn cốc, đi truy tìm hang ổ của lũ Thất Sắc Hồ Điệp, tiếp tục sự nghiệp giết quái thăng cấp của mình.

Lúc này đang chạy đua thời gian với Tư Mã Phong Vân, nếu như để hắn bình phục mà mình vẫn chưa thể thăng cấp, tuyệt đối không phải là chuyện vui vẻ chút nào.

“Phi Lũ Bỏ Dura Đại Pháp ~~~~~!!”

Rầm~~ rầm~~ rầm.....

Trong khu vực Cầu Vòng Sơn Cốc, chỉ thấy chùy khí tung bay, máu thịt hàng chục, hàng trăm con Thất Sắc Hồ Điệp tựa như cơn mưa nặng hạt đang không ngừng trút xuống mặt đất, nhuộm đỏ cả một khu vực rộng lớn.

“Dinh dong, bạn tiêu diệt được một ma thú cấp 2 cao cấp, nhận được 10000 điểm kinh nghiệm...”

“Dinh dong, bạn tiêu diệt được một ma thú cấp 2 cao cấp, nhận được 10000 điểm kinh nghiệm...”

.....

.....

.....

“Dinh dong, bạn đã đạt đủ điểm thăng cấp. Bạn đã thăng cấp thành chân nguyên tầng thứ (LV31), xin chúc mừng!”

“Dinh dong, do lần đầu tiên đạt tới cảnh giới chân nguyên, bạn nhận được cơ hội quay số X1, cơ hội thăng cấp tuyệt học miễn phí X1!”

Cuối cùng thì cái gì phải đến cũng đã đến. Sau gần mười mấy ngày điên cuồng trầm sát Thất Sắc Hồ Điệp trong Cầu Vòng Sơn Cốc, ngay cả lũ côn trùng đó ngửi thấy mùi máu tanh dính trên người của Dương Kiệt từ xa cũng đã hoảng sợ quay đầu bỏ chạy. Cuối cùng thì cũng đã đạt đủ số điểm kinh nghiệm cần thiết, thăng cấp thành một kẻ mạnh chân nguyên tầng thứ 1.

Cảm nhận luồng sức mạnh đáng sợ đang chạy khắp cơ thể, Dương Kiệt tỏ ra tự tin hơn bao giờ hết. Cho dù lúc này tên Tư Mã Phong Vân có xuất hiện ở trước mặt, cũng tự tin có thể đánh hắn tới nổi ba mẹ cũng không nhận ra. Tất nhiên, đó là một Tư Mã Phong Vân của mười ngày trước và chưa hấp thụ tinh huyết của tên Ngạo Văn Long và Lăng Hàn Phong tiếp tục gia tăng thực lực của mình.

Nhưng không có nghĩa là sợ hãi, cho dù lúc này đánh không lại hắn, quay đầu bỏ chạy chỉ là điều dễ dàng, hoàn toàn không bị đánh như con chó như mười ngày trước kia.

Không cần phải suy nghĩ quá nhiều, cơ hội thăng cấp tuyệt học miễn phí tất nhiên là đồn vào Giới Vương Quyền rồi. Thế là bắt đầu từ thời điểm này, Dương Kiệt có thể sử dụng X5 sức mạnh của mình.

Tất nhiên, X 5 sức mạnh chỉ có thể sử dụng thời gian ngắn, chỉ có thể trở thành át chủ bài chuyển bại thành thắng chứ không thể sử dụng chiến đấu lâu dài vì cơ thể chịu đựng không nổi. Còn X 4 giờ có thể thi triển thoải mái mà không cần phải đắn đo suy nghĩ gì nữa.

Lại nhanh chóng kích hoạt tính năng quay số mà trong lòng thấp thỏm không yên, chỉ hy vọng không quay được bịch giấy vệ sinh kotex như lần trước.

“Tam Thanh tổ sư, Như Lai Phật Tổ, Hào ca hiền linh, cầu mong phù hộ cho con.” Nhìn chăm chăm vào cây kim đang quay với tốc độ cực nhanh rồi dần dần chậm hẳn. Hai tay nắm chặt thành nắm đấm đã ướt đẫm mồ hôi.

Đôi mắt giương to ra hết cỡ khi nhìn thấy cây kim rơi thẳng vào một ô trong vòng quay rồi ngừng hẳn.....

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 110: Cuồng huyết hoang lang

“hahahaha ~~~~~!! Đa tạ Tam Thanh Tổ Sư, Như Lai Phật Tổ và hầu ca đã phù hộ cho em, xin đa tạ ~~~~~!!” Dương Kiệt phấn khích tới nỗi cười như điên như dại khi nhìn thấy phần thưởng mà mình có được sau khi cây kim quay ngừng hẳn.

“Dịch Chuyển Tức Thời: Có thể dịch chuyển tới vị trí ngẫu nhiên trong phạm vi một ngàn dặm trở lại. Chú thích: mỗi ngày chỉ có sử dụng ba lần phép Dịch Chuyển Tức Thời và không thể cộng dồn, nếu trong ngày không sử dụng hết, qua ngày hôm sau sẽ tính lại chu kỳ ban đầu.”

Thần học, tuyệt đối là thần học thoát thân hữu dụng nhất mà Dương Kiệt có được cho tới thời điểm này. Phép Dịch Chuyển Tức Thời này làm Dương Kiệt nhớ tới tuyệt kỹ của SonGoKu trong 7 viên ngọc rồng. Chỉ là phép Dịch Chuyển của Dương Kiệt có giới hạn, mỗi ngày chỉ sử dụng được ba lần chứ không phải vô hạn như SonGoKu. Và khoảng cách Dịch Chuyển cũng không đáng sợ như của người ta, chỉ có thể dịch chuyển trong phạm vi một ngàn dặm mà thôi. Nhưng cái hữu dụng nhất là không cần phải định vị khí của ai đó mới có thể tiến hành dịch chuyển, mà có thể thi triển ngay tức khắc.

Chỉ là vị trí đáp cánh sau khi dịch chuyển, chỉ có thể cầu may với Chúa mà thôi. Lỡ xui xui đáp ngay hang ổ của một con ma thú cấp 10 hay từ địa nào đó thì

Nhưng không thể đòi hỏi quá nhiều, như thế cũng quá đủ đối với anh ta rồi.

Vậy thì sau khi rời khỏi bí cảnh, không còn quá lo sợ tên khốn Tư Mã Phong Vân phang thui việc mình tàn sát đồng minh nữa. Cùng lắm bỏ mảy sử dụng Dịch Chuyển Tức Thời bỏ chạy, đồ ai đuổi bắt được ta.

“Chưa đủ, vẫn chưa đủ, muốn với thế áp đảo giết chết tên Tư Mã Phong Vân, ít nhất cũng phải đạt tới chân nguyên tầng thứ 2 hoặc tầng thứ 3, hiện giờ vẫn chỉ có thể bắt phân thắng bại với hắn mà thôi.” Dương Kiệt vẫn không để thực lực của mình hiện giờ che mờ lý chí. Không còn lo sợ bị truy sát sau khi rời khỏi bí cảnh không có nghĩa là tha cho tên khốn đó, để mặc hắn phang thui bí mật của mình ra cho thiên hạ biết. Phải tìm cách giết người diệt khẩu mới được.

Cũng không biết tên khốn đó đã điều trị nội thương tới đâu rồi. Đã hoàn toàn bình phục hay chưa hay vẫn còn trong giai đoạn điều trị. Chỉ là mình không nắm rõ vị trí mà hắn đang ẩn nấp, nếu không thì trực tiếp chạy tới đó tặng hắn vài cú bốp chùy vào đầu cho xong chuyện.

Lại liếc nhìn xác chết đã tan xương nát thịt của bảy Thất Sắc Hồ Điệp, không kèm được phải lắc đầu thờ dài.

Mười mấy ngày nay tàn sát trong Cầu Vòng Sơn Cốc, biết bao con Thất Sắc Hồ Điệp tội nghiệp biến thành điểm kinh nghiệm để cung cấp cho Dương Kiệt thăng cấp. Với tốc độ tàn sát như thế này, cho dù Thất Sắc Hồ Điệp có đông tới cỡ nào, cũng có ngày phải cạn kiệt mà thôi.

Và lại lúc này lũ côn trùng đó đã trở nên thông minh hơn rất nhiều, Dương Kiệt còn chưa kịp bước vào hang ổ của chúng, chúng đã kéo thành bầy đàn bỏ chạy khỏi hang ổ để trốn tránh “tên tử thần” đáng sợ kia, nếu cứ tiếp tục ở lại Cầu Vòng Sơn Cốc, chắc chắn sẽ khó có thể đạt đủ điểm kinh nghiệm để tiếp tục thăng cấp nữa.

Chưa kể lúc này anh ta đã đạt tới cảnh giới Chân Nguyên, điểm kinh nghiệm cần để thăng thêm một cấp tăng lên rất nhiều, và kinh nghiệm nhận được khi giết quái dưới cấp bị giảm. Đùng nói là chỉ còn lại khoảng mười ngày phải tới nơi tụ tập, cho dù cho anh ta thêm ba tháng ở lại nơi này tiếp tục giết quái, cũng chưa chắc đủ điểm để thăng cấp nữa là.

“Tới lúc đi chỗ khác kiếm ăn thôi ~~~!!” Đôi mắt Dương Kiệt lóe qua tia sáng đầy kiên quyết, không chút luyến tiếc mở bản đồ ra, tiếp tục hành trình đi qua Cầu Vòng Sơn Cốc để tiến tới vùng đất mới tiếp theo. Đó là chính Đồng Bằng Bình Minh, khu vực trung ương nơi có hầm mộ của vị đại năng mà ngũ đại tông môn nhắm tới, cũng là nơi tụ tập cuối cùng mà Dương Kiệt phải đi tới.

Rầm ~~~ rầm ~~~ rầm ~~~.....

Gào ~~~ gào ~~~ gào ~~~.....

“Dinh dong, bạn tiêu diệt được một ma thú cấp 3 sơ cấp, nhận được 50000 điểm kinh nghiệm.”

“Dinh dong, bạn tiêu diệt được một ma thú cấp 3 sơ cấp, nhận được 50000 điểm kinh nghiệm.”

.....

.....

Tại đồng bằng rộng mênh mông lúc nào cũng âm u chỉ chút tia sáng lẻ loi chiếu rọi xuống và không thể nhìn thấy đường chân trời, tiếng gào thét của ma thú

vang lên liên miên không dứt.

Chỉ thấy một bóng người thô to như quả bóng khổng lồ đang vẩy múa cây chùy to lớn gần bằng cơ thể của anh ta không ngừng vung lên bỏ xuống giữa rừng ma thú có hình dáng giống con sói màu đỏ rực như máu, thể tích của chúng phải to lớn bằng một con trâu trưởng thành, móng vuốt và răng hàm sắc nhọn lấp lóe tia sáng khảm máu tựa như con thêu thân lao vào lửa, không màn sống chết lao về phía trước. Nhưng dưới uy lực kinh khủng từ những đòn đánh của kẻ thù phát ra, chúng đang không ngừng bị đẩy lùi bởi kẻ thù đang tàn sát đồng bọn của chúng.

Uy lực tuyệt học khi sử dụng chân nguyên thi triển ra quả thật đáng sợ, ít nhất cũng phải mạnh hơn khi sử dụng chân khí gấp hai lần, thậm chí gần đạt tới ngưỡng ba lần uy lực. Hèn chi năm tiên thiên tầng thứ 10 cũng đánh không lại một chân nguyên tầng thứ 1, sự thay đổi từ chất đã khiến khoảng cách giữa hai cảnh giới kéo xa tới mức tuyệt vọng.

Cuồng Huyết Hoang Lang! Chính là loại ma thú cấp 3 sơ cấp đi theo bầy đàn sống đầy ở Đồng Bằng Bình Minh. Và vô cùng hiển nhiên trở thành bãi “train lv” ưa thích nhất của Dương Kiệt.

Nhìn thấy điểm kinh nghiệm đang nhảy với tốc độ chóng mặt, Dương Kiệt chỉ cảm thấy máu trong cơ thể sôi sục phấn khích hơn bao giờ hết, không tiếc chân nguyên trong người không ngừng thi triển tuyệt học Phi Lũ Bỏ Dưa Đại Pháp bổ thẳng vào lũ Huyết Lang cũng đang muốn xé xác mình ở xung quanh.

“Sát, sát, sát ~~~~~ Phi Lũ Bỏ Dưa Đại Pháp, ta bỏ, bỏ, bỏ ~~~~~... Phi Lũ Lôi Đình Phi Cước, ta đá, đá, đá ~~~~~...” Dương Kiệt tung người lên không trung, hàng chục, hàng trăm quả chùy khí, chân sét tựa như những quả bom tiềm kích do máy bay B52 thả xuống, cướp đi mạng sống của lũ Huyết Lang tội nghiệp ở phía dưới.

Gào ~~~~~!!

“Cái gì ~~~~~!!!” Dương Kiệt giật mình hoảng hốt khi phát hiện một con Huyết Lang có thể tích to hơn gấp đôi so với những con khác đột nhiên xuất hiện ngay phía sau lưng mình.

Chính là Huyết Lang Vương!

Thì ra con súc sinh này nãy giờ đã ẩn núp ở đâu đó chờ thời cơ, khi phát hiện Dương Kiệt mãi mê tàn sát những tên “thuộc hạ” của mình và mất cảnh giác, nó đã âm thầm áp sát và tút chỉ nhún mạnh từ dưới mặt đất tung cơ thể khổng lồ lên không trung, cái miệng chứa đầy răng hàm sắc nhọn có thể xuyên thủng bất kỳ tấm thép cứng cựa trên đời mở to ra hết cỡ, canh ngay đầu của kẻ thù tấp thẳng vào.

“Tuồng bớ mày dễ xoi lắm sao? Phi Lũ Bạo Liệt Quyền, ta đâm ~~~~~!!!” Tay trái tạo thành cú đâm, một cú đâm khí to bằng thân xe buýt xuất hiện, đâm thẳng vào đầu của Huyết Lang Vương đang tấp tới.

Uỳnh ~~~~~!!

Gào ~~~~~!!

Hứng trọn cú đâm khí vào mặt, Huyết Lang Vương nước miếng nước dãi phun bắn tung tóe, răng hàm sắc nhọn trong miệng bị gãy vỡ gần chục chiếc, đầu gần như bẹp dúm, gào lên một tiếng đầy đau khổ bị đâm bay ra xa, rơi ngã trên bầy thuộc hạ ở phía dưới, không ít con Huyết Lang tội nghiệp biến thành nệm cao su để hứng lấy cơ thể khổng lồ của thủ lĩnh, chết không kịp ngáp.

“Haha, chịu lời mặt chuột ra rồi hả? Bớ mày chỉ chờ có thể mà thôi.” Càn Khôn Nhất Thiểm thi triển ra, chỉ trong nháy mắt đã xuất hiện ngay trước mặt Huyết Lang Vương vẫn còn đang choáng váng khi hứng trọn cú đâm khí lúc nãy. Huyền Thiết Chùy vẩy múa trên đỉnh đầu một vòng, dưới ánh mắt hoảng sợ tuyệt vọng của bầy Huyết Lang ở xung quanh khi nhìn thấy thủ lĩnh của mình đang đối diện với tử thần, trực tiếp bỏ mạng xuống.

Huyết Lang Vương quả không hổ danh là Huyết Lang Vương, chỉ trong tích tắc đã từ trạng thái choáng váng định thần trở lại. Nhìn thấy quả chùy đang bỏ xuống với tốc độ cực nhanh, không đủ thời gian để né tránh, trong đôi mắt lóe qua tia sáng kiên quyết, miệng há to ra, một ngọn lửa có nhiệt độ trên cả ngàn độ trực tiếp phun bắn về phía kẻ thù ở trước mặt.

Ngụ ý của nó quá rõ ràng, nếu mày không thu lại đòn tấn công, tao có chết thì mày cũng đừng mong được toàn vẹn.

Ý tưởng khá hay, nhưng tiếc là không có tác dụng với một tên quái thai như Dương Kiệt.

Chỉ thấy anh ta cười lạnh một tiếng, vô hồn Huyền Vũ trực tiếp xuất hiện trên đỉnh đầu rồi nhập vào cơ thể. Lúc này đừng nói Huyết Lang Vương chỉ là một con ma thú cấp 3 sơ cấp cận trung cấp, cho dù là ma thú trung cấp cũng đừng mong phá vỡ được phòng thủ của Dương Kiệt khi kích hoạt vô hồn.

Uỳnh ~~~~~!!

Dưới ánh mắt kinh ngạc khó tin của Huyết Lang Vương, cơ thể Dương Kiệt hoàn toàn bị dấn chìm trong ngọn lửa đáng sợ do nó phun bắn ra. Chỉ là quả chùy trong tay kẻ thù vẫn không thu lại, tiếp tục bổ thẳng xuống.

Bạch ~~~~~!!

Huyết Lang Vương thậm chí không kịp kêu lên tiếng nào, trong đầu vẫn xuất hiện dòng suy nghĩ vì sao đối phương lại không quan tâm tới mạng sống của mình mà nhất quyết phải liều mạng như vậy. Cái đầu hứng trọn quả chùy khổng lồ vỡ tung như quả dưa bị đập vỡ, máu thịt phun bắn tung tóe, nhuộm đỏ

cả khu vực rộng lớn, chết không kịp ngáp.

“Tuồng chơi chiêu kéo tao cùng chết là tao sợ sao? Chú mày còn non lắm.” Đợi tới khi ngọn lửa bao phủ cả cơ thể Dương Kiệt tan biến đi, hình bóng của anh ta ngoại trừ bộ trang phục trên người có vài chỗ cháy xén ra, vẫn lành lặn không chút thương tật gì cả.

Đưa mắt liếc nhìn những con Huyết Lang còn đang ngơ ngác nhìn thấy thủ lĩnh tử nạn như kẻ thù vẫn lành lặn, trên môi lộ ra nụ cười lạnh, không chút do dự vung chùy quét thẳng về lũ súc sinh đó.

Gào ~~~ gào ~~~ gào ~~~.....!!

Thủ lĩnh bị giết, lũ Huyết Lang tựa như rắn mất đầu, tính hung hăng khát máu cũng tan biến theo chiều gió, chỉ còn biết gào lên đầy đau khổ và tuyệt vọng, sau đó quay đầu bỏ chạy thực mạng để trốn tránh tên tử thần đáng sợ kia. Vài chục con bỏ chạy chậm trễ trực tiếp dính phải đòn tấn công của Dương Kiệt lập tức tan xương nát thịt, biến thành điểm kinh nghiệm cho anh ta thăng cấp.

“Chạy?? để xem chúng mày chạy đi đâu cho thoát ~~~!!” Điểm kinh nghiệm ngay trước mắt, tất nhiên là không thể bỏ qua rồi, vô cùng không khách sáo đuổi theo truy sát bầy Huyết Lang đang bỏ chạy thực mạng, giết được con nào hay con nấy, không phải sao?

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 111: Gặp lại Mộ Dung Tuyết

“hahaha, Mộ Dung sư muội, chạy đâu cho thoát, hãy ngoan ngoãn chịu theo sư huynh có phải hay hơn không nè ~~~!!” Trong lúc Dương Kiệt một chùy bổ chết con Huyết Lang cuối cùng, phía xa đột nhiên vang lên tiếng cười nói đầy đắc ý và khoái trá.

“Mộ Dung?? Chẳng lẽ là” Nghe thấy cái họ khiến Dương Kiệt phải ám ảnh, toàn thân không kiềm được run lên một cái, cơ thể không tự chủ quay đầu chuẩn bị bỏ chạy. Chỉ là cái nội dung của câu nói đầy khoái trá đó, khiến Dương Kiệt không kiềm được phải dúi mày dừng bước mà không tiếp tục quay đầu bỏ chạy.

Không cần phải chờ đợi quá lâu, hình bóng thuần khiết nhưng bốc lửa cực kỳ của Mộ Dung Tuyết đã xuất hiện trong tầm mắt của Dương Kiệt. Nhìn thấy bóng người của Mộ Dung Tuyết, trong đầu Dương Kiệt không tự chủ xuất hiện hình ảnh cả hai giáp mặt “định mệnh” ngay trước hồ nước trước kia, đặc biệt là thân hình không tỳ vết trắng như tuyết không một mảnh vải che thân thời điểm đó. Tiểu “Dương Kiệt” thậm chí có dấu hiệu ngẩn cao đầu chào cờ rồi đấy.

Nhưng ba bóng người truy đuổi theo Mộ Dung Tuyết ở phía sau đã nhanh chóng kéo Dương Kiệt quay trở về thực tại, đôi lông mày không kiềm được dúi chặt lại.

Người của Lãnh Binh Cung, kẻ dẫn đầu sở hữu thân hình cao to vạm vỡ, bắp thịt cuộn cuộn, chính là tên đệ tử dẫn đầu Hạ Hầu Quân cùng hai tên tiểu đệ phía sau lưng hắn.

Không chỉ Dương Kiệt phát hiện họ, họ cũng nhanh chóng phát hiện ra Dương Kiệt đang đứng bên cạnh vài cái xác nhuộm đầy máu tươi của lũ Huyết Lang, bốn người kia không tự chủ dừng bước ở khoảng cách không quá xa.

“Tên dân tộc ~~~~!!” Đôi mắt của Mộ Dung Tuyết như muốn phóng lửa, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn chăm chăm vào “tên khốn trời đánh” ở phía xa, hoàn toàn quên đi việc mình đang bị kẻ khác truy đuổi.

“Người của Thánh Hóa Tông?!!” Hạ Hầu Quân lộ ra vẻ bất ngờ khi có người xuất hiện ở nơi này, nhưng nhanh chóng thay thế bằng ánh mắt đầy chế giễu.

Ngoại trừ tên Dương Diễn ra, chẳng tên nào trong Thánh Hóa Tông đủ tư cách để lọt vào đôi mắt xanh của hắn cả. Bị phát hiện thì sao nào, cùng lắm giết người diệt khẩu, cũng chỉ là một chiêu đánh thôi mà.

Nhìn thấy ánh mắt như khẩu súng liên thanh của Mộ Dung Tuyết không ngừng “bắn thẳng về phía mình”, Dương Kiệt có chút chột dạ, gượng cười chào hỏi: “Chào, chào Mộ ... Mộ Dung tiên tử, lâu.. lâu ngày không gặp, tưởng... tưởng nhớ vô cùng, hi hi, hi hi ~~~!!”

“Cười?!! Còn dám cười ~?!! Chết nè ~~~!!” Không hiểu vì sao khi nhìn thấy nụ cười “dâm dăng” của tên khốn trước mặt, máu trong người Mộ Dung Tuyết đã sôi lên sùng sục, trực tiếp một cú chưởng khí vỗ thẳng về phía “kẻ thù không đội trời chung” của mình.

“Uy lực đó” Nhìn thấy cú chưởng khí uy lực kinh hoàng vỗ tới, Dương Kiệt lập tức biến sắc.

Uy lực cú chưởng đó tuyệt đối đạt tới cảnh giới chân nguyên. Xem ra trong thời gian này Mộ Dung Tuyết cũng đã đột phá tới cảnh giới chân nguyên, mà còn là chân nguyên tầng thứ 2 nữa chứ.

Rầm~~~~~!!

Dương Kiệt nhanh như sóc tung người nhảy sang một bên né qua cú chưởng khí đáng sợ đó. Đợi tới khi tiếp đất quay đầu nhìn về phía cú chưởng khí nổ tung ra, hình thành một cái hố khổng lồ, miệng không kèm được nuốt mạnh miếng nước bọt vào cổ họng.

Mẹ kiếp ~!! Á định lấy mạng mình thật sao?

Vớ vẩn! Toàn thân trên dưới của người ta để người “chiêm ngưỡng” qua hết rồi, kẻ thù gặp mặt nhau không lấy mạng người mới là lạ á.

“Né được??” Mộ Dung Tuyết kinh ngạc vô cùng khi phát hiện đòn tấn công của mình bị đối phương né qua. Khẽ cảm nhận chân khí của kẻ thù, phát hiện cũng là một chân nguyên, chỉ là mới là một chân nguyên tầng thứ 1. Nhưng cũng đủ khiến cô ta bất ngờ rồi.

“Cũng là chân nguyên??” Hạ Hầu Quân lóe qua tia sáng bất ngờ. Không ngờ con heo mập đó cũng là một kẻ mạnh chân nguyên. Chỉ là cho dù là chân nguyên đi nữa, trấn áp đối phương cũng chỉ dễ như trở bàn tay mà thôi, không có gì đáng phải bận tâm cả.

Một chiêu không thành, Mộ Dung Tuyết không tiếp tục tấn công Dương Kiệt nữa mà nhanh chóng bình tĩnh lại. Quan trọng nhất là làm sao thoát khỏi truy sát của lũ người Lãnh Binh Cung trước đã, còn tên đâm tặc kia xử lý sau cũng được.

“haha, Mộ Dung sư muội, hình như muội có mâu thuẫn với con heo mập kia đúng không? Có cần sư huynh ra tay trấn áp hấn cho sư muội không? Để cảm tạ cho việc sư huynh ra tay, sau khi xong việc sư muội chỉ cần “chăm sóc nhiệt tình” cho sư huynh chút là được rồi.” Hạ Hầu Quân lộ ra nụ cười cực kỳ dễ tiện, hí hửng cười nói.

“Cảm ngay, đồ đâm tặc ~~~~!!” Không chỉ Mộ Dung Tuyết, ngay cả Dương Kiệt cũng phẫn nộ lên tiếng cùng quát thẳng vào mặt tên Hạ Hầu Quân.

Chỉ là “câu trợ sức” của Dương Kiệt hoàn toàn không được Mộ Dung Tuyết đón nhận, thậm chí còn nghiêng răng nghiêng lợi thảm chửi: “Chửi người ta là đồ đâm tặc? Mi lấy tư cách gì mà đi chửi người ta câu đó hả? Người ta chỉ mới nói bằng miệng thôi, còn mi thậm chí đã “hành động” luôn rồi, câu đó dành cho mi mới đúng đây ~~~~!!”

Tất nhiên, giờ không phải lúc trở mặt với “tên đâm tặc” đó, ít nhất là trước khi giải quyết rắc rối trước mặt là không thể.

Trong đầu đột nhiên lóe qua dòng suy tính, lập tức nhìn về phía Dương Kiệt lên tiếng nói: “Dương Kiệt, nếu người là đàn ông, thì hãy giúp ta giải quyết ba tên khốn này.”

“Mộ Dung tiên tử hãy yên tâm, ba tên ruồi muỗi này đệ giải quyết trong vài nốt nhạc ~~~~!!” Dương Kiệt hào khí xung thiên vỗ ngực tuyên bố.

Khoan nói tới việc đích thân Mộ Dung Tuyết đích thân lên tiếng yêu cầu, nhân cơ hội này làm lành với nhau. Chỉ đợi việc ba tên khốn dám mạo phạm tới “người phụ nữ” của mình, cũng đủ có để anh ta phải ra tay rồi.

“Ruồi muỗi??!!” Hạ Hầu Quân giận quá hóa cười. Chuyện lạ năm nào cũng có, không ngờ năm nay lại đặc biệt nhiều. Một tên đệ tử quen dăm đứng ngay trước mặt gọi mình là ruồi muỗi? Ai cho hấn cái gan đó vậy?

“Khoan đã Hạ Hầu sư huynh, chỉ là một con heo mập thôi mà, cần gì làm bẩn đôi tay của sư huynh chứ? Để cho hai đứa đệ ra tay được rồi. Hai đệ sẽ bắt sống con heo mập đó quỳ xuống ngay trước mặt sư huynh khấu đầu khóc lóc van xin, sư huynh chỉ việc đứng đây chờ đợi hành hạ nó là được rồi.” Hai tên tiểu đệ đi theo phía sau Hạ Hầu Quân nhìn thấy hấn định ra tay, nhận ra thời cơ thể hiện với sư huynh đã tới, nhanh chóng đứng ra lên tiếng khuyên can và đặt yêu cầu.

Khí thế từ trên người chúng phát tán ra, tuyệt đối đều đạt tới cảnh giới chân nguyên tầng thứ 1.

“Thú vị, các người chỉ có một khắc giờ để thể hiện thôi đây.” Hạ Hầu Quân vuốt cằm suy nghĩ một hồi, trên môi lộ ra nụ cười thích thú, lên tiếng nói.

‘Xong ngay thưa sư huynh, cần gì tới một khắc giờ chứ!!’ Hai tên tiểu đệ lộ ra vẻ phấn khích khi được phép thể hiện, trực tiếp từ phía sau đứng ra, khí thế của chân nguyên tầng thứ 1 từ người phát tán ra, hai võ hồn cấp 3 là một con chim ưng và một con sư tử xuất hiện lên đỉnh đầu, trực tiếp nhập thẳng vào cơ thể của chúng.

Tuy miệng đầy chế giễu, nhưng khi giao chiến chúng trực tiếp thi triển hết toàn bộ thực lực của mình, đánh nhanh diệt gọn để lấy điểm trước mặt sư huynh của mình.

“Bác Minh Thần Chương, sát ~ sát ~~~~~!!!” Không chút do dự chần chừ, cả hai trực tiếp lao thẳng về phía Dương Kiệt tung đòn phủ đầu.

Hai cú chưởng vung ra, hai cái đầu lâu màu đen khổng lồ từ lòng bàn tay phóng thích ra, ầm thẳng về phía Dương Kiệt ở phía xa.

“hừ, trò mèo, Phi Lũ Bỏ Dưa Đại Pháp, ta bỏ, bỏ, bỏ ~~~~~!!” Chỉ mỗi câu “con heo mập” thốt ra từ miệng chúng lúc này cũng đủ để quyết định số phận của chúng rồi, không cần phải khách sáo gì nữa. Huyền Thiết Chùy bỏ thẳng ra, gần chục quả chùy khí uy lực kinh người bắn thẳng về phía hai cái đầu lâu đang phóng tới.

Uỳnh ~ uỳnh ~ uỳnh ~~~~~.....!

Nhìn thấy những quả chùy khí đáng sợ của Dương Kiệt, cả Hạ Hầu Quân và hai tên tiểu đệ đều lộ ra nụ cười chế giễu, tựa như đang xem anh ta đang

diễn trò hề vậy.

Quả nhiên, khi vừa chạm vào hai cái đầu lâu khổng lồ kia, những quả chùy khí đáng sợ tựa như bị chúng đồng hóa đi, hấp thụ hết uy lực của những đòn đánh của đối phương để bồi bổ uy lực củi chương của mình. Chỉ thấy hai cái đầu lâu càng lúc càng phình to hơn nữa.

“Cái gì ~?? Đó là” Dương Kiệt giật mình hoảng hốt khi phát hiện đòn đánh của mình hoàn toàn vô tác dụng, thậm chí còn tăng cường uy lực cho đòn tấn công của đối phương nữa chứ.

Không dám chân chừ do dự, nhanh chóng tung người nhảy sang một bên né tránh.

“Né?? để xem mày né bằng cách nào ~~~!!” Một trong hai tên tiểu đệ cười lạnh nói.

Chỉ thấy hai cái đầu lâu tựa như mọc thêm đôi mắt thật, trực tiếp thay đổi hướng bay lao thẳng về phía Dương Kiệt đang nhảy sang một bên né tránh.

“Có thể sao ~~~!!!!???” Dương Kiệt như không tin vào mắt mình nữa, mặt mày lập tức biến sắc, đang trong tư thế nhảy sang một bên không thể tiếp tục đảo người để né thêm lần nữa. Mà cho dù có thể đảo ngược cơ thể, chắc gì hai đòn đánh kia không biết quay đầu nhắm vào mình thêm lần nữa chứ?

Uỳnh ~~~~~ uỳnh ~~~~~!!

Phục ~~~~~!!

Rầm ~~~~~!!

Cơ thể nặng gần hai trăm kg của Dương Kiệt hứng trọn hai cái đầu lâu vào người, cho dù đã kịp thời kích hoạt võ hồn Huyền Vũ hộ thể, nhưng cũng bị uy lực đáng sợ của hai chiêu đánh đánh bay ra xa, máu từ trong miệng phun bắn ra.

Lẽ ra với sức phòng thủ của Dương Kiệt, hai đòn tấn công của hai tên kia hoàn toàn vô hiệu hóa, nhưng sau khi hấp thụ thêm những quả chùy khí của chính anh ta, uy lực tuyệt đối không phải $1+1=2$, mà là bằng 3, bằng 4.

“Đòn tấn công của chúng,” Dương Kiệt nghĩ hoài vẫn nghĩ không thấy vì sao tuyệt học của đối phương lại quái dị như thế này. Có thể hấp thụ uy lực của đối phương tăng cường cho bản thân, chẳng lẽ vô địch thật sao?

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 112: Hạ Hầu Quân chết rồi sao?

“Đồ ngốc, nội công tâm pháp của Lãnh Binh Cung là Bắc Minh Bảo Điện, có thuộc tính hấp thụ những đòn tấn công bằng chân khí, chân nguyên của đối phương không cao hơn người thì triển lãm cảnh giới. Người càng tấn công hung hăng chỉ càng khiến đòn phản công của đối phương mạnh thêm mà thôi.” Mặc dù muốn để nặc Dương Kiệt bị đối phương đánh chết, nhưng nếu như anh ta chết rồi còn ai giúp mình gánh vác rắc rối chứ? Nên đành miễn cưỡng lên tiếng nhắc nhở.

“Thì ra là thế!!” Không tấn công bằng chân khí, chẳng lẽ phải đánh sập lá cà?? Dương Kiệt không kèm được đũa mày trước thuộc tính khó chịu của bọn Lãnh Binh Cung.

Cũng đã đâu rồi, từ khi thăng cấp tuyệt học của mình lên Huyền Giới hết, Dương Kiệt đều phóng thích chân khí tấn công từ xa, không còn tình trạng đánh sập lá cà như lúc vừa tới Huyền Thiên Đại Lục nữa, cho dù có đi nữa chỉ là số lần ít ỏi, chỉ đánh vài chiêu xong rồi tàn ra tiếp tục bắn phá từ xa. Nên lúc này ít nhiều có chút không quên.

“Thôi được, không thể sử dụng chân khí, vậy thì bố mày sẽ chơi sập lá cà với tụi bây, Giới Vương Quyền X4, mở ~~~~!!” Toàn thân Dương Kiệt lập tức bao bọc bởi lớp khí màu đỏ rực như lửa, vậy mà Huyền Thiết Chùy trong tay lao thẳng về phía hai tên đệ tử Lãnh Binh Cung.

“Thứ bí pháp đó???!?” Cả Mộ Dung Tuyết và Hạ Hầu Quân đều lộ ra vẻ kinh ngạc khi phát hiện khí thể đáng sợ từ trên người Dương Kiệt phát tán ra.

Cả hai không phải không có bí pháp, chỉ là ngày thường rất hiếm khi sử dụng tới vì tác dụng phụ của nó, ngoài ra, uy lực gia tăng cũng không đáng sợ bằng Dương Kiệt lúc này, nên cả hai đều tỏ vẻ kinh ngạc khó tin.

“Cẩn thận, đối phương sử dụng bí pháp, hãy tạm thời né tránh chờ bí pháp của hắn mất tác dụng rồi phản công sau.” Hạ Hầu Quân đứng ở phía xa nhanh chóng lên tiếng chỉ bảo cho hai tên tiểu đệ của mình.

Tiếc rằng hắn đã phạm sai lầm, vì Giới Vương Quyền của Dương Kiệt hoàn toàn không có giới hạn thời gian sử dụng, ít nhất là trạng thái X4 không có, cơ thể của Dương Kiệt lúc này có thể duy trì trạng thái chiến đấu trên một giờ đồng hồ.

Bao hai tên đệ tử chỉ chân nguyên tầng thứ 1 né tránh những đòn tấn công như vũ bão của Dương Kiệt trong một giờ đồng hồ? Ngay cả bản thân Hạ Hầu Quân cũng chưa chắc làm nổi, huống chi là hai tên kia chứ?

Rầm~~~~ rầm~~~~ rầm~~~~~!!

Huyền Thiết Chùy không ngừng vung lên bổ xuống, quét qua quét lại, ngay vị trí hai tên đệ tử vừa đứng lập tức xuất hiện những vết lõm chi chít. Lâu lâu tung chưởng phản công đánh thẳng vào người đối phương, phát hiện chỉ như đang ngãi ngựa cho người ta, không thận trọng hứng trọn một cú quét chùy vào người, chân nguyên trong cơ thể đảo lộn, máu từ trong miệng phun bắn ra.

“Khốn khiếp, mau dừng tay ~~~!!” Nhìn thấy hai tên tiểu đệ bị hành tới nỗi không ngóc đầu lên được, Hạ Hầu Quân biết rằng không thể đứng nhìn bên ngoài rồi, khí thế của một chân nguyên tầng thứ 2 phát tán ra, chuẩn bị lao tới hỗ trợ hai tên tiểu đệ của mình.

“Hạ Hầu Quân, tới lúc hai ta giải quyết mâu thuẫn với nhau rồi đấy.” Nhìn thấy tình thế đang nghiêng về phía mình, mặc dù trong lòng hận không thể lấy mạng “tên đâm tặc” kia, nhưng dù sao tạm thời đang chung một phe, tuyệt đối không thể nhắm mắt nhìn tình thế tốt đẹp trôi đi, nhanh chóng lao ra cản ngay trước mặt Hạ Hầu Quân, không cho hắn giải cứu hai tên thuộc hạ của mình.

“Mộ Dung sư muội muốn so tài với huynh sao?” Hạ Hầu Quân cảm thấy đau đầu khi Mộ Dung Tuyết lao ra ngăn cản. Thực lực của đôi bên có thể là ngang tài ngang sức với nhau, lúc này có thêm hai tên tiểu đệ hỗ trợ, còn có thể trấn áp đối phương. Còn hiện giờ thì, muốn phân thắng bại, không có nửa ngày cũng đừng mong có được kết quả.

Chỉ là nhìn tình hình của hai tên tiểu đệ lúc này, đừng nói là nửa ngày, để chúng chống cự thêm một khắc giờ cũng là cả một vấn đề. Mà sao bí pháp của con heo mập kia kỳ lạ thế này? Chẳng lẽ không có giới hạn sao?

Chỉ thấy Mộ Dung Tuyết trực tiếp kích hoạt võ hồn cấp 6 của mình một đóa hoa mẫu đơn toàn thân thấp lên những luồng tia sáng 7 bảy chói mắt nhanh chóng nhập vào cơ thể của cô ta.

Đó chính là câu trả lời của Mộ Dung Tuyết.

“Được, được, để sư huynh thử xem thực lực của sư muội lớn mạnh tới cỡ nào rồi ~~~!!”

Phục~~~~~!!

Một con đại bàng toàn thân phủ đầy lông lá màu vàng kim xuất hiện trên đỉnh đầu của Hạ Hầu Quân. Đó chính là võ hồn cấp 6 của hắn “Hoàng Kim Bàng Điều”.

“Bát Hoa Tề Phóng chưởng ~~~!!” “Kim Cang Đại Lực Quyền, ta phá, phá, phá ~~~!!”

Rầm~~~~ rầm~~~~ rầm~~~~~!!

Cả hai trực tiếp lao vào giao chiến với nhau, kẻ tám lạng người nửa cân, nhất thời khó phân thắng bại. Ngay tại Đồng Bằng Bình Minh xuất hiện hai trận giao chiến khốc liệt ngay tại một vị trí gần nhau.

“hahaha ~~~, để xem còn ai cứu tụi bây nữa không???” Nhìn thấy Hạ Hầu Quân đã bị cầm chân, Dương Kiệt tấn công càng quyết liệt hơn nữa. Chỉ mong nhanh chóng giải quyết hai tên khốn này rồi nhảy qua bên kia tiếp sức cho Mộ Dung Tuyết hạ nốt tên khốn kia.

Hai tên đệ tử Lãnh Binh Cung lúc này thê thảm vô cùng, khóc không thành tiếng. Đặc biệt là tên đã lên tiếng yêu cầu thể hiện với Hạ Hầu Quân lúc này, hồi hận tới cùng khi không đánh giá đúng thực lực của đối phương và tự lượng sức mình mà đi giao chiến với tên quái thai này. Thậm chí hắn có thể cảnh nhận ánh mắt oán trách của tên đồng bọn đang không ngừng phóng về phía mình nữa kia.

‘Đùa giỡn với các ngươi thế đủ rồi, Giới Vương Quyền X5 mở, chết đi ~~~~!!’ Không muốn tốn thêm thời gian với chúng nữa, trực tiếp thi triển hết toàn bộ thực lực của mình, kích hoạt trạng thái X5, lúc này thực lực đã tương đương với một chân nguyên tầng thứ 6 không có võ hồn, mạnh hơn hai tên đệ tử kia rất nhiều rất nhiều.

Ở trạng thái X 4 đã không phải là đối thủ, huống chi phải đối diện với một Dương Kiệt ở trạng thái X5 chứ? Kết quả đã quá rõ ràng rồi, chết ~~~~!!!

Càn Thôn Nhất Thiểm thi triển ra, dưới ánh mắt kinh ngạc của hai tên đệ tử Lãnh Binh Cung, xuất hiện ngay trước mặt một trong hai tên, Huyền Thiết Chùy vung lên bổ thẳng xuống đầu hắn.

Bạch~~~~~!!!

Đầu của tên xui xẻo đầu tiên hứng trọn quả chùy khổng lồ vào đầu, gần nửa cơ thể vỡ tung ra, máu thịt bê bết.

Tên còn sống sót nhìn thấy cảnh tượng đáng sợ đó không kiềm được muốn cúi người nôn hết những gì đang tồn trong bao tử ra. Đặc biệt là hắn tựa như nghe thấy tiếng chửi rủa trách móc của tên xấu số kia nhắm vào mình trước kia bị đánh vỡ nửa người.

Tất nhiên, hắn cũng không may mắn sống sót được hơn bao lâu, ngay sau giải quyết tên kia xong, Huyền Thiết Chùy vẫy ngược trở lại, theo thế thái sơn áp đỉnh bổ thẳng vào đầu hắn.

Về mặt tuyệt vọng, hoảng sợ, đôi mắt giương to ra hết cỡ nhìn chăm chăm vào quả chùy khổng lồ đang lao xuống đỉnh đầu. Cảm phần kèm theo hồi hận chứa đầy trong tâm trí của hắn lúc này. Hắn tự hứa với bản thân rằng nếu như có kiếp sau, có cho vàng, cho cả trăm mỹ nhân tuyệt sắc, cũng đừng mong hắn bước ra thể hiện như lúc này nữa. Tất nhiên, đó là hắn còn kiếp sau để sửa sai.

Bạch ~~~~~!!!

Lại thêm một cái xác chỉ còn lại nửa cái thân ngã xuống, co giật vài cái rồi ngưng hẳn.

“Phù ~~~! Mẹ kiếp, nếu như không cần thiết, sau này tuyệt đối không kích hoạt trạng thái X5, mới chưa đầy hai phút đồng hồ mà tựa như đã vận động ba ngày ba đêm không ngừng nghỉ vậy.” Dùng tay lau sạch những giọt mồ hôi trên trán, hơi thở dồn dập liên hồi, với cơ thể của một chân nguyên tầng thứ 1, cho dù đã phục dụng Càn Khôn Trúc Thể Quả như Dương Kiệt, cũng không tránh khỏi mệt mỏi sau khi kích hoạt trạng thái X5 của Giới Vương Quyền. Cũng không biết cơ thể của tên SonGoKu làm bằng cái gì mà hắn có thể kích hoạt X10, thậm chí X 20, chỉ nghĩ tới cảnh đó thôi cũng đã ớn lạnh cả người rồi.

“Thiên Hoa Loạn Vũ, mở ~~~~~!!!” Quay trở lại trận giao chiến giữa Mộ Dung Tuyết và Hạ Hầu Quân, tình thế đã trở nên khốc liệt nhất.

Chỉ thấy Mộ Dung Tuyết không ngừng nhảy ra những điệu múa đẹp mắt, xung quanh Hạ Hầu Quân không ngừng xuất hiện những đóa hoa đủ loại màu sắc rực rỡ đang bao vây lấy hắn, mùi hương thơm ngát từ những đóa hoa vô thực đó chui tọt vào mũi hắn, khiến đầu óc hắn đột nhiên trở nên mê man ngơ ngác, có cảm giác như toàn bộ sức lực trong cơ thể bị trút đi hết vậy.

Nhìn thấy Hạ Hầu Quân rơi vào trạng thái mê man, đôi mắt Mộ Dung Tuyết lóe qua tia sáng đầy tự tin, tay tạo thành dấu ấn, miệng ho lớn: “Quy tụ, nổ ~~~~~!!!”

Gần cả ngàn đóa hoa hư vô lập tức nghe lệnh của Mộ Dung Tuyết chụm thẳng về phía Hạ Hầu Quân, tựa như đang gói bánh chưng vậy. Thân hóa nhấp nháy càng lúc càng nhanh hơn nữa, có dấu hiệu phát nổ bất kỳ lúc nào.

Tuyết học vừa tấn công linh hồn vừa tấn công vật lý.

Rầm, rầm, rầm, rầm ~~~~~.....

Tiếng nổ kinh thiên động địa tựa như trận mưa bom đang được kẻ địch thả xuống vang lên liên miên không ngớt. khói bụi đá tảng nơi vị trí Hạ Hầu Quân đang đứng tung bay loạn xạ, cho dù đứng cách xa trăm dặm đi nữa, cũng sẽ phát hiện vụ nổ đáng sợ hình thành một khối khí dạng nấm khổng lồ.

Dương Kiệt đứng ở phía xa quan sát cũng không tự chủ nuốt mạnh miếng nước bọt vào cổ họng, chỉ thấy da đầu tê tái vô cùng.

Nếu như mình rơi vào trung tâm của vụ nổ đó, sẽ có kết cục như thế nào nhỉ??

Cho dù kích hoạt Huyền Vũ Hộ Thể, cộng thêm sức phòng thủ vốn có của bản thân, đang rơi vào trạng thái mê man như thế này không chết cũng phải trọng thương chứ chả chơi đâu.

Ngay khi khói bụi tan dần, chỉ thấy vị trí mà Hạ Hầu Quân đứng lúc nãy đã xuất hiện một cái hố sâu gần 3, 4 mét, bề rộng gần chục mét. Tuyệt nhiên không bóng dáng của hắn đâu cả.

Tên Hạ Hầu Quân nổ banh xác trong vụ nổ rồi sao???

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 113: Bắc Minh Thân Thiên Ấn

“AAAAAAAAAAAAA ~~~~~!!!” Tiếng gào thét đầy phẫn nộ từ dưới miệng hố vang lên động trời. Chỉ thấy một bóng người với bộ dạng thê thảm, quần áo rách nát như tên ăn mày từ dưới hố phóng ra, mang theo vẻ mặt phẫn nộ tột cùng nhìn chăm chăm vào Mộ Dung Tuyết vẫn còn đang mang theo vẻ mặt đắc chí ở phía xa.

Hắn vẫn chưa chết ~!!

Tất nhiên, dù sao cũng là đệ tử đầu đàn của Lãnh Binh Cung, để gì một chiêu đánh chết được hắn chứ? Đặc biệt là thực lực đôi bên có thể nói là ngang tài ngang sức với nhau.

Về mặt phần nộ của hắn chỉ duy trì trong chốc lát, nhanh chóng thay thế thành nụ cười đầy khát máu và điên cuồng: “hahaha, Mộ Dung sư muội, muội làm huynh bị đau rồi đấy. Nhân quả tuần hoàn, lát nữa đừng có trách sư huynh hành sự mạnh bạo với muội à nha, sư huynh sẽ cho muội nếm thử mùi đau khổ pha lẫn sung sướng tột cùng, hahahaha ~~~~~!!!”

Nghe thấy những lời nói khiếm nhã của đối phương, sắc mặt của Mộ Dung Tuyết lập tức trầm xuống, không thèm lời thôi dài dòng với hắn nữa, vung chưởng ấn thẳng về phía đối thủ.

“Được, được, tới đây nào ~~~!! Bắc Minh Thiên Ân, mở ~~~~~!!!” Hạ Hầu Quân hai tay tạo ấn, một cái đầu lâu khổng lồ há to miệng ra nhanh chóng xuất hiện ngay trên không trung. Một sức hút đáng sợ xuất hiện trong phạm vi rộng lớn, miệng nó tựa như một máy hút công suất cực đại, có thể hút sạch mọi thứ trên đời vào trong miệng nó vậy.

Cú chưởng khí của Mộ Dung Tuyết chỉ trong nháy mắt đã bị hút hết vào trong cái miệng khổng lồ của cái đầu lâu. Không chỉ chưởng khí, ngay cả cơ thể của Mộ Dung Tuyết cũng có dấu hiệu bị hút thẳng lên không trung.

Mộ Dung Tuyết cắn chặt răng vận hành chân nguyên trong cơ thể cố gắng chống cự lại lực hút đáng sợ đó, mồ hôi đã chảy đầy trên trán, mặt mày ửng đỏ vì gắng sức quá nhiều. Không chỉ cơ thể, ngay cả chân nguyên trong người cũng có dấu hiệu bị hút hết ra khỏi cơ thể.

“hahaha, chống cự đi, cố gắng đi, muội càng cố gắng ta càng phấn khích ~~~!!” Hạ Hầu Quân cười một cách đắc chí, tay vẫn không chùng về dấu ấn để vận hành tuyệt học của mình.

“Á ~~~~~!!” Mộ Dung Tuyết kêu lên một tiếng đầy kinh hãi, cuối cùng cũng chống cự không nổi lực hút đáng sợ đó, đặc biệt là chân nguyên trong người đã bị rút đi một nửa, cơ thể bị nhấc bổng khỏi mặt đất, lao thẳng vào cái miệng khổng lồ của cái đầu lâu ở trên không trung.

“Nắm lấy tay tôi mau ~~~!!” Không biết từ lúc nào Dương Kiệt đã xuất hiện ngay vị trí mà Mộ Dung Tuyết vừa đứng lúc này, vội vã giơ tay chụp lấy cánh tay đang vơ vạ của cô ta, kéo mạnh xuống.

Mộ Dung Tuyết tựa như người đang rơi xuống nước vơ được cái phao, không dám do dự chụp lấy cánh tay giơ tới của Dương Kiệt.

Cảm giác mịn màng ấm áp khi nắm lấy bàn tay của Mộ Dung Tuyết khiến Dương Kiệt không kiềm được run lên một cái vì phấn khích. Nhưng nhanh chóng định thần trở lại, lúc này không phải lúc cảm nhận hương thụ, mà là làm sao trụ lại dưới sức hút đáng sợ kia.

Nhìn thấy Dương Kiệt dám nắm lấy bàn tay của Mộ Dung Tuyết, Hạ Hầu Quân lóe qua tia sáng đầy phẫn nộ, chân nguyên trong cơ thể vận hành càng lớn hơn nữa để nâng cao sức hút của cái đầu lâu ở trên không trung.

Ngay cả cái cơ thể nặng gần 200 kg của Dương Kiệt cũng có dấu hiệu chịu đựng không nổi bị nhấc bổng lên, nếu như không tìm cách, e rằng cả hai sẽ bị hút thẳng vào cái đầu lâu đó cho mà xem.

“Phải tìm cách chấm dứt hành động duy trì tuyệt học của hắn, nếu không chết chắc ~~~!!” Trán của Dương Kiệt đã nổi đầy gân xanh, hai hàm răng cắn chặt môi tới nỗi chảy cả máu, không tiếc chân nguyên để kiềm nén cơ thể lại. Thậm chí đã kích hoạt luôn cả võ hồn Huyền Vũ, khiến trọng lượng cơ thể tăng lên gấp 5 lần nữa, nặng hơn cả ngàn kg vẫn không có tác dụng.

“Hay là” Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, trong đầu đột nhiên lóe qua dòng suy nghĩ. Không chút chần chừ do dự, lập tức té Càn Khôn Tháp ra khỏi cơ thể, điều khiển nó bay tới ngay trên đỉnh đầu của Hạ Hầu Quân và kích hoạt trạng thái phóng to ra, từ trên không trung đè thẳng xuống người hắn.

“Đó là ~~~!!” Hạ Hầu Quân giật mình hoảng hốt khi phát hiện một tòa tháp bằng vàng kim kỳ lạ đột nhiên xuất hiện trên không trung rồi giáng thẳng xuống đỉnh đầu của mình, không dám do dự chần chừ, hủy bỏ trạng thái duy trì tuyệt học, tung cú đấm đấm bay tòa tháp kỳ lạ đó ra xa.

Booong ~~~~~!!

Càn Khôn Tháp tuy nặng gần cả chục ngàn kg, nhưng cũng dễ dàng bị một kẻ mạnh chân nguyên tầng thứ 2 sau khi kích hoạt võ hồn cấp 6 đánh bay ra xa. Thậm chí đáy tháp xuất hiện nhiều vết nứt đáng sợ.

Nhưng như thế cũng đã quá đủ đối với Dương Kiệt và Mộ Dung Tuyết rồi. Mất đi sự duy trì của Hạ Hầu Quân, cái đầu lâu khổng lồ nhanh chóng tan biến trong không khí, ngay cả lực hút đáng sợ cũng không còn nữa, cả hai từ trên không trung rơi ngã xuống đất. Dương Kiệt vô cùng vinh dự biến thành “tám nệm lót” để lót lấy cơ thể của Mộ Dung Tuyết.

“Cô không” “đê tiện ~~~!!” Bốp ~~~~~!!

Một cú bạt tai tát thẳng vào mặt Dương Kiệt khi anh ta định lên tiếng thăm hỏi, chỉ thấy Mộ Dung Tuyết hai má ửng đỏ vì xấu hổ, đôi mắt như muốn phóng lửa nhìn chằm chằm vào tên khốn dám “mạo phạm” tới mình.

“Đúng là làm ơn mắc oán mà ...” Dương Kiệt vừa dùng tay xoa xoa cái má vừa hứng trọn cú tát vừa lẩm bẩm nói.

“Cái gì, ngươi vừa nói gì???” “Đâu có, tôi chỉ muốn nói là, chi bằng hai ta cùng hợp sức xử lý tên khốn kia được chứ?”

Mộ Dung Tuyết cúi mày suy nghĩ lờ mờ đề nghị của đối phương, nhanh chóng cắn răng nói: “Được, ra tay đi.”

“Xong ngay ~~~!!” Dương Kiệt phấn khích khi được hợp tác với người đẹp, hùng hổ nhảy cẫng lên, Huyền Thiết Chùy vẩy múa trong tay, chuẩn bị cùng Mộ Dung Tuyết lao tới sống chết với kẻ thù.

“Rắc rối to rồi.” Hạ Hầu Quân khế diu mày cảm thấy đau đầu khi thấy đối phương hợp sức với nhau. Một tên đã khó xử rồi, giờ lại thêm một tên nữa,

đặc biệt là thực lực của hai đối thủ đều không tệ, trận giao chiến sắp tới không dễ dàng rồi đây. Đặc biệt là Bắc Minh Thôn Thiên Ân sau khi bị gián đoạn, phải tốn một thời gian hồi phục mới có thể thi triển lại.

Nhưng vấn đề là giờ không còn đường để lui nữa, đành phải chiến thôi ~-!!

Nhìn thấy quả chùy khổng lồ của đối phương đã bổ tới trước mặt, Hạ Hầu Quân tay tạo thành nắm đấm, tung quyền đấm thẳng vào đầu chùy.

Boong ~~~~~!!

Cả hai đều bị sức mạnh của đối phương đẩy lùi về phía sau, Hạ Hầu Quân còn chưa kịp định thần, Mộ Dung Tuyết đã lao tới trước mặt, bàn tay ngọc nga bao bọc bởi lớp chân khí màu ánh kim đã vỗ thẳng tới trước ngực.

“Tuyệt học thần thông, Kim Bàng Hóa Thân Thuật ~~~~~!!” Chỉ thấy cơ thể của Hạ Hầu Quân đột nhiên phát sáng, chỉ trong nháy mắt cơ thể hình người của hắn biến đổi thành một con hoàng kim bàng điều khổng lồ. Cơ thể xoay tròn đẩy lùi cú chưởng của Mộ Dung Tuyết rồi tung bay lên không trung, từ trên cao nhìn xuống tựa như đại bàng dinh mỗi vậy.

Hai móng vuốt sắc nhọn đang rộng ra, dùng một tốc độ nhanh như chớp ào thẳng xuống với tư thế vô địch của loài đại bàng.

“Hóa chim?? Trường hóa chim là ngon sao? Hôm nay bố mày sẽ bẻ gãy hết những móng vuốt và đôi cánh của mày! Huyền Vũ Chi Lực, mở ~~~~~!!” Dương Kiệt không chút hoang mang sợ hãi, trực tiếp kích hoạt kỹ năng đặc trưng của võ hồn, Huyền Vũ Chi Lực để giáng cấp võ hồn của Hạ Hầu Quân.

Cơ thể khổng lồ đang lao xuống của Hạ Hầu Quân đột nhiên dừng lại vài giây, hắn cảm nhận thấy sức mạnh trong cơ thể đột nhiên bị biến mất phần lớn một cách bí ẩn, nhất thời không hiểu vì sao, nhưng vẫn kiên quyết lao thẳng xuống tấn công hai con mồi ở phía dưới.

“Giới Vương Quyền X4, Phi Lũ Bạo Liệt Quyền, ta đấm ~~~~~!!” Một cú đấm khí khổng lồ từ cú đấm của Dương Kiệt bắn ra, bắn thẳng về phía con chim đại bàng đang lao xuống.

Nhìn thấy cú đấm khí bắn tới trước mặt, Hạ Hầu Quân chỉ cười lạnh trong lòng. Với cơ thể cứng còn hơn cả thép tinh luyện của mình hiện giờ, cú đấm khí đó chỉ đủ ngã ngửa cho mình mà thôi.

Uỳnh ~~~~~!!

Quả nhiên, cú đấm khí vừa chạm nhẹ vào hai móng vuốt của Hạ Hầu Quân, lập tức bị tan vỡ ra trong không khí. Hắn còn chưa kịp đắc chí, đột nhiên cơ thể tựa như bị một lực kéo đáng sợ kéo bay về sau, thậm chí không thể giữ trạng thái bay trên không trung té ngã rầm xuống đất, cố gắng cách nào cũng không thể nhúc nhích được gì cả.

Hiệu ứng tuyệt học đã được kích hoạt ~-!!

“Chết mày chưa con? Ở đó mà hùng hổ với bố hả? My Time is now, xem bố mày biểu diễn nè ~~~~~!!” Đối phương dính chương không thể nhúc nhích, tất nhiên không thể bỏ qua thời cơ ngàn năm hiếm gặp này rồi, trực tiếp tiến hành “show diễn” của mình không chút chần chừ.

Cơ thể nặng hơn ngàn kg nhào lộn trên không trung, chân phải đá thẳng về phía trước: “Phi Lũ Lôi Đình Phi Cước, chết này ~~~~~!!”

Roẹt ~- roẹt ~~~~~!

Rầm ~~~~~!!!

Á Á Á Á~~~~~!!

Đinh phải bàn chân sét vào người, Hạ Hầu Quân vang lên những tiếng gào thét đầy đau khổ. Lúc này còn đâu cái vẻ bề ngoài mạ vàng hào nhoáng như lúc nãy nữa, lớp lông lá phủ đầy cơ thể biến hết thành màu đen như than và dựng ngược lên, đúng với từ “gà Châu Phi” rồi đấy. Toàn thân tê liệt không thể nhúc nhích.

Quan trọng nhất là, hiệu ứng giảm sức phòng thủ cũng được kích hoạt, giờ chỉ cần bồi thêm một cú chùy vào người, tuyệt đối có thể lấy mạng của hắn.

“haha, giờ có Ngọc Hoàng Đại Đế giáng lâm cũng đừng mong cứu được ngươi, Phi Lũ Bồ Á ~~~~~!!!” Trong lúc Dương Kiệt định bồi thêm một cú bồ chùy để kết thúc cuộc đời đầy tội lỗi của tên Hạ Hầu Quân, đột nhiên cảm nhận thấy sau lưng một lực đánh cực mạnh vỗ thẳng vào lưng, cơ thể tựa như bị chiếc xe tải hạng nặng từ phía sau tông thẳng vào, bị tông bay ra xa té ngã xuống đất, máu kèm theo chút thịt vụn từ trong miệng phun bắn ra.

“Vì Vì sao” Dương Kiệt mang theo ánh mắt “thật không thể tin nổi” nhìn chằm chằm vào bóng người vừa mới đánh lên mình.

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 114: Trở mặt nhanh như lật trang sách

Chỉ thấy Mộ Dung Tuyết với vẻ mặt lạnh lùng như băng cười lạnh nói: “xử lý tên khốn kia xong, ta sẽ tính sổ với mi sau.” Nói xong, không thèm quan tâm tới Dương Kiệt nữa, từng bước từng bước bước về phía Hạ Hầu Quân đã hiện nguyên hình sau khi bị chấn thương khá nặng.

“Trở mặt nhanh như lật trang sách, đúng là người xưa nói không sai chút nào, chỉ có tiểu nhân và phụ nữ là khó nuôi mà.” Dương Kiệt đã khóc không thành tiếng, vừa mới hợp sức liên minh với nhau, nhìn thấy tình thế đang có lợi cho mình lập tức lật mặt đánh lén đồng minh của mình, quả thật là khó chấp nhận quá đi.

Thực ra cũng không thể trách Mộ Dung Tuyết được, bản thân cô ta và Dương Kiệt vốn đã có mâu thuẫn không nhỏ với nhau, lúc này hợp tác chẳng qua chỉ là tình thế ép buộc mà thôi. Khi mới nguy hiểm đã được giải trừ, tất nhiên là phải khuyếch đại lợi ích hóa cho bản thân, sẵn tiện đánh trọng thương luôn cả Dương Kiệt, có thể dễ dàng xử lý nốt cả hai không phải tốt hơn sao?

Bước tới trước mặt tên Hạ Hầu Quân đang nằm hấp hối trên mặt đất, đôi mắt lóe qua tia sáng đầy sát khí, trực tiếp vung tay tung chưởng ấn thẳng về phía đối phương.

“Hahaha, người tưởng người thắng chắc rồi sao?? Đờ này ~~~!!” Chỉ thấy Hạ Hầu Quân này giờ vẫn đang nằm hấp hối trên mặt đất đột nhiên mở to đôi mắt ra, trên môi lộ ra nụ cười nham hiểm. Không biết từ đâu mà xuất hiện một bình thủy tinh trong tay, nhanh chóng mở nắp ra, tạt thẳng về phía Mộ Dung Tuyết đứng cách mình không quá xa.

“Cái gì, đó là ~~~!!” Mộ Dung Tuyết có chút giật mình bất ngờ, nhìn thấy vô số bụi phấn màu trắng tinh tạt thẳng tới trước mặt, vội vã thu lại cú chưởng của mình, kích hoạt chân nguyên trong cơ thể phóng thích ra hình thành lớp lá chắn phòng hộ cản lại những hạt bụi phấn kia.

Vù vù vù ~~~~!!

Những hạt bụi phấn chưa kịp chạm vào cơ thể của Mộ Dung Tuyết đã bị lớp lá chắn đánh tan đi. Chỉ là Mộ Dung Tuyết còn chưa kịp thở phào nhẹ nhõm, khi phát hiện mối nguy hiểm đã biến mất, nhanh chóng thu lại chân nguyên vào trong cơ thể, tiếp tục chuẩn bị giải quyết đối phương, đột nhiên cảm thấy chân nguyên trong cơ thể trở nên phấn khích tới cùng, máu trong người sôi lên sùng sục, nhiệt độ cơ thể tăng lên với tốc độ chóng mặt.

“Hahaha, tưởng sử dụng chân nguyên là có thể cản phá được “Âm Dương Hòa Hợp Tán” của ta sao? Nằm mơ đi ~! tuy lớp chân khí cách ly được bột thuốc, nhưng chúng có thuộc tính bám dính trong chân nguyên của người, bám thu chân nguyên trở lại vào cơ thể, chẳng khác nào trực tiếp hút hết bột thuốc vào người, lực thuốc đáng sợ của “Âm Dương Hòa Hợp Tán” cũng đủ để phát huy tác dụng rồi.” Hạ Hầu Quân cười một cách đắc chí, nhanh chóng từ nhân căn khôn của mình rút ra một tấm bùa khảm đầy hoa văn kỳ dị, cười nói:

“Bố mày đi trước đây, hai người cứ ở lại mà “hưởng thụ vui vẻ” với nhau nhé.” Không chút do dự xé bỏ lá bùa trên tay, cơ thể của Hạ Hầu Quân nhanh chóng trở nên mờ ảo, tựa như có thể biến mất bất kỳ lúc nào. Chỉ là trong đôi mắt của hắn lóe qua tia sáng tiếu虐 tới cùng.

Có thể không tiếu虐 sao? Mộ Dung Tuyết đành phải “Âm Dương Hòa Hợp Tán”, chắc chắn sẽ từ một thánh nữ thuần khiết biến thành một đả phụ khát tình phải tìm một người đàn ông giao hợp bằng mọi giá, nếu như không muốn cơ thể nổ tung vì lực thuốc đáng sợ đang tồn đọng trong người. Nếu như mình không bị trọng thương, còn có thể ở lại hưởng thụ hưởng thụ đôi chút. Nhưng với tình hình tội tệ như lúc này, trốn trước tính sau vậy. Đành nhường lại cái “diễm phúc” đó cho con heo mập kia vậy.

Chỉ là sau khi hưởng thụ cái “diễm phúc” đó xong, số phận của con heo mập chắc sẽ vô cùng bi thảm đây.

Phải biết rằng người của Bách Hoa Cốc vô cùng coi trọng trinh tiết của mình. Bất kỳ kẻ nào dám cướp đi “cái ngàn vàng” của đệ tử Bách Hoa Cốc, sẽ phải đón nhận sự truy sát tới chân trời góc biển không chỉ của đương sự, mà cả Bách Hoa Cốc. Sau khi giết chết tên khốn đó xong, đệ tử Bách Hoa Cốc kia cũng sẽ tự vẫn tại chỗ.

Tất nhiên, cũng có trường hợp sau khi cướp đi “cái ngàn vàng” của đệ tử Bách Hoa Cốc, người đó sẽ thuần phục vô điều kiện suốt đời đối với người đã cướp đi của mình. Chỉ là nhìn ánh mắt Mộ Dung Tuyết hận không thể nhai tươi nuốt sống con heo mập kia lúc này, tình thế có thể nói còn khó hơn đi ngoài đường bị tia sét giáng trúng vào người. Nếu như đối phương là Dương Diễn thì còn may ra có cơ hội.

Nghĩ tới điều đó, trong lòng Hạ Hầu Quân mới thanh thản hơn đôi chút, vô cùng phấn khích khi nghĩ tới cảnh con heo mập đi truy sát bởi Bách Hoa Cốc và Mộ Dung Tuyết tự vẫn sau khi trừ khử kẻ thù. Cuối cùng người chiến thắng vẫn là ta!

Sau tiếng cười đầy khoái trá, cơ thể của Hạ Hầu Quân đã biến mất khỏi tầm mắt của Dương Kiệt, cũng không biết là hắn đã đáp cánh ở vị trí nào trên bản đồ rồi.

“Đáng tiếc, nếu như Mộ Dung Tuyết không ra tay với mình, e rằng đã lấy cái mạng chó của tên khốn đó rồi. Mộ Dung tiên tử, cô có sao.... Á ~~~~!!” Dương Kiệt vẫn còn tò vè tiếu虐 khi nhìn thấy tên Hạ Hầu Quân đã bỏ trốn, vừa định quay sang thăm hỏi Mộ Dung Tuyết tình hình như thế nào, giật mình hoảng hốt khi phát hiện cô ta mặt mày ửng đỏ, đôi mắt tràn đầy gân máu, vẻ mặt như muốn “nhai tươi nuốt sống” mình vậy.

“Cô Á ~~~~!!” Dương Kiệt còn chưa kịp lên tiếng nói dứt câu, đã bị Mộ Dung Tuyết đè thẳng xuống đất, đôi môi siết chặt vào nhau, dịch thể trong miệng của cả hai đang pha trộn vào nhau không ngừng, Dương Kiệt chỉ biết giương to đôi mắt ra hết cỡ vì không thể tin nổi những gì đang xảy ra trước mắt.

“thôi rồi, thôi rồi, nụ hôn đầu của ta, thế là” Trong lòng gào thét đầy đau khổ, nhưng với tấm thân đang bị trọng thương lúc này, muốn phản kháng

cũng không phản kháng nổi, chỉ còn cách để mặc Mộ Dung Tuyết muốn làm gì thì làm. (Hối thật lòng nhé, nếu như đủ sức phản kháng có dám phản kháng không?)

Mút lấy mút để gần hai phút đồng hồ xong, môi của cả hai đã tạm thời rời xa nhau. Nhưng điều đó không có nghĩa là kết thúc, chẳng qua chỉ là khúc dạo đầu cho giai đoạn kịch tính ở phía sau mà thôi.

Chỉ thấy Mộ Dung Tuyết ngồi thẳng người trên bụng của Dương Kiệt, cơ thể run rẩy liên hồi, hơi thở gấp rút dồn dập, tựa như đang cố gắng kiểm soát lý trí còn sót lại của mình.

Nhưng tất cả đều vô tác dụng trước lực thuốc đáng sợ của “Âm Dương Hòa Hợp Tán” mà thôi. Càng vận hành chân nguyên chống cự, càng khiến lực thuốc bùng phát đáng sợ hơn nữa.

“ư ~~~~~!!” Sau vài tiếng rên kéo dài đầy tuyệt vọng, lý trí của Mộ Dung Tuyết đã bị xâm chiếm hoàn toàn, hiện giờ cô ta chỉ như một “con cái” động tình muốn tìm một “con đực” để giao phối mà thôi.

Roẹt ~~~ roẹt ~~~~ roẹt ~~~~.....!!

Chỉ trong nháy mắt, dưới ánh mắt và vè mặt “tuyệt vọng, đau khổ” của Dương Kiệt, quần áo trên người anh ta đã bị Mộ Dung Tuyết xé toạc ra hết, rơi vào trạng thái nguyên thủy không còn mảnh vải che thân.

Mộ Dung Tuyết cũng không khá gì hơn, lúc này tấm thân hình có làn da trắng như tuyết nhưng có nhiều chỗ ửng đỏ, sở hữu đường cong chết người lần nữa chui lọt vào đôi mắt của Dương Kiệt.

“Khoan, khoan đã Mộ Dung tiên tử, hãy bình” Phập ~~~~~!!

Không đợi Dương Kiệt dứt câu, Mộ Dung Tuyết đã chủ động ngồi thẳng vào phần giữa hang của anh ta. Một cảm giác ướt áp ấm nồng vô cùng bao phủ cả cơ thể của “tiểu Dương Kiệt”, đặc biệt là anh ta cảm thấy như “tiểu Dương Kiệt” vừa đâm thủng một tấm màng mỏng gì đó thì phải.

Ngay sau tiếng rên có phần đau đớn pha lẫn chút “sung sướng” vang lên, Mộ Dung Tuyết tựa như hóa thân thành một kỳ si điệu nghệ, nhiệt tình và điên dại “phì” trên con tọa kỵ “khốn khổ” của mình.

Cảm giác tê dại và sung sướng tột cùng do hai xác thịt hòa quyện vào nhau đã khiến Dương Kiệt không biết nên cười hay nên khóc.

“Không chỉ nộ hôn đầu, ngay cả cái “ngân vàng” của mình cũng bị cướp đi. Vì sao? Vì sao không phải là Dung Nhi, không phải là Diệp sư tỷ, mà là một phụ nữ hận không thể phang thây xé thịt mình ra chứ?” Có một câu nói rất hay chính là “cuộc sống giống như bị hấp diêm vậy, nếu như không đủ sức phản kháng, thì chỉ còn cách nhắm mắt tận hưởng chứ biết sao giờ?

Huống chi bây giờ Dương Kiệt là bị “hấp diêm” thật luôn chứ.

Mới lúc này còn đòi chém đòi giết, còn hiện giờ thì....cuộc sống lúc thăng lúc trầm, phong ba lúc nổi lúc tàn, quả thật là kích thích quá đi.

Không muốn nhìn hình ảnh Mộ Dung Tuyết vẫn đang hí hục phi như điên như dại trên cơ thể của mình, Dương Kiệt từ từ nhắm mắt lại, trên mép mắt thậm chí xuất hiện dòng nước mắt “tuyệt vọng, đau khổ”.

‘ Dính dong, do bạn lần đầu tiên xảy ra “quan hệ” với một phụ nữ, hệ thống sẽ tự động kích hoạt miễn phí hệ thống song tu. Thời gian song tu càng lâu, điểm kinh nghiệm nhận được càng nhiều, hãy cố lên ~-!!’

Dương Kiệt lúc này cũng không còn tâm trí đâu để nghe câu thông báo của hệ thống nữa. Chỉ mang theo tâm trạng “tuyệt vọng đau khổ” để mặc tên “nữ ma sói” kia hành xác mình. Mặc dù trong tận thâm tâm vẫn đang khoái bỏ mẹ.

Nhất thời tiếng rên ri rỉ đầy đau khổ pha lẫn sung sướng, tựa như đang muốn giải tỏa hết cơn phần nộ trong tận thâm tâm của mình ra của Mộ Dung Tuyết vang lên liên miên không dứt trên cánh đồng vắng lặng.

Không biết đã qua đi bao lâu, giữa cánh đồng vắng vẻ đang có hai bóng người với trạng thái nguyên thủy không một mảnh vải che thân đang nằm song song sát ngay bên cạnh với nhau.

Dương Kiệt từ từ mở to đôi mắt ra, sau đó trở người ngồi dậy, liếc nhìn tấm thân vẫn còn ửng đỏ sau khi miệt mài “phì ngựa” lúc này đang nằm sát ngay bên cạnh, đặc biệt là giữa háng có vài dịch thể màu đỏ li ti vẫn còn đọng lại, đôi mắt nhắm chặt lại thiếp đi vì mệt mỏi, không kèm được lấc đầu thờ dài một tiếng.

Không ngờ Mộ Dung Tuyết ngày thường trông thuần khiết đoan trang, cao cao tại thượng, mà khi khát tình rồi lại trở nên hoang dại như vậy. Phi trên bụng Dương Kiệt hơn hai tiếng đồng hồ không ngừng nghỉ, nếu như là người thường e rằng đã ngắt xiu vì kiệt sức từ lâu rồi, chỉ là cô ta là một kẻ mạnh chân nguyên, không thể dùng thể lực của người thường để lý giải được.

Lại liếc nhìn những vết cào xước phủ đầy trên cơ thể của mình mà tác giả gây ra là người đang nằm ở gần đó, Dương Kiệt đã khóc không thành tiếng.

Chẳng lẽ ả có xu hướng bạo dâm sao?? Có cần thiết phải hành hạ cơ thể mình tới mức độ này không?

Tất nhiên, “có rồi” sẽ có may, cảm nhận chân nguyên trong cơ thể lúc này. Dương Kiệt chỉ muốn kêu lên một tiếng đầy phấn khích.

Không ngờ sau hai tiếng đồng hồ “cày ải”, Dương Kiệt đã trực tiếp thăng lên hai cấp, trở thành một chân nguyên tầng thứ 3.

Dương Kiệt hưởng lợi nhiều như vậy, chắc Mộ Dung Tuyết cũng không ít, vì hệ thống song tu là mang lại lợi ích cho cả hai chứ không chỉ riêng cho mỗi mình Dương Kiệt. Cảnh giới của Mộ Dung Tuyết lúc này theo suy đoán ít nhất cũng phải trên cảnh giới chân nguyên tầng thứ 4, thứ 5 là ít.

Nghĩ tới thực lực đáng sợ của Mộ Dung Tuyết, Dương Kiệt không kèm được run lên một cái. Nếu như lúc này ả tỉnh dậy, trực tiếp ra tay vỗ chết mình sao? Không được, châu vi thượng sách ~~~!!

Còn vấn đề Dương Kiệt có phải là nạn nhân trong vụ này hay không, đừng có dùng lý lẽ đó để biện minh với đối phương, lý lẽ không lý lẽ gì đó chỉ là trò cười mà thôi, nhất là đối với phụ nữ.

Tất nhiên, Dương Kiệt không phải là tên khốn nạn trốn tránh trách nhiệm, chỉ là lúc này Mộ Dung Tuyết chắc chắn sẽ như ngọn núi lửa có bùng nổ bất kỳ lúc nào, tốt nhất là tạm thời tránh mặt nhau, để cô ta nguôi bốt cơn giận, sau này gặp lại nếu như bất minh chịu trách nhiệm, tất nhiên là không thể nào từ chối rồi. Nhất là một mỹ nữ tuyệt sắc như vậy, còn là người phụ nữ đầu tiên của mình nữa chứ.

Còn giờ ư? Thôi, xin kiếu ~~~!!

Nhanh chóng từ trong nhẫn cần khôn lấy ra một bộ đồ mới mặc vào người, suy qua nghĩ lại, lại lấy thêm một bộ khoác lên cơ thể còn đang trần truồng của Mộ Dung Tuyết, lắc đầu thở dài một tiếng, quay người rời khỏi.

Sao có cảm giác như mấy tên khốn sở khanh cướp đi cái ngàn vàng của người ta xong, kéo quần lên phui phui tay bỏ đi thế này?? Tội lỗi, quả thật tội lỗi.

Đợi tới khi hình bóng của Dương Kiệt khuất đi ở đường chân trời phía xa. Mộ Dung Tuyết này giờ vẫn đang ngủ thiếp đi đột nhiên mở to đôi mắt ra, thất thần nhìn chằm chằm vào những đám mây đang bay lượn trên không trung.

Thực ra Mộ Dung Tuyết nào đã ngủ thiếp đi đâu, chẳng qua là không biết phải đối diện với Dương Kiệt như thế nào nên mới giả vờ chìm sâu trong giấc ngủ vì mệt mỏi mà thôi.

Lúc này tâm trạng của cô ta cực kỳ mâu thuẫn. Lý trí luôn thôi thúc bản thân phải ra tay vỗ chết tên khốn đã cướp đi cái ngàn vàng của mình. Phía cảm xúc thì luôn không ngừng ngăn cản không cho mình làm thế. Nên nhất thời không biết phải làm như thế nào. Thôi thì cứ giả vờ ngủ thiếp để tránh mặt cho khô, đỡ phải suy nghĩ nhức óc phiền não.

Cái cảm giác căm phẫn tột cùng, xấu hổ tột cùng kèm theo cảm giác sung sướng tột cùng trong tận thâm tâm khi cả hai hòa hợp với nhau lúc này đã khiến Mộ Dung Tuyết tỏ ra do dự trong việc giải quyết vấn đề này. Đặc biệt là khi cảm nhận chân nguyên trong cơ thể lúc này, không kèm được giật mình kinh ngạc khi phát hiện bản thân đã đạt tới cảnh giới chân nguyên tầng thứ 4 từ hồi nào. Chân nguyên trong cơ thể dồi dào tinh khiết, chỉ cần điều hòa một thời gian, thậm chí có thể tiếp tục đột phá tới cảnh giới tiếp theo cũng nên.

Không ngờ “làm chuyện xấu hổ” với tên khốn đó xong, lại có lợi ích đáng sợ như thế này.

Nhẹ nhàng trở người ngồi dậy, liếc nhìn bộ đồ đang khoác trên người mình, bàn tay run rẩy không tự chủ nắm chặt cổ áo của bộ đồ đó.

Khẽ cúi mày khi phát hiện trong túi áo lòi lên vật thể kỳ lạ, tò mò thò tay vào trong đó lấy ra vật thể kỳ lạ đó. Phát hiện thì ra hai trái quả có màu sắc sắc sỡ.

Cần Khôn Trúc Thê Quả!! Quả còn lại có hình dáng giống như trái lê bằng thủy tinh, thân trái toát ra bảy màu sắc tựa như cầu vồng sau mưa vậy.

Chính là Thất Sắc Quả ~~~~!! (Hơn chục ngày xông thẳng vào hang ổ của đám Thất Sắc Hồ Điệp để giết quái luyện cấp, vô cùng hiển nhiên là tìm thấy Thất Sắc Quả nằm trong hang ổ của một bầy Thất Sắc Hồ Điệp có quy mô lớn nhất trong Cầu Vồng Sơn Cốc rồi. Chỉ là Thất Sắc Quả vô cùng quý hiếm, Dương Kiệt cũng chỉ hái được hai quả, lúc này tặng cho Mộ Dung Tuyết một quả, Dương Kiệt chỉ còn giữ lại một quả trên người mà thôi)

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 115: Người của Huyết Ma Đạo lộ diện

Nhìn thấy hai trái thần quả quý hiếm trên tay, cơ thể của Mộ Dung Tuyết không kèm được run lên cảm cập, nhịp đập trái tim tăng lên với tốc độ chóng mặt, trên môi không tự chủ lộ ra nụ cười ngọt ngào hạnh phúc, tựa như thiếu nữ đang chìm đắm vào mối tình đầu vậy.

Phải biết rằng cho dù là Cần Khôn Trúc Thê Quả hay Thất Sắc Quả, đặc biệt là Thất Sắc Quả, nếu như mang ra ngoài, tuyệt đối có thể khiến cả Huyền

Thiên Đại Lục dậy sóng. Biết bao kẻ mạnh sẵn sàng đổ máu tranh giành vì nó. Đừng nói chỉ là một phụ nữ chỉ mới quan hệ lần đầu, thậm chí trước đó còn muốn lấy mạng mình. Cho dù là ba mẹ anh chị em ruột thịt hay vợ hay chồng, cũng chưa chắc đủ khí phách mang tặng cho họ, thậm chí có thể vì muốn cướp đoạt thần quả chạy đi đâm chết người thân không chút do dự. Thế mà tên khốn đó.....

Trái tim băng giá của Mộ Dung Tuyết đã có dấu hiệu tan chảy trước hành động không biết vô tình hay cố ý của Dương Kiệt rồi đấy.

Vô cùng thận trọng bỏ hai thần quả vào trong nhẫn càn khôn, lại từ trong đó lấy ra bộ trang phục môn phái để mặc vào người. Lại liếc nhìn bộ đồ mà Dương Kiệt để lại, cẩn cẩn rằng nhẹ nhàng tỉ mỉ xếp lại cho gọn, sau đó nhét vào trước ngực áo.

Sau khi làm xong tất cả, đưa mắt liếc nhìn về phía Dương Kiệt đã biến mất lúc nãy, không tự chủ thở dài một tiếng, quay đầu đi thẳng về hướng ngược lại với anh ta.

Mộ Dung Tuyết đã quyết định rời khỏi Đồng Bằng Bình Minh mà không đi về nơi tập trung của môn phái nữa. Vì không muốn phải giáp mặt với Dương Kiệt, thậm chí mong muốn cả hai mãi mãi không gặp mặt nhau nữa. Nếu không thì chỉ sợ rằng chỉ có hai kịch bản xảy ra.

Một là mình kèm chế không nổi vung tay vỗ chết tên khốn đó sau đó tự vẫn.

Hai là mình xiêu lòng ngã thẳng vào lòng hắn, phục tùng vô điều kiện suốt đời.

Cho dù là kịch bản một hay kịch bản hai, cũng không phải là điều mà Mộ Dung Tuyết muốn đối diện lúc này.

‘Vĩnh biệt Dương sư huynh, mối tình đầu đẹp nhất của tôi.’ Mộ Dung Tuyết lẩm bẩm nói nhỏ một câu xong, lập tức lộ ra vẻ mặt kiên quyết, quay đầu đi thẳng về hướng rời khỏi Đồng Bằng Bình Minh.

Dương sư huynh trong miệng Mộ Dung Tuyết vừa nói không phải tên khốn Dương Kiệt, mà chính là Dương Diễn. Xem ra cô ta đã quyết tâm xóa bỏ hình ảnh của Dương Diễn trong tâm trí của mình rồi nhỉ. Còn việc có thay thế bằng tên khốn đó hay không thì sau này mới biết được.

Ngày tụ tập ở nơi tập trung nơi hầm mộ của vị đại năng đã gần kề, anh tài của ngũ đại môn phái sau khi vượt qua biết bao gian nan hiểm nguy đã bắt đầu tề tụ lại, chuẩn bị tiến thẳng vào mục tiêu chính để tìm kiếm cơ duyên của mình.

Chỉ thấy một bóng người đang di chuyển nhanh như chớp trên Đồng Bằng Bình Minh, hướng thẳng về phía vị trí tụ tập đã định sẵn.

Đừng hiểu lầm, bóng người này không hề thô to như một quả bóng không lồ, mà mảnh khảnh thư sinh, khuôn mặt điển trai tràn đầy tự tin, tựa như tất cả mọi thứ đều nằm hết trong lòng bàn tay của mình.

Đúng thế, bóng người này không ai khác chính là Tư Mã Phong Vân.

Sau gần mười ngày trốn ở nơi an toàn để điều hòa chân nguyên trong cơ thể, cuối cùng thì cũng đã hoàn thiện cảnh giới của bản thân, không còn bị tác dụng phụ của việc sử dụng “Thiên Ma Hấp Huyết Đại Trận” gây ảnh hưởng nữa.

Chỉ là do chân nguyên từng xảy ra tình trạng rối loạn, nên lúc này không thể tiếp tục hấp thụ thêm tinh huyết của Lăng Hàn Phong và Ngạo Văn Long để đột phá cảnh giới, ít nhất là trước khi kết thúc thí luyện bí cảnh không thể nữa. Nên lúc này hắn vẫn chỉ là một chân nguyên tầng thứ 2 mà thôi.

Ngay sau khi bình phục lại, hắn đã dự tính đi tính sổ với Dương Kiệt, nhưng không hiểu vì sao chức năng định vị cài trên sợi dây chuyền mà Dương Kiệt đang mang trên người không có tác dụng (Dương Kiệt đã tốn gần cả triệu linh thạch để cho tên hệ thống hút máu xóa sạch tính năng định vị của đôi phương trên sợi dây chuyền), nên chỉ còn cách học theo kiểu thầy bói sờ voi, đi tìm từng góc gác trong Cầu Vòng Sơn Cốc nhưng vẫn không tìm thấy bóng dáng của kẻ thù đầu cả. Cuối cùng đành bó tay rời khỏi nơi đó, trực tiếp thẳng về nơi tụ tập, sẽ xử lý tên khốn đó sau vậy.

Tư Mã Phong Vân nhanh chóng di chuyển về nơi tập kết, nhưng tuyệt đối không phải là nơi tập kết của môn phái, mà là

“Tôi hơi trễ rồi đấy, Tư Mã Phong Vân.” Ngay sâu đi sâu vào trong một khu rừng không quá rộng lớn ở Đồng Bằng Bình Minh, đã phát hiện có vài người đứng chờ sẵn từ khi nào. Một trong nhóm người đó đang quay lưng với Tư Mã Phong Vân đột nhiên lên tiếng. Đặc biệt còn cảm nhận thấy ánh mắt cười mà không giống cười của tên Đường Tử đang không ngừng phóng thẳng về phía mình nữa chứ.

Đồ khốn, hãy đợi đấy, sẽ xử lý mày sau ~!

“Xin thứ lỗi, vì một vài trục trặc nên đã trễ hẹn.” Đối diện chất vấn của người đó, Tư Mã Phong Vân không dám phản bác, chỉ khẽ bắt chéo hai tay trước ngực rồi thì lễ nói.

“Nhiệm vụ đó như thế nào rồi?” Người đó vẫn không có ý định quay người lại, trực tiếp hỏi.

“Cái này, thành thật xin lỗi, vì một số lý do gì đó, tại hạ không thể hoàn thành nhiệm vụ được giao ạ.” Tư Mã Phong Vân tê tái cả da đầu, không dám che giấu sự việc, trực tiếp thừa nhận thiếu sót của mình.

“Lý do? Đó không phải là cái cớ để biện minh cho sự bất tài của ngươi, hiểu chưa?” Giọng nói lạnh lùng tràn đầy sát khí vang lên, khiến Tư Mã Phong Vân không dám kèm được run bắn cả người, vội vã quỳ một chân xuống tỏ vẻ chịu tội.

Những người đứng ở xung quanh lập tức phóng ánh mắt đầy chế giễu và cười trên đầu khổ người khác về phía Tư Mã Phong Vân.

Chỉ thấy bóng người đó từ từ quay người, nếu như Dương Kiệt có mặt ở đây, chắc chắn sẽ kêu thót lên rằng: “Tổng Thiên Hành ~~~!!”

Đúng thế, người tỏ ra có uy quyền nhất có mặt ở đây, chính là đệ tử tương lai sáng lạng ngang ngửa với Lăng Hàn Phong, người được cho là phiên phiên công tử, quân tử thân thiện nhất trong nhóm đệ tử mới của Thánh Hóa Tông, Tổng Thiên Hành.

“Hắn đã từ chối lời đề nghị của chúng ta?” lúc này Tổng Thiên Hành còn đầu về mặt thân thiện gần gũi, chỉ thấy vẻ mặt lạnh lùng không chút tình cảm lạnh lạnh hỏi.

“Thưa vâng ạ, hắn thậm chí không cần suy nghĩ từ chối một cách dứt khoát, thậm chí tại hạ còn cảm nhận thấy hắn tỏ vẻ thù địch đối với Huyết Ma Đạo của chúng ta.” Tư Mã Phong Vân lúc này chỉ muốn nói xấu Dương Kiệt càng nhiều càng tốt, chỉ mong Tổng Thiên Hành rũ bỏ ý định tiếp tục chèo kéo, trực tiếp hạ lệnh ra tay trừ khử tên khốn đó.

“Cũng dễ hiểu thôi, vì không phải ai cũng có thể chấp nhận hành sự hung tàn, bất chấp thủ đoạn của Huyết Ma Đạo của chúng ta. Chỉ là không ngờ hắn lại kèm chế được sự cảm dỗ có thể sở hữu thực lực lớn mạnh để như trở bàn tay.” Tổng Thiên Hành lắc đầu cười lạnh nói, giọng điệu có vẻ như muốn chế giễu ai đó, có thể là Dương Kiệt, có thể là đám người có mặt ở đây, cũng có thể là bản thân chẳng.

Tất cả những người có mặt ở đây sau khi nghe xong lời nói “mang ý nghĩa sâu sắc” của Tổng Thiên Hành, đều không kèm được cúi đầu xuống. Tất nhiên, sau khi nghĩ tới thứ sức mạnh mà mình có thể đạt được một cách dễ dàng, mọi hồ thẹn trong lòng đều lập tức tan biến theo chiều gió.

Quả thật, truyền thuyết về Huyết Ma Đạo vẫn còn đó, nhưng bản thân vẫn không chống lại được cảm dỗ sở hữu sức mạnh một cách dễ dàng chấp nhận trở thành con chó trung thành của họ, không phải sao?

“Nếu như không thể lôi kéo về mình, vậy thì” Tổng Thiên Hành lạnh lùng làm động tác cửa ngang cổ.

Tư Mã Phong Vân nghe xong quyết định của Tổng Thiên Hành phản kích tột cùng, cuối cùng thì cũng đã lôi kéo được cả Huyết Ma Đạo ra tay với tên khốn đó rồi.

“chỉ là” Tư Mã Phong Vân vẫn còn một chút lo lắng, định lên tiếng hỏi kỹ Tổng Thiên Hành. Nhưng câu hỏi chưa kịp buông ra, chỉ thấy một bóng người sở hữu thân hình bốc lửa khuyển rũ vô cùng từ phía xa đang di chuyển tới, chỉ trong nháy mắt đã tới ngay trước mặt mọi người, đứng song song với Tổng Thiên Hành.

Nhìn thấy khuôn mặt của bóng người đó, cả nhóm lập tức tạo ra tư thế chào đón đầy tôn kính. Chỉ duy nhất Tổng Thiên Hành vẫn đứng yên ở đó, trên môi mang theo nụ cười chịu đựng: “Em gái, tới hơi trễ rồi đấy.”

“Xin lỗi anh hai, chỉ vì trên đường di chuyển tới đây gặp phải vài ba tên ruồi muỗi đáng ghét, tiện tay hóa kiếp cho chúng luôn nên hơi trễ chút.” Trên môi bóng người vừa xuất hiện nở ra nụ cười nhí nhảnh, đưa tay khoác lấy khuỷu tay của Tổng Thiên Hành, nũng nịu nói.

Tổng Thiên Hành dúi chặt đôi lông mày, lạnh lạnh nói: “Ài? Người của tông môn nào dám mạo phạm tới em? Hãy nói cho anh biết để anh xóa sổ luôn cả tông môn đó ngay tại đây.”

“Thôi mà, chỉ là mấy con ruồi muỗi lẽ tẻ thôi mà, đâu cần thiết phải làm quá như thế này đâu. Và lại chúng ta còn chuyện quan trọng phải làm, đâu thể vì những chuyện như thế làm ảnh hưởng tới đại sự của chúng ta chứ.” Bóng người đó mỉm cười từ chối đề nghị của Tổng Thiên Hành, đồng thời nhanh chóng chuyển đổi đề tài.

Nếu như người của Thánh Hóa Tông có mặt ở đây, chắc chắn sẽ nhận ra ngay bóng người đó là ai, chính là một trong những đệ tử tham gia thí luyện bí cảnh lần này, sở hữu võ hồn cấp 3 Hắc Quả Phụ, Đặng Mỹ Lệ.

“Nếu em nói vậy thì” “Tư Mã Phong Vân, người đã ra tay với người đó??” Tổng Thiên Hành lộ ra vẻ bó tay chịu theo ý nguyện của em gái mình, còn chưa kịp lên tiếng, đột nhiên phát hiện em gái của mình mặt mày biến sắc khi nhìn chăm chăm vào Tư Mã Phong Vân, thậm chí mang theo vẻ mặt phần nộ quát.

“Thưa, thưa.... Vâng ạ.” Tư Mã Phong Vân đã khóc không thành tiếng, không ngờ lại gặp người đó ở nơi này, lúc này thậm chí không biết dùng lời lẽ nào để biện minh cho hành vi của mình nữa, chỉ còn biết phóng ánh mắt cầu cứu về phía Tổng Thiên Hành.

Mẹ kiếp, bố mày chỉ làm theo ý nguyện của hai anh em nhà người thôi. Người thì nói nếu chèo kéo không được giết không do dự, người thì kêu phải chèo kéo bằng mọi giá tuyệt đối không được động thủ với tên khốn đó. Giờ bảo bố mày nghe lời ai đây??

“Đồ khốn ~~~~, người quen lời dặn của ta rồi sao???” Không để cho Tư Mã Phong Vân có cơ hội phản biện, trực tiếp một chương án thẳng về phía hắn.

Uỳnh ~~~~!!! Rầm ~~~~~!!

Phục ~~~~!!

Tư Mã Phong Vân hứng trọn cú chương khí vào người mà không dám ra tay chống đỡ, trực tiếp đi đánh bay ra xa té ngã xuống đất, máu từ trong miệng

phun bắn ra, sắc mặt tái mét như người đang bệnh nặng vậy.

Vừa mới bình phục chưa được bao lâu lại bị đánh thương lần nữa. Má ơi, rốt cuộc con đã làm nên tội ác tày đình gì mà ông trời lại đối xử với con như vậy chứ?

Trong lòng Tư Mã Phong Vân không ngừng gào thét chửi cha mắng mẹ, nhưng không dám lên tiếng phản bác, chỉ dám nằm đó cắn răng chịu đựng.

Cũng may đối phương chỉ là một tiên thiên tầng thứ 7, nên cú chưởng lúc này chẳng nhằm nhò gì cả, chỉ là bị thương nhẹ mà thôi.

“Thôi nào em gái, Tư Mã Phong Vân vẫn còn có ích đối với chúng ta, hãy tha cho hắn lần này đi.” Biết rõ tính cách của em gái mình, Tổng Thiên Hành tất nhiên là không dám ra tay cứu Tư Mã Phong Vân rồi, đợi em gái trút giận xong, mới lên tiếng khuyên can.

Đặng Mỹ Lệ vẫn chưa hết phần nộ, nhưng cũng phải nể mặt anh trai mình đôi chút, nên đã kiềm chế lại bản thân không lao tới thượng cẳng tay hạ cẳng chân với tên khốn Tư Mã Phong Vân nữa, chỉ hừ mạnh một tiếng rồi quay đầu sang hướng khác, không thèm nhìn hắn nữa.

Tư Mã Phong Vân thầm thở phào nhẹ nhõm khi được giải cứu, nếu không thì cho dù đối phương có ra tay trăm sát mình, ở nơi này tuyệt đối không ai dám ra tay ngăn cản giúp đỡ.

Chỉ là vì sao Đặng Mỹ Lệ lại coi trọng Dương Kiệt như thế này, biết được Tư Mã Phong Vân ra tay với anh ta lại tỏ ra phần nộ tới cùng trực tiếp trừng phạt tên khốn đó nhỉ? Rõ ràng cả hai chưa từng có tiếp xúc qua mà??

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 116: Bắt đầu ra tay

“Tình hình tiến hành tới đâu rồi?” Đặng Mỹ Lệ quay sang Tổng Thiên Hành hỏi.

“Chỉ còn chờ tập hợp đông đủ, lập tức có thể thực hiện kế hoạch ngay, mề lưới đã được giăng ra, chỉ chờ những con cá lớn cắn câu mà thôi.” Nghĩ tới việc sắp được sở hữu luồng sức mạnh đáng sợ sau khi hấp thụ tinh huyết của lũ “cá lớn” kia xong, Tổng Thiên Hành không kiềm được phần khích cười nói.

“Chỉ mong tên khốn đó tới càng muộn càng tốt, mà không tới thì càng tốt hơn nữa...” Đặng Mỹ Lệ không tự chủ lộ ra vẻ lo lắng, miệng lẩm bẩm nói nhỏ.

Trong đôi mắt của Tổng Thiên Hành khẽ lóe qua tia sáng đầy sát khí.

Không được, em gái của mình ngày càng lún sâu vào tình cảm với tên khốn đó, phải trừ khử hắn bằng mọi giá trước khi quá muộn.

Phải biết rằng có một bí mật mà chỉ có mình và phụ thân biết rõ, duyên phận của em gái đã được sắp đặt sẵn từ lâu, em gái của mình sau này chỉ có thể trở thành phụ nữ của “thiếu chủ” mà thôi. ngoài ra, chỉ có “thiếu chủ” mới đủ tư cách trở thành người chồng lý tưởng em gái của mình, tuyệt đối không được để kẻ khác phá bĩnh vào. vì lợi ích của gia tộc, vì công vị tư, con heo mập đó phải chết ~~~!!

Lén lén phóng ánh mắt “ra lệnh” về phía Tư Mã Phong Vân, ý nói là mày làm gì làm, phải giải quyết rắc rối kia cho ta bằng mọi giá.

Tư Mã Phong Vân cười khóc không được, đúng là có ngày bị hai anh em nhà nó chơi chết chứ chả chơi đâu.

Mặc dù Tổng Thiên Hành đã bật đèn xanh, nhưng thật sự Tư Mã Phong Vân đã tỏ ra do dự khi phải ra tay với Dương Kiệt rồi. Vì nhìn ánh mắt và vẻ mặt của Đặng Mỹ Lệ lúc này, nếu như con heo mập đó chết dưới tay mình, e rằng mình cũng sẽ chết không toàn thây cho mà xem.

Nếu như nói người mà khiến Tư Mã Phong Vân khiếp sợ nhất trong hai anh em nhà kia, chắc chắn sẽ là Đặng Mỹ Lệ chứ không phải Tổng Thiên Hành.

Tổng Thiên Hành ra tay mới mình còn có chút sức lực phản kháng, nếu như Đặng Mỹ Lệ ra tay thì....

Nghĩ tới lần gặp mặt trước khi xuất phát tham gia thí luyện bí cảnh, Tư Mã Phong Vân không kiềm được ớn lạnh xương sống vì khiếp sợ.

Nhìn thấy vẻ mặt lưỡng lự của đối phương, Tổng Thiên Hành cười lạnh một cái. Xem ra tên Tư Mã Phong Vân này không nhò và được rồi, chỉ còn cách tự mình ra tay thôi. Không tin là em gái ruột thịt của mình vì một tên đàn ông khác mà ra tay với mình.

“em gái à, đã vào tới nơi này rồi, không cần phải mang theo cái vỏ bọc đó nữa, hãy trở về hình dáng thật của mình đi, nhìn cái khuôn mặt này không quen chút nào, em không thấy mệt và khó chịu sao khi phải đeo thứ đó lên mặt sao?” Nghĩ tới điều đó, mang theo vẻ mặt chịu đựng nhìn về phía Đặng Mỹ Lệ cười nói.

Cái gì? Thì ra “Đặng Mỹ Lệ” này đang sử dụng mặt nạ biến hình chứ không phải khuôn mặt thật của cô ta?

“Đặng Mỹ Lệ” chỉ mỉm cười một cái, sau đó dùng ngón tay ngọc ngà thon dài của mình dí lên vị trí gần dưới cằm, sau đó nắm nhẹ vào một khe hở nhỏ tới mức không thể nhìn thấy, kéo nhẹ lên lột ra khỏi khuôn mặt của mình.

Xìt xìt ~~~~~!!

Đám đàn ông có mặt ở đây, ngoại trừ một vài cá nhân, tất cả đều không kềm được hít sâu một hơi lạnh vào người khi chiêm ngưỡng một khuôn mặt sắc đẹp tuyệt trần, trên môi mang theo nụ cười nghiêng nước nghiêng thành. Mặc dù đã từng nhìn thấy qua không ít lần, nhưng cũng không thể không xao xuyến khi ngắm nhìn khuôn mặt đó.

Nhìn thấy khuôn mặt hoàn mỹ không chút tỳ vết đó, đôi mắt Tư Mã Phong Vân lóe qua tia sáng dị thường, trong lòng thầm nghĩ: “quả là tuyệt sắc hiếm gặp, hèn chi có thể khiến tên khốn Lăng Hàn Phong chết mê chết mệt, mất hết lý trí vì cô ta.”

Đúng thế, khuôn mặt thật của “Đặng Mỹ Lệ” lúc này đã thay đổi thành một khuôn mặt sắc đẹp tuyệt trần, nghiêng nước nghiêng thành, nếu như Dương Kiệt có mặt ở đây, chắc chắn sẽ phấn khích tới nổi mồ hôi trên cơ thể run chuyển liên hồi, tạo ra những bước đi chuyển nặng nề lao về phía đối phương, miệng kêu thốt lên là: “Diệp sư tỷ, lâu ngày không gặp, tưởng nhớ vô cùng ~~~~~!!”

Thế là hiểu cả rồi, vì sao “Đặng Mỹ Lệ” lúc này vừa giáp mặt với Tư Mã Phong Vân lập tức biết rõ hắn đã ra tay với Dương Kiệt và tỏ ra phần nộ như vậy, vì sao “Đặng Mỹ Lệ” chưa từng tiếp xúc qua với Dương Kiệt lại tỏ ra quan tâm tới anh ta như vậy, vì sao lúc ở Cầu Vòng Sơn Cốc Tư Mã Phong Vân nói rằng đối phương giả tạo tới mức có thể che mắt cả thiên hạ. Câu trả lời đã có hết ở đây rồi.

“Đặng Mỹ Lệ” chính là do Diệp Tuyền cải trang mà thành. Tất nhiên, đó là “Đặng Mỹ Lệ” sau khi lên phi thuyền bay tới nơi này tham gia bí cảnh thí luyện. Còn Đặng Mỹ Lệ thật trước kia, số phận như thế nào chắc chỉ có trời biết.

Mà nhìn miếng da mặt trên tay của Diệp Tuyền lúc này, chắc mọi người cũng đoán ra được kết quả rồi nhỉ?

Thực ra nếu tinh ý ngay từ đầu, sẽ phát hiện Diệp Tuyền thực tế không đơn giản như vẻ bề ngoài của cô ta.

Ngay từ lần đầu tiên mới gặp mặt Dương Kiệt, cả hai quen biết chưa quá một tiếng đồng hồ, dám tự tin uống viên thuốc ngủ theo yêu cầu của anh ta để bị giấu vào trong Càn Khôn Tháp, nếu như bản thân không có thực lực tự tin tuyệt đối, ai dám làm thế chứ?(Giở trò là chết với chị đó cưng) Và lại, mỗi lần Dương Kiệt tưởng rằng đối phương bị hôn mê sâu chưa tỉnh định giở trò, Diệp Tuyền có thể thức tỉnh ngay đúng thời điểm quan trọng nhất, không có vấn đề mới là lạ á. Một lần còn có thể gọi là trùng hợp, hai lần, ba lần, thậm chí bốn lần thì không thể gọi là trùng hợp được nữa. Mà thực tế là cô ta không hề rơi vào trạng thái hôn mê gì cả, chỉ là giả vờ mà thôi.

Nhìn thấy quá trình trưởng thành của Dương Kiệt với tốc độ kinh ngạc, với vô số bí ẩn là anh ta từng thể hiện ra(bí ẩn không gian ảo Càn Khôn Tháp), cộng thêm tình cảm bắt đầu sinh sôi nảy nở mà mình dành cho đối phương, nên vô cùng kiên quyết phải chèo kéo đối phương về phía mình bằng mọi giá.

Mới có tình huống bắt Tư Mã Phong Vân bày kế ép Dương Kiệt quy hàng, nếu như không phải hắn nhận thêm một mệnh lệnh khác là trừ khử đối phương nếu không thể chèo kéo, có cho vàng hấn cũng không động tay với Dương Kiệt.

Và Tổng Thiên Hành gọi Diệp Tuyền bằng em gái, vậy có nghĩa hắn không phải tên là Tổng Thiên Hành, tên thật của hắn phải gọi là Diệp Thiên Hành mới đúng.

“Vẫn còn thiếu một người sao?” Diệp Tuyền đưa mắt quét qua những người có mặt ở đây, khe khẽ mỉm cười nói.

“Chắc tên khốn đó đang la cà đâu đó, hoặc gặp phải những đệ tử nữ của Bách Hoa Cốc và Khái Hoạt Lâm đi riêng lẻ, máu dâm trong người nổi lên, đang hưởng thụ hưởng thụ chứ gì?” Diệp Thiên Hành nhún nhún vai nói, có chút không biết phải làm sao.

Đôi mắt Diệp Tuyền lóe qua tia sáng chán ghét, chỉ hừ mạnh một tiếng không nói thêm gì nữa. Nếu như không phải tên khốn đó còn giá trị lợi dụng, một chương vỡ chết mấy tên dâm tặc đó rồi. Đầu phải ai cũng như ai kia, tuyệt sắc mỹ nhân ngay trước mặt mà không chút động đậy.

Nghĩ tới hình bóng ngổ ngáo của Dương Kiệt, trên môi Diệp Tuyền không tự chủ lộ ra nụ cười nghiêng nước nghiêng thành của mình, khiến đám đực có mặt ở đây không kềm được hơi thở trở nên gấp rút dồn dập.

“hahaha, xin lỗi, xin lỗi, vì một số lý do cá nhân nên tới trễ, mọi người chờ đợi bao lâu chứ nhỉ?” Một giọng nói mạnh mẽ từ bên ngoài khu rừng vang lên, ngay sau đó một bóng người cao to vạm vỡ xuất hiện trong tầm mắt của những người có mặt ở đây.

Chính là tên khốn đã bỏ trốn sau khi sử dụng “Âm Dương Hòa Hợp Tán” với Mộ Dung Tuyết, đệ tử dẫn đầu của Lãnh Binh Cung, Hạ Hầu Quân.

Lúc này hắn đã kịp tắm rửa thay lại bộ đồ trên người, nên không còn dăm vẻ như “con gà Châu Phi” như lúc vừa bỏ trốn nữa, chỉ là nếu để ý kỹ, sẽ phát hiện sắc mặt của hắn tái nhợt lạ thường, xem ra vết thương trên người vẫn chưa hoàn toàn bình phục lại được.

Khi nhìn thấy thân hình bốc lửa sở hữu những đường cong chết người, khuôn mặt sắc đẹp tuyệt trần ở phía xa, trong đôi mắt của Hạ Hầu Quân khe lóe qua tia sáng dâm tà, nhưng nhanh chóng được hắn che giấu đi. Lén lén nhìn trộm cái còn được, dám công khai nhìn không chớp mắt đối phương, không bị một chương vỡ chết mới là lạ á.

“Tới trễ rồi đấy... người bị chấn thương?” Diệp Thiên Hành tỏ ra không hài lòng việc đi trễ của Hạ Hầu Quân, định lên tiếng trách móc, nhưng khi nhìn

kỹ sắc mặt của đối phương, không kèm được lên tiếng truy hỏi.

“Chút chút, chút chút thôi mà, tưởng gặp được mồi thơm, ai ngờ là viên đá có ngậm, nên mới ra nông nỗi như thế. Nhưng không ảnh hưởng tới kế hoạch của chúng ta đâu, xin ngài hãy yên tâm.” Hạ Hầu Quân gượng cười nói.

“Ái da, ngay cả Hạ Hầu sư huynh của chúng ta cũng bị đánh cho bị thương, vậy đối phương rốt cuộc là thần thánh phương nào nhỉ? Nói cho tui để biết đề mà đề phòng cảnh giác chứ, hi hi ~!” Giọng nói đầy ý trêu chọc của Đường Tứ vang lên, khiến Hạ Hầu Quân mặt đỏ tía tai vì xấu hổ.

Chắc lẽ khai ra là bị một tên chân nguyên tầng thứ 1 chỉ có võ hồn cấp 4 đánh cho thành thế này. Thế thì mặt mũi để đâu nữa chứ.

Nhìn thấy Hạ Hầu Quân ngập ngừng không trả lời được, Đường Tứ và những người xung quanh càng tỏ ra tò mò hơn nữa, định lên tiếng tiếp tục truy hỏi, nhưng Diệp Thiên Hành đã lên tiếng: “Thôi chuyện đó dẹp sang một bên, kế hoạch của chúng ta quan trọng hơn. Đợi khi hấp thụ đủ tinh huyết đột phá cảnh giới, quay lại giải quyết kẻ thù cũng chưa muộn.”

Diệp Thiên Hành đã lên tiếng, không ai dám lên tiếng phản bác. Hạ Hầu Quân thầm thở phào nhẹ nhõm vì ít nhiều còn giữ được chút thể diện cho bản thân.

“Chắc chắn không có vấn đề chứ?” Diệp Thiên Hành tỏ ra thận trọng hỏi thêm lần nữa.

“Yên tâm, chỉ cần dùng pháo triệu tập dụ đám đệ tử Lãnh Binh Cung vào bẫy đã được đặt sẵn, chúng ta muốn nhào, muốn nặn gì mà chả được.” Hạ Hầu Quân há há cười nói, đồng thời từ trong nhẫn căn khôn rút ra cái pháo triệu tập môn phái mà hắn nắm giữ trước khi bước vào bí cảnh.

Mã cách nói chuyện của hắn tựa như hắn chỉ là một người vô can, không phải là đệ tử của Lãnh Binh Cung vậy.

“Được, vậy giải quyết Lãnh Binh Cung trước, tiếp đó là” Quay về phía Đường Tứ, như muốn xác định gì đó.

“Đặc sứ xin hãy yên tâm, pháo triệu tập của tên Ngao Văn Long đang nằm trong tay của tại hạ, có thể sử dụng bất kỳ lúc nào.” Đường Tứ lập tức hiểu ý, từ trong nhẫn căn khôn lấy ra một quả pháo khá giống của Hạ Hầu Quân, mỉm cười nói.

“Được, cùng lúc chia làm ba nhóm giải quyết Lãnh Binh Cung, Thiên Kiếm Tông và Bách Hoa Cốc, sau đó sẽ tới lượt Khoái Hoạt Lâm, cuối cùng sẽ là Thánh Hóa Tông. Vì trong Thánh Hóa Tông có hai mối nguy hiểm khó lường, chúng ta không được sơ suất. Đợi hấp thụ đủ tinh huyết để đột phá cảnh giới, lúc đó chúng ta sẽ không còn phải lo sợ gì nữa.” Diệp Thiên Hành lộ ra vẻ hài lòng. Quay sang Diệp Tuyên khẽ gật đầu một cái, nhanh chóng được đối phương đáp lại.

Không chút do dự, những người có mặt ở đây nhanh chóng theo chân Hạ Hầu Quân rời khỏi khu rừng, đi tới vị trí tụ tập đã định sẵn của Lãnh Binh Cung để giăng lưới chờ cá lớn cắn câu.

Một cuộc tàn sát đẫm máu sắp được diễn ra dưới sự đạo diễn của người của Huyết Ma Đạo.

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 117: Cái giá phải trả để kích hoạt hệ thống song tu

Trong lúc Huyết Ma Đạo đang giăng bẫy để tàn sát đệ tử ngũ đại môn phái, biến họ thành phân bón bổ dưỡng cho thực lực của mình. Chúng ta sẽ quay trở về nhân vật chính Dương Kiệt.

Ngay sau khi “chia tay” với Mộ Dung Tuyết, Dương Kiệt đang di chuyển nhanh về vị trí ngôi hầm mộ của vị đại năng.

Anh ta không có ý định đi tới nơi tập hợp chung của môn phái. Không chỉ Mộ Dung Tuyết không muốn giáp mặt với Dương Kiệt lúc này, ngay cả anh ta cũng mang theo tâm lý như thế (Dương Kiệt không biết rằng Mộ Dung Tuyết đã rời khỏi Đồng Bằng Bình Minh, hoàn toàn không có ý định tham gia đi vào ngôi mộ của vị đại năng).

Nên tốt nhất là nhanh chân chui thẳng vào hầm mộ trước để tránh mặt, tự mình hành động luôn cho rồi.

“Hệ thống, cho hỏi hệ thống song tu đó có phải là mỗi lần xong tu đều có thể thăng cấp không?” Được hưởng lợi từ hệ thống song tu một lần, Dương Kiệt bắt đầu tỏ ra thích thú, lên tiếng hỏi.

“Dĩ nhiên, theo lý thuyết là như vậy. Mỗi một giờ đồng hồ bạn có thể thăng lên một cấp không phân biệt đang ở cấp bậc nào, miễn sao là “sức chiến đấu” của bạn đủ khả năng chịu đựng tới mức độ đó. Và mỗi lần kích hoạt hệ thống song tu, thời gian có hiệu lực là hai giờ đồng hồ. Nghĩa là mỗi lần có thể thăng lên hai cấp tối đa.” Giọng nói của Hệ Thống vang lên bên tai của Dương Kiệt, giải thích một cách tỉ mỉ.

Nghe xong lời giải thích của hệ thống, Dương Kiệt không kèm được run bắn người lên vì phấn khích.

Vậy thì có nghĩa sau này không cần đi train quái, không cần tài nguyên tu luyện, chỉ cần dụ dỗ Dung Nhi hoặc Diệp sư tỷ song tu với mình, chỉ trong thời gian ngắn đã có thể trở thành kẻ mạnh số 1 dưới bầu trời sao rồi sao? Trên đời này có món hời thể thật sao?

Nếu như cả hai không chịu, cùng lắm dụ dỗ mấy bé trong Khoái Hoạt Lâm vậy, chắc họ sẽ vô cùng vui vẻ hợp tác cho mà xem. Sau khi trải qua “lần chinh chiến” cách nay không lâu, Dương Kiệt hoàn toàn tự tin vào sức chiến đấu của mình, chắc chắn sẽ không bị đệ tử của Khoái Hoạt Lâm hút thành xác khô nhí?

“Dinh dong, bạn đừng có nằm mơ nữa, trời vẫn còn đang sáng kia. Có biết rằng mỗi lần kích hoạt hệ thống song tu chi phí là nhiều không?” Trong lúc Dương Kiệt đang YY tự sướng, nghĩ tới viễn cảnh vừa được hưởng thụ khoái lạc vừa có thể thành thói biến thành kẻ mạnh nhất dưới bầu trời sao, bên tai đột nhiên vang lên giọng nói của hệ thống.

Dương Kiệt nhanh chóng bừng tỉnh, dùng tay lau sạch những vũng nước miếng đã chảy dài trên miệng. Quả thật, trên đời này không có bữa ăn miễn phí, cái giá phải trả cho việc song tu chắc cũng không rẻ chút nào. Hy vọng mình đủ sức kham nổi, cùng lắm sau này sáng trở thành tướng cướp đi chặn đường cướp của để lấy tài sản, tới về song tu cũng được mà.

Nhưng sau khi nghe xong báo giá của Hệ Thống, Dương Kiệt không kiềm được ngất xỉu tại chỗ.

Một tỷ linh thạch cấp thấp ~~~!!

Đúng thế, không nhìn sai chút nào, mỗi lần muốn kích hoạt hệ thống song tu phải tốn một tỷ linh thạch cấp cho hai giờ đồng hồ, tương đương với hai cấp. Tất nhiên, đó là trường hợp sức chiến đấu của anh có thể chịu đựng hai giờ đồng hồ, còn gặp phải những anh một phút ba mươi giây, tốn một tỷ linh thạch để kích hoạt hệ thống song tu, chẳng chắc nào ném tiền qua cửa sổ, đồ tiền xuống biển, chỉ thu về 10 % điểm kinh nghiệm là may mắn lắm rồi.

Đừng nói là một tỷ, hiện giờ cho dù chỉ một trăm triệu, bán cả cái cơ thể gần hai trăm kg của Dương Kiệt cũng không đủ nữa là.

Tất nhiên, trong tay Dương Kiệt vẫn còn một trái Thất Sắc Quả, nếu như đem ra ngoài bán, giá thị trường thu lại được ít nhất cũng phải trên mười tỷ linh thạch cấp thấp, nếu dùng hết để song tu, tuyệt đối có thể tăng thêm hai chục cấp, tương đương với một kẻ mạnh nguyên thần.

Nhưng mà nếu như một ai đó có số tài sản mười tỷ linh thạch, dùng để mua tài nguyên tu luyện, tuyệt đối có thể đẩy lên tới cảnh giới xuất khiếu, thậm chí là nhập thể cũng không chừng. Tuyệt đối không chỉ dừng lại ở cảnh giới nguyên thần, chỉ là thời gian tu luyện không nhanh như song tu, và chỉ một người hưởng lợi chứ không phải hai người.

Và hiện giờ, cho dù có cho mười cái gan cho Dương Kiệt, cũng không dám mang Thất Sắc Quả đi bán. Chỉ cần có tin đồn tung ra anh ta đang nắm giữ Thất Sắc Quả trong tay, tuyệt đối sẽ lôi kéo không ít kẻ mạnh đại năng truy sát anh ta tới chân trời góc biển để cướp lấy Thất Sắc Quả chứ không phải là dùng tiền để mua.

Người ta dùng tiền để mua khi anh đủ thực lực đủ tư cách đứng ra đàm phán giao dịch sòng phẳng với người ta, còn nếu không có thực lực mà nắm giữ bảo vật trong tay, tuyệt đối là như đang cầm quả bom tự sát trên người, nổ chết hời nào không hay.

Tất nhiên, Dương Kiệt hoàn toàn có thể bán ngay cho tên hệ thống “hút máu” ngay tại chỗ, vì nó có chức năng thu hồi vật phẩm quý. Chỉ là giá thu lại Thất Sắc Quả của tên khốn đó chỉ trả có hai tỷ linh thạch, tương đương 20 % giá trị thật của vật phẩm.

Đúng là quý hút máu ~~~~!!

Ngay từ khi Dương Kiệt hái được Thất Sắc Quả, con quỷ hút máu đó không ngừng dụ dỗ anh ta bán lại cho hắn với giá rẻ bèo. Và Dương Kiệt thậm chí nghi ngờ rằng tên khốn hút máu tung ra cái hệ thống song tu gì đó, mục đích là để Dương Kiệt nếm thử trái ngọt, cảm thấy thích thú không thể cưỡng lại nổi, phải cắn răng bán rẻ Thất Sắc Quả cho hắn để có thể sử dụng hệ thống song tu cũng không chừng.

Dương Kiệt tất nhiên là không có ngu để dính chương của con quỷ hút máu khốn nạn đó rồi.

Bỏ ngoài tai những lời dụ dỗ của con quỷ hút máu kia, Dương Kiệt tiếp tục di chuyển về hướng ngôi mộ của vị đại năng ngay vị trí trung tâm của Đồng Bằng Bình Minh.

“Pháo hoa tập hợp của các môn phái?” Nhìn thấy những hình ảnh rực sáng có hình thanh kiếm, đầu lâu và đóa hoa khổng lồ đang nhấp nháy liên hồi trên không trung ở phía cuối đường chân trời, Dương Kiệt cúi mày lầm bầm nói nhỏ.

Thời gian tập hợp đã gần kề, xem ra ngũ đại môn phái đã bắt đầu tiến hành tụ tập các đồng môn của mình ở nơi đã định sẵn rồi nhí.

Đặc biệt là vị trí đóa hoa khổng lồ đang nhấp nháy liên hồi, trong lòng Dương Kiệt cảm thấy mâu thuẫn vô cùng. Chắc Mộ Dung Tuyết giờ đang có mặt ở đó chứ nhí? Nửa muốn gặp gỡ người phụ nữ đầu tiên của mình thêm lần nữa, nửa lại lo sợ khi gặp mặt không biết phải giải quyết như thế nào.

“Thôi dẹp dẹp, lo đi vào hầm mộ của vị đại năng đó trước tính sau, để ý làm gì cho mệt hoi.” Với tính cách lạc quan vốn có của mình, nhanh chóng rũ bỏ những suy nghĩ nhức đầu phiền phức sang một bên, không thêm quan tâm tới những pháo hoa tập hợp kia nữa, dựa trên bản đồ trên tay trực tiếp đi thẳng về phía hầm mộ.

Vì thế mà Dương Kiệt đã bỏ qua cơ hội chứng kiến cảnh các đệ tử của Thiên Kiếm Tông, Lãnh Binh Cung và Bách Hoa Cốc đang bị tàn sát bởi người của Huyết Ma Đạo.

“hahahaha, chém đi, giết đi, các ngươi chết càng nhiều, bọn ta càng lớn mạnh.” Lúc này bốn củ ở Cầu Vòng Sơn Cốc đang được soạn lại ở nơi tập trung của các đệ tử Lãnh Binh Cung.

Chỉ thấy nhóm người của Huyết Ma Đạo đang đứng sang một bên chiêm ngưỡng cảnh tàn sát lẫn nhau của các đệ tử Lãnh Binh Cung sau khi bị nhốt vào trong “Thiên Ma Hấp Huyết Đại Trận”. Mục đích chỉ là muốn tìm một cơ hội sống cho bản thân mà thôi.

Nhìn thấy những người đang liều mạng chém giết những người được xem là đồng môn, là bạn thân ở phía xa, trong đôi mắt của Diệp Tuyền lóe qua tia sáng không nỡ. Nhưng khi nghĩ tới thân phận của bản thân, nhanh chóng được che giấu đi.

Từ ngày được sinh ra trong trời đất này, số phận của bản thân đã được quyết định một cách rõ ràng. Số mệnh phục hưng Huyết Ma Đạo tuyệt đối không cho phép mình nhân từ. Nếu mình tỏ ra nhân từ, vậy thì người có kết cục bi thảm là mình chứ không phải những người đang ở phía xa kia.

Rầm~~~~ rầm~~~~ rầm~~~~!!

“AAAAAAA, ta không cam tâm~~~~!!!”

“Vì sao? Vì sao lại như thế này hả Hạ Hầu Quân~~~~!!!”

“Ta hận~~~~!! Cho dù có chết ta cũng sẽ biến thành ma trù ẻo các ngươi suốt đời~~~~!!!”

“Không~~~~, tôi không muốn..... chết....., xin hãy tha... tha cho tôi, Hạ Hầu sư... sư huynh, tôi nguyện làm... làm con chó suốt đời cho... cho các anh.....Á~~~~!!!”

Lúc này trong pháp trận có tới mười bốn bóng người, ngoại trừ Hạ Hầu Quân và hai tên tiểu đệ đã chết dưới tay Dương Kiệt, cộng thêm vài tên xui xẻo đã chết trên đường di chuyển tới nơi tập hợp hoặc vì lý do gì đó không thể có mặt, đa số đều đã tụ tập đầy đủ hết ở đây. Và lúc này đã gần hơn một nửa số người trong pháp trận đã vĩnh viễn nằm xuống dưới thanh kiếm, thanh đao hay cú chưởng của đồng môn của mình, chỉ còn lại những người còn sống sót đang cố gắng giành lấy con đường sống cho bản thân mà thôi.

Nhất thời tiếng chém giết, tiếng chửi rủa van xin vang lên liên miên không dứt.

Mặc kệ những tiếng kêu thét trong pháp trận, người của Huyết Ma Đạo chỉ chăm chăm nhìn vào lỗ hồng pháp trận đang không ngừng hấp thụ tinh huyết trên không trung, đôi mắt của ai nấy đều rực sáng như bóng đèn pha.

Nếu như hấp thụ hết tinh huyết đó vào người, tuyệt đối có thể thăng cấp tới cảnh giới chân nguyên cao cấp tầng thứ 7, thứ 8 cũng không chừng.

Tất nhiên, đó trường hợp một người hấp thụ hết số tinh huyết đó, còn hiện giờ phải chia bớt ra cho những người khác, thăng được 1, 2 cấp đã là đáng mừng rồi.

Cũng phải thôi, kẻ cầm đầu ăn thịt, cũng phải chia bớt chút ít cho mấy tên thuộc hạ ở phía dưới chứ, nếu không thì chúng gia nhập Huyết Ma Đạo, nghe theo sự chỉ đạo của mình để được gì? Ăn hết một mình không sợ đám dưới nổi loạn tạo phản à? Nhưng cho dù chỉ 1, 2 cấp, như thế cũng quá đủ đối với người của Huyết Ma Đạo rồi.

Một tông môn cung cấp 2 cấp, vậy ngũ đại tông môn nếu dính câu hết sẽ cung cấp cho cả nhóm tới 8 tới 10 cấp cũng không chừng.

Nghĩ tới điều đó, người của Huyết Ma Đạo không kiềm được toàn thân run lên vì phấn khích.

“Diệp đặc sứ, không biết là sau khi rời khỏi bí cảnh thí luyện, đặc sứ còn chỉ thị gì giao xuống nữa không ạ? Hay là đặc sứ hãy rời khỏi Thánh Hóa Tông trực tiếp gia nhập vào Lãnh Binh Cung của tại hạ nhé, tại hạ ít nhiều có tiếng nói trong tông môn, ít nhiều sẽ giúp ích được cho đặc sứ ạ, sau này hành sự sẽ dễ dàng hơn rất nhiều ạ. Đặc biệt là chất lượng của đệ tử Lãnh Binh Cung tốt hơn Thánh Hóa Tông rất nhiều, đều là những “phân bón” chất lượng cả đấy.” không biết từ lúc nào Hạ Hầu Quân nhẹ nhàng bước tới bên cạnh Diệp Tuyền, gần như áp sát vào người cô ta, giả vờ tìm chuyện để nói.

Diệp Tuyền khẽ dúi mày tỏ ra vô cùng khó chịu, cực kỳ phản cảm với hành vi của tên khốn bị chi phối bởi tình tròng này. Khẽ né người sang một bên, mang theo vẻ mặt lạnh lùng nói: “Không cần thiết, ta cảm thấy Thánh Hóa Tông vô cùng thích hợp để trở thành đại bản doanh của chúng ta, không cần thiết phải thay đổi như thế này.” Nói xong, không thèm quan tâm tới hắn nữa, quay đầu nhìn về phía xa.

Trong đôi mắt của Hạ Hầu Quân khẽ lóe qua tia sáng căm phẫn và dâm tà, nhưng nhanh chóng được hắn che giấu đi, bề mặt vẫn mang theo vẻ ngoan ngoãn phục tùng vô điều kiện đứng sang một bên.

“Hãy đợi đấy con “***” kia, cái ngày ngươi phải thuận phục dưới háng của bố mày, hừ hừ~~~~!!!” Trong lòng thầm cười lạnh, không ngừng lên lên quan sát toàn thân của Diệp Tuyền ở phía xa.

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 118: Đột phá dễ như uống nước

Những trận chiến sinh tử giành lấy sự sống còn như thế này không kéo dài quá lâu, vì ai nấy đều bung hết toàn bộ thực lực của mình ra quyết chiến, không có chuyện nhân nhượng hay fair play gì cả. Không phải may chết thì tao chết, vậy thôi.

Người chiến thắng sau cùng luôn là người có thực lực mạnh nhất hoặc may mắn nhất. Và sau hơn gần nửa canh giờ, cuộc tàn sát lẫn nhau của các đệ tử Lãnh Binh Cung cũng đã kết thúc. Và người chiến thắng sau cùng một đệ tử đạt tới cảnh giới chân nguyên tầng thứ 2, có thực lực không thua kém là bao so với Hạ Hầu Quân.

Nhìn thấy lá chắn pháp trận được gỡ bỏ, tên đệ tử chiến thắng cuối cùng đang quỳ trên mặt đất hít thở dồn dập vì trận khổ chiến ban nãy thậm chí phào nhẹ nhõm và vui mừng khôn xiết. Ít nhất là mấy tên khốn đó giữ đúng lời hứa, mạng sống của mình tạm thời được bảo tồn. Còn việc báo thù khi bị phản bội và chơi xỏ ư? Nghĩ cũng không dám nghĩ, đợi trốn tới nơi an toàn trước rồi tính sau.

“Hạ, Hạ Hầu sư huynh, các vị đã hứa sẽ tha, tha mạng cho tại hạ, không biết...” Nhìn thấy đám kẻ thù từ phía xa từ từ bước tới, tên đệ tử sống sót cuối cùng tỏ ra thấp thòm không yên, cắn răng lên tiếng tỏ vẻ van xin.

Đừng nói là với tám thân đã bị trọng thương sau khi giành phần thắng cuối cùng như lúc này, cho dù là lúc lành lặn, bị ba, bốn người vây, đặc biệt đối phương có tên Hạ Hầu Quân lớn mạnh hơn mình, cũng không phải là đối thủ rồi.

“Yên tâm, sư huynh ta đây hứa sẽ tha mạng cho ngươi thì chắc chắn sẽ làm đúng như lời hứa.” Hạ Hầu Quân cười mà không giống cười nói.

“Đa, đa tạ sư huynh. Xin, xin hãy yên tâm, đệ hứa, hứa sẽ giữ kín bí mật ngày hôm nay, không, không bao giờ thốt ra, ra nửa lời đâu, đâu ạ. Vậy, vậy sư đệ đi, đi trước đây.”

Nói xong, không chút chần chừ do dự quay đầu bỏ chạy, chỉ sợ đối phương đổi ý thì khổ.

Hãy đợi đấy ~! Đừng tưởng chuyện này là xong đâu. Đợi tới khi rời khỏi bí cảnh, ta sẽ tố cáo hành vi phản bội và tàn sát đồng minh của các ngươi ra cho thiên hạ biết, để xem chúng mày còn lên mặt được nữa không?

“Vì Vì sao” Chạy chưa được vài bước, còn chưa kịp vui mừng vì được toàn mạng, đột nhiên cảm thấy sức lực trong cơ thể tựa như bị rút đi hết, một cảm giác đau đớn tột cùng từ phần ngực truyền thẳng lên não, khẽ cúi đầu liếc nhìn ngực mình đã xuất hiện một lỗ máu không lỗ gần hết nửa cái ngực, rồi mang theo vẻ mặt phần nộ khó tin quay lại nhìn chằm chằm vào Hạ Hầu Quân cùng nhóm đồng bọn, khó khan hỏi.

“Vì sao ư? Vì chỉ có người chết mới có thể giữ bí mật an toàn tuyệt đối mà thôi. Và lại, sư huynh ta hứa tha mạng cho sư đệ, nhưng những người khác không có chứ nhỉ? Nên quả thật đáng tiếc.”

Hạ Hầu Quân nhún nhún vai cười chế giễu nói.

Rầm~~~~~!!!

Tên đệ tử Lãnh Binh Cung mang theo vẻ mặt căm phẫn tột cùng và bất cam ngã xuống mặt đất, chỉ trong chớp lát đã chìm sâu vào màn đêm vô tận, trước khi chết còn giương to đôi mắt hết cỡ ra nhìn chằm chằm vào cái khuôn mặt đang hí hửng cười lớn của Hạ Hầu Quân, tựa như muốn khắc sâu khuôn mặt đó vào linh hồn, để kiếp sau báo thù vậy.

Diệp Tuyền vẫn đang tập trung thu thập tinh huyết do Thiên Ma Hấp Huyết Đại Trận thu hoạch được, không thèm quan tâm tới những công việc bị ỏi của Hạ Hầu Quân, chỉ là đôi lông mày khẽ nhíu lại vì khó chịu và khinh bỉ.

Không tốn quá nhiều thời gian, tinh huyết của các đệ tử Lãnh Binh Cung đã nằm gọn trong tay của Diệp Tuyền, giống hệt như một quả cầu thủy tinh màu đỏ rực như máu, mùi máu tanh vẫn còn không ngừng bốc ra từ trên quả cầu đó.

Nhìn chằm chằm vào quả cầu tinh huyết trên tay Diệp Tuyền, đôi mắt của Hạ Hầu Quân không kìm được lóe qua tia sáng đầy tham lam. Nếu như một mình hấp thụ hết quả cầu tinh huyết đó, tuyệt đối có thể đột phá tới chân nguyên cao cấp, thậm chí thành tông sư cũng có khả năng đó chứ.

Chỉ là hần chỉ dám nghĩ thoáng qua mà thôi. Có cho hần mười cái gan cũng không dám cướp quả cầu tinh huyết trong tay của Diệp Tuyền.

Đừng xem Diệp Tuyền lúc này chỉ là một tiên thiên tầng thứ 7, nhưng nếu như cô ta muốn, có gần cả chục phương pháp có thể khiến Hạ Hầu Quân sống không bằng chết đấy.

“Nếu như lúc này còn “Âm Dương Hòa Hợp Tán” trong tay thì hay biết mấy, vừa có thể hưởng thụ mỹ nhân tuyệt trần, vừa có thể giành hết lượng tinh huyết đó. Hừ hừ, tất cả chỉ vì ả tiện nhân Mộ Dung Tuyết, chắc lúc này ả đang nổi điên đi truy sát trên trời dưới biển con heo mập kia cũng nên.” Hạ Hầu Quân lộ ra vẻ tiếc nuối vô cùng. Vì lúc này ngoại trừ hần và Diệp Tuyền ra, chỉ còn hai tên đệ tử của Thiên Kiếm Tông và Khoái Hoạt Lâm ở bên cạnh, nếu như hần muốn giở trò, hai tên kia chỉ biết cầm nín đứng nhìn hoặc bị trảm sát dưới tay hần mà thôi.

Đợi tới khi “hành sự” xong, không tin là ả chịu nổi cảm dỗ sung sướng tột cùng do mình mang tới mà ra tay với mình, tới lúc đó không chừng trở thành

con mèo ngoan ngoãn hoàn toàn phục tùng mình cũng không chừng.

Xem ra tên Hạ Hầu Quân vô cùng tự tin với “sức chiến đấu” của mình thì phải.

“Tình hình bên Thiên Kiếm Tông và Bách Hoa Cốc thế nào rồi??” Lâm xong hết mọi chuyện, Diệp Tuyền quay sang đám thuộc hạ hỏi.

“Bên Thiên Kiếm Tông đã giải quyết xong xuôi. Do Ngạo Văn Long đã bị tử nạn, nên lúc này Thiên Kiếm Tông tựa như con mất mắt đầu, Diệp đặc sứ và Đường Tử đã giải quyết xong xuôi rồi ạ. Họ đang trên đường di chuyển tới đây ạ.” Tên đệ tử Thiên Kiếm Tông từ phía sau bước ra báo cáo.

“Mặt trận bên Bách Hoa Cốc thuận lợi hơn ta tưởng, không hiểu vì sao Mộ Dung Tuyết không có mặt ở nơi tập trung, nên Tư Mã Phong Vân đã vô cùng dễ dàng giải quyết đám ô hợp đó rồi ạ.” Một đệ tử nữ của Khoái Hoạt Lâm này giờ vẫn giữ liên lạc với phía mặt trận bên kia, sau khi nhận được thông báo của đôi phương, cũng lên tiếng báo cáo lại với Diệp Tuyền.

“Tốt, vậy là hiện giờ chỉ còn Khoái Hoạt Lâm và Thánh Hóa Tông. Khoái Hoạt Lâm không quá khó khăn. Thánh Hóa Tông thì...” Nghĩ tới tâm thần hình thù tròn như quả bóng khổng lồ kia, Diệp Tuyền không kềm được tỏ ra lo lắng sốt ruột.

“Diệp đặc sứ xin hãy yên tâm, Thánh Hóa Tông ngoại trừ tên Dương Diễn ra, tất cả đều chỉ là những con kiến yếu ớt, chỉ cần dí tay mạnh chút là giải quyết lũ đó thôi mà.” Hạ Hầu Quân tỏ ra hào khí xung thiên, mạnh miệng tuyên bố. Chỉ là đột nhiên trong đầu xuất hiện thêm một hình bóng khổng lồ không thua kém gì mình, thậm chí có phần cao to hơn nữa. Không kềm được cảm thấy chột dạ.

Tuy không sợ thực lực của con heo mập đó, nhưng tên khổng đó tuyệt đối là mối nguy hại khó lường, đặc biệt là những tuyệt học kỹ năng kỳ dị của hắn, suýt chút nữa thì mình đã bỏ mạng vì coi thường hắn rồi.

Mặc kệ tên ngu xuẩn đó tự khen tự sướng, Diệp Tuyền thi triển bí thuật vào quả cầu tinh huyết trong tay, quả cầu tinh huyết lập tức chia tách ra thành nhiều phần, trong đó hai phần lớn và sáu, bảy phần nhỏ đều nhau.

Dưới ánh mắt thèm khát của Hạ Hầu Quân và hai tên đệ tử kia, ném qua cho chúng mỗi người một quả cầu nhỏ như nhau, còn bản thân giữ lại quả cầu lớn nhất.

Hai tên đệ tử kia tỏ ra phấn khích tột cùng, buông lời cảm ơn Diệp Tuyền lia địa, sau đó tìm một vị trí trống ngồi xuống, trực tiếp hấp thụ quả cầu trong tay để đột phá cảnh giới.

Chỉ riêng Hạ Hầu Quân tỏ vẻ không hài lòng khi phần của mình quá ít và đồng đều với hai tên vô dụng kia, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt sắc lạnh của Diệp Tuyền, không dám lên tiếng truy hỏi, chỉ còn cách mang theo tâm trạng bất cam tìm một chỗ ngồi xuống hấp thụ quả cầu trong tay.

Hãy đợi đấy ~~~!! Không chỉ tinh huyết cầu, ngay cả cơ thể của người cũng sẽ thuộc về ta ~~~!!

Hạ Hầu Quân lại thêm lần nữa YY tự sướng, nhanh chóng chìm sâu vào trạng thái hấp thụ tinh huyết. Có thể cảm nhận thấy khí thế của ba người đang hấp thụ tinh huyết đang tăng lên với tốc độ chóng mặt, chỉ trong chốc lát đã có người đột phá một cảnh giới và chưa ngừng lại ở đó.

Không chút do dự, Diệp Tuyền cũng tìm kiếm một chỗ an toàn rồi ngồi xuống, chỉ muốn nhanh chóng nâng cao thực lực của bản thân. Một phần vì sự mệnh của bản thân, một phần vì nếu có thực lực trong tay, ít ra khi cần thiết, có thể ra tay bảo vệ tên khổng đó.

Không tốn quá nhiều thời gian, nhanh chóng chìm sâu vào trạng thái hấp thụ.

Tiên thiên tầng thứ 8 đột phá, tầng thứ 9, tầng thứ 10 Chân nguyên tầng thứ 1 ~~~~!!

Quả thật đáng sợ, quả cầu tinh huyết đã được chia nhỏ ra, thế mà hấp thụ chưa được một nửa, cảnh giới của Diệp Tuyền đã từ tiên thiên tầng thứ 7 trực tiếp đột phá tới cảnh giới chân nguyên tầng thứ 1. Cái gì mà hệ thống thăng cấp, hệ thống song tu gì đó so với cách hấp thụ tinh huyết của Huyết Đạo Ma, chỉ có nước né sang một bên vì xấu hổ mà thôi.

Hèn chi biết bao người biết rõ số phận của mình sau khi gia nhập vào Huyết Ma Đạo, nhưng vẫn tựa như con thêu thân lao vào lửa, biết rõ chỗ chết vẫn đâm đầu vào.

Chân nguyên tầng thứ 1 vẫn chưa phải là điểm kết thúc, khí thế trên người Diệp Tuyền vẫn tiếp tục tăng lên với tốc độ chóng mặt.

Tồn gần nửa canh giờ để hấp thụ sạch quả cầu tinh huyết trong tay. Đôi mắt của Diệp Tuyền từ từ mờ to ra, khẽ cảm nhận chân nguyên trong cơ thể của mình.

Quả thật đáng sợ, chỉ trong một canh giờ từ tiên thiên tầng thứ 7 đột phá thành tiên thiên tầng thứ 3 rồi. Ngay cả một người sở hữu hệ thống, thăng cấp như uống nước như Dương Kiệt, cũng chỉ có nước ghen tỵ thêm thường mà thôi.

Tất nhiên, tuy lúc này đã là một chân nguyên tầng thứ 3, nhưng Diệp Tuyền tuyệt đối không thể phát huy hết thực lực của mình ngay tức khắc. Mà phải trải qua một khoảng thời gian điều hòa lại chân nguyên trong cơ thể, nếu như không muốn bị như tên Tư Mã Phong Vân. Trong lúc đang sung sướng chuẩn bị lên đỉnh, đột nhiên có ai đó xông vào phòng làm giật mình phải xui xuống ngay tại chỗ.

Đưa mắt liếc nhìn ba người kia, phát hiện cả ba cũng đã hoàn thành quá trình hấp thụ của mình, lúc này đang đứng sang một bên chờ đợi, mặt mày ai nấy đều ửng đỏ vì phấn khích với thực lực mà mình sở hữu lúc này.

Hai tên đệ tử Thiên Kiếm Tông lúc đầu chỉ là tiên thiên tầng thứ 10 lúc này đã biến thành một kẻ mạnh chân nguyên tầng thứ 2. Còn tên Hạ Hầu Quân, tên khốn đó trực tiếp thăng thêm 3 cấp, trở thành một chân nguyên tầng thứ 5 luôn rồi.

Dương Kiệt tưởng rằng mình trải qua song tu thăng cấp thành chân nguyên tầng thứ 3 vô cùng hùng hổ tự tin nếu như gặp lại tên khốn Hạ Hầu Quân, tuyệt đối sẽ đánh tới ba mẹ của hắn cũng không nhận ra. Không biết lúc này cả hai giáp mặt nhau, sắc mặt của Dương Kiệt sẽ đẹp để cỡ nào nhỉ?

“Xin chúc mừng Diệp đặc sứ đã trở thành kẻ mạnh chân nguyên ạ.” Cả ba nhìn thấy Diệp Tuyền đã thức tỉnh, nhanh chóng bước tới trước mặt chấp tay chúc mừng.

Tâm trạng đang tốt đẹp hơn bao giờ hết, nên không tự chủ lộ ra nụ cười nghiêng nước nghiêng thành, khiến Hạ Hầu Quân và tên đệ tử Thiên Kiếm Tông không tự chủ trở mặt ra nhìn.

Roạt ~ roạt ~~~!!

Trong lúc định lên tiếng nói vài câu với mọi người, đột nhiên phát hiện vài bóng người từ phía xa lao tới với tốc độ như đạn xé. Cả nhóm lập tức lộ ra vẻ cảnh giác, nhưng khi nhìn kỹ, Diệp Tuyền mỉm cười dịu dàng nói: “anh hai ~~~!!”

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 119

Đúng thế, người vừa xuất hiện chính là Diệp Thiên Hành cùng Đường Tứ, phụ trách bên mặt trận Thiên Kiếm Tông. Chúng xuất hiện ở nơi này, nghĩa là số phận của các đệ tử Thiên Kiếm Tông đã được an bài rồi nhỉ?

Khí thể của Diệp Thiên Hành lúc này phát tán ra, tuyệt đối là một chân nguyên tầng thứ 4, còn Đường Tứ cũng có chung một cảnh giới với hắn. Chỉ là lúc này khí thể của cả hai lúc mạnh lúc yếu, vẫn chưa bình ổn hoàn toàn.

Tâm trạng của Diệp Thiên Hành lúc này tốt đẹp hơn bao giờ hết, trên môi lộ ra nụ cười khê ngật đầu với em gái của mình, lại từ trong lòng lấy ra vài viên tinh huyết cầu chia bớt qua cho Hạ Hầu Quân và hai tên đệ tử kia. Tất nhiên, lúc này chúng chỉ vô cùng thận trọng bỏ vào trong nhẫn cần khôn của mình chứ không dám tiếp tục hấp thụ nữa.

Cái gì cũng có giới hạn, nuốt nhiều quá không chừng vỡ bụng mà chết.

Hai anh em đứng sang một bên trò chuyện cười đùa với nhau, chúng còn đang phải chờ đợi kết quả ở mặt trận phía Bách Hoa Cốc.

Cũng không cần phải chờ đợi quá lâu, hình bóng của Tư Mã Phong Vân cùng một cô gái có khuôn mặt trong sáng ngây thơ, trên người mặc bộ trang phục của môn phái Bách Hoa Cốc và một cô gái nữa có thân hình bốc lửa gợi cảm, trang phục hồ hang đặc trưng của Khoái Hoạt Lâm từ phía xa xuất hiện. Xem ra mặt trận bên kia cũng đã ngã ngũ rồi.

Khí thể của Tư Mã Phong Vân vẫn chỉ là một chân nguyên tầng thứ 2 vì hắn không thể tiếp tục hấp thụ tinh huyết nữa, còn hai cô gái đi theo phía sau hắn đều đã trưởng thành thành một chân nguyên tầng thứ 3 hết rồi.

Tốc độ tăng trưởng quả thật đáng sợ!!

Nhưng cũng phải thôi, tinh huyết của đệ tử tam đại môn phái cộng lại, gần năm, sáu chục người trở thành phân bốn cho chúng, không tăng trưởng mạnh mới là lạ á.

“Mọi chuyện thuận lợi chứ?” Diệp Thiên Hành bước tới trước mặt Tư Mã Phong Vân hỏi.

“Đặc sứ hãy yên tâm, không có gì quá khó khăn trong phi vụ này ạ.” Tư Mã Phong Vân vẫn với nụ cười đầy tự tin trên môi, vừa giao huyết tinh cầu đã được chia tách ra sang cho Diệp Thiên Hành vừa nói.

Thực ra trong lòng hắn lúc này đang cảm phần vô cùng. Và người khiến hắn cảm phần như thế này không ai khác chính là tên khốn Dương Kiệt, nếu như không phải hắn, lúc này mình tuyệt đối không chỉ là một chân nguyên tầng thứ 2 như lúc này.

Còn việc hắn bị trọng thương là do hộ thân phù của Diệp Tuyền gây ra, đã bị hắn phát lời đi, tất cả mọi lỗi lầm đều đổ vào đầu của Dương Kiệt.

Cũng phải thôi, dám bắt nạt với Diệp Tuyền, không sợ người ta một chương võ thẳng vào người nữa sao? Tới lúc đó không biết đi khóc với ai đây?

“Vậy thì hiện giờ chỉ còn lại Khoái Hoạt Lâm và Thánh Hóa Tông. Địa chỉ tập kết của Khoái Hoạt Lâm chúng ta biết rõ, chỉ là pháo triệu tập đang nằm trong tay của Hạ Cự, với tính cách thất thường của ả, không chừng ả nổi hứng thay đổi địa chỉ tập kết cũng không chừng, như thế thì làm sao mà bố trí

Thiên Ma Hấp Huyết Đại Trận đây?!” Diệp Thiên Hành tỏ ra vô cùng đau đầu vì không thể nắm thế chủ động như đối với Lãnh Binh Cung, Thiên Kiếm Tông và Bách Hoa Cốc.

Muốn bố trí Thiên Ma Hấp Huyết Đại Trận phải tồn trên nửa canh giờ. Nếu như lúc này bố trí sẵn ở nơi tập kết của Khoái Hoạt Lâm, Hạ Cơ chạy tới chỗ khác tập hợp đệ tử trong môn phái, chẳng khác nào thành công cốc sao?

Không như Mộ Dung Tuyết, người được đặc cách tự do hành động một mình, và bản thân cô ta cũng không thích rườm rà phiền phức, nên trước khi đi vào bí cảnh đã giao lại pháo triệu tập cho “Lâm Nhi” (cô gái có khuôn mặt trong sáng ngây thơ đi chung với Tư Mã Phong Vân), Hạ Cơ với tính cách chuyên quyền đã giữ pháo triệu tập trong người không giao cho bất kỳ ai cả. Nên lúc này khiến người của Huyết Ma Đạo lâm vào thế khó xử.

Phục ~~~~~!!

Trong lúc Diệp Thiên Hành đang suy tính phải xử lý như thế nào, phía trên không trung ở phía xa đột nhiên xuất hiện một chiếc giường dạng khí khổng lồ. Chính là biểu tượng tập hợp của đệ tử Khoái Hoạt Lâm, và Hạ Cơ đã kích hoạt nó.

“Quả nhiên, à Hạ Cơ đã thay đổi vị trí tập kết ~~~!” Đôi mắt của Diệp Thiên Hành đã dính chặt lại khi phát hiện vị trí tập kết của Khoái Hoạt Lâm nằm ngược với hướng tập kết đã chỉ định sẵn.

Cũng may là mình chưa tổn sức bày trận ở vị trí định sẵn, nếu không thì uổng phí hết tài nguyên để bố trận.

Phải biết rằng để bố trí thành công một trận pháp kỳ bí như thế này, cái giá phải trả không rẻ chút nào. Huyết Ma Đạo phải chuẩn bị một thời gian dài mới thu thập đủ số vật liệu cần thiết để sử dụng trong bí cảnh thí luyện lần này.

‘Đặc sứ khéo lo, với thực lực của chúng ta hiện giờ, trực tiếp vây giết người của Khoái Hoạt Lâm, tranh thủ tinh huyết trên người chúng như tan biến hết, nhanh tay bố trí Thiên Ma Hấp Huyết Đại Trận, kết quả cũng như nhau thôi mà.’ Hạ Hầu Quân tỏ ra vô cùng tự tin với thực lực của bản thân hiện giờ, mạnh mẽ lên tiếng nói.

Diệp Thiên Hành khẽ nhíu mày suy nghĩ về lời nói của Hạ Hầu Quân, cảm thấy có lý. Với thực lực hiện giờ của Huyết Ma Đạo, tuy mọi người vẫn chưa thể phát huy hết toàn bộ thực lực của mình, nhưng chỉ để vây giết mười mấy tên đệ tử của Khoái Hoạt Lâm, không phải là chuyện quá khó khăn.

Đáng sợ nhất trong Khoái Hoạt Lâm cũng chỉ mình Hạ Cơ mà thôi, chỉ cần Hạ Hầu Quân và mình ra tay vây lấy à tiện nhân đó, những tên đệ tử khác chỉ như những con dê béo giữa vòng vây những con sói đói khát của phe mình, không phải sao?

“Khoan, khoan đã đặc sứ, bên Khoái Hoạt Lâm có dị thường.” Trong lúc Diệp Thiên Hành định lên tiếng chấp thuận lời đề nghị của Hạ Hầu Quân, tiếng nói của nữ đệ tử của Khoái Hoạt Lâm vang lên.

“Chuyện gì?” Diệp Thiên Hành nhíu mày hỏi, trong lòng cảm thấy bất an.

“Người của chúng ta đang ở nơi tập kết vừa truyền tin nói rằng, ngoại trừ Hạ Cơ, ngay cả Dương Diễn của Thánh Hóa Tông cũng đang có mặt ở đó ạ.” Nữ đệ tử của Khoái Hoạt Lâm nhanh chóng trình báo.

“Cái gì?” “Tên khốn Dương Diễn của có mặt ở đó?” “Vì sao tên Dương Diễn lại đi chung với Khoái Hoạt Lâm thế này?”

Cả Diệp Thiên Hành, Hạ Hầu Quân và Đường Tử đều không kiềm được kêu thét lên vì kinh ngạc. Còn Tư Mã Phong Vân mang theo vẻ mặt trầm tư, tựa như đang suy tính điều gì đó.

Dương Diễn, tuyệt đối là một cái tên ác mộng đối với các đệ tử ngoại môn của ngũ đại môn phái. Không ai biết rõ thực lực của hắn lớn mạnh tới đâu, vì trước giờ chưa ai có thể ép được hắn phải thi triển hết thực lực của mình. Những người có thể ép được hắn làm điều đó, đều đã trở thành vong hồn dưới thanh kiếm trong tay hắn rồi.

Dương Diễn, tuyệt đối là một người vừa bí ẩn vừa đáng sợ.

Đó là lý do vì sao Huyết Ma Đạo dám ra tay với Thiên Kiếm Tông, dám ra tay với Lãnh Binh Cung và Bách Hoa Cốc, vẫn chưa dám ra tay với Thánh Hóa Tông mà phải đợi tới sau cùng, đợi tới khi hấp thụ đủ tinh huyết trở lên lớn mạnh càng nhiều càng tốt, mới dám động tay với Thánh Hóa Tông, vì trong Thánh Hóa Tông có một người tên Dương Diễn.

“Dương Diễn thì sao? Hắn cũng chỉ là một tên đệ tử ngoại môn như chúng ta, thực lực của hắn lúc này cùng lắm chỉ đạt chân nguyên tầng thứ 2, tầng thứ 3 là cùng, với thực lực của chúng ta hiện giờ, sợ gì hắn chứ?” Hạ Hầu Quân gần như gào thét lên một cách hùng hổ, thực ra là để che giấu đi nỗi ám ảnh của hắn đối với Dương Diễn mà thôi.

Hắn vẫn còn chưa quên được lần giao chiến trong đại hội giao lưu liên tông môn của một năm trước. Lần đó hắn ngồng cuồng tự tin tuyệt đối vào thực lực của mình, tung hoành trên lôi đài không có đối thủ, ngay cả Ngao Văn Long cũng tỏ ra lép vế. Lúc đó tựa như một thiên binh thần tướng từ trên trời giáng lâm, thiên hạ vô địch. Cho tới khi một bóng người mảnh khảnh yếu ớt, khuôn mặt tầm thường tới mức ném vào đám đông không ai phân biệt ra bước lên lôi đài. Đã trở thành ác mộng dày vò hắn một thời gian dài.

Dương Diễn, chính tên khốn đó ~~~!! Chính tên khốn đó đã kéo mình từ trên thiên đường xuống địa ngục.

Cho dù dùng đủ mọi cách, kích hoạt cả võ hồn, thi triển hết mọi tuyệt học uy lực kinh thiên động địa của mình ra, cũng không chống đỡ nổi mười chiêu

của hắn.

Đúng thế, Dương Diễn chỉ tốn mười chiêu đã bại được tên Hạ Hầu Quân đang đứng tít trên tận mây xanh.

Hạ Hầu Quân thậm chí nghi ngờ rằng lúc đó hắn thậm chí chưa thi triển hết một nửa thực lực của mình nữa là.

Cách biệt đáng sợ tới mức độ đó sao?

Đó là lý do vì sao hắn tỏ ra khát khao sức mạnh, bán mình cho Huyết Ma Đạo, chỉ vì muốn nhanh chóng sở hữu thực lực lớn mạnh, đánh bại tên khốn Dương Diễn, tên khốn đã gần như trở thành tâm ma của mình rồi.

Mặc kệ tiếng gào thét trông hùng hổ nhưng thiếu tự tin của tên Hạ Hầu Quân, bầu không khí ở đây đột nhiên trở nên ngột ngạt căng thẳng hơn bao giờ hết, khác xa với không khí phấn khích vui vẻ như lúc này.

Thực ra nếu chỉ mỗi mình tên Dương Diễn chưa chắc đáng sợ, Huyết Ma Đạo biết bao nhiêu người, chỉ cần vây giết hắn, cho dù hy sinh không ít người, ít nhất cũng có thể đánh hắn trọng thương.

Chỉ là lúc này hắn đang đi chung với Hạ Cơ và hơn chục tên đệ tử Khoái Hoạt Lâm lại là một chuyện khác. Nếu như chúng hợp sức với nhau, người của Huyết Ma Đạo tuyệt đối bị xóa sổ chứ chả chơi đâu.

“Tur Mã Phong Vân, có cách nào không?” Vào những thời khắc như thế này, phải trông cậy vào cái đầu của Tur Mã Phong Vân rồi. Chứ tên tứ chi phát triển đầu óc đơn giản như Hạ Hầu Quân chả nhò và được gì đâu.

“Có gì khó khăn đâu, chỉ là chuyện đơn giản thôi mà.” Tur Mã Phong Vân với nụ cười tự tin đặc trưng của mình, cười nhẹ nói.

Nghe thấy lời đảm bảo của Tur Mã Phong Vân, người của Huyết Ma Đạo lập tức thở phào nhẹ nhõm. Xem ra tất cả mọi người đều tin tưởng tuyệt đối vào cái đầu của hắn.

Cũng phải thôi, Diệp Thiên Hành dám tin tưởng trao cho hắn Thiên Ma Hấp Huyết Đại Trận để giải vây Dương Kiệt, dẫn đầu nhóm đi phục kích đệ tử Bách Hoa Cốc, nếu như không phải tin tưởng vào năng lực tuyệt đối của hắn, sao dám làm thế chứ?

Ngay cả Diệp Tuyền có thành kiến với Tur Mã Phong Vân vẫn không tỏ ra nghi ngờ năng lực của hắn, nếu không thì làm gì có chuyện nghe theo lời hắn đã giao sợi dây chuyền hộ thân phù cho Lâm Thu Nguyệt để giao cho Dương Kiệt chứ?

Tất cả đều là do Tur Mã Phong Vân yêu cầu, mục đích là để dễ dàng định vị Dương Kiệt trong bí cảnh nhưng vẫn chưa có cách nào tốt nhất. Nhưng khi biết được thân phận của Diệp Tuyền, trong đầu lập tức lóe qua mưu kế của mình, lên tiếng yêu cầu Diệp Tuyền giả vờ tặng một thứ gì đó cho Dương Kiệt, và hắn sẽ gần pháp trận theo dõi trên đó, tất nhiên là kèm theo lời hứa sẽ chèo kéo về phía Huyết Ma Đạo bằng mọi giá mới thuyết phục được cô ta gật đầu. Chỉ là hắn không ngờ lại sau đó lại nhận thêm một nhiệm vụ khác và xảy ra tình huống lấy đá tự chọi chân mình, bị hộ thân phù kích hoạt hộ chủ phá tan vỡ hồn của hắn. Lúc này nghĩ là vẫn còn hối hận vô cùng.

Chỉ thấy Tur Mã Phong Vân ghé sát bên tai Diệp Thiên Hành nói nhỏ vài câu, Diệp Thiên Hành lập tức nộ ra nụ cười hiểu ý và hài lòng, quay sang đám người có mặt ở đây nói: “bắt đầu từ bây giờ, tất cả hãy tuân theo mệnh lệnh của Tur Mã Phong Vân vô điều kiện, nếu như để ta biết tên nào dám giờ trò, thì đừng có trách.” Câu nói vừa dứt, phóng ánh mắt cảnh báo về phía Hạ Hầu Quân.

Hạ Hầu Quân chỉ biết ngượng cười không dám phản bác. Thực ra trong lòng hắn cũng không muốn phản bác làm gì, nếu như tên Tur Mã Phong Vân quả thật có cách giải quyết tên khốn Dương Diễn, nghe theo lời hắn thì đã sao nào.

‘Tốt, bắt đầu hành động ~~~!’ Khẽ gật đầu với Tur Mã Phong Vân một cái, sau đó trực tiếp quay người rời khỏi hiện trường, như đang đi đâu đó thì phải.

Tur Mã Phong Vân cũng không chút do dự, từng câu từng câu mệnh lệnh ban xuống, người của Huyết Ma Đạo lập tức nghe lệnh thực thi ngay tức khắc.

Rốt cuộc “cáo già” định giờ trò gì nữa đây?

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 120: Điệu hổ ly sơn

“Dương sư huynh, sao hiện giờ bên Thánh Hóa Tông vẫn chưa có pháo triệu tập vậy? Hay là tên ngu xuẩn phụ trách đang la cà đâu đó với bé nào hoặc nằm trong bụng của con ma thú nào rồi cũng nên. Thôi thì sư huynh hãy đi chung với Khoái Hoạt Lâm của muội nhé. Để ý tới đám ngu xuẩn đó làm gì nữa cho mệt. À há, hay là sau khi kết thúc bí cảnh, sư huynh giả nhập luôn Khoái Hoạt Lâm với muội đi nha. Tuy trước giờ Khoái Hoạt Lâm chưa từng thu nhận đệ tử nam. Nhưng chỉ cần muội nói một tiếng với mẫu thân, chắc chắn người sẽ đồng ý cho mà xem. À à, để xem nào, sư huynh là đệ tử nam

đầu tiên, vậy có thể trực tiếp phong làm “thánh tử” của Khoái Hoạt Lâm luôn cũng không chừng. Ôi, chỉ nghĩ tới điều đó thôi muối cũng đã nóng ran cả người vì háo hức rồi. Thánh Tử, Thánh Nữ, một cặp đôi hoàn hảo, chắc chắn sẽ đẻ ra nhiều đứa trẻ đầy chất lượng cho mà xem, à, à để xem, một đứa, hai đứa, không đủ không đủ, ít nhất cũng phải sanh mười đứa mới đủ, đúng không sư huynh? Á, sư huynh đi đâu thế ~~~!!”

Tiếng nói của Hạ Cơ tựa như khẩu súng liên thanh đang xả đạn liên miên không dứt bên tai của Dương Diễn, vòng tay khoắc lấy khuỷu tay của hắn, hai quả núi khổng lồ ở phía trước ngực trực tiếp cọ sát liên hồi vào đó. Hoàn toàn không thèm quan tâm tới những ánh mắt đầy thèm muốn và cười khúc khích của các đệ tử nữ khác đang không ngừng phóng về phía này.

Quả thật là một hình ảnh đáng được đàn ông cả thế giới này ngưỡng mộ.

Mặc cho như thế, tên Dương Diễn mang theo vẻ mặt lạnh lùng như băng nhìn chăm chăm về phía xa, tựa như là một người vô cảm xúc vậy. Dương Kiệt đặt cho hắn tên Mặt đá quả thật không sai chút nào.

Đợi tới khi nghe thấy câu phải sanh mười đứa của Hạ Cơ, Dương Diễn tỏ vẻ khó chịu rút tay ra khỏi cái ôm của đối phương, trực tiếp rảo bước rời khỏi.

“Thôi mà Dương sư huynh, hãy rời bỏ cái Thánh Hòa Tông đầy nhảm chán đó và gia nhập Khoái Hoạt Lâm của muối đi mà, chúng ta sẽ trở thành một đôi thần tiên hiệp nữ, tiêu dao tự tại không phải tốt hơn sao? Nếu như sư huynh cảm thấy chưa đủ, tất cả các sư muội ở phía dưới đều sẵn sàng ngã hết vào lòng sư huynh cũng được, muối không có...” “Thôi đi, Hạ Cơ ~~~!!”

Hạ Cơ vẫn chưa từ bỏ ý định của mình, đuổi theo phía sau Dương Diễn không ngừng chèo kéo, thậm chí còn định hy sinh hạnh phúc bản thân sẵn sàng chia sẻ với đám sư muội trong môn phái mới ghé chứ. Nhưng Dương Diễn đã lên tiếng ngắt lời, tỏ vẻ không hài lòng với lời nói của Hạ Cơ.

Nhìn thấy Dương Diễn đã nổi giận, Hạ Cơ không dám tiếp tục nói nữa. Nhưng trong lòng cảm thấy ngọt ngào vô cùng. Quả không hổ danh là Dương sư huynh, cả một môn phái toàn mỹ nữ tuyệt sắc sẵn sàng ngã vào lòng mà chẳng chút động lòng. Vậy mới xứng đáng là người trong mộng của Hạ Cơ này chứ.

“Nếu còn nói tào lao nữa ta sẽ bỏ đi thật đấy.” Dương Diễn tỏ ra vô cùng đau đầu với Hạ Cơ. Đối phương tựa như đĩa muối bám mãi không thể kéo ra được, đã vậy còn nói năng tào lao tầm bậy nhứt hết cả đầu, nếu như không phải cảm nhận được đối phương chân thành và không có ác ý, e rằng đã một kiếm giải quyết “con ruồi” phiền phức này rồi.

Nghe thấy lời hăm dọa của Dương Diễn, Hạ Cơ hai tay bịt chặt lại miệng không dám thốt lên lời nữa, mang theo vẻ mặt vô tội đáng thương, đôi mắt long lanh như muốn rơi lệ nhìn chăm chăm vào “người trong mộng” của mình.

Lại thế nữa ~~~!!

Mỗi lần Hạ Cơ diễn trò này Dương Diễn lập tức phải gờ tay đầu hàng. Nếu như nói lúc này có người có thể chiến thắng được Dương Diễn, chắc chỉ có Hạ Cơ ở trạng thái này mà thôi.

“Đại sư tỷ ~~~! Có người đang di chuyển tới ~~~!!” Trong lúc Dương Diễn không biết phải làm sao, đột nhiên phía xa vang lên tiếng nói lớn của một nữ đệ tử Khoái Hoạt Lâm.

Dương Diễn và Hạ Cơ lập tức quay đầu lại nhìn về hướng mà nữ đệ tử kia vừa nói, phát hiện một bóng người với bộ dạng thâm trầm vô cùng đang lao đảo chạy về phía mình, tựa như đang bị ai đó truy sát vậy.

“Tổng Thiên Hành ~-?!!” Khi nhìn kỹ khuôn mặt của đối phương, đôi mắt Dương Diễn đui chặt lại, miệng nói nhỏ một câu.

Đúng thế, bóng người bộ dạng thâm trầm đó chính là Tổng, à không, Diệp Thiên Hành mới đúng. Lúc này quần áo trên người rách nát, sắc mặt tái nhợt không tí huyết sắc, trên mép miệng còn dính đầy vệt máu đã khô đọng lại.

Vừa nhìn thấy nhóm người ở phía xa, đặc biệt là Dương Diễn, Diệp Thiên Hành lập tức lộ ra vẻ vui mừng tột cùng, miệng không ngừng kêu lớn: “Dương... Dương sư huynh... không... không hay rồi....”

Rầm ~~~~~!!!

Diệp Thiên Hành chạy thêm được vài bước nữa té ngã xấp xuống mặt đất, nhưng vẫn cố gắng dùng hai tay lách người về phía Dương Diễn.

Dương Diễn dẫn theo Hạ Cơ cùng đám đệ tử nữ của Khoái Hoạt Lâm từ phía xa chạy tới bên cạnh Diệp Thiên Hành, khẽ quỳ xuống bên cạnh hắn, từ trong nhẫn càn khôn lấy ra một viên đan dược nhét vào miệng hắn xong, đui mảy lạnh lạnh nói: “Ai ~~~!!”

Một câu nói đơn giản như tràn đầy sát khí từ trong miệng Dương Diễn phát ra, Diệp Thiên Hành không kềm được run bắn cả người trước luồng sát khí và khí thế của kiếm thế tử trong người Dương Diễn phát tán ra lúc này.

“Đáng, đáng sợ thế sao? Hắn chỉ mới là chân nguyên tầng thứ 3, ngay cả một chân nguyên tầng thứ 4 như mình chỉ mới đối diện khí thế của hắn thôi cũng đã toàn thân không thể động đậy rồi. Quả thật đúng khi không trực tiếp dẫn người vây giết hắn.” Trong lòng Diệp Thiên Hành lúc này hoảng hốt vô cùng, tuy biết Dương Diễn lợi hại, nhưng khi tiếp xúc tới gần, mới biết rõ sự lợi hại đó đáng sợ như thế nào.

“là Có một ... một lũ lạ mặt đã tấn ... tấn công người của tam... tam đại môn ... môn phái” Cố gắng bình tĩnh lại, Diệp Thiên Hành lên tiếng nói.

“Một lũ lạ mặt???” Cả Dương Diễn và Hạ Cơ đều đui mù vì khó tin. Phải biết rằng nơi này là bí cảnh thí luyện, người ngoài không thể nào vào tới nơi này được.

“Nghe, nghe các vị sư huynh trong... trong lúc giao chiến có... có hét lên, lên rằng Huyết ... Huyết Ma Đạo.....” Diệp Thiên Hành tiếp tục lên tiếng giải thích.

Huyết Ma Đạo???!!

Nghe thấy cái tên khiến cả đại lục Huyền Thiên phải dậy sóng, Dương Diễn và Hạ Cơ không kiềm được biến sắc.

Vậy thì có thể giải thích vì sao trong bí cảnh lại có người lạ mặt rồi. Người của Huyết Ma Đạo, nếu như không thi triển tuyệt học đặc trưng và tốc độ tu luyện nhanh tới mức khó tin, chẳng khác gì người bình thường cả. Chắc là trong các đệ tử tham gia thí luyện của ngũ đại môn phái có người của Huyết Ma Đạo trà trộn vào rồi.

“Vì sao người gặp phải người của Huyết Ma Đạo còn có thể toàn mạng chạy tới nơi này báo tin???” Hạ Cơ tỏ ra vô cùng cảnh giác, lên tiếng chất vấn.

Hít sâu một hơi vào người, lực thuốc trong người đã phát huy tác dụng, Diệp Thiên Hành không còn tỏ ra yếu ớt như lúc ban đầu nữa, khề trở người ngồi dậy, lên tiếng giải thích: “ Là thế này, tại hạ có ý định đi tới hầm mộ của vị đại năng do thám tình hình trước khi phát ra pháo triệu tập đồng môn. Nào ngờ nhìn thấy tam đại môn phái gồm Lãnh Binh Cung, Thiên Kiếm Tông và Bách Hoa Cốc sau khi tập hợp đầy đủ, đã trực tiếp đi thẳng vào hầm mộ. Ai ngờ vừa đi tới trước lối vào hầm mộ, đã bị một nhóm người bịt mắt không nhìn rõ chân tướng, trên người mặc trang phục đỏ rực như máu phục kích, hai bên nhanh chóng nổ ra giao chiến.

Tuy phía bên kia ít người hơn, nhưng thực lực của chúng vô cùng đáng sợ, lớn mạnh hơn người của tam đại môn phái rất nhiều. Nên chỉ trong chớp lát đã thất thế hoàn toàn. Tại hạ nhìn thấy đồng minh gặp nạn, tất nhiên là không thể khoanh tay đứng nhìn rồi, cũng liều mình lao vào giao chiến. Chỉ là tài hèn sức mọn, nhanh chóng bị đánh bay ra xa, tranh thủ chúng đang tập trung vào người của tam đại môn phái, đã lén lén ròi khỏi hiện trường, định chạy đi tìm người cầu cứu, chỉ viện cho tam đại môn phái. Chạy trốn hết nửa ngày trời, cuối cùng cũng gặp được Dương sư huynh và các vị ở nơi này. Chỉ là không biết người của tam đại môn phái lúc này...” Nói tới sau cùng, Diệp Thiên Hành đột nhiên biến sắc, một vũng máu từ trong miệng phun bắn ra, hai mắt trợn ngược ngất xỉu tại chỗ.

Nội thương tái phát??!

“Hãy cho người chăm sóc anh ta.” Dương Diễn đứng bật dậy, để lại một câu xong quay người hướng về phía hầm mộ rảo bước.

“Khoan đã Dương sư huynh, lời nói của Tổng Thiên Hành còn quá mập mờ, tình hình phe địch như thế nào chúng ta vẫn chưa nắm rõ, nếu như....” “ Có khác biệt sao?”

Hạ Cơ định lên tiếng ngăn cản Dương Diễn đi về phía hầm mộ, nhưng hần chỉ lạnh lạnh đáp lại một câu.

Đúng thế! Có khác biệt sao? Mục tiêu cuối cùng của thí luyện lần này cũng là đi vào hầm mộ, cho dù có địch hay không có địch cũng thế mà thôi. Còn tình hình phe địch như thế nào, trăm nghe không bằng mắt thấy, thay vì chờ đợi kẻ địch tới vây giết, chẳng thà chủ động trực tiếp đi thẳng tới đó giải quyết.

Tất nhiên, nếu như không phải là người tự tin tuyệt đối vào thực lực của bản thân như Dương Diễn, tuyệt đối không dám thốt lên câu đó.

“Chỉ là...” “Hãy ở lại bảo vệ đồng môn của mình.” Dứt câu, không đợi Hạ Cơ nói tiếp, tiếp tục di chuyển nhanh về phía hầm mộ ở phía xa.

“Đại sư tỷ, giờ, giờ chúng ta phải làm sao?” Đám đệ tử nữ Khái Hoạt Lâm vây lấy Hạ Cơ, mang theo vẻ mặt lo lắng hỏi.

Hạ Cơ cắn chặt răng, tựa như đang do dự không quyết. Nhưng nhanh chóng quay về phía đám sư muội của mình ra lệnh: “Bắt đầu từ bây giờ, tất cả mọi người hãy tụ tập lại ở nơi này không được rời khỏi. Nếu thấy ai khả nghi, trực tiếp ra tay bắt giữ trước tính sau. Nếu như có nguy hiểm, hãy sử dụng pháo viện trợ, ta sẽ nhanh chóng quay về tiếp cứu.”

“Đại, đại sư tỷ, sư tỷ định...” “Không được sư tỷ, hãy ở lại với tụi muội, đừng đi vào nơi nguy hiểm làm gì.” “Đúng thế, đúng thế, chúng ta cứ tụ tập lại với nhau chờ tới khi bí cảnh kết thúc, để xem người của Huyết Ma Đạo dám làm gì chúng ta.”

Nhận thấy Hạ Cơ có ý định đi theo Dương Diễn, đám đệ tử nữ lập tức lên tiếng khuyên can.

“Không cần phải nói nữa, hãy nghe theo lệnh ta mà làm” Hạ Cơ lộ ra vẻ mặt nghiêm nghị, lạnh lạnh quát.

Biết rõ tính cách của đại sư tỷ của mình, cả đám đệ tử nữ không dám lên tiếng khuyên can nữa, chỉ biết cắn răng mang theo vẻ mặt lo lắng van xin năn nỉ.

“Chăm sóc và canh chừng tên Tổng Thiên Hành này cho ta, nếu như sau khi tỉnh lại hắn muốn rời khỏi thì để mặc, nhưng nếu như có gì dị thường thì...” Hạ Cơ vói về mặt tràn đầy sát khí, làm động tác cửa ngay cổ. Xem ra cô ta vẫn chưa hoàn toàn tin tưởng Diệp Thiên Hành và đang đề phòng hắn.

Ngay sau khi dứt câu, trực tiếp quay người đuổi theo về hướng Dương Diễn vừa biến mất.

Các đệ tử nữ của Khoái Hoạt Lâm chỉ biết đưa mắt nhìn nhau mà không biết phải làm sao.

Chương 121: Trúng kế

Dương Diễn và Hạ Cơ rời khỏi gần hai khắc giờ sau, Diệp Thiên Hành mới từ trong con “hôn mê” tỉnh lại. Trong đôi mắt khê lóe qua tia sáng chiến thắng, từ từ trở người ngồi dậy, dưới ánh mắt đầy cảnh giác của các đệ tử nữ đang vây chặt ở xung quanh, lộ ra vẻ mặt khó hiểu, quay sang hỏi: “Dương sư huynh và Hạ sư tỷ đâu rồi?”

Các đệ tử nữ đưa mắt nhìn nhau, một trong số đó bước ra nói: “Tổng sư huynh, Dương sư huynh và đại sư tỷ đã đi thẳng về phía hầm mộ rồi ạ.”

“Cái gì??? Không được ~~~~!!!” Diệp Thiên Hành nhảy cẫng lên vì “kinh ngạc”, vội vã lên tiếng giải thích: “Người của Huyết Ma Đạo đang mai phục sẵn ở lối vào bí cảnh, tuy Dương sư huynh và Hạ sư tỷ thực lực lớn mạnh, nhưng đối phương cũng không kém, số người lên tới gần chục mạng, lại có một kẻ mạnh chân nguyên tầng thứ 5 dẫn đầu, nếu như để mặc hai người đi tới nơi đó, chẳng khác nào đâm đầu vào chỗ chết cả.”

Nghe xong lời giải thích của Diệp Thiên Hành, các đệ tử Khoái Hoạt Lâm đều lộ ra vẻ sợ hãi, lo lắng.

Mặc dù trong lòng đang cười lạnh, nhưng trên khuôn mặt vẫn mang theo vẻ lo lắng tốt cùng, tiếp tục nói: “không được, chúng ta phải nhanh chóng đuổi theo hỗ trợ Dương sư huynh và Hạ sư tỷ, chúng ta có trên cả chục người, khi hợp sức lại chắc chắn sẽ cầm chân và giúp đỡ được phần nào cho họ.”

“Nhưng, nhưng mà đại sư tỷ dẫn dò chúng ta phải ở lại nơi này không được rời khỏi, sao có thể...” “Tình thế đang cấp bách, chúng ta không thể nhắm mắt nhìn hai người chết một cách oan uổng được. Nếu như sau này Hạ sư tỷ có trách móc, cứ để Tổng mẫu hống chịu thay cho các vị sư tỷ vậy.”

Nhìn thấy vẫn có người do dự, Diệp Thiên Hành lập tức lên tiếng khuyên can, phá vỡ sự lo lắng của đối phương. Đồng thời khẽ đưa mắt liếc nhìn một đệ tử nữ đang trà trộn trong đám đông, tựa như đang ra hiệu gì đó.

Đệ tử nữ kia nhận được ánh mắt ám chỉ của Diệp Thiên Hành, lập tức đứng ra mạnh mẽ nói: “Đúng thế, ngày thường đại sư tỷ đối xử với chúng ta như thế nào, mọi người cũng biết rõ, sao có thể để đại sư tỷ một mình đi vào chốn nguy hiểm như thế này được chứ? Đừng nói là giờ có Tổng sư huynh đứng ra bảo đảm thay, cho dù không có, cho dù sau này phải hứng chịu sự trừng phạt của đại sư tỷ, muội cũng sẽ không dúi mảy lông một cái. Hãy mau đuổi theo hai người cùng họ sát cánh chiến đấu với lũ người Huyết Ma Đạo thôi.”

Lúc này nghe xong lời tuyên bố của Diệp Thiên Hành, đám đệ tử Khoái Hoạt Lâm đã có chút xiêu lòng, nhưng vẫn còn chút do dự chưa quyết, lúc này có người đứng ra khơi nguồn, hiệu ứng đám đông nhanh chóng được kích hoạt. Chỉ cần có người đứng ra, chắc chắn sẽ có người thứ 2 đi theo, tiếp đó là người thứ 3, thứ 4 v.v.....

“Đúng thế, tuyệt đối không được để đại sư tỷ một mình đối diện nguy hiểm, chúng ta hãy mau đuổi theo giúp sức cho họ.” “Quyết định rồi, đi theo, cùng lắm sau ngày đại sư tỷ trách móc, chúng ta cùng hứng chịu, chẳng lẽ đại sư tỷ lại phạt hết chúng ta sao?” “Đi, đi, người của Khoái Hoạt Lâm tuyệt đối không phải kẻ tham sống sợ chết, bỏ mặc đồng đội của mình, đặc biệt người đó là đại sư tỷ nữa chứ.” “Cùng đi ~~~~!!!”

‘hi hi, tuy đám đệ tử của Khoái Hoạt Lâm hơi lảng lơ dâm tà chút, nhưng nổi tiếng là môn phái đoàn kết nhất trong ngũ đại tông môn, chỉ cần khích nhẹ vài câu, lập tức có thể dụ dỗ được họ.’

Cũng phải thôi, Khoái Hoạt Lâm có thể nói là có số lượng đệ tử ít nhất trong ngũ đại môn phái, cả môn phái cộng lại chưa tới một ngàn người, nhưng họ vẫn có thể đứng vững cùng chung mầm với ngũ đại môn phái bấy lâu nay, chính là nhờ vào tính đoàn kết đồng lòng, sẵn sàng hy sinh vì đồng môn. Tất nhiên, cũng không thể tránh khỏi trong số đó có một vài tên bại loại.

Mặc dù trong lòng đang cười phần khích vì những con cá lớn đã cắn câu, nhưng bề mặt vẫn giữ vẻ lo lắng sốt ruột, nhanh chóng từ trong nhẫn càn khôn rút ra một vật thể giống hệt như một chiếc đĩa bay khổng lồ.

Dưới ánh mắt ngỡ ngàng của các đệ tử Khoái Hoạt Lâm, Diệp Thiên Hành nhanh chóng giải thích: “Họ đã đi được một thời gian, với tốc độ di chuyển của họ, chúng ta có cố cách nào cũng không tài nào đuổi kịp, nên tại hạ sẽ sử dụng phương tiện di chuyển do sư phụ đã giao cho trước khi đi vào bí cảnh để chúng ta có thể nhanh chóng đi tới hầm mộ. Lúc này do bị chấn thương nên không thể sử dụng, giờ tại hạ đã bình phục lại đôi chút, dùng để di chuyển tới hầm mộ không phải là vấn đề.” Nói xong, nhanh chóng nhảy lên bề mặt chiếc đĩa bay.

Các đệ tử Khoái Hoạt Lâm vẫn tỏ vẻ do dự và cảnh giác, họ vẫn còn nhớ rõ lời dận dò của Hạ Cơ, vẫn chưa hoàn toàn tin tưởng vào Diệp Thiên Hành.

Vào thời điểm như thế này, giá trị của nội gián nhanh chóng được phát huy. Chỉ thấy nữ đệ tử lên tiếng đầu tiên nhanh chóng nhảy lên đĩa bay không chút do dự, quay sang đám đồng môn của mình nói: “Tới nước này mà còn do dự không quyết sao? Chúng ta càng đi trễ bao nhiêu thì đại sư tỷ càng nguy hiểm bấy nhiêu. Còn không mau mau xuất phát nữa.”

Con người đúng là sinh vật sống theo bầy đàn, khi có một “thủ lĩnh” dẫn đầu, tất cả đều mang theo tâm lý tuân theo. Tất cả đều nhanh chóng nhảy lên đĩa bay khổng lồ, không quá chập chờn khi phải hộ tống mười mấy đệ tử Khoái Hoạt Lâm.

“Xuất phát ~~~~!!” Đợi tới khi các đệ tử Khoái Hoạt Lâm đã an tọa trên đĩa bay, Diệp Thiên Hành lập tức kích hoạt chân nguyên của mình truyền vào đĩa bay.

Chiếc đĩa bay từ từ nhấc bổng lên khỏi mặt đất, đợi tới khi đạt tới độ cao nhất định, tựa như một tên bắn bắn thẳng về phía trước dưới tiếng hét bất ngờ hoảng sợ của đám đệ tử nữ.

“Tổng, Tổng sư huynh, sao chúng ta không phải di chuyển về hướng Dương sư huynh và đại sư tỷ đã di chuyển vậy?” Nhìn thấy đĩa bay chuyển hướng bay theo hướng khác, một đệ tử nữ lên tiếng hỏi.

“Nếu đi theo hướng của Dương sư huynh và Hạ sư tỷ, chúng ta phải băng qua một khu rừng lớn có đầy ma thú sinh sống. Chúng ta bay trên cao sẽ trở thành tâm điểm thu hút sự tấn công của chúng. Tuy không quá nguy hiểm, nhưng sẽ khiến chúng ta mất nhiều thời gian. Giờ này tại hạ sẽ điều khiển phương tiện di chuyển chuyển hướng đi vòng qua khỏi khu rừng đó.” Diệp Thiên Hành lên tiếng giải thích.

Lời giải thích của Diệp Thiên Hành nghe cũng vô cùng hợp lý, nên mặc dù vẫn có chút nghi ngờ, cũng không nói thêm gì nữa.

Chủ yếu là lúc này đệ tử Khoái Hoạt Lâm đông tới mười mấy mạng, Diệp Thiên Hành chỉ có mỗi một mình, cũng không sợ hấn giờ trò gì.

--- ----

Trong lúc Diệp Thiên Hành đang dẫn theo đám đệ tử đi vào “chỗ chết”. Hạ Cơ đã đuổi kịp Dương Diễn, lúc này cả hai một trước một sau đang di chuyển nhanh về hướng hầm mộ.

“Cô không nên đi theo tôi.” Trong lúc đang di chuyển, giọng nói không chút tình cảm của Dương Diễn từ phía trước vang lên.

“Sống chết có nhau, sao muội có thể để huynh một mình đi vào chốn nguy hiểm chứ?” Hạ Cơ không cần suy nghĩ miệng thốt ra câu đó.

Nghe xong câu nói của Hạ Cơ, cơ thể của Dương Diễn không tự chủ run lên một cái, nhưng nhanh chóng được che giấu đi, không nói thêm câu nào nữa, tiếp tục di chuyển về phía trước.

Chỉ là nếu để ý kỹ, sẽ phát hiện tốc độ di chuyển của Dương Diễn đã chậm lại đôi chút, có vẻ như muốn để người ở phía sau không bị tụt hậu vậy.

Do Dương Diễn đã kìm hãm tốc độ lại, nên Hạ Cơ nhanh chóng đuổi kịp, lúc này cả hai đã di chuyển song song với nhau. Hạ Cơ đột nhiên lên tiếng nói: “Huynh không cảm thấy tên Tổng Thiên Hành có chút vấn đề sao? Lời nói của hắn cực kỳ mâu thuẫn, nếu như người của Huyết Ma Đạo đã có ý mai phục, sao có thể để hắn trốn thoát một cách dễ dàng mà không truy sát theo chứ?”

“Không cần phải suy nghĩ quá nhiều, tới nơi rồi mọi chuyện sẽ sáng tỏ.” Dương Diễn lạnh lạnh nói: “Bất kỳ mưu mô quỷ quyệt nào, trước thực lực thực thụ, chỉ là trò trẻ con mà thôi.”

Câu nói đầy tự tin của Dương Diễn đã khiến đôi mắt của Hạ Cơ như biến thành hình trái tim. Đó chính là điểm Dương Diễn đã khiến Hạ Cơ và Mộ Dung Tuyết (từng) say đắm yêu hấn một cách điên cuồng.

Anh hùng yêu mỹ nhân, mỹ nhân cũng yêu anh hùng đấy chứ!

Và trong mắt của Hạ Cơ và Mộ Dung Tuyết, Dương Diễn chính là một anh hùng thực thụ.

“Tên Tổng Thiên Hành kia, tốt nhất là đừng để ta biết người đang giờ trò, nếu không thì... hừ hừ ~~~!!” Trong lòng thầm hăm dọa một câu, tiếp tục cùng Dương Diễn tăng tốc di chuyển về phía trước. Hoàn toàn không biết rằng các vị sư muội của mình đang “cam tâm tình nguyện” bước chân vào cửa ải địa ngục.

Thực ra cũng không thể trách Hạ Cơ được, cô ta tính toán một cách kỹ càng, chỉ cần các sư muội trấn giữ nơi tập kết, cho dù bị vây giết bất ngờ, nhưng với địa điểm tập kết mà cô ta đã lựa chọn, cũng có thể trụ được một thời gian dài, hoàn toàn có đủ thời gian để cô ta và Dương Diễn quay đầu trở về giải cứu.

Chỉ là cô ta tính giỏi cỡ nào đi nữa, cũng không thể tính nổi một thứ. Đó chính là nhân tâm.

Hạ Cơ không ngờ rằng mình lại có địa vị quan trọng tới mức cho dù biết rõ có thể đâm đầu vào chỗ chết, nhưng vẫn không chút do dự sợ hãi lao đi chi viện cô ta, từ đó dính bẫy của Diệp Thiên Hành.

Mặc dù đĩa bay di chuyển với tốc độ cực nhanh, nhưng cũng tốn gần nửa canh giờ, cả nhóm mới bay tới vùng bầu trời khu vực hầm mộ.

Khi cả nhóm đã bắt đầu nhìn thấy hình bóng của ngôi hầm mộ khổng lồ ở phía xa, Diệp Thiên Hành đột nhiên điều khiển chiếc đĩa bay rẽ hướng di chuyển về phía một khu rừng rậm nằm cách hầm mộ khá xa.

Các đệ tử Khoái Hoạt Lâm thấy thế lập tức lên tiếng truy hỏi. Diệp Thiên Hành vô cùng tận tình giải thích: “Hiện giờ người của Huyết Ma Đạo đang mai phục ở hầm mộ, nếu như chúng ta hạ cánh quá gần, sẽ dễ dàng bị chúng phát hiện và tấn công chúng ta. Chi bằng chúng ta tìm một nơi an toàn hạ cánh, sau đó âm thầm áp sát tới gần hầm mộ để chờ đợi Dương sư huynh và Hạ sư tỷ, như thế sẽ an toàn với chúng ta hơn.”

Lời giải thích của Diệp Thiên Hành hợp tình hợp lý, các đệ tử Khoái Hoạt Lâm muốn cãi cũng không biết dùng lý do gì để phản bác lại. Đã phóng đao thì đành phải theo đao chứ biết sao giờ.

Không tốn quá nhiều thời gian, cả nhóm đã nhanh chóng đáp cánh xuống khu vực trung tâm của khu rừng.

Bầu không khí trong này lặng yên tới mức đáng sợ, dường như là tiếng thú rừng, ngay cả chim hót và tiếng rít của côn trùng cũng không có. Điều đó khiến các đệ tử Khoái Hoạt Lâm cảnh giác hẳn lên, đồng thời mọi ánh mắt đều dán chặt về phía Diệp Thiên Hành, nếu như hắn có động tĩnh gì trực tiếp ra tay.

Mặc kệ những ánh mắt cảnh giác và đầy thù địch của đối phương, Diệp Thiên Hành thản nhiên nhảy ra khỏi đĩa bay. Cá lớn đã cắn câu, vậy thì không cần thiết phải để ý tới tâm trạng của chúng làm gì cho mệt.

“Các vị sư tỷ, đã tới nơi rồi ạ.” Diệp Thiên Hành mang theo nụ cười thân thiện quay về phía đệ tử Khoái Hoạt Lâm nói.

Nụ cười “thân thiện” đó tựa như nụ cười của quỷ dữ trong mắt của các đệ tử Khoái Hoạt Lâm.

“Tổng sư”

Xoạt ~~~ xoạt ~~~ xoạt ~~~!

Trong lúc định lên tiếng truy hỏi, giật mình hoảng hốt khi phát hiện gần chục người bịt mặt, ai nấy đều mặc trên người bộ trang phục kỳ lạ đỏ rực như máu, không biết từ đâu xuất hiện vây chặt lấy tứ phía của cả nhóm.

“Tổng sư huynh? Chuyện này là như thế nào?” “Đây là cạm bẫy của nguoi đúng không ~~~!!” “A, đồ bỉ ổi, chính nguoi mới là nguoi của Huyết Ma Đạo phải không ~~~!!!”

Nhìn thấy tình cảnh như thế này, cho dù là thằng khờ cũng đoán ra được vấn đề rồi, ai nấy đều phẫn nộ lên tiếng chất vấn.

“Đã quá rõ ràng rồi, không phải sao?” Diệp Thiên Hành vẫn mang theo nụ cười “thân thiện” nhún nhún vai nói.

“Đồ khốn, tương như thế là thắng chắc sao?? Chỉ cần Dương sư huynh và đại sư tỷ tới đây, các nguoi sẽ phải trả giá ~!” Các đệ tử Khoái Hoạt Lâm đồng loạt từ trong lòng lấy ra pháo cứu viện, không chút do dự kích hoạt để ra hiệu cầu cứu với Hạ Cơ.

Phục ~~~ phục ~~~ phục ~~~~!!

Pháo cứu viện nhanh chóng được kích hoạt, chỉ là vừa bắn lên chưa được hai mét, đột nhiên tan biến trong không khí, không thể tung bắn lên trời đạt tới hiệu quả cầu cứu.

“Cái gì ~~~!! Vì sao ~~~?” “Không thể nào ~~~, chẳng lẽ pháo cứu viện bị hỏng??” “hỏng?? Sao mà hỏng được, nếu như bị hỏng thì chỉ một vài trường hợp thôi chứ, sao có thể hỏng hết được ~~~!!”

“hahaha, trước khi tính toán với các nguoi, tất nhiên là bọn ta đã đề phòng pháo cứu viện rồi, sao có thể phạm những sai lầm sơ đẳng như thế này được chứ?” Diệp Thiên Hành nhìn thấy đám đệ tử Khoái Hoạt Lâm lộ ra vẻ mặt hoảng hốt khó tin, cười đắc chí nói.

Sắc mặt của các đệ tử Khoái Hoạt Lâm lập tức trở nên vô cùng khó coi, vô số ánh mắt hận không thể nhai tươi nuốt sống phóng thẳng về phía Diệp Thiên Hành, thậm chí có người đã có xu thế lao tới liều mạng với hắn.

“Giết ~~~~~!!” Những con cá lớn đã rơi vào Thiên Ma Hấp Huyết Đại Trận được bố trí sẵn. Lúc này cũng không cần phải đợi chúng tự tàn sát lẫn nhau nữa vì thực lực trong nhóm đã lớn mạnh vô cùng, vả lại, chúng đã biết mình là nguoi của Huyết Ma Đạo, muốn khích chúng tàn sát lẫn nhau là điều không tưởng. Thời gian là vàng bạc, giải quyết chúng nhanh gọn lẹ trước khi Dương Diễn và Hạ Cơ phát hiện dị thường.

Ngươi của Huyết Ma Đạo lập tức tuân lệnh lao thẳng về phía đệ tử Khoái Hoạt Lâm, hoàn toàn không vì họ là phụ nữ mà nương tay. Vì trong mắt chúng, các đệ tử nữ chỉ như “phân bón” cho chúng trở nên lớn mạnh mà thôi.

Nhất thời tiếng giao chiến, tiếng cười đầy khát máu và tà ác, tiếng chửi rủa gào thét vang lên liên miên không dứt, phá vỡ bầu không khí vắng lặng tới mức đáng sợ trong khu rừng.

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 122: Tự nổ ~~~!!

“.....” Hạ Cơ trong lúc đang di chuyển đột nhiên dừng bước, quay người nhìn thẳng về phía địa chỉ tập kết ở phía xa, đôi lông mày cảnh liêu khê

đều chặt lại.

“Chuyện gì thế?” Dương Diễn quay sang hỏi.

“Không hiểu vì sao, trong lòng muội đột nhiên cảm thấy thấp thòm không yên, không biết là các vị sư muội có gặp phải nguy hiểm gì không?” Giác quan thứ 6 của phụ nữ vô cùng nhạy bén, Hạ Cơ dường như linh cảm được điều gì đó, chỉ là nhất thời không biết chuyện gì đang xảy ra với các vị sư muội của mình.

Dương Diễn đưa mắt nhìn về phía bầu trời âm u nơi tập kết lúc này, không hề có dấu hiệu gì bất thường cả, hiếm có khi lên tiếng an ủi: “Chắc không có vấn đề gì cả. Nếu như xảy ra chuyện gì, họ sẽ kích hoạt pháo cứu viện, hiện giờ vẫn không thấy điều gì bất thường, chắc họ vẫn còn an toàn.”

“Chắc thế.” Hạ Cơ thầm tự an ủi bản thân một câu. Ngoài ra vô cùng tin tưởng vào pháo cứu viện trong tông môn, chỉ cần khẽ kích hoạt chân nguyên, pháo cứu viện lập tức hoạt động không ai có thể ngăn cản được. Trừ khi rơi vào một pháp trận phong tỏa nào đó. Chỉ là địa chỉ tập kết là nơi được lựa chọn ngẫu nhiên, làm gì có thời gian cho kẻ thù bố trí pháp trận mà phong tỏa chứ?

“Và lại, ta từng nghe nói rằng Khoái Hoạt Lâm có pháp trận “Liên Miên Quán Nhiễm Trận”, tập hợp mười vị sư muội cùng thi triển thành trận, một khi kích hoạt, cho dù đối thủ mạnh hơn 10 cảnh giới, cũng phải tổn gần một canh giờ mới có thể phá hủy. Nếu như họ xảy ra nguy hiểm, chúng ta hoàn toàn có đủ thời gian quay về viện trợ.” Dứt câu, Dương Diễn đã quay người lại, tiếp tục di chuyển về hướng hầm mộ: “đi thôi.”

“Đúng thế, có “Liên Miên Quán Nhiễm Trận”, chắc không có vấn đề gì đâu.” Hít sâu một hơi vào người để bình tâm lại, nhanh chóng đuổi theo phía sau Dương Diễn.

.....

Quả thật, “Liên Miên Quán Nhiễm Trận” của Khoái Hoạt Lâm thành danh đã lâu, một khi đã kích hoạt, tuyệt đối là một ngôi thành trì kiên cố khó có thể phá vỡ được.

Điều đó đã khiến cho kế hoạch thăm sát của Huyết Ma Đạo suýt chút phá sản. Vì cho dù chúng cố gắng cỡ nào, tung hết mọi át chủ bài của mình, không thể đánh vỡ được bức tường phòng thủ do các vị đệ tử Khoái Hoạt Lâm tạo ra.

Phải biết rằng nếu không thể nhanh chóng giải quyết người của Khoái Hoạt Lâm, để cho Dương Diễn và Hạ Cơ đi tới hầm mộ, không chừng sẽ phát hiện điều dị thường ở khu rừng này không cách hầm mộ không quá xa, tới lúc đó mọi kế hoạch sẽ phá sản cho mà xem.

Còn việc chờ đợi một canh giờ để pháp trận hấp thụ đủ thiên địa linh khí hình thành một đòn tấn công uy lực xóa sổ mọi thứ ở phía dưới như lời Tư Mã Phong Vân đã từng nói trong Câu Vồng Sơn Cốc, chỉ là lời hăm dọa vô thực, mục đích để lừa gạt mà thôi.

Thiên Ma Pháp Huyết Đại Trận chỉ có tác dụng phong tỏa và hấp thụ tinh huyết, hoàn toàn không có uy lực tấn công gì cả. Nếu như người trong pháp trận không biết rõ nguồn gốc của nó, sẽ bị cảnh tượng kỳ dị của pháp trận lừa, và người của Huyết Ma Đạo dựa vào đó dọa rằng pháp trận có uy lực kinh thiên động địa có thể xóa sổ tất cả mọi thứ trong pháp trận, khiến họ hoảng sợ vì giành sự sinh tồn của bản thân mà tàn sát lẫn nhau.

Còn nếu như đã biết rõ thân phận của chúng, mục đích hăm dọa để người trong trận tàn sát lẫn nhau sẽ bị phá sản ngay tức khắc.

Cũng phải thôi, nếu như Thiên Ma Hấp Huyết Đại Trận có thể vừa công vừa thủ vừa hấp thụ, chẳng phải Huyết Ma Đạo đã thiên hạ vô địch rồi sao? làm gì có chuyện bị các tông phái ở trung ương xóa sổ chứ! Nếu pháp trận này đáng sợ như thế, thì người của Huyết Ma Đạo hoàn toàn có thể lên lên đi tới một tông môn nào đó, bố trí Thiên Ma Hấp Huyết Đại Trận, không cần làm gì cả, chỉ cần đứng sang một bên chờ pháp trận kích hoạt đòn tấn công xóa sổ mọi thứ ở dưới rồi hấp thụ tinh huyết để bồi bổ cho bản thân. Nhưng có thể sao?

Chắc chắn là không rồi.

Vào những thời khắc này, giá trị của nội gián lập tức được phát huy. Vì cho dù thành trì có kiên cố cỡ nào, nếu như có nội gián phá hoại từ nội bộ bên trong, ngôi thành đó chỉ có nước thất thủ mà thôi.

Trong lúc đệ tử Khoái Hoạt Lâm đang đắc chí nhìn đám người Huyết Ma Đạo vò đầu bứt tóc vì không thể làm gì được mình, đột nhiên một đệ tử nữ đang trà trộn trong đám đông quay sang tung chưởng ẩn thẳng vào lưng của hai đệ tử dẫn đầu đang duy trì pháp trận.

Uỳnh ~~~!! uỳnh ~~~~!!!

Phục ~~~ phục ~~~~~~!!!

“cái, cái gì ~~~~~!!” “Triệu Cơ, người ~~~~~!!!” “Mì là nội gián ~~~~~!!”

Trúng phải đòn hiểm vào người, hai đệ tử chủ chốt bị đánh bay ra xa, không có người duy trì pháp trận, thành trì kiên cố lập tức bị phá vỡ. Người của Huyết Ma Đạo chỉ chờ có thế, hoàn toàn không cho cơ hội cho các đệ tử Khoái Hoạt Lâm tái kích hoạt pháp trận, lao thẳng vào đám đông ra tay tàn sát đối phương.

Kẻ phản bội tên Triệu Cơ còn chưa kịp vui mừng vì vừa lập công, trong lúc định rút lui về phía Huyết Ma Đạo, các đệ tử Khoái Hoạt Lâm đã biết rõ số phận của mình sau khi pháp trận bị phá vỡ, nhưng cho dù tui tao có chết, cũng phải giết chết tên phản bội trời đánh kia.

Vừa rút lui được nửa đường, lập tức hứng chịu mọi đòn tấn công của các đệ tử Khoái Hoạt Lâm vào người, cơ thể nổ banh xác, chết không kịp ngáp.

Đừng nói là người của Huyết Ma Đạo không kịp trở tay vì bất ngờ trước sự kiên quyết của các đệ tử Khoái Hoạt Lâm, mà cho dù trở tay kịp, trong tâm của chúng cũng chẳng buồn ra tay cứu viện làm gì. Chết đi một người đỡ phải chia bớt một phần, không phải tốt hơn sao.

Nói cho cùng, người của Huyết Ma Đạo chỉ vì lợi ích cá nhân mà thôi, làm gì có tình đồng đội chứ?

Tất nhiên, nhìn thấy đồng bọn bị giết, bề mặt phải giả tạo thành phần nộ vô cùng, ra tay mạnh hơn nữa, tàn nhẫn hơn nữa tạo ra vẻ trả thù cho đồng bọn vừa bị giết mới phải đạo chứ nhỉ?

“AAAAA, ta hận ~~~!! Cho dù có chết các ngươi cũng đừng mong lành lặn ~~~!!” “Chết này ~~~!!”

Nhìn thấy càng lúc càng nhiều đồng môn giết thảm dưới tay Huyết Ma Đạo, số đệ tử Khoái Hoạt Lâm còn lại không quá sáu người, ai nấy đều mang theo vẻ mặt kiên quyết, chân nguyên trong cơ thể tụ dồn vào một điểm, cơ thể của họ tựa như quả bong bóng đang được bơm hơi và phình to ra, có thể nổ bất kỳ lúc nào.

“Cái gì ~~~!! Chúng muốn ~~~!!” “tránh ~~, mau tránh ra, chúng muốn tự nổ ~~~!!”

Rầm ~~~~~ rầm ~~~~~ rầm ~~~~~.....!!

Uy lực tự nổ của sáu kẻ mạnh chân nguyên tuyệt đối không nhỏ chút nào. Cho dù là kẻ mạnh tông sư có mặt ở đây, hứng trọn uy lực vụ nổ này, không chết cũng trọng thương nữa là. Huống chi là mấy tên chân nguyên sơ cấp và trung cấp chứ?

Có mấy tên xui xẻo và thực lực còn yếu bỏ chạy không kịp, hứng trọn vụ nổ vào người, cơ thể cũng theo chân các vị đệ tử Khoái Hoạt Lâm bị nổ banh xác, máu thịt tung bắn tứ phía.

Vào những thời khắc sống chết như thế này, bộ mặt xấu xí của con người lập tức bộc lộ ra hết. Chỉ thấy tên khốn Hạ Hầu Quân trực tiếp chụp lấy một tên đồng đội ở bên cạnh kéo tới trước mặt mình để che chắn, hứng trọn hoàn toàn vụ nổ thay hẳn.

Phục ~~~!!!

Tất nhiên, cho dù có người đỡ giùm, nhưng bản thân hắn cũng bị đẩy bay ra xa, máu từ trong miệng phun bắn ra, nhuộm đỏ cả nửa trên cơ thể, sắc mặt tái nhợt thất thần, xem ra vẫn còn chưa hết hoảng sợ vì sự liều mạng của đối phương.

“AAAAAAAAA, khốn khiếp ~~~!! Lũ đám phụ trời đánh kia ~~~!! Các ngươi đáng chết ~~~!!!” Đợi tới khi vụ nổ kết thúc, Hạ Hầu Quân gào thét một cách đầy phần nộ, nếu như không phải nhanh trí đưa người ra đỡ đòn giùm, cho dù không chết cũng thành tàn phế cho mà xem.

Lúc này hắn chỉ muốn giết người mà thôi. Chỉ là hiện trường vụ nổ ghê tởm như địa ngục, máu thịt rải rác tứ phía, xác người không ai còn nguyên vẹn.

Đệ tử Khoái Hoạt Lâm đã tử nạn toàn bộ, và cái giá mà Huyết Ma Đạo phải trả chính là ba tên đồng bọn cũng bị cuốn theo vụ nổ đáng sợ lúc này, Hạ Hầu Quân và Đường Tứ bị trọng thương. Diệp Thiên Hành chỉ đứng phía xa yểm trợ nên chỉ bị thương nhẹ. Nếu như nói ai là người lành lặn nhất chỉ có mỗi Tư Mã Phong Vân và Diệp Tuyền đang đứng ngoài vòng chiến từ nãy giờ mà thôi.

Diệp Tuyền vì không muốn ra tay tàn sát, nên đã không tham gia. Còn Tư Mã Phong Vân do thực lực lúc này yếu nhất trong nhóm, lại là nhân vật quan trọng nên không cần tham chiến. Ngoài ra hắn còn giữ vai trò duy trì Thiên Ma Hấp Huyết Đại Trận, nên đã thoát nạn.

“Anh hai ~~~!!!” Nhìn thấy Diệp Thiên Hành bị thương, Diệp Tuyền mang theo vẻ lo lắng vội vã chạy tới bên cạnh dìu đỡ lấy hắn, từ trong nhãn căn khôn lấy ra đan dược trị diệu nhét vào miệng hắn.

Còn phần Tư Mã Phong Vân đang kích hoạt đại trận hấp thụ tinh huyết đang rải đầy trên mặt đường, trong đôi mắt lóe qua tia sáng đầy phấn khích.

Một đệ tử Thiên Kiếm Tông, một đệ tử Bách Hoa Cốc và một đệ tử Khoái Hoạt Lâm tử nạn, lúc này người của Huyết Ma Đạo chỉ còn lại Diệp Thiên Hành, Diệp Tuyền, Tư Mã Phong Vân, Hạ Hầu Quân, Đường Tứ và một đệ tử Bách Hoa Cốc khác tên là “Lâm Nhi” đã từng theo chân Tư Mã Phong Vân hành sự trong mặt trận Bách Hoa Cốc trước kia.

Lúc này ngoại trừ Diệp Thiên Hành và Diệp Tuyền tỏ vẻ đau xót vì thuộc hạ thu phục được bị rút xuống còn vài móng người, những người còn lại đều tỏ ra vui mừng phấn khích. Như đã nói, người càng ít, lợi ích chia được càng nhiều. Không vui mới là lạ á. Tất nhiên là không thể thiếu những ánh mắt đầy khinh bỉ phóng thẳng về phía tên Hạ Hầu Quân vì hành vi kéo đồng bọn đã đỡ đòn thay hắn lúc này.

"sau này trong lúc giao chiến tuyệt đối phải tránh xa tên khốn bỉ ổi này." trong đầu của những người có mặt ở đây đều lóe qua dòng suy nghĩ ấy.

Chỉ là không ngờ đệ tử Khoái Hoạt Lâm lại quả quyết như vậy, phe mình tổn thất nặng nề như vậy, lúc này nghĩ lại cảnh phát nổ tự sát của đối phương lúc này, vẫn còn cảm thấy sợ hãi hoảng hốt.

“Tranh thủ trong thời gian này, chúng ta hãy điều trị nội thương và điều hòa chân nguyên trong cơ thể, sau đó hấp thụ tinh huyết để gia tăng thực lực. trước sau gì chúng ta cũng phải đối diện với tên Dương Diễn và Thánh Hỏa Tông.” Diệp Thiên Hành nhanh chóng thu xếp lại tâm trạng của mình, lập tức ra lệnh cho cả nhóm tạm thời rút lui, tìm một nơi an toàn nào đó ẩn mình dưỡng thương và gia tăng thực lực, chuẩn bị cho đại chiến cuối cùng.

“Tuân lệnh ~~~!!” Không chút do dự, cả nhóm nhanh chóng thu xếp lại bản thân, nhanh chóng rút ra khỏi khu rừng, tìm nơi an toàn ẩn núp.

Trong lúc người của Huyết Ma Đạo rút lui chiến thuật, Dương Diễn và Hạ Cơ cũng đã tới ngay trước lối vào hầm mộ. Lúc này cả hai đang mang theo về mặt đây cảnh giác quan sát tứ phía, hy vọng có thể phát hiện được bóng dáng của kẻ địch.

“Á ~~~!!” Hạ Cơ đột nhiên kêu lớn một tiếng, dùng tay nắm chặt vị trí tim mình, chỉ cảm thấy tim đập thình thịch, nhói đau co thắt liên hồi, trên trán chảy đầy mồ hôi lạnh, hít thở dồn dập.

Dương Diễn lập tức đặt tay lên vai của Hạ Cơ, không tiếc chân nguyên truyền thẳng vào người đối phương.

Phải qua được một hồi, Hạ Cơ mới bình phục trở lại, phóng ánh mắt cảm kích về phía Dương Diễn, cười hạnh phúc nói: “Cảm ơn huynh.”

“Chuyện gì?” Dương Diễn thu lại bàn tay của mình, đíu mày hỏi.

“Không biết vì sao muội càng lúc càng cảm thấy thấp thỏm không yên, tim như bị nhát dao sắc nhọn đâm thẳng vào, khó chịu vô cùng. Chắc là vì....” Mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng lúc này Hạ Cơ hoàn toàn có cơ sở để nghi ngờ rằng các sư muội của mình đang gặp nguy hiểm tới sinh mạng.

“họa phúc trời định, chỉ hy vọng họ vẫn an toàn.” Dương Diễn khẽ đíu mày, không biết nên nói gì, đành không tự chủ thốt ra câu đó. Trong lòng thầm thở dài một tiếng.

“Đi thôi.” Tay phải nắm chặt cán kiếm, từng bước từng bước bước thẳng về phía lối vào hầm mộ.

Mặc dù muốn quay về nơi tập kết để xem ngóng tình hình đồng môn như thế nào. Nhưng nếu lúc này rời khỏi, chỉ để lại một mình Dương Diễn, chưa chắc đối phó nổi với đám người Huyết Ma Đạo. Nghe nói đối phương có kẻ mạnh chân nguyên tầng thứ 5 cầm đầu. Tuy tin tưởng vào thực lực của Dương Diễn, nhưng lỡ như bị trúng mai phục thì sao? Và lại, không có pháo cứu viện được kích hoạt, nghĩa là họ vẫn còn đang an toàn, chắc do linh cảm của mình lần này bị sai cũng nên.

Không được, tuyệt đối không được bỏ mặc Dương sư huynh lúc này.

Cố gắng vứt bỏ mâu thuẫn trong lòng và tìm đủ lý do để hợp thức hóa lựa chọn của mình, nhanh chân chạy theo phía sau Dương Diễn tiến thẳng vào trong hầm mộ.

Trên thế gian này luôn tình nghĩa lưỡng nan toàn, và Hạ Cơ đã dứt khoát lựa chọn tình thay vì nghĩa. Còn việc lựa chọn của cô ta có đúng hay không thì tùy theo suy nghĩ của mỗi người, tác giả không dám phán xét ở thời điểm này.

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 123: Giáp mặt

Cả hai thận trọng đi thẳng về phía lối vào hầm mộ, là một cánh cổng bằng đá khổng lồ phủ đầy bụi bặm và mạng nhện, lúc này một cánh cửa đá khổng lồ đã bị đẩy sang một bên, chứng tỏ là có người đã đẩy nó ra đi vào phía trong rồi. Chỉ là không biết có phải người của tam đại môn phái hay người của Huyết Ma Đạo đã làm thế.

Quan trọng nhất là, xung quanh lối vào hoàn toàn không có dấu vết để lại sau cuộc giao chiến khốc liệt như lời Diệp Thiên Hành đã nói. Không có vết máu, không có thi thể, cảnh vật xung quanh tựa như đã lâu rồi không ai đụng chạm vào, hoàn toàn không có vẻ đã từng xảy cuộc đại chiến vậy.

Trong lòng Hạ Cơ lập tức trầm xuống, vậy là tên khốn Tổng Thiên Hành kia đã nói dối. Vậy có nghĩa là.....

Cô ta không dám tiếp tục suy nghĩ nữa.

Dương Diễn vỗ nhẹ lên vai Hạ Cơ vài cái tỏ vẻ an ủi, sau đó trực tiếp theo cánh cửa đá khổng lồ đi thẳng vào bên trong.

Hạ Cơ lắc đầu thở dài một tiếng, nếu như tất cả chỉ là cạm bẫy, giờ dù có quay đầu chạy về nơi tập kết, e rằng cũng đã quá muộn rồi. Tổng Thiên Hành dám giở trò này, chắc đã tính toán kỹ càng, xem ra tình cảnh của các sư muội e rằng đã.....

“Hãy đợi đây tên khốn Tổng Thiên Hành, đừng để bà gặp được ngươi, bà nhất định sẽ khiến ngươi sống không bằng chết ~~~!!” Phần nộ gào thét trong lòng một câu, vô cùng quả quyết theo chân Dương Diễn đi thẳng vào hầm mộ. Không cần thiết phải đi tìm kiếm tên khốn đó chỉ cho một, vì chắc hẳn cũng sẽ không tha cho mình, tìm đủ mọi cách trừ khử mình và Dương sư huynh nếu như không muốn sự việc bị bại lộ sau khi rời khỏi bí cảnh, hẳn sẽ tự chạy tới nộp mạng mà thôi.

Vừa bước qua lối vào hầm mộ, mùi ẩm mốc do nằm trong bóng tối lâu năm lập tức xộc thẳng vào mũi, cả hai cảm thấy khó chịu vô cùng, phải dùng chân nguyên trong cơ thể hình thành lớp lá chắn phòng hộ để tách biệt không khí có chứa trong hầm mộ gây ra.

Mặc dù biết rõ những lời nói của Diệp Thiên Hành là do hấn bịa đặt mà ra, nhưng vẫn tỏ ra thận trọng vô cùng khi di chuyển trong hầm mộ. Nếu sơ suất bị mai phục thì khổ. Còn những mối nguy hiểm trong hầm mộ, có thể không cần quan tâm cũng không sao. Vì hầm mộ này đã bị khám phá qua nhiều lần, cho dù có nguy hiểm đi nữa, cũng đã được các vị tiền bối dọn dẹp hết rồi, trừ những vị trí trung tâm vào sâu bên trong hầm mộ, còn ở vòng ngoài ư? Cứ vô tư đi.

Theo như ghi chép của các vị tiền bối để lại, đi hết con đường lối vào sẽ tới được một đại sảnh tập trung, ở đại sảnh được làm chín lối đi riêng biệt thông tới những nơi khác nhau, và quan trọng nhất là, trong đại sảnh có sự trấn giữ của những con rối có thực lực ngang ngửa với một kẻ mạnh chân nguyên cao cấp, nếu như muốn tiếp đi sâu vào trong, trước tiên phải đánh bại được chúng, nếu không thì sẽ bị buộc bị đẩy ra khỏi hầm mộ.

Suy cho cùng, duyên cơ trong hầm mộ chỉ dành cho những kẻ mạnh thực thụ, những tên không thực lực sẽ bị đào thải ra ngoài, vị đại năng xây dựng hầm mộ này trước khi qua đời, chắc cũng mang theo ý định như thế này nhỉ?

Rầm~~~~~! Rầm~~~~~!! Rầm~~~~~!!

Càng ngày càng tiến gần tới trung tâm đại sảnh, đột nhiên ở phía trước vang lên tiếng nổ ầm ầm liên hồi.

“Có người đang giao chiến!” Cả hai đưa mắt nhìn nhau một cái, nhanh chân di chuyển về phía trước, để xem ai đang có mặt ở trung tâm đại sảnh. Là người của tam đại môn phái, hay là người của Huyết Ma Đạo đây??

Cho dù là một trong hai, ít nhất mình cũng có thể từ trên người họ lấy được ít nhiều thông tin cần thiết, không như hiện giờ đoán già đoán non, tựa như người mù mò đường vậy.

‘hahaha~~~, tới đây nào, bố mày sẽ dạy cho đám robot các ngươi thế nào mới là chiến đấu thực thụ, Giới Vương Quyền X 4, Phi Lũ Bỏ Dưa Đại Pháp, ta bỏ bỏ bỏ~~~~~!!!’ Đợi tới khi cả hai tiến vào trung tâm đại sảnh, đã phát hiện một bóng người thô to như quả bóng khổng lồ đang giao chiến ác liệt giữa vòng vây của gần chục con rối mình đồng da sắc, nhưng vẫn hùng hổ cười lớn, tung người nhào lộn trên không trung, quả chùy to lớn gần bằng cơ thể của một người trưởng thành vẩy múa trong tay, bỏ mạnh liên tục về phía đám con rối ở dưới mặt đất.

“Chính là hấn~~~~~!!!” “Là Hấn~~~~~!!!” Dương Diễn chỉ khẽ lộ ra vẻ bất ngờ đôi chút rồi nhanh chóng bình thường trở lại, còn Hạ Cơ lúc này đã nghiêng răng nghiêng lợi, đôi mắt như muốn phóng lửa nhìn chằm chằm vào bóng người ở phía xa. Xem ra cô ta vẫn còn chưa quên việc bị tên khốn đó vạ lây, bị rượt đuổi bán sống bán chết mấy ngày trời trước kia.

Đúng thế, bóng người đó không ai khác chính là nhân vật chính của chúng ta, Dương Kiệt. (Dương Kiệt: Tác giả còn nhớ tôi là nhân vật chính sao? Để tôi vắng mặt hết mấy chương liên quá đáng quá đi. Không được, tác giả phải bồi thường tổn thất thể xác lẫn tinh thần cho tôi. Hãy viết tôi bị mỹ nữ xinh đẹp hấp dẫn thêm vài lần nữa mới chịu, tất nhiên đừng quên cho free hệ thống song tu đó nha. Tác giả: nằm mơ đi kuu~~~~~!!)

Không chỉ hai người phát hiện ra Dương Kiệt, Dương Kiệt cũng nhanh chóng phát hiện ra hai người “quen cũ” ở lối vào, lập tức phản kích cười nói: “Hahaha, mặt đá đó hả? Lâu ngày không gặp, tưởng nhớ vô cùng. Cơ thể vẫn còn lạnh lặn chứ nhỉ? Sao, có hứng thú chơi với mấy con ro bot này không? Chúng ta thi nhau để xem ai giải quyết được nhiều con hơn nha.”

Tên khốn lại định giờ trò lời người khác xuống nước theo hấn thôi mà.

Dưới ánh mắt kỳ vọng của tên khốn đó, Dương Diễn chỉ lạnh lạnh phán một câu: “không rảnh.” Dứt câu, cùng Hạ Cơ đứng sang một bên quan chiến, hoàn toàn không có ý định ra tay gì cả.

Nghe xong câu đáp trả của đối phương, Dương Kiệt suýt chút từ trong không trung té ngã xuống đất.

Mẹ kiếp, mặt mặt quá đi. Sao tên mặt đá không tuân theo kịch bản mà chơi thế này. Lẽ ra theo kịch bản thì mấy tên cao thủ khi bị ai đó khích bác vài câu, sẽ vô cùng hào hứng nhào vào ganh đua với nhau để chứng tỏ năng lực với mình mới đúng chứ.

Nhìn thấy Dương Kiệt bị mất mặt, Hạ Cơ không kềm được bật cười khúc khích chế giễu.

Mất mặt, tuyệt đối là mất mặt! Bố mày không làm gì được tên mặt đá, đành mang tội bây ra làm bia trút giận vậy, aaaaaa~~~~~!!

Dương Kiệt không tiếc chân nguyên trong cơ thể, liên tục bỏ những quả chùy khí khổng lồ về phía đám con rối ở phía dưới.

Uỳnh~~~~ uỳnh~~~~ uỳnh~~~~.....!!

Lũ con rối hứng phải những quả chùy khí của Dương Kiệt lập tức bị đánh bay ra xa té ngã xuống đất, thế nhưng cơ thể của chúng chỉ khẽ run lên một cái, lập tức trở người bật dậy, ngoại trừ vài vết xước trên bề mặt cơ thể, không hề hấn gì cả.

Boong~~~~ boong~~~~!!

Dương Kiệt từ trên không trung đáp cánh xuống đất, lập tức bị ba bốn con rối vây chặt lại. Không chút do dự vung chùy quét thẳng vào ngực của lũ rối, chúng lập tức bị đánh bay ra xa, nhưng nhanh chóng đứng bật dậy tiếp tục lao thẳng về phía Dương Kiệt, tựa như chưa từng bị dính đòn qua vậy.

Những con rối tựa như những cỗ máy chiến đấu không biết mệt mỏi và đau đớn, không ngừng lao thẳng về phía Dương Kiệt tấn công, bị đánh bay ra xa rồi lại đứng dậy lao vào, tựa như con thêu thân lao vào lửa, muốn cản cũng cản không nổi.

Mặc dù Dương Kiệt đã chiến đấu một cách quyết liệt và chiếm thế thượng phong hoàn toàn, nhưng hơi thở của anh ta đã bắt đầu trở nên gấp rút dồn dập, lưng áo ướt đầm mồ hôi, tựa như vừa mới từ trong phòng xông hơi bước ra vậy.

Nhìn thấy Dương Kiệt có vẻ như đã hụt hơi, tay phải của Dương Diễn đã nắm chặt cán kiếm, chỉ cần anh ta gặp nguy, hắn sẽ lập tức lao vào tiếp ứng.

“hihi, thế nào heo mập, mệt rồi hả? Có cần giúp sức không? Nếu cần thì hãy lên tiếng năn nỉ van xin chị, chị sẽ rừ lòng thương giúp chú một tay.” Nhìn thấy thái độ chuẩn bị "cứu bồ" của Dương Diễn, Hạ Cơ tất nhiên là không muốn Dương Diễn ra tay tiếp ứng Dương Kiệt một cách dễ dàng như vậy rồi, nên bật cười khúc khích giễu cợt nói.

“Năn nỉ?? Đùa à??!! Anh đây còn chưa tung hết sức nữa mà, hãy chống to đôi mắt mà xem anh đây biểu diễn nè ~~~!! Còn nữa, dám xưng hô anh là “heo mập” hả? Được, hãy đợi đây, đợi anh giải quyết đám búp bê này xong, sẽ tính sổ với cưng sau.” Thua người không thua trận, tuyệt đối không được cúi đầu mất mặt trước tên mặt đá, hùng hổ lên tiếng quát.

“AAAAAAA, để xem cơ thể của các người cứng hay quả chùy của bố mày cứng hơn, Giới Vương Quyền X 5, mở ~~~~~!!” Dưới những lời khiêu khích của Hạ Cơ, Dương Kiệt quyết định phóng thích hết toàn bộ thực lực của mình ra, đánh nhanh giết gọn để đối phương phải lè mắt choi.

Khí thế đáng sợ từ trên người Dương Kiệt phát tán ra, khiến Dương Diễn và Hạ Cơ đang đứng ở phía xa không kềm được lộ ra vẻ bất ngờ, đặc biệt là Hạ Cơ, miệng không ngừng lầm bầm “không ngờ con heo mập đó lại sở hữu thực lực đáng sợ như thế này, tuy vẫn chưa thể sánh bằng với Dương sư huynh, nhưng tuyệt đối không đơn giản.”

Dương Kiệt lại lần nữa tung người lên không trung, hai tay hai chân duỗi thẳng ra theo tư thế nằm ngang, miệng hét lớn: “Xem thử uy lực tuyệt học đầu tiên mà bố mày vừa cho thẳng cấp thành địa giới nè, Phi Lũ Xung Thiên Pháo, ta đề ~~~~~!!!”

Chỉ thấy trước mặt Dương Kiệt lập tức xuất hiện một thân hình trong suốt khổng lồ to bằng bốn chiếc xe buýt cộng lại, nếu nhìn kỹ, sẽ phát hiện thân hình trong suốt này có hình dáng giống hệt như Dương Kiệt đã được phóng to ra vậy. Thân hình khổng lồ đó tựa như một quả bom nguyên tử từ trên không trung thả xuống mặt đất, phá hủy tất cả mọi thứ đang tồn tại ở phía dưới.

Rầm~~~~~!!

Tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên suýt chút khiến Dương Diễn và Hạ Cơ thủng cả màng nhĩ, cả hai giật mình biến sắc nhanh chóng tung người nhảy ra khỏi trung tâm đại sảnh quay trở vào lối vào lúc này để né tránh.

Cả hầm mộ rung lắc dữ dội, có cảm giác như có thể sụp đổ bất kỳ lúc nào, khói bụi từ trên trần nhà cao không ngừng rơi rải xuống đất.

Đừng nói Dương Diễn và Hạ Cơ tỏ ra kinh ngạc khiếp sợ, ngay cả bản thân Dương Kiệt cũng giật mình hoảng hốt vì uy lực của chiêu tuyệt học của mình sau khi thăng cấp thành địa giới, không chỉ kèm theo hiệu ứng đánh AOE, uy lực mà lại đáng sợ như thế này.

Đợi tới khi vụ nổ kết thúc, bề mặt đại sảnh xuất hiện một cái hố có hình dáng giống như một con người giống như tư thế mà Dương Kiệt vừa tạo ra lúc này, hố sâu gần 10 mét, xác vụn của những con rối nằm rải rác dưới đó.

‘AAAAA~~~~~!!’ Dương Kiệt còn chưa kịp vui mừng vì uy lực tuyệt học của mình mang lại kết quả tốt như thế này, cơ thể từ trên cao tựa như tên bắn từ trên cao trực tiếp rơi thẳng vào cái hố sâu gần 10 mét do mình tạo ra lúc này, tiếng gào thét như con heo bị chọc tiết vang dội cả trung tâm đại sảnh.

Rầm~~~~~!!

Khói bụi trên trần lại lần nữa rơi rải xuống đất liên hồi, tường run chuyển lắc lư không thua kém gì so với lúc này là bao cả.

Người ngoài không biết, còn lầm tưởng rằng đó chính là chiêu tấn công liên hoàn của anh ta nữa đây.

.....

.....

.....

Dương Diễn và Hạ Cơ đưa mắt nhìn nhau, nhất thời nói không nên lời.

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Di Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 124: Dương Diễn ra tay

Bầu không khí đột nhiên trở nên lặng im tới mức đáng sợ. Hạ Cơ đưa mắt liếc nhìn về phía cái hố khổng lồ, lại quay sang Dương Diễn hỏi: “Con, con heo mập đó bị té chết rồi sao?”

Dương Diễn chẳng nói chẳng rằng, trực tiếp bước tới gần cái hố khổng lồ để quan sát. Hạ Cơ nhanh chóng đi theo phía sau và đứng song song với hắn ở gần miệng hố.

“Á ~~~~~!!!” Hạ Cơ giật mình kêu thét lên khi đột nhiên phát hiện một cánh tay từ dưới hố thò lên.

“Mặt đá, kéo, kéo lên với ~~~!” Giọng nói quen thuộc của Dương Kiệt vang lên, cả hai mới thảm thờ phào nhẹ nhõm. Dương Diễn giơ tay ra nắm chặt lấy cánh tay thò lên của Dương Kiệt, dùng sức nhấc mạnh một cái, cả cơ thể khổng lồ nặng trên hai trăm kg của anh ta dễ dàng bị kéo ra khỏi cái hố sâu, rơi ngã xuống ngay bên cạnh hai người.

“Mẹ kiếp, tưởng té ngã xương sống luôn rồi chứ. Lần sau thi triển chiêu này phải tìm phương pháp đáp cánh an toàn mới được.” Dương Kiệt lúc này tóc tai bù xù, toàn thân dính đầy bụi bặm, hít thở dồn dập.

Tác dụng phụ của việc dám kích hoạt X5 đây mà.

“Mặt đá, sao hai người.” crack ~~~ crack ~ crack ~~~!!

Trong lúc Dương Kiệt định lên tiếng hỏi vì sao Dương Diễn lại đi chung với Hạ Cơ mà không phải phía bên Thánh Hóa Tông, dưới hố đột nhiên vang lên những tiếng lác cắc đáng sợ, tựa như xương khớp bị bẻ gãy vậy.

“Đó là ~~~!!” Cả ba nhanh chóng đưa mắt nhìn xuống dưới hố sâu, Dương Kiệt giật mình hoảng hốt khi phát hiện xác vụn vỡ của đám con rối ở dưới hố đang liên nối lại với tốc độ cực nhanh. Chỉ trong nháy mắt đã trở lại hình dạng ban đầu, tựa như chưa từng bị vỡ vụn qua vậy.

“Chẳng lẽ chúng bắt từ như Hắc Cang Nham Thạch??” Dương Kiệt lập tức lộ ra vẻ mặt cảnh giác, Huyền Thiết Chùy xuất hiện trong tay, sẵn sàng tư thế chiến đấu.

Thế nhưng chờ mãi vẫn không thấy đám con rối đó lao tới tấn công anh ta nữa, chúng chỉ tựa như những bức tượng vô tri đứng yên tại chỗ, không nhúc nhích gì cả.

Nhìn thấy Dương Kiệt như tên nhà quê mới vào tỉnh, Hạ Cơ tất nhiên là không bỏ lỡ cơ hội chế giễu rồi, cười nói: “Đồ ngốc, bộ không có đọc nhật ký ghi chép trước khi đi vào bí cảnh à? Những con rối này sau khi bị đánh bại, sẽ không tiếp tục tấn công người thử thách nữa, có thể mà cũng không nắm rõ, không biết sao người có thể sống tới thời điểm này nữa.”

Dương Kiệt bị Hạ Cơ chê cười tới nổi mặt đỏ tía tai nhưng không thể phản bác gì cả. Quả thật, khi được phát cuốn nhật ký ghi chép do các vị tiền bối để lại, Dương Kiệt cho rằng những thứ trong đó chẳng giúp ích được gì mình cả, lại cảm thấy phiền phức nên quăng thẳng vào nhẵn càn khôn mà không đọc qua lần nào cả. Không ngờ hôm nay lại trở thành cơ hội để đối phương chế giễu, quả thật mất mặt quá đi.

Nhưng với các mặt dày của Dương Kiệt, nhanh chóng được phát lời đi, hùng hổ nói: “Xi, ba cái nhật ký ghi chép gì đó đọc chỉ tổ phiền phức, một kẻ mạnh thực thụ như ta có đường đi riêng của ta, ai lại đi theo con đường đã được biết trước sẵn chứ? Cái đó chỉ dành cho những kẻ yếu đuối mà thôi.”

Hạ Cơ vẫn mang theo nụ cười chế giễu phóng về phía Dương Kiệt, chẳng qua chỉ là lời biện hộ cho sự ngu xuẩn của mình mà. Còn trong đôi mắt của Dương Diễn lóe qua tia sáng dị thường, dường như trong lòng tỏ ra đồng ý với lời nói của Dương Kiệt thì phải.

Crack ~~~ crack ~~~ crack ~~~.....!!!

Đám con rối đứng yên như bức tượng vô tri được một hồi, đột nhiên di chuyển trở lại, trực tiếp lao thẳng về phía cả ba với tư thế chiến đấu.

“Này, này cô nương kia, không phải cô nói là tôi đã vượt qua thử thách rồi, chúng không tấn công tôi nữa sao??” Dương Kiệt giật mình nhảy cẫng lên vì quá bất ngờ, lên tiếng chất vấn Hạ Cơ.

“Người xong rồi, còn bọn ta chưa.” Giọng nói lạnh lùng của Dương Diễn vang lên, tay phải nắm chặt cán kiếm, rút mạnh ra khỏi bao, không chút do dự lao thẳng về phía đám con rối đang hùng hổ lao tới.

“Băng Phong Thiên Địa ~~~~~!!” Nhiệt độ trong đại sảnh lập tức giảm xuống với tốc độ chóng mặt, chỉ trong tích tắc đã âm tới cả trăm độ, ngay cả Dương Kiệt và Hạ Cơ đứng ở phía sau không nằm trong phạm vi đòn tấn công của Dương Diễn cũng không kèm được run người vì cái rét lạnh đáng sợ đó.

“Phong ~~~~~!!” Dương Diễn lạnh lạnh hét lớn một tiếng, hai tay nắm chặt cán kiếm theo tư thế thái sơn áp đỉnh chế mạnh xuống, động tác như đang chỉ huy những mảnh hàn băng đã bao vây chặt mười mấy con rối vô tri vẫn không ngừng lao về phía hắn.

Vô số mảnh hàn băng nhanh chóng tụ tập lại hình thành một tảng băng khổng lồ chụp thẳng xuống đầu của đám con rối. Chỉ trong nháy mắt cả chục con rối đã bị đóng băng hoàn toàn, không thể nhúc nhích được nữa.

“Hàn Băng Kiếm Pháp, Kiếm Khí Liên Hoàn, trăm~~~~~!!” kiếm khí gần như biến thành thực thể tựa như hàng trăm, hàng ngàn mũi tên xé gió cắm thẳng về phía đám con rối đã bị đóng băng.

Uỳnh ~~~ uỳnh ~~~ uỳnh ~~~~~!!

Crack ~~~ crack ~~~ crack ~~~~~.....!!

Cơ thể đang bị đóng băng của chúng chỉ khẽ chạm nhẹ vào những mũi kiếm khí lập tức bị vỡ tan thành nhiều mảnh, nằm rải rác đầy trên mặt đất.

Crack ~~~ crack ~~~ crack ~~~~~.....!!

Đợi tới khi Dương Diễn tra kiếm vào bao, đám con rối cũng đã nhanh chóng phục hồi lại như ban đầu, nhưng chúng lại tiếp tục đứng yên như bức tượng, không tiếp tục lao tới tấn công hấn nữa. Xem ra cuộc thử thách thực lực của Dương Diễn đã kết thúc rồi nhĩ.

“Mẹ kiếp, mặt đá càng ngày càng đáng sợ, thực lực của hấn hiện giờ có thể sánh ngang với mình khi kích hoạt X4 chứ chả chơi, cộng thêm việc hấn chưa kích hoạt võ hồn nữa, quả thật đáng sợ.” Dương Kiệt cảm thấy có chút chột dạ khi đối diện với thực lực đáng sợ của Dương Diễn thể hiện ra lúc này.

Nhưng nhanh chóng bị phát lộ đi. Thì đã sao nào, bổ mày mà kích hoạt Huyền Vũ Hộ Thể, cho dù mặt đá có mạnh cỡ nào, không phá vỡ được phòng thủ của mình, cũng lắm chỉ là bất phân thắng bại thôi chứ có thắng được mình đâu mà phải xoắn.

Dương Kiệt tỏ ra vô cùng tự tin vào sức phòng thủ của bản thân. Cũng phải thôi, bản thân là chân nguyên tầng thứ 3, ăn xong Càn Khôn Trúc Thể Quả tăng thêm 3 cấp phòng thủ, tương đương với một kẻ mạnh chân nguyên tầng thứ 6, kích hoạt luôn võ hồn cấp 4 tăng thêm 4 cấp nữa, nghĩa là trong cảnh giới Chân Nguyên không ai có thể phá vỡ được phòng thủ của mình, trừ khi đối phương là một tông sư thì còn may ra. Đó là chưa tính tới tuyệt học “Phi Lũ Mỡ Bụng Hộ Thể” có thể phá đòn tấn công của một đối thủ mạnh hơn mình một cấp nữa là.

Dương Diễn cũng chỉ là một chân nguyên tầng thứ 3 như mình, cho dù sở hữu võ hồn cấp 7, cấp 8, cũng chỉ là chuyện nhỏ. Muốn đánh bại mình, ít nhất hấn phải có võ hồn cấp 9, nhưng có thể sao?

Nhìn thấy người trong mộng đại phát thần uy, đôi mắt của Hạ Cơ đã biến thành trái tim từ hồi nào, đồng thời không quên quay sang Dương Kiệt chế giễu: “Thấy gì chưa? Dương sư huynh chỉ cần hai chiêu đã có thể đánh bại lũ con rối kia. Đầu như ai kia, nhảy lên nhảy xuống múa may đủ thứ mới giải quyết được lũ con rối phế vật kia, quả thật không cùng đẳng cấp mà.”

Mất mặt ~! Bị một phụ nữ mang ra so sánh với một tên đàn ông khác, cho dù Dương Kiệt chẳng có chút tình cảm gì với Hạ Cơ, nhưng cũng tuyệt đối không thể chấp nhận được. Đó là tâm lý của tất cả đàn ông trên đời này thôi.

“Hừ hừ, chẳng qua lúc này ta muốn vui đùa khởi động một chút mà thôi, chứ với lũ ro bot phế vật đó, chỉ một cú đê chứ mấy.” Dương Kiệt tỏ vẻ không phục lên tiếng phản biện, tỏ vẻ “cô không biết gì cả, anh đây không chấp làm gì”.

Nhìn thấy Hạ Cơ vẫn mang theo ánh mắt nụ cười khinh thường chế giễu phóng về phía mình, lỗ mũi của Dương Kiệt tựa như đang phun khí nóng ra vì phẫn nộ, hùng hổ nói: “Nên nhớ rằng mặt đá cũng từng bị ta đánh cho trọng thương trên lôi đài, lúc đó hấn là tiên thiên tầng thứ 10, còn ta mới chỉ là một tiên thiên tầng thứ 9 thôi, cho nên thực lực giữa ta và hấn có thể nói là ngang ngửa nhau, hấn làm được thì ta cũng làm được.”

Tên khốn mặt dày hoàn toàn phát lộ việc lúc trên lôi đài hấn đã kích hoạt giới vương quyền X3, thậm chí X 4, còn Dương Diễn chỉ chiến đấu ở trạng thái bình thường. Ngoài ra, lúc đó Dương Diễn có thi triển hết thực lực của mình ra giao chiến hay không còn là một dấu hỏi nữa là.

Nhìn thấy Hạ Cơ mang theo vẻ mặt “tin người mới là lạ á”. Dương Kiệt quay sang Dương Diễn quát: “Mặt đá, nói cho gấu của ngươi biết có đúng như vậy không?”

Dương Diễn với vẻ mặt lạnh lùng khẽ gật đầu một cái, thừa nhận lời nói của Dương Kiệt là sự thật.

Đối với Dương Diễn, cho dù lúc đó đã tung hết thực lực hay chưa, nhưng bị đánh trọng thương là bị đánh trọng thương, không có gì không dám thừa nhận cả. Và lại, thực lực của Dương Kiệt đã được Dương Diễn nhìn nhận, nếu không thì đâu có rãnh đâu ở đây làm nhảm với hấn nữa.

Hạ Cơ lộ ra vẻ bất ngờ, không ngờ con heo mập này có thể đánh Dương sư huynh trọng thương, phải đánh giá lại thực lực của hấn mới được.

Nhìn thấy Hạ Cơ mang theo vẻ mặt bất ngờ trước “thực lực đáng sợ” của mình, Dương Kiệt mang theo nụ cười khoái trí dùng tay vuốt vuốt tóc mình, lộ ra vẻ “hãy mau mau khen gọi ta đi chứ”.

Mặc dù có chút thay đổi quan điểm về Dương Kiệt, nhưng về mặt đặc chí của anh ta lúc này thực không thể ưa nổi. Hạ Cơ chỉ hừ mạnh một tiếng không thêm quan tâm tới anh ta nữa.

“Đi thôi.” Giải quyết xong mọi chuyện. Không muốn tốn thêm thời gian nữa, việc quan trọng là đi sâu vào trong để xem có tìm được manh mối nào về tam đại môn phái hoặc người của Huyết Ma Đạo. Lạnh lạnh thốt ra một câu, sau đó trực tiếp quay người đi thẳng về phía chín cánh cửa chia tách ra ở tận cùng đại sảnh.

Hạ Cơ lẻ lười chọc ghẹo Dương Kiệt một cái xong, nhanh chóng đuổi theo phía sau Dương Diễn, không thêm quan tâm tới anh ta nữa.

“Mặt đá ~~~!!” Trong lúc Dương Diễn đang cúi đầu đứng trước chín cánh cửa sắt khổng lồ do dự chưa quyết, phía sau vang lên tiếng kêu gọi của Dương Kiệt.

“Cầm lấy ~~~~~!!” Vèo ~~~~~!! Bạch ~~~~~!!

Dương Diễn quay người đưa tay chụp lấy vật thể mà Dương Kiệt ném tới, khẽ cúi đầu coi kỹ lại thứ trong tay, đôi mắt không tự chủ lóe qua tia sáng kinh ngạc.

“Cần Khôn Trúc Thể Quả ~~~!!” Hạ Cơ giương to đôi mắt ra hết cỡ, hai tay bụp chặt lại miệng vì kinh ngạc.

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 125: Khu rừng Nhân Thú

Giá trị của Cần Khôn Trúc Thể Quả như thế nào, Hạ Cơ tất nhiên là biết rõ. Không ngờ con heo mập đó ném qua cho Dương sư huynh mà mắt không chớp lấy một cái, tuy khuôn mặt khó ưa chút, nhưng ít ra cũng không tệ đến vậy.

“Vi sao?” Dương Diễn mang theo vẻ mặt khó hiểu lạnh lạnh hỏi.

“Có gì đâu, dù sao chúng ta cũng từng là chiến hữu đồng sanh ra tử với nhau, có đồ tốt tất nhiên là phải chia sẻ bớt với nhau chứ. À, à, đúng rồi, Cần Khôn Trúc Thể Quả này ta phải khó khăn mới lấy được hai quả, từng trải qua cuộc chiến sinh tử ba ngày ba đêm, suýt chút mất cả mạng mới có được. Nếu như ngươi cảm thấy ray rứt lương tâm không muốn nhận không, vậy thì xem như chúng ta giao dịch vậy, ta giao ngươi thần quả, ngươi trả linh thạch cho ta, thế nào?” Dương Kiệt mang theo vẻ mặt kỳ vọng nhìn chăm chăm vào Dương Diễn.

Mặc dù trước đó xác định tặng không cho Dương Diễn, nhưng trong lòng vẫn đau xót như bị vô số nhát dao cứa thẳng tim, lúc này thừa thể chuyển tặng thành giao dịch, hy vọng có thể vớt vác được đôi chút mới phải đạo chứ.

“Ray rứt?” Dương Diễn hiem có nở nụ cười lên môi, trực tiếp cất Cần Khôn Trúc Thể Quả vào trong nhẫn cần khôn, dưới ánh mắt ngờ ngạc khó tin của Dương Kiệt quay người đi thẳng vào một trong chín lối đi trong đại sảnh.

Nhìn thấy Dương Kiệt mặt đỏ tía tai đang tỏ vẻ tiếc đứt ruột, Hạ Cơ không kềm được bật cười khúc khích, quay đầu chạy theo phía sau Dương Diễn, để mặc Dương Kiệt vẫn còn đang tiếc nuối phần nộ ở đó.

“Mẹ kiếp, tên mặt đá vô lương tâm, tưởng hần biết điều chia chác chút linh thạch lại cho mình, không ngờ bỏ vào túi không chút do dự, đã vậy còn không một câu cảm ơn, quả thật không thể tha thứ được.” Mặc dù miệng trách mắng tên mặt đá vô lương tâm, nhưng thực ra Dương Kiệt cũng không nổi giận thật sự, vì với tính cách của tên mặt đá kia, bảo hần lên tiếng nói lời cảm ơn còn khó hơn mò kim đáy biển. Tất nhiên, khi cần thiết, hần sẽ dùng hành động đáp trả lại on nghĩa này gấp nhiều lần đấy chứ.

Nhanh chân đuổi theo hai người, cùng đi thẳng vào một lối đi thông vào trong hầm mộ.

“Này, sao không tự tìm đường mà đi, đi theo tui tui làm gì thế hả?” Hạ Cơ tỏ vẻ không hài lòng, đang cùng Dương sư huynh có không gian riêng tư với nhau, không chừng có điều hay xảy ra cũng không chừng. Tự nhiên lúc này có thêm “bóng đèn pha” chiếu thẳng vào, tất nhiên là không vui về gì rồi, lên tiếng chửi rủa mong đuổi tên khốn đó đi.

“Này, này đừng có ăn nói bậy bạ à nha, đường này tui đã nhắm trước từ lâu, các vị là người tới sau, giờ chiếm mất đường đi của tui, tui chưa lên tiếng phản đối mà còn tỏ ra cao thượng cho các vị đi chung thì thôi chứ, cô muốn gì đây? Và lại, Đường này là đường công cộng, đâu phải đường riêng của cô đâu, tui muốn đi đâu kệ tui chứ.” Dương Kiệt tất nhiên là không thể nói ra là đi theo cả hai, có gì nguy hiểm có người đỡ giùm, ngu gì phải đi riêng một mình để tự mình gánh chịu hết chứ? Giã vờ hùng hổ phản bác.

“Xi, chết nhát thì nói lại đi, còn ở đó tỏ vẻ cao thượng làm chi.” “Cái gì, cô nói ai chết nhát hả, có giỏi nói thêm lần nữa ~~~!!” “Đồ chết nhát, đồ chết nhát ~~~!!” “Cô...” “thôi đi Hạ cơ!”

Nghe thấy hai người ở phía sau tranh cãi như cá đàu, Dương Diễn lập tức lên tiếng ngắt lời cả hai.

Người trong mộng đã lên tiếng, Hạ Cơ tất nhiên là không dám lên tiếng nữa rồi, chỉ hừ mạnh một tiếng, không thèm quan tâm tới Dương Kiệt nữa.

“Xi, không phải nể mặt mặt đá, tui cãi với cô tui sáng còn được đấy.” Dương Kiệt bểu bểu môi, tiếp tục cùng hai người rảo bước đi thẳng về trước.

Cả ba cứ thế rảo bước trên con đường đen tối như mực dài thênh thang tựa như không có điểm kết thúc hết cả ngày trời. Trên đường đi không ngừng vang lên tiếng cãi vã giữa Dương Kiệt và Hạ Cơ. Lúc đầu Dương Diễn còn lên tiếng ngăn cản vài câu. Nhưng tới sau cùng cảm thấy đâu lại hoàn đó, đành để mặc hai người muốn làm gì thì làm.

Thực ra cả hai cũng không có thù hận gì nhau, nhất là sau khi Dương Kiệt đã ném tặng cho Dương Diễn Càn Khôn Trúc Thể Quả, mọi bất mãn lúc ban đầu của Hạ Cơ đã biến mất. Lúc này cãi vã đấu khẩu nhau cũng chỉ là để giết giết khoảng thời gian vô vị trên đường đi mà thôi.

Không biết qua đi bao lâu, có thể là một ngày, cũng có thể là hai ngày. Do trong hầm mộ không có ánh sáng, nên cũng không rõ thời gian như thế nào. Nhưng cuối cùng cả ba đã nhìn thấy một lối ra đang phát sáng ở trước mặt. Xem ra đã đi tới điểm kết của đoạn đường này rồi nhỉ.

“Lối ra kìa ~~~!!” Dương Kiệt vui mừng khôn xiết, phấn khích phóng nhanh về phía lối ra. Cũng phải thôi, đi hết một ngày trời trong đoạn đường tối như mực, nếu như trên đường đi không phải có Hạ Cơ đấu khẩu giải trí, e rằng đã phát điên lên rồi.

Đừng nói là Dương Kiệt, ngay cả Dương Diễn và Hạ Cơ cũng không tự chủ lộ ra nụ cười phấn khích, nhanh chân rảo bước về phía lối ra.

Vừa mới bước ra khỏi lối ra, lọt vào mắt cả ba là một khu rừng rậm rạp đầy cây cối có hình thù kỳ lạ, có những cây cao gần cả chục mét, thậm chí trăm mét, thân cây quấn đầy những đanggal cây tựa như cơ thể của những con rắn vậy. Trên đanggal cây khảm đầy những quả trái có hình thù giống như trái chôm chôm phóng to ở thế giới của Dương Kiệt.

Những trái chôm chôm phóng to đó toàn thân phát sáng, lan tỏa ra mùi hương ngọt ngào khiến người khác ngửi vào lập tức muốn lao tới hái nó xuống bỏ ngay vào miệng nhai.

“Khu rừng nhân thú ~~~~!!” Hạ Cơ nhìn thấy cảnh vật xung quanh, tỏ ra bất ngờ miệng lẩm bẩm thốt ra danh tánh của khu rừng này.

“Wa, chôm chôm~~!! Lâu quá không được ăn chôm chôm rồi, giờ nhớ lại vẫn còn thấy thèm thuồng, chắc chúng ngon lắm nhỉ???” Dương Kiệt đôi mắt rực sáng, trong đôi mắt lóe qua tia sáng hoài niệm, nhanh chóng chạy tới một đanggal cây gần đó, từ trên đó hái xuống một trái “chôm chôm” được bao bọc bởi những cánh hoa lá màu hồng phấn.

Mùi hương ngọt ngào tới tận linh hồn từ trên trái cây bốc lên khiến Dương Kiệt không thể kiềm lòng được nữa, vội vã bóc hết lớp hoa lá màu hồng phấn ở bề ngoài, không chút do dự đưa thẳng lên miệng.

“Đồ ngốc, nếu như muốn biến thành con quái vật nửa người nửa thú, thì hãy tiếp tục ăn thứ trái cây đó đi.” Trong lúc Dương Kiệt đã gần như bỏ trái “chôm chôm” vào trong miệng, giọng nói đầy chế giễu của Hạ Cơ ở phía xa vang lên, khiến anh ta giật mình hoảng hốt ngừng lại động tác bỏ vào miệng.

Nếu như là trước kia, Hạ Cơ chắc chắn không bao giờ lên tiếng nhắc nhở. Nhưng trước đó một ngày Dương Kiệt đã tặng cho người trong mộng của mình Càn Khôn Trúc Thể Quả, và lại, trên đường đi cả hai cãi lộn suốt, không ngờ cãi ra chút tình cảm, đừng hiểu lầm, tình cảnh đó chỉ là tình cảm của từ một người xa lạ tiến triển gần tới mức bạn bè bình thường, nên lúc này mới có hành động lên tiếng nhắc nhở này thôi.

“Cái, cái gì, nửa người nửa thú?? Thứ trái cây này???” Dương Kiệt nuốt mạnh miếng nước bọt vào cổ họng, bàn tay đang nắm lấy trái cây không tự chủ buông ra, trái “chôm chôm” rơi rớt trên mặt đất.

‘Tất nhiên, biết nơi này vì sao gọi là khu rừng nhân thú không? Đặc điểm chính là những trái quả mà người vừa cầm trên tay đây.” Hạ Cơ mang theo nụ cười chế giễu nói.

“Đặc biệt đó là gì vậy?” “Muốn biết ư? Lên tiếng năn nỉ lão nương đi, nếu như lão nương tâm trạng tốt sẽ nói cho người biết.” Hạ Cơ mang theo vẻ mặt “mau mau năn nỉ van xin lão nương giải thích đi nào” cười nói.

“Xi, không nói thì thôi, ở đó mà năn nỉ, nằm mơ đi. Cùng lắm không ăn những trái quả này là được chứ gì.” Dương Kiệt tỏ vẻ bất cần nói, mặc dù trong lòng lúc này ngứa ngáy cả người như bị kiến cắn vì tò mò, nhưng tuyệt đối không được mất mặt đi hỏi đối phương.

“Người...” Nhìn thấy Dương Kiệt không chịu xuống nước, Hạ Cơ có chút không biết phải làm sao. Đúng lúc này nghe thấy tiếng nói của Dương Diễn vang lên: “Hạ Cơ, nói đi.”

“Hừ hừ, muội chỉ nói nhỏ cho huynh biết thôi, còn ai kia hà, còn lâu á.” Hạ Cơ lè lưỡi trêu ghẹo Dương Kiệt một cái, sau đó tiến sát bên cạnh Dương Diễn nhỏ tiếng giải thích.

Dương Kiệt vẫn tỏ vẻ bất cần ở phía xa, nhưng cơ thể đã không tự chủ nhích bước lệch gần tới vị trí hai người, tai phải giương to ra để nghe lén.

“Dương sư huynh, là thế này. Sở dĩ khu rừng này được gọi là khu rừng nhân thú, chính là vì trong khu rừng mọc đầy những quả trái có tên gọi là “trái nhân thú”. Những người không biết rõ nguồn gốc của chúng khi đi tới khu rừng sẽ bị mùi hương của chúng cám dỗ, hái xuống phục dụng vào người, sẽ lập tức bị biến thành một quái vật nửa người nửa thú. Ngoại trừ ở bí cảnh này, trên Huyền Thiên Đại Lục này cũng có không ít những khu rừng nhân thú như thế này, và tác dụng phụ đáng sợ của nó cả đại lục Huyền Thiên tới hiện giờ vẫn chưa tìm ra được thứ thuốc đặc trị để người không may phục dụng có thể phục hồi lại như cũ. Ngoài ra, nếu như bị biến thành nửa người nửa thú, sẽ suốt đời bị nhốt ở trong khu rừng của trái nhân thú quả đã phục dụng, không thể thoát ra thế giới bên ngoài nữa.” Hạ Cơ díu chặt đôi lông mày, mang theo vẻ mặt nghiêm túc nhỏ tiếng giải thích cho Dương Diễn.

“Nếu như bị nhốt ở khu rừng này, đợi tới khi thời gian thí luyện bí cảnh kết thúc, sẽ bị từ trường ở trong bí cảnh xé nát thành từng mảnh sao?” Trong lúc Hạ Cơ định tiếp tục nói tiếp, giọng nói của Dương Kiệt từ phía xa vang lên.

“Này, này, sao nói là không thèm quan tâm mà, sao lại đi nghe lén người ta thế này?” “nghe lén đâu mà nghe lén, cô nói lớn tiếng như vậy, muốn không nghe thấy cũng khó, tôi đâu có rãnh mà đi nghe lén làm gì chứ?” “Người...” “Tiếp đi Hạ Cơ.”

Dương Diễn lên tiếng bênh vực tên khốn đó, Hạ Cơ tỏ vẻ bất cam, biết thế lúc này mặc kệ hẳn biến thành nhân thú cho rồi.

Hít sâu một hơi vào người, tiếp tục giải thích: “Từ trường của bí cảnh này chỉ bài xích những thứ không thuộc về bí cảnh, nếu như đã phục dụng ‘nhân thú quả’ của khu rừng này, sẽ biến thành một thành phần trong bí cảnh, sẽ không bị từ trường trong này bài trừ sau khi bí cảnh thí luyện kết thúc nữa. Từ đó có thể tồn tại vĩnh viễn trong khu rừng này.” Hạ Cơ không thèm nhìn mặt Dương Kiệt, chỉ nhìn về phía Dương Diễn giải thích.

“Thì ra là thế, hèn chi những con ma thú trong bí cảnh có thể sống sót mà không bị từ trường không ổn định xé xác sau khi bí cảnh kết thúc.” Dương Kiệt lộ ra vẻ “ta hiểu rồi”.

Hạ Cơ phóng ánh mắt đầy khinh bỉ về phía Dương Kiệt một cái, tiếp tục nói với Dương Diễn: “Tất nhiên, ‘nhân thú quả’ có hại cũng có lợi, sau khi phục dụng ‘nhân thú quả’, thực lực lập tức có thể đột phá một mạch tới mười cảnh giới, tương đương với một cảnh giới lớn. Chỉ là sau khi đột phá, tiềm lực trong cơ thể sẽ bị rút sạch hết, suốt đời đứng chết ở cảnh giới hiện tại không thể thăng tiến được thêm nữa.”

Khác xa với thái độ không chút động lòng và đầy cảnh giác của Dương Diễn và Hạ Cơ, đôi mắt của Dương Kiệt rực sáng như bóng đèn pha khi nghe được công dụng của “nhân thú quả”.

Đột phá một mạch mười cảnh giới, tuyệt đối là một thần quả đáng sợ. Còn vấn đề tiềm năng gì đó đối với Dương Kiệt chỉ là thứ vô bổ, vì anh ta thăng cấp bằng giết quái lấy kinh nghiệm, cho dù tiềm năng bị giảm xuống âm 100, chỉ cần bản thân còn có thể giết quái, thì chắc chắn vẫn còn có thể tiếp tục tu luyện. Nhưng nghĩ tới cảnh biến thành nửa người nửa thú, suốt đời bị nhốt trong khu rừng lại, đó chính là một vấn đề đau đầu đầy.

Bạn đang đọc truyện *Phí Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 126: Nhân Thú xuất hiện

Trong lúc Dương Kiệt đang tiếc nuối vì giá trị thần kỳ của “nhân thú quả”, bên tai đột nhiên vang lên giọng nói đầy cảm dỗ của “con quý hút máu” kia: “Dinh Dong, xin bạn hãy yên tâm, hệ thống có chức năng giải trừ tác dụng phụ một cách hiệu quả của nhân thú quả, hoàn toàn không ảnh hưởng gì tới việc phục dụng của bạn cả.”

Nghe xong lời nói của “con quý hút máu”, Dương Kiệt không những không tỏ vẻ vui mừng phấn khích, ngược lại còn tỏ ra vô cùng thận trọng hỏi: “Cái giá là bao nhiêu?”

“Không nhiều, muốn xóa bỏ hiệu ứng tác dụng phụ của nhân thú quả, bạn chỉ cần cung cấp cho hệ thống một tỷ linh thạch cấp thấp dùng để biến trở lại con người, một tỷ linh thạch để giải trừ trạng thái bị khóa chặt ở trong khu rừng, tổng cộng chỉ tốn có hai tỷ linh thạch cấp thấp mà thôi.” Quả nhiên, “con quý hút máu” đã nói ra mục đích của mình, xem ra nó vẫn chưa thôi cái ý định dụ mình bán thất sắc quả với cái giá rẻ bèo cho nó đây mà,

Cái gì mà chỉ hai tỷ linh thạch mà thôi, nói mà không biết nhột mà, ngon thử cho ta hai tỷ linh thạch coi sao, ở đó mà “chỉ” với không “chỉ”.

“Tất nhiên, trực tiếp phục dụng tuyệt đối không phải phương pháp hiệu quả nhất để phát huy tiềm năng của nhân thú quả, hệ thống có thể cung cấp thêm một giải pháp tốt hơn thế nữa cho bạn.” Dương Kiệt hoàn toàn có thể nhìn thấy ‘con quý hút máu’ đang mang theo vẻ mặt “tôi là gian thương” không ngừng phóng những ánh mắt đầy khao khát về phía mình rồi đây.

Mặc dù không có ý định dính chiêu của hắn, nhưng vẫn tỏ ra tò mò hỏi: “Phương pháp đó là gì?”

“Dinh dong, bạn còn nhớ bộ phim ‘kamen rider Gaim’ mà bạn từng xem ở thế giới của bạn không?” “À, à, vẫn còn nhớ mang máng, sao lại hỏi vậy?”

Hình ảnh trong bộ phim “Kamen Rider Gaim” chợt xuất hiện trong đầu Dương Kiệt sau khi nghe xong lời nói của hệ thống, sắc mặt đột nhiên biến sắc, ngờ ngác hỏi: “này, này, đừng nói mấy trái cây trong bộ phim đó có liên quan tới mấy trái nhân thú quả này à nha.”

Hèn chi lúc đi vào khu rừng này thấy mấy trái nhân thú quả quen quen, thì ra là sản phẩm đã từng xuất hiện qua trong phim siêu nhân Gaim đây mà.

“Chính xác, nhân thú quả của thế giới này chính là phiên bản gốc của những quả trái trong bộ phim kia. Vì một lý do gì đó, hạt giống của nó đã rơi xuống thế giới kia, nên đã sinh sôi nảy nở và người của thế giới kia không hiểu rõ đặc tính, bị mê hoặc bởi thứ sức mạnh do nhân thú quả mang tới, sử dụng một cách cầu thả nên mới xảy ra chuyện nên văn minh của họ bị hủy diệt. Sau đó tới lượt trái đất của thế giới kia như những gì bạn đã được xem qua vậy.”

“Tào lao, đó chỉ là một thế giới ảo do một tác giả người trái đất tưởng tượng ra, làm gì có thật chứ?” “Thì đã sao nào, khi một thế giới ảo được một ai đó suy nghĩ tưởng tượng ra, nó sẽ chính thức được hình thành ở đâu đó trong cái vũ trụ bí ẩn vô tận này. Bộ bạn từng đọc qua nhiều bộ truyện tiểu thuyết xuyên không tới những thế giới ảo tưởng của nhà văn Kim Dung gì đó, cũng không phải được hình thành từ trí tưởng tượng của tác giả sao? Nói cho bạn biết, đúng là đã có người đã thực sự đi tới những thế giới như thế đấy. Cũng như bạn từ trái đất của bạn xuyên không tới thế giới này thôi, bạn cho rằng không thể xảy ra, nhưng nó đã xảy ra với bạn, không phải sao?”

“Cái này.....” Dương Kiệt không biết phải cãi như thế nào với hệ thống. Vì những gì mà hắn vừa nói, hình như, chắc là, chắc chắn có thể tồn tại chứ nhỉ?

“Thôi, thôi, chuyện đó đẹp qua một bên đi, tôi không phải nhà khoa học, không hứng thú với những chuyện đó. Ý của người nói chính là, nhân thú quả cũng có công hiệu như quả trái của thể giới siêu nhân Gaim, chỉ cần có chiếc đai lưng biến hình, là có thể biến hình thành siêu nhân Gaim như trong phim đúng không?” Dương Kiệt bắt đầu tỏ ra hứng thú với công dụng của nhân thú quả.

Từ nhỏ xem phim siêu nhân bị mất của mấy anh Nhật sản xuất, tất nhiên cũng là một fan cuồng của thể loại phim đó rồi. Hồi nhỏ ngây thơ học theo mấy động tác biến hình của người ta, cũng mong ước có thể biến thành siêu nhân bị mất oai phong lẫm liệt, hành hiệp trượng nghĩa, bảo vệ nhân loại. Nếu như lúc này ước mơ năm xưa được thực hiện, vậy quả thật phấn khích quá đi.

Mặc dù lúc này với thực lực của Dương Kiệt, 10 tên siêu nhân bị mất đứng ngay trước mặt anh ta chỉ cần vẩy chùy bỏ xuống có thể đập chết cả đồng đội.

Nhưng ước mơ vẫn là ước mơ, nếu như có thể toại nguyện, quả thật là thích thú quá đi.

“Tất nhiên, những quả trái ở thể giới kia chỉ là sản phẩm lỗi, khi con người ăn vào, sẽ biến thành những con quái vật mất hết lý trí. Còn nhân thú quả chính gốc ở thể giới này, chỉ khiến con người bị biến thành quái vật nửa người nửa thú, nhưng lý trí không bị biến mất, ngoại trừ ngoại hình thay đổi và bị khóa lại ở khu rừng này, thực tế họ không khác gì con người trước kia cả. Ngoài ra, thực lực có được sau khi phục dụng, lớn mạnh hơn mấy thứ sản phẩm lỗi kia rất nhiều.”

“Nhưng mà, nói cho nhiều vào cũng vô ích thôi, tôi đâu có sợi đai lưng biến hình, cho dù lúc này đang cầm trên tay nhân thú quả chính gốc, cũng vô bổ, trừ khi có thể tìm đường đi tới thể giới siêu nhân Gaim, cướp lấy một sợi đai lưng biến hình thì còn may ra.”

“Dinh dong, xin bạn hãy yên tâm, hệ thống đã lên tiếng, tất nhiên là có cách giúp bạn chế tạo một sợi đai lưng biến hình rồi, chỉ là, hi hi” Nghe thấy nụ cười đầy gian hiểm của “con quỷ hút máu” ở câu cuối, Dương Kiệt không kiềm được run bắn người lên, cắn răng hỏi: “ Bao nhiêu nói toẹt ra đi.”

“Không nhiều, chỉ cần 4 tỷ linh thạch, hệ thống sẽ giúp bạn từ thể giới kia cướp lấy một sợi đai lưng biến hình. Chỉ cần biến hình thành siêu nhân bị mất, cảnh giới của bạn lập tức được tăng thêm 5 cấp, hoàn toàn không có tác dụng phụ gì cả.”

“Cái gì??? 4 Tỷ linh thạch? Mày xem mặt tao giống 4 tỷ linh thạch chắc? hút máu vừa thôi chứ! Và lại, phục dụng nhân thú quả có thể thăng lên 10 cấp, chỉ tốn 2 tỷ linh thạch có thể phục hồi như xưa, tôi ngu gì tốn hơn gấp đôi chỉ để tăng có 5 cấp kia chứ??? Nghe xong báo giá của “con quỷ hút máu”, Dương Kiệt không kiềm được nhảy cẫng lên vì phẫn nộ, quát thẳng vào mặt tên hệ thống khôn nạn đó.

“Đồ ngốc, nhân thú quả chỉ có tác dụng một lần khi phục dụng, ngoài ra, nếu cảnh giới vượt qua cấp nguyên thần, phục dụng sẽ không có tác dụng. Còn nếu sử dụng đai lưng biến hình, có thể sử dụng lâu dài, không bị giới hạn cấp bậc, tất nhiên là phải có giá cao hơn rồi. Thú thật, ta lấy giá đó là còn thấp đấy, nếu không đồng ý thì thôi, ta khỏi tiêu tốn thần lực chạy đi thể giới kia cướp về cho ngươi.” Hệ thống mang theo giọng điệu cười lạnh nói.

“Nếu đúng như những gì người nói thì... đúng là sử dụng đai lưng biến hình có lợi hơn. Chỉ là” không chỉ được sử dụng lâu dài, còn có thể thỏa mãn ước nguyện biến thành siêu nhân bị mất hồi nhỏ của mình, chỉ là 4 tỷ linh thạch, cho dù bán cả Thất Sắc Quả cũng không đủ, trừ khi mình còn giữ lại quả đã tặng cho Mộ Dung Tuyết thì còn may ra.

Trong lúc Dương Kiệt chuẩn bị bỏ cuộc, con quỷ hút máu lại cười nói: “Chẳng phải trên người bạn còn 3 quả Càn Khôn Trúc Thể Quả sao? Mỗi trái hệ thống có thể thu lại với giá năm trăm triệu linh thạch, thế nào?”

“Cái gì? Người định hút sạch máu trên người ta mới cam tâm đúng không?” “Này, này, tuy bạn là chủ nhân của hệ thống, nhưng nếu như vu khống, hệ thống sẽ liên lạc với thiên đạo của thể giới này giáng tía sét xuống trừng phạt bạn đấy. Ta nghĩ thiên đạo của thể giới này vô cùng vui vẻ hợp tác chứ nhỉ?”

Mẹ kiếp ~!! Dám mang thiên đạo của thể giới này ra dọa ta. Ta, ta nhìn ~~~!!

Thực ra trong tận thâm tâm của Dương Kiệt đã có chút động lòng, chỉ là cho dù có bán hết Thất Sắc Quả và ba trái Càn Khôn Trúc Thể Quả, cũng chỉ được ba tỷ năm trăm triệu, vẫn còn thiếu tới năm trăm triệu, cũng không đủ để đổi lấy đai lưng biến hình kia. Tất nhiên, nếu như đòi lại một trái đã tặng cho Dương Diễn trước kia thì vừa đủ. Nhưng đồ đã tặng đi rồi, Dương Kiệt không mặt dày tới nỗi đi đòi lại chứ nhỉ?

Hệ thống dường như đọc được suy nghĩ của Dương Kiệt, dùng giọng điệu cảm dỗ tiếp tục nói: “Bạn có thể yên tâm, nếu như bạn bán hết những thứ trên người cho hệ thống, tài sản giao dịch vượt quá ba tỷ linh thạch, bạn sẽ trở thành Vip của hệ thống, hệ thống có thể châm chước cho bạn mượn trước năm trăm triệu linh thạch để bù đắp vào khoản còn thiếu. Chỉ cần mỗi tháng trả góp cho hệ thống mười triệu linh thạch, trả trong vòng 5 năm, bạn đã có thể sở hữu sợi đai lưng biến hình độc đáo, còn chờ đợi gì nữa, hãy mau mau làm thủ tục vay trả góp đơn giản, nhanh chóng, sau đó chỉ việc mang sản phẩm về trải nghiệm mà thôi, thân ~!!”

Mẹ kiếp ~~~!! Hết hóa thân thành “quỷ hút máu” lại biến hình thành người quảng cáo tiếp thị sản phẩm sao? Cái gì mà mỗi tháng 10 triệu linh thạch, nghĩa là mỗi năm một trăm hai chục triệu, năm năm thành sáu trăm triệu, ăn dày còn hơn cả lãi suất ngân hàng, đúng là quỷ hút máu mà.

“Đề ta suy nghĩ lại.” Không thèm quan tâm tới những lời “mật ngọt” liên miên không ngớt của “con quỷ hút máu” nữa, trực tiếp khóa chức năng giao tiếp với hắn để đầu óc được thanh thoi, chỉ sợ nghe thêm vài câu không kiềm chế được bản thân bị hắn hút sạch máu cũng không chừng.

Quá trình Dương Kiệt giao tiếp với hệ thống không quá năm phút đồng hồ, nên hai người kia này giờ đang tập trung quan sát những trái nhân thú quả trên đàng cây đã không đề ý tới biểu hiện thất thường của anh ta.

Xoạt xoạt xoạt ~~~~~!!

Cả ba giật mình hoảng hốt khi phát hiện cả nhóm bị bao vây hồi nào không hay. Chỉ thấy gần cả chục bóng dáng cao lớn, ít nhất cũng trên hai mét rưỡi, toàn thân trên dưới đều phủ đầy lông lá của loài thú, chỉ là những con thú đứng thẳng người như loài người, ngoài ra còn khác biệt ở chỗ toàn thân trên dưới tựa như mặc một bộ giáp sắc đủ loại màu sắc, giống hệt như những con quái thú trong phim siêu nhân Gaim vậy.

Chính là các bậc tiền bối đã phục dựng nhân thú quả và bị biến thành quái vật nửa người nửa thú.

Cơ thể của loài quái thú, linh hồn của con người, chính là tác dụng phụ đáng sợ của nhân thú quả mang tới.

Khí thể đáng sợ của kẻ mạnh tông sư từ trên người chúng phát tán ra, cảnh giới thấp nhất trong nhóm cũng là tông sư tầng thứ 1, cá biệt có cả tông sư tầng thứ 3 nữa kia.

Dưới sự xuất hiện của quái vật nhân thú, cả ba đều đồng loạt biến sắc. Cảnh giới của cả ba chỉ đạt tới chân nguyên tầng thứ 3, đối diện với cả chục kẻ mạnh tông sư, tuyệt đối không phải là điều tốt đẹp gì. Đặc biệt là bị vây lại lúc nào không hay, thái độ đó tuyệt đối không thân thiện chút nào cả.

“Mặt đá, có cơ hội không?” Dương Kiệt đã áp sát bên cạnh Dương Diễn, dúi mày hỏi.

“Chưa biết.” Dương Diễn chỉ lạnh lạnh trả lời một câu, nhưng với câu trả lời như thế này, cũng đủ hiểu ngay cả hắn cũng không đủ tự tin có thể đối mặt tới tình huống xấu nhất nếu xảy ra rồi.

“Các vị tiền bối, chúng tôi là,...” “Hahaha, lâu lắm rồi mới có ba con mồi béo bở đi lạc vào đây, chúng ta lại có thú vui để tiêu khiển rồi nhỉ?” “Đúng thế, đúng thế, nhưng mà chơi gì chơi, đừng chơi quá mạnh tay để chúng chết rồi lại không hay đấy.” “Yên tâm, yên tâm, bớ mày sẽ vô cùng ‘nhẹ nhàng’ với chúng thôi mà.” “hai tên đực giết đi cũng không sao, nhưng con cái kia thì nên giữ lại để trở thành nô lệ tình dục cho chúng ta, hahahaha ~~~~~!!!” “Khà khà, dù sao hai thằng nhóc kia cũng từng là hậu bối đồng môn của ta, đừng giết làm gì, chơi chúng thành tàn phế được rồi.”

Trong lúc Hạ Cơ định lên tiếng chào hỏi hy vọng tạo thiện cảm để tránh trường hợp xấu nhất xảy ra, đám quái vật bật cười khoái trí trao đổi với nhau, trong mắt của chúng, ba người chỉ như là những thú vui để chúng tiêu khiển mà thôi, hoàn toàn không nể tình đồng loại hay hậu bối gì cả. Đặc biệt là con quái vật mạnh mẽ nói rằng sẽ biến Hạ Cơ thành nô lệ tình dục của chúng, khiến cả ba lập tức sắc mặt trầm xuống, biết rằng không thể thương lượng giao tiếp nữa rồi.

Mấy tên này đều là những người trước kia vô tình ăn phải nhân thú quả, hoặc những người đã từng hái nhân thú quả mang ra thế giới bên ngoài, khi gặp phải tình trạng cử tử nhất sinh, đã phục dựng đôi lấy sức mạnh tiêu diệt kẻ thù của mình, nhưng sau đó đã bị kéo về tới khu rừng này, bị giam cầm mãi mãi.

Cô độc, tuyệt vọng, đã dần dần biến tính cách của chúng trở nên hiểm ác, tàn nhẫn, hận đời, lúc này trong tâm trí của chúng làm gì còn tình đồng loại nữa, trong mắt chúng, con người đã trở thành kẻ thù, trở thành thú vui tiêu khiển và trút giận của chúng mà thôi.

Một trong những tên dường như là kẻ cầm đầu, có hình thù giống hệt như một con sư tử, thực lực mạnh nhất trong nhóm, đã đạt tới cảnh giới tông sư tầng thứ 3 từ trong đám đông bước ra phía trước, mang theo giọng điệu giễu cợt nói: “Giờ cho các ngươi hai lựa chọn, một là tự nguyện phục dựng nhân thú quả, để biến thành quái vật nửa người nửa thú như bọn ta. Khi trở thành đồng loại như bọn ta, cuộc trò chuyện của chúng ta sẽ trở nên dễ dàng thân thiện hơn. Thứ hai, trở thành thú vui tiêu khiển cho bọn ta như người của ta đã nói, thân tàn ma dại, sống không bằng chết. Các ngươi có một khắc giờ để suy nghĩ, hãy lựa chọn cho thật khôn ngoan vào để đừng phải hối hận sau này, hahahaha ~~~~~!!”

Lũ súc sinh đó không cam tâm chỉ bản thân chúng bị biến thành quái vật nhốt trong khu rừng này, nên lúc này nảy sinh tâm lý ép buộc những người vô tội khác cũng phải chung hoàn cảnh với chúng đây mà.

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 127: Thảm bại

“Không còn gì để nói với lũ súc sinh này nữa, lên thôi mặt đá.” Huyền Thiết Chùy xuất hiện trong tay, Dương Kiệt đã vô cùng ngứa mắt với đám súc sinh người không ra người, thú không ra thú này lắm rồi, trao đổi với Dương Diễn một tiếng, tạo ra tư thế chuẩn bị chiến đấu.

Dương Diễn trực tiếp rút kiếm ra khỏi bao, mặc dù biết rõ tỷ lệ chiến thắng chưa tới 1 %, nhưng tuyệt đối không thể khoanh tay chịu chết.

“Haha, xem kia, lũ chuột nhất định phản kháng với chúng ta kia.” “Càng tốt, phản kháng rồi tuyệt vọng, như thế mới vui chứ.” “Này này, nhường cho ta, lâu rồi không hoạt động, xương khớp cơ cứng hết rồi.” “Cũng được, nhưng nhẹ tay thôi cha, để chúng chết sớm mất hết trò vui cả đám bây giờ.” “Biết rồi, biết rồi, khổ lắm nói mãi.”

Chỉ thấy một trong lũ nhân thú từ trong đám bước ra phía trước, có cái đầu giống như con tê giác, vũ khí trong tay là một cây trường thương dài gần ba mét là ít, thân thương khảm đầy hoa văn, mang theo nụ cười giễu cợt nhìn chằm chằm vào Dương Kiệt và Dương Diễn, khí thể của một tông sư tầng thứ 1 từ trên người hắn phát tán ra, khiến cả hai không kiềm được biến sắc.

Đừng nói chỉ là hai chân nguyên tầng thứ 3, cho dù là chân nguyên tầng thứ 10, khi đối diện với một kẻ mạnh tông sư, nếu như ý chí kém cỏi chút, cũng đã quỳ xuống từ lâu rồi.

“Tung hết sức thôi mặt đá, Vô hồn hiện, Giới Vương Quyền X 5 ~~~~!!” Huyền Vũ to bằng thể tích một chiếc xe buýt xuất hiện ngay trên đỉnh đầu rồi nhanh chóng nhập vào cơ thể của Dương Kiệt, đồng thời xung quanh bao phủ bởi lớp khí màu đỏ rực như lửa, đó là tất cả những gì mà Dương Kiệt có thể mang ra lúc này.

“Vô hồn, hiện ~~~~~!!!” Dưới ánh mắt đầy tò mò hiếu kỳ của Dương Kiệt và Hạ Cơ, cuối cùng thì cũng đã nhìn thấy được vô hồn của Dương Diễn là gì.

Chỉ thấy trên đỉnh đầu không trung của Dương Diễn xuất hiện một con thú sừng nai, tai chó, trán lạc đà, mắt quỷ, mũi sư tử, miệng rộng, thân ngựa, chân hươu và đuôi bò. Toàn thân phủ đầy những chiếc vảy giáp màu xanh lam như những mảnh băng khảm vào vậy, cao ba trượng, dài gần 10 mét.

Băng Kỳ Lân ~~~~!!!

Và đáng sợ nhất là, khí thể từ trên người đó phát tán ra, tựa như có thể khiến cho vạn vật phải quỳ xuống thần phục dưới chân nó vậy.

Vô hồn cấp 9 ~~~~!!

Hèn chi tên khốn Dương Diễn trước giờ không bao giờ kích hoạt vô hồn của mình trước mặt công chúng. Vô hồn cấp 9, đừng nói lại khu vực U Châu, cho dù đi tới khu vực trung ương cũng tuyệt đối là những thiên tài vạn năm hiếm gặp. Nếu như để người khác biết được hắn sở hữu vô hồn cấp 9, chỉ xảy ra hai kịch bản. Một là dốc hết toàn bộ sức lực chèo kéo và bảo vệ hắn bằng mọi giá, cho dù phải trả giá bằng cả một tông môn hùng mạnh cũng không đủ mấy lấy cái. Hai là nếu không chèo kéo được hắn, sẽ tranh thủ hắn chưa trưởng thành, trực tiếp ra tay trấn sát bằng mọi giá.

Một thiên tài sở hữu vô hồn cấp 9 xuất hiện ở khu vực U Châu này, đợi tới khi hắn trưởng thành, tuyệt đối có thể thay đổi cục diện của khu vực U Châu đã tồn tại mấy ngàn năm nay đây.

Không chỉ Dương Kiệt và Hạ Cơ tỏ ra bất ngờ trước vô hồn của Dương Diễn, ngay cả đám nửa người nửa thú kia cũng không kềm được lộ ra vẻ kinh ngạc khó tin.

“Haha, không ngờ, không ngờ thằng nhóc kia lại là thiên tài vạn năm hiếm gặp sở hữu vô hồn cấp 9. Quả thật bất ngờ quá đi.” “Hay, hay, chỉ nghĩ tới cảnh ra tay tra tấn trấn sát một thiên tài như thế thôi, còn sướng hơn việc làm tình với một mỹ nhân sắc đẹp tuyệt trần nữa là.” “Này, này, nhớ là đừng làm chết thằng nhóc đó nhé, để dành cho bọn ta từ từ chơi với nó nữa chứ, hahaha ~~~~!!!”

Sự bất ngờ của chúng chỉ duy trì được vài giây, sau đó cả đám bật cười khúc khích. Nếu như Dương Diễn là một chân nguyên cao cấp hay thậm chí một kẻ mạnh tông sư, chúng trực tiếp quay đầu bỏ chạy hoặc quỳ xuống van xin tha mạng.

Nhưng xét cho cùng, Dương Diễn mới chỉ là một chân nguyên sơ cấp tầng thứ 3, cho dù sở hữu vô hồn cấp 9 thì đã sao nào? Cùng lắm chỉ mạnh ngang với một chân nguyên tầng thứ 10 mà thôi. Nên nhớ trong nhóm kẻ yếu nhất cũng là một tông sư tầng thứ 1, thủ lĩnh trong nhóm còn là một tông sư tầng thứ 3 nữa kia.

Có thể hơi phiền phức chút, nhưng hoàn toàn không đáng ngại gì cả. Chỉ là tốn thêm chút thời gian để chơi với đối phương thôi mà.

“Sát ~~~~~!!!” Không chút chần chừ do dự, sau khi Băng Kỳ Lân nhập vào cơ thể, toàn thân Dương Diễn bị bao phủ bởi lớp băng khí màu xanh lam bất mắt, có hình dáng khá giống với Giới Vương Quyền của Dương Kiệt, trực tiếp tung người lên không trung, cơ thể duỗi ngược xuống, thanh kiếm chìa về trước, đầu dưới chân trên, tựa như mũi tên băng cắm thẳng về phía con quái vật đứng ra thách đấu.

“Chờ đã mặt đá, Phi Lũ Bỏ Dưa Đại Pháp, ta bỏ, bỏ, bỏ ~~~~!!!” Dương Kiệt cũng tỏ vẻ không kém cạnh, cơ thể xoay tròn ba trăm sáu chục độ tại chỗ, gần cả chục quả chùy khí khổng lồ được quét ra, bắn thẳng về phía mục tiêu.

“Vô ích thôi, Hòa Diệm Nhất Kích, phá ~~~~~!!!” Cây thương dài xoay tròn trước mặt vài vòng, sau đó theo tư thế đâm thương đâm thẳng về phía trước, thân thương lập tức hình thành một tia lửa khổng lồ có vô số tia sét màu tím vây quanh bắn thẳng về phía Dương Diễn đang từ trên không trung bắn xuống và những quả chùy khí khổng lồ của Dương Kiệt.

Uỳnh ~~~ uỳnh ~~~ uỳnh ~~~~~!!

Hai tuyệt học và cơ thể của Dương Diễn va đập vào nhau, hình thành tiếng nổ tung vang trời liên miên không dứt, hình thành những cơn gió lốc đáng sợ thổi bay mọi thứ ở xung quanh.

Phục ~~~~~!!!

Dương Diễn trực tiếp bị đánh bay về phía sau, Dương Kiệt tuy không đánh sập lá cà, nhưng cũng không khá hơn là bao, bị những cơn gió lốc đáng sợ tạt thẳng vào người, tựa như vừa bị một chiếc xe hơi tông thẳng vào người, ruột gan trong cơ thể đảo lộn, té bay về phía sau gần chục mét.

“haha, sao thế này, chỉ hai thằng nhóc con chân nguyên thôi mà, có thể mà cũng giải quyết không xong, mất mặt quá đi.” “Sao, chú mày có được không đây, không được thì rút sang một bên để anh đây ra giải quyết thay mày, chứ bị hai tên chân nguyên quèn đánh đây lùi về phía sau, quả thật mất mặt quá đi.” “Hahahaa ~~~~~!!!”

Đúng thế, con quái vật kia tuy một chiêu đánh bay cả hai ra xa, nhưng bản thân hắn cũng bị đẩy lùi về phía sau vài bước. Tuy không chút mây mảy mảy bị thương, thậm chí chỉ nhỏ rãi nước bọt là xem như hết chuyện. Nhưng quan trọng nhất là mắt mặt trước đám đông kia.

Một kẻ mạnh tông sư bị hai tên chân nguyên sơ cấp đẩy lùi về phía sau, tuyệt đối là một sỉ nhục không thể tha thứ được ~~~!!

“AAAA, lũ chuột nhắt kia, chúng mày phải chết ~~~~~!!” Trước những lời trêu chọc của đồng bọn, con quái vật phần nộ điên cuồng, cơ thể nhảy lên cách mặt đất khoảng hai mét, xoay tròn liên tục trên không trung, cây thương từ trên xuống dưới chẻ mạnh xuống: “Phá Thiên Nhất Kích, Thương Phá Thương Khung, chết này ~~~~~!!!”

Roẹt ~~~~~!!!

Không gian tựa như bị một sức mạnh vô hình nào đó xé rách, một cây thương khí khổng lồ toàn thân màu vàng kim từ trong không trung xuất hiện chẻ thẳng về phía Dương Diễn và Dương Kiệt đang nằm ngửa trên mặt đất vẫn chưa thể đứng dậy.

“Băng Thành Vạn Lý, mở ~~~!!” “Huyền Vũ Hộ Thể, mở ~~~!!” “Phì Lũ Mỡ Bụng Hộ Thể, mở ~~~~~!!!”

Ngay trước mặt cả hai xuất hiện một bức tường băng dài liên miên không có điểm cuối, tường thành dày gần 5 mét là ít. Ngoài ra, Huyền Vũ biến hình thành một tấm khiên khổng lồ tựa như được khảm ngay trên tường thành, chiếc mỡ bụng khổng lồ chắn ngay trước cả hai ngay sau lưng tường thành, hình thành hai lớp phòng thủ kiên cố.

Rầm ~~~~~ rầm ~~~~~ rầm ~~~~~!!

Vị trí va chạm giữa cây thương vàng kim và tường băng, khiến Huyền Vũ hình thành một vụ nổ như bom nhiệt hạch được thả xuống, khói lửa phun bắn ngút trời, tựa như một cái nấm khổng lồ vậy.

Tường băng và khiên Huyền Vũ không chịu đựng được quá lâu, bề mặt đã xuất hiện những vết nứt chi chít đáng sợ. Chỉ trụ được khoảng vài giây đã bị đánh vỡ tan ra trong không khí, cây thương vàng kim đã bị nhọt nhạt đi khá nhiều, tựa như có thể biến mất bất kỳ lúc nào, nhưng nó vẫn cứ thế chẻ thẳng xuống đầu của cả hai, chạm thẳng vào bức tường phòng thủ cuối cùng, chính là cái mỡ bụng khí tựa như cái nắp nồi của Dương Kiệt.

Uỳnh ~~~~~!!!

Lại thêm một tiếng nổ vang trời vang lên, uy lực của cây thương hoàng kim đã bị giảm tới cực đỉnh, nhưng vẫn đủ sức phá vỡ cái mỡ bụng dạng khí của Dương Kiệt. Nhưng tất cả những gì nó có thể làm chỉ được như thế mà thôi, hai đòn đánh chỉ va chạm nhẹ vào nhau lập tức biến mất. Nhưng cả Dương Kiệt và Dương Diễn lại lần nữa bị hất bay ra xa do uy lực còn tàn dư sau vụ nổ.

Nghiêm trọng nhất là Dương Kiệt, vỡ hõn lần nữa bị vỡ, lúc này đầu như bị hàng trăm, hàng ngàn cây kim chọc thẳng vào, đau đớn tới tận linh hồn, miệng không ngừng gào thét đầy đau khổ.

Lúc này cơ thể của con quái vật run lên liên hồi, không phải run vì kiệt sức hay bị thương, mà là run vì con phần nộ tột cùng của hắn.

Ba lần bảy lượt bị hai con kiến yếu ớt làm bề mặt trước thiên hạ, danh dự bị dày vò không còn chút thể diện trước mặt đồng đội. Lúc này hắn hoàn toàn có thể cảm nhận được những ánh mắt đầy khinh thường chế giễu của mấy tên đồng đội trời đánh đang không ngừng phóng thẳng về phía mình đầy chửi.

“Tuyệt học thần thông, Thiết Giác Xung Đỉnh ~~~~~!!” con quái thú đã mất hết kiên nhẫn, trực tiếp sử dụng thần thông sau khi phục dụng nhân thú quả của mình, chân không ngừng quét mạnh liên hồi trên mặt đất, hình thành những tia sét tựa như những con rắn nhỏ đang lượn lờ, chiếc sừng nhọn trên đỉnh đầu cúi thẳng xuống, giông hét như con tê giác chuẩn bị húc vào đối phương vậy.

Cả Dương Kiệt và Dương Diễn đều đồng loạt biến sắc, dốc hết toàn bộ sức lực đứng bật dậy, nhưng đối diện khí thế của đối phương, có chút đứng không vững. Đặc biệt là Dương Kiệt, vẫn còn chưa hồi phục bởi những cơn đau đầu đáng sợ.

“húc ~~~~~!!!” Con quái thú tựa như cơn cuồng phong đáng sợ, với tốc độ xé gió húc thẳng về phía Dương Kiệt và Dương Diễn.

Pằng ~ pằng ~~~~~!!

“con gió lốc” đáng sợ từ chính giữa cả hai xuyên thủng qua, Dương Kiệt và Dương Diễn không kịp phản ứng gì cả, có cảm giác như bị chiếc xe tải hạng nặng tông thẳng vào người, máu từ trong miệng phun bắn ra như vòi nước đang mở to ra hết cỡ, ruột gan đảo lộn, bị tông bay ra xa, tông gãy cả gần năm, sáu cây đại thụ khổng lồ.

“Dương sư huynh ~~~, heo mập ~~~~~!!!” Hạ Cơ đứng quan chiến ở phía xa kêu thét lên vì hoảng sợ lo lắng, nhìn thấy con quái thú đã quay đầu lại sau cú húc lúc này, tiếp tục định tông thẳng về phía Dương Diễn thêm lần nữa.

“A ~~~, mau ngừng tay, vỡ hõn hiện ~~~, tuyệt học vỡ hõn, Mị Hoặc Chúng Sinh ~~~~~!!!” Không thể tiếp tục khoanh tay đứng ngoài nữa, Hạ Cơ lần đầu tiên ra tay, trực tiếp kích hoạt vỡ hõn của mình, đồng thời thi triển ngay tuyệt học vỡ hõn không chút do dự.

Bạn đang đọc truyện *Phì Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 128: Heo bay đại nhân giáng lâm ~~~

Phục ~~~~~!!

Chỉ thấy trên đỉnh đầu Hạ Cơ xuất hiện một thiếu nữ sắc đẹp tuyệt trần, thân hình bốc lửa gọi cảm cực kỳ, đặc biệt là những đường cong chết người dưới lớp vải mỏng tanh nửa ẩn nửa hiện có thể khiến bất kỳ giống đực nào trên thế gian này phải điên cuồng.

Chính là võ hồn cấp 7 của cô ta, Nữ Thần Sắc Dục ~~~~~!!

Tuyệt học thuần thông thi triển, Nữ Thần Sắc Dục mang theo nụ cười nghiêng nước nghiêng thành, cơ thể xoay chuyển ba trăm sáu chục độ tại chỗ, sau đó khẽ cúi người xuống để lộ hoàn toàn khe rãnh “chết người” giữa “đôi núi” nhô cao sau lớp vải mỏng như không, tay phải nhẹ nhàng đưa lên miệng, sau đó làm một động tác hôn gió về phía đám quái thú.

Vô số trái tim màu hồng phấn dạng khí từ trong miệng Nữ Thần Sắc Dục phát tán ra, bắn thẳng về phía con quái thú đang hùng hổ húc thẳng về phía Dương Diễn và đám đồng bọn của hắn đang hí hửng quan chiến ở phía xa.

Những trái tim hồng phấn từ trên đỉnh đầu của chúng nhập thẳng vào cơ thể. Ngay tức khắc cơ thể của chúng chao đảo như đứng không vững, đôi mắt mơ màng, trên môi lộ ra nụ cười dâm dăng, tựa như đang rơi vào trạng thái ảo giác vậy.

“Mau, mau giải quyết chúng đi Dương sư huynh, muội, muội không chịu đựng được quá lâu đâu.” Sắc mặt của Hạ Cơ trở nên tái nhợt không có tí huyết sắc khi phải duy trì hiệu ứng ảo giác của đám quái thú.

Cũng phải thôi, dù sao cô ta cũng chỉ mới là một kẻ mạnh chân nguyên tầng thứ 3, gây ảo giác với cả đám kẻ mạnh tông sư, thành công đã là miễn cưỡng lắm rồi, sao có thể duy trì được quá lâu chứ.

Nếu như đôi phương ngang cấp hay chỉ lớn hơn Hạ Cơ một vài cấp, cô ta hoàn toàn có thể khiến chúng rơi vào trạng thái ảo giác mãi mãi, thậm chí có thể khiến chúng tự sát không chút do dự nữa là.

Chỉ là hiện giờ đó chỉ là điều xa xỉ mà thôi.

“Mặt, mặt đá, băng phong chúng lại giùm ~~~~~!!” “Được ~~~~~!!” Dương Diễn gắng sức từ dưới đất đứng dậy, võ hồn Băng Kỳ Lân xuất hiện ngay trên đỉnh đầu, miệng hét lớn: “Tuyệt học thần thông, Băng Lân Hàn Sương Thửc, phong ~~~~~!!!”

Chỉ thấy Băng Kỳ Lân ngẩng cao đầu gào lớn một tiếng, cái miệng khổng lồ há to ra hết cỡ, luồng sương khí màu xanh lam trực tiếp phun bắn thẳng về phía đám quái thú vẫn còn đang chìm sâu trong trạng thái ảo giác ở phía xa.

Crack ~~~ crack ~ crack ~~~~~!!!

Chỉ trong chốc lát, dưới băng sương được phun ra liên miên không dứt của Băng Kỳ Lân, cả chục con quái thú nhanh chóng bị đóng băng hoàn toàn, mặc dù mặt mày của ai nấy đều lộ ra vẻ thỏa mãn dâm tà. lúc này chúng đã hoàn toàn biến thành những bức tượng băng kiệt tác mỹ thuật hoàn mỹ.

Tất nhiên, nếu chỉ như thế thì chưa thể giải quyết được lũ quái thú này được đâu. Chúng hoàn toàn có thể phá vỡ lớp băng phong sau khi từ trong ảo giác thức tỉnh. Băng phong chúng lại chẳng qua chỉ là để Dương Kiệt dễ hành động ngay tiếp theo mà thôi.

Không chút do dự chần chừ, Dương Kiệt trực tiếp tung người nhào lộn lên không trung, chân phải đá thẳng về phía đám quái vật bị đóng băng ở phía dưới: “Giới Vương Quyền X 5, Phi Lũ Lôi Đình Phi Cước, ta đá, đá, đá ~~~~~!!!”

Hơn cả chục bàn chân sét khổng lồ được Dương Kiệt đá ra, bắn thẳng về phía những bức tượng băng ở phía dưới.

Uỳnh ~~~ uỳnh ~~~ uỳnh ~~~!!

Roẹt ~~~ roẹt ~~~ roẹt ~~~!!!

Gần hơn nữa quái thú trong lớp băng trực tiếp bị biến thành than đen. Tất nhiên, mục đích của Dương Kiệt không phải biến chúng thành Gà Châu Phi, mà chính là muốn kích hoạt hiệu ứng giảm sức phòng thủ của chúng.

Chỉ với sức phòng thủ đáng sợ của tông sư, cho dù có chơi hết chiêu bài, cũng chưa chắc làm chúng trầy da được nữa là.

Hiệu ứng giảm phòng thủ kích hoạt. Thêm lần nữa tung người lên không trung, hai tay hai chân duỗi thẳng ra, miệng hét lớn: “Mặt đá, bà già lắm chuyện mau tránh xa ra, Phi Lũ Xung Thiên Pháo, ta đề ~~~~~!!!”

Tuyệt học địa giới duy nhất và uy nhất của Dương Kiệt vào thời điểm này thi triển ra. Một bóng người mập mạp khổng lồ xuất hiện trên không trung, tựa quả bom nguyên tử được thả xuống thành phố Hiroshima năm 1945, trực tiếp ném thẳng xuống vị trí đám quái thú đang có dấu hiệu thức tỉnh.

Dương Diễm và Hạ Cơ mặt mày biến sắc khi nhớ lại uy lực đáng sợ của chiêu thức này, nhanh chân tung nhảy lùi ra xa để tránh. Trong lúc nhảy lùi ra xa, Hạ Cơ phần nộ vô cùng, miệng không ngừng lầm bầm chửi rủa tên khốn dám gọi mình là “bà già lẩm chuyện” kia.

Rầm~~~~~ rầm~~~~~ rầm~~~~~.....!!

Crack~~~ crack~~~ crack~~~~~.....!!

Tiếng nổ vang trời kèm theo tiếng xương cốt gãy vụn hay do mảnh vỡ của băng gì đó vang lên liên miên không dứt từ dưới cái hố sâu gần chục mét do chiêu thức của Dương Kiệt mang lại.

“Dinh dong, bạn tiêu diệt được 1 tông sư tầng thứ 1, nhận được 8000000 điểm kinh nghiệm”

“Dinh dong, bạn tiêu diệt được 1 tông sư tầng thứ 1, nhận được 8000000 điểm kinh nghiệm”

“Dinh dong, bạn tiêu diệt được 1 tông sư tầng thứ 1, nhận được 8000000 điểm kinh nghiệm”

.....

.....

“dinh dong, bạn đã đạt đủ điểm kinh nghiệm, thăng cấp thành chân nguyên tầng thứ 4, xin chúc mừng.”

Tiếng nổ điểm kinh nghiệm sau khi giết quái nghe mới êm tai làm sao. Ngay sau khi bảy tiếng thông báo của hệ thống, Dương Kiệt đã đạt đủ số điểm có thể thăng cấp, mọi nội thương mệt mỏi trong cơ thể nhanh chóng biến mất, toàn thân được bao phủ bởi lớp khí màu trắng đục, lờ lờ sáng khoái dễ chịu tựa như đang ngâm mình trong suối nước nóng vậy.

Chỉ là lúc này Dương Kiệt vui mừng không nổi. Chỉ có bảy tiếng thông báo vang lên, nghĩa là chỉ tiêu diệt được bảy mạng, ngoài ra còn là bảy mạng có thực lực yếu nhất. Lũ quái thú còn tới năm tên tông sư tầng thứ 2 và một tên thủ lĩnh tông sư tầng thứ 3 vẫn chưa chết, chỉ là không biết lúc này chúng có bị thương hay không.

“Á á á~~~~!!” Tuyệt học kết thúc, nghĩa là đúng thời điểm Dương Kiệt bắt đầu biểu diễn trò nhảy bungee ngay tại chỗ. Sau vài tiếng gào thét đầy kinh hãi, Dương Kiệt nhanh chóng hoàn hồn, từ trong nhẫn cần khôn lấy ra hai vật phẩm thon dài như cánh quạt của máy bay nắm chặt ở hai tay, dốc hết toàn bộ sức lực bú sữa của mình quạt mạnh liên hồi để tạo sức gió nâng cơ thể của mình lên không bị rơi ngã xuống dưới.

Phạch~~~ phạch~~~ phạch~~~~~!!

Heo bay đại nhân giáng lâm~~~~~!!

Chỉ thấy Dương Kiệt mặt đỏ tía tai vì xông máu lên mặt, khuôn mặt nhăn nhó vì mệt mỏi, không ngừng dùng sức quạt mạnh với hai cánh quạt khổng lồ trên tay.

Nếu như là người thường chưa chắc có tác dụng gì, nhưng với sức lực của một kẻ mạnh chân nguyên, quạt kiểu này ít nhiều cũng có thể nâng cái cơ thể nặng hơn hai trăm kg của mình lên, quá trình rơi xuống đã chậm lại rất nhiều, đồng thời có thể khẽ bẻ lái cơ thể rơi ra khỏi tầm rơi ban đầu là cái hố sâu khổng lồ do mình vừa tạo ra.

Rầm~~~~~!!!

Đợi tới khi cách mặt đất còn hai, ba mét nữa, Dương Kiệt đã ngừng hẳn động tác vẫy cánh, để mặc cơ thể nặng nề rơi ngã xuống đất vì đã quá mệt mỏi rồi. Một tiếng “rầm” vang lên, cuối cùng thì anh ta đã có thể ‘đáp cánh’ an toàn ngay sát rìa cái hố sâu, không xảy ra tình trạng rơi thẳng xuống hố sâu như lần đầu tiên thi triển nữa.

“mẹ, mẹ kiếp, mệt, mệt bỏ hơi tai à... cũng may, may là bố mày nhanh trí, đã chuẩn, chuẩn bị sẵn hai cánh quạt lớn sau lần đầu, đầu tiên thi triển, nếu không, không thì bẽ mặt thêm lần nữa.” Dương Kiệt nằm ngửa mặt lên trời hít thở một cách dồn dập, lúc này đã tốn khá nhiều sức khi phải tạo lực gió để nâng cái cơ thể nặng nề này lên, lúc này có chút không muốn động dậy nữa.

“Đồ khốn, này thì bà già lẩm chuyện, này thì mặt đá, lão nương đá chết ngươi.” Hạ Cơ không biết từ đâu xuất hiện, lao tới bên cạnh vừa giẫm, vừa đạp, vừa đá thẳng vào người Dương Kiệt đang nằm hít thở trên mặt đất, khiến anh ta kêu thét lên vì kinh hãi.

“Đừng, đừng, mau ngừng tay bà điên kia~~~~~!!” “Còn dám kêu lão nương là bà điên?? Chết này, chết này~~~~~!” “Tha, tha cho em, em biết lỗi rồi, á, đừng, đừng giỡn nữa, mau chạy trốn đi, chúng, chúng chưa chết hết đâu.”

Dương Kiệt mau chóng bò dậy sau khi Hạ Cơ ngừng hành hạ mình, thực ra với lớp mỡ dày của anh ta, những cú đá của Hạ Cơ cũng chỉ đủ để gãi ngứa mà thôi, nhưng vẫn gãi vờ gào thét đầy đau khổ để đối phương xả giận mà thôi. Phụ nữ thù dai lắm, lúc này không dễ ả trút giận cho nguội con điên, không chừng sau này lên lên đâm nhát sau lưng thì khổ.

“Chúng, chúng vẫn chưa chết hết???” Hạ Cơ mang theo vẻ mặt khó tin nhìn chằm chằm vào cái hố sâu ở phía trước, không tự chủ kêu thót lên.

“Tất nhiên, cùng lắm chúng ta chỉ diệt được mấy tên tông sư tầng thứ 1, còn tầng thứ 2 và tầng thứ 3 thì nằm mơ đi. Đánh chúng trọng thương hay không đã là một vấn đề rồi, chạy thôi.” Không chút do dự, nhanh chóng quay người vẫy tay với Dương Diễn một cái, bỏ chạy về phía lối vào lúc ban đầu.

“Chạy?? Các ngươi định chạy đi đâu thế??” Một áp lực đáng sợ dội thẳng vào người cả ba khi họ vừa mới quay đầu bỏ chạy được vài bước, ngay sau đó giọng nói lạnh lùng đầy chế giễu của tên thủ lĩnh trong nhóm từ dưới hố sâu vang lên, khiến cả ba lập tức biến sắc.

“Quả nhiên chúng vẫn chưa chết ~~~!!” Trên trán của Dương Kiệt đã chảy đầy mồ hôi lạnh, không tự chủ nuốt mạnh miếng nước bọt vào cổ họng. Mặc dù muốn nhấc chân chạy tiếp, nhưng trước sức ép đáng sợ đang chụp thẳng vào người, không tài nào nhích thêm được bước nào nữa.

Xoạt ~~~ xoạt ~ xoạt ~~~~.....!!!

Gần sáu chiếc bóng cao lớn từ dưới hố phóng thẳng lên, đập xuống ngang sát rìa cái hố sâu. Tên thủ lĩnh mang theo vẻ mặt cười mà không giống cười nhìn chằm chằm vào cả ba. Trên người hắn thậm chí không có lấy một vết xước chứ đừng nói là bị thương.

Tất nhiên, tên thủ lĩnh không sao, nhưng còn năm tên thuộc hạ tông sư tầng thứ 2 toàn thân trầy xước, máu từ vết thương tuôn chảy không ngừng, chứng tỏ chúng đã bị thương khá nặng.

“May quá, may quá, ít ra lũ khốn đó bị thương khá nhiều, nếu ai nấy đều lành lặn thì chỉ có nước chết mà thôi.” Dương Kiệt còn chưa kịp vui mừng vì thành quả của mình, chỉ thấy năm tên bị thương nhanh chóng tung người lao tới bên cạnh cây đuông có nhân thú quả, từ trên thân cây hái trái nhân thú quả xuống rồi nhét thẳng vào miệng.

“Chúng, chúng định....” Dưới ánh mắt kinh ngạc khó tin của cả ba, năm con quái thú bị thương nặng lúc này sau khi phục dụng nhân thú quả, cơ thể lập tức phát sáng vài cái, sau đó mọi vết xước, vết thương trên cơ thể lành lặn lại như chưa từng bị chấn thương qua vậy.

Nhìn thấy cảnh tượng đó, trong lòng cả ba không kiềm được trầm xuống.**

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 129: Biến hình

“Hahaha, kinh ngạc lắm sao? Nhân Thú quả tuy không còn tác dụng giúp bọn ta tiếp tục tiến hóa, nhưng nếu như bọn ta trong trạng thái trọng thương nguy hiểm tới tính mạng, chỉ cần phục dụng một trái vào, sẽ lập tức hồi phục lại ngay tức khắc.” tên thủ lĩnh đắc chí cười lớn nói.

“Dám đánh chết thuộc hạ của ta, thật không thể tha thứ được.” Tiếng cười kết thúc, tên thủ lĩnh trực tiếp chĩa cây vũ khí đại phù trong tay về phía trước, đầu đại phù rực sáng chói cả mắt. Một cơn gió vô hình đáng sợ xuất hiện trực tiếp bắn thẳng về phía cả ba đang bị chôn chân ở phía xa.

Uỳnh ~~~ uỳnh ~~~~ uỳnh ~~~~~!!

Cả ba bị hất bay ra xa, máu từ trong miệng phun bắn ra, nhuộm đỏ cả ngực áo.

Chỉ một chiêu, thậm chí không cần dùng tới tuyệt học, cả ba đã bị đánh bay rơi ngã xuống đất trọng thương. Quả thật đáng sợ.

“hoàn, hoàn toàn không phải đối thủ....” Dương Kiệt dùng tay lau chùi máu dính đầy trên mép miệng, trong lòng không lạc quan chút nào.

Thực ra với kỹ năng dịch chuyển tức thời mà Dương Kiệt đang có, hoàn toàn không thể thoát khỏi nơi này ngay tức khắc. Nhưng nếu như anh ta bỏ trốn, còn Dương Diễn và Hạ Cơ thì sao? Dịch chuyển tức thời của Dương Kiệt không thể mang theo người khác bỏ trốn như của SonGoKu trong 7 viên ngọc rồng.

Bỏ rơi đồng loại giữa nan nguy bỏ chạy một mình tuyệt đối không phải là điều Dương Kiệt muốn làm.

Còn vụ trước kia khi đối diện với Hắc Cam Nham Thạch anh ta quay đầu bỏ chạy. Là vì vô cùng tự tin xác định hai người hoàn toàn không có nguy hiểm tới tính mạng gì cả, đánh không lại cũng có thể tự bỏ chạy. Vì thực lực của Dương Diễn ngang ngửa hoặc thậm chí mạnh hơn cả mình, mình còn có thể bỏ chạy dễ dàng, chẳng lẽ Dương Diễn và Hạ Cơ không thể sao?

Còn lúc này, đừng nói là bỏ chạy, đứng dậy trước sức ép đáng sợ của tên thủ lĩnh là cả một vấn đề rồi.

Nhìn thấy đám quái thú mang theo nụ cười chế giễu từng bước từng bước tới gần, sắc mặt của Dương Kiệt vô cùng khó coi. Chẳng lẽ lần này bỏ mạng ở nơi này thật sao?

“Dính dong, tình hình đang vô cùng nguy cấp. Hệ thống khuyến cáo bạn nên sử dụng linh thạch để mua đai lưng biến hình, chỉ cần biến hình thành siêu nhân bịt mặt, hoàn toàn có thể hóa giải mọi nguy hiểm lần này.” Trong lúc Dương Kiệt không biết phải làm sao, giọng nói đầy cảm dỗ của hệ thống lần nữa vang lên.

Con quỷ hút máu đang đánh chó dưới nước đây mà.

“Đừng đùa nữa, cho dù có biến hình thành siêu nhân bịt mặt, cũng chỉ tăng thêm được 5 cấp, chỉ mới là một chân nguyên tầng thứ 9, kết hợp với Giới Vương Quyền X5, nhưng bị giới hạn cảnh giới lớn giữa chân nguyên và tông sư, cũng không thể phát huy hết sức mạnh của mình. Đánh mấy tên tông sư cấp 1, cấp 2 còn có thể, nhưng tên thủ lĩnh kia.” Mặc dù đã động lòng, nhưng với thực lực của tên thủ lĩnh, cho dù có biến hình đi nữa, cũng vô tác dụng mà thôi.

“Dinh dong, xin bạn hãy yên tâm, khi sử dụng đai lưng biến hình, khi kết hợp với Giới Vương Quyền, sẽ không bị ảnh hưởng bởi cảnh giới. Nên hoàn toàn có thể đánh bại tên thủ lĩnh tông sư tầng thứ 3 kia một cách dễ dàng, thân ~~~!!”

“Mẹ kiếp, vậy thì bán, bán hết cho ta ~~~!! Đồi, đồi ngay cho ta mau ~~~~!!!” Mặc cho lòng đau như bị hàng trăm hàng ngàn nhát dao cứa vào vì phải bán rẻ bán tháo cho con quỷ hút máu kia. Nhưng không còn cách nào khác. Linh thạch mất đi có thể kiếm lại, còn cái mạng mất đi, cho dù trong tay có hàng trăm tỷ, hàng ngàn tỷ linh thạch cũng bằng không mà thôi.

“dinh dong, hệ thống thu hồi Thất Sắc Quả X 1, Càn Khôn Trúc Thể Quả X3 của bạn, đồng thời cho bạn vay mượn thêm năm trăm triệu linh thạch để trao đổi đai lưng biến hình X1. Trong vòng 30 ngày hy vọng bạn thanh toán khoảng nợ mười triệu linh thạch đúng thời hạn, nếu không hệ thống sẽ trực tiếp khóa chức năng biến hình của sợi đai lưng cho tới khi bạn trả nợ cho hệ thống. Xin cảm ơn quý khách đã chiếu cố bổn tiệm, hihi ~~~~!!!” Giọng nói đầy đắc chí khoái trí của con quỷ hút máu lọt vào trong tai của Dương Kiệt nghe mới ngứa ngáy vô cùng, nếu như có thể, anh ta hận không thể lòi đầu tên khốn đó ra tặng cho vài cái tát vào mặt cho bỏ ghét.

Mẹ kiếp, tài sản hơn chục tỷ của ta, cuối cùng cũng chảy hết vào tay con quỷ hút máu kia, một đêm quay trở về trước giải phóng, trắng tay hoàn toàn. Mà trắng tay còn đỡ, còn đang thiếu tên khốn đó năm trăm triệu linh thạch nữa mới đau chứ. Quan trọng nhất là, tới thời hạn không có tiền trả, tên khốn đó khóa chức năng biến hình của đai lưng, nghĩa là bỏ mầy bỏ ra bốn tỷ linh thạch, chỉ sai được đúng một tháng rồi bị biến thành cục gạch sao???

Con quỷ hút máu trời đánh ~~~~!!

Không còn thời gian lòi thôi với con quỷ hút máu kia nữa, nhanh chóng dùng thần thức liên lạc vào Càn Khôn Tháp của mình, phát hiện một vật thể hình chữ nhật màu đen, phần trên chính giữa nhô cao bo tròn, bên cạnh có một vật thể giống như ổ khóa, chính giữa một lỗ lõm xuống dùng để gắn Lock Seed vào, bên tay phải của vật thể có một thanh kiếm Nhật viền xám, lưỡi kiếm và cán kiếm tô màu vàng. Chính là đai lưng biến hình Sengoku driver trong bộ phim siêu nhân Gaim đây mà.

Đai lưng biến hình: Kết hợp với nhân thú quả có thể biến hình thành siêu nhân bịt mặt, ngay lập tức gia tăng 5 cảnh giới không giới hạn cấp bậc. Thời gian duy trì biến hình: 30 phút/ ngày (nghĩa là trong ngày có thể biến hình bao nhiêu lần tùy thích, nhưng chỉ có thể duy trì trạng thái đó trong 30 phút. Sau khi hết giờ sẽ không thể biến hình được nữa mà phải đợi qua ngày hôm sau. Chú thích: Thời gian biến hình không thể cộng dồn, thân ~~~!!).

Có thể thăng cấp bằng linh thạch(sau khi thăng cấp sẽ kéo dài thời gian biến hình). Số linh thạch cần thiết để thăng cấp: 1 tỷ.

Đọc xong chú thích của đai lưng biến hình, Dương Kiệt muốn ngất xỉu tại chỗ.

Mẹ kiếp ~~~!! Tốn hết 4 tỷ linh thạch, đồi lại mỗi ngày chỉ có thể tự sướng 30 phút thôi sao?

Trả hàng ~~~!! Yêu cầu trả hàng lấy tiền lại ngay tức khắc.

Dương Kiệt có cảm giác như mình vừa bị lừa một vốn đầu đón cuộc tình. Phần nợ gào thét, nhưng đáp lại là sự yên lặng không thềm trả lời của hệ thống.

Tiền vào tay quan là của quan, hàng hóa giao dịch xong thì không còn là thượng đế nữa rồi, sai được sai, không sai được vứt đi, không liên quan gì tới ta nữa ~~~!!

Nhìn thấy con quỷ hút máu đã lặn đi mất, không còn cách nào khác, đành bấm bụng nuốt luôn chứ biết sao giờ. Quan trọng nhất là đám quái thú đã tới ngay trước mặt, không còn thời gian để lòi thôi nữa, sẽ xử lý tên khốn đó sau.

Từ trong Càn Khôn Tháp rút đai lưng biến hình ra trên tay, khá nặng và chắc, chắc không phải hàng fake chứ nhỉ?

Mặc dù đai lưng trong tay, nhưng lúc này không có nhân thú quả, không có lockSeed thì làm sao biến hình đây?

Đưa mắt liếc nhìn xung quanh, phát hiện ở cách đó không xa có vài cành cây có treo đầy nhân thú quả. Tuy khoảng cách không quá xa, chỉ chạy vài bước là tới, nhưng nếu như lúc này mình chạy tới hái trái, chắc chắn sẽ bị lũ quái thú tấn công ngăn cản. Không được, phải tìm cách tiếp cận an toàn mới được.

Tròng mắt của Dương Kiệt xoay tròn, trong đầu lóe qua một sáng kiến, lập tức lộ ra vẻ mặt nịnh hót hí hí cười nói: “Tiền bối, tiền bối khoan đã. Sau khi chiêm ngưỡng thực lực kinh thiên động địa của các vị tiền bối, hậu bối đã suy nghĩ kỹ rồi ạ. Hậu bối sẽ thuận phục, tự nguyện phục dụng Nhân Thú Quả để trở thành đồng loại của các vị tiền bối ạ.” Vừa nói vừa mang theo vẻ mặt kỳ vọng nhìn chăm chăm vào đám quái thú.

“Giờ mới hối hận? Trễ rồi, người đã dám ra tay với...” “Khoan đã!” Một tên đi theo phía sau thủ lĩnh nhìn thấy Dương Kiệt như con chó bị lược chín đầu hí hửng cười năn nỉ van xin, không kèm được cười khinh thường chế giễu, trực tiếp lên tiếng từ chối. Nhưng chưa nói dứt câu đã bị tên thủ lĩnh lên tiếng can lại.

Mang theo vẻ mặt khó hiểu hỏi: “ thừa thủ lĩnh, lũ chuột nhất dám đánh chết đồng bọn của chúng ta, sao có thể thu nhận chúng được nữa chứ?”

“ Thì đã sao nào??” tên thủ lĩnh quay sang lên vừa lên tiếng lạnh lạnh nói: “ Chỉ là một lũ phé vật vô tích sự, chết rồi thì chết rồi, không có gì để tiếc nuối cả. Tiềm năng của con heo mập này không tệ, nếu như hấn chịu thuận phục chúng ta, sau này sẽ giúp ích cho chúng ta rất nhiều trong việc tranh giành "hoàng kim nhân thú quả" với các đối thủ cạnh tranh trong thời gian tới, không phải sao?”

“ Chỉ là ...” “ thôi đừng nói, ta đã quyết định rồi.” Quay sang Dương Kiệt cười nói: “ Được, ta đồng ý để mi biến thành đồng bọn của ta, hãy chứng tỏ thành ý của mình bằng việc tự đi hái một trái Nhân Thú Quả phục dụng đi. Nhớ kỹ, nếu dám giở trò, ta sẽ khiến mi sống không bằng chết đấy.”

“ Vâng, vâng, em làm ngay ạ ~~~!!” Mặc dù không biết "hoàng kim nhân thú quả" trong miệng tên thủ lĩnh là gì, nhưng giờ không phải là lúc suy nghĩ những thứ ngoài đề. Nhận được sự cho phép của tên thủ lĩnh, Dương Kiệt phấn khích tột cùng nhảy cẫng lên lao về phía cành cây có trái Nhân Thú Quả. Lần này phấn khích thật chứ không hề giả tạo gì cả.

“ Heo mập, nguoi ~~~~~!!” “ Đàn bà ngu xuẩn, làm nửa người nửa thú được sống còn hơn làm người mà chết không toàn thân, có thể cũng không hiểu sao?” Hạ Cơ không thể tin nổi Dương Kiệt lại có thể phản bội nhanh như thế này, lên tiếng chất vấn nhưng nhanh chóng bị anh ta đáp lại bằng câu nói đầy chế giễu.

“ Đúng thế, đúng thế, được sống tất nhiên là tốt đẹp hơn phải chết rồi. Nhưng hãy yên tâm cô bé xinh đẹp ạ, bọn ta sẽ không giết nguoi đâu, bọn ta còn phải từ từ thưởng thức cơ thể hoàn hảo không tỳ vết của nguoi nữa mà, hahaha ~~~~~!!” “ Hahahaha ~~~~~!!”

Tiếng cười đùa và ánh mắt đầy dâm tà không ngừng phóng thẳng về phía Hạ Cơ, khiến cô ta không kiềm được run bắn cả người. Dương Diễn dùng kiếm chống xuống đất đỡ lấy cơ thể đứng dậy, đứng ngay trước mặt Hạ Cơ cản lại những ánh mắt khó ưa của lũ quái thú, dường như muốn nói rằng: “ muốn đụng vào cô ta, hãy bước qua xác chết của ta trước đã.”

Hành động của Dương Diễn đã khiến Hạ Cơ cảm động tới nỗi bật khóc nức nở, trong lòng tự nhủ, nếu như Dương sư huynh ngã xuống, mình cũng sẽ tự vẫn chết theo anh ta ngay tức khắc.

Lũ quái thú chỉ phóng ánh mắt và nụ cười chế giễu về phía Dương Diễn, chúng chưa vội ra tay lấy mạng hấn làm gì. Đợi con heo mập kia biến thành đồng bọn, sau đó cùng nhau đề con bé xuống, ngay trước mặt hấn hăm hiếp người phụ nữ của hấn để hấn chứng kiến toàn bộ quá trình, như thế càng hay hơn việc lấy mạng hấn ngay bây giờ nhiều đấy.

Trong lúc hai bên đang giằng co với nhau, Dương Kiệt đã nhanh chân chạy tới bên cành cây có Nhân Thú Quả, từ trên cây hái xuống một trái, nắm chặt trong tay, đồng thời rút đai lưng biến hình ra đặt thẳng vào trước bụng gần vị trí đan điền của mình.

Roẹt ~~~~~!!!

Ngay lập tức hai bên hông sợi đai lưng xuất hiện chiếc đai màu vàng buộc chặt vào bụng của Dương Kiệt, đồng thời trái Nhân Thú Quả trong tay Dương Kiệt nhấp nháy một cái, biến thành một chiếc LockSeed như trong phim siêu nhân Gaim vậy.

LockSeed này có hình dạng giống như một ổ khóa, bề mặt là hình trái xoài màu đỏ lai vàng.

LockSeed hạng A trái xoài sao???

“ Này con heo mập kia, mày đang giở trò gì thế? Còn không mau mau phục dụng Nhân Thú Quả để biến thành đồng bọn của bọn ta nữa? Hay là muốn ta dùng vũ lực nhét Nhân Thú Quả vào miệng mày sao?” Trong lúc Dương Kiệt đang thích thú ngắm nhìn LockSeed trái xoài trong tay, phía sau vang lên tiếng hô thúc thiếu kiên nhẫn của lũ quái thú.

Dương Kiệt mang theo nụ cười cười mà không giống cười từ từ quay đầu lại đối diện với đám quái thú, lạnh lạnh nói: “ Các nguoi đã phạm sai lầm chết người khi để ta có cơ hội tiếp xúc với Nhân Thú quả. Để cảm ơn hành động cao cả của các nguoi, ta tuyên bố sẽ hóa kiếp hết các nguoi để thay lời cảm tạ.”

“ Cái gì?? Nguoi nói cái gì con heo mập kia ~~~!!” “ Đồ khốn, nó muốn chết đây mà ~~~~~!!” “ Không cần phải nhệ tay với hấn nữa, để ta dè nguoi hấn xuống nhét Nhân Thú Quả vào cái miệng ngậm đầy phân của hấn ~~~~~!!”

“ Henshin ~~~~~!!!” Dưới những tiếng chửi hét đầy phẫn nộ và chuẩn bị lao tới ăn thua đủ của đám quái thú, Dương Kiệt trực tiếp kích hoạt nút công tác trên lockseed.

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 130: Đại phát thần uy

“ Mango ~~~~~!!”

Roẹt ~~~~~!!!

Ngay sau khi kích hoạt nút khởi động, bề mặt hình trái xoài của lockseed rực sáng dữ dội, thậm chí xuất hiện hiệu ứng âm thanh của đại lung mới ghé chứ. Ngay lập tức trên đỉnh đầu của Dương Kiệt xuất hiện một vật thể giống như dây kéo theo dạng vòng tròn, dây kéo nhanh chóng được kéo ra, một vật thể bằng kim loại giống như trái xoài từ trong đó rơi xuống, treo lơ lửng trên đỉnh đầu của anh ta.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của những người có mặt ở đây, Dương Kiệt nhanh chóng làm ra những tư thế biến hình theo sở thích của mình, sau đó nhét lockseed vào chỗ lõm xuống ngay chính giữa đại lung biến hình, dùng tay ấn nhẹ móc khóa xuống khóa chặt lại.

“Lock on ~~~~~!!!”

Tay phải nắm chặt cán kiếm trên đại lung, chế mạnh một nhát xuống, bề mặt Lock Seed lập tức hạ xuống, kích hoạt hệ thống biến hình.

Uỳnh ~~~~~!!!

Vật thể kim loại giống trái xoài lập tức chụp thẳng xuống đầu của Dương Kiệt, toàn thân nhấp nháy tia sáng bắt mắt, vật thể kim loại nhanh chóng phân tách ra, hình thành bộ giáp bắt mắt mặc trên người Dương Kiệt.

“Mango armor ~~~~!!” “Come on ~~~, go go go ~~~~!!”

Bộ giáp bao bọc toàn thân từ đầu tới chân, ba màu vàng, đỏ trắng xen kẽ lẫn nhau (có thể tham khảo hình tượng trong phim Kamen rider Gaim, Baron sử dụng Lockseed Mango, nhưng bề ngang thân thể lớn hơn gần gấp đôi vì thân hình ‘siêu mẫu’ của Dương Kiệt.) trông vô cùng uy phong lẫm liệt, tay phải cầm một cây chùy đầu vàng, cán đỏ. Đầu chùy tựa như những thớ thịt xoài bị dao xẻ ra rồi bẻ ra ngoài mà mọi người thường làm khi ăn.

Cây chùy trong tay tuy có thể tích nhỏ hơn Huyền Thiết Chùy của Dương Kiệt, nhưng trọng lượng của nó lại nặng hơn gấp 3 lần. Tuy rằng như thế, nhưng khi cầm trên tay cảm thấy vô cùng chắc nịch thoải mái, có thể điều khiển như cánh tay của mình vậy.

Vẩy múa cây chùy trong tay một vòng ngay trước mặt, sau đó chìa thẳng về phía đám quái thú, một tay chống eo há há cười nói: “Hân hạnh được giới thiệu với quý vị, siêu nhân bịt mắt, Phì Lũ Mango Đại Nhân giáng lâm ~~~~~!!”

“Thánh giáp ~~~!! Tuyệt đối là thánh giáp. Không ngờ con heo mập lại sở hữu thánh giáp quý hiếm này, khả khả, chỉ cần giết chết nó, bộ thánh giáp sẽ thuộc về ta.” Tên thủ lĩnh chỉ khẽ ngơ ngác một hồi, nhanh chóng bình tĩnh lại, đôi mắt lóe qua tia sáng tham lam, miệng lầm bầm nói nhỏ.

“không ngờ heo mập cũng có thánh giáp, không biết là hân đã chôm của ai đây.” Không chỉ tên thủ lĩnh, ngay Hạ Cơ cũng lóe qua tia sáng dị thường.

Cả hai nhanh chóng nhận ra và gọi đại lung biến hình là thánh giáp, chẳng lẽ ở Huyền Thiên Đại Lục cũng có thiết bị biến hình sao?

“Hừ, trò trẻ con, giết hân ~~~~~!!!” Thánh giáp thì đã sao nào, cùng lắm chỉ thăng thêm vài cảnh giới, bộ tướng mây có thể một bước lên trời được hay sao? Trục tiếp ra lệnh cho đám thuộc hạ lao tới giết Dương Kiệt, không còn ý định thu phục anh ta như lúc ban đầu nữa. Vì chỉ cần cướp đi bộ thánh giáp trên người Dương Kiệt, mình sẽ trở thành vô địch trong khu rừng Nhân Thú này, hoàn toàn có thể tung hoành không đối thủ trong cuộc tranh giành Hoàng Kim Nhân Thú Quả sắp tới. Vậy thì cần gì phải thu phục đối phương với mục đích giúp sức cho mình nữa chứ?

“Chết này ~~~~!!” “Xung phong ~~~~!!!” “Giết ~~~~~!!!”

“Giới Vương Quyền X 5, mở ~~~~!! Chiến nào ~~~~!!!” Kích hoạt trạng thái X 5 mà không hề cảm thấy chút áp lực khó chịu như ngày thường, có thể thoải mái chiến đấu thời gian dài, ít nhất điểm này con quỷ hút máu kia không lừa dối mình, vậy thì chiến thôi ~~~~!!

Cơ thể tựa như tia sét nhanh chóng lao thẳng về phía trước, khễ cúi người xuống né qua cú quét đao của con quái thú lao tới đầu tiên, mặc kệ không thêm quan tâm tới hân, vung chùy quét thẳng con quái thú chạy theo phía sau.

Boong ~~~~~!!!

Tiếng va đập tựa như dùng búa vỡ thẳng vào miếng ván sắt vang lên, ngực của con quái thú hứng trọn cú quét chùy phát ra vô số tia lửa xoẹt như pháo hoa, ngực bị lõm hẳn vào trong, miệng gào lên một tiếng đau đớn khò, cơ thể bị quét bay ra xa.

Chưa dừng lại ở đó, cú quét chùy nhanh chóng thu lại, tạo ra tư thế đâm thẳng về phía trước, dưới ánh mắt kinh ngạc khó tin của con quái vật chạy song song với con quái thú vừa bị quét bay ra xa, trục tiếp chọt thẳng vào ngực hân.

Boong ~~~~~!!

Lại thêm một con chịu chung số phận của con đi trước, bị đâm bay ra xa. Động tác của Dương Kiệt nhanh như sóc, cú đâm vừa kết thúc, lập tức bật ngược trở lại, vẽ thành đường vòng cung đẹp mắt bổ thẳng vào đầu của con quái thú đầu tiên đã lơ lửng lúc ban đầu.

Boong ~~~~~!!!

Cái đầu con quái thú đáng thương trục tiếp bị vỡ thụt vào cổ, cơ thể loạng choạng có thể ngã bất kỳ lúc nào. Nếu như là người thường, e rằng đã chết ngay tại chỗ rồi đây.

pằng ~~~ pằng ~~~~!!

Dương Kiệt vừa mới rút lại vũ khí về bên mình, phần ngực trực tiếp hứng trọn hai cú chém của hai con nhân thú còn lại vào người. Cơ thể chỉ khẽ run lên một cái và giật lùi về phía sau vài bước, trên môi mang theo nụ cười chế giễu sau giáp sắt, lạnh lạnh nói: "Các người định gài ngựa cho ta đó hả??"

Đòn tấn công của hai con nhân thú hoàn toàn không đủ sức phá vỡ phòng thủ của Dương Kiệt. Đánh vào ngực chỉ khẽ phát ra những đóm lửa nhỏ như cây hàn đang hàn vào ván sắt, nhưng hoàn toàn không khiến anh ta bị đau nữa là, nói chi bị thương chứ!

Dưới ánh mắt kinh ngạc hoảng sợ của hai con nhân thú, Dương Kiệt tung người nhảy lên, cơ thể xoay tròn theo tư thế “Thần Long Bãi Vĩ”, chân phải giơ thẳng ra, quét thẳng vào đầu ở hai con quái vật còn lại vẫn còn đang ngơ ngác khó tin.

Pằng ~~~ pằng ~~~~!!!

Cú đá quét đầy uy lực của Dương Kiệt đá bay hai con quái thú tông gãy ba bốn cây đại thụ mới té ngã xuống đất, anh ta nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất, hai tay chống eo, mang theo vẻ “bố mày là thiên hạ vô địch” hí hửng cười lớn.

Bất ngờ, kinh ngạc, khó tin xen lẫn trong tâm trí của tên thủ lĩnh đang đứng quan chiến ở phía xa.

Chẳng lẽ bí pháp của con heo mập không bị ảnh hưởng bởi cảnh giới sao?? Không thể nào ~~~~!!

“Lên, lên, xông lên xé xác nó cho ta ~~~~!!!” Tên thủ lĩnh quay sang đám thuộc hạ đang nằm thoi thót trên mặt đất gào thét đầy phẫn nộ.

Hắn vẫn không ý định tự ra tay. Ít ra trước khi nắm rõ thực lực của Dương Kiệt, hắn không có ý định dấn thân vào chuyện nguy hiểm này. Lỡ lật thuyền giữa sông thì khổ.

Thủ lĩnh lên tiếng, không còn cách nào khác, ngoại trừ tên bị vỗ thật đầu vào cơ thể, bốn tên còn lại gắng sức đứng bật dậy, gào thét đầy phẫn nộ, dốc hết toàn bộ sức lực của mình, thi triển tuyệt học mạnh nhất tấn công Dương Kiệt.

“Đao phá sơn hà, trăm ~~~~!!” “Thần thương phá thiên, chết này ~~~~!!” “Càn Khôn Thất Sát Trảm, trăm ~~~~!!” “U Minh Huyết Chảo ~~~~!!!”

Bốn chiêu tuyệt học uy lực phi thường cùng lúc bắn thẳng về phía Dương Kiệt, có xu thế nuốt chửng cơ thể “nhỏ bé” của anh ta bất kỳ lúc nào.

“Hừ, trò trẻ con, xem bố mày đây ~~~~!!” Dương Kiệt chẳng mảy mảy run sợ trước những đòn tấn công của đối phương, tay phải nắm chặt cán kiếm ở đai lưng, chẻ mạnh ba nhát xuống.

“Mango slash ~~~~!!”

Hai tay nắm chặt cán chùy, cơ thể tựa như cái chong chóng quay tròn tại chỗ, động tác như mấy vận động viên thể dục chơi trò ném chùy vậy.

Uỳnh ~~~~ uỳnh ~~~~ uỳnh ~~~~ uỳnh ~~~~.....!!

Vô số trái xoài dạng khí sáng lấp lánh từ mũi chùy quét ra bắn về phía trước. Những trái xoài khí khẽ chạm nhẹ vào đòn tấn công của kẻ địch, lập tức đánh tan tã cả. Không dừng lại ở đó, tiếp tục bắn thẳng về phía đám quái thú vẫn đang mang theo vẻ mặt ngơ ngác không tin những gì đang xảy ra trước mắt. Trực tiếp chụp thẳng vào đầu chúng, kéo cơ thể chúng lại tạo thành một hàng dọc đối diện với Dương Kiệt.

“Haha ~~~, hóa kiếp tại đây, lên nào ~~~~!!!” Chẻ mạnh thanh kiếm đai lưng ba lần, hai chân nhún mạnh xuống đất, cơ thể tung người nhào lộn trên không trung, chân phải giơ thẳng về phía trước: “Phi Lũ Lôi Đình Phi Cước, chết này ~~~~!!!”

Cơ thể Dương Kiệt tựa như bị bao bọc bởi những tia sét màu xanh lam có hình dáng giống như một trái xoài, tựa như mũi tên xé gió cắm thẳng về phía đám quái thú đã bị khóa lại tạo thành hàng dọc ở phía dưới.

Phi Lũ Lôi Đình Phi Cước được lấy ý tưởng từ chiêu “Rider Kick” của các siêu nhân bị mặt, nên lúc này sử dụng, tuyệt đối là uy lực kinh người và thích hợp.

Dương Kiệt tựa như hóa thân thành mũi khoan trực tiếp khoan xuyên qua cơ thể của bốn con quái thú đang vùng vẫy né tránh ở phía dưới, nửa quỹ đáp xuống mặt đất, từ từ đứng dậy quay người lại nhìn về phía đám quái thú vừa bị xuyên tâm lúc này.

Chỉ thấy phần ngựa của bốn con quái thú xuất hiện một cái lỗ khổng lồ, miệng lỗ không ngừng nhấp nháy những tia sét màu xanh lam tựa như những con rắn nhỏ đang lượn lờ. Chúng chỉ kịp gào lên một tiếng đầy đau khổ, cơ thể tựa như bị gắn bom trong người, nổ tung ban xác, hình thành khói lửa ngút trời.

Uỳnh ~~~~ uỳnh ~~~~ uỳnh ~~~~ uỳnh ~~~~!!!

“Dinh dong, bạn tiêu diệt được 1 tông sư tầng thứ 2, nhận được 12000000 điểm kinh nghiệm”

“Dinh dong, bạn tiêu diệt được 1 tông sư tầng thứ 2, nhận được 12000000 điểm kinh nghiệm”

“Đỉnh dong, bạn tiêu diệt được 1 tông sư tầng thứ 2, nhận được 12000000 điểm kinh nghiệm”

.....

Tiếng nổ kinh nghiệm vang lên mới êm tai làm sao, giết chết 4 tên tông sư tầng thứ 2, trực tiếp thu về 48 triệu điểm kinh nghiệm. Con đường thăng cấp không còn quá xa nữa rồi.

“Vẫn còn hai tên!” Đợi tới khi vụ nổ kết thúc, Dương Kiệt lập tức quay đầu lại nhìn về tên thủ lĩnh. Còn tên bị vỗ thụt đầu vào cơ thể đang nằm hấp hối ở xa, có thể giải quyết lúc nào cũng được, quan trọng nhất là xử lý tên thủ lĩnh khó nhằn trước tính sau.

Chỉ là, vừa quay đầu lại nhìn, còn đâu nữa bóng dáng của tên thủ lĩnh, hắn đã bỏ trốn từ lúc nào rồi.

Thì ra là trong lúc Dương Kiệt thi triển Phi Lũ Lôì Đình Phi Cước, uy lực từ trên người anh ta phát tán ra đã khiến tên thủ lĩnh giật mình hoảng hốt, phát hiện thực lực của anh ta lúc này đã lớn mạnh hơn cả mình, cho dù đặt mình đứng vào vị trí của bốn tên thuộc hạ kia, dính phải cú đá đáng sợ kia, cũng chỉ có chết chứ không thể sống nổi cho mà xem.

Tranh thủ Dương Kiệt đang tập trung tấn công đám thuộc hạ, nhanh chóng quay đầu bỏ chạy không chút do dự. Hoàn toàn không có ý định ở lại chờ chết hay ra tay ngăn cản giải cứu thuộc hạ gì cả.

Mấy tên phé vật kia chết thì chết đi, đâu liên quan gì tới mình, mạng sống của mình quan trọng nhất.

Đó chính là quan điểm của tên thủ lĩnh bị ỏi kia.

Dương Kiệt mang theo vẻ mặt “thật không thể tin nổi” dưới lớp giáp sắt nhìn chằm chằm vào vị trí mà tên thủ lĩnh đã biến mất.

Có thể vô liêm sỉ tới thế sao?

“Bỏ rơi đồng bọn thuộc hạ không chút do dự, cong đuôi bỏ chạy nhanh còn hơn cả con thỏ, tên khốn này tuyệt đối là người làm đại sự mà.” Lắc đầu thờ dài một tiếng, tên khốn đã bỏ trốn, không còn cách nào khác, bước tới bên cạnh tên quái thú còn đang hấp hối trên mặt đất, tặng hắn một cú hóa kiếp cuộc đời đầy tội ác và đau khổ của hắn, mới thoát khỏi trạng thái biến hình, quay trở về hình dạng thật của mình.

5 tên tông sư tầng thứ 2 thu về 60 triệu điểm kinh nghiệm, còn thiếu tới 5 triệu điểm nữa mới có thể thăng cấp. Nếu như tên khốn thủ lĩnh không bỏ trốn thì hay biết mấy, dứt điểm hắn xong, lập tức thăng thêm một cấp còn dư dả ra nữa là.

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 131: “phi long đại nhân”;

Bước tới trước mặt Dương Diễn và Hạ Cơ, phát hiện cả hai đang dùng ánh mắt dị thường nhìn chằm chằm vào mình, làm tưởng rằng họ đang kinh ngạc bất ngờ và ngưỡng mộ bản thân, Dương Kiệt hí hửng dùng tay vuốt vuốt mái tóc của mình, cười nói: “Thế nào, kinh ngạc lắm hả? Bất ngờ lắm sao? Không cần phải ngưỡng mộ anh, vì anh chỉ là truyền thuyết mà thôi.”

“Ngưỡng cái đầu mi á, khai mau heo mập, bộ thánh giáp đó ngươi chôm của ai đấy!!” Hạ Cơ mang theo ánh mắt như nhìn thẳng khờ phóng về phía Dương Kiệt, cười lạnh nói.

“Này này, đừng có vu khống à nha, cho dù là người quen tôi cũng sẽ kiện cô đấy. Bộ thánh giáp này... Khoan đã, cô gọi đó là bộ thánh giáp, chẳng lẽ cô đã từng nhìn thấy qua đai lưng biến hình này sao?” Nhìn thấy đối phương dám chất vấn mình đang sài đồ chôm chĩa, Dương Kiệt lập tức hùng hổ can cổ lên cãi, nhưng đột nhiên phát hiện có gì đó sai sai thì phải, ngơ ngác hỏi.

“Xì, tưởng ai cũng quê mùa như ông sao? Tuy hình thức kích hoạt và ngoại hình có chút khác biệt, nhưng đích thị là thánh giáp không sai.”

Mẹ kiếp ~~~! Vậy mình không phải đang dùng hàng độc quyền rồi ~~~!! Thánh giáp, đai lưng biến hình ở thế giới này gọi là thánh giáp!! Chẳng lẽ con quỷ hút máu kia đã lừa mình sao??

“Cho hỏi, thánh giáp mà cô vừa nói, có bán ở Huyền Thiên Đại Lục sao? Giá cả là nhiêu vậy?” Còn nước còn tát, chỉ mong thánh giáp không dễ mua hoặc có giá trên trời, mới gỡ gạc được chút tâm lý bị con quỷ hút máu đi lừa dối mình.

“Ồ khu vực U Châu tuy hơi hiếm chút, nhưng không phải không có, điểm hình là ngũ đại tông môn đều sở hữu thánh giáp trong kho bảo tàng của mình. Muốn phổ biến thì phải đi tới khu vực trung ương, nơi đó các thương hội lớn đều có bán cả. Bộ thánh giáp lúc nãy của ông hình như là thánh giáp trung cấp, có giá dao động từ 2 tới 3 tỷ linh thạch ở khu vực trung ương thì phải.” Hạ Cơ khẽ dúu mày suy nghĩ một hồi, giải đáp câu hỏi của Dương Kiệt.

“2, 2 tới 3 tỷ, linh thạch trung cấp, cao cấp hay tuyệt phẩm vậy?” Mặc dù trong lòng đã trầm xuống bắt đầu nổi giận lôi đình, nhưng vẫn cắn răng hỏi cho ra lẽ.

“Trung cấp? Cao Cấp? ông đang nằm mơ à? Thánh giáp trung cấp cũng không phải là thứ gì quá quý hiếm, chỉ có giá 2 tỷ linh thạch cấp thấp thôi.” Hạ Cơ không bỏ qua cơ hội chế giễu con heo mập trước mặt cười khinh thường nói.

Dương Kiệt tựa như bị sét giáng thẳng vào người, ngơ ngác cứng người nhất thời nói không nên lời.

Giá món đồ chỉ 2 tỷ linh thạch mà con quỷ hút máu khốn khiếp kia dám lấy mình gấp đôi là 4 tỷ, đồ trời đánh kia, bó mảy mề không đời trời chung với mảy ~~~!!!

“Cho hỏi câu cuối, điều kiện để sử dụng thánh giáp của Huyền Thiên Đại Lục là như thế nào?” Cố gắng kiềm nén cơn giận muốn giết người lại, cắn răng hỏi thêm câu hỏi cuối cùng.

“Thánh giáp của Huyền Thiên Đại Lục? Chẳng lẽ thánh giáp của ông không phải...?” “Đừng hỏi nữa, hãy trả lời câu hỏi của tôi trước đã.” “Hừ hừ, này, ông đang ra lệnh cho lão nương đó hả?” “Không dám, không dám, đệ lỗi rồi, mong tỷ tỷ chỉ giáo cho ạ.” Nếu như không phải muốn biết rõ điều kiện kích hoạt thánh giáp của thế giới này có tốt kém hơn của mình nhiều không, còn lâu mới nhẹ giọng với ả lăm chuyen khó ưa này đây, ta nhịn ~~~!!

Hải lòng với thái độ xuống nước của đối phương, Hạ Cơ phóng ánh mắt “thể là biết điều đấy cưng” về phía Dương Kiệt, đặc biệt nói: “Lão nương đã từng nhìn thấy qua mẫu thân kích hoạt thánh giáp một lần trong lúc giao chiến với một đại năng đáng sợ khác. Hình như chỉ cần một viên linh thạch cao cấp là có thể duy trì năng lượng của thánh giáp giao chiến liên tục trong một ngày trời thì phải.”

Một viên linh thạch cao cấp, tương đương một trăm ngàn viên linh thạch cấp thấp cho một ngày, một năm là ba mươi sáu triệu năm trăm ngàn linh thạch, mười năm là ba trăm sáu mươi năm triệu linh thạch, hai tỷ chênh lệch có thể duy trì trạng thái sử dụng thánh giáp hết sáu, bảy chục năm liền. Thế mà con quỷ hút máu trời đánh kia không chỉ bán giá cao cắt cổ, trạng thái biến hình chỉ duy trì được 30 phút, muốn kéo dài thêm phải tăng cấp, mới từ cấp 1 lên cấp 2 đã tốn một tỷ, từ cấp 2 lên cấp 3 thì sao? Rồi cấp 4 cấp 5 gì đó, để đạt tới mức duy trì trạng thái biến hình cả ngày phải tốn hết bao nhiêu linh thạch nhỉ?

“Con quỷ hút máu trời đánh kia, nguoi ra đây, ta bảo đảm không đánh chết nguoi, AAAA~~~~~!!” Bị lừa một vốn quá đau, Dương Kiệt phần nộ tới mức không tự chủ lao tới trước một cây đại thụ ở gần đó, dưới ánh mắt kinh ngạc hoảng hốt của hai người, đầu không ngừng đập thẳng vào đó, trong lòng phần nộ tới cùng, chửi cha mắng mẹ con quỷ hút máu khốn nạn đó, tất nhiên là không thể thiếu tổ tiên mười tám đời của nó luôn rồi.

Dường như hệ thống cũng cảm thấy chột dạ nên lặng đi đầu mất tiêu, không chút phản ứng trước những câu chửi hét một cách thậm tệ của Dương Kiệt nhắm vào mình, có vẻ như mảy thích chửi gì cứ chửi, bó mảy lấy tiền rồi xem như không nghe không thấy và không biết gì nữa.

Tồn bốn tỷ linh thạch chỉ mua về một sản phẩm bị lược bớt tính năng, trong khi sản phẩm hoàn chỉnh chỉ có giá rẻ hơn gấp đôi, không nổi điên mới là lạ á, cây đại thụ “đáng thương” bị cái “đầu heo” của Dương Kiệt đập gãy làm đôi.

“Chi, chi là...” “Chi là cái gì?” Hai mép mắt chảy đầy nước mắt, ứ miệng quay đầu nhìn về phía Hạ Cơ, chờ đợi những lời đàm tiếu chế giễu của đối phương.

“Chi là thánh giáp của ông dường như là sản phẩm đặc biệt thì phải. Thông thường thì thánh giáp chỉ đơn thuần gia tăng thực lực cho người mặc nó vào, và không có vũ khí đi kèm, ngoài ra cũng không có tuyệt học kỹ năng riêng biệt như thánh giáp của ông.” Hạ Cơ vừa dùng ngón tay vuốt vuốt cằm mình vừa dúm mảy suy nghĩ nói.

Nghe xong lời nói của Hạ Cơ, đôi mắt Dương Kiệt lập tức rực sáng. Thì ra đại lung của bó mảy là sản phẩm cao cấp, nên mới có giá cao vậy.

Chỉ còn cách dùng lý lẽ như thế này để xoa dịu cơn giận của mình, để dễ chịu hơn chút mà thôi.

“Dinh dong, đúng thế, đúng thế, đại lung biến hình này là sản phẩm cao cấp, mảy cái thánh giáp tào lao của thế giới này sao mà sánh bằng được chứ, hệ thống luôn mang tới sản phẩm hàng đầu thế giới cho quý khách, thật không thể tin nổi một sản phẩm như thế mà chỉ bán với cái giá rẻ như cho, chúng tôi gọi đó là “chất”...”

“Chất cái đầu nguoi á ~~~!! đã bán hàng lừa đảo mà còn ở đó giả mồm.Biến~~~~~!!!” Nghe xong câu giải thích “cứu bồ” của Hạ Cơ, con quỷ hút máu lại lần nữa lộ diện, hí hửng lên tiếng ba hoa tung hô về những sản phẩm có một không hai mà mình đã bán cho Dương Kiệt. Cái giọng điệu quảng cáo giống hệt như một giáo chủ truyền giáo bán sản phẩm mà anh ta vô cùng phản cảm ở thế giới của mình, khiến Dương Kiệt phần nộ gào lớn một tiếng trực tiếp khóa chức năng giao lưu, không thèm nghe những lời nói đầy “gian dối” của con quỷ hút máu trời đánh đó nữa.

Mẹ kiếp, cái thứ giọng điệu đó không biết là con quỷ hút máu này học của gã giáo chủ kia hay gã giáo chủ kia học của hắn đây, sao giống nhau thế này nhỉ?

“Lên đường thôi, phải tìm cho bằng được tên khốn đầu sư tử kia, giết hắn bằng mọi giá ~~~~!!!”

Cố gắng thu xếp lại tâm trạng của mình, trực tiếp vẫy vẫy tay ra hiệu cho Dương Diễn và Hạ Cơ, đồng thời không quên truy sát tên thù địch đã bỏ trốn lúc này. Không chỉ muốn giết hắn để kiếm đủ điểm kinh nghiệm thăng cấp, ngoài ra còn định dùng tên khốn đó làm bia trút giận cho mình lúc này.

Dương Diễn và Hạ Cơ đưa mắt nhìn nhau một cái, có chút chịu không nổi tên khốn có máu điên và tính khí thất thường như thế này. Nhưng cũng chỉ do dự vài giây, nhanh chóng đuổi theo phía sau Dương Kiệt đang hùng hổ hiên ngang đi sâu vào trong khu rừng Nhân Thú.

Hi hục ~ hi hục ~~~~~!!

Rầm ~~~~~!!!

Cái cơ thể nặng nề của tên thủ lĩnh đã bỏ trốn rơi ngã sóng soài trên mặt đất, hít thở một cách dồn dập, sắc mặt vẫn còn chưa hết tái xanh vì hoảng sợ.

“Mẹ, mẹ kiếp, không ngờ con heo mập đó lại sở hữu bí pháp và thánh giáp đáng sợ như thế này, nếu như mình có những thứ đó thì....” Mặc dù lòng tham nổi lên ngàn ngút, nhưng vẫn không mất hết lý trí, lúc này lao ra cướp thánh giáp của con heo mập đó, chẳng khác nào đâm đầu vào chỗ chết cả. Phải tìm cách, đứng thế, phải suy nghĩ tìm phương pháp hoàn hảo mới được.

Trong đầu đột nhiên lóe qua một dòng suy nghĩ, trên khuôn mặt sư tử xấu xí lộ ra nụ cười gian hiểm. Hít sâu một hơi vào người, từ dưới đất đứng bật dậy, quay đầu về phía hướng đông sâu vào trong khu rừng Nhân Thú, cơ thể tựa như con gió lốc phóng thẳng về phía trước và biến mất hút vào trong đó.

Di chuyển hết nửa ngày trời, cuối cùng tên đầu sư tử đã xuất hiện ngay trước một tòa kiến trúc nhân tạo khổng lồ nằm gần vị trí trung tâm của khu rừng Nhân Thú.

Tòa kiến trúc này có diện tích rộng gần cả ngàn mét vuông, do vô số viên đá xám xanh khổng lồ xây dựng mà thành. Tựa như một toàn kiến trúc lâu đài kiên cố nằm sừng sững giữa khu rừng.

Nhìn chằm chằm vào tòa kiến trúc ở trước mặt, trong đôi mắt tên đầu sư tử khẽ lóe qua tia sáng căm thù và phẫn nộ, nhưng nhanh chóng được hấn che giấu đi. Hít sâu một hơi vào người, rào bước bước thẳng về phía lối vào của tòa lâu đài.

“Đứng lại ~~~!!” “ai đó ~~~~~!!” Vừa bước tới gần lối vào, lập tức bị hai con quái thú khác có đầu con cáo và con hươu cản lại.

“Ồi trời nhìn kìa, đó chẳng phải là kim sư đại nhân sao? Haha, sao không chui rút trong cái động của mình mà dám bén mảng tới nơi này thế, bộ không nhớ mệnh lệnh của “Phi Long đại nhân” của bọn ta rồi sao? Hay là dạo này cái động chuột của nhà ngươi bị ai đó đập nát luôn rồi, phải đi lang thang đây đó chăng??”

“Thôi nào, thôi nào, dù sao cũng từng là đồng bọn với nhau, nói thế chẳng khác nào chê cười kim sư đại nhân ngay cả cái động của mình cũng không giữ nổi sao? Hahaha ~~~~~!!” Nhìn rõ khuôn mặt của tên đầu sư tử, hai tên phụ trách canh gác ngoài cổng không kềm được khẽ ngo người, nhưng nhanh chóng bình tĩnh, không ngừng phóng những nụ cười và lời nói đầy chế giễu về phía đối phương.

Tên đầu sư tử đã giận tới nổi toàn thân run rẩy. Vừa mới bị con heo mập truy sát đuổi cổ khỏi lãnh địa của mình, giờ đây lại bị hai tên phế vật tông sư tầng thứ khinh thường chế giễu, nếu như không phải vì quy định của khu rừng Nhân Thú và đang mưu mô nhắm vào tên thủ lĩnh của đối phương, e rằng đã một chương vỡ chết hai tên khốn miệng ngậm đầy phân ở trước mặt rồi.

Cố gắng nén lại cơn căm phẫn gần như muốn bùng nổ của mình lại, chấp tay thi lễ nói: “Mong hai vị huynh đệ chuyển lời giùm cho “Phi Long đại nhân” rằng, kim sư có việc muốn trao đổi với người ạ.”

“haha, trao đổi?? Ngươi tưởng ngươi là ai? “Phi Long đại nhân” là ai? Muốn trao đổi là trao đổi à? Ngươi có tư cách gì ở đây? Mau mau cút về cái ổ chuột của ngươi, còn lảng vảng ở nơi này, đội chấp pháp bắt gặp xử lý ngươi thì đừng có trách à nha ~~~!!” “đứng, đứng, cút về cái ổ chuột của ngươi ngay tức khắc.”

Dưới tiếng cười chế giễu của hai tên canh cổng, tên đầu sư tử chỉ cười lạnh nói: “Được thôi, chuyện này liên quan tới việc tranh giành hoàng kim nhân thú quả của mười ngày sau, nếu như vì các vị không bảo cáo lại với “Phi Long đại nhân”, khiến ngài bị vuột mất cơ hội, sau này đại nhân truy cứu xuống, thì đừng có trách vì sao.” Không chút do dự quay người lại tạo ra tư thế rào bước rồi khỏi, vừa đi vừa lầm bầm nói nhỏ: “Phi Long đại nhân không thể giao dịch, vậy thì mình đi tìm “Bạch Hổ đại nhân” tiến hành giao dịch vậy.”

“Khoan, khoan đã ~~~~!!” Hai tên canh gác ngo người khi nghe nói tới “hoàng kim nhân thú” quả, đợi tới khi bình tĩnh đã nghe thấy tiếng nói lầm bầm của tên đầu sư tử, giật mình hoảng hốt vội vã đuổi theo phía sau cản lại không cho hắn rời khỏi.

Bạn đang đọc truyện *Phi Lữ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 132: Chìa khóa để thăng cấp của Nhân Thú

“Thế nào? Hai vị muốn động tay với tại hạ??” Đôi mắt của tên đầu sư tử lóe qua tia sáng đầy phẫn nộ và sát khí, lạnh lạnh chất vấn.

“không dám, không dám, Kim Sư đại nhân xin hãy bình tĩnh, tại hạ sẽ mau chóng đi bẩm báo với Phi Long đại nhân ngay tức khắc ạ.” Hai tên canh gác

mang theo vẻ mặt nhin hót cười nói với tên đầu sư tử.

“Chẳng phải các vị vừa nói rằng tại hạ không đủ tư cách trao đổi với Phi Long đại nhân sao? Còn định đuổi cổ tại hạ về ổ chuột của mình sao? Sao giờ lại thay đổi rồi?” Tên đầu sư tử mang theo vẻ mặt cười mà không giống cười chế giễu hai tên phế vật ở trước mặt.

“Đầu có, đầu có, chắc Kim Sư đại nhân nghe nhầm đấy thôi. Kim Sư đại nhân từng là thuộc hạ thân tín nhất của Phi Long đại nhân, sao lại không có tư cách trao đổi với đại nhân được chứ? Đại nhân hãy chờ týt, tại hạ sẽ đi bẩm báo với Phi Long đại nhân ngay tức khắc.” Hai tên đưa mắt nhìn nhau một cái, trong đôi mắt lóe qua tia sáng phần nộ trước lời nói có gai của đối phương, nhưng không dám biểu hiện ra, chỉ biết tiếp tục mang theo vẻ mặt như con chó luộc chín đầu hí hí cười nói.

Một trong hai tên nhanh chân chạy về phía lầu đài, tựa như đi bẩm báo với Phi Long đại nhân gì đó thì phải.

Mẹ kiếp, không còn cách nào khác, liên quan tới Hoàng Kim Nhân Thủ Quả, nếu như sơ suất khiến Phi Long đại nhân vượt mặt cơ hội giành được Hoàng Kim Nhân Thủ Quả, sau này việc này truyền tới tai đại nhân, không chừng bị đại nhân xẻo thịt cũng không chừng.

Bọn ta nhin ~~~~!!

Tên đầu sư tử chỉ cười lạnh đứng sang một bên chờ đợi, tên còn lại đứng ở gần đó có chút không biết phải làm sao, dưới ánh mắt soi mói đầy áp lực của đối phương, có chút thấp thòm không yên.

Tuy biết rõ đối phương không thể giết mình, nhưng nếu như đập cho mình một trận toi bởi hoa lá là hoàn toàn có thể. Nếu như trước kia sau lưng có Phi Long đại nhân đỡ lưng hẳn không dám, nhưng giờ hẳn có lá bài trong tay để trao đổi với đại nhân, cho dù hẳn đánh mình bán sống bán chết Phi Long đại nhân cũng sẽ không dúi mày lấy một cái cho mà xem.

Biết thế ngay từ đầu đừng trêu chọc đối phương cho rồi. Đúng là cái miệng hại cái thân mà.

Mỗi giây mỗi phút trôi qua tựa như kéo dài cả một thế kỷ đối tên canh gác còn ở lại bên cạnh đầu sư tử, cơ thể không tự chủ nhích ra xa nơi tên đầu sư tử đang đứng, sợ đối phương thượng cẳng tay hạ cẳng chân thì khổ, trong lòng thầm trừ ẻo: “Tên khốn đó làm gì mà lâu thế này?”

Ắt xì ~~~~~!!!

Tên phụ trách vào bẩm báo vừa chạy ra khỏi lầu đài đột nhiên ắt xì liên hồi, dùng ngón tay xoa xoa mũi, miệng lầm bầm nói: “Sao tự nhiên ắt xì thế này? Chắc có em nào đang nhắc tới mình chẳng?” vừa khoái trí vừa nhanh chân chạy tới trước mặt tên đầu sư tử, khế cúi người nói: “Kim Sư đại nhân, Phi Long đại nhân mời đại nhân vào đại sảnh để gặp người ạ.”

“Dẫn đường.” Tên ở lại vừa thở phào nhẹ nhõm khi nhìn thấy đồng bọn đã quay trở về, giật mình hoảng hốt khi phát hiện đầu sư tử bước ngang qua mình, dùng tay vỗ nhẹ một cái lên vai mình và mang theo nụ cười sâu sắc, khiến hẳn không kiềm được run bắn cả người lên, mồ hôi lạnh chảy đầy trên trán.

“Hahahaha ~~~~~!!!” Tiếng cười đầy đắc chí của đầu sư tử kéo dài không dứt bên tai của tên canh gác, khiến hẳn vừa phần nộ vừa lo sợ, nhưng lại không biết phải làm sao.

Đầu sư tử theo chân tên phụ trách bẩm báo nhanh chóng đi tới đại sảnh rộng gần hai trăm mét vuông ở trung tâm lầu đài, kiến trúc đại sảnh xa hoa lộng lẫy, trên tường vô số hoa văn hình ảnh sông núi thú rừng được chạm khắc một cách công phu đẹp mắt. Ngay chính giữa trung tâm của đại sảnh là một bục thềm cao gần hai mét bị bao quanh bởi một con sông giả do hai chiếc cầu bằng gỗ điêu khắc ngay chính diện bắt qua. Trên bục thềm có thể nhìn thấy một bóng người đang ngồi trên một chiếc ghế bằng pha lê sáng lấp lánh có hình dáng giống như một con phi long đang uốn quanh cơ thể lại.

Bóng người ngồi trên ghế pha lê có khuôn mặt giống như một con dực long ở Trái Đất, mỏ nhọn đầu nhọn nhô cao, toàn thân được bao phủ bởi lớp vó kim loại màu xám bạc đặc trưng của nhân thú, bàn tay với móng tay dài cong sắc nhọn vô cùng đang một tay chống cằm một tay để lên đùi với tư thế nửa ngồi nửa nằm, đáng sợ nhất là phía sau lưng hẳn tựa như gắn thêm một đôi cánh như xương cốt mỗi chiếc dài gần 3 mét đang không ngừng quét qua quét lại liên hồi.

Đứng ngay phía sau lưng hẳn là hai cô gái loài người có sắc đẹp tuyệt trần với bộ đồ mỏng tanh như không mặc đang tay cầm cây quạt lông vũ lớn đang quạt gió cho hẳn để xua đi cái nóng gắt vốn có ở khu rừng Nhân Thủ này.

Những cô gái loài người này có thể sinh sống trong khu rừng này, là do Phi Long đã sử dụng dấu ấn nô lệ Nhân Thủ khảm vào người của họ, khiến họ trở thành một phần của khu rừng Nhân Thủ, không bị bài trừ bởi từ trường của bí cảnh nữa.

Chỉ là kích hoạt dấu ấn nô lệ như thế này khá tốn sức, nếu như không phải vô cùng mong muốn biến đổi phương thành một thành phần trong khu rừng mà mang theo hình dáng của loài người, không Nhân Thủ nào thích làm thế cả.

Và sở thích của Phi Long chính là bắt những đệ tử nữ tham gia thí luyện của ngũ đại môn phái có sắc đẹp đi lạc vào trong khu rừng Nhân Thủ này, biến họ trở thành nô lệ, thế thiếp của mình.

Và người bị khảm dấu ấn nô lệ vào, sẽ bị trút sạch tiềm năng, mãi mãi không thể rời khỏi khu rừng như thuộc tính sau khi phục dụng Nhân Thủ Quả, chỉ là họ vẫn mang hình hài của loài người mà thôi.

Tên này không ai khác chính là chủ nhân của một khu vực rộng lớn ở gần vị trí trung tâm khu rừng Nhân Thủ, phía dưới cai trị gần cả chục nhóm thế lực

lớn nhỏ khác nhau tại đây, cảnh giới đạt tới tông sư tầng thứ 6 đáng sợ, Phi Long đại nhân.

Ngoại trừ Phi Long ra, còn có vô số nhân thú có hình thù khác nhau đứng xếp thành hai hàng ở xung quanh đầu sư tử, đều là những thuộc hạ có số má trong thế lực của Phi Long cả. Ai nấy đều mang theo vẻ mặt cười trên sự đau khổ của người khác phóng về phía đầu sư tử, tựa như ngụ ý muốn nói rằng: Mày chán sống rồi hay sao mà còn dám vác mặt tới nơi này.

Đầu sư tử không còn dám mang theo vẻ mặt đắc chí ban nãy khi đối diện với Phi Long đại nhân, đặc biệt là ánh mắt đầy uy hiếp của đối phương tựa như vô số con dao sắc nhọn phóng thẳng về phía mình, mặc dù đang cố gắng kiềm chế để không bị mất mặt, nhưng cơ thể vẫn không tự chủ run rẩy liên hồi.

“Tên khốn đó đã từng phục dụng Hoàng Kim Nhân Thú Quả rồi sao? Mới mười mấy năm trước vẫn còn là tông sư tầng thứ 4, giờ đã.....” Tên đầu sư tử không ngừng gào thét đầy phẫn nộ trong lòng. Tưởng rằng đối phương vẫn còn dậm chân tại chỗ, mình còn chút cơ hội báo thù, thế mà giờ này đối phương đã tiến hóa thêm một bước nữa, vậy thì báo thù bằng niềm tin à?

Theo lý thuyết thì loài người khi phục dụng Nhân Thú Quả, tiềm năng trong người sẽ bị rút sạch, không còn có thể tiếp tục tu luyện đột phá nữa. Nhưng điều này không phải là tuyệt đối, Thiên Đạo không bao giờ đóng sập mọi lối vào của người tu luyện mà sẽ để lại lỗ khóa để mở cánh cửa đã bị đóng kín kia, và Hoàng Kim Nhân Thú Quả, chính là chiếc chìa khóa để mở cánh cổng đã đóng sập lại của Nhân Thú.

Tất nhiên, Hoàng Kim Nhân Thú Quả chỉ có tác dụng phục dụng trong ba lần đầu, mỗi lần phục dụng một quả sẽ thăng cấp ngẫu nhiên từ 1~3 cấp, nghĩa là nếu may mắn ba lần phục dụng đều thăng được cấp cao nhất, có thể gia tăng thêm chín cấp bậc nữa mà thôi. Và phải cách mười năm, Hoàng Kim Nhân Thú Quả mới nở hoa kết trái, mỗi lần kết được chín trái, trở thành mục tiêu tranh giành khốc liệt cho các Nhân Thú trong khu rừng, sự cạnh tranh khốc liệt như thế dần hình thành nhiều thế lực khác nhau tranh giành, kiềm chế, và đàn áp lẫn nhau.

Tất nhiên là ai cũng muốn mình giành được Hoàng Kim Nhân Thú Quả, cho dù hết tác dụng phục dụng, ban thưởng cho đám thuộc hạ ở phía dưới, khiến cho thế lực của mình càng lớn mạnh, từ đó trở thành bá chủ trong khu rừng, không phải tốt hơn sao?

“Kim Sư, còn dám vác cái mặt của người xuất hiện trước mặt ta sao?” Đôi mắt nửa hé nửa nhắm của Phi Long đột nhiên mở to ra, một sức mạnh vô hình từ trên người hân phóng thích ra, bắn thẳng về phía đầu sư tử đang thấp thòm không yên ở phía dưới.

Uỳnh ~~~~~!!!

Đầu sư tử trực tiếp bị luồng sức mạnh vô hình đó hất bay ra xa, té ngã xuống đất, vũng máu màu xanh lam từ trong miệng phun bắn ra, nhuộm đầy trước ngực mình.

“Đại, đại, đại nhân...” Mặc dù trong lòng hận không thể phang thây xé thịt đối phương ra, nhưng đầu sư tử không dám biểu hiện trên khuôn mặt của mình, mang theo vẻ mặt đau khổ van xin khó khăn lên tiếng.

“Nếu như không phải nghe người nhắc tới Hoàng Kim Nhân Thú Quả, ta sẽ đánh người thành tàn phế như mười mấy năm trước rồi tổng cổ tới Hỏa Ngục Địa Đàng thêm lần nữa rồi.” Giọng nói lạnh lùng tàn nhẫn của Phi Long vang lên, khiến đầu sư tử không kiềm được toàn thân run rẩy vì hoảng sợ.

Thì ra trước kia đầu sư tử từng là thuộc hạ thân tín rất được Phi Long tín nhiệm. Nhưng trong một lần bắt sống một đám đệ tử thí luyện của ngũ đại tông môn, trong đó có một nữ đệ tử sở hữu sắc đẹp tuyệt trần, thứ đẹp nhất, hoàn hảo nhất tất nhiên là phải giành cho thủ lĩnh cầm đầu, nên vô cùng hiển nhiên bị Phi Long thu nhận làm ái thiếp của mình.

Nhưng sắc đẹp tuyệt trần của nữ đệ tử đó đã khiến không ít giống đực chết mê chết mệt, điên đảo tựa như bị hút đi linh hồn, thậm chí biết rõ nguy hiểm nhưng cũng không tự chủ phải dấn dấn vào. Và đầu sư tử là một trong những tên như thế.

Trong một lần lợi dụng Phi Long đi tham dự đại hội giao lưu các thế lực trong khu rừng Nhân Thú chưa về, đã thừa cơ sử dụng thuốc mê và lên vào phòng của nữ đệ tử đó, và cái gì tới cũng phải tới, Kim Sư thỏa mãn ước nguyện hưởng thụ thân thể của nữ thần trong mộng. Nhưng không ngờ trước khi rời đi, Phi Long đã âm thầm phái thuộc hạ thân tín bí mật canh giữ ái thiếp của mình, để đề phòng mấy tên đực chỉ biết dùng nửa cơ thể ở dưới để suy nghĩ kia, và việc hân dâm làm ô uế người phụ nữ của mình, tất nhiên là khiến Phi Long nổi giận lôi đình rồi.

Vì quy tắc tối cao trong khu rừng Nhân Thú, Nhân Thú không ra tay trảm sát đồng loại của mình. Nên Phi Long trực tiếp một tay vỗ chết vị nữ đệ tử kia, một món đồ chơi đã bị làm ô uế, không đủ tư cách tiếp tục tồn tại nữa.

Còn Kim Sư trực tiếp bị đánh thành tàn phế, sau đó bị ném vào Hỏa Ngục Địa Đàng, nơi đó sở hữu những ngọn lửa nóng trên cả chục ngàn độ bốc cháy ngày đêm liên miên không dứt, bất kỳ ai bị ném vào trong đó, sẽ ngày đêm bị những ngọn lửa đáng sợ đó thiêu đốt nhưng lại không thể gây chết người, nhưng những cơn đau đáng sợ tra tấn thể xác xen lẫn linh hồn liên miên không dứt như thế này, khiến những người chịu hình phạt bị đốt chết đi còn hơn.

Và thế là Kim Sư phải trải qua ba năm trời bị hành hạ tra tấn trong Hỏa Ngục Địa Đàng mới được thả ra, trực tiếp bị ném ra khỏi lãnh địa của Phi Long để hân tự sinh tự diệt, suốt đời cảm không được bén mảng tới gần khu vực của Phi Long cai trị.

Lúc này nghĩ tới trải nghiệm đáng sợ ba năm trong Hỏa Ngục Địa Đàng, Kim Sư tựa như bị trút hết toàn bộ sức lực trong cơ thể, toàn thân mềm nhũn ngồi thẫn thờ như người mất hồn trên mặt đất, mặc cho tiếng cười chế giễu của những người có mặt ở đại sảnh.

“Nói đi, nếu như không khiến ta cảm thấy hài lòng, người đừng mong được lành lặn rời khỏi nơi này.” Phi Long phóng ánh mắt chán ghét về phía đối phương, lạnh lạnh nói. Nếu như không phải quy tắc tối cao của khu rừng, e rằng đã một tay vỗ chết tên khốn này cho bỏ ghét rồi.

“Dạ, dạ, bẩm Phi Long đại nhân, chuyện này thế này, cách nay không bao lâu, khu rừng Nhân Thú xuất hiện ba tên đệ tử tham gia thí luyện của ngũ đại môn phái, thực lực và tiềm lực tuyệt đối không tệ, thậm chí có tên sở hữu cả võ hồn cấp 9...”

“Cái gì?? Võ hồn cấp 9???”

“Có thể sao? Thiên tài vạn năm hiếm gặp, tuyệt đối là thiên tài vạn năm hiếm gặp ~~~!!”

“Xi, thì đã sao nào, cho dù là thiên tài gì đi nữa, cũng đâu liên quan gì tới chúng ta, không phải sao?”

“À cũng đúng, nếu như không phục dụng Nhân Thú Quả, chúng cũng đâu phải đồng loại của chúng ta, còn nếu đã phục dụng Nhân Thú Quả rồi, tiềm năng trong người bị rút sạch, ngay cả võ hồn cũng biến mất, vậy cũng như không.”

Vừa nghe thấy võ hồn cấp 9, cả đại sảnh lập tức vang lên những tiếng bàn tán xôn xao đầy khó tin, ngưỡng mộ, tất nhiên là không thiếu sự ghen tức rồi.

Ngay cả Phi Long cũng khẽ ngó người một cái, nhưng nhanh chóng định thần lại, lạnh lạnh nói: “Chẳng lẽ ngươi đi tới đây chỉ là để thông báo cho ta biết những thứ không liên quan tới ta thôi sao? Ngươi muốn chết hả ~~~~~!!!”

Lại thêm một luồng áp lực đáng sợ trực tiếp chụp thẳng vào đầu của Kim Sur, khiến hắn vừa cố gắng đứng bật dậy lập tức quỵ ngã xuống đất, thậm chí đầu gối lúc quỵ xuống mạnh tới nỗi làm vỡ nứt luôn cả nền nhà, trên trán đã chảy đầy mồ hôi lạnh.

“Dạ, dạ, không, không phải thưa Phi Long đại nhân, điều, điều thuộc hạ muốn...” “câm ngay, ta không có tên thuộc hạ trời đánh như ngươi.” “Dạ, dạ, tiểu nhân, tiểu nhân muốn nói chính là một tên đồng đội của hắn, trên người có sở hữu một bộ thánh giáp trung cấp ạ.”

“Cái gì??? Thánh giáp trung cấp ~~~!!” “không thể nào, chỉ là những tên đệ tử ngoại môn, sao có thể sở hữu thánh giáp được chứ?” “Đúng thế, đúng thế, Kim Sur ngươi thật to gan, dám lừa dối cả Phi Long đại nhân sao? Ngươi thật đáng chết ~~~!!”

Mặc dù miệng không ngừng gào thét chửi rủa tên đầu sư tử, nhưng nếu để ý kỹ, sẽ phát hiện trong đôi mắt của đám thuộc hạ của Phi Long đều lóe qua tia sáng tham lam.

Ngay cả Phi Long cũng không ngoại lệ, nhưng nhanh chóng được hắn che giấu đi, chỉ lạnh lạnh cười nói: “Kim Sur, ngươi có biết rằng hậu quả như thế nào khi dám lừa dối ta chứ nhỉ?”

Lại thêm một áp lực đáng sợ từ trên người phóng thích ra chụp thẳng vào đầu của tên đầu sư tử.

Bạn đang đọc truyện *Phi Lữ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 133: Bắt đầu ra tay với Thánh Hỏa Tông

“Không, không dám thưa Phi Long đại nhân, những lời, lời tiểu nhân vừa nói, đều là sự thật, đều là sự thật cả ạ.” Kim Sur toàn thân run rẩy, không ngừng khấu đầu lớn tiếng khẳng định lời nói của mình.

Nhìn thấy biểu hiện của Kim Sur, Phi Long rơi vào trạng thái trầm tư, không chỉ hắn, các thuộc hạ ở phía dưới đều như vậy.

Tới lúc này người của Phi Long đã không còn nghi ngờ về lời nói của Kim Sur nữa.

“Người đâu, bắt giam tên Kim Sur này vào đại lao cho ta.” “Tuân lệnh ~~~~!!!” “Phi, Phi Long đại nhân, vì sao, á, buông ta ra ~~~~!!!” Dưới ánh mắt kinh ngạc khó tin của Kim Sur, thuộc hạ của Phi Long từ hai phía nhào tới khóa chặt người hắn lại, chuẩn bị dẫn vào đại lao trong lâu đài “làm khách”.

“Đừng tưởng ta không biết ngươi đang tính toán những gì.” Phi Long cười chế giễu nói: “Ngươi cất công chạy tới nơi này thôi báo cho ta biết điều quan trọng kia, chẳng qua muốn ta ra tay giao chiến với kẻ đó, còn ngươi lên lên ẩn nấp đầu đó theo dõi, đợi tới khi hai phe giao chiến trọng thương, ngươi sẽ nhảy ra chơi trò “Chai cò cắn nhau, ngư ông đắc lợi” đúng không nào? Một kẻ thù có thể đánh đuổi truy sát ngươi, thực lực tuyệt đối không tệ, trong quan điểm của ngươi vẫn cho rằng thực lực của ta vẫn còn nằm chết ở mười năm trước, nên vô cùng tự tin chạy tới lôi ta vào cuộc, đúng không nào?”

Kim Sur sắc mặt tái nhợt khi mọi suy tính mưu mô của mình đã bị đối phương phát hiện, nhất thời nói không nên lời.

“Quan trọng nhất là, thông tin mà ngươi mang tới vô cùng quan trọng, phải giữ bí mật tuyệt đối, nếu như để lan truyền tới tai các thủ lĩnh của thế lực khác, sẽ khiến ta vô cùng đau đầu đau đớn.” Phi Long cười chế giễu nói.

Kim Sur mưu mô hay không mưu mô không quan trọng, và bản thân hắn vô cùng vui vẻ trở thành chai cò cắn với tên sở hữu thánh giáp kia, nhưng Kim Sur muốn làm ngư ông ư? Ngươi còn chưa đủ tư cách đấy! Và Phi Long không muốn nhìn thấy một ngư ông nào xuất hiện, nên vô cùng quả quyết cho người tổng giám Kim Sur vào trong đại lao để giám sát hắn, không cho hắn đi ra bên ngoài lan truyền tin tức. Đợi tới khi giải quyết chuyện này xong, mới xử lý tới tên ngư ông này.

Kim Sur lúc này đã hối hận tột cùng, nếu như trên đời này có thuốc hối hận để uống, hẳn chỉ muốn cho tới khi nào no căng vỡ cả bụng mà thôi. Vừa lớn tiếng gào thét chửi rủa, vừa bị người của Phi Long lôi thẳng vào trong đại lao trong lâu đài.

“Lập tức cho người định vị vị trí của nhóm đệ tử thí luyện đang lang thang trong khu rừng, có thông tin gì lập tức báo cáo cho ta biết ngay. Lần này ta sẽ đích thân ra tay.” Phi Long quét ánh mắt lạnh lùng tràn đầy sát khí về phía đám thuộc hạ của mình, lạnh lạnh nói: “Không ai được tùy tiện hành động, đừng tưởng ta không biết trong đầu các ngươi đang nghĩ gì. Nhưng trước khi làm thứ gì đó, hãy suy nghĩ lại hậu quả mình có thể hứng chịu nổi không? Tên Kim Sur ngu xuẩn từng là một tấm gương sáng để các ngươi noi theo đấy, hừ ~~~~~!!” Câu nói vừa dứt, khí thế của tông sư tầng thứ 6 từ trên người phóng thích ra, chụp thẳng vào đầu của đám thuộc hạ còn đang suy tính kiếm lợi ở phía dưới.

‘Không dám, thuộc hạ tuyệt đối trung thành với Phi Long đại nhân ạ.’ Cả đám toàn thân run rẩy, hơi thở khó khăn gấp rút, toàn thân chảy đầy mồ hôi lạnh, khó chịu vô cùng trước khí thế đáng sợ của Phi Long, lập tức rũ bỏ những suy tính không thiết thực của mình, vội vã quỳ xuống mặt đất, run giọng lên tiếng ngỏ lời trung thành tuyệt đối với thủ lĩnh.

“Hừ, vậy thì tốt, hãy yên tâm, chỉ cần các ngươi trung thành với ta, sau này tránh giành hết Hoàng Kim Nhân Thú Quả, tất nhiên là không thể thiếu phần của các ngươi rồi.” Phi Long hài lòng trước uy quyền của mình đối với đám thuộc hạ, vừa đám vừa xoa, đập xong một gậy lại tặng lại viên kẹo dụ ngọt ngào, để chúng đừng có những suy nghĩ tiêu cực.

“Đa tạ, xin đa tạ Phi Long đại nhân ạ, thuộc hạ chắc chắn sẽ tận tụy trung thành, hết mình hoàn thành những mệnh lệnh được giao của Phi Long đại nhân ạ.” Nghe thấy có cơ hội chia phần, mặt mày ai nấy đều rực sáng hăm hở, mặc dù trong lòng biết rõ tỷ lệ được chia phần không cao. Nhưng lỡ như Phi Long đại nhân thấy mình trung thành năng nổ được việc, rồi lòng thương ban cho một trái thì sao để đào tạo mình thì sao?

Đám thuộc hạ phấn khích cúi người chào Phi Long một cái, sau đó nhanh chóng đứng bật dậy chạy ra khỏi đại sảnh, đi truy tìm tung tích của nhóm Dương Kiệt trong khu rừng Nhân Thú.

Phi Long tất nhiên là không ngại tho tới nỗi cho rằng bằng một lời uy hiếp, một lời hứa hư vô mà khiến đám thuộc hạ toàn tâm toàn ý làm theo ý chỉ của mình. Nhưng thì đã sao nào, chỉ cần thực lực bố mầy lớn mạnh hơn tụi bây, cho dù trong lòng tụi bây muốn tạo phản, có cho mười cái gan tụi bây cũng không dám nữa là.

Đứng bật dậy khỏi chiếc ghế pha lê khổng lồ, vòng tay ôm choàng lấy hai cô gái hầu hạ ở phía sau, kéo cả hai đi thẳng vào trong phòng ngủ của mình, chuẩn bị chơi trò “Nhất Long Du Lưỡng Phụng”, phải giải tỏa giải tỏa chút trước khi giao chiến với kẻ địch chứ nhỉ?

Nhóm Dương Kiệt hoàn toàn không biết rằng mối nguy hiểm đáng sợ đang đồ xuống đầu mình, ung dung tự tại đi sâu vào trong khu rừng Nhân Thú, chuẩn bị bước chân vào lãnh địa của Phi Long.

Trở lại bí cảnh ngoài hầm mộ, tại không khu rừng cách hầm mộ không quá xa, trên không trung xuất hiện một đóm lửa khổng lồ đang rực cháy thấp sáng cả khu vực rộng lớn trong cái đồng bằng âm u này.

Pháo hoa triệu tập môn phái ~! Vậy có nghĩa là Huyết Ma Đạo đã ra tay với người của Thánh Hòa Tông rồi nhỉ?

“Thiết Hạo Nam, hãy đầu hàng đi, trở thành người của Huyết Ma Đạo, ngươi sẽ có được tất cả những gì ngươi muốn, còn nếu ngoan cố chống cự, chỉ khổ cho bản thân mà thôi.” Giọng nói lạnh lùng không chút tình cảm của Diệp Thiên Hành vang lên trong khu vực trung tâm của khu rừng triệu tập. Khiến Thiết Hạo Nam mình đầy thương tích đang giao chiến ác liệt với Hạ Hầu Quân và Đường Tử ở phía xa không kềm được run lên một cái, nhưng vẫn phần nộ gào thét chửi rủa, quyết chiến không ngừng.

Nếu như Dương Kiệt có mặt ở đây, chắc chắn sẽ phần nộ gào thét: “Mẹ kiếp, bug! Tuyệt đối là bug! GM đâu, yêu cầu có lời giải thích ~~~~~!!”

Ngay sau hấp thụ tinh huyết của tứ đại môn phái, thực lực của cả nhóm Huyết Ma Đạo đã tiến triển tới mức đáng sợ khó tin.

Diệp Thiên Hành và Diệp Tuyền hấp thụ phần lớn tinh huyết, lúc này phân biệt là chân nguyên tầng thứ 10 và tầng thứ 7, Hạ Hầu Quân cũng đã đạt tới chân nguyên tầng thứ 8, Đường Tử và đệ tử của Bách Hoa Cốc Lâm Nhi cũng đã là một kẻ mạnh chân nguyên tầng thứ 7. Người yếu nhất trong nhóm chỉ còn lại mỗi Tư Mã Phong Vân vẫn đang ở cảnh giới chân nguyên tầng thứ 2 do không thể hấp thụ tinh huyết được nữa.

Chính vì đã hấp thụ quá nhiều tinh huyết, cảnh giới tăng một mạch gần một cảnh giới lớn, nên lúc này người của Huyết Ma Đạo không thể tiếp tục hấp thụ tinh huyết nữa, ít nhất cũng phải chờ một năm để điều hòa thích ứng dần chân nguyên trong cơ thể, mới có thể tiếp tục hấp thụ tinh huyết, nhưng như thế cũng đã quá đáng sợ rồi, không phải sao?

Người ta tu luyện cực khổ ngày đêm mấy năm trời, chưa chắc thăng được bốn, năm cấp bậc. Thế mà người của Huyết Ma Đạo chỉ chưa đầy một tháng đã thăng gần mười cấp, hèn chi dù biết rằng có thể trở thành kẻ thù của thiên hạ, nhưng vẫn có người bấp chấp tất cả đâm đầu vào vòng tay “âm áp” của Huyết Ma Đạo.

Vì không thể tiếp tục hấp thụ tinh huyết, nên Diệp Thiên Hành không bố trí Thiên Ma Hấp Huyết Đại Trận để đối phó với người Thánh Hòa Tông. Vì tinh huyết sau khi thu hoạch, chỉ có thể dự trữ một thời gian ngắn, nếu như không hấp thụ, tinh huyết cầu sẽ dần dần tiêu tan hết tinh huyết bên trong, không còn có thể sử dụng được nữa. Tài nguyên dùng để bố trí Thiên Ma Hấp Huyết Đại Trận vô cùng quý hiếm, không thể uống phí một cách vô ích như thế này được.

Và lại, người của Huyết Ma Đạo sau trận đại chiến với Khoái Hoạt Lâm đã bị rút xuống còn có vài mống người. Nên vô cùng hiển nhiên này sinh kế hoạch thu phục người của Thánh Hỏa Tông để bù đắp cho tổn thất của mình, không phải tốt hơn sao?

Lúc này ngoại trừ Thiết Hạo Nam còn đang khổ chiến với Hạ Hầu Quân và Đường Tứ, phía sau lưng Diệp Thiên Hành và Diệp Tuyền lúc này đã có Chu Nhất Thông, song sinh tỷ muội, Doanh Quý và Tiêu Viêm đang mang theo về mặt không nổi nhìn chăm chăm vào cuộc giao chiến ở phía xa. Xem ra họ đã chấp nhận bán mình, trở thành “con chó trung thành” của Huyết Ma Đạo rồi nhỉ?

Tất nhiên, ngoại trừ những người này, trên mặt đất vẫn còn vài cái xác đang nằm bất động, ai nấy đều chết không nhắm mắt, mang theo vẻ mặt khó tin, bất cam và đầy căm phẫn.

Người đã bắt khuất không chịu đầu hàng và chết dưới tay của người của Huyết Ma Đạo chính là Triệu Tử Trung, Ngô Kiến Tài và Trần Khôn.

‘Chết này ~~~~!!!’ Hạ Hầu Quân đã gần như mất hết kiên nhẫn, nếu như không phải được lệnh của Diệp Thiên Hành phải giữ mạng của đối phương, e rằng một chương vỡ chết à “đàn ông” này rồi. Dù sao thì một người là chân nguyên tầng thứ 8, một người chỉ mới chân nguyên tầng thứ 2, cách biệt quá lớn.

Một cú chưởng khí uy lực kinh hoàng từ lòng bàn tay Hạ Hầu Quân vỡ ra, tất nhiên hắn chỉ dùng khoảng 10% công lực của mình, nhưng như thế cũng quá đủ để trấn áp một chân nguyên tầng thứ 2 như Thiết Hạo Nam rồi.

Uỳnh ~~~~!!!

Phục ~~~~!!

Thiết Hạo Nam dính phải cú chưởng khí của Hạ Hầu Quân, trực tiếp bị đánh bay rơi ngã xuống mặt đất, máu kèm theo chút ít nội tạng từ trong miệng phun bắn ra, sắc mặt tái nhợt không tí huyết sắc, không còn đủ sức tiếp tục chiến đấu nữa rồi.

“Thiết Hạo Nam, cơ hội cuối cùng, muốn sống hay muốn chết?!!” Diệp Thiên Hành từ từ bước tới trước mặt Thiết Hạo Nam, từ trên cao nhìn xuống nhìn về phía cô ta, lạnh lạnh nói.

“Xi ~~~~!!” Thiết Hạo Nam nhỏ một bãi nước bọt pha lẫn với máu về dưới chân của Diệp Thiên Hành, cắn răng nói: “Muốn lão nương làm chó cho lũ tà đạo các ngươi? Còn lâu á ~~~!! Cho dù có chết, lão nương cũng không bao giờ bán mình cho quý dữ. Dương sư huynh chắc chắn sẽ không tha cho các ngươi đâu, và anh ấy sẽ báo thù cho lão nương, hừ hừ ~~~~!!” Nói tới sau cùng, mang theo vẻ mặt kiên quyết, võ hồn Huyết Giao từ trong cơ thể phóng thích ra rực sáng dữ dội, cơ thể càng lúc càng phình to, tựa như quả bóng đang được bơm đầy hơi vậy.

“lại định chơi trò đó sao?” Sắc mặt của Diệp Thiên Hành, Hạ Hầu Quân và Đường Tứ ở gần Thiết Hạo Nam nhìn thấy cảnh đó không kèm được biến sắc, may là từng có kinh nghiệm tự phát nổ sau vụ đệ tử Khoái Hoạt Lâm, nên nhanh chóng tung người nhảy lùi về phía sau, đồng thời kích hoạt chân nguyên trong cơ thể hình thành lớp chân khí bảo hộ hộ thể, tất nhiên cũng không thể thiếu những bảo bối phòng hộ đã chuẩn bị sẵn để phòng trường hợp này nữa rồi.

Võ hồn phình to tới mức cực đỉnh, ngay cả cơ thể của Thiết Hạo Nam cũng phát sáng rực rỡ, trước khi cơ thể tự nổ tung ra, trên môi lộ ra nụ cười đầy tưởng nhớ yêu thương: “Dương sư huynh, muội đi trước đây, kiếp này chúng ta có duyên mà không có phận, hy vọng kiếp sau...”

Rầm ~~~ rầm ~~~ rầm ~~~~!!

Tiếng nổ kinh thiên động địa vang dội cả khu vực rộng lớn trong Đồng Bằng Bình Minh, vụ nổ cuốn trôi mọi thứ trong khu rừng triệu tập, xác người nằm la liệt trên mặt đất cũng bị quét sạch tan biến thành tro bụi không để lại chút vết tích.

Đội tới khi vụ nổ kết thúc, cả khu rừng rộng lớn đã bị càn quét tan tành một phần tư khu rừng rộng lớn này. Nhóm người của Huyết Ma Đạo do đã chuẩn bị kỹ lưỡng nên đã không bị ảnh hưởng quá nhiều từ vụ tự nổ của Thiết Hạo Nam. Vì dù sao cô ta cũng chỉ có một người, không thể phát ra vụ tự nổ có uy lực lớn mạnh hơn gần năm, sáu đệ tử Khoái Hoạt Lâm trước kia được.

“Bỏ khi, không ngờ à “đàn ông” đó lại cứng đầu ngoan cố như vậy, thậm chí tự nổ không chút do dự, muốn chết thì chết đi, còn muốn lôi theo bọn ta chết cùng, hừ hừ, nếu như không phải chuẩn bị trước, e rằng đã bị dính chiêu như lần trước rồi.” Thu lại chân nguyên vào trong cơ thể, Hạ Hầu Quân dùng tay phui phui quần áo dính đầy cát bụi của mình, miệng không ngừng chửi rủa.

“Thiết, Thiết sư tỷ.....” song sinh tỷ muội ngã khụy trên mặt đất, bật khóc nức nở trước sự tự nổ của Thiết Hạo Nam.

Ngay cả Chu Nhất Thông và Doanh Quý cũng quay đầu nhìn sang hướng khác, tựa như muốn né tránh cảnh tượng thương tâm đó nữa.

Không như nhóm người vì muốn có sức mạnh nên hiến thân cho Huyết Ma Đạo, người của Thánh Hỏa tông bán mình cho Huyết Ma Đạo, chẳng qua chỉ là muốn được sống mà thôi, điều này không thể nói đúng hay sai, tùy theo quan điểm sống của mỗi người mà thôi. Nếu lúc này nhìn thấy đồng môn bị chết, tất nhiên là không khỏi thương tâm rồi.

Bạn đang đọc truyện *Phì Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 134: Cướp cạn giữa ban ngày

“Haha, đau xót tiếc thương chỉ cho ả “đàn ông” ngu xuẩn kia chứ! Nào nào, hai sư muội xinh đẹp, hãy lại đây với huynh, huynh sẽ có cách giúp hai vị sung sướng cực lạc, quên đi nỗi buồn này ngay tức khắc.” Hạ Hầu Quan mang theo ánh mắt dâm tà nhìn chằm chằm vào song sinh tỷ muội, khoái trá phấn khích định lao tới ôm chàng cả hai vào lòng để “an ủi an ủi” đối phương.

“Đồ đồ tiện, tránh ra ~~~!!” Hai chị em vừa căm phẫn vừa hoảng sợ, thực lực của đối phương quá đáng sợ, nếu như hắn muốn làm bậy, thậm chí không đủ sức phản kháng nữa là.

Diệp Thiên Hành khẽ dúm mảy trước hành động đồ tiện của Hạ Hầu Quân, nhưng cũng không lên tiếng ngăn cản. Vì lúc này Hạ Hầu Quân có giá trị lợi dụng hơn cặp song sinh tỷ muội kia, không thể vì hai chị em kia mà làm mất lòng Hạ Hầu Quân được.

Đường Tứ và Tư Mã Phong Vân tất nhiên là không bao giờ ra tay rồi, chỉ đứng sang một bên xem như không nhìn thấy gì cả.

Lâm Nhi cũng muốn ra tay giúp đỡ đấy, vì trước đó không bao lâu tên khốn đó cũng định giở trò với mình, nếu như không phải Tư Mã sư huynh lên tiếng ngăn cản, e rằng bản thân đã bị tên khốn đó làm nhục rồi. Lúc này lo thân chưa xong, lấy tư cách gì giúp đỡ người khác nữa chứ? Nghĩ tới điều đó, đành bất lực dừng bước thờ dài quay đầu sang hướng khác.

Chỉ duy nhất mỗi người của Thánh Hóa Tông là Chu Nhất Thông, Doanh Quỷ và Tiêu Vân nhìn thấy hai chị em song sinh bị ức hiếp, vội vã lao ra ngăn cản, nhưng với thực lực của họ, Hạ Hầu Quân chỉ cần vẩy tay nhẹ một cái, cả ba lập tức bị đánh bay ra xa, không đủ sức ra tay ngăn cản nữa.

Nhìn thấy những người đủ sức ra tay nhưng đứng yên một chỗ, những người ra tay thì bất lực bị đánh trọng thương. Hai chị em song sinh mang theo vẻ mặt tuyệt vọng nhìn chằm chằm vào tên khốn dâm tặc đang khoái trí vồ tới như con hổ đói.

Chẳng lẽ phải học theo Thiết sư tỷ, tự nổ để cứu danh dự của mình sao?

“Hạ Hầu Quân, ngươi muốn chết phải không??” Trong lúc đôi tay dơ bẩn của Hạ Hầu Quân gần như chạm vào người của song sinh tỷ muội, giọng nói lạnh lùng chán ghét của Diệp Tuyền ở phía sau vang lên, khiến động tác vồ tới của tên khốn không tự chủ phải dừng lại.

“Không, không dám ạ.” Hạ Hầu Quân mang theo nụ cười khó coi quay lại cúi đầu cắn răng nói, không dám nhìn thẳng vào Diệp Tuyền.

Đừng tưởng Hạ Hầu Quân có thực lực lớn mạnh hơn Diệp Tuyền là dám lớn tiếng cãi lại cô ta. Phải biết rằng để trở thành người của Huyết Ma Đạo, trước khi gia nhập phải cắt bỏ một phần linh hồn của bản thân giao cho đặc sứ nắm giữ. Nếu như dám phản bội hay có ý đồ không hay, đặc sứ sẽ sử dụng bí pháp bí truyền của Huyết Ma Đạo tác động vào linh hồn của tên phản bội, khiến hắn chịu cực hình sống không bằng chết.

Đó là lý do vì sao Huyết Ma Đạo dám thu nhận bất kỳ ai muốn trở thành con chó trung thành của mình, đồng thời không tiếc tài nguyên đào tạo thành tài, vì cho dù sau này mày có lớn mạnh cỡ nào, mảnh linh hồn đang nằm trong tay ta, dám tạo phản thử xem, mày sẽ biết thế nào là sống không bằng chết.

“Song sinh tỷ muội đã là người của Huyết Ma Đạo, đã là người của chúng ta. Nếu như đối phương tự nguyện đồng ý thì không nói, nhưng nếu ngươi dám làm càn, thì đừng có trách ta ra tay xử phạt ngươi, nhớ kỹ chưa??” Diệp Tuyền dùng ánh mắt tràn đầy sát khí nhìn chằm chằm vào Hạ Hầu Quân cảnh cáo, khiến hắn không kiềm được run bắn cả người.

Phải biết rằng hắn đã từng “thương thức” qua cái kiểu xử phạt hành hình của đặc sứ một lần khi dám cãi lệnh không nghe lời. Mỗi lần nhớ tới cảnh giác đáng sợ đó, hắn đều không kiềm được toàn thân chảy đầy mồ hôi lạnh, thậm chí đang ngủ ngon cũng phải giật mình tỉnh giấc nữa là.

“Xin, xin tuân lệnh!” Hạ Hầu Quân cố gắng kiềm nén cơn hoảng sợ xen lẫn phẫn nộ của mình, cúi đầu xin lỗi và cam kết tuân theo mệnh lệnh của đối phương.

Dưới ánh mắt đầy cảm kích của song sinh tỷ muội, Diệp Tuyền quay người đi thẳng về phía Diệp Thiên Hành, lạnh lạnh nói: “Thánh Hóa Tông cũng đã giải quyết xong, hiện giờ chỉ còn vài tên lẻ tẻ như tên Dương Diễn và Hạ Cơ chẳng hạn, chúng đã biết rõ thân phận của anh, sau này rời khỏi bí cảnh sẽ mang nhiều rắc rối cho chúng ta đấy. Tranh thủ chúng đi vào hầm mộ chưa được bao lâu, mau chóng đuổi theo giải quyết luôn chúng để bịt đầu mối.” Giọng điệu của Diệp Tuyền khi đối diện với Diệp Thiên Hành cũng đã có chút thay đổi, trở nên lạnh nhạt hơn, xem ra cô ta đã tỏ ra không hài lòng với thái độ đứng sang một bên để mặc Hạ Hầu Quân làm càn lúc này rồi.

Diệp Thiên Hành chỉ biết lắc đầu gượng cười. Em gái của mình cái gì cũng tốt, chỉ duy nhất mỗi cái lòng nhân hậu là hoàn toàn không thích hợp trong cái thế giới đầy sự dối trá và dâm máu này. Không chừng một ngày nào đó, chính cái lòng nhân hậu đó sẽ làm hại tới nó cũng không chừng.

Ngay sau khi thu hoạch mảnh linh hồn của nhóm người Thánh Hóa Tông “tự nguyện” hiến ra xong, từ trong nhẫn cần khôn rút ra vài viên huyết tinh cầu còn dư ra chưa sử dụng hết, ném qua cho nhóm người vừa mới gia nhập nhóm chưa được bao lâu, lúc này họ cần phải được hấp thụ huyết tinh cầu để gia tăng thực lực.

Nhóm người đầu hàng của Thánh Hóa Tông mang theo ánh mắt phức tạp, khó xử, thậm chí có chút chán ghét nhìn chằm chằm vào viên huyết tinh cầu trong tay. Rõ ràng không phải ai cũng hứng thú với thứ sức mạnh tà ác không phải do bản thân mình tự có được. Nhưng lúc này đã ngồi lên tàu giặt, mảnh linh hồn đã nằm trong tay đối phương, có muốn xuống tàu giữa chừng chỉ có nước bị chìm chết mà thôi. Phóng dao thì đành phải theo dao chứ biết sao giờ.

Lắc đầu thờ dài một tiếng, tự tìm lấy một chỗ thoải mái bó gối ngồi xuống, nắm chặt huyết tinh cầu trong lòng bàn tay, bắt đầu hấp thụ tinh huyết để gia tăng thực lực của mình.

Chỉ tốn gần một canh giờ đồng hồ, nhóm người hấp thụ tinh huyết đã hoàn thành. Từng người một đứng bật dậy, ai nấy đều mang theo vẻ mặt phấn khích khó tin khi phát hiện thực lực của mình gia tăng với mức đáng sợ như thế này.

Lúc chưa hấp thụ tinh huyết, cảnh giới chỉ nằm rải rác từ chân nguyên tầng thứ 2 hoặc tầng thứ 1. Sau khi hấp thụ xong, cảnh giới thấp nhất trong nhóm cũng là một chân nguyên tầng thứ 5, một mạch tăng gần 5 cấp bậc, quả thật là phi thường.

Lúc này hấp thụ tinh huyết có thể là do bị cưỡng ép, nhưng một khi đã nếm thử thứ mùi vị làm say đắm tới tận linh hồn này, không phải ai cũng đạo tâm vững chắc trước cám dỗ sức mạnh có được một cách dễ dàng như thế này. Nên ai nấy đều từ miễn cưỡng chuyển qua thành khát khao hết rồi.

Giống hệt như một con nghiện hút xong ma túy vậy.

Hài lòng trước biểu hiện của nhóm người mới, Diệp Thiên Hành cười lạnh trong lòng: “Thử xong còn sợ các ngươi không ngoan ngoãn phục tùng ta nữa sao?”

Tuy mảnh linh hồn của đối phương trong tay, họ sẽ không dám phản bội hay cãi lời. Nhưng nếu như đối phương sau khi trở thành "con nghiện", trở nên cam tâm tình nguyện, ngoan ngoãn nghe lời hơn, không phải tốt hơn sao?

“Đi thôi, mục tiêu tiến tới, hằm mộ ~~~!!” Diệp Thiên Hành vẫy vẫy tay ra hiệu, cả nhóm nhanh chóng hướng thẳng về phía hằm mộ di chuyển, mục tiêu là truy sát Dương Diễn và Hạ Cơ vẫn còn đang sống sót.

Có thể nói mấy bữa nay trong khu rừng Nhân Thú đang xảy ra tình trạng gà bay chó chạy, Nhân Thú sinh sống trong khu rừng đang rơi vào tình trạng thấp thòm không yên, ăn không ngon miệng, ngủ không ngon giấc.

Vì không biết từ đâu mà đột nhiên xuất hiện một tên khốn thân mặc giáp sắt, ngay cả khuôn mặt cũng được che kín lại dưới lớp giáp, lợi dụng những Nhân Thú đi lại là tề trong khu rừng, đột nhiên từ trong bụi cây nhảy ra chắn ngay giữa đường, một tay chống eo một tay chìa vũ khí về phía Nhân Thú mạnh mẽ tuyên bố: “Núi này do ta mò, cây này do ta trồng, muốn bước qua con đường này, phải để lại tiền mãi lộ ~~~!!”

Và một vụ trấn lột cướp cạn nhanh chóng được xảy ra dưới ánh mắt kinh ngạc khó tin của nạn nhân.

Những tên ngoan ngoãn móc tiền ra còn đỡ, chỉ bị tên khốn đó đập cho một trận xong rồi thả đi. Còn những tên ngoan cố dám chống cự, trực tiếp bị một chùy vỡ thẳng vào đầu, chết ngay tại chỗ, đã vậy còn bị moi xác vơ vét hết tài sản trên người, đúng là tiền mất mạng cũng mất.

Những phi vụ “đáng sợ” như thế xảy ra nhiều ngày liền, khiến cho cuộc sống của Nhân Thú trong khu rừng bị đảo lộn. Sáng không dám bước ra khỏi nhà, hoặc có đi đâu cũng phải rủ bè kết phái đi thành từng nhóm gần cả chục mạng mới dám đi lại trong khu rừng.

Nhân Thú trong khu rừng đã từng thành lập đội nhóm đi truy sát tên cướp trời đánh đó, nhưng tên khốn đó lúc ẩn lúc hiện, thực hiện xong một phi vụ nào đó lập tức rời khỏi hiện trường một cách dứt khoát không để lại chút vết tích gì cả. Cộng thêm với cái khu rừng rộng lớn như thế này, muốn truy tìm một người thực sự không đơn giản. Vì khi truy tìm phải đi thành từng nhóm từng nhóm, nếu đi riêng lẻ không chừng biến thành mồi ngon của đối phương nữa là. Với lực lượng truy tìm không có hùng hậu, càng khó hơn trong việc tìm thấy được tung tích của đối phương.

Đám Nhân Thú thậm chí sử dụng có mưu kế mồi nhử, bố trí thiên la địa võng, mai phục sẵn gần cả chục cao thủ ở gần đó, để mồi nhử giả vờ đi lại một mình trong khu rừng. Nhưng kết quả là mai phục gần nửa ngày trời, tên mồi nhử đi tới nổi hai chân muốn gãy, cũng không thấy bóng dáng của đối phương đâu cả. Đôi khi có thông tin truyền tới rằng tên khốn đang thực hiện một phi vụ ở nơi khác, cả nhóm hùng hổ lao tới hiện trường thì đối phương cũng đã bỏ chạy mất tiêu rồi. Ba lần bảy lượt như vậy, khiến nhóm Nhân Thú như muốn sụp đổ.

Mẹ kiếp ~~~!! Tên khốn đó có mất thần hay sao mà biết rõ chỗ nào có mai phục, chỗ nào không có vậy??

Đối với việc này, Dương Kiệt chỉ cười lạnh chế giễu: “Hệ thống radar của bố mày còn lợi hại hơn cả mắt thần đấy, ở đó mà chơi trò mai phục với anh, nằm mơ đi cưng!”

Đối với hành động đi cướp cạn giữa ban ngày của Dương Kiệt, Dương Diễn chỉ khề bất ngờ rồi không nói thêm gì nữa. Còn Hạ Cơ tất nhiên là thừa cơ chế giễu chửi rủa anh ta một cách thậm tệ về cái hành vi hạ đẳng vô liêm sỉ đó rồi.

Chỉ là nhìn thấy vô số tài nguyên linh thạch nhảy hết vào túi của Dương Kiệt và lâu lâu chỉ ném qua vài trái thần dược thần quả cho cả hai cho qua loa, Hạ Cơ cũng bắt đầu động lòng, trong lòng thầm nghĩ: “có nên tham gia với tên khốn này để kiếm chút tiền mua son phấn không nhỉ??”

Cho tới khi số tài sản mà Dương Kiệt kiếm được mấy ngày qua trên cả chục triệu linh thạch, cuối cùng thì Hạ Cơ cũng kèm lòng không nổi, lập tức lên tiếng yêu được tham gia và chia phần nhiều hơn, nếu không thì sẽ tung tin Dương Kiệt trở thành cướp cạn ra khắp thiên hạ biết sau khi bí cảnh kết thúc, phá hoại thanh danh của anh ta.

Trước những lời hăm dọa của Hạ Cơ, Dương Kiệt chỉ cười lạnh “say no” một cách dứt khoát.

Đùa à, bố mày còng lưng cực khổ đi cướp tiền để trả nợ là vì ai chứ? Cũng là vì không muốn bỏ rơi hai người, thậm chí cứu mạng của hai người nữa là. Lúc này đang nợ ngập đầu mỗi tháng phải trả cả gốc lẫn lãi hơn mười triệu linh thạch cho con quỷ hút máu kia, các người không trả phụ thì thôi chứ, còn ở đó đòi chia phần, nằm mơ đi ~~~!!

Thế là dưới ánh mắt đầy phần nộ và khao khát của Hạ Cơ, Dương Kiệt tiếp tục sự nghiệp cướp đường của mình, chỉ mong kiếm được càng nhiều càng tốt để trả cho hết nợ con quỷ hút máu kia mà thôi.

Trong thời gian này, người của Phi Long cũng không ngừng tung người truy tìm tung tích của nhóm Dương Kiệt, nhưng cũng gặp phải tình trạng của nhóm Nhân Thú truy bắt anh ta, bế tắc trong việc định vị vị trí của cả nhóm, nhất thời không biết phải làm sao.

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 135: Vật hiến tế

“Thế nào? Vẫn chưa tìm ra được tung tích của chúng sao?” Trong đại sảnh tòa lâu đài tráng lệ của Phi Long, Phi Long đang ngồi trên chiếc ghế pha lê sáng lấp lánh, mắt nửa nhắm nửa mở lạnh lạnh lên tiếng hỏi một trong những tên thuộc hạ phụ trách việc tìm kiếm vị trí của nhóm Dương Kiệt ở phía dưới.

“Dạ, dạ... vẫn... vẫn chưa có thông tin gì, gì mới ạ.” Tên thuộc hạ đầu chó sói đã cháy đầy mồ hôi lạnh, toàn thân run rẩy, quỳ cúi đầu trên mặt đất thấp thòm không yên trả lời.

“Phế vật ~~~!!” Uyển ~~~~~!!

Rầm ~~~~~!! Phục ~~~~~!!!

Một vũng máu màu xanh lá từ trong miệng tên thuộc hạ phun bắn ra sau khi hứng trọn luồng khí thể vô hình đáng sợ do Phi Long phóng thích tới, ngã lăn lộn trên mặt đất, toàn thân run lên cầm cập không dám trở người ngồi dậy.

“Thời điểm Hoàng Kim Nhân Thú Quả chín mùi không còn xa nữa, cho các người thêm hai ngày thời gian, nếu như vẫn chưa thể tìm thấy tung tích của chúng, thì các người không cần phải quay về nữa.” Giọng nói lạnh lùng của Phi Long tiếp tục vang lên.

“Tuân, tuân lệnh ~~~!!” Không dám tiếp tục nán lại đối diện với áp lực đáng sợ của Phi Long, vội vã lồm cồm bò dậy quay đầu chạy ra khỏi đại sảnh tiếp tục công việc tìm kiếm của mình, chỉ cầu mong mau chóng tìm được mục tiêu, nếu không con thịnh nộ của Phi Long giáng xuống, tuyệt đối sống không bằng chết, sau đó còn bị tổng cô ra khỏi lãnh địa, theo chân tên khốn Kim Sư sống lang thang đây đó bị đàn áp ức hiếp một cách thâm hiểm.

Tất cả chỉ tại tên khốn đó, nếu như hắn không tới thông báo cái tin “khốn kiếp” đó, thì mình đâu phải chịu cảnh như thế đâu chứ!

Đợi tới khi tên thuộc hạ rời khỏi đại sảnh, Phi Long lộ ra vẻ mặt thiếu kiên nhẫn và thấp thòm không yên.

Mười năm trước hắn nhờ vào "tên khốn" đó mới may mắn tranh giành được một quả, thực lực tăng thêm hai cấp, nhưng nghĩ tới việc phải tiến hành giao dịch với "con quỷ khát máu" kia, toàn thân Phi Long không tự chủ run lên một cái.

Nếu như không phải tình thế ép buộc, tuyệt đối không được tiếp xúc với "hắn" nữa.

Nhưng với thực lực của hiện giờ, nếu muốn tiếp tục tranh giành với các đối thủ khác trong khu rừng, tuyệt đối không dễ như mười năm trước chút nào. Thậm chí có nguy cơ trắng tay nữa là khác.

Nên lúc này vô cùng nôn nao gấp thúc muốn có được thánh giáp để gia tăng thực lực của mình

Chỉ mong mau chóng tìm được mục tiêu, cướp lấy thánh giáp trên người chúng, tới lúc đó cuộc chơi tranh giành Hoàng Kim Nhân Thú quả chắc chắn sẽ do mình làm chủ.

Nhưng đám thuộc hạ vô dùng lần này hết lần khác khiến hắn phải thất vọng. Lúc này con phần nộ trong người đã dồn nén quá nhiều, có thể bùng nổ bất kỳ lúc nào.

“Chẳng lẽ lại phải nhờ vả tới "hắn" lần nữa sao?” Nghĩ tới cảnh tượng đáng sợ khi giao dịch với "tên khốn" đó, Phi Long lần nữa không tự chủ run bắn người lên.

Nhưng Hoàng Kim Nhân Thú Quả, tuyệt đối phải nằm trong tay mình!

Không còn cách nào khác, nếu trong vòng hai ngày nữa lũ phế vật đó không thể tìm ra mục tiêu, đành phải....

Lắc đầu thờ dài một tiếng, Phi Long từ trên ghế pha lê đứng bật dậy, quay người lại nhìn chăm chăm vào hai tỷ nữ xinh đẹp của mình, trong đôi mắt lóe qua tia sáng tiếc nuối không nổi, nhưng nhanh chóng được hấn che giấu đi, vòng tay khoắc lấy cả hai kéo vào trong phòng mình, hưởng thụ hưởng thụ thân thể bốc lửa chết người của họ.

Có thể lần này là lần cuối chẳng? Chỉ mong là không phải!!

Và hai ngày cứ thế trôi qua, vẫn chưa có thông tin gì về nhóm của Dương Kiệt cả. Phi Long đã hoàn toàn mất hết kiên nhẫn, quay sang nhìn chăm chăm hai tỷ nữ của mình, trong đôi mắt lóe qua tia sáng kiên quyết.

Hai tỷ nữ không kiềm được toàn thân run lên cảm cấp khi Phi Long dùng ánh mắt đáng sợ đó nhìn về phía mình, trong lòng lập tức linh cảm có chuyện không hay sẽ xảy ra với mình.

“Hãy đi theo ta.” Nói xong, không cho hai tỷ nữ cơ hội lên tiếng, trực tiếp quay người rời khỏi phòng mình.

Hai tỷ nữ đưa mắt nhìn nhau, toàn thân run lên cảm cấp, tuy linh cảm thấy số phận bi thảm sắp xảy ra với mình, nhưng lúc này cũng không dám chống đối mệnh lệnh của Phi Long vì dấu ấn nô lệ trong cơ thể, nếu như chọc giận Phi Long, thậm chí sống không bằng chết nữa là. Chỉ còn cách cắn răng bước từng bước nặng nề khó khăn đi theo phía sau lưng Phi Long đi sâu vào trong tận cùng của Lâu Đài.

Không bao lâu sau, cả ba đã đứng trước một ngọn núi cao chót vót nằm sừng sững trong phía sâu trong lâu đài, trên bề mặt ngọn núi có khảm vô số hoa văn kỳ lạ đang không ngừng nhấp nháy dữ dội, có vẻ như là thần chú phong ấn thì phải.

Chính giữa chân núi thậm chí xuất hiện hai cánh cổng sắt, có vẻ như quả núi này là nhân tạo hay đã có ai đó chỉnh sửa qua rồi vậy.

ngọn núi này chính là khu vực cấm trong lâu đài. Ngoại trừ Phi Long ra, tuyệt đối không ai được phép bén mảng tới gần, nếu như để bị phát hiện, kết cục sẽ còn bi thảm hơn cả tên kim sư nữa đây.

Hít sâu một hơi vào người, mang theo vẻ mặt kiên quyết, lạnh lạnh nói: “hãy đẩy cửa bước vào trong đi.”

“Đại, đại nhân, xin hãy tha, tha cho tiện thiếp ~~~!!” Hai tỷ nữ khuôn mặt không tí huyết sắc, quỳ xuống ngay chân của Phi Long bật khóc van xin, trông vô cùng đáng thương tội nghiệp.

nghĩ tới cảnh trước kia những người bị ép buộc bước vào trong quả núi xong không bao giờ có cơ hội xuất hiện trên đồi này lần nữa, hai tỷ nữ đã đoán ra được số phận của mình rồi đây.

Phi Long khẽ lóe qua tia sáng không nổi, dù sao cũng là tỷ nữ của mình một thời gian dài, cho dù nuôi một con chó, cũng có tình cảm đấy chứ. Nhưng Hoàng Kim Nhân Thú Quả, tuyệt đối là thứ mà Phi Long phải có bằng mọi giá. Và lại sau này lớn mạnh rồi, muốn mỹ nhân nào mà không có chứ?? Nên tỏ ra vô cùng kiên quyết, lạnh lạnh nói: “Ta nói thêm lần nữa, đẩy cửa bước vào trong, nếu không thì đừng có trách.”

Biết rằng không thể khiến Phi Long đổi ý, hai tỷ nữ mang theo sắc mặt như người mất hồn, ngã khụy xuống đất, nhất thời tiếng gào khóc vang trời.

“Á á á ~~~~~, Tha, tha cho tiện, tiện thiếp, xin, xin ngài, Á ~~~~~!!” Phi Long đã mất hết kiên nhẫn, trực tiếp kích hoạt dấu ấn nô lệ trong người hai tỷ nữ, cả hai lập tức ôm đầu gào thét một cách đầy đau khổ, ngã lăn lộn trên mặt đất không ngừng vừa gào khóc vừa lên tiếng van xin Phi Long ngừng lại.

“Hừ, đừng tưởng ngày thường ta sủng ái các ngươi, các ngươi quên đi sự đáng sợ của ta. Bất kỳ kẻ nào dám chống đối lệnh ta, đều phải sống không bằng chết, rõ chưa ~~~~!!” Phi Long gần như gào thét lên vì cảm phẫn. Một phần vì cảm phẫn hai tỷ nữ dám chống đối mệnh lệnh của mình, một phần vì muốn che giấu nỗi tiếc nuối trong lòng, có cơ hội trút giận mà thôi.

“Thưa, thưa, vâng, vâng ạ” Hai tỷ nữ sắc mặt vẫn còn đang đau khổ tột cùng, hít thở một cách dồn dập, như muốn dứt hơi bất kỳ lúc nào lên tiếng đáp.

“Biết rồi còn không mau mau cút vào bên trong nữa hả? Hay muốn ta mời đây ~~~~!!” Phi Long trực tiếp tung trường án thẳng vào cánh cửa sắt ngay trước mặt. Cánh cửa sắt rầm một tiếng trực tiếp mở toang ra, dùng ánh mắt sát khí đằng đằng nhìn vào hai tỷ nữ như vẻ đang hỏi thúc.

Hai tỷ nữ cùng đỡ nhau đứng dậy, với bộ dạng thất thần nặng nề của người không có linh hồn từng bước từng bước lê bước chân khó khăn đi vào trong núi.

Đi vào sẽ chết, nhưng nếu không đi vào, sẽ sống không bằng chết.

Cũng tốt, ít ra có thể kết thúc cuộc đời đầy ô nhục và đau khổ cả thể xác lẫn tinh thần, không phải sao?

Trong hang núi tối tăm như mực, chỉ có vài tia sáng lẻ loi từ bên ngoài cửa chiếu rọi vào, nhưng lúc này hai tỷ nữ cũng không quan tâm tới vấn đề đó nữa, vì số phận của họ đã được định đoạt rồi.

Rầm~~~~~!!

Cánh cửa sắt khổng lồ nhanh chóng đóng sập lại khi hai tỷ nữ đã bước vào trong. Cả hai ngời ngời bệt xuống mặt đất, đón chờ số phận bi thảm chuẩn bị ập xuống đầu mình.

Rực ~~~ rực ~~~ rực ~~~~~!!

Cánh cửa đóng chặt lại không bao lâu, trong hang núi đột nhiên thấp sáng tựa như có ai đó đã đốt đèn lên vậy. hai tỳ nữ đã có thể nhìn thấy mọi thứ ở xung quanh. Cảnh vật trong này tựa như một gian phòng hình chữ nhật bằng phẳng rộng trên cả ngàn mét vuông, trên đỉnh trần khảm đầy vô số chân châu ngọc quý lúc này đang rực sáng dữ dội, giống hệt những bóng đèn trên trần thấp sáng cả căn phòng rộng lớn. Chính giữa căn phòng có bức thềm hình tròn không lồ cao gần cả mét, bề mặt bậc thềm đó hình ảnh khuôn mặt của một con quỷ dữ với bộ mặt cực kỳ hung tợn đáng sợ.

Chắc là thứ đã bị phong ấn trong hang động này chăng?

“Hahahaha, tên khốn Phi Long cuối cùng cũng đã nhớ tới bản tọa. Mười năm rồi, đã hơn mười năm rồi, tên khốn keo kiệt bủn xỉn đó mới chịu mang vật hiến tế tới cung phụng cho ta, không dễ chút nào nhì, hahahaha ~~~~~!!”

Một giọng nói khô khan khó nghe không thể phân biệt nam hay nữ vang dội khắp căn phòng, giọng điệu có vẻ như vừa phấn khích vừa căm phẫn bất mãn.

““Vật hiến tế” này này trông có vẻ chất lượng quá nhì? Chắc tên khốn đang đau đầu về vấn đề gì đó nên mới hào phóng như thế này. Thôi thì bỏ mày không cần phải khách sáo làm gì nữa, hahahaha ~~~~~!!”

Dưới ánh mắt đầy kinh hãi hoảng sợ và tuyệt vọng chết chóc của hai tỳ nữ, một cái miệng không lồ với bộ hàm sắc nhọn đáng sợ hơn cả hàm cá mập trắng ở trái đất xuất hiện ngay trước đỉnh đầu của cả hai, nhanh chạp thẳng xuống cơ thể hai tỳ nữ, nuốt trọn cả hai vào trong đó, không cho cả hai cơ hội phản kháng gì cả.

Á á á~~~~~!!

Crack ~~~~~ crack ~~~~~ crack ~~~~~!!

Tiếng gào thét đầy đau khổ và tiếng nhai gặm xương cốt vang lên khắp gian phòng, ngay cả Phi Long đang đứng ở bên ngoài chân núi cũng có thể nghe thấy rõ, cơ thể không kềm được run lên một cái. Đu hiểu hai tỳ nữ trở thành “vật hy sinh” đó phải đối diện với cảnh tượng đáng sợ như thế nào rồi.

Những âm thanh “bi thương đáng sợ” như thế không kéo dài quá lâu. Chỉ trong chớp lát đã trầm lặng xuống, bầu không khí trở nên vắng lặng như lúc ban đầu.

Hít sâu một hơi vào người, Phi Long hướng về phía ngọn núi lớn tiếng nói: “Son Thần đại nhân, ngài cảm thấy hài lòng với vật hiến tế lần này chứ ạ?”

“Hahaha, hài lòng, nhất là hài lòng. Da thịt mềm mại tựa như tan chảy trong miệng, hương thơm ngọt ngào ngất ngây, xương cốt săn chắc vừa miệng. Phi Long, lần này ngươi làm tốt lắm, mặc dù bản tọa mong muốn nhận được vật hiến tế nhiều hơn thế nữa.” Giọng nói khô khan từ trong ngọn núi vang lên, giọng điệu phấn khích khoái trá tột cùng.

Phi Long thâm thờ phào nhẹ nhõm khi thấy đối phương đã tỏ ra hài lòng, nếu không thì uống phí hết hai tỳ nữ xinh đẹp của mình.

Còn vấn đề cung phụng nhiều vật hiến tế trong lời đối phương nói, Phi Long trực tiếp phát lờ đi.

Mẹ kiếp! Nếu như không phải muốn nhờ tới đối phương, còn lâu mới cung phụng cho tên khốn vô hại không no đó.

“Nói đi, có chuyện gì cần giúp đỡ, bản tọa đang vui, chỉ cần không quá đáng, sẽ giúp chú mày được tọa nguyện.” Giọng nói khô khan lần nữa vang lên, lần này mang theo giọng điệu nghiêm nghị xa cách. Ý muốn nói là nếu như dám đòi hỏi, bố mày hoàn toàn có thể quay lưng từ chối, không thèm quan tâm tới chú mày nữa.

Trong lòng thầm chửi đối phương ăn cháo đá bát một câu, nhưng về mặt đầy cung kính nói: “Kính thưa Son Thần đại nhân, tại hạ muốn định vị một nhóm sinh linh không thuộc về khu rừng này, gồm hai nam một nữ, hai tên nam mặc trang phục của Thánh Hóa Tông, còn nữ kia là đệ tử của Khoái Hoạt Lâm ạ.”

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 136: Bị phát hiện rồi

“Chỉ đơn giản thế thôi sao? Thế mà bản tọa tưởng ngươi muốn mượn sức mạnh của bản tọa để tranh giành Hoàng Kim Nhân Thú Quả như mười năm trước chứ.” Sau một hồi im lặng không trả lời, giọng nói khô khan lần nữa vang lên, lần này mang theo giọng điệu bất ngờ trước yêu cầu của đối phương.

“Vâng, chỉ thế thôi ạ.” Trong lòng Phi Long phần nộ tột cùng khi nghe thấy đối phương nói từ “đơn giản”. Chỉ hai chữ “đơn giản” như thế mà dám phế vật ở phía dưới cũng làm không xong, khiến mình thiệt hại hai tỳ nữ xinh đẹp, còn bị đối phương chế giễu chê cười.

Sau vụ này phải thanh trừ hết lũ vô dụng, trực tiếp ném hết vào Hỏa Ngục Địa Đàng và đuổi cổ khỏi lãnh địa mới được.

“Không biết” “Đơn giản, quá sức đơn giản, xem đây ~!!”

Chú ~~~~~!!

Một tia sáng màu đỏ rực từ phía sau cánh cửa phóng thích ra, trực tiếp bắn thẳng vào người Phi Long.

“Đây là”

“Bỏ tóa đã chia bớt một ít thần thức của bản thân cho ngươi. Chỉ cần nhắm mắt cảm nhận, lập tức có thể định vị được mục tiêu ngươi cần tìm trong khu rừng này. Nhưng hãy nhớ kỹ, thần thức này chỉ có thể tồn tại trong cơ thể của ngươi đúng một ngày, nếu sau một ngày không thể bắt được mục tiêu, thì ngươi hãy tự tìm cách lấy. Tất nhiên, nếu như muốn bỏ tóa giúp đỡ thêm lần nữa, hãy tiếp tục mang vật hiến tế tới nơi này, hoặc là trực tiếp giúp bỏ tóa phá vỡ phong ấn của quả núi này, bỏ tóa hứa sẽ trực tiếp ra tay giúp ngươi tóm gọn đám chuột nhắt kia, thậm chí ra tay giúp ngươi thống trị cả khu rừng này. Thế nào, hấp dẫn chứ? Còn chờ đợi gì nữa mà không ra tay ngay, hahahaha ~~~~~!!” Giọng nói khô khan cười lớn đầy khao khát nói.

“Một ngày? Quá đủ rồi!” Phát lời câu nói đầy ngụ ý của đối phương, Phi Long trực tiếp quay người rời khỏi ngọn núi phong ấn “Sơn Thần”.

Bỏ mảy còn không có để sai, ở đó mà hiến tế cho mảy nữa, nằm mơ đi ~~~~~!! Còn việc phá vỡ phong ấn cho ngươi, còn lâu á. Một tên tà ác gian hiểm ngươi, nếu như không bị khóa lại trong quả núi, e rằng bỏ mảy trở thành con mồi đầu tiên của ngươi rồi, đừng tưởng bỏ mảy ngu xuẩn dễ bị dụ khi.

“Đồ ki bo đáng chết. Nếu như không phải muốn lợi dụng mảy tiếp tục cung phụng vật hiến tế cho bỏ tóa, để bỏ tóa hồi phục thực lực trực tiếp phá bỏ phong ấn này, còn lâu mới đem xia tới tên phế vật như mảy. Hãy đợi lắm, cho dù mảy không ra tay phá hủy phong ấn, nhưng chỉ cần mảy hiến tế cho bỏ tóa thêm vài lần nữa, bỏ tóa sẽ đủ sức tự mình phá hủy pháp trận phong ấn, mảy sẽ là con mồi đầu tiên sau khi bỏ tóa được tự do, hahahaha ~~~~~!!!” Đợi tới khi hình bóng của Phi Long rời khỏi, giọng nói đầy gian tà và khát máu lần nữa vang lên rồi nhanh chóng chìm vào lặng im tới mức đáng sợ.

Linh cảm của Phi Long quả thật không sai, “quái vật” đang bị phong ấn trong quả núi tuyệt đối không phải là thứ tốt lành gì cả.

Phi Long nhanh chóng quay trở về đại sảnh lâu đài, chuẩn bị sử dụng thần thức của “Sơn Thần” để định vị vị trí nhóm Dương Kiệt, trực tiếp ra tay cướp lấy thánh giáp của đối phương trước khi thời hạn kết thúc.

“Đại, đại nhân, tin vui, có tin vui ~~~~~!!” Trong lúc chuẩn bị xuất phát, đột nhiên một giọng nói đầy phấn khích từ bên ngoài đại sảnh vang lên, một bóng người nhanh chóng từ bên ngoài phóng vào, nửa quỳ ngay trước mặt Phi Long.

“Thuộc hạ đã định vị được vị trí của mục tiêu rồi ạ.” Tên thuộc hạ mang theo vẻ mặt nịnh hót đầy kỳ vọng được khen thưởng cười nói.

Phi Long tựa như bị một tia sét giáng thẳng vào người, toàn thân run lên cầm cập, mặt đỏ tía tay chỉ tay về phía tên thuộc hạ báo tin, nhất thời nói không nên lời.

Mẹ kiếp ~~~~~!! Tụi bây muốn chơi tao phải không? Sớm không báo tin, muộn không báo tin, đợi tới khi bỏ mảy hy sinh hai tỷ nữ xinh đẹp để hiến tế cho “con quỷ khát máu” kia xong các ngươi mới chạy tới báo với bỏ mảy là đã định vị được mục tiêu. Vậy rốt cuộc hy sinh hai tỷ nữ kia đổi lại để được cái gì chứ?

AAAAAAAAAAAA~~~~~!!!

Trong lòng Phi Long gào thét đầy căm phẫn, lúc này chỉ muốn giết người mà thôi. Tất nhiên, nếu như hắn có thể. Chỉ là pháp tắc tối cao trong khu rừng không cho phép hắn làm thế.

Uỳnh ~~~~~!!

“Á ~~~~~!!” rầm ~~~~~!!

Dưới ánh mắt đầy kỳ vọng được ban thưởng của tên thuộc hạ, Phi Long trực tiếp “ban thưởng” cho hắn bằng một cú chưởng đầy uy lực. Tên thuộc hạ mang theo vẻ mặt đầy kinh ngạc, khó tin và đau khổ bị đánh bay ra xa, máu xanh từ trong miệng phun bắn ra.

“Phế vật, vô dụng, còn không mau mau dẫn đường ~~~~~!!” Phi Long gần như gào thét vào mặt tên thuộc hạ, phần nộ tức cùng đi thẳng ra khỏi đại sảnh, không thèm quan tâm tới tên thuộc hạ vẫn đang nằm ngã lộn lộn trên mặt đất vì đau đớn.

Tên thuộc hạ đã khóc không thành tiếng. Rốt cuộc bỏ mảy hào hứng tranh giành suất chạy về báo tin để nhận được sự ban thưởng là vì cái gì chứ? Vì cú chưởng vào người như thế này sao?? Rốt cuộc là cái gì và cái gì đây ~~~~~!!

Tên thuộc hạ dám giận không dám nói, chỉ còn cách cắn răng từ dưới đất bò dậy, lết từng bước nặng nề khó khăn đi theo phía sau Phi Long. Lỡ lại chọc giận hắn nổi điên ném mình vào Hỏa Ngục Địa Đàng thì khổ.

Trong lúc Phi Long đang dẫn theo đám thuộc hạ vây bắt Dương Kiệt. Anh ta đang cùng Dương Diễn và Hạ Cơ ẩn núp trong một hang đá nhân tạo nào đó trong khu rừng để né tránh sự truy sát của những nhóm nhân thú khác.

“Một ngày đã trôi qua, đai lưng biến hình có thể sử dụng lại được nữa rồi. Tiếp tục sự nghiệp công lưng kiếm tiền trả nợ thôi.” Nghịch đùa chiếc đai lưng biến hình trên tay, phát hiện hệ thống lên tiếng thông báo đã có thể tái sử dụng. Dương Kiệt phấn khích tột cùng, lại có thể tiếp tục ra ngoài kiếm ăn nữa rồi.

“Sao rồi, lại định đi giờ trò cướp đường trần lột nữa hả? Này, này, yêu cầu ông hãy chấm dứt trò vô bổ đó ngay, chúng ta không có nhiều thời gian nữa đâu, mau chóng đi xuyên qua khu rừng Nhân Thú để tiến thẳng tới hầm mộ của vị đại năng, đó mới là mục tiêu chính của chúng ta, chứ không phải nơi này.” Nhìn thấy Dương Kiệt lại định tiếp tục “kiếm ăn”, Hạ Cơ lập tức hai tay chống eo lên tiếng phản đối.

Dương Kiệt tất nhiên là biết rõ đối phương phản đối chỉ vì không hài lòng số lượng ít ỏi mà mình lâu lâu chia bớt cho cô ta chứ gì. Thử chia nhiều hơn hoặc thậm chí chia đôi cho cô ta xem, có đuổi cô ta cũng không thêm rời khỏi khu rừng Nhân Thú cho mà xem.

“Hai vị có thể tùy ý rời khỏi khu rừng này, còn tại hạ sẽ tiếp tục ở lại cho tới khi bí cảnh kết thúc.” Dương Kiệt vẫy vẫy tỏ vẻ bất cần, chỉ mong nhanh chóng đuổi khéo đối phương đi càng sớm càng tốt.

Cái gì mà tuyệt học thiên giới hay tài sản gì đó của vị đại năng kia, thậm chí không bằng một góc số tài sản mà đám nhân thú trong khu rừng này sở hữu, khó khăn lắm mới kiếm được vùng đất cây cấp cây tiền béo bở như thế này, ngu sao mà bỏ đi chứ?

Phải biết rằng Nhân thú ở khu rừng này đều từng là con người biến thành, trên người vẫn còn giữ lại rất nhiều linh thạch, thần dược thần quả đã thu thập được nhưng không thể sử dụng được nữa sau khi biến thành Nhân Thú. Nhờ thế mà lúc này trở thành những con mồi béo bở mà Dương Kiệt nhắm tới.

Tuyệt học thiên giới?? Chỉ cần bỏ mày có đủ linh thạch trong tay, đừng nói là thiên giới, thăng cấp thành thánh giới hay thậm chí là thần giới cũng chỉ là chuyện nhỏ. Vậy thì cần quái gì phải đi vào trong hầm mộ của vị đại năng để tìm cơ duyên chứ? Vả lại, chắc gì cơ duyên đó lọt vào tay mình, ở lại đây kiếm ăn cho chắc ăn.

Hạ Cơ giận tới nổi mặt đỏ tía tai trước thái độ đuổi người của Dương Kiệt, nhưng lại không biết phải làm sao. Không thể kè dao vào cổ của hán lồi hần rời khỏi chứ nhỉ? Chỉ còn cách miệng lẩm bẩm trừ ê: “Đồ hám tiền, đồ ki bo ít kỷ, ăn một mình không sợ căng bụng mà chết à? Lão nương trừ êo người bị nhóm Nhân Thú phát hiện vây bắt, không có cơ hội thoát thân, hừ hừ ~~~~~!!”

Uỳnh ~~~~~!!

Thiên phú thầy bói của Hạ Cơ lại lần nữa phát huy tác dụng, cả ba đang trốn trong hang động đột nhiên cảm thấy một áp lực đáng sợ chụp thẳng vào người, khiến cả ba không kiềm được run bắn người lên.

“Haha, thì ra lũ chuột nhắt đang trốn ở trong này, các người đã bị bao vây rồi, còn không mau mau bước ra nghênh đón Phi Long đại nhân của bọn ta, bộ chán sống rồi hả?” Một giọng nói đầy phấn khích và nịnh hót từ bên ngoài hang động truyền thẳng vào tai của cả ba.

Vị trí ẩn nấp đã bị phát hiện và rơi vào vòng bao vây của lũ Nhân Thú lạ mặt rồi.

Không chỉ Dương Kiệt, ngay cả Dương Diễn cũng phóng ánh mắt oán trách về phía Hạ Cơ.

Đó thấy chưa, cái miệng xui xẻo của cô lại lần nữa phát huy tác dụng rồi đấy.

Hạ Cơ có chút cười khóc không được. Sao lần này cũng hiệu nghiệm thế này, lần trước ở lãnh địa Hắc Cang Nham Thạch như vậy, lần này cũng như vậy. Chắc sau này rời khỏi bí cảnh phải chuyển nghề làm thầy bói để kiếm chút tiền son phấn quá.

Khẽ dùng thần thức cảm nhận bên ngoài, ít nhất cũng phải trên 8 tên, thực lực yếu nhất cũng là tông sư tầng thứ 3, kẻ mạnh nhất....

Tông sư tầng thứ 6 ~~~~~!!

Sắc mặt của Dương Kiệt lập tức trở nên khó coi vô cùng. Mấy bữa nay theo sự nghiệp cướp đường, vô chết những tên ngoan cố kiếm được chút ít điểm kinh nghiệm, chỉ có thể giúp anh ta thăng lên cảnh giới chân nguyên tầng thứ 5, kết hợp với đai lưng biến hình và Giới Vương Quyền, cũng chỉ có thể đánh ngang ngửa với một tông sư tầng thứ 5 mà thôi. Đối phương có kẻ mạnh tông sư tầng thứ 6, lúc này lòi đầu ra chẳng khác nào đâm đầu vào chỗ chết cả.

Phải biết rằng sau khi sử dụng đai lưng biến hình, Dương Kiệt không thể kích hoạt võ hồn của mình trong lúc giao chiến nữa. Muốn vừa biến hình vừa sử dụng võ hồn, ít nhất phải thăng cấp đai lưng lên cấp 5 theo lời “con quỷ hút máu” mới được.

Không có Huyền Vũ Hộ Thể, sức phòng thủ cũng chỉ tương đương với một tông sư tầng thứ 2 (cảnh giới + 5 cấp biến hình + Càn Khôn Trúc Thể Quả. Giới Vương Quyền không có tầng phòng thủ), đừng nói là tông sư tầng thứ 6, chỉ cần một tông sư tầng thứ 3 đánh vào người, cũng có thể khiến mình trọng thương nữa là.

Còn Dương Diễn và Hạ Cơ, sau khi xảy ra trận giao chiến với tên mặt sư tử, cộng thêm không ít thần dược thần quả Dương Kiệt cướp được chia cho cả hai phục dụng. Lúc này đã đột phá thành chân nguyên tầng thứ 5 và tầng thứ 4 rồi. Nhưng như thế cũng không đủ, chỉ trở thành gánh nặng cho Dương Kiệt mà thôi.

“Mặt đá, lát nữa ta sẽ cố gắng cầm chân lũ nhân thú ở bên ngoài tạo cơ hội cho hai người, hãy dẫn theo ả nhiều chuyện này bỏ chạy ngay tức khắc, biết chưa.” Dương Kiệt mang theo vẻ mặt nghiêm nghị hiếm có quay sang Dương Diễn và Hạ Cơ, trầm giọng nói.

Dương Diễn và Hạ Cơ tỏ ra vô cùng bất ngờ trước lời nói của Dương Kiệt. Tên khốn đó không phải kêu mình ở lại cản đường để hắn bỏ trốn mà ngược lại sao? Má ơi, con có đang nằm mơ không vậy? Cái gì và Cái gì đây?? Chắc hôm nay có giông bão lớn rồi đây ~-!!

Hạ Cơ mang theo vẻ mặt khó tin như lần đầu mới quen biết Dương Kiệt bước tới trước mặt anh ta, khẽ dùng tay sờ lên trán đối phương: “Này, này, ông đang đùa đó hả, hôm nay bị sao thế? Có bị bệnh không vậy? Nếu có thì chắc khá nặng rồi đấy!!”

“Đừng đùa nữa, ta nói thật đấy, lát có cơ hội hãy bỏ chạy ngay tức khắc, càng xa càng tốt, biết chưa?” Dùng tay đẩy bàn tay mịn màng mềm mại vô cùng của Hạ Cơ ra, mang theo vẻ mặt nghiêm túc vô cùng cảnh báo nói.

Dương Diễn nhanh chóng từ bất ngờ bừng tỉnh trở lại, trên môi lộ ra nụ cười sắc lạnh, tay nắm chặt cán kiếm nói: “Bỏ rơi đồng bọn bỏ chạy, có thể sao??”

Thái độ của hắn quá rõ ràng, có chơi thì cùng chơi, chết thì cùng chết, kêu ta bỏ chạy ư? Nằm mơ cũng không có đâu cưng!

Đối diện trước thái độ đầy kiên quyết của Dương Diễn, Dương Kiệt cũng không biết là nên vui hay nên giận đây.

Nếu như là người bình thường rơi vào tình thế có thể nguy hiểm tới tính mạng như thế này, đừng nói là đồng đội chủ động yêu cầu mình bỏ chạy. Cho dù không đi nữa, mười tên hết chín tên rưởi cũng sẽ bỏ rơi đồng đội bỏ chạy một cách không cần suy nghĩ cho mà xem. Còn tên mặt đá này, không biết nên nói hèn ngu hay hèn khờ đây.

Bạn đang đọc truyện *Phi Lữ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 137: Chế giễu Phi Long

“Khoan, khoan mặt đá, nghe tôi nói trước đã.” Nhìn thấy Dương Diễn như muốn lao ra hang động liều mạng, Dương Kiệt vội vã kéo hắn lại, nghiêm giọng nói: “Hiện giờ bên ngoài có một tông sư tăng thứ 6, cho dù sử dụng đại lung biến hình và bí pháp, tôi cũng không phải là đối thủ của hắn. Nhưng hắn muốn bắt sống hay giết tôi, cũng không phải là chuyện dễ dàng, vì bản thân tôi có sở hữu một bí pháp bỏ trốn đặc biệt. Đừng nói là một tên tông sư, cho dù là kẻ mạnh nguyên thần cũng không thể làm gì được tôi. Tất nhiên, với điều kiện hai người phải nhanh chóng bỏ trốn càng xa càng tốt, để tôi có cơ hội thoát thân chứ không phải bận tâm vì hai người vướng chân bận cẳng, hiểu chưa??”

“Này, này heo mập, ông nói ai vướng chân bận cẳng hả ~-!!” “Cái này, lẽ nào, tuyệt đối là lẽ nào. Ý tôi muốn nói là muốn hai vị được an toàn thoát thân thôi.” “Ờ, ừ, ừ, liệu hồn đấy ~-!!”

“Chắc chắn??” Dương Diễn cúi mày suy nghĩ một hồi, lạnh lạnh nói.

“Chắc chắn ~-!! Chỉ cần hai người an toàn thoát thân, tôi nhất định cũng sẽ có thể an toàn thoát thân.” Dương Kiệt gật đầu khẳng định.

“Vậy đi.” Dương Diễn nhanh chóng có quyết định.

Kế hoạch đã bàn bạc xong, cả ba nhanh chóng bước ra khỏi hang động để đối diện với nhóm Nhân Thú đang bao vây ở bên ngoài.

Trong lúc cả ba đang chuẩn bị bước ra, Phi Long dẫn theo đám thuộc hạ vây chặt hang động ở bên ngoài. Hắn quay sang tên thuộc hạ đầu trâu lạnh lạnh hỏi: “Có chắc chắn là chúng đang trốn ở trong hang động không?”

Xem ra hắn vẫn chưa sử dụng tới thần thức của tên “Sơn Thần” giao cho, vì trong tận thâm tâm của hắn vẫn vô cùng cảnh giác đối phương, không muốn sử dụng tới nó.

“Đại nhân xin hãy yên tâm, thuộc hạ đã lên lên giao một bảo vật có khả năng định vị cho một tên mồi nhử, để mặc hắn để đối phương cướp đi. Và thế là bảo vật định vị đó đã rơi vào tay của mục tiêu, cho dù chúng có giấu vào trong nhẵn càn khôn, chúng ta vẫn có thể định vị được vị trí của chúng một cách dễ dàng. Nên thuộc hạ vô cùng khẳng định chúng đang trốn ở trong hang động ạ.” Đầu trâu mang theo vẻ mặt nịnh nọt cười nói giải thích.

“Tốt, vậy sao ngay từ lúc đầu không sử dụng phương pháp này?” Xem ra Phi Long vẫn chưa thể bỏ qua chuyện phải hy sinh hai tỷ nữ của mình, lạnh lạnh hỏi.

Tên đầu trâu làm tướng rằng thủ lĩnh đang khen ngợi bản thân, mừng thầm trong bụng, nhưng bề mặt giả vờ lộ ra vẻ tiếc nuối tột cùng: “Thưa đại nhân, bảo vật này là báu vật gia truyền của thuộc hạ, vô cùng quý giá, có giá trị trên cả trăm triệu linh thạch, tuyệt đối là tiền cũng chưa chắc mua được. Nếu như không phải tình huống gấp bách nhất, cộng thêm lòng trung thành đối với đại nhân thôi thúc thuộc hạ, thuộc hạ sẽ không bao giờ dám hy sinh báu vật đó đâu ạ.” Vừa nói vừa khóc than tiếc nuối tột cùng, trong lòng không ngừng vỗ đầu tự khen về tài diễn xuất của mình, chắc chắn sẽ khiến đại nhân cảm động, không chừng ban thưởng Hoàng Kim Nhân Thú Quả cho mình cũng nên.

Báu vật gia truyền? Quý giá vô cùng? Tiếc nuối không muốn dùng tới? Mẹ kiếp, mày đang giỡn mặt với tao đó hả?

Cái thứ vật dụng chỉ có tác dụng định vị như thế này, cao lắm cũng chỉ có giá trên chục triệu, bộ tướng bồ mã bị nhốt trong khu rừng này lâu ngày nên bị lú rồi sao? Chính vì cái tiếc rẻ không dám sử dụng ngay của mã mà bồ mã phải hy sinh hai tỷ nữ xinh đẹp đấy biết không? Chỉ vì cái ích kỷ của mã mà khiến sau này lấy đâu ra người hầu hạ phục vụ cho ta, cho ta giải tỏa cuộc sống nữa đây?

Phải biết rằng Phi Long bị nhốt trong khu rừng Nhân Thú gần cả trăm năm, cũng chỉ mới bắt sống được ba nữ đệ tử xinh đẹp vô tình đi lạc vào trong khu rừng này. Một người đã bị hấn vỡ chết, hai người trở thành vật hiến tế cho “con quỷ khát máu” kia rồi. Lúc này có thể nói là phòng không nhà trống. Không biết tới khi nào mới lại có nữ đệ tử khác đắm đầu vào nơi này nữa đây.

Đây là chưa kể những thế lực khác phát hiện trước chạy tới tranh giành, mấy chục năm cũng chưa chắc bắt được một nữ đệ tử nữa là.

Càng nghĩ càng tức giận, phần nộ trực tiếp tặng một cú bạt tai vào mặt tên đầu trâu, đánh tới nỗi hấn choáng váng đầu óc, thậm chí nhìn thấy ngôi sao đang xoay tròn trên đỉnh đầu nữa kia.

“Câm mồm, còn không mau mau vào trong lõi lũ chuột nhất đó ra nữa ~~~!!” Nhìn thấy đám thuộc hạ đang cười trên đau khổ của tên đầu trâu, Phi Long phần nộ quay đầu gào thét vào mặt chúng, khiến cả nhóm giật mình hoảng hốt ba chân bốn cẳng chạy thẳng về phía hang động để bắt người.

“Đúng là lũ phé vật ~~~!!” Phi Long nhỏ bã nước bọt xuống đất, vung chân đá bay tên đầu trâu vẫn còn đang loạng choạng đứng không vững ở gần đó, đôi mắt đầy sát khí nhìn chằm chằm về phía hang động.

Lẽ ra còn định tha mạng cho lũ chuột nhất sau khi cướp đi thánh giáp của chúng, biến chúng trở thành thuộc hạ của mình. Nhưng lúc này Phi Long đã thay đổi quyết định, tổn thất quá nhiều rồi, phải lấy máu của chúng để trút bớt cơn giận dữ trong người mới được, nếu không có ngày tức hộc máu mà chết.

Lộp cộp ~ lộp cộp ~.....!

“Đại, đại nhân, chúng tự giác bước ra khỏi hang động rồi kìa.” Đám thuộc hạ đang hùng hổ lao về phía hang động đột nhiên dừng bước khi phát hiện ba bóng người đang từ trong hang động bước ra.

“hừ ~~~!!” Phi Long hừ mạnh tiếng, đôi mắt hình tam giác dán chặt vào ba bóng người đã đứng hiên ngang trước hang động. Đôi mắt đột nhiên rực sáng khi nhìn thấy thân hình bốc lửa gợi cảm chết người của Hạ Cơ.

Hahahaha, trời còn thương ta. Không ngờ vừa hy sinh mất hai tỷ nữ, giờ lại xuất hiện một mỹ nhân sắc đẹp tuyệt trần như thế này. So với cô gái ở trước mặt, hai tỷ nữ trước kia chỉ tựa như con vịt bầu xấu xí so với thiên nga mà thôi, hoàn toàn không cùng đẳng cấp gì cả.

Tâm trạng bức xúc, bức bối khi phải hy sinh hai tỷ nữ lập tức tan biến theo chiều gió, vì lúc này đã có người thay thế hoàn hảo hơn nữa, không phải sao?

“hahaha, lũ chuột nhất các ngươi cuối cùng cũng chịu lộ diện rồi hả? Ồi trời, trông cao thủ phương nào, chỉ ra chỉ là ba tên phé vật chân nguyên thôi sao? Biết thế không cần phải làm phiền tới Phi Long đại nhân đích thân giáng lâm, một mình ta cũng đủ sức tóm gọn cả lũ rồi.” Một trong những tên thuộc hạ nhìn rõ thực lực của cả ba, đôi mắt lóe qua tia sáng khinh thường, hí hửng chế giễu cười nói.

“ôi dào, đừng nói thế chứ, một trong ba tên sở hữu thánh giáp và bí pháp kỳ dị trong người, cho dù là tông sư tầng thứ 3 cũng chết không ít dưới tay hấn rồi, ngươi dám một mình vác mặt tới đây, không chừng bị người ta vỡ chết cũng không chừng.” Một tên lên tiếng giống như đang khuyên can, thực ra ngụ ý đang chế cười tên khôn vừa lên tiếng không tự lượng sức mình.

“Còn không mau mau bước tới quỷ xuống trình diện Phi Long đại nhân của bọn ta, nếu như ngại vui vẻ, không chừng sẽ tha cho cái mạng chó của các ngươi cũng không chừng, hahaha ~~~!!” Đám thuộc hạ mang theo giọng điệu hăm dọa đối với nhóm Dương Kiệt và nịnh hót khi nhắc tới Phi Long đang đứng ở phía sau.

Phi Long có chút bất mãn khi tên thuộc hạ vừa dám cả gan lên tiếng quyết định số phận đối phương thay mình, nhưng lúc này tâm trạng của hắn đang vui mừng vì không chỉ thánh giáp sẽ rơi vào tay mình, ngay cả mỹ nhân xinh đẹp kia cũng không ngoại lệ, nên vô cùng “rộng lượng” bỏ qua hành vi tự biến tự diễn của tên thuộc hạ kia. Chỉ đứng yên ở đó mang theo vẻ mặt cao ngạo chờ đợi mấy con chuột nhất tới quỷ gỏi trước mặt mình.

Nhưng khi nhìn thấy đối phương tỏ vẻ dừng dừng không hề có ý định bước tới quỷ xuống thần phục trước uy danh của mình. Chút suy nghĩ có thể giữ mạng cho hai tên đệ tử nam lập tức tan biến theo chiều gió, thay vào đó là ánh mắt tràn đầy sát khí phóng thẳng về phía cả hai.

“To gan, quả thật to gan, các ngươi bị điếc sao mà dám phất lời nói của bọn ta hả ~~~!!” “Nhào vô anh em, xé xác đám phé vật dám cả gan cãi lời chúng ta nào ~~~!!” “Chết, chết, chết, các ngươi phải chết ~~~!!!”

Mặc dù hùng hổ như thế, thậm chí xoắn cả ‘tay áo’ lên sẵn sàng lao vào xé xác đối phương, nhưng đám thuộc hạ không quên quay đầu nhìn về phía Phi Long. Một khi đại nhân chưa có mệnh lệnh, có cho chúng mười cái gan cũng không dám làm liều nữa là.

“Phé vật, còn chưa đủ khiến ta mất mặt sao? Lui ra ~~~!!” Nhìn thấy tên có hình tượng giống hệt như một con heo mập đang mang theo vẻ mặt như nhìn thẳng khờ tẩu hải nhìn vào đám thuộc hạ của mình, Phi Long phần nộ tới nỗi ruột gan đảo lộn, chút vui mừng vì bắt gặp mỹ nhân xinh đẹp lập tức tan biến, thay vào đó là phần nộ hét thét vào mặt đám thuộc hạ đang múa vuốt múa càn của hắn.

Phi Long từng bước từng bước bước ra phía trước, ánh mắt tràn đầy sát khí nhìn chằm chằm vào Dương Kiệt và Dương Diễn, lạnh lạnh nói: “Hãy giao cho bốn tọa thánh giáp và người phụ nữ kia. Bốn tọa sẽ ban cho hai người cái chết êm ái nhẹ nhàng nhất.”

“Ý của ông là cái này và người này??” Đai lưng biến hình cầm trên tay vợ qua vợ lại trước mặt Phi Long, lại chỉ chỉ về phía Hạ Cơ hỏi.

“Đó là thiết bị kích hoạt thánh giáp sao??” Phi Long có chút bất ngờ với hình dạng của tháp giáp của Dương Kiệt, dúi mày lăm bằm nói nhỏ.

“Đúng thế, hãy giao qua đây và quỳ xuống đón nhận ân huệ ban cho hai người cái chết nhẹ nhàng của bản tọa.” Phi Long nhanh chóng che giấu ánh mắt đầy tham lam của mình khi nhìn thấy thứ mình cần, vẫn mang theo vẻ mặt cao ngạo lạnh lạnh nói.

“Hahahahaha ~~~~~!!”

“To gan, đối diện Phi Long đại nhân mà dám vô lễ cười lớn như thế sao?” “Đừng can ta, để ta xé xác con heo mập đó ra mới hả giận.” “Hay là đối diện tới cái chết, nên con heo mập sợ quá hóa điên rồi chăng??”

Phi Long cảm thấy bức bối trước thái độ vô lễ của Dương Kiệt, nhưng khi nghe xong lời nói của đám thuộc hạ, cảm thấy chúng nói đúng, con heo mập kia sợ quá nên hóa điên rồi cũng nên. Chỉ là ...

“Mặt đá, người xem tên mỡ nhọn kia cái đầu có bị thứ gì kẹp qua không? Giao đai lưng biến hình và Hạ Cơ cho hắn xong hắn sẽ ban cho chúng ta cái chết nhẹ nhàng? Tôi định hỏi cái chết nhẹ nhàng với cái chết đau khổ có khác gì nhau không? Cũng là chết thôi mà. Nếu như muốn chết nhẹ nhàng, bọn mình có thể tự vỗ lên trán tự vẫn không phải nhanh gọn lẹ sao? Cần quái gì tên ngu xuẩn kia ban cho chứ, đúng là đầu to, à không, đầu nhọn mà đại, nói mà không biết suy nghĩ.” Dương Kiệt cười tới nỗi không ngậm miệng lại được, không ngừng buông những lời khích bác chế giễu nhắm về Phi Long.

Đừng tưởng Dương Kiệt vô ý trêu tức đối phương không, mục đích chính là thu hút hết toàn bộ hỏa lực về phía mình, để Dương Diễn và Hạ Cơ có cơ hội bỏ trốn mà thôi.

“To gan, đáng chết ~~~~~!!” uyên ~~~~~!!

Bị con heo mập chế giễu như thế này, tất nhiên là nhịn không nổi rồi, trực tiếp một chương án thẳng về phía tên khốn dám sỉ nhục mình ở phía xa.

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 138: Đánh lén

“Khoan, khoan đã đồ bi ỏi, ăn gian, bọn ta chưa... Võ Hồn Hiện ~~, Phi Lũ Mỡ Bụng Hộ Thể, mở ~~~~~!!” “Võ Hồn hiện ~~, Băng Thành Vạn Lý, mở ~~~~~!!!”

Dương Kiệt giật mình hoảng hốt khi đối phương không thèm chào hỏi câu nào đã tung chương về phía mình, không chút do dự cùng Dương Diễn kích hoạt kỹ năng phòng thủ và võ hồn của mình.

Tuy lúc này cả hai đã tiến bộ rất nhiều so với lúc giao chiến tên tông sư tầng thứ 1, nhưng nên biết rằng người vừa tung chương là một kẻ mạnh tông sư tầng thứ 6, cho dù hắn chỉ tung cú chương bình thường trong lúc nóng giận, uy lực chưa phát huy được một phần tư so với thực lực của hắn, nhưng cũng không phải hai tên chân nguyên có thể chống cự nổi.

Uyên ~~~ uyên ~~~~~!!!

Rầm ~~~ rầm ~~~~~!! Crack ~~~ crack ~~~ crack ~~~!

Cả hai trực tiếp đánh bay tông thẳng vào hang đá ở phía sau rồi, cơ thể giống như khảm thẳng vào bề mặt vách đá vậy, máu từ trong miệng phun bắn ra, xương cốt tựa như muốn gãy vụn ra hết.

“Dương sư huynh ~~, heo mập ~~~~~!!” Hạ Cơ kêu thét lên vì hoảng sợ và lo lắng, vội vã chạy tới bên vách đá kéo cơ thể cả hai ra.

“Võ hồn cấp 9? Tên kim sư nói không sai. Đúng là một thiên tài vạn năm hiếm gặp. Nhưng mà, hahaha, thiên tài cỡ nào đi nữa, hôm nay cũng phải chết dưới tay bản tọa mà thôi. Tần sát thiên tài, chỉ nghĩ qua thôi mà đã hưng phấn cả người rồi ~~!” Trong đôi mắt Phi Long lóe qua tia sáng ghen tức nhìn chằm chằm vào Dương Diễn, đặc biệt là hành động lo lắng chăm sóc của Hạ Cơ đối với hắn, khiến Phi Long ngứa mắt vô cùng.

Nhìn thấy đám thuộc hạ Phi Long đang hí hửng lao tới chuẩn bị tóm gọn cả nhóm, Dương Kiệt cắn răng nói: “Mặt đá, tiến hành theo kế hoạch đi.”

Dương Diễn mang theo vẻ mặt nghiêm túc khề ngật đầu.

Dương Kiệt từ dưới đất đứng dậy, đai lưng biến hình nắm chặt trong tay, đối diện đám Nhân Thú đang lao tới, cười lạnh nói: “My Time’s Now ~~! Xem bố mày biểu diễn đây!”

Roẹt ~~~~~!!

Đại lung biến hình ép vào vị trí đan điền, lập tức xuất hiện sợi dây lưng buộc chặt vào cơ thể Dương Kiệt, Lock Seed trái xoài nắm chặt trên tay, ngón tay ấn mạnh vào công tác khởi động: “biến hình ~~~~~!!”

“Mango ~~~!!” “Lock On ~~~!!” “Mango Armor ~~~!! Come on ~~~!! Go, go, go ~~~~~!!”

Chưa đầy ba giây đồng hồ, “Phi Lũ Mango Đại Nhân” đã xuất hiện dưới ánh mắt ngỡ ngàng của Phi Long và đám thuộc hạ của hắn.

“Xin hân hạnh được giới thiệu với quý vị, siêu nhân bất diệt, Phi Lũ Mango Đại Nhân giáng lâm ~~~!!” Dương Kiệt vẫn với tư thế quen thuộc của mình, một tay chống eo, một tay chìa chùy về phía đám Phi Long hùng hổ tuyên bố.

“Phi, phi Lũ Man, Mango?? Đại Nhân?? Là cái thá gì thế này???” Trên đầu nhóm Phi Long xuất hiện vô số dấu chấm hỏi.

“Xi, tưởng gì, cũng chỉ có thực lực của một tông sư tầng thứ 3 thôi mà, một mình ta cũng đủ để lấy mạng hắn rồi. Các ngươi, đừng tranh giành với tao nha ~~~!!” nhìn rõ khí thế từ trên người Dương Kiệt phát tán ra, đám thuộc hạ từ trong kinh ngạc chuyển thành khinh bỉ, một tên hùng hổ tuyên bố và bước thẳng về phía trước chuẩn bị lao vào xé xác đối phương ra.

Tên ngu xuẩn hoàn toàn bị “Kiểm Thức Thuật” của Dương Kiệt đánh lừa, thực lực của anh ta lúc này tuyệt đối là tông sư tầng thứ 5 mới đúng.

Theo lý thuyết thì lúc này Dương Kiệt là một kẻ mạnh tông sư tầng thứ 5, nhưng tuyệt đối không thể phát huy hết thực lực của một tông sư tầng thứ 5 được. Nếu như lúc này đối diện với một tông sư tầng thứ 5 chân chính, thậm chí không chống đỡ nổi người ta mười chiêu đã bị đánh thành đầu heo rồi. Thậm chí tông sư tầng thứ 4 chân chính anh ta còn đánh không lại nữa là.

Những người cần thuốc hay sử dụng bí thuật nào đó để gia tăng cảnh giới của mình lên cảnh giới tông sư như thế này, chỉ được gọi là ngụy tông sư.

Tông sư là gì? Là một đại năng đã có thể khai tông lập phái, sáng tạo ra tuyệt học riêng cho mình. Để làm được điều đó, họ cần phải trải qua vô vàn khó khăn trong tu luyện và quá trình lĩnh ngộ, tích lũy, thấu hiểu và hợp nhất tuyệt học cho bản thân.

Và điều kiện để một chân nguyên đột phá thành tông sư, phải sở hữu một môn tuyệt học Địa Giới trở nên, ngoài ra còn phải kèm theo mười môn tuyệt học Huyền Giới, lĩnh ngộ tới mức cực đỉnh, có thể phát huy hết toàn bộ uy lực của các môn tuyệt học đó, nhắm mắt cũng có thể thi triển một cách dễ dàng mới đủ điều kiện để thăng cấp thành tông sư.

Cả Huyền Thiên Đại Lục này, từ trước tới giờ chắc chỉ duy nhất mỗi mình Hoàng Dung không cần trải qua giai đoạn đó, chỉ cần phục dụng thần dược thần quả là lập tức đột phá tới cảnh giới tông sư. Vì khi được triệu hồi tới thế giới này, bản thân cô ta đã mang sẵn trên người tuyệt học thần giới, thánh giới và thiên giới, những môn tuyệt học đó đã trở thành bốn mệnh tuyệt học của cô ta, thì cần gì phải lĩnh ngộ hợp nhất nữa chứ?

Một tông sư chân chính đột phá từ tu luyện, mỗi đòn đánh tung ra, đều có uy lực của một tuyệt học huyền giới trở lên, còn nếu sử dụng tuyệt học để tấn công, uy lực thi triển ra sẽ đáng sợ tới mức không dám tưởng tượng?

Còn những tên cần thuốc hay dựa vào bí pháp để đạt tới cảnh giới tông sư, tuy có thực lực của một tông sư, nhưng lại không thể phát huy vũ khí đáng sợ nhất mà một tông sư sở hữu. nên thông thường ngụy tông sư tầng thứ 5 đối diện với tông sư chân chính tầng thứ 5, chỉ tựa như một tông sư tầng thứ 1 đối diện với một tông sư tầng thứ 5 mà thôi.

Và Dương Kiệt lúc này cũng chỉ là một ngụy tông sư tầng thứ 5.

Tất nhiên, Dương Kiệt là thế, đám Nhân Thú cũng không khá gì hơn, vì chúng cũng do phục dụng Nhân Thú Quả mới đột phá được tới tông sư chứ không phải từ tu luyện. Ngay cả tên Phi Long cũng không ngoại lệ.

“Ngu xuẩn, tất cả cùng nhào vào tóm gọn chúng!” Phi Long có chút muốn mở đầu đám thuộc hạ ngu xuẩn ra xem trong đầu chúng đang chứa cái gì. Rõ ràng mình đang lợi thế hơn người, hoàn toàn có thể tất cả cùng nhào vào tóm gọn đối phương một cách dễ dàng, rồi hơi rách việc sao mà phải từng thẳng khiêu chiến chi vậy.

Và lại, trong chiến đấu kỳ nhất là xem thường đối thủ. Tuy đối phương lúc này chỉ thể hiện thực lực của một tông sư tầng thứ 3, nhưng tuyệt đối không phải thế. Vì đã từng biết bao Nhân Thú tông sư tầng thứ 3 thậm chí tầng thứ 4 đã trở thành mồi ngon cho đối phương, còn dám ở đó xem thường khinh suất sao?

Có thể trở thành thủ lĩnh cai trị một phương như Phi Long, tất nhiên là không bao giờ phạm sai lầm chết người vì tội khinh thường đối thủ khiến mình bỏ mạng rồi.

Phi Long đã ra lệnh, đám thuộc hạ tất nhiên là không dám cãi lời rồi. Đồng loạt hùng hổ lao thẳng về phía Dương Kiệt.

Dương Kiệt khẽ lóe qua tia sáng thất vọng sau lớp giáp sắt. Lẽ ra còn định che giấu thực lực của mình để dụ đám Nhân Thú một chọi một hoặc hai chọi một để giết dần chúng đi, ai ngờ kế hoạch bị phá sản bởi tên đầu nhon mỗ nhon kia.

Cũng không sao, chẳng lẽ với thực lực tông sư tầng thứ 5 như mình lại đi sợ đám kẻ tẻ cao nhất chỉ tông sư tầng thứ 4 thôi sao?

“Mặt đá, ả nhiều chuyện tránh ra, sát ~~~~~!!” Đẩy lùi cả hai ra xa, Dương Kiệt tựa như một tia chớp lao thẳng về phía trước.

Boong ~~~~~!!

Dưới ánh mắt kinh ngạc khó tin của đám Nhân Thú, trực tiếp vùng chùy quét bay một tên chạy ngay đầu tiên, nhưng nhanh chóng bị những tên còn lại vây chặt lại ở giữa.

Nhìn thấy vô số vũ khí quyền cước ập thẳng vào mình, Dương Kiệt hai chân nhún mạnh xuống đất, tung người nhào lộn lên cao né qua những đòn tấn công dày đặc của đám Nhân Thú, tiếp đất ngay bên cạnh một tên “xui xẻo” mà anh ta nhắm tới, thậm chí không cần quay người, cây chùy hình trái xoài trong tay vùng lên bỏ ngược về phía sau, bổ thẳng vào đầu tên “xui xẻo” đó.

Boong ~~~~~!!

Tên “xui xẻo” tội nghiệp hứng chộp cú bổ chùy ngàn cân vào đầu, đi theo số phận “bi thảm” của tên nhân thú trước kia, đầu thật thẳng vào trong cơ thể, cơ thể loạng choạng té ngã xuống đất, toàn thân co giật liên hồi.

“Cái, cái gì ~~~!” “Sao, sao có thể thế được??” “hắn, hắn không phải tông sư tầng thứ 3, mà là ~~~!”

Chưa đầy năm giây đồng hồ giải quyết xong hai tên tông sư tầng thứ 3, cho dù là thắng khờ cũng nhận ra rằng thực lực của Dương Kiệt tuyệt đối không phải là tông sư tầng thứ 3 như vẻ bề ngoài rồi. Đặc biệt là tên Nhân Thú lúc nãy hùng hổ đòi một mình xé xác đối phương ra, lúc này đã sợ tới nỗi hai chân run rẩy.

May quá, cũng may là đại nhân bảo cả nhóm lao vào, nếu như một mình mình ra tay với tên khốn đó, sẽ có kết cục như thế nào nhỉ? Tên Nhân Thú tự cho mình “may mắn” nuốt mạnh miếng nước bọt vào cổ họng, không dám tiếp tục suy nghĩ nữa.

“Quả nhiên, tên khốn này tuyệt đối có thực lực của một tông sư tầng thứ 5!” trong đôi mắt Phi Long lóe qua tia sáng dị thường. Nhưng cho dù như thế nào đi nữa, cũng chỉ là một tông sư tầng thứ 5 thôi mà, vẫn không gây khó dễ gì với mình được cả.

Tất nhiên, Phi Long không có ý định vội ra tay, còn định tiếp tục lợi dụng đám thuộc hạ thăm dò thực lực của Dương Kiệt, để xem anh ta đã bung hết sức mình chưa.

“Sát ~~~” “Sát ~~~~~!” “Sát ~~~~~!”

Mặc dù bất ngờ trước thực lực của Dương Kiệt, nhưng đám Nhân Thú không có ý định buông xuôi, tiếp tục hùng hổ lao tới vây lấy đối phương và tấn công như vũ bão.

Đùa à! Bộ không thấy Phi Long đại nhân còn đang đứng ở phía xa quan chiến sao? Dám quay đầu bỏ chạy, tuyệt đối không phải là bị giết thôi đâu.

“Tuyệt học thần thông, Man Ngưu Xung Đỉnh ~~~!” “Tuyệt học thần thông, Kim Ưng Thiết Giáp Chảo ~~~!” “Tuyệt học thần thông, Thiên Cầu Thôn Nhật ~~~!” “Tuyệt học thần thông Linh Xà Loạn Vũ Thuật ~~~!”

Năm tuyệt học thần thông của Nhân Thú thi triển ra, một con thần ngưu to bằng một chiếc xe tải hạng nhẹ, một con chim ưng toàn thân phủ đầy lông vũ vàng kim tựa như vàng miếng khảm đầy cơ thể, một con thiên cầu ba đầu sáu đuôi và hàng ngàn con rắn độc đủ loại màu sắc do đám Nhân Thú biến hóa mà thành ập thẳng vào đầu Dương Kiệt đang đứng ở vị trí trung tâm vòng vây.

Để năm tên Nhân Thú đánh trúng vào người, tuyệt đối không phải Dương Kiệt lúc này có thể chịu thấu nổi. Dùng tay nắm chặt cán kiếm trên đai lưng chẻ mạnh ba nhát, bề mặt lock seed rực sáng dữ dội.

“Mango slash ~~~~~!!!”

Hai tay nắm chặt cán chùy, cơ thể xoay chuyển ba trăm sáu chục độ tại chỗ liên hồi, vô số trái xoài dạng khí khổng lồ từ trên cơ thể Dương Kiệt phóng thích ra, bắn thẳng về phía đám Nhân Thú hóa thân thành quái thú đang hùng hổ lao tới.

Uỳnh ~~~~~ uỳnh ~~~~~ uỳnh ~~~~~!!

Đám nhân thú chưa kịp chạm vào người Dương Kiệt, đã bị những trái xoài dạng khí bắn trúng vào người, có cảm giác như bị một chiếc xe tải hạng nặng đang phóng đi với vận tốc trên cả trăm cây số tông trực diện vào người, miếng gào lớn một tiếng đầy thảm thiết, cơ thể bị tông bay ra xa gần cả chục mét là ít.

“Cẩn thận ~~~!” “Heo mập coi chừng phía sau ~~~~~!”

Uỳnh ~~~~~!!!

“Á ~~~~~!!!” Dương Kiệt còn chưa kịp vui mừng đi đánh bay đám Nhân Thú và định tiếp tung đòn kết liễu, dưới tiếp gào thét nhắc nhở của Dương Diễn và Hạ Cơ, trực tiếp hứng trọn đòn đánh lén của Phi Long, phần lưng bộ giáp lập tức xuất hiện vết nứt chi chít đáng sợ. Cơ thể theo tư thế chó vồ cút ngã úp mặt trên mặt đất.

“Đê tiện ~~~!” “Bi ối ~~~!” Dưới tiếng gào thét đầy căm phẫn của Hạ Cơ, Phi Long mang theo vẻ mặt cười mà không giống cười từ từ bước thẳng về phía Dương Kiệt vẫn còn chưa thể đứng dậy sau khi trúng đòn đánh lén lúc nãy.

Chương 139: Xả thân đỡ đòn

“Đề tiện? Bi ối? Cô em xinh đẹp ả, đề bốn tọa dạy cho cô một bài học kinh nghiệm xương máu, trong chiến trường, mục đích duy nhất chính là làm sao kết liễu đối phương càng nhanh càng tốt, đề làm điều này, chúng ta có thể không từ bất kỳ thủ đoạn nào để trở thành người chiến thắng cuối cùng. Nếu như có thể nhanh chóng dễ dàng giải quyết kẻ thù, vì sao lại phải tốn sức làm chi cho mệt nhĩ? Tinh thần thượng võ, bộ cô tưởng giờ đang giao đấu trên lôi đài chắc? Cô em còn non và xanh lắm, khả khả khả khả ~~~!!” Phi Long mang theo vẻ mặt khoái trí hí hí thuyết giảng triết lý của mình.

“Ngươi” “Im đi Hạ Cơ, hần nói không sai tí nào.” Hạ Cơ phẫn nộ muốn lên tiếng phản bác nhưng bị Dương Diễn lên tiếng cản lại.

Trong chiến trường không ai thương xót hay thượng võ với bạn cả, một là bạn chết, hay là tôi chết, chỉ có thể thôi.

“hay... hay lắm mò nhon ả, mi... mi đã dạy ta một bài học đề đời rồi đấy.” Chỉ thấy Dương Kiệt từ dưới đất bò dậy, quay người lại đối diện với Phi Long. Lúc này mép miệng đang dính đầy máu dưới lớp giáp sắt, nên không ai nhìn thấy rõ anh ta có bị thương hay không.

“Khởi động xong rồi chứ gì? Giờ tới lượt bốn tọa chơi với ngươi đây.” Một cây trượng có hình thù giống như xương cốt của loài thần lân khổng lồ, bề mặt thân gậy nhỏ đầy vô số gai nhọn nhỏ trông vô cùng kinh tởm xuất hiện trong tay của Phi Long, khí thế của một tông sư tầng thứ 6 từ trên người phát tán ra, khiến cả ba mặt mày biến sắc, hơi thở trở nên nặng nề khó khăn.

“Mặt đá, lợi dụng lúc ta cầm chân tên mò nhon này, tranh thủ kéo theo ả nhiều chuyện bỏ chạy biết chưa??” Dương Kiệt khẽ dùng thần thức truyền đạt lời nói của mình thẳng vào đầu của Dương Diễn.

Dương Diễn mang theo vẻ mặt nghiêm túc, khẽ ngật đầu đồng ý.

“Chiến ~~~~~!!” cây chùy trái xoài vẩy múa trong tay, Gió Vương Quyền X5 nhanh chóng kích hoạt, Dương Kiệt tựa như tên bắn phát sáng rực rỡ phóng thẳng về phía Phi Long.

“Hùng hổ quá nhĩ? Tiếc rằng chú mày còn yếu lắm, ngưng ~~~~~!!” Chỉ thấy Phi Long giờ cây gậy trong tay ra chĩa thẳng về Dương Kiệt, đầu gậy đột nhiên rực sáng dữ dội, sau đó một tia sáng màu tím đỏ từ đầu gậy phóng thích ra bắn thẳng về phía Dương Kiệt với tốc độ nhanh như chớp.

Chiu ~~~~~!!

“Cái gì ~~~~~!!” Dương Kiệt thậm chí không kịp né tránh, bị tia sáng kỳ dị đó bắn thẳng vào người, toàn thân lập tức cơ cứng như một bức tượng, không thể nhúc nhích được nữa.

Cơ thể của Phi Long tựa như bị không khí xé rách rồi biến mất, chỉ trong nháy mắt đã xuất hiện ngay trước mặt Dương Kiệt, dùng gậy thay thương, một nhát chọt thẳng vào ngực của đối phương.

Boong ~~~~~!!

“Úi da, đau ~~~~~!!

Đầu gậy chạm vào ngực giáp lập tức xuất hiện vô số tia lửa như pháo hoa, bề mặt bộ giáp lập tức bị lõm sâu vào trong, Dương Kiệt cảm giác như bị chiếc xe tải hạng nặng tông thẳng vào, cơ thể bị đánh bay ra xa rơi ngã xuống đất, xương cốt ở phần ngực có cảm giác như bị gãy vụn ra hết rồi.

“Chỉ có thể thôi sao??” Phi Long lộ ra ánh mắt đầy chế giễu, cơ thể lại lần nữa biến mất, xuất hiện ngay trên đỉnh đầu Dương Kiệt đang nằm ngã trên mặt đất, hai tay nắm chặt thân gậy, theo thế Thái Sơn Áp Đỉnh bỏ mạnh xuống.

“AAAAAAAAAAAAAAAA ~~~~~!!”

Rầm ~~~~~!!

Dương Kiệt dốc hết toàn bộ sức lực của mình lăn người lăn sang một bên né tránh cú bỏ trời giáng của đối phương. Thân gậy chỉ cách cơ thể anh ta khoảng nửa cm xước qua, đợi tới khi anh ta né tới nơi an toàn, quay đầu lại nhìn giật mình hoảng hốt phát hiện vị trí mình vừa nằm lúc này xuất hiện vết lõm gần như chia tách cả bề mặt mặt đất ra vậy.

Mẹ kiếp ~~~!! Dính phải cú bỏ đó vào người, không chết cũng thành tàn phế cho mà xem. Nặng hơn nữa cơ thể bị xé làm đôi cũng không chừng.

Hai chân nhún mạnh xuống đất, Dương Kiệt tung người nhào lộn trên không trung, chùy trái xoài vẩy múa một vòng trên đỉnh đầu rồi bỏ mạnh về vị trí Phi Long đang đứng: “Phi Lũ Bỏ Dưa Đại Pháp, ta bỏ, bỏ, bỏ ~~~!”

Hàng chục quả chùy khí khổng lồ từ trên không trung tựa như những quả bom nhiệt hạch bắn thẳng về phía kẻ thù của mình.

“Có chút thực lực! Nhưng vẫn chưa đủ, biến ~~~~~!!!” Phi Long quét cây gậy trong tay vẽ theo đường cầu vồng về phía những quả chùy đang bắn xuống, những quả chùy khí đó lập tức bốc hơi trong không khí, tựa như chưa từng xuất hiện qua vậy.

“Cái gì ~~~~~!!!” Dương Kiệt không thể tin nổi vào mắt mình nữa, tuyệt học mạnh nhất nhì của mình, thế mà đối phương chỉ khẽ vẩy gậy nhẹ cái đã hoàn toàn hóa giải rồi sao.

Trong lúc Dương Kiệt còn đang hoang mang khó tin, Phi Long lần nữa xuất hiện ngay trên đỉnh đầu anh ta, một gậy bỏ thẳng đầu đối thủ.

Boong ~~~~~!!!

Rầm ~~~~~!!!

Cơ thể Dương Kiệt tựa như biến thành ngôi sao băng từ trên trời lao thẳng xuống mặt đất, lập tức hình thành một cái hố sâu khổng lồ, bụi đá tung bay tứ phía.

“Ngôi, ngôi sao, trời, trời còn sáng, sáng mà sao nhiều ngôi, ngôi sao thế này ~~~~~!!!” Bị bỏ một trời giáng vào đầu, Dương Kiệt đầu óc quay cuồng choáng váng, thậm chí như nhìn thấy vô số ngôi sao đang quay trước mắt mình vậy.

Đáng sợ nhất là lớp mặt nạ giáp đã bị lõm hẳn vào trong, chiếc sừng màu vàng óng bên tay phải trên mặt nạ bị gãy vụn ra, không còn hoàn chỉnh như lúc ban đầu nữa.

Roẹt ~~~~~!!

Vừa mới từ trong trạng thái choáng váng hồi tỉnh, giật mình hoảng hốt khi phát hiện một quả cầu ánh sáng từ trên không trung đang bắn xuống cái hố mà mình đang nằm với tốc độ cực nhanh.

“Chầu ~~~~~!!!” Không dám tiếp tục nằm đó giả chết nữa, vội vã bật người trở dậy, hai chân nhún mạnh tung người nhảy ra khỏi miệng hố.

Rầm rầm rầm rầm ~~~~~!!

Tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, kèm theo là khối bụi tung bay lên trời tựa như vừa tái hiện hiện trường vụ nổ bom nguyên tử năm 1945 vậy. Tất nhiên, hiệu ứng không bằng một phần mười so với thời điểm đó được.

“Á ~~~~~!!!” Cơ thể hơn hai trăm ký của Dương Kiệt gió lốc cuốn bay đi, miệng không ngừng vang lên tiếng kêu thét đầy đau khổ và hoảng hốt.

Rầm ~~~~~!!

Bộ giáp trên người Dương Kiệt lúc này gần như không còn nguyên vẹn nữa rồi, bề mặt xuất hiện nhiều vết nứt chi chít, áo choàng màu đỏ phía sau lưng đã biến thành tấm vải rách đen xì, bộ dạng thê thảm vô cùng, còn đầu về oai phong lẫm liệt lúc mới biến hình nữa chứ.

Phi Long từ trên không trung từ từ hạ xuống ngay trước mặt Dương Kiệt, cười chế giễu nói: “Thế nào? Chịu khoanh tay đầu hàng giao nộp thánh giáp cho bản tọa chưa? Ngay từ ban đầu ngoan ngoãn nghe lời không phải tốt hơn sao? Ít ra có thể chết trong nhẹ nhàng êm ái, không cần phải bị đánh tới nổi như tàn phế như” “Chết này, Băng Phong Thiên Hạ, Phong ~~~~~!!!” “Tuyệt học thần thông, Mị Hoặc Chúng Sinh ~~~~~!!!”

Trong lúc Phi Long đang tập trung vào Dương Kiệt nằm hấp hối trên mặt đất, Dương Diễn và Hạ Cơ đã kích hoạt xong võ hồn của mình, lén lén áp sát tới ngay sau lưng của hắn. Khi khoảnh khắc tấn công vừa đủ, cả hai nhanh chóng thi triển tuyệt học mạnh nhất của mình ấn thẳng về phía kẻ thù.

Vô số băng phiến xuất hiện trực tiếp chụp thẳng về phía Phi Long phong ấn hẳn lại. Nữ thần sắc dục lần nữa xuất hiện, vô số trái tim màu hồng phấn rơi thẳng vào đầu của Phi Long.

Vừa bị phong ấn, vừa bị dính chiêu Mị Hoặc Chúng Sinh, cho dù là một kẻ mạnh tông sư tầng thứ 6, cũng phải thất thần một thời gian ngắn. Chỉ thấy lúc này hắn đang mang theo vẻ mặt mê man, nụ cười dâm tà, thậm chí mép miệng bắt đầu chảy nước miếng như hình ảnh của anh Trư trong phim Tây Du Ký nữa chứ. Thế nhưng những vũng nước miếng vừa chảy ra nhanh chóng bị đóng băng lại do cả cơ thể của hắn đang bị phong ấn trong vô số tầng băng khổng lồ.

Mị Hoặc Chúng Sinh đặc biệt có công hiệu đối với những tên hạo sắc như thế này, uy lực thậm chí tăng lên gấp hai, gấp ba lần so với bình thường.

Tất nhiên, hiệu lực tác động tới Phi Long không quá hai phút đồng hồ là hắn có thể bình tĩnh và phá vỡ băng phong ngay tức khắc.

Hai phút đồng hồ, quá đủ đối với Dương Diễn và Hạ Cơ rồi. Cả hai nhanh chóng từ trong nhần càn khôn lấy ra một lá bùa và trực tiếp dán thẳng vào trước ngực, quay đầu nhìn về phía Dương Kiệt: “Bảo trọng.” “Heo mập, đừng có chết, ngươi còn phải dẫn lão nương đi cướp đường kiếm tiền mua son phấn đây ~~~~!”

Dứt câu, cả hai lập tức quay người bỏ chạy một cách dứt khoát. Tốc độ lúc này của cả hai hoàn toàn không thua kém gì so với tới tốc độ của một kẻ mạnh tông sư tầng thứ 4, tầng thứ 5 cả. Tất cả đều nhờ vào lá bùa mà họ dán trước ngực đấy.

Crack ~ crack ~ crack ~.....!!

Rầm rầm rầm rầm ~~~~~!!

“AAAAAAAAAAAA” Đợi tới khi hình bóng của cả hai đã biến đi mất, Phi Long cũng từ trong trạng thái mê man thức tỉnh, cơ thể run mạnh một cái, băng phiến đang bao phủ khắp cơ thể lập tức rạn nứt tung bắn ra tứ phía.

Phần nộ! Nhục nhê! Đường đường một tông sư tăng thứ 6, chỉ vì chút sơ sẩy mất cảnh giác, đã bị hai con chuột nhắt chơi khăm như thế này, tuyệt đối không thể tha thứ được ~~~!!

Đôi cánh khổng lồ sau lưng đang rộng ra, cơ thể tung bay lên cao treo lơ lửng trên không trung. Đôi mắt tam giác phóng về hướng Dương Diễn và Hạ Cơ vừa bỏ chạy lúc này.

Chỉ trong hai phút ngắn ngủi, thế mà hình bóng của cả hai lúc này đã chỉ còn hai dấu chấm đen đỏ ở rất xa rất xa, và với tốc độ duy trì, chỉ cần thêm chút thời gian, hoàn toàn có thể bỏ trốn thành công, Phi Long có muốn đuổi cũng đuổi không kịp cho mà xem.

“Chạy trốn? Nhanh quá nhỉ? Nếu như bốn tọa để các ngươi phong ấn thêm một thời gian ngắn nữa, tuyệt đối có thể để các ngươi tọa nguyên. Nhưng” Một quả cầu năng lượng xuất hiện trên tay phải của Phi Long và dần dần phình to ra, hướng thẳng về phía Dương Diễn và Hạ Cơ ném ra: “các ngươi không có cơ hội nữa rồi, chết này ~~~!!”

Lúc này muốn tóm gọn Hạ Cơ tuyệt đối là điều không tưởng, vậy thì chẳng thà ăn không được đập đổ, thủ tiêu luôn cả hai.

Uỳnh ~~~~~!!!

Dưới ánh mắt kinh ngạc khó tin của Phi Long, quả cầu năng lượng vừa ném ra chưa được bao lâu, chỉ thấy một bóng người thô to như quả bóng khổng lồ từ đâu đó xuất hiện hứng trọn quả cầu năng lượng vào người.

“Con heo mập đó ~~~~~!!” Đôi mắt của Phi Long tràn đầy gân máu, phần nộ gào lớn khi thấy đòn tấn công về phía Dương Diễn và Hạ Cơ của mình bị Dương Kiệt dùng tấm thân “mỏng manh nhỏ bé” của mình cản lại.

Bạn đang đọc truyện *Phi Lữ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 140: Bỏ trốn thành công

“Không thể tin nổi ~~~!! Thật không thể tin nổi có ngày mình lại dùng tấm thân hình ‘mỏng com’ này đi đỡ đạn giùm cho người khác. Má ơi, mình có còn là mình không vậy? Hay là dạo này theo tên mặt đá lâu ngày nên bị nhiễm thói hư tật xấu của hấn rồi sao? Gần mực thì đen, gần đèn thì sáng, người xưa không lừa ta cho chút nào. Hay là do mình đã nảy sinh ‘tình cảm’ với hấn nên. . . xì xì, cái gì mà tình cảm không tình cảm, chẳng qua thương hại không muốn hấn bị thương thôi mà, đúng đúng, chắc chắn là thế ~~~!!” Nghĩ tới hai chữ “tình cảm”, Dương Kiệt không kiềm được run bắn người lên vì ớn lạnh.

Cũng may là quả cầu năng lượng nhắm vào hai chân nguyên, nên uy lực không quá cao, Dương Kiệt dính vào người chỉ bị thương không quá nặng, từ trên không trung rơi ngã xuống đất, tuy không quá nghiêm trọng nhưng cũng khiến anh ta thoát ra khỏi trạng thái biến hình của mình.

Lúc này Phi Long ngẩng đầu nhìn về phía Dương Diễn và Hạ Cơ, phát hiện hai chấm đen đã gần như biến mất khỏi tầm mắt, nếu như hiện giờ tung hết tốc độ truy sát, cũng phải tốn hơn hai khắc giờ mới đuổi kịp, nhưng nếu làm thế thì mục tiêu chính con heo mập kia phải giải quyết như thế nào đây?

Ai mà biết được trên người hấn có Gia Tộc Phù như hai tên kia không chứ? Với thực lực tông sư tăng thứ 5, cộng thêm Gia Tộc Phù vào người, cho dù mình có mọc thêm đôi cánh thành hai đôi đi nữa cũng chưa chắc đuổi kịp.

Lại liếc nhìn đám thuộc hạ của mình, phát hiện đám phế vật đó vẫn còn đang nằm vật vã rên rĩ trên mặt đất, ý định bảo chúng vây lấy Dương Kiệt đợi hấn quay về phá sản hoàn toàn.

Hiện giờ thánh giáp và mỹ nữ phải chọn một trong hai, cắn cắn răng hừ mạnh một tiếng, trực tiếp tung người lao thẳng về phía Dương Kiệt đang nằm hấp hối.

Nhiều người sẽ nói rằng Phi Long hoàn toàn không cần phải phiền não như thế này vì trên người hấn vẫn còn thần thức của “Sơn Thần”, sau khi lấy được thánh giáp của Dương Kiệt, quay đầu đi truy sát Dương Diễn và Hạ Cơ cũng chưa muộn mà.

Đúng là như thế, thế như Dương Diễn và Hạ Cơ lúc này đang di chuyển bỏ trốn về phía lối ra vào khu rừng Nhân Thú, chỉ cần bước ra khỏi khu rừng Nhân Thú, cho dù Phi Long biết rõ vị trí của cả hai ở đâu, cũng không thể làm gì được họ cả. Vì đặc tính của Nhân Thú là không thể rời khỏi khu rừng này. Trừ khi hấn đã đạt tới cảnh giới Nguyên Thần, và phải trả một cái giá không hề rẻ, mới có thể rời khỏi khu rừng Nhân Thú một thời gian ngắn, thông thường thì nếu như không phải tình thế cấp bách hay có chuyện nghiêm trọng, không Nhân Thú nào muốn làm thế cả.

Chỉ trong nháy mắt đã xuất hiện ngay bên cạnh Dương Kiệt, phát hiện anh ta đã quay trở về trạng thái ban đầu, không còn thánh giáp trên người nữa, trên môi lộ ra nụ cười chiến thắng.

“Hãy giao thiết bị kích hoạt thánh giáp cho ta.” Phi Long từng bước từng bước bước tới, đồng thời cảnh giác vô cùng, đôi mắt hình tam giác dán chặt vào người anh ta quan sát nhất cử nhất động, đề phòng Dương Kiệt sử dụng Thiên Lý Truyền Tống Phù hay thứ gì đó để bỏ trốn.

“Đứng, đứng yên ở đó, nếu, nếu ngươi bước thêm một bước, bước nữa, ta, ta sẽ phá, phá hủy thiết, thiết bị này ~~~~~!!” Nắm chặt đai lưng biến hình giờ ra phía trước, những ngón tay dùng sức nắm chặt lại, có vẻ như muốn bóp nát nó ra vậy.

Đôi mắt Phi Long khẽ lóe qua tia sáng đầy sát khí, nhưng nhanh chóng được hấn che giấu đi, bề ngoài lộ ra vẻ mặt “thân thiện” cười nói: “Ày ày, chuyện đâu còn có đó, đừng manh động, ngươi làm thế chẳng qua lo sợ sau khi bốn tọa lấy được tháp giáp sẽ lấy luôn mạng ngươi đúng không? Hãy yên tâm, nếu như ngươi giao thiết bị kích hoạt đó cho bốn tọa, bốn tọa hứa sẽ để ngươi an toàn rời khỏi nơi này, thế nào?”

“Thật chứ?” “Thật, ta lấy danh dự của bản thân hứa với ngươi.” “không, không, tôi vẫn chưa tin ông lắm, vì nụ cười của ông lúc này gian hiểm quá đi.” “Ồi dào, xem kia, nụ cười của ta chân thành thánh thiện như thế, sao có thể gọi là gian hiểm được, chắc ngươi nhìn lầm đấy thôi.”

Mặc dù đã phần nộ tới mức muốn lao tới xé xác đối phương, đặc biệt là con heo mập đó dám nói nụ cười của mình gian hiểm, nhưng vẫn cố gắng kiềm chế điềm tĩnh để đối phương không tức nước vỡ bờ. Nếu như con heo mập đó mạnh tay chút bóp nát thiết bị kích hoạt thánh giáp trong tay, cho dù có lấy mạng của hắn đi nữa, cũng thành công cốc mà thôi.

Đã để vượt mặt mỹ nhân xinh đẹp rồi, tuyệt đối không được để vượt mặt luôn cả thánh giáp này nữa.

“Nếu như thế này thì” Nhìn thấy Dương Kiệt có vẻ như xiêu lòng, lập tức nộ ra nụ cười phản kích, nhưng nhanh chóng phần nộ tột cùng khi nghe anh ta nói: “Không được, không được, ông hãy hứa đi, hứa với thiên đạo là sẽ tha mạng cho tôi nếu như tôi giao nộp thiết bị thánh giáp này cho ông, như thế tôi mới tin tưởng ông được.”

“Được ~~~~~!!” Mặc dù con phần nộ trong lòng đã tới mức không thể kiềm nén lại được nữa, nhưng vẫn làm theo ý của Dương Kiệt. Đưa ngón tay lên miệng cắn mạnh một cái để máu màu xanh lam chảy ra, giờ tay về phía trước vẽ dấu ấn huyết thệ, lạnh lạnh nói: “Thiên Đạo chứng giám, nếu như đối phương đồng ý giao thiết bị kích hoạt thánh giáp cho tại hạ, tại hạ hứa sẽ không lấy mạng của hắn, nếu như làm trái lời, thiên lôi giáng người, chết không toàn thây!”

Đùng đoàng ~~~~ đùng đoàng ~~~~~!!

Vô số tia sét màu xanh tím giáng thẳng xuống trước mặt Phi Long, ngụ ý nói rằng đã nói được thì phải làm được, nếu không thì đừng có trách bỏ mảy trở mặt đây nhé.

Phi Long khẽ ngạt đầu một cái, mây đen trên đỉnh đầu lập tức tan biến đi, xem như Thiên Đạo đã chấp nhận lời huyết thệ của hắn.

“Thế nào, ngươi hài lòng rồi chứ?” Phi Long mang theo vẻ mặt bức bối cắn răng nói, nhưng trong lòng thầm cười lạnh: “Đúng là bỏ mảy không thể ra tay lấy mạng mảy, nhưng chỉ cần đánh mảy thành tàn phế, sau đó ném vào đám Nhân Thú đang truy lùng mảy khắp nơi, mảy tên đó chắc sẽ vô cùng vui vẻ thay ta lấy mạng mảy nhỉ?”

“Nếu vậy thì nhận lấy ~~~~~!!” Nhận thấy Dương Diễn và Hạ Cơ đã bỏ trốn an toàn, Dương Kiệt vô cùng quả quyết quay người lại ném mạnh đai lưng biến hình về ngược lại vị trí cả hai đang đứng.

“Đồ khốn ~~~~~!!” Đôi mắt tràn đầy gân máu của Phi Long giương to ra hết cỡ khi thấy Dương Kiệt ném thiết bị ra xa, không còn tâm trí để ý tới anh ta nữa, cơ thể nhanh như một tia chớp lao thẳng về hướng thiết bị được ném đi, đợi lấy được thiết bị xong mới quay lại tính sổ với con heo mập đó cũng chưa muộn.

Chỉ trong tích tắc Phi Long đã áp sát tới thiết bị được vứt đi, mang theo vẻ mặt phản kích tột cùng, tay phải giơ thẳng ra định chụp lấy đai lưng biến hình.

Bàn tay đầy móng vuốt sắc nhọn của Phi Long đã gần như chạm trúng vào thiết bị biến hình, đột nhiên phát hiện một tia sáng màu vàng rực từ trên không trung chụp xuống, chụp thẳng vào đai lưng biến hình đó. Dưới ánh mắt kinh ngạc khó tin của Phi Long, đai lưng biến hình tựa như biến mất trong không khí vậy.

Ngẩng đầu nhìn lên phía luồng sáng phát ra, phát hiện một tòa tháp toàn thân khảm vàng đang treo lơ lửng trên không trung.

“AAAAAAAAAAAAA~~~~~!!” Phi Long gào thét đầy căm phẫn, trực tiếp tung chưởng ấn thẳng về phía tòa tháp ở phía trên đỉnh đầu.

Vù ~~~~~!!

Tòa tháp với tốc độ nhanh như tia chớp bay ra khỏi tầm tấn công của Phi Long, nhanh chóng quay trở về cơ thể của Dương Kiệt đang mang theo nụ cười chế giễu ở phía xa.

Thì ra Dương Kiệt đã tính toán một cách kỹ càng, lên lên tể Càn Khôn Tháp ra xa, sau đó giả vờ ném đai lưng biến hình về phía đó để Phi Long đuổi theo, trước khi hắn kịp chụp lấy đai lưng biến hình lập tức điều khiển Càn Khôn Tháp hút đai lưng biến hình vào trong và quay trở về cơ thể của mình.

“Khốn khiếp, mày phải chết ~~~~~!!” Phi Long tựa như ngọn núi lửa bùng phát dữ dội, đầu gậy trong tay xuất hiện một quả cầu năng lượng khổng lồ, trực tiếp ném thẳng về phía Dương Kiệt ở phía xa.

“Đồ đàn, bái bai ~~~~~!!” Dương Kiệt mang theo nụ cười đắc chí, vẫy vẫy tay chào tạm biệt Phi Long một cái, cơ thể đột nhiên mờ dần đi, trước khi quả cầu năng lượng áp sát tới, tựa như bốc hơi trong không khí, không còn nhìn thấy bóng dáng của anh ta đâu nữa.

Uỳnh ~~~~~!!

Một cái hồ đáng sợ xuất hiện ngay vị trí Dương Kiệt vừa đứng lúc nãy, nhưng còn đâu nữa bóng dáng của anh ta nữa chứ.

“Không, không thể nào ~~~~~!! Tuyệt đối không thể nào như thế được ~~~~~!!” Đôi mắt của Phi Long đã giương to ra hết cỡ nhìn chăm chăm vào vị trí Dương Kiệt vừa biến mất lúc nãy.

Phải biết rằng từ đầu tới cuối, thần thức của hắn vẫn dán chặt vào Dương Kiệt, chỉ cần phát hiện anh ta sử dụng Thiên Lý Truyền Tống Phù hay đại loại gì đó để bỏ trốn, lập tức ra tay ngăn cản. Nhưng rốt cuộc không phát hiện điều gì bất thường cả, lúc này đối phương đột nhiên biến mất, tuyệt đối là nằm ngoài nhận biết của Phi Long.

Hắn hoàn toàn không biết rằng Dương Kiệt sở hữu một bí thuật bỏ trốn còn đáng sợ hơn Thiên Lý Truyền Tống Phù, chính là phép Dịch Chuyển Tức Thời.

“AAAAAAAAAAAAAAAAAAAA ~~~~~!!” Vô số con gió lốc đáng sợ từ trên người Phi Long bộc phát ra, cuốn bay hết mọi thứ ở xung quanh, ngay cả những tên thuộc hạ đang nằm rên rĩ trên mặt đất cũng không ngoại lệ.

“Cũng may, cũng may là mình vẫn còn thần thức của con quý khát máu kia, mày có chạy đằng trời ~~~~~!! Đồ khốn, lần này để bỏ mày bắt được, bỏ mày sẽ phang thầy xé thịt mày ra thành trăm mảnh, ngàn mảnh, thậm chí thêu đốt linh hồn của mày trăm năm, ngàn năm mới hả giận, AAAA~~~~~!!” Dương Kiệt đã chủ động làm trái lời hứa, thì lời huyết thệ với Thiên Đạo không còn tác dụng với Phi Long nữa, lần này tuyệt đối phải đánh phủ đầu để đối phương không kịp trở tay và uy hiếp mình mới được.

Nhanh chóng liên lạc với thần thức của con quý khát máu đang ẩn trong cơ thể của mình. Ngay lập tức trong đầu của Phi Long xuất hiện hình ảnh Dương Kiệt đang nằm ngửa người lên trời hít thở dồn dập ở nơi nào đó trong khu rừng Nhân Thú này.

Khi định vị kỹ vị trí của Dương Kiệt, Phi Long không kềm được biến sắc.

Khốn khiếp! Bí thuật của con heo mập đó đáng sợ tới thế sao? Dịch chuyển một mạch hơn cả ngàn dặm so với vị trí hiện tại, đã vậy, vị trí con heo mập đang ở, chính là thuộc địa của tên khốn “Từ Kỳ Lân”.

Sắc mặt của Phi Long lúc này khó coi vô cùng. Hiện giờ muốn đuổi theo con heo mập đó, cho dù có đôi cánh bay đi với tốc độ tối đa, cũng phải tốn trên nửa ngày trời. Nhưng quan trọng nhất là, lúc này đối phương đang ở trong lãnh địa của kẻ thù không đội trời chung của Phi Long, “Từ Kỳ Lân”.

Từ Kỳ Lân, là một trong những thủ lĩnh Nhân Thú cai trị một khu vực rộng lớn không thua kém gì Phi Long, thậm chí còn rộng lớn hơn nữa là. Vì hai khu vực tiếp giáp nhau, nên thường xuyên xảy ra xích mích trong việc tranh giành lãnh thổ, ngoài ra còn là đối thủ tiềm năng trong việc tranh giành Hoàng Kim Nhân Thú Quả.

Nếu như Phi Long bước chân vào lãnh thổ của Từ Kỳ Lân để truy bắt Dương Kiệt, chắc chắn sẽ bị đối thủ phát hiện, nhẹ thì ra tay ngăn cản phá hoại, nặng hơn nếu như để tên khốn đó biết trên người con heo mập sở hữu thánh giáp, tuyệt đối sẽ ra tay tranh giành với mình bằng mọi giá cho mà xem.

Tới lúc đó tuyệt đối là mất cả chì lẫn chài.

“Phải làm sao đây? Chẳng lẽ phải bỏ cuộc sao?” Phi Long nhất thời cũng không biết phải làm như thế nào, đã tới nước này rồi, nếu bỏ cuộc thì tuyệt đối không cam tâm. Nhưng bằng cách nào mà đi tới lãnh địa của đối thủ tóm cổ Dương Kiệt mà không để đối thủ phát hiện đây?

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 141: Hoàng kim nhân thú quả

Không cam tâm, tuyệt đối không cam tâm ~~~~~!!

Lúc này Phi Long tựa như một con bạc đã thua sạch máu. Người ta thường nói liều ăn nhiều, nếu như lúc này ngưng tay, tuyệt đối là không thể chấp nhận được.

“Liều thôi, chỉ cần mình đánh nhanh rút gọn trước khi tên khốn Từ Kỳ Lân kịp phản ứng, hoàn toàn có thể không cần phải tốn quá nhiều sức an toàn trở

về.” Phi Long sau một hồi đắn đo suy tính, cắn răng lạnh lạnh nói.

Đôi cánh khổng lồ lập tức đang rộng ra, cơ thể tựa như tên bắn bắn thẳng lên không trung, hướng về phía lãnh địa của Từ Kỳ Lân, lao vút về phía trước.

Phi Long không có ý định dẫn theo một đám lâu la thuộc hạ lần này, vì mục đích là không muốn để Từ Kỳ Lân chú ý, nên càng ít người càng lặng lẽ càng tốt. Còn đám thuộc hạ đang nằm trọng thương phía dưới, chỉ cần chúng tự bỏ dây hái một trái Nhân Thú Quả phục dụng vào, lập tức có thể hồi phục hoàn toàn, sau đó tự mò về lâu đài, Phi Long không quá bận tâm đến đám phế vật đó.

Quay trở về phía Dương Kiệt, lúc này đang nằm vật vã trên mặt đất hít thở dồn dập. Bị Phi Long đánh tới nỗi ba mẹ cũng không nhận ra, còn ăn thêm quả cầu năng lượng vào người, lúc này tuyệt đối là nội thương trầm trọng.

Nhưng anh ta cũng không quá lo lắng về tình trạng của mình, nhanh chóng từ trong nhẫn càn khôn lấy ra một cái lockseed có bề mặt hình tròn, trắng xen kẽ với đen nhét vào đai lưng biến hình trên bụng và bấm khóa lại, lập tức cảm nhận một luồng năng lượng ấm áp chạy khắp cơ thể, nội thương trong người đang được điều trị bởi luồng năng lượng đó với tốc độ cực nhanh.

Những lockseed này kết hợp với đai lưng biến hình, không chỉ có thể giúp người sử dụng không sợ đói khát, còn có tác dụng điều trị thương tật trong người. Hiệu quả giống như Nhân Thú phục dụng Nhân Thú Quả để hồi phục, chỉ là không nhanh bằng trực tiếp phục dụng mà thôi.

Sau khi biết được tác dụng của lockseed dạng này, Dương Kiệt đã hái không ít bỏ vào nhẫn càn khôn để dự phòng trường hợp bị thương có mà sử dụng, không ngờ lại nhanh chóng có dịp dùng tới như vậy.

“Có người đang đi tới ~!” Trong lúc đang nằm tận hưởng cảm giác lâng lâng dễ chịu do luồng năng lượng của lockseed mang tới, đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân và tiếng bàn tán ở phía xa đang tiến tới gần. Vội vã lăn người ẩn vào trong bụi cây ở gần đó để tránh mặt đối phương.

“Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra thế này, vì sao đại nhân lại triệu tập chúng ta khẩn cấp như thế này nhỉ?” Từ khe hở bụi cây, Dương Kiệt có thể nhìn thấy rõ hai nhân thú một đầu ngựa một đầu cá sấu từ phía xa đang di chuyển tới hướng này với tốc độ không quá chậm cũng không quá nhanh. Chỉ nghe thấy tên đầu ngựa vừa đi vừa lên tiếng bàn tán với đồng bọn của mình.

“Không biết nữa, chắc là vì Hoàng Kim Nhân Thú Quả sắp tới giai đoạn chín muồi, nên bắt đầu tập hợp chúng ta lại để chuẩn bị tiến quân tới nơi tranh giành với các thế lực khác chứ gì.” Tên mặt cá sấu gãi đầu lên tiếng nói.

“Ôi, Hoàng Kim Nhân Thú quả ~! Ước gì mình cũng giành được một quả, cơ hội được đối đãi như thế tuyệt đối sung sướng hơn cả được làm tình với một mỹ nhân xinh đẹp nhiều đấy ~!” Đầu ngựa mang theo vẻ mặt ước ao mong lung cười nói, thậm chí trên mép miệng đã bắt đầu chảy dãi thèm thuồng.

Bốp ~~~! “Bớt ảo tưởng đi kuu, Hoàng Kim Nhân Thú Quả chỉ dành cho các bậc thủ lĩnh thôi, chúng ta còn lâu mới có cơ hội chạm vào, an phận mà tiếp tục làm tên tay sai quèn không phải tốt hơn sao? Suốt ngày mơ với chả mộng!” Vô mệnh một cái vào đầu tên đầu ngựa để hấn thoát khỏi trạng thái hoang tưởng, chế giễu cười nói, nhưng thật ra tên đầu cá sấu cũng cảm thấy bất cam trong lòng, lời chế giễu đó thật ra cũng có phần tự nói với bản thân đó thôi.

“Xi xì, mơ mộng chút không được sao? Đúng là không chút chất lãng mạn gì cả.” Đầu ngựa hậm hực bất mãn nói, thầm thở dài một tiếng.

Cả hai nhanh chóng đi xuyên qua vị trí mà Dương Kiệt ẩn nấp, hoàn toàn không phát hiện được anh ta gì cả, cũng không ngờ lời nói của chúng đã lọt hết vào tai của Dương Kiệt rồi.

“Hoàng Kim Nhân Thú Quả?? Chỉ nghe cái tên thôi là đã biết không phải thứ tầm thường rồi. Hay là giống như trái vàng trong phim siêu nhân Gaim chẳng? Nếu như biến nó thành lockseed, mình có thể biến hình thành trạng thái “Đại Shogun” như trong phim chứ nhỉ?” Lần đầu tiên nghe thấy một sản phẩm có thêm từ “Hoàng Kim”, trong đầu Dương Kiệt đã bắt đầu suy diễn ra những thứ tốt đẹp về nó.

Đúng lúc này, giọng nói là Dương Kiệt hoàn toàn không muốn nghe thấy lần nữa vang lên bên tai: “Dính dong, Hoàng Kim Nhân Thú Quả, thuộc loại thần quả nâng cấp của Nhân Thú Quả thông thường, mười năm chín muồi một lần, mỗi lần kết chín trái, Nhân Thú phục dụng một trái Hoàng Kim Nhân Thú Quả có thể phá vỡ quy tắc không thể tiếp tục đột phá, thăng ngẫu nhiên từ một tới ba cấp, tuyệt đối là một thần quả mà bất kỳ Nhân Thú nào cũng khao khát thèm muốn tới điên cuồng.”

‘Xi, cần gì người giải thích, chỉ nhìn sơ qua bộ mặt của hai tên nhân thú kia là đủ hiểu độ thần kỳ của nó rồi.’ Xem ra Dương Kiệt vẫn còn chưa nguôi giận về việc bị con quỷ hút máu kia lừa mua một sản phẩm chưa hoàn chỉnh, chế giễu xía xói phún bác.

“Cho người một cơ hội làm hòa với ta, giải thích cho ta biết rõ là nếu như ta biến Hoàng Kim Nhân Thú Quả thành lockseed, có thể tăng lên bao nhiêu cấp? Có thể biến thành hình dáng “Đại Shogun” như trong phim siêu nhân Gaim đúng không?” Dương Kiệt lộ ra vẻ “ta vô cùng rộng lượng” lên tiếng yêu cầu hệ thống giải thích rõ ràng về công dụng của Hoàng Kim Nhân Thú Quả, nhưng lại không muốn lên tiếng năn ni nhờ vả hấn, nên thừa cơ vênh mặt lên yêu cầu.

.....

.....

.....

Mang theo tâm trạng háo hức chờ đợi câu trả lời của hệ thống, nhưng chờ mãi chẳng thấy câu nói nào vang lên nữa, tên khốn đó tựa như đã lặn đi đâu mất tiêu nữa rồi.

Mẹ kiếp ~~~!! Tên khốn đó lại chơi chiêu này, chịu lép vế xuống nước chút chết người sao?

“Alo, alo, chim sẽ gọi chicks chèo, chicks chèo có nghe thấy không, nghe thấy thì trả lời giùm cái.” Không còn cách nào khác, đành phải chủ động liên lạc với hắn để hiểu rõ công dụng của Hoàng Kim Nhân Thủ Quả mới quyết định đi hợp tay trên hay không. Vì rõ ràng việc tranh giành lần này tuyệt đối không đơn giản, nghe hai tên nhân thủ kia nói rằng nó chỉ rằng chỉ cấp bậc thủ lĩnh, cấp bậc thủ lĩnh, chắc cũng cỡ như tên Phi Long gì đó, tuyệt đối không phải Dương Kiệt lúc này có thể đối phó. Nếu lợi ích không đủ, tuyệt đối không nên dấn thân vào. Còn nếu lợi ích đủ lớn, vậy thì còn phải suy nghĩ gì nữa? Chơi thôi ~~~!!

.....

.....

.....

Vẫn không thèm trả lời, Dương Kiệt có chút cười khóc không được. Không ngờ tên hệ thống này còn hẹp hòi nhỏ mọn hơn đàn bà, hồ chút là giận rồi.

“Anh hệ thống đẹp trai ơi, em biết lỗi rồi, đừng giận em mà tội nghiệp, mau mau hiện hình giải thích cho em biết đi mà.” Không còn cách nào khác, đành phải xuống nước với con quỷ hút máu đó chứ biết sao giờ.

Hiện giờ tình hình của bản thân không khả quan chút nào, tuy cắt đuôi được tên Phi Long lúc này, nhưng ai mà biết được tên khốn đó có tiếp tục tìm kiếm mình không chứ, và Dương Kiệt linh cảm rằng tên khốn đó dường như có cách định vị vị trí của mình, điểm hình là mới cách nay không lâu chúng có thể dễ dàng tìm thấy nơi cả nhóm ẩn nấp, không phải sao?

Nếu như Hoàng Kim Nhân Thủ Quả có thể gia tăng thực lực của mình, tuyệt đối không thể bỏ qua được. Không cần quá nhiều, chỉ cần có thể tăng thêm từ 1 tới 2 cấp thôi cũng quá đủ đối với Dương Kiệt rồi.

Tới lúc đó không cần phải cong đuôi bỏ chạy như một con chó, hoàn toàn có thể đảo ngược tình thế đánh tên Phi Long tới nổi ba mẹ cũng không nhận ra rồi.

(Hệ thống: xì, định chơi với anh hả, chú mày còn non và xanh lắm ~~~!)”

“Dinh dong, theo lý thuyết thì Hoàng Kim Nhân Thủ Quả khi chuyển hóa thành LockSeed thì có thể biến hình theo trạng thái “Dai Shogun”, có hiệu quả gia tăng 10 cấp cho người sử dụng, tương đương với hiệu quả của thánh giáp cực phẩm của đại lục Huyền Thiên này. Chỉ là” Dương Kiệt run lên vì phấn khích khi nghe lời giải thích của hệ thống, nhưng nghe tới hai chữ “chỉ là” của hắn, tựa như một gáo nước lạnh tạt thẳng vào người, lập tức bình tĩnh lại nghe tiếp.

“LockSeed Hoàng Kim Nhân Thủ Quả chứa đựng năng lượng quá lớn, với đại lung biến hình cấp 1 của bạn hiện giờ, tuyệt đối không thể sử dụng được. Muốn sử dụng được nó, bạn phải thăng cấp đại lung biến hình lên ít nhất là cấp 5 hoặc cao hơn.”

Vậy cũng bằng không, đừng nói là cấp 5, ngay cả thăng lên thành cấp 2 đã là một vấn đề lớn rồi. Thậm chí hiện giờ còn đang thiếu nợ chưa trả hết nữa kia, lấy đâu ra linh thạch để thăng thành cấp 5 chứ?

Dương Kiệt cảm thấy hụt hẫng vô cùng, vậy là Hoàng Kim Nhân Thủ Quả hoàn toàn không có ích cho mình cả, ít nhất là vào thời điểm này. Vậy thì không cần thiết phải dấn thân vào nơi nguy hiểm tranh giành với đám Nhân Thủ làm gì cho mệt, bỏ thôi.

“Thế nhưng”

Lại vụ gì nữa đây. Từ phấn khích thành hụt hẫng, giờ lại định cho ta bắt ngờ gì nữa hả? Có gì nói một lần không được sao mà chơi trò đu dây như thế này chứ!

“Tuy Lock Seed không thể sử dụng được, nhưng nếu như bạn sở hữu Hoàng Kim Nhân Thủ Quả, có thể dùng nó để thăng cấp cho đại lung biến hình của mình. Một quả tương đương với một cấp bất kỳ!!”

Một trái thăng một cấp bất kỳ? Lợi thế sao? Mình không nghe nhầm chứ hả?

Phải biết rằng tuy cấp 1 thăng lên cấp 2 chỉ tốn 1 tỷ linh thạch, nhưng từ cấp 2 lên cấp 3 tuyệt đối không chỉ 1 tỷ như lúc ban đầu, có thể là 2, 3 hay thậm chí là 4 tỷ cũng không chừng. Một trái Hoàng Kim Nhân Thủ Quả có thể thăng 1 cấp. Nghĩa là chỉ cần mình hái được năm trái, trực tiếp thăng cấp lên thành cấp 5 và sử dụng được luôn cả lockseed biến hình luôn sao?

Mờ thịt đôi má của Dương Kiệt run lên liên hồi vì phấn khích. Tương lai sáng lạng ngay trước mắt, còn đợi chờ gì nữa mà không nắm lấy chứ ~~~!!

Tên khốn hoàn toàn không nghĩ tới việc với cái thực lực cùi bắp yếu ớt của mình hiện giờ, bằng cách nào để tranh giành Hoàng Kim Nhân Thủ Quả với đám Nhân Thủ kia, thậm chí không phải một quả mà còn hoang tưởng tới năm quả, đừng nói là Phi Long, ngay cả những thủ lĩnh có thực lực lớn mạnh

hon cũng không dám nghĩ tới nữa là.

“Nói đi, cái giá phải trả để định vị vị trí của Hoàng Kim Nhân Thủ Quả.” Dương Kiệt hít sâu một hơi vào người, sẵn sàng tâm lý để cho con quỷ hút máu đó cửa thẳng vào cổ lần nữa. Ngay từ lúc tên khốn chủ động lên tiếng giới thiệu, Dương Kiệt đã biết rõ là hắn lại chuẩn bị rút máu mình nữa rồi.

Mặc dù vô cùng phản cảm, nhưng lúc này không thể không cam tâm tình nguyện để hắn cửa cổ, vì Hoàng Kim Nhân Thủ Quả quá quan trọng đối với Dương Kiệt lúc này. Cho dù không thể chuyển hóa thành lockseed để sử dụng, dùng để thăng cấp đại lục biến hình cũng tốt đấy chứ, đỡ tốn một tài sản khổng lồ mà ngay cả anh ta cũng không biết khi nào mới kiếm được.

Nếu như hệ thống có khuôn mặt, chắc chắn sẽ mang theo vẻ mặt “chú mày biết điều đấy nhóc” khen gọi Dương Kiệt một cái, hí hửng gian hiểm nói: “Không nhiều, chỉ cần tốn hai mươi triệu linh thạch, hệ thống sẽ chế tạo ra một tấm bản đồ ghi chú rõ vị trí của Hoàng Kim Nhân Thủ Quả, tấm bản đồ đó có thể nói là rất chi tiết, “chất” tới từng điểm ảnh, “chất” tới từng đồng, và chỉ có cái giá rẻ như cho, không thể tin nổi, thật không thể tin nổi lại có cái giá “chất” như thế này được. Còn đợi chờ gì nữa, hãy mau chóng bỏ tiền thanh toán rồi mang sản phẩm “Chất” đó về trải nghiệm thôi, thân ~~~!!”

Âm mưu, tuyệt đối là một âm mưu của con quỷ hút máu này ~~~!! Hai mươi triệu linh thạch chính là tổng số tài sản mà Dương Kiệt hành nghề cướp đường mấy ngày nay mới thu gom lại được, còn chưa kịp dùng để trả nợ đã bị con quỷ hút máu cửa vào cổ thêm lần nữa. Rõ ràng con quỷ hút máu này không muốn nhìn thấy mình có tiền trên người, phải hút tới giọt máu cuối cùng mới cam lòng đấy mà.

“Đẹp, đẹp, bố mày không cần cái bản đồ chết tiệt đó nữa, bố mày sẽ tự theo đuôi những tên Nhân Thủ tham gia tranh giành, hoàn toàn có thể biết được vị trí của nó không cần phải tốn xu nào, cần gì phải nhờ tới người chứ, biến ~~~!!” sau một hồi đắn đo suy tính, chợt nhớ ra rằng mình hoàn toàn có thể không cần phải đưa cổ cho con quỷ hút máu này cửa vào cũng có thể biết được vị trí của Hoàng Kim Nhân Thủ Quả, không phải sao?

“Dinh dong, tùy bạn thôi, nếu như bạn cảm thấy dựa vào cái thực lực yếu ớt của mình có thể đi tranh giành Hoàng Kim Nhân Thủ Quả với những nhân thủ có thực lực lớn mạnh hơn cả tên Phi Long mà bạn từng phải đối mặt, hô hô ~~~!!” Giọng điệu này chế giễu của hệ thống vang lên, nghe ngứa tai vô cùng.

“ý của ngươi là sao? Có bản đồ hay không có bản đồ ta cũng phải tranh giành với chúng thôi mà, không phải sao?” Dương Kiệt có chút không hiểu vì sao tên hệ thống lại nói thế.

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 142: Rượt đuổi

“Hoàng Kim Nhân Thủ Quả cách mười năm chín mươi một lần, và trước khi chín mươi sẽ bị một sức mạnh bí ẩn che khuất đi, không ai có thể biết được vị trí chính xác của nó nằm ở đâu. Phải đợi tới khi hoàn toàn chín mươi, mùi hương thơm của nó lan tỏa ra mới khiến cho các Nhân Thủ vốn nhạy cảm với Nhân Thủ Quả định vị được vị trí của nó. Nếu như lúc này có bản đồ định vị trong tay, bạn hoàn toàn có thể nắm thế chủ động đi tới nơi đó chờ đợi, đợi nó vừa chín mươi ngay lập tức có thể hái ngay và bỏ trốn trước khi đám Nhân Thủ tranh giành kịp tụ tập tới, không phải dễ dàng đạt được mục đích hơn sao? Đã đốt mà bày đặt tỏ ra mình thông minh, ta khinh bỉ ngươi, hừ hừ ~~~!!”

Mặc dù lời nói của con quỷ hút máu hơi khó nghe chút, Dương Kiệt có chút muốn tặng cho hắn vài cú tát vào mặt. Nhưng suy ngẫm lại, lại thấy hắn nói vô cùng có lý. Nếu như có thể nắm thế chủ động có mặt ở nơi Hoàng Kim Nhân Thủ Quả chờ sẵn, tuyệt đối có cơ hội cực lớn cướp được chúng trước khi phải tranh giành với đám nhân thủ khác.

Nếu như tỷ lệ thành công nếu như tranh giành Hoàng Kim Nhân Thủ Quả như dự tính chỉ đạt khoảng 5 %, thì lúc này hoàn toàn có thể đạt tới 70 thậm chí 80, 90 % cũng không chừng.

Tất nhiên, cũng phải cầu trời phù hộ ở gần vị trí Hoàng Kim Nhân Thủ Quả chín mươi không có một tên Nhân Thủ thực lực đáng sợ. Nếu không thì hẳn đã kịp phát hiện lao tới hiện trường thì mình chưa chắc mình giành lại người ta.

“Thôi được, hai mươi triệu thì hai mươi triệu, ta mua ~~~!!” Rốt cuộc cũng phải để cho con quỷ hút máu kia cửa một nhát đau vào người, mặc dù vô cùng không cam tâm, nhưng không còn cách nào khác, đành phải cắn răng chịu đau thêm một lần nữa chứ biết sao giờ.

“Dinh dong, hệ thống đã trực tiếp thu hồi hết tài sản trong nhẫn cần khôn của bạn, tấm bản đồ định vị Hoàng Kim Nhân Thủ Quả đã được trao tới bạn trong Càn Khôn Tháp, cảm ơn quý khách đã ủng hộ bản tiệm ạ, hẹn ngày gặp lại, hi hi ~~~!!” Giọng nói hí hửng đầy đắc chí của con quỷ hút máu vang lên bên tai, thế là toàn bộ tài sản kiếm được đã chảy hết vào tay hắn, một đêm quay về trước giải phóng, lại lần nữa biến thành hộ nghèo như trước kia rồi.

Không thèm quan tâm tới con quỷ hút máu đó nữa, nhanh chóng từ trong Càn khôn Tháp lấy ra một tấm bản đồ tựa như một tờ giấy flim mỏng, nhưng có thể thao tác chạm vào trong đó giống hệt như màn hình cảm ứng của điện thoại thông minh vậy.

Bản đồ công nghệ cao sao??

Nếu như thế thì hai chục triệu linh thạch cũng không quá đáng, ít ra tiền nào của đó, không phải sao?

Dương Kiệt chỉ còn cách dùng lý lẽ đó để xoa dịu tâm trạng đau đớn khi vừa bị lột sạch tài sản lúc này mà thôi.

Trên bản đồ có ghi chú bằng hình vẽ một cách rõ ràng, dấu chấm màu đỏ đang nhấp nháy liên hồi chính là vị trí mà Dương Kiệt đang đứng, còn dấu chấm màu xanh lam chính là vị trí của Hoàng Kim Nhân Thủ Quả. Trên bản đồ thậm chí xuất hiện thông số khoảng cách, tốn bao nhiêu thời gian di chuyển tới đích với vận tốc bao nhiêu, thậm chí có hướng dẫn đường đi gần nhất nhanh nhất nữa chứ.

Tuyệt, tuyệt, nếu như thế thì không cần phải lo sợ đi lạc đường trong cái khu rừng rộng mênh mông này nữa.

Theo thông số khoảng cách ghi trên bản đồ thì, từ vị trí Dương Kiệt đang đứng muốn đi tới nơi Hoàng Kim Nhân Thủ Quả mọc cũng trên năm trăm dặm về phía bắc, nếu di chuyển với tốc độ tối đa của một chân nguyên tầng thứ 5 lúc này, không nghỉ ngơi cũng phải tốn trên cả ngày trời. Nghe lời nói của hai tên Nhân Thủ lúc này dường như thời gian chín mươi của nó không còn quá xa nữa, phải tranh thủ đi ngay mới kịp.

Nhanh chóng cất tấm bản đồ vào trong nhẫn Càn Khôn, nương theo hướng bắc của khu rừng, kích hoạt hết toàn bộ tốc độ của mình di chuyển nhanh về phía đích đến.

“Đôi phương đang di chuyển ~-!!” Trong thần thức của Phi Long đột nhiên phát hiện Dương Kiệt đang bắt đầu di chuyển về hướng ngược lại của mình với tốc độ khá nhanh, sắc mặt lập tức trở nên khó coi vô cùng.

Tên khốn đó không phải đang bị chấn thương nặng khi giao chiến với mình cách nay không bao lâu sao? Sao hắn có thể hồi phục nhanh như thế này để di chuyển chứ??

Lúc này Phi Long mới di chuyển được nửa đoạn đường, gần như sắp bước vào lãnh địa của Từ Kỳ Lân, nếu như Dương Kiệt tiếp tục di chuyển sâu vào trong, nguy cơ bị Từ Kỳ Lân phát hiện sẽ càng lớn, tới lúc đó sẽ rắc rối vô cùng.

“Đồ khốn, không thể ngoan ngoãn ở yên một chỗ được sao??” Phi Long phẫn nộ chửi rủa một câu xong, đôi cánh khổng lồ sau lưng vẫy mạnh hơn nữa, tốc độ lập tức tăng lên cực cao, tựa như một tia chớp bắn thẳng về phía Dương Kiệt đang di chuyển.

Không còn cách nào khác, Phi Long đành phải liều thử một phen, tóm gọn Dương Kiệt trước khi Từ Kỳ Lân ra tay cản trở.

“Luồng khí này... Là tên Phi Long??!! Hắn đang áp sát tới lãnh địa của mình??” Hành tung của Phi Long không thể thoát khỏi cảm nhận của vị chủ nhân lãnh địa này, đặc biệt là hắn đang tăng tốc di chuyển với tốc độ nhanh như thế này, vô cùng dễ dàng bị Từ Kỳ Lân nắm bắt được.

Chỉ thấy một thân hình đồ sộ khổng lồ, đầu kỳ lân, có chiếc sừng dài gần 5cm ở giữa trán, toàn thân bao bọc bởi lớp giáp vảy hàm hồ màu tím khói, đang ngồi dựa lưng trên một chiếc ghế bằng ngọc bích trong tòa lâu đài rộng lớn hoàng tráng hơn cả tòa lâu đài của Phi Long. Người này chính là chủ nhân của tòa lâu đài, thủ lĩnh cai trị khu vực rộng lớn này, Từ Kỳ Lân.

“Tên ngu xuẩn đó định tới gây chiến với mình?? Mà không phải, nếu như muốn gây chiến, tên khốn đó chắc chắn sẽ không đi một mình như lúc này. Vậy vì sao.....” Từ Kỳ Lân khẽ nhíu mày suy nghĩ về hành vi bất chấp tất cả lao vào lãnh địa của mình.

“Chẳng lẽ tên ngu xuẩn đó có thông tin về vị trí Hoàng Kim Nhân Thủ Quả, nên bất chấp tất cả đi hót tay trên???” Đôi mắt Từ Kỳ Lân đột nhiên lóe qua tia sáng dị thường, miệng lâm bâm nói nhỏ và càng nghĩ càng phấn khích.

Mười năm trước chẳng phải tên khốn đó đã từng có mặt sớm nhất tại nơi Hoàng Kim Nhân Thủ Quả chín muồi, tranh thủ các cao thủ khác chưa kịp tề tựu về đó, cộng thêm đột nhiên bộc phát một luồng sức mạnh kỳ dị đáng sợ, đáng bại những tên cạnh tranh không quá lớn mạnh, may mắn cướp được một trái để phục dụng, mới có cơ hội ngồi ngang hàng với mình lúc này sao? Nếu như lần này cũng như thế thì sao? Vậy thì có thể giải thích vì sao hắn bất chấp tất cả dám đặt chân vào lãnh địa của mình rồi.

“Chắc chắn là thế rồi ~-!!” Từ Kỳ Lân phấn khích đứng bật dậy, cơ thể nhanh chóng lao vút ra khỏi tòa lâu đài của mình để bám theo phía sau Phi Long. Hắn không vội ra tay, chỉ âm thầm bám theo phía sau, đợi tới khi tới nơi rồi mới ra tay đánh bại đôi phương cướp lấy Hoàng Kim Nhân Thủ Quả, nhất cử lưỡng tiện, không phải sao?

Di chuyển trong lãnh địa của Từ Kỳ Lân được nửa canh giờ, đột nhiên phát hiện luồng khí quen thuộc của tên kẻ thù không đội trời chung xuất hiện ở phía sau, Phi Long lập tức biến sắc.

“Tên khốn Từ Kỳ Lân đang bám theo phía sau mình??!!” Mặc dù biết rõ trước sau gì cũng bị lộ, nhưng không ngờ lại nhanh tới thế này, còn chưa được nửa canh giờ di chuyển, thế mà đã bị đôi phương phát hiện ngay ra rồi, quả thật là đau đầu quá đi.

Và khoảng cách giữa Phi Long và Dương Kiệt lúc này, tuy đã dần thu hẹp lại, nhưng do anh ta cũng đang di chuyển với tốc độ cao, nên muốn đuổi kịp, ít nhất cũng phải bay thêm hai canh giờ là ít.

Chỉ là vì sao tên khốn đó chỉ bám theo mà không vượt lên ngăn cản mình nhỉ?

Mặc dù nghĩ hoài nghĩ không thấu hành vi của Từ Kỳ Lân, nhưng như thế càng tốt, chỉ cần mình nhanh tay một chút, ra tay trấn áp con heo mập đó, cướp thiết bị kích hoạt thánh giáp và sử dụng ngay tức khắc, tới lúc đó đừng nói một tên Từ Kỳ Lân, cho dù là mười tên cũng không phải là đối thủ của mình, muốn nhào, muốn nấn, muốn bóp gì hấn mà chả được chứ.

Càng nghĩ càng thấy hợp lý, Phi Long không tự chủ vỗ đầu tự khen mình một cái. Tốc độ gia tăng hơn nữa để giữ khoảng cách an toàn với Từ Kỳ Lân. Lúc này cũng đã bị phát hiện rồi, không cần phải thận trọng giấu giếm làm gì nữa cho mệt.

“Tên khốn tăng tốc định cắt đuôi mình? Vậy là rõ cả rồi, hấn đang di chuyển tới vị trí Hoàng Kim Nhân Thú Quả, hahaha ~~~~!!” Hành vi tăng tốc của Phi Long nhanh chóng khiến Từ Kỳ Lân càng hiểu lầm và khẳng định hơn nữa, khiến hấn phấn khích vô cùng, cắn răng tăng tốc đuổi theo, nhưng tốc độ không phải là sở trường của hấn, nên khoảng cách hai bên càng lúc càng kéo giãn ra, nhưng vẫn bám chặt không buông.

Lúc này Dương Kiệt đã di chuyển về phía đích đến được nửa ngày trời rồi, khẽ liếc nhìn bản đồ công nghệ cao trong tay, chỉ còn khoảng một phần ba đoạn đường nữa sẽ tới được vị trí Hoàng Kim Nhân Thú Quả đang chuẩn bị chín muồi.

“Tăng tốc thôi, tranh thủ tới nơi càng sớm càng tốt.” Dương Kiệt chuẩn bị kích hoạt trạng thái Giới Vương Quyền X3 để gia tăng tốc độ của mình bằng băng về phía đích, đột nhiên giật mình hoảng hốt khi phát hiện một luồng khí “quen thuộc” đang áp sát về phía mình với tốc độ cực nhanh.

“Đó, đó là, tên khốn Phi Long gì đó ~~~~!!” Dương Kiệt lập tức dừng bước, quay đầu nhìn về phía luồng khí đang áp tới, sắc mặt trở nên khó coi vô cùng.

Những gì lo lắng nhất cuối cùng cũng đã tới, đúng là tên khốn đó có cách định vị vị trí của mình để truy sát.

“không, không chỉ tên Phi Long, còn một tên khác nữa cũng đang di chuyển về hướng này, khí thể trên người hoàn toàn không thua kém gì hấn, thậm chí còn đáng sợ hơn nữa.” Khẽ dùng thần thức cảm nhận, phát hiện thêm một luồng khí xa lạ khác đang đuổi theo phía sau lưng Phi Long, không biết là kẻ thù hay đồng bọn của tên khốn đó đây.

“khoảng hai khắc giờ nữa tên khốn đó sẽ bắt kịp mình, giờ phải làm sao đây.” Một tên đã đánh không lại rồi, giờ lại thêm một tên lạ mặt khác nữa, lẽ như chúng là đồng bọn hợp sức với nhau để truy sát mình thì chỉ có nước quỳ mà thôi.

Giờ có tiếp tục bỏ chạy cũng bằng thừa, cũng không thể nhanh bằng tốc độ của hai tên tông sư tầng thứ 6 kia. Đầu của Dương Kiệt nhanh chóng vận hành để tìm cách hóa giải đột nguy hiểm lần này.

Anh ta không có ý định sử dụng dịch chuyển tức thời nữa, cho dù lúc này còn có thể sử dụng được thêm hai lần nữa. Vì nếu như sử dụng dịch chuyển tức thời để bỏ trốn, ai mà biết vị trí hạ cánh là ở nơi nào chứ? Nếu như hạ cánh ở gần vị trí Hoàng Kim Nhân Thú hay thậm chí ngay bên cạnh còn đỡ, nhưng xui xui hạ cánh ở vị trí xa tít mù mịt thì sao?

Thời gian chín muồi của Hoàng Kim Nhân Thú Quả không còn quá xa nữa, nếu như vị trí hạ cánh quá xa, thời gian để di chuyển tới nơi đó tốn quá nhiều thời gian, đợi tới khi mình tới được nơi đó thì Hoàng Kim Nhân Thú Quả cũng đã có chủ hết trơn rồi, vậy rốt cuộc mình bỏ hết tài sản trên người ra mua tám bản đồ này để thành phẩm sao?

Cảm thấy hai luồng khí càng lúc càng tiến sát tới gần, trên trán Dương Kiệt đã chảy đầy mồ hôi lạnh, đầu đau nhức vô cùng vì phải vận hành quá mức.

“A, đúng rồi, chỉ còn cách này thôi.” Chộp nhớ ra báu vật theo sát mình từ lúc xuyên không tới giờ, và đã không ít lần cứu mình, thế mà nhất thời không nghĩ ra, quả thật đáng trách quá đi.

Trực tiếp tế Càn Khôn Tháp từ trong người ra, liên hệ nó tạo ra một không gian ảo và nhanh chóng chui thẳng vào trong đó để né tránh tên Phi Long và đồng bọn của hấn.

Tuy tài sản trên người đã gần như bị con quỷ hút máu rút sạch, nhưng vẫn còn giữ lại vài đồng lẻ trên người, đủ để anh ta trốn trong không gian ảo một canh giờ.

Nhưng nếu sau một canh giờ mà tên Phi Long và Đồng bọn của hấn vẫn ở lại hiện trường trấn giữ không chịu rời khỏi, thì Dương Kiệt chỉ có nước khoanh tay chịu trói mà thôi.

Cầu trời phù hộ thẳng nhỏ tai qua nạn khỏi.

Roẹt ~~~~~!!

Chỉ trong tích tắc, cơ thể thô to khổng lồ của Dương Kiệt đã biến mất trong không khí, chỉ còn lại một tòa tháp mini đang treo lơ lửng trên không trung.

Càn Khôn Tháp nhanh chóng thu nhỏ lại như hạt cát và rơi rải trên mặt đất, nếu như không quan sát kỹ thật kỹ, tuyệt đối không phát hiện ra nó được.

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 143: Phi Long vs Tử Kỳ Lân

“Chuyện gì xảy ra thế này? Khí của con heo mập đó đột nhiên biến mất là sao?” Phi Long đang không ngừng tăng tốc lao về vị trí mà Dương Kiệt đang đứng, đột nhiên không còn cảm nhận được khí trên người anh ta nữa, không kèm được biến sắc.

Không gian ảo của Càn Khôn Tháp có tác dụng tách ly thần thức của người ở thế giới bên ngoài, nên chỉ cần trốn vào trong đó, cho dù là kẻ mạnh độ kiếp hay hóa vũ, cũng đừng mong dùng thần thức quét được vị trí của người ẩn trốn.

“Khốn khiếp ~~~! Không thể nào, không thể nào như thế được, ta không tin ~~~~~!!!” Trong lòng gào thét đầy phẫn nộ, Phi Long không tiếc chân nguyên trong cơ thể tăng tốc cho bản thân nhanh hơn nữa, chỉ mong nhanh chóng có mặt tại nơi Dương Kiệt vừa biến mất lúc này để xem anh ta đang giờ trò gì.

Vèo ~~~~~!!

Phi Long lao vút về phía trước như một tia chớp khiến Tử Kỳ Lân đang cẩn thận bám theo phía sau bất ngờ, nhưng cũng cảm thấy phần khích vô cùng.

Tên khốn đó đã tăng tốc, nghĩa là đã gần tới nơi Hoàng Kim Nhân Thú Quả mọc rồi chẳng!

Rầm ~~~~~!!!

Cơ thể Phi Long tựa như thiên thạch từ trên trời giáng thẳng xuống mặt đất, bề mặt mặt đất thậm chí xuất hiện nhiều vết nứt chỉ chít giữa đôi chân vừa hạ cánh xuống của hắn.

“Đâu rồi, đâu rồi, con heo mập kia, mày trốn ở đâu rồi ~~~~~!!!” Phi Long đầu quay tứ phía, phát hiện cảnh vật xung quanh vắng lặng tới mức đáng sợ, chỉ toàn cây cối với cây cối, chẳng thấy bóng dáng mục tiêu mà mình cần tóm cổ, gần như phẫn nộ gào thét ra.

Tổn gần nửa ngày trời di chuyển, thậm chí bất chấp nguy cơ có thể nổ ra giao chiến với Tử Kỳ Lân, thế mà lúc này nhận được chỉ là vườn không nhà trống, Phi Long gần như muốn phát điên lên rồi đấy.

Rầm ~~~~~!!!

Phi Long vừa hạ cánh không được bao lâu, Tử Kỳ Lân cũng đã đuổi kịp và đáp xuống ngay nơi Phi Long đang đứng không quá xa, đầu hắn cũng quay ngang quay dọc như đang tìm kiếm hình bóng của Hoàng Kim Nhân Thú Quả như trong tưởng tượng của hắn.

“Tên ngu xuẩn đi, khai ra mau, Hoàng Kim Nhân Thú Quả đâu rồi?” Tim mãi không thấy thứ mình cần tìm, mang theo vẻ mặt khó chịu nhìn chằm chằm vào Phi Long, lạnh lạnh nói.

“Hoàng Kim Nhân Thú Quả? Hoàng Kim Nhân Thú Quả gì ở đây?” Phi Long lộ ra vẻ mặt ngờ ngạc khi nghe thấy câu hỏi đầy sát khí của Tử Kỳ Lân, đầu óc nhất thời không hình dung được vì sao hắn lại hỏi câu hỏi kỳ lạ như thế.

“Còn định giả nai nữa sao? Người bất chấp tất cả lao vào lãnh địa của ta, đừng nói là đi tới nơi này chỉ để dạo chơi không nha! nên nhớ rằng quy tắc ngầm trong khu rừng Nhân Thú, mỗi người chỉ có thể hái hai trái Hoàng Kim Nhân Thú Quả, hiện giờ chỉ có ta và ngươi, hoàn toàn có thể phân chia một cách êm đẹp, không phải sao? Hay là ngươi định nuốt hết một mình? Hãy coi lại thực lực của bản thân có đủ bản lĩnh để nuốt hết hay không? Coi chừng nuốt không trôi nghẹn cổ mà chết đấy!” Tử Kỳ Lân hiểu lầm rằng Phi Long đang đánh trống lảng, cười lạnh vạch bộ mặt giả dối của đối phương.

Theo quy định ngầm trong khu rừng Nhân Thú, những Nhân Thú tranh giành Hoàng Kim Nhân Thú Quả, sau khi giành đủ hai quả, phải lập tức ngừng tay không được tiếp tục tham gia tranh giành nữa nếu không muốn trở thành kẻ địch của thiên hạ.

Vì Hoàng Kim Nhân Thú Quả cách mười năm mới kết được chín trái, mà số lượng Nhân Thú đủ khả năng tranh giành phải trên vài chục, thậm chí vài trăm mạng. Nếu như một mình anh giành ăn hết, còn những người khác thì sao? Đứng sang một bên nuốt nước miếng nhìn anh ăn một mình à? Tất nhiên là không thể để điều đó xảy ra rồi. Nên vô cùng hiển nhiên xuất hiện một quy luật ngầm, sau khi giành đủ hai quả phải ngừng tay để nhường lại cho người khác.

Tất nhiên, nếu như anh đủ mạnh, đủ bản lĩnh, có thể trấn áp tất cả, hoàn toàn có thể giành hết về phía mình mà không ai dám lên tiếng. Chủ yếu cú đâm của anh đủ mạnh hay không.

Nhưng từ trước tới giờ, cho dù lớn mạnh tới đâu, cũng không một Nhân Thú nào ngu xuẩn tới mức làm trái quy định ngầm đó để trở thành kẻ địch trong mắt những Nhân Thú khác.

Một tên Nhân Thú có thể không sợ, nhưng nếu hai tên, ba tên hay thậm chí mười tên vây đánh thì sao? Liệu có chống đỡ nổi không? Nên nhớ rằng mỗi một nhân thú chỉ có thể phục dụng ba lần Hoàng Kim Nhân Thú Quả, đáng sợ nhất là thắng cấp ngẫu nhiên từ 1 tới 3, lỡ như xui xẻo ăn ba trái thắng đúng ba cấp thì sao? Hiện giờ đúng là anh thắng được ba cấp thôi không phải đối thủ của anh, nhưng sau này tôi có cơ hội phục dụng, may mắn thắng từ 4 ~ 9 cấp, lớn mạnh hơn cả anh, tới lúc đó anh hãy chuẩn bị tinh thần đón nhận cơn thịnh nộ trả thù của tôi đi nhé.

Tuy Nhân Thủ không thể ra tay giết chết đồng loại, nhưng hoàn toàn có thể đánh thành tàn phế, dùng đủ mọi thủ đoạn hành hình tra tấn, chịu đủ mọi đau khổ sống không bằng chết, có thể nói được chết dưới tay những nhân thủ khác trong khu rừng này thậm chí là một ước mơ xa xỉ nữa là.

Nghe xong lời hăm dọa của Từ Kỳ Lân, Phi Long lập tức hiểu rõ vấn đề. Thì ra tên khốn đó làm tưởng rằng mình biết rõ vị trí Hoàng Kim Nhân Thủ Quả kết trái, nên đã bám theo từ nãy tới giờ để được chia phần đây mà.

Chỉ là oan ức, tuyệt đối là oan ức, bố mày cũng có biết Hoàng Kim Nhân Thủ Quả mọc ở đâu đâu chứ? Nếu như biết rõ thì cần gì phải tốn sức truy sát con heo mập kia để cướp lấy thánh giáp, để có thể nắm thế chủ động trong cuộc tranh giành sắp tới chứ? Bố mày trực tiếp âm thầm đi tới nơi kết trái, chờ đợi nó chín muồi rồi hót tay trên không phải khỏe hơn sao?

Chỉ là lúc này lên tiếng giải thích, tên khốn đó chịu tin mới là lạ á. Đừng nói là hần, cho dù mình đứng ở vị trí của hần, cũng sẽ không tin cho mà xem.

Nếu như thế thì không cần phải nói nhiều nữa, cùng lắm thì chiến thôi. Sẵn tiện bố mày cũng đang bức bối vì để vuột mất con mồi, dùng mày làm bia trút giận vậy, đập nhau trước một trận rồi tính sau.

Tuy Phi Long không muốn giao chiến với Từ Kỳ Lân, nhưng không có nghĩa là sợ đối phương. Vì thực lực của cả hai cũng chỉ là tông sư tầng thứ 6, Từ Kỳ Lân có thể mạnh hơn Phi Long một chút, nhưng tuyệt đối không phải là áp đảo hoàn toàn, chỉ có thể nói là 40 ~ 60 mà thôi.

Uỳnh ~~~~~!!

Khí thế của một nguy tông sư tầng thứ 6 từ trên người Phi Long phóng thích ra, khiến Từ Kỳ Lân kinh ngạc bất ngờ trước thái độ của đối phương.

“Đồ khốn, chẳng lẽ ngươi định nuốt hết một mình thật sao?” Xem ra Từ Kỳ Lân đã hiểu lầm trầm trọng đối với Phi Long rồi đấy, vẫn còn khăng khăng cho rằng đối phương muốn ăn một mình không chia cho hần.

“Sát ~~~~~!!” Phi Long chẳng nói chẳng rằng, trực tiếp một quả cầu năng lượng khổng lồ ném thẳng về phía Từ Kỳ Lân, khơi nguồn cho cuộc chiến giữa hai kẻ mạnh tông sư cận cao cấp.

“Được, được, không đánh ngươi một trận ngươi chắc chắn không chịu khai chứ gì, vậy thì đỡ này, Lôi Đình Triệu Hoán Thuật, nổ ~~~~~!!” Từ Kỳ Lân giận quá hóa cười, biết không còn gì để nói nữa, trực tiếp giơ ngón tay chỉ thẳng lên trời, ngay lập tức trong không trung tụ tập vô số mây đen đang tụ tập lại xoay tròn liên hồi, chính giữa đám mây đen đang tụ tập lại là một cái lỗ hồng màu đen thâm thẳm.

Roẹt ~~~ roẹt ~~~ roẹt ~~~ roẹt ~~~~~!!!

Hàng trăm tia sét màu tím xanh thô to bằng bắp tay của một người đàn ông trưởng thành từ lỗ hồng màu đen phóng thích ra, giáng thẳng vào đầu của Phi Long và quả cầu năng lượng do bắn ném ra.

Uỳnh ~~~~~ uỳnh ~~~~~ uỳnh ~~~~~ uỳnh ~~~~~!!

Tia sét va đập vào quả cầu năng lượng tiếng nổ vang động trời đất, Phi Long không thèm quan tâm tới những tia sét giáng đầu, chân nguyên trong cơ thể phóng thích ra hình thành lá chắn phòng hộ hoàn toàn có thể vô hiệu hóa uy lực của chúng, cơ thể tựa như tên bắn áp sát về phía Từ Kỳ Lân, vũ khí trong tay vung lên bổ thẳng về đầu đối phương.

“Kỳ Lân Thủ ~~~!!” Tay phải của Từ Kỳ Lân giờ ra, cánh tay lập tức phóng to ra gấp nhiều lần, bề mặt bàn tay được bao bọc bởi vô số vây cứng còn hơn cả sắt thép, chụp thẳng về phía cây gậy của Phi Long.

Boong ~~~~~!!

Tiếng va đập giữa hai thứ kim loại ma sát vào nhau vang lên chói tai inh ỏi, cơ thể Phi Long khẽ run lên một cái, không tự chủ giật lùi về phía sau sau pha va chạm với Kỳ Lân Thủ của Từ Kỳ Lân. Còn chưa kịp định thần đứng vững, đã nhìn thấy Từ Kỳ Lân lao tới trước mặt, Kỳ Lân Thủ hình thành cú đâm đâm thẳng vào mặt hần.

Rầm ~~~~~!!

Đôi cánh dang to ra hết cỡ, kéo cơ thể của Phi Long tung bay lên không trung, nhưng qua cánh tay khổng lồ của Từ Kỳ Lân, ngay vị trí mà hần vừa đứng lúc nãy đã bị bàn tay đáng sợ kia đập ra một cái hố sâu gần nửa mét.

“Tuyệt học thần thông, Cuồng Phong Loạn Vũ ~~~~~!!” Đôi cánh khổng lồ sau lưng quét mạnh liên hồi, hình thành vô số cơn gió lốc hình cánh quạt dạng khí sắc bén tới mức có thể cắt đứt mọi kim loại rắn chắc nhất trên đời này, bắn thẳng về phía Từ Kỳ Lân ở phía dưới.

“Tuyệt học thần thông, Kỳ Lân Hống, giúp ta phá, gào ~~~~~!!” Từ Kỳ Lân hít sâu một hơi vào người, miệng mở to ra hết cỡ, sóng âm vô hình từ trong miệng phóng thích, trực tiếp đánh tan những cơn gió lốc đang bắn thẳng về phía mình.

Hai chân nhún mạnh xuống đất nhảy bật lên không trung ngay trước mặt Phi Long, tạo ra tư thế giống hệt như ‘Phi Lũ Lôi Đình Phi Cước’ của Dương Kiệt, một cước đá thẳng vào ngực của đối phương.

“Kỳ Lân Toàn Phong Cước, chết này ~~~~~!!”

Pằng ~~~~~!!! Crack ~ crack ~~~~~ crack ~~~~~!!

Phi Long chỉ kịp giờ cây gậy trong tay chắn đỡ ngay phía trước, hứng trọn cú đá thối son, thân gậy lập tức hình thành vô số vết nứt chi chít, có vẻ như có thể gãy ra bất kỳ lúc nào. Bản thân Phi Long cũng bị uy lực cú đá đá bay ra xa, nhào lộn ngược về phía sau một vòng rồi đáp xuống mặt đất, cơ thể kéo xoẹt xoẹt trên mặt đất tới gần chục mét mới ngừng hẳn, mặt đất xuất hiện hai vết lõm kéo dài từ lúc hắn đáp xuống tới khi cơ thể ngừng hẳn.

“Chết này ~~~~~!!!” Gần cả chục quả cầu năng lượng xuất hiện trong lòng bàn tay của Phi Long rồi được hất quăng thẳng về phía Tử Kỳ Lân đang lao về phía mình với tốc độ như tia chớp.

“Kỳ Lân Thiên Thuật, ta hút ~~~~~!!!” Miệng đầy răng hàm sắc nhọn của Tử Kỳ Lân lần nữa mở to ra, lần này trực tiếp xuống hiện lực hút đáng sợ hút sạch những quả cầu năng lượng đang bắn tới vào trong miệng hắn. Chưa ngừng lại ở đó, những quả cầu năng lượng sau khi bị hút vào trong miệng hắn, lập tức từ trong miệng hắn bắn ngược trở lại về phía Phi Long ở phía dưới.

Roẹt ~~~~~!!

Rầm ~ rầm ~~~~~ rầm ~~~~~ rầm ~~~~~.....!

Cơ thể của Phi Long tựa như bị xé rách trong không khí trước khi những quả cầu năng lượng chạm vào người, chỉ trong nháy mắt đã bốc hơi hoàn toàn, ngay vị trí hắn vừa đứng bị những quả cầu năng lượng bắn phá tới nỗi không còn mảnh nguyên vẹn, bụi khói tung bay tứ phía che mờ cả tầm nhìn của Tử Kỳ Lân.

“Ăn ta một gậy, chết này ~~~~~!!!” Phi Long lần nữa xuất hiện ngay sau lưng của Tử Kỳ Lân, cây gậy sắp gãy trong tay vung lên quét mạnh về phía Tử Kỳ Lân vẫn đang theo đà lao xuống phía dưới, hoàn thành sứ mệnh cuối cùng của hắn trước khi trở về với cát bụi.

Pằng ~~~~~!!

Rầm ~~~~~!!!

Tử Kỳ Lân hứng trọn cú quét gậy vào lưng, cơ thể tựa như một tên bắn từ trên không trung cán thẳng xuống mặt đất, hình thành một cái hố sâu gần chục mét, khói bụi tung bắn tứ phía.

Roẹt ~ roẹt ~ roẹt ~~~~~!!!

Vô số quả cầu năng lượng được Phi Long phóng thích ra ném thẳng vào cái hố mà Tử Kỳ Lân đang nằm trong đó, với ý định kết thúc trận chiến bằng việc đánh trọng thương đối thủ của mình.

Uỳnh ~ uỳnh ~ uỳnh ~~~~~.....!!!

Phi Long vẫn đang lơ lửng trên không trung ngay phía trên cái hố khổng lồ, đôi mắt nửa nhắm nửa mở quan sát tình hình bên trong cái hố như thế này.

Hơn nửa khắc giờ trôi qua, đợi tới khi khói bụi không còn tung bay loạn xạ nữa, vẫn không thấy phía dưới có động tĩnh gì, chẳng lẽ tên Tử Kỳ Lân đã bị đánh trọng thương không thể nhúc nhích được nữa rồi sao?

Bạn đang đọc truyện *Phi Lữ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 144: Quỳ xuống!

“hahaha ~~, khá lắm, khá lắm, không ngờ chỉ mới mười năm không gặp, nhưng đã tiến bộ tới mức này, ta bắt đầu có hứng thú với ngươi rồi đấy.” Trong lúc Phi Long đang mừng thầm trong bụng khi đánh bại được đối thủ không đợi trời chung của mình, đột nhiên giọng nói đầy phản kích của Tử Kỳ Lân từ dưới hố vang lên, khiến hắn không kiềm được biến sắc.

Vụt ~~~~~!!

Chỉ thấy bóng người khổng lồ của Tử Kỳ Lân từ dưới hố phóng ra, nhẹ nhàng đáp xuống ngay bên cạnh miệng hố, ngoại trừ trên người xuất hiện vài vết khói đen bụi bặm, không hề có một vết thương nào cả.

“Màn khởi động đã kết thúc, bắt đầu từ bây giờ bộ máy sẽ chơi thật với ngươi đây, khả khả khả khả ~~~~~!!!” Hai tay nắm lại bẻ mạnh ra phía trước như động tác khởi động, trên môi lộ ra nụ cười khinh thường chế giễu, nhìn chăm chăm về phía Phi Long lạnh lạnh nói.

“Chơi thì chơi, bộ tưởng bộ máy sợ ngươi chặc?” Vứt bỏ cây gậy đã báo phết trong tay, Phi Long mang theo vẻ mặt thận trọng cảnh giác vô cùng, tạo ra tư thế sẵn sàng chiến đấu.

“Sát ~~~~!!” “Chiến ~~~~~!!” Cả hai nhanh chóng lao vào nhau sát lá cà, chỉ trong nháy mắt đã nổ ra trận giao chiến kinh thiên động địa của hai kẻ mạnh tông sư tầng thứ 6.

Uỳnh ~~~~~ uỳnh ~~~~~ uỳnh ~~~~~!!

“Hahaha, Dương Diễn, thực lực của ngươi chỉ có vậy thôi sao? Quả thật thất vọng quá đi, thế mà trước giờ ta cứ tưởng ngươi là đối thủ khó xoi nhất trong cuộc đời của ta, nhưng rốt cuộc cũng chỉ có thế mà thôi ~~~!!” Trong khi trận giao chiến giữa Phi Long và Từ Kỳ Lân đang xảy ra ở phía xa. Ngay vị trí lối ra vào khu rừng Nhân Thú cũng đang nổ ra một trận giao chiến có phần khốc liệt hơn gấp nhiều lần, ít ra nếu phân định thắng thua sẽ có người chết, không như phía bên kia chỉ bị đánh cho trọng thương mà thôi.

Chỉ thấy Dương Diễn lúc này đang hít thở một cách dồn dập nửa quỳ trên mặt đất, một tay cầm kiếm chống xuống mặt đất để đỡ lấy cái cơ thể không rơi ngã xuống.

Một bóng người cao to vạm vỡ đang mang theo vẻ mặt khoái trí tốt cùng từng bước từng bước bước về phía Dương Diễn, miệng không ngừng tung ra những lời khiêu khích chế giễu.

Chính là tên khốn Hạ Hầu Quân.

Ở cách đó không quá xa, cũng đang xảy ra cuộc giao chiến giữa Hạ Cơ và Châu Nhất Thông. Cả hai lao vào giằng co nhau bất phân thắng bại, mặc dù lúc này Châu Nhất Thông có thực lực lớn mạnh hơn Hạ Cơ, nhưng không biết là vô tình hay cố ý, cả hai vẫn ai làm gì được ai cả.

Thì ra người của Huyết Ma Đạo sau khi di chuyển vào hầm mộ, đối diện trước chín lối đi riêng biệt khác nhau, nên đã phân chia thành từng nhóm để tiến sâu vào bên trong, và nhóm của Hạ Hầu Quân và Châu Nhất Thông vô cùng may mắn khi vừa mới đi tới lối vào đã bắt gặp Dương Diễn và Hạ Cơ đang bỏ trốn Phi Long di chuyển về hướng này.

Đối thủ không đội trời chung gặp mặt nhau, tất nhiên không cần phải nói nhiều rồi, trực tiếp lao vào nổ ra cuộc sinh tử chiến, chỉ có người chiến thắng sau cùng mới có thể rời khỏi nơi này mà thôi.

Với thực lực của một chân nguyên tầng thứ 8 như Hạ Hầu Quân lúc này, vừa mới giao chiến với Dương Diễn lập tức hình thành thế áp đảo một cách dễ dàng, dù sao thì Dương Diễn chỉ mới là một chân nguyên tầng thứ 5, cách biệt tới 3 cấp, không phải sao?

Tất nhiên, đừng coi Hạ Hầu Quân lúc này hùng hổ như vậy, thực ra trong lòng hắn đang khó chịu vô cùng. Vì lúc giao chiến không ngừng đánh thẳng vào người Dương Diễn, chỉ có thể khiến hắn bị thương nhẹ thậm chí khôn chút mảy may suy giảm gì cả. Dương Diễn lúc này thất thế chủ yếu do chân nguyên trong cơ thể tiêu hao quá nhiều, đang bị thấm mệt đấy thôi.

Dù sao thì Dương Diễn cũng từng phục dụng Càn Khôn Trúc Thể Quả, sức phòng thủ tương đương với chân nguyên tầng thứ 8 của Hạ Hầu Quân, nếu như hắn không đánh trúng vào chỗ hiểm của đối phương, tuyệt đối không thể hạ đo ván được Dương Diễn.

Với kinh nghiệm và kỹ năng giao chiến của Dương Diễn, hắn muốn làm được điều đó tuyệt đối là điều không tưởng. Tất nhiên, hắn không thể đánh bại Dương Diễn nhanh chóng, ngược lại Dương Diễn cũng không thể làm gì được hắn, thậm chí này giờ giao chiến còn không chạm được vào người của đối phương nữa là.

Có thể nói lúc này là một cuộc chiến giằng co kéo dài, ai mất hết chân nguyên trong cơ thể trước sẽ là kẻ bại trận, và Dương Diễn đang bị thất thế hoàn toàn, trước sau gì cũng có lúc phải quỳ trước tên khốn Hạ Hầu Quân mà thôi.

“Hàn Băng Kiếm Pháp, Kiếm Khí Liên Hoàn, trăm ~~~~~!!” Không thể ngồi đó khoanh tay chịu trời, hai tay nắm chặt cán kiếm đứng bật dậy, giờ cao quá đầu rồi chệch mạnh xuống, vô số luồng kiếm khí thuộc tính băng quét thẳng về phía Hạ Hầu Quân đang áp sát tới.

“Vẫn chưa bỏ cuộc? Bắc Minh Thần Chương, phân ~~~~!!” Một cái đầu lâu dạng khí màu đen từ lòng bàn tay Hạ Hầu Quân phóng thích ra, miệng đầu lâu há to ra hút sạch những luồng kiếm khí của Dương Diễn, sau đó phình to ra hết cỡ bắn thẳng về phía đối phương.

“Băng Phong Thiên Địa, phong ~~~!!” Chỉ chờ có thế, Dương Diễn lập tức tung chiêu liên hoàn, vô số băng phiến khổng lồ xuất hiện ngay xung quanh Hạ Hầu Quân rồi chụp thẳng vào người hắn để phong ấn hắn lại.

Do Bắc Minh Thần Chương vẫn đang bắn thẳng về phía Dương Diễn nên hoàn toàn không thể quay ngược trở lại để hấp thụ những tảng băng phiến ở xung quanh Hạ Hầu Quân, hắn chỉ còn có thể tự tìm cách hóa giải đòn tấn công đó mà thôi.

Đó chính là cách Dương Diễn dùng để hóa giải Bắc Minh Thần Chương của Lãnh Binh Cung.

“Khá lắm, nhưng vẫn chưa đủ ~~~~!!” Vô hồn hiện, Kim Băng Hóa Thân Thuật, giúp ta phá ~~~~!!” Hạ Hầu Quân không chút do dự, trực tiếp kích hoạt võ hồn của mình, kèm theo thi triển, tuyệt học thần thông, hóa thân thành một con đại bàng toàn thân phủ đầy lông lá vàng kim khổng lồ.

Hạ Hầu Quân đã mất hết kiên nhẫn, tung ra hết toàn bộ thực lực của bản thân, chỉ muốn giết nhanh diệt gọn đối phương mà thôi.

Cơ thể con kim bàng xoay chuyển liên hồi trên không trung, những tảng băng phiến vừa chạm vào cơ thể lập tức bị đánh vỡ tan ra thành mảnh vụn rơi rải

xuống mặt đất.

Hai chi dày những móng vuốt sắc nhọn đang rộng ra hết cỡ, theo tư thế vồ mồi lao thẳng xuống mục tiêu đã ngắm sẵn của mình.

“Hạ Cơ, cẩn thận ~~~~~!!” Hạ Cơ đang giằng co với Châu Nhất Thông giật mình hoảng hốt khi nghe thấy tiếng gào lớn của Dương Diễn, một chưởng đầy lùi đối thủ ra xa, vội vã quay đầu lại nhìn, phát hiện một con đại bàng khổng lồ đang lao về phía mình với tốc độ nhanh như tia chớp.

Đúng thế, mục tiêu của Hạ Hầu Quân không phải là Dương Diễn mà là Hạ Cơ ở phía xa.

“Phá ~~~~~!!” Dương Diễn một kiếm chém làm đôi cái đầu lâu khổng lồ đang bắn về phía mình, sau đó nhanh như tia chớp tung người lao thẳng về phía Hạ Cơ và Hạ Hầu Quân ở phía xa.

“Chỉ chờ mày có thể thôi.” Đôi mắt đại bàng lóe qua tia sáng nham hiểm, cơ thể đột nhiên xoay ngược chuyển hướng lao thẳng về phía Dương Diễn đang dốc sức lao thẳng về bên này.

Thì ra Hạ Hầu Quân giả vờ tấn công Hạ Cơ mục đích là dụ Dương Diễn lộ sơ hở, tự đâm đầu vào đòn tấn công của mình mà thôi.

Phập phập ~~~~~!!

Dương Diễn không kịp phản ứng do đang quá lo lắng cho Hạ Cơ và di chuyển với tốc độ quá nhanh, móng vuốt sắc nhọn của đôi chân kim băng trực tiếp cắm thẳng vào ngực hắn, sau đó kéo ngược ra với hai mảnh thịt máu thịt bê bết nhuộm đỏ cả cơ thể Dương Diễn.

Pằng ~~~~~!! Rầm ~~~~~!!!

Lại thêm một cú vẩy cánh tát thẳng vào người Dương Diễn, Dương Diễn trực tiếp bị đánh bay ra xa, trên đường bay ngã máu tươi phun bắn tứ phía, nhuộm đỏ cả khu vực rộng lớn.

Nếu như là người thường, mất máu kiểu này đủ để mất mạng cả chục lần rồi. Nhưng với một chân nguyên vẫn chưa phải đòn chí mạng, nhưng vẫn khiến Dương Diễn chấn thương nghiêm trọng, mất hết sức phản kháng, hít thở dồn dập gấp rút trên mặt đất.

Bạch ~~~~~!!

Hạ Hầu Quân đã biến trở lại thành hình dáng con người, từ trên không đáp xuống ngay bên cạnh Dương Diễn, một chân đạp thẳng lên đầu hắn, không ngừng chà qua chà lại si nhục đối phương.

“Dương sư huynh ~~~~~!!!” Hạ Cơ sắc mặt tái mét khi nhìn thấy cảnh tượng thê thảm của Dương Diễn, gào thét như điên phóng thẳng về nơi hắn đang nằm thoi thót.

Không chỉ Hạ Cơ, ngay cả Châu Nhất Thông ở phía xa cũng khẽ lóe qua vẻ mặt lo lắng, nhưng nhanh chóng bị hắn che giấu đi, chỉ đứng sang một bên không ngăn cản Hạ Cơ gì cả.

“Đứng lại, nếu còn tiến thêm một bước, ta sẽ giẫm nát đầu nó ra ngay tức khắc.” Hạ Hầu Quân mang theo nụ cười phản kích chế giễu nói.

Hạ Cơ khẽ run người một cái, hai chân nhanh chóng dừng lại không dám tiếp tục lao tới nữa.

Nhìn thấy Hạ Cơ ngoan ngoãn nghe lời, hắn tỏ vẻ hài lòng cúi đầu nhìn vào Dương Diễn đang nằm dưới bàn chân của mình, trực tiếp một bã nước bọt nhổ thẳng vào mặt đối phương, cười lạnh nói: “Thế nào, Dương Diễn, Dương sư huynh, ngày thường người không phải hùng hổ thiên hạ vô địch sao? Rốt cuộc hôm nay cũng phải nằm dưới bàn chân của ta mà thôi.”

Lúc này hắn chỉ muốn hành hạ si nhục Dương Diễn bằng mọi giá để xoa đi nỗi ám ảnh của mình đối với đối phương.

“Nói đi, thừa nhận người chỉ là một tên phế vật, suốt đời là kẻ bại trận dưới Hạ Hầu Quân này, nói mau ~~~~~!!” Chỉ cần Dương Diễn lên tiếng van xin năn nỉ và chịu thừa nhận không bằng hắn, tâm ma trong người sẽ được phá bỏ, sau này không cần phải lo ngại trong quá trình tu luyện nữa, nên lúc này không ngừng hời hợt Dương Diễn.

hắn không thể không làm thế. Vì nếu trực tiếp ra tay trảm sát Dương Diễn, nỗi ám ảnh tâm ma trong người vẫn tồn đọng không bao giờ biến mất được. Vì cho dù mạnh hơn Dương Diễn tới ba cấp, nhưng rốt cuộc phải dùng tới thủ đoạn bỉ ổi và kích hoạt cả võ hồn với đánh bại được đối phương, tuyệt đối là điều không thể chấp nhận được. Nên phải dùng cách này để bù đắp vào chỗ khuyết khuyết đánh bại đối phương một cách quang minh chính đại.

“Đê... đê tiện... bi...” Rầm ~~~~~!!

Dương Diễn mặc dù sắc mặt tái nhợt không tí huyết sắc, nhưng vẫn mang theo vẻ mặt khinh thường chế giễu lạnh lạnh nói, đáp lại hắn là một cú giẫm mạnh vào đầu của đối phương, thậm chí cái đầu của hắn đã bị lún hẳn xuống đất, mặt đất xung quanh xuất hiện nhiều vết nứt đáng sợ.

Rầm ~ rầm ~ rầm ~~~~~!!

“Này thì đê tiện, này thì bỉ ổi, để xem mày ngoan cố tới đâu, đầu mày cứng hay mặt đất này cứng hơn, chết này ~~~~~!!”

Rõ ràng đó là những lời mà Hạ Hầu Quân hoàn toàn không muốn nghe thấy, phần nộ giẫm mạnh liên tục vào đầu của Dương Diễn để trút giận.

“Đồ khốn, mau ngừng tay ~~~~~!!” Hạ Cơ như điên như dại khi nhìn thấy người yêu bị hành hạ tới mức thâm như thế nào, phần nộ tột cùng tung chưởng ấn thẳng về phía tên khốn Hạ Hầu Quân để giải cứu Dương Diễn.

“Xi, trò trẻ con, biến ~~~~~!!” Đối diện cú chưởng khí của đối phương, Hạ Hầu Quân thậm chí không thèm quay người, chỉ khẽ giơ tay ra phía sau vẫy nhẹ một cái, lập tức đánh tan đòn tấn công của đối phương.

Hạ Cơ không phải Dương Diễn, cảnh giới cách biệt quá lớn khiến cô ta chỉ như con nít đối diện với một người trưởng thành, khoa tay múa vuốt cho cổ vào cũng chỉ vô ích mà thôi. Người lớn chỉ cần một tay đã có thể dễ dàng trấn áp đứa con nít kia rồi.

“hùng hổ quá nhỉ cô em? Sao, nhìn thấy người trong mộng bị hành hạ nên đau xót chứ gì? Nếu cô em thật sự muốn cứu hắn, thì hãy quỳ xuống ngay lập tức, nếu như ta vui. ...”

Bạch ~~~~~!!!

Không đợi tên Hạ Hầu Quân khoái trí nói dứt câu, Hạ Cơ trực tiếp đáp ứng yêu cầu của hắn, hai chân quỳ mạnh xuống đất, lúc này nước mắt tuôn trào, thương tâm vô cùng.

Hạ Hầu Quân tỏ ra vô cùng bất ngờ trước thái độ của Hạ Cơ, không ngờ ả có thể vì một người đàn ông mà đánh mất sĩ diện của mình. Nhưng cô ta càng làm thế càng khiến hắn cảm thấy khó chịu ghen tức bất bình mà thôi.

Vì sao? Vì sao một tên khốn không chút gì nổi bật như tên Dương Diễn lại có vô số mỹ nhân cam tâm tình nguyện vì hắn làm tất cả. Còn mình, phong độ hào hoa, oai phong lẫm liệt, thiên hạ vô song lại không một hồng nhan tri kỷ có thể vì mình bất chấp tất cả như thế này?? Ta không cam tâm ~~~~~!!

Bạn đang đọc truyện *Phì Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 145: Hạ Hầu Quân ~! Người phải chết ~~~~!!

“Hahaha, vui đấy, ta bắt đầu cảm thấy vui rồi đấy. Nhưng vẫn chưa đủ, muốn ta tha mạng cho hắn, phải làm ta vui vẻ hơn nữa mới được.” Hạ Hầu Quân cười một cách điên cuồng, để che đi nỗi ghen tức căm phẫn của mình, mang theo vẻ mặt gian tà dùng lưỡi liếm liếm môi cái, cười nói: “Hãy trút bỏ hết xiêm y trên người, nhảy một điệu múa khiêu gợi trước mặt ta, điều đó khiến ta vui vẻ tột cùng, không chừng sẽ tha mạng cho hắn cũng nên.”

Không chỉ Hạ Cơ run người trước yêu cầu bỉ ổi tột cùng của Hạ hầu Quân, ngay cả Dương Diễn đang nằm hấp hối dưới chân hắn cũng run rẩy liên hồi vì căm phẫn.

Châu Nhất Thông định lên tiếng ngăn cản, nhưng nghĩ lại thực lực và địa vị của mình, cũng bằng thừa mà thôi, đành lắc đầu thờ dài một tiếng quay đầu sang một bên, không dám tiếp tục nhìn về phía này nữa.

“Thế nào? Không phải cô yêu thương hắn hết mình sao? Có thể vì hắn làm bất kỳ điều gì sao? Chẳng lẽ giờ này” Hạ Hầu Quân còn định lên tiếng khiêu khích chế giễu Hạ Cơ, trong lòng cho rằng Hạ Cơ chắc chắn không bao giờ dám làm thế, không ai có thể vì người khác mà bất chấp tất cả hy sinh bản thân như thế này được.

Nhưng cảnh tượng tiếp theo khiến đôi mắt đột nhiên giương to ra hết cỡ khi thấy Hạ Cơ mang theo vẻ mặt thất thần tuyệt vọng dùng đôi tay run rẩy của mình từ từ vuốt bỏ lớp vải mỏng hai bên vai xuống, và từ từ, từ từ hạ xuống trước ánh mắt đầy bất ngờ pha lẫn dâm tà của đối phương.

Do đang phấn khích hào hứng tập trung hết về phía Hạ Cơ đang biến diễn trò “khỏa thân”, chân đang đề lên đầu Dương Diễn không tự chủ thả lỏng ra đôi chút, đối với người khác có thể không có vấn đề gì xảy ra, nhưng nên nhớ người đang nằm dưới đó là Dương Diễn, chỉ cần sơ hở cho hắn cơ hội, tuyệt đối sẽ khiến kẻ thù phải trả giá.

“Chết... chết nàyđồ khốn ~~~~~!!” Cơ hội ngàn năm có một, tất nhiên không bao giờ để vuột mất rồi, chân nguyên còn tồn đọng trong người trực tiếp phóng thích ra, đẩy lùi Hạ Hầu Quân ra khỏi đầu mình, cơ thể từ dưới mặt đất bật tung lên, thanh kiếm bao bọc bởi hàn khí màu xanh lam trong tay đâm thẳng vào phần ngực của đối phương.

Phập ~~~~~!!

“Á, đồ, đồ khốn, chết này ~~~~~!!” Do mất tập trung và quá bất ngờ, đợi tới khi định thần lại đã bị mũi kiếm sắc nhọn của Dương Diễn đâm thẳng vào ngực, lưỡi kiếm rút ra kéo theo tia máu phun bắn ra như vòi sen nhưng nhanh chóng bị đóng băng lại do hàn khí đáng sợ của đòn đâm. Hạ Hầu Quân vẫn đủ tỉnh táo cảnh giác vung chưởng ấn thẳng vào đối thủ ở trước mặt.

Pằng ~~~~~!!

Hứng trọn cú chưởng của Hạ Hầu Quân vào người, vốn dĩ bị thương nặng nay càng trầm trọng hơn nữa, lúc này hắn chỉ còn nửa cái mạng mà thôi.

“Đương sư huynh ~~~~~!!!” Hạ Cơ định thần lại chấm dứt hành động “khỏa thân”, hối hả chạy tới ngay bên cạnh Dương Diễn té ngã trên mặt đất đỡ lấy hắn ôm chặt vào lòng mình, mặc cho máu của đối phương nhuộm đỏ cả cơ thể của mình, nước mắt sợ hãi thương tâm tuôn trào như suối chảy.

Không thể tha thứ ~!! Tuyệt đối không thể tha thứ ~~~~~!!!

Chỉ vì chút sơ suất bất cẩn mà hứng trọn nhát dao vào người, tuy chỉ bị thương nhẹ, nhưng cũng khiến Hạ Hầu Quân phần nộ tốt cùng.

Vận hành chân nguyên để kèm chế máu phun bắn ra từ vết thương đồng thời hóa giải hàn khí đáng sợ do nhát đâm lúc này đang không ngừng hủy hoại bên trong cơ thể của mình, ánh mắt sát khí đằng đằng hận không thể nhai tươi nuốt sống đối phương nhìn chăm chăm về phía Dương Diễn và Hạ Cơ. Hành vi “tình tứ” của cả hai càng khiến máu trong người hắn sôi sục hơn nữa.

“Bắc Minh Thôn Thiên Ân, mở ~~~~~!!!” Hạ Hầu Quân trực tiếp thi triển tuyệt học mạnh nhất của mình nhắm về phía hai người ở phía xa.

Một cái đầu lâu dạng khí tựa như pha lê xuất hiện ngay trên không trung, miệng há to ra ngay lập tức hình thành sức hút đáng sợ định hút Dương Diễn và Hạ Cơ vào trong miệng nó.

“Đương sư huynh, hãy sống thật tốt và trả thù cho muội, á ~~~~~!!!” Thời gian không cho phép Hạ Cơ do dự, khẽ cúi đầu xuống hôn nhẹ một cái lên môi của Dương Diễn, sau đó vô cùng quả quyết dùng sức đẩy hắn ra xa khỏi phạm vi lực hút đáng sợ của Bắc Minh Thôn Thiên Ân.

Dưới ánh mắt khó tin của những người có mặt ở đây, kêu thét lên một tiếng đầy kinh hãi và tuyệt vọng, cơ thể nhanh chóng bị hút bay lên cao, bắn thẳng về phía miệng của cái đầu lâu khổng lồ trên không trung đó.

Cho dù đối diện cái chết, cũng nhất quyết nghĩ cho Dương Diễn được sống trước.

Crack ~~~ crack ~~~ crack ~~~~~!!

“AAAAAAAAAAAAAAA ~~~~~!!!”

Cơ thể của Hạ Cơ mất hút sau cái miệng khổng lồ của cái đầu lâu, ngay sau đó là tiếng xương cốt gãy vụn khiến người ngoài nghe thấy cũng phải ớn lạnh xương sống và tiếng gào thét đau khổ của Hạ Cơ vang lên liên miên không dứt.

“Hạ Cơ ~~~~~!!!” Dương Diễn nằm trên mặt đất ngẩng đầu nhìn chăm chăm vào cái đầu lâu đang nhai ngấu nghiến cơ thể của Hạ Cơ, đôi mắt tràn đầy gân máu, miệng không tự chủ gào lên một tiếng đầy căm phẫn và tuyệt vọng.

Gần nửa khắc giờ trôi qua, tiếng xương cốt gãy vụn và kêu thét đầy chết chóc mới ngưng hẳn, Dương Diễn tựa như người mất hồn nhìn không chớp mắt vị trí cái đầu lâu đã biến mất sau khi hoàn thành sứ mệnh của nó, bầu không khí trở nên yên lặng tới mức đáng sợ.

“Hahahaha, ngu xuẩn ~~~!! Đúng là đồ đàn bà ngu xuẩn, khi không lại đi chết thay cho tên phế vật dở hơi, hahaha ~~~~~!!!” Tên khốn Hạ Hầu Quân phá vỡ sự im lặng bằng tiếng cười đầy sáng khoái, nghe ngứa tai vô cùng, bất kỳ ai cũng hận không thể lao tới tặng một cú đấm vào mặt hắn cho bỏ ghét.

“Hạ Hầu Quân ~~~!! Ngươi phải chết ~~~~~!” Ánh mắt hận không thể nhai tươi nuốt sống kẻ thù lần đầu tiên xuất hiện trên đôi mắt của Dương Diễn, với một người lạnh lùng không chút tình cảm như hắn lúc này cũng không còn giữ nổi cảm xúc của mình, chỉ muốn lao tới phang thây xé thịt tên khốn ở trước mặt mà thôi.

“Hahahaha ~~~! Giết ta?? Với cái tầm thân gần như tàn phế của ngươi lúc này??” Nghe xong lời hăm dọa của Dương Diễn, Hạ Hầu Quân không hề được phải phì cười. Lúc này hắn đang khoái trá vô cùng, nhất là khi nhìn thấy đáng về căm phẫn trong tuyệt vọng của đối phương.

Mặc kệ cho đối phương cười đùa treu chọc, trên tay Dương Diễn đột nhiên xuất hiện một vật thể giống hệt như một trái trứng long toàn thân phát ra tia sáng màu vàng kim rực rỡ.

“Hoàng, hoàng kim nhân thú quả?? Ngươi cũng có Hoàng Kim Nhân Thú Quả sao???” Đôi mắt của Hạ Hầu Quân díp chặt lại khi nhìn rõ quả trái trên tay của Dương Kiệt, không tự chủ kêu thét lên vì kinh ngạc, đồng thời sắc mặt trở nên khó coi vô cùng, còn lâu về hào hứng khoái trá bố mầy là thiên hạ vô địch như lúc ban đầu nữa chứ.

Đúng thế, nếu như Phi Long và Tử Kỳ Lân có mặt ở nơi này, chắc chắn sẽ phản kích kêu thét lên vì thèm thường quả trái mà Dương Diễn đang cầm trên tay.

Đó chính là Hoàng Kim Nhân Thú Quả, thần quả mà bất kỳ Nhân Thú nào cũng phải thèm khát điên cuồng.

Như đã nói, trên Huyền Thiên Đại Lục này, không chỉ trong hầm mộ của vị đại năng này có khu rừng Nhân Thú, ở thế giới bên ngoài cũng có không ít, nên sản phẩm đặc trưng của khu rừng Nhân Thú tất nhiên là có cơ hội xuất hiện ở các thương hội buôn bán lớn rồi. Và Hoàng Kim Nhân Thú Quả cũng không ngoại lệ, được các tay lính đánh thuê thường xuyên tới lui trong khu rừng Nhân Thú, đợi lúc Hoàng Kim Nhân Thú Quả chín muồi tranh giành hái lấy mang ra thế giới bên ngoài tiêu thụ cũng là chuyện bình thường mà thôi.

Khác xa với Nhân Thú Quả, nếu như con người trực tiếp phục dụng Hoàng Kim Nhân Thú Quả không thông qua sau khi phục dụng Nhân Thú Quả, con người có thể chủ động chuyển đổi giữa trạng thái Nhân Thú và loài người, không nhất thiết phải suốt đời mang theo hình hài của Nhân Thú. Và phải sau khi chuyển đổi thành trạng thái Nhân Thú, thực lực của người phục dụng lập tức tăng liền 5 cấp chứ không phải 10 cấp như phục dụng Nhân Thú Quả. Tuy gia tăng không nhiều, nhưng ít ra có thể chủ động trong việc thay đổi hình dạng.

Trạng thái này khá giống như Dương Kiệt sử dụng đai lưng biến hình vậy.

Ngoài ra, người phục dụng Hoàng Kim Nhân Thú Quả không bị trút hết tiềm lực và võ hồn trong người, vẫn có thể tiếp tục tu luyện bình thường và thi triển võ hồn của mình một cách thoải mái.

Nãy giờ chỉ nói là ưu điểm của nó, giờ nói tiếp về khuyết điểm chí mạng nếu trực tiếp phục dụng Hoàng Kim Nhân Thú Quả nè.

Trước tiên, cho dù trực tiếp Hoàng Kim Nhân Thú Quả, nhưng cũng không thoát khỏi quy tắc bị giam cầm trong khu rừng Nhân Thú này, nhưng cũng không phải tuyệt đối. Vì theo truyền thuyết kể rằng, những người trực tiếp dùng Hoàng Kim Nhân Thú Quả, chỉ cần phục dụng đủ chín trái Hoàng Kim Nhân Thú Quả, lập tức có thể chuyển hóa thành một biến thể tối cao của loài Nhân Thú, nhận được sự nhìn nhận của “Ý Trí Tối Cao” của khu rừng Nhân Thú, chủ nhân đích thực của khu rừng này. Sẽ được triệu tập tới gặp người, và sau khi trải qua những thử thách do vị chủ nhân khu rừng đề ra, có cơ hội trở thành chủ nhân đích thực của khu rừng Nhân Thú mà mình đang bị giam cầm.

Và một khi trở thành chủ nhân đích thật, khu rừng Nhân Thú tựa như biến thành ngôi nhà riêng của người hoàn thành thử thách, có thể tự ý ra vào giữa khu rừng và thế giới bên ngoài thoải mái, từ một nhà tù khổng lồ biến thành ngôi biệt thự riêng của mình, muốn đi thì đi, muốn ở thì ở, không ai có thể cấm cản được nữa.

Từ lúc khu rừng Nhân Thú xuất hiện tới giờ, không biết bao nhiêu người trực tiếp phục dụng Hoàng Kim Nhân Thú Quả, cũng không biết có bao nhiêu người đã phục dụng đủ chín trái Hoàng Kim Nhân Thú Quả, nhưng chưa từng xuất hiện qua một chủ nhân đích thực của khu rừng Nhân Thú. Đa số đều đã tử nạn trong quá trình thử thách của “Ý Trí Tối Cao” đề ra rồi.

Ngoài ra, Không cần biết là ai, chỉ cần phục dụng Hoàng Kim Nhân Thú Quả, ngay lập tức tuổi thọ bị giảm xuống một nửa ngay tức khắc. Chân nguyên có thọ mệnh sáu trăm tuổi sẽ chỉ còn lại ba trăm tuổi, đợi khi đột phá tới tông sư có một ngàn tuổi thì chỉ còn lại đúng năm trăm tuổi mà thôi.

Nhưng như thế vẫn chưa quá đáng sợ, đáng sợ nhất là, mỗi lần chuyển đổi giữa trạng thái loài người và nhân thú, sẽ bị trừ tiếp mười năm tuổi thọ do hai loại huyết khí khác xa nhau trong cơ thể hoán đổi khiến cho bị thất thoát không ít sinh khí trong người.

Nếu kích hoạt trạng thái nhân thú mười lần, sẽ mất ngay một trăm năm tuổi thọ.

Cái khuyết điểm chết người đáng sợ nếu như không phải bị dồn ép tới bước đường cùng, tuyệt đối không ai dám trực tiếp phục dụng Hoàng Kim Nhân Thú Quả cả.

Và Dương Diễn lúc này, tuyệt đối là một người đã bị dồn vào bước đường cùng. Không chỉ đồng bọn chết thảm trước mặt mình, thậm chí mạng sống của mình còn đang bị đe dọa, không chút do dự trực tiếp bỏ Hoàng Kim Nhân Thú Quả vào miệng.

Quả Hoàng Kim Nhân Thú Quả này, chính là vật giữ mạng mà gia tộc của Dương Diễn đã tốn gần hết phần nửa tài sản thu mua được giao lại cho hắn khi biết rõ tiềm năng đáng sợ mà hắn sở hữu. Dù sao thì biến thành Nhân Thú, vẫn còn cơ hội sống và cơ hội thoát khỏi khu rừng Nhân Thú, mặc dù tỷ lệ không cao, nhưng còn hơn bị kẻ thù giết chết, không phải sao?

Rột rột ~~~ rột rột ~~~~~!!

Hạ Hầu Quân hoàn toàn không kịp ngăn cản Dương Diễn phục dụng Hoàng Kim Nhân Thú Quả, chỉ còn cách tung người lao thẳng về phía đối phương tung đòn đánh phủ đầu trước khi Hoàng Kim Nhân Thú Quả phát huy tác dụng.

“Chết này, Kim Ưng Diệt Cốt Chảo ~~~~~!!” Tay phải hóa thành thế chảo, xung quanh bao bọc bởi lớp khí hình bàn chân đại bàng sở hữu những móng vuốt sắc nhọn khổng lồ, cơ thể tung nhảy lên không trung nhào lộn về phía Dương Diễn đang nhai nuốt Hoàng Kim Nhân Thú Quả, canh ngay đầu đối phương chụp thẳng xuống.

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 146: Hành hình Hạ hầu Quân

Uỳnh ~~~~~!!!

Bàn tay Hạ Hầu Quân gần như chạm vào đầu của Dương Diễn, lập tức bị luồng sáng ánh kim từ trên người hắn phóng thích ra tông thẳng vào người, từ trên không trung bị đẩy bay ra xa té ngã xuống đất, một vũng máu đỏ tươi từ trong miệng phun bắn ra, chứng tỏ tên khốn đã bị luồng sáng đó đánh cho bị thương.

“Người... người....” Hạ Hầu Quân mang theo vẻ mặt khó coi pha lẫn chút sợ hãi miệng không ngừng lẩm bẩm nói không thành câu.

Uỳnh ~~~~~!!

Luồng sáng ánh kim càng lúc càng phình to ra bao phủ cả cơ thể Dương Diễn, nhất thời người ngoài không thể nhìn rõ tình hình bên trong đang xảy ra chuyện gì.

Roẹt ~~~ roẹt ~~~ roẹt ~~~~~!!

Gần nửa khắc giờ trôi qua, luồng sáng ánh kim mới tan biến đi mất, hình dạng biến hình thành Nhân Thú của Dương Diễn hoàn toàn phơi bày trong không khí.

Toàn thân được bao phủ bởi lớp giáp màu xanh lam trong suốt như được hình thành lắp ghép từ những miếng phiến băng, nhưng trông rất gọn gang mảnh khảnh, không hầm hố thô to như những Nhân Thú khác. Khuôn mặt nửa người nửa nhân thú, nhưng phần lớn đều giữ lại nét mặt của Dương Diễn trước khi biến hình, chỉ là trên trán xuất hiện thêm một chiếc sừng, trông mất từ màu đen chuyển thành màu xanh biếc và mái tóc được thay thế bằng những chiếc vây cứng giống như băng phiến mà thôi.

Thực lực từ trên người phát tán ra, khiến Hạ Hầu Quân không kiềm được phải biến sắc hoảng sợ.

Chân nguyên tầng thứ 10 ~~~!!

Tuy chỉ mới là một chân nguyên tầng thứ 10, nhưng nên nhớ là trước đó Dương Diễn chỉ mới là một chân nguyên tầng thứ 5, thế mà hắn đã phải dùng tới thủ đoạn đê tiện, thậm chí kích hoạt cả võ hồn mới có thể đánh Dương Diễn. Lúc này Dương Diễn đã đảo ngược tình thế, mạnh hơn hắn tới hai cấp, kết quả như thế nào trong lòng hắn cũng đã bắt đầu có thể hình dung ra được.

Đánh với đối phương lúc này chỉ có nước chết mà thôi ~~~~~!!

Vụt ~~~~~!!

Chỉ thấy Dương Diễn giơ tay tạo thành thế nắm về hướng thanh kiếm của mình đang nằm yên trên mặt đất, tựa như có một sức hút cực lớn, thanh kiếm lập tức bay thẳng vào lòng bàn tay của hắn.

Roẹt ~~~~~!!!

Thanh kiếm vừa được nắm chặt trong tay, lập tức thấp sáng rực rỡ, chỉ trong nháy mắt thanh kiếm có ngoại hình tầm thường đại chúng, lập tức biến hình thành một thanh kiếm bất mắt vô cùng.

Đỉnh cán kiếm khảm một viên lam bảo thạch to tướng, cán kiếm phủ đầy vân hình của một con kỳ lân đang uốn lượn trên đó. Lưỡi kiếm tựa như biến thành một mảng băng phiến trong suốt sắc bén vô cùng, thân lưỡi kiếm trong suốt đó có vô số dịch thể hình tròn đang trôi nổi di chuyển liên tục, xung quanh được bao phủ bởi lớp khí bốc khói màu xanh lam trông vô cùng bắt mắt.

Thanh kiếm tầm thường khi rơi vào tay Dương Diễn lập tức chuyển hóa thành vũ khí bốn mệnh, Kỳ Lân kiếm.

Cạch cạch cạch ~~~~~!!

Tiếng bước chân của giáp sắt vang lên tựa như những tiếng chuông gọi hồn đáng sợ khi lọt vào tai của Hạ Hầu Quân, khiến hắn giật mình hoảng hốt không ngừng nhích người giật lùi về phía sau trên mặt đất.

“Châu Nhất Thông, còn không mau mau tới đây giúp ta một tay ~~~~~!!” Đột nhiên nhìn thấy Châu Nhất Thông ở phía xa trong lúc đang dùng đôi mắt quan sát tứ phía để tìm đường tẩu thoát, gần như gào thét lên để kêu cứu.

Châu Nhất Thông bưng tỉnh sau tiếng gào thét của Hạ Hầu Quân, nhưng lại lộ ra vẻ mặt khó xử, nhất thời không biết là nên cứu hay không cứu.

Không cứu! Dù sao cũng là đồng bọn của mình, nếu như nhắm mắt làm ngơ, tuyệt đối không hay chút nào.

Còn cứu! Khoan nói việc Châu Nhất Thông vốn dĩ không ưa tên khốn Hạ Hầu Quân, hận không thể giết hắn tại chỗ. Cho dù bỏ qua mối tư thù, nhưng quan trọng nhất là mình có đủ bản lĩnh để đi cứu hắn không đã là một vấn đề rồi.

“Châu huynh, đây là chuyện tư thù giữa tôi với hắn, mong huynh đừng xen vào.” Trong lúc Châu Nhất Thông còn đang do dự không quyết, giọng nói lạnh lùng của Dương Diễn từ phía xa vang lên, giúp hắn có được quyết định cuối cùng của mình.

Hành động “thả gà” lúc này của Châu Nhất Thông đối với Hạ Hầu Quân lúc này tất nhiên là không thể thoát khỏi đôi mắt của Dương Diễn rồi. Tuy Châu Nhất Thông và Hạ Hầu Quân là đồng bọn, nhưng hoàn toàn không dính dáng gì tới vụ này cả, cũng không có mối tư thù không đội trời chung, nên đã lên tiếng khuyên can hắn không nên nhúng tay vào. Dương Diễn chỉ giết những tên đáng bị giết mà thôi, còn những kẻ khác không liên quan tuyệt đối không ra tay với họ.

Châu Nhất Thông cắn răng khế ngạt đầu một cái, sau đó tung người nhảy lùi ra xa, tỏ thái độ không nhúng tay vào việc này.

“Đồ khốn, đừng để bố mày thoát qua con nguy hiểm lần này, bố mày sẽ phang thầy xẻ thịt mày ra thành trăm mảnh ngàn mảnh ~~~~~!!” Nhìn thấy Châu Nhất Thông rút lui, Hạ Hầu Quân đôi mắt như muốn phóng lửa, trong lòng phần nộ gào thét liên hồi, nhưng rốt cuộc không dám mở miệng nói ra. Lỡ như chọc giận tên khốn đó, hấn đồng minh với tên Dương Diễn tấn công mình thì khổ.

“Tuyệt học thần thông, Kim Bàng Hóa Thân Thuật, biến ~~~~~!!” vô cùng quả quyết trực tiếp tung ra hết toàn bộ thực lực của mình, nếu như lúc này còn giữ sức, chẳng khác nào tự sát cả.

Hạ Hầu Quân nhanh chóng biến hình thành con đại bàng khổng lồ treo mình lơ lửng trên không trung, đôi cánh khổng lồ dang to ra hết cỡ, không ngừng vẩy quét liên hồi: “Kim Vũ Cuồng Phong Thuật, chết này ~~~~~!!”

Roẹt ~~~ roẹt ~~~ roẹt ~~~~~.....!!

Hàng trăm hàng ngàn lông vũ dạng khí màu vàng kim dưới những cú quét cánh liên hồi của Hạ Hầu Quân phóng thích ra, tựa như trận mưa tên dày đặc che phủ cả bầu trời giáng thẳng xuống người Dương Diễn ở phía dưới.

Đối diện với trận “mưa tên” khiến người ngoài nhìn vào cũng cảm thấy sồn tóc gáy ớn lạnh cả người kia, Dương Diễn vẫn với thái độ thản nhiên bước từng bước chậm rãi về phía trước, hoàn toàn không bận tâm tới chúng gì cả.

Keng ~~~ keng ~~~ keng ~~~~~.....!!!

Trận mưa lông vũ cắm thẳng vào cơ thể Dương Diễn, hình thành vô số đóm lửa xoẹt như hai kim loại mạ sắt cực mạnh vào nhau vậy. Chỉ là ngoại trừ khiến Dương Diễn khẽ chứng lại bước di chuyển của mình, bề mặt chẳng mấy lộ ra chút vẻ khó chịu đau đớn gì cả, có cảm giác như những thứ đó chỉ có thể vuốt nhẹ vào người, không ngứa không đau chứ đừng nói làm hấn bị thương.

“Cái, cái gì, không thể nào ~~~~~!!!” Hạ Hầu Quân giương to đôi mắt tràn đầy gân máu ra hết cỡ, cái mỏ đại bàng nhọn hoắt gào lên một tiếng đầy kinh hãi và khó tin.

Đòn tấn công uy lực nhất nhì của mình thậm chí không đủ sức để gãi ngứa cho đối phương, có thể sao?

“Không ~~~, ta không tin ~~~~~!!!” Hạ Hầu Quân với tư thế vô mồi từ trên không trung trực tiếp lao thẳng về mục tiêu với tốc độ nhanh như tia chớp.

Nhìn thấy Hạ Hầu Quân hùng hổ lao xuống, trên môi Dương Diễn hiếm hoi lộ ra nụ cười lạnh lùng chế giễu, Kỳ Lân Kiếm vẩy nhẹ trong tay, quét một đường vòng cung từ dưới lên.

Roẹt ~~~~~!!

“AAAAAAAAAAAAAAAAAAAA ~~~~~!!!” Tiếng kêu thét đầy thảm khốc từ trong miệng Hạ Hầu Quân phát ra, kéo theo một bên cánh khổng lồ tách rời khỏi cơ thể của hấn, máu đỏ từ vết cắt phẳng tới từng mm phun bắn ra như vòi sen được mở hết công sức, nhưng nhanh chóng bị đóng băng lại biến thành những miếng băng phiến màu đỏ long lanh như thủy tinh tựa như cơn mưa đá thủy tinh rơi rải khắp nơi trên mặt đất.

Tiếc là hấn không còn đủ tâm trạng để thưởng thức cảnh mưa thủy tinh rơi đầy bắt mắt kia nữa. Mất đi một bên cánh, cơ thể lao đảo trên không trung không thể giữ nổi thăng bằng ghim thẳng xuống mặt đất, chỉ trong nháy mắt đã thoát khỏi trạng thái biến hình, biến trở lại thành cơ thể của con người. Chỉ là lúc này cơ thể của hấn đã không còn nguyên vẹn, cánh tay phải đã không cánh mà bay đi mất rồi.

“Dương Diễn ~~~~~!!!” Căm phẫn, sợ hãi, tuyệt vọng lúc này bao phủ cả tâm trí của Hạ Hầu Quân, hấn chỉ có thể gào thét tên của Dương Diễn một cách tuyệt vọng để che giấu đi cơn hoảng sợ của mình mà thôi.

Cạch ~~~ cạch ~~~ cạch!!

Dương Diễn vẫn với vẻ mặt thản nhiên không chút tình cảm từng bước từng bước tới trước mặt Hạ Hầu Quân.

Pằng ~~~~~!!

Hứng trọn một cú đá thẳng vào mặt, mũi của hấn gần như bị lõm hẳn vào trong, vài chiếc răng từ trong miệng phun bắn ra kèm theo máu tươi, cơ thể bị đá bay ra xa tông gãy gần ba, bốn cây đại thụ mới rơi ngã trên mặt đất.

“AAAAAAAAA, Dương Dương Diễn, Chớ, chớ si nhục, nhục ta, ư ư ư ~~~~~!!!” Hạ Hầu Quân với bộ dạng thê thảm tận cùng nhưng vẫn cố gắng gào thét chửi rủa đối phương, hoàn toàn không nhớ rằng cách nay không bao lâu hấn đã đối xử như thế nào với Dương Diễn. Lúc này chỉ là gây ông đập lưng ông mà thôi.

Đáp lại hấn là thêm một cú quét chân thẳng vào đầu, lại thêm gần chục chiếc răng phun bắn ra, cổ gần như bị treo hẳn sao một bên. Lúc này tóc tai bù xù, máu từ thất khiếu chảy ra liên tục, răng trên hàm chỉ còn lại lưa thưa vài chiếc, nhìn vào chỉ muốn phát ói mà thôi.

Xoẹt ~~~~~!! Phục ~~~~~!!

“AAAAAAAAAAAAAAAA, giết, giết ta đi, hãy, hãy giết ta đi, ư ư ư ư ~~~~~!!!”

Cánh tay trái vĩnh viễn rời khỏi cơ thể của hắn, toàn thân co giật liên hồi, thảm thiết vô cùng.

Vô cùng nhanh tay từ trong nhần càn khôn lấy ra một tấm vải dày nhét thẳng vào miệng hắn để phòng hắn cắn lưỡi tự vẫn.

Dương Diễn tất nhiên là không muốn giết hắn một cách dễ dàng rồi. Khoan nói tới việc hắn đã si nhục hành hạ mình lúc nãy, chỉ riêng việc Hạ Cơ chết thảm dưới tay hắn, hắn có chết mười lần, trăm lần cũng không đủ để đền tội nữa là.

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 147: Xẻo từng miếng da, cắt từng miếng thịt

Xoẹt ~~~ xoẹt ~~~ xoẹt ~~~~~!!

Không chỉ đôi chân biến mất, Dương Diễn xẻo từng miếng da, cắt từng miếng thịt trên cơ thể của Hạ Hầu Quân, hắn đã đau tới nỗi không đủ sức gào thét, cơ thể chỉ co giật theo bản năng mà thôi, đôi mắt thất thần chết chóc nhìn chăm chăm vào người đang hành hình hắn, dường như muốn khắc cốt ghi tâm đối phương để kiếp sau báo thù thì phải.

Đợi tới khi Hạ Hầu Quân chỉ còn lại cái đầu còn nguyên vẹn, phần dưới cơ thể chỉ còn là bộ xương dính đầy máu thịt bê bết cùng nội tạng rơi rải khắp nơi, hắn đã hoàn toàn tắt thở.

Lẽ ra tưởng rằng thần phục Huyết Ma Đạo, thực lực gia tăng với tốc độ đáng sợ, tương lai sáng lạng hoàn toàn có thể trở thành bá chủ một phương sau này, nhưng chính hắn cũng không ngờ có ngày mình lại phải đón nhận một cái chết thảm khốc như thế này.

Dương Diễn ngưng lại hành động hành hình của mình, hít sâu một hơi vào người để bình tâm. Không ngờ có ngày mình lại biến thành một con ác quỷ ghê tợn như thế này. Chỉ là cảnh tượng cái chết của Hạ Cơ vẫn còn hiện rõ mồn một ngay trước mắt, đã khiến hắn không còn kèm được cảm xúc của mình, phải khiến kẻ thù trả giá bằng cái chết thảm khốc tàn độc nhất.

“Dương, Dương huynh đệ.” Nhìn thấy tình trạng thảm khốc của Hạ Hầu Quân, Châu Nhất Thông không kèm được run rẩy cả người, mang theo tâm trạng thấp thòm không yên, chỉ lo sợ Dương Diễn quay sang xử lý luôn cả mình thì khổ. Mặc dù tỷ lệ thành hiện thực đó không cao chút nào.

“Nếu như có thể, hãy tránh xa nhóm người đó ra.” Châu Nhất Thông tất nhiên hiểu “nhóm người đó” trong miệng Dương Diễn đang nói là ai rồi, chỉ là nghĩ tới việc một phần linh hồn của mình đang nằm trong tay đối phương, giờ muốn dứt ra khỏi cũng không có cơ hội, đành lắc đầu thờ dài một tiếng.

Bước tới vỗ nhẹ lên vai của Châu Nhất Thông vài cái, Dương Diễn trực tiếp quay người về hướng bắc của khu rừng, cơ thể tựa như một tia chớp phóng nhanh về phía đó.

Sở dĩ Dương Diễn phóng về hướng đó vì vừa dùng thần thức quét quanh khu rừng Nhân Thú, phát hiện ra khí thế của Dương Kiệt đột nhiên xuất hiện, ngoài ra gần đó còn có tới khí của hai kẻ mạnh tông sư tầng thứ 6, một trong số đó chính là tên khốn đã từng đánh cho cả nhóm phải cong đuôi bỏ chạy, Phi Long. Nên nhanh chóng tung người lao tới hiện trường cứu viện cho Dương Kiệt.

Uỳnh uỳnh uỳnh ~~~~~!! Pằng ~~~~~!!

Phụp ~~~~~!!

“Khà khà, sao thế Phi Long, ta chỉ mới dùng có một nửa sức mạnh, thế mà ngươi đã chịu không nổi xù rồi sao? Thất vọng, quả thật thất vọng quá đi.” Thời gian quay trở lại một khắc giờ trước, cuộc chiến động trời lở đất giữa hai kẻ mạnh tông sư tầng thứ 6 đã gần bước tới hồi kết.

Từ Kỳ Lân thậm chí chỉ mới tung ra nửa phần thực lực của mình, cũng đã chiếm thế áp đảo hoàn toàn, Phi Long chỉ chống đỡ một cách yếu ớt, hứng trọn cú đâm thoi son vào ngực, trực tiếp bị đánh bay ra xa rơi ngã xuống đất, trước ngực xuất hiện vết nứt chi chít trông vô cùng đáng sợ.

Tất nhiên, Phi Long cũng không quan tâm tới chuyện đó quá nhiều, vì chỉ cần phục dụng Nhân Thú Quả, hoàn toàn có thể hồi phục lại như bình thường. Chuyện quan trọng hiện giờ là làm sao thoát khỏi trận đòn chí tử của đối phương đây nè.

“Từ Kỳ Lân, đủ rồi nha, bố mày không chơi nữa, hãy thả ta về lãnh địa của mình, ta hứa sẽ không bước vào lãnh địa của ngươi thêm lần nữa.” Không còn cách nào khác, đánh thì đánh không lại, đành phải xuống nước đầu hàng, sau khi bị đập cho một trận đầu óc tỉnh táo nguội bốt lại, Phi Long không muốn tiếp tục tốn thời gian để làm cái việc vô bổ ở nơi chìm không để nổi trứng này nữa.

“Muốn rời khỏi? Được thôi, chỉ cần ngươi khai ra vị trí của Hoảng Kim Nhân Thú Quả, ta sẽ cho ngươi rời khỏi tức khắc, thậm chí còn cử người hộ tống ngươi về lãnh địa một cách chu đáo. Còn nếu không thì... hừ hừ ~~~~~!!” Từ Kỳ Lân cũng cảm thấy đã giỡn đủ rồi, không thể lấy

mạng của đối phương, cuộc chiến quả thật vô bổ, này giờ đã tốn không ít thời gian với tên ngu xuẩn đó rồi, không thể tiếp tục lãng phí thời gian nữa, vô cùng hiển nhiên đặt ra điều kiện của mình.

“Hoàng Kim Nhân Thú Quả?? Hoàng Kim Nhân Thú Quả cái đầu mi á, nếu như ta biết, nói ngay từ đầu cùng chia phần mạng về hưởng thụ không phải tốt hơn sao? Hơi sức đầu mà ở đây dây dưa với người này giờ đầu chứ? Đồ đần ~~~~~!!” Phi Long mang theo vẻ mặt oan ức gần như gào thét vào mặt Từ Kỳ Lân, hận không thể xé cái đầu đối phương ra để xem xem trong đó chứa cái gì mà ngu thế không biết.

Nếu như bố mày biết trước nơi nào có Hoàng Kim Nhân Thú Quả, trực tiếp bắt tay chia phần với người rồi quay về lãnh địa của mình phục dụng để thăng cấp rồi, còn ở đây lồi thoi với người hết nửa ngày trời để làm chi vậy? Tội nước này mà đối phương còn không nghĩ ra điều đó, ngu, ngu không thể tả nổi.

“Người nói người không biết Hoàng Kim Nhân Thú Quả mọc ở đâu, vậy tại sao lại cả gan dám lao vào lãnh địa của ta? Đừng nói là người chỉ tới đây dạo một vòng hóng mát à nha.” Từ Kỳ Lân bắt đầu tin vào lời nói của Phi Long, vì với một tên nhát gan như hắn, tuyệt đối không dám nuốt Hoàng Kim Nhân Thú Quả một mình, nhưng nếu như thế thì vì sao hắn lại chạy tới nơi này chứ? Chẳng lẽ để hóng mát thật sao?

“Ta tới đây là vì”

Roẹt ~~~~~!!

Trong lúc Phi Long đang định tìm một cái cớ đại loại gì đó để giải thích với Từ Kỳ Lân, đôi mắt đột nhiên giương to ra hết cỡ khi nhìn thấy phía sau lưng cách nơi Từ Kỳ Lân đang đứng không xa, một bóng người mà hắn “vừa yêu vừa hận” đột nhiên xuất hiện một cách đột ngột.

‘Con heo mập kia ~~~~~!! Mày có chạy đằng trời, chết này ~~~~~!!!’ thủ phạm khiến mình vô duyên vô cớ bị đập một trận toi bời hoa lá đã đứng ngay trước mặt, Phi Long không thèm nói năng gì cả, trực tiếp một chương án thẳng về phía đối phương, đập hắn thành tàn phế trước tính sau.

Nhìn thấy cú chương khí uy lực đáng sợ ập tới, Dương Kiệt đã khóc không thành tiếng, này giờ trốn trong không gian ảo hết cả canh giờ, bị Càn Khôn Thập hút sạch viên linh thạch cuối cùng rồi tống cổ ra ngoài, tưởng rằng tên khốn đó đã bỏ đi đâu rồi chứ. Ai ngờ với mới lộ mặt ra đã bị đánh phủ đầu, đúng là lúc xui rồi uống nước cũng nghẹt cổ mà chết.

Vừa mới tung xong cú chương về phía Dương Kiệt, Phi Long lập tức cảm thấy hơi hận tội cùng, làm thế chẳng khác nào ép đối phương kích hoạt thánh giáp ngay trước mặt tên khốn Từ Kỳ Lân sao? Lẽ ra phải từ trần an đối phương, nói chuyện nhẹ nhàng, ít nhất là đợi rời khỏi tầm mắt của Từ Kỳ Lân trước mới phải đạo chứ ~~~!!

Quả nhiên, chỉ thấy Dương Kiệt hai chân nhún mạnh xuống đất tung người nhào lộn trên không trung né qua cú chương khí, đồng thời kích hoạt lockseed trên tay, nhét thẳng vào chính giữa đai lưng biến hình mà mình vẫn đeo trên bụng từ lúc bỏ trốn tới giờ, tay cầm cán kiếm chém mạnh xuống.

“Đừng ~~~, đồ ngu ~~~~~!!” Phi Long hoảng hốt lên tiếng ngăn cản, nhưng đã quá muộn, thanh kiếm chém xuống kéo theo bề mặt trái xoài bụng ra, trực tiếp biến hình thành siêu nhân bịt mặt.

“Mango Armo, Come on ~~~, go go go ~~~~~!!!”

Tên tên ten ~~~~~!!

Phi Lũ Mango Đại Nhân giáng lâm ~~~~~!!!

“Thôi rồi, thôi rồi, tên ngu xuẩn đó” Phi Long lộ ra vẻ mặt tuyệt vọng khi nhìn thấy Dương Kiệt biến hình, lại quay sang nhìn chăm chăm vào tên Từ Kỳ Lân, phát hiện tên khốn đôi mắt như đang rực sáng còn hơn cả bóng đèn pha, ánh mắt tựa như con sói nhìn thấy cô bé quàng khăn đỏ, dân hảo sắc nhìn thấy gái bán hoa, thậm chí xuất hiện động tác nuốt nước miếng thêm thường nữa chứ.

“hahaha ~~~, hiểu rồi, thế là hiểu cả rồi, người bất chấp tất cả để lao vào lãnh địa của ta, là vì thánh giáp của con heo mập kia, đúng không?” Từ Kỳ Lân toàn thân run lên vì phấn khích, há há cười lớn, thậm chí còn phấn khích hơn cả việc có được Hoàng Kim Nhân Thú Quả nữa là.

Ít ra Hoàng Kim Nhân Thú Quả chỉ có thể phục dụng 3 lần, đáng sợ nhất là thăng cấp ngẫu nhiên. Còn bộ thánh giáp trên người con heo mập kia, ít nhất cũng phải là thánh giáp trung cấp. Nghĩa là có thể giúp mình thăng thêm 5 cấp bất kỳ cảnh giới cộng thêm nếu may mắn phục dụng thêm hai trái Hoàng Kim Nhân Thú Quả cuối cùng thăng thêm 6 cấp nữa, cảnh giới thăng tiến thành ngụy nguyên thần tầng thứ 7 là ít, thậm chí có thể trở thành bá chủ khu rừng này cũng không chừng, có thể không phấn khích sao?

“Heo mập, chào mừng tới lãnh địa của ta, và xin tuyên bố với người rằng, tất cả những thứ gì đang nằm trong lãnh địa của ta, đều trực thuộc về tài sản của ta, cho nên, bộ thánh giáp trên người người, hãy tháo xuống hai tay dâng tới đây, nếu như ta cảm thấy vui mừng, có thể thu nhận mi làm một tên tay sai cao cấp cũng không chừng, hahaha ~~~~~!!” Từ Kỳ Lân mang theo vẻ mặt “ta là chủ nhân nơi này, tất cả các người phải nghe lời ta” ngẩng cao đầu vênh vao cao ngạo tuyên bố.

Không chỉ Dương Kiệt, ngay cả Phi Long cũng dùng ánh mắt như nhìn thẳng khờ phóng về phía Từ Kỳ Lân.

Con heo mập này ranh ma gian xảo vô cùng, cộng thêm cái gan to còn hơn quả núi của hắn, dễ gì chỉ bằng một lời nói mà ngoan ngoãn giao thiết bị kích hoạt thánh giáp cho tên ngu xuẩn đó chứ? Ngay cả một người đa mưu túc trí như mình cũng dính chiêu của tên khốn đó, nếu như dễ thế thì thánh giáp đã nằm trong tay mình từ lâu rồi, cần gì phải lặn lội xa xôi tới nay rồi hứng một trận đòn toi bời vào người chứ?

Cũng tốt, để cho con heo mập chơi với tên ngu xuẩn đó, mình chỉ đứng sang một bên chờ thời là được rồi.

Nghĩ thế, Phi Long vô cùng “biết điều” đứng sang một bên quan sát, không có ý ra tay tranh đoạt với Từ Kỳ Lân nữa.

Thái độ của Phi Long đã khiến Từ Kỳ Lân vô cùng hài lòng, xem ra đối phương bị đập một trận xong giờ vẫn còn ám ảnh, không có gan đứng ra tranh giành với mình nữa rồi.

Chỉ thấy tròng mắt của Dương Kiệt xoay tròn dưới lớp giáp sắt, lắc đầu thờ dài một tiếng, mang theo giọng điệu bất cam nói: “Thực ra tôi cũng hiểu rõ với thực lực của bản thân, muốn giữ bộ thánh giáp này trên người là điều không thể, chỉ là ...”

“Chỉ là cái gì?” “Chỉ là lúc này tôi tuyệt đối không dám giao bộ thánh giáp này cho ngài, là vì” Vừa nói vừa liếc nhìn về phía Phi Long ở phía xa, ngụ ý nói rằng tôi mà không có thánh giáp trên người sẽ bị đối phương xử lý ngay tức khắc.

“Hahahaha, tưởng gì, cứ yên tâm, chỉ cần ngươi giao thánh giáp cho ta, tên phế vật đó sẽ không dám làm gì ngươi cả, ta bảo đảm” Từ Kỳ Lân há há cười lớn nói, đồng thời phóng ánh mắt cảnh cáo về phía Phi Long.

“Cầm mày giờ trò, liệu hồn với tao đấy. ít nhất là trước khi thánh giáp rơi vào tay tao!”

“Không, tôi vẫn chưa tin ông được.” “Cái gì? Ngươi muốn chết hả?” “không, không, chính vì tôi chưa muốn chết, nên mới thận trọng như thế. Nếu như ông muốn tôi dâng thánh giáp cho ông, ít ra ông phải cho tôi thấy được bản thân đã an toàn, còn nếu không thì” cây chùy trái xoài giờ ra để ngay phía trên bề mặt đại lung biển hình, cười lạnh nói: “Tôi sẽ trực tiếp phá hủy thiết bị này, cho dù có chết cũng không giao cho ai cả.”

“Đồ khốn, lại định chơi chiêu này ~~~!!” Sắc mặt của Phi Long khó coi vô cùng, không ngờ con heo mập lại gian xảo như thế này, hắn định mượn đao giết người đây mà.

“Cái gì ~~~? Ngươi dám ~~~~~!!” Từ Kỳ Lân phẫn nộ vô cùng khi Dương Kiệt dám uy hiếp mình, nếu như không phải thánh giáp còn đang trên tay đối phương, có thể bị phá hỏng bất kỳ lúc nào, e rằng đã một cú đấm đánh Dương Kiệt tan xác vì cái tội dám uy hiếp mình rồi.

“không dám, không dám, như đã nói, tôi chỉ muốn giữ mạng thôi, không phải sao?” Dương Kiệt tỏ vẻ dửng dưng trước con thịnh nộ của Từ Kỳ Lân, lạnh lạnh đáp.

“Vậy ngươi muốn sao?” “Ít ra ông cũng thể hiện chút thành ý bằng việc đập tên khốn đó một trận, sau đó đuổi cổ hắn đi càng xa càng tốt, khi tôi cảm thấy được an toàn, mới an tâm giao thánh giáp cho ông chứ nhỉ?” “Ngươi ra lệnh cho ta?” “Không phải, không phải, chỉ là một vụ giao dịch thôi.”

“Từ Kỳ Lân, đừng nghe lời con heo mập đó, hắn định dụ chúng ta tàn sát lẫn nhau đấy.” Phi Long biết rằng không thể tiếp tục im lặng nữa rồi, lập tức lên tiếng nhắc nhở Từ Kỳ Lân.

Mẹ kiếp ~~~!! Không ngờ con heo mập lại xảo trá như thế, định chơi trò “chai cò cắn nhau, ngư ông đắc lợi” sao? Chỉ mong tên ngu xuẩn kia đừng trúng kế của hắn.

“Cầm ngay, tất nhiên là ta biết hắn định muốn gì rồi. Chỉ là, chỉ cần ngươi ngoan ngoãn quay đầu rồi khỏi nơi này, vậy thì không còn xảy ra chuyện chúng ta phải tàn sát lẫn nhau theo yêu cầu của hắn, không phải sao?” Từ Kỳ Lân phóng ánh mắt chế giễu về phía Phi Long, lạnh lạnh nói: “Lúc này không phải ngươi năn nỉ van xin ta thả ngươi về lãnh địa của mình sao? Được, giờ ta cho ngươi một cơ hội, ta không cần biết vị trí Hoàng Kim Nhân Thú Quả nữa, ngươi hãy mau chóng rút ra khỏi lãnh địa của ta ngay tức khắc, cầm sau này bèn mắng tới nơi này nữa. Thế nào, thấy ta rộng lượng bao dung quá phải không nào? Còn không mau mau biến đi!”

Phi Long đã giận tới nỗi toàn thân run rẩy trước sự vô liêm sỉ bỉ ổi của đối phương, nhất thời nói không nên lời.

Bạn đang đọc truyện *Phi Lữ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 148: Liên Minh

Rời khỏi? Tất nhiên là không bao giờ rồi. Lúc này không còn là vấn đề mình có giành được thánh giáp nữa hay không. Nếu như để cho tên Từ Kỳ Lân lấy được thánh giáp, với tính cách ích kỷ tham lam của hắn, chắc chắn sẽ xưng bá toàn khu rừng Nhân Thú, tới khi đó đừng nói là tranh giành Hoàng Kim Nhân Thú Quả, cho dù muốn ngửi ngửi mùi hương của nó thôi cũng đã là một vấn đề rồi. Tuyệt đối không được để hắn chiếm đoạt được thánh giáp.

Chỉ là với thực lực của mình hiện giờ, tuyệt đối không phải là đối thủ của tên khốn đó. Còn muốn liên minh với những Nhân Thú khác để ngăn cản Từ Kỳ Lân, lúc này có liên hệ cầu cứu chi viện thì cũng đã quá muộn rồi, đợi những Nhân Thú khác kịp tới đây, thánh giáp cũng đã nằm trong tay hắn từ hồi nào rồi.

Làm sao đây? Phải làm sao đây??

Bộ não của Phi Long lập tức vận hành hết công suất. Khẽ liếc nhìn qua Dương Kiệt, đôi mắt lóe qua tia sáng dị thường, nhanh chóng lớn tiếng nói: “Heo mập, tuyệt đối không được giao thiết bị kích hoạt thánh giáp cho tên khốn đó. Nếu như hắn có được thánh giáp trong tay, tuyệt đối là một đại họa cho cả khu rừng này. Chỉ bằng chúng ta hãy liên minh với nhau để chống cự lại hắn. Còn chuyện thánh giáp sẽ tính sau. Ít ra sau này nếu như người giao thánh giáp cho ta, ta sẽ không làm hại được gì người như đã hứa với thiên đạo. Nhưng nếu như người giao thánh giáp cho tên khốn đó, hắn sẽ lật mặt nuốt lời lấy mạng người tức khắc đấy.”

Lẽ ra này giờ Dương Kiệt còn cảm thấy khó xử, nếu như tên Phi Long ngoan ngoãn nghe lời rời khỏi, mình phải đối diện với tên Nhân Thú xa lạ kia như thế nào đây?

Dương Kiệt đưa ra điều kiện với Từ Kỳ Lân một phần vì muốn chúng tàn sát lẫn nhau để mình có cơ hội tẩu thoát, một phần vì muốn câu giờ chờ đợi viện binh tới chi viện.

Vì khi rời khỏi Càn Khôn Tháp, không chỉ Dương Diễn cảm nhận được khí của Dương Kiệt, anh ta cũng cảm nhận được khí của đối phương, và phát hiện đối phương đang di chuyển nhanh về hướng này, chắc đối phương cũng biết rõ mình đang gặp nguy hiểm nên tới chi viện chứ gì.

Chỉ là không hiểu vì sao hoàn toàn không cảm nhận được khí của ả nhiều chuyện kia nữa, và lại, chỉ mới nửa ngày không gặp, tên khốn Dương Diễn đã từ một chân nguyên tầng thứ 5 thăng cấp thành chân nguyên tầng thứ 10, rốt cuộc là hắn có được kỳ duyên đáng sợ gì nhỉ? Và chuyện gì đã xảy ra với họ khi chỉ còn lại một người nhí.

Tất nhiên, Dương Kiệt có thể cảm nhận được khí của Dương Diễn, Từ Kỳ Lân và Phi Long cũng cảm nhận được. Nhưng khi phát hiện chỉ là một tên chân nguyên tầng thứ 10 không hơn không kém, nhất thời không thêm quan tâm để ý tới nữa.

Lúc này Phi Long chủ động lên tiếng, tất nhiên là không thể bỏ qua cơ hội câu giờ rồi. Nhưng vẫn tỏ ra thái độ do dự không dứt, không tin tưởng vào đối phương.

“Còn do dự gì nữa? Do dự không quyết chỉ rước họa vào thân thôi ~~~~!!” “Câm ngay ~~~~~!!”

Phi Long còn định lên tiếng hỏi thúc, Từ Kỳ Lân trực tiếp một cú đấm đấm thẳng về phía Dương Kiệt.

Tuy không sợ hai bên liên minh, nhưng cũng tuyệt đối không để điều đó xảy ra khiến mình tốn nhiều công sức và thời gian.

Phi Long tung chưởng chống đỡ cú đấm khí đang bay tới, cơ thể không tự chủ giật lùi về phía sau, quay về phía Dương Kiệt gào lớn: “ra tay đi, còn đợi chờ gì nữa ~~~~!!”

“Liên minh cũng được, nhưng nếu như ông dám giở trò, tôi sẽ quay đầu tiếp tay tên kia xử lý ông đấy ~~~~!!” Dương Kiệt tựa như có được quyết định của mình, hướng về phía Phi Long la lớn.

“Yên tâm, đối phương chưa giải quyết xong, ta tuyệt đối không giở trò, sát ~~~~~!!” ý hắn có nghĩa là trước khi đánh bại Từ Kỳ Lân, sẽ không đánh lên hay gì đó, nhưng đợi tới khi xử lý trong kẻ thù thì... hô hô ~~~!!

Dương Kiệt tất nhiên là hiểu rõ câu nói đầy ngụ ý của hắn rồi. Bản thân anh ta cũng không chút tin tưởng gì đối với tên Phi Long, làm thế cũng chỉ để câu giờ chờ Dương Diễn mà thôi.

“Giới Vương Quyền X 5, mở, sát ~~~~~!!” Dương Kiệt trực tiếp kích hoạt trạng thái mạnh nhất của mình, cây chùy trái xoài vẩy múa trong tay, tung người lao thẳng về phía Từ Kỳ Lân hợp sức với Phi Long tấn công đối phương.

Từ Kỳ Lân giật mình hoảng hốt khi Dương Kiệt từ một chân nguyên tầng thứ 10 tăng một mạch thành tông sư tầng thứ 5, hèn chi tên khốn Phi Long lên tiếng yêu cầu liên minh với một tên phế vật chân nguyên, thì ra hắn có bí pháp gia tăng thực lực lợi hại như thế này.

“hahaha, không chỉ thánh giáp, ngay cả bí pháp đó cũng sẽ thuộc về ta ~~~~!!” Đối diện hai đối thủ “cứng cựa” lao tới tấn công, Từ Kỳ Lân không những không sợ, còn lộ ra vẻ phấn khích, hai tay bắt chéo lại trước mặt, sau đó bung mạnh ra theo tư thế chữ “Đại”: “Từ Khí Đồng Lai, đẩy ~~~~~!!”

Luồng khí màu tím từ trong cơ thể Từ Kỳ Lân phóng thích ra, vô cùng dễ dàng đẩy bay cả Phi Long và Dương Kiệt đang hùng hổ xông vào tấn công đối thủ.

Chưa dừng lại ở đó, Từ Kỳ Lân nhanh như một tia chớp tung người lao thẳng về phía Phi Long đang bị đẩy bay ra xa, xuất hiện ngay trên đỉnh đầu của hắn, một cú “vô lê ngược” đá thẳng người đối thủ.

Pằng ~~~~~!! Rầm ~~~~~!!!

Phi Long hứng trong cú đá thời son vào người, đầu óc choáng váng muốn xỉu, cơ thể gần như khảm thẳng vào mặt đất, nhất thời không nhúc nhích được gì nữa.

Vẫn chưa kết thúc ở đó, Từ Kỳ Lân tung người phóng về hướng ngược lại, dưới ánh mắt kinh ngạc hoảng hốt của Dương Kiệt, một cú đấm thẳng vào ngực anh ta.

Pằng ~~~~~!! Crack, crack, crack ~~~~~!!

Bề mặt bộ giáp xuất hiện vô số vết nứt chỉ chít, tựa như có thể vỡ ra bất kỳ lúc nào vậy. Cơ thể tông gãy gần năm, sáu cây đại thụ chắn đường, rơi ngã trên mặt đất, máu từ trong miệng phun bắn ra, nếu như lúc này bỏ chiếc giáp che đầu ra, chắc chắn sẽ nhìn thấy cả khuôn mặt của anh ta đã bị nhuộm đỏ hết trông vô cùng ghê tợn.

Đáng sợ, hoàn toàn không phải đối thủ!!

“Chỉ có thể thôi sao?” Từ Kỳ Lân mang theo vẻ mặt “bồ mày là thiên hạ vô địch” ngẩng cao đầu liếc nhìn hai đối thủ nằm rên rĩ trên mặt đất, cười lạnh nói.

Dương Kiệt từ dưới đất bò dậy, tay nắm chặt cán kiếm ở đai lưng chệch mặt ba phát, hai chân nhún mạnh xuống đất, tung người nhào lộn trên không, chân phải giơ thẳng ra phía trước, miệng hét lớn: “Chết này, Phi Lũ Lôi Đình Phi Cước ~~~~~!!”

“Hừ, trò trẻ con, Kỳ Lân Toàn Phong Cước, biến ~~~~~!!” Nhìn thấy Dương Kiệt tựa như mũi tên bắn thẳng về phía mình, Từ Kỳ Lân cũng làm một động tác gần giống hệt như anh ta, cơ thể tung người lên không trung, tựa như hai mũi tên một vàng một tím lao thẳng vào nhau.

Uỳnh ~~~~~!!

Dương Kiệt trực tiếp bị đá bay về phía sau, miệng gào lên một tiếng đầy đau khổ, chân phải gần như bị treo hẳn sang một bên, trong thời gian ngắn không còn đủ sức chiến đấu nữa rồi.

“Đưa đây ~~~~~!!” Từ Kỳ Lân lao người về hướng Dương Kiệt đang nằm hấp hối trên mặt đất, tay phải giơ thẳng ra theo tư thế chụp, chuẩn bị chụp lấy đai lưng biến hình đang đeo trên bụng anh ta.

Roẹt ~~~~~!!

“Cái gì ~~~~??!!” Trong lúc bàn tay của Từ Kỳ Lân gần như chạm trúng vào đai lưng, đột nhiên cảm thấy ớn lạnh phía sau, giật mình hoảng hốt quay đầu lại nhìn, chỉ thấy một quả cầu năng lượng khổng lồ từ phía xa bắn tới ngay sau lưng mình.

“Biến ~~~~~!!” Từ Kỳ Lân tung cú đấm đánh tan quả cầu năng lượng khổng lồ đó, nhưng cơ thể của hắn cũng bị đẩy lùi ra xa khỏi Dương Kiệt do quá bất ngờ trước đòn đánh lên đó.

“Đồ khốn, nguoi chán sống rồi hả ~~~~!!!” Từ Kỳ Lân phẫn nộ tới cùng, mở ngay trước miệng mèo gần như có thể tấp thẳng vào, thế mà trong lúc quan trọng nhất bị kẻ khác phá đám, tuyệt đối không thể tha thứ được.

“Chán sống?? Nguoi có thể giết ta được sao??” Khoan nói tới việc Từ Kỳ Lân không dám lấy mạng mình, cho dù có dám đi nữa, cũng phải liệu mạng tuyệt đối không được để thánh giáp rơi vào tay đối phương, nếu như không muốn sau này phải cúi đầu như con chó ngoan ngoãn trước đối phương.

“Được, Được, vậy thì bồ mày sẽ đánh mày tàn phế trước mới tính tới con heo mập kia.” Từ Kỳ Lân giận quá hóa cười, cơ thể nhanh như một tia chớp lao thẳng về phía Phi Long, quyết định giải quyết tên kỳ đà cản mũi này trước cho rảnh nợ.

“biến ~~~~~!!!” Phi Long không tiếc chân nguyên trong cơ thể, không ngừng phóng thích ra vô số quả cầu năng lượng bắn thẳng về phía Từ Kỳ Lân đang hùng hổ xông tới, mục đích là cầm chân tên khốn đó càng lâu càng tốt, để Dương Kiệt có thời gian hồi phục tiếp viện cho mình, chứ với thực lực của bản thân hiện giờ, xác định giao chiến chỉ bị đối phương đánh tới nổi ba mẹ cũng không nhận ra mà thôi.

Uỳnh ~~~~ uỳnh ~~~~ uỳnh ~~~~~.....!!

Tuy những quả cầu năng lượng không thể làm gì được Từ Kỳ Lân, nhưng ít nhiều cũng ngăn cản được bước tiến của hắn, khiến hắn vừa khó chịu vừa cảm phần vô cùng.

Những quả cầu năng lượng quá dày đặc, Từ Kỳ Lân tốn gần hai phút đồng hồ mới lao tới trước mặt Phi Long, trong thời gian này, Phi Long đã kịp thu lại đòn tấn công của mình, đôi cánh sau lưng đang rộng ra, nhấc người ra khỏi mặt đất tránh mặt đối phương, không cho đối phương có cơ hội chạm trúng người mình.

“Đồ khốn, ngon thì đứng yên giao chiến với ta, trốn tránh kiểu này hay ho gì hả ~~~~!!” Phi Long tận dụng triệt để ưu thế có thể tự do bay nhảy trên không trung của mình, không ngừng né qua những đòn tấn công như vũ bão của đối phương, lâu lâu lại quăng vài quả cầu năng lượng vào đối phương, khiến Từ Kỳ Lân cảm hận tới nỗi gần như mất hết bình tĩnh.

Mặc kệ những tiếng gào thét đầy căm phẫn của đối phương, Phi Long được thế làm tới, tiếp tục chiến thuật ‘thả diều’, lúc này đang trong cơn nóng giận nên ngu xuẩn đánh sập lá cả với đối phương, nhưng giờ thì miễn đi, ngu một lần đủ rồi, sao có thể ngu bèn vững được chứ? Lối đánh đề tiện của Phi Long khiến Từ Kỳ Lân nhất thời không làm gì được hắn cả.

Đôi mắt Từ Kỳ Lân khẽ lóe qua tia sáng điên cuồng, mặc kệ những quả cầu năng lượng bắn thẳng vào người không thèm né tránh hay đánh tan chúng nữa, lợi dụng khoảng thời gian ít ỏi bất ngờ hoảng hốt của đối phương bất chấp tất cả xông thẳng về phía Phi Long, dưới ánh mắt kinh hãi khó tin của Phi Long, hai tay đang rộng ra ôm trọn đối phương vào người.

“Khà khà, tóm được mày rồi cưng, ngon thì thử né tránh nữa xem nào ~~~~!!!” Mặc kệ những cơn đau thấu xương do hứng trọn những quả cầu năng

lượng vào người, đôi mắt của Tử Kỳ Lân tràn đầy gân máu điên cuồng phấn khích cười nói.

Không cho Phi Long kịp phản ứng, trực tiếp dùng đầu của mình húc một cú trời giáng vào đầu của đối phương.

Pằng ~~~~~!! “AAAAAAAAAAAAA ~~~~~!!”

Hứng trọng cú “thiết đầu công” của Tử Kỳ Lân vào mặt, Phi Long choáng váng cả đầu óc, nước miếng nước dãi từ trong miệng phun bắn ra như vòi sen mở hết công suất, chỉ thấy trời đất ở trước mắt quay cuồng, thậm chí xuất hiện nhiều ngôi sao những ban ngày nữa chứ.

Pằng ~~~ pằng ~~~ pằng ~~~!

Tử Kỳ Lân tựa như muốn trút hết cơn thịnh nộ của mình vào kẻ thù ở trước mặt, đầu tựa như máy đập được gắn chế độ “auto”, đập liên hồi vào đầu Phi Long, không cho hắn kịp định thần phục hồi gì cả.

Tiếng va đập như búa sắt gõ vào ván sắt và tiếng kêu gào đầy đau khổ của Phi Long vang lên liên miên không dứt, phá vỡ sự lặng yên vốn có trong khu rừng Nhân Thú này.

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 149: Giết đi

“ư ư ư” Hứng chịu cơn thịnh nộ của Tử Kỳ Lân gần một khắc giờ, cái đầu của Phi Long đã gần như không còn nguyên vẹn. Mỏ nhọn dài gần như bị đập vỡ thụt hẳn vào trong, khuôn mặt sưng vù như cái bánh bao, mắt bên nhắm bên nửa mở, máu thịt bê bết trông thảm thương vô cùng.

Tử Kỳ Lân dùng lưỡi liếm liếm những vũng máu xanh lam từ trên đầu Phi Long lem qua, cười một cách điên cuồng khoái trá, hai tay buông ra, cơ thể Phi Long mềm nhũn rơi ngã xuống đất, co giật liên hồi.

Nếu như không phải quy tắc tối cao trong khu rừng không thể giết hại đồng loại, số phận của Phi Long tuyệt đối không chỉ có vậy.

Tử Kỳ Lân nhỏ bả nước bọt pha lẫn máu của chính Phi Long về phía hắn, không thèm quan tâm tới tên phế vật đó nữa, từng bước từng bước đi thẳng về phía Dương Kiệt vẫn còn đang nằm rên rỉ trên mặt đất này giờ.

Con kỳ đà cần mũi đã bị xử đẹp, để xem còn ai dám ngăn cản thánh giáp rơi vào tay mình nữa!!

Tử Kỳ Lân càng nghĩ càng phấn khích, viễn cảnh thống trị khu rừng, trà đạp tất cả gần như hiện rõ ngay trước mắt, bước chân càng lúc càng nhanh hơn nữa.

Chỉ trong chốc lát, Tử Kỳ Lân đã bước tới ngay trước mặt Dương Kiệt đang nằm úp mặt xuống đất, tay phải giơ thẳng ra chụp vào đai lưng của anh ta.

“Tuồng dễ xoi lắm hả? Chết này, Phi Lũ Bạo Liệt Quyền ~~~~~!!” Dương Kiệt đột nhiên quay người lại, tay tạo thành cú đấm đấm thẳng về phía Tử Kỳ Lân ngay sát bên cạnh mình.

“hừ, trò trẻ con!!” Tuy hơi giật mình bất ngờ, nhưng đường đường một đại cao thủ tông sư tầng thứ 6, tất nhiên là không dễ dàng hứng trọn cú đánh lên vô nghĩa này vào người rồi. Tay phải định chụp lấy đai lưng nhanh chóng thu lại, tạo thành chướng ấn thẳng vào cú đấm khí do Dương Kiệt đấm ra.

Pằng ~~~~~!!!

Cú đấm khí vừa chạm nhẹ vào bàn tay của Tử Kỳ Lân lập tức bị đánh tan đi. Tử Kỳ Lân còn chưa kịp buông lời chế giễu đối phương, đột nhiên cảm thấy cơ thể như bị một sức kéo đáng sợ kéo mạnh về phía sau và té ngã ngửa người lên trời, cơ thể tựa như một khúc gỗ hoàn toàn không làm chủ được cơ thể của mình nữa.

“Cái, cái thá gì thế này ~~~~~!!!” Tử Kỳ Lân kinh ngạc kêu thét lên, bên tai vang lên tiếng bước chân nặng nề làm rung chuyển cả mặt đất, trong lòng đột nhiên xuất hiện cảm giác thấp thòm không yên.

Chỉ thấy Dương Kiệt lúc này đã full máu hồi sinh, hai chân nhún mạnh xuống đất tung người nhào lộn lên không trung, hai tay hai chân dang rộng ra hướng thẳng về phía Tử Kỳ Lân đang nằm bất động trên mặt đất, miệng hét lớn: “Phi Lũ Xung Thiên Pháo, ta đề ~~~~~!!!”

Một bóng người mập mạp khổng lồ xuất hiện trên không trung, tựa như quả bom hạng nặng thả thẳng xuống vị trí đã được định vị.

Rầm ~~~~~!! Rầm ~~~~~!! rầm ~~~~~!!

Tiếng nổ vang trời kèm theo bụi khí tung bay tứ phía, nơi Tử Kỳ Lân đang nằm lập tức xuất hiện một cái hố sâu hình người khổng lồ.

Tuy cảm thấy xương cốt đau nhức vô cùng sau cú đè tựa như bị quả núi khổng lồ đè thẳng vào người, nhưng cũng không quá nghiêm trọng đối với Từ Kỳ Lâm, đáng sợ nhất chính là đột nhiên cảm thấy đầu óc choáng váng quay cuồng, tựa như một người đang say rượu, không thể định hình được những gì đang xảy ra trước mắt vậy.

“Phi Lũ Lôi Đình Phi Cước ~~~~~!!” Bên tai chỉ nghe thấy tiếng gào lớn của con heo mập đáng chết, kèm theo âm thanh xé gió đáng sợ, trước ngực lập tức cảm nhận như bị thứ gì đó tông thẳng vào, một luồng điện chạy khắp cơ thể, luồng điện đó chạy tới đâu, máu thịt bị phá hủy tới đó, miệng không tự chủ gào lên một cách đau khổ, đồng thời một cảm giác yếu ớt trong người xuất hiện, tựa như bị trút bỏ bộ giáp kiên cố đang mặc trên người rồi vậy.

Nếu như lúc này có người ngoài nhìn vào, sẽ phát hiện toàn thân Từ Kỳ Lâm bị cháy đen như cục than, miệng chảy sùi bọt, đôi mắt trợn ngược, toàn thân co giật liên hồi.

“Hahaha, giờ đến tội của ngươi đấy, để xem còn ai cướp mạng của ngươi hay không ~~~~~!!!” Nghe thấy tiếng thông báo sức phòng thủ của đối phương bị giảm tới mức cực đỉnh, phần khích cười lớn một tiếng, tay nắm chặt cán kiếm chế mạnh ba nhất, bề mặt lock seed rực sáng dữ dội, phát ra âm thanh “Mango slash”!!

Cây chùy trái xoài vẩy múa trên đỉnh đầu một cái, canh ngay đầu của Từ Kỳ Lâm bổ thẳng xuống: “Phi Lũ Bỏ Dưa Đại Pháp, ta bổ ~~~~~!!!”

Trong lúc Dương Kiệt đang hí hửng sắp tự tay giết chết một kẻ mạnh tông sư tầng thứ 6, đột nhiên cảm thấy phần lưng mất đi cảm giác buốt chặt bởi chiếc đai lưng, cánh tay đang cầm quả chùy trái xoài đang bổ mạnh xuống tựa như biến mất trong không khí, cảm giác trống trải nắm chặt không khí khiến Dương Kiệt ngờ ngác cả người, cánh tay vẫn theo thể bổ xuống bổ thẳng vào đầu của Từ Kỳ Lâm, nhưng chỉ là cánh tay không khí thoát khỏi trạng thái biến hình của mình mà thôi, tựa như đang dùng tay không vỗ nhẹ lên đầu đối phương khen ngợi, hoàn toàn không có tỷ lệ uy lực gì cả.

Cái quỷ quái gì thế này ~~~~~!!

“hahahahahaha ~~~~~!!!” Tiếng cười hét đầy phần khích của Phi Long từ bên ngoài miệng hổ vang lên, Dương Kiệt mang theo vẻ mặt đầy cảm phẫn tung người nhảy ra khỏi cái hố sâu, ánh mắt như muốn phóng lửa khi nhìn đai lưng biến hình đã nằm gọn trong bàn tay của tên khốn bội ước đó.

Thì ra tên khốn lợi dụng Dương Kiệt đang tập trung kết liễu Từ Kỳ Lâm đã bị bất động trên mặt đất, nhận thấy thời cơ đã tới, nhanh chóng trở người bật dậy âm thầm nhảy xuống cái hố sau và áp sát ngay sau lưng anh ta, trong lúc Dương Kiệt đang tập trung hết toàn bộ sức lực và chú ý của mình vào cú dứt điểm kẻ thù, đã gờ tay ra giữ lấy sợi đai lưng biến hình vào trong tay mình rồi nhảy ra khỏi miệng hổ. Và kết quả là Dương Kiệt nhanh chóng thoát ra khỏi trạng thái biến hình, kết thúc bằng cú bổ tay không vô duyên không chút uy lực kia.

“Phi Long, đồ khốn, mau trả lại đai lưng biến hình cho ta ~~~!!” Dương Kiệt nhảy cẫng lên không ngừng đạp chân xuống đất như đứa trẻ bị giật mất đồ chơi, mặt đỏ ửng tai gào thẳng về phía Phi Long.

“Trả lại cho ngươi? Ta trải qua biết bao cực khổ xa xôi ngàn dặm đuổi tới nơi này, chịu biết bao đau khổ si nhục do tên khốn Từ Kỳ Lâm mang lại mới có thể giành được thiết bị kích hoạt thánh giáp, ngươi cho rằng ta sẽ trả lại cho ngươi sao?” Phi Long cười chế giễu khoát tay nói.

Pằng ~~~~~!! “Nhưng Á ~~~~~!!”

Trong lúc Dương Kiệt tập trung hết mọi ánh mắt về phía Phi Long, đột nhiên sau lưng tựa như bị chiếc xe tải hạng nặng tông thẳng vào, miệng kêu lên một tiếng đầy đau khổ, cả người bị đánh bay về phía trước ngã ngay bên cạnh dưới chân tên Phi Long.

“Chết, chết, các ngươi phải chết ~~~~~!!!” Thì ra người vừa đánh lên Dương Kiệt lúc này chính là tên khốn Từ Kỳ Lâm sau khi thoát khỏi trạng thái choáng váng và tê liệt, phần nộ nhảy ra khỏi miệng hổ, một đám đám thẳng vào lưng Dương Kiệt để trút giận.

“Chết?? Ngươi có gan giết ta không? Và lại, nếu như có thể lấy mạng lẫn nhau, người chết giờ này là ngươi mới đúng, hahaha ~~~!!” Một cước đá bay Dương Kiệt ra xa để đỡ chướng mắt, nhìn chằm chằm về phía Từ Kỳ Lâm, đai lưng biến hình trong tay gờ thẳng ra khoát tay cười nói.

Nhìn thấy đai lưng biến hình trong tay Phi Long, sắc mặt của Từ Kỳ Lâm lập tức trầm đen như than, mặc dù lúc này toàn thân trên dưới của hắn để cháy đen như gà Châu Phi rồi, nên người ngoài khó có thể phân biệt được.

Rắc rối to rồi! Thánh giáp nằm trong tay đối phương, nếu như hắn dùng thứ đó để đánh với mình, tuyệt đối không phải là đối thủ của đối phương.

“Sao rồi, lúc này ngươi không phải hùng hổ lắm sao? Sao giờ toàn thân run rẩy thế kia? Hừ hừ, lúc này ngươi đánh ta đã tay lấm chữ gì? Giờ bỏ mày sẽ trả lại cho mày cả vốn lẫn lời đây ~~~~!!” Phi Long càng nói càng phần nộ, làm động tác chuẩn bị đưa đai lưng biến hình vào phần bụng của mình như Dương Kiệt đã từng làm.

“Khoan, khoan, Phi Long huynh đệ, chuyện đâu còn có đó, có gì từ từ nói, đừng manh động. Lúc này, lúc này ta chỉ là muốn giao lưu với huynh đệ một chút, hoàn toàn không có ý định làm hại gì tới huynh đệ cả. Nể tình quen biết, huynh đệ hãy bỏ qua chuyện này, chúng ta cùng nhau tới lâu đài của tại hạ mở tiệc ăn mừng việc huynh đệ sở hữu thánh giáp, tung hoành khu rừng Nhân Thú không có đối thủ không phải tốt hơn sao? Chém chém giết giết quả thật khó coi quá đi.” Nhìn thấy Phi Long định ra tay trả thù, Từ Kỳ Lâm lập tức xua tay lắc đầu xuống nước, hy vọng đối phương từ bỏ ý định “không hay” đó đi.

“Nè tình quen biết? Sao lúc nãy nguoi đánh ta như xuong, dùng đầu húc bẻ cả mỏ của ta, sao không nghĩ tới việc nè tình quen biết đi? Giờ thấy mình thất thế nên lên tiếng năn nỉ van xin à? Còn lâu á ~~~~~!!” Phi Long tỏ ra khoái trá trước thái độ xuống nước van xin của đối phương.

Tên khốn đó ngày thường đôi mắt nằm trên đỉnh trán, cao ngạo vênh váo, hoàn toàn không xem mình ra gì cả, lúc này nhìn thấy bộ mặt như con chó bị lược chín đầu của hắn, quả thật là sảng khoái quá đi.

“Giờ cho nguoi một cơ hội, quỳ xuống thuần phục bổn tọa, nếu như nguoi tỏ ra ngoan ngoãn nghe lời, sau này bổn tọa tranh giành hết Hoàng Kim Nhân Thú Quả, cũng không phải là không thể ban cho nguoi một vài quả. Thế nào? Hãy suy nghĩ thật kỹ trước khi trả lời đấy, nếu như không muốn bị bổn tọa đánh cho thành tàn phế rồi ném vào Hỏa Ngục Địa Đàng của bổn tọa, hahahaha ~~~~~!!” Phi Long mang theo vẻ ta đây là thiên hạ vô địch lên tiếng đặt ra điều kiện của mình, ánh mắt khát máu dán chặt vào người Từ Kỳ Lân, nếu như câu trả lời của đối phương không khiến mình hài lòng, chắc chắn sẽ không tránh khỏi một cuộc hành hình dã man giành cho đối phương.

“Nguoi, nguoi, sao nguoi dám” Sắc mặt của Từ Kỳ Lân khó coi vô cùng. Thuần phục đối phương? Đối với một thủ lĩnh cai trị một khu vực rộng lớn như Từ Kỳ Lân, bắt hắn đi thuần phục trở thành con chó theo đuôi ngoan ngoãn của người khác, có đánh chết hắn cũng không bao giờ khuất phục.

Nguoi có thể giết ta, nhưng chó có làm nhục ta ~~~!!

Chỉ là nếu như chết được còn đỡ, nếu như đối phương chỉ đánh mình thành tàn phế, sau đó ném vào Hỏa Ngục Địa Đàng phải chịu đựng những cuộc tra tấn hành hình không ngày không đêm ở trong đó, cảm giác sống không bằng chết đó, còn đau khổ hơn chết ngay gấp trăm lần, ngàn lần nữa là.

“Ta đếm từ một đến ba, nếu như nguoi còn im lặng, thì đừng trách bổn tọa độc ác à nha. Một ~~~~~!!” Phi Long cười lạnh buông ra câu thông điệp cuối cùng, bắt đầu đếm số.

Từ Kỳ Lân toàn thân run rẩy vì vừa tức giận vừa hoảng sợ, nhất thời nói không nên lời.

“Hai ~~~~~!!!” Máu của Từ Kỳ Lân đã xông hết lên não, lúc này khuôn mặt nửa đỏ nửa đen trông thật khô hải, cơ thể càng lúc càng run rẩy mạnh hơn nữa.

“Ba” “Khoan, khoan, ta chấp nhận thuần phục nhà nguoi ~~~~~!!!” Từ Kỳ Lân gần như gào thét ra để trút hết nỗi bức tức oan phần trong lòng, sau đó cơ thể tựa như bị rút hết toàn bộ sức lực trong người, ngã khụy xuống đất.

Phi Long cười lạnh hài lòng trước lựa chọn của đối phương.

Hừ hừ, tưởng mày là một anh hùng tỏ ra ngoan cố chống cự chứ, thì ra cũng là một thằng hèn nhát không hơn không kém mà thôi.

Pằng ~~~~~!!!

Phi Long bước tới trực tiếp tung một cú quét chân vào đầu của Từ Kỳ Lân vẫn còn đang thất thần sau lựa chọn thuần phục của mình, trực tiếp bị đá bay ra xa, phần nộ tột cùng vùng lên định gào lớn, nhưng nhìn thấy ánh mắt đầy chế giễu và sát khí của Phi Long, lập tức ngậm miệng lại không dám phản kháng.

“Đẹp ngay cái vẻ mặt khó coi đó đi, ngựa mắt của ta lắm! Mi nên cảm ơn “ý trí tối cao” của khu rừng Nhân Thú vì bổn tọa không thể lấy mạng của mi, và lại bổn tọa đang cần một tên tay sai để sai vặt, nếu không mi đã không còn lành lặn như lúc này rồi, hừ hừ!!” Phi Long vô cùng hả hê trước bộ dạng thê thảm của Từ Kỳ Lân, mặc sức lên tiếng chế giễu đối phương, đồng thời không quên nhổ bã nước bọt vào người hắn.

“Tuân, tuân lệnh ~~~!!” Hai tay nắm chặt lại thành cú đấm, giận tới nổi mặt đỏ tía tai, nhưng rốt cuộc cũng dám giận không dám nói, cúi đầu chịu nhục trước Phi Long.

Từ trên cành cây hái lấy một trái Nhân Thú Quả phục dụng vào người, vết thương trên người lập tức phục hồi lại như ban đầu, cái mỏ bị lồm và máu thịt bết bết trên khuôn mặt lập tức biến mất, trở lại khuôn mặt “điển trai” vốn có của mình.

Thánh giáp đã nằm trong tay mình, lại thu phục được tên tay sai đắc lực, chuyện đi này có thể nói là hoàn hảo đối với Phi Long, mặc dù quá trình hắn không muốn nhớ tới chút nào.

“Đi thôi, trở về lãnh địa chuẩn bị cho cuộc tranh giành Hoàng Kim Nhân Thú Quả sắp tới.” Nói xong, chuẩn bị quay người đi thẳng tới tòa lâu đài của Từ Kỳ Lân, lúc này đã trở thành vật riêng tư của hắn.

“Còn, còn con heo mập kia thì sao??” Từ Kỳ Lân không dám cãi lệnh, khẽ liếc nhìn Dương Kiệt còn đang nằm hấp hối trên mặt đất, cảm phần tột cùng lên tiếng hỏi.

Do hắn, tất cả mọi sỉ nhục đau đớn của ta đều do con heo mập kia mang lại. Nếu như hắn chịu ngoan ngoãn giao thánh giáp cho mình ngay từ đầu, để không rơi vào tay tên khốn Phi Long như lúc này, thì bố mày đâu cần phải chịu khổ như lúc này chứ?

“Giết đi ~~~!!” Thánh giáp đã nằm trong tay, Dương Kiệt đã không còn giá trị lợi dụng, trực tiếp ra lệnh cho Từ Kỳ Lân giải quyết nốt anh ta cho rảnh nợ.

“Tuân lệnh, khà khà ~~~~~!!!” Lần đầu tiên Từ Kỳ Lân tỏ ra vui vẻ và cam tâm tình nguyện khi tuân theo mệnh lệnh của Phi Long khi làm một thứ gì đó. Tay không ngừng nắn khớp từng bước từng bước bước về phía Dương Kiệt, chuẩn bị trút hết mọi cơn phần nộ của mình vào người anh ta.

Chương 150: Hàng độc quyền!!

Pằng ~~~~~!! Phục ~~~~~!!

Cơ thể nặng gần hai trăm ký của Dương Kiệt hứng trọn cú đá của Từ Kỳ Lân vào người, trực tiếp bị đá bay ra xa lăn lộn trên mặt đất, máu từ trong miệng phun bắn ra, ruột gan như muốn đảo lộn cả lên.

Từ Kỳ Lân tất nhiên là không thể nào dễ dàng hạ sát Dương Kiệt rồi, hẳn phải không ngừng trút giận hành hạ anh ta cho tới chết mới thôi. Như thế mới có thể khiến con cảm phần trong lòng hẳn nguội bớt lại được.

Nhìn thấy Từ Kỳ Lân đang mang theo vẻ mặt khát máu điên cuồng từng bước từng bước đi về hướng mình, Dương Kiệt không ngừng gào thét trong lòng: “Mẹ kiếp, tên mặt đá làm gì mà lễ mễ thế nhỉ? Nếu như hẳn còn không tới nữa bỏ mày chỉ có nước hành hạ tới nổi không còn là người nữa mà thôi. Chẳng lẽ lại phải sử dụng dịch chuyển tức thời nữa sao? Nhưng mà”

Đầu óc lập tức vận hành hết công sức để tìm cách thoát thân, đột nhiên sực nhớ ra một chi tiết quan trọng mà mình đã vô tình bỏ qua, đôi mắt lập tức rực sáng, quay về phía Từ Kỳ Lân lớn tiếng nói: “Khoan, khoan đã, chẳng lẽ một đại cao thủ vô địch vô song như ông lại cam tâm tình nguyện trở thành con chó nghe lời của tên khốn kia sao? Ông”

“Khốn kiếp, chết này ~~~~!!” Dương Kiệt không nhắc thì thôi, nhắc tới chuyện này chẳng khác nào chạm vào nỗi đau tột cùng trong lòng Từ Kỳ Lân sao? Trực tiếp một chương án thẳng về phía anh ta, uy lực cú chương đó hoàn toàn có thể đánh Dương Kiệt thành tàn phế chứ chẳng chơi.

Rầm ~~~~~!!

Dương Kiệt giật mình hoảng hốt trước thái độ quá khích của đối phương, vội vã lăn người sang một bên né tránh, ngay vị trí mà anh ta vừa nằm lúc nãy lập tức xuất hiện một cái hố sâu không lồ, khiến Dương Kiệt không tự chủ nuốt nước bọt vào cổ họng khi nhìn vào cái hố đó.

Mẹ kiếp, chơi thật hả cha? Mình mà dính phải cú chương đó không chết cũng thành tàn phế cho mà xem.

“Khoan, khoan, nghe tôi nói đã” Nhìn thấy Từ Kỳ Lân định tung thêm một chương về phía mình nữa, Dương Kiệt vội vã xua tay múa chân ngăn cản, lớn tiếng nói: “ông không cần phải sợ tên khốn kia. Tuy hẳn cướp lấy thiết bị thánh giáp trong tay, nhưng trên thế gian này, ngoại trừ tôi ra, không ai có thể sử dụng được nữa. Nên thánh giáp trong tay hẳn cũng bằng thừa mà thôi.”

“Cái gì ~~~~!!” “Không thể nào ~~~~~!!” Nghe xong lời nói của Dương Kiệt, cả Phi Long và Từ Kỳ Lân đều không kềm được biến sắc. Trong đôi mắt của Từ kỳ Lân lóe qua tia sáng dị thường, còn Phi Long không tự chủ lộ ra vẻ mặt hoảng hốt, nhưng nhanh chóng được hẳn che giấu đi, thay thế bằng vẻ chế giễu khinh thường.

“Ngu xuẩn, tưởng ngươi nghĩ ra trò gì hay ho, ngươi tưởng những lời nói dối dờ hoi đó có thể cứu mạng được ngươi sao? Thánh giáp có thể nhận chủ? Chỉ có người mới có thể sử dụng được? Bộ ngươi tưởng bọn ta chưa từng nghe nói qua về thánh giáp sao? Việc đó chỉ lừa được con nít lên ba mà thôi, haha ~~~~!!” Phi Long không ngừng cười nói chế giễu, thực ra trong lòng hẳn cũng đang thấp thỏm không yên, nói thế chẳng qua muốn trấn an tên ngốc Từ Kỳ Lân và an ủi bản thân mà thôi.

Nghe xong lời nói của Phi Long, Từ Kỳ Lân cũng cảm thấy có lý, từng là những đệ tử trọng tâm trong các tông môn hùng mạnh, tất nhiên là có nghe qua về công dụng của thánh giáp rồi, chưa từng nghe qua thánh giáp nào có thể nhận chủ, chỉ một người duy nhất có thể sử dụng cả. Nhưng trong lòng ít nhiều lại thấp lè tè hy vọng, nên phóng ánh mắt đầy nghi vấn về phía Dương Kiệt.

“Tôi nói thật đấy, không tin thử kêu hẳn kích hoạt thánh giáp thử xem, tôi bảo đảm là không được, chần chẫn ~~~~~!!” Dương Kiệt mang theo vẻ mặt đầy tự tin tuyên bố. Mặc dù lúc này trong lòng thấp thỏm không yên, không biết những gì mình khẳng định có đúng hay không.

Vì trong phim siêu nhân Giam, những chiếc đai lưng giai đoạn đầu sẽ khóa lại với người đầu tiên sử dụng, cho dù đai lưng có rơi vào tay kẻ khác, cũng không thể sử dụng được nó. Tới giai đoạn sau cùng, thì những chiếc đai lưng không có chức năng khóa lại người sử dụng, bất kỳ ai có được cũng có thể sử dụng bình thường. Chỉ là không biết con quỷ hút máu kia đã bán cho mình sản phẩm giai đoạn đầu hay giai đoạn sau đây.

Nhìn thấy vẻ mặt do dự của Từ Kỳ Lân, Phi Long lập tức cảm thấy không hay, nhưng về bề ngoài vẫn mang theo vẻ tin tay cầm đai lưng biến hình lên cười nói: “Ngươi vẫn tin lời con heo mập kia nói sao? Muốn ta biểu diễn cho ngươi coi phải không? Nhưng nói trước, một khi ta kích hoạt thánh giáp, ngươi hãy chuẩn bị tinh thần sẽ phải đón nhận một trận đòn như từ vì dám nghi ngờ vị chủ nhân vĩ đại này đây, hãy suy nghĩ thật kỹ trước khi quyết định.”

Nghe xong lời hăm dọa của Phi Long, Từ Kỳ Lân lại tỏ ra do dự không quyết. Nếu như con heo mập kia lừa gạt mình, mình phải hứng chịu con thịnh nộ của tên khốn Phi Long thật sao? Chỉ là bản thân tuyệt đối không cam tâm trở thành con chó theo đuôi của tên khốn đó.

Liều thôi!! Cùng lắm hứng chịu một trận đòn chí tử, cũng đâu có chết chóc gì đâu mà phải sợ, ăn đòn xong phục dụng Nhân Thú Quả có thể phục hồi ngay tức khắc mà, thà hứng chịu con đau thể xác còn hơn hứng chịu con đau tinh thần. Còn nếu như tên khốn đó dám lừa mình, hừ hừ.....

Có được quyết định, phóng ánh mắt đầy sát khí về phía Phi Long, cắn răng nói: “Mong đại nhân cho thuộc hạ chiêm ngưỡng phong thái oai phong sau khi mặc thánh giáp của đại nhân ạ. Cho dù có bị trừng phạt cũng cam tâm tình nguyện. Chỉ là” Từ Kỳ Lâm dứt câu không nói tiếp nữa, ngụ ý quá rõ ràng, nếu như chú mày không làm được cái thà gì, thì không phải tao phải chịu trừng phạt mà chính là mày đấy.

Hít sâu một hơi vào người, không còn cách nào khác, Phi Long chỉ còn cách “chiều ý” Từ Kỳ Lâm mà thôi, một phần cũng muốn xác định thử xem thánh giáp có sử dụng được hay không, nếu như không nắm bắt rõ ràng, sau này trong cuộc tranh giành Hoàng Kim Nhân Thú Quả bị hổ thì khổ, tới lúc đó không chỉ mỗi mình Từ Kỳ Lâm, mình còn phải hứng chịu những trận đòn chí tử của Nhân Thú khác nữa kìa.

Chỉ là, biểu diễn trước mặt Từ Kỳ Lâm tuyệt đối không phải là điều Phi Long muốn làm lúc này, nhưng nếu như không làm, chắc chắn tên khốn đó sẽ bấp chấp tất cả lao tới tấn công mình cho mà xem.

“Được, thích thì chiều, nhưng hãy chuẩn bị tinh thần đón nhận con thịnh nộ của bản tọa ~~~!!” Phi Long cười lạnh một tiếng, từ bề mặt đai lưng biến hình tháo chiếc lock seed xuống, sau đó bỏ đai lưng biến hình vào phần bụng của mình, tay cầm lock seed nhấn vào nút công tắc, miệng học thêm Dương Kiệt la lớn: “Biến hình ~~~~~!!”

.....

.....

.....

Dưới ánh mắt kỳ vọng pha lẫn kinh hãi của Từ Kỳ Lâm, Phi Long nhét đai lưng biến hình vào phần bụng và bấm công tắc. Nhưng hiện tượng đai lưng xuất hiện chiếc đai màu vàng khóa chặt vào người không chút động tĩnh gì cả, ngay cả chiếc lock seed trên tay hắn sau khi bật công tắc cũng chẳng hề phát sáng chút nào.

“không, không thể nào như thế được, ta không tin ~~~~~!!” Dưới ánh mắt đầy phẫn khích chế giễu của Từ Kỳ Lâm, Phi Long không tin vào những gì đang xảy ra ở trước mặt. Lặng lẽ xa xôi ngàn dặm, bất chấp tất cả cuối cùng mới cướp được thiết bị kích hoạt thánh giáp trong tay, cuối cùng phát hiện bé cái nhảm không thể sử dụng được gì cả. Phi Long gào thét lên một cách điên cuồng, không ngừng lặp lại động tác biến hình như Dương Kiệt, nhưng đáp lại hắn chỉ là sự vô tác dụng của chiếc đai lưng mà thôi.

“Biến hình ~~~!!” “Biến hình ~~~!!” “Biến hình cho ... AAAAAAAAAAAAA ~~~!!” pằng ~~~~~!!

Trong lúc Phi Long vẫn còn ngoan cố thử kích hoạt đai lưng biến hình, Từ Kỳ Lâm đã nhìn đủ rồi, trực tiếp lao tới một cú đâm thôi son đâm thẳng vào mặt đối phương.

Hứng trọn cú đâm ngàn cân của Từ Kỳ Lâm vào mặt, cái mỏ nhọn vừa mới hồi phục của Phi Long lại lần nữa thụt hẳn vào trong, nước miếng nước dãi phun bắn tứ phía, nhưng lúc này hắn không còn tâm trí quan tâm tới những thứ đó nữa, đầu óc trống rỗng, đôi mắt thất thần nhìn thẳng lên trời như muốn hỏi: “Thiên Đạo, sao lại đối xử với tôi như thế này chứ???”

May quá, may quá, cũng may là con quỷ hút máu còn chút lương tâm, bán hành chính hăng độc quyền sử dụng cho mình, nếu không thì chỉ có nước quỷ mà thôi.

lần đầu tiên trong đời, Dương Kiệt cảm thấy hệ thống dễ thương như vậy.

Hệ thống: "Lương tâm?? Đó là gì vậy?? có ăn được không?? Thiên nhiên hay nhân tạo? bao nhiêu tiền một ký?? Chú mày suy nghĩ hơi bị nhiều rồi đấy. Thực ra lúc đó bố mày chỉ vợ lại một cái rồi chuồn thẳng căng, cũng chả biết là hàng độc quyền hay không độc quyền gì cả. hên xui thôi ku!!

Nhìn thấy đai lưng biến hình rơi vọt ra khỏi tay của Phi Long sau khi hứng trọn cú đâm của Từ Kỳ Lâm, Dương Kiệt vội vã lao tới lượm lại, cuối cùng thì của ta cũng lại trở về với ta.

Rầm ~~~~~!!!

Phi Long rơi ngã ngửa mặt trên mặt đất, Từ Kỳ Lâm hoàn toàn không thèm quan tâm tới hành động nhặt đai lưng biến hình của Dương Kiệt, vì lúc này hắn cũng biết rõ đai lưng đó không có tác dụng gì đối với mình, để ý làm chi cho mệt nữa.

Và lại việc quan trọng lúc này chính là xử lý tên khốn trời đánh dám sỉ nhục mình lúc này kìa.

Trực tiếp tung người nhảy tới ngồi hẳn lên người hắn, hai tay tựa như gắn thêm chế độ auto không ngừng đập thẳng vào đầu của Phi Long.

Bốp ~~~!! “Này thì quỷ xuống tuân phục” bốp ~~~!! “này thì bắt ta phải làm tay sai để mày sai vặt ~~~!!” bốp ~~~!! “này thì ban tặng Hoàng Kim Nhân Thú Quả cho ta ~~~!!” bốp ~~~~~!!! “Giờ bố mày ban lại trận đòn chí tử cho mày nè, đồ khốn ~~~~~!!” Bốp ~~~ bốp ~~~~~!!.....

Hứng trọn trận đòn chí tử vào mặt gần hai khắc giờ, Phi Long lúc này đã gần như mất nửa cái mạng, khuôn mặt không còn chút gì nguyên vẹn, hai mắt thần thờ nhìn lên bầu trời tựa như người mất hồn.

Từ Kỳ Lân vẫn còn chưa bớt ngơ ngẩn và đã tay chút nào, nếu như không phải nhận được lời nhắc nhở của “ý trí tối cao” bắt mình ngưng tay lại, chỉ cần đập thêm vài cú nữa thì tên khốn đó trực tiếp bỏ mạng luôn rồi.

“Hên cho chú mày, hừ ~~~~~!!” Đứng bật dậy rời khỏi người Phi Long, không quên nhỏ bã nước bọt vào mặt hắn để sỉ nhục, đôi mắt tràn đầy sát khí quay đầu nhìn chăm chăm vào Dương Kiệt vẫn đang đứng sang một bên thích thú chiêm ngưỡng “màn tra tấn” này giờ, cười lạnh nói: “Giờ tới lượt chú mày đây.”

Phi Long không thể giết, nhưng con heo mập đó không nằm trong diện được bảo hộ, phải lấy mạng hắn để tẩy rửa nỗi sỉ nhục mà ta phải hứng chịu trước đó.

“Biến hình ~~~~~!!” Dương Kiệt trực tiếp biến hình thành siêu nhân bịt mặt, cây chùy trái xoài nắm chặt trong tay tạo ra tư thế sẵn sàng chiến đấu.

“Chống cự?? Tốt, tốt, nguoi càng vùng vẫy chống cự ta càng cảm thấy phấn khích, hahaha ~~~~~!!” Từ Kỳ Lân tạo ra tư thế nắm khớp xương tay, phóng ánh mắt và nụ cười chế giễu về phía Dương Kiệt, cơ thể nhanh như tia chớp phóng thẳng về phía đối thủ.

“Kỳ Lân Thủ, chết này ~~~~~!!!” Tay phải bao bọc bởi lớp vảy cứng phình to ra gấp năm lần so với ban đầu, tạo thành cú đâm đâm thẳng vào ngực đối phương.

“Mango Slash ~~~~~!!” chẻ mạnh thanh kiếm dài lưng xuống ba nhát, cơ thể của Dương Kiệt tựa như chong chóng xoay ba trăm sáu chục độ liên tục tại chỗ, vô số trái xoài khí khổng lồ từ cây chùy quét ra, bắn thẳng về phía Từ Kỳ Lân.

Uỳnh ~~~~ uỳnh ~~~~ uỳnh ~~~~~~.....!!

Những trái xoài khí chỉ khẽ chạm nhẹ vào cánh tay khổng lồ của Từ Kỳ Lân lập tức bị đánh tan ra, thậm chí không thể khiến động tác tấn công của hắn bị chững lại, cú đâm của hắn tiếp tục lao thẳng về phía trước, đập thẳng vào ngực của Dương Kiệt.

Pằng ~~~~~!! Á Á Á ~~~~~Phục ~~~~~!!

Dương Kiệt có cảm giác như mình vừa bị một chiếc tàu lửa đang di chuyển với tốc độ cực đại tông thẳng vào chính diện, ruột gan trong người đảo lộn, máu từ trong miệng phun bắn ra như vòi sen mở hết công suất vậy.

Hoàn toàn không phải đối thủ!!

Cạch cạch cạch ~~~~~!!

Tiếng bước chân như âm điệu chuông gọi hồn vang lên liên miên không dứt, Từ Kỳ Lân mang theo vẻ mặt khát máu từng bước từng bước bước về phía Dương Kiệt đang không ngừng nhích người lùi về phía sau như muốn né tránh trên mặt đất.

Chẳng lẽ phải sử dụng dịch chuyển tức thời để thoát thân nữa sao??

Pạch ~~~~~!

Từ Kỳ Lân dùng chân giẫm thẳng lên ngực của Dương Kiệt không cho anh ta nhúc nhích nữa, cánh tay kỳ lân giờ lên, chuẩn bị tung đòn chí mạng kết liễu đối phương.

“Chết này ~~~~~!!!” “Dịch

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 151: Viện binh tới rồi

Roẹt ~~~~~!!

Trong lúc cánh tay Kỳ Lân đang đập thẳng xuống người Dương Kiệt, Từ Kỳ Lân đột nhiên cảm thấy ớn lạnh xương sống, linh cảm mách bảo cho hắn biết rằng phải lập tức thu lại đòn đánh và nhảy sang một bên né tránh ngay tức khắc.

Cơ thể của hắn lập tức theo bản năng tung người nhảy sang một bên, chỉ cảm nhận thấy luồng khí giá lạnh xước qua ngay sát bên hông của mình, toàn thân chày đầy mồ hôi lạnh.

May quá, may quá, cũng may là mình tin tưởng vào linh cảm của mình nhảy sang một bên né tránh ngay tức khắc, nếu như còn chần chừ do dự một giây, tuyệt đối bị luồng khí đó đâm thủng cả cơ thể chứ chả chơi.

Rầm ~~~ rầm ~~~ rầm ~~~~~!!!

Luồng khí giá lạnh đó đánh hụt mục tiêu, tiếp tục bắn thẳng về phía xa, trực tiếp đâm xuyên qua gần cả chục cây đại thụ chắn đường, thân đại thụ ngay lập tức xuất hiện một cái lỗ khổng lồ, toàn thân bị đóng băng và nhanh chóng đổ ngã xuống đất, tan rã như những mảnh vụn pha lê bị người khác từ trên cao ném mạnh xuống đất vậy.

Luồng khí giá lạnh đó đột nhiên quay đầu ngược trở lại, bắn thẳng về phía xa.

Lúc này Từ Kỳ Lân mới có thể nhìn thấy luồng khí đáng sợ.

Thì ra là một thanh kiếm có hình dáng giống hệt nhưng một miếng băng phiến trong suốt, bắt mắt vô cùng.

Bạch ~~~~~!!

Thanh kiếm nhanh chóng bay trở về một bàn tay được bao bọc bởi lớp vảy giáp màu xanh trắng như băng phiến.

“Ai ~~~, người là ai mà dám đánh lên ta hả ~~~~~!” Quay đầu nhìn về phía xa, Từ Kỳ Lân phẫn nộ tới cùng miệng gào lớn.

“Mặt đá, đồ khốn, làm gì mà lè mề thế hả? Bộ ăn sáng xong mới chịu tới à, suýt chút nữa thì người có thể xây mộ cho ta rồi đấy ~~~~~!!” Dương Kiệt mang theo vẻ mặt oán trách quay về phía bóng người vừa xuất hiện cười nói. Đồng thời tỏ ra vô cùng bất ngờ trước tạo hình của đối phương, vì sao mà lại ra nông nổi như thế này chứ? Chẳng lẽ tên khốn đó bị ngáo thuốc nên trong lúc mê mê man man đã rút Nhân Thú Quả trên cây ăn vào người nên mới biến thành như thế này sao?

Còn nữa, à nhiều chuyện đâu rồi? Không phải hai người đi như hình với bóng sao? Sao giờ không thấy bóng dáng của á đâu nữa vậy? à há, hay là do mặt đá bị biến thành nửa người nửa thú, à nhiều chuyện chề hán nên cả hai chia tay nhau rồi? Có thể, có thể ~~~!!

Hình như suy nghĩ hơn quá xa rồi đấy!!

Lúc này Phi Long cũng từ trạng thái thất thần bừng tỉnh trở lại, quay đầu nhìn chằm chằm về phía Dương Diễn đột nhiên xuất hiện ở phía xa, đôi lông mày đã biến dạng khê dứ chặt lại.

Chính tên khốn đã bỏ chạy cùng người đẹp kia sao? Mới một ngày trước hắn còn là con người, sao tự nhiên biến thành Nhân Thú rồi? Ngoài ra, trước kia hắn đạt tới cảnh giới chân nguyên tầng thứ 5, nếu như phục dụng Nhân Thú Quả biến thành Nhân Thú, lúc này cảnh giới phải là tông sư tầng thứ 5 mới đúng chứ, sao lúc này lại.....

Đôi mắt tam giác của Phi Long đột nhiên giương to ra hết cỡ vì sức nhớ ra một điều gì đó, toàn thân run lên cảm cấp vì sợ hãi.

Hoàng Kim Nhân Thú Quả ~~~!! Tên khốn đó đã trực tiếp phục dụng Hoàng Kim Nhân Thú Quả ~~~!!

Phi Long vừa hoảng sợ vừa căm phẫn vì sự phí phạm của Dương Diễn, nếu như Hoàng Kim Nhân Thú Quả đó rơi vào tay mình thì hay biết mấy, đúng là phí của trời mà ~~~!!

“Chỉ là một tên Nhân Thú chân nguyên tầng thứ 10?!!!!” Từ Kỳ Lân không biết gì về Dương Diễn, sau khi bình tâm lại cảm nhận khí trên người hắn, lập tức lộ ra vẻ mặt khinh thường chế giễu, đồng thời phẫn nộ vô cùng.

Suýt chút nữa thì trọng thương dưới tay một tên phế vật chân nguyên tầng thứ 10, có thể không phẫn nộ được sao?

“Phế vật, quỳ xuống xin lỗi và thuận phục dưới chân ta, nếu ta cảm thấy vui vẻ, không chừng sẽ hành hạ mi tới nổi thành tàn phế.” Từ Kỳ Lân ngẩng cao đầu vênh vào tuyên bố trước mặt Dương Diễn ở phía xa.

Lúc này suýt chút dính chiêu chẳng qua do đối phương đánh lên và vũ khí trên tay hắn có chút đặc biệt thôi. Chứ lúc này đã phát hiện và đánh trực diện, Từ Kỳ Lân tự tin chỉ cần dí mạnh ngón tay một cái, đã có thể đánh đối phương trọng thương rồi.

Dương Diễn chỉ mang theo vẻ mặt lạnh lùng không chút tình cảm liếc nhìn hắn một cái, hắn lập tức run bắn người lên, một cảm giác hoảng sợ từ trong tận thâm tâm trời dậy, cơ thể cơ cứng như bị đóng băng không nhúc nhích được gì nữa.

“Không thể nào ~~~!! Không thể nào như thế được ~~~!! Đối phương chỉ là tên phế vật, sao có thể khiến mình hoảng sợ vậy chứ? Áo giáp, chắc chắn là áo giáp ~~~!!” Mặc dù toàn thân chảy đầy mồ hôi lạnh, nhưng trong lòng vẫn cố gắng gào thét để trấn tĩnh bản thân lại.

Nhìn thấy biểu hiện của Từ Kỳ Lân, Phi Long chỉ cười lạnh.

Đúng là lúc này tên kia chỉ lộ ra cảnh giới chân nguyên tầng thứ 10. Nhưng nên nhớ rằng tên khốn đó sở hữu võ hồn cấp 9. Không như những nhân thú khác phục dụng nhân thú quả bị đánh tan vỡ hồn. Trực tiếp phục dụng Hoàng Kim Nhân Thú Quả vẫn có thể giữ lại và sử dụng võ hồn bình thường. Nếu như hắn kích hoạt võ hồn của mình lên thì.....

Phi Long không dám tiếp tục suy nghĩ nữa.

Dương Diễn chỉ liếc nhìn Từ Kỳ Lân cái xong không thèm quan tâm tới hắn nữa. Quay người lại đi thẳng về phía Dương Kiệt đang nằm trên mặt đất.

Từ Kỳ Lân giận tới nỗi toàn thân run rẩy, mặt đỏ ửng tai vì thái độ phát lờ của đối phương đối với mình, chỉ là nhất thời không dám manh động do hoảng sợ không tự chủ được của bản thân.

“Chưa chết chứ?!!” Nghe xong câu mở miệng của Dương Diễn, Dương Kiệt suýt chút nghẹt cổ mà chết.

Mẹ kiếp ~~~!! Không có câu chào hỏi nào khác hay hơn sao hả trời.

“Mặt đá, sao ngươi lại biến thành bộ dạng này thế hả? Còn ả nhiều chuyện đâu, không phải Cần thận ~~~~~!!” Trong lúc Dương Kiệt đang hỏi thăm tin tức của Hạ Cơ, đột nhiên đôi mắt gương to ra hết cỡ khi nhìn vào phía sau lưng của Dương Diễn, miệng không tự chủ hét lớn.

“Chết này phé vật ~~~~~!!” Thì ra trong lúc Dương Diễn đang quay lưng lại trò chuyện với Dương Kiệt, Từ Kỳ Lân đã bình tâm kèm nén lại cơn hoảng sợ trong lòng, trực tiếp tung người lao thẳng về phía cả hai đang đứng, kỳ lân thủ vung lên đâm thẳng vào lưng của Dương Diễn đang không chú ý tới mình.

Dương Diễn phản ứng cực nhanh, lập tức vung tay đẩy Dương Kiệt sang một bên, bản thân nhanh chóng quay lưng lại, Kỳ Lân Kiếm đưa ra ngay trước ngực để chống đỡ cánh tay không lồ của đối phương đang đâm tới.

Pằng ~~~~~!!

Hứng trọn Kỳ Lân Thủ vào thân kiếm, lưỡi kiếm tựa như bị dùng sức bẻ mạnh thành chữ V, bản thân Dương Diễn cũng bị đánh đẩy lùi về phía sau, hai chân cắm chặt trên mặt đất lập tức hình thành một vết lõm kéo dài từ vị trí hấn vừa đứng cho tới khi ngừng hấn.

Phục ~~~~~!!

Một vũng máu màu xanh lam từ trong miệng Dương Diễn phun bắn ra, đợi tới khi tiếp xúc với không khí lập tức đông cứng lại tựa như biến thành những hạt thủy tinh màu xanh lam trông vô cùng bắt mắt rơi rải xuống đất.

“Chỉ có thể thôi sao? Thế mà ta cứ tưởng mi là cao thủ phương nào chứ? Phé vật vẫn chỉ là phé vật, hahaha ~~~~~!!” Nhìn thấy Dương Diễn bị đánh tới nỗi phun máu, Từ Kỳ Lân cười một cách khoái trá, trong lòng thầm thở phào nhẹ nhõm, xem ra lúc này chỉ là ảo giác thật rồi.

“Tới đây nào, để ta dạy cho ngươi biết thế nào mới là một cao thủ thực thụ.” Hướng về phía Dương Diễn ngoắc ngoắc ngón tay vói về khiêu khích, lúc này Từ Kỳ Lân có thể nói là tự tin hơn bao giờ hết.

“Được ~~~~~!!” phục ~~~~~!!

Đáp lại đối phương bằng một chữ cực kỳ đơn giản, dưới ánh mắt kinh hãi khó tin của Từ Kỳ Lân, trên đỉnh đầu của Dương Diễn lập tức xuất hiện vô hồn cấp 9 Băng Kỳ Lân, Kỳ Lân Kiếm trong tay lập tức duỗi thẳng lại tựa như chưa từng bị cong vẹo qua vậy.

“Cái, cái gì ~~~~~!! Ngươi, ngươi sao có thểAAAAAAAAAAAA~” Không đợi Từ Kỳ Lân gào thét hết câu, Dương Diễn tựa như tia chớp roẹt một cái xuất hiện ngay trước mặt đối thủ, Kỳ Lân Kiếm trong tay vung lên quét theo đường cầu vòng đẹp mắt, kéo theo cánh tay không lồ vừa đâm bị thương tung bay lòng vòng lên không trung, máu từ vết cắt phun bắn ra như vòi sen bật hết công sức và tiếng gào thét đầy kinh hãi đau đớn của đối phương.

Pằng ~~~~~!!

Không đợi Từ Kỳ Lân kịp định thần sau cơn đau thấu xương khi cánh tay bị chém đứt, vung chân tung cước đá thẳng vào ngực hấn. Từ Kỳ Lân trực tiếp bị đá bay ra xa, tông gãy gần ba bốn cây đại thụ rơi ngã thế thảm dưới đất, cơ thể không ngừng lăn qua lăn lại, tay còn nguyên vẹn nắm chặt vào vết thương cánh tay bị chém đứt gào thét như con heo bị chọc tiết.

Một chiêu ~~~~!! Chỉ một chiêu thôi mà Từ Kỳ Lân này giờ vẫn đang hùng hổ vênh vào tỏ vẻ thiên hạ vô địch đã bị Dương Diễn phé mất rồi.

ực ~ ực ~ ực ~~~~~!!

Cả Dương Kiệt và Phi Long đều không kèm được nuốt mạnh nước bọt vào cổ họng khi nhìn thấy cảnh tượng đáng sợ đó.

Pằng ~~~~~!!!

Dương Diễn bước tới tặng thêm một cú đá trời giáng vào người Từ Kỳ Lân, vẻ mặt lạnh lùng như băng chế giễu nói: “không phải ngươi muốn dạy ta thế nào là một cao thủ thực thụ sao? Đứng lên dạy ta đi nào!!”

“Ư ư ư ~~~~~!!” Từ Kỳ Lân lúc này chỉ biết nằm trên mặt đất rên rỉ đầy đau khổ, hoàn toàn không có tâm trạng đáp trả lời nói của đối phương nữa.

“Mặt đá sao thế này? Không giống như tính cách ngày thường của hấn!” Trong đôi mắt của Dương Kiệt lóe qua tia sáng dị thường, có chút bất ngờ trước thái độ của Dương Diễn, tựa như hấn đã biến thành một con người khác rồi vậy.

Chẳng lẽ là tác dụng phụ sau khi phục dụng Nhân Thú Quả sao?

Người ta thường nói giang sơn dễ đổi, bản tính khó rời. Khó rời không có nghĩa là không thể rời. Khi con người xảy ra một biến cố nào đó, tính cách trong người ít nhiều sẽ xảy ra chút ít thay đổi. Và dường như cái chết của Hạ Cơ đã tác động không nhỏ tới Dương Diễn, khiến hắn tựa như biến thành một người khác rồi vậy, ít ra trong mắt Dương Kiệt là vậy. Chỉ là không biết điều này là tốt hay là xấu đây.

‘ Sát, sát khí ~~~!! Hắn, hắn muốn giết mình sao ~~~!! Không, không thể nào, Nhân Thú trong khu rừng này không thể tàn sát lẫn nhau, chẳng lẽ hắn không biết sao??’ Cảm nhận thấy sát khí đáng sợ từ trong người Dương Diễn phát tán ra, Từ Kỳ Lân không kiềm được run bắn người lên, toàn thân chảy đầy mồ hôi lạnh.

Mặc dù biết rõ đối phương tuyệt đối không thể lấy mạng mình vì có ‘ý chí tối cao’ chắc chắn sẽ ra tay ngăn cản, nhưng không biết vì sao, trong lòng Từ Kỳ Lân vẫn thấp thỏm không yên, có cảm giác như cái chết đã gần kề rồi vậy.

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 152: Áp đảo

Linh cảm của Từ Kỳ Lân lần này tuyệt đối không sai chút nào. Dương Diễn hoàn toàn có thể lấy mạng hắn mà ngay cả ‘ý chí tối cao’ của khu rừng Nhân Thú cũng không thể ra tay ngăn cản.

Vì quy định Nhân Thú không thể tàn sát lẫn nhau chỉ đúng khi Nhân Thú xuất thân từ cùng một khu rừng. Còn Hoàng Kim Nhân Thú Quả mà Dương Diễn phục dụng, hoàn toàn không thuộc về khu rừng này mà thuộc về một khu rừng Nhân Thú ở khu vực trung ương.

Nói dễ hiểu là Dương Diễn không phải thần dân, cũng không thuộc phần cai quản của ý chí khu rừng Nhân Thú này, nên quy định nhân thú không thể tàn sát lẫn nhau không có hiệu quả đối với Dương Diễn.

Cho nên cho dù Dương Diễn có ra tay giết chết Từ Kỳ Lân, ‘ý chí tối cao’ của khu rừng cũng đành bất lực không thể ra tay ngăn cản được.

Từ Kỳ Lân không biết điều đó mà cứ đinh đĩnh rằng Dương Diễn chính là nhân thú của khu rừng này, dưới sự cai quản của ‘ý chí tối cao’, tuyệt đối không thể ra tay giết mình.

Từ Kỳ Lân không biết, không có nghĩa là Phi Long không biết. Hắn biết rõ Dương Diễn đã phục dụng Hoàng Kim Nhân Thú Quả, và Hoàng Kim Nhân Thú Quả ở khu rừng này vẫn chưa chín muồi, vậy có nghĩa là hắn đã thủ sẵn một Hoàng Kim Nhân Thú Quả ở khu rừng khác, hoàn toàn không cần phải quan tâm tới quy định của khu rừng này cả.

Đối phương có thể giết Từ Kỳ Lân, nghĩa là cũng có thể giết luôn cả mình. Đặc biệt là lúc đối phương vừa xuất hiện, ánh mắt đầy sát khí của hắn không ngừng quét về phía mình, sau khi giải quyết tên Từ Kỳ Lân xong, mình cũng không có cửa thoát thân cho mà xem.

Không được, phải cứu và liên minh với tên ngu xuẩn đó để chống lại đối phương, ít nhất còn chút cơ hội thoát thân.

Hiểu rõ tình cảnh của mình, Phi Long nhanh chóng có được quyết định. lập tức từ dưới đất đứng bật dậy, lao tới hái lấy hai trái Nhân Thú Quả, một trái nhét vào miệng mình, một trái canh ngay cái miệng của Từ Kỳ Lân đang ngừng há to ra để hít thở dồn dập ném thẳng vào.

Phục dụng xong Nhân Thú Quả, mọi vết thương trên người Phi Long lập tức hồi phục lại như lúc bị thương. Ngay cả Từ Kỳ Lân dù tỏ ra bất ngờ trước hành động khó hiểu của Phi Long, nhưng vẫn cố gắng nhai nuốt trái Nhân Thú Quả đang nằm trong miệng mình, ngay lập tức từ trạng thái trọng thương hấp hối phục hồi như chưa từng bị thương, ngay cả cánh tay phải bị chém đứt lúc nãy cũng nhanh chóng mọc lại như cũ, như chưa từng bị chém đứt qua vậy.

Tác dụng của Nhân Thú Quả đối với Nhân Thú quả thật nghịch thiên!! Chỉ cần không bị một đòn đánh chết, chỉ cần có cơ hội phục dụng, lập tức có thể chiến đấu mãi mãi với trạng thái sung sức nhất.

“Vì, vì sao??” Từ Kỳ Lân không thể hiểu nổi vì sao đối phương lại ra tay cứu mình, trong khi trước đó hắn đã hứng chịu trận đòn như từ của mình, chẳng lẽ tên khốn đó rộng lượng bao dung thế sao? Không thể nào ~~~!!

“Giờ không phải lúc chúng ta bất đồng với nhau, tên khốn đó không phải Nhân Thú của khu rừng này.” Phi Long nhanh chóng áp sát ngay bên cạnh Từ Kỳ Lân, dưới ánh mắt đầy cảnh giác của đối phương, lạnh lạnh lên tiếng giải thích.

“Cái, cái gì?? Nghĩa là” Từ Kỳ Lân há hốc ngơ ngác nhìn chằm chằm vào Dương Diễn ở phía xa. Thế là hiểu cả rồi, mặc dù tự tin đối phương không dám giết mình, nhưng linh cảm luôn mách bảo mình có thể sẽ chết dưới tay đối phương. Thì ra là thế.

“Liên minh thôi, nếu không hôm nay hai ta có thể phải bỏ mạng ở nơi này đây.” Phi Long nói ra mục đích cuối cùng của mình.

Liên minh với Phi Long?? Nếu như có thể, Từ Kỳ Lân tuyệt đối không bao giờ liên minh với tên khốn đê tiện bỉ ổi đó. Bộ không thấy con heo mập chính vì liên minh với hắn mà bị hắn đâm ngay sau lưng, suýt chút mất cả mạng sao?

Chỉ là nếu như không liên minh, tuyệt đối không phải là đối thủ của kẻ thù trước mặt.

“Thôi được, ta chấp nhận liên minh với ngươi. Nhưng nếu ta biết ngươi giả trò như lúc này với con heo mập kia, cho dù có chết cũng sẽ kéo ngươi theo.” Nhìn thấy Dương Diễn đang mang theo vẻ thần nhiên từng bước từng bước áp sát tới, không còn thời gian để do dự nữa, phóng ánh mắt hăm dọa về phía Phi Long, Từ Kỳ Lâm cắn răng nói.

Nghe xong lời hăm dọa của Từ kỳ Lâm, trong lòng Phi Long lập tức trầm xuống: “chẳng lẽ tên ngu xuẩn kia phát hiện mưu đồ của mình? Không thể nào.” Bề mặt vẫn lộ ra vẻ chân thành nhất gặt đầu đồng ý.

“Sát ~~~!!!” “Chiến ~~~~~!!!” Có cùng mục tiêu rõ ràng, cả hai vô cùng quả quyết tung người lao thẳng về phía Dương Diễn tung đòn phủ đầu.

“Kỳ Lâm Toàn Phong Cước ~~~!!” “Phi Long Kim Chảo Thủ ~~~!!”

Đối diện hai đòn tấn công đầy uy lực của hai kẻ mạnh tông sư tăng thứ 6, Dương Diễn chỉ cười lạnh một cái, thậm chí không cần thi triển tới tuyệt học, Kỳ Lâm Kiếm quét thành đường vòng cung từ dưới lên, hai đòn tuyệt học lập tức bị đánh tan, cả Từ Kỳ Lâm và Phi Long bị uy lực tàn dư của cú quét quét bay ra xa.

“mạnh, mạnh quá ~~~!!” “Chẳng lẽ khoang tay chịu chết sao??” Sắc mặt của cả hai khó coi vô cùng, tuy cú quét phản đòn của đối phương không khiến mình bị thương, nhưng nên nhớ rằng đối phương chỉ khẽ vẩy nhẹ một cái, còn bản thân mình đã sử dụng tới tuyệt học mạnh nhất nhì rồi, thế mà còn bị đánh bay một cách dễ dàng, thậm chí không chạm được vào người của người ta nữa là. Nếu như đối phương đánh hết sức thì sao?

Cả hai không dám tiếp tục suy nghĩ điều đó nữa.

Không đợi cả hai kịp suy nghĩ quá lâu, Dương Diễn đột nhiên tăng tốc lao thẳng về phía đối thủ, Kỳ Lâm Kiếm vung lên theo tư thế đâm, tựa như mũi tên xé gió đâm thẳng về phía Từ Kỳ Lâm và Phi Long.

“Tuyệt học thần thông, Kỳ Lâm hồng, gào ~~~~~!!” “Tuyệt học thần thông, Cuồng Phong Loạn Vũ ~~~~~!!”

Tiếng gào thét đỉnh tai nhức óc khiến Dương Diễn khễ chừng người lại, đầu óc choáng váng, toàn thân ngay lập tức hứng chịu thêm những cơn gió lốc dạng khí đáng sợ, tiếng ma sát và hiệu ứng pháo hoa nổ ra liên tục trên người Dương Diễn, khiến hắn không ngừng giật lùi về phía sau.

Nhưng đó là tất cả những gì hai đòn tấn công đầy uy lực làm được mà thôi, thậm chí không thể ở trên cơ thể Dương Diễn để lại một vết thẹo nào cả. Đợi tới khi Dương Diễn bùng tỉnh sau trạng thái choáng váng, miệng lộ ra nụ cười lạnh lùng: “Kỳ Lâm Hồng?? Ta cũng biết, gào ~~~!!”

Tiếng gào Kỳ Lâm Hồng của Dương Diễn khiến Từ Kỳ Lâm và Phi Long sắc mặt tái nhợt, hai tay ôm chặt lấy tai, trực tiếp rơi vào trạng thái choáng váng, cơ thể đảo lảo như người say rượu.

“Hàn Băng Kiếm Pháp, Kiếm Khí Liên Hoàn, trăm ~~~~~!!” Hai tay nắm chặt cán kiếm, theo tư thế thái son áp đỉnh bỏ thẳng xuống, vô số đường kiếm khí hình vòng cung bắn thẳng về phía đối thủ còn đang trong trạng thái choáng váng chưa kịp hồi tỉnh.

Xoẹt ~~~ xoẹt ~~~ xoẹt ~~~!!

Á á á ~~~~~!!

Tiếng kêu thét đầy đau khổ từ trong miệng cả hai phát ra, máu từ trong vết thương lớn nhỏ khác nhau trên toàn thân trên dưới phun bắn ra như tên bắn, vết thương nghiêm trọng nhất thậm chí có thể nhìn thấy rõ xương cốt màu trắng pha lẫn màu xanh lam của máu thịt.

Con đau kinh khủng đã kéo chúng từ trong trạng thái choáng váng tỉnh táo lại, nhìn thấy Dương Diễn lại chẻ thêm một đường kiếm khí sắc lạnh về phía mình, lập tức biến sắc nín lại con đau trên người, vội vã tung người nhảy sang một bên né tránh.

Roẹt ~~~~~!!!

Phập ~~~!! phập ~~~!!

“AAAAAAAAAAAAAAAAAAAA~!!”

Cho dù thân pháp của cả hai nhanh tới cỡ nào, cũng không thể nhanh bằng luồng kiếm khí của Dương Diễn, kết quả là Từ Kỳ Lâm trực tiếp bị chém gần đứt nửa bên cơ thể, còn Phi Long thì cánh tay và đôi cánh không lồ tung bay lên trời, máu màu xanh lam từ vết thương phun bắn ra như vòi nước quảng trường đang phun vậy.

Thê thảm ~~~!! Chỉ có thể dùng hai từ này để hình dung cả hai vào lúc này mà thôi.

Nhìn thấy Dương Diễn lao tới định kết liễu mình, Phi Long lộ ra vẻ hoảng hốt, cố gắng nín nhịn cơn đau khủng khiếp sau khi bị mất cánh tay và đôi cánh, tung người vòng về phía sau lưng Từ Kỳ Lâm, dưới ánh mắt căm phẫn khó tin của đối phương, dùng cánh tay còn lại tung chưởng ấn thẳng vào lưng Từ Kỳ Lâm, đẩy hắn về phía Dương Diễn đang lao tới. Bản thân nhanh chóng quay người bỏ chạy không chút do dự, trên đường chạy hái lấy một trái Nhân Thú Quả nhét vào miệng nhai, đôi cánh và cánh tay bị đứt lập tức mọc lại như cũ, cơ thể tung bay lên không trung, đôi cánh khổng lồ dang rộng ra, tựa

như tên bắn lao thẳng về phía trước.

Tất cả chỉ diễn ra trong vòng chưa tới năm giây đồng hồ.

Dương Diễn cũng tỏ ra bất ngờ trước hành động vô liêm sỉ của Phi Long, nhất thời không kịp ngăn cản hấn bỏ trốn.

Nhìn thấy Từ Kỳ Lâm bay tới trước mặt, Kỳ Lâm Kiếm vung lên quét ngang một cái, cơ thể Từ Kỳ Lâm lập tức bị cắt ngang làm đôi, hai phần cơ thể rơi ngã trên mặt đất, co giật liên hồi.

“Phi... Phi Long... Đồ... Đồ khốn... ta... ta có làm... Làm quỷ cũng... cũng tha cho ngươi... ngươi... aaaaaa ~~~!!” Sức sống đáng sợ của kẻ mạnh tông sư khiến Từ Kỳ Lâm chưa thể chết hẳn, miệng không ngừng buông ra những lời cay độc để nguyên rủa tên khốn để tiện bị ôi tốt cùng kia.

Điù mảy nhìn thấy hình bóng của Phi Long đã bay khuất đi trong tầm mắt, biết rằng cho dù có đuổi theo cũng chắc chắn đuổi không kịp, đành bỏ cuộc, vung kiếm lên định kết liễu Từ Kỳ Lâm đang nằm hấp hối trên mặt đất.

“Khoan đã mặt đá, để hấn cho ta ~~~~~!!” Nhìn thấy thanh kiếm trong tay Dương Diễn chuẩn bị đâm xuống, Dương Kiệt từ phía xa vội vã lên tiếng ngăn cản, hí hửng chạy tới bên cạnh Từ Kỳ Lâm, định tự mình ra tay giết chết kẻ thù.

Cơ hội đánh chó dưới nước, tất nhiên là không thể bỏ qua rồi. Khoan nói tới tư thù giữa cả hai, giết chết một kẻ mạnh tông sư tầng thứ 6, số điểm kinh nghiệm có được chắc chắn có thể giúp anh ta thăng thêm 1, 2 cấp, ngu sao mà bỏ qua chứ?

Huyền Thiết Chùy xuất hiện trong tay, thậm chí không cần biến hình vì lúc này Từ Kỳ Lâm đã quá yếu ớt, một tên luyện thể cũng có thể lấy mạng hấn một cách dễ dàng.

Bạch ~~~~~!!

Vung lên bỏ thẳng vào đầu, máu thịt óc não tung bắn tứ phía, kết thúc cuộc đời đầy tội ác của tên thủ lĩnh cai trị một khu vực rộng lớn trong khu rừng Nhân Thú này.

“dính dong, bạn vừa giết chết một tông sư tầng thứ 6, nhận được 100000000 điểm, bạn đã được thăng cấp.”

Toàn thân bao phủ bởi luồng sáng ấm áp dễ chịu vô cùng, mọi vết thương trên người lập tức hồi phục như chưa từng bị thương, trực tiếp thăng cấp thành chân nguyên tầng thứ 6.

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 153: Quyết định điên cuồng của phi long

“Đã ~~~~~!!” Dương Kiệt không kiềm được rên lên một tiếng đầy sáng khoái.

Bí mật giết người thăng cấp của Dương Kiệt đã không còn quá xa lạ đối với Dương Diễn, nên cũng không tỏ ra quá bất ngờ.

“Mặt đá, sao ngươi lại thành như thế này rồi? Còn à nhiều chuyện đâu sao không thấy? À há, hay là do ngươi biến thành như vậy, nên à sợ quá bỏ chạy mất tiêu rồi.” Dương Kiệt mang theo vẻ mặt trêu chọc hồ hồ cười nói.

Cơ thể Dương Diễn khẽ run lên một cái, nhưng nhanh chóng được hấn che giấu đi, quay người hướng về phía lối vào khu rừng ở phía xa, lạnh lạnh nói: “Hạ Cơ... Hạ Cơ đã tử nạn rồi.”

“Cái, cái gì ~~~~?? Ngươi không đùa chứ mặt đá ~~~~~!!!” Dương Kiệt há hốc ngơ ngạc nhiên trước câu trả lời của Dương Diễn, sau đó mang theo vẻ mặt phẫn nộ kéo lấy tay hấn kéo quay người lại với mình, hét lớn: “Vì sao?? Kẻ nào ~~~~~??!!”

Tiếp xúc với nhau một thời gian dài, ít nhiều cũng có chút tình cảm anh em bạn bè, nên lúc này nghe thấy hung tin của Hạ Cơ, Dương Kiệt có chút không thể chấp nhận được.

Thậm chí mới chia ra bỏ trốn chưa tới một ngày nữa mà, sao có thể chết một cách dễ dàng như thế này được chứ?

Dương Diễn vô cùng bình thản bắt đầu kể lại từ lúc cả nhóm chia nhau ra bỏ chạy, giáp mặt với Hạ Hầu Quân và Châu Nhất Thông ngay tại lối vào, nổ ra cuộc chiến không cân sức giữa hai bên, Hạ Cơ vì muốn cứu mạng bản thân, vô cùng quả quyết đẩy Dương Diễn ra xa, bản thân đón nhận cái chết thảm khốc chết không toàn thây, sau đó Dương Diễn phục dụng Hoàng Kim Nhân Thủ Quả, biến thành nửa người nửa thú như lúc này. Hành hình giết chết tên khốn Hạ Hầu Quân để báo thù cho Hạ Cơ, sau đó nhanh chóng di chuyển tới hiện trường để cứu viện Dương Kiệt.

Lời kể của Dương Diễn tỏ ra vô cùng bình thản vô cảm xúc, nhưng nếu để ý kỹ, khi nhắc tới Hạ Cơ, giọng nói của hấn không tự chủ run nhẹ một cái,

xem ra cái chết của Hạ Cơ đối với hắn tuyệt đối không thân nhiên như những gì hắn thể hiện này giờ.

“Mẹ kiếp, lại tên khốn trời đánh đó ~~~!! Ngay từ lúc gặp mặt đầu tiên là bố mày vốn không ưa tên khốn đó rồi, hận không thể một đám đám chết tên trời đánh đó. Cũng may là hắn đã chết dưới tay ngươi, nếu không lọt vào tay ta, ta sẽ cho nó nếm thử mười tám loại hành hình dã man của nhà Thanh, hừ hừ ~~~~~!!!” Dương Kiệt tỏ ra phần nộ tột cùng, không ngừng chửi cha mắng mẹ nguyên rủa tên khốn Hạ Hầu Quân.

“Vây sắp tới ngươi có kế hoạch gì? Tìm đủ chín trái Hoàng Kim Nhân Thú Quả phục dụng để có cơ hội thoát khỏi sự giam cầm của khu rừng Nhân Thú đúng không?” Mặc dù tỏ ra tiếc nuối, nhưng nếu như Hoàng Kim Nhân Thú Quả thật sự quá quan trọng đối với Dương Diễn, Dương Kiệt đành chấp nhận hy sinh nhường hết cho hắn chứ biết sao bây giờ.

Nhìn thấy vẻ mặt đầy tiếc nuối và dai lưng biến hình trên eo lưng của Dương Kiệt, Dương Diễn lập tức hiểu ra vấn đề, lắc đầu nói: “Hãy yên tâm, nếu như có được Hoàng Kim Nhân Thú Quả, tôi cũng không giữ hết trong người, vì cho dù hiện giờ có cho đủ tôi chín trái, cũng không dám phục dụng ngay tức khắc. Vì từ trước tới giờ, biết bao Hoàng Kim Nhân Thú phục dụng đủ chín trái Hoàng Kim Nhân Thú Quả, thực lực đạt tới cảnh giới nhập thể hay thậm chí là độ kiếp, đều không vượt qua được thử thách của “Ý Chí Tồi Cao”, với thực lực của tôi hiện giờ, tuyệt đối không dám làm liều, ít nhất là trước khi bản thân cảm thấy đủ tự tin mới dám làm thế.”

Nghe xong lời giải thích của Dương Diễn, Dương Kiệt lập tức hiểu ra vấn đề. Quả thật, Dương Diễn tự tin vào thực lực của mình, nhưng không bao giờ tự cao tự mãn cho rằng mình có thể vượt qua được thử thách của “Ý Chí Tồi Cao”, ít nhất là hiện giờ tuyệt đối không thể.

Chân nguyên tầng thứ 10, cho dù phục dụng hết chín quả, mỗi quả cho tăng đều hết 3 cấp, cũng chỉ có 27, tương đương với cảnh giới xuất khiếu tầng thứ 6, tầng thứ 7 là cùng, liều lĩnh đi vượt thử thách chẳng khác nào đâm đầu vào chỗ chết cả, bộ không nghe nói là những thiên tài cảnh giới nhập thể và độ kiếp cũng phải ngã ngựa sao?

Cho nên cho dù hiện giờ Dương Diễn có đủ chín trái, cũng sẽ giữ trong người, còn bản thân sẽ tiếp tục tu luyện, vì cấp bậc càng cao càng khó tu luyện, nếu như lúc này phục dụng Hoàng Kim Nhân Thú Quả để gia tăng cấp bậc, tuyệt đối là mất nhiều hơn được. Chẳng ai ngu xuẩn làm thế cả. Tự bản thân tu luyện cho tới khi cảm thấy đủ hoặc vượt tới giới hạn của mình, mới trực tiếp phục dụng một lần chín trái rồi tham gia thử thách không phải dễ dàng hơn chứ nhỉ??

“Được, nếu vậy thì chúng ta ngay lập tức xuất phát tới nơi Hoàng Kim Nhân Thú Quả sắp chín muối nào. Tranh thủ xung quanh chưa có Nhân Thú lớn mạnh nào hót tay trên, tỷ lệ thành công nếu chỉ mỗi mình tôi ít nhất cũng phải trên bảy, tám phần, nếu như có thêm ngươi, tuyệt đối thành công một trăm phần trăm” Dương Kiệt tỏ ra phần khích tột cùng, ít ra không cần phải trắng tay, cùng lắm mình chỉ lấy một hai quả để thăng cấp, còn lại nhường hết cho mặt đá, không tới mức độ phải trắng tay như dự tính ban đầu.

“Ngươi biết Hoàng Kim Nhân Thú Quả mọc ở chỗ nào??” Dương Diễn lộ ra vẻ mặt nghi ngờ, phải biết rằng trước khi chín muối, Hoàng Kim Nhân Thú Quả sẽ bị một sức mạnh kỳ bí nào đó che khuất đi, đừng nói người thường, cho dù là Nhân Thú có cảm nhận đặc biệt với Nhân Thú Quả cũng không biết được vị trí của nó nằm ở đâu, sao Dương Kiệt có thể biết được chứ?

“Yên tâm, yên tâm, ta đây có hàng độc quyền, có thể định vị rõ ràng vị trí của Hoàng Kim Nhân Thú Quả, chỉ cần chúng ta dựa theo tấm bản đồ này đi tới vị trí ghi chú trên đó, tuyệt đối có thể phỗng tay trên tất cả, hi hi.” Dương Kiệt hí hửng vẫy quạt khoe tấm bản đồ công nghệ cao trên tay, tốn gần hết toàn bộ tài sản để mua nó, nếu như dám bán hành giả không đúng vị trí, Dương Kiệt tuyệt đối liều mạng với con quỷ hút máu kia cho mà xem.

Dương Diễn cũng không tỏ ra quá bất ngờ trước những vật phẩm thần kỳ của đối phương, nhìn thấy nhiều riết cũng thành quen, chỉ khẽ ngật đầu một cái, theo chân Dương Kiệt phóng thẳng về đích đến trên tấm bản đồ.

--- ---

Phi phò, phi phò ~~~~~!!!

Trong lúc Dương Kiệt và Dương Diễn đang băng băng lao tới tới đích lớn. Phi Long sau khi bỏ chạy thực mạng gần nửa gần trời, cuối cùng cũng đã giẫm chân lên thuộc địa của mình, lúc này vẫn còn đang hồn bay phách lạc, do bỏ chạy với tốc độ vượt quá giới hạn một thời gian dài, nên đã mệt tới nỗi suýt chút thờ không ra hơi, roi ngã ngăng người lên trời hít thở một cách gấp rút, tựa như chưa từng được thở qua vậy.

Nghe tới cảnh giao chiến cách nay chưa bao lâu, Phi Long vẫn chưa hết hoảng sợ.

Đáng sợ! Quả thật là đáng sợ tột cùng. Chân nguyên tầng thứ 10 kích hoạt võ hồn cấp 9, thực lực tuyệt đối sánh ngang với nguyên tông sư tầng thứ 9. Giao chiến với hai tên nguyên tông sư tầng thứ 6, giết mình dễ như giết chết một con kiến yếu ớt vậy. Đó là chính tính tới chuyện vấn đề huyết thống đàn áp của Hoàng Kim Nhân Thú đối với Nhân Thú thông thường, Nhân Thú thông thường khi đối diện với Hoàng Kim Nhân Thú, thực lực có thể phát huy được 2/3 đã là mừng lắm rồi.

“Trốn, phải trốn càng xa càng tốt ~~~~~!!!” Lúc này Phi Long không còn tâm trí gì để nghĩ tới Hoàng Kim Nhân Thú Quả nữa, chỉ muốn bỏ trốn càng xa càng tốt, sợ chỉ sợ đối phương không chịu buông tha, tiếp tục truy sát mình mà thôi.

Hoàng Kim Nhân Thú Quả tuy quý, nhưng so với mạng sống của mình, chỉ là thứ vô bổ mà thôi. Nếu như không thể giữ mạng, cho dù có hàng trăm, hàng ngàn Hoàng Kim Nhân Thú Quả bỏ ngay trước mặt, cũng bằng không mà thôi.

Vù ~~~ vù ~~~~~!!!

“AAAAAAAAAAAA ~~~~~!!!” Phi Long gào thét lên đầy kinh hãi vì tiếng gió hú đột nhiên vang lên, tưởng rằng Dương Diễn đuổi theo truy sát, mang

theo về mặt hoảng hốt trở người quỳ mạnh xuống không ngừng khấu đầu khóc lóc gào thét: “Tha mạng, xin, xin đại nhân hãy tha, tha mạng cho tôi, hu hu hu hu ~~~~~!!”

.....

.....

.....

Chờ mãi không thấy tiếng trả lời cũng như trận đòn chí tử giáng thẳng vào mình, Phi Long run run ngẩng đầu lên nhìn về phía trước, phát hiện chẳng có bóng dáng của một người nào cả, thì ra chỉ là một cơn gió vô hại thổi ngang qua mà thôi.

Hú hồn ~~~~~!!

“không được, tuyệt đối không thể như thế được, phải tìm cách, phải tìm cách thôi.” Ngồi ngã xuống đất hít thở dồn dập, toàn thân đã chảy đầy mồ hôi lạnh, trong lòng phần nộ gào thét liên hồi, cứ tiếp tục thấp thòm lo sợ không yên như thế không chừng điên lên hồi nào không hay.

Cẩn cẩn rằng, trong lòng dường như có được quyết định của mình, nhanh chóng đứng bật dậy tung người bay thẳng về phía lầu đài của mình.

Không tốn quá nhiều thời gian, Phi Long nhanh chóng quay trở về tòa lầu đài của mình. Nhìn thấy đám thuộc hạ phế vật đã hồi phục quay trở về lãnh địa ai nấy đều mang theo vẻ mặt như con chó luộc chín đầu với mình, hận không thể lao tới tặng mỗi người một cái bạt tai vào mặt cho bồ ghét.

Mẹ kiếp ~~~~~!! Bỏ mảy đang sống trong lo sợ, thế mà chúng mảy còn lộ ra cái vẻ mặt cười cười trước mặt ta có ý gì đây? Đang che cười chế giễu ta hả, biến hết cho ta ~~~~~!!

Dưới ánh mắt kinh hãi khó hiểu của đám thuộc hạ, trực tiếp đi thẳng về khu cấm địa trong tận cùng tòa lầu đài.

“Hahaha, sao rồi Phi Long, thần thức của bốn tọa dùng tốt đấy chứ? Con mồi đã bị tóm gọn trong tay rồi đúng không? Chúc mừng, chúc mừng, người định tới nói lời cảm ơn bốn tọa đúng không? Ồi dào, người quen cả mà, khách sáo làm chi cho mệt. Thay vì dùng lời nói, hãy dùng hành động hiến tế thêm cho bốn tọa vài con mồi không phải tốt hơn sao, khả khả khả ~~~~~!!” Vừa bước chân tới ngọn núi chọc trời trong tận cùng lầu đài, dưới chân núi đã vang lên giọng nói đầy khát máu nhưng đầy chế giễu mà Phi Long không muốn nghe thấy chút nào, nếu như có thể.

Mẹ kiếp, thần thức của người vẫn còn đang nằm trong người ta, chẳng lẽ những gì vừa xảy ra với ta người lại không biết sao? Tên khốn đó đang chọc quê mình đây mà.

Hít sâu một hơi vào người để kiềm nén lại cơn cảm phẫn của mình, cẩn rằng nói: “Tôi muốn mượn sức mạnh của ngài, cần điều kiện gì xin hãy nói thẳng ra đi.”

“Mượn sức mạnh của bốn tọa? Hahaha, được, được thôi. Nhưng ta không nghĩ là lúc này người còn đủ vật hiến tế để trao đổi giao dịch với ta, không phải sao?” Giọng nói đầy chế giễu vang lên trong quả núi.

Quả thật, vật hiến tế trong miệng “son thần” vừa nói, vừa phải là loài người, ngoài ra còn bắt buộc là phụ nữ mới chết chứ. Hai tỷ nữ cuối cùng cũng đã hy sinh trước đó không bao lâu, nên lúc này biết kiếm đâu ra vật hiến tế để giao dịch với đối phương đâu.

“Ngoại trừ vật hiến tế, còn điều kiện gì cứ nói ra.” Mang theo vẻ mặt khó coi cẩn rằng đáp.

.....

.....

.....

“Được, được, nếu như không có vật hiến tế, hãy giúp bốn tọa đánh vỡ phong ấn của quả núi này, đừng nói là giúp người giải quyết kẻ thù, giúp người trở thành kẻ thống lĩnh toàn khu rừng Nhân Thú này chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay mà thôi, hahaha ~~~~~!!!” Sau một hồi lặng im, giọng nói run rẩy đầy phẫn khích của “son thần” vang lên, cuồng nhiệt, thêm khát, kỳ vọng, tất cả đều bao hàm trong giọng nói của hắn.

Đánh vỡ phong ấn?!!! Nếu như có thể, Phi Long tuyệt đối không bao giờ làm thế. Nhưng lúc này đã rơi vào bước đường cùng, không chỉ vô duyên với Hoàng Kim Nhân Thú Quả, mạng sống thậm chí còn không được bảo đảm. Thay vì sống trong cuộc sống hoang sơ thấp thòm không yên chờ chết, ta sẽ điên cuồng một phen vậy.

Con người khi bị ép vào đường cùng, thường có những suy nghĩ hành động điên cuồng, có thể nói là bất chấp hậu quả, và Phi Long chính là người như thế đây.

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 154: Phong Ấn Bị Phá

“Tôi có thể phá vỡ phong ấn cho ngài, nhưng ngài phải hứa với thiên đạo rằng tuyệt đối không được làm hại tới tôi, ngoài ra còn phải thực hiện những lời cam kết như ngài vừa hứa với tôi, được chứ!!” Sau một hồi đắn đo suy nghĩ, dưới sự kỳ vọng tốt cùng của “son thần”, Phi Long cắn cắn răng nói ra quyết định và yêu cầu của mình.

“Hahaha, tưởng gì, chuyện đó dễ ẹc, bôn tọa hứa với ngươi.” Giọng nói đầy phấn khích của “son thần” vang lên, sắp được thoát thân thả tự do sau biết bao năm bị giam cầm, tất nhiên là không thể thần nhiên được rồi.

“Thiên đạo chứng giám, nếu như Phi Long phá vỡ phong ấn thả bôn tọa ra ngoài, bôn tọa hứa sẽ không làm hại tới người hần, thậm chí giúp hần trừng phạt kẻ thù, thống lĩnh khu rừng Nhân Thú này.” Không chút do dự suy nghĩ, “son thần” lập tức buông ra lời huyết thệ của mình.

Đùng đoàng ~~~~~!! Sấm chớp không ngừng giáng thẳng xuống trước mặt quả núi trọc trời với ngụ ý cảnh cáo, nhưng cũng nhanh chóng tan biến đi mất, tựa như chưa từng xuất hiện qua vậy.

Nhìn thấy cảnh tượng đó, Phi Long thầm thở phào nhẹ nhõm, nghĩa là Thiên Đạo đã chấp nhận lời hứa của đối phương, không cần phải lo sợ đối phương nuốt lời nữa.

“Giờ tôi phải làm gì để phá vỡ phong ấn thả ngài ra đây??”

“Đơn giản, cực kỳ đơn giản, ngươi có nhìn thấy những hình vẽ hoa văn khảm trên thân núi không? Chỉ cần ngươi dùng hết toàn bộ sức lực trong người đánh thẳng vào đó, đánh tan những hình vẽ phong văn đó, bôn tọa lập tức có thể thoát ra khỏi quả núi này.” Giọng nói đầy kỳ vọng hơn hải của Sơn Thần vang lên, chỉ dạy Phi Long cách phá vỡ phong ấn.

“Chỉ đơn giản thế thôi sao?”

“Đúng, đúng, cực kỳ đơn giản đúng không nè? Mau, mau đánh vỡ phong ấn thả bôn tọa ra đi.”

“Được ~~~~~!!” Phi Long lập tức dốc hết toàn bộ chân nguyên trong cơ thể, dồn hết toàn bộ sức lực vào một đòn đánh, ấn thẳng về phía những hình vẽ hoa văn khảm đầy trên bề mặt quả núi.

Đùng đoàng, Đùng đoàng, Đùng đoàng ~~~~~!!

Dưới ánh mắt kinh ngạc khó tin của Phi Long, đòn đánh đầy uy lực của mình va đập và bề mặt hoa văn, chỉ phát ra những tiếng động như sấm nổ, nhưng rốt cuộc chỉ là động tĩnh lớn mà không làm được tích sự gì cả, thậm chí không thể ở trên bề mặt hoa văn bị trầy xước nữa là.

“Không, không thể nào ~~~~!!”

“Phé vật, vô dụng, chỉ mỗi việc đơn giản thế mà cũng làm không xong. Bôn tọa cũng không hiểu sao ngươi có thể sống lâu và cai trị một khu vực rộng lớn ở cái khu rừng này nữa, hừ hừ.” Nhìn thấy Phi Long chẳng làm nên cơm cháo gì, Sơn Thần phần nộ gào thét thẳng vào mặt hần, xem ra hần đã quá nôn nóng để được tự do rồi.

Mặc dù không hài lòng với lời gào thét của đối phương. Nhưng lúc này đang trông dựa vào đối phương, nên Phi Long đành cắn răng nuốt trôi vào cổ họng chứ biết sao bây giờ.

Đùng đoàng ~~~~ đùng đoàng ~~~~~.....!!

Phi phò ~~~ phi phò ~~~~~.....!! Dốc sức ra đòn hết nửa khắc giờ, Phi Long mệt tới nỗi suýt chút thở không ra hơi, chỉ có thể để lại vài vết nứt nhỏ trên bề mặt hình vẽ hoa văn, quả thật không đơn giản chút nào.

Sơn Thần tỏ ra vô cùng không hài lòng đối với một tên phế vật như Phi Long, miệng không ngừng buông ra những lời chửi hét cay độc, hoàn toàn không nghĩ rằng nếu như chọc giận Phi Long, hần hoàn toàn có thể quay đầu bỏ đi, không tiếp tục phá vỡ phong ấn giải cứu cho mình nữa.

Chỉ là lúc này hần đã quá khát khao được tự do, gần như mất hết sự bình tĩnh và lý trí của mình, không ngừng hối thúc Phi Long tiếp tục tấn công vào bề mặt quả núi.

Đùng đùng đùng ~~~~~!!

Lại tổn thêm hai khắc giờ, dưới sự tấn công không ngừng nghỉ của Phi Long, cuối cùng thì lớp hoa văn khảm trên bề mặt quả núi đã chịu đựng không nổi bị đánh tan ra hết.

Quả núi trấn áp Sơn Thần đột nhiên run chuyển dữ dội, đá bụi từ thân núi không ngừng rơi rải xuống đất kèm theo tiếng gào thét cười lớn một cách điên cuồng của Sơn Thần vang lên chấn động cả khu vực rộng lớn.

“Hhahahahaha ~~~~~!! Một ngàn năm rồi, một ngàn năm rồi. Cuối cùng thì bôn tọa cũng có thể thoát khỏi quả núi trời đánh này, bôn tọa đã được

tự do rồi, tự do rồi ~~~~~hahahaha ~~~~~!”

Lúc này Phi Long đã mệt tới nỗi nằm ngã người trên mặt đất, dưới ánh mắt kinh ngạc hoảng hốt của hắn, chỉ thấy quả núi khổng lồ trọc trời tựa như bị xẻ đôi ra ngã sang hai bên, một bóng đen từ khe rãnh bị xẻ đôi phóng thích lên không trung, trời đất lập tức tối sầm lại, tựa như ngày tận thế giáng lâm vậy.

Đối với Nhân Thú trong khu rừng, việc chiếc bóng đen này xuất hiện, tuyệt đối có thể xem như là ngày tận thế rồi.

Son Thần này thật chất chẳng phải Son Thần quỷ quái gì cả, hắn chính là một phần ý chí tối cao của khu rừng này. Chỉ là hắn đại diện cho mặt tà ác của ý chí tối cao.

Khi một khu rừng Nhân Thú hình thành, Ý Chí Tối Cao sẽ lập tức được chia tách ra làm hai phần, mặt thiện và mặt tà ác.

Hai bên sẽ xảy ra cuộc đụng độ giao chiến khốc liệt với nhau, bên chiến thắng cuối cùng sẽ trở thành chủ nhân đích thực nắm giữ quyền cai trị khu rừng.

Do là một phần được chia tách ra, nên phần chiến thắng không thể ra tay trảm sát đối phương, mà chỉ có thể phong ấn ở một nơi bí mật nào đó trong khu rừng. Và Phi Long không biết xui xẻo hay may mắn đã tìm tới nơi này xây dựng lâu đài ngay đúng nơi phong ấn của mặt gian tà ý chí tối cao, sau một thời gian tiếp xúc, cả hai đã thường xuyên tiến hành giao dịch với nhau bằng việc hiến tế cho hắn. Vật hiến tế sẽ được hắn dùng để phục hồi thực lực của mình, hòng phá hủy phong ấn thoát ra ngoài.

Trong khu rừng Nhân Thú nếu như mặt thiện của ý chí tối cao giành phần chiến thắng còn đỡ. Sẽ có những quy luật và che chở cho các Nhân Thú sống trong khu rừng này, để họ có được cuộc sống không chém giết, sống đùm bọc hòa thuận lẫn nhau.

Nhưng nếu như mặt gian tà chiến thắng, những Nhân Thú trong khu rừng sẽ bị áp đặt quy định đẫm máu tàn sát lẫn nhau để mua vui cho hắn, chỉ có kẻ tàn độc hiểm ác mạnh mẽ nhất mới có quyền sống sót trong khu rừng Nhân Thú do mặt gian tà thống trị, thậm chí lâu lâu còn thả Nhân Thú trong khu rừng ra thế giới bên ngoài để bắt sống loài người về làm vật hiến tế cho hắn nữa kia.

Và Phi Long hoàn toàn không biết rõ về thân phận của vị Son Thần mà mình vẫn hằng làm tượng. Tưởng rằng chỉ là một vị đại năng gian tà nào đó bị phong ấn trong này, ngu xuẩn thả hắn ra, thậm chí phải trả giá bằng mạng sống của mình.

Còn lời huyết thệ với Thiên Đạo?? mặt gian tà của ý chí tối cao chỉ có thể hổ hổ mà thôi.

Bố mày một trong hai chủ nhân của khu rừng này, Thiên Đạo muốn bước vào khu rừng này ra tay với bố mày, còn phải xem xem bố mày với tên kẻ thù không đội trời chung kia có đồng ý hay không đã.

Nhà của bố mày bộ tưởng muốn vào thì vào, muốn ra thì ra sao? Còn định vào đây ra tay với bố mày, nằm mơ đi cưng.

Lúc này chẳng qua chỉ là lén lén dùng thần lực của mình mở ra một khe hở để thiên đạo đi vào chứng giám cho lời huyết thệ, chỉ là chiêu trò để lừa tên ngu xuẩn kia mà thôi.

Tất nhiên, nếu như hắn dám bước chân ra khỏi khu rừng này, Thiên Đạo tuyệt đối đánh cho hắn tan tành mây khói, chết không thể luân hồi cho mà xem.

“Phi Long ~~~~~!” Sau một hồi gào thét đầy phấn khích để trút bỏ hết mọi oán ức khi bị phong ấn gần cả ngàn năm của mình, bóng đen đó đột nhiên quét ánh mắt đầy tà ác về phía Phi Long đang nằm kiệt sức trên mặt đất, cười lạnh gọi tên hắn.

“Thưa, thưa, thưa đại, đại nhân...” Khi nhìn rõ bộ mặt của Son Thần, trong lòng Phi Long lập tức cảm thấy thấp thòm không yên, hoảng hốt tới cùng, ngay cả câu nói cũng bị đứt quãng liên tục.

Chỉ là hắn vẫn tự tin tuyệt đối là sinh mạng của bản thân không bị đe dọa vì đối phương đã buông ra lời huyết thệ lúc này, cùng lắm chắc chỉ bị hành hạ tới nỗi thân tàn mà đại là cùng. Nhưng còn đỡ hơn phải chết, không phải sao?

Hắn hoàn toàn không biết rằng huyết thệ đối với đối phương, chỉ là một trò cười mà thôi.

“Bỏ tọạ phải nói lời cảm tạ đối với ngươi vì đã giúp bỏn tọạ được tự do như ngày hôm nay.”

“Không có chi, chi cần ngài.....” “Thay vì chỉ nói lời cảm tạ, bỏn tọạ quyết định ban tặng cho ngươi vinh dự được trở thành một phần cơ thể của bỏn tọạ. Thế nào? Nghe xong có cảm thấy hấp dẫn không, có cảm thấy phấn khích không? Hahaha ~~~~~!”

Nghe xong câu nói đầy “ngụ ý” của “Son Thần”, Phi Long không kiềm được biến sắc, miệng hét lớn: “Ngài, ngài định làm gì tôi thế hả? Chẳng, chẳng phải ngài đã hứa, hứa với Thiên Đạo là sẽ không làm hại tới tôi sao? Ngài dám nuốt lời sao??!!”

“Hahaha, nuốt lời?? không, không, hình như ngươi hiểu sai ý của bỏn tọạ rồi. Đúng như lời hứa đã từng hứa với thiên đạo, bỏn tọạ sẽ không làm hại tới người người gì cả, bỏn tọạ chỉ trực tiếp nuốt chửng linh hồn của ngươi, sau đó chiếm lấy thể xác, như thế không làm trái lời hứa với thiên đạo chứ nhỉ? Sau khi sử dụng thể xác của ngươi, bỏn tọạ sẽ giúp ngươi trảm sát kẻ thù, sau đó thống lĩnh toàn bộ khu rừng này. Chẳng phải tất cả những thứ đó đều làm đúng theo yêu cầu của ngươi sao? Thế nào? Bỏn Tọạ là người giữ lời đúng không? Cho nên, hahaha, linh hồn của ngươi hãy ngoan ngoãn biến thành món điểm tâm khoái khẩu của bỏn tọạ đi ~~~~~!”

“Và lại, cho dù bỏn tọạ nuốt lời, đồ tên thiên đạo làm gì được bỏn tọạ trong khu rừng này đây ~~~~~!” Trước khi lao thẳng về phía Phi Long, trong lòng Ý Chí Tối Cao cười lạnh nghĩ.

Dưới ánh mắt đầy kinh hãi, chết chóc và tuyệt vọng của Phi Long, chỉ thấy bóng đen đó trực tiếp từ trên không trung tựa như một vệt sáng bắn thẳng vào vàng trán của Phi Long, thậm chí không cho hắn có cơ hội phản kháng nữa.

Mà có muốn phản kháng cũng bằng thừa vì lúc này chân nguyên trong người hắn đã cạn sạch sau khi liên tục tung đòn tấn công vào bề mặt hoa văn khảm trên quả núi, lúc này thậm chí còn yếu ớt hơn một tên luyện thể tầng thứ 10 nữa là.

Hắn đã quá tin tưởng vào lời huyết thệ, cho rằng đối phương chắc chắn sẽ giữ lời không làm hại được gì tới mình, nên mới tính toán sai lầm, và một khi đã phạm sai lầm nghiêm trọng, sẽ phải trả giá bằng chính sinh mạng của mình đấy.

“AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA ~~~~~!!” Chỉ thấy Phi Long hai tay ôm đầu, miệng gào thét đầy đau khổ lẫn lộn trên mặt đất.

Mặt gian tà của ý chí tối cao nhanh chóng tìm tới thức hải của Phi Long, cái miệng đầy răng hàm ghê rợn còn hơn cả hàm cá mập mở to ra, nuốt trọn quả cầu phát sáng chính là linh hồn của tên Phi Long đang không ngừng vùng vẫy bỏ trốn. Nhưng tất cả chỉ là tiếng gào thét đầy tuyệt vọng của con thiên nga trước khi vào nỗi canh tiêt mà thôi.

Rột ~ rột ~ rột ~~~~~.....!!

Tiếng nhai ngấu nghiến vang lên liên miên không dứt trong thức hải của Phi Long, chưa đầy nửa khắc giờ, linh hồn của Phi Long đã bị Ý Chí Tối Cao tiêu hóa mất tiêu rồi. Bắt đầu từ bây giờ, trên thế gian này không còn một nhân thú tên là Phi Long nữa, mà là một ý chí tối cao gian tà sở hữu cơ thể của Phi Long mà thôi.

“Hahahaha ~~~~~!!!” Chỉ thấy “Phi Long” này giờ vẫn không ngừng ôm đầu lẫn lộn gào thét đột nhiên dừng lại, đôi mắt đầy tà khí từ từ mở to ra, từ dưới mặt đất đứng bật dậy, ngẩng đầu lên trời cười một cách điên cuồng.

“Hoi đáng tiếc một chút, cái cơ thể yếu đuối này ít nhiều giới hạn thực lực của bản tọa. Nhưng không sao, chỉ là sử dụng tạm thời mà thôi. Vì sắp tới mình sẽ sở hữu một thân thể hoàn hảo hơn rất nhiều, hahaha ~~~~~!!” Khẽ làm ra vài động tác tung đòn, miệng không ngừng buông ra những lời chê cười với cái cơ thể của mình, nhưng trong đôi mắt lóe qua tia sáng đầy phấn khích, khẽ dùng thần thức của mình cảm nhận một thứ gì đó, phấn khích tung người lên không trung, tựa như một tia chớp lao thẳng về phía trước.

Ý Chí Tối Cao đã phát hiện ra vị trí của mục tiêu quan trọng của mình rồi đấy.

“Hahahaha, thân thể hoàn hảo kia, hãy đợi đấy, bản tọa tới đây ~~~~~!!!”

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 155: Suối nước nóng

Tại một trang viên không quá rộng lớn và hoành tráng nằm trên đỉnh một quả núi ở vị trí trung tâm khu rừng Nhân Thú. Một bóng người toàn thân được bao phủ bởi lớp giáp vậy rồng màu hoàng kim rực rỡ, khuôn mặt không phải của một Nhân Thú hoàn toàn mà còn giữ lại nhiều nét của loài người, chỉ là hai bên thái dương có thêm cặp sừng nai dài gần nửa mét, trông giống hệt như hai cây anten vậy. Người này đang nhắm mắt bỏ gối ngồi trên một chiếc giường gỗ màu đỏ hung với trạng thái như đang tu luyện.

Với hình dáng như thế tuyệt đối không phải là một Nhân Thú bình thường, lại thêm một hoàng kim nhân thú giống hệt như Dương Diễn.

“Hoàng Long, Hoàng Long, có nghe thấy ta nói không?” Trong lúc hoàng kim nhân thú xa lạ này vẫn đang đắm chìm trong trạng thái tu luyện của mình, bên tai đột nhiên vang lên giọng nói đầm ấm của ai đó.

Hoàng Kim Nhân Thú tên Hoàng Long này nhanh chóng từ trong trạng thái tu luyện thức tỉnh, mang theo vẻ mặt kinh ngạc hồi hã rời khỏi chiếc ghế gỗ mà mình đang ngồi, quỳ một chân xuống đất, mang theo giọng điệu cung kính nói: “Kính chào đáng Ý Chí Tối Cao, người cho gọi thuộc hạ ạ?”

Thì ra giọng nói đầm áp vừa vang lên bên tai của Hoàng Long chính là mặt thiện của Ý Chí Tối Cao của khu rừng Nhân Thú này.

Ý Chí Tối Cao mang theo giọng điệu không hài lòng nói: “Đã nói bao nhiêu lần rồi, không cần phải long trọng quỳ xuống lễ phép như thế này rồi mà, giữa ta với ngươi cứ thoải mái với nhau không phải tốt hơn sao? sao nói mãi vẫn thế này?”

“Phép tắc không thể phế, thưa ngài.” Hoàng Long mang theo vẻ mặt nghiêm túc nói.

Ý Chí Tối Cao có chút không biết phải làm sao với thái độ nghiêm túc thái quá của đối phương.

“Thôi, thôi, chuyện đó bỏ sang một bên, có một chuyện quan trọng cần nhờ ngươi giải quyết giúp ta.”

“ Vô cùng vinh hạnh được phục vụ ngài, thưa đáng tối cao.”

“ Đã nói là Thôi bỏ qua, bỏ qua. Chuyện là thế này, lúc này ta vừa cảm nhận được có một tên ngu xuẩn đã phá vỡ phong ấn của ta đối với tên kẻ thù không đội trời chung, thả hấn ra khỏi phong ấn rồi. Nếu như không thể nhanh chóng ra tay phong ấn hấn lại, với tính cách gian tà hiểm ác của hấn, tuyệt đối là một đại họa đối với cả khu rừng Nhân Thú này. Chỉ là, hấn đã cướp lấy thể xác của tên ngu xuẩn kia, nên ta không thể trực tiếp ra tay với hấn. Cho nên nhờ ngươi hãy ra tay truy tìm và đánh vỡ thể xác mà hấn đang chiếm giữ, sau khi hấn không còn thể xác để trú ẩn, ta mới có thể ra tay phong ấn hấn lại.”

“ Tên trời đánh ngu xuẩn đó là ai thể thưa ngài??!!” Hoàng Long tất nhiên là biết kẻ thù không đội trời chung với Ý Chí Tối Cao là ai rồi. Nên mới tỏ ra phần nộ tội cùng lớn tiếng hỏi.

Nhân Thú đang sinh sống trong khu rừng Nhân Thú này đang êm đẹp bình ổn, thế mà lại có một tên trời đánh thả tên đại họa ra khỏi phong ấn, có thể nói bắt đầu từ nay, nơi này thậm chí trở thành địa ngục trần gian cũng nên. Nên mới lên tiếng truy hỏi tên ngu xuẩn khi để ra tay đập tên khốn đó một trận như từ vài tội ngu chết người kia.

“ Bỏ đi, như đã nói, tên ngu xuẩn đó đã trả giá bằng mạng sống của mình rồi. Lúc này chỉ còn lại cái thể xác cho tên kẻ thù của ta lợi dụng mà thôi. Việc quan trọng hiện giờ là nhanh chóng tìm ra tên đó. À à, nếu ta không nhầm thì hình như là tên Phi Long, một trong những thủ lĩnh quan trị khu vực phía nam khu rừng thì phải. Cho nên hiện giờ ngươi chỉ cần đi truy tìm hành tung tên Phi Long, hấn chính là tên kẻ thù của ta.”

"Phi Long?? Thuộc hạ có nghe qua tên này, chỉ là một tên đầu sỏ tầm thường ở khu vực phía nam thôi mà. Một tên phế vật như thế nếu có ra tay tấn công vào phong ấn của ngài, lẽ ra ngài sẽ cảm nhận được ngay tức khắc để ngăn cản chứ, vì sao...." Hoàng Long cúi mày lộ ra vẻ mặt khó hiểu tò mò hỏi.

" cái này thì...."

Mẹ kiếp, chẳng lẽ nói toẹt ra là lúc đó mình đang bận thăm du quay tay, nhất thời không để ý tới cái phong ấn của mình sao? Không được, tuyệt đối không thể để đối phương biết được, nếu không thì còn gì mặt mũi của đáng ý chí tối cao khu rừng này nữa chứ!!

" Thôi, thôi, chuyện này bỏ sang một bên, phong ấn không bị phá cũng đã phá rồi, việc quan trọng hiện giờ đã phải nhanh chóng khắc phục hậu quả, ta trông chờ vào ngươi đây." Ý Chí Tối Cao nhanh chóng chuyển đổi đề tài, không muốn nhắc lại "chuyện đã qua" của mình nữa.

“ Tuân lệnh, thuộc hạ sẽ xuất phát ngay tức khắc ạ.” Sốt khí đáng sợ từ trong người Hoàng Long phát tán ra, khiến mặt đất rung chuyển dữ dội, tòa trang viên thậm chí có dấu hiệu muốn sụp đổ bất kỳ lúc nào.

Không thể tha thứ ~~!! Tuyệt đối không thể tha thứ cho kẻ dám hủy hoại cuộc sống bình yên hạnh phúc trong khu rừng này được.

Roẹt ~~~~~!!

“ Bình tĩnh, hãy bình tĩnh, ta đã chia bớt một ít thần thức của mình vào trong người ngươi, ngươi có thể dựa vào đó để truy tìm hành tung của tên khốn kia. Chỉ là hãy bình tĩnh, cố gắng giảm thiểu thiệt hại trong khu rừng trong lúc giao chiến, đừng gây ảnh hưởng tới khác Nhân Thú khác, được chứ?” Nhìn thấy Hoàng Long phần nộ tội cùng, Ý Chí Tối Cao vội vã lên tiếng trấn an, không muốn hấn nổi điên. Với tính cách của đối phương, một khi nổi điên lên sẽ hành động một cách bất chấp hậu quả. Đó không phải là điều mà Ý Chí Tối Cao muốn nhìn thấy.

Hít sâu vài hơi vào người để bình tĩnh lại, Hoàng Long cung kính nói: “ Xin ngài hãy yên tâm, thuộc hạ biết mình phải làm gì rồi ạ.”

Ý Chí Tối Cao có chút cười khóc không được. Chính vì biết rõ ngươi sẽ làm gì nên ta mới cảm thấy không an tâm nè. Nhờ vả tên đầu đất này ra tay không biết phải sai lầm không nhỉ? Thôi thôi, chỉ mong hấn nhẹ tay một chút, đừng phá hủy cả khu rừng và đám thần dân của ta là được rồi.

Roẹt một cái, Hoàng Long nhanh chóng tung người phóng ra khỏi trang viên, khẽ dùng thần thức của Ý Chí Tối Cao cảm nhận một cái, đôi mắt lóe qua tia sáng đầy sát khí, cười lạnh lạnh bẩm nói: “ Phát hiện ra ngươi rồi, đang di chuyển nhanh về hướng bắc khu rừng?? Hãy đợi đấy, bố mày tuyệt đối không cho phép ngươi làm hại tới khu rừng Nhân Thú này.”

Cơ thể tựa như một tên bắn bắn thẳng về phía bắc khu rừng để truy đuổi “Phi Long” đang háo hức di chuyển truy sát mục tiêu của mình.

--- -----

Quay trở lại nhóm Dương Kiệt sau nửa ngày di chuyển, cuối cùng cũng đã áp sát tới đích đến. Lúc này cả hai đã đi vào địa phận của một vùng tràn đầy suối nước nóng, cộng thêm quan cảnh thiên nhiên trời phú trong khu rừng, tuyệt đối là một địa điểm du lịch tắm suối nước nóng ngay cả đất nước Nhật Bản ở thế giới của Dương Kiệt cũng không thể sánh bằng nữa là.

“ Wa ~~~!! Suối nước nóng, suối nước nóng, từ nhỏ mình đã mơ ước một ngày nào đó có cơ hội đi tắm thử suối nước bên Nhật, tiếc là nhà nghèo anh chị em đông nên mãi không có tiền, không ngờ ở thế giới này lại có cơ hội hoàn thành ước nguyện, hô hô hô hô ~~~~~!!”

Không chút do dự chần chừ, trực tiếp trút bỏ hết quần áo trên, ngay cả “tiểu Dương Kiệt” cũng treo lơ lửng trong không khí, không cần biết suối nước nóng này có nguy hiểm gì hay không, tung người nhào lộn nhảy thẳng xuống đó.

Bùm ~~~~~!!

Cái cơ thể nặng gần hai trăm kg nhảy vào hồ nước, khiến nước nóng tung bắn lên như bắn pháo hoa, hoàn toàn không thèm quan tâm tới chuyện đó, chỉ mang theo vẻ mặt hưởng thụ nấn ngượng như vừa “phê thuốc” tận hưởng cảm giác áp phê do suối nước nóng mang lại.

“Má ơi, đúng là tắm tới đâu khỏe người tới đó, nếu như lúc này có vài chai rượu sake, tay cầm điều thuốc rít vài hơi vào người, chắc càng áp phê hơn nữa chứ chả chơi đâu.”

“Mặt đá, phê lắm, xuống đây tắm chung với tôi nào ~~~!!” Vẫy tay mời gọi Dương Diễn xuống tắm chung với mình, đáp lại lời mời gọi đó là Dương Diễn trực tiếp quay đầu nhìn ra hướng khác, không thèm quan tâm tới anh ta cả.

Với võ hồn và tuyệt học tu luyện có thuộc tính băng hàn như Dương Diễn, tuyệt đối không có cảm hứng với những thứ có nhiệt độ cao ngắt ngưỡng như thế này. Tuy không gây ảnh hưởng gì tới hắn, nhưng chủ yếu là không thích và không hứng thú mà thôi.

“Xi, đúng là đồ ngu không biết hưởng thụ.” Nhìn thấy Dương Diễn không trả lời, Dương Kiệt chỉ bẽ bẽ môi, không thèm quan tâm tới đối phương nữa, tiếp tục hưởng thụ cảm giác ngâm mình trong suối nước nóng của mình.

“Đã gần tới nơi Hoàng Kim Nhân Thủ Quả mọc chưa?” bước tới một đá tảng ở phía xa ngồi lên đó, giọng nói lạnh lùng không chút tình cảm vang lên hỏi.

“Để xem.” Từ trong nhẫn càn khôn lấy ra tấm bản đồ “công nghệ cao”, tuyệt đối là sản phẩm đạt chứng chỉ chống bụi chống nước chuẩn IP 68, nên vô cùng ung dung vừa tắm vừa coi mà không sợ hư hỏng gì cả.

Dùng hai ngón tay vuốt kéo nhẹ trên bề mặt tấm bản đồ, hình ảnh trong đó lập tức được phóng to ra như đang xem hình trên điện thoại thông minh vậy. So sánh lại vị trí hiện tại và vị trí Hoàng Kim Nhân Thủ Quả, còn cách không quá xa nữa rồi.

“Từ nơi này đi tới đó còn khoảng vài dặm đường nữa, nếu di chuyển nhanh chắc khoảng hai khắc giờ là cùng.”

Dựa trên thông số trên bản đồ, lập tức có được kết quả mình cần, báo lại cho Dương Diễn nghe.

“Vậy thì tắm mau đi rồi lên đường, đột nhiên ta có linh cảm sắp có chuyện không hay xảy ra với mình đấy.” Dương Diễn dúi chặt đôi lông mày lại, trong lòng đột nhiên thấp thỏm không yên, linh cảm mách bảo mình phải nhanh chóng rời khỏi khu rừng Nhân Thủ này càng nhanh càng tốt, nếu không sẽ có đại họa ập tới đầu mình cho mà xem.

Phàm là người tu luyện, đa số đều tuyệt đối tin tưởng vào linh cảm của mình, đó là thứ thần khí đã giúp người tu luyện không ít lần thoát khỏi những cái chết đáng tiếc đấy.

“Ôi dào, khéo lo hão, với thực lực của ta và người hiện giờ, chỉ cần mấy tên lão quái vật không chui đầu ra, chúng ta hoàn toàn có thể tung hoành ngang dọc khắp khu rừng này, còn phải sợ ai nữa chứ?? Và lại, Hoàng Kim Nhân Thủ Quả lúc này vẫn chưa hoàn toàn chín muồi, chúng ta có tới nơi sớm cũng phải đứng sang một bên chờ đợi, chẳng thà ở đây hưởng thụ một chút không phải tốt hơn sao?” Dương Kiệt chỉ tỏ vẻ dừng dừng, tiếp tục công việc ngâm suối nước nóng của mình.

Đùa à! Hiếm lắm mới có cơ hội ngâm suối nước nóng, nếu như không ngâm cho thỏa thích, quả thật uống phí đời trai quá đi.

Nghe thấy Dương Kiệt nói thế, Dương Diễn cũng không lên tiếng hồi thúc nữa. Vì cảm thấy đối phương nói có lý, chỉ cần không chọc giận mấy lão quái vật ngàn năm hoặc đi vào tử địa, khu rừng Nhân Thủ “nhỏ bé” trong cái hầm mộ này tuyệt đối không có nguy hiểm nào đối với cả hai vào thời điểm này cả.

Nếu như là khu rừng Nhân Thủ ở thế giới bên ngoài còn phải dè chừng thận trọng đôi chút, còn khu rừng Nhân Thủ ở đây, cứ vô tư đi.

Kèm nén lại nổi bất an trong lòng, ngồi sang một bên nhắm lại dưỡng sức, không quan tâm tới mọi thứ ở xung quanh nữa.

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 156: Hang động nhân tạo

Càng vào sâu bên trong càng xuất hiện nhiều hồ nước nóng có đủ loại màu sắc khác nhau, hơi khí bốc lên nóng rực cả người, thậm chí còn đáng sợ hơn khi bước vào phòng xông hơi đang ở nhiệt độ cao nhất vậy.

Dương Diễn khẽ dúi mày tỏ vẻ khó chịu, nhưng vẫn nhanh chân rảo bước theo phía sau Dương Kiệt. Cả hai nhanh chóng đi xuyên qua ma trận hồ nước nóng trong này, lọt vào trong mắt cả hai là một hang động có hình dáng giống hệt như một quả núi trọc trời sừng sững ngay trước mắt. Chính giữa chân núi có một cửa hang không quá cao lớn, đủ cho ba người đàn ông trưởng thành đi xuyên vào cùng lúc.

“Theo định vị trên tấm bản đồ, hình như Hoàng Kim Nhân Thủ Quả mọc trong cái hang động bí ẩn này đây.” Dương Kiệt vừa soi bản đồ vừa dúm mảy nói.

Hèn chi không ai có thể phát hiện được vị trí Hoàng Kim Nhân Thủ Quả mọc, thì ra là mọc ở nơi không dễ nổi trướng này, thậm chí còn ở trong sâu dưới lòng đất. Ngày thường có mấy ai rảnh mà đi dạo tới nơi này đâu chứ nhỉ??

“Thế nào? Chúng ta đi vào trong chứ?” Mặc dù đã có quyết định cho dù long đàm hồ nguyệt cũng phải xông vào hái Hoàng Kim Nhân Thủ Quả, nhưng cũng tôn trọng hoài ý kiến của Dương Diễn tiếng để coi hần như thế nào.

Cũng đã tới nơi rồi, tất nhiên là không thể quay đầu bỏ về rồi. Tuy trong lòng vẫn cảm thấy thấp thỏm không yên, không biết có phải là do hang động này mang tới hay không. Nhưng nhìn về mặt đây kỳ vọng của Dương Kiệt, tất nhiên là không thể bỏ rơi anh ta đi vào trong một mình rồi.

Thú thật, Hoàng Kim Nhân Thủ Quả đối với Dương Diễn lúc này không hấp dẫn như đối với Dương Kiệt. Vì cho dù hiện giờ có được cũng có dám phục dụng đâu chứ.

Khẽ gật đầu đáp lại, cả hai nhanh chóng quay người đi thẳng về phía miệng hang động, tựa như cái miệng của một quái thú khổng lồ há to ra chào đón con mồi tự nhảy vào vậy.

Hít sâu một hơi vào người, Dương Kiệt trực tiếp lao thẳng vào trong hang động tối tăm như mực.

“Á ~~~~~, mặt đá cứu ~~~~~!!” Do lao quá nhanh không kịp quan sát phía trước có gì, đột nhiên cảm thấy đôi chân như đập vào không khí, cơ thể nặng gần hai trăm kg tựa như bị hút mạnh xuống dưới, hoảng hốt xua tay múa chân gào thét kêu cứu.

Bạch ~~~~~!!

Cũng may là Dương Diễn đã kịp thời lao tới đỡ lấy tay ra chụp lấy cánh tay đang vẫy vẫy của Dương Kiệt, dùng sức một cái kéo anh ta lên trở lại, để anh ta không phải biểu diễn trò “heo bay đại nhân giảng lâm” lần nữa.

Phù phù ~~~~~!!

“mẹ kiếp, thang quỷ nào chơi trò mất nét thế hả? Trong hang động mà xây cái cầu thang vòng ốc xoắn như thế này, suýt chút nữa thì có cơ hội trải nghiệm trò nhảy bungee rồi.” Sau một hồi hít thở định thần lại, Dương Kiệt không kềm được phần nộ lên tiếng chửi.

Đúng thế, bên trong hang động không phải là một bề mặt phẳng như chúng ta thường thấy. Mà là một hang động lòng đất sâu thâm thẳm, đứng từ trên này thậm chí không thể nhìn thấy cảnh vật ở phía dưới có những gì.

Và vị trí cả hai đang đứng chính là một vách đá nhô ra giống hệt như một cầu thang cuộn tròn theo hình ốc xoắn để đi xuống dưới, chính giữa là khoảng chân không tối tăm.

“Hê, tối tăm mịt mù, sao giống như đang đi vào chốn địa ngục thế này.” Khẽ lộ đầu ra khỏi vách đá nhìn xuống phía dưới, ngoại trừ màn đêm tối tăm, không thể nhìn thấy được bất kỳ thứ gì ở phía dưới, đủ hiểu độ sâu của hang động này sâu tới mức độ nào rồi.

Nhưng đã vào tới nơi này rồi, tuyệt đối không thể quay đầu trở về.

Hít sâu một hơi vào người, quay đầu nhìn Dương Diễn một cái, cả hai cùng ngật đầu, vô cùng quả quyết nương theo vách đá thang vòng xoáy, đi thẳng xuống lòng đất.

Phục ~~~~~!!

Từ trong nhắt càn khôn lấy ra một quả cầu thủy tinh, chân nguyên trong người truyền thẳng vào đó, quả cầu lập tức thấp sáng cả hang động, không còn tối om như lúc vừa mới bước vào nữa.

Rít ~~~~~ rít ~~~~~ rít ~~~~~!!

Ánh sáng chói mắt tựa như chọt vào ổ kiến lửa, chỉ thấy vô số con ma thú có hình dáng giống hệt những con roi phóng to đang treo mình trên vách đá miệng không ngừng vang lên tiếng rít bất an, căm phẫn và đầy khát máu.

“Khoái Huyết Phiên Phúc????” Nhìn thấy đáng quái thú đông chi chít trên vách đá, Dương Diễn không kềm được dúm mảy, miệng lẩm bẩm nói nhỏ.

“Chỉ là lũ ma thú cấp 3 trung cấp?? không quá đáng ngại!” Sau chút giật mình ban đầu, nhưng khi nhìn rõ thực lực của lũ dơi khổng lồ, Dương Kiệt thầm thở phào nhẹ nhõm.

Tuy đông như không quá đáng ngại, đặc biệt là lúc này Dương Kiệt sở hữu nhiều tuyệt học đánh AOE, cộng thêm Dương Diễn bên cạnh trợ sức, diệt gọn chúng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Rít ~~~~~ rít ~~~~~ rít ~~~~~!!

Những con roi to lớn bằng nửa con bò đông hơn cả trăm con từ vách hang động tựa như trận mưa tên đáng sợ bắn xuống, lao thẳng về phía Dương Diễn

và Dương Kiệt tấn công

“Mặt đá, để dành cho ta ~~~!!” Nhìn thấy Dương Diễn chuẩn bị vẩy múa Kỳ Lân Kiếm ra tay, Dương Kiệt vội vã lên tiếng ngăn cản.

Mẹ kiếp, điểm kinh nghiệm ngay trước mặt, tuyệt đối không thể bỏ qua.

“Giới Vương Quyền X 4, Phi Lũ Bồ Dưa Đại Pháp, ta bỏ bỏ bỏ ~~~~~!!” Thậm chí không cần biến hình, đối đầu với đám ma thú cấp 3 trung cấp này, chỉ cần kích hoạt Giới Vương Quyền là quá đủ rồi.

Cơ thể tung người lên không trung, Huyền Thiết Chi vẩy múa một vòng trên đỉnh đầu, hàng chục hàng trăm quả chùy khí không lồ quét ra, bắn thẳng về phía đám doi đang lao xuống.

Bùm ~~~ bùm ~~~ bùm ~~~ bùm ~~~.....!!

Những con doi khổng lồ chỉ khẽ chạm vào những quả chùy khí, cơ thể lập tức bị đánh banh xác, máu thịt tung bắn tứ phía. Thế nhưng những con còn sống sót không những không chút sợ hãi, ngược lại còn kích thích tính hung hăng của chúng, liều mạng lao thẳng về phía trước xé xác con mồi ra.

“Dinh dong, bạn tiêu diệt một ma thú cấp 3 trung cấp, nhận được 500000 điểm kinh nghiệm”

“Dinh dong, bạn tiêu diệt một ma thú cấp 3 trung cấp, nhận được 500000 điểm kinh nghiệm”

.....

.....

Tiếng thông báo nổ kinh nghiệm nghe mới sướng tai làm sao, tựa như được chích thêm Dopng, Dương Kiệt phấn khích tung người nhào lộn lên không trung, một cú Phi Lũ Lôi Đình Phi Cước đá ra, bàn chân sét dạng khí tựa như chiếc lưới khổng lồ chụp thẳng về phía đám ma thú đang liều mạng lao xuống.

Roẹt ~~~ roẹt ~~~~~ roẹt ~~~~~.....!!

Lại thêm gần chục xác doi rơi xuống, lũ doi dường như cảm nhận được sự lợi hại của kẻ thù, cơ thể khẽ chững lại với tư thế lao xuống. Nhưng đừng hiểu lầm là chúng sợ hãi bỏ chạy, chẳng qua chỉ là thay đổi chiến thuật tấn công mà thôi.

Rít ~~~~~ rít ~~~~~ rít ~~~~~!!

Đám doi đồng loạt mở to cái mỏ gớm ghiếc của mình ra, trong miệng phát ra những tiếng rít khiến người nghe phải sồn tóc gáy. Gần cả trăm con rít lên như thế, tuyệt đối còn đáng sợ hơn gấp nhiều lần khi con người đang đứng ngay sát bên cạnh chiếc máy bay đang cất cánh hay hạ cách.

“AAAAAAAAAAAA ~~~!!” Dương Kiệt đang treo người trên không trung không kềm được run bắn người lên trước những tiếng rít đáng sợ của lũ roi, hai tay bịt chặt lấy tai, nhưng vẫn không thể thoát khỏi ảnh hưởng bởi sóng âm đáng sợ do chúng tạo ra, đầu như bị hàng trăm hàng ngàn cây kim chọt thẳng vào, đau đớn tới tận linh hồn.

Rít ~~~ rít ~~~ rít ~~~~~.....!!

Lũ doi tỏ ra phấn khích khi nhìn thấy con mồi dính chiêu của mình, cơ thể tựa như tên bắn lao thẳng về mục tiêu, tựa như muốn xuyên thủng cơ thể của con mồi vậy.

"Võ hồn, hiện ~~~~~!!!" Nhìn thấy đám Doi lao xuống với tốc độ như tên bắn, Dương Kiệt không kềm được biến sắc mặt cắn chặt răng kích hoạt võ hồn của mình.

Huyền Vũ lập tức xuất hiện trên đỉnh đầu và nhập vào cơ thể. Để cho an toàn, còn kích hoạt luôn cả Phi Lũ Mỡ Bụng Hộ Thể chắn ngay trước mặt.

pằng ~~~ pằng ~~~ pằng ~~~~~!!

hàng trăm con doi tựa như những con thêu thân lao vào lửa, bắt chấp tất cả ùi thẳng vào màn chắn như cái mỡ bụng ngay trước mặt Dương Kiệt. Dương Kiệt có cảm giác như cơ thể như bị chiếc xe lửa đang lao tới với tốc độ cực nhanh tông thẳng vào người, xương cốt đau nhức tột cùng, miệng cảm thấy ngọt tanh, một vũng máu màu đỏ từ từ trong miệng phun bắn ra, cả cơ thể nặng gần cả ngàn kg (hiệu ứng võ hồn) tựa như không có chút sức nặng nào nữa, bị tông bay về phía sau, cơ thể đập thẳng vào vách tường, tựa như bị khảm thẳng vào trong đó vậy.

“Hàn Băng Kiếm.....” “Khoan, khoan đã mặt đá, cứ để chúng cho ta ~~~!!” Dương Diễn này giờ vẫn đang sang một bên quan chiến, sẵn sàng ra tay nếu như Dương Kiệt bị đánh bay lập tức định ra tay giúp đỡ, nhưng nhanh chóng bị Dương Kiệt lên tiếng ngăn cản.

“Mẹ kiếp, không ngờ chút sơ suất mà bị dính chiêu của lũ súc sinh đó.”

nhỏ bã nước bọt kèm máu tươi xuống đất, ánh mắt đầy căm phẫn nhìn chằm chằm vào đám doi đã bay ngược trở lại trên không trung, chúng đang chuẩn bị tư thế lao xuống tấn công con mồi thêm lần nữa.

Đại lung biến hình xuất hiện trong tay bỏ thẳng vào vị trí đan điền, tay phải nắm chặt lock seed trái xoài giờ ra phía trước, ngón cái ấn thẳng vào nút công tác mở khóa.

“Biến hình ~~~~~!!!”

“Mango slash ~~~~~!!!”

Không có thời gian để tạo dáng như ngày thường, dùng tay nắm chặt cán kiếm chẻ mặt ba nhát, cơ thể xoay chuyển tại chỗ ba trăm sáu chục độ với tư thế ném tạ, vô số trái xoài khí quét ra, tấn công về phía đám dơi đang hung hăng tiếp tục lao xuống như muốn xé xác con mồi ở trước mặt ra vụn.

Bùm ~~~ bùm ~~~ bùm ~~~~~!!

Với thực lực của một ngụm tông sư tầng thứ 6, sóng âm gì đó của lũ dơi chỉ còn là trò cười, không bị ảnh hưởng trong lúc tấn công, số phận của lũ dơi đã được an bài rồi đây.

“Dinh dong, bạn đã đạt đủ kinh nghiệm để thăng cấp, xin chúc mừng.”

Máu thịt không ngừng tung bắn rơi rải tứ phía, đợi tới khi con dơi quái cuối cùng tử nạn, một luồng sáng màu trắng từ trên đỉnh đầu chụp thẳng xuống người Dương Kiệt.

“Haha, đúng là không có gì sượng bằng cảm giác thăng cấp, đã ~~~~~!!” Dương Kiệt phấn khích kêu thét lên sau khi thăng cấp. Lúc này đã là một chân nguyên tầng thứ 7, thuộc dạng chân nguyên cao cấp rồi đây.

Thoát khỏi trạng thái biến hình ngồi ngả lưng trên mặt đất, trên môi lộ ra nụ cười đắc chí. Dương Diễn có chút ngưỡng mộ với cách tu luyện của Dương Kiệt, chỉ cần đủ số lượng quái cho anh ta giết, có thể thăng cấp không giới hạn, quả thật là lý kỳ quá đi.

Giải quyết đám quái vật xong, cả hai nhanh chân tiếp tục hành trình đi thẳng xuống dưới hang động sâu.

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 157: Chiến Phi Long

Vù ~~~~~!!

“Hai con chuột nhất đang trốn trong cái hang động này??” Một bóng người cao to khổng lồ tựa như một ngôi sao băng từ trên trời giáng xuống, đáp xuống xuất hiện ngay trước hang động mà Dương Kiệt và Dương Diễn đang đi sâu xuống. Đôi mắt hình tam giác lóe qua tia sáng dị thường, lấp lăm nói nhỏ một câu.

Bóng người này không ai khác chính là kẻ đang truy sát cả hai, Phi Long, à không đúng, lúc này phải nói là mặt tà ác của Ý Chí Tối Cao mới đúng.

Chỉ thấy trên tay đang cầm một vật thể dính đầy dịch máu màu xanh lam có hình dáng giống hệt như một trái tim, trái tim đó vẫn còn đang đập thình thịch liên hồi, đưa lên gần sát miệng đưa chiếc lưỡi màu tím ra liếm sạch những dịch máu trên bề mặt, sau đó bỏ hẳn vào trong miệng nhai ngấu nghiến.

Đó chính là trái tim của một nhân thú xấu số mà hắn bắt gặp trên đường di chuyển tới nơi này. Tất nhiên tên nhân thú xấu số kia không phải là nạn nhân đầu tiên, cũng tuyệt đối không phải là nạn nhân cuối cùng, nếu như hắn tiếp tục tồn tại trên khu rừng này nữa.

“Nhột ~~~ nhột ~~~, ực ~~~~~!! Món khai vị đã thưởng thức xong, đã tới lúc vào món chính rồi đây.” Dùng chiếc lưỡi dính đầy nước bọt pha lẫn với máu xanh liếm liếm môi, “Phi Long” lộ ra vẻ phấn khích chuẩn bị đi thẳng vào trong hang động.

“Ừ, Đó là” “Phi Long” đang bước đi đột nhiên ngưng bước, đầu quay đầu nhìn chằm chằm vào phía xa, miệng lấp lăm nói nhỏ: “Đang có một luồng khí cực kỳ đáng sợ đang di chuyển về hướng này với tốc độ cực nhanh. Nếu không làm thì”

“Chính là thằng nhóc mà tên mặt thiện đã lựa chọn sao?? Rắc rối to rồi, với cái cơ thể hiện giờ, tuyệt đối không phải là đối thủ của hắn. Bất cần quá, lẽ ra vừa cướp xong cái cơ thể này phải kèm nén khí trong cơ thể để tránh mặt tên mặt thiện, thế mà...” “Phi Long” lộ ra vẻ khó coi.

“Không được, phải đánh nhanh rút gọn mới được, tranh thủ tên khốn đó còn chưa kịp tới đây, cướp lấy cái cơ thể hoàn hảo kia, sau đó nhanh chân bỏ trốn, ngay cả tên mặt thiện cũng đừng hòng tìm được hành tung của ta.” Không chút do dự chần chừ, nhanh chóng tung người lao thẳng vào trong hang động.

Trong lúc “Phi Long” đang lao thẳng xuống hang động để truy sát cả hai. Dương Kiệt và Dương Diễn trốn gần nửa canh giờ, cuối cùng cũng đã đi được

xuống dưới đáy hang động.

“Phi phò, phi phò ~~~!! Cuối cùng cũng đã đi hết cái cầu thang chết tiệt này rồi. Móa, sâu gì mà sâu thế không biết.”

“Nhìn kia ~-!!” trong lúc Dương Kiệt đang không ngừng nguyên rửa cái cầu thang chết tiệt kia, đột nhiên nghe thấy tiếng nói đầy phấn khích của Dương Diễn vang lên.

“Hoàng Kim Nhân Thú Quả ~~~!!” Quay đầu lại nhìn về hướng Dương Diễn giơ tay chỉ dẫn, Dương Kiệt cũng phấn khích kêu thét lên khi phát hiện vật thể mà mình hằng ao ước nằm sừng sững trong một "căn phòng" nằm tuốt tận phía xa bên trong.

Chỉ thấy một cây đại thụ toàn thân phát ra tia sáng bảy màu, có thể nhìn thấy chín trái quả hình dáng giống hệt như quả táo bằng vàng treo lơ lửng trên cành cây đại thụ đó, tựa như chín chiếc bóng đèn công suất cực đại, không ngừng nhấp nháy ánh sáng màu ánh kim thấp sáng cả hang động tối tăm dưới này.

Tuy từ vị trí cả hai đang đứng đi tới "căn phòng" kia cũng gần cả cây số, nhưng với thị lực của một kẻ mạnh chân nguyên, hoàn toàn không làm khó được cả hai để có thể nhìn rõ từng chi tiết trên cây hoàng kim đó.

“Khoan đã ~~~!!” Nhìn thấy Dương Kiệt phấn khích định chạy thẳng về phía "căn phòng" để hái, Dương Diễn lập tức lên tiếng ngăn cản.

“Đứng, đứng, không nên hấp tấp vội vàng, chúng vẫn chưa chín muồi, nếu hái lúc này sẽ giảm đi chất lượng của nó.” Dương Kiệt nhanh chóng bình tĩnh lại, mang theo vẻ mặt thích thú ngắm nhìn chín trái Hoàng Kim Nhân Thú Quả trên cành cây ở phía xa, càng ngắm càng khoái, xuyết xoa khen ngợi không ngớt.

âm~~~~~!!!

“Hahahaha, thì ra hai con chuột nhắt trốn ở nơi này, cuối cùng thì bốn tòi cũng đã tìm ra các ngươi rồi nhé ~~~~!!!” Trong lúc cả hai đang rảo nước ngắm nhìn chờ đợi Hoàng Kim Nhân Thú Quả chín muồi, đột nhiên cảm nhận thấy một luồng khí đáng sợ và giọng nói vừa xa lạ vừa quen thuộc vang lên, cả hai giật mình hoảng hốt quay đầu lại nhìn về phía giọng nói vừa vang lên.

“Là, là, tên khốn Phi Long ~~~~~!!!” Vừa khó tin vừa bất ngờ khi phát hiện bóng dáng “quen thuộc” với đôi cánh khổng lồ đặc trưng xuất hiện ngay trước mặt, Dương Kiệt và Dương Diễn đưa mắt nhìn nhau một cái, lộ ra vẻ khó hiểu.

Tên khốn này chán sống hay sao mà còn dám vác mặt tới đây??

Cả hai vẫn chưa biết lúc này Phi Long không còn là Phi Long trước kia nữa.

“Thế nào? Mới cách nay không bao lâu cong đuôi bỏ chạy, giờ còn dám xuất hiện ngay trước mặt anh, bộ chán sống thật rồi hả?” Nhìn thấy Phi Long mang theo ánh mắt thêm khát nhìn chằm chằm vào Dương Diễn ở bên cạnh mình, sau đó lại đưa mắt nhìn về phía cây hoàng kim ở phía xa, lộ ra vẻ mặt "thì ra là thế", Dương Kiệt miệng cười lạnh chế giễu nói.

.....

.....

Nhìn thấy Phi Long vẫn phát lời nói của mình, ánh mắt chỉ dán chặt vào người Dương Diễn, Dương Kiệt tỏ ra phần nộ tột cùng.

Mẹ kiếp, chỉ là một tên nguỵ tông sư tầng thứ 6 quèn mà dám phát lời anh mày sao? Được, lần này để bỏ mày trực tiếp dạy cho mày một bài học nhớ đời.

Dương Kiệt vừa thăng cấp thành chân nguyên tầng thứ 7, cộng thêm đai lưng biến hình và Giới Vương Quyền X5, tuyệt đối có thể đánh đối phương tới nổi ba mẹ cũng không nhận ra.

Cảm nhận khí thế trong người đối phương, vẫn dậm chân tại chỗ không chút thay đổi gì cả. Cũng không biết là đầu hấn có bị cái gì kẹp qua không mà dám dậm đầu vào chỗ chết thế này.

“Biến hình ~~~~~!!!”

“Xin hân hạnh được giới thiệu với quý vị, siêu nhân bịt mặt, Phi Lũ Mango Đại Nhân giáng lâm ~~~~~!!!” Dương Kiệt nhanh chóng biến hình thành siêu nhân bịt mặt, không ngừng tạo ra những tư thế “khó đỡ” trước mặt mọi người, để chứng tỏ sự tồn tại của mình.

“Phi Long” thu lại ánh mắt của mình, mang theo vẻ mặt cười mà không giống cười nhìn về phía Dương Kiệt: “Hừ, trò trẻ con.”

“AAAA, Mi dám coi thường ta, ta sẽ đập cho mi một trận thành đầu heo để xoa dịu cho sự tổn thương tâm hồn mà ta phải hứng chịu, Phi Lũ Bỏ Dưa Đại Pháp, chết này ~~~~~!!!” Nhìn thấy tên phé vật dám coi thường mình, tuyệt đối không thể nhịn nổi, Dương Kiệt tung người lên không trung, cây chùy trái xoài vẩy múa trên đỉnh đầu rồi bỏ mạnh xuống, hằng chục hằng trăm quả chùy khí hình trái xoài bổ ra, bắn thẳng về phía mục tiêu ở phía dưới.

Đối diện những quả chùy khí chi chít đang bắn tới, “Phi Long” vẫn tỏ vẻ dửng dưng, thậm chí trên môi đã lộ ra nụ cười chế giễu.

Chỉ thấy tay phải của hắn giơ ra phía trước, tạo thành chướng ải thẳng về phía những quả chùy khí ở trước mặt.

Uỳnh ~~~~ uỳnh ~~~~ uỳnh ~~~~~~!!

Những quả chùy khí đang bay giữa chừng đột nhiên bị vỡ tan trong không khí, Dương Kiệt giật mình hoảng hốt, cảm nhận thấy một cơn gió lốc có uy lực không thua kém gì so với một chiêu tuyệt học Huyền Giới cao cấp ập thẳng tới trước mặt.

“Không, không thể nào ~~~~~!!” “Chiêu xuất thành kỳ ~!! Cẩn thận, đối phương đã là một tông sư chân chính ~~~~~!!”

Rầm ~~~~~!!!

Hứng trọn cơn gió lốc vô hình vào người, Dương Kiệt trực tiếp bị đánh bay ra xa.

Vì sao?? Vì sao mỗi lần thắng cấp xong tưởng rằng mình đã thiên hạ vô địch, dễ dàng hành hạ kẻ thù, ai ngờ mới tưởng gặp phải kẻ thối, thế mà còn chưa kịp bùng nổ, đã bị đối phương đánh cho ba mẹ cũng không nhận ra ~~~!! Thiên Đạo, tác giả, chẳng lẽ hai người hận tôi tới mức độ đó sao??

Dương Kiệt đau lòng vô cùng, có chút muốn đâm đầu vào tường chết quách đi cho rồi. Bị đánh đau chỉ là chuyện nhỏ, quan trọng nhất là nỗi đau tâm hồn, không gì có thể diễn tả được.

“Người không phải Phi Long??!!” Dương Diễn cúi đầu nhìn chằm chằm vào “Phi Long” ở trước mặt, vô cùng khẳng định nói.

Một khi đã bỏ lỡ cơ hội trở thành tông sư chân chính, cho dù sau này có cố gắng tới cỡ nào, cũng không thể trở thành một tông sư chân chính được, mãi mãi chỉ có thể là một đệ tử tông sư mà thôi. Đó là quy luật bất biến ở đại lục Huyền Thiên này, từ xưa tới giờ chưa ai có thể phá bỏ lời nguyên do được. Nên vô cùng hiển nhiên người đang đứng trước mặt tuyệt đối không phải là “Phi Long”.

Có người phá được lời nguyên do hay không thì không biết, nhưng tuyệt đối không phải tên Phi Long trước kia có thể làm được điều đó.

“Chính xác, nhưng không có thưởng!! à không đúng, có một phần thưởng đặc biệt dành riêng cho người mới đúng, khả khả khả ~~~~~!!” Càng ngắm nhìn cơ thể của Dương Diễn càng cảm thấy phấn khích và thích thú, nhưng trước hết, phải đánh cho đối phương không còn sức phản kháng trước đã, tới lúc đó cái cơ thể hoàn mỹ đó sẽ thuộc về mình.

“Vô hồn hiện ~~~~~!!” Băng Kỳ Lân xuất hiện ngay đỉnh đầu Dương Diễn, sau đó nhanh chóng nhập vào cơ thể của hắn, thực lực lập tức gia tăng lên thành một đệ tử tông sư tầng thứ 9. Nhưng với thực lực đó, đối diện với một tông sư chân chính tầng thứ 6, tuyệt đối không phải đối thủ.

Nhưng tuyệt đối không thể khoan tay chờ chết, chỉ còn cách liều mình chiến đấu mà thôi.

“Tốt, tốt, đó là của ta, tất cả đều thuộc về ta ~~~~~!!” Nhìn thấy vô hồn cấp 9 của đối phương, “Phi Long” cười lên một cách điên cuồng, ánh mắt đầy thèm khát rực sáng liên hồi, tay tạo thành chướng ải từ trên vỗ mạnh xuống.

Một bàn tay khí màu đỏ tím mang đầy tà khí xuất hiện ngay trên đỉnh đầu của Dương Diễn, tựa như quả núi khổng lồ đè thẳng xuống mục tiêu ở phía dưới.

“Hàn Băng Kiếm Pháp, kiếm khí liên hoàn, chém ~~~~~!!” Kỳ Lân kiếm từ dưới quét lên thành đường vòng cung, vô số đường kiếm khí sắc nhọn chém thẳng vào bàn tay khí đang ập xuống trên đỉnh đầu.

Uỳnh ~~~~ uỳnh ~~~~~~ uỳnh ~~~~~~.....!!

Những luồng kiếm khí chém ra chỉ khẽ chạm nhẹ lên bề mặt bàn tay khí, lập tức bị vỡ tan trong không khí, thậm chí không thể khiến bàn tay khí đó dừng lại được giây phút nào cả, và nó cứ thế chụp thẳng xuống với tốc độ và uy lực kinh hoàng.

Tông sư chân chính, một cử chỉ, một đòn đánh tầm thường đều có uy lực tương đương với tuyệt học Huyền Giới cao cấp, “Phi Long” chỉ khẽ vẫy tay vỗ mạnh xuống, thậm chí không phải là một tuyệt học thần thông gì cả, thế mà ngay cả Hàn Băng Kiếm Pháp của Dương Diễn cũng phải chịu thua.

“Không hay ~~~!! Tuyệt học thần thông, Băng Lân Hàn Sương Thức, Phong ~~~~~!!!” Vô hồn Băng Kỳ Lân xuất hiện ngay trên đỉnh đầu, nó ngẩng cao đầu mở to miệng ra gào lớn một tiếng, sương khí màu xanh lam từ trong miệng phun bắn ra, không chỉ bàn tay khí, ngay cả “Phi Long” ở phía xa cũng bị dính đòn, toàn thân bao phủ bởi lớp sương khí giá lạnh.

“Trảm ~~~~~!!!” Nhìn thấy bàn tay khí bị đóng băng ngưng hẳn trên không trung, vô cùng quả quyết vùng Kỳ Lân Kiếm chém thẳng về phía đó.

Crack ~~~ crack ~~~ crack ~~~~~!!

Bàn tay khí bị đóng băng lập tức bị chém vỡ tan thành hàng trăm hàng ngàn mảnh rơi rải xuống mặt đất, hình thành vô số vũng nước lạnh ngắt, sau đó nhanh chóng bị mặt đất hấp thụ hết vào trong, tựa như chưa từng xuất hiện qua vậy.

“Khá lắm, mặt” crack ~~~ crack ~~~ crack ~~~~~!!

“Không hay, tránh ra mau ~~~~~!!!” Dương Kiệt từ dưới đất bò dậy còn chưa kịp vui mừng lên tiếng khen ngợi, lập tức biến sắc khi phát hiện cơ thể khổng lồ của “Phi Long” sau khi bị đóng băng, bề mặt nhanh chóng xuất hiện vô số vết nứt chi chít, chỉ trong nháy mắt vỡ tung ra, hình thành trận mưa băng phiến bắn thẳng về phía cả hai.

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 158: Hoàn toàn không phải đối thủ

Bíng ~~~ bíng ~~~ bíng ~~~~~.....!!

Mảnh vụn băng phiến tựa như trận mưa tên ập thẳng về phía Dương Kiệt và Dương Diễn, cả hai chỉ còn cách vận hành chân nguyên trong cơ thể hình thành lớp lá chắn phòng hộ, hứng trọn trận mưa băng phiến vào người.

Pằng ~~~! pằng ~~~~~!!

Lớp chân khí phòng ngự chỉ chống đỡ được vài giây đã bị đánh tan trong không khí, vô số băng phiến ghim thẳng vào người cả hai, trên cơ thể không ngừng xuất hiện đốm lửa tựa như đang cột pháo nổ trên người và châm lửa lên vậy.

“Hahaha, có chút thực lực, nhưng vẫn chưa đủ ~~~~~!!!” Cả hai bị đẩy bay ra phía sau, sắc mặt khó coi khi nghe thấy giọng nói đầy gian tà của kẻ thù vang lên.

Chỉ thấy “Phi Long” hoàn toàn nguyên vẹn không chút thương tích sừng sững xuất hiện ngay trước mặt, trong lòng cả hai lập tức trầm xuống.

Rắc rối to rồi ~~~!!

“Mặc dù muốn xem xem cơ thể hoàn hảo của ngươi còn thứ gì khiến ta kinh ngạc, nhưng thời gian không cho phép, cho nên ~~~~~!!!” bàn tay phải giơ lên, tay tạo thành thế chào, chụp thẳng về phía cả hai.

“Phi Long Kim Chảo Thủ ~~~~~!!!”

Tuyệt học của Phi Long do đích thân “Phi Long” thi triển ra, uy lực tuyệt đối là kinh thiên động địa. Một đôi chảo hoàng kim khổng lồ của loài thần lân xuất hiện, tựa như chiếc lưới khổng lồ chụp thẳng vào người của cả hai.

“Phi Lũ Bỏ Dưa Đại Pháp, ta bỏ bỏ bỏ ~~~~~!!!” Tay cầm cán kiếm chế mạnh ba nhát, Dương Kiệt tựa như được buff thêm sức mạnh vô hạn, cây chùy trái xoài vẩy múa liên hồi, không ngừng quét ra vô số chùy khí đáng sợ bắn thẳng về phía đôi chảo khổng lồ trên đỉnh đầu.

“Kiếm thế mở ~~~~~!! Hàn Băng Kiếm Pháp, Băng Tinh Thâu Thiên ~~~~~!!!” Một khí thế sắc lạnh như lưỡi kiếm từ trên người Dương Diễn phát tán ra, tất cả những mục tiêu nằm trong phạm vi mà hắn nhắm tới đều cảm thấy áp lực nặng nề khó thở. Hai tay nắm chặt cán kiếm chìa thẳng lên trời, trên không xuất hiện bảy nhánh băng tinh khổng lồ kết hợp lại hình thành một tác phẩm nghệ thuật như đóa hoa băng khổng lồ, ghim thẳng xuống đôi chảo khí hoàng kim của “Phi Long”.

Một trên một dưới, kết hợp tấn công thẳng vào đòn đánh của đối phương.

“Kiếm thế ~~~!! Haha, không ngờ ngươi lĩnh ngộ được cả kiếm thế, ta càng lúc càng thích thú cái cơ thể hoàn hảo của ngươi rồi đây ~~~~~!!!” tuy có chút bất ngờ trước khí thế đáng sợ do Dương Diễn phát tán ra, khiến chân nguyên trong người đảo lộn hẳn lên, cơ thể bị đình trệ trong đôi chút, nhưng nhanh chóng được “Phi Long” kèm chế lại, hắn không những không tỏ ra hoang mang sợ hãi, ngược lại còn phấn khích vô cùng, ánh mắt khi nhìn vào Dương Diễn càng rực sáng hơn gấp bội.

Uỳnh ~~~ uỳnh ~~~ uỳnh ~~~~~!!

Ba đòn đánh va đập vào nhau, vang động cả hang động, thậm chí vách đá hai bên đã run chuyển liên hồi, tựa như có thể sụp đổ bất kỳ lúc nào.

Dương Kiệt và Dương Diễn bị đẩy lùi ra xa, nhưng rốt cuộc cũng đã có thể hóa giải đòn tấn công của đối phương, ba đòn đánh bị tan vỡ ra trong không khí.

Roẹt ~~~~~!!!

Cả hai còn chưa kịp định thần, “Phi Long” đột nhiên xuất hiện ngay trước mặt Dương Kiệt, cơ thể xoay chuyển ba trăm sáu chục độ trên không trung, một cú toàn phong cước đá thẳng vào đầu đối phương.

Pằng ~~~~~! AAAAA ~~~~~!!!

Dương Kiệt kêu thét lên như con heo bị chọc tiết, đầu hững tròn cú đá thôi son vào, cổ gần như bị treo hẳn sang một bên, cơ thể bị đá bay vào vách đá ở phía xa.

Vẫn chưa kết thúc!!

Dưới ánh mắt khó tin của Dương Diễn, bàn tay đầy móng vuốt sắc nhọn chọc thẳng vào vùng tim của hắn, bàn tay nắm chặt một vật thể giống hệt như trái tim vẫn còn đang đập thình thịch liên hồi rút hẳn ra khỏi lồng ngực, máu tươi màu xanh lam phun bắn ra như vòi sen đang mở công suất cực đại, nhuộm đầy cả cơ thể.

Bồi thêm một cú đâm đâm bay Dương Diễn ra xa, đưa trái tim đầy máu của đối phương bỏ lên miệng liếm nhẹ vài miếng, sắc mặt đầy vẻ hưởng thụ phản kích.

Dương Diễn đôi mắt giương to ra hết cỡ nhìn chăm chăm lên đỉnh trần hang động, hơi thở dồn dập gấp rút, toàn thân co giật liên hồi.

Nếu như là người bình thường, trái tim bị móc ra như vậy sẽ chết ngay tức khắc, nhưng đối với một kẻ mạnh chân nguyên, đặc biệt là hoàng kim nhân thú, vẫn chưa thể thiệt mạng được. Nhưng nếu không chữa trị kịp thời, cái chết cũng không còn quá xa nữa rồi.

“Phi Long” tất nhiên là biết rõ điều đó, nên mục đích chính chỉ là khiến Dương Diễn mất hết sức phản kháng, để dễ bề cướp lấy cơ thể của hắn, sau khi cướp được cơ thể, một trái nhân thú quả là có thể giải quyết vấn đề thôi mà.

“Mặt đá ~~~~~!!” Nhìn thấy Dương Diễn lâm nguy, Dương Kiệt không còn tâm trí quan tâm tới vết thương của bản thân nữa, mang theo cái đầu treo sang một bên nhanh chóng nhào tới bên cạnh đối phương, từ trong Càn Khôn Tháp lấy ra một cái lockseed, không cần hỏi ý kiến của đối phương trực tiếp nhét thẳng vào miệng hắn.

Lock Seed vừa bỏ vào miệng, lập tức bị kẹt lại ở cổ họng của Dương Diễn do lúc này hắn đã thở ra nhiều hơi vào ít, hoàn toàn không đủ sức để nhai hay nuốt bất kỳ thứ gì nữa.

“Nuốt này, nuốt đi đồ ngốc ~~~~~!!” bốp bốp bốp bốp ~~~~~!! Nhìn thấy Dương Diễn không thể tự nuốt, Dương Kiệt nhanh chóng đỡ ngơoi hắn lên, thử làm theo cách chữa nghẹn của dân gian, không ngừng vỗ mạnh vào lưng hắn, hy vọng hắn có thể nuốt trái Lock Seed vào trong.

“Ặc Ặc ~~~~~!! Phì phò, phì phò ~~~~~!!!” hành động cứu chữa không hoàn toàn vô tác dụng, ít nhất là Dương Diễn đã cố thể nuốt trọn lock seed vào ngơoi. Ngay lập tức, mắt thường có thể nhìn thấy vết thương đáng sợ ở vị trí phần tim đang lành lại với tốc độ chóng mặt, chỉ trong chớp lát đã hồi phục lại như xưa, tựa như chưa từng bị chấn thương qua vậy. Bản thân Dương Kiệt cũng đưa tay nắm chặt đầu bẻ mạnh một cái để điều chỉnh lại cái cổ của mình, miệng lầm bẩm khiến anh ta kêu thét lên vì đau khổ, nhưng rốt cuộc cái cổ cũng thẳng lại như xưa.

“Thú vị đây ~~~~~!!!” “Phi Long” vừa thưởng thức “trái tim” của Dương Diễn vừa tỏ ra tò mò thích thú với trái lock seed mà Dương Kiệt đã nhét vào miệng đối phương.

Phải biết rằng nhân thú quả sau khi hái xuống, nếu không phục dụng ngay tức khắc, lực thuốc sẽ càng ngày càng tan biến dần đi, quá một khắc giờ sẽ không còn tác dụng chữa trị nữa. Nên lúc này nhìn thấy Dương Kiệt có phương pháp biến nhân thú quả thành lock seed để dành một thời gian dài mà không biến chất, tuyệt đối là một bí mật động trời đối với bất kỳ nhân thú nào.

Vì cho dù là trong khu rừng nhân thú, nhưng không phải chỗ nào cũng có nhân thú quả mọc, nếu xui xui giao chiến ngay chỗ không có nhân thú quả, bị đánh thành tàn phế, tuyệt đối là một con ác mộng. Nhưng nếu như có phương pháp duy trì lực thuốc của nhân thú quả như của Dương Kiệt hiện giờ, tuyệt đối là một lợi thế đáng sợ nếu giao chiến với kẻ thù.

Khi đánh không lại bị trọng thương, chỉ cần từ trong nhẫn càn khôn rút lock seed ra nhai vào, sẽ lập tức hồi phục ngay tức khắc, giao chiến một cách không ngừng nghỉ, còn đối phương không thể làm được điều đó, không phải là một lợi thế áp đảo đáng sợ sao?

“Phi Long” đã thay đổi quyết định, quyết định sau khi cướp được cơ thể của Dương Diễn, sẽ không trầm sát Dương Kiệt, mà phải bắt sống anh ta, biến anh ta thành nguồn cung nhân thú quả vĩnh cửu cho bản thân.

Nhột nhạt ~~~~~!!

Ném trái tim vào trong miệng nhai ngấu nghiến xong, ực mạnh một tiếng đầy sáng khoái. Cơ thể một lần nữa biến mất trong tầm mắt cả hai, chỉ trong tích tắc xuất hiện chính giữa, tay phải tạo thành cú đâm đâm về phía Dương Kiệt, đồng thời chân phải tung ra cùng lúc đá thẳng về phía người còn lại.

Cả hai chỉ kịp hai tay bắt chéo lại trước ngực, trực tiếp hứng trọn đòn đánh của đối phương vào người, có cảm giác như bị một chiếc xe tải hạng nặng tông thẳng vào, ruột gan đảo lộn, máu từ tong miệng phun bắn ra, sắc mặt tái nhợt.

“Tuyệt học thần thông, cuồng phong bạo vũ ~~~~~!!!” Đôi cánh khổng lồ quét mạnh liên hồi, hình thành vô số cơn gió lốc có hình dáng tựa như lưỡi liềm cắt thẳng về phía đối thủ của mình.

Keng ~~~ keng ~~~ keng ~~~!!

“AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA ~~~~~!!!”

Tiếng kêu thét đầy đau khổ của cả hai vang lên liên miên không dứt, những cơn gió lốc lưỡi liềm sắc nhọn chém thẳng vào cơ thể, trên người Dương Diễn

lập tức hình thành nhiều vết chém sâu nặng, thậm chí có thể nhìn thấy rõ xương trắng bên trong. Còn bộ giáp trên người Dương Kiệt, đã gần như bị nứt lìa ra khỏi cơ thể, thể thảm vô cùng.

Hoàn toàn không phải đối thủ ~~~~!!

“Chẳng lẽ phải chết tại nơi này.” Dương Kiệt nằm trên mặt đất hít thở dồn dập, ánh mắt đầy bất cam nhìn chăm chăm vào “Phi Long” đang từng bước từng bước thành nhiên bước thẳng về phía mình.

“Kết thúc thôi ~~~~!!!” Tay tạo thành chưởng chụp thẳng vào đầu Dương Kiệt, mục đích là đánh ngất anh ta trước đã, đề phòng anh ta cứ tiếp tục lấy nhân thủ quả ra cho Dương Diễn phục dụng, nếu thế thì biết khi nào mới kết thúc cuộc chiến vô nghĩa này đây. Ngoài ra, trong quá trình cướp thân thể của Dương Diễn, tuyệt đối không được để bên ngoài tác động vào gây ảnh hưởng tới mình, nếu không thì không chỉ cơ thể của đối phương bị ảnh hưởng, gây cả bản thân cũng sẽ xuất hiện tác dụng phụ không mong muốn.

“Không ~~~~!! Bỏ mảy tuyệt đối không chịu thua dễ dàng như thế này được, AAAAAAAAA ~~~~!!!” Dương Kiệt dốc hết toàn bộ sức lực bù sũa của mình từ dưới đất vung dậy, tay tạo thành cú đâm, một cú Phi Lũ Bạo Liệt Quyền đâm thẳng về phía “Phi Long”.

Nhìn thấy cú đâm khí do Dương Kiệt đánh tới, “Phi Long” lập tức biến sắc. Thần thức trước kia ẩn nấp trong cơ thể của Phi Long thứ thật, tất nhiên là nhìn rõ quá trình Từ Kỳ Lân từng bị cú đánh có hiệu ứng kỳ dị này khuấy phục, nếu như không phải cuối cùng Phi Long phản bội, cướp lấy đại lung của Dương Kiệt, e rằng Từ Kỳ Lân đã tử nạn dưới tay đối phương rồi, cần gì phải chờ tới lúc Dương Diễn tới cứu viện nữa chứ.

Biết rõ điều đó, nên “Phi Long” không bao giờ ngu xuẩn để bản thân bị dính chiêu, lập tức tung người nhảy sang một bên né tránh, thể nhưng...

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 159: Đầu hàng!!

“Phi Long” vừa định nhảy sang một bên né tránh, đột nhiên cảm thấy một áp lực đáng sợ đè thẳng vào người, khiến cơ thể bị chừng lại không thể nhúc nhích.

Chính là kiếm thể của Dương Diễn.

Sau khi hai cùng hợp tác giao chiến biết bao lần, đã hình thành được ý thức phối hợp tác chiến một cách hiệu quả, vừa nhìn thấy Dương Kiệt tung chiêu, lập tức hiểu rõ bản thân cần phải làm gì, không chút do dự phóng thích kiếm thể của mình ra chụp thẳng vào người kẻ thù, không cho đối phương né tránh đòn tấn công của đồng đội.

“AAAAAA, khôn khiếp, biến ~~~~~!!!” “Phi Long” chỉ khẽ run người một cái, kiếm thể đang chụp thẳng trên người lập tức bị vỡ tan ra, cơ thể có thể động dậy như xưa. Tuy chỉ cảm chân được hấn khoảng 2 giây đồng hồ, nhưng cũng đã quá đủ rồi, cú đâm khí của Dương Kiệt đã tới ngay trước mặt, không còn đủ thời gian để hấn tung người né tránh nữa.

Không còn cách nào khác, “Phi Long” chỉ còn có thể vung bàn tay phải của mình, trực tiếp chụp thẳng vào cú đâm khí đã gần như chạm thẳng vào ngực mình.

Uỳnh ~~~~~!!

Dưới ánh mắt kỳ vọng của Dương Kiệt và Dương Diễn, vẻ mặt khó coi của “Phi Long”, cơ thể của hắn vẫn sừng sững đứng yên tại chỗ, không hề có dấu hiệu bị đẩy lùi hay té ngã gì cả.

.....

.....

.....

Dương Kiệt lúc này đã khóc không thành tiếng.

Mẹ kiếp, không ngờ lại xui tận mạng như thế này, hiệu ứng tuyệt học không kích hoạt ~~~~!!

“Hahaha ~~~~, tưởng gì, thì ra chỉ là trò rung cây nhất khi thôi sao??” Quan sát toàn thân trên dưới bản thân một hồi, không phát hiện bất kỳ điều gì bất thường, “Phi Long” cười nói chế giễu nói.

“Chết này ~~~~~!!!”

Pằng ~~~~~!! AAAAAAAAAAAAA~!!!

Húng trợn cú đâm ngàn cân vào ngực, Dương Kiệt trực tiếp bị đánh bay ra xa, bề mặt trước ngực bộ giáp thêm lần nữa xuất hiện nhiều vết nứt chỉ chít, có thể vỡ ra bất kỳ lúc nào.

Cũng may là mỗi lần biến hình sẽ xuất hiện một bộ giáp hoàn toàn mới, nếu không cộng thêm lần này chắc lúc này trên người anh ta không còn một mảnh giáp che thân nữa rồi.

Lạch cạch ~ lạch cạch ~~~~~!!

Dương Kiệt sắc mặt tái nhợt nhìn chăm chăm vào “Phi Long” đang từng bước từng bước bước về phía mình, cơ thể không ngừng giật lùi về phía sau trên mặt đất.

Chẳng lẽ khoang tay chịu trôi thật sao??

Trong lúc xoay người định vùng dậy bỏ trốn, ánh mắt quét qua cây hoàng kim nằm trong “căn phòng” ở phía xa, đôi mắt lập tức rực sáng, trong lòng nhanh chóng liên lạc với hệ thống: “alo, alo, chim sẽ gọi chim chèo, chim chèo có nghe không trả lời mau.”

“Dinh dong, nghe đây, tới nước này mà còn có tâm trí để đùa giỡn nữa hả? Sao, có gì muốn hỏi.” Giọng nói của hệ thống vang lên bên tai.

“Chim chèo cho ta hỏi, nếu như hoàng kim nhân thú quả chưa chín muối mà hái xuống, có tác dụng không?” Dương Kiệt mang theo tâm trạng thấp thỏm không yên hỏi, đây có thể là cơ hội duy nhất và cuối cùng để lật ngược tình thế vào thời điểm này đây.

“Dinh dong, hoàng kim nhân thú quả còn nửa ngày nữa mới chín muối hoàn toàn, nếu như hái xuống lúc này, hiệu quả sẽ giảm đi một nửa. Nghĩa là chỉ cần 4 trái để thăng lên cấp 5, thì giờ cần tới 8 trái, và trái còn lại khi chuyển hóa thành lock seed, hiệu quả cũng sẽ giảm, chỉ có giúp bạn thăng được 8 cấp thay vì 10 cấp khi đã chín muối.”

Nghe xong lời giải thích của hệ thống, sắc mặt của Dương Kiệt lập tức trầm xuống.

Nghĩa là 9 chín hoàng kim nhân thú quả vừa đủ để mình thăng cấp đại lục lên cấp 5, ngoài ra còn sở hữu một lock seed bị lỗi, có nên không ta.

Không còn thời gian để do dự suy nghĩ vì “Phi Long” đã gần như áp sát ngay trước mặt, đôi mắt của Dương Kiệt xoay tròn sau lớp mặt nạ, vội vã từ trong nhắt cần khôn rút ra một tấm vải trắng và một cành cây, nhanh chóng buộc vải trắng lên đỉnh đầu cành cây và vẫy vẫy liên hồi ngay trước mặt, miệng la lớn: “Đầu hàng, đại nhân, tôi xin phép được đầu hàng. Chẳng phải mục tiêu của ngài là cái cơ thể của tên kia sao? Giờ tôi không ra tay ngăn cản nữa, chỉ cần ngài tha mạng cho tôi, tôi sẽ quay đầu bỏ đi ngay tức khắc.” Vừa nói vừa phóng ánh mắt đầy “dâm dăng” về phía đối phương, ý muốn nói giờ ông muốn ban hai chân hân ra “hành sự” ngay tại chỗ cũng được, tôi không giúp hân nữa.

Xem ra Dương Kiệt đã có chút hiểu lầm khi nghĩ rằng “Phi Long” này có sở thích kỳ dị, muốn “hành sự” với cái cơ thể của Dương Diễn.

Cũng may là có lớp mặt nạ che lại vẻ mặt đầy ‘dâm dăng’ và “Phi Long” không biết được suy nghĩ đầy “bẩn thỉu” của anh ta lúc này, nếu không tuyệt đối một chương vô chết tên khôn đề tiện ở trước mặt cho mà xem.

Không chỉ “Phi Long” khể lộ ra vẻ bất ngờ, ngay cả Dương Diễn cũng lộ ra vẻ mặt căm phẫn khi Dương Kiệt “phản bội” một cách vô liêm sỉ.

Tất nhiên, đó chỉ là vẻ bề ngoài, trong lòng Dương Diễn tỏ ra vô cùng bình thản, biết rõ tính cách của đối phương, hân làm thế chắc lại nghĩ ra mưu kế gì để xoay chuyển tình thế rồi đây. Nên vô cùng “vui vẻ hợp tác” với Dương Kiệt diễn trò.

“Biến đi trước khi ta thay đổi quyết định ~~~!!” Sau một hồi sắc mặt biến đổi liên tục, “Phi Long” mang theo vẻ mặt khinh thường chế giễu quát thẳng vào mặt Dương Kiệt.

Dương Kiệt có chút bất ngờ, không ngờ đối phương lại dễ dàng thả mình bỏ chạy như thế này, lẽ ra còn định vác óc suy nghĩ tìm đủ một ngàn lẻ một lý do để thuyết phục đối phương, ai ngờ bé cái nhảm, chỉ một câu đơn giản đã giải quyết được vấn đề rồi.

“Phi Long” tất nhiên là có suy tính của mình, nếu như cứ tiếp tục để đối phương chung sức giao chiến với mình, tuyệt đối là một khúc xương khó nuốt. Phải biết rằng con heo mập kia có “kỳ vật” có thể giúp tên Dương Diễn phục hồi liên tục không ngừng nghỉ, nếu như là ngày thường cũng không sao, cùng lắm tốt chút thời gian, nhưng hiện giờ người của tên mặt thiện đang áp sát tới gần, không còn quá nhiều thời gian để lãng phí, chỉ bằng giả vờ tạm thời tha mạng cho con heo mập kia để hân bỏ đi, để mình rảnh tay cướp lấy thể xác của tên còn lại. Chỉ cần hân một ngày không rời khỏi khu rừng nhân thú, mình hoàn toàn có thể truy tìm được hân, sau đó bắt sống cũng chưa muộn mà.

“Còn không mau mau biến đi, hay là phải đợi ta mời?” “Phi Long” dúm mày quát, chỉ muốn đuổi Dương Kiệt bỏ đi càng sớm càng tốt.

“Vâng, vâng, tôi biến ngay, biến ngay ~~~!!!” Dương Kiệt lập tức lộ ra vẻ mặt mừng rỡ, thoát khỏi trạng thái biến hình, đứng bật dậy, dưới ánh mắt kinh ngạc của “Phi Long” quay đầu bỏ chạy về phía “căn phòng” ở phía xa.

“mục tiêu của hân là hoàng kim nhân thú quả?!!” “Phi Long” khể dúm mày trước hướng bỏ chạy của Dương Kiệt, cuối cùng cũng hiểu ra vấn đề thì ra con heo mập đó chơi trò giả vờ đầu hàng, mục tiêu là đánh lạc hướng mình để chạy đi hái hoàng kim nhân thú quả.

Đối với hành động “bẩn thỉu” của Dương Kiệt, “Phi Long” chỉ cười lạnh trong lòng.

Hoàng Kim Nhân Thú Quả khi chưa chín muối hoàn toàn, tuyệt đối không phải là thần dược, ngược lại còn là một món độc được đáng sợ. Đừng nói là loài người, cho dù là nhân thú nếu dám phụng dưỡng hoàng kim nhân thú quả khi chưa chín muối, tuyệt đối sẽ bị ngộ độc, lên cơn đau toàn thân khủng khiếp bị hành hạ tới chết đi sống lại. Còn loài người dám dùng ư? Chỉ có nước chết không kịp ngáp mà thôi.

Biết rõ điều đó, nên “Phi Long” không hề ra tay ngăn cản, vì so với tám thân hoàn hảo của Dương Kiệt, hoàng kim nhân thú quả hoàn toàn có thể bỏ đi.

Quay người lại mang theo vẻ mặt khát khao điên cuồng nhìn chăm chăm vào Dương Diễn đang nằm chấn thương trên mặt đất. Còn con heo mập đó, đợi chiếm đoạt xong cái cơ thể hoàn hảo này, sẽ xử tội hán sau.

Khoảng cách một cây số đối với một kẻ mạnh chân nguyên chỉ tương đương với vài bước chạy mà thôi. Chỉ trong nháy mắt Dương Kiệt đã áp sát tới “căn phong” có cây hoàng kim đang mọc.

“hệ thống, giờ tôi phải làm sao, trực tiếp hái hoàng kim nhân thú quả xuống sao?” Dương Kiệt tỏ ra vô cùng thận trọng lên tiếng hỏi.

“Dinh dong, bạn chỉ cần để bàn tay lên bề mặt cây hoàng kim, mọi việc còn lại cứ để hệ thống giải quyết, thân ~~~!!”

Hệ thống lúc này tựa như đang cứu tinh của mình, đôi lên đầu còn không kịp, sao dám chất vấn cãi lời chứ, nhanh chóng làm theo lời đối phương, bàn tay thô to tròn trịa nhanh chóng áp sát lên bề mặt thân cây hoàng kim.

Roẹt ~~~~!!!

“Dinh dong, phát hiện hoàng kim nhân thú quả, bạn có thể dùng để thăng cấp đai lưng biến hình của mình. Do hoàng kim nhân thú quả chưa hoàn toàn chín muối, hiệu quả bị giảm, số lượng trên cây hoàng kim chỉ có thể giúp đai lưng biến hình của bạn thăng thêm 4 cấp, xin hỏi bạn có muốn thăng cấp hay không?”

Bàn tay vừa chạm vào cây hoàng kim, không chỉ thân cây phát sát, ngay cả cơ thể của Dương Kiệt cũng thấp sáng lên hồi, tựa như một bóng đèn huỳnh quang không lồ vậy. Bên tai lại nghe thấy câu hỏi xác nhận của hệ thống, không chút do dự, nhanh chóng đáp: “Thăng cấp, thăng cấp cho tôi ngay và luôn ~~~!!”

Tới nước này thì tiếc nuôi hay gì đó chỉ bằng thừa, giải quyết mối nguy hiểm trước mặt trước tính sau.

“Dinh dong, hệ thống đã thu lại tám trái hoàng kim nhân thú quả, đai lưng biến hình của bạn đã thăng lên thành cấp 5, xin chúc mừng ~~~!!”

Roẹt ~~~ roẹt ~~~ roẹt!!

Tám trái hoàng kim nhân thú quả trên cành cây hoàng kim tựa như bị bốc hơi trong không khí, chỉ còn lại một trái duy nhất treo lơ lửng trên đó, xem ra đã bị hệ thống thu nhận đi rồi.

Đai lưng biến hình cấp 5: có thể duy trì trạng thái biến hình trong 4 giờ đồng hồ, có thể kích hoạt vũ hồn khi sử dụng song song với đai lưng, điều kiện để tiếp tục thăng cấp: 20 tỷ linh thạch.

Tuy bề ngoài không có gì thay đổi sau khi thăng cấp, nhưng theo giới thiệu thì hiệu lực duy trì trạng thái biến hình đã tăng lên tới 4 giờ đồng hồ, quan trọng nhất là có thể kích hoạt vũ hồn trong lúc biến hình và sử dụng lock seed Dai Shogun. Chỉ này sau khi nhìn vào số lượng linh thạch để tiếp tục thăng cấp, Dương Kiệt đã khóc không thành tiếng.

20 tỷ linh thạch, không biết cả đời này mình có kiếm được số tài sản khổng lồ đó hay không nữa.

Bạn đang đọc truyện *Phi Lữ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 160: Lock seed Kiwami !

“AAAAAAAAAAAAAA ~~~!!” Trong lúc Dương Kiệt đang chìm đắm trong suy nghĩ của mình, giật mình hoảng hốt nghe thấy tiếng kêu thét đầy đau khổ của Dương Diễn vang lên ở bên ngoài, nhanh chóng bừng tỉnh trở lại quay đầu lại nhìn về phía bên ngoài.

Chỉ thấy Dương Diễn mình đầy thương tích, toàn thân nhuộm đầy máu xanh nằm hấp hối trên mặt đất, chỉ trong chốc lát đã bị “Phi Long” hành tới nổi ba mẹ cũng không nhận ra. Lúc này “Phi Long” đôi mắt rực cháy, trên môi mang theo nụ cười đầy phần khích bước tới gần Dương Diễn, tay phải tạo thành chảo gió ra phía trước, chuẩn bị chụp thẳng vào đỉnh đầu của đối phương để tiến hành cướp lấy thể xác của hắn.

Không còn thời gian chần chừ suy nghĩ, nhanh chóng đưa tay chụp lấy trái hoàng kim nhân thú quả duy nhất còn sót lại trên cây hoàng kim.

Roẹt ~~~~!!

Hoàng Kim Nhân Thú Quả vừa được hái xuống, lập tức chuyển hóa thành lock seed Kiwami có hình dáng vô cùng hoàng tráng, bề mặt màu cam khảm đầy hình ảnh đủ loại trái cây đã từng xuất hiện trên siêu nhân Gaim bao quanh trái cam ở chính giữa, đỉnh lock seed có một cái công tắc để xoay, dưới đất lòi ra một ống tròn màu đen nếu như kích hoạt nút công tắc sẽ lòi ra một mũi chìa màu xám.

Kiwami Lock seed: chuyển hóa từ Hoàng Kim Nhân Thú Quả, có thể giúp bạn biến hình thành trạng thái Dai Shogun khi kết hợp với đai lưng biến hình. Nhưng do là sản phẩm không hoàn chỉnh, nên chỉ có thể giúp bạn tăng thêm 8 cấp sau khi biến hình, thời gian duy trì trạng thái biến hình: 1 giờ/ ngày.

Đọc xong phần giới thiệu của lock seed mới này, Dương Kiệt không kiềm được phải nghiêng răng nghiêng lợi, hận tên “Phi Long” trời đánh đổ tận xương tủy.

Chỉ cần cho ta thêm nửa ngày nữa thôi, khi Hoàng Kim Nhân Thú Quả chín muồi, ta sẽ có một lock seed biến hình hoàn hảo, giờ chỉ có thể sử dụng một sản phẩm lỗi, có thể không hận được sao!!

Tất cả chỉ tại tên khốn đó ~~~!!

Mang theo ánh mắt hận không thể nhai tươi nuốt sống đối phương nhìn chằm chằm vào “Phi Long” ở phía xa, nhanh chóng nhét lock seed Mango vào đai lưng biến hình vào khóa lại, nhưng lần này không chẻ thanh kiếm xuống mà giờ lock seed Kiwami ra, ngón tay cái ấn mạnh vào nút công tắc ngay bên hông lock seed.

“Fruit Bashet ~~~~~!!”

Roẹt ~~~~~!!

Trên đỉnh đầu xuất hiện lỗ hồng dây kéo được kéo mở ra, những bộ giáp có hình hài khác nhau từ phía sau lỗ hồng bay xuống, dưới sự điều khiển qua ý chí của Dương Kiệt, tựa như những viên đạn được bắn ra từ khẩu súng liên thanh bắn thẳng về phía “Phi Long” đang dồn hết sự tập trung vào “con mồi” ở trước mặt.

“Cái gì ~~~~~!!!” Cảm nhận thấy những cơn gió lốc đáng sợ từ phía sau ập tới, “Phi Long” lập tức biến sắc, vội vã quay người lại nhìn, phát hiện vô số “vật thể lạ lẫm” đang lao thẳng về phía mình, không kiềm được phần nộ tột cùng.

Không phải sao? Trong khoảng khắc kích động sáng khoái nhất, đột nhiên bị ai đó phá đám, không nổi điên lên mới là lạ á.

“Biến, biến hết cho ta ~~~~~!!!” “Phi Long” phần nộ tung trào ấn thẳng vào những bộ giáp biến hình đang lao tới.

Keng ~~~ keng ~~~ keng ~~~!!

“Cái gì ~~~~~!!!” “Phi Long” không kiềm được biến sắc khi cú chào khí của mình chỉ khẽ chạm nhẹ lên những bộ giáp kỳ lạ đó đã bị tan nát trong không khí, không thể ngay cần được bước tiến của chúng gì cả.

Boong ~~~ boong ~~~ boong ~~~ boong ~~~~~.....!!

Hứng trọn những bộ giáp vào người, “Phi Long” bị đẩy bay ra xa khỏi tầm kiểm soát Dương Diễn đang nằm hấp hối trên mặt đất, đó là tất cả những gì do những bộ giáp có thể làm được, hoàn toàn không thể gây thương tích gì cho hắn cả.

Nhưng như thế cũng quá đủ trong việc giải cứu Dương Diễn khỏi số phận bị cướp lấy cơ thể rồi.

Roẹt ~~~~~!!

Bề mặt bên phải đai lưng biến hình bật tung lên, xuất hiện một bộ phận có thể tra chiếc lock seed Kiwami vào.

Không chút do dự cắm lock seed kiwami thẳng vào bộ phận đó, tay phải nắm chặt nút công tắc ở trên đỉnh, khẽ xoay nhẹ một cái, bề mặt hai lock seed trên đai lưng biến hình lập tức bật xuống.

“Kiwami arms ~~~~~!! Dai dai dai dai dai dai Shogun ~~~~~!!!”

Những bộ giáp đang bay lơ lửng ở phía xa lập tức quay trở về bên cạnh Dương Kiệt và xoay vòng vòng xung quanh, không chờ đợi quá lâu, nhanh chóng nhập thẳng vào cơ thể anh ta.

Tên tên tên ~~~~~!!!

Cuối cùng thì Dương Kiệt của chúng ta đã biến hình thành trạng thái Dai Shogun, hình thái mạnh nhất nhì trong phim siêu nhân Gaim rồi đấy.

Lúc này Dương Kiệt giống hệt như Kouta Kazuraba biến hình thành Dai Shogun phóng to ra, toàn thân bao phủ bởi lớp giáp màu bạc, lớp giáp trước ngực có đầy hình vẽ cam chuối dưa nho xếp chồng lên nhau, phía sau lưng là tấm phi phong đỏ đen trông vô cùng hoàng tráng.

“Cái, cái thá gì thế này ~~~~~!!!” “Phi Long” há hốc nhìn chằm chằm vào trạng thái biến hình mới của Dương Kiệt, trong lòng thầm nghĩ: “chẳng lẽ con heo mập này có thể không ngừng chuyển hóa các loại thánh giáp khác nhau sao??”

Khẽ cảm nhận khí thế từ trên người Dương Kiệt phát tán ra, “Phi Long” thầm thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ là một ngụm tông sư tầng thứ 5, cộng thêm bí pháp kỳ dị cũng chỉ là một ngụm tông sư tầng thứ 10, thực lực khi đối diện với chân tông sư bị giảm đi một nửa, cũng chỉ sánh ngang với một chân tông sư tầng thứ 5 mà thôi, vẫn còn khoảng cách so với chân tông sư tầng thứ 6 của mình mà.

“Tuồng gì, thực lực cũng chỉ có thể thôi sao?” Ngay cả Hoàng Kim Nhân Thú Quả cũng chỉ được có thể, nên “Phi Long” mang theo vẻ mặt tự tin cười lạnh chế giễu.

Không thèm trả lời đối phương, dùng tay xoay nhẹ nút công tác một cái, hình ảnh trái dâu màu hồng trên bề mặt lock seed Kiwami rực sáng một cái, trên tay Dương Kiệt lập tức xuất hiện hai cây bí thủ nhỏ, trực tiếp chọi thẳng về phía kẻ thù.

Hai cây bí thủ vừa rời khỏi tay Dương Kiệt, tựa như nhân bản lên thành vô số bí thủ khác, tựa như trận mưa tên dày đặc bắn thẳng về phía mục tiêu.

Mặc dù miệng đầy chế giễu, nhưng khi nhìn thấy trận mưa bí thủ bay tới trước mặt, “Phi Long” cũng không được tê tái cả da đầu.

Mẹ kiếp, nếu như để mấy cây bí thủ đó cắm vào, tuyệt đối đau thấu tận xương tủy chứ chả chơi đâu.

Đúng thế, “Phi Long” chỉ e ngại những cây bí thủ đó khiến mình bị đau thôi chứ hoàn toàn không chút e ngại chúng có thể mang tới thương tích cho mình gì cả.

‘ Bao Phong Cuồng Triều, nổ ~~~~~!!!’ Nhiệt độ trong hang động hạ xuống tới mức cực điểm, tiếng gió rít đáng sợ vang lên liên miên không dứt, báo hiệu cho một cơn đại họa kinh hoàng có thể xảy ra bất kỳ lúc nào.

Những cơn gió lốc xoáy có thể dễ dàng xé toạc cơ thể của con người xuất hiện ngay trước mặt “Phi Long”, dưới sự điều khiển của hắn, ập thẳng về phía trận mưa bí thủ đang bắn tới trước mặt.

Keng ~~~ keng ~~~ keng ~~~ keng ~~~~~.....!!!

Gió lốc va đập vào bí thủ, vang lên tiếng ma sát ghê rợn giữa kim loại. Nhưng cây bí thủ đang bay trên không trung không kèm được phải chững lại, thân bí thủ run rẩy liên hồi và bắt đầu xuất hiện những vết nứt ngày càng dày đặc trên bề mặt của nó.

Crack ~~~ crack ~~~ crack ~~~~~!!

Những cây bí thủ chịu không nổi sức tàn phá đáng sợ của cơn gió lốc, chỉ trong chớp lát đã gãy vụn ra hết. Chưa ngừng lại ở đó, những cơn gió lốc xoáy tiếp tục lao thẳng về phía Dương Kiệt ở phía xa.

Nói cho cùng, Dương Kiệt vẫn còn thua kém một bậc so với “Phi Long”.

“Vỡ hòn, hiện ~~~~~!!!” Huyền Vũ xuất hiện ngay trên đỉnh đầu rồi nhập thẳng vào cơ thể Dương Kiệt, trực tiếp dùng cái cơ thể “mòng com” của mình hứng trọn những cơn gió lốc đáng sợ vào người mà không chút e sợ lo lắng gì cả.

Xoẹt ~~~ xoẹt ~~~ xoẹt ~~~ xoẹt ~~~~~!!!

Những cơn gió lốc thậm chí không thể ở trên bề mặt bộ giáp của Dương Kiệt để lại một vết trầy xước nữa là, chỉ trong nháy mắt đã hoàn toàn biến mất trong không khí.

“Chết này ~~~~~!!!” Tất nhiên, “Phi Long” cũng đoán trước được điều đó, nên hoàn toàn không có ý định dựa vào đòn đánh lúc này làm gì được đối thủ cả, chẳng qua chỉ là đòn nguy trang đánh lạc hướng đối phương mà thôi. Đột nhiên xuất hiện ngay trước mặt Dương Kiệt, tay tạo thành chảo móc thẳng vào vùng tim của đối phương.

Đây mới là đòn kết liễu của “Phi Long”.

Dương Kiệt không chút nao núng, tay nắm chặt nút công tác xoay nhẹ một cái, hình ảnh trái dưa rực sáng hẳn lên, trên tay trái lập tức xuất hiện một tấm khiên lớn bề mặt giống hệt như vỏ của trái dưa gan màu xanh lá, tay phải xuất hiện một thanh kiếm có hình dáng vô cùng hiện đại bắt mắt.

Keng ~~~~~!!!

Móng tay sắc nhọn chạm vào bề mặt khiên, lập tức vang lên tiếng ma sát kim loại ghê rợn tới mức sồn tóc gáy, kèm theo hiệu ứng đóm lửa phun bắn lên, cơ thể Dương Kiệt không tự chủ bị giật lùi về phía sau trước uy lực cú chao của “Phi Long”, nhưng tất cả những gì hắn làm được chỉ có thể, thậm chí không thể phá vỡ phòng thủ của anh ta nữa là.

“Không thể nào ~~~~~!!!” “Phi Long” há hốc mồm ngạc nhiên như không tin những gì xảy ra ở trước mặt, miệng không kèm được kêu thét lên.

Dương Kiệt chỉ cười lạnh, có thể kích hoạt sức phòng thủ của vỡ hòn Huyền Vũ, cho dù có đứng yên cho đối phương đánh tới sáng cũng đừng mong làm gì được mình nữa là.

Không cho đối thủ kịp định thần, thanh kiếm trong tay vung lên, trực tiếp quét thẳng vào phần hông của kẻ địch.

Keng ~~~~~!! AAAAAAAAAAAAA~::~!!

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 161: Phi Long bỏ chạy

Lưỡi kiếm chém thẳng vào hông, vậy giáp lập tức bị xé toạc ra, máu tươi phun bắn ra nhuộm đầy cả nửa cơ thể, miệng gào lên một tiếng đầy đau khổ, cơ thể theo phản ứng tự nhiên nhảy lùi về phía sau.

Dương Kiệt tất nhiên là hiểu rõ cú chém đó chỉ đủ sức khiến đối phương chảy máu chứ không làm gì được hẳn cả, Dương Kiệt vô cùng thuần thục khi phát huy tinh hoa “đánh chó dưới nước”, tay cầm nút công tác xoay nhẹ thêm cái nữa, hình ảnh trái xoài rực sáng lên, khiến và thanh kiếm lập tức biến mất, thay vào đó là cây chùy trái xoài quen thuộc trước nay.

Đánh sập lá cà tất nhiên là phải sử dụng vũ khí mà mình nhuần nhuyễn quen thuộc nhất rồi.

“Chết này, Phi Lũ Bỏ Dừa Đại Pháp, ta bỏ bỏ bỏ ~~~~~!!” Cơ thể tung người lên không trung vẩy múa cây chùy trái xoài bỏ thẳng về phía “Phi Long” vẫn còn đang chưa định thần ở phía xa.

“Biến ~~~~~!!!” “Phi Long” phần nộ tới cùng, chỉ vì chút sơ suất mà bị ăn nhát chém vào người, tuy không thể khiến mình bị thương, nhưng đau nhất cũng không thể chấp nhận được.

Tay đầy móng vuốt sắc nhọn vung ra vỗ thẳng vào những quả chùy khí đang bắn tới, vô cùng dễ dàng đánh tan chúng trong không khí, cơ thể tựa như tên bắn áp sát tới gần kẻ địch, móc thẳng vào phần ngực của đối phương.

Boong ~~~~~!!!

Móng tay của “Phi Long” chạm thẳng vào ngực của Dương Kiệt, trên bề mặt bộ giáp để 5 vết cào xước cực sâu, hình thành vô số đóm lửa như pháo hoa đang nổ, cơ thể Dương Kiệt bị đẩy lùi ra xa, đáp xuống ngay mặt đất.

Roẹt ~~~~~!!

Bề mặt bộ giáp chỉ trong nháy mắt đã phục hồi lại xưa, tựa như chưa từng bị trầy xước qua vậy. Bản thân Dương Kiệt chỉ cảm thấy ngứa ngáy nhẹ ở trước mặt, thậm chí không thấy đau nữa là.

“Không thể nào ~~~~~!!!” “Phi Long” không muốn tin vào những gì xảy ra ở trước mặt, tựa như con hổ bị thương điên cuồng lao thẳng về phía Dương Kiệt tấn công, những cú cào, móc, đâm, chưởng tựa như cuồng phong bạo vũ ập thẳng về phía đối thủ, không cho đối thủ kịp trở tay.

Uỳnh ~~~~ uỳnh ~~~~ uỳnh ~~~~~!!

Dương Kiệt nhanh chóng bị thất thế hoàn toàn trước trận đòn cuồng phong bão táp của đối phương, chỉ biết vung chùy chống đỡ một cách yếu ớt. Cũng may là có Huyền Vũ hộ thể, sức phòng thủ đã vượt quá uy lực đòn tấn công của “Phi Long”, nên hứng chịu những đòn tấn công vào người chỉ đủ để ngã ngửa cho anh ta, nhưng ngược lại anh ta cũng không thể làm gì được đối phương, ngay cả phản công đã là một vấn đề rồi.

Pằng ~~~~~!!!

Hứng trọn cú đâm vào ngực, Dương Kiệt lần nữa bị đẩy bay ra xa, nhìn thấy “Phi Long” định tiếp tục hùng hổ lao tới, tay phải nhanh chóng xoay nhẹ nút công tác một cái, hình vẽ trái quýt rực sáng lên, cây chùy trong tay biến mất, thay vào đó là một khẩu súng dài có tạo hình cực kỳ hiện đại bắt mắt xuất hiện ngay trên tay.

Đưa tay phải lên chà nhẹ chiếc đĩa xoay bên hông khẩu súng, trên chiếc đĩa xoay lập tức rực sáng ba loại màu sắc khác nhau. Lại dùng tay xoay nhẹ nút công tác ngay bên cạnh đĩa xoay để điều chỉnh chế độ khai hỏa, sau khi làm xong tất cả lập tức chĩa mũi súng về phía “Phi Long” đang phần nộ tới cùng ở phía xa.

“Mẹ kiếp, đánh đủ chưa? Giờ tới lượt bố mày bùng nổ nay, xoi thử kẹo đồng của ta nè, chết này ~~~~~!!!” Dương Kiệt mang theo vẻ mặt phản kích bóp cò.

Pằng ~~~~ pằng ~~~~ pằng ~~~~~ pằng ~~~~~.....!!

Khẩu súng trong tay đã nổ phát đạn đầu tiên, với chế độ bắn liên thanh như thế này, thậm chí còn đáng sợ hơn trận mưa bí thủ mà anh ta vừa thi triển lúc nãy nữa kia.

“AAAAAAAAAAAA” “Phi Long” không ngừng gào thét đầy phần nộ, cơ thể tung người nhảy sang bên này nhảy sang bên khác để né tránh những viên đạn năng lượng không ngừng bắn về phía mình, lâu lâu dính vài viên vào người, đau tới nỗi muốn chảy cả nước mắt.

Lúc này “Phi Long” đã khóc không thành tiếng, tiến, không xong! Lùi, lại không cam tâm ~~~!! Nhất thời có chút không biết phải làm sao, chẳng lẽ cứ tiếp tục nhảy nhót như con khỉ hoài sao?

Có mấy lần hấn vận hành chân khí trong cơ thể hình thành lớp lá chắn bảo hộ, mặc cho những viên đạn năng lượng bắn vào, cắm đầu lao thẳng về phía kẻ thù tấn công.

Tuy cách này có thể khiến những viên đạn năng lượng không thể bắn trúng vào cơ thể, nhưng lực đẩy đáng sợ của những viên đạn không ngừng đẩy lùi cơ thể của hắn về phía sau, khiến hắn không thể tiến thêm được bước nào, thậm chí khoảng cách giữa cả hai càng lúc càng xa nữa là.

Ngoài ra, chân nguyên trong cơ thể đang tụt nhanh như tụt quần, bản thân hắn cũng không biết lá chắn phòng hộ đó còn chịu đựng được khoảng bao lâu nữa.

Đáng sợ nhất chính là, không biết “ám khí” của đối phương có giới hạn hay không, chứ cứ tiếp tục như thế này, không chừng cơ thể bị biến thành cái tổ ong mất.

“Luồng khí đó là” “Phi Long” đột nhiên biến sắc khi phát hiện luồng khí đáng sợ đã áp sát tới gần hang động, chỉ trong thời gian ngắn nữa thôi sẽ đáp cánh tại chỗ.

Người của tên mặt thiện đã tới ~~~!!

Mặc dù vô cùng không cam tâm, chỉ còn chút nữa thôi là có thể chiếm đoạt được cái cơ thể hoàn hảo kia, thế mà chỉ vì chút khinh suất, tất cả mọi nỗ lực đều đổ sông đổ biển cả. Tất cả chỉ tại con heo mập trời đánh kia mà ra cả.

Ánh mắt đầy căm thù nhìn chằm chằm vào Dương Kiệt ở phía xa, tựa như muốn khắc sâu hình bóng của anh ta vào tâm trí của mình vậy. Cấn cấn rằng, vô cùng quả quyết quay đầu lại, tung người lao thẳng về phía lối vào hang động, không quên buông lại lời hăm dọa nguyên rủa đầy căm thù: “Con heo mập khốn khiếp kia, ta nhớ kỹ mặt ngươi, lần sau ta sẽ cho ngươi tan xương nát thịt, chết không toàn thây, AAAA~~~~~!!”

Không còn cách nào khác, nếu như còn dám do dự không quyết, không chỉ cái cơ thể hoàn hảo kia không có cơ hội chiếm đoạt, thậm chí cái cơ thể hiện giờ cũng bị đánh tan tành thành mây khói cho mà xem.

“Châu?? Đã vậy còn dám hăm dọa anh mày sao?” Lần nữa dùng tay chà nhẹ lên đĩa xoay lên khẩu súng, sau đó điều chỉnh nút công tác gạt sang hướng khác, chìa thẳng nòng súng về phía phần lưng của “Phi Long” đang hồi hả bỏ chạy ở phía xa.

Roẹt ~~~ roẹt ~~~ roẹt ~~~~~!!

Thiên địa linh khí ở xung quanh tựa như bị hút hết vào phía trước họng súng, hình thành một quả cầu năng lượng khổng lồ. Chỉ trong nháy mắt quả cầu năng lượng đạt tới mức cực điểm, Dương Kiệt lập tức bóp cò khai hỏa.

Bùm ~~~~~!!

Quả cầu năng lượng tựa như viên đạn đại bác hạng nặng mang theo tốc độ xé gió bắn thẳng về phía mục tiêu đang bỏ chạy ở phía xa.

“Phi Long” đang cắm đầu bỏ chạy đột nhiên biến sắc khi cảm nhận thấy mối nguy hiểm đáng sợ đang ập thẳng về phía mình, vừa chạy vừa quay đầu lại nhìn, giật mình hoảng hốt khi phát hiện một quả cầu năng lượng khổng lồ đã gần như bay tới trước mặt, thậm chí không còn đủ thời gian để hắn quay người hay nhảy sang một bên né tránh gì cả.

Uỳnh ~~~~~!! AAAAAAAAAAAAA ~~~~~!!

Hứng trọn quả cầu năng lượng vào lưng, “Phi Long” tựa như bị chiếc xe ủi hạng nặng tông thẳng vào, mang theo tự thế “chó vồ cút” ngã sấp mặt về phía trước, vây giáp phần lưng bị cháy xén pha lẫn máu thịt bê bết, trông thê thảm vô cùng.

Cố gắng kềm nén lại cơn đau kinh khủng ở phần lưng, cắn chặt lưng dùng tay đỡ người trở dậy, thậm chí không dám quay đầu lại để nhìn Dương Kiệt, đôi cánh khổng lồ đang rộng ra hết cỡ, tung người bay thẳng lên đỉnh hang động để bỏ trốn.

Hãy đợi đấy ~~~!! Thù này không trả bỏ mày thề không làm người nữa ~~~~~!!!

Ừa mà hắn có phải là người đầu nhĩ??

Nhìn thấy “Phi Long” biến mất khỏi tầm mắt, Dương Kiệt lộ ra vẻ tiếc nuối. Thực lực giữa cả hai vẫn còn một khoảng cách không nhỏ, tuy “Phi Long” không làm gì được mình, ngược lại mình cũng chẳng thể làm gì được đối phương cả. Nếu như thực lực mạnh thêm một, hai cấp, một viên đạn năng lượng như lúc này tuyệt đối có thể lấy mạng đối phương.

Nhanh chóng thoát ra khỏi trạng thái biến hình, khẽ liếc nhìn Dương Diễn đang nằm trọng thương trên mặt đất, vội vã từ nhẫn Càn Khôn lấy ra một cái lock seed ném qua cho hắn.

Dương Diễn khó khăn giơ tay lên chụp lấy, không chút do dự nhét thẳng vào miệng, nuốt mạnh xuống dạ dày, chỉ trong nháy mắt đã hoàn toàn hồi phục, từ dưới đất đứng bật dậy, bước ngang qua người Dương Kiệt, đưa tay vỗ nhẹ lên vai anh ta một cái, miệng nói nhỏ: “Cám ơn.”

Dương Kiệt há hốc nhìn chăm chăm vào Dương Diễn đang rào bước ở phía xa.

Không ngờ, không ngờ có ngày cái tên mặt đá lại buông lời “cám ơn” với mình, tỷ lệ này thậm chí còn thấp hơn việc trúng độc đắc nữa là. Chắc hôm nay có mưa bão giông tố cho mà xem.

Nuốt miếng nước bọt vào miệng, sau đó nhanh chóng chạy đuổi theo Dương Diễn ở phía xa. Hoàng Kim Nhân Thú Quả đã bị hái sạch, không còn thứ gì để luyện tiếu ở nơi này nữa, nhanh chóng rời khỏi hang động càng sớm càng tốt trước khi “Phi Long” tung đòn hồi mã thương với mình. Vì dù sao đi nữa, thực lực giữa mình với hắn vẫn còn một khoảng cách không thể san bằng được. Nếu như không phải đối phương tỏ ra nôn nóng sốt ruột điều gì đó bỏ chạy, đánh tới sau cùng tỷ lệ thắng bên mình chưa tới 20 % nữa là.

“Không ngờ, đường đường một đấng ý chí tối cao như mình, có ngày lại hổ xuống đồng bằng như thế này. Tất cả chỉ tại cái cơ thể phế vật này, nếu như cho mình sở hữu cái cơ thể hoàn hảo của tên Dương Diễn kia, thì lúc này đâu cần phải bỏ chạy một cách nhục nhã như thế này chứ ~~~~!!” Đôi cánh dang rộng ra hết cỡ, cơ thể tựa như một tên bắn phóng thẳng lên cao, mục tiêu là lối vào hang động, nhanh chóng rời khỏi nơi này càng sớm càng tốt trước khi Hoàng Long hạ cánh. Trong lòng không ngừng phẫn nộ chửi rủa Dương Kiệt, Dương Diễn và cả cái cơ thể phế vật của tên Phi Long một cách thậm tệ.

“Tới rồi ~~~~!!!” Nhìn thấy ánh sáng yếu ớt từ bên ngoài chiếu vào thông qua lối vào, “Phi Long” lộ ra vẻ mặt phấn khích pha lẫn chút bất cam, nhanh chóng lao người về hướng đó để rời khỏi trước khi quá trễ.

Bốp ~~~~~!! AAAAAAAAAAAAA~::~!!

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 162: Thiên long bát thủ quyền

Phi Long” đã gần như áp sát tới lối vào, chỉ cần bước chân nhẹ ra phía trước là có thể rời khỏi cái nơi “suốt đời không muốn nhớ tới nữa”, đột nhiên phát hiện một cánh tay thô to bao phủ bởi lớp giáp vây màu vàng kim từ bên ngoài thò vào, càng lúc càng phóng to trong tầm mắt của mình, còn chưa kịp hiểu gì đã hứng trọn cú đâm thoi son vào mặt, miệng gào lên một tiếng đầy đau khổ, nước bọt từ trong miệng phun bắn tứ tán, cái mỏ nhọn gần như bị vẹo hẳn sao một bên, cơ thể tựa như bị chiếc xe tải hạng nặng tông thẳng vào, bị tông bay về phía xa, khảm hẳn vào trong vách tường trong hang động, đầu óc choáng váng nhất thời không thể hiểu rõ chuyện gì đã xảy ra.

Đợi tới khi con choáng váng biến mất, đôi mắt của “Phi Long” giương to ra hết cỡ khi phát hiện một bóng người thô to bệ vệ toàn thân bao phủ bởi lớp giáp vây rỗng màu hoàng kim rực rỡ, hai bên thái dương có thêm cặp sừng nai dài gần nửa mét, trông giống hệt như hai cây anten vậy. Người này đang dùng ánh mắt đầy sát khí nhìn chăm chăm vào “Phi Long”, tựa như hận không thể lao tới phang thấy xé thịt đối phương ra vậy.

Người của tên mặt thiện đã tới!!

Nhìn thấy bóng người xa lạ ở trước mặt, sắc mặt của “Phi Long” lập tức trở nên khó coi tới cùng, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn chăm chăm vào đối phương.

Đúng thế, người vừa xuất hiện ngăn cản “Phi Long” rời khỏi, chính là Hoàng Kim Nhân Thú Hoàng Long, thuộc hạ thân tín của mặt thiện Ý Chí Tối Cao khu rừng nhân thú này.

“Nói, muốn chết theo kiểu nào ~~~~!!” Khí thế đáng sợ của một chân tông sư tầng thứ 6 từ trên người Hoàng Long phát tán ra, ập thẳng vào người “Phi Long” khiến hơi thở của hắn trở nên nặng nề gấp rút hơn bao giờ hết, vừa nấn nhá tay vừa cười lạnh nói.

Tuy chỉ là một chân tông sư tầng thứ 6, thực lực ngang ngửa với “Phi Long” vào thời điểm này, nhưng nên nhớ Hoàng Kim Nhân Thú có thể kích hoạt võ hồn của mình, cho nên với cái cơ thể “phế vật” của Phi Long lúc này, gặp phải Hoàng Long chỉ tựa như châu chấu đá xe, lấy trứng trời đá mà thôi, hoàn toàn không có cơ hội gì cho hắn cả.

“AAAAAAAAAAAA ~~~~!!” Hai tay hai chân và đôi cánh khổng lồ duỗi mạnh ra, vách đá mà “Phi Long” đang khảm vào lập tức bị vỡ tung tóe, tay tạo thành chao chụp thẳng về phía đối phương.

“Phi Long Kim Chảo Thủ, chết đi ~~~~~!!!” Đôi chao khí khổng lồ xuất hiện ngay trên đỉnh đầu Hoàng Long, tựa như chiếc lưới khổng lồ chụp thẳng xuống người hắn.

“Hừ, trò trẻ con, Thiên Long Bát Thủ Quyền, vỡ ~~~~~!!” đối diện hai luồng chảo khí của kẻ địch, Hoàng Long chỉ cười lạnh chế giễu, hai tay bắt chéo lại trước mặt, cơ thể rực sáng lên như bóng đèn huỳnh quang, tay phải tạo thành nắm đấm hạ xuống eo phải, sau đó dốc sức tung đấm đấm thẳng vào hai cú chảo khí đang ập xuống ngay đỉnh đầu.

Gào ~~~~~ gào ~~~~~ gào ~~~~~ gào ~~~~~!!

Tám con hoàng kim long dạng khí dài gần một trượng theo cú đấm của Hoàng Long tung ra phóng thích ra bốn thẳng về phía hai luồng chảo khí khổng lồ, tiếng rỗng gầm vang rộng cả hang động, tuy không hoành tráng bằng chiêu Giáng Long Thập Bát Chương của Kiều Phong, nhưng khí thế từ tám con rồng hoàng kim phát tán ra có thể khiến một kẻ mạnh nguy nguyên thân của phải biến sắc khi đối diện với chúng, huống chi chỉ là một đòn đánh của một tên chân tông sư tầng thứ 6 chứ.

Uỳnh ~~~ uỳnh ~~~~~!!!

Tám con rồng hoàng kim vừa phóng thích ra lập tức tụ tập lại thành một con rồng hoàng kim dài gần tám trượng, miệng há to ra trực tiếp nuốt trọn hai luồng chảo khí vào cổ họng rồi trôi thẳng xuống dạ dày, dưới ánh mắt kinh ngạc khó tin của “Phi Long”, gào lớn một tiếng tiếp tục đấm thẳng về phía đối phương, miệng đầy những chiếc răng sắc nhọn có thể đâm thủ bất kỳ kim loại cứng nhất trên thế giới này há to ra hết cỡ, định tiếp tục công việc nuốt chửng con mồi của mình.

“Không thể nào ~~~~~!!!” Đối phương cũng chỉ là một tông sư tầng thứ 6 như mình, thậm chí còn chưa kích hoạt võ hồn, thế mà uy lực đòn đánh lại có thể đáng sợ như thế này, thật không thể tin nổi ~~~~~!!

Cũng phải thôi, tuy cả hai đều là chân tông sư tầng thứ 6, nhưng nên nhớ rằng cơ thể của “Phi Long” hiện giờ hoàn toàn không thuộc về hân, nên tuyệt đối không thể phát huy hết sức mạnh của một chân tông sư tầng thứ 6 thứ thiệt. Còn Hoàng Long thì sao, đang giao chiến với cái cơ thể “quen thuộc” thậm chí có nhầm lẫn cũng sờ ra chỗ nuốt ruồi đã mọc, nên khi giao chiến tất nhiên là có thể phát huy đúng 100 % thực lực của mình rồi.

Thậm chí không cần kích hoạt võ hồn, “Phi Long” cũng hoàn toàn không phải đối thủ của hân. Trừ khi “Phi Long” chịu khó ẩn nấp một thời gian để quen dần với cơ thể mới của mình, mới có cửa đánh tay đôi với Hoàng Long, tất nhiên, đó chỉ là Hoàng Long chưa kích hoạt võ hồn mà thôi.

“Tuyệt học thần thông, Long Hành Thiên Địa, gào ~~~~~!!!” Cơ thể “Phi Long” run mạnh một cái, lập tức chuyển hóa thành một con cự long khổng lồ chính hiệu, không còn mang hình hài nửa người nửa thú như lúc ban đầu, trực tiếp há to cái miệng đầy răng nanh sắc nhọn ra, tấp thẳng vào cổ của con rồng hoàng kim của Hoàng Long.

Gào ~~~~~ gào ~~~~~ gào ~~~~~!!

Một con hoàng kim long và một con cự long trực tiếp lao vào nhau cắn xé lẫn nhau, máu thịt phun bắn tứ phía, nhuộm xanh cả một khu vực rộng lớn, cảnh tượng mới hoàng tráng làm sao.

Tất nhiên, máu thịt đó là từ trên cơ thể của “Phi Long” rơi rải xuống, còn hoàng kim long chỉ là dạng khí, khi bị cắn xé vào, chỉ xuất hiện hiện tượng xì khí, cơ thể càng lúc càng nhạt dần đi, tựa như có thể biến mất bất kỳ lúc nào.

Dù sao thì hoàng kim long cũng chỉ là một chiêu tuyệt học không hơn không kém, còn “Phi Long” đã đích thân thi triển tuyệt học thần thông, ít nhiều cũng đấm thế thượng phong.

Gào ~~~~~!!

Hoàng Kim Long gào lên một tiếng đầy bất cam khi bị cái miệng đầy răng nanh sắc nhọn thô to bằng cơ thể của một người trưởng thành gặm thẳng vào cổ, cơ thể tựa như bốc hơi trong không khí, không còn để lại dấu vết gì trên thế gian này nữa.

Xem ra “Phi Long” sau khi tốn không ít công sức, cuối cùng cũng khuất phục được tuyệt học Thiên Long Bát Thủ Quyền của đối thủ rồi nhì.

“Đồ ngốc, đang nhìn đâu đấy ~~~~~!!!” Trong lúc “Phi Long” còn chưa kịp vui mừng khi vừa hạ được đối thủ khó khăn, giật mình hoảng hốt khi nghe thấy tiếng nói đầy chế giễu của Hoàng Long vang lên ngay trên đỉnh đầu của mình.

Thì ra trong lúc “Phi Long” đang mải mê giao chiến với hoàng kim long, Hoàng Long đã âm thầm áp sát tới gần, đợi tới khi hoàng kim long thất thủ, Hoàng Long đã xuất hiện ngay trên đỉnh đầu của đối phương, tựa như ngôi sao băng từ trên cao giáng xuống, đáp xuống ngay trên cái lưng khổng lồ của “Phi Long”.

“Gãy ~~~~~!!!” Dưới ánh mắt đầy kinh hãi của “Phi Long”, Hoàng Long đưa tay ra chụp lại hai chiếc cánh khổng lồ của đối phương, dốc hết toàn bộ sức lực bú sữa của mình bẻ mạnh về phía sau.

Crack ~~~~~ crack ~~~~~ crack ~~~~~ crack ~~~~~!!

AAAAAAAAAAAAAAAAAAAA~~~~~!!

Đôi cánh khổng lồ của “Phi Long” đã gần như nứt vỡ ra khỏi cơ thể sau cái bẻ mạnh đầy kinh hoàng của Hoàng Long. Miệng gào lên như con heo bị chọc tiết, cơ thể lao đảo rơi thẳng xuống vực sâu mà mình vừa mới từ đó bay lên với tốc độ như quả bom được châm kích thả xuống.

“Kí Dị Dị ~~~!! Tiềm Kích bị bắn rơi à ~~~??!!” Dương Diễn và Dương Kiệt đang trên đường lợi thẳng lên đỉnh hang động giật mình hoảng hốt khi

nghe thấy tiếng giao chiến ác liệt ở phía trên, cả hai nhanh chân chạy thẳng lên trên để xem tình hình như thế nào đột nhiên giật mình hoảng hốt khi phát hiện một chiếc bóng khổng lồ từ trên cao đang cắm xuống vực thẳm với tốc độ như tên bắn, thậm chí không thể nhìn rõ vật thể vừa rơi xuống là gì nữa là, chỉ biết là một chiếc bóng đen rất to rất to mà thôi.

“ Chẳng lẽ lại phải lội xuống dưới lần nữa??” Mang theo tâm lý tò mò bứt dứt, Dương Kiệt nửa muốn nhanh chóng rời khỏi cái nơi quỷ quái này, nửa muốn đi xuống dưới xem xem chuyện gì đã xảy ra.

Theo chủ trương của Dương Diễn thì nên rời khỏi nơi này càng sớm càng tốt, nhưng hắn không trực tiếp nói ra mà chờ Dương Kiệt quyết định.

Nắm chặt lock seed Kiwami trong tay, Dương Kiệt quyết định đi ngược trở xuống để xem chuyện gì đang xảy ra ở phía dưới. Với sức phòng thủ hiện giờ của mình, đừng nói là “Phi Long”, cho dù có người mạnh hơn hắn 1, 2 bậc, cũng đừng mong làm gì được mình. Vậy thì có gì phải lo nữa chứ.

“ Đi xuống xem thử chuyện gì xảy, không chừng có cái hay đang chờ chúng ta cũng nên.” Dương Kiệt nhanh chóng nói ra quyết định của mình. Dương Diễn cũng không phản bác làm gì, chỉ khẽ gật đầu một cái, sau đó cả hai quay đầu lại quay ngược trở lại xuống dưới vực thẳm.

Pằng ~~~ pằng ~~~ pằng ~~~~~!! AAA ~~~!! AAAA ~~~~~!! Đồ.. Đồ Khốn, đừng... đừng đánh mặt ... AAAA~~~~~!!

Càng đi sâu xuống, càng nghe rõ tiếng đánh đập giữa cú đâm cước đá và da thịt và tiếng gào thét chửi hét đầy đau đớn của tên “Phi Long”. Lọt vào trong tai của Dương Kiệt nghe mới mát dạ vô cùng.

Haha, cuối cùng tên khốn trời đánh đó cũng có ngày hôm nay.

Không tốn quá nhiều thời gian, cả hai đã nhanh chóng quay trở lại dưới vực thẳm, phát hiện một bóng người thô to toàn thân bao bọc bởi vậy giáp bằng vàng đang đè đầu tên khốn “Phi Long” xuống, hai tay thô to tựa như đang kích hoạt chế độ tự động không ngừng đập thẳng vào đầu của đối phương.

Bốp ~~~ bốp ~~~ bốp ~~~~~!! Hự ~~~ hự hự ~~~~~ hự ... aaaaa ~~~~~!!

Hoàng Long tựa như trút hết mọi cảm phần của mình để hành hạ “Phi Long”. Vì hắn vẫn không thể quên được cảnh những nhân thú nằm chết thảm trên mặt đất từ trên đường di chuyển tới nay, ai nấy đều mang theo vẻ mặt kinh hãi, bất cam, đau khổ chết không nhắm mắt, trái tim bị rút ra khỏi cơ thể, toàn thân co giật, chịu những cơn đau kinh khủng trước khi chết vì mất máu quá nhiều.

Và giờ nay thủ phạm ở ngay trước mặt, với một người đầy nghĩa hiệp và giàu lòng trắc ẩn như Hoàng Long, tất nhiên là phải báo thù cho những nhân thú xấu số tội nghiệp kia rồi.

Và lại, mặt gian tà của Ý Chí Tối Cao đang nằm trong cái cơ thể của Phi Long trước kia, trừ khi đánh cho cái cơ thể này tan tành mây khói để đối phương không còn chôn dung thân, ngoài ra không còn cách nào có thể giết được hắn cả. Nên những cú đâm của Hoàng Long càng lúc càng mạnh hơn nữa, cái đầu của “Phi Long” đã máu thịt bê bết gần như vỡ vụn ra.

Hoàng Long khẽ nhíu mày khi phát hiện hai “vị khách không mời mà tới”, đặc biệt là khi nhìn kỹ Dương Diễn, khuôn mặt không hề lộ ra vẻ bất ngờ.

Lại thêm một hoàng kim nhân thú?? Chẳng lẽ Hoàng Kim Nhân Thú Quả của khu rừng này đã chín muối rồi sao? Không thể nào, nghe ngài ấy nói rằng còn hơn nửa ngày mới chín muối hoàn toàn mới đúng chứ? Hay là

Hoàng Long đã suy đoán ra Dương Diễn không phải phục dụng Hoàng Kim Nhân Thú Quả ở khu rừng này mà là của khu rừng khác. Trong lòng không hề được thờ phào nhẹ nhõm.

Như đã nói, Hoàng Kim Nhân Thú là ứng cử viên để trở thành chủ nhân của khu rừng Nhân Thú sau này. Nếu trong một khu rừng Nhân Thú xuất hiện hai Hoàng Kim Nhân Thú chắc chắn sẽ xuất hiện trường hợp cạnh tranh để tranh giành ngôi vị ứng cử viên này, thậm chí có thể xuất hiện tình trạng tàn sát lẫn nhau không chừng. Vì ai cũng muốn trở thành chủ nhân khu rừng, để có thể tự do ra vào với thế giới bên ngoài, không ai muốn nhường cái đặc ân này cho người khác cả.

Nếu như Dương Diễn là Hoàng Kim Nhân Thú của khu rừng này, Hoàng Long sẽ tỏ ra vô cùng khó xử. Cạnh tranh?? Với tính cách của hắn, bảo hắn tàn sát đồng loại, tuyệt đối là điều không thể chấp nhận được. Còn nếu không cạnh tranh, chắc chắn sẽ mất điểm trước Ý Chí Tối Cao, không chừng bị tước hậu mất luôn vị trí ứng cử cũng nên. Quan trọng nhất là, mình không cạnh tranh với người khác, người khác chưa chắc suy nghĩ như mình, sẽ tìm đủ mọi cách loại bỏ mình cũng không chừng.

Biết rõ Dương Diễn không phải là đối thủ cạnh tranh, nên Hoàng Long lại quay sang tập trung hết vào “Phi Long” ở trước mặt mình. Còn Dương Kiệt ư? Hoàn toàn bị phát lộ không thèm nhìn lấy một cái nữa là.

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 163: Dương kiệt bị chiếm đoạt cơ thể??

“Kết thúc thôi ~~~~~!!!” Con giận đã nguôi lại sau màn tra tấn hành hạ đối phương, Hoàng Long không muốn tốn thêm thời gian nữa, cơ thể bật tung lên không trung ngay trên đỉnh đầu nơi “Phi Long” đang nằm hấp hối, hai tay hai chân dang rộng ra, chân nguyên trong cơ thể tụ tập lại một điểm, toàn thân rực sáng như bóng đèn công sức cực đại, chuẩn bị tung ra đòn kết liễu đánh tan cái cơ thể của đối phương.

“Thiên Long Cuồng Nộ Thức, Chết đi ~~~~~!!!” Một con rồng hoàng kim dài gần mười trượng từ trong cơ thể Hoàng Long phóng thích ra lao thẳng về phía “Phi Long” đang nằm trên mặt đất.

“Hahaha, cho đáng đời ~~~~~!!!” Nhìn thấy “Phi Long” mang theo vẻ mặt tuyệt vọng đón nhận cái chết thảm khốc, Dương Kiệt không kìm được bật cười phấn khích tới nỗi híp cả đôi mắt.

“Thời cơ đây rồi ~~~~!!!” Phát hiện có một con mồi đang sơ hở không tập trung, “Phi Long” phấn khích như muốn gào thét lên, một chiếc bóng đen nhanh chóng từ trong cơ thể Phi Long phóng thích ra, dùng một tốc độ nhanh như tia chớp bắn thẳng vào vầng trán của Dương Kiệt đang hí hửng bật cười mà không để ý tới đại họa đang ập thẳng vào đầu mình.

Uỳnh ~~~~~!!!

Con rồng hoàng kim lao xuống trực tiếp xé nát cái cơ thể của Phi Long thành hàng trăm hàng ngàn mảnh vụn rơi rải rác tứ tung, cho dù có đại la kim tiên giáng trần, cũng đừng mong hồi sinh được nữa.

AAAAAAAAAAAAAAAA~~~~~!!!

Thế nhưng, mọi nỗ lực của Hoàng Long chỉ thành công cốc khi mặt gian tà của Ý Chí Tối Cao đã kịp thời vứt bỏ cái xác vô dụng và trực tiếp xâm nhập vào cơ thể của Dương Kiệt hòng chiếm lấy cái cơ thể mới này.

Chỉ thấy Dương Kiệt hai tay nắm chặt đầu, đôi mắt đầy gân máu giương to ra hết cỡ, mồ hôi lạnh và gân xanh nổi đầy trên trán, miệng gào lên những tiếng kêu thét đau khổ, tựa như vừa bị ai đó sử dụng màn thập đại hành hình thời Mãn Thanh đối với mình vậy.

“Dương Kiệt ~~~~~!!!” Dương Diễn không kìm được biến sắc, định lao tới giúp đỡ, ai ngờ bị Dương Kiệt một cú đấm thẳng vào ngực, trực tiếp đánh bay ra xa, vũng máu xanh lam từ trong miệng phun bắn ra, hít thở một cách dồn dập.

Sắc mặt của Hoàng Long cũng không để coi chút nào, chỉ vì chút sơ suất mà để lọt mất con mồi. Không được, phải ra tay đánh tan cái cơ thể đó trước khi tên khốn đó chiếm được quyền kiểm soát.

Pằng ~~~~~!!! AAAAAAAAAAAAAA!!!!

Hoàng Long chỉ trong nháy mắt đã xuất hiện ngay trước mặt Dương Kiệt, không cần quan tâm đối phương đang đau khổ tới cỡ nào, trực tiếp một đấm đấm thẳng vào ngực đối phương.

Con đau khủng khiếp ở đầu lại bị hứng thêm cú đấm thôi son vào ngực, ngực của Dương Kiệt gần như lõm hẳn vào trong, miệng gào lên một tiếng đau khổ, máu thịt pha lẫn chút ít nội tạng từ trong miệng phun bắn ra, cơ thể bị đánh bay khảm thẳng vào trong vách đá ở phía xa.

Uỳnh ~~~~~!!

“Cái gì ~~~~~!!” Tất nhiên là chưa phải kết thúc, trong lúc Hoàng Long bồi thêm một cú đấm kết liễu đối phương, ai ngờ Dương Diễn từ phía xa lao tới, Kỳ Lân kiếm vung lên chém thẳng vào cú đấm khi có uy lực đáng sợ, cú đấm khi đó lập tức bị chém nứt làm đôi và tan biến trong không khí, nhưng bản thân Dương Diễn cũng bị uy lực đáng sợ đẩy lùi ra xa.

“Ngươi định can ta???” Hoàng Long điu mày nhìn chăm chăm vào Dương Diễn, lạnh lạnh hỏi.

“Muốn giết đồng đội của ta, hãy bước qua xác chết của ta trước đã.” Dương Diễn hít sâu một hơi vào người để bình ổn lại chân nguyên đang chạy lộn xộn trong cơ thể, từ từ bước tới can ngay trước mặt Hoàng Long và Dương Kiệt, lạnh lùng nói.

“Đồ ngốc, cơ thể của hắn đang bị một thứ cực kỳ gian tà chiếm đoạt, nếu như thành công, sẽ trở thành một đại họa cho cả khu rừng này, nên ta phải ra tay ngăn cản trước khi quá muộn. Ngươi hãy tránh sang một bên, đừng cản trở ta.” Hoàng Long vô cùng kiên nhẫn giải thích hòng thuyết phục đối phương, ít nhất là nếu như có thể, tuyệt đối không ra tay với đồng loại của mình, tuy cả hai trực thuộc hai khu rừng Nhân Thú khác nhau.

“Chuyện đó tính sau, nếu như đồng đội của ta bị chiếm đoạt thể xác, đích thân ta sẽ ra tay trừng sát hắn. Nhưng còn hiện giờ, ta tin rằng đồng đội của ta nhất định sẽ chiến thắng kẻ thù.” Nhận ra Hoàng Long không phải là người xấu, nên Dương Diễn hiếm có khi lên tiếng đáp lời, nếu như là người khác, lao vào đánh trước tính sau, hơi đầu mà lời thôi dài dòng với đối phương làm gì chứ.

“hắn?? Chiến thắng mặt gian tà của Ý Chí Tối Cao? Ngươi có chắc là người không đang nằm mơ chứ?” Hoàng Long cười lạnh, nhất là khi nhìn rõ thực lực của Dương Kiệt, chỉ là một tên chân nguyên tầng thứ 7 yếu ớt, không cho rằng anh ta có thể đánh bại được mặt gian tà của Ý Chí Tối Cao trong cuộc chiến tranh giành quyền kiểm soát cơ thể.

Dương Diễn nắm chặt Kỳ Lân Kiếm đứng sừng sững tại chỗ, không thêm trả lời đối phương nữa.

“Ta nói thêm lần nữa, tránh ra ~~~~~!!!” Hoàng Long không thích thái độ lạnh lùng của Dương Diễn, tỏ ra vô cùng phẫn nộ tạo ra tư thế sẵn sàng lao vào chiến đấu, đồng thời buông ra lời khuyên can lần cuối.

Nhìn thấy Dương Diễn vẫn tỏ vẻ quyết tâm liều mình chắn ngay trước mặt bảo vệ đồng đội mặc dù biết rõ thực lực yếu kém của mình, trong đôi mắt của Hoàng Long khẽ lóe qua tia sáng khen ngợi, nhưng điều đó không thể khiến hắn thôi ý định tấn công Dương Kiệt để ngăn cản Ý Chí Tồi Cao thành công chiếm đoạt được cơ thể.

Tuy Ý Chí Tồi Cao chỉ chiếm lấy một cơ thể còn kém hơn cả Phi Long đã chết thảm dưới tay mình, nhưng nếu như có thể giải quyết tại chỗ, tại sao phải chờ đợi và tốn thêm công sức chứ?

“Nếu thế thì... Chiến thôi, đỡ một đám của ta ~~~~!!” Lời nói không thể thuyết phục, vậy thì dùng thứ trực tiếp nhất chính là cú đấm vậy.

Nhìn thấy cú đấm rất chỉ là tầm thường nhưng uy lực kinh hoàng hơn cả khi “Phi Long” thi triển tuyệt học lao tới, Dương Diễn không kềm được biến sắc. Nhưng tuyệt đối không được lùi bước, phải bảo vệ đồng đội của mình tới cùng.

“Võ Hồn hiện ~~~!! Tuyệt học thần thông, Băng Lân Hàn Sương Thức, phong ~~~~~!!” Băng Kỳ Lân xuất hiện ngay đỉnh đầu mang theo khí thế của võ hồn cấp 9 áp chế thẳng vào người Hoàng Long ở phía xa, bản thân nó há to cái miệng đầy răng nhọn ra, sương khí màu xanh lam từ trong miệng phun bắn ra, tựa như chiếc lưới khổng lồ chụp thẳng về phía cú đấm khí và cả Hoàng Long.

“Võ hồn cấp 9?!!” Hoàng Long có chút bất ngờ trước võ hồn của Dương Diễn, trong lòng càng coi trọng đối phương hơn nữa. Cả hai không phải đối thủ cạnh tranh với nhau, nên không thể ngăn cản anh hùng trọng anh hùng, đặc biệt là hành động liều mình vì đồng đội của Dương Diễn.

Crack ~~~ crack ~~~~ crack ~~~~~!!!

Sương khí màu xanh lam bao phủ toàn bộ bề mặt cú đấm khí của Hoàng Long khiến nó bị chững lại trên không trung không thể tiếp tục di chuyển được nữa. Nhưng tình trạng đó chỉ duy trì được chưa được 5 giây, băng phiến trên bề mặt cú đấm khí lập tức bị vỡ tung tóe rơi rải khắp nơi trên mặt, cú đấm khí tuy đã hơi nhạt lại đôi chút, nhưng vẫn tiếp tục lao thẳng về phía Dương Diễn.

Hoàn toàn không cùng đẳng cấp ~~~!!

Dương Diễn lộ ra vẻ mặt khó coi, tuy cú đấm khí đã nhạt đi khá nhiều, nhưng uy lực do nó phát ra, tuyệt đối có thể khiến mình bị trọng thương nếu như không né tránh. Nhưng nếu như né tránh thì....

Khẽ liếc nhìn Dương Kiệt vẫn còn đang vật lộn đầy đau khổ ngay phía sau lưng mình, Dương Diễn hít sâu một hơi vào người, Kỳ Lân Kiếm vung lên: “Băng Thành Vạn Lý, mở ~~~!! Hàn Băng Kiếm Pháp, Kiếm Khí Liên Hoàn, chém ~~~!! Hàn Băng Kiếm Pháp, Băng Tinh Thâu Thiên, Nổ ~~~!! Hàn Băng Kiếm Pháp, Băng Phong Thiên Địa, Phong ~~~~~!!!”

Dương Diễn không tiếc chân nguyên trong cơ thể, dốc hết toàn bộ sức lực thi triển liên tục những tuyệt học mạnh nhất của mình để đối phó với cú đấm khí đang lao tới với tốc độ cực nhanh.

Uỳnh ~~~~~ uỳnh ~~~~~ uỳnh ~~~~~.....!!

Băng thành, vỡ ~~~!! Kiếm khí, vỡ ~~~!! Băng tinh, vỡ ~~~~!! Ngay cả băng phong cũng không trụ được quá lâu, nhanh chóng vỡ tan tành trong không khí.

“Tránh ra mau đồ ngốc ~~~~~!!!” Nhìn thấy mọi đòn đánh đều bị cú đấm khí của mình đánh tan, nhưng Dương Diễn không có vẻ sẽ nhảy sang một bên né, ngược lại còn có vẻ như định dùng thân mình ra đỡ đòn, Hoàng Long không kềm được biến sắc miệng gào lớn.

Hoàng Long muốn thu lại đòn đánh hoặc lao tới đẩy Dương Diễn ra né tránh, nhưng đã quá muộn, vì cú đấm khí đã chạm trúng vào cơ thể.

Uỳnh ~~~~~!!

Hứng trọn cú đấm khí vào người, Dương Diễn có cảm giác như cơ thể như muốn bị xé toạc ra, máu kèm nội tạng từ trong miệng phun bắn ra, trọng thương rơi ngã trên mặt đất.

“Đồ ngốc, đồ ngốc, nguoi là đồ ngốc ~~~~!!” Hoàng Long lao tới bên cạnh Dương Diễn, tay áp thẳng lên ngực hắn, không tiếc chân nguyên truyền thẳng vào người đối phương để kềm nén và điều trị nội thương cho Dương Diễn.

“AAAAAAAAAAAAAAAAAAAA ~~~~~!!!” Trong lúc đó Dương Kiệt đang rơi vào tình thế ngàn cân treo sợi tóc, Ý Chí Tồi Cao không ngừng tấn công vào thức hải của anh ta, nếu như không phải ý chí kiên cường, đạo tâm vững chắc, e rằng đã bị đối phương chiếm mất quyền kiểm soát cơ thể từ lâu rồi.

“Hahahaha, chống cự?? Để xem nguoi chống cự được bao lâu ~~~!! Điều đó chỉ khiến nguoi càng thêm đau khổ mà thôi, chi bằng buông xuôi tất cả, nhường quyền kiểm soát cơ thể cho ta, không chừng khi ta có tâm trạng tốt không phá hủy linh hồn của nguoi, cho nguoi cơ hội ẩn trú trong góc khuất của cơ thể này, chiêm ngưỡng ta tung hoành thiên hạ, không phải tốt hơn sao?” Giọng nói đầy gian tà của Ý Chí Tồi Cao không ngừng vang lên trong đầu của Dương Kiệt, vừa hăm dọa vừa dụ dỗ Dương Kiệt sớm bỏ cuộc, để hắn có thể nhanh chóng chiếm được cơ thể một cách dễ dàng.

Đừng tưởng Ý Chí Tồi Cao hiện giờ tỏ ra thành nhiên nắm chắc phần thắng, thực ra trong lòng hắn đang nôn nóng sốt ruột vô cùng. Nếu như đối phương mất hết sức phản kháng như tên Phi Long trước kia, tỷ lệ chiếm đoạt thành công cực cao, nhưng nếu như là một người khỏe mạnh như Dương Kiệt lúc này, Ý Chí Tồi Cao cũng không dám quá chắc chắn, chi còn cách dụ dỗ khuyến can đối phương tự bỏ cuộc mà thôi. Quan trọng nhất, tình hình bên

ngoài đang vô cùng gây cản, cũng may là có tên Dương Diễn ngăn cản tên Hoàng Long tấn công về phía này, nếu không thì chắc chắn sẽ bị đánh tuột ra khỏi cơ thể ngay tức khắc cho mà xem.

“Muốn, muốn ta đầu đầu hàng Còn... còn lâu á, aaaaaaa ~~~~~!!!” trong thức hải không ngừng vang lên tiếng gào thét chửi rủa của Dương Kiệt, anh ta càng như thế, một bức tường vô hình ngay trước mặt thức hải càng trở nên dày đặc để ngăn cản bước tiến của Ý Chí Tối Cao.

“không còn thời gian để do dự nữa, liều thôi ~~~~~!!!” Cảm thấy bước tiến càng lúc càng khó khăn, Ý Chí Tối Cao không kềm được biến sắc, cắn răng quyết định dốc hết toàn bộ sức lực để chiếm quyền kiểm soát cơ thể đối phương.

Chỉ thấy cái bóng đen càng lúc càng phình to ra, khí đen từ trên bóng đen phát tán ra càng lúc càng nhiều, gần như nhuộm đen cả khu vực thức hải của Dương Kiệt. Ngược lại, bóng đen đó càng lúc càng nhạt hẳn đi, lúc thì trong suốt lúc thì thực thể, tựa như có thể biến mất bất kỳ lúc nào.

Ý Chí Tối Cao đã liều mình, chấp nhận hy sinh thực lực và sinh lực của bản thân để áp chế Dương Kiệt.

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 164: Đập một trận trước tính sau

Chỉ thấy khói đen đã gần như bao phủ cả thức hải của Dương Kiệt, chỉ còn lại tia sáng nhỏ bé nhấp nháy một cách yếu ớt. Lúc này anh ta đã gần như chìm sâu vào trong bóng tối, không còn tí nhận thức nào nữa, nếu như không phải ý chí và đạo tâm vững chắc còn chống cự một cách yếu ớt, e rằng đã bị Ý Chí Tối Cao chiếm lấy quyền kiểm soát cơ thể rồi. Thế nhưng, thất thủ chỉ còn là vấn đề thời gian mà thôi.

Lúc này Ý Chí Tối Cao cũng tuyệt đối không dễ chịu chút nào. Sử dụng cả chiêu hy sinh thực lực và sinh khí của mình, thế mà mãi vẫn chưa thể thành công, tuyệt đối không thể chấp nhận được.

Phải biết rằng lúc này hắn đã tiêu tốn gần phân nửa thực lực và sinh khí, cho dù là gặp phải một kẻ mạnh nguyên thần hay xuất khiếu, cũng phải đầu hàng từ lâu, thế mà con heo mập này vẫn còn có thể chống cự một cách yếu ớt, ý chí và đạo tâm của hắn đáng sợ tới thế sao??

Tuy tổn thất hơi nặng nề chút, nhưng chỉ cần chút nữa thôi, cái cơ thể này sẽ thuộc về mình, hahahaha ~~~~~!!

Sau khi giao chiến với Dương Kiệt, biết rõ thực lực tuy không quá cao, nhưng sức phòng thủ vô cùng đáng sợ, chỉ cần cướp được cái cơ thể này, tuy vẫn không phải đối thủ của Hoàng Long, nhưng khả năng bỏ trốn cực cao, chỉ cần cho mình một thời gian tu luyện, đừng nói là tên Hoàng Long, ngay cả tên mặt thiện cũng sẽ có ngày quỳ xuống trước mặt ta.

“Hahahaha, khuất phục đi, cái cơ thể này sẽ thuộc về ta, hahahaha ~~~~~!!!” Ý Chí Tối Cao gần như gào thét lên vì phấn khích.

Chẳng lẽ lần này chết thật rồi sao??

Dương Kiệt đã gần như kiệt sức, linh hồn cảm giác như đang bị bao phủ bởi tảng băng có nhiệt độ âm trên cả chục ngàn độ, tê cóng đau rát tới tận cùng xương tủy, tựa như bị hàng trăm, hàng ngàn lưỡi dao lạnh lẽo đâm xuyên thủng cơ thể mình vậy, kêu trời không nghe, gọi đất đất không đáp, gần như đã tuyệt vọng hoàn toàn.

“Dinh dong, hệ thống phát hiện vật thể không xác định đang cố ý xâm nhập và tấn công chủ thể bất hợp pháp, hệ thống tự động kích hoạt chế độ hủy diệt mối nguy hiểm nguy hại tới tính mạng của bạn.” trong lúc Dương Kiệt đã chuẩn bị buông xuôi, đột nhiên vang lên giọng nói mà ngày thường mình căm ghét tận cùng, nhưng lúc này tựa tiếng hát ngân nga của các vị thiên sứ trên thiên đàng.

Roẹt ~~~~~!!!

“Cái, cái quái gì thế này??? Không ~~~~~ AAAA~~~~~!!!” Trong tình thế gần như nửa bước chân bước vào cửa tử, một tòa tháp mini bằng vàng toàn thân nhấp nháy tia sáng màu ánh kim từ không biết từ đâu xuất hiện ngay trên đỉnh của thức hải đã gần như bị nhuộm đen hoàn toàn của Dương Kiệt.

Những tia sáng ánh kim từ trên thân tháp phát tán ra tựa như tia nắng mặt trời từ trên trời chiếu rọi xuống, xóa tan màn đêm âm u lạnh lẽo cả khu vực thức hải của Dương Kiệt.

Đặc biệt là bóng đen Ý Chí Tối Cao dính phải tia sáng ánh kim vào, cảm giác cơ thể như muốn tan chảy ra, bỏng rát đau đớn tới cùng, miệng không tự chủ gào thét lên những kêu thét đầy đau khổ pha lẫn sợ hãi.

Ngược lại bên kia, Dương Kiệt chỉ cảm thấy mọi giác quan cảm giác đã gần như quay trở về với mình, cảm giác lâng lâng dễ chịu như đang ngâm mình trong suối nước nóng, ấm áp vô cùng.

Dưới tác dụng của tia sáng vàng kim, khói đen càng lúc càng co rút lại, thức hải của Dương Kiệt ngày càng phình to ra như trạng thái ban đầu. Không chỉ

vậy, ngay cả bóng đen ở vị trí trung tâm cũng đã thu nhỏ lại gấp nhiều lần so với ban đầu, nếu như lúc đầu to bằng quả bóng rổ, lúc này chỉ còn là hình dáng của một trái banh đĩa mà thôi.

“Không, không, hãy, hãy tha cho ta, ta sẽ, ta sẽ rời khỏi cơ thể này ngay lập tức.” Ý Chí Tối Cao có thể cảm nhận rõ sinh khí trong cơ thể đang bị rút đi với tốc độ chóng mặt, nếu như toàn bộ sinh khí bị rút hết, đồng nghĩa ngày tàn của hắn đã điểm. Miệng không ngừng gào lớn khóc lóc van xin tòa tháp kỳ dị tha mạng.

Có thể nói lúc này hắn đã hối hận tột cùng, nếu như biết trước trong cái cơ thể này sở hữu một bảo bối đáng sợ như thế này, có đánh chết hắn cũng không dám đâm đầu vào nơi này. Thà không có cơ thể dung thân, cùng lắm chỉ bị tên mặt thiện phong ấn thêm lần nữa, nhưng hiện giờ thậm chí có thể biến mất khỏi thế gian này kia.

Chỉ là, trên đời này không có thuốc hồi hận để uống chứ nhỉ?

Tha mạng cho người? Vậy ai tha mạng cho ta đây??

Phải biết rằng hệ thống và Dương Kiệt tương sinh tương trợ lẫn nhau, hệ thống cư trú trong linh hồn của anh ta, nếu như linh hồn của Dương Kiệt bị biến mất, ngay cả hệ thống cũng sẽ biến mất khỏi thế gian này. Hành động phá hủy linh hồn cướp lấy cơ thể của Ý Chí Tối Cao chẳng khác nào gián tiếp ra tay trảm sát hệ thống cả. Đối với kẻ muốn lấy mạng mình, tuyệt đối là kẻ thù không đội trời chung, hận không thể làm cho mày chết sớm hơn thế nữa, ở đó mà tha với chả tha.

“AAAAAA, Không, Không, ta hận ~~~~~!!!” hệ thống không những không ngừng hành động tiêu diệt kẻ thù, ngược lại gia tăng công suất tới cực đại, chỉ trong nháy mắt cái bóng đen của Ý Chí Tối Cao đã bị bào mòn hoàn toàn, chỉ kịp để lại tiếng gào thét đầy tuyệt vọng, biến mất khỏi thức hải của Dương Kiệt.

“Dinh dong, do hệ thống vừa hấp thụ được một lượng năng lượng cực lớn, nên đã dùng để thăng cấp vào cho Càn Khôn Tháp. Xin chúc mừng Càn Khôn Tháp của bạn đã thăng cấp thành pháp bảo tuyệt phẩm”

Càn Khôn tháp

Cấp bậc: Pháp bảo (tuyệt phẩm)

Sức phòng thủ: Có thể chống đỡ sức tấn công toàn lực của cấp chân tông sư tăng thứ 10 trở xuống.

Luyện Đan lv1: có thể kích hoạt chế độ luyện đan được tự động. Chỉ cần bỏ nguyên liệu và phương thức luyện đan vào, mọi việc còn lại để hệ thống giải quyết. (Chỉ có thể luyện thành công đan được cấp 4 trở xuống.)

Độ bền 100 / 100 (khi độ bền trở về bằng 0, sẽ không thể sử dụng được nữa)

Ngay sau khi định thần trở lại, Dương Kiệt không kiềm được phấn khích khi Càn Khôn Tháp của mình, một báu vật bốn mệnh hầu như bị quên lãng do tác dụng quá ít, ngày thường cũng chỉ dùng để lên lên cướp đồ của đối phương, thế mà giờ đã thăng cấp thành pháp bảo tuyệt phẩm, có thể chống đỡ hết mọi đòn tấn công của chân tông sư tăng thứ 10 trở xuống.

Quan trọng nhất là, sau khi thăng cấp xong, lại mở thêm chức năng tự động luyện đan. Chẳng lẽ hệ thống muốn mình trở thành một đan dược đại sư chăng? May be, may be ~~~!!

Dương Kiệt nhanh chóng thoát khỏi thức hải quay trở về cơ thể của mình, phát hiện Dương Diễn đang nằm trọng thương ngay trước mặt, bên cạnh là tên Hoàng Long đang không ngừng truyền chân nguyên để điều trị cho hắn.

Dương Kiệt chẳng nói chẳng rằng, chỉ đứng sang một bên chờ đợi Hoàng Long điều trị cho Dương Diễn xong xuôi hết đã, rồi sẽ tính tới ân oán của cả hai sau. Đồng thời rút ra một lock seed điều trị nhét vào đai lưng, để điều trị nội thương do phải hứng trọn cú đâm của tên khốn ở trước mặt lúc này.

Tuy lúc này chìm sâu trong thức hải, nhưng vẫn có thể cảm nhận được mọi thứ ở xung quanh bên ngoài, tất nhiên là thấy rõ tên khốn đó định ra tay trảm sát mình, Dương Diễn liền mình đỡ đòn trọng thương.

Tuy biết hắn không có ý xấu, nhưng muốn giết mình là muốn giết mình, ân oán này tuyệt đối không thể bỏ qua một cách dễ dàng.

Nhưng vì lúc này hắn ra tay cứu chữa Dương Diễn, nên cùng lắm đập cho hắn một trận thành đầu heo chứ không lấy mạng hắn, như thế là ân huệ lắm rồi đấy.

Một khi Dương Kiệt đã nổi điên lên thì trời cũng không cản nổi, cho dù biết không phải là đối thủ của đối phương, nhưng cũng phải đánh một trận cho biết người biết ta.

“Hự ~~~~~!!!” Dương Diễn đang nằm bất động đột nhiên mở to mắt ra, ho mạnh một tiếng, nhanh chóng bật người trở dậy tung người rời khỏi phạm vi an toàn đối với Hoàng Long, tuy đối phương đã ra tay cứu chữa, nhưng trước đó không lâu cả hai còn là kẻ thù đối thủ với nhau, không thể không thận trọng được, nhưng cũng khẽ ngật đầu với đối phương một cái, ngụ ý nói lời cảm tạ cho hành động cứu chữa cho mình.

đồng thời mang theo ánh mắt thận trọng dò xét nhìn chằm chằm vào Dương Kiệt ở gần đó, nếu như phát hiện anh ta có điều gì bất thường, sẽ rat ay tấn công ngay tức khắc như những gì mình đã nói trước đó.

“Yên tâm mặt đá, bố mày còn sống khỏe đây. Nhưng hãy đứng sang một bên, bố mày có chuyện phải nói với tên sùng nai nay.” Nhìn thấy vẻ mặt thận trọng của Dương Diễm, Dương Kiệt lập tức hiểu ra vấn đề, nhanh chóng lên tiếng trấn an đối phương, đồng thời đai lưng biến hình và hai lock seed xuất hiện trên tay, chuẩn bị tính sổ với tên khốn dám ra tay với mình lúc này.

Nghe thấy cái cách xưng hô và cách nói chuyện của Dương Kiệt, Dương Diễm đã thầm thở phào nhẹ nhõm, xác định đối phương không hề bị chiếm lấy cơ thể.

“cái, cái gì, nguoi, nguoi~!!” Hoàng Long mang theo vẻ mặt bất ngờ ngơ ngác nhìn chằm chằm vào Dương Kiệt, tựa như vừa nhìn thấy cảnh tượng khó tin nhất trên đời.

Ý Chí Tồi Cao đã thất bại trong việc chiếm đoạt thân xác của đối phương, có thể sao?? Còn nữa, tên mặt gian tà đâu rồi, sao mình không thể cảm nhận được khí của hắn nữa?? Thần thức của Đấng tối cao không thể nhầm lẫn được!!

“Biến hình ~~~!!” “Fruit Baset ~~~!!” Kiwami Arms ~~, Dai dai dai dai dai dai Shogun ~~~!!”

“Cái, cái quỷ quái gì thế này?? Thánh giáp??? mà cũng không phải, rốt cuộc đó là gì đây??” Quai hàm của Hoàng Long thêm lần nữa suýt chút rớt xuống đất khi nhìn thấy Dương Kiệt biến hình thành Dai Shogun, khuôn mặt tràn đầy vẻ kinh ngạc.

“Đồ nhà quê, đồ này ~~~!!” súng trường xuất hiện trong tay, họng súng chĩa thẳng về phía đối thủ, ngón tay bóp cò không chút ngần ngại do dự.

Pằng ~~~ pằng ~~~ pằng ~~~ pằng ~~~~.....!!

“Đó là ~~~~!!! Thiên Long Liệt Hóa Thức, ta phá ~~~~!!!” Hoàng Long giật mình hoảng hốt khi nhìn thấy đối phương sử dụng “ám khí” tấn công về phía mình, không chút do dự miệng mở to ra, tia lửa nóng rực có thể làm tan chảy mọi thứ kim loại trên thế gian này phun bắn ra, đối đầu trực tiếp với những viên đạn năng lượng đang bắn tới.

Uỳnh ~~~ uỳnh ~~~ uỳnh ~~~~!!!

Tia lửa chục ngàn độ của Hoàng Long vô cùng dễ dàng nuốt chửng những viên đạn năng lượng của đối phương. Chỉ là Dương Kiệt cứ liên tục bóp cò, đạn năng lượng tựa như không cần tốn tiền nã thẳng về phía đối phương, khiến tia lửa không thể tiếp thêm được bước nào, ngược lại còn bị đẩy lùi về phía sau.

“Haha, bố mày có đạn vô hạn, sợ gì trong cuộc chiến đấu súng tay đôi với nguoi chứ? Để xem miệng nguoi há ra khạc lửa được bao lâu ~~~!!” Dương Kiệt mặt đầy phấn khích dùng ngón tay bóp cò liên hồi, hoàn toàn không cần phải lo lắng bị hết đạn giữa chừng gì cả.

“Cái “ám khí” quỷ quái gì thế này? Chẳng lẽ không có giới hạn sao?” Quả nhiên, lửa từ trong miệng khạc ra này giờ, cổ họng cũng đã có chút bỏng rát, nên Hoàng Long nhanh chóng ngậm miệng lại chấm dứt khạc lửa, miệng không ngừng nguyền rủa sự vô si của đối phương.

“Tuyệt học thần thông, Thiên Long Xuất Động, mở ~~~~!!!” Hai tay làm ra tư thế như đang nâng thứ gì từ dưới lên, mặt đất phía trước Hoàng Long lập tức xuất hiện hai cái lỗ sâu không lồ, hai con hoàng kim long dài gần ba trượng từ dưới lỗ phóng thẳng ra, miệng gào lớn một tiếng, sau động tác xoay người tạo thế chưởng ấn thẳng về phía kẻ thù của Hoàng Long, chúng lập tức lao thẳng về phía con mồi ở phía trước.

Pằng ~~~ pằng ~~~ pằng ~~~~!!!

Những viên đạn năng lượng bắn vào bề mặt hai con rồng hoàng kim, chỉ có thể ở trên bề mặt vậy giáp cứng của chúng để lại vài tia nổ pháo hoa, chỉ tựa như đang ngái ngửa cho chúng, hoàn toàn không thể khiến chúng bị thương hay ngừng lại, thậm chí còn chọc giận chúng khiến tốc độ lao tới nhanh hơn nữa.

“Melon Power ~~~~!!!” Tay xoay nút công tắc một cái, súng trường biến mất, thay vào đó là tấm khiên và thanh kiếm dài xuất hiện trên tay, tay nắm chặt cán kiếm chếch mạnh ba nhất, cơ thể tung người lên không trung xoay chuyển ba trăm sáu chục độ liên tục, từ trên tấm khiên và lưỡi kiếm không ngừng quét ra vô số trái dưa gang màu xanh lá không lồ, bắn thẳng về phía hai con hoàng kim long đã gần như lao tới trước mặt.

Uỳnh ~~~ uỳnh ~~~ uỳnh ~~~~...!!! Gào ~~~ gào ~~~~!!

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 165: Hoàng long nổi điên lên rồi

Hai con rồng hoàng kim không ngừng đâm đầu vào bề mặt trái dưa khi không lồ rồi bị dội ngược trở ra, chúng chỉ khẽ vẩy vẩy đầu vài cái, miệng gào lớn đầy căm phẫn tiếp tục đâm thẳng về phía trước, tựa như không phá vỡ lá chắn phòng thủ đó tuyệt đối không quay đầu vậy.

Rầm ~~~ rầm ~~~ rầm ~~~~~!!!

Tiếng va đập vang lên liên miên không dứt, khiến cả hang động rung chuyển dữ dội. Sau mỗi lần bị dội ngược trở ra như thế này, màu sắc trên cơ thể của chúng bị phai nhạt đi, tất nhiên, bề mặt trái dưa khí cũng bắt đầu xuất hiện nhiều vết nứt, càng lúc càng lan rộng ra, có thể vỡ ra bất kỳ lúc nào.

Xoảng ~~~~~!!

Cuối cùng thì quả dưa khí cũng chịu đựng không nổi bị vỡ tan ra, hai con rồng hoàng kim gào lớn đầy phấn khích, tiếp tục đâm thẳng về phía Dương Kiệt đã đáp xuống mặt đất ở phía xa.

Vẫn còn cách biệt!!!

Dương Kiệt lắc đầu thở dài một tiếng, nhưng cũng không quá thất vọng, vì kết quả này đã được đoán trước từ đầu rồi mà.

“Càn Khôn Tháp, hiện ~~~~~!!!” Dương Kiệt trực tiếp tế Càn Khôn Tháp ra khỏi cơ thể.

Càn Khôn Tháp vừa rời khỏi người Dương Kiệt lập tức phóng ra gần trăm lần so với hình dáng mini ban đầu, phóng tới ngay trên đỉnh đầu của hai con rồng hoàng kim đang hùng hổ lao tới, đáy tháp mở toang ra, một tia sáng bảy màu phóng thích ra chụp thẳng vào cơ thể của hai con rồng hoàng kim.

Gào ~~~ gào ~~~ gào ~~~~~!!

Dưới tiếng gào thét đầy kinh hãi của hai con rồng hoàng kim, cơ thể của chúng trực tiếp bị hút thẳng vào trong tòa tháp, tựa như chưa từng xuất hiện qua trên thế gian này vậy.

“Đó, đó là, pháp bảo ~~~~~!!!” Hoàng Long có chút không thể chấp nhận được những gì đang xảy ra ở trước mặt. Vì sao, vì sao một tên phế vật chân nguyên tầng thứ 7, lại sở hữu nhiều bảo bối đồ chơi như thế này, hết thánh giáp giờ lại pháp bảo, đã vậy còn là pháp bảo tuyệt phẩm nữa chứ. Nên nhớ rằng cả khu vực U Châu này, chỉ có tông chủ của ngũ đại tông môn mới có cơ hội sở hữu pháp bảo tuyệt phẩm. Chẳng lẽ con heo mập này con ruột của tông chủ Thánh Hòa Tông sao??

Khiên và thanh kiếm biến mất trong tay, thay vào đó là quả chùy trái xoài quen thuộc, cơ thể tung người lên không trung, một chùy bổ thẳng về phía Hoàng Long.

“Haha, hai con thần lân ngu xuẩn đã bị bỏ vào chảo chiên, giờ tới được ngươi đây ~!! Phi Lũ Bỏ Dưa Đại Pháp, bổ bổ bổ ~~~~~!!!” Hàng chục hàng trăm chùy khí bắn thẳng về phía Hoàng Long, khiến hắn không kịp được phải biến sắc trước uy lực kinh hoàng và số lượng dày đặc của chúng.

“Phá ~~~ phá ~~~ phá ~~~~~!!!” Hoàng Long không lùi mà tiến, cơ thể tựa như tên bắn lao thẳng về phía những quả chùy khí khổng lồ đang bắn tới, hai tay thành nắm đấm, tựa như cái đập đá công sức đại, tay không dám vỗ những quả chùy khí đáng sợ đó.

Nhìn thấy Hoàng Long không ngừng đâm vỡ chùy khí của mình, Dương Kiệt chỉ cười lạnh.

“Cứ đâm đi đâm đi đừng ngại ngừng, hùng hổ quá nhỉ, có lúc mi phải khóc đấy!!” Dương Kiệt vẫn không ngừng bổ chùy khí về phía đối thủ, trong lòng đang phấn khích vô cùng, chỉ chờ đợi điều hay ho sẽ xảy ra.

Uỳnh ~~~~~!!!

“Cái, cái gì ~~~~~!!!” Vừa đâm vỡ xong một quả chùy khí ở trước mặt, Hoàng Long đột nhiên biến sắc khi cảm thấy đầu óc quay cuồng, cảnh vật ở trước mắt như đang đảo lộn lên cả, cơ thể lão đảo như người say rượu.

Hiệu ứng choáng váng của tuyệt học phát huy tác dụng.

Uỳnh ~~~ uỳnh ~~~ uỳnh ~~~~~!!

Hứng trọn cả chục quả chùy khí vào người, Hoàng Long trực tiếp bị đánh bay ra xa té ngã xuống đất. Tất nhiên, uy lực những quả chùy khí đó chỉ khiến hắn bị đau chứ không thể bị thương, nhưng nhất thời vẫn chưa thể thoát khỏi trạng thái choáng váng, nằm bất động trên mặt đất.

“Haha, dính chiêu rồi hả ku, chưa hết đâu, còn nữa này, Phi Lũ Lôi Đình Phi Cước, ta đá ~~~~~!!!” Chân phải giơ thẳng ra phía trước, toàn thân tựa như bị bao phủ bởi tia sét hình bàn chân, như một tên bắn cắm thẳng xuống nơi Hoàng Long đang nằm bất động.

Rầm ~~~~~!!! Roẹt ~~~ roẹt ~~~ roẹt ~~~~~!!

Ngay vị trí Hoàng Long đang nằm lập tức xuất hiện một cái hố sâu khổng lồ, ngay sau khi thực hiện cú đá xong, Dương Kiệt từ dưới hố nhảy lên lùi ra xa, không tiếp tục tấn công vào Hoàng Long đang toàn thân bốc khói cháy đen như than, cơ thể co giật liên hồi do những tia sét đang không ngừng tàn phá cơ thể của hắn.

Nếu như vào thời điểm này Dương Kiệt bồi thêm một cú chùy vào đầu hắn, không chừng có thể trực tiếp hóa kiếp cho hắn cũng chừng. Chỉ là ngay từ đầu đã xác định là đánh cho đối phương một trận để trút giận chứ không có ý định lấy mạng người ta, nên đã ngưng lại không tiếp tục tấn công nữa.

“hahaha, cho đáng đời, dám ra tay với bổ mày, như thế là còn nhẹ đấy. Nếu như không phải bổ mày từ bi rộng lượng, e rằng một cú bổ hóa kiếp cho

ngươi luôn rồi đấy.” Nhìn thấy bộ dạng thê thảm của đôi phương, Dương Kiệt không kiềm được phần khích cười lớn chế giễu. Mọi âm ức căm phẫn trong lòng đã tan biến theo chiều gió.

“AAAAAAAAAAAAAAAAAAAA~~~~~!!!!!!” ngay sau khi thoát khỏi trạng thái choáng váng, Hoàng Long gào lên một tiếng đầy phẫn nộ.

Đã bao lâu rồi, chưa từng có ai có thể khiến mình bị thê thảm như ngày hôm nay, chỉ vì chút sơ suất mà bị đánh đòn đau như thế này, đã vậy còn bị đối phương trêu chọc chế giễu nữa chứ! không thể tha thứ, tuyệt đối không thể tha thứ được.

“Được, được, chú mày đã chọc giận anh rồi, võ hồn hiện~~~~~!!!!” Hoàng Long từ dưới hồ sâu tung người lên đáp xuống ngay trước mặt, trên môi mang theo nụ cười đầy điên cuồng, đôi mắt như đang phóng lửa nhìn chăm chăm vào Dương Kiệt, nghiêng răng nghiêng lợi gào lớn.

Phục~~~~~!!

Một con ngũ chảo hoàng kim long dài gần mười trượng xuất hiện ngay trên đỉnh đầu của Hoàng Long rồi nhanh chóng nhập vào cơ thể của hắn, lúc này khí thế trên người đã thăng lên tới thành ngũ nguyên thần tầng thứ 3 đáng sợ.

Võ hồn cấp 8 Ngũ Chảo Hoàng Kim Long~~~~~!!

Tuy không cao cấp và đáng sợ bằng võ hồn của Dương Diễn, nhưng cũng tuyệt đối không thua kém quá nhiều, đặc biệt là kèm theo thực lực tông sư tầng thứ 6 của hắn, trực tiếp đẩy cảnh giới của hắn lên thành ngũ nguyên thần tầng thứ 3.

Ngũ nguyên thần tuy có thể phát huy một phần uy lực của một kẻ mạnh nguyên thần, nhưng do chưa thể hình thành một nguyên thần độc lập trong cơ thể, nên mất đi một vũ khí đáng sợ nhất mà một kẻ mạnh nguyên thần chân chính sở hữu, đó chính là lãnh vực, một vũ khí đáng sợ dùng để giáng cấp của đối thủ xuống một vài cấp tùy theo cấp bậc lãnh vực mà mình lãnh ngộ được.

Ngoài ra, do không có nguyên thần trong cơ thể không ngừng hút thụ thiên địa linh khí ở xung quanh để bồi bổ cho lượng chân nguyên tiêu hao khi ra đòn, sẽ vô cùng dễ dàng xuất hiện tình trạng thu không đủ chi. Đòn tấn công mạnh thì mạnh thật đấy, nhưng nếu như chân nguyên trong cơ thể không đủ, cũng bằng thừa mà thôi.

Nhưng dù sao Hoàng Long lúc này cũng là một ngũ nguyên thần tầng thứ 3 chân chính, đối diện với một người chỉ sở hữu thực lực của một chân tông sư tầng thứ 5, chỉ cần hất hơi một cái cũng đủ để lấy mạng Dương Kiệt rồi. Xem ra Hoàng Long đã nổi giận thật rồi đây.

“ý ọ, hình như chơi quá đà rồi thì phải, tên khốn đó định chơi thật với mình sao??” Đây không phải là lần đầu tiên khi đối diện với một kẻ mạnh nguyên thần, khí thế từ trên người Hoàng Long phát tán ra không thua kém gì so với một kẻ mạnh nguyên thần khác chính là Đoàn Chánh Hùng, thậm chí còn có vẻ đáng sợ hơn nữa.

Lúc này trên trán bắt đầu đổ đầy mồ hôi lạnh, hơi thở trở nên gấp rút, toàn thân tựa như đang bị quả núi khổng lồ đè lên người, muốn nhúc nhích đi chuyển cũng cảm thấy khó khăn, đừng nói là ra tay chống cự hay phản công nữa.

" này, này, đừng đánh mặt của.... á~~~~~!!!" Bốp~~~~~!!! Không đợi Dương Kiệt nói hết câu, tốc độ di chuyển của Hoàng Long nhanh tới mức mắt thường không thể nhìn thấy xuất hiện ngay trước mặt, trực tiếp một cú đấm thôi son đấm thẳng vào mặt nạ sắt của Dương Kiệt.

"AAAAA, đồ, đồ khốn, đã nói là đừng, đừng đánh mặt mà, trời ơi, còn, còn đâu nữa cái, cái khuôn mặt điển, điển trai của ta nữa, huhuhu~~~~~!!!" Dương Kiệt hai tay ôm chặt lấy mặt nạ đã gần như lõm hẳn vào trong, khuôn mặt phía sau mặt nạ sắp đã gần như bị biến hình, đau tới nỗi chảy cả nước mắt, cố gắng chỉnh lại cái sống mũi đã gần như sọc hẳn sang một bên của mình, không ngừng gào khóc chửi hét đối phương.

“Chết này, Thiên Long Bát Thủ.....” “Khoan đã Hoàng Long, hãy ngừng tay.” Vẫn chưa nguôi giận, Hoàng Long chuẩn bị tung ra tuyệt học mạnh nhất của mình để hóa kiếp cho tên khốn dám làm nhục mình, đột nhiên giọng nói đậm âm của mặt thiện Ý Chí Tồi Cao đột nhiên vang lên trong hang động, khiến động tác chuẩn bị tung đòn của hắn bất buộc dừng lại nửa chừng, mặt ửng đỏ như tôm luộc do chân nguyên trong cơ thể đang chuẩn bị phóng thích ra đột nhiên bị bóp chặt lại, không tẩu hỏa nhập ma đã là khá lắm rồi.

“Xin tuân lệnh đáng tồi cao.” Mặc dù bị ngắt ngang giữa chừng như vậy, nhưng Hoàng Long không dám tỏ vẻ khó chịu, ngược lại còn tỏ vẻ tôn kính vô cùng quỳ một chân xuống thi lễ.

“Đã nói là ... thôi, thôi, bỏ qua một bên, bỏ qua một bên. Ý của bản tọa là, hãy chấm dứt cuộc chiến vô nghĩa này đi. Hai bên không phải là kẻ thù với nhau, hiểu chứ?”

“Nhưng mà hắn.....” “Hả???” Ý Chí Tồi Cao thậm chí còn chưa tỏ vẻ khó chịu, Hoàng Long đã cứng họng không dám phản bác, chỉ biết cúi đầu chấp nhận số phận không có cơ hội báo thù của mình.

Nhìn thấy không cần phải đánh nữa, Dương Kiệt nhanh chóng thoát khỏi trạng thái biến hình, đồng thời nhét lock seed hồi phục vào trong đai lưng hy vọng có thể nhanh chóng hồi phục lại khuôn mặt "Điển trai" của mình, và tỏ ra tò mò về giọng nói đang vang lên là ai mà có thể khiến tên Hoàng Long ngoan ngoãn nghe lời như một con cún thể kia.

Đáng tồi cao?? Chẳng lẽ là Ý Chí Tồi Cao của khu rừng Nhân Thú này sao??

“Xin chào hai vị khách quý, xin được tự giới thiệu, bản tọa là Ý Chí Tồi Cao, chủ nhân đích thực của khu rừng này.” Không để Dương Kiệt suy đoán quá lâu, giọng nói đậm áp lần nữa vang lên, tự giới thiệu về bản thân.

Dương Kiệt lập tức lộ ra “thì ra là thế”, mặc dù lúc này khuôn mặt đã sưng vù như cái bánh bao trông vô cùng khôi hài, còn Dương Diễn lập tức biến sắc, nhanh chóng học thêm Hoàng Long quý một chân xuống thì lễ.

Tuy không phải nhân thú của khu rừng này, nhưng các vị Ý Chí Tối Cao của khu rừng Nhân Thú đều xuất thân cùng một cội nguồn với nhau, phàm là nhân thú, không cần biết trực thuộc khu rừng gian tà hay lương thiện, nhưng khi đi tới khu rừng khác nếu gặp phải Ý Chí Tối Cao của khu rừng mà mình đặt chân tới, đều phải kính trọng thì lễ.

Tại sao người một nhà đóng cửa lại sống chết tàn sát lẫn nhau như thế nào là chuyện của bọn ta, còn các người là thuộc hạ, là lính quèn phía dưới, dám vô lễ với phía trên tuyệt đối không thể tha thứ được.

“Áy, áy, hãy đứng lên đi, không cần phải đa lễ như vậy. Nếu bốn tọa đoán không lầm thì, hình như người là người của khu rừng nằm ở khu vực trung ương thì phải.” Nhìn thấy Dương Diễn học thêm Hoàng Long, Ý Chí Tối Cao có chút không biết phải làm sao, nhanh chóng bảo hắn đứng lên và lái sang đề tài khác.

“Thưa vâng ạ.” Hoàng Kim Nhân Thú Quả mà mình phục dụng, quả thật là một quả đã thu mua từ một khu rừng nhân thú ở khu vực trung ương, nên vội vã lên tiếng đáp lời.

“Lần này bốn tọa có mặt ở đây, mục đích là nói lời cảm tạ đối với vị huynh đệ này, tuy không biết huynh đệ dùng cách trực tiếp tiêu diệt tên kẻ thù không đội trời chung của bốn tọa, nhưng huynh đệ đã rút bốn tọa hóa giải mọi đại họa của khu rừng và tâm ma theo đuổi suốt cả ngàn năm nay của bốn tọa, thành thực cảm tạ.”

“Chỉ lời cảm tạ thôi sao?? Ít ra phải có chút quà cáp gì mới phải đạo chứ!!” Dương Kiệt vừa dùng tay xoa xoa cái mũi đang sọc sang một bên đang có dấu hiệu hồi phục vừa lí nhí nói nhỏ trong miệng, tỏ vẻ không hài lòng với đối phương.

“Vô lễ, ngươi muốn chết hả???!!!!” Tuy vô cùng bất ngờ khi nghe Ý Chí Tối Cao nói rằng đối phương đã tiêu diệt được tên mặt thiện, nhưng câu nói nhỏ của Dương Kiệt đã lọt vào tai của Hoàng Long, khiến con phần nộ đang kìm hãm xuống lập tức bùng nổ, sẵn sàng xoáy tay áo lên lao vào dạy cho đối phương một bài học về phép lịch sự.

“Thôi thôi, mau ngừng tay Hoàng Long, không được vô lễ.” Nhìn thấy Hoàng Long như muốn bùng nổ, Ý Chí Tối Cao có chút không biết phải làm sao, nhưc đầu vô cùng, vội vã lên tiếng ngăn cản cả hai tiếp tục lao vào cắn xé nhau.

“Lê ra huynh đệ giúp bốn tọa một việc lớn như thế này, không có lễ vật đáp lại, quả thật có chút khó coi, chỉ là, báu vật của khu rừng Nhân Thú, Hoàng Kim Nhân Thú Quả không biết huynh đệ bằng cách nào biến chúng biến mất hết hoàn toàn, nhưng hành động phá hoại đó tuyệt đối không thể tha thứ được. cho nên....”

Nhà người hiểu ý ta rồi nhỉ? Bỏ mày chưa truy cứu trách nhiệm hình sự cái tội phá hoại trộm cắp với mày là mừng lắm rồi, ở đó còn đòi quà với cáp. Suy nghĩ hơi bị nhiều rồi đấy.

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 166: Đích đến cuối cùng

“Cái gì?!! Hoàng Kim Nhân Thú Quả đã!!” Hoàng Long như không tin vào tai mình nữa, đồng thời phần nộ tột cùng, đôi mắt như đang phóng lửa nhìn chăm chăm vào tên “thủ phạm trời đánh” ở trước mặt, nếu như không phải Ý Chí Tối Cao đang có mặt ở đây, e rằng đã lao vào xé xác tên khốn trời đánh đó ra rồi.

Hoàng Kim Nhân Thú Quả tuyệt đối là báu vật vô giá trong khu rừng Nhân Thú, nhân thú thậm chí có thể đánh đổi sinh mạng của mình cũng mong có được trên tay một hai trái, thế mà cuối cùng bị “người ngoài” cướp sạch. Nếu chỉ một vài trái thì không nói, đằng này chín trái bị tiêu phá hết sạch, không nổi điên mới lạ á.

Nếu như đề tin này lan truyền ra ngoài, tuyệt đối có thể khiến Dương Kiệt trở thành kẻ thù muôn kiếp cho tất cả các nhân thú trong khu rừng này.

Nghe Ý Chí Tối Cao nhắc tới “tội lỗi thiên cổ” của mình, Dương Kiệt không kiềm được chột dạ, đồng thời tỏ ra vô cùng cảnh giác với tên Hoàng Long, sợ hắn nổi điên bùng nổ thì khỗ.

“Bốn Tọa có thể bỏ qua chuyện này cho người, để thay lời cảm ơn người đã giúp bốn tọa trút bỏ đi tâm niệm cuối cùng của mình. Tất nhiên, bốn tọa cũng không dễ người thiệt thòi. Thế này nhé, đồng bọn của người cũng là một Hoàng Kim Nhân Thú, vậy thì, hãy bảo đồng đội của người ở lại khu rừng này một thời gian, bốn tọa sẽ nhờ và Hoàng Long huấn luyện và chỉ giáo cho đồng đội của người, sau này tiến hành thử thách của Ý Chí Tối Cao, tỷ lệ thành công có thể tăng ít nhất một nửa, được chứ.”

Nghe xong lời hứa của Ý Chí Tối Cao, không chỉ Dương Kiệt, ngay cả Dương Diễn cũng khẽ lóe qua tia sáng đầy phấn khích.

Có người của Ý Chí Tối Cao đích thân chỉ dạy và huấn luyện, sau này Dương Diễn tiến hành thử thách trở thành chủ nhân khu rừng Nhân Thú, tuyệt đối không phải những báu vật tài nguyên thông tài có thể so sánh được.

“Nếu như mọi chuyện đã thỏa thuận xong, vậy thì bốn tọa đi đây. Hoàng Long, làm phiền người đây.” Thấy Dương Kiệt không lên tiếng phản đối, Ý Chí Tối cao khẽ gật đầu hài lòng, để lại một câu cuối cùng, biến mất khỏi hang động.

“Vô cùng hân hạnh được phục vụ ngài thừa Đẳng Tối Cao.” Ý Chí Tối Cao đã lên tiếng, Hoàng Long tuyệt đối không dám phản đối, và lại hân có thiện cảm với Dương Diễn, nên vô cùng vui vẻ đảm nhận nhiệm vụ này. Nếu như đối phương là Dương Kiệt, e rằng không dễ dàng như thế này rồi.

Bước tới trước mặt Dương Diễn, đưa ngón tay chỉ thẳng vào vầng trán của hắn, mang theo vẻ mặt thân thiện hòa nhã nói: “Sau khi giải quyết xong mọi chuyện, hãy đi tới địa điểm này tìm ta, ta sẽ bắt đầu huấn luyện cho người.” Nói xong, quay sang nhìn chăm chăm về phía Dương Kiệt, lập tức thay đổi một trăm tám chục độ, nộ khí xung thiên hừ mạnh một tiếng, tung người lên không trung, chỉ trong chốc lát đã biến mất trong tầm mắt của cả hai.

“Xi, trừng gì mà trừng, bộ tưởng bỏ mảy sợ mi chắc, ngoan thì nào vô đại chiến ba trăm hiệp nữa nè, không đánh tới mi phọt kút bỏ mảy không gọi là Dương Kiệt nữa, hừ hừ ~~~!!” Không hài lòng với thái độ của đối phương, Dương Kiệt chỉ dám thăm trù ẻo vài câu, tất nhiên là nói trong lòng không dám nói thẳng ra khỏi miệng rồi. Nếu như không phải Ý Chí Tối Cao có mặt kịp thời, lúc này còn lành lặn để trù ẻo người ta đã là một vấn đề rồi đấy.

“Dương...” “biết rồi, biết rồi, đây là cơ hội ngàn năm có một, hãy cố nắm bắt đấy, khi nào sau này trở thành chủ nhân của khu rừng Nhân Thú, nhớ tặng cho ta vài trái Hoàng Kim Nhân Thú Quả đã chín muồi là được rồi.” Nhìn thấy Dương Diễn lộ ra vẻ ái ngại, Dương Kiệt bước tới đâm nhẹ vào ngực hắn một cái, sau đó vô cùng thân thiện hào phóng bước thẳng về phía trước, tỏ vẻ bất cần lợi ích cho bản thân gì cả.

“Yên tâm, ta sẽ không làm người thất vọng đâu.” Dương Diễn có chút cảm động, thăm nói nhỏ vài câu, tựa như muốn nói với Dương Kiệt, đồng thời cũng muốn nhấn nhủ bản thân.

Bạch ~~~ bạch ~~~~.....!!!

Dương Diễn lộ ra vẻ bất ngờ khi phát hiện Dương Kiệt đã đi xa đột nhiên quay đầu chạy thẳng về phía mình, chẳng lẽ hắn còn luyến tiếc hay muốn nhấn nhủ mình điều gì thêm sao?

Vù vù ~~~~~!!!

Dưới ánh mắt chờ đợi của Dương Diễn, chỉ thấy Dương Kiệt không hề ngừng lại mà trực tiếp phóng vượt qua khỏi người hắn, lao tới ngay vị trí cái xác bị vỡ tan tành của Phi Long, quỳ xuống không ngừng xới tung lên để tìm kiếm thứ gì đó.

“Hahaha, đây rồi, đây rồi, nhẫn càn khôn của tên khốn đó vẫn còn nguyên vẹn, cứng thiết, ngay cả cơ thể cũng đã banh xác, thế mà chiếc nhẫn không hề có vết xước, quả thật khó tin.” Dương Kiệt vui mừng như bắt được vàng khi giờ một chiếc nhẫn nhỏ lục soát được dưới đồng tro tàn, phấn khích cười nói.

Lẽ ra phải biết ngay là tên khốn đó không tốt đẹp như mình nghĩ mà, đúng là bó tay.

Dương Diễn không kềm được dùng tay che mặt, lắc đầu không ngừng. Không thèm quan tâm tới đối phương nữa, tung người nhảy lên vách đá cầu thang, nhanh chóng rời khỏi hang động để đi tới địa điểm đã hẹn với Hoàng Long.

“mặt đá, mặt đá ~~~!! ủa, đi đâu mất tiêu rồi.” Dương Kiệt nghịch đùa chiếc nhẫn càn khôn xong, quay sang định chia phần cho Dương Diễn, ai ngờ đối phương đã đi mất từ bao giờ.

“Tiếc quá, lẽ ra còn định chia phần cho hắn, thế mà bỏ đi mất thôi. Thôi thì xem như mình giữ gìn hắn vậy, sau này gặp mặt mới chia lại cho hắn sau.” Đối với một người đã được Dương Kiệt xem là an hem đồng sanh ra từ, tuyệt đối không bao giờ tiếc của với đối phương.

Chuyển hết mọi tài sản của Phi Long vào trong Càn Khôn Tháp của mình, chỉ trong chốc lát từ một kẻ bần cùng không còn xu dính túi, lập tức chuyển biến thành một phú hào giàu có, Dương Kiệt tuyệt đối có thể ưỡn thẳng ngực mà đi.

Tổng giá trị tài sản của tên khốn Phi Long ít nhất cũng phải trên cả trăm triệu linh thạch, quả không hổ danh là thủ lĩnh nắm giữ một phương của khu rừng Nhân Thú, béo không tả nổi.

Đúng là không gì giàu nhanh bằng kiếm tiền của người chết, một nghề có tương lai sáng lạng vô cùng đấy.

Dương Kiệt không ngừng cảm thán.

Hoàng Kim Nhân Thú Quả đã hái xong, kẻ thù đã tử nạn hết rồi, ngay cả đồng đội cũng có việc phải làm, không còn thứ gì phải luyến tiếc ở khu rừng này nữa, nhanh chóng rời khỏi đi thẳng tới ngôi mộ của vị đại năng, mục tiêu cuối cùng của bí cảnh lần này thôi.

tón gần nửa ngày trời di chuyển, cuối cùng thì đã tới điểm tận cùng của khu rừng Nhân Thú. Không biết là có phải do Ý Chí Tối Cao đã dặn dò đám nhân thú trong khu rừng hay không, di chuyển hết nửa ngày trời mà không hề xảy ra chuyện gì cả, thậm chí không thể nhìn thấy bóng dáng của một nhân thú nào nữa là. Nên vô cùng dễ dàng bước tới cánh cửa năng lượng giống hệt như một tấm màn LCD phóng to đang nhấp nháy tia sáng bảy màu không ngừng.

Hít sâu một hơi vào người, lao thẳng qua cánh cửa năng lượng đó, chính thức kết thúc chuyến phiêu lưu ở khu rừng Nhân Thú, bước chân tới đích đến cuối cùng.

Cùng lúc đó, ngay trước cánh cổng khổng lồ của một tòa kiến trúc giống hệt như ngôi đền khổng lồ hoàng tráng ngay vị trí trung tâm hầm mộ. Một nhóm người đang bó gối ngồi ngay trước đó, tựa như đang chờ đợi ai đó thì phải.

Nhóm người này không ai khác chính là nhóm người Huyết Ma Đạo, bao gồm Tư Mã Phong Vân, Đường Tứ, Song Sinh Tử Muội, Tiêu Vân, Doanh Quý và Lâm Nhi.

Chỉ là vô cùng kỳ lạ khi hoàn toàn không thấy bóng dáng của anh em nhà họ Diệp đâu cả.

Và điều đáng sợ nhất là, thực lực hiện giờ của nhóm Huyết Ma Đạo, yếu nhất cũng đạt tới cảnh giới chân nguyên tầng thứ 9, tầng thứ 10, cá biệt kẻ mạnh nhất ở đây là tên Đường Tứ đã đạt tới cảnh giới chân tông sư tầng thứ 3 rồi.

Bug, tuyệt đối là bug ~~~~!! Sao có thể thắng cấp như ngôi tên lửa như thế này chứ??

Bug?? Tất nhiên là không phải rồi. Sở dĩ chúng có cảnh giới cao như thế này, hoàn toàn nhờ vào thử thách thí luyện trong hầm mộ của vị đại năng đưa ra.

Bất kỳ ai có thể đi tới ngôi hầm mộ của vị đại năng này, đều có cơ hội tiến hành tham gia thử thách do vị đại năng đề ra.

Thử thách bao gồm 9 giai đoạn, mỗi vượt qua một giai đoạn, sẽ được ban thưởng nguồn năng lượng vô cùng lớn, sau khi hấp thụ nguồn năng lượng đó vào người, có thể giúp người tham gia gia tăng cấp giới ngẫu nhiên từ một tới hai cấp, và nếu như đã nằm ở giai đoạn chân nguyên với tông sư, sẽ mặc định thăng cấp luôn thành chân tông sư, chứ không phải nguy tông sư như những người phải cần thuốc khác.

Và thông thường ba giai đoạn đầu, chỉ cần không phải tên phế vật, đều có thể dễ dàng vượt qua, nhưng khi tới giai đoạn thứ tư, sẽ trở nên khó khăn hơn rất nhiều, chỉ những thiên tài thật sự mới có cơ hội vượt qua được, còn những tên tầm tầm bậc trung ư, bị tổng cổ ra khỏi nơi thí luyện từ lâu rồi.

Và nhóm người của Huyết Ma Đạo, đa số đều dừng chân ở thử thách thứ tư, chỉ duy nhất Tư Mã Phong Vân và Đường Tứ vượt qua được thử thách thứ 5, dừng chân ở thử thách thứ 6.

Còn anh em nhà họ Diệp, đã vượt qua luôn cả thử thách thứ 6, lúc này đang tiến hành thử thách thứ 7, nên mới có cảnh cả nhóm ngồi đợi ở bên ngoài hầm mộ như lúc này.

Nhóm người Huyết Ma Đạo ai nấy đều mang theo ánh mắt ngưỡng mộ, kính sợ pha lẫn chút phức tạp ghen tỵ nhìn chằm chằm về phía cánh cửa, khi hai anh em nhà họ Diệp vẫn chưa bị tổng cổ khỏi hầm mộ.

Nếu như một trong hai vượt qua cả thử thách thứ 9, không chừng có cơ hội truyền thừa được tuyệt học thiên giới của vị đại năng cũng không chừng.

Chú ~~~~~!!!

Chỉ thấy ngôi đền đột nhiên rực sáng một cái, cả nhóm lập tức lộ ra vẻ mặt khó tin thì thăm trao đổi với nhau.

“Vượt qua rồi, vượt qua rồi, có người đã vượt qua luôn cả thử thách thứ 7, chỉ là không biết ai là người đã vượt qua, hay là cả hai chăng??”

“Tiềm lực của hai vị đặc sứ quả thật đáng sợ, vượt ải dễ như uống nước, chả bù với mình, bị rớt ngay vòng thứ 4.”

“Haha, cam tâm với những gì mình đang có đi, cỡ ngươi thì sao mà so sánh được với hai vị đặc sứ chứ.”

Cả nhóm cười đùa chọc ghẹo với nhau, chỉ riêng Tư Mã Phong Vân và Đường Tứ mang theo vẻ mặt bất cam nhìn chằm chằm về phía ngôi đền.

Cách biệt tới thế sao??

Đường Tứ còn dễ chịu hơn chút. Còn Tư Mã Phong Vân tuyệt đối không cam tâm chút nào. Phải biết rằng tiềm năng của hắn cũng rất lớn, nhưng chỉ vì thực lực khi bước vào thí luyện thuộc loại yếu nhất trong nhóm, tuy trong lúc hoàn thành thử thách đã thắng cấp không ngừng, nhưng ít nhiều cũng ảnh hưởng tới sự phát huy của hắn. Nếu như hấp thụ đầy đủ tinh huyết, với thực lực lớn mạnh hơn khi bước vào thử thách, tuyệt đối không chỉ dừng chân ở thử thách thứ 6, thậm chí có thể vượt qua thử thách thứ 7 như hai người kia cũng không chừng.

Tất cả chỉ tại con heo mập trời đánh đó ~~~~!!

Mỗi lần nghĩ tới hình bóng của Dương Kiệt, Tư Mã Phong Vân đều không kềm được nộ khí xung thiên. Nếu như không phải Diệp Tuyền đã mở miệng bao che không cho phép ai làm hại tới đối phương, e rằng lúc này Tư Mã Phong Vân đã tựa như tên điên truy tìm Dương Kiệt khắp nơi để trả thù rồi.

Giờ thì tốt, bao nhiêu đắng cay phải nuốt trôi vào họng không dám hó hé lời nào. Tức chết đi được ~~~~~!!

Lộp cộp ~ lộp cộp ~~~~~!!!

Trong lúc cả nhóm đang tập trung về phía đền thờ, đột nhiên vang lên tiếng bước chân nặng nề công kênh ở phía xa đang áp sát tới gần, kéo cả nhóm phải quay đầu lại nhìn xem cao nhân phương nào xuất hiện.

Chu Nhất Thông ~~~!!!

Đúng thế, người vừa xuất hiện không ai khác chính là người đã đi cùng Hạ Hầu Quan xuyên qua con đường khu rừng Nhân Thú, Chu Nhất Thông.

Nhìn thấy bộ giáp nặng công kênh nặng gần cả ngàn kg, mỗi bước chạy nặng nề khó thở, mồ hôi đầm đìa khiến cả nhóm không kèm được phải lắc đầu, trong lòng khinh thường chế giễu vô cùng.

“Chu Nhất Thông, làm gì mà chậm trễ thế vậy? Còn nữa, Hạ Hầu Quân đâu rồi?” Tư Mã Phong Vân từ từ bước tới trước mặt Chu Nhất Thông, dúm mẩy hỏi.

Nghe nhắc tới Hạ Hầu Quân, Chu Nhất Thông lộ ra vẻ mặt khó xử.

Chẳng lẽ nói toẹt ra là tên súc sinh đó đã chết dưới tay Dương Diễn sao? Nếu như thế thì người đi cùng là mình sao còn có thể lảnh lặn đi tới nơi này, lẽ đời phương nghĩ ngờ mình thông đồng với Dương Diễn hãm hại đồng đội thì khổ.

“à, ừ, Hạ Hầu Quân đã” Chu Nhất Thông nhất thời không biết phải giải thích như thế nào.

“hahaha ~~~~, ai vừa nhắc tới bố mày đây?” Trong lúc Chu Nhất Thông định khai thẳng ra mọi vấn đề, đột nhiên phía sau vang lên giọng cười nói đầy ngông cuồng.

Chu Nhất Thông vừa quay đầu lại nhìn về phía giọng nói ngông cuồng vừa vang lên, lập tức giật mình hoảng hốt, lộ ra vẻ mặt như gặp ma giữa ban ngày, há hốc nhìn chăm chăm vào bóng người đang từ phía xa bước tới.

Hạ Hầu Quân?????!!!! Hắn không phải bị Dương Diễn hành hình tới chết rồi sao?? Sao có thể!!

Đúng thế, bóng người vừa xuất hiện sở hữu bắp thịt cuộn cuộn, cao to vạm vỡ, khuôn mặt tràn đầy khí chất đàn ông.

Không phải Hạ Hầu Quân thì còn là ai nữa!!

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 167: Bại lộ

“Chu Nhất Thông, đồ khốn ~~~!!” Bốp ~~~~~!! Dưới ánh mắt kinh ngạc của những người có mặt ở đây, “Hạ Hầu Quân” trực tiếp lao tới tung một cú đấm thẳng vào cái mặt thô kệch của Chu Nhất Thông, sống mũi gần như bị lõm hẳn vào trong, chỉ kịp kêu thét một tiếng đầy đau khổ bị đánh bay ngã xuống xuống, đầu óc choáng váng.

Chưa dừng lại ở đó, “Hạ Hầu Quân” nhảy thẳng lên người Chu Nhất Thông ngồi lên bụng hắn, hai tay như được cài thêm chế độ automatic, đập liên hồi vào mặt hắn, không cho hắn kịp lên tiếng nói câu nào cả.

“Này thì dám bỏ lại ta giữa vòng vây đám nhân thú bỏ chạy một mình, nếu như không phải bố mày có ắt chủ bài trong tay, e rằng lúc này đã bỏ mạng ở cái khu rừng quỷ quái đó rồi, không thể tha thứ, thật không thể tha thứ cho nhà ngươi ~~~~~!!!”

Bốp ~~~ bốp ~~~ bốp ~~~~~.....!! Hự Hự ... hự.... ~~~!!!

“Hạ Hầu Quân” vừa đập vừa chửi, hoàn toàn không cho Chu Nhất Thông lên tiếng cầu cứu hay phản bác gì cả. Nhóm người Huyết Ma Đạo lập tức lộ ra vẻ mặt “thì ra là thế”.

“Xin lỗi nhe Chu sư huynh, không còn cách nào khác đành phải hy sinh cái “khuôn mặt đẹp trai” của huynh, cùng lắm sau này đệ sẽ bồi thường lại cho huynh vậy. Nhưng mà, với võ hồn Cây Trường Sinh của huynh, chắc cũng chẳng hề hấn gì đâu, cùng lắm chịu đau chút thôi mà, hihi ~~~!!” “Hạ hầu Quân” đánh như chưa từng được đánh, hoàn toàn không chút nương tay đập cái đầu của Chu Nhất Thông vốn dĩ đã gần giống đầu heo, lúc này đã biến thành đầu heo “thật”. Đồng thời trong lòng không ngừng buông lời xin lỗi.

Đánh cho tới khi Chu Nhất Thông hai mắt trợn ngược ngất đi, “Hạ Hầu Quân” mới từ trên người hắn đứng dậy, đồng thời nhỏ bã nước bọt vào người đối phương cười lạnh: “Cho đánh đời, nếu như không phải nể tình đồng bọn, thì không chỉ mỗi trận đòn như thế này đâu.”

10 điểm ~~~!! Đó là số điểm “Hạ Hầu Quân” tự chấm cho bản thân khi cho rằng mình diễn xuất quá đạt, không khác gì Hạ Hầu Quân thứ thiệt cả.

“Thôi nào Hạ Hầu huynh, chuyện đâu còn có đó. Chuyện hấn bỏ mặc đồng đội bỏ chạy đợi hai vị đặc sứ hoàn thành thí luyện sẽ xử lý sau. Chỉ là, trước đó nếu tôi nhớ không lầm thì thực lực của huynh đã đạt tới cảnh giới chân nguyên tầng thứ 8 rồi mà, sao lúc này...” Tư Mã Phong Vân từ phía xa bước tới lên tiếng khuyên can, đồng thời đặt ra nghi vấn của mình đối với “Hạ Hầu Quân”.

Mẹ kiếp!! Lại con cáo già này.

“À, à, là thế này, lúc bị đám nhân thú đáng sợ vây chặt, ta đã phục dụng “Cuồng Huyết Đan” để gia tăng thực lực để đột phá vòng vây mở đường máu bỏ chạy. Tác dụng phụ của “Cuồng Huyết Đan” như thế này, chắc người cũng biết rồi nhỉ, nên mới thành như thế này nè.” Nhìn thấy “cáo già” tỏ vẻ nghi ngờ, đôi mắt của “Hạ Hầu Quân” xoay tròn, đầu óc vận hành tới mức cực đại, lập tức nghĩ ra một lý do “hợp tình hợp lý” giải thích. Để chứng tỏ việc mình vừa nói, lại quay sang Chu Nhất Thông tặng thêm cho hắn một cú vào người, chửi hét: “tất cả chỉ tại tên khốn này, nên ta mới phải thành thế này nè.”

Chu Nhất Thông đáng thương bị ngất đi cũng không được yên thân.

“Thôi, thôi, chuyện đó bỏ qua đi. Tất cả mọi người đã vào tiến hành thử thách hết rồi. Giờ chỉ còn huynh và tên chết nhát kia. Huynh là chủ lực của nhóm, hãy mau chóng đi vào trong thử thách để gia tăng thực lực, không chừng sắp xảy ra một trận chiến khốc liệt cũng nên.” Nhìn thấy “Hạ Hầu Quân” còn định trút giận lên Chu Nhất Thông, Tư Mã Phong Vân nhanh chóng lên tiếng ngăn cản, tiếp: “À đúng rồi, với thực lực hiện giờ của huynh, nếu như tham gia thí luyện, chắc chắn sẽ bị ảnh hưởng kết quả, chỉ bằng hãy hấp thụ Tinh Huyết Cầu để gia tăng thực lực, ít nhất cũng phải phục hồi như trước kia, tỷ lệ thành công khi vượt ải sẽ gia tăng hơn rất nhiều đấy.”

Tinh Huyết Cầu?? Bỏ mày lấy đâu ra Tinh Huyết Cầu để mà hấp thụ đây má ~~~!!

“Hạ Hầu Quân” nhanh chóng có phản ứng, lắc đầu thờ dài đầy tiếc nuối nói: “Mẹ kiếp, trong lúc đột phá vòng vây do không cẩn thận, nên đã đánh rơi mất chiếc nhẫn căn khôn trong người, đừng nói là Tinh Huyết Cầu, tất cả tài sản của ta đều nằm hết trong đó. Ôi trời ơi, lúc này ta còn nghèo hơn một thằng ăn mày nữa nè.” Vừa nói vừa cảm phần lại định lao tới hành hạ tên “thủ phạm” đã khiến mình như vậy nữa. Nhưng nhanh chóng bị Tư Mã Phong Vân kéo lại.

“Hay là Tư Mã huynh cho ta mượn đỡ vài quả, sau này rời khỏi bí cảnh, ta sẽ trả lại cả vốn lẫn lời, được chứ.” “Hạ Hầu Quân” đôi mắt rực sáng, mang theo vẻ mặt kỳ vọng nhìn chăm chăm vào Tư Mã Phong Vân nói.

“Cái này, Tinh Huyết Cầu của tại hạ đã sử dụng hết rồi, nên thật đáng tiếc.” Tư Mã Phong Vân lộ ra vẻ ái ngại, lên tiếng từ chối.

“Hạ Hầu Quân” lộ ra vẻ mặt đáng tiếc, quay sang nhóm người ở phía xa nói: “Còn các ai, có ai còn Tinh Huyết Cầu không? Hãy cho ta mượn nhé.”

Kết quả ai nấy đều lắc đầu khoa tay múa chân, tỏ vẻ không thể giúp đỡ.

Đùa à!! Tinh Huyết Cầu quan trọng như vậy, sao có thể mượn cho người khác chứ? Vả lại, với tính cách của đối phương, mượn xong chắc gì sau này đòi lại được. Bỏ suy nghĩ đó đi.

“Hạ Hầu Quân” lộ ra vẻ bức bối không hài lòng hừ mạnh một tiếng, cười lạnh nói: “Không cần, cho dù không thể hồi phục, với thực lực hiện giờ, vượt ải cũng chỉ là chuyện nhỏ đối với ta thì thôi.” Vẫy tay một cái, không thèm quan tâm tới nhóm người ở đây nữa, trực tiếp đi thẳng về phía ngôi đền, chuẩn bị tham gia thí luyện thử thách.

“Hahaha, lũ ngốc, bị lừa dễ dàng như thế này. Mà cũng phải nể phục tài diễn xuất của mình, từ biểu cảm, lời nói, cho tới hành động đều xứng đáng dành giải Oscar nam diễn viên chính xuất sắc nhất chứ chả chơi đâu.” Khác xa với vẻ bề ngoài đầy bức bối, lúc này trong lòng đang thầm cười phẩn khích, nhanh chân rảo bước bước thẳng về phía trước.

Nhìn thấy “Hạ Hầu Quân” đi thẳng về phía đền thờ, Tư Mã Phong Vân khẽ đưa mắt liếc nhìn Đường Tử một cái, đối phương lập tức hiểu ý.

“Thiên Kiếm Thập Tam Thức, Diệt Phong Quyết, Diệt ~~~!!!” Thanh kiếm xuất hiện trong tay, Đường Tử trực tiếp tung ra tuyệt học mạnh nhất của mình, kèm theo uy lực của một chân tông sư tầng thứ 3, bầu trời lập tức tối sầm xuống, cơ thể tựa như biến thành con lốc xoáy đáng sợ, phóng thẳng về phía “Hạ Hầu Quân” ở phía trước.

“Kim Cang Đại Lực Quyền, chết này ~~~~~!!!” Tuy chỉ với thực lực của chân tông sư tầng thứ 2, nhưng cú đâm khí do Tư Mã Phong Vân thi triển ra, tuy không đáng sợ bằng Diệt Phong Quyết của Đường Tử, nhưng cũng không thua kém là bao, dưới ánh mắt ngơ ngác khó hiểu của những người có mặt ở đây, đâm thẳng về phía “Hạ Hầu Quân” đang háo hức đi thẳng về phía đền thờ.

“Cái gì ~~~~~!!!” “Hạ Hầu Quân” đang mải mê bước đi giật mình hoảng hốt khi cảm nhận thấy hai luồng tấn công uy lực đáng sợ đang ập thẳng tới lưng mình, không còn kịp để tung đòn phản công hay né tránh, chỉ còn cách cắn răng hét lớn: “Võ Hồn hiện ~~~~!! Giới Vương Quyền X 5, Phi Lũ Mỡ Bụng Hộ Thể, mở ~~~~~!!!”

Uỳnh ~~~~~ uỳnh ~~~~~ uỳnh ~~~~~ uỳnh ~~~~~.....!!

Dốc hết toàn bộ thực lực của mình, kèm theo những kỹ năng phòng thủ mạnh nhất của bản thân thi triển ra, lập tức có thể hóa giải hai đòn tấn công của hai kẻ mạnh chân tông sư, nhưng ngược lại, cơ thể của Dương Kiệt bị đẩy lùi ra xa, ruột gan như muốn đảo lộn lên hết, một vũng máu từ trong miệng phun bắn ra do bị nội thương nhưng không quá nghiêm trọng.

“Haha, đúng như ta nghĩ, người không phải “Hạ Hầu Quân”, mà là tên Dương Kiệt.” Kẻ thù không đội trời chung ở ngay trước mặt, tuy muốn lao tới xé

xác đối phương, nhưng nhớ tới lời hăm dọa của Diệp Tuyền, lại phải nén nhịn cơn phản nộ trong người, nhưng không thể ngăn cản hân cười lớn chế giễu khi phát hiện trò đánh lừa “đầy trẻ con” của đối phương.

Đồng thời trong lòng cảm thấy vô cùng bất ngờ về thực lực của Dương Kiệt, hai đòn tấn công chí mạng của hai kẻ mạnh chân tông sư, thế mà chỉ khiến đối phương bị nội thương nhẹ, thực lực của hắn thăng tiến tới mức đáng sợ thế sao??

“Cái gì?? Hắn là Dương Kiệt????” “Dương... Dương sư huynh chứ không phải tên khốn Hạ Hầu Quân??”

Nghe thấy Tư Mã Phong Vân vạch mặt kẻ giả mạo Hạ Hầu Quân, cả nhóm không kiềm được xông vào hăm dọa. Đặc biệt là nhóm người Thánh Hóa Tông, ai nấy đều mang theo tâm trạng vui mừng, lo lắng và có chút không muốn đối diện với đối phương, nói chung là vô cùng phức tạp.

“Thì ra là hắn??” Đường Tứ khẽ cúi đầu nhìn chăm chăm vào Dương Kiệt ở phía xa, trong lòng cảnh giác vô cùng.

Cảnh giác không phải vì thực lực của đối phương, mà đối phương chính là người mà Diệp đặc sứ che chở, nếu như lỡ tay khiến hắn mất mạng, Diệp đặc sứ nổi điên lên thì mình lãnh đủ.

Đồng thời trong lòng cảm thấy oán trách tên khốn Tư Mã Phong Vân, biết trước đối phương là ai mà không nói trước một tiếng mà chỉ ra hiệu cho mình ra tay diệt thẳng đối phương, hắn muốn kéo mình lên tàu giặc đây mà, đúng là đồ khốn.

Roẹt ~~~~~!!!

Đã bị phát hiện, Dương Kiệt không cần phải giữ hình dáng của Hạ Hầu Quân nữa, nhanh chóng thoát khỏi trạng thái Dịch Dung Thuật, biến trở lại khuôn mặt, cái thân hình “siêu mẫu” vốn có của mình.

“Đúng là Dương sư huynh thật rồi ~~~~~!!!” “Quả Nhiên ~~~!!”

Dưới tiếng kêu hét đầy kinh ngạc của nhóm người Huyết Ma Đạo, Dương Kiệt cúi đầu tỏ vẻ khó hiểu hỏi: “Ta tự hỏi bản thân đã diễn xuất một cách hoàn hảo hoàn toàn không có sơ hở, nhưng vẫn bị người phát hiện ra, vì sao thế??”

Mẹ kiếp ~~~!! Con cáo già quả thật lợi hại, cho dù hoàn hảo cỡ nào cũng không thể qua mắt được hắn, vì sao nhỉ?

thì ra sau khi rời khỏi khu rừng Nhân Thú, sau khi tiến gần tới ngôi đền thờ của vị đại năng, phát hiện một nhóm người đang ngồi canh chừng ngay trước cổng như đang chờ đợi ai đó. Nhìn thấy người của Thánh Hóa Tông, lẽ ra còn định vui mừng nhảy ra chào hỏi đồng môn. Nhưng khi nhìn kỹ, phát hiện bóng dáng của tên Tư Mã Phong Vân cũng có mặt ở đó. Và trong đầu nhanh chóng nhớ lại lời nói của Dương Diễn trước kia, không chừng những đồng môn của mình đều trở thành tay sai của Huyết Ma Đạo hết rồi.

nên vô cùng quả quyết núp trong bụi cây gần đó không lộ đầu ra, đồng thời tìm kế để có thể đột nhập vào đền thờ mà không cần phải giao chiến với chúng.

Lũ người của Huyết Ma Đạo quá đông, lại có thêm một chân tông sư tăng thứ 3 trấn giữ. Nếu như một đánh một, Dương Kiệt hoàn toàn tự tin có thể làm cỏ cả nhóm. Nhưng nếu như chúng cùng hợp sức úp sọt mình thì chỉ có nước quỳ mà thôi.

tuy chúng chưa chắc làm gì được mình, nhưng hoàn toàn có thể ngăn cản mình tiến vào trong đền thờ.

trong lúc đang trong tình thế khó xử, phát hiện hình bóng của Chu Nhất Thông đang di chuyển về phía đền thờ, trong đầu lập tức nảy sinh ra một ý tưởng.

và thế là Dương Kiệt đã sử dụng Dịch Dung Thuật để giả mạo "Hạ Hầu Quân", hòng có thể dễ dàng đi vào trong ngôi đền thờ.

“Thứ nhất, ngay từ lúc người vừa xuất hiện, ánh mắt của Chu Nhất Thông khi nhìn vào người ta đã cảm thấy kỳ lạ, giống như gặp phải một người chết vừa quay trở về. Nhưng sau khi nghe xong lời “giải thích” của người, ta cũng bớt nghi ngờ đôi chút.”

“Thứ hai, ta có tình hỏi xem tại sao người không hấp thụ Huyết Tinh Cầu để phục hồi năng lực, nhưng người lại trả lời với ta bằng một câu sai lầm chết người, chính là đánh mất nhân càn khôn.” Tư Mã Phong Vân mang theo nụ cười đầy tự tin, tựa như tất cả mọi việc đều nằm rõ trong tay nói.

“Ta không nghĩ lý do đó không thuyết phục chứ nhỉ?”

“Đúng, lý do đó thực ra không có vấn đề gì, vấn đề là, người không phải người của Huyết Ma Đạo, nên không hiểu rõ đặc tính khi hấp thụ Tinh Huyết Cầu, và tên Hạ Hầu Quân kia, đã hấp thụ tới mức giới hạn Huyết Tinh Cầu nên không thể tiếp tục hấp thụ nữa. Người không nắm rõ điều đó, nên đã hoàn toàn bại lộ trước mặt ta.”

Dương Kiệt lập tức lộ ra vẻ mặt “thì ra là thế”. Không ngờ tính toán kỹ lưỡng, diễn xuất đạt tới cỡ nào, cũng có sơ hở, biết người biết ta, trăm trận trăm thắng, quả thật không sai chút nào. Dương Kiệt thất bại chính là không nắm rõ bí mật của Huyết Ma Đạo và Hạ Hầu Quân.

“Tất nhiên, quan trọng nhất là, với một tên cuồng dâm háo sắc tới tột cùng như tên Hạ Hầu Quân, thế mà từ lúc người xuất hiện tới giờ, ánh mắt chưa từng liếc nhìn qua cặp song sinh tỷ muội kia, từng là mục tiêu quan trọng của hắn, nên ta hoàn toàn có thể khẳng định rằng người không phải là Hạ Hầu Quân chính gốc, chỉ là một tên giả mạo mà thôi.” Tư Mã Phong Vân mang theo nụ cười chế giễu nói.

À há, suýt chút nữa thì quên tên khôn này chính là một tên đại hảo sắc cuồng dâm, chẳng phải Mộ Dung Tuyết cũng suýt chút trở thành mồi ngon của hắn sao? Thất sách, quả thật là thất sách.

Sực nhớ tới cảnh tượng tên khôn Hạ Hầu Quân cùng hai tên tiểu đệ truy đuổi Mộ Dung Tuyết với ý định làm nhục cô ta, nhưng cuối cùng để mình hót tay trên, Dương Kiệt không kèm được tự vô đầu một cái vì quên mất cái tính cách đáng khinh bỉ của hắn. Đồng thời trong đầu không ngừng xuất hiện hình ảnh cả hai trần truồng hòa quyện vào nhau, cảm giác cực khoái sung sướng khi một nam một nữ “va đập vào nhau” còn hơn cả phê ma túy, chỉ là tới giờ vẫn chưa thấy được bóng dáng của “người phụ nữ” của mình đâu cả, không biết cô ta đang ở đâu, có an toàn không, và có đang ... nghĩ tới mình không nhỉ?

Nghĩ tới cuối cùng, trên môi Dương Kiệt không tự chủ lộ ra nụ cười khờ khạo, khiến người của Huyết Ma Đạo không kèm được diu mày không hiểu chuyện gì đã xảy ra với hắn.

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 168: Chiêu Hàng Dương Kiệt

“Nếu vậy thì ... chiến thôi!” Nhanh chóng từ trạng thái thần thờ bưng tỉnh lại, đại lung biến hình và lock seed xuất hiện trên tay, Dương Kiệt đã chuẩn bị trạng thái chiến đấu.

“Khoan đã, ta nghĩ mọi chuyện tới tột mức phải nổ ra cuộc chiến vô nghĩa.” Mặc dù không biết thứ mà Dương Kiệt đang cầm trên tay là gì, nhưng linh cảm mách bảo rằng tuyệt đối không phải là thứ tốt đẹp gì, Tư Mã Phong Vân lên tiếng trấn an.

“ý ngươi là gì?” Dương Kiệt khề diu mày, không nghĩ là đôi bên có thể hòa thuận với nhau, kết quả cuối cùng cũng phải lao vào cắn xé lẫn nhau mà thôi, nhưng cũng muốn nghe hắn nói gì.

“Giữa ta và ngươi tuy có tư thù, nhưng chưa tới mức phải sống chết lẫn nhau. Còn những người có mặt ở đây, tuy có thể không cùng lập trường, nhưng hoàn toàn có thể không cần phải trở thành kẻ thù, không phải sao?” Tư Mã Phong Vân tỏ ra thân nhiên cười nói.

“Ý ta muốn nói là, một lần nữa đưa ra lời chào mời ngươi gia nhập nhóm của bọn ta, như thế không chừng có thể chuyển thù thành bạn, không cần phải nổ ra cuộc giao chiến vô nghĩa, ngươi tốt bọn ta cũng tốt, không phải tốt hơn sao?” Mặc dù trong lòng tuyệt đối không cam tâm, nhưng lời dẫn dụ của Diệp Tuyền tuyệt đối không thể phát lờ, nên lúc này phải giả vờ lên tiếng chiêu dụ đối phương bằng mọi giá, nhưng nếu đối phương cứng đầu vẫn không chịu và chống lại Huyết Ma Đạo, cho dù xảy ra giao chiến trăm sát đối phương, ngay cả Diệp Tuyền cũng không thể trách cứ mình, không phải sao?

Biết rõ tính cách của Dương Kiệt, Tư Mã Phong Vân vô cùng tự tin rằng đối phương chắc chắn sẽ từ chối thẳng thừng, không bao giờ chấp nhận lời đề nghị đó, nếu như vậy thì ... hô hô.

“hahahaha, bảo ta gia nhập nhóm tà đạo các ngươi?? Hahaha ~~~~~!!!” Quả nhiên, dưới ánh mắt “kỳ vọng” của Tư Mã Phong Vân, Dương Kiệt bật cười đầy chế giễu, tiếng cười đó khiến nhóm người Huyết Ma Đạo, đặc biệt là người của Thánh Hòa Tông, không kèm được cảm thấy hổ thẹn, nhưng cũng cảm phân vô cùng.

“hahaha, đúng như ta nghĩ, tên khôn đó đã chọc giận những người có mặt ở đây, cứ cười đi, cười tiếp đi, sẽ có lúc mày phải khóc thôi.” Mặc dù trong lòng cười lạnh, nhưng về bề ngoài giả vờ lộ ra vẻ cảm phần vô cùng khi nghe thấy tiếng cười đầy chế giễu của đối phương, đồng thời đã chuẩn bị sẵn tư thế sẵn sàng cùng cả nhóm lao vào xé xác đối phương.

“Thôi được, ta đồng ý gia nhập các ngươi.” “Ồ khôn, dám chế giễu bọn cái gì, ngươi nói cái gì?” Trong lúc Tư Mã Phong Vân tỏ ra cảm phần hùng hổ chuẩn bị ra lệnh cho cả nhóm lao vào trăm sát Dương Kiệt, vừa hô hào khẩu hiệu được nửa câu, cổ họng như bị mắc xương, nhất thời nói không ra lời, mang theo vẻ mặt kinh ngạc khó tin nhìn chằm chằm vào đối phương, tựa như vừa nghe thấy một điều khó tin nhất trên đời này vậy.

“bộ ngươi bị điếc hả? Ta nói là đồng ý gia nhập các ngươi. Không phải ý muốn của ngươi là thế sao?” Dương Kiệt mang theo ánh mắt và nụ cười chế giễu nhìn chằm chằm vào Tư Mã Phong Vân, nhìn thấy vẻ mặt khó coi như vừa nuốt xong phân của hắn, trong lòng mát dạ vô cùng.

Mẹ kiếp, định chơi chiêu với anh mày hả? chú mày còn non lắm. Giờ chúng mày đang đông, tục ngữ có câu bảy đánh một không chột cũng què, nên tạm thời giả vờ gia nhập tụi bây để có cơ hội đi vào bên trong tham gia thí luyện, đợi tới khi hoàn thành thí luyện, bỏ mày thần công đại thành, thiên hạ vô địch, không đánh tụi bây kêu cha khóc mẹ bỏ mày không phải là Dương Kiệt nữa, khả khả.

“ngươi, ngươi” khuôn mặt của Tư Mã Phong Vân ửng đỏ như máu tăng xông, nhất thời nói không nên lời.

“sao thế? Không phải ngươi vừa thành khẩn mời gọi ta gia nhập nhóm các ngươi sao? Giờ ta đồng ý rồi, chẳng lẽ định khua lời sao?” Lời nói Dương Kiệt tựa như mũi dao sắc nhọn chọc thẳng nỗi đau của đối phương, cười lạnh nói.

Phát hiện vô số ánh mắt đang đổ dồn hết về phía mình, nếu như lúc này dám nuốt lời, sau này Diệp Tuyền hối tội xuống, có trốn đằng trời.

Hít sâu một hơi vào người, cố gắng lộ ra nụ cười “thân thiện” nói: “hân hạnh, vô cùng hân hạnh khi Dương huynh đệ gia nhập vào nhóm của chúng tôi, hô hô ~~~!!!”

“nếu như thế thì, ta đi vào trong thí luyện đây.” Không thèm quan tâm tới đám người đó nữa, trực tiếp quay đầu đi thẳng vào trong đền thờ.

“khoan đã Dương huynh đệ.” Tư Mã Phong Vân cười lạnh lên tiếng ngăn cản lại bước tiến của Dương Kiệt.

“Chuyện gì nữa đây?? Không phải ta đã đồng ý gia nhập vào các người rồi sao, sao còn ngăn cản ta vào trong nữa.” Dương Kiệt tỏ vẻ không hài lòng đú mầy nói.

“Nếu như Dương huynh đệ đã đồng ý gia nhập vào Huyết Ma Đạo, vậy thì phải lập tức tiến hành nghi thức gia nhập, để chứng tỏ thành ý và quyết tâm của huynh đệ.” Tư Mã Phong Vân mang theo nụ cười “thân thiện” giải thích.

“Nghi thức?? nghi thức gì nữa??” Trong lòng Dương Kiệt lập tức trầm xuống, linh cảm có chuyện không hay.

“Vô cùng đơn giản, chỉ cần Dương huynh đệ trích một phần linh hồn của mình ra giao nộp cho người phụ trách tạm thời là tại hạ, huynh đệ sẽ chính thức trở thành một phần của Huyết Ma Đạo vĩ đại.” Tư Mã Phong Vân khê ra hiệu cho đám người ở xung quanh, cả nhóm nhanh chóng hiểu ý tung người lao tới vây chặt lại Dương Kiệt ở giữa, nếu như dám không giao nộp, thì đừng trách tội tao.

Cái trò trẻ con giả vờ quy hàng đó xưa rồi Diêm, bộ tưởng tui tao dễ để mầy giờ trò thật sao??

Giao linh hồn cho tui bây? Đùa à?Giao linh hồn cho đối phương nắm giữ chẳng khác nào giao cả sinh mạng vào tay đối phương, bỏ mầy chỉ giả vờ quy hàng mà thôi, không cần phải chơi lớn vậy đâu.

Biết rõ không thể tiếp tục chơi chiêu nữa, chuẩn bị từ trong tháp Càn Khôn lấy ra đai lưng biến hình, đột nhiên bên tai vang lên giọng nói của hệ thống: “dính dong, khoan mạnh động, hệ thống có thể giúp bạn giải quyết vấn đề này.”

“Giải quyết? Giải quyết như thế nào? Đừng nói là người có thể giúp ta chế tạo một linh hồn giả để giao cho chúng à nha?” Dương Kiệt trầm trợn mắt trắng với hệ thống. Linh hồn của con người sao có thể làm giả được chứ, và lại, đối phương đòi nắm giữ linh hồn mình, chắc chắn sẽ có phương pháp để phân biệt thật hay giả, đưa linh hồn giả cho đối phương cũng bằng không mà thôi.

“Dính dong, bạn hãy yên tâm, linh hồn giả do hệ thống chế tạo ra, sẽ không thể phân biệt bằng mắt thường, thậm chí ngay cả các thiết bị kiểm tra cũng sẽ bị đánh lừa một cách hoàn hảo, trừ khi đối phương sử dụng bí thuật hấp thụ linh hồn của bạn vào người mới có thể phát hiện ra đó là hàng giả, nhưng hệ thống không nghĩ là những người có mặt ở nơi này có đủ khả năng làm điều đó, nên bạn hoàn toàn có thể yên tâm khi sử dụng. Và lại, bạn cũng chỉ muốn lừa chúng một thời gian ngắn thôi mà, sau khi đi vào trong đền thờ thí luyện, chúng có phát hiện ra cũng bằng thừa mà thôi, không phải sao?”

“ừ thì cũng đúng, thôi, thôi, nói đi, lần này muốn hút ta bao nhiêu, nói trước à nha, quá 50 % tài sản có thể ngâm mồm lại đừng lên tiếng nữa.” mặc dù tỏ ra khó chịu lại sắp bị đối phương cửa cổ vào máu, nhưng không còn cách nào khác, nếu như có thể không cần giao chiến, tuyệt đối không giao chiến, đối phương quá đông, nếu như đồng loạt nhảy vào úp sọt mình, chỉ có nước quy mà thôi. nhưng do nhất thời đầu óc xoay chuyển không kịp, buột miệng nói ra cái giá tâm lý của mình, Dương Kiệt hối hận tới nỗi muốn vả thẳng vào miệng mình.

“Dính dong, không nhiều, chỉ cần 50 triệu linh thạch, hệ thống sẽ giúp bạn chế tạo ra một linh hồn giả mà như thật, có thể dễ dàng qua mắt được đám người ở đây, thân.”Quả nhiên, chỉ nghe thấy Hệ thống mang theo giọng cười đầy phấn khích nói.

Mẹ kiếp ~~~!! Biết ngay là thế mà, tên khốn đó đưa ra cái giá vừa đúng 50% tài sản của mình, tất cả cũng chỉ tại miệng mình mà ra cả, mà cũng không ngờ tên khốn này cửa mình một cách không thương tiếc như thế này nữa chứ.

Nghĩ đú mầy suy nghĩ lại, tuy lòng đau như cắt, nhưng thực ra số tài sản này cũng là trời rót xuống ngay đầu mình, có sai hết cũng không tiếc nuối, huống chi còn giữ lại được một nửa để trả nợ, chơi thôi.

“Được rồi, làm đi, đồ quỷ hút máu ~~~!!!” “Dính dong, xin cảm ơn quý khách đã chiếu cố ạ, hihi ~~~!!!”

Roẹt ~~~~~!!!

Dương Kiệt lập tức cảm nhận thấy trong thức hải của xuất hiện thêm một mảnh linh hồn “vừa xa lạ vừa quen thuộc”, nếu như không phải biết từ trước, còn tưởng rằng mảnh linh hồn của mình bị tách rời ra nữa kia.

Tuy tên khốn đó hút máu hơi bị nhiều, nhưng tiền nào của nấy, chất lượng có thể đảm bảo.

Trong lúc Dương Kiệt đang giao lưu và chiêm ngưỡng mảnh linh hồn giả của mình, Tư Mã Phong Vân đã tỏ ra mất hết kiên nhẫn, lạnh lạnh nói: “Xem ra người không hề có ý định gia nhập bọn ta đúng không? Nếu thế thì, mọi người, hãy hả???”

Quai hàm của Tư Mã Phong Vân thêm lần nữa như rơi xuống đất khi nhìn thấy Dương Kiệt để tay lên vầng trán của mình, chỉ trong chớp lát rút ra một mảnh linh hồn sáng nhấp nháy ném qua cho mình, thậm chí quên cả việc đưa tay ra chụp lấy.

Không thể nào ~~~!! tuyệt đối không thể nào ~~~!! Tên khốn đó sao có thể cam tâm tình nguyện quy hàng thật chứ ~~~!! Là giả, tất cả đều là giả dối

hết ~~~~!!!

Tư Mã Phong Vân mang theo vẻ mặt khó coi lượn lẩy mảnh linh hồn, dưới ánh mắt đầy chế cười chế giễu của Dương Kiệt, kiểm tra đi kiểm tra lại hết cả chục lần, hận không thể vạch từng góc gách để tìm kiếm sự giả dối nằm bên trong, nhưng kết quả cuối cùng thu được là, đó là mảnh linh hồn thật!!

Sau khi có được kết quả, Tư Mã Phong Vân vừa vui mừng vừa căm phẫn.

Vui mừng vì linh hồn của đối phương đang nằm trong tay mình, chỉ cần sử dụng bí thuật tác động vào linh hồn đó, sẽ khiến đối phương sống không bằng chết. Cho dù không dám làm thế, nhưng việc nắm giữ linh hồn ép được đối phương quy hàng, tuyệt đối là một công lớn, Diệp đặc sứ càng hài lòng, địa vị của mình sẽ càng được củng cố.

Căm phẫn chính là. Mẹ kiếp, tưởng người là liệt sĩ anh hùng bất khuất, thà chết trong thế đứng chứ không sống ở thế quỳ, thế mà lúc này lại quy hàng một cách dễ dàng như thế này. Nếu thế sau này từ đầu, lúc ở Cầu Vòng Sơn Cốc quy hàng luôn không phải tốt hơn sao? May tốt, tao tốt, tất cả đều tốt. Ta đâu phải bị dây chuyền hộ thân phủ của Diệp đặc sứ đánh cho trọng thương, nhất thời không thể hấp thu tinh huyết để gia tăng thực lực chứ ~~~!!

Mặc dù hận không thể lao tới xé xác đối phương, nhưng ngay cả linh hồn người ta cũng đã giao qua rồi, thành ý quá đủ trọng lượng rồi, hoàn toàn không còn cái gì để ra tay, bộ không thấy ánh mắt của nhóm người bên mình nhìn vào đối phương đều tỏ vẻ thân thiện không còn thù địch nữa sao?

Không chỉ người của Thánh Hỏa Tông, ngay cả Đường Tử và Lâm Nhi cũng mang theo nụ cười thân thiện khề ngật đầu chào hỏi với Dương Kiệt một cái. Vì suy cho cùng, người có tư thù với Dương Kiệt chỉ duy nhất mỗi mình Tư Mã Phong Vân mà thôi. Còn những người khác, khi xác định đã là đồng đội, thì làm tốt quan hệ không phải tốt hơn sao?

Đặc biệt đối phương là người của Diệp đặc sứ, có trọng lượng không hề nhỏ, nếu như làm tốt quan hệ với đối phương, lỡ có một ngày đối phương tâm trạng tốt ở bên tai Diệp đặc sứ nói tốt vài câu cho mình, địa vị và quyền lợi của mình chắc chắn sẽ tăng lên rất nhiều đấy.

Nghĩ tới điều đó, ánh mắt của Đường Tử khi nhìn vào Dương Kiệt càng phấn khích, “khát khao” hơn nữa.

Bạn đang đọc truyện *Phì Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 169: Tiến hành thử thách

Đột nhiên cảm nhận một ánh mắt đầy khát khao và rực lửa đang không ngừng phóng thẳng về phía mình, Dương Kiệt không kèm được sồn tóc gáy.

“Cái thằng này... Đừng nói hần là em trai của Đông Phương Bất Bại, Tây Phương Thất Bại à nha, ánh mắt của hần có ý gì đây, sao có vẻ như muốn nuốt trọn mình vào thế này.” Nghĩ tới điều đó, Dương Kiệt không kèm được run bắn cả người, cơ thể không tự chủ bước lùi về phía sau để giữ khoảng cách với tên Đường Tử càng xa càng tốt.

“Thành ý của ta đã giao ra rồi, vậy có thể đi vào trong rồi chứ.” Mặc dù đã tỏ ý né tránh, nhưng không biết là tên khốn có tình hay vô tình, cứ ép sát vào không ngừng hỏi han đủ thứ, nhiệt tình tới nỗi Dương Kiệt cũng đã có chút chịu không thấu, vội vã kiếm cớ bỏ trốn.

“Mời vào ~~~~!!!” mặc dù vô cùng không cam tâm, nhưng lúc này hoàn toàn không có cơ để giữ chân đối phương, nên đành cắn răng chấp nhận lời đề nghị của đối phương, đồng thời quay đầu nhìn sang hướng khác, không muốn nhìn mặt Dương Kiệt nữa.

Không kiếm chuyện được thì bỏ mày né tránh vậy, được chứ??

Không muốn nán lại bất kỳ giây phút nào nữa, nhanh chóng thoát khỏi sự đeo bám của tên “Tây Phương Bất Bại”, tựa như bị ma đuổi chạy thẳng tới cổng đền thờ, dùng tay đẩy mạnh cánh cửa một cái, bước thẳng vào trong dưới ánh mắt đầy tiếc nuối vì chưa thiết lập được quan hệ tốt với đối phương của tên Đường Tử.

“Phì, cuối cùng cũng thoát khỏi tên bám như đĩa rồi.” bước vào trong đền thờ, Dương Kiệt không kèm được thờ phào nhẹ nhõm, dùng tay lau sạch những giọt mồ hôi lạnh trên trán. Đồng thời đưa mắt quan sát xung quanh, phát hiện mình đang đứng trong một đại sảnh cho chu vi rộng gần cả ngàn mét vuông, vách tường khảm đầy những hoa văn kỳ lạ, đỉnh trần có đính đầy những viên trân châu to bằng một quả trứng ngỗng, không ngừng phát ra những tia sáng chói mắt, thấp sáng cho cả căn phòng rộng lớn này.

“phải làm sao để tiến hành thử thách đây?” Dương Kiệt cúi mày tìm mãi vẫn không thấy thứ gì có liên quan tới thử thách cả, nhất thời không biết phải làm như thế nào.

“Chào mừng người đã đi tới con đường thử thách của bản tọa, nếu như người có thể vượt qua những thử thách do bản tọa đề ra, sẽ nhận được phần thưởng bất ngờ, người đã chuẩn bị sẵn sàng chưa?” Trong lúc Dương Kiệt đang ngơ ngác không biết nên làm gì, một giọng nói khàn khàn đầy nghiêm nghị nhưng mang theo tính chất máy móc vang lên, chắc là giọng nói của vị đại năng đã lưu lại trước khi qua đời thì phải.

‘Sẵn sàng rồi ạ.’ Không muốn tốn thêm thời gian, Dương Kiệt lập tức nhận lời chấp nhận thử thách.

“Thử thách vòng đầu tiên, bắt đầu ~~~~!!!”

Chiu ~~~ chiu ~~~~~!!

Ngay sau khi câu nói của vị đại năng kết thúc, trên đỉnh trần xuất hiện hai tia sáng chiu thẳng xuống khu vực trung tâm, ngay lập tức trước mặt anh ta đã xuất hiện hai con rối toàn thân bằng kim loại sáng chói, bề mặt thân con rối khảm đầy hoa văn kỳ lạ, trông sang trọng hơn nhất nhiều so với những con rối trong phòng thí luyện của Thánh Hỏa Tông.

Và thực lực của chúng, chân nguyên tầng thứ 7!!

Cảm nhận xong thực lực của chúng, Dương Kiệt thầm thở phào nhẹ nhõm.

Tương gì, chỉ là hai con rối chân nguyên tầng thứ 7, diệt chúng chỉ trong vòng hai nốt nhạc mà thôi.

Trong lúc Dương Kiệt chuẩn bị kích hoạt Giới Vương Quyền X4 để đánh nhanh diệt gọn, giọng nói đầy nghiêm nghị của vị đại năng lại vang lên: “thử thách đầu tiên, hãy tiêu hủy hai con rối có thực lực ngang bằng với cảnh giới của mình. Chú ý, trong lúc giao chiến không được kích hoạt võ hồn, không được sử dụng bí pháp hay bất kỳ thứ gì liên quan tới gia tăng thực lực của mình, nếu như phát hiện hành vi gian lận, sẽ xử thua người ngay tức khắc. chúc may mắn.”

“Cái gì??? không được sử dụng võ hồn, bí pháp và cả căn thuốc sao??” Dương Kiệt dúm mảy lộ ra vẻ khó chịu. Nếu như không thể sử dụng những thứ đó, vượt ải tuyệt đối không đơn giản như mình nghĩ.

Tất nhiên, chỉ là hơi khó chơi chút mà thôi, vẫn chưa thể khiến mình phải chùn bước.

Phải biết rằng có thể đi được tới nơi này, ai không phải là thiên tài trong thiên tài chứ? Giao chiến với kẻ thù ngang cấp với mình, đừng nói là hai, ngay cả ba hay thậm chí là bốn cũng có thể chiến thắng, chẳng qua là hơi phiền phức chút mà thôi.

“Được rồi, tới đây nào ~~~!” Huyền Thiết Chùy xuất hiện trong tay, Dương Kiệt ngoắc ngoắc ngón tay tỏ vẻ khiêu khích.

Crack ~~~ crack ~~~~~!!!

Hai con rối không chút cảm xúc tình cảm trực tiếp lao tới tấn công Dương Kiệt.

“Chết này ~~~~~!!!” Dương Kiệt cười lạnh một tiếng, Huyền Thiết Chùy vung lên trực tiếp quét thẳng về phía hai con rối đã lao tới trước mặt.

Pằng ~~~ pằng ~~~~~!!

Dương Kiệt vô cùng dễ dàng đánh bay hai con rối ra xa, chưa dừng lại ở đó, trước khi chúng kịp bật cơ thể trở dậy, Dương Kiệt đã xuất hiện ngay trên đỉnh đầu không trung, tay vẩy múa chùy một vòng trên đỉnh đầu rồi bỏ mạnh xuống: “kết thúc thôi, Phi Lũ Bỏ Dừa Đại Pháp, ta bỏ bỏ bỏ ~~~~~!!!”

Rầm ~~~ rầm ~~~ rầm ~~~ rầm ~~~~~!!!

Gần cả trăm quả chùy khí tựa như trận mưa bom đáng sợ bắn thẳng xuống vị trí hai con rối, hình thành sức tàn phá vô cùng kinh hoàng.

Crack ~~~ crack ~~~ crack ~~~~~!!!

Hai con rối thậm chí không có cơ hội bật trở dậy, cơ thể bị những quả chùy khí đánh tan thành mảnh vụn, quay trở về hình dáng cát bụi vốn có của nó rồi.

Nhanh, gọn, lẹ và dễ dàng ~~~!!

“Chỉ có thể thôi sao?? Thậm chí mình còn chưa kịp làm nóng người nữa là.” Dương Kiệt tỏ ra dương dương tự đắc.

Roẹt ~~~~~!!!

Ngay sau khi hai con rối bị đánh vỡ tung, một tia sáng năng lượng từ trên đỉnh trần giáng xuống chụp thẳng vào người Dương Kiệt. Đó chính là phần thưởng sau khi vượt cấp chẳng?

“Dinh dong, phát hiện luồng năng lượng có thể chuyển hóa thành điểm kinh nghiệm. sau khi chuyển hóa bạn nhận được 150000000 điểm kinh nghiệm, bạn đã thăng cấp, xin chúc mừng”

Ngay lập tức Dương Kiệt đã thăng cấp thành chân nguyên tầng thứ 8, thậm chí còn dư thừa một lượng điểm kinh nghiệm.

“Xin chúc mừng người đã vượt qua thử thách đầu tiên, ngay bây giờ, thử thách tiếp theo bắt đầu.” không cho Dương Kiệt thời gian tận hưởng cảm giác sau khi thăng cấp, giọng nói của vị đại năng lại vang lên.

Roẹt ~~~ roẹt ~~~ roẹt ~~~ roẹt ~~~~~!!

Ngay tức khắc, trung tâm đại sảnh lại xuất hiện thêm 4 con rối, số lượng gấp đôi so với vòng đầu. ngoài ra, thực lực của chúng lần này là chân nguyên tầng thứ 8.

“haha, lũ bánh bèo vô dụng kia, mau tới đây biến thành điểm kinh nghiệm cho bổ mầy thăng cấp nào.” Đối diện 4 con rối bằng cấp, Dương Kiệt không những không sợ, còn tỏ ra phấn khích vô cùng.

Vù ~~~ vù ~~~ vù ~~~ vù ~~~~~!!!

Hai chân nhún mạnh xuống đất, tung người nhào lộn trên không trung để né qua những cú đâm, cú đá của bốn con rối đang lao tới, nửa phần trên cơ thể xoay ngược lại về phía sau, đồng thời vùng chùy bổ thẳng vào đỉnh đầu của chúng.

Rầm ~~~ rầm ~~~ rầm ~~~ rầm ~~~~~!!

Cơ thể bốn con rối bị lún thẳng xuống mặt đất dưới cú bổ đầy uy lực của Dương Kiệt.

“Phi Lũ Xung Thiên Pháo, ta đề chết các ngươi ~~~~~!!!” Hai tay hai chân dang rộng trên không trung, một cái bóng khí có hình dáng giống hệt cơ thể của Dương Kiệt xuất hiện, tựa như tiêm kích mỹ mang theo quả bom nguyên tử từ trên bầu trời Hiroshima thả thẳng xuống thành phố ở phía dưới.

Uỳnh ~~~~~!!!

Tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên đỉnh tai nhức óc, ngay vị trí bốn con rối lập tức xuất hiện một cái hố sâu không lồ. Dương Kiệt nhanh chóng từ trong nhân Càn Khôn rút ra cặp cánh đã chuẩn bị sẵn, hai tay quét mạnh liên hồi tạo sức gió để cơ thể nặng nề của mình rơi xuống một cách chậm rãi, vô cùng dễ dàng đáp xuống mặt đất.

“Phù, phù, phù ~~~~, mỗi lần sử dụng chiêu này đều phải mệt bỏ hơi tai thế này, sau này nếu như có thể, tuyệt đối không sử dụng chiêu này nữa.” Dương Kiệt hai tay chống xuống đất, hít thở một cách dồn dập, sắc mặt tái nhợt khi phải vận động quá sức.

Cũng phải thôi, với cái cơ thể nặng nề của anh ta, muốn nâng được nó lên tuyệt đối không phải điều đơn giản rồi.

Roẹt ~~~~!! lại thêm một tia sáng chói thẳng xuống người Dương Kiệt, giúp anh ta trực tiếp thăng cấp thành chân nguyên tầng thứ 9.

Quá nhanh, quá nguy hiểm ~~~~!!

Chưa đầy 5 phút đồng hồ sau khi bước vào căn phòng này, thế mà mới đó đã thăng tới hai cấp rồi, thăng cấp còn dễ hơn uống nước nữa là. Hèn chi nhóm người Huyết Ma Đạo chỉ mới thời gian ngắn không gặp mà ai nấy đều mạnh hơn cả mình.

Roẹt ~~~~ roẹt ~~~~~!!

Cái hố sâu do Dương Kiệt tạo ra nhanh chóng hồi phục lại như cũ, tựa như chưa từng xuất hiện qua vậy.

Không đợi Dương Kiệt kịp cảm thấy, con rối lại lần nữa xuất hiện ngay vị trí trung tâm của đại sảnh.

Chỉ một con rối??

Nhưng khi cảm nhận kỹ, Dương Kiệt không kiềm được phải biến sắc.

Chân tông sư tầng thứ 1.

Đừng tưởng Dương Kiệt đã từng diệt qua không ít tông sư, thậm chí đã từng giao chiến luôn cả với chân tông sư. Nhưng đó là trong điều kiện có thể sử dụng hết át chủ bài của mình.

Còn hiện giờ, không thể sử dụng võ hồn, bí pháp và cả đai lưng biến hình, gặp phải một chân tông sư tầng thứ 1, không cẩn thận không chừng bị đập thành đầu heo cho mà xem.

Dương Kiệt đau đầu vô cùng, đồng thời bắt đầu suy nghĩ tới hoàn cảnh của mình gần đây. Xem ra dạo này mình đã tỏ ra quá dương dương tự đắc những gì mình đã đạt được, nhưng chủ yếu là do dựa dẫm vào những thứ sức mạnh không thuộc về bản thân. Như lúc này rơi vào trong hoàn cảnh tương tự như lập tức cảm thấy khó khăn.

Phải chấn chỉnh lại tâm thái của bản thân mới được, chắc chắn!!

“hừ, chân tông sư thì đã sao nào, để xem bổ mầy không đánh mầy phọt kút, chiến ~~~~~!!!” Nhìn nhận ra sai lầm của mình, chiến ý bốc cháy ngùn ngụt, chĩa chùy về phía đối thủ, cười lạnh khiêu khích.

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 170: Chân tông sư tăng thứ 1

Uỳnh ~~~~~ uỳnh ~~~~~ uỳnh ~~~~~!!

Cả hai trực tiếp sấp lá cả va đập vào nhau liên hồi. Mỗi lần như thế cây chùy của Dương Kiệt đập vào cơ thể của con rối, nó chỉ khẽ lao đảo một hồi lập tức đứng vững, hoàn toàn không phá được phòng thủ của nó gì cả.

Ngược lại nó chỉ cần tung ra một cú đâm, một cú đá, một cú chưởng tầm thường, uy lực những đòn tấn công đó đáng sợ tới mức Dương Kiệt phải biến sắc nhảy sang một bên né tránh, khi không kịp né tránh phải vung chùy ra chống đỡ xong, cảm thấy cánh tay tê tái không còn tí cảm giác, huyết khí và chân nguyên trong cơ thể đảo lộn lên hết, nếu như không phải cổ gồng kìm nén lại, e rằng đã phun ra biết bao nhiêu vũng máu rồi.

Không cần tuyệt học, chỉ cần những động tác tấn công thông thường, nhưng uy lực tuyệt đối không thua kém thậm chí mạnh hơn những chiêu tuyệt học, đó chính là điểm đáng sợ của một kẻ mạnh chân tông sư.

“Mẹ kiếp ~!! Chẳng lẽ trên người nó không có điểm yếu sao??” Dương Kiệt vừa né tránh vừa phản đòn, đồng thời bộ óc đã vận hành tới mức cực đại, hy vọng có thể tìm ra cách đảo ngược tình thế, nếu cứ tiếp tục như thế này, chỉ có nước quỳ trước đối phương mà thôi.

Không phải sợ đánh không lại, mà sợ cứ giằng co thế này mãi chân nguyên trong cơ thể cạn kiệt, sẽ biến thành món mồi ngon của nó.

Boong ~~~~~!!!

Vung chùy quét bay con rối ra phía xa, nó vừa mới chạm đất lập tức bật trở dậy, tiếp tục hùng hổ lao tới tấn công mục tiêu một cách điên cuồng.

“Chỉ còn mỗi cách này thôi, liều thử xem! Càn Khôn Tháp, hiện ~~~~~!!!” Dương Kiệt không muốn kéo dài thêm thời gian nữa, trực tiếp tế Càn Khôn Tháp của mình ra khỏi cơ thể, điều khiển nó bay ngay tới đỉnh đầu của con rối và phóng to ra gấp trăm lần so với trạng thái ban đầu, tựa như ngôi sao băng từ trên trời giáng thẳng xuống.

Càn Khôn Tháp chỉ là vũ khí, không gia tăng cho Dương Kiệt chút thực lực nào cả, nên sử dụng hoàn toàn hợp lệ.

Rầm ~~~~~!!

.....

.....

.....

Sau tiếng rầm vang như tòa nhà cao tầng sụp đổ, mọi thứ trở nên yên tĩnh tới mức đáng sợ. Vị trí con rối đang lao tới lúc này đã bị Càn Khôn Tháp ghim thẳng xuống, sừng sững như vừa mọc thêm một quả núi vậy.

“nó, nó chết chưa nhỉ??” Dương Kiệt mang theo tâm trạng kỳ vọng hồi hộp từ từ bước tới gần Càn Khôn Tháp, điều khiển nó thu nhỏ lại rồi bay quay trở về cơ thể của mình, đồng thời đưa đầu ngó thẳng xuống cái hố sâu do Càn Khôn Tháp vừa tạo ra.

Pằng ~~~~~!! Á ~~~~~!!!

Rầm ~~~~~!!

Vừa mới lộ cái đầu ra còn chưa kịp nhìn rõ cảnh vật ở phía dưới, giật mình hoảng hốt khi phát hiện cánh tay kim loại của con rối từ phía dưới thò thẳng ra, tạo thành nắm đấm đầm đẫm thẳng cái mặt đang thò ra của Dương Kiệt.

“AAAAA, đồ khốn, bố mày hận nhất là bị đánh mặt, trời ơi, còn lâu cái mặt điển trai của ta nữa chứ ~~~~~!!!” Đau chỉ là một phần, quan trọng nhất là phần nợ tội cùng khi bị đánh vào mặt, Dương Kiệt tung người trở dậy sau khi bị đánh ngã, đồng thời trong lòng lập tức trầm xuống.

Cơ thể của nó rốt cuộc làm bằng thứ gì thế này? Ngay cả Càn Khôn Tháp cũng không đè vỡ được nó.

Khi nhìn kỹ lại bộ dạng của con rối sau khi nó nhảy ra khỏi cái hố, Dương Kiệt thầm thở phào nhẹ nhõm.

Có tác dụng ~~~~~!!

Lúc này trên cơ thể của nó đã xuất hiện nhiều vết nứt chi chít, tuy vẫn còn hoạt động được, nhưng với động tác loạn choạng muốn ngã lúc này, mình hoàn toàn có cơ hội giải quyết nó.

“hahaha, bố mày có cách trị mày rồi ~!! Một cái không đủ, vậy đề thêm cái thứ hai, thứ ba, để xem mày chịu được bao lâu. Nhưng đề cho chắc ăn...” Hai chân nhún mạnh xuống đất tung người nhào lộn lên không trung, chân phải giơ thẳng ra phía trước, miệng gào lớn: “Phi Lũ Lôi Đình Phi

Cước, ta đá ~~~~~!!!’

Uỳnh ~~~~~!!! Roẹt ~~~~~!!

Nếu như ở trạng thái ban đầu, may ra còn có thể né tránh được, nhưng với cái cơ thể gần như vỡ vụn lúc này, chỉ còn nước ăn ngay bàn chân sét vào người, trực tiếp bị đá bay ra xa té ngã trên mặt đất, bề mặt xuất hiện vô số tia điện li ti như những con rắn đang lượn lờ vậy.

Hiệu ứng giảm sức phòng thủ đã kích hoạt ~~!!

Không chút chần chừ khách sáo, trực tiếp té Càn Khôn Tháp ra cơ thể lần nữa, điều khiển nó bay ngay trên đỉnh đầu con rối, tựa như cây đinh đóng thẳng xuống mặt đất.

Rầm ~~~ rầm ~~~ rầm ~~~~~!!

Một cú, hai cú, ba cú ~~!! Phải đợi tới cú “đóng đinh” thứ tư kết thúc, mới nghe thấy được tiếng vỡ vụn crack crack vang lên, đủ hiểu sức phòng thủ của nó đáng sợ tới cỡ nào rồi. Đó còn là trong trạng thái bị giảm sức phòng thủ nữa chứ, nếu như không giảm, không chừng cũng phải vài chục cú mới giải quyết được nó cũng không chừng.

Roẹt ~~~~~!!

Khác xa với hai lần trước, lần này trực tiếp xuất hiện hai tia sáng màu xanh và màu đỏ khác nhau chụp thẳng vào người Dương Kiệt.

“dính dong, bạn nhận được 300000000 điểm kinh nghiệm, chúc mừng bạn đã được thăng cấp thành chân nguyên tầng thứ 10.”

“dính dong, bạn đã đủ điểm kinh nghiệm để thăng cấp thành chân tông sư, nhưng do bạn chưa đạt đủ điều kiện nên chưa thể thăng cấp.”

“dính dong, phát hiện luồng năng lượng đặc biệt có thể chuyển hóa thành điểm kinh nghiệm thăng cấp kỹ năng, hệ thống sẽ tự động phân bổ vào các tuyệt học của bạn.”

“dính dong, tuyệt học Phì Lũ Bỏ Dưa Đại Pháp, Phì Lũ Mở Bụng Hộ Thể, Phì Lũ Lôi Đình Phì Cưỡi, Phì Lũ Bạo Liệt Quyền thăng cấp thành địa giới sơ cấp.”

“dính dong, bạn đã đạt đủ điều kiện thăng cấp, xin chúc mừng.”

Tiếng thông báo của hệ thống tựa như súng liên thanh bắn thẳng vào đầu Dương Kiệt, khiến anh ta choáng váng cả đầu óc, nhất thời chưa định hình được cái gì đã xảy ra với mình.

Đợi tới khi hiểu rõ vấn đề, trên mặt không kèm được lộ ra vẻ mặt phấn khích.

Tông sư, cuối cùng thì bố mày cũng đã trở thành một kẻ mạnh tông sư rồi, haha, hahahaha ~~~~~!!

Không chỉ cảm nhận được một động tác của mình tựa như mang theo một pháp tắc thiên địa, chỉ cần vẫy tay nhẹ cái cũng tương đương với một môn tuyệt học cấp thấp. Quan trọng nhất là, các tuyệt học bốn mệnh của bản thân, không cần tốn phí, tất cả đều thăng cấp hết thành địa giới sơ cấp hết rồi.

Tuyệt học sau khi thăng cấp thành địa giới, lập tức xuất hiện thêm nhiều điều mới mẻ hay ho, tựa như chiêu Phì Lũ Xung Thiên Pháo vậy.

Chiêu Phì Lũ Bỏ Dưa Đại Pháp xuất hiện thêm một hiệu ứng cực kỳ đáng sợ.

Nhất Kích Bể Đầu: khi đối thủ không cao hơn bạn quá 5 cấp bậc, khi dính phải chiêu thức, sẽ có 10 % tỷ lệ kích hoạt hiệu ứng tát sát. Một chiêu đánh bể đầu kẻ địch.

Đáng sợ ~~~~~!!

Gặp tên nào ngáo ngáo giống như tên Hoàng Long trước kia, dám dùng cú đấm đánh vỡ những quả chùy khí của mình, lần này tuyệt đối không phải chỉ bị choáng váng, còn có nguy cơ bị bể đầu chết ngay tại chỗ mà không hiểu nguyên nhân.

Tất nhiên, tỷ lệ kích hoạt không quá cao. 10 % ở đây không phải cứ đánh 10 cú thì sẽ kích hoạt 1 lần, mà tính theo tỷ lệ hên xui. Hên thì một cú đầu đã có thể lấy mạng đối phương. Nhưng nếu xui xui, đánh gần cả trăm, cả ngàn nhất có thể còn chưa kích hoạt được hiệu ứng nữa là.

Phì Lũ Mở Bụng Hộ Thể, có 50 % tỷ lệ kích hoạt hiệu ứng phản dam 100% không giới hạn cấp bậc.

Nghĩa là, nếu đối thủ của Dương Kiệt là một kẻ mạnh độ kiếp, tung đòn tấn công thẳng vào Dương Kiệt, Dương Kiệt kích hoạt chiêu thức đỡ đòn, tuy vẫn bị đánh vỡ và bản thân có thể thiệt mạng. Nhưng nếu như may mắn, đòn tấn công của kẻ mạnh độ kiếp cũng sẽ bị đánh bật trở lại tấn công thẳng vào chủ nhân của nó.

Tuyệt đối là chiêu thức, tao chết mày cũng đừng mong được lành lặn.

Phì Lũ Bạo Liệt Quyền, mang theo hiệu ứng tự nổ theo tỷ lệ 10 % khi thi triển với kẻ địch cùng cấp. Nghĩa là không chỉ bị đẩy lùi và té ngã, bản thân nạn

nhận xui xẻo bị dính hiệu ứng kích hoạt, cơ thể sẽ tựa như quả bom có uy lực cực khủng nổ tung ra trong phạm vi 10 mét, một hiệu ứng đánh lan diện rộng.

Tuy chỉ có thể kích hoạt với đối thủ cùng cấp, nhưng khi nổ tung ra, sức ảnh hưởng tuyệt đối đáng sợ hơn Phi Lũ Bỏ Dưa Đại Pháp nhiều.

“hahaha, còn ai nữa, tới đây nào, bố mày muốn một đánh mười cơ ~~~!!!” Chỉ mới thăng cấp thành tông sư tầng thứ 1, Dương Kiệt đã gần như đột xác hoàn toàn, hùng hổ tuyên bố.

Roẹt ~~~~~!!!

Ngay sau lời tuyên bố hùng hồn của Dương Kiệt, chính giữa căn phòng lại xuất hiện một con rối khác.

Chân tông sư tầng thứ 1??!!

Dương Kiệt không ngừng dùng tay dũi mắt mình, tựa như không tin vào những gì xảy ra trước mắt.

Có làm nhầm gì không vậy? Sao giống hệt như thử thách thứ 3 vậy? không phải có ai nói rằng 90% thí sinh đều bị loại ở vòng thứ 4 sao??

Trong lúc Dương Kiệt cho rằng có thể do thử thách vị đại năng bị lỗi, mình sẽ dễ dàng vượt qua, đột nhiên biến sắc khi nhìn thấy con rối đang cầm một thứ cực kỳ ‘quen thuộc’ trên tay.

Đai lưng biến hình???!!

“sao, sao có thể thế được, vì sao nó lại”

“Fruit Bashet ~~~!!” “Kiwami Arms ~~~ Dai dai dai dai dai shogun ~~~~~!!!”

Dưới ánh mắt kinh hãi khó tin của Dương Kiệt, con rối làm giống hệt như động tác biến hình của Dương Kiệt trước. Đai lưng biến hình để vào vùng bụng, hai lock seed tra thẳng vào đai lưng, chỉ trong tích tắc đã biến hình thành trạng thái Dai Shogun.

Kính ngạc vẫn chưa ngừng lại ở đó, trên đỉnh đầu của con rối xuất hiện một con Huyền Vũ nhanh chóng nhập thẳng vào cơ thể của nó, đồng thời toàn thân bao phủ bởi lớp chân khí màu đỏ rực như lửa.

Biến hình + võ hồn + giới vương quyền ~~~~!!

Chính là trạng thái mạnh nhất của Dương Kiệt khi sử dụng hết đồ chơi của mình, cảnh giới của con rối một đèo thẳng thẳng lên cảnh giới ngụy nguyên thần tầng thứ 3 đáng sợ.

Có, có thể sao??!!!!!!

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 171: Trừ Khử Dương Kiệt

Trong lúc Dương Kiệt đang đau đầu với đối thủ mới của mình, thời gian quay trở lại khoảng một khắc giờ trước.

Két ~~~ kết ~~~~~!!

Nhóm người Huyết Ma Đạo đang bỏ gối ngồi ngay trước cổng đang rơi vào trạng thái điều hòa và làm quen với thực lực gia tăng với tốc độ chóng mặt của mình, đột nhiên giật mình thức tỉnh khi nghe thấy tiếng cánh cổng ngôi đền thờ từ từ mở toang ra.

“Kính chào Diệp đặc sứ.” Khi nhìn kỹ bóng người từ bên trong bước ra, cả nhóm lập tức biến sắc, vội vã từ dưới đất đứng bật dậy, bước tới ngay trước mặt đối phương, chấp tay thi lễ.

Đúng thế, người vừa từ trong đền thờ bước ra không ai khác chính là thủ lĩnh của nhóm Diệp Thiên Hành.

“Chỉ còn thiếu chút nữa thôi, thế mà” Diệp Thiên Hành mang theo vẻ mặt tiếc nuối vì mình đã dừng chân ở vòng thứ 7, nhìn thấy đám thuộc hạ thi lễ, khẽ ngật đầu, nhưng vẫn mang theo vẻ mặt không vui.

“Em gái của ta vẫn còn đang ở trong đền thờ sao??” Đưa mắt liếc nhìn xung quanh, không thấy bóng dáng của Diệp Tuyền đâu cả, lên tiếng hỏi.

khi đi vào trong đền thờ tiến hành thử thách, mỗi người sẽ xuất hiện ở một gian phòng khác nhau, nên không ai có thể biết được người khác tiến hành như

nào, đã kết thúc hay chưa.

“thưa vâng ạ, Diệp đặc sứ vẫn còn đang tiến hành thử thách.” Tư Mã Phong Vân từ trong nhóm bước ra phía trước, tỏ vẻ cung kính đáp.

Không thể không cung kính. Địa vị chỉ là một chuyện, quan trọng nhất là, thực lực của Diệp Thiên Hành lúc này, đã đạt tới cảnh giới chân tông sư tầng thứ 6 đáng sợ, hoàn toàn không thua kém gì so với “Phi Long” sau khi bị mất gian tà của Ý Chí Tối Cao chiếm thể xác cả.

Nghe thấy Diệp Tuyền vẫn còn ở bên trong, tỏ ra an tâm hơn chút, đồng thời vô cùng kỳ vọng, không biết em gái của mình sẽ đạt tới trình độ như thế nào. Vòng 8? Hay là vòng 9? Thậm chí là vượt qua hết tất cả thử thách sở hữu cơ hội truyền thừa tuyệt học thiên giới của vị đại năng kia cũng không chừng nhỉ??!!

“Chu Nhất Thông?? Vì sao lại ra nông nổi này?? Còn nữa, Hạ Hầu Quân đâu rồi??” khẽ đưa mắt liếc nhìn tứ phía, phát hiện Chu Nhất Thông đang nằm ngất ở một bên, khẽ dúi mày lên tiếng hỏi.

“Bắt đặc sứ, chuyện là thế này...” Tư Mã Phong Vân bắt đầu kể lại quá trình Chu Nhất Thông có mặt ở nơi này, Dương Kiệt giả dạng Hạ Hầu Quân bị bại lộ, sau đó ép buộc anh ta quy hàng và giao nộp mảnh linh hồn. Đồng thời giao mảnh linh hồn của Dương Kiệt qua cho Diệp Thiên Hành.

“Vậy có nghĩa là, hần đã đồng ý quy hàng chúng ta sao?” Diệp Thiên Hành lộ ra vẻ khó xử khi cầm lấy mảnh linh hồn đang sáng nhấp nháy của Dương Kiệt trong tay.

Theo chủ trương của Diệp Thiên Hành lúc này là nên trực tiếp ra tay trấn sát Dương Kiệt ngay tức khắc, vì tình cảm mà Diệp Tuyền giành cho Dương Kiệt, cho dù là thắng khờ cũng nhìn thấy như thế nào, nên hần không muốn xảy ra chuyện rắc rối gây ảnh hưởng tới gia tộc của mình.

Chỉ là lúc này Dương Kiệt đã quy hàng gia nhập Huyết Ma Đạo, ngay cả mảnh linh hồn của giao ra rồi, nếu như còn ra tay trấn sát anh ta, những người ở phía dưới chắc chắn sẽ xuất hiện suy nghĩ tiêu cực.

Đã là người của mình còn bị giết hại, vậy khi nào sẽ tới lượt mình đây?

Tuy nắm mảnh linh hồn của đám thuộc hạ trong tay, chúng không dám tạo phản, nhưng mang theo thái độ tiêu cực, chỉ nghe lệnh mà không làm, giao nhiệm vụ xuống được chúng thực hiện theo nữa vời thì sao? Tàn sát người quy hàng, Còn ai cam tâm tình nguyện thật lòng bán mạng cho mình nữa chứ?

Nên lúc này tỏ ra vô cùng khó xử.

Nhưng sau một hồi suy tính, cuối cùng thì Diệp Thiên Hành cũng rũ bỏ ý định trấn sát Dương Kiệt, cứ tạm thời tiếp nhận đối phương xem như thế nào. Vì muốn phục hưng Huyết Ma Đạo, không phải chỉ thu phục một hai con chó con mèo là đủ, mà phải thu phục được càng nhiều nhân tài càng tốt. Nên không thể vì một chuyện chưa chắc sẽ xảy ra gây ảnh hưởng tới đại nghiệp của Huyết Ma Đạo được.

Và lại, chuyện này cũng không tới lượt mình lo lắng, cùng lắm lắm báo lại cho phụ thân, để phụ thân tự quyết định giải quyết đối phương nếu như hần dám có những suy nghĩ không hay.

Vẫy vẫy tay ra hiệu cho cả nhóm lan tỏa ra tiếp tục tu luyện, Diệp Thiên Hành bước tới một nơi trống vắng, thi triển bí pháp tách mảnh linh hồn của Dương Kiệt thành hai mảnh một lớn một nhỏ. Mảnh nhỏ bỏ vào trong nhẫn Căn Khôn của mình, còn mảnh lớn tựa như bốc hơi trong lòng bàn tay của hần, không biết là đã giấu đi đâu rồi.

Thì ra các thủ lĩnh của Huyết Ma Đạo yêu cầu người quy hàng giao mảnh linh hồn cho mình, một phần vì muốn nắm giữ quyền sinh sát trong tay, nhưng quan trọng nhất là, sẽ tách riêng ra một phần lớn để hiến tế cho Huyết Ma, thần bảo hộ tối cao của Huyết Ma Đạo.

Chỉ là việc này không bao giờ công khai ra ngoài, người quy hàng chỉ làm tưởng rằng đối phương chỉ là muốn nắm giữ linh hồn của mình để tiện điều khiển, hoàn toàn không biết rằng mảnh linh hồn phần lớn đã rơi vào cái bụng của Huyết Ma mất tiêu rồi.

Đừng tưởng chỉ mất một mảnh nhỏ linh hồn không cảm thấy mất mát gì. Đừng là ngày thường sẽ không cảm nhận được sự khác biệt, nhưng sau này trong quá trình tu luyện khi đột phá cảnh giới từ nguyên thần tới xuất khiếu, từ xuất khiếu tới nhập thể, sẽ trở nên khó khăn hơn gấp nhiều lần so với người sở hữu linh hồn hoàn chỉnh.

Đặc biệt là trong quá trình độ kiếp, nếu như không có một linh hồn hoàn chỉnh, tỷ lệ thành công thậm chí còn thấp hơn người có linh hồn hoàn chỉnh gấp trăm lần ngàn lần.

Thông thường một trăm người độ kiếp thì có năm tới mười người thành công, nhưng đối với người có linh hồn không hoàn chỉnh, một trăm người độ kiếp chắc chắn sẽ thất bại hết cả trăm người.

Cho nên người của Huyết Ma Đạo tuy gia tăng thực lực cực nhanh, nhưng số đại năng độ kiếp chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, tất cả đều là những thủ lĩnh hoặc thành viên trong gia đình không cần phải hiến tế linh hồn mới có cơ hội mà thôi.

Nếu khi làm gì có chuyện dễ dàng bị tiêu diệt một ngàn năm trước chứ?

Sau khi hiến tế mảnh linh hồn của Dương Kiệt xong, Diệp Thiên Hành lộ ra vẻ hài lòng phấn khích.

Chỉ cần Huyết Ma đại nhân cảm thấy hài lòng, địa vị của cả gia tộc mình sẽ thăng tiến không ngừng, lợi ích có được chắc chắn sẽ được gia tăng.

Bó gối ngồi xuống để làm quen với thực lực hiện tại, nhưng chỉ vừa rơi vào trạng thái tu luyện chưa được bao lâu, Diệp Thiên Hành đột nhiên mở to mắt ra, mang theo vẻ mặt kinh hãi khó tin, kèm theo sự phấn nộ tột cùng.

“Tur Mã Phong Vân, ngươi làm ăn cái kiểu gì thế này? Linh hồn của tên khốn Dương Kiệt là đồ giả, thế mà ngươi cũng bị hấn lừa được sao??” Diệp Thiên Hành mang theo vẻ mặt khó coi lao tới nắm lấy cổ áo của Tur Mã Phong Vân đang trong trạng thái tu luyện, dưới vẻ mặt ngơ ngác không hiểu chuyện gì xảy ra của hắn, trực tiếp gào thẳng vào mặt đối phương.

“Hàng, hàng giả tạo? Ý của ngài là sao?? Thuộc hạ không hiểu!” nước miếng nước bọt của đối phương phun thẳng vào mặt, nhưng Tur Mã Phong Vân không dám phản nản bất bình, chỉ mang theo vẻ mặt hoảng sợ ngơ ngác hỏi.

Lúc này Diệp Thiên Hành cũng bình tĩnh trở lại, đúng là việc này không thể trách cứ Tur Mã Phong Vân được. Đừng nói là hắn, ngay cả một người thường xuyên tiếp xúc với linh hồn như mình cũng bị đánh lừa, nếu như không phải Huyết Ma đại nhân phần nộ chửi mắng, e rằng mình cũng không biết là bản thân đã bị đánh lừa.

Ngay sau khi nhận được linh hồn hiến tế do Diệp Thiên Hành giao tới, Huyết Ma đã tiến hành hấp thụ linh hồn đó vào người. Chỉ là vừa mới hấp thụ được một nửa lập tức biến sắc khi phát hiện đó chính là một linh hồn giả, hoàn toàn không có tỷ năng lượng nào cả. Nên đã vô cùng phần nộ liên lạc với Diệp Thiên Hành chửi cho hắn một táng, mới có trường hợp Diệp Thiên Hành lao tới túm áo hỏi tội Tur Mã Phong Vân lúc này.

“mảnh linh hồn mà tên khốn Dương Kiệt giao ra, chỉ là linh hồn giả tạo, hoàn toàn không phải linh hồn thật của hắn.” Diệp Thiên Hành nghiêng răng nghiêng lợi nói. Chỉ vì tên khốn đó mà mình bị Huyết Ma đại nhân trách mắng, thậm chí mất điểm trước mặt ngài, quả thật không thể tha thứ.

Nghe xong lời giải thích của Diệp Thiên Hành, Tur Mã Phong Vân lập tức lộ ra vẻ mặt “thì ra là thế”.

Thế là hiểu cả rồi, thế mà mình tới giờ còn đang thắc mắc vì sao tên khốn ngày thường vốn dĩ cứng đầu lại quy hàng một cách dễ dàng như thế này, thậm chí giao nộp mảnh linh hồn một cách không cần suy nghĩ, thì ra chỉ là đồ giả.

Chỉ là, linh hồn có thể làm giả được sao??

Đừng nói là Tur Mã Phong Vân, ngay cả Diệp Thiên Hành cũng không thể hiểu nổi Dương Kiệt bằng cách nào có thể chế tạo ra một mảnh linh hồn giả tạo, đã vậy còn giống hệt như thật, ngay cả một người kinh nghiệm dày mình như Diệp Thiên Hành cũng không thể phát hiện ra chứ.

“Ngay sau khi tên khốn đó rời khỏi đền thờ, trực tiếp ra tay trảm sát ngay tức khắc trước khi em gái của ta có mặt ở đây, hiểu cả chứ??” Giờ việc Dương Kiệt bằng cách nào làm giả không còn quan trọng nữa, quan trọng nhất là tên khốn đó đã tạo cho mình cái cơ để trực tiếp thủ tiêu hắn, vậy thì không cần phải đắn đo suy nghĩ gì nữa, trực tiếp ra lệnh cho nhóm thuộc hạ có mặt ở đây. Tất nhiên, phải nhanh tay lẹ chân giải quyết trước khi Diệp Tuyên có mặt, không chừng cô ta lại ra tay ngăn cản cho mà xem.

“Xin tuân lệnh ~~~~!!!” Nhóm người Huyết Ma Đạo không dám cãi lời, lập tức tỏ ra phục tùng mệnh lệnh của Diệp Thiên Hành.

Đặc biệt là tên Tur Mã Phong Vân, trong lòng phẫn khích vô cùng, cuối cùng thì cũng đã có cái cớ để xử lý tên khốn trời đánh đó rồi, hahahaha ~~~~!!

- ----

ực ực ~~~~!!

Trong lúc nhóm người Huyết Ma Đạo đang bày mưu định kế chuẩn bị ụp sọt Dương Kiệt khi anh ta rời khỏi đền thờ, lúc này anh ta đang đối diện một thử thách có thể nói là khó khăn nhất từ trước tới nay.

Chân tông sư tầng thứ 1 đối đầu với nguyên nguyên thần tầng thứ 3, chỉ nghe sơ qua là lập tức đoán ra được kết quả như thế nào rồi.

Lúc này ngoại trừ không ngừng nuốt nước bọt ra, anh ta không biết nên làm như thế nào. Đồng thời trong lòng không ngừng chửi cha mắng mẹ vị đại năng đã đưa ra cái thử thách “khó tin” này.

Ăn gian ~~~~!! Ta phản đối ~~~~~!!

Đó là những gì Dương Kiệt muốn gào thét thẳng vào mặt vị đại năng đó. Nếu như ông ta còn sống.

Ăn gian?? Phản đối?? vậy lúc anh sử dụng đồ chơi để hành hạ những kẻ thù trước kia thì sao? Không phải lúc đó anh hùng hỏ lắm sao? Vậy người ta đi phản đối với ai đây? Lúc này bản thân rơi vào cảnh này lại tỏ ra bất bình không hài lòng, có thể sao??

Lúc này Dương Kiệt chẳng khác nào tự lấy đá chọi vào chân mình cả.

Nếu như trên người không có đai lưng biến hình, không có bí pháp gia tăng thực lực thì lúc này cuộc chiến sẽ dễ thở hơn.

Thế nhưng trên đời này không có từ "nếu như", vì "nếu như" Dương Kiệt không có đai lưng biến, "nếu như" không có bí pháp gia tăng thực lực, chắc gì lúc này có thể lãnh lặn an toàn đi tới nơi này để thử thách nữa chứ? Không chừng đã bị mất mạng trong tay Tử Kỳ Lân, Phi Long hoặc "Phi Long" kia rồi.

nhân quả tuần hoàn, có vay có trả, giờ tới lúc anh ta phải trả nợ rồi đây.

Crak ~ crack ~~~~!!

Chỉ thấy trên tay con rối xuất hiện khẩu súng trường, nhanh chóng điều chỉnh chế độ bắn liên thanh rồi chĩa thẳng họng súng về phía Dương Kiệt, không chút do dự bóp cò khai hỏa.

Pằng ~ pằng ~~~ pằng ~~~~~~!!!

Nhìn thấy những viên đạn năng lượng chi chít bắn thẳng về phía mình, Dương Kiệt chỉ cảm thấy tê tái cả da đầu. Lúc này đã hiểu rõ cảm giác của những kẻ thù đã từng phải nếm trải hoàn cảnh tương tự như thế này cách nay không bao lâu nay mà.

“Phi Lũ Mỡ Bụng Hộ Thể, ta mở ~~~~~!!!” Không còn cách nào khác, những viên đạn đó bắn tới với tốc độ cực nhanh, thậm chí không có cơ hội né tránh nữa là, chỉ còn cách kích hoạt kỹ năng phòng hộ duy nhất của mình để chống đỡ, đồng thời cầu trời bái Phật chỉ mong nó kích hoạt hiệu ứng phản dam, không chừng còn có cơ hội đảo ngược tình thế.

Uỳnh ~~~~ uỳnh ~~~ uỳnh ~~~~~~.....!!

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 172: Chiến Huyết Ma Đạo

“Cái gì ~~~~~!!!” Cái bụng phệ dạng khí thậm chí không trụ được quá 1 giây đồng hồ đã bị vỡ tung ra hết, hiệu ứng phản dam mà Dương Kiệt mong chờ mòn mỏi không biết đang ở đâu, trực tiếp hứng trọn những viên đạn năng lượng vào người.

AAAA~~~~~!! Rầm~~~~~!!

Cũng may là trong không gian thí luyện này đã được vị đại năng dùng thần lực của mình điều chỉnh lại, khiến thí sinh tham gia thí luyện khi dính đòn của những con rối chỉ bị thương chứ không nguy hiểm tới tính mạng, nếu không thì e rằng lúc này cái cơ thể của Dương Kiệt bị biến thành tổ ong bởi những viên đạn năng lượng rồi.

Gắng sức chống chọi đỡ người đứng dậy, mang theo vẻ mặt bất cam nhìn chằm chằm vào con rối ở trước mắt.

Chẳng lẽ kết thúc thật rồi sao?

Roẹt ~~~~~~!!

Thiên địa linh khí tụ tập ngay trước họng súng hình thành quả cầu năng lượng khổng lồ, khi quả cầu năng lượng đó đạt tới mức cực đỉnh, con rối lập tức bóp cò.

Pằng ~~~~~~!!

Tiếng nổ cho nhất súng cuối cùng vang lên kinh động cả căn phòng thử thách.

“Ta không cam tâm ~~~~~!!! Phi Lũ Bỏ Dưa Đại Pháp, ta bỏ bỏ bỏ ~~~~!!! Phi Lũ Bạo Liệt Quyền, ta đâm đâm đâm ~~~~~!!! Phi Lũ Lôi Đình Phi Cước, ta đá đá đá ~~~~~!!!!!!!” Dương Kiệt mang theo tâm trạng bất cam bất khuất, trực tiếp thi triển hết toàn bộ tuyệt học của mình tấn công thẳng vào quả cầu năng lượng khổng lồ đang bắn tới.

Uỳnh ~~~~ uỳnh ~~~~ uỳnh ~~~~~~.....!!!

Nhưng tất cả chỉ là vô ích, khi những chiêu tuyệt học đó chỉ khẽ chạm nhẹ vào quả cầu năng lượng đã bị tan nát ra.

Uỳnh ~~~~~~!!!

Tới giây phút cuối cùng, khi mọi nỗ lực vẫn không thể thay đổi kết quả, Dương Kiệt chỉ lộ ra vẻ mặt thản nhiên, để mặc quả cầu năng lượng bắn thẳng vào người, cơ thể trực tiếp bị đẩy bay ra khỏi cánh cổng đã được mở ra sẵn, biến mất hút vào trong đó.

Rầm~~~~~!!!

“mẹ kiếp ~~~~!! Cuối cùng cũng thất bại ngay cái thử thách trời đánh đó, quả thật là cái gì ~~~~~!!!! Càn Khôn Nhất Thiểm, biến ~~~~!! ” bị đánh bay ra khỏi ngôi đền thờ ngũ sao trên mặt đất, vẫn còn đang căm phẫn lên tiếng chửi rủa bất cam, đột nhiên biến sắc khi cảm nhận thấy vô số luồng năng lượng đang nhắm thẳng vào người mình.

Rầm ~~~~~ rầm ~~~~~ rầm ~~~~~!!

Dương Kiệt chỉ còn kịp theo phản ứng tự nhiên trực tiếp thi triển kỹ năng né tránh của mình biến ra khỏi vị trí đang nằm. Đợi tới khi định thần quay đầu lại nhìn, giật mình khi phát hiện nơi mình vừa nằm lúc nãy xuất hiện một cái hố khổng lồ, khói bụi tung bay tứ phía.

Mẹ kiếp! nếu như không kịp né tránh, không chết cũng phải trọng thương chứ chả chơi đâu.

“Vì sao ~~~~~!!!!” Dương Kiệt mang theo vẻ mặt phần nộ tốt cùng hướng về phía nhóm người Huyết Ma Đạo gào thét.

“Giết ~~~~~!!!” Diệt Thiên Hành không muốn lời thôi dài dòng với Dương Kiệt, trực tiếp hạ lệnh trăm sát đối phương.

“Thiên Kiếm Thập Tam Thức, Diệt Phong Quyết, chết này ~~~~~!!!” Cả cơ thể Đường Tứ tựa như biến thành cơn cuồng phong bão táp lao thẳng về phía mục tiêu.

“Võ hồn hiện, Hùng Phá Thương Khung ~~~~~!!!” trên không trung xuất hiện một con gấu toàn thân phủ đầy lông lá màu ánh kim khổng lồ, đầu ngẩng lên cao gào lớn một tiếng, hai tay nắm chặt lại theo thế thái sơn áp đỉnh đập thẳng xuống vị trí Dương Kiệt đang đứng.

“Võ Hồn Hiện, Bát Hoa Tề Phóng Chương ~~~~~!!!” Lâm Nhi của Bách Hoa Cốc cũng không chút do dự theo chân Tư Mã Phong Vân, đỉnh đầu xuất hiện một cây hoa cúc rực sáng như ánh mặt trời chiếu rọi cả đại địa, trực tiếp tung ra đòn tuyệt học đặc quyền mạnh nhất của Bách Hoa Cốc, trên không trung xuất hiện hàng trăm đóa hoa đủ loại sắc màu thay nhau đua nở đang xoay chuyển theo dạng ốc xoắn, sau đó đảo ngược đầu lại chụp thẳng về phía mục tiêu ở phía dưới.

Những người còn lại lẽ ra còn định ra tay, nhưng khi nhìn kỹ cảnh giới của Dương Kiệt, chỉ còn cách thờ dài đứng sang một bên quan chiến. Vì trong nhóm cảnh giới cao nhất cũng chỉ là chân nguyên tầng thứ 9, cho dù Dương Kiệt có đứng yên cho đánh tới tét công gô cũng chưa chắc khiến anh ta bị trầy da nữa là.

Cuộc chiến này chỉ dành cho kẻ mạnh chân tông sư mà thôi.

“Võ hồn hiện, Giới Vương Quyền X4, Phi Lũ Mỡ Bụng Hộ Thể, mở ~~~~~!!!!” đòn tấn công của ba vị chân tông sư có thực lực lớn mạnh hơn mạnh, thậm chí có hai người trực tiếp kích hoạt võ hồn. Dương Kiệt không dám chủ quan xem thường, trực tiếp thi triển hết toàn bộ thực lực của mình ra chống đỡ.

Do quá gấp bách nên thậm chí không có thời gian biến hình nữa là.

Uỳnh ~~~ uỳnh ~~~ uỳnh ~~~~~.....!!

Cái bụng phê đáng thương thêm lần nữa vỡ tung ra khi phải hứng chịu những đòn tấn công đầy uy lực của đối phương, đặc biệt là cú đập của con gấu vàng kim khổng lồ, đập phá vỡ ngay.

Gào ~~~ gào ~~~ gào ~~~~~!!!

Cơ thể con gấu khổng lồ đột nhiên không ngừng giật lùi về phía sau, miệng gào lên những tiếng gào thét đầy đau khổ, tựa như vừa bị trúng đòn vậy.

Hiệu ứng phản dam kích hoạt ~~~!!

“Biến hết cho ta ~~~~~!!!!” Cơ thể xoay chuyển ba trăm sáu chục độ tại chỗ, vung chùy quét tan những đóa hoa đủ loại màu sắc, đồng thời đánh bật Đường Tứ ra xa.

‘ Hahaha ~~~, biết tay ta ... cái gì ~~~?!!!’

Pằng ~~~~~!!!!

AAAAAAAAAAAA ~~~~~!! Phục ~~~!!

Trong lúc Dương Kiệt tỏ ra dương dương tự đắc khi hóa giải đòn tấn công của ba đối thủ, đột nhiên sau gáy cảm thấy ớn lạnh xương sống, thậm chí không kịp quay đầu lại nhìn, chỉ cảm thấy sau lưng tựa như bị chiếc xe tải hạng nặng tông thẳng vào, mang theo tư thế “chó vồ phân” té ngã sấp mặt xuống đất, một vũng máu từ trong miệng phun bắn ra.

Dương Kiệt mang theo ánh mắt như muốn giết người trở người quay đầu nhìn chằm chằm vào tên khốn đã cắn lên mình.

“Tư Mã Phong Vân ~~~~~!!!!”

Thì ra ngay sau khi nhìn thấy võ hồn của mình bị đẩy lùi, lập tức thu lại nó vào trong người, ngoài ra biết rõ hai đòn tấn công còn lại chắc chắn cũng sẽ vô tác dụng đối với Dương Kiệt mà thôi. Nên đã nhanh chóng thi triển tuyệt học “Phong Vân Đột Biến” của mình áp sát ngay phía sau lưng anh ta, trong lúc Dương Kiệt dương dương tự đắc không cảnh giác, trực tiếp một đám đám thẳng vào lưng đối phương.

Nhìn thấy Dương Kiệt phun máu, nhưng sắc mặt của Tư Mã Phong Vân khó coi vô cùng. Đánh lên cộng thêm tuyệt học “Kim Cang Đại Lực Quyền”

của mình, chỉ có thể khiến đối phương phun ra một miếng máu, thậm chí không chút trọng thương, hài lòng mới là lạ á.

Cũng phải thôi, Dương Kiệt kích hoạt võ hồn cộng thêm đã từng phục dụng Càn Khôn Trúc Thể Quả, sức phòng thủ hiện giờ không có thực lực của chân tông sư tầng thứ 8 cũng đừng mong khiến anh ta bị thương được, phun ra một vũng máu đã là khá lắm rồi.

“võ hồn hiện, Sát ~~~~~!!!” sắc mặt của Đường Tứ cũng không dễ coi chút nào, đường đường một chân tông sư tầng thứ 3, thế mà bị một tên chân tông sư tầng thứ 1 đánh bay ra xa. Sĩ nhục, tuyệt đối là một sĩ nhục không thể chấp nhận được.

Trên đỉnh đầu xuất hiện một đóm lửa màu tím đỏ nhấp nháy liên hồi, nhanh chóng nhập vào trong cơ thể của hắn, thanh kiếm trên tay lập tức bao phủ bởi lớp khí nóng hùng hực trên cả ngàn độ, nếu như bị chém vào, đừng nói là cơ thể máu thịt, ngay cả kim loại cũng bị tan chảy ra ngay tức khắc. trực tiếp vung kiếm chém thẳng về phía Dương Kiệt, một tia lửa không lồ xuất hiện, tựa như hỏa long xuất động, lao thẳng về phía trước vô lấy con mồi.

“Phong Vân Đột Biến, Khai Sơn Đảo Hải Quyền ~~~~~!!!” “Thiên Hoa Loạn Vũ, mở ~~~~~!!!”

Xung quanh Dương Kiệt lập tức xuất hiện hàng trăm hàng ngàn đóa hoa màu sắc rực rỡ, hương thơm hoa xộc thẳng vào mũi, khiến đầu óc choáng váng mê man, giống hệt như trường hợp của Hạ Hầu Quân từng dính chiêu của Mộ Dung Tuyệt vậy.

Trạng thái choáng váng chỉ trong tích tắc, Dương Kiệt nhanh chóng bình tĩnh trở lại, nhưng cũng quá đủ cho đội Huyết Ma Tông thi triển đòn tấn công thẳng vào người anh ta rồi.

Nổ ~~~~~!! Chết này ~~~~~!!! Kết thúc thôi ~~~~~!!!

Rầm ~~~~~ rầm ~~~~~ rầm ~~~~~!!!

Ngay vị trí Dương Kiệt đang đứng xuất hiện vụ nổ vang trời, khói bụi tung bắn ngập trời, người đứng ở bên ngoài nhất thời không thể nhìn rõ cảnh vật ở bên trong như thế nào.

“Chết, chết rồi chẳng??” “Chắc thế, trúng ngay những đòn tấn công đầy uy lực của chúng ta, ngay cả tông sư tầng thứ 8, tầng thứ 9 cũng phải tan xương nát thịt, huống chi hắn chỉ là một tên tông sư quèn chứ ~~~~~!!!”

Lâm Nhi tỏ vẻ không chắc chắn lí nhí tự hỏi, còn Đường Tứ mang theo vẻ mặt đầy tự tin tự đắc cười nói. Nhóm người quan chiến ở phía xa mang theo vẻ mặt tiếc nuối không lối, cũng có người lộ ra vẻ thần nhiên thậm chí là phấn khích.

Chỉ duy nhất mỗi Diệp Thiên Hành và Tư Mã Phong Vân cúi chặt lông mày nhìn chăm chăm vào hiện trường vụ nổ.

“Cái, cái quý quái gì thế này???” “hình, hình như là, là tòa tháp bằng vàng, ở đâu đột nhiên xuất hiện vậy???” “chẳng lẽ là...”

Đội tới khi khói bụi bay tan ra hết, cả nhóm giật mình bất ngờ khi phát hiện một tòa tháp toàn thân khảm vàng xuất hiện ngay chính giữa cái hố được tạo thành bởi những đòn đánh đầy uy lực của bộ ba lúc này.

Chỉ thấy thân tháp đột nhiên run mạnh một cái, từ dưới hố từ từ bay thẳng lên không trung, ngay sau đó là hình bóng của Dương Kiệt từ dưới hố từ từ bước ra, tay cầm lấy một vật thể lạ mắt mà người của Huyết Ma Đạo chưa từng nhìn thấy qua.

thông báo nghỉ tết:

up xong chap này mình sẽ tạm dừng không up tiếp nữa, đợi qua tết xong mới tiếp tục trở lại. Cảm ơn các bạn đã ủng hộ mình thời gian qua rất nhiều ạ.

chúc mọi người ăn tết vui vẻ, an khang thịnh vượng, sức khỏe dồi dào ạ.

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 173: Diệp Thiên Hành ra tay

Khục khục ~~~~~!!

Vô số đất đá cát bụi từ trong miệng của Dương Kiệt phun bắn ra, lúc này bộ dạng trông thê thảm vô cùng, tựa như vừa mới từ dưới bùn đất bước ra vậy.

Mẹ kiếp ~~~! Chỉ vì chút sơ suất mà suýt chút nữa thì dính chiêu của ba tên chân tông sư cấp thấp rồi, nếu như không có Càn Khôn Tháp giúp chống đỡ, e rằng không chết cũng bị trọng thương cho mà xem.

Hít sâu một hơi vào người, Dương Kiệt tạo ra tư thế chuẩn bị biến hình.

Mặc dù không muốn dựa dẫm quá nhiều vào đại lưng biến hình, nhưng tình thế hiện giờ không cho phép anh ta si diện. Chỉ mới ba tên tông sư cấp thấp đã khiến mình như thế, huống chi còn một tên Tổng Thiên Hành có thực lực mạnh nhất còn đang đứng sang một bên quan chiến nữa chứ.

“Biến hình~~~~!!” “Fruit Baset~~~~~!!”

“Tấn công, tấn công hấn ngay tức khắc~~~~~!!!” Mặc dù không biết hành động của Dương Kiệt đại biểu cho thứ gì, nhưng linh tính mách bảo cho Tư Mã Phong Vân biết rằng tuyệt đối không được để anh ta hoàn thành động tác đó, nếu không thì sẽ là một đại họa cho cả nhóm. Nên vô cùng quả quyết vừa ra lệnh vừa ra tay tung đám tấn công thẳng về phía đối phương.

“Thiên Kiếm Thập Tam Thức, Trảm Phong Quyết~~~~~!!!” “Mai Hoa Lạc Nguyệt Chương, chết này~~~~~!!!” Đường Tứ và Lâm Nhi không dám do dự, theo chân Tư Mã Phong Vân tung đòn tấn công về phía Dương Kiệt, hòng ngăn cản hành động của anh ta như Tư Mã Phong Vân đã nói.

Roẹt~~~~~!!

Đối diện ba đòn tấn công hùng hực khí thế lao tới, Dương Kiệt chỉ tỏ ra thành nhiên vô cùng, trên môi không tự chủ lộ ra nụ cười chế giễu.

Chỉ thấp vô số bộ giáp có hình hài trái cây từ phía sau lỗ hồng dây kéo bay xuống, không bay quanh Dương Kiệt mà lao thẳng về phía trước va chạm thẳng vào ba đòn tấn công đầy uy lực của ba kẻ chân tông sư đáng sợ.

Uỳnh~~~~ uỳnh~~~~ uỳnh~~~~~.....!!

Dưới ánh mắt ngạc nhiên khó tin của nhóm người Huyết Ma Đạo, những đòn tấn công đầy uy lực đó chỉ chạm nhẹ vào những bộ giáp có hình thù “kỳ lạ” kia lập tức bị đánh tan trong không khí. Không những không có tác dụng, ngược lại những bộ giáp kia tiếp tục lao tới đâm thẳng về phía bộ ba vừa mới tấn công xong.

“Biến~~~~!!” “giúp ta phá, phá, phá~~~~~!!!”

Cả ba nhanh chóng bùng tỉnh hoàn hồn, tung đòn đánh thẳng vào những bộ giáp như những viên đạn khổng lồ đang bắn tới với tốc độ nhanh như điện xoẹt.

Booong~~~~!! Boong~~~~~!!

Chân tông sư vẫn là chân tông sư, không phải muốn làm gì họ thì làm cả, những bộ giáp nhanh chóng bị cả ba đánh bật trở ra, hoàn toàn không làm gì được chúng cả.

Roẹt~~~ roẹt~~~~ roẹt~~~~~!!!

Những bộ giáp bị đánh bật trở về bay vòng vòng xung quanh Dương Kiệt. Chỉ thấy Dương Kiệt đưa tay xoay nút công tắc một cái, những bộ giáp đang bay xung quanh lập tức tụ tập lại nhập thẳng vào cơ thể của anh ta.

“Kiwami arms~~~~~!!! Dai dai dai dai dai dai shogun~~~~~!!!”

Dưới ánh mắt kinh ngạc khó tin và quai hàm gần như rớt thẳng xuống đất của nhóm người Huyết Ma Đạo, Phi Lũ Shogun đại nhân xuất hiện~~~~~!!

Chùy trái xoài xuất hiện trong tay, Dương Kiệt chìa thẳng về phía nhóm người Huyết Ma Đạo, cười lạnh nói: “Lũ bánh bèo vô dụng kia, nhào vô kiếm ăn nào!!! Để xem bố mày không đánh các ngươi phọt cứt thì không phải là Dương Kiệt nữa, hahaha~~~~~!!!”

“Cái gì~~~~!! Đò khôn~~~~~!!!” “Giết hấn, không thể tha thứ, tuyệt đối không thể tha thứ~~~~~!!!”

Mặc dù không biết bánh bèo là thứ gì, nhưng từ vô dụng và đánh cho phọt cứt tuyệt đối là một câu sỉ nhục không thể tha thứ được. Cả nhóm căm phẫn hùng hực khí thế lao tới xé xác tên khôn miệng ngậm đầy phân đó ra, hoàn toàn phát lộ khí thế của một chân tông sư tầng thứ 9 đáng sợ từ trên người đối phương phát tán ra, ngay cả Tư Mã Phong Vân muốn lên tiếng ngăn cản cũng không kịp nữa rồi.

“Hừ, trò trẻ con~~~~~!!!” Nhìn thấy nhóm người Huyết Ma Đạo cùng lao tới định hội đồng mình, chiêu khích tướng của mình đã thành công mỹ mãn, Dương Kiệt chỉ cười lạnh, tay nắm chặt cán kiếm ở đại lưng chẻ mạnh ba nhát, hai chân nhún mạnh xuống đất tung người nhào lộn lên không trung, chân phải giơ thẳng ra, toàn thân tựa như được bao bọc bởi luồng tia sét đáng sợ, tựa như mũi tên từ trên không bắn thẳng về phía đám đông.

“Phi Lũ Lôi Đình Phi Cước~~~~~!!!”

Rầm~~~~~!!!

Không~~~~~!!! AAAAAAAAAAAAA~~~~~!! Á Á Á Á Á Á Á~~~~~!!

Ngay vị trí trung tâm cả nhóm đang lao tới xuất hiện một cái hố sâu khổng lồ có hình dáng giống hệt như một bàn chân, miệng hố xuất hiện vô số tia điện xoẹt xoẹt có hình thù như một cái chảo úp thẳng xuống. Nhóm người Huyết Ma Đạo toàn thân cháy đen, tóc tai dựng ngược nằm la liệt khắp nơi, miệng

không ngừng phát ra những tiếng gào thét và rên rỉ đầy đau khổ.

Một chiêu ~~~!! Chỉ một chiêu của Dương Kiệt đã phế sạch gần như toàn bộ sức chiến đấu của Huyết Ma Đạo, tuy không lấy mạng chúng, nhưng ai nấy đều bị trọng thương nằm vật vã trên mặt đất, chỉ còn mỗi Diệp Thiên Hành đang đứng sang một bên quan chiến và Tư Mã Phong Vân vẫn giữ cái đầu lạnh không lao tới tấn công còn nguyên vẹn lành lặn mà thôi.

“Lũ phế vật đã giải quyết xong, giờ tới lượt ngươi đây.” Dương Kiệt từ dưới hố bước ra, hai tay vỗ vỗ vào nhau như đang phủ bụi, mang theo giọng điệu chế giễu nhìn chăm chăm vào Diệp Thiên Hành nói.

Còn Tư Mã Phong Vân đã hoàn toàn bị anh ta phát lộ, hấn không đủ tư cách để khiến Dương Kiệt phải bận tâm.

Diệp Thiên Hành từ trong trạng thái bất ngờ hoàn hồn trở lại, trên môi lộ ra nụ cười đầy tự tin và chế giễu, nói: “Ngươi tưởng ngươi thắng chắc rồi sao?”

“Ta biết, ngươi không chỉ có thực lực của một chân tông sư tầng thứ 6, ngoài ra còn sở hữu võ hồn cấp 6, nếu như kích hoạt lên, sẽ có thực lực của một nguyên nguyên thần tầng thứ 2, nhưng như thế thì đã sao nào?”

Đúng thế! Thì đã sao nào?? Tuy Diệp Thiên Hành khi bộc phát hết toàn bộ thực lực, sẽ có thực lực của một nguyên nguyên thần tầng thứ 2, nghe thì có vẻ đáng sợ thật đấy, nhưng nên nhớ rằng Dương Kiệt hiện giờ cũng đang là chân tông sư tầng thứ 9 sau khi biến hình, nếu như kích hoạt bí pháp Giới Vương Quyền X5, ngay lập tức sẽ có thực lực của một nguyên nguyên thần tầng thứ 4, lớn mạnh đối phương 2 cấp, đánh hấn chỉ như đang đánh một con cún con mà thôi.

“Ta biết ngươi có thứ bí pháp đáng sợ có thể gia tăng thực lực lên gấp nhiều lần. Nhưng...” Nghe xong lời nói có gai của Dương Kiệt, Diệp Thiên Hành không những không lo sợ, ngược lại còn cười lạnh chế giễu nói: “Ngươi nghĩ chỉ mỗi mình ngươi có bí pháp thôi sao?? Bí pháp, bổn thiếu gia ta đây cũng có, thậm chí còn đáng sợ hơn bí pháp của ngươi nữa là.”

Nghe xong lời nói của Diệp Thiên Hành, Dương Kiệt khẽ dúi mày.

Quả thật, bí pháp gia tăng thực lực, không phải là sản phẩm độc quyền của mình. Ở đại lục Huyền Thiên này, không ít người sở hữu bí pháp đáng sợ, chỉ là không ngờ tên Tông Thiên Hành lại có mà thôi.

“Tất nhiên, tác dụng phụ khi thi triển bí pháp quả thật đáng sợ, nếu như có thể, bổn thiếu gia tuyệt đối không bao giờ sử dụng tới. Và lại, ngươi tưởng rằng đối phó với ngươi, bổn thiếu gia cần phải sử dụng tới bí pháp sao?” Diệp Thiên Hành mang theo dáng vẻ “bổ mảy thiên hạ vô địch” cười lớn nói: “Hãy xem đây, võ hồn hiện ~~~~~!!!”

Phục ~~~~~!!!

Một khí thế áp đảo đáng sợ từ trên võ hồn của Diệp Thiên Hành phát tán ra, khiến Dương Kiệt không kềm được hơi thở trở nên dồn dập gấp rút vì phải hứng chịu thứ áp lực đáng sợ đang không ngừng ập vào người.

Không phải võ hồn cấp 6, mà là võ hồn cấp 8, Cùng Cực Cự Giải Kiếm ~~~~~!!!

Nhìn rõ thân kiếm khảm đầy hoa văn kỳ lạ không ngừng phát ra những tia sáng chói mắt, Dương Kiệt suýt chút nữa phải đập đầu vào tường vì sự bất ngờ này.

Võ hồn của hấn không phải là võ hồn cấp 6 mà mình từng nhìn thấy, mà là võ hồn cấp 8 đáng sợ, có thể sao??

Tuy không đáng sợ bằng võ hồn cấp 9 của Dương Diễn, nhưng tuyệt đối không thua kiếm là bao. Đặc biệt võ hồn của đối phương là một món binh khí có sức sát thương đáng sợ nữa chứ.

“Hahahaha, bất ngờ lắm phải không?? Ngươi tưởng rằng võ hồn của bổn thiếu gia chỉ là cấp 6 như lúc kiểm tra sao? Lúc đó bổn thiếu gia đã sử dụng bí thuật để che giấu võ hồn của mình vì không muốn bị chú ý quá nhiều thôi.” Không chỉ Dương Kiệt, ngay cả Tư Mã Phong Vân cũng lộ ra vẻ bất ngờ khi nhìn thấy võ hồn thực thụ của Diệp Thiên Hành, hấn tỏ ra hài lòng với thái độ của cả hai, tỏ ra khoái trí cười nói.

Thì ra là thế! Cũng gần giống như tên Dương Diễn đã từng làm đó thôi mà.

Chỉ là, rắc rối to rồi ~~~!!

Tuy đối phương sở hữu võ hồn cấp 8, gia tăng thực lực lên cùng lắm cũng chỉ là nguyên nguyên thần tầng thứ 4, cũng chỉ ngang bằng với mình mà thôi, cộng thêm sức phòng thủ đáng sợ của mình, hoàn toàn không cần phải quá lo lắng gì cả. Chỉ là, hấn không làm gì được mình, mình cũng chưa chắc làm gì được hấn. Sợ là sợ lỡ hấn mất hết kiên nhẫn, thi triển luôn cả bí pháp gia tăng thực lực như lời hấn vừa nói, lúc đó mới là rắc rối thực sự đối với mình đấy.

Nhưng hiện giờ không cho phép anh ta suy tính quá nhiều, chùy trái xoài xuất hiện trong tay, chiến thôi ~~~!!

Phải đánh nhanh diệt gọn trước khi đối phương nổi điên kích hoạt luôn cả bí pháp.

“Thú vị ~~~!!!” Cùng Cực Cự Giải Kiếm nhập thẳng vào cơ thể của Diệp Thiên Hành, thanh bảo kiếm trong tay lập tức chuyển hóa thành hình dáng của Cùng Cực Cự Giải Kiếm, vẩy múa một vòng ngay trước mặt, đôi mắt tràn đầy chiến ý nhìn chăm chăm vào Dương Kiệt.

Đã lâu lắm rồi, mới có một người có thể khiến mình bung hết thực lực ra chiến đấu, quả thật là phấn khích quá đi.

“Giới Vương Quyền X5, Phi Lũ Bỏ Dưa Đại Pháp, ta bỏ bỏ bỏ ~~~~!!!” Cơ thể tựa như bốc cháy như ngọn đuốc, tung người nhào lộn lên không trung, chùy vậy múa trên đỉnh đầu một vòng, trực tiếp bỏ ra vô số chùy khí đáng sợ về phía kẻ thù.

“Khá lắm, nhưng vẫn chưa đủ, giúp ta phá ~~~~~!!!” có chút bất ngờ khi đối phương kích hoạt bí pháp gia tăng thực lực thậm chí không thua kém gì mình lúc này, nhưng điều đó không khiến Diệp Thiên Hành tỏ ra e ngại, ngược lại còn kích thích máu chiến đấu của hắn, Cùng Cự Cự Giải Quyết vậy múa một vòng, về theo một đường vòng cung bắt mắt quét đường kiếm khí về phía những quả chùy khí chỉ chít đang nã xuống như mưa trút nước.

Uỳnh ~~~~~ uỳnh ~~~~~ uỳnh ~~~~~!!

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 174: Cân tài cân sức

Keng ~~~~~!!!

Ngay sau khi những quả chùy khí và kiếm khí va đập vào nhau rồi tan biến trong không khí, “roẹt” một cái, Diệp Thiên Hành đã xuất hiện ngay trên đỉnh đầu của Dương Kiệt, hai tay nắm chặt cán kiếm theo thế thái sơn áp đỉnh bổ thẳng vào đầu đối phương.

Dương Kiệt không chút e dè vùng lên chống đỡ, hai vũ khí va đập vào nhau vang lên tiếng ma sát giữa kim loại ghê rợn tới nỗi sồn cả tóc gáy, đóm lửa tung bắn tứ tán.

Diệp Thiên Hành vẫn giữ lấy tư thế đó dùng sức ghìm mạnh xuống, cả hai từ trên không trung tựa như thiên thạch lao thẳng xuống mặt đất ở phía dưới.

Rầm ~~~~~!!!

Khói bụi tung bắn tứ phía, hai chân của Dương Kiệt gần như khảm sâu vào bề mặt mặt đất, cơ thể có chiều hướng không ngừng lún sâu xuống.

“AAAAAAAAAAAA ~~~~~!!!” Dương Kiệt cắn chặt răng, gân xanh nổi đầy trên trán dốc hết toàn bộ sức lực bú sữa của mình hất tung Diệp Thiên Hành ra xa, thoát khỏi thế giằng co gây bất lợi cho mình.

Vù ~~~~~!!!

Diệp Thiên Hành vừa mới nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất, cơ thể tựa như tên bắn thêm lần nữa lao thẳng về đối thủ tiếp tục tung đòn phủ đầy.

“Mẹ kiếp, tưởng bỏ mày dễ ăn lắm hả? Bỏ mày cho mày thành tổ ong luôn, đỡ nè ~~~~!!!” Tay xoay nút công tắc một cái, hai tay Dương Kiệt lập tức xuất hiện hai cây bí thủ có hình dáng giống như cây phi tiêu, không chút do dự chọi thẳng về phía Diệp Thiên Hành.

Roẹt ~~~ roẹt ~~~ roẹt ~~~~~!!!

Hai cây bí thủ vừa mới rời khỏi tay Dương Kiệt lập tức nhân bản lên thành hàng chục hàng trăm cây khác, tựa như trận mưa tên chỉ chít khiến đối thủ cũng phải cảm thấy tê tái cả da đầu.

Quả thật, nhìn thấy cảnh tượng đó, Diệp Thiên Hành không kiềm được phải biến sắc.

Không dám dùng tấm thân máu thịt của mình để thử thử độ sắc nhọn của những cây bí thủ đang bắn tới, Cùng Cự Cự Giải Kiếm lập tức được ném ra ngay phía trước, hai tay múa mây tạo thành dấu ấn kỳ lạ, miệng hét lớn: “Bát Kiếm Đồng Quy, mờ ~~~~~!!!”

Cùng Cự Cự Giải Kiếm giống hệt như những cây bí thủ của Dương Kiệt cũng được nhân bản lên, chỉ là không nhiều như của đối phương, chỉ khoảng 10 cây là cùng.

Mười thanh Cùng Cự Cự Giải Kiếm dựng đứng thẳng lên, sắp xếp thành hình tròn xoay chuyển liên hồi, tựa như một tấm khiên kiên cố che chắn ngay trước mặt Diệp Thiên Hành.

Keng ~~~ keng ~~~ keng ~~~~~.....!!!

Những cây bí thủ chạm vào bề mặt “tấm khiên” lập tức bị đẩy bật trở về, bản thân Diệp Thiên Hành cũng không dễ chịu chút nào, tấm khiên kiếm và cơ thể hắn không ngừng bị đẩy lùi về phía sau.

Roẹt ~~~~~!!!

Biết rõ không thể cứ thế chịu đòn, cơ thể của hắn đột nhiên tựa như bốc hơi trong không khí, chỉ trong nháy mắt đã xuất hiện ngay sau lưng Dương Kiệt, tay tạo thành chảo, trực tiếp móc thẳng vào phần lưng của Dương Kiệt.

“Thiên Ma Thị Huyết Chảo, chết này ~~~~~!!!”

Cảm giác ón lạnh xuất hiện ở sau gáy, Dương Kiệt lập tức biết rõ đối phương đã áp sát ngay sau lưng mình tấn công, nhưng thời gian không cho phép anh ta quay người chống đỡ, chỉ còn cách tung người về phía trước theo tư thế “chó đói vồ phân” ngã nhào lộn vào vòng trên mặt đất để nhường qua cú chảo khí màu đỏ sẫm từ trong tay Diệp Thiên Hành phóng thích ra.

Pằng ~~~ pằng ~~~ pằng ~~~!!!

Cú chảo khí mất đi mục tiêu tấn công, tiếp tục bắn thẳng về phía trước với tốc độ nhanh như tia chớp, đâm thủng hàng chục cây thụ lớn nhỏ khác nhau ở khu rừng phía xa.

Rầm ~~~ rầm ~~~ rầm ~~~!!

Nhìn thấy những cây đại thụ “đáng thương” bị tan xác rơi rải khắp nơi trên mặt đất, Dương Kiệt không kiềm được nuốt mạnh miếng nước bọt vào cổ họng.

Mẹ kiếp ~-!! Nếu như bị cú chảo khí đó đánh trúng vào người, tuyệt đối không đơn giản chỉ là bị móc thịt móc xương thôi đâu nhỉ??

Roẹt ~~~~~!!

Cùng Cự Cự Giải Kiếm bay trở về trong tay, Diệp Thiên Hành tung người nhảy lên không trung, hai tay nắm chặt cán kiếm, từ trên xuống dưới chém thẳng về phía vị trí Dương Kiệt đang nằm lăn lộn.

Vù ~~~~~!!!

Thân kiếm tựa như được phóng to ra gấp trăm lần, tựa như tòa tháp khổng lồ bị đổ ngã xuống, đè thẳng về phía đối thủ của mình.

“Càn Khôn Tháp, hiện, vỡ hồn mỡ, Phì Lũ Mỡ Bụng Hộ Thể, mở ~~~~~!!!”

Cảm nhận uy lực của thanh kiếm khổng lồ đang “đề” xuống, Dương Kiệt không dám do dự, trực tiếp kích hoạt hết toàn bộ kỹ năng phòng thủ của mình ra chống đỡ.

Boong ~~~~~!! Crack ~~~~~!! Uỳnh ~~~~~!!! Crack crack ~~~~~!!!

Càn Khôn Tháp, bị đẩy bật ra trực tiếp bay trở về cơ thể của Dương Kiệt ~~~~~!!! Mỡ Bụng dạng khí, vỡ ~~~~~!!!

Hoàn toàn không đủ sức chống đỡ uy lực của chém đáng sợ của Diệp Thiên Hành.

Xoay công tác một cái, tấm khiên khổng lồ màu xanh lá xuất hiện trong tay, lại chém mạnh ba nhát thanh kiếm trên thất lưng, cơ thể xoay chuyển ba trăm sáu chục độ liên hồi trên không trung, tựa như bị bao bọc bởi một trái dưa gang dạng khí khổng lồ.

Uỳnh ~~~~~!!! Phục ~~~~~!!!

Thanh kiếm khổng lồ sau khi đánh tan Càn Khôn Tháp và cái mỡ bụng đã yếu đi rất nhiều, lúc này thêm lần nữa chém nát quả dưa gang dạng khí ra làm đôi xong, bản thân nó cũng biến mất, nhưng cũng đủ để khiến Dương Kiệt miệng phun máu tươi, bị đánh bật ra xa rơi ngã thê thảm trên mặt đất.

“AAAAAAAAAA, mi dám làm ta bị đau, không thể tha thứ, tuyệt đối không thể tha thứ ~~~~~!!!”

“không hề hấn gì sao??” Nhìn thấy đối thủ vùng dậy ngay tức khắc không mấy mây bị thương tật gì cả (do giáp sắc che lại nên không thể nhìn thấy Dương Kiệt bị phun máu), sắc mặt của Diệp Thiên Hành trở nên khó coi vô cùng.

“Huyền Vũ Chi Lực, kích hoạt ~~~~~!!!” vỡ hồn Huyền Vũ xuất hiện trên đỉnh đầu, nó đột nhiên há to miệng ra gào lớn một tiếng, một áp lực đáng sợ ập thẳng vào đầu của Diệp Thiên Hành, khiến hắn không kiềm được run lên một cái.

“Đó, đó là” Cảm nhận thấy vỡ hồn của mình đột nhiên bị giáng xuống một cấp, thực lực tuột xuống thành nguy nguyên thần cấp 3, Diệp Thiên Hành tái nhợt sắc mặt.

“Chết này, Phì Lũ Bỏ Dưa Đại Pháp, ta bỏ bỏ bỏ ~~~~~!!!” Chùy Khí tung bay, Diệp Thiên Hành cảm thấy tê tái cả da đầu, đặc biệt là thực lực của bản thân hiện giờ yếu hơn đối thủ tới 1 cấp.

Rầm ~~~ rầm ~~~ rầm ~~~!!!

Không dám dùng tấm thân mình mỏng cơm của mình để thử thử uy lực của những quả chùy khí đáng sợ kia, Diệp Thiên Hành chỉ còn cách tung người

nhảy lên không trung để né qua những quả chùy khí đang bắn xuống như trận mưa sao băng đáng sợ.

“Hahaha, trúng kế bỏ mảy rồi, Phi Lũ Bạo Liệt Quyền, đỡ này ~~~~!!!” Diệp Thiên Hành còn chưa kịp thở phào nhẹ nhõm khi né được những quả chùy khí đáng sợ kia, đặc biệt là khi cúi đầu xuống nhìn thấy những cái hố sâu chỉ chít xuất hiện ngay vị trí mình vừa đứng lúc nãy, không kềm được nuốt mạnh miếng nước bọt vào cổ họng.

Đột nhiên bên tai vang lên tiếng cười đầy phần khích của Dương Kiệt vang lên ở phía trước, sắc mặt khó coi miệng thét lên: “không hay ~-!!”

Cú đâm khí không lồ xung quanh lơ lửng vô số tia sét màu tím xanh như những con rắn nhỏ lao tới trước mắt, vì đang trong tư thế tung người trên không trung, giờ muốn né cũng chỉ có cách né bằng niềm tin mà thôi.

“Thiên Kiếm Thập Tam Thức, Diệt Phong Quyết, ta phá phá phá ~~~~!!!” Cơ thể tựa như biến thành con gió lốc khổng lồ, trực tiếp lao thẳng vào phía trước và đập với cú đâm khí đáng sợ đang lao tới ở trước mặt.

Đừng hỏi vì sao Diệp Thiên Hành có thể thi triển tuyệt học bí truyền của Thiên Kiếm Tông, chỉ cần hắn muốn, hoàn toàn có thể thi triển cả tuyệt học của Bách Hoa Cốc, Khoái Hoạt Lâm và thậm chí là Lãnh Binh Cung.

Vì đám thuộc hạ của hắn là đệ tử chủ chốt trong cả ngũ đại tông môn, muốn học tuyệt học gì chỉ cần lên tiếng một cái, mấy tên thuộc hạ chắc chắn sẽ vô cùng cung kính hai tay dâng lên hết toàn bộ tuyệt học bình sinh của mình để hắn lựa chọn cho mà xem.

Ừnh ~~~~~!!!

Hai đòn tuyệt học va đập vào nhau, tiếng nổ đinh tai nhức óc vang dội trên không trung, hình thành vô số con gió lốc có thể cuốn bay mọi thứ trên đời này.

Cú đâm khí của Dương Kiệt chỉ chạm nhẹ vào con gió lốc do Diệp Thiên Hành tạo ra lập tức bị đánh tan ra, chỉ là Diệp Thiên Hành đột nhiên biến sắc khi phát hiện cơ thể của mình tựa như đang bị một lực đẩy cực lớn đẩy mạnh về phía sau, cơ thể không thể duy trì trạng thái bay trên không trung mà trực tiếp rơi ngã xuống đất. Nhất thời không thể cử động được gì cả.

Đó chính là mục đích chính của Dương Kiệt khi thi triển chiêu Phi Lũ Bạo Liệt Quyền này, biến đối thủ thành bị thịt nằm yên để mình nhào nắn xào nấu kiểu nào chả được.

“hahaha, dính chiêu rồi hả ku, tuy hơi đáng tiếc vì chưa kích hoạt hiệu ứng nổ tung, nhưng chưa đâu, chỉ mới bắt đầu thôi, còn nhiều trò hay hơn nữa chào đón mày đây, Phi Lũ Lôi Đình Phi Cước, ta đá ~~~~~!!!” Nhìn thấy Diệp Thiên Hành nằm bất động trên mặt đất, mặt ứng đỏ như tôm luộc do đang gắng sức vùng vẫy, Dương Kiệt đưa chân phải ra phía trước như tư thế đá, miệng gào lớn.

Roẹt ~~~~~!!

Bàn chân sét khổng lồ từ chân phải của Dương Kiệt phóng thích ra, tựa như con quái thú đang há to miệng ra chuẩn bị nuốt chửng con mồi “đáng thương” ở phía dưới.

“mẹ kiếp, lại, lại chiêu này nữa hả????” Không ~~~~~!!!” Nhìn thấy bàn chân sét kia, hình ảnh “thê thảm đáng thương” của Tạ Thiên Hào hồi ở đại hội tỷ võ tông môn lập tức hiện ra trong đầu của Diệp Thiên Hành, không cần nói đâu cho xa, ngay cả mấy tên thuộc hạ của mình lúc này cũng có vài tên bị dính chiêu biến thành con gà thui đen đay thôi.

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 175: Thăng Cấp Kỹ Năng Võ Hồn

“Thiên Ma Giải Thê, mở ~~~~~!!!” có bị đánh chết cũng tuyệt đối không được để bàn chân sét đó chạm vào người, nếu không thì còn gì hình tượng của đặc sứ Huyết Ma Đạo nữa. Diệp Thiên Hành quyết định bung hết toàn bộ thực lực của mình, trực tiếp kích hoạt bí pháp gia tăng thực lực để phản kháng.

Toàn thân Diệp Thiên Hành lập tức bị bao bọc bởi một lớp khói màu đỏ sẫm như máu, cảm nhận thấy cơ thể đã có thể nhúc nhích được trở lại, lập tức tung người bật dậy, tay tạo thành chưởng, ấn thẳng về phía bàn chân sét đang lao xuống: “Bắc Minh Thần Chưởng, ta phá ~~~~~!!!”

Một cái đầu lâu khổng lồ xuất hiện, há to cái miệng gớm ghiếc của nó ra tát thẳng vào bàn chân sét đã bắn tới ngay trước mặt, hình thể của nó lập tức phình to ra sau khi nuốt trọn bàn chân sét vào trong, không dừng lại ở đó, tiếp tục lao thẳng lên không trung với ý định nuốt trọn con mồi “béo bở” ở phía trên.

“Lại chiêu này?? Xưa rồi đấy, ta đá đá đá ~~~~~!!!” Dương Kiệt không mấy mấy e dè lo lắng, không tiếc chân nguyên trong cơ thể, liên tục tung ra

những cú đá sét liên hoàn về phía cái đầu lâu.

Mày muốn nuốt đúng không? Tao cho mày nuốt đủ luôn.

Roẹt ~~~ roẹt ~~~ roẹt ~~~~~!!

Chỉ trong chốc lát, hàng chục bàn chân sét nằm gọn trong cái miệng khổng lồ của cái đầu lâu, thể tích của nó đã phình to tới mức cực đỉnh, nhưng những bàn chân sét do Dương Kiệt tạo ra vẫn liên tục xuất hiện lao thẳng tới trước mặt nó, cái đầu lâu bắt đầu tỏ vẻ kháng cự, khó chịu, dường như đã đạt tới giới hạn của nó, không đủ sức tiếp tục nuốt những bàn chân sét mới vào miệng nữa.

Cái gì cũng vậy, khi vượt quá giới hạn, sẽ lập tức phản tác dụng, như con người ăn quá no nếu còn cố gắng tống vào bụng, chắc chắn sẽ bị nôn ói ra hết cho mà xem.

UỖnh ~~~~~!!!

Nhìn thấy cái đầu lâu quá tải bị nổ tung trên không trung, sắc mặt của Diệp Thiên Hành trở nên khó coi vô cùng.

Cái cách hóa giải quỷ cái gì thế này?? Như vậy cũng được sao??!!

Tất nhiên, hắn cũng không kỳ vọng quá nhiều vào đòn đánh này, mục đích chính chỉ là không muốn bị những bàn chân sét đánh vào người, giờ cái đầu lâu đã xuất sắc hoàn thành nhiệm vụ là quá đủ rồi.

Với lại, sau khi thi triển bí pháp gia tăng thực lực, lúc này thực lực của hắn đã đảo chiều vượt trên cả đối thủ của mình một cấp, hoàn toàn có thể áp đảo trăm sát đối phương một cách dễ dàng, không phải sao??

“Tuyệt học thần thông, Thiên Ngoại Phi Tiên, chết này ~~~~~!!!” Không để Dương Kiệt có thời gian dương dương tự đắc vì đã hóa giải đòn đánh của mình, Diệp Thiên Hành tung người lên cao, vượt trên cả Dương Kiệt, cơ thể chống người xuống, thanh kiếm trong tay chĩa thẳng về phía đối thủ, miệng hét lớn.

Dương Kiệt lập tức cảm nhận thấy một áp lực vô hình đáng sợ chụp thẳng vào người, khiến hơi thở trở nên gấp rút khó chịu, đặc biệt là khi thực lực của đối phương đã vượt qua cả mình, mọi động tác của cơ thể trở nên khó khăn vô cùng, thậm chí không thể nhúc nhích được nữa, cơ thể cứ thế hạ đáp xuống mặt đất.

Ngay trên không trung xuất hiện hình bóng của mười tiên nữ sắc nước hương trời, ai nấy đều mặc bộ đồ vải màu trắng tinh khiết mỏng tanh, tóc bay phoi phới, tay cầm Cự Giải Kiếm, tạo ra tư thế giống hệt như của Diệp Thiên Hành, vây mục tiêu thành hình tròn, tựa như mười thanh kiếm bạc ghim thẳng về phía mục tiêu.

UỖnh ~~~~~ uỖnh ~~~~~ uỖnh ~~~~~!!

AAAAAAAAAAAAA ~~~~!! AAAAAAA ~~~~~!!! AAAAAAAAAAAAA!!!!

Đừng nói là phản đòn, ngay cả né tránh cũng là cả một vấn đề, trực tiếp hứng trọn mười bóng người không ngừng đâm xuyên qua cơ thể của mình, Dương Kiệt gào lên như con heo bị chọc tiết, đau thấu cả linh hồn, bộ giáp sắc trên người xuất hiện vô số vết nứt đáng sợ, tựa như có thể vỡ ra bất kỳ lúc nào.

tiếng gào thét hít thở khó khăn của Dương Kiệt vang lên liên miên không dứt, đủ hiểu anh ta thế thảm tới cỡ nào rồi.

Nếu như không có Huyền Vũ Hộ Thể, nếu như không phải từng phục dụng Càn Khôn Trúc Thể Quả, nếu như không phải có bộ giáp sắc trên người, e rằng lúc này Dương Kiệt chỉ còn lại một bộ xương trắng mà thôi.

Nhưng tình thế vẫn vô cùng cấp bách, vì lúc này anh ta đã gần như bị phế, ít nhất là trong thời gian ngắn không thể tiếp tục giao chiến nữa.

“Chưa chết???!!!!” Nhìn thấy bộ dạng trọng thương thế thảm của Dương Kiệt, Diệp Thiên Hành lộ ra vẻ bất ngờ khó tin. Không ngờ tuyệt học thần thông mạnh nhất của mình cũng không thể một chiêu kết liễu đối phương, nhất là trong trạng thái gia tăng thực lực như lúc này, thật không thể chấp nhận được.

“AAAAAAA ~~~~~!!!” Tung người lên không trung, hai tay nắm chặt cán kiếm chĩa thẳng về phía vị trí Dương Kiệt đang nằm hấp hối trên mặt đất.

Rầm ~~~~~!!!

Khói bụi tung bay, Diệp Thiên Hành và Tư Mã Phong Vân giương to đôi mắt ra hết cỡ nhìn chăm chăm vào vị trí Dương Kiệt lúc nãy, như muốn tận mắt chứng kiến anh ta đã chết thảm dưới lưỡi kiếm của Diệp Thiên Hành rồi vậy.

“Không thấy???!!!!” Cả hai nhanh chóng biến sắc khi phát hiện trong vết nứt trên mặt đất không hề nhìn thấy xác của Dương Kiệt đâu cả, và cả hai có thể khẳng định rằng cú chém lúc nãy tuyệt đối không thể khiến anh ta chết không toàn thây được, vậy có nghĩa là

“nhìn đâu vậy ku? Phì Lũ Bỏ Dưa Đại Pháp, ta bỏ bỏ bỏ ~~~~~!!!” trên đỉnh đầu Diệp Thiên Hành đột nhiên tiếng gào thét đầy phẫn nộ của

Dương Kiệt, gạt mình hoảng hốt ngẩng đầu lên quan sát, đã thấy anh ta vẩy mưa chùy trái xoài trên đỉnh đầu một vẩy, trực tiếp bỏ thẳng xuống nơi kẻ thù đang đứng.

Thì ra trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, Dương Kiệt đã kịp thời định vị vị trí, trực tiếp thi triển tuyệt học thân pháp Càn Khôn Nhất Thiểm của mình né qua cú chém kinh hoàng của đối thủ, xuất hiện ngay trên đỉnh đầu của Diệp Thiên Hành, một chùy bỏ xuống đáp trả.

“hừ, trò trẻ con, biến ~~~~~!!!” Diệp Thiên Hành nhanh chóng bùng tỉnh, trên môi lộ ra nụ cười chế giễu, vung kiếm chém một đường vòng cung đẹp mắt, đánh tan những quả chùy khí đang bắn xuống.

“AAAAAAAAAAAA ~~~~~!!!” Dương Kiệt bị những đường kiếm khí chém bay ra xa, rơi ngã sòng soài trên mặt đất.

Hoàn toàn không phải đối thủ khi Diệp Thiên Hành kích hoạt bí pháp của mình.

“Đùa thế đủ rồi, kết thúc thôi ~~~~~!!!” này giờ đã tốn quá nhiều thời gian rồi, không muốn tiếp tục lãng phí nữa, đặc biệt là Diệp Tuyền không biết sẽ rời khỏi phòng thí luyện lúc nào, quyết định tung ra đòn kết liễu của mình để kết thúc cuộc chiến vô vị này.

“Tuyệt học thần thông, Thiên Ngoại Phi Tiên, chết đi ~~~~~!!!” trực tiếp thi triển ra tuyệt học mạnh nhất của mình, Diệp Thiên Hành cho rằng Dương Kiệt đã quá nổi tự hào khi có thể khiến mình phải bùng hết sức như thế này rồi.

“Chẳng, chẳng lẽ phải bỏ trốn thật sao??” Dương Kiệt tất nhiên là không quá lo ngại cho mạng sống của mình, cùng lắm thì triều Dịch Chuyển Tức Thời bỏ trốn, đồ ai có thể bắt được mình á. Chi là bỏ chạy như thế này, anh ta tuyệt đối không cam tâm.

“không ~~~!! Vẫn còn cách ~~~!! Hệ thống, có nghe ta nói không?? Mau mau, dồn hết toàn bộ tài sản hiện giờ của ta để nâng cấp võ hồn của ta ngay tức khắc, nhanh, nhanh, nhanh ~~~!!!” Trong đầu vận hành tới mức cực đỉnh, đột nhiên lóe qua một suy nghĩ, vội vã liên hệ với hệ thống để nâng cấp võ hồn của mình.

Đúng thế, chỉ cần thăng cấp võ hồn lên thêm một cấp, không chỉ sức phòng thủ tăng lên không còn quá e ngại những đòn đánh của đối phương nữa. Quan trọng nhất là, nếu như tăng cấp, Huyền Vũ Chi Lực cũng sẽ thăng lên thành cấp 2, tới lúc đó không chỉ giáng cấp võ hồn của đối phương xuống 1 cấp như hiện giờ, mà là 2 cấp. Đó chính là cơ hội lật ngược tình thế duy nhất vào thời điểm này.

“Dinh dong, hệ thống vừa scan lại toàn bộ tài sản của bạn, phát hiện không đủ số lượng để thăng cấp võ hồn, nên thật đáng tiếc.” Ước mơ luôn luôn tốt đẹp, nhưng thực tế vô cùng phũ phàng, không phải sao??

Trong lòng Dương Kiệt lập tức trầm xuống.

Mẹ kiếp ~~~!! Chỉ tại trước đó bỏ gần phân nửa tài sản ra để chế tạo cái linh hồn giả chết tiết kia, nếu không thì hiện giờ không cần phải lăn tăn rồi.

“Dinh dong, tuy không đủ để thăng cấp võ hồn, nhưng số tài sản của bạn đủ điều kiện để thăng cấp độc lập một kỹ năng trong võ hồn. Do tách riêng ra để thăng cấp, nên số lượng cần thiết là phân nửa so với thăng cấp của cả võ hồn, thân ~~~!!!” Trong lúc Dương Kiệt chuẩn bị thi triển Dịch Chuyển Tức Thời bỏ trốn trước tính sau, cái gì mà si diện không si diện chi là đồ thừa, giữ mạng quan trọng hơn. Đột nhiên trong đầu vang lên giọng nói che giấu vẻ phản kích của tên hệ thống.

Nghe xong lời nói của hệ thống, Dương Kiệt vừa mừng vừa căm hận.

Mừng chính là thì ra kỹ năng trong võ hồn có thể độc lập thăng cấp mà không cần phải thăng cấp cả võ hồn.

Căm hận chính là, mẹ kiếp ~~~!! Con quỷ hút máu lại tiếp tục đánh chó dưới nước hút máu mình. Thăng cấp cả võ hồn mang theo ba bốn kỹ năng cùng thăng cấp chỉ với giá một trăm triệu linh thạch, thế mà giờ này thăng cấp có một kỹ năng nó dám hét giá tới hơn phân nửa số tiền cần thiết để thăng cấp. Quan trọng nhất là, với cái tính tham hiểm của con quỷ hút máu đó, lúc này tốn năm chục triệu để thăng cấp kỹ năng, sau này tốn thêm một trăm triệu để thăng cấp võ hồn, và kỹ năng thăng cấp độc lập lúc này chắc chắn sẽ giữ nguyên không thăng cấp thêm nữa, thành ra mình phải tốn hơn một trăm năm chục triệu để thăng một cấp võ hồn sao??

Nhìn thấy Diệp Thiên Hành đã chuẩn bị xuất chiêu, không còn quá nhiều thời gian để do dự, tìm Dương Kiệt như bị nhát dao sắc nhọn đâm thẳng vào đũa cả máu đầu xót hết lớn: “Thăng cấp, thăng cấp kỹ năng Huyền Vũ Chi Lực cho ta ngay và luôn ~~~~~!!!”

“Dinh dong, Hệ thống đã thu hồi toàn bộ tài sản trên người bạn, Kỹ năng Huyền Vũ Chi Lực đã thăng lên thành cấp 2, xin chúc mừng và cảm ơn, hihi ~~~!!!! Nhắc nhở hữu nghị một câu, tiền nợ gốc lẫn lãi tháng này bạn vẫn chưa trả xu nào cho hệ thống, hy vọng bạn có thể kiếm đủ số tiền cần thiết để trả cho hệ thống trước thời hạn, đừng để điều đáng tiếc sẽ xảy ra, thân ~~~!!!”

“Biến, biến đi cho khuất mắt ta ~~~!!!” Tâm trạng khó chịu vô cùng khi không lại trở thành con dê béo để con quỷ hút máu đó cứa nhát vào cổ, đôi mắt tràn đầy gân máu nhìn chằm chằm vào tên Diệp Thiên Hành đang tung người trên không trung chuẩn bị tung đòn kết liễu.

Chỉ còn cách dùng tên này để xả bớt những oán hận mà bố mày phải hứng chịu này giờ thôi.

“Huyền Vũ Chi Lực, Mở ~~~~~!!!!”

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 176: Diệp Thiên Hành tan xương nát thịt thật rồi sao??!!

“Kết thúc thôi, Thiên Ngoại Phi Cái cái quỷ cái gì nữa thế này ~~~~~!!!” Cùng lúc đó, Diệp Thiên Hành đã hoàn thành động tác tụ khí cuối cùng của mình, chuẩn bị tung ra đòn kết liễu kết thúc trận đấu, đột nhiên biến sắc khi cảm nhận thấy thực lực của bản thân lại thêm lần nữa bị giáng xuống 1 cấp.

Nếu chỉ là cảnh giới bị giáng cấp, cũng không phải là không thể chấp nhận. Nhưng vấn đề là không phải cảnh giới bị giáng cấp mà là võ hồn bị giáng cấp, đặc biệt là trong tình thế đang thi triển tuyệt học thần thông của võ hồn, điều đó tuyệt đối không thể chấp nhận được.

“Tuồng thế mà có thể đảo ngược tình thế sao? Đờ này ~~~~~!!!” Đạn đã lên nòng, còi cũng đã bóp được một nửa, không thể dừng lại được nữa, đành phải tiếp tục tung đòn tất sát hạ gục đối phương mà thôi. Nếu như có thể!!

Chỉ thấy mười tiên nữ tay cầm cự giải kiếm lần nữa xuất hiện, chỉ là thể tích của họ lúc này dường như bị thu nhỏ lại khá nhiều, ánh hào quang xung quanh cơ thể cũng không rực rỡ như lần thi triển đầu tiên. Điều đó chứng tỏ uy lực của họ đã bị giảm đi khá nhiều.

Hiệu ứng Huyền Vũ Chi Lực đã phát huy tác dụng.

“Phi Lũ Mỡ Bụng Hộ Thể, mở ~~~~~!!!” Phía bên dưới Dương Kiệt cũng không chịu thua, trực tiếp kích hoạt chiêu thức phòng thủ mạnh nhất của mình, một cái bụng khí khổng lồ chắn ngay trước mặt, bản thân anh ta liên tục xoay chuyển ba trăm sáu chục độ tại chỗ để điều khiển cái bụng khí hứng trọn những đòn đâm kiếm từ trên không xuống của mười vị tiên nữ kia.

Uỳnh ~~~~ uỳnh ~~~ uỳnh ~~~~~.....!!

Cái mỡ bụng hứng chịu mười nhát đâm với uy lực kinh hoàng lập tức bị vỡ tan nát ra, nhưng ngược lại mười vị tiên nữ sau khi hoàn thành sứ mệnh của mình cũng đã biến mất hoàn toàn, không thể ở trên cơ thể Dương Kiệt để lại một vết trầy xước nào cả.

“Không, không thể nào, không thể nào như thế được, ta không tin, aaaaa ~~~~~!!!” Khuôn mặt của Diệp Thiên Hành trở nên nhăn nhó khó coi tột độ, đôi mắt đầy gân máu nhìn chăm chăm vào hình bóng hoàn toàn nguyên vẹn của Dương Kiệt ở phía dưới, niệnng gào lớn đầy bất cam.

“Đánh đủ chưa? Đủ rồi phải không?? Giờ tới lượt bỏ mày đây, hi hi ~~~~!!!” Dương Kiệt sau khi dùng tay không ngừng kiểm tra lại bộ giáp trên người mình, thậm chí phào nhẹ nhõm, sau đó lộ ra vẻ mặt đầy phấn khích há há cười lớn. Tay bật nút công tắc một cái, một ngọn kích của các hiệp sĩ Châu Âu xuất hiện trong tay, nắm chặt cán kiếm chế mạnh ba nhát, sau đó vung kích đâm thẳng về phía Diệp Thiên Hành vẫn còn đang treo mình trên không trung.

Roẹt ~~~~~!!!

Ngay trên mũi kích xuất hiện một cây chuối dạng khí khổng lồ đang không ngừng kéo dài ra, đâm thẳng về phía mục tiêu ở phía trước.

“Cái quỷ quái gì thế này??” Nhìn thấy những đòn đánh có hình thù kỳ lạ như thế này, sắc mặt của Diệp Thiên Hành khó coi vô cùng, nhưng vẫn cắn chặt răng hai tay nắm chặt cán kiếm, vung lên chế thẳng về phía quả chuối dạng khí đang đâm tới.

Uỳnh ~~~~~!!!

“AAAAAAAAAAAA ~~~~~!!!” trái chuối dạng khí bị chế ra làm đôi, nhưng bản thân Diệp Thiên Hành cũng bị đẩy bay ra xa, một vũng máu tươi từ trong miệng phun bắn ra, nhuộm đỏ cả tà áo.

“Hahaha, Chuối ăn ngon lắm phải không? Chưa đâu, còn món kẹo đồng dành cho người nữa nè.” Xoay nút công tắc thêm lần nữa, khẩu súng trường quen thuộc xuất hiện trong tay, dùng tay chà chà lên cái bánh đĩa trên thân súng, điều chỉnh sang chế độ băng liên thanh, sau đó chĩa họng súng về phía mục tiêu, bóp còi, khai hỏa ~~~~~!!!

Bùm ~~~~ bùm ~~~ bùm ~~~ bùm ~~~~~.....!!

Nhìn thấy những viên đạn năng lượng chi chít bắn thẳng về phía mình, Diệp Thiên Hành tê tái cả da đầu, không dám do dự quăng Cùng Cự Cự Giải Kiếm về phía trước, thi triển tuyệt học phòng ngự “Bát Kiếm Đồng Quy” để chống đỡ.

Uỳnh ~~~~ uỳnh ~~~ uỳnh ~~~~~.....!!

“AAAAA, Đồ, đồ khôn ~~~~~!!!” Diệp Thiên Hành vừa cắn răng chống đỡ vừa phẫn nộ gào thét chửi bới nhưng cũng phải nhanh chóng ngậm miệng lại, chỉ vì chút sơ suất mà hứng trọn vài ba viên đạn vào người, tuy không bị thương, nhưng cũng đau tới nỗi nhăn nhó mặt mày, ba mẹ cũng không nhận ra.

“không, không thể tiếp tục như thế này được.” Chịu đòn chỉ là chuyện nhỏ, quan trọng nhất là hắn đã bắt đầu cảm nhận thấy chân nguyên trong cơ thể đang tuột dốc không phanh.

Tác dụng phụ của việc sử dụng bí pháp đã bắt đầu xuất hiện. Nhất là khi Diệp Thiên Hành trước đó không ngừng thi triển tuyệt học thần thông có uy lực quá lớn, điều đó đồng nghĩa với việc rút ngắn thời gian duy trì bí thuật, tác dụng phụ xuất hiện càng nhanh.

“Thiên Ma Giải Thê tầng thứ 2, mở ~~~~~!!!” Không còn cách nào khác, Diệp Thiên Hành đành phải liều thử một phen, trực tiếp kích hoạt tầng thứ 2 của bí pháp gia tăng thực lực, nhưng hẳn chỉ có khoảng nửa khắc giờ, nếu như trong nửa khắc giờ không thể giết chết được Dương Kiệt, hẳn sẽ biến thành con cá trong thớt nằm chờ tên đồ tể Dương Kiệt đồ sát mình mà thôi.

Ngay lập tức, thực lực của Diệp Thiên Hành đã lớn mạnh như lúc ban đầu, thậm chí có phần nhỉnh hơn thực lực của Dương Kiệt đôi chút.

“Sát ~~~ sát ~~~ sát ~~~~~!!!” Không có thời gian để lãng phí, Diệp Thiên Hành tung hết toàn bộ tuyệt học mạnh nhất của bản thân tấn công về phía đối thủ như điên như dại, tựa như đã bị dồn vào bước đường cùng rồi.

Cũng phải thôi, nếu như lúc này không dồn hết toàn lực trăm sát đối phương, người bại trận chắc chắn sẽ là hắn.

Uỳnh ~~~ uỳnh ~~~ keng ~~~ keng ~~~ rầm ~~~~~!!

Những đòn tấn công như cuồng phong vũ bão tấn công thẳng về phía mình, khiến Dương Kiệt chống đỡ một cách chật vật, lâu lâu dính vài nhát kiếm vào người, đau tới nỗi kêu cha khóc mẹ.

Thế nhưng, mơ ước thật đẹp đẽ, sự thực thật phù phàng. Diệp Thiên Hành đã dốc hết toàn bộ sức lực bù sữa của mình để hòng hạ bệ đối thủ, nhưng Dương Kiệt vẫn sừng sững đứng yên ở đó, ngoại trừ bộ giáp trên người xuất hiện nhiều vết nứt gần như sắp đổ vỡ, thậm chí không có một vết máu nữa là.

Với sức phòng thủ của Dương Kiệt, chỉ cần thực lực không lớn mạnh hơn anh ta quá nhiều, có đứng yên cho chém tới tét công gô cũng đừng mong đánh ngã được anh ta. Tất nhiên, bị đau thì chắc chắn không tránh khỏi rồi.

Diệp Thiên Hành vẫn cứ thế miệt mài tấn công Dương Kiệt, hoàn toàn phát lờ chân nguyên trong cơ thể đang có dấu hiệu xi hơi với tốc độ chóng mặt. Chỉ trong chốc lát mọi đòn tấn công càng lúc càng yếu dần, động tác tung chiêu càng lúc càng chậm, tựa như đã đeo trên người cục chì vài chục vài trăm kg vậy.

“Haha, xi hơi rồi hả? Đánh đã rồi phải không? Giờ tới lượt bỏ mày đây ~~~~~!!!” cảm nhận rõ động tác của Diệp Thiên Hành có vấn đề, Dương Kiệt lập tức hiểu ra vấn đề, phấn khích cười lớn.

Keng ~~~~~!!!

Trực tiếp hứng trọn một cú chém kinh hoàng vào trước ngực, ngực giáp gần như bị chém đứt lìa ra khỏi cơ thể, nhưng bù lại Dương Kiệt đã áp sát thẳng tới ngay trước mặt Diệp Thiên Hành, trên môi lộ ra nụ cười điên cuồng khát máu dưới lớp mặt nạ sắt, hét lớn: “Phi Lũ Bạo Liệt Quyền, ngã ~~~~~!!!”

Rầm ~~~~~!!

AAAAAAAAAAAA~!!

Do cả hai ở quá gần nhau và ngay sau khi hoàn thành cú chém vào người đối phương, Diệp Thiên Hành thậm chí không kịp thu lại đòn đánh, trực tiếp hứng trọn cú đâm khí vào ngực, cơ thể tựa như bị chiếc xe lửa đang di chuyển tốc độ cực nhanh tông thẳng vào, bị tông bay ra xa, máu kèm mảnh vụn nội tạng từ trong miệng phun bắn ra.

Thê thảm ~~~~!! Diệp Thiên Hành không ngờ có một ngày mình lại bị đánh tới nỗi thê thảm như thế này. Nhưng quan trọng hơn là, mạng sống của hắn đang nằm trong sự định đoạt của Dương Kiệt vào lúc này.

Điều đáng sợ nhất là, không chỉ cơ thể không thể cự quậy, thậm chí thực lực đã tuột dốc tới mức thê thảm, thậm chí còn thua kém cả cảnh giới thực của hắn, chân tông sư tầng thứ 6, lúc này chỉ còn lại thực lực của một chân tông sư tầng thứ 4 mà thôi.

Đó chính là điểm đáng sợ của việc cố gắng sử dụng bí pháp vượt quá giới hạn chịu đựng của mình.

Với thực lực của Diệp Thiên Hành hiện giờ, Dương Kiệt chỉ cần dí nhẹ một ngón tay thôi cũng đủ để lấy mạng hắn rồi.

rầm ~~~ rầm ~~~ rầm ~~~~~!!!

Những bước chạy nặng nề tựa như tiếng gọi thần chết vang lên, lọt vào trong tai của Diệp Thiên Hành khiến hắn không kèm được toàn thân run rẩy.

Tuyệt vọng, hoảng sợ, bất lực xâm chiếm cả tâm trí của hắn lúc này, khiến hắn không ngừng gào thét một cách điên cuồng. Cho dù là ai, khi phải đối diện tới cái chết, có mấy ai còn giữ được bình tĩnh nữa chứ??

Uỳnh ~~~~~!!!

Cơ thể nặng hơn cả ngàn kg của Dương Kiệt tung người lên không trung, hai tay hai chân dang rộng ra thành chữ “Đại” hướng thẳng về phía Diệp Thiên Hành ở phía dưới, cười lớn: “Ta đề chết ngươi, Phi Lũ Xung Thiên Pháo, ta thả ~~~~~!!!”

Ngay trước phía dưới trước mặt Dương Kiệt lập tức xuất hiện một cái bóng “Dương Kiệt” khổng lồ, tựa như quả bom hạt nhân hạng nặng được thả thẳng xuống mục tiêu.

“Không ~~~~~!!!” Đôi mắt tràn đầy gân máu của Diệp Thiên Hành giương to ra hết cỡ, miệng ngậm đầy máu tươi mở to ra gào lớn trong tuyệt vọng, đó là tất cả những gì hắn có thể làm lúc này mà thôi.

Rầm ~~~~~ rầm ~~~~~ rầm ~~~~~!!!

Phạch ~~~ phạch ~~~ phạch ~~~~~!!

Hai cánh quạt khổng lồ xuất hiện ở hai bên tay, không ngừng vẩy mạnh để cho cái cơ thể nặng nề của mình có thể hạ cánh an toàn, mặc dù khuôn mặt đã đỏ phồng lên như lúc dận không ra, nhưng đôi mắt vẫn không ngừng dán chặt vào cái hố khổng lồ do mình tạo ra lúc này.

Diệp Thiên Hành tan xương nát thịt thật rồi sao??!!

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 177: Võ hồn cấp 10, Hỏa Phượng Hoàng!

“Cái, cái quỷ cái gì thế này ~~~~~!!!” đợi tới khi Dương Kiệt mệt bỏ hơi tai đập cánh an toàn, sắc mặt trở nên khó coi vô cùng vì nhìn thấy Diệp Thiên Hành vẫn còn đang nằm hấp hối trong cái hố sâu, và xung quanh hắn được bao phủ bởi một lớp lá chắn bảy màu như cái chảo úp xuống.

Đúng thế, ngay cả những tên như Ngạo Văn Long, Hạ Hầu Quân hay Lăng Hàn Phong đều có át chủ bài giữ mạng trên người, huống chi là Diệp Thiên Hành chứ, đường đường là một đệ tử được tông môn trọng tâm bồi dưỡng, đặc sứ cao cấp của Huyết Ma Đạo, không có mới là lạ á.

“Haha... hahaha... Thất... thất vọng quá phải không heo... heo mập... người còn... còn lâu mới chiến... chiến thắng được ta ~~~~~!!!” Diệp Thiên Hành vẫn đang nằm ngã trong hố sâu đột nhiên lớn tiếng cười nói một cách đắc chí.

“Cười, cười cái đệt ~~~~~!! Bộ tưởng người trốn trong cái vỏ bọc đó là bộ mày không làm gì được mày sao??” Dương Kiệt phẫn nộ vô cùng, toan tính biết bao nhiêu, hi sinh cái cơ thể chịu đựng nhất chém đầu thấu xương vào người, cuối cùng kẻ thù vẫn lãnh lặn không hề hấn gì cả, không nói nhận mới là lạ á.

“Thì Thì sao nào.... Có giỏi... giỏi người thử làm... làm gì ta xem... ta thách... thách người đấy ~~~~~!!!” Diệp Thiên Hành mang theo giọng điệu chế giễu không ngừng khiêu khích đối thủ, dường như hắn rất tự tin vào lá chắn phòng thủ của mình thì phải.

“Được, được, để xem bộ mày không đánh vỡ cái mai rùa của mày ra, sau đó lôi đầu mày ra chặt xương nấu cháo rùa ăn chơi.” Dương Kiệt giận quá hóa cười, hai chân nhún mạnh xuống đất tung người lên không trung, vẩy múa chùy trên đỉnh đầu bỏ thẳng xuống: “Phi Lũ Bỏ Dưa Đại Pháp, ta bổ bổ bổ ~~~~~!!!”

Uỳnh ~~~~~ uỳnh ~~~~~ uỳnh ~~~~~!!!

Hàng chục hàng trăm quả chùy khí to bằng một chiếc xe hơi tựa như trận mưa thiên thạch từ trên không trung giáng thẳng xuống vị trí Diệp Thiên Hành đang nằm.

Chùy khí chạm vào bề mặt lá chắn lập tức bị vỡ tung ra trong không khí, bề mặt lá chắn không ngừng nhấp nháy dữ dội, tựa như đang vận hành tới mức cực đỉnh để chống chọi những quả “thiên thạch” đáng sợ đang giáng xuống phá hủy cả đại địa.

Mặc dù đang vô cùng an toàn dưới lớp lá chắn, nhưng Diệp Thiên Hành cũng không kềm được phải ón lạnh cả người đối với đòn tấn công dồn dập như vũ bão của đối phương. Nếu như không có lớp lá chắn phòng thủ hoặc nó chịu không nổi bị vỡ nát ra, chắc chắn mình sẽ tan xương nát thịt chết không toàn thây cho mà xem.

“Cứ đánh đi, cứ đánh tiếp đi. Mi càng hùng hổ lúc này, thời gian duy trì bí pháp của mi chắc chắn sẽ bị giảm xuống, tác dụng phụ ập tới, để xem mi còn hùng hổ được nữa không ~~~~~!!!” Trong lòng Diệp Thiên Hành cười lạnh, thì ra đó chính là mục đích chính của hắn khi chủ động khiêu khích đối thủ lúc này.

Nhưng thật đáng tiếc, hắn hoàn toàn không biết rằng bí pháp Giới Vương Quyền của Dương Kiệt hoàn toàn không có tác dụng phụ, ít nhất là trong trạng thái biến hành không có, nên mọi toan tính của hắn hầu như phá sản hoàn toàn.

Tất nhiên, hắn cũng không phải sai hoàn toàn, vì thời gian duy trì trạng thái biến hình của đại lung chỉ là một tiếng đồng hồ, này giờ giao chiến khốc liệt đã hết nửa tiếng rồi, nếu như trong vòng nửa tiếng đồng hồ còn lại không thể phá vỡ lớp lá chắn phòng thủ kết thúc trận đấu, thắng thua thuộc về ai còn là cả một vấn đề.

Dương Kiệt tất nhiên là hiểu rõ điều đó, nên lúc này không tiếc chân nguyên trong cơ thể không ngừng tấn công ào ạt về phía đối thủ, thậm chí càng lúc càng phóng to công suất lên cực đại, chỉ mong nhanh chóng phá vỡ cái “mai rùa” cứng cáp kia càng sớm càng tốt mà thôi.

“Cái... cái quỷ quái gì thế... thế này... chẳng lẽ bí pháp của hần... hần không có giới... giới hạn sao????” Cái “mai rùa” hứng đòn gần hơn một khắc giờ, nhưng phía Dương Kiệt hoàn toàn không có dấu hiệu suy giảm hay mệt mỏi, ngược lại còn càng lúc càng hung hăng hơn nữa, khiến Diệp Thiên Hành không kiềm được rút cả quai hàm vì kinh ngạc, trong lòng không tự chủ xuất hiện sự nghi ngờ về toan tính của mình là đúng hay sai.

Về phía Dương Kiệt cũng tuyệt đối không dễ chịu chút nào, đừng coi hiện giờ anh ta đang tấn công ồ ạt một cách hùng hổ, thực ra chân nguyên trên người đã bay đi hết một nửa, vì dù sao cũng không phải là kẻ mạnh nguyên thần chân chính, liên tục tung đòn như thế có lẽ mình đồng da sắt cũng chịu không thấu đâu chứ.

“Mẹ kiếp. ta không tin là không đánh vỡ được cái mai rùa của mi, Càn Khôn Tháp, hiện ~~~~~!!!” Dương Kiệt dường như đã mất hết kiên nhẫn, trực tiếp té Càn Khôn Tháp ra khỏi cơ thể. Lúc này thân tháp đã xuất hiện vô số vết nứt đáng sợ do đã hứng chịu cú chèn ép uy lực của Diệp Thiên Hành lúc này, dùng để phòng thủ có thể không được, nhưng dùng làm vũ khí tấn công thì hoàn toàn khả thi đấy chứ.

“Ta bỏ ~~~~~!!!” Dương Kiệt tung người nhảy lên phía trên đỉnh đầu Càn Khôn Tháp, chúi trái xoài vung lên, làm ra động tác đóng đinh bỏ thẳng vào đỉnh tháp, toàn tháp nặng trên chục ngàn kg trực tiếp ghim thẳng về phía lá chắn phòng thủ của Diệp Thiên Hành.

“Không, đồ khốn ~~~~~!!!”

Uỳnh ~~~~!!! Vèo ~~~~~!! Xoảng ~~~~~!!!

Tòa tháp khổng lồ ghim thẳng vào lớp lá chắn phòng thủ, lập tức bị đẩy bật trở lại, nhưng lá chắn phòng thủ đã hoàn thành sứ mệnh cuối cùng của nó, trực tiếp biến mất, để lại Diệp Thiên Hành phơi bày trong không khí.

“Hahahaha, chịu vỡ rồi hả?? Để xem lần này còn cái mai rùa nào cứu được mi nữa, Phi Lũ Bỏ Dưa Đại Pháp, ta bỏ ~~~~~!!!” Nhìn thấy phương pháp của mình thành công mỹ mãn, Dương Kiệt tỏ ra phấn khích tột cùng, đôi mắt đầy khát máu dán chặt vào Diệp Thiên Hành đang mang theo vẻ mặt hoang mang khó tin, cười lạnh vung chùy bỏ thẳng về phía kẻ thù để kết liễu mạng sống của hần.

“Đồ khốn, mau ngừng tay ~~~~~!!!” Tư Mã Phong Vân đứng ở phía xa quan chiến này giờ đi từ bất ngờ này tới bất ngờ khác, nhìn thấy Diệp Thiên Hành đã thất thế hoàn toàn và Dương Kiệt đã tung ra đòn kết liễu, miệng không tự chủ gào lớn ngăn cản theo phản xạ tự nhiên. Chứ thực ra trong lòng của hần lúc này mâu thuẫn vô cùng, vừa căm phẫn vừa hoảng sợ, nhưng trong tận thâm tâm lại mang theo chút kỳ vọng, phấn khích.

Căm phẫn vì không ngờ thực lực của Dương Kiệt đã tiến bộ tới mức đáng sợ như thế này, ngay cả Diệp Thiên Hành cũng ngã ngựa. Hoảng sợ chính là lo sợ sau khi giải quyết xong Diệp Thiên Hành, Dương Kiệt chắc chắn sẽ quay qua xử lý cả nhóm Huyết Ma Đạo, mạng sống chưa chắc được bảo đảm.

Còn kỳ vọng và phấn khích ư? Tất nhiên là việc nếu như Diệp Thiên Hành tử nạn, đồng nghĩa với việc sau này không còn ai có thể đề đầu cười cở mình được nữa. Với một người đầy dã tâm, mưu trí đầy người như Tư Mã Phong Vân, tất nhiên là không bao giờ thích trở thành con chó ngoan ngoãn nghe lời cho bất kỳ ai rồi.

Còn Diệp Tuyền ư? Với tính cách không thích quản lý điều khiển người khác của cô ta, có cũng như không mà thôi.

Tất nhiên, đó là trường hợp Diệp Thiên Hành tử nạn, và hần thoát khỏi sự truy sát của Dương Kiệt.

Roẹt roẹt ~~~~~!!!

Uỳnh ~~~~ uỳnh ~~~~ uỳnh ~~~~~!!!

“Cái gì ~~~~~?!! Ai??” trong lúc Diệp Thiên Hành đã gần như nhắm mắt xuôi tay, Dương Kiệt dương dương tự đắc vì đã có thể kết liễu đối thủ khó dân, Tư Mã Phong Vân mang theo tâm trạng nửa mừng nửa lo. Những quả chùy khí đáng sợ đã gần như bỏ thẳng vào đầu của Diệp Thiên Hành, đột nhiên một luồng lửa có hình dáng giống hệt như một con chim khổng lồ không biết từ đâu xuất hiện há to miệng ra nuốt trọn những quả chùy khí đó đi, giải cứu Diệp Thiên Hành trong gang tấc.

“em... em gái... cuối cùng thì em cũng... Cũng đã kịp thời xuất... xuất hiện rồi... haha hahah...” Thoát chết trong gang tấc, Diệp Thiên Hành tựa như bị trút hết toàn bộ sức lực trong người, cơ thể mềm nhũn không thể cự quậy được nữa, nhưng miệng vẫn cười nói một cách điên cuồng, tựa như muốn trút hết nỗi sợ hãi tột cùng của bản thân vậy.

“Em gái?? Chúng vẫn còn đồng bọn??” Dương Kiệt díu chặt đôi lông mày lại quay đầu nhìn chăm chăm về phía con chim lửa vừa xuất hiện, lăm lăm nói nhỏ một câu.

Chỉ thấy một bóng người sở hữu thân hình gọi cảm chết người dưới bộ trang phục Thánh Hóa Tông, khuôn mặt khá xinh xắn, đang mang theo vẻ mặt có chút không biết phải làm sao đứng ngay trước cổng vào đền thờ thử thách.

“Đặng Mỹ Lệ?? Cô ta là em gái của Tổng Thiên Hành??” Khi nhìn rõ khuôn mặt của đối phương, Dương Kiệt lộ ra vẻ bất ngờ.

Một người họ Đặng, một người họ Tống, có thể là anh em sao?? À há, hay là anh em nuôi và nuôi em luôn??

Trong đầu tên khốn bắt đầu xuất hiện vô số hình ảnh bi ối, hoàn toàn không biết được rằng người ở trước mặt chính là cô gái tình sâu nghĩa nặng với mình, Diệp Tuyền cải trang.

Tư Mã Phong Vân nhìn thấy Diệp Tuyền xuất hiện, đặc biệt là cảm nhận cảnh giới từ trên người cô ta phát tán ra, vừa thâm thò phào nhẹ nhõm vừa cảm thấy đôi chút tiếc nuối hụt hẫng, tâm trạng khó tả vô cùng.

Chân tông sư tầng thứ 6??

Tuy chỉ ngang bằng với Diệp Thiên Hành, nhưng nên nhớ trước khi đi vào đền thờ thử thách, cảnh giới của cô ta thua kém Diệp Thiên Hành khá nhiều, lúc này có thể đạt được cảnh giới như thế này, chắc chắn là cô ta đã vượt qua cả thử thách thứ 8 hoặc thứ 9, hay thậm chí là hoàn thành mọi thử thách được truyền thừa tuyệt học thiên giới của vị đại năng cũng không chừng.

“Chân tông sư tầng thứ 6?? Hình như võ hồn của cô ta chỉ là cấp 3, nếu kích hoạt lên cũng chỉ là chân tông sư tầng thứ 9, chỉ là” Trải qua kinh nghiệm của Diệp Thiên Hành, Dương Kiệt có chút không dám chắc là võ hồn của đối phương chỉ là cấp 3 như đã từng kích hoạt ra, bộ không thấy lũ người Huyết Ma Đạo rất giỏi ngụy trang sao?

Tất nhiên rồi, người của Huyết Ma Đạo nếu không phải những bậc tông sư trong việc ngụy trang, e rằng đã bị diệt chủng từ lâu rồi, còn đâu lúc này dự định vược dậy phục hưng nữa chứ??

Phục ~~~~~!!!

Quả nhiên, dòng suy nghĩ đó vừa mới lóe qua trong đầu của Dương Kiệt, lập tức cảm nhận thấy một áp lực đáng sợ ập thẳng vào người, thậm chí còn đáng sợ hơn cả khi phải đối diện với Dương Diễn khi kích hoạt võ hồn cấp 9 Băng Kỳ Lân nữa là.

Éc ~~~~~!!!

Một tiếng kêu gào đầy cảm phấn đặc trưng của loài chim vang lên, chỉ thấy trên đỉnh đầu của “Đặng Mỹ Lệ” xuất hiện một con chim khổng lồ toàn thân bốc lửa đỏ rực như máu.

Võ hồn cấp 10, Hỏa Phượng Hoàng ~!!!

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 178: Cô ta bị vẽ diễn trai thoát tục của mình làm cho mê hoặc chẳng??

Thế là hiểu cả rồi, vì sao Diệp Thiên Hành tỏ ra e ngại Diệp Tuyền như thế. Vợ chưa cưới của vị thiếu chủ bí ẩn hay tình cảm ruột thịt chỉ là một phần. Quan trọng nhất là, Diệp Tuyền sở hữu một tiềm năng đáng sợ mà ngay cả hắn cũng có phần ghen tỵ.

Võ hồn cấp 10, cho dù đi tới khu vực trung ương, tuyệt đối có thể trở thành đệ tử chủ lực được các tông môn hùng mạnh tranh giành bẻ đầu đầy chứ.

Nhìn thấy võ hồn của “Đặng Mỹ Lệ”, Dương Kiệt đã khóc không thành tiếng.

Cái quỷ quái gì thế này?? Nhân vật chính của các bộ tiểu thuyết khác đi tới đâu đều gặp phải những tên gà mờ yếu ớt, nhân vật chính run vai một cái đại phát thần uy, vô địch không có đối thủ, muốn nhào muốn nấn kẻ thù như thế nào cũng được. Còn mình thì sao? Đối thủ này mạnh hơn đối thủ khác, có còn cho mình sống không đây??

Chân tông sư tầng thứ 6 kết hợp với võ hồn cấp 10, thực lực tương đương với nguyên thần tầng thứ 6, mạnh hơn cả Dương Kiệt tới 2 cấp vào thời điểm này. Tuy Huyền Vũ Chi Lực có thể giảm 2 cấp võ hồn của đối phương, tới khi đó thực lực đôi bên ngang bằng nhau. Nhưng quan trọng là, hiện giờ Dương Kiệt không có quá nhiều thời gian vì thời gian duy trì biến hình đã sắp hết rồi.

Mất đi khả năng biến hình, thực lực tuột xuống chỉ còn là một chân tông sư tầng thứ 1, cho dù kích hoạt giới vương quyền X5, cũng chỉ là chân tông sư tầng thứ 6, chỉ vừa mới ngang bằng thực lực của người ta lúc ban đầu mà thôi.

Phương án đúng đắn nhất vào thời điểm này chính là sử dụng Dịch Chuyển Tức Thời bỏ chạy ngay tức khắc. Chỉ là, nếu như bỏ chạy thì lúc này đã bỏ chạy từ đầu rồi, cần chi tốn gần năm chục triệu linh thạch để nâng cấp cái kỹ năng giáng cấp võ hồn của đối phương làm chi cho mệt. Vốn chưa thể thu hồi, nếu như lúc này bỏ chạy, chẳng khác nào con bạc thua sạch máu, tán gia bại sản sao?

Không được, tuyệt đối không thể như thế được.

“Chiến thôi ~~~~!!!” Bỏ chạy tuyệt đối không cam tâm, chỉ còn cách liều thôi, vùng chùy chia thắng về phía “Đặng Mỹ Lệ”, đôi mắt tràn đầy chiến ý.

“Đặng Mỹ Lệ” khẽ lộ ra vẻ bối rối khi nhìn thấy Dương Kiệt định giao chiến với mình, nhưng nhanh chóng được cô ta che giấu đi, không chút do dự tung tay tung chưởng ẩn thẳng về phía đối phương.

Cùng lắm đập cho hắn một trận rồi giả vờ sơ suất để hắn có cơ hội bỏ trốn, tên khốn này không đụng đầu vào tường không bao giờ chịu quay đầu, thuyết phục cũng vô ích mà thôi.

Trong đầu “Đặng Mỹ Lệ” xuất hiện dòng suy nghĩ đó.

Éc ~~~~~!!!

Bàn tay ngọc ngà ẩn ra, một con Hỏa Phượng Hoàng toàn thân bao phủ bởi những ngọn lửa có thể nung chảy bất kỳ thứ kim loại trên thế gian này lập tức phóng thích ra, phóng thẳng về phía Dương Kiệt ở phía xa.

“Huyền Vũ Chi Lực, mở ~~~~~!!” Chỉ đơn giản một cú tung chưởng bình thường, nhưng cũng đủ để khiến Dương Kiệt phải biến sắc, đặc biệt là khi con Hỏa Phượng Hoàng còn đang ở phía xa, nhưng Dương Kiệt đã cảm thấy mình như sắp biến thành con heo quay mất tiêu rồi.

“Dính dong, hệ thống scan được cấp bậc võ hồn của đối phương lớn hơn bạn quá 5 cấp, nên kỹ năng Huyền Vũ Chi Lực không có tác dụng. Thành thực chia buồn cùng bạn và chúc may mắn.”

Thành thực chia buồn?? Bộ mày đang trù ẻo tao đúng không? Mẹ kiếp, không có tác dụng, sao ngay từ đầu không nhắc nhở mà giờ mới nói vậy cha nội, mày muốn chơi chết tao phải không nào?? AAAA, đồ khốn ~~~!!

Không còn tâm trí để chửi bới tên khốn hệ thống chết dịch kia nữa, Dương Kiệt trực tiếp té ra cái mỡ bụng khổng lồ của mình chắn ngay trước mặt, bản thân nhanh chóng tung người nhảy lùi ra phía xa, hy vọng cái mỡ bụng có thể cầm chân con Phượng Hoàng Lửa một thời gian ngắn, để mình có thời gian kích hoạt Dịch Chuyển Tức Thời bỏ trốn.

Mẹ kiếp, giờ mà không bỏ trốn, thành heo quay thật chứ chả chơi đâu. Giữ mạng quan trọng hơn, tiền bạc chỉ là thứ phù du mà thôi.

Mặc dù trong lòng đau xót vô cùng, nhưng chỉ còn cách dùng lý lẽ này để an ủi tâm linh bị tổn thương của bản thân mà thôi.

Uỳnh ~~~~~!!

Hỏa Phượng Hoàng va đập vào cái mỡ bụng dạng khí, vang lên tiếng nổ gầm trời, gió lốc tung bay, cái mỡ bụng trực tiếp bị vỡ tung ra, chỉ là con Hỏa Phượng Hoàng cũng tan biến trong không khí, tựa như chưa từng xuất hiện qua vậy.

“Đỡ được??? Đường như thực lực của đối phương không quá đáng sợ thì phải.” Dương Kiệt lộ ra vẻ bất ngờ khi nhìn thấy cái mỡ bụng của mình đã hoàn thành nhiệm vụ một cách xuất sắc, và cảm nhận thấy dường như đối thủ không đáng sợ như mình nghĩ, nhanh chóng ngừng lại hành động kích hoạt Dịch Chuyển Tức Thời để bỏ trốn. Chiến ý trong lòng không tự chủ bùng cháy, thôi thúc anh ta phải ở lại giao chiến với đối phương.

Nếu như có thể không cần bỏ trốn, tất nhiên là không bao giờ bỏ trốn rồi.

Tất nhiên, Dương Kiệt hoàn toàn không biết được rằng “Đặng Mỹ Lệ” thậm chí còn chưa tung ra quá một nửa sức mạnh của mình, nếu như bụng hết toàn bộ sức mạnh, chỉ cần dí tay nhẹ cái cũng có thể đánh anh ta thành tàn phế rồi.

“Haha, thì ra chỉ là con hổ bị bẻ hết móng vuốt, vậy thì không còn gì phải lo sợ nữa, Phi Lũ Bỏ Dưa Đại Pháp, ta bỏ bỏ bỏ ~~~~~!!”

Hàng chục hàng trăm quả chùy khí được bỏ ra, tựa như hình thành chiếc lưới khổng lồ chụp thẳng về phía cái cơ thể nhỏ nhắn của “Đặng Mỹ Lệ” ở phía dưới.

“Đặng Mỹ Lệ” khẽ dúm mày vì Dương Kiệt không những không bỏ chạy mà quay sang tấn công mình, trong lòng thầm thờ dài một tiếng, tay phải vung lên tạo thành thể chỉ, vẽ một đường vòng cung ngay trước mặt mình như động tác cắt bỏ thứ gì đó.

Bùm ~~~~ bùm ~~~~ bùm ~~~~~!!

Những quả chùy khí đang bắn xuống đột nhiên nổ tung hết trong không khí.

“Cái gì?????” Quai hàm của Dương Kiệt gần như rớt thẳng xuống đất khi nhìn thấy đối phương chỉ đơn giản một cử chỉ nhỏ đã dễ dàng phá hủy đòn đánh có uy lực mạnh nhất của mình.

Roẹt ~~~~~!!!

Dương Kiệt còn chưa kịp hoàn hồn, “Đặng Mỹ Lệ” đã xuất hiện ngay phía sau lưng anh ta, tay tạo thành chưởng ẩn thẳng vào lưng của đối thủ.

Uỳnh ~~~~~!! AAAAAAAAAAAAA~::~!!

Rầm ~~~~~!!!

Dương Kiệt trực tiếp bị đánh bay xuống đất, miệng gào thét lên vì đau đớn. Chỉ là, ngoại trừ cảm giác đau đớn ra, vết thương không thực sự quá nặng, lập tức có thể tung người bật dậy ngay tức khắc.

Vụ án gì thế này? Nếu như đối phương yếu kém, tuyệt đối không thể dễ dàng hóa giải đòn tấn công của mình, thậm chí còn dễ dàng đánh ngã được mình nữa. Còn nếu quá lớn mạnh, vì sao đòn tấn công của đối phương không hề có sức sát thương thế này??

Dương Kiệt khẽ dúm mày suy nghĩ. Nhất thời không nắm bắt được thực lực thật sự của đối thủ, để quyết định có nên tiếp tục ở lại giao chiến hay bỏ trốn.

À há, hay là cô ta bị vẻ điển trai thoát tục của mình làm cho mê hoặc, nên này giờ nương tay không muốn làm mình bị thương chẳng?? Đúng rồi, chắc chắn là thế rồi!!

Tuy cô ta cũng khá xinh xắn, nhưng trong tim mình đã có hình bóng của ba người rồi, chắc không đủ để chứa thêm một người nữa, nên thật đáng tiếc

Dương Kiệt tỏ ra dương dương tự đắc với sắc đẹp thoát tục có thể mê hoặc mọi thiếu nữ trên đời này của mình, không ngừng YY tự sướng.

Nếu như đối phương không bung hết sức để chiến với mình, vậy là mình vẫn còn cơ hội đảo ngược tình thế, không cần phải khách sáo làm gì nữa, cùng lắm tới lúc đánh bại cô ta, không làm hại tới đối phương là được rồi, xem như đáp lại tình sâu nghĩa nặng mà đối phương dành cho mình vậy, hihi.

Tay nắm chặt cán kiếm chẻ mạnh ba nhát, cơ thể xoay chuyển ba trăm sáu chục độ tại chỗ liên hồi, vô số trái xoài khí được quét ra bắn thẳng về phía “Đặng Mỹ Lệ”.

“Tên khốn vẫn chưa chịu bỏ cuộc?” “Đặng Mỹ Lệ” tỏ ra khó chịu khi nhìn thấy Dương Kiệt không những không quay đầu bỏ chạy mà còn tiếp tục hùng hổ tấn công mình, hẳn không biết này giờ mình vẫn đang nương tay với hắn sao?? Thôi được, để dạy cho hắn một bài học đích đáng để biết mình đang ở đâu, nếu không sau này bước ra thế giới bên ngoài thậm chí mất luôn cả mạng cũng không chừng.

“Hỏa Phượng Phạm Thiên Chương, đỡ này ~~~~~!!!” “Đặng Mỹ Lệ” quyết định tung ra 70% thực lực của mình để dạy Dương Kiệt một bài học, tay tạo thành chương án thẳng về phía trước, sau lưng nhấp nháy hình bóng con Hỏa Phượng Hoàng dạng khí khổng lồ, ngẩng cao đầu thét lớn một tiếng, toàn thân chuyển hóa thành ngọn lửa kinh hoàng tựa như núi lửa đang phun trào ập thẳng về phía đối thủ của mình.

Cảm nhận thấy ngọn lửa thiên đàng sợ ập thẳng tới, Dương Kiệt suýt chút nữa phải cắn lưỡi vì sự “lắm tưởng” của mình.

Đối phương không phải bị mê hoặc bởi vẻ điển trai của mình? Sao lần này lại tung ra đòn đánh đáng sợ như thế này chứ?? Chẳng lẽ này giờ cô ta chỉ muốn đùa giỡn với mình, giờ mới chơi thật sao??

Dương Kiệt chỉ biết trơ người đứng đó nhìn chằm chằm vào ngọn lửa khổng lồ nuốt chửng những trái xoài khí của mình, chưa dừng lại ở đó, tiếp tục phóng tới tựa như con quái vật đáng sợ há to miệng ra nuốt trọn cả cơ thể thô to của anh ta.

AAAAAAAAAAAAAAAA~~~~~!!!

Nghe thấy tiếng gào thét đầy đau đớn của Dương Kiệt, Diệp Tuyên khẽ lộ ra vẻ lo lắng: “mình, mình có quá mạnh tay không nhỉ?”

Diệp Thiên Hành và Tư Mã Phong Vân ở phía xa giương to đôi mắt ra hết cỡ dán chặt về vị trí Dương Kiệt đang chịu trận. Kỳ vọng, phấn khích, xen lẫn chút sợ hãi xâm chiếm cả tâm trí của cả hai.

Ngọn lửa bùng nổ không kéo dài quá lâu do Diệp Tuyên nhanh chóng thu lại đòn tấn công của mình, đồng thời đôi mắt phóng thẳng về vị trí Dương Kiệt vừa đứng lúc nãy, trong lòng thầm cầu trời phù hộ cho đối phương chỉ bị thương nhẹ mà thôi.

Quả nhiên, dưới sự thất vọng tột cùng và thảm thờ phào nhẹ nhõm của cả cả ba, Dương Kiệt vẫn sừng sững đứng yên tại chỗ.

Chỉ là lúc này anh ta trông thâm vô cùng, bộ giáp bạc trước đó đã nhuộm đen như cục than, phi phong sau lưng đã bị cháy gần hết phân nửa, hơi thở gấp rút hít thở một cách dồn dập.

“Vẫn chưa chết ~~~~~!!!”

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 179: Diệp Thiên Hành bỏ chạy

Tuy vẫn giữ được cái mạng, nhưng tình trạng của Dương Kiệt thật sự không khả quan chút nào. Toàn thân đau nhát, nếu như không phải sức phòng thủ của bộ giáp đủ cứng cáp, e rằng không chết cháy thành thành cũng bị bỏng da toàn thân rồi.

Bịch bịch ~~~~~!!!

Nhìn thấy “Đặng Mỹ Lệ” từng bước từng bước bước về phía mình một cách chậm rãi, trong lòng lập tức trầm xuống.

Chẳng lẽ phải bỏ chạy thật sao???

Tuy không phải hoàn toàn không còn sức phản kháng, nhưng với tình hình như thế này, có trụ lại cũng chỉ là cái bao cát cho người ta hành mà thôi.

“Ừa?? cô ta” Dịch chuyển tức thời đã kích hoạt xong, chỉ cần Dương Kiệt ra lệnh một cái lập tức có thể trốn khỏi cái nơi quỷ quái này, đột nhiên dừng lại khi phát hiện bàn tay của “Đặng Mỹ Lệ” đã vung lên chuẩn bị đập xuống, nhưng đột nhiên ngưng lại trên không trung, toàn thân run rẩy như đang do dự đắn đo điều gì đó.

“biết ngay mà, mình đoán không sai mà! Cô ta đích thực là thích mình rồi, nên lúc này không lẽ ra tay với mình đúng không? Biết ngay là trước sau gì cái khuôn mặt điển trai có một ngày nào đó sẽ cứu mạng mình mà, đẹp trai luôn luôn có lợi thế hơn mấy tên xì trai nhiều, người xưa không lừa dối ta chút nào.”

“Tránh ra mau đồ ngốc ~~~~~!!!” Trong lúc Dương Kiệt đang YY về khuôn mặt điển trai đã cứu mạng bản thân, “Đặng Mỹ Lệ” đột nhiên biến sắc gào lớn một tiếng khiến anh ta giật cả mình, thậm chí còn chưa kịp phản ứng, đã bị cô ta dùng sức đẩy sang một bên.

Roẹt ~~~~~!

Rầm ~~~~~!!

“Cái đồ Há?!!” “AAAAAAAAAAAA” Đột nhiên bị người khác đẩy ngã, Dương Kiệt tỏ vẻ phẫn nộ, cho dù đối phương vừa mới nương tay với mình đi nữa cũng không được phép làm điều đó chứ. Trong lúc vung lên định chửi hét vài câu, đôi mắt giương to ra hết cỡ khi phát hiện một tia sáng màu trắng bạc trực tiếp đâm xuyên qua ngay vị trí vùng tim của “Đặng Mỹ Lệ”, cô ta chỉ kịp kêu thét lên một tiếng đầy đau khổ, cơ thể bị sức đẩy đáng sợ đẩy bay ra xa té ngã trên mặt đất.

Nếu như không phải “Đặng Mỹ Lệ” đẩy mình ra, e rằng người bị tia sáng đâm xuyên cơ thể là mình chứ không phải cô ta rồi, chỉ là ... vì sao???

“Em gái ~~~~~!!!” Trong lúc Dương Kiệt nghĩ hoài nghĩ không thấu vì sao đối phương có thể bất chấp tất cả, cho dù bản thân bị hứng đòn mất mạng cũng phải đẩy mình ra sang một, đột nhiên bên tai vang lên tiếng gào thét của Diệp Thiên Hành ở phía xa.

Chỉ thấy Diệp Thiên Hành đang mang theo vẻ mặt ngờ ngạc khó tin, tay cầm một vật thể giống hệt như một sợi dây chuyền, mặt dây chuyền vẫn còn đang nhấp nháy tia sáng giống hệt như tia sáng đã đâm xuyên quan cơ thể của “Đặng Mỹ Lệ”.

Diệp Thiên Hành gào lên một tiếng đầy căm phẫn, vứt bỏ sợi dây chuyền sang một bên, định lao tới đỡ lấy em gái của mình, nhưng nhanh chóng bị Tư Mã Phong Vân kéo lại, đồng thời mang theo vẻ mặt đầy cảnh giác nhìn chằm chằm về phía Dương Kiệt, vì lúc này mất đi trụ cột lớn mạnh nhất của nhóm, nếu như đối phương vung lên tấn công, ở đây tuyệt đối không ai có thể chống cự nổi.

“Đó là” Dương Kiệt quay đầu nhìn về phía Diệp Thiên Hành và Tư Mã Phong Vân một cái, sau đó lại quay sang nhìn về phía “Đặng Mỹ Lệ” lúc này đã nằm hấp hối trên mặt đất, đột nhiên biến sắc khi phát hiện một miếng da mặt đã gần như rơi ra khỏi khuôn mặt của cô ta do va đập mạnh khi rơi ngã xuống đất.

“Diệp sư tỷ ~?!!” Khi nhìn kỹ khuôn mặt của đối phương, Dương Kiệt đột nhiên gào lớn như điên như dại, không chút do dự lao tới ôm choàng lấy cô ta vào người, bàn tay run rẩy vuốt nhẹ lên khuôn mặt cô ta để lộ hằn lớp da mặt ra để nhìn kỹ khuôn mặt của đối phương.

“Vì sao?? Tại sao??? AAAAAAA~~~~~!!!” Thế là hiểu cả rồi. Vì sao đối phương lại tỏ ra do dự nương tay, thậm chí bất chấp tất cả để cứu mạng mình, không phải vì cái vẻ mặt điển trai gì gì đó khiến đối phương bị mê hoặc, mà vì đối phương chính là Diệp Tuyền, Diệp sư tỷ của mình.

“xin ... xin lỗi vì ... Vì đã lừa... lừa dối ông... ông bấy lâu... lâu nay... Chỉ ... chỉ là ...” “Đừng nói, đừng nói nữa, phải cứu, tôi phải tìm cách cứu sư tỷ ngay lập tức.” Dương Kiệt không tiếc chân nguyên trong người không ngừng truyền thẳng vào cơ thể Diệp Tuyền, hy vọng có thể cầm máu cho đối phương.

Chỉ là vết thương quá nặng, đặc biệt là ngay vị trí vùng tim, cho dù bao nhiêu chân nguyên truyền thẳng vào, cũng chỉ là vô ích, tựa như quả bóng xì hơi không ngừng thoát hết ra ngoài.

Cũng may Diệp Tuyền là một kẻ mạnh chân nguyên chân chính, nếu như là một người bình thường, e rằng đã tắt thở từ lâu rồi. Chỉ là, đó cũng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

“bỏ... bỏ đi... đừng... đừng uống... uống phí chân... chân nguyên vô ... vô ...” “Câm đi, đừng nói nữa ~~~~~!!!” Diệp Tuyền biết rõ tình hình của bản thân, định lên tiếng ngăn cản Dương Kiệt đừng tốn công vô ích, nhưng đáp lại là tiếng gào thét đầy căm phẫn và đau xót của đối phương.

Nhìn thấy vẻ mặt như đang dần xé vì đau xót của Dương Kiệt, Diệp Tuyền không tự chủ lộ ra một nụ cười hạnh phúc.

Nhìn thấy sắc mặt của Diệp Tuyền càng lúc càng tái nhợt, lúc này đã không còn tí huyết sắc, Dương Kiệt bối rối vô cùng, trong đầu không ngừng liên lạc với hệ thống, hy vọng “con quỷ hút máu” kia có cách để cứu mạng Diệp Tuyền, cho dù phải trả nợ suốt đời, anh ta cũng cam tâm tình nguyện.

“đỉnh dong, Thật đáng tiếc, khác xa với trường hợp của Hoàng Dung trước kia, tim của đối phương đã bị đánh vỡ, cho dù đại la kim tiên giáng trần cũng không thể làm gì được cả, thành thực chia buồn cùng bạn.” Giọng nói đầy tiếc nuối vì bỏ lỡ cơ hội “cửa sổ” Dương Kiệt, hệ thống thông báo một câu trả lời hết sức phù phàng.

Câu trả lời của hệ thống tựa tia sét giáng thẳng vào đầu Dương Kiệt.

Dương Kiệt cảm hận vô cùng. Cảm hận “con quỷ hút máu” khốn khiếp ngày thường chát chém mình bao nhiêu, tới lúc nguy cấp nhất lại bó tay. Cảm hận sự bất lực của bản thân. Cảm hận lũ người Huyết Ma Đạo, đặc biệt là tên khốn Tổng Thiên Hành, chỉ vì hấn mà Diệp sư tỷ lại ra nông nổi như thế này.

Giết, giết sạch ~~~~~!!

“Đồ... đồ háo sắc Tôi... tôi muốn cầu... cầu xin ông... ông một điều...” Dường như cảm nhận được sự căm phẫn tột cùng của Dương Kiệt, Diệp Tuyền gắng sức dốc hết toàn bộ sức lực ít ỏi của mình lên tiếng.

“Nói đi Diệp sư tỷ, đừng nói một điều, cho dù mười điều, một trăm điều, đệ cũng sẽ hoàn thành cho sư tỷ.”

“Tôi... tôi chỉ mong... Mong ông tha.. tha cho người của.. của Huyết...” “không đời nào ~~~~~!!! Chính chúng, chính chúng là thủ phạm khiến sư tỷ thành như vậy, đặc biệt là tên khốn Tổng Thiên Hành, đệ phải phang thầy xẻ thịt hấn ra để” Dương Kiệt còn chưa dứt câu, Diệp Tuyền đã dùng cánh tay yếu ớt của mình nắm chặt tay áo của anh ta, dùng vẻ mặt kỳ vọng nhìn chăm chăm vào anh ta như đang chờ câu trả lời mà mình muốn nghe thấy.

“Thôi được rồi Diệp sư tỷ, đệ hứa là sẽ tha mạng cho lũ súc sinh đó.” Nhìn thấy vẻ mặt đầy kỳ vọng cuối cùng của Diệp Tuyền, cho dù là kẻ có trái tim sắt thép cũng phải tan chảy, huống chi là Dương Kiệt chứ? Chỉ còn cách hoàn thành ý nguyện cuối cùng của đối phương, cắn răng nhận lời.

“Điều... điều hạnh phúc nhất... nhất trong cuộc đời... đời này của tôi... tôi chính chính là... là quen... quen biết được... được ông... chỉ là.... chỉ là.... Kiếp.. kiếp này không thể cùng Cùng ông trọn ... trọn đời bên.. bên nhau.... Chỉ mong... mong kiếp sau” câu nói chưa dứt, cánh tay nắm chặt tay áo của Diệp Tuyền đột nhiên buông lỏng xuống, đôi mắt từ từ nhắm chặt lại, mang theo nụ cười mãn nguyện chìm sâu vào giấc ngủ ngàn thu.

“Diệp sư tỷ ~~~~~!!! Aaaaaaaaaaaaaaaaaa ~~~~~!!!” Dương Kiệt toàn thân run rẩy ôm chặt lấy cơ thể của Diệp Tuyền vào người, miệng không ngừng gào tên đối phương.

“Em gái ~~~~~!!!” Nhìn thấy Diệp Tuyền như vậy đã trút hơi thở cuối cùng, Diệp Thiên Hành đôi mắt tràn đầy gân máu, gào thét một tiếng định đẩy Tư Mã Phong Vân ra xa lao tới giành lấy thi thể của cô ta về phía mình, nhưng lần nữa bị Tư Mã Phong Vân kéo lại.

“Diệp đặc sứ, thừa lúc con heo mập đang thương tâm không để ý tới chúng ta, hãy mau chóng bỏ trốn khỏi nơi này ngay tức khắc, nếu không thì...” “Đồ khốn, người nói gì hả??? Em gái ta, em gái của ta còn đang nằm ở kia kia, người bảo ta bỏ trốn ~~~~~!!!” Diệp Thiên Hành tựa như thẳng điện chụp lấy tà áo của Tư Mã Phong Vân, nước miếng nước bọt phun thẳng vào mặt đối phương gào thét.

“Chuyện không muốn xảy ra cũng đã xảy ra rồi, giờ có nán lại nơi này cũng vô ích, tranh thủ con heo mập đang phân tâm chúng ta nên thừa cơ bỏ trốn nơi nguy hiểm này càng sớm càng tốt, ai mà biết được hấn có giận quá hóa rồ quay sang diệt hết chúng ta hay không, thuộc hạ không nghĩ rằng hiện giờ chúng ta có đủ sức để chống cự con điên của hấn.” Mặc dù vô cùng nôn nóng muốn bỏ chạy càng sớm càng tốt, nhưng không thể không tiếp tục thuyết phục Diệp Thiên Hành bỏ trốn cùng mình.

Diệp Tuyền đã tử nạn, nếu như ngay cả Diệp Thiên Hành cũng xảy ra mệnh hệ gì, e rằng cả gia tộc của mình sẽ phải hứng chịu con thịnh nộ của vị đại đặc sứ khu vực U Châu này cũng không chừng.

Nghe xong lời khuyên của Tư Mã Phong Vân, Diệp Thiên Hành đã nhanh chóng bình tĩnh lại.

Đúng thế, chuyện không muốn xảy ra cũng đã xảy ra, cho dù có tiếp tục nán lại cũng vô ích, giữ mạng lúc này quan trọng hơn cả.

“Nhưng, còn thi thể của em gái ta” “Diệp đặc sứ hãy yên tâm, với tình cảm của con heo mập dành cho Diệp Tuyền đặc sứ, chắc chắn hấn sẽ bảo quản thi thể của cô ta một cách cẩn thận. Chỉ cần lần này chúng ta bỏ trốn thành công, sau này trở nên lớn mạnh hoặc thậm chí là liên hệ bên tông đường, nhờ họ phái các vị đại năng tới trấn áp con heo mập đó, thi thể của Diệp Tuyền đặc sứ cũng sẽ quay trở về tay chúng ta thôi mà.” Mặc dù trong lòng đầy khinh bỉ, nhưng bề ngoài vẫn tỏ vẻ thành khẩn lên tiếng tiếp tục thuyết phục, để cho đối phương có cái cớ để “bỏ trốn hợp pháp”.

“Được, chạy thôi.” Sau một hồi đắn đo dự suy tính, Diệp Thiên Hành cắn cắn răng, trực tiếp quay người bỏ trốn khỏi hiện trường.

Tư Mã Phong Vân thầm thở phào nhẹ nhõm, Sợ chỉ sợ đối phương nặng tình nặng nghĩa nóng đầu không chịu bỏ chạy, tới lúc đó thì rắc rối to rồi.

Nhưng rốt cuộc cũng chỉ là một tên coi mạng sống của mình hơn tất cả mọi thứ trên đời này mà thôi.

Không chút do dự, vội vã tung người chạy theo phía sau Diệp Thiên Hành. Chỉ trong chớp lát cả hai đã biến mất hút khỏi hiện trường, hoàn toàn không thêm quan tâm đến ý tới mấy tên thuộc hạ vẫn còn đang nằm hấp hối trên mặt đất.

Đùa à, ngay cả thi thể của em gái ruột còn có thể bỏ qua, huống chi là chuyện sống chết của mấy tên thuộc hạ chứ? Cùng lắm trong lòng thầm cầu nguyện cho chúng là Dương Kiệt sẽ giữ lời hứa với Diệp Tuyền tha mạng cho người của Huyết Ma Đạo, còn nếu không thì ... hô hô.

“heo mập, đừng tưởng lần này ngươi thắng chắc rồi, sắp tới ta có “món quà đặc biệt” dành cho ngươi đây, hy vọng ngươi sẽ vui vẻ khi nhận được đó, hô hô.”

Quay đầu liếc nhìn Dương Kiệt vẫn còn đang ôm choàng Diệp Tuyên vào lòng một cái, trong lòng thầm cười lạnh.

Lúc này Dương Kiệt đang chìm đắm trong cơn đau khổ, hoàn toàn không còn tâm trí để ý tới Diệp Thiên Hành và Tư Mã Phong Vân đã âm thầm rút lui. Tất nhiên, cho dù có phát hiện đi nữa, cũng để mặc chúng bỏ đi cho đỡ chướng mắt, vì mình đã hứa với Diệp sư tỷ rồi mà. Ý nguyện cuối cùng của cô ta, tuyệt đối không thể làm trái được. Mặc dù trong lòng anh ta hận không thể phang thây xẻ thịt tên Diệp Thiên Hành ra.

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 180: Diệp Thiên Hành bỏ chạy

Tuy vẫn giữ được cái mạng, nhưng tình trạng của Dương Kiệt thật sự không khả quan chút nào. Toàn thân đau nhứt, nếu như không phải sức phòng thủ của bộ giáp đủ cứng cáp, e rằng không chết cháy thành thành cũng bị bỏng da toàn thân rồi.

Bịch bịch ~~~~~!!!

Nhìn thấy “Đặng Mỹ Lệ” từng bước từng bước bước về phía mình một cách chậm rãi, trong lòng lập tức trầm xuống.

Chẳng lẽ phải bỏ chạy thật sao???

Tuy không phải hoàn toàn không còn sức phản kháng, nhưng với tình hình như thế này, có trụ lại cũng chỉ là cái bao cát cho người ta hành mà thôi.

“Ừa?? cô ta” Dịch chuyển tức thời đã kích hoạt xong, chỉ cần Dương Kiệt ra lệnh một cái lập tức có thể trốn khỏi cái nơi quỷ quái này, đột nhiên dừng lại khi phát hiện bàn tay của “Đặng Mỹ Lệ” đã vung lên chuẩn bị đập xuống, nhưng đột nhiên ngưng lại trên không trung, toàn thân run rẩy như đang do dự đắn đo điều gì đó.

“biết ngay mà, mình đoán không sai mà! Cô ta đích thực là thích mình rồi, nên lúc này không lẽ ra tay với mình đúng không? Biết ngay là trước sau gì cái khuôn mặt điển trai có một ngày nào đó sẽ cứu mạng mình mà, đẹp trai luôn luôn có lợi thế hơn mấy tên xíu trai nhiều, người xưa không lừa dối ta chút nào.”

“Tránh ra mau đồ ngốc ~~~~~!!!” Trong lúc Dương Kiệt đang YY về khuôn mặt điển trai đã cứu mạng bản thân, “Đặng Mỹ Lệ” đột nhiên biến sắc gào lớn một tiếng khiến anh ta giật cả mình, thậm chí còn chưa kịp phản ứng, đã bị cô ta dùng sức đẩy sang một bên.

Roẹt ~~~~~!

Rầm ~~~~~!!

“Cái đồ Há?!!” “AAAAAAAAAAAAA” Đột nhiên bị người khác đẩy ngã, Dương Kiệt tỏ vẻ phẫn nộ, cho dù đối phương vừa mới nương tay với mình đi nữa cũng không được phép làm điều đó chứ. Trong lúc vung lên định chửi hét vài câu, đôi mắt giương to ra hết cỡ khi phát hiện một tia sáng màu trắng bạch trực tiếp đâm xuyên qua ngay vị trí vùng tim của “Đặng Mỹ Lệ”, cô ta chỉ kịp kêu thét lên một tiếng đầy đau khổ, cơ thể bị sức đẩy đáng sợ đẩy bay ra xa té ngã trên mặt đất.

Nếu như không phải “Đặng Mỹ Lệ” đẩy mình ra, e rằng người bị tia sáng đâm xuyên cơ thể là mình chứ không phải cô ta rồi, chỉ là ... vì sao???

“Em gái ~~~~~!!!” Trong lúc Dương Kiệt nghĩ hoài nghĩ không thấu vì sao đối phương có thể bất chấp tất cả, cho dù bản thân bị hứng đòn mất mạng cũng phải đẩy mình ra sang một, đột nhiên bên tai vang lên tiếng gào thét của Diệp Thiên Hành ở phía xa.

Chỉ thấy Diệp Thiên Hành đang mang theo vẻ mặt ngơ ngác khó tin, tay cầm một vật thể giống hệt như một sợi dây chuyền, mặt dây chuyền vẫn còn đang nhấp nháy tia sáng giống hệt như tia sáng đã đâm xuyên quan cơ thể của “Đặng Mỹ Lệ”.

Diệp Thiên Hành gào lên một tiếng đầy căm phẫn, vứt bỏ sợi dây chuyền sang một bên, định lao tới đỡ lấy em gái của mình, nhưng nhanh chóng bị Tư Mã Phong Vân kéo lại, đồng thời mang theo vẻ mặt đầy cảnh giác nhìn chằm chằm về phía Dương Kiệt, vì lúc này mất đi trụ cột lớn mạnh nhất của nhóm, nếu như đối phương vung lên tấn công, ở đây tuyệt đối không ai có thể chống cự nổi.

“Đó là” Dương Kiệt quay đầu nhìn về phía Diệp Thiên Hành và Tư Mã Phong Vân một cái, sau đó lại quay sang nhìn về phía “Đặng Mỹ Lệ” lúc này đã nằm hấp hối trên mặt đất, đột nhiên biến sắc khi phát hiện một miếng da mặt đã gần như rơi ra khỏi khuôn mặt của cô ta do va đập mạnh khi rơi ngã xuống đất.

“Diệp sư tỷ ~?!!” Khi nhìn kỹ khuôn mặt của đối phương, Dương Kiệt đột nhiên gào lớn như điên như dại, không chút do dự lao tới ôm choàng lấy cô ta vào người, bàn tay run rẩy vuốt nhẹ lên khuôn mặt cô ta để lộ hằn lớp da mặt ra để nhìn kỹ khuôn mặt của đối phương.

“Vì sao?? Tại sao??? AAAAAAA~~~~~!!!” Thế là hiểu cả rồi. Vì sao đối phương lại tỏ ra do dự nương tay, thậm chí bất chấp tất cả để cứu mạng

mình, không phải vì cái vẻ mặt điển trai gì gì đó khiến đối phương bị mê hoặc, mà vì đối phương chính là Diệp Tuyền, Diệp sư tỷ của mình.

“xin ... xin lỗi vì ... Vì đã lừa... lừa dối ông... ông bấy lâu... lâu nay... Chi ...chi là ...”“Đừng nói, đừng nói nữa, phải cứu, tôi phải tìm cách cứu sư tỷ ngay lập tức.” Dương Kiệt không tiếc chân nguyên trong người không ngừng truyền thẳng vào cơ thể Diệp Tuyền, hy vọng có thể cầm máu cho đối phương.

Chi là vết thương quá nặng, đặc biệt là ngay vị trí vùng tim, cho dù bao nhiêu chân nguyên truyền thẳng vào, cũng chỉ là vô ích, tựa như quả bóng xì hơi không ngừng thoát hết ra ngoài.

Cũng may Diệp Tuyền là một kẻ mạnh chân nguyên chân chính, nếu như là một người bình thường, e rằng đã tắt thở từ lâu rồi. Chi là, đó cũng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

“bỏ... bỏ đi... đừng... đừng uống... uống phí chân... chân nguyên vô ... vô ...”“Câm đi, đừng nói nữa ~~~~~!!!” Diệp Tuyền biết rõ tình hình của bản thân, định lên tiếng ngăn cản Dương Kiệt đừng tốn công vô ích, nhưng đáp lại là tiếng gào thét đầy căm phẫn và đau xót của đối phương.

Nhìn thấy vẻ mặt như đang dần xé vì đau xót của Dương Kiệt, Diệp Tuyền không tự chủ lộ ra một nụ cười hạnh phúc.

Nhìn thấy sắc mặt của Diệp Tuyền càng lúc càng tái nhợt, lúc này đã không còn tí huyết sắc, Dương Kiệt bối rối vô cùng, trong đầu không ngừng liên lạc với hệ thống, hy vọng “con quỷ hút máu” kia có cách để cứu mạng Diệp Tuyền, cho dù phải trả nợ suốt đời, anh ta cũng cam tâm tình nguyện.

“dính dong, Thật đáng tiếc, khác xa với trường hợp của Hoàng Dung trước kia, tim của đối phương đã bị đánh vỡ, cho dù đại la kim tiên giáng trần cũng không thể làm gì được cả, thành thực chia buồn cùng bạn.” Giọng nói đầy tiếc nuối vì bỏ lỡ cơ hội “cửa sổ” Dương Kiệt, hệ thống thông báo một câu trả lời hết sức phù phàng.

Câu trả lời của hệ thống tựa tia sét giáng thẳng vào đầu Dương Kiệt.

Dương Kiệt căm hận vô cùng. Căm hận “con quỷ hút máu” khốn khiếp ngày thường chắt chém mình bao nhiêu, tới lúc nguy cấp nhất lại bó tay. Căm hận sự bất lực của bản thân. Căm hận lũ người Huyết Ma Đạo, đặc biệt là tên khốn Tổng Thiên Hành, chỉ vì hấn mà Diệp sư tỷ lại ra nông nổi như thế này.

Giết, giết sạch ~~~~~!!

“Đồ... đồ háo sắc Tôi... tôi muốn cầu... cầu xin ông... ông một điều...” Dường như cảm nhận được sự căm phẫn tột cùng của Dương Kiệt, Diệp Tuyền gắng sức dốc hết toàn bộ sức lực ít ỏi của mình lên tiếng.

“Nói đi Diệp sư tỷ, đừng nói một điều, cho dù mười điều, một trăm điều, đệ cũng sẽ hoàn thành cho sư tỷ.”

“Tôi... tôi chỉ mong... Mong ông tha.. tha cho người của.. của Huyết...” “không đời nào ~~~~~!!! Chính chúng, chính chúng là thủ phạm khiến sư tỷ thành như vậy, đặc biệt là tên khốn Tổng Thiên Hành, đệ phải phang thầy xé thịt hấn ra để” Dương Kiệt còn chưa dứt câu, Diệp Tuyền đã dùng cánh tay yếu ớt của mình nắm chặt tay áo của anh ta, dùng vẻ mặt kỳ vọng nhìn chăm chăm vào anh ta như đang chờ câu trả lời mà mình muốn nghe thấy.

“Thoải được rồi Diệp sư tỷ, đệ hứa là sẽ tha mạng cho lũ súc sinh đó.” Nhìn thấy vẻ mặt đầy kỳ vọng cuối cùng của Diệp Tuyền, cho dù là kẻ có trái tim sắt thép cũng phải tan chảy, huống chi là Dương Kiệt chứ? Chi còn cách hoàn thành ý nguyện cuối cùng của đối phương, cắn răng nhận lời.

“Điều... điều hạnh phúc nhất... nhất trong cuộc đời... đời này của tôi... tôi chính chính là... là quen... quen biết được... được ông... chi là... chi là... Kiếp.. kiếp này không thể cùng Cùng ông trọn ... trọn đời bên.. bên nhau... Chi mong... mong kiếp sau” câu nói chưa dứt, cánh tay nắm chặt tay áo của Diệp Tuyền đột nhiên buông lỏng xuống, đôi mắt từ từ nhắm chặt lại, mang theo nụ cười mãn nguyện chìm sâu vào giấc ngủ ngàn thu.

“Diệp sư tỷ ~~~~~!!! Aaaaaaaaaaaaaaaaaa ~~~~~!!!!” Dương Kiệt toàn thân run rẩy ôm chặt lấy cơ thể của Diệp Tuyền vào người, miệng không ngừng gào tên đối phương.

“Em gái ~~~~~!!!” Nhìn thấy Diệp Tuyền như vậy đã trút hơi thở cuối cùng, Diệp Thiên Hành đôi mắt tràn đầy gân máu, gào thét một tiếng định đẩy Tư Mã Phong Vân ra xa lao tới giành lấy thi thể của cô ta về phía mình, nhưng lần nữa bị Tư Mã Phong Vân kéo lại.

“Diệp đặc sứ, thừa lúc con heo mập đang thương tâm không để ý tới chúng ta, hãy mau chóng bỏ trốn khỏi nơi này ngay tức khắc, nếu không thì...” “Đồ khốn, ngươi nói gì hả??? Em gái ta, em gái của ta còn đang nằm ở kia kia, ngươi bảo ta bỏ trốn ~~~~~!!!” Diệp Thiên Hành tựa như thẳng điên chộp lấy tà áo của Tư Mã Phong Vân, nước miếng nước bọt phun thẳng vào mặt đối phương gào thét.

“Chuyện không muốn xảy ra cũng đã xảy ra rồi, giờ có nán lại nơi này cũng vô ích, tranh thủ con heo mập đang phân tâm chúng ta nên thừa cơ bỏ trốn nơi nguy hiểm này càng sớm càng tốt, ai mà biết được hấn có giận quá hóa rồ quay sang diệt hết chúng ta hay không, thuộc hạ không nghĩ rằng hiện giờ chúng ta có đủ sức để chống cự con điên của hấn.” Mặc dù vô cùng nóng nực muốn bỏ chạy càng sớm càng tốt, nhưng không thể không tiếp tục thuyết phục Diệp Thiên Hành bỏ trốn cùng mình.

Diệp Tuyền đã tử nạn, nếu như ngay cả Diệp Thiên Hành cũng xảy ra mệnh hệ gì, e rằng cả gia tộc của mình sẽ phải hứng chịu con thịnh nộ của vị đại đặc sứ khu vực U Châu này cũng không chừng.

Nghe xong lời khuyên của Tư Mã Phong Vân, Diệp Thiên Hành đã nhanh chóng bình tĩnh lại.

Đúng thế, chuyện không muốn xảy ra cũng đã xảy ra, cho dù có tiếp tục nán lại cũng vô ích, giữ mạng lúc này quan trọng hơn cả.

“Nhưng, còn thi thể của em gái ta” “Diệp đặc sứ hãy yên tâm, với tình cảm của con heo mập dành cho Diệp Tuyền đặc sứ, chắc chắn hắn sẽ bảo quản thi thể của cô ta một cách cẩn thận. Chỉ cần lần này chúng ta bỏ trốn thành công, sau này trở nên lớn mạnh hoặc thậm chí là liên hệ bên tổng đường, nhờ họ phái các vị đại năng tới trấn áp con heo mập đó, thi thể của Diệp Tuyền đặc sứ cũng sẽ quay trở về tay chúng ta thôi mà.” Mặc dù trong lòng đầy khinh bỉ, nhưng bề ngoài vẫn tỏ vẻ thành khẩn lên tiếng tiếp tục thuyết phục, để cho đối phương có cái cơ để “bỏ trốn hợp pháp”.

“Được, chạy thôi.” Sau một hồi đắn đo do dự suy tính, Diệp Thiên Hành cắn cắn răng, trực tiếp quay người bỏ trốn khỏi hiện trường.

Tư Mã Phong Vân thầm thở phào nhẹ nhõm, Sợ chỉ sợ đối phương nặng tình nặng nghĩa nóng đầu không chịu bỏ chạy, tới lúc đó thì rắc rối to rồi.

Nhưng rốt cuộc cũng chỉ là một tên coi mạng sống của mình hơn tất cả mọi thứ trên đời này mà thôi.

Không chút do dự, vội vã tung người chạy theo phía sau Diệp Thiên Hành. Chỉ trong chớp lát cả hai đã biến mất hút khỏi hiện trường, hoàn toàn không thêm quan tâm đến ý tới mấy tên thuộc hạ vẫn còn đang nằm hấp hối trên mặt đất.

Đùa à, ngay cả thi thể của em gái ruột còn có thể bỏ qua, huống chi là chuyện sống chết của mấy tên thuộc hạ chứ? Cùng lắm trong lòng thầm cầu nguyện cho chúng là Dương Kiệt sẽ giữ lời hứa với Diệp Tuyền tha mạng cho người của Huyết Ma Đạo, còn nếu không thì ... hô hô.

“heo mập, đừng tưởng lần này ngươi thắng chắc rồi, sắp tới ta có “món quà đặc biệt” dành cho ngươi đây, hy vọng ngươi sẽ vui vẻ khi nhận được đó, hô hô.”

Quay đầu liếc nhìn Dương Kiệt vẫn còn đang ôm choàng Diệp Tuyền vào lòng một cái, trong lòng thầm cười lạnh.

Lúc này Dương Kiệt đang chìm đắm trong cơn đau khổ, hoàn toàn không còn tâm trí để ý tới Diệp Thiên Hành và Tư Mã Phong Vân đã âm thầm rút lui. Tất nhiên, cho dù có phát hiện đi nữa, cũng dễ mặc chúng bỏ đi cho đỡ chướng mắt, vì mình đã hứa với Diệp sư tỷ rồi mà. Ý nguyện cuối cùng của cô ta, tuyệt đối không thể làm trái được. Mặc dù trong lòng anh ta hận không thể phang cây xẻ thịt tên Diệp Thiên Hành ra.

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 181: Dương Kiệt xuất hiện

Rầm~~~~~!!!

Áp lực đáng sợ đè thẳng vào người Tư Mã Phong Vân, khiến hắn khó chịu vô cùng, trên trán đã chảy đầy mồ hôi lạnh, hai chân có dấu hiệu quỵ ngã xuống đất, nhưng vẫn cắn chặt răng để chịu đựng luồng áp lực đáng sợ đó mà cố gắng đứng vững.

trong đôi mắt của Trịnh Hồ khẽ lóe qua tia sáng khen ngợi, nhưng điều đó không khiến cơn giận dữ của ông ta dịu bớt đi chút nào.

“thôi đủ rồi Trịnh lão hồ, tạo áp lực đối với một hậu bối ngươi không cảm thấy xấu hổ sao??” Tiếng nói đầy bất bình của Vương trưởng lão vang lên, Tư Mã Phong Vân lập tức cảm thấy áp lực đáng sợ đó đã tan biến trong không khí, trong lòng không kèm được thở phào nhẹ nhõm.

Chân nguyên thần, quả thật đáng sợ!

“Tốt nhất là ngươi có thể cho bọn ta biết được những thứ cần thiết, nếu không thì, hừ hừ~~~~~!!!” Nhận thức ra mình đã có chút thái quá, nhưng vẫn tỏ vẻ căm phẫn lên tiếng hăm dọa, nếu như đối phương dám lãng phí thời gian của bố mày, thì đừng có trách bố mày độc ác.

Không chỉ Trịnh Hồ, tất cả mọi ánh mắt đều đổ dồn hết về phía Tư Mã Phong Vân, để xem hắn định giờ trò gì.

Hít sâu một hơi vào người, Tư Mã Phong Vân không chút do dự từ trong nhẫn Càn Khôn của mình lấy ra một quả cầu ghi nhớ, chân nguyên trong người truyền thẳng vào quả cầu, trực tiếp kích hoạt hình ảnh đã lưu giữ trong đó.

“Ngạo Văn Long?!!!” Hai vị trưởng lão Thiên Kiếm Tông nhìn thấy bóng người xuất hiện trong hình ảnh, không tự chủ thét lên, đồng thời trong lòng lập tức trầm xuống, một linh cảm không hay không ngừng xuất hiện trong tâm trí cả hai.

Không phải sao?? Đột nhiên phát hình ảnh lưu trữ có hình bóng của Ngạo Văn Long, cộng thêm tới hiện giờ vẫn chưa thấy bóng dáng của hắn đâu cả, không linh cảm xấu mới là lạ á.

Quả nhiên, không quá bao lâu, đã xuất hiện hình ảnh Ngạo Văn Long lúc ban đầu định hợp sức với Lăng Hàn Phong giao chiến với một đệ tử Thánh Hóa Tông có thân hình mập ú đồ sộ. Nhưng Ngạo Văn Long dường như nhanh chóng gạt bỏ ý tưởng đó, bắt Lăng Hàn Phong đứng sang một bên xem hắn biểu diễn. Cả hai nhanh chóng lao vào nhau giao chiến, vào Ngạo Văn Long không quá khó khăn khi áp đảo đối thủ hoàn toàn, dễ dàng đánh bại đệ tử Thánh Hóa Tông kia.

Trong tình thế gần như nắm chắc phần thắng, lại nhìn thấy Lăng Hàn Phong đột nhiên từ phía xa kích hoạt bảo vật đánh lên Ngạo Văn Long, nhưng tất nhiên là bị lá át chủ bài giữ mạng của hắn cứu một bàn thua trông thấy rồi.

Nhìn thấy cảnh đó, hai vị trưởng lão không kềm được phóng ánh mắt đầy sát khí và căm phẫn về phía Vương trưởng lão, khiến ông ta lộ vẻ ái ngại hồ thẹn vô cùng.

Không phải sao? Đánh lên đồng minh, một hành vi bỉ ổi như thế tuyệt đối không thể chấp nhận được trong ngũ đại tông môn được cho là đại diện cho chính nghĩa. Tất nhiên, nếu như lén lén không để bị phát hiện ra, muốn làm gì chả được.

Nhưng ít nhất về bề ngoài phải quang minh chính đại, quân tử chính nghĩa mới phải đạo chứ nhỉ?

Không bao lâu sau là cảnh Ngạo Văn Long bùng nổ hành hình Lăng Hàn Phong tuyệt vọng. Tuy hình ảnh không phát ra tiếng động, nhưng nhìn thấy vẻ mặt đau khổ tột cùng cùng khẩu hình kêu thét, đủ hiểu Lăng Hàn Phong thế thảm như thế nào rồi.

Vương trưởng lão nhìn thấy cảnh đó dám giận không dám nói. Vì dù sao cũng chính do đệ tử của mình đánh lên người ta trước, giờ bị hành hình cũng chỉ là đáng tội mà thôi.

Hai vị trưởng lão Thiên Kiếm Tông không ngừng ngất đầu tỏ vẻ hài lòng với thực lực của Ngạo Văn Long, lâu lâu lại lên tiếng bình phẩm một cách thích thú, hoàn toàn quên mất đi nỗi lo âu này giờ.

Nhưng đợi tới khi phát hiện hình bóng lẽ ra đã bị loại ra khỏi cuộc chiến âm thầm áp sát ngay sau lưng Ngạo Văn Long, hai vị trưởng lão không kềm được biến sắc, miệng la lớn như muốn cảnh báo cho Ngạo Văn Long biết vậy.

Và cái gì tới cũng tới, cho tới khi nhìn thấy cảnh Dương Kiệt vung quả chùy to bằng một nửa cơ thể người đàn ông trưởng thành vỗ thẳng vào đầu của Ngạo Văn Long, hai luồng sát khí ngút trời từ trên người trưởng lão Thiên Kiếm Tông bộc phát ra, đôi mắt tràn đầy gân máu và sát khí nhìn chằm chằm về phía Thánh Hóa Tông, tựa như hận không thể lao tới phang thầy xẻ thịt cả đám trời đánh kia ra để báo thù cho Ngạo Văn Long vậy.

Vương trưởng lão và Lý trưởng lão sắc mặt trở nên khó coi vô cùng, thân thể của Ngạo Văn Long như thế nào, cả hai biết rõ, tuyệt đối không chỉ là vấn đề bồi thường là có thể giải quyết được đâu, thậm chí không chừng có thể khiến hai tông môn chuyển bạn thành thù cũng không chừng.

Trong lòng Lý trưởng lão vừa phẫn nộ vừa có chút không biết phải làm sao. Ngay từ đầu đã biết ngay là con heo mập đó chính là cội nguồn của mọi thứ rắc rối mà, người giết ai không giết đi giết Ngạo Văn Long, đã vậy còn để bị lưu lại bằng chứng, giờ muốn chối có mà chối đảng trời. Đồng thời trong lòng cảm thấy tên Tư Mã Phong Vân trông ngứa mắt vô cùng. Mấy làm thế chẳng khác nào đẩy cả tông môn vào ranh giới chiến tranh sao? Như thế thì được lợi ích gì chứ? Có bằng chứng không thể sau này lén lén giao nộp lên trong tông môn mà trực tiếp công khai trước thiên hạ vậy??

“Ái da, con heo mập kia là quái thai phương nào thế vậy? Quả thật là to gan, ngay cả người của Thiên Kiếm Tông cũng dám trảm sát, thật không thể tha thứ đúng không hai vị trưởng lão?? Hô hô, bình tĩnh, bình tĩnh, chuyện đâu còn có đó, cứ từ từ mà giải quyết, đợi tên thủ phạm trời đánh kia rời khỏi bí cảnh, phải bắt sống hắn để xét xử công khai cái tội dám ám sát đồng minh, để làm gương cho cả thiên hạ xem mới phải đạo chứ nhỉ?” Nhìn thấy đệ tử chủ lực của Thiên Kiếm Tông bị tử nạn, Trịnh Hồ tỏ ra phản kích tột cùng, có dịp nói xéo đối thủ, tất nhiên là không thể bỏ qua rồi, không ngừng buông ra những lời chế giễu khích bác, hận cả thiên hạ không loạn lên vậy.

“Thánh Hóa Tông, nếu như không cho bốn tông môn một kết quả thích đáng, vậy thì hãy chuẩn bị đón nhận cơn thịnh nộ của Ngạo Thái Thượng trưởng lão của bốn môn đi.” Hai vị trưởng lão Thiên Kiếm Tông hận không thể lao tới tát vài cú vào mặt tên khốn Trịnh Hồ, nhưng lúc này quan trọng hơn là xử lý Thánh Hóa Tông trước đã, nên đã nén lại cơn phẫn nộ trong lòng, quay sang Vương trưởng lão và Lý trưởng lão hăm dọa.

Trong lúc Vương trưởng lão và Lý trưởng lão đang bối rối không biết phải làm gì, Tư Mã Phong Vân dường như cảm thấy ngọn lửa vẫn chưa đủ lớn, tiếp tục sự nghiệp đồ dầu vào lửa của mình, bước tới chấp tay với Trịnh Hồ đang tỏ vẻ hí hửng đứng sang một bên xem phim, mang theo giọng điệu khó khăn nói: “Trịnh, Trịnh trưởng lão, tuy rất không muốn, nhưng đệ tử không thể không liều mạng báo tin cho trưởng lão biết rằng.....”

Trịnh Hồ đầy giờ còn tỏ vẻ phản kích khi nhìn thấy Tư Mã Phong Vân bước tới trước mặt mình lập tức trầm xuống, có chút không muốn nghe những lời nói từ miệng tên trước mặt thốt ra chút nào. Trong lòng không ngừng an ủi bản thân: “không sao, chắc không sao cả đâu. Cho dù cả nhóm chết hết, chỉ cần Hạ Hầu Quân còn sống là quá đủ rồi. Đúng thế, với thực lực của Hạ Hầu Quân tuyệt đối không thể xảy ra chuyện gì được đâu.

“Hạ Hầu sư huynh và các vị sư huynh đệ của Lãnh Binh Cung đều... đều.....” cảm nhận áp lực đầy đe dọa càng lúc càng đè nặng vào mình, nhưng Tư Mã Phong Vân vẫn dốc hết toàn bộ sức lực của mình khó khăn lên tiếng.

“Đều như thế nào ~~~~~!!!!” Trịnh Hồ gần như gào thét lên, trực tiếp túm lấy cổ áo của Tư Mã Phong Vân nhấc bổng người hắn lên, đôi mắt tràn đầy gân máu quất. Hoàn toàn khác xa cái vẻ thích thú phấn khởi mới cách nay không lâu của ông ta.

“Tất cả, tất cả đều bị sát hại bởi, bởi tên Dương Kiệt kia rồi, rồi ạ.” “Đồ khốn, người nói láo, lão phu không tin, thực lực của Hạ Hầu Quân sao có thể bị giết bởi con heo mập đó chứ?? Huống chi là toàn bộ đệ tử Lãnh Binh Cung hả ~~~~~!!!!” Trịnh Hồ phẫn nộ ném bỏ Tư Mã Phong Vân xuống đất, phẫn nộ gào thét, nếu như không phải Sa Thu Thủy kéo lại, e rằng đã một chương vỡ chết tên khốn “láo toét” đó rồi.

“Hô hô, bình tĩnh, bình tĩnh, chuyện đâu còn có đó, cứ từ từ mà giải quyết, đợi tên thủ phạm trời đánh kia rời khỏi bí cảnh, phải bắt sống hắn để xét xử công khai cái tội dám ám sát đồng minh, để làm gương cho cả thiên hạ xem mới phải đạo chứ nhỉ?” hai vị trưởng lão Thiên Kiếm Tông cũng không phải tay vừa, lập tức trả lại lời nói lúc này của Trịnh Hồ. Trịnh Hồ giận tới nổi mặt đỏ tía tai, không ngờ báo ứng lại ập vào đầu nhanh như thế này, đúng là tự lấy đá chọi chân mình mà.

Thầm thờ phào nhẹ nhõm khi thoát chết trong gang tấc, phóng đao đành phải theo đao, Tư Mã Phong Vân tiếp tục giải thích: “Tất nhiên với người thường thì không thể, nhưng tên Dương Kiệt đó, hẳn là người của Huyết Ma Đạo. Ngay sau khi dùng mưu kế hèn hạ sát hại Ngao sư huynh và Lăng sư đệ, thực lực của hắn đã tiến bộ với tốc độ chóng mặt, những người có mặt trong bí cảnh hoàn toàn không phải đối thủ của hắn, hắn muốn trảm sát ai cũng chỉ chuyện dễ như trở bàn tay. Không chỉ các sư huynh đệ của Lãnh Bình Cung, ngay cả Khoái Hoạt Lâm, Thiên Kiếm Tông, Bách Hoa Cốc, hay thậm chí là Thánh Hòa Tông, đa số đều chết thảm dưới tay hắn, trở thành nguyên liệu để bồi bổ cho thực lực ngày càng lớn mạnh của hắn rồi Ạ. Nếu như các vị trưởng lão không tin, có thể hỏi những người có mặt ở đây, tất cả đều từng là nạn nhân của hắn, chỉ là chúng tôi tương đối may mắn, tìm được chỗ ẩn nấp, nên mới thoát khỏi vận mệnh chết thảm dưới tay con quỷ khát máu đó Ạ.”

“Huyết Ma Đạo ~~~~????!!!!” nghe thấy ba chữ đó, cho dù là những vị trưởng lão thực lực lớn mạnh, trải qua biết bao sóng gió nan nguy cũng không kèm được phải biến sắc.

Nhìn thấy vẻ mặt của các vị trưởng lão có mặt ở đây, trong lòng Diệp Thiên Hành không kèm được thẳm cười lạnh phản kích.

Thấy chưa? Thấy chưa? Chỉ cần nghe tới uy danh của Huyết Ma Đạo, cho dù đối phương là ai, cũng phải hoảng sợ biến sắc đó thôi, hahaha ~~~~!!

Bầu không khí đột nhiên trở nên yên lặng tới mức đáng sợ, các vị trưởng lão nghe xong “lai lịch” của Dương Kiệt, sắc mặt biến đổi không ngừng. Đồng thời phóng ánh mắt dò xét về phía đám đệ tử còn đang sống sót, như muốn tìm câu trả lời.

Tất cả những người còn sống sót tới cuối cùng, ngoại trừ Mộ Dung Tuyết, tất cả đều là người của Huyết Ma Đạo, kịch bản đã được Tư Mã Phong Vân lên sẵn, tất nhiên là không thể nào xảy ra sai sót rồi. Đồng loạt ngật đầu chứng minh cho lời nói của Tư Mã Phong Vân là sự thật.

Một người nói mày là ác quỷ, có thể do ghen tức hay tư thù muốn vu oan đẩy mày vào chỗ chết, nhưng khi hai người, ba người, bốn người hay thậm chí mười người đều khẳng định như thế, cho dù bản thân mày không phải là ác quỷ, mày cũng sẽ trở thành ác quỷ trong mắt thiên hạ.

Mộ Dung Tuyết mang theo vẻ mặt khó tin không tự chủ dùng tay bịt miệng, trong lòng không ngừng gào thét: “Không thể nào ~!! Không thể nào ~~~!! Tên khốn sao có thể là người của Huyết Ma Đạo được chứ!! Tuyết đối không thể nào.”

“Huyết Ma Đạo ~~~~!! Người của Huyết Ma Đạo vẫn chưa bị diệt chủng?? Vẫn còn tàn dư còn sống sót trên thế gian này?? Có thể sao???”

“Hừ hừ, khoan nói tên cầu tặc đó có phải là người của Huyết Ma Đạo hay không, chỉ riêng việc hắn dám sát hại người của ngũ đại tông môn, và không chỉ một người, cái tội đó cũng đủ để hắn chết cả trăm cả ngàn lần cũng không hết tội rồi, hừ hừ ~~~~!!!”

“Đúng đúng, tội ác của hắn đã quá rõ ràng, tới lúc này vẫn chưa thấy mặt mũi của hắn đâu cả, chắc là hắn biết rõ thân phận của mình đã bại lộ, nên không dám rời khỏi bí cảnh vì sợ bị chúng ta trảm sát chứ gì ~~~~!!!”

“nực cười, trốn trong bí cảnh tưởng là an toàn sao? Thời hạn quy định kết thúc, nếu như hắn không rời khỏi, chắc chắn sẽ bị tử trường trong đó xé xác chết không toàn thây cho mà xem”

“Đúng đúng, chúng ta hãy tiếp tục chờ đợi, tên cầu tặc đó dám ló đầu ra, trực tiếp ra tay trấn áp áp giải về tông môn tiếp hành tra khảo, chắc chắn phải moi được thông tin của Huyết Ma Đạo từ trong miệng hắn để giết cùng diệt gọn trước khi quá muộn.”

“Đồng ý ~~~~!!” “Tán thành ~~~~!!” “Chắc chắn phải thế rồi ~~~~!!”

Không chỉ Mộ Dung Tuyết không tin, ngay cả Lý trưởng lão cũng có chút không muốn tin Dương Kiệt là người của Huyết Ma Đạo. Chỉ là, chứng cứ rành rành, tất cả đệ tử đều đứng ra làm chứng, thì biết làm sao bây giờ.

Lắc đầu thờ dài một tiếng, chỉ còn cách đứng sang một bên theo dõi, không dám lên tiếng vì không muốn bị lôi vào chuyện này.

Roẹt ~~~~~~!!!!

Trong lúc cả nhóm đang thảo luận về việc Dương Kiệt, một cánh cổng ánh sáng xuất hiện ngay lối vào bí cảnh, một bóng người thô tròn như quả bóng không lồ từ trong đó bước ra dưới ánh mắt đầy thù địch, căm phẫn pha lẫn chút điên cuồng của nhóm người có mặt ở đây.

Bạn đang đọc truyện *Phì Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 182: Tông môn truy sát lệnh

Nhìn thấy “nhân vật chính” đã xuất hiện, tất cả mọi ánh mắt đều đổ dồn hết về phía bên này.

Chỉ là với hình tượng của Dương Kiệt lúc này, không chỉ Mộ Dung Tuyết, ngay cả người của Huyết Ma Đạo cũng tỏ vẻ bất ngờ.

Chẳng lẽ cái chết của Diệp Tuyền ảnh hưởng tới hắn lớn đến thế sao??

Lúc này anh ta chẳng khác một tên người rừng từ trong khu rừng sâu thẳm bước ra, một tên ăn mày chui ra từ ổ chuột.

Dơ bẩn, thất thế, tàn tạ vô cùng.

“Chân tông sư tầng thứ 1?? Thế là rõ cả rồi, tên cầu tặc này chắc chắn là người của Huyết Ma Đạo, nếu không thì lấy gì để giải thích vì sao thực lực của hắn gia tăng tới mức đáng sợ như thế này chứ?? Nên nhớ trước khi bước vào bí cảnh, hắn chỉ mới là một tên tiên thiên quèn, cho dù có vượt qua mọi thử thách trong bí cảnh, cùng lắm cũng chỉ là một chân nguyên tầng thứ 7, tầng thứ 8 là cùng, đằng này... hừ hừ ~!!”

“Chứ còn gì nữa ~!! Thiên Ma Hấp Huyết Đại Trận, hẳn chắc chắn là sử dụng Thiên Ma Hấp Huyết Đại Trận để tàn sát mọi người trong bí cảnh, nên mới có thể gia tăng thực lực tới mức này.”

“không còn gì phải nói nữa, trực tiếp ra tay trấn áp hắn thôi.”

“Đúng, áp tải hắn về tông môn, sau đó hành hình tra khảo để moi ra thông tin về Huyết Ma Đạo, giết cùng diệt gọn thôi.”

Ngay sau khi cảm nhận rõ thực lực của Dương Kiệt khi anh ta vừa lộ diện, càng củng cố niềm tin rằng anh ta chắc chắn là người của Huyết Ma Đạo. (người của Huyết Ma Đạo có bí thuật bí truyền có thể che giấu thực lực của mình, chỉ cần không tự bung ra thực lực hoặc sử dụng thiết bị chuyên dụng để kiểm tra, cho dù là kẻ mạnh hợp thể của đừng mong nhìn ra được thực lực thực sự của chúng. Và lúc này nhóm người của Huyết Ma Đạo phô diễn ra thực lực chỉ là chân nguyên tầng thứ 3, tầng thứ 4. Khi so sánh với Dương Kiệt đã đạt tới cảnh giới chân tông sư tầng thứ 1, cho dù là thắng khờ cũng biết đại biểu cho điều gì rồi.)

Nhìn thấy các vị trưởng lão hùng hổ cầm phần chuẩn bị ra tay trấn áp Dương Kiệt, Diệt Thiên Hành và Tư Mã Phong Vân cười lạnh đứng sang một bên coi phim

Mộ Dung Tuyết há há miệng định lên tiếng nói gì đó, nhưng nhanh chóng ngưng lại, với địa vị của mình hiện giờ, lấy đâu ra tư cách lên tiếng chứ!

“Cầu tặc, Cút qua đây ~~~~~!!!” Trịnh Hổ mang theo nụ cười điên cuồng trực tiếp ra tay, vung tay tạo thành bão chụp thẳng vào đỉnh đầu của Dương Kiệt.

Kẻ mạnh chân nguyên thần ra tay, tuyệt đối không phải là những tên ngu nguyên thần có thể so sánh được. Đặc biệt là áp lực do lĩnh vực phát tán ra, khiến Dương Kiệt toàn thân run rẩy, thậm chí không thể nhúc nhích được gì cả, chỉ còn cách ngơ người đứng đó nhìn cú chào khí đáng sợ chụp thẳng vào đầu mình mà thôi.

Uỳnh ~~~~~!!!

Cú chào khí gần như chạm thẳng vào đầu Dương Kiệt đột nhiên bị đánh tan ra, cứu anh ta một bàn thua trông thấy.

Dương Kiệt tựa như bị trút hết còn bộ sức lực của mình quy ngã trên mặt đất, hít thở một cách dồn dập để định thần lại. Đây là lần đầu tiên anh ta cảm thấy mình đối diện với cái chết gần như thế này, thậm chí không có cơ hội chống cự phản kháng nữa là.

Do quá bất ngờ, nên thậm chí không kịp để kích hoạt Dịch Chuyển Tức Thời để bỏ trốn. Nếu như không phải tình thế nguy cấp nhất có người ra tay đánh tan cú chào khí kia ra, e rằng cái đầu của Dương Kiệt đã bị bóp nát ra rồi.

“Lý trưởng lão, ý của ông là như thế nào?? Muốn bao che cho Huyết Ma Đạo?? Ông cũng là đồng phạm của hắn đúng không??? À cũng đúng thôi, đều là người của Thánh Hóa Tông, đồng phạm với nhau cũng không có gì là lạ cả.” Nhìn thấy đòn tấn công bị mình bị đánh vỡ, Trịnh Hổ tựa như con hổ bị thương quay về phía người vừa ra tay là Lý trưởng lão của Thánh Hóa Tông, gào quát, thậm chí quy chụp luôn ông ta là đồng phạm của Dương Kiệt nữa.

Roẹt ~~~~ roẹt ~~~~ roẹt ~~~~~!!!

Vô số ánh mắt đầy cảnh giác phóng thẳng về phía Lý trưởng lão sau lời quát tháo của Trịnh Hổ, thậm chí không ít người không tự chủ nhích người rời xa ông ta ra, để đề phòng bị tấn công bất ngờ.

Lý trưởng lão đã khòe không thành tiếng, chỉ vì nóng đầu rù lòng thương nên ra tay, ai ngờ mang họa vào thân. Nhìn ánh mắt của những người xung quanh, nếu như không có câu giải thích thỏa đáng, e rằng sẽ biến thành kẻ thù của thiên hạ cho mà xem.

Hít sâu một hơi vào người, Lý trưởng lão tỏ vẻ bình thản nói: “Trịnh lão hồ, người hơi quá tay rồi đấy. Mục đích của chúng ta là bắt sống người này về tông môn để moi ra thông tin về Huyết Ma Đạo, còn người thì sao? Cú chào khí lúc này nếu như không phải lão phu kịp thời ra tay, e rằng đối phương đã bị vỡ đầu rồi, lấy đâu ra cơ hội lấy thông tin nữa chứ. Còn nữa, người nóng lòng ra tay không biết nặng nhẹ như thế này, hay là sợ hắn tuồng ra thứ thông tin gì có liên quan tới người, nên định nhanh tay bịt đầu mối chẳng??”

Lý trưởng lão cũng không phải hạng vừa, lập tức phản đòn chiếu tướng lại đối phương.

Trịnh Hổ ngay lập tức biến thành tâm điểm chú ý của tất cả mọi người, hắn giận tới nổi mặt đỏ tía tai, phần nộ quát: “Lý Nguyên, đồ khốn ~~~!!! Người đừng có ngậm máu phun người à nha~~~~~!!!”

“Thôi đi, giải quyết chuyện quan trọng trước đi.” Một trong hai vị trưởng lão Thiên Kiếm Tông lúc này cố gắng nén lại cơn cảm phần đau thương trong

lòng, quát tháo ngăn cản hai bên khẩu chiến, dùng đôi mắt đầy sát khí nhìn chăm chăm vào Dương Kiệt, nghiêng rằng nghiêng lợi tuyên bố: “Đệ tử Thánh Hóa Tông Dương Kiệt, dùng thủ đoạn bỉ ổi sát hại đồng minh, trời đất bất dung, quan trọng nhất là, theo nhân chứng kẻ rằng, ngươi là tàn chủng của Huyết Ma Đạo, điều đó càng không thể dung thứ. Bây giờ lão phu thay mặt tất cả mọi người tuyên bố, bắt giam Dương Kiệt về tông môn, tiến hành tra khảo định tội.”

Lời tuyên bố của vị trưởng lão Thiên Kiếm Tông khiến sắc mặt của Dương Kiệt khó coi vô cùng, khẽ đưa mắt liếc nhìn đám người của Huyết Ma Đạo, biết rõ hiện giờ có lên tiếng phản trần cũng bằng thừa. Lúc này chẳng khác nào dính một vệt vàng giữa háng, không phải phân cũng bị người khác hiểu lầm là phân mà thôi.

“Khoang tay chịu trời đi ~~~~!!!” Trưởng lão Thiên Kiếm Tông từ trong nhẫn Càn Khôn của mình rút ra một vật thể giống hệt như một sợi dây xích khảm đầy hoa văn, chân nguyên trực tiếp truyền thẳng vào đó rồi ném thẳng về phía Dương Kiệt.

Roẹt ~~~~~!!!

“Cái gì???” “không thể nào ~~~~!!!” “không hay, tên cầu tặc đã sử dụng bí thuật bỏ trốn rồi ~~~~!!!” “Thất sách, thất sách, lẽ ra chúng ta phải nghĩ ra chuyện đó chứ ~!!!”

Chỉ thấy sợi dây xích cuộn tròn gần như trời thẳng vào người Dương Kiệt, cơ thể của anh ta đột nhiên trở nên mờ ảo đi, chỉ trong tích tắc đã bốc hơi trong không khí, tựa như chưa từng xuất hiện qua vậy.

“Hừ hừ, tưởng thế là có thể bỏ trốn được sao? Ngươi còn non lắm!” Trịnh Hổ nhìn thấy đồ phồng mắt con mồi ngay trước mặt, giận quá hóa cười, lập tức kích hoạt thần thức của mình để tiến hành định vị vị trí Dương Kiệt vừa bỏ trốn.

“Cái gì thế này?? Không thể nào ~~~!! Không thể nào như thế được, không thể định vị được vị trí của hắn!” Về mặt đây tự tin của Trịnh Hổ nhanh chóng thay thế bằng vẻ kinh ngạc bất ngờ khi thần thức của mình không thể cảm nhận được khí của Dương Kiệt trong phạm vi một ngàn dặm trở lại.

Chỉ có hai nguyên do. Một là Dương Kiệt sở hữu bí phát thần kỳ có thể che giấu khí trong cơ thể, người khác không thể đánh hơi ra được. Hai chính là anh ta đã vượt qua khỏi phạm vi một ngàn dặm tính từ vị trí Trịnh Hổ đang đứng.

Chỉ là, có thể sao??

“Không thể như thế được, khí của hắn đã hoàn toàn biến mất. Lúc tên cầu tặc đó vừa xuất hiện, thần thức của lão phu đã khóa chặt lại, cho dù sử dụng bí pháp kiếm thức thuật, cũng không thể thoát khỏi thần thức của lão phu một cách nhanh chóng như thế này được. Vậy có nghĩa là bí thuật bỏ trốn của hắn đã giúp hắn thoát ra khỏi cả phạm vi một ngàn dặm sao??” sắc mặt của vị Trưởng lão của Thiên Kiếm Tông cũng không dễ coi chút nào.

Bí thuật bỏ trốn có thể giúp tên cầu tặc đó vượt quá cả ngàn dặm??

Đừng nói là vị trưởng lão Thiên Kiếm Tông, tất cả những người có mặt ở nơi này cũng chưa từng nghe nói qua có bí thuật bỏ trốn nào đáng sợ như thế này.

Bí thuật bỏ trốn không có vài ngàn cũng có vài trăm, đáng sợ nhất là bí thuật “Nhất Thiểm Thiên Lý” do vị tông chủ của Lãnh Binh Cung nắm giữ. Nói là Thiên Lý, nhưng thực ra cũng chỉ có thể dịch chuyển ở khoảng cách năm trăm dặm là cùng, chỉ bằng một nửa so với cái tên gọi của nó đã là đáng sợ lắm rồi. Một tên đệ tử quèn của Thánh Hóa Tông, sở hữu bí thuật bỏ trốn đáng sợ hơn cả vị tông chủ Lãnh Binh Cung, có thể sao??

“nhớ ra rồi, nhớ ra rồi, nếu lão phu nhớ không lầm thì tương truyền rằng Huyết Ma Đạo sở hữu một bí thuật bỏ trốn đáng sợ, chỉ trong tích tắc có thể giúp chủ nhân của nó dịch chuyển tới vị trí hơn cả ngàn dặm. Chắc chắn là tên cầu tặc đó đã sử dụng bí thuật “Thiên Ma Độn Thổ Quyết” trong truyền thuyết, nên mới có thể thoát khỏi thần thức của chúng ta.” Tô Tiểu Tiểu đột nhiên sực nhớ ra một điều gì đó, vội vã lên tiếng nói ra.

“hèn chi, tên cầu tặc đó là người của Huyết Ma Đạo, sở hữu bí thuật đáng sợ đó cũng không phải là điều bất ngờ, điều đó càng chứng tỏ hắn đích thực là người của Huyết Ma Đạo rồi.” Trịnh Hổ phần nộ tới cùng, nghiêng rằng nghiêng lợi nhìn chăm chăm vào vị trí Dương Kiệt đã biến mất lúc này, cắn răng nói.

Nghe thấy lời bàn tán của các vị đại ca, Tư Mã Phong Vân khẽ đưa mắt liếc nhìn Diệp Thiên Hành như muốn hỏi thăm về bí thuật đáng sợ đó. Diệp Thiên Hành cũng lộ ra vẻ ngơ ngác khẽ lắc đầu.

Bí thuật đáng sợ như thế này chỉ có những nhân vật chủ chốt của Huyết Ma Đạo sở hữu, mấy tên lẻ tẻ như Diệp Thiên Hành tất nhiên là không biết gì cả rồi. Đừng nói là hắn, ngay cả ông già của hắn chắc cũng chỉ từng nghe qua mà chưa từng được nhìn thấy nữa là.

“thần phận của tên cầu tặc đã rõ. Ngay từ bây giờ, phát động lệnh truy nã toàn U Châu, bằng mọi cách phải tóm cổ tên cầu tặc đó.”

“Chỉ là, dường như không giống như cách vận hành Thiên Ma Độn Thổ Đại Pháp trong truyền thuyết thì phải.” Đàm Bích Kiều lộ ra vẻ suy tư không tự chủ bứt miệng nói.

“Vậy ngươi cho rằng tên cầu tặc đã sử dụng bí thuật gì chứ hả? Cả khu vực U Châu này ngoại trừ Thiên Ma Độn Thổ Đại Pháp ra, còn thứ bí pháp gì mà đáng sợ như thế này chứ?” Tô Tiểu Tiểu phần nộ quát thẳng về phía Đàm Bích Kiều, lúc này còn đâu dáng vẻ lẳng lơ gợi cảm vốn có trước kia nữa.

Cũng phải thôi, đệ tử Khoái Hoạt Lâm toàn quân diệt vọng, ngay cả Hạ Cơ cũng không thể thoát khỏi, có thể nói trách nhiệm mà cô ta phải hứng chịu tuyệt đối không nhỏ. Quan trọng nhất là, đối thủ truyền kiếp của tông môn mình vẫn còn hai nhân vật quan trọng còn toàn vẹn, không nổi điên lên mới là

lạ á.

Lúc này Tô Tiểu Tiểu tựa như con hổ cái bị thương, Đàm Bích Kiều không muốn đụng vào tý nào.

“Đồng ý, lão phu đã liên lạc được với phía tông môn, tất cả đệ tử trung tâm trở lên sẽ xuống núi truy sát tên cầu tặc đó, chỉ cần ngũ đại tông môn chúng ta cùng hợp sức truy tìm, tên cầu tặc trước sau gì cũng sa lưới mà thôi. Ngoài ra, kích hoạt tông môn truy sát lệnh cho khắp khu vực U Châu, bất kỳ ai có thể cung cấp thông tin chính xác hoặc bắt sống được tên cầu tặc đó giao nộp tới tông môn, sẽ được đặc cách lựa chọn gia nhập vào một trong ngũ đại tông môn trở thành đệ tử trung tâm ngay tức khắc, để xem tên cầu tặc đó có chạy đằng trời.”

“Đồng ý ~!!” “Tán thành ~~!!” Khoái Hoạt Lâm cũng sẽ tham gia ~!!”

Tứ đại tông môn đã có quyết định, lại lần nữa mọi ánh mắt đổ dồn về phía Thánh Hóa Tông, nếu như dám lắc đầu hay hành vi bao che gì đó, tuyệt đối sẽ trở thành kẻ địch của tứ đại tông môn kia.

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 183: Anh Cường và "Tiểu Cường";

mấy chương gần nay căng thẳng quá, viết một chương nhẹ nhàng cho mọi người thư thái đầu óc, hihi.

Lắc đầu thờ dài một tiếng, không còn cách nào khác, Lý trường lão đành thay mặt Thánh Hóa Tông gật đầu đồng ý với phương án của tứ đại tông môn.

“Chư vị đạo hữu hãy yên tâm, ngay sau khi quay trở về tông môn, Thánh Hóa Tông sẽ lập tức truyền tải thông tin vị trí của tên cầu tặc đó cho tứ đại tông môn khác để truy sát đối phương. Chỉ là, thần thức của tên cầu tặc bị xé lẻ ra, nên chỉ có thể duy trì trong vòng một tháng sử dụng, nếu như trong vòng một tháng không thể tóm cổ được hắn, chúng ta sẽ mò kim đáy biển đấy” Vương trưởng lão từ phía sau bước ra, chấp tay nói ra lời cam kết với các vị đại ca của tứ đại tông môn.

“hừ hừ, ông có quá đề cao tên phế vật đó không? Một tháng?? theo lão phu thì chỉ cần vài ba ngày là có thể tóm cổ tên cầu tặc đó quỳ xuống ngay trước tông môn chúng ta rồi, cần gì tới một tháng chứ.” Trịnh Hồ mang theo vẻ khiêu khích nhô bãi nước bọt xuống đất, cười lạnh nói.

Wang trưởng lão chỉ cười lạnh trong lòng, không muốn lời thôi với đối phương làm gì.

vài ba ngày?? với bí thuật bỏ trốn đáng sợ của đối phương, cho người một tháng cũng chưa chắc tóm được nữa là, ở đó mà nỏ cho to vào, để xem chú mày bị vỡ mặt như thế nào nếu như trong thời gian ngắn không thể bắt sống được con heo mập đó.

“Ngay bây giờ, ngũ đại tông môn hãy mau chóng quay trở về tông môn của mình để bẩm báo lên phía trên, chờ đợi thông tin từ phía Thánh Hóa Tông, bắt đầu chiến dịch truy sát tên cầu tặc trời đánh đó.” Hai vị trưởng lão Thiên Kiếm Tông vừa nói xong, quay sang chấp tay thi lễ với mọi người, sau đó dẫn theo đệ tử duy nhất còn sống sót là Đường Tứ, nang theo tâm trạng nặng nề cảm phần trực tiếp rời khỏi hiện trường.

“hẹn gặp lại ~~!!” “Chỉ mong các người mong chóng làm việc, bọn ta không muốn chờ đợi quá lâu.” “Tạm Biệt.”

Nhìn thấy tứ đại tông môn đồng loạt rời đi, mục đích đã đạt thành, trong lòng Diệp Thiên Hành phấn khích vô cùng.

Đồ khốn ~!! Hiện giờ cả thiên hạ đều xem mày là kẻ thù, để xem lần này mày sống bằng cách nào, mày phải trả giá bằng mạng sống cho cái chết của em gái của ta ~~~~!!

Chỉ là nghe nói ngũ đại tông môn chỉ định phái đệ tử trung tâm, tương đương với cảnh giới chân tông sư, xem ra họ không nắm rõ thực lực bùng phát của tên Dương Kiệt có thể đạt tới cảnh giới nguy nguyên thần, nếu như không phải đệ tử chân truyền và trưởng lão ra tay, không chừng bị hắn phản sát cũng nên.

Trong lúc Diệp Thiên Hành định lên tiếng nhắc nhở các vị trưởng lão về thực lực của Dương Kiệt, Tư Mã Phong Vân khẽ kéo hắn và lắc đầu.

Nhắc nhở ngũ đại tông môn?? Tất nhiên là không rồi. Đây là cơ hội tốt để mượn tay Dương Kiệt làm tổn hại thực lực của ngũ đại tông môn, càng nhiều đệ tử trung tâm chết dưới tay Dương Kiệt, ngũ đại tông môn tổn thất càng lớn càng có lợi cho Huyết Ma Đạo. Ngoài ra, Dương Kiệt giết càng nhiều người, thù oán những hai bên sẽ càng sâu đậm, tới lúc không thể đội trời chung với nhau, từ đó chọc điên mấy lão quái vật trực tiếp ra tay trảm sát tên khốn đó, giúp Huyết Ma Đạo loại trừ mối đại họa tiềm ẩn, Không phải tốt cho chúng ta sao?? Tuyệt đối là một mũi tên bắn trúng hai chim, ngu sao mà đi nhắc nhở lũ ngu xuẩn đó làm gì chứ.

Rõ ràng tiềm năng của Dương Kiệt đã khiến cho Tư Mã Phong Vân có chút run sợ, phải tìm đủ mọi cách mượn con dao sắc nhọn nhất để trừ khử mối họa này mà không cần phải đưa mình vào thế nguy hiểm.

Anh Cường cảm thấy mình đã người đàn ông hạnh phúc nhất trên đời, ít nhất là vào thời điểm này. Vì người là hắn thầm thương trộm nhớ bao nhiêu năm đây, Nghiễm quả phụ cuối cùng cũng bị sự “chân thành, kiên trì” của hắn khuất phục, đồng ý bật đèn xanh cùng hắn “tìm hiểu triết lý của sự cực lạc trong cuộc sống”.

Nghiễm quả phụ là một thiếu phụ còn khá trẻ tuổi, chồng đã qua đời được năm năm. Đối với một thiếu phụ như vậy, sự cô đơn lẻ loi, thiếu đi vòng tay ấm áp và hơi ấm của đàn ông, tuyệt đối là một điều ghê gớm khó có thể chấp nhận được.

Thực ra với tướng tá đầy chất đàn ông, khuôn mặt điển trai sáng sủa của anh Cường, trong thôn có không ít thiếu nữ thầm thương trộm nhớ, chỉ cần hắn búng tay một cái, chắc chắn sẽ có vô số người sẵn sàng nhảy thẳng vào lòng của hắn. Chỉ là không biết vì sao, trong đầu hắn chỉ có mỗi hình bóng của Nghiễm quả phụ, những phụ nữ khác hoàn toàn không thể lọt nổi vào mắt xanh của hắn.

Khi nhận thấy chàng trai trẻ sống cách nhà mình không xa hằng ngày dùng ánh mắt rực lửa thêm khát lên lên ngắm nhìn mình từ phía xa, khiến cô ta cảm thấy xấu hổ ả ngại, pha lẫn chút khát khao cháy bỏng khó tả.

Sau một thời gian dài phất lờ, lẩn tránh cho tới do dự, thêm khát, cuối cùng cũng ngục ngã trước tấm thân hình cường tráng tràn đầy mùi đàn ông, cộng thêm sức sống mãnh liệt của tuổi trẻ của đôi phương, cả hai không thể vượt qua được sự cám dỗ, tìm tới với nhau như định mệnh đã được định sẵn chẳng??

Cùi khô lâu ngày chạm chán với liệt hỏa, tuyệt đối không thể thoát khỏi quy luật của tự nhiên, sẽ khiến ngọn lửa bùng cháy lên.

Thế là cả hai lén lút hẹn nhau ở khu rừng nguyên sinh gần sát ngôi làng cả hai đang sinh sống, ôm choàng vào nhau cùng tìm hiểu "triết lý cuộc sống".

“U ~~~ U ~~~ U ~~~~~!!!”

Anh Cường vừa không ngừng làm ra động tác nhấp nhô không ngừng vừa liếc nhìn Nghiễm quả phụ hai mắt nhắm chặt, hai hàm răng ngọc ngà cạ sát vào nhau không ngừng phát ra những tiếng rên rỉ đầy khiêu gợi, khiến cho máu cho trong người hắn càng bùng nổ hơn nữa, động tác càng lúc càng nhanh, càng lúc càng mạnh, tựa như muốn dốc hết toàn bộ sức lực của bú sữa của mình để giúp “tiểu Cường” hoàn thành sứ mệnh cuối cùng của mình vậy.

Khi cảm nhận thấy đỉnh đầu “tiểu Cường” bắt đầu có cảm nhận nhột nhột tê tái, hơi thở của bản thân trở nên gấp rút hơn bao giờ hết, biết rõ đã tới thời khắc quan trọng nhất, anh Cường quyết định làm một cú phi nước đại để “cứu vãn” việc kềm nén gần hai mươi năm nay của “tiểu Cường”, để giải phóng những thứ đã tồn đọng quá lâu trong người nó ra thôi.

Nghiễm quả phụ nằm ở phía dưới cũng gần như đạt tới đỉnh điểm của cực lạc. Cũng phải thôi, đã không ai cày xới mảnh đất đó hơn năm năm nay rồi, lúc này có cái máy cày đầy sức sống mạnh mẽ như thế này, không đạt cực khoái mới là chuyện lạ á.

Chỉ là khi cách cánh cửa thiên đường còn khoảng vài bước chân, đột nhiên cảm nhận thấy đối tác đột nhiên ngưng hẳn động tác ‘cày xới’, lập tức tỏ vẻ không hài lòng, bứt dứt khó chịu vô cùng.

Mẹ kiếp ~~~!! Chỉ còn cách có chút xú nữa thôi, cố gắng thêm chút giúp lão nương lên hắn chín tầng mây xanh không được sao? Trông cái tướng tá khỏe mạnh như thế mà sao xiu thế, chẳng khác gì lão chồng vô dụng trước kia chút nào.

Nghiễm quả phụ từ từ mở mắt ra định buông ra lời oán trách, đột nhiên phát hiện anh Cường không hề nhìn thẳng vào mình hay nhắm mắt tận hưởng khoảng cách cực lạc, mà đang mang theo vẻ mặt ngơ ngác, hai mắt giương to ra hết cỡ nhìn chăm chăm về phía xa như phát hiện ra thứ đáng sợ gì đó trên đời này vậy.

Nghiễm quả phụ khẽ dúm mày quay đầu nhìn về phía anh Cường đang nhìn không chớp mắt.

“Á ~~~~~!!!” một tiếng thét đầy hoảng hốt từ trong miệng Nghiễm quả phụ thót ra, thậm chí còn to hơn gấp mười lần trăm lần so với tiếng rên không ngừng phát ra cách đây không bao lâu.

Tiếng thét đó nhanh chóng kéo anh Cường quay trở về thực tại, nhưng còn chưa kịp có phản ứng gì, Nghiễm quả phụ nằm ở phía dưới tung người bật dậy, trực tiếp dùng tay đẩy anh Cường rời khỏi cơ thể của mình, hồi hả vơ lấy quần áo nằm rải rác ở gần đó, vừa mặc vừa bỏ chạy không chút do dự.

Nghiễm quả phụ không thể không hoảng sợ bỏ chạy, nếu như để chuyện này lan truyền ra ngoài, tuyệt đối bị dân làng đim chết cho mà xem.

Nếu như là bình thường, cú đẩy như thế tuyệt đối không ảnh hưởng gì tới anh Cường cả. Nhưng nên nhớ rằng, lúc này “tiểu Cường” đang nằm trong cơ thể của Nghiễm quả phụ, và cô ta cũng không thêm quan tâm “tiểu Cường” đã được rút ra an toàn hay chưa, trở người bật dậy một cách bất ngờ và đẩy đôi phương, và kết quả là

Crack ~~~~~!!

AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA ~~~~~!!!

Tiếng gãy đôi của vật thể kèm theo tiếng gào thét như con heo bị chọc tiết của anh Cường vang lên, khiến chim đậu trên cành hoảng hốt tung cánh bỏ chạy.

Chỉ thấy anh Cường sắc mặt tím tái hai tay bụm lấy “tiểu Cường” không ngừng lăn lộn trên mặt đất.

“Tiểu Cường” đáng thương lần đầu tiên được hưởng mùi đời, nhưng e rằng cũng có thể là lần cuối cùng của nó.

“cái này, xin lỗi vì đã làm phiền, tôi sẽ rời khỏi ngay lập tức, hai vị cứ tiếp tục.” Dương Kiệt mang theo vẻ mặt ái ngại vội vã quay đầu bỏ chạy khỏi hiện trường, đồng thời trong lòng thầm cầu nguyện cho chàng trai đáng thương đó, chỉ mong là thế giới này có bác sĩ phẫu thuật, nếu không thì....

“xui xẻo, đúng là xui tận mạng mà ~~!! Hôm nay là cái ngày gì thế này, vừa mới rời khỏi bí cảnh đã bị ngũ đại tông môn đòi chém đòi giết, bỏ trốn lại gặp phải cái cảnh tượng dơ bẩn như thế này, không được, phải kiểm lá buổi rửa mắt mới được.” Dương Kiệt vừa bỏ chạy vừa miệng lầm nhảm không ngừng dùng tay dụi mắt. Hoàn toàn phát lờ việc vừa mới xuất hiện đôi mắt đã dán chặt vào “cảnh tượng hoàng tráng” mà mắt không chớp lấy một cái lúc này.

Thì ra là Dương Kiệt sau khi sử dụng Dịch Chuyển Tức Thời để bỏ trốn, đáp cánh vị trí ngẫu nhiên trong phạm vi mười ngàn dặm, không ngờ đáp ngay sát rìa của một khu rừng nguyên sinh rạp bên cạnh một ngôi làng nhỏ, vừa mới lộ đầu ra định tiếp tục bỏ chạy, ai ngờ gặp phải cái cảnh tượng “bẩn thỉu” như thế này, quả thật là bó tay.

Ngay sau khi rời khỏi khu rừng nguyên sinh, Dương Kiệt có chút không biết phải làm sao.

Không ngờ bị lũ Huyết Ma Đạo chơi ngược trở lại, trở thành kẻ thù của ngũ đại tông môn, lúc này đừng nói là đi truy tìm hành tung của Huyết Ma Đạo, có vượt qua được sự truy sát của ngũ đại tông môn cũng đã là cả một vấn đề rồi.

ảnh hưởng của ngũ đại tông môn phân bố khắp nơi trên khu vực U Châu rồi, chỉ cần ho nhẹ một tiếng, mặt đất cũng phải run chuyển. Hiện giờ mình không chỉ giết sạch những tên đệ tử quan trọng của họ, thậm chí còn bị gán cho cái thân phận Huyết Ma Đạo, họ không điên cuồng truy sát mình mới là lạ.

Có thể nói lúc này cả khu vực U Châu này không còn chốn dung thân cho mình, chẳng lẽ phải bỏ chạy tới các khu vực khác sao??

“Dung nhi, đứng rồi, vẫn còn Dung nhi, chắc chắn Dung nhi sẽ có cách giúp mình vượt qua đại họa này.” Trong lúc đầu óc như muốn nổ tung vì suy nghĩ tìm cách bỏ trốn, trong đầu đột nhiên lóe qua hình bóng của Hoàng Dung, vội vã thông qua hệ thống liên lạc với cô ta.

“Kiệt ca ca, là Kiệt ca ca đúng không??” Cả hai nhanh chóng liên lạc được với nhau, giọng nói đầy quen thuộc của Hoàng Dung vang lên bên tai, khiến Dương Kiệt có chút muốn bật khóc tại chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 184: Thạch Bảo Ngọc

Rầm~~~~ rầm~~~~~!!!

“Thiên Kiếm Thập Tam Thức, Ngự Kiếm Thức, trăm~~~~~!!” “Phạm Thiên Hòa Ngục, chết này~~~~~!!” “Bắc Minh Thôn Thiên Ấn, mở~~~~~!!!”

“AAAAAAA, Phi Lũ Bỏ Dưa Đại Pháp, giúp ta phá phá phá~~~~~!!!”

Ngay trong khu vực đầm lầy phía nam U Châu, bốn bóng người đang va đập vào nhau giao chiến vô cùng khốc liệt, à, nói chính xác hơn là ba bóng người với trang phục khác nhau đang hợp sức đánh hội đồng một người có thân hình thô tròn như quả bóng khổng lồ mới đứng bần bật tung bắn ngút trời, thậm chí mặt đất xuất hiện vô số vết nứt đáng sợ.

Uỳnh~~~ uỳnh~~~ uỳnh~~~~~!!

Chỉ thấy Dương Kiệt tựa như chiếc điều bị đứt dây, cơ thể không ngừng bị đẩy bay ra xa không thể kiểm soát được, chỉ trong chớp lát đã rơi ngã xuống đất, nằm gọn trong cái hố sâu do bản thân tạo ra.

Ba đối thủ đều là chân tông sư tầng thứ 5, kích hoạt võ hồn cấp 5, thực lực tương đương chân tông sư tầng thứ 10.

Với thực lực một chân tông sư tầng thứ 4 cộng với bí pháp Giới Vương Quyền X4 như Dương Kiệt lúc này, không bị đánh tan xác đã là khá lắm rồi, nhưng bị đánh cho trọng thương hấp hối là điều không thể tránh khỏi rồi.

“Chết chưa nhi??” “Chắc chết mất tiêu rồi còn gì nữa, ba chân tông sư tầng thứ 5 như chúng ta cùng ra tay, ngay cả kẻ mạnh nguyên nguyên thần cũng phải biến sắc, huống chi chỉ là một tên chân tông sư tầng thứ 4 quen như hần chữ, hừ hừ.” “Chúng ta có quá nặng tay không, phía trên hạ lệnh xuống nói là phải bắt sống tên cầu tặc đó, nếu như hần chết rồi thì...”

Trong lúc cả ba đang dương dương tự đắc, đột nhiên một trong ba tên nói ra điều lo ngại của mình, khiến hai người còn lại đều biến sắc.

“Khỏi đoán già đoán non, cứ tới đó xem xem tình hình của hắn thì biết ngay chứ gì.” “Đồng ý.” “chính xác.”

Cả ba nhanh chóng tung người nhảy vào cái hố sâu mà Dương Kiệt đang nằm trong đó để xem tình hình của kẻ địch như thế nào.

“Ừa, sao bỗng nhiên trời đất tối sầm lại thế này?? Mưa Bão à???” “Không, đó là, đó là” “Đồ ngốc, chạy mau ~~~~~!!!!”

Ba tên đệ tử của tam đại môn pháp vừa mới hạ cánh xuống cái hố sâu thậm chí chưa kịp tìm kiếm “thị thể” của Dương Kiệt, đột nhiên cảm thấy trời đất tối sầm xuống, cả ba hoảng hốt ngẩng đầu lên nhìn, phát hiện một tòa tháp bằng vàng khổng lồ đang từ trên trời giáng xuống với tốc độ nhanh như thiên thạch lao xuống mặt đất, kinh hãi gào thét tung người định nhảy ra khỏi cái hố để né tránh.

“Giúp ta phá, phá, phá ~~~~~!!” “Xéo ~~~~~!!” “không thể nào, AAAAAAAA ~~~~~!!!”

Tòa tháp khổng lồ giáng xuống quá nhanh, muốn né tránh chỉ là mơ ước xa xỉ, chỉ còn cách tung hết toàn bộ sức lực bù sữa của mình tung đòn ấn thẳng về phía tòa tháp, hồng đánh bay nó sang một bên, chỉ là

Rầm ~~~~~!!!! Crack ~~~ crack ~~~~~!!!

Tiếng xương cốt gãy vụn và va đập giữa mặt đất và tòa tháp vang dội cả khu vực, khói bụi đất đá tung bắn lên không tung tura như vừa xảy ra một vụ nổ hạch nhân đáng sợ. Ba tên đệ tử tam đại môn phái trực tiếp bị khâm sâu trong lòng đất, không chết cũng thành tàn phế cho mà xem.

Cần Khôn Tháp sau khi thăng cấp có thể hấp thụ hoàn toàn đòn đánh của chân tông sư tầng thứ 10, chỉ cần không phải là kẻ mạnh nguyên thần trở nên, tuyệt đối không thể làm gì được nó cả. Kết quả là những đòn tấn công của chúng chỉ khẽ chạm nhẹ vào đáy tháp đã bị vỡ tung ra hết, chỉ còn cách ngơ người với về mặt kinh hãi khó tin nhìn tòa tháp nặng trên cả chục ngàn kg đè thẳng xuống đầu mình.

Hộc hộc ~~~~~!!

Ngay sau khi hoàn thành sứ mệnh của mình, Cần Khôn Tháp lập tức quay trở về trong cơ thể của Dương Kiệt. Lúc này anh ta đang đứng ngoài miệng hố không xa, sắc mặt tái nhợt, miệng và tà áo nhuộm đầy máu tươi, hít thở một cách dồn dập khó khăn.

“Không, không, nguoi, nguoi không, không thể giết, giết bọn, bọn ta, bọn ta, ta là” “không ~~~~~!!!”

Rầm ~~~~ rầm ~~~~ rầm ~~~~!!! Bạch ~~~ bạch ~~~ bạch ~~~~~!!

Chết tới nơi mà còn định dùng tông môn của mình hăm dọa để đối phương không dám xuống tay, đừng nói các nguoi chỉ là đệ tử quèn trong tông môn, cho dù là con cưng của tông chủ ngũ đại tông môn, dám ra tay giết mình, mình cũng sẽ giết không cần suy nghĩ.

Dương Kiệt không thèm nghe chúng nói gì nữa, trực tiếp mỗi người tặng cho một chùy vào đầu, máu thịt tương não phun bắn tứ phía, chết một cách thảm thiết.

Hít hà hít hà hít hà ~~~~~!!

Dựa người vào vách đá trong hố sâu hít thở một cách dồn dập sau khi xong câu thông báo có được điểm kinh nghiệm sau khi giết chết ba tên kia.

Sau gần một khắc giờ trôi qua, sau khi cắn xong vài viên đan dược điều trị, vết thương trên người mới được kèm chế lại, có thể di chuyển nhẹ nhàng được nữa rồi.

Tính từ thời điểm Dương Kiệt rời khỏi bí cảnh thí luyện, thời gian đã trôi đi gần một tháng trời, trong khoảng thời gian này có thể nói là cả khu vực U Châu dậy sóng khi tông môn truy sát lệnh được tung ra.

Đã bao nhiêu năm rồi nhỉ? Tông môn truy sát lệnh mới có dịp tái xuất giang hồ. Quan trọng nhất là, không chỉ một tông môn mà là cả ngũ đại tông môn cùng kích hoạt.

Cái tên Dương Kiệt lập tức biến thành đề tài sôi nổi được bàn tán nhiều nhất trên khắp khu vực U Châu. Đừng nói là người tu luyện, ngay cả dân thường ít nhiều cũng được nghe tới tên tuổi của anh ta.

Cái gì?? Nguoi không biết Dương Kiệt là ai ư???

Chắc nguoi mới từ trong rừng bước ra đúng không??

sau đó là những ánh mắt đầy khinh bỉ như nhìn thẳng khờ phóng về người vừa hỏi Dương Kiệt là ai.

có thể nói hiện giờ không chỉ ngũ đại tông môn đang truy tìm anh ta, ngay cả các tán tu, quân đoàn đánh thuê hay thậm chí là cả các gia tộc lớn nhỏ khác nhau đều tung người ra khắp nơi để truy tìm tung tích của Dương Kiệt.

Chỉ cần bắt sống được đối phương, tuyệt đối có thể một bước lên mây, tương lai sáng lạng đầy chứ!

Không phải sao? Có thể tự do lựa chọn gia nhập ngũ đại tông môn, trực tiếp trở thành đệ tử nội môn ngay tức khắc.

Cho dù là những gia tộc hay thậm chí là vương triều hùng mạnh cũng phải động lòng đấy chứ.

khoản thời gian gian khổ nhất đối với anh ta, nếu không muốn nói là cửu tử nhất sinh, mỗi ngày ít nhất phải nỗ lực gần chục trận giao chiến khốc liệt dưới sự truy sát của không chỉ các đệ tử ngũ đại tông môn, còn cả các tên tán tu, quân đoàn đánh thuê và người của các gia tộc và vương triều hùng mạnh nữa chứ.

Lúc đầu còn đỡ chút, vì phía ngũ đại tông môn không nắm rõ thực lực của anh ta, chỉ phái những tên chân tông sư tầng thứ 2, tầng thứ 3 tới truy sát, với những tên lẽ lẽ như thế này, Dương Kiệt lợi dụng khả năng biến hình vô cùng dễ dàng kết liễu chúng, chuyển hóa thành điểm kinh nghiệm để thăng cấp cho bản thân, tài sản sau khi tử nạn nhảy hết vào trong túi anh ta.

Ngay sau khi giải quyết xong người của ngũ đại tông môn, anh ta sẽ giả vờ kiệt sức hoặc trọng thương để dụ mấy mấy tên khác đã theo chân người của ngũ đại tông môn tới truy sát nhưng vẫn lén lén núp ở một bên theo dõi hòng đục nước béo cò.

Đối với những tên ngu xuẩn dám lộ đầu ra ra tay với Dương Kiệt, số phận của chúng cũng chỉ là theo chân của người của ngũ đại tông môn vĩnh viễn nằm xuống trở thành điểm kinh nghiệm và cung cấp tài sản cho Dương Kiệt mà thôi.

Nhìn thấy túi mình càng lúc càng phình to, thăng cấp như đang ngồi tên lửa như thế này, khiến Dương Kiệt cười tới nỗi không ngậm miệng lại được, chỉ mong ngày càng nhiều tên ngu xuẩn chạy tới nộp mạng.

nhìn thấy cảnh tượng chết thảm của mấy tên ngu xuẩn kia, đám người còn lại ai nấy đều biến sắc, thậm chí không ít người phải nôn thốc nôn tháo nữa là. Dần dần lũ người đó không còn quá mặn mà theo chân người của ngũ đại tông môn đi truy sát Dương Kiệt nữa.

Giải thưởng tuy hấp dẫn, nhưng có mạng để hưởng mới là quan trọng. Và quan trọng nhất là, cho dù bắt sống được Dương Kiệt giao nộp, chắc gì phần thưởng sẽ ập xuống đầu mình chứ? Nói cho cùng người được thừa hưởng thành quả chỉ có thể là con cháu của tộc trưởng, quân đoàn trưởng hay hoàng tử công chúa mà thôi.

Còn mình ư? Cùng lắm ban thưởng một ít tài nguyên tu luyện sau đó đuổi khéo sang một bên mà thôi. Mang theo nguy cơ có thể bỏ mạng bất kỳ lúc nào để người khác hưởng thành quả, đâu ai ngu tới thế đâu chứ.

Nếu dễ ăn còn được, còn đằng này..... thôi bỏ đi.

Tất nhiên, những tình cảnh tốt đẹp đó không duy trì được bao lâu, khi phía ngũ đại tông môn đã kịp thời phản ứng, trực tiếp phái những tên đệ tử trung tâm cao cấp, thực lực thậm chí đạt tới cấp 9, cấp 10, cộng thêm vô hồn tuyệt đối không thua kém gì so với Dương Kiệt sau khi biến hình, thậm chí còn đáng sợ hơn nữa.

Tất nhiên, như thế vẫn chưa đủ, khi hung tin tử nạn ngày càng dày đặc truyền về phía ngũ đại tông môn, người của Huyết Ma Đạo tất nhiên là cười không ngậm miệng được rồi, nhưng đã khiến cho các vị đại ca trong tông môn phần nộ vô cùng, trực tiếp ra lệnh cho đệ tử chân truyền ra tay bắt sống hoặc trực tiếp trấn sát Dương Kiệt.

Đệ tử chân truyền, tệ nhất cũng đạt tới cảnh giới chân nguyên thần tầng thứ 2, tầng thứ 3, hoàn toàn không thua kém gì các vị trưởng lão nội môn trong tông môn cả. Và kết quả vô cùng hiển nhiên, Dương Kiệt đã bị hành tới nỗi kêu cha khóc mẹ, không ngừng bỏ trốn.

Nếu như không phải sở hữu Dịch Chuyển Tức Thời, e rằng anh ta có mười cái mạng cũng không đủ để sống.

Cũng không biết vì sao, cho dù Dương Kiệt sử dụng Dịch Dung Thuật để hóa trang thành người khác, nhưng chỉ cần giáp mặt với đệ tử của ngũ đại tông môn, lập tức bị nhận ra, chỉ còn cách cắn răng giao chiến hoặc trực tiếp quay đầu bỏ chạy.

Dịch Chuyển Tức Thời sử dụng xong, chỉ còn cách tể Càn Khôn Tháp ra tạo ra một không gian ảo để bỏ trốn vào trong. Do người của ngũ đại tông môn không biết rõ đặc tính của Dịch Chuyển Tức Thời sử dụng được bao nhiêu lần, lại không biết Càn Khôn Tháp có thể giúp anh ta bỏ trốn, nên khi hình bóng của Dương Kiệt vừa biến mất, họ chỉ nán lại một thời gian ngắn rồi bỏ đi tiếp tục truy tìm hành tung của anh ta, Dương Kiệt mới có thể an toàn qua khỏi đại họa này.

Đáng sợ nhất là trận giao chiến ba ngày trước, một đệ tử chân truyền của Lãnh Binh Cung không biết từ đâu xuất hiện, trực tiếp ra tay trấn áp, thậm chí còn không cho anh ta thời gian để kích hoạt Dịch Chuyển Tức Thời, đành phải rút đai lưng biến hình ra định biến hình để chống cự. Chỉ là không biết vô tình hay cố ý, đòn tấn công của vị đệ tử chân truyền kia trực tiếp đánh thẳng vào đai lưng biến hình trên tay anh ta, húng trọn đòn đánh đầy uy lực như thế, đai lưng biến hình bị đánh gãy làm đôi, khiến Dương Kiệt từ giờ trở đi không thể biến hình thành siêu nhân bất diệt nữa, thực lực giảm xuống đáng kể.

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, đã tể Càn Khôn Tháp ra để thăng vào người đối phương, tuy chỉ khiến đối phương khẽ chừng lại vài giây, nhưng cũng quá đủ để Dương Kiệt sử dụng Dịch Chuyển Tức Thời bỏ trốn rồi. Trước khi biến mất, ánh mắt đầy sát khí của Dương Kiệt nhìn chằm chằm vào tên đệ tử đã đánh vỡ đai lưng biến hình của mình, tựa như muốn khắc sâu khuôn mặt của đối phương vào trong não, để sau này nhất định sẽ quay lại báo thù.

Mẹ kiếp ~~~!! Tài sản lớn nhất và quan trọng nhất của mình bị đánh vỡ, không nổi điên mới là lạ á. Phải biết rằng để có được nó, thậm chí hiện giờ còn đang mắc nợ con quỷ hút máu kia còn chưa trả hết, sử dụng chưa được bao lâu đã bị đánh vỡ, Dương Kiệt hận không thể phang thây xẻ thịt đối phương ra ngay tức khắc, chỉ là thực lực không cho phép nên đành ngậm ngùi bỏ trốn mà thôi.

Hãy đợi đấy, chuyện này chưa xong đâu đó khôn ~~~~~!!

Chính vì đại lưng biển hình bị đánh vỡ, nên mới có tình cảnh Dương Kiệt bị ba tên chân tông sư tầng thứ 5 đánh cho trọng thương như lúc này. Không chỉ không thể biến hình, ngay cả chức năng hồi phục vết thương cấp tốc thông qua nhân thú quả cũng không còn nữa, nên chỉ còn cách không ngừng cắn thuốc chờ hồi phục một cách chậm rãi mà thôi.

Ầm ~~~~~!!!

“Dịch Chuyển Tức Thời, biến ~~~~~!!!” Dương Kiệt vừa định đứng dậy đi tới “bối xác” để thu hoạch tài sản để lại của ba tên đệ tử vừa tử nạn, đột nhiên biến sắc khi cảm nhận thấy một áp lực đáng sợ đè thẳng vào đầu, không chút do dự kích hoạt kỹ năng bỏ trốn của mình, nhanh chóng biến mất hiện trường.

Rầm ~~~~~!!!

Ngay sau khi Dương Kiệt vừa biến mất, một bàn tay dạng khí khổng lồ từ trên không trung chụp xuống, cái hố sâu lúc nãy tựa như bị nói rộng ra gấp bội, bụi đá tung bắn lên không trung như pháo hoa đang nổ, nếu như đám chân chủ nán lại, tuyệt đối bị bàn tay khí đá đè tới nỗi xương cốt gãy vụn, biến thành tàn phế cho mà xem.

“lại sử dụng chiêu này, con chuột nhắt này quả thật là khó tóm” Chỉ thấy một bóng người mảnh khảnh mình mặc bộ trang phục của Lãnh Binh Cung từ trên không trung từ đáp xuống ngay bên cạnh miệng hố, khẽ dúu mày lầm bầm nói.

Người này không ai khác chính là đệ tử chân truyền đã được phái tới truy bắt Dương Kiệt, và cũng là thủ phạm đã đánh vỡ đại lưng biển hình của anh ta, kẻ mạnh chân nguyên thần tầng thứ 3, Thạch Bảo Ngọc.

Từ trong nhẫn Càn Khôn lấy ra một vật thể hình tròn giống hệt như một chiếc gương, chân nguyên truyền thẳng vào trong đó, Thạch Bảo Ngọc khẽ dúu mày lầm bầm nói nhỏ: “8000 dặm về phía nam??? Khả năng hiển thị của báu vật càng lúc càng mờ nhạt, xem ra không còn sử dụng được bao lâu nữa sẽ mất đi tác dụng, phải tranh thủ trong thời gian ít ỏi còn lại tóm được con chuột nhắt đó càng sớm càng tốt, nếu không thì biết ăn nói như thế nào với tông môn đây.”

Trong khi đệ tử chân truyền của tứ đại tông môn khác đã lần lượt bỏ cuộc, vì không ai muốn tốn quá nhiều thời gian chơi trò mèo bắt chuột với Dương Kiệt cả, tông môn ra lệnh xuống thì nghe theo chạy ra khỏi nơi tu luyện đi truy sát Dương Kiệt, tưởng rằng dễ ăn và không tốn quá nhiều thời gian nên mới ra tay, nhưng không ngờ kỹ năng bỏ trốn của Dương Kiệt đáng sợ như thế này, vài ba lần bắt hụt khiến họ hụt hẫng bỏ cuộc, quay trở về tông môn tiếp tục tu luyện thay vì làm công việc vô bổ như thế này. Chỉ còn lại duy nhất mỗi mình Thạch Bảo Ngọc vẫn chưa chịu buông tha, tiếp tục lần theo dấu vết của Dương Kiệt để truy sát anh ta bằng mọi giá.

"Mẹ kiếp, nếu không phải nhận xong quả hồi lộ của Trịnh Hồ phải tóm cô đối phương bằng được, lúc này e rằng đã nằm trên giường của một hoa khôi trong thành lớn sung sướng rồi, có cần cực khổ như thế này chứ? Tất cả chỉ tại con heo mập đó, mày không thể ngoan ngoãn để bốn thiếu gia tóm cổ sao?"

Miệng không ngừng buông ra lời oán trách, sau đó bỏ lại thiết bị định vị vào trong nhẫn Càn Khôn, Thạch Bảo Ngọc tung người lên không trung, dùng một tốc độ nhanh như tên bắn lao thẳng về phía nam, nơi đã định vị được Dương Kiệt đang có mặt ở đó.

thì ra tên khốn này nhận được sự đúc lót của Trịnh Hồ, hèn chỉ lại truy sát Dương Kiệt một cách nhiệt tình như thế này.

Có thể nói người cầm hận Dương Kiệt nhất thời điểm này không phải Tư Mã Phong Vân, cũng không phải là Diệp Thiên Hành, mà chính là Trịnh Hồ.

Chính vì cái chết của Hạ Hầu Quân, Trịnh Hồ khi quay về tông môn lập tức bị tông chủ đè đầu xuống quát thẳng vào mặt, nếu như không phải gia tộc hắn có chút thế lực trong tông môn, e rằng cái chức trưởng lão cũng không giữ nổi nữa rồi. Quan trọng nhất là, hắn bo bo rằng chỉ cần vài ba ngày đã có thể tóm cổ Dương Kiệt một cách dễ dàng trước mặt tứ đại tông môn khác, thế mà ba ngày, năm ngày, thậm chí nửa tháng trôi qua, Dương Kiệt đâu không thấy, hung tin truyền về càng lúc càng dày đặc, khiến hắn biến thành trò cười chế giễu trong ngũ đại tông môn vì sự thiên cận của mình.

Tân thù cựu hận, khiến hắn không tiếc tài sản, dốc hết ra hồi lộ Thạch Bảo Ngọc, phải bắt Dương Kiệt về bằng mọi giá như lúc này.

“Đồ khốn, ngươi khiến ta tốn càng nhiều thời gian truy bắt, đợi tới khi bắt được ngươi, số phận của ngươi sẽ càng bi thảm khó coi cho mà xem, hừ hừ ~~~~~!!!”

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 185: Thăng cấp

Khục khục ~~~~~!!

Tại vùng sa mạc khô cằn nằm sát rìa biên giới phía nam của khu vực U Châu, một bóng người thô tròn như quả bóng khổng lồ từ dưới lớp cát vàng óng trời dấy, miệng không ngừng khạc nhổ bãi cát vô tình lọt vào trong miệng lúc nào không hay.

“Hê, nơi này là nơi nào thế này?? Chẳng lẽ dịch chuyển xuyên không tới Sa mạc Sahara của thế giới mình luôn rồi chẳng???” Quay đầu liếc nhìn tứ phía, hoàn toàn không thể nhìn thấy đường chân trời, chỉ toàn cát với cát, thỉnh thoảng một con gió lốc thổi qua, bụi cát hất thẳng vào mặt khó chịu vô cùng.

“tên khốn trời đánh kia, hãy đợi đấy, có ngày bố mày sẽ bắt mày quỳ xuống hát bài “chinh phục” cho mà xem.” Nghĩ tới cảnh bị rượt đuổi truy sát gắt gao của tên đệ tử chân truyền Lãnh Binh Cung, Dương Kiệt không kiềm được phần nộ vô cùng, nghiêng răng nghiêng lợi nguyên rửa đối phương không ngớt.

“Cũng không biết là Dung nhi đã tới đâu rồi, gần cả tháng mà vẫn chưa thể gặp mặt được với cô ấy.” Tên khốn hoàn toàn không nghĩ rằng mỗi lần dịch chuyển ngẫu nhiên như thế, cho dù Hoàng Dung có thể định vị vị trí của anh ta một cách dễ dàng, nhưng muốn có mặt kịp thời là điều hoàn toàn không tưởng, vì cô ta chỉ có thể di chuyển bằng đôi chân chứ đâu thể dịch chuyển như Dương Kiệt được.

Đùng đoàng ~~~~ đùng đoàng ~~~~~!!!

“Kì Dị Dzậy?? Động Đất hả???” trong lúc định nhanh chân tiếp tục tẩu thoát, đột nhiên cảm thấy đất cát rung chuyển dữ dội, tựa như đang xảy ra trận động đất cấp độ 10 vậy.

Rầm ~~~~~!!!

Ngay vị trí Dương Kiệt đang đứng lúc này đột nhiên xuất hiện một cái hố khổng lồ, cát bụi tung bắn lên trời, cũng may là Dương Kiệt nhanh trí nhanh chóng tung người nhảy sang một bên, chỉ cần chậm trễ thêm bước không chừng bị chôn vùi dưới hố sâu mất tiêu rồi.

Rít ~~~~~!!

“Đó, đó là ~~~~~!!!” cái cảm Dương Kiệt gần như rớt thẳng xuống đất khi phát hiện một con quái vật khổng lồ có hình dạng giống hệt như một con giun đất được phóng to gấp trăm lần ngàn lần từ dưới cái hố đổ chui thẳng ra, cái đầu tròn trên đỉnh há to ra, xuất hiện vô số răng hàm sắc nhọn trông kinh tởm vô cùng.

Mẹ Kiếp ~~~!! Nếu như lúc này không kịp né tránh, không phải bị chôn vùi mà là nằm gọn trong cái miệng đầy răng hàm gớm ghiếc của nó rồi.

Ma Thú cấp 4 cao cấp ~~~~~!!!

Dương Kiệt có chút khóc không thành tiếng, đúng là lúc xui xẻo cho dù uống nước cũng bị nghẹt cổ mà chết. Vừa mới thoát khỏi truy sát không được bao lâu, giờ lại thêm một con ma thú cấp 4 cao cấp tới tiếp đãi mình. Thiên Đạo, không cần phải đón tiếp nồng hậu như thế chứ ~-!!

Rít ~~~~~!!!

“con giun đất” réo lên một tiếng đầy căm phẫn, dường như nó đang bắt mồi vì con mồi đã gần như lọt vào trong miệng mà phồng đi mất, cơ thể dài gần mười mét trườn thẳng về phía trước, miệng há to ra như muốn nhanh chóng nuốt chửng con mồi vào trong bụng vậy.

Lâu lâu mới gặp được con mồi “béo bở” như thế này, nó có thể nói là phấn khích vô cùng, thế không nuốt được đối phương không quay đầu trở về.

Nếu như còn đai lưng biến hình trong người, chỉ cần một cú đã có thể bỏ đầu của nó tan nát thành tương, chỉ là lúc này..... chỉ biết lắc đầu thờ dài mà thôi.

“Giới Vương Quyền X4, Phì Lũ Bỏ Dưa Đại Pháp, ta bỏ bỏ bỏ ~~~~~!!!” tuyệt đối không thể khoanh tay chịu bị nuốt, Dương Kiệt tung người lên không trung, tuyệt học thi triển ra, vô số chùy khí đáng sợ bổ thẳng về phía “con giun đất” ghê tởm kia.

Rít ~~~~~!!! Vù vù vù ~~~~~!!!

Dường như cảm nhận thấy những quả chùy khí có thể khiến mình bị đau, nó không muốn dùng cái cơ thể của mình để thử thử coi như thế nào, cái miệng to như ống cống há to, một lực hút đáng sợ hút hết những quả chùy khí vào trong bụng.

“Có, có thể sao???” ngay cả cơ thể của Dương Kiệt cũng suýt chút kèm chế không nổi bay thẳng vào miệng đó, cái miệng của “con giun đất” tuyệt đối đáng sợ hơn chiêu “Bắc Minh Thôn Thiên Ân” của Hạ Hầu Quân nữa là.

“Bắc Minh Thôn Thiên Ân” còn có giới hạn không thể hút quá nhiều, còn với cái cơ thể của nó, dường như có thể hút sạch mọi thứ trên đời này vào trong thì phải.

Ngay sau khi hút sạch những quả chùy khí, dường như vẫn còn cảm thấy thèm thòm chưa đủ, nửa thân trên tựa như biến thành một cánh quạt khổng lồ, trực tiếp quét thẳng về phía con mồi của mình.

Đánh cho con mồi mất sức phản kháng, sau đó từ từ thưởng thức buổi tiệc thịnh soạn ngon miệng mới phải đạo chứ nhỉ?

“Phì Lũ Mỡ Bụng Hộ Thể, ta mở ~~~~~!!!” Pằng ~~~~~!!!! AAAAAAAAAAAAA!!!!

Cái mỡ bụng tựa như tấm pha lê mỏng manh dễ vỡ, chỉ bị cái cơ thể của “con giun đất” chạm nhẹ một cái lập tức vỡ tan nát ra, cơ thể hững hờ tròn cú quét đầy kinh hoàng vào người, nội tạng như muốn đảo lộn, máu tươi như không cần tiền từ trong miệng phun bắn ra và té ngã xuống đất.

Nội thương trước đó còn chưa hoàn toàn bình phục, giờ lại dính thêm cú quét đầy uy lực như thế này, Dương Kiệt gần như chỉ còn nửa cái mạng mà thôi.

Nhìn thấy con mồi đã gục ngã, nó rít lên một tiếng đầy phấn khích, cái miệng há to ra hết cỡ, tựa như mũi đinh ghim thẳng vào vị trí con mồi đang vùng vẫy trong tuyệt vọng.

“Cần Khôn Nhất Thiêm~~~~~!!” Rầm~~~~~!!!

Trong tình thế cấp bách nhất Dương Kiệt đã kịp thi triển tuyệt học né tránh, nửa phần đầu của “con giun đất” gần như cắm thẳng xuống lớp cát dày, bản thân anh ta xuất hiện ngay phía trên cơ thể của kẻ thù gớm ghiếc, Huyền Thiết Chùy vẩy múa một vòng, dùng hết sức lực bù sữa của mình bổ thẳng vào phần lưng của nó, hy vọng có thể một chùy vỡ gãy cơ thể của nó ra làm đôi.

Boong~~~~~!!

Huyền Thiết Chùy chạm vào bề mặt lớp da của “con giun đất”, lập tức vang lên tiếng va đập của kim loại, tay cầm chùy của Dương Kiệt run rẩy liên hồi, suýt chút nữa không vững phải buông hẳn ra.

“Cơ thể trông mềm mại mà sao cứng như thép thế này???” Dương Kiệt không kiềm được phải biến sắc, còn chưa kịp phản ứng, phần đuôi của nó duỗi thẳng lên trời tiếp tục tạo thành hình cánh quạt quét thẳng vào người anh ta.

Pằng~~~~~!!! AAAAAAAAAAAAA~~~~~!!

Dương Kiệt thêm lần nữa bị quét bay ra xa, lần này tình hình trở nên vô tội tệ, hầu như không thể nhúc nhích được nữa.

Rít~~~~~!!!

Cái đầu của nó thêm lần nữa trời hần lên cao, lớp da nâu đen đột nhiên đỏ phồng lên như đang bị hấp xả vậy, không biết là do quá phấn khích hay phần nộ do vừa mới ăn quả chùy của Dương Kiệt vào người nữa.

Lần này tốc độ ghim thẳng xuống của nó nhanh hơn gấp bội phần, quyết định không cho con mồi kịp phản ứng.

“Chẳng lẽ lại phải bỏ chạy được sao???” Sắc mặt của Dương Kiệt khó coi vô cùng, vừa mới bỏ chạy chưa được bao lâu, giờ lại phải sử dụng Dịch Chuyển Tức Thời thêm lần nữa, lại không biết hạ cánh xuống nơi nào nữa đây.

“hay là~~~~~!!!” trong lúc chuẩn bị bỏ trốn, trong đầu Dương Kiệt đột nhiên lóe qua một hình ảnh mà anh ta từng xem qua trong bộ phim ở thế giới của mình.

Hình ảnh bộ phim mà Dương Kiệt vừa nhớ tới chính là một trong những bộ phim cương thi kinh điển của Hồng Kong có tên là Cương Thi Thúc Thúc. Cương Thi trong phim sau khi bị sét đánh trúng đã thành tinh, đao thương bất nhập, cho dù tìm đủ mọi cách vẫn không thể làm gì được cái cơ thể cứng còn hơn cả thép của nó. Gần kết thúc phim, nhân vật chính mới nghĩ ra cách tấn công phía trong của nó thay vì bên ngoài, dùng thuốc độc chuột hết vào miệng của cương thi khiến nó nổ tung, kết thúc trận giao chiến ác liệt.

Cơ thể của “con giun đất” có vết tương đồng với con cương thi trong phim. Bề ngoài của mày cứng lắm phải không? Vậy tao sẽ tấn công phần nội tạng bên trong của mày.

Tuy trong tay Dương Kiệt lúc này không có thuốc độc như trong phim, nhưng có thứ còn đáng sợ hơn chất độc rất nhiều rất nhiều.

“Cần Khôn Tháp, hiện~~~~~!!!” Trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc, Dương Kiệt lập tức té Cần Khôn Tháp trong cơ thể ra, điều khiển nó trực tiếp phóng thẳng vào cái miệng đang há to ra hết cỡ của “con giun đất”.

Rít~~~~~!!!

“Con giun đất” rít lên một tiếng vì kinh ngạc vì vừa cảm nhận thấy có một thứ gì đó vừa trui vào cơ thể của mình, nhưng không cảm nhận thấy điều gì bất thường, vẫn cứ thế tiếp tục lao thẳng về phía con mồi.

“Phóng to, phóng to ra cho ta~~~~~!!!” Dương Kiệt gần như gào thét lên, ra lệnh cho Cần Khôn Tháp phóng to ra hết cỡ trong cơ thể của “con giun đất”.

Nếu như là chiều thẳng đứng, cho dù phóng to ra hết cỡ cũng không thể dài bằng cơ thể của “con giun đất”, nhưng Cần Khôn Tháp hoàn toàn thể nằm ngang và phóng to ra, với cái chu vi cơ thể chưa tới ba mét của nó, Cần Khôn Tháp hoàn toàn có thể xé nát cơ thể của nó ra làm đôi.

Rít~~~~~!!!

“Con giun đất” rít lên không tiếng đầy đau khổ, có cảm giác như bên trong cơ thể của mình bị xé toạc ra làm đôi vậy. Chỉ thấy ngay phần giữa cơ thể của nó từ từ phình to ra hết, chỉ trong chốc lát lớp da đã vượt quá giới hạn co giãn, đỉnh tháp sắc nhọn từ bên trong xuyên thủng ra, vẫn chưa phải là kết thúc, Cần Khôn Tháp cứ tiếp tục phóng to ra theo chỉ thị của Dương Kiệt, vết lủng càng lúc càng lớn dần, nó chỉ kịp dựng ngược cơ thể ra vùng vẫy vài cái, cơ thể lập tức bị xé nát làm đôi, máu thịt phun bắn tứ phía, nhuộm đỏ cả khu vực rộng lớn.

Xòe ~~~~ xòe ~~~~~!!!

Dương Kiệt tựa như bị mưa máu dội thẳng vào người, mùi tanh hôi đáng sợ khiến anh ta suýt chút muốn ngất đi vì ngợp thở.

“Dinh dong, bạn đã tiêu diệt được ma thú cấp 4 cao cấp, nhận được 100 triệu điểm kinh nghiệm.”

“dinh dong, bạn đã đạt đủ điểm thăng cấp, xin chúc mừng.”

Trước khi ngất đi, một cảm giác lâng lâng dễ chịu bao phủ cả cơ thể, nội thương trong người lập tức bình phục hoàn toàn, tựa như chưa từng bị chấn thương qua vậy, cảm giác sáng khoái dễ chịu đó khiến anh ta không tự chủ rên lên một tiếng vì sung sướng, nhưng sự căng thẳng tột độ này giờ đã khiến đầu óc tỉnh thần quá một mối, không tự chủ chìm sâu trong cơn hôn mê ập tới.

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 186: Người nhìn thấy qua chết khô??

Khục khục ~~~~~!!!

Không biết qua đi bao lâu, Dương Kiệt thêm lần nữa từ dưới lớp cát dày trôi lên.

Cũng may Dương Kiệt là một kẻ mạnh tông sư, cho dù bị vùi sâu dưới lớp cát dày một thời gian dài, chân nguyên trong cơ thể không ngừng vận hành để hấp thụ không khí ở bên ngoài bổ sung cho cơ thể. Nếu không thì cho dù không nằm trong cái bụng của “con giun đất” đáng sợ, cũng chết ngạt vì bị chôn sống rồi.

Thực ra bị “chôn sống” như vậy lại hay, ít ra tránh được sự săn mồi của những con ma thú ở khu vực sa mạc này.

“hệ thống, cho cái bản đồ vị trí hiện tại được không??” Bản thân Dương Kiệt cũng không biết ngất đi bao lâu, biết rõ không thể tiếp tục nán lại nơi này nữa vì ngũ đại tông môn còn đang truy sát mình, chậm trễ không chừng bị bắt kịp cũng không chừng.

“Dinh dong, hệ thống đã trực tiếp khấu trừ 100000 linh thạch của bạn, tám bản đồ khu vực đã xuất hiện trong Càn Khôn Tháp.”

Dương Kiệt thầm chửi rủa con quỷ hút máu một câu, nhanh chóng từ trong Càn Khôn Tháp lấy ra một tấm bản đồ điện tử hiện đại. Khẽ dúi mày khi phát hiện mình đang ở trong vị trí ngay sát rìa phía nam của khu vực U Châu, trong phạm vi năm ngàn dặm trở lại đều là vùng sa mạc khô cằn, thành trì gần nhất cũng nằm ngoài sáu ngàn dặm về phía tây bắc.

Nhanh chóng thông qua hệ thống báo cáo vị trí đang ở cho Hoàng Dung biết, nhận được câu trả lời là cô ta đang di chuyển về hướng này với tốc độ nhanh nhất có thể, đồng thời yêu cầu cả hai luôn giữ liên lạc để xác định vị trí, và không nên dịch chuyển nữa, nếu không thì không biết khi nào cả hai mới có thể gặp mặt đây.

“Bộ tưởng mình muốn lắm sao?? Nếu như không phải chó điên đó truy đuổi gay gắt quá, e rằng lúc này đã nằm trong khách sạn cao cấp trong ngôi thành trì nào đó hưởng thụ rồi, cần gì phải “ăn cát” như lúc này chứ, híc híc.” Dương Kiệt có chút cười khóc không được, đồng thời oán hận đối với Thạch Bảo Ngọc càng sâu đậm hơn nữa.

“tranh thủ thời gian này, di chuyển về phía thành trì hướng tây bắc thôi, không chừng sẽ gặp mặt Dung nhi ở đó cũng không chừng.” Có được quyết định, Dương Kiệt nhanh chóng quay đầu về hướng tây bắc di chuyển với tốc độ cực nhanh.

Cũng không biết là may mắn hay đối phương đã bỏ cuộc, Dương Kiệt di chuyển trong sa mạc khô cằn hết ba ngày trời, không xuất hiện sự truy sát của ngũ đại tông môn, đặc biệt là tên khốn Thạch Bảo Ngọc kia. Dựa theo tấm bản đồ điện tử, thành trì hướng tây bắc chỉ còn cách nơi mình đang đứng còn khoảng hai ngàn dặm, trong lòng thầm thở phào nhẹ nhõm và phấn khích vô cùng.

Sắp gặp được Dung nhi của mình rồi, haha ~~~~!!

Rầm ~~~~~!!

Trong lúc Dương Kiệt định tăng tốc đi thẳng tới đích đến, một luồng áp lực “quen thuộc” ập thẳng vào đầu, khiến anh ta không kiềm được phải biến sắc.

“Hahaha, con chuột nhắt kia, cuối cùng thì cũng đã đuổi kịp ngươi rồi, còn không mau mau khoanh tay chịu trói, một khi bốn thiếu gia mà ra tay, số phận của ngươi sẽ rất bi thảm đấy ~~~~~!!!” Giọng nói mà Dương Kiệt vô cùng căm hận và không muốn nghe thấy chút nào vang lên ở phía xa và càng lúc càng kéo gần lại, chứng tỏ đối phương đang di chuyển về phía mình với tốc độ cực nhanh.

“Mẹ kiếp, kiếp trước của tên này là Nemesis (quái vật truy sát thành viên STAR trong game Resident Evil 3 kinh điển) hay sao? Truy sát mình từ đầu

tới cuối không biết mệt mỏi hay sao hả??” Đối phương là kẻ mạnh chân nguyên thần, có thể tung bay trên trời với tốc độ cực nhanh, cho dù hiện giờ có quay đầu bỏ chạy cũng bằng thừa mà thôi. Dương Kiệt chỉ còn biết cắn răng đứng yên tại chỗ chờ đợi.

“Trốn ~!! Sao ngươi không tiếp tục bỏ trốn đi?? Haha, rút kinh nghiệm mấy lần trước, thông qua bấu vật định vị biết rõ ngươi đang đi thẳng về hướng thành trì ở gần nhất trong khu vực, nên bọn thiếu gia đã mai phục sẵn ở nơi này, bố trí luôn cả bấu vật phong tỏa không gian, để xem ngươi còn dùng bí thuật gì để bỏ trốn nữa.” Không hề Dương Kiệt chờ đợi quá lâu, Thạch Bảo Ngọc đã xuất hiện trong tầm mắt anh ta và treo mình lơ lửng trên không trung, đồng thời mang theo vẻ mặt đầy khiêu khích chế giễu nhìn chằm chằm vào con mồi ở phía dưới.

“Bấu vật phong tỏa không gian???” Nghe xong lời nói của đối phương, Dương Kiệt không kiềm được phải biến sắc, thử kích hoạt kỹ năng Dịch Chuyển Tức Thời, lập tức nhận được câu thông báo là không gian xung quanh bị một luồng sức mạnh bí ẩn phong tỏa lại, kỹ năng không thể sử dụng, muốn sử dụng phải rời khỏi vùng phong tỏa mới được.

Chỉ là, đối phương có dễ dàng để cho anh ta rời khỏi vùng phong tỏa hay không? Câu trả lời tất nhiên là không rồi.

Thạch Bảo Ngọc mang theo vẻ mặt thích thú ngắm nhìn con mồi với vẻ mặt khó chịu còn hơn cả vừa ngậm xong phân của đối phương, trong lòng mát dạ vô cùng.

Mẹ kiếp ~!! Chỉ vì muốn tóm được mầy mà bắt bỏ mầy ngày đêm di chuyển không biết mệt mỏi hơn tám ngàn dặm đường, nhưng tới lúc kết thúc rồi, để xem lần này mầy bỏ trốn bằng cách nào.

“Quý xuống ~~~~~!!” Đối phương khiến mình tốn biết bao nhiêu thời gian thể lực để truy sát, tất nhiên là không thể nào chỉ đơn giản ra tay tóm gọn mang về tông môn rồi, trước hết là phải hành hạ chà đạp thỏa đáng mới hả dạ chứ nhỉ?

Thạch Bảo Ngọc không ngừng gia tăng áp lực của một kẻ mạnh nguyên thần về phía Dương Kiệt, thậm chí lần này sử dụng cả nguyên thần trong cơ thể hình thành lĩnh vực, ép buộc đối phương phải quý xuống trước mặt chờ đợi mình từ từ tiêu khiển.

“Đồ khốn, aaaaaaaa ~~~~~!!!” Dương Kiệt toàn thân run rẩy, trên trán chảy đầy mồ hôi lạnh, hàm răng cắn chặt vào môi tới nỗi chảy cả máu, nhưng vẫn ngoan cố chống cự nhất quyết không chịu quý xuống.

Nhìn thấy con kiến yếu ớt dám chống cự lại mình, Thạch Bảo Ngọc lộ ra nụ cười điên cuồng, không ngừng gia tăng áp lực về phía mục tiêu: “Ng顽 cố??? Để xem cơ thể mầy cứng cỏi tới cỡ nào, ta bảo quý xuống ~~~~~!!!”

Rầm ~~~~~!! rầm ~~~~~ rầm ~~~~~!!

“Không ~~~ bao ~~~ giờ ~~~~~!!” rầm ~~~~~!!!

Dương Kiệt bị áp lực đáng sợ kia đè nằm sấp mặt xuống đất, cho dù là nằm xuống bỏ mầy cũng không bao giờ quý trước mặt ngươi.

Thạch Bảo Ngọc thầm thở phào nhẹ nhõm, lúc này đã phóng thích áp lực tới cực đại, nếu như đối phương còn ngoan cố chống cự, chẳng khác nào va thẳng vào mặt mình sao? Cũng tốt, tuy không phải quý xuống, nhưng dù sao tên khốn đó cũng phải chịu khuất phục trước mình, không phải sao??

Những sự ngoan cố của Dương Kiệt càng khiến hắn muốn hành hạ đối phương tới tận cùng.

“ngươi nhìn thấy qua chết khô?? Chắc chưa chứ gì? Hôm nay tâm trạng của ta tốt, nên cho ngươi được thưởng thức thưởng thức thử.” Vừa cười lạnh đầy điên cuồng vừa vung chưởng ấn thẳng về phía Dương Kiệt, đánh anh ta bay ngã ngửa mặt trên lớp cát. Lại từ trong nhẫn Càn Khôn của mình rút ra bốn cây mộc không lồ phóng về bốn góc nơi Dương Kiệt đang nằm bất động, ghim sâu xuống lớp cát dày.

Vẫn chưa phải là kết thúc, lại rút ra bốn cây bí thủ phản cán buột chặt sợi dây xích dài ném thẳng về phía bốn cây cột dựng đứng, đầu dây xích bay vòng xiết chặt thân cột, còn đầu của bốn cây bí thủ trực tiếp cắn thẳng vào hai lòng bàn tay và lòng bàn chân của Dương Kiệt.

Phập ~~~ phập ~~~ phập ~~~~~ phập ~~~~~!!

AAAAAAAAAAAAAAAA ~~~~~!!

Tiếng gào thét đầy đau đớn của Dương Kiệt tựa như khúc nhạc du dương khi lọt vào tai hắn, khiến hắn phấn khích vô cùng.

“Với nhiệt độ thậm chí có thể khiến thép tan chảy như lúc này, bọn thiếu gia phơi ngươi ba ngày ba đêm không cho một giọt nước vào người ngươi, chắc sẽ thú vị lắm nhỉ??” Nhìn thấy Dương Kiệt vẫn cố gắng vùng vẫy trong đau đớn và tuyệt vọng, Thạch Bảo Ngọc tiếp tục lên tiếng giải thích. Với thứ dụng cụ và hành động nhuần nhuyễn như thế này, chắc tên khốn này là chuyên gia trong lĩnh vực này chứ nhỉ??

Roẹt ~~~!! Phập ~~~~~!!

Lại thêm một cây bí thủ nhỏ xuất hiện trong tay, búng nhẹ một cái đâm thẳng vào vùng ngực của Dương Kiệt, sau đó lập tức rút ra hút lại về phía tay mình, cười điên loạn khi thưởng thức vết thương không ngừng chảy máu của đối phương.

Roẹt ~~~!! phập ~~~!!roẹt ~~~!!phập ~~~~~!!!

Cây bí thủ nhỏ không ngừng phóng ra thu lại khi phát hiện vết thương trên người Dương Kiệt đã ngưng chảy máu, cứ thế liên tục liên miên không dứt,

mục đích là để đối phương không thể cầm máu, từ từ mất máu mà chết trong đau khổ tột cùng.

Còn việc bắt sống Dương Kiệt mang về tông môn, đó không phải là nghĩa vụ của hắn, cùng lắm sau khi Dương Kiệt tử nạn, chỉ cần mang cái xác của anh ta về tông môn là có thể hoàn thành nhiệm vụ rồi, tới lúc đó chỉ cần nói là lỡ tay giết nhầm, chẳng lẽ phía tông môn lại đi trách cứ hắn sao?? Tất nhiên là không bao giờ rồi.

Cho dù là một kẻ mạnh tông sư, bị mất máu liên tục như thế này, kèm theo việc bị “phơi nắng” dưới cái nhiệt độ kinh khủng trong sa mạc, tuyệt đối là một cực hình khó tả đối với Dương Kiệt.

Lúc này chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng do mất máu khá nhiều, tay chân rụng rời không còn tí sức lực, đừng nói là chống cự, hít thở cũng là cả một vấn đề khó khăn rồi.

Chẳng lẽ lần này chết thật rồi sao??

Roẹt ~~~!! phập ~~~!!roẹt ~~~!!phập ~~~~!!!

Ư ~ ư ~ ư ~ ~ ~!!

“hahaha, màn chết khô này hài lòng chứ nhỉ?? Đừng nói là bọn thiếu gia không nhân từ, quý xuống, chỉ cần ngươi đồng ý quý xuống khấu đầu năn nỉ van xin, khiến tâm trạng của bọn thiếu gia tốt lên, không chừng sẽ tha cho cái mạng chó của ngươi, thế nào hả??” Nhìn thấy Dương Kiệt đã yếu tới nỗi hét không thành tiếng, chỉ còn có thể rên lên một cách yếu ớt, Thạch Bảo Ngọc không ngừng lộ ra những nụ cười khát máu điên cuồng, cảm thấy vẫn chưa đủ, không ngừng buông ra lời hăm dọa căm dỗ, nhất quyết phải ép Dương Kiệt quý xuống khuất phục mình mới thôi.

“Ta.... Ta... ta quý Quý quý cái ... cái đầu.... đầu buồi....ngươi ... ngươi á.....kêu Kêu bố ... bố mẹ mày Mày tới quý ... quý ta Ta thì Thì có” Đó chính là câu trả lời của Dương Kiệt dành cho hắn.

“Đồ khốn, mày thật đáng chết ~~~~~!!!!” Nhìn thấy đối phương chết tới nơi mà còn ngoan cố, thậm chí lên tiếng buông lời thóa mạ, đôi mắt Thạch Bảo Ngọc tràn đầy gân máu, gào lớn một tiếng không ngừng phóng bí thủ trong tay đâm liên hoàn vào toàn thân của Dương Kiệt.

Roẹt ~~~!! phập ~~~!!roẹt ~~~!!phập ~~~~!!! Roẹt ~~~!! phập ~~~!!roẹt ~~~!!phập ~~~~!!!.....

Tiếng đâm dao vào mỡ thịt và rút ra mang theo máu tươi phun bắn nhất thời vang lên liên miên không dứt trong sa mạc hoang vắng.

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 187: Hoàng Dung xuất hiện

“Kết thúc thôi.” Ngay sau khi hành hạ Dương Kiệt chán chê, con điên trong người cũng đã nguôi hẳn, Thạch Bảo Ngọc không muốn lãng phí thêm thời gian nữa, quyết định tung cú chốt để kết liễu đối phương, còn mạng xác của đối phương về báo cáo nữa chứ.

Tay phải vung lên tạo thành chưởng, võ thẳng về Dương Kiệt đã gần như tắt thở ở phía xa.

“Đồ khốn, mau ngừng tay ~~~~~!!!!” Bàn tay khí khổng lồ từ trên không trung xuất hiện, giáng thẳng vào vị trí Dương Kiệt đang nằm, trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, một giọng nói đầy hốt hoảng và căm phẫn vang lên, ngay sau đó là một “bóng đèn huỳnh quang” màu xanh lá không lồ xuất hiện, tựa như mũi tên đang bắn tới với tốc độ nhanh như tia chớp, đâm thẳng vào bàn tay khí đang giáng xuống.

Uỳnh ~~~~~!!!!

“Cái gì ~~~~~!!!!” Thạch Bảo Ngọc kêu thét lên vì kinh ngạc khi nhìn thấy “bóng đèn huỳnh quang” chỉ khẽ chạm nhẹ đã đâm thủng cú chưởng khí, chưa ngừng lại ở đó, còn tiếp tục bắn thẳng về phía mình.

Do quá bất ngờ, thậm chí không kịp thi triển tuyệt học đối phó, chỉ còn cách vung tay tung chưởng võ thẳng về phía “bóng đèn huỳnh quang” đang bay tới.

Uỳnh ~~~~~!!!! AAAAAAAAAAAAA~::~!!!!

Tiếng kêu gào của Thạch Bảo Ngọc vang lên liên hồi, bản thân hắn tựa như bị dính chặt vào “bóng đèn huỳnh quang” đó, bị đẩy bay ra xa mấy chỉ, mất hút tại hiện trường.

Dương Kiệt mắt nửa nhắm nửa mở nghe thấy giọng nói quen thuộc vang lên bên tai, lại cảm nhận thấy cơ thể của mình được đỡ lên dựa hẳn vào một cơ thể mềm mại, mùi hương thơm ngát ngát xộc thẳng vào mũi, trên môi không tự chủ lộ ra nụ cười phấn khích.

“Kiệt ca ca, xin lỗi, xin lỗi vì muội đã tới trễ, khiến huynh ra nôn nổi như thế này.” Khuôn mặt của diễn viên Chu Ân, hai bím tóc xõa xuống vai, vẻ đẹp thanh thoát kèm theo bộ trang phục trắng lai xanh lá thời Tống đang mang theo vẻ mặt lo lắng tự trách xuất hiện trong tầm mắt của Dương Kiệt, không phải Hoàng Dung thì còn là ai nữa chứ.

Dương Kiệt định lên tiếng an ủi, nhưng miệng chỉ khẽ mở ra đã đau tới nỗi nhăn nhó cả mặt, nhất thời nói không nên lời.

“Kiệt ca ca, đừng nói nữa, đừng nói nữa, để muội giúp huynh điều trị.” Hoàng Dung vội rút từ trong nhẫn Càn Khôn của mình rút ra một viên Cửu Hoa Ngọc Lộ Uyển, không chút do dự bỏ vào miệng mình nhai nát ra, sau đó môi kề môi, đan được đã được nghiền nát nhanh chóng từ miệng của Hoàng Dung truyền hết vào trong miệng của anh ta.

Cửu Hoa Ngọc Lộ Uyển lập tức tan chảy chuyển hóa thành một luồng khí mát rượi bao phủ khắp cơ thể của Dương Kiệt, mọi cơn đau đớn lập tức tan biến, huyết khí đang được tái hình thành để bổ sung cho sự thiếu hụt trầm trọng này giờ, cảm giác lâng lâng dễ chịu khiến Dương Kiệt không tự chủ rên lên một tiếng.

Không ngờ cái rủi lại có cái may, vì thế mà lần đầu tiên được “đút cháo lười” với Dung nhi của ta, sau này có bị thêm vài lần như thế này cũng không uống.

Nếu như để Hoàng Dung biết Dương Kiệt đang nghĩ gì, chắc chắn sẽ một cước đá bay anh ta ra xa cho mà xem.

Bộ không thấy người ta đang lo lắng muốn chết sao mà còn giỡn kiểu này nữa hả?

“Kẻ nào ~~~!! Kẻ nào dám đánh lên bốn thiếu gia ~~~~~!!!” trong lúc cả hai còn chưa kịp thăm hỏi buong lời nhớ nhưng, giọng nói đầy phẫn nộ của Thạch Bảo Ngọc từ phía xa vang lên, chỉ trong nháy mắt đã xuất hiện ngay trước mặt cả hai.

“Một cô gái??!!” Thạch Bảo Ngọc có chút bất ngờ khi phát hiện người tung ra đòn đánh đáng sợ đánh lên mình là một cô gái còn khá trẻ tuổi, khi nhìn rõ sắc mặt của đối phương, không kiềm được ngăn người một cái, trong đôi mắt lóe qua tia sáng dâm tà.

Một mỹ nhân ~~~~!!!

“Cô nương là đồng bọn của hắn?? là người của Huyết Ma Đạo?? Cô có biết rằng mình là kẻ thù muôn kiếp của tất cả tông môn trên đại lục Huyền Thiên này không hả? nếu như bốn thiếu gia lan truyền thông tin cô là người của Huyết Ma Đạo ra ngoài, cô nương sẽ lập tức bị biến thành con chuột qua đường, trở thành mục tiêu truy sát của khắp khu vực U Châu cho mà xem. Tất nhiên, nếu như cô nương đồng ý chủ động rời khỏi Huyết Ma Đạo, thậm chí trở thành ái thiếp của bốn thiếu gia, bốn thiếu gia hứa là sẽ đảm bảo mạng sống của cô nương, thế nào? Lời đề nghị hấp dẫn đấy chứ nhỉ?” Thạch Bảo Ngọc cố gắng kềm nén dục vọng trong lòng, không ngừng buong lời hăm dọa dụ dỗ, ép buong Hoàng Dung “cải tà quy chánh”, thậm chí trở thành món đồ chơi tình dục cho hắn nữa chứ.

Hoàng Dung nhẹ nhàng để Dương Kiệt nằm xuống, sau đó từ dưới đất đứng bật dậy, dưới ánh mắt đầy cao ngạo và “kỳ vọng” của Thạch Bảo Ngọc, tựa như con hổ cái bị thương, nghiêng răng nghiêng lợi quát lớn: “Chính ngươi, chính ngươi đã khiến Kiệt ca ca của ta thành nồn nổi như thế này, ngươi phải chết, chết, chết ~~~~~!!!”

Ầm ~~~~~!!!

Dưới ánh mắt đầy kinh ngạc của không chỉ Thạch Bảo Ngọc mà cả Dương Kiệt, khí thế của một kẻ mạnh chân nguyên tầng thứ 1 từ trên người Hoàng Dung phóng thích ra, không thêm lời thôi dãi dòng với đối phương, Đả Cầu Bồng xuất hiện trong tay, một chiêu Bát Cầu Triều Thiên tung ra, đập thẳng về phía kẻ thù không đội trời chung của mình.

Thực ra cũng không có gì đáng kinh ngạc cả, Dương Kiệt có thể giết quái thẳng cấp, Hoàng Dung cũng có thể. Dương Kiệt có thể từ một tên tiên thiên quèn thăng tới thành một chân tông sư tầng thứ 5, huống chi là một Hoàng Dung sở hữu võ sở tuyệt học thần giới, cộng thêm thần khí Đả Cầu Bồng trong tay, vượt cấp đánh quái dễ như trở bàn tay, chỉ cần chịu khó chui vào sâu trong khu rừng mà thú cày LV một thời gian, trở thành kẻ mạnh chân nguyên thần tầng thứ 1 không phải là vấn đề gì to tát cả, thậm chí như vậy là còn quá chậm nữa là.

“cái gì?? Đó là ~~~~~!!!” Nhìn thấy hàng trăm con chó dạng khí màu xanh lá với tư thế vồ mồi lao thẳng về phía mình, Thạch Bảo Ngọc không kiềm được run bắn người lên vì kinh hãi.

Không chỉ có thực lực của một chân nguyên thần tầng thứ 1, quan trọng nhất là, tuyệt học của đối phương, ít nhất cũng là tuyệt học thiên giới, có thể sao???

“Bắc Minh Thần Chương, phá ~~~~~!!!” Vung tay tạo thành chương, trực tiếp ấn thẳng về phía hàng trăm con chó dạng khí đang lao tới.

Bắc Minh Thần Chương do Thạch Bảo Ngọc thi triển ra, tuyệt đối không phải như tên Hạ Hầu Quân có thể so sánh được, chỉ thấy cái đầu lâu khổng lồ to bằng một quả núi nhỏ xuất hiện, miệng há to ra trực tiếp nuốt sạnh những con chó dạng khí đang lao tới, thể tích của nó lập tức phình to ra gấp đôi so với ban đầu, tiếp tục há to cái miệng gớm ghiếc ra phóng thẳng về phía Hoàng Dung, sẵn sàng nuốt cả cơ thể nhỏ bé của cô ta vào bên trong.

“Tiêu Dao Du, Bồng Đả Ác Cầu, chết này ~~~~~!!!” Tiêu Dao Du thi triển ra, cơ thể của Hoàng Dung tựa như bóng ma trên chiến trường, vô cùng dễ dàng né qua cái đầu lâu khổng lồ gớm ghiếc kia, ngược lại còn nhanh chóng tung đòn phản công nhắm vào đối thủ.

Trên đỉnh đầu của Thạch Bảo Ngọc xuất hiện ba cây gậy phát sáng rực rỡ, nhanh chóng gộp lại thành một, như Tôn Ngộ Không đang cầm gậy như ý bô thẳng về phía kẻ địch ở phía dưới.

Cái đầu lâu một khi định vị rồi tung ra, không thể rút nó quay trở về lại được, không còn cách nào khác đành thu hồi đòn tấn công của mình, cái đầu lâu lập tức biến mất trong không khí. Tiếp đó hai tay tạo thành ấn pháp, miệng hét lớn: “Bắc Minh Đào Hải, phá ~~~~~!!!”

Cơ thể Thạch Bảo Ngọc tựa như biến thành một lỗ xoáy khổng lồ, lỗ xoáy không ngừng xoay chuyển liên hồi như một cái hố đen vô tận như đang muốn hút sạch mọi thứ trên đời này, một lực hút đáng sợ hình thành, nhanh chóng hút cây gậy khổng lồ đang bỏ xuống vào bên trong hố đen của nó một cách dễ dàng.

“Đánh đủ rồi phải không? Giờ tới lượt bốn thiếu gia đây, Đại Hải Vô Lượng ~~~~~!!!” Hai tay tạo thành thế chưởng ấn thẳng ra phía trước, bầu trời đột nhiên tối sầm xuống, tiếng sóng biển vang lên liên miên không dứt.

Hoàng Dung chỉ cảm thấy một luồng áp lực đáng sợ đang ập thẳng vào mình, phát hiện cảnh vật trước mặt thay đổi từ bãi cát mênh mông thành sóng biển đang giận dữ, những con sóng cao hơn chục mét từng con từng con ập thẳng về trước mặt mình.

“Ác Cầu Lan Lộ ~~~~~!!!” Vung Đà Cầu Bồng quét một đường vòng cung ngay trước mặt, một con chó dạng khí khổng lồ xuất hiện ngẩng cao đầu gào lớn một tiếng, dùng cơ thể thô to của mình cản lại những con sóng đáng sợ đang ập tới với tốc độ cực nhanh.

Rầm ~~~~~!!!

Con chó dạng khí dù to lớn tới cỡ nào, cũng không đủ để chống lại sức mạnh đáng sợ của thiên nhiên, chỉ trong nháy mắt đã bị những con sóng đáng sợ kia nuốt chửng, tựa như chưa từng xuất hiện qua vậy.

Hoàng Dung cũng đoán trước được điều này, tung đòn đánh đó mục đích chỉ là kèm hãm những con sóng đáng sợ đó một thời gian ngắn mà thôi, ngay sau khi vừa tung xong đòn chống đỡ, nhanh chóng kéo lấy Dương Kiệt đang nằm dưới đất, Tiêu Dao Du thi triển tới cực đỉnh, chỉ trong tích tắc đã thoát khỏi phạm vi ập tới của những con sóng đáng sợ kia.

Thạch Bảo Ngọc khẽ nhíu mày khi nhìn thấy đòn tấn công của mình không làm gì được đối phương cả, đồng thời trong lòng không kém được cảm thấy khó xử khi đối phương sở hữu một tuyệt học né tránh đáng sợ như thế này. Nếu đối phương cứ thi triển không giới hạn, cho dù đánh tới tét công gô cũng chưa chắc chạm được vào người đối phương nữa là.

Tất nhiên, với thực lực của một chân nguyên thần tầng thứ 3, lớn hơn đối phương tới 2 cấp, chỉ cần không ngừng giao chiến quyết định, sẽ có lúc chân nguyên trong người đối thủ cạn sạch trước, tới lúc đó người chiến thắng vẫn là mình mà thôi. Chỉ là Thạch Bảo Ngọc không muốn lãng phí quá nhiều thời gian, muốn tốc chiến tốc thắng kia.

“Lãnh vực, mở ~~~~~!!!” Một khí thể áp đảo từ trong nguyên thần trong cơ thể của Thạch Bảo Ngọc phóng thích ra, trực tiếp ập thẳng vào người Hoàng Dung đang kéo lấy Dương Kiệt tới nơi an toàn ở phía xa.

Lãnh Vực cao cấp!!!

Hoàng Dung lập tức cảm nhận thấy thực lực của mình chỉ trong nháy mắt đã bị tuột liền xuống ba cấp, chỉ còn lại thực lực của chân tông sư tầng thứ 8 mà thôi.

Ầm ~~~~~!!!

Lãnh Vực, lại là lãnh vực ~~~~~!!!

Thạch Bảo Ngọc có lãnh vực, Hoàng Dung chẳng lẽ không có sao? Tất nhiên là không rồi. Quan trọng nhất là, lãnh vực của Hoàng Dung chính là Lãnh Vực tuyệt phẩm!

Lãnh vực của bản thân không chỉ bị mất đi tác dụng, ngược lại còn bị lãnh vực của Hoàng Dung giáng xuống một cấp, lúc này chỉ còn lại thực lực của một chân nguyên thần tầng thứ 2, sắc mặt của Thạch Bảo Ngọc trở nên khó coi vô cùng.

Không ngờ đối phương không chỉ sở hữu những tuyệt học thiên giới cao cấp (do hắn tự nghĩ thế), ngay cả lãnh vực cũng thuộc loại tuyệt phẩm, rốt cuộc cô gái đó là quái nhân phương nào thế nhỉ??

Thứ thực lực đó, thứ tiềm năng đó, địa vị trong Huyết Ma Đạo tuyệt đối không nhỏ, nếu như có thể bắt sống được đối phương thì.....

Trong đầu không tự chủ xuất hiện hình ảnh tương lai sáng lạng nếu như bắt sống được một nhân vật quan trọng trong Huyết Ma Đạo, chắc chắn sẽ nhận được sự khen thưởng đào tạo hết mực phía tông môn cho mà xem.

Nghĩ tới điều đó, cả người hắn không kém được run bắn lên vì phấn khích. Cái gì mà yêu cầu Hoàng Dung quy hàng trở thành ái thiếp của hắn đã bỏ hắn sang một bên. Sau này thực lực trở nên lớn mạnh, muốn lấy nhân nào mà không có chứ.

Tất nhiên, nếu như đối phương thành tâm thuận phục, cũng không thể là không chấp nhận được, nên nhớ đối phương sở hữu vô số tuyệt học thiên giới đáng sợ, nếu như đã trở thành người của mình, tuyệt học đó hiển nhiên cũng sẽ là của mình thôi mà. Cùng lắm sau này chơi chán chê rồi mới dâng lên cho tông môn cũng chưa muộn mà.

Chỉ là, mạnh hơn người ta hai cấp còn chưa làm gì được người ta, lúc này còn bị giáng xuống một cấp, đúng là..... tự lấy đá chọi vào chân mình mà

~~~~!!

“Võ hồn, mở ~~~~~!!!” Không muốn để vượt mắt cơ hội ngàn năm có một, Thạch Bảo Ngọc quyết định bung hết toàn bộ sức mạnh của mình để tóm cổ Hoàng Dung càng sớm càng tốt.

Bạn đang đọc truyện *Phì Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 188: Võ hồn của Hoàng Dung

Gào ~~~~~!!!

Một con khi đột không lồ toàn thân bóng lảng tựa như được đúc bằng cẩm thạch xuất hiện ngay trên đỉnh đầu của Thạch Bảo Ngọc, nó ngẩng cao đầu gào lớn một tiếng, đồng thời không ngừng dùng đôi tay võ mạnh vào ngực, tựa như muốn phô trương sức mạnh đáng sợ của bản thân vậy.

Võ hồn cấp 7 Cương Thạch Linh Hầu!!

Ngay sau khi nhập vào cơ thể, thực lực của Thạch Bảo Ngọc lập tức thăng lên thành chân nguyên thần tầng thứ 9.

Nguyên thần tầng thứ 9 vs nguyên thần tầng thứ 1! Cho dù là đứa trẻ lên ba cũng hiểu rõ phần thắng sẽ thuộc về ai rồi.

Thậm chí không cần thi triển tuyệt học, chỉ đơn giản một cú võ mạnh về phía Hoàng Dung và Dương Kiệt, cả hai lập tức bị đánh bay ra xa, tình hình của Dương Kiệt vừa ổn định chưa được bao lâu lại lần nữa rơi vào trạng thái trọng thương.

“Kiệt ca ca ~~~~~!!!” Nhìn thấy Dương Kiệt không ngừng phun máu, Hoàng Dung biến sắc hốt hoảng đỡ lấy anh ta.

“Tự lo cho bản thân trước đi, hừ ~~~~!!”

Uỳnh ~~~~~!!

AAAAAAAAAAAAA ~~~~~!!!

Tiếng kêu thét vang lên từ miệng cả hai và ngã rầm xuống mặt đất không thể đứng dậy nổi, hoàn toàn không phải đối thủ!

“Cơ hội cuối cùng, quỳ xuống thuận phục, nếu không thì...” “Còn, còn lâu...” “năm... năm mơ... mơ đi ~~~~~!!”

“Được, nếu vậy thì.. khà khà, bổn thiếu gia biết ngươi quan tâm lo lắng cho con heo mập kia, cho nên....” Bàn tay phải vung lên theo thế chụp xuống võ mạnh xuống.

“Không ~~~~~!!!!” rầm ~~~~~!!! Crack crack crack ~~~~~!!!

Hoàng Dung thậm chí không kịp phản ứng, bàn tay khí đã từ trên không trung giáng xuống với tốc độ nhanh như tia chớp, võ thẳng vào vị trí Dương Kiệt đang nằm.

Tiếng xương cốt gãy vụn kèm theo tiếng gào thét đầy đau khổ của Dương Kiệt vang lên liên miên không dứt, lúc này anh ta đã hít vào ít thở ra nhiều, có thể tắt thở bất kỳ lúc nào.

“AAAAAAAAAAAAA, đồ khốn ~~~~!! Ngươi phải chết ~~~~!! Phải chết ~~~~~!!!!” Hoàng Dung như muốn hóa điên khi nhìn thấy cảnh tượng thê thảm của Dương Kiệt lúc này, toàn thân run lên cầm cập.

Thạch Bảo Ngọc thích thú ngắm nhìn con giận dữ của đối phương, trên môi lộ ra nụ cười đắc chí chế giễu.

Cứ giận đi, nổi điên đi, thì làm gì được bổn thiếu gia nào. Ngươi càng như thế, bổn thiếu gia sẽ càng hành hạ con heo mập kia thêm nữa, hahahaha ~~~~~!!

Bàn tay thêm lần nữa vung lên, không chút do dự võ mạnh xuống.

“Đồ khốn ~~~~!! Mau dùng tay ~~~~~!!!!” Hoàng Dung không chút do dự tung người nằm đè hẳn lên người Dương Kiệt, dùng tấm thân mỏng manh của mình hứng chịu bàn tay khí đang võ xuống.

Rầm ~~~~~!!!

Cát bụi tung bắn lên không trung hơn cả chục mét, đủ hiểu bàn tay khí đó có uy lực đáng sợ như thế nào rồi, đừng nói là với một cái thân thể gầy như vụn

nát như lúc này, cho dù là toàn vẹn, hướng chịu thêm một đòn đánh như thế, Dương Kiệt tuyệt đối sẽ tan xương nát thịt cho mà xem.

“Chết rồi sao??? Không thể nào!!” Thạch Bảo Ngọc khẽ cúi đầu nhìn chăm chăm vào cái hố cát sâu thâm thẳm ở phía trước, đòn đánh lúc này đã tính toán rất kỹ, biết rõ Hoàng Dung chắc chắn sẽ lao người tới hứng đòn thay cho Dương Kiệt, nên cú đánh lúc này chỉ có thể khiến đối phương trọng thương chứ không thể chết được, vì dù sao mục đích chính của hắn chính là thuần phục hoặc bắt sống Hoàng Dung mà.

Lạch bạch ~~~ lạch bạch ~~~~~!!!

Thạch Bảo Ngọc từng bước từng bước bước về phía cái hố cát do mình vừa tạo ra để xem tình hình của cả hai như thế nào, nếu đã trọng thương, trực tiếp bắt sống mang về trang viên của mình trong tông môn.

Đợi tới khi về tới trang viên, muốn “hành hình, tra khảo” kiểu gì chả được chứ nhỉ!!

Nghĩa tới điều đó, máu trong người trở nên sôi sục hẳn lên, trên môi không tự chủ lộ ra nụ cười đậm tà đầy phản kích.

Rầm ~~~~~ rầm ~~~~~ rầm ~~~~~!!!

Gần như đã bước tới trước hố cát, đột nhiên cảm thấy mặt đất run chuyển dữ dội, một luồng áp lực đáng sợ không biết từ đâu xuất hiện chụp thẳng vào người mình, khiến Thạch Bảo Ngọc không kiềm được phải biến sắc, cơ thể không tự chủ bước lùi về phía sau.

“đó, đó là, không thể nào ~~~~~!!!” Thạch Bảo Ngọc sắc mặt tái xanh nhìn chăm chăm vào cái hố cát, miệng không ngừng lầm bầm thất thần, tựa như vừa phát hiện một thứ đáng sợ nhất trên đời này vậy.

Uỳnh ~~~~~!!!

Đất cát tung bắn tứ phía, chỉ thấy hình bóng của Hoàng Dung đang chống ngang Dương Kiệt từ dưới hố xuất hiện, lúc này sắc mặt của Hoàng Dung lạnh lùng tràn đầy sát khí, tựa như hận không thể phang thẳng xẻ thịt kẻ thù ở trước mặt ra vậy.

“Kiệt ca ca, ngoan ngoãn nằm yên đợi muội chút nhé, muội sẽ giải quyết tên khốn trời đánh kia ngay.” Từ từ để Dương Kiệt xuống đất, trên môi mang theo nụ cười dịu dàng ấm áp, nhưng khi ngẩng đầu lên nhìn về phía Thạch Bảo Ngọc, lập tức chuyển hóa thành la sát đáng sợ.

Lạnh lùng, tàn nhẫn và khát máu. Đó là những gì có thể hình dung sắc mặt của Hoàng Dung khi đối diện với Thạch Bảo Ngọc lúc này.

“Võ hồn, hiện ~~~~~!!!”

Phục ~~~~~!!

Ngay trên đỉnh đầu Hoàng Dung lập tức xuất hiện một khu rừng hoa đào thơ mộng, nhưng bên trong đó ẩn chứa sự chết chóc đáng sợ.

Võ hồn thánh phẩm, Đào Hoa Trận!!

không ngờ trong tình thế nguy cấp nhất cộng thêm cơn giận dữ tới tột đỉnh trong người, lại kích thích tiềm năng trong người của Hoàng Dung, khiến võ hồn tiềm ẩn trong cơ thể của cô ta được kích hoạt. Điều này ít nhiều phải cảm ơn tên khốn Thạch Bảo Ngọc ở phía trước.

Để đền đáp cho "ơn nghĩa" của hắn, Hoàng Dung quyết định "trả công" cho hắn bằng một thứ mà hắn có nằm mơ cũng mơ thấy nổi.

Cảm nhận khí thế áp đảo của võ hồn đối phương, Thạch Bảo Ngọc run sợ tới nổi mặt mày tái xanh, ngơ ngác như không muốn tin vào đôi mắt của mình, miệng không ngừng lầm bầm “không thể nào, không thể nào như thế được”, còn đầu đáng về nắm chắc phần thắng, bỏ mấy thiên hạ vô địch như lúc này nữa chứ.

Sau khoảng thời gian đầu kinh hãi thất thần, Thạch Bảo Ngọc nhanh chóng định thần trở lại, trên môi không tự chủ lộ về nụ cười chế giễu khi phát hiện khí thế trên người Hoàng Dung vẫn chỉ giữ lại ở cảnh giới nguyên thần tầng thứ 1, hoàn toàn không gia tăng thêm chút thực lực nào cả.

Hú hồn, thì ra chỉ là phé võ hồn!!

Như đã từng nói, trên đại lục Huyền Thiên này có vô số loại võ hồn khác nhau, và không phải bất kỳ võ hồn nào cũng có thể gia tăng lực chiến cho bản thân, đôi khi võ hồn đó chỉ có công dụng như luyện đan luyện khí hay một vài tính năng khác nữa, cũng có thể chỉ là gia tăng sức phòng thủ như võ hồn Huyền Vũ của Dương Kiệt chẳng hạn, hoàn toàn không thể gia tăng cho chủ nhân lực chiến chút nào cả.

Thông thường những võ hồn như thế này gọi là phé võ hồn.

Một phé võ hồn cho dù là thần phẩm đi nữa, cũng chỉ là thứ vô dụng mà thôi. Cùng lắm trong lúc giao chiến có thể áp chế võ hồn của người có võ hồn thấp hơn một chút mà thôi.

Nếu như Hoàng Dung có thực lực ngang ngửa hoặc yếu kém hơn Thạch Bảo Ngọc đôi chút, thánh phẩm võ hồn có thể áp chế võ hồn cấp 7, giúp cô ta vượt cấp khiêu chiến không thành vấn đề. Nhưng vấn đề là, cả hai cách nhau tới gần 8 cấp thực lực, đừng nói là thánh phẩm võ hồn, cho dù là thần phẩm võ hồn Thạch Bảo Ngọc cũng không sợ.

‘Tuông gì, chỉ có thể thôi sao?? Khu rừng Hoa Đào?? Hay là Cô nương đã hồi tâm chuyển ý, quyết định quỳ xuống thuần phục bổn thiếu gia, nên định mời bổn thiếu gia vào đó cùng ngao du ngắm cảnh sao?? Nếu thế thì cung kính không bằng thừa lệnh, hahaha ~~~~!!’ Thạch Bảo Ngọc muốn đá kích đối phương, không ngừng buông lời chế giễu.

“ngươi nói đúng, ta muốn mời ngươi đi vào trong đó thật đấy, hy vọng lát nữa ngươi còn giữ được cái nụ cười khốn nạn này.” Hoàng Dung vẫn mang theo sắc mặt lạnh lùng tàn nhẫn, cười lạnh nói.

“Đào Hoa Trận, mở ~~~~~!!” hai tay Hoàng Dung liên tục vẽ dấu ấn ngay trước mặt, dưới ánh mắt kinh ngạc khó tin của Thạch Bảo Ngọc, khu rừng Đào Hoa đột nhiên phóng to ra gấp nhiều lần, không cho đối phương kịp phản ứng, chụp thẳng về phía vị trí Thạch Bảo Ngọc đang đứng.

“Nơi này là .....!!” Thạch Bảo Ngọc giật mình hoảng hốt khi phát hiện mình đang đứng trong một khu rừng Hoa Đào rộng mênh mông không lối thoát, những cây Hoa Đào xếp thành từng hàng từng hàng tựa như một bức tường thành vững chãi chắn cản hết mọi tầm nhìn lối đi của người đang đứng trong trận pháp.

“Vỡ ~~~~~!!!” Thạch Bảo Ngọc nhanh chóng định thần trở lại, cười lạnh tung chiêu ấn thẳng về phía “bức tường Hoa Đào” ở trước mặt.

Đùa à!! những cành Hoa Đào mỏng manh này mà đòi nhốt được bổn thiếu gia ở đây sao?? Nực cười ~~~~!!

Uỳnh ~~~~~!!!

“Cái gì??? Có thể sao?????” Thạch Bảo Ngọc há hốc giương to đôi mắt ra hết cỡ nhìn chăm chăm vào “bức tường Hoa Đào” sau khi hứng trọn cú chưởng khí của mình mà vẫn sừng sững hiện ngang đứng đó, cũng lắm chỉ nhìn thấy vô số hoa đào từ trên cành cây rơi rải xuống, nhưng hoàn toàn không làm gì được bức tường đó cả.

“không, ta không tin ~~~~~!!!” Thạch Bảo Ngọc không muốn tin vào những gì xảy ra trước mặt mình, không tiếc chân nguyên trong cơ thể, không ngừng tung chiêu ấn thẳng về phía bức tường ở trước mặt.

Uỳnh ~~~ uỳnh ~~~~~ uỳnh ~~~~~!!

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 189: Ngũ Hành Sát Trận

Hộc hộc ~~~~~!!!

Sau gần hai khắc giờ không ngừng tấn công về phía “bức tường Hoa Đào”, nhưng vẫn không thể phá hủy được nó, thậm chí kích hoạt luôn cả võ hồn của mình điều khiển Cương Thạch Linh Hầu tấn công về phía bức tường, nhưng rốt cuộc cũng không thể ở trên bề mặt những cành cây Hoa Đào để lại một vết trầy xước nữa là.

Thạch Bảo Ngọc đã gần như thở không ra hơi, chân nguyên trong cơ thể mất đi gần phân nửa, nếu cứ tiếp tục ra đòn với cường độ như thế này, chỉ sợ chưa phá được bức tường đó mình cũng đã khuy xuống rồi.

Đáng sợ nhất chính là, không gian trong này dường như bị tách biệt với thế giới bên ngoài, hoàn toàn không thể hấp thụ thiên địa linh khí để bổ sung cho cơ thể, chính vì điều đó mới khiến Thạch Bảo Ngọc mệt mỏi tới mức như thế này đây.

“Không thể phá, phá vỡ, vậy thì, vậy thì bổn thiếu gia tự, tự tìm đường thoát, thoát thân.” Hít sâu một hơi vào người để bình tâm lại, không còn cách nào khác chính là dùng phương pháp ngu xuẩn nhất, tốn thời gian nhất, dùng đôi chân của mình để tìm đường vượt qua khỏi cái khu rừng quỷ quái này.

Chỉ là ước mơ luôn đẹp để, sự thực quá phũ phàng.

Thạch Bảo Ngọc tựa như con ruồi không đầu di chuyển trong Đào Hoa Trận gần hết nửa canh giờ, bốn mặt chỉ toàn là những cành cây Hoa Đào “thor mộng”, hoàn toàn không thể nhìn thấy một lối thoát nào cả. Đào Hoa Trận tựa như một mê cung rộng vô tận, cho dù có đi tới chết cũng đừng mong tìm thấy được lối thoát.

Tâm trạng của Thạch Bảo Ngọc càng lúc càng tồi tệ, cũng không phải là chưa thử qua việc bay người lên cao để bay ra khỏi cái khu rừng này, chỉ là cơ thể vừa mới rời khỏi mặt đất chưa được vài tấc, cây Hoa Đào ở phía dưới tựa như mọc thêm vô số cánh tay dài vô tận, tạo thành mảnh lưới chỉ chít chụp thẳng vào người hắn, kéo hắn xuống trở lại mặt đất. Ba lần bảy lượt đều như vậy, khiến hắn như muốn phát điên lên rồi.

“Chẳng lẽ à đàn bà trời đánh đó định nhốt mình suốt đời ở cái nơi quỷ quái này sao?? Không ~~~!! Ta không đồng ý ~~~~~!!!” Gào thét một hồi không có kết quả, không còn cách nào khác, đành tiếp tục cuộc bộ trong cái khu rừng Hoa Đào để tìm lối thoát.

Tiếp tục di chuyển chưa chắc tìm ra được lối thoát, nhưng dậm chân tại chỗ chắc chắn sẽ bị nhốt ở nơi này suốt đời.

Trong lúc Thạch Bảo Ngọc đang loay hoay tìm đường thoát thân, Dương Kiệt và Hoàng Dung đang đứng ở bên ngoài ngắm nhìn đáng về thê thảm của đôi phượng.

Sau một thời gian dùng thuốc điều trị, nội thương trong người Dương Kiệt đã hồi phục lại đôi phần, có thể di chuyển nói chuyện một cách thoải mái, không còn giống như một con chó sắp chết như trước đó nữa.

Từ bên ngoài nhìn xuyên thấu vào trong khu rừng Hòa Đào do võ hồn của Hoàng Dung tạo ra, thấy rõ tuy Thạch Bảo Ngọc đang di chuyển không ngừng, nhưng thực ra hắn vẫn dậm chân tại chỗ, thậm chí không di chuyển được thêm một bước nào cả.

Võ hồn của Hoàng Dung tuy không thể gia tăng lực chiến cho cô ta, nhưng lại là một pháp trận vô cùng đáng sợ, chỉ cần đối thủ không lớn mạnh hơn cô ta (thực lực + thêm 11 cấp võ hồn), tuyệt đối không thể phá trận thoát ra ngoài, cho dù thực lực lớn mạnh hơn khá nhiều, cũng phải tốn không ít công sức và thời gian mới có thể phá trận, đợi tới khi đối thủ phá được pháp trận, Hoàng Dung cũng đã bỏ trốn từ lâu rồi.

Nếu như thế thật thì quả thật là cho dù hắn có di chuyển suốt đời, cũng đừng mong thoát khỏi khu rừng Hoa Đào đó cho mà xem.

“Haha, nhìn tên ngu xuẩn đó kia, loay hoay như một con rối, dậm chân tại chỗ này giờ mà không biết, cho đáng đời, nhốt hắn suốt đời trong đó cho bỏ ghét.” Dương Kiệt khoái trá cười nói, mọi oán hận trong lòng tựa như được giải tỏa trút hết ra, sáng khoái vô cùng.

“Nhốt hắn suốt đời? Ồ không, với những gì hắn đã làm với Kiệt ca ca, cho dù có bắt hắn chết trăm lần ngàn lần cũng chưa hết tội, sao có thể để hắn thành thoi như thế được chứ?” Hoàng Dung cười lạnh nhìn chằm chằm vào tên Thạch Bảo Ngọc trong pháp trận, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Đúng là chọc giận ai cũng đừng nên chọc giận phụ nữ, đặc biệt là những phụ nữ có thực lực và tài trí đáng sợ như Hoàng Dung, không chết cũng thân tàn ma dại cho mà xem.

“ý của muội là ...” Dương Kiệt bắt đầu cảm thấy thương hại cho tên khốn Thạch Bảo Ngọc, chỉ là không biết Hoàng Dung định dùng cách nào để “hành hạ” đối phượng, tò mò và kỳ vọng hỏi.

“Huynh tưởng võ hồn của muội chỉ có thể nhốt người trong đó thôi sao? Hi hi, để muội cho tên khốn đó thưởng thức thử “Ngũ Hành Sát Trận” trong pháp trận này tức khắc.” đôi mắt của Hoàng Dung lóe qua tia sáng tàn nhẫn, xem ra tên khốn Thạch Bảo Ngọc đã khiến Hoàng Dung nổi giận tới mức đỉnh điểm rồi đây.

“Ngũ Hành Sát Trận, mở ~~~~~!!!” Hai tay vẩy múa liên tục về ra vô số dấu ấn kỳ lạ, Hoàng Dung hét lớn một tiếng sau khi hoàn thành “ nghi thức” thi triển.

Uỳnh ~~~~~!!

Thạch Bảo Ngọc đang “ di chuyển” trong pháp trận đột nhiên biến sắc, trong lòng cảm thấy thấp thỏm không yên, linh tính mách bảo rằng một con đại họa đang ập thẳng vào đầu mình.

Roẹt ~~~~~ roẹt ~~~~~ roẹt ~~~~~!!

“ Cái gì??? Đó là ... không ~~~~~!!!” Chỉ thấy vô số thanh kiếm thực thể từ trên cành cây Hòa Đào có mặt khắp nơi trong khu rừng phóng thích ra, chi chít dày đặc tới nỗi ngay cả một con muỗi không thể bay thoát được, ghim thẳng về phía Thạch Bảo Ngọc.

“ Chân nguyên hộ thể, mở, không, aaaaaaaaaaaaaa~~~~~!!!” Thạch Bảo Ngọc thậm chí kích hoạt cả chân nguyên ít ỏi trong cơ thể để hình thành lá chắn phòng thủ, nhưng những thanh kiếm sắc nhọn đó vô cùng dễ dàng đâm thủng lớp lá chắn chân nguyên đó, không ngừng xuyên thủng qua cơ thể máu thịt của hắn.

Roẹt ~~~~~! Phập ~~~~~!! Roẹt ~~~~~!! Phập ~~~~~!! Roẹt .....!!

AAAAAAAAAAAA ~~~~~!!!

Bị hàng trăm hàng ngàn thanh kiếm không ngừng xuyên thủng cơ thể, con đau thấu tận linh hồn đó, thậm chí sống không bằng chết nữa là.

Nhưng thật đáng tiếc, cho dù bị xuyên thủng cỡ nào, cơ thể của Thạch Bảo Ngọc nhanh chóng được phục hồi như chưa từng bị xuyên thủng qua vậy. Đừng tưởng như thế là ngon, chính vì điều đó mới khiến hắn thậm chí muốn cắn lưỡi tự vẫn còn đang tiếp tục “ thưởng thức” màn tra tấn kinh hoàng này.

Kim Sát Trận ~~~~~!!!

Rào ~~~~~ rào ~~~~~!!

Để cho Thạch Bảo Ngọc thưởng thức ngàn kiếm xuyên người chán chê xong, pháp trận thứ 2 nhanh chóng được kích hoạt. Lần này trên không trung xuất hiện một cái hồ đen khổng lồ, dưới ánh mắt kinh hãi của “ tên đáng thương” kia, tựa như Hoàng Hà vỡ đê, dòng nước đen kịt đổ xuống ngay khu vực trống mà hắn đang đứng trong khu rừng.

“ AAAAAAAAAAAAAAAAA ~~~~~!!!” không có lối thoát, Thạch Bảo Ngọc chìm ngập trong cái hồ nước nhân tạo màu đen đáng sợ đó.

Crack ~~~ crack ~~~~~!!!

Không chỉ ngộp thở khó chịu vô cùng (Thử bị người khác dùng gỏi dè mạnh vào mặt một thời gian dài nhưng lại chết không được thử xem cảm giác đó như thế nào nhé), đáng sợ nhất là dưới áp suất đáng sợ của nước đen đó, xương cốt trong cơ thể bị dè tới nỗi gãy vụn ra hết, da thịt bắt đầu vỡ nứt, máu không ngừng phun bắn ra pha trộn vào dòng nước đen ở xung quanh.

Chẳng mấy chốc Thạch Bảo Ngọc chỉ còn nửa cái mạng cơ thể không còn mảnh thịt nguyên vẹn mềm nhũn nằm bất động không ngừng hứng chịu cơn ngạt thở và áp suất đáng sợ không ngừng tấn công mình, đôi mắt thất thần như người chết, chỉ là nếu chết được còn đỡ, sống không bằng chết mới đáng sợ đấy chứ.

Ào ào ~~~~~!!!

Không bao lâu sau, nước đen bị hút hết về cái hố đen trên không trung, tựa như chưa từng xuất hiện qua vậy. Và cơ thể vụn nát của Thạch Bảo Ngọc thêm lần nữa hồi phục như lúc ban đầu như chưa từng bị chấn thương qua. Chỉ là nhìn về mặt như người vô hồn của hắn lúc này, không chỉ thể xác, ngay cả linh hồn cũng bị hành tới nỗi thân tàn ma dại rồi.

Vù ~~~~~ vù ~~~~~!!

Tưởng như thế là kết thúc rồi sao?? Hoàng Dung nói là: “ Còn lâu á, còn nhiều món dành cho mày thưởng thức đây ~~~!!”

Cành cây của Hoa Đào lần nữa chuyển hóa thành những sợi “ dây xích” bó chặt hai tay tay chân của Thạch Bảo Ngọc và nhắc hắn người hắn treo lơ lửng trên không trung.

Phía sau bức tường Hoa Đào đột nhiên xuất hiện vô số thực vật có hình dáng giống hệt như cây ăn thịt người ở thế giới của Dương Kiệt, miệng hoa mở to ra chĩa thẳng về phía Thạch Bảo Ngọc ở chính giữa, tựa như một dàn lính đang cầm súng chuẩn bị tử hình tội phạm vậy.

suyt suyt ~~~~~!!! Xòe xòe ~~~ .....!!!

AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA~::~!!!

Chỉ thấy từ miệng của đám “ cây ăn thịt người” bắn ra vô số dịch thể dính nhót dính vào người hắn, không chỉ quần áo, ngay cả da thịt cũng tựa như bị axit tạt thẳng vào, Thạch Bảo Ngọc vốn dĩ đã không còn hơi sức kêu gào cũng không kềm được gào thét một cách đầy đau đớn.

Muốn biết đau đớn cỡ nào, có thể hỏi thử những người đã từng bị dính axit hoặc tự mình cảm nhận thử (nói giỡn thôi), và cơn đau đớn này thậm chí còn đáng sợ hơn gấp trăm lần ngàn lần so với cảm giác bị axit tạt vào người.

Chưa đầy một phút đồng hồ, dưới những luồng dịch thể như súng liên thanh không ngừng bắn vào người, thân thể của Thạch Bảo Ngọc đã không còn mảnh nguyên vẹn, da thịt nát rữa ra, thậm chí có thể nhìn thấy cả xương trắng, trông thể thảm vô cùng.

Dương Kiệt và Hoàng Dung đứng quan sát ở bên ngoài cũng không kềm được phải biến sắc quay đầu sang hướng khác không dám tiếp tục chiêm ngưỡng nữa.

Tuy cấm hận tên khốn đó, nhưng cảnh tượng đáng sợ đó cũng khiến cả hai cảm thấy có chút không ổn.

Chỉ là Ngũ Hành Sát Trận một khi đã kích hoạt thì không thể ngừng lại, phải chờ đợi nó vận hành hết năm sát trận mới tự động ngưng lại.

Cho nên, thật đáng tiếc, Thạch Bảo Ngọc chỉ còn cách tiếp tục thưởng thức màn “ tra tấn vô nhân đạo” đó mà thôi

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 190: Thạch Bảo Ngọc đền mạng

Thạch Bảo Ngọc có nằm mơ cũng không tưởng tượng ra được rằng có một ngày nào đó ân quả báo ứng lại ập xuống đầu mình như lúc này.

Ngày thường hắn hành hạ tra tấn dã man người khác, đặc biệt là với Dương Kiệt cách nay chưa bao lâu, lúc này lại phải hứng chịu sự tra tấn đau khổ hơn gấp trăm lần ngàn lần so với những nạn nhân của hắn.

Lúc này Thạch Bảo Ngọc gần như chỉ còn lại bộ xương trắng, chỉ còn cái đầu còn nguyên vẹn, nguyên vẹn chỉ là câu nói tương đương, vì lúc này cho dù ba má của hắn đứng ngay trước mặt, cũng không thể nhận ra nổi con trai cưng của mình rồi đấy.

Hàng “cây ăn thịt người” đột nhiên dạt sang hai bên, một cây ăn thịt người phóng to gấp trăm lần so với đám đồng tử phía sau bước ra, từng bước từng

bước thẳng về phía Thạch Bảo Ngọc đang hồi phục cơ thể với tốc độ chóng mặt.

Khi cơ thể của Thạch Bảo Ngọc đã hồi phục hoàn toàn, cũng là lúc cây ăn thịt người khổng lồ đó đã tới ngay trước mặt, không để hấn kịp phản ứng, trực tiếp mở to “cái miệng” dính đầy dịch thể gôm giếc ra chụp xuống “nuốt trọn” con mồi vào trong miệng nó.

Rột roạt ~~~~~! Crack crack ~~~~~!!!

Âm thanh nhai ngấu nghiến và tiếng xương gãy vụn vang lên liên miên không dứt, phá vỡ bầu không khí vốn lặng yên trong khu rừng Hoa Đào. Thạch Bảo Ngọc thậm chí không kịp kêu thét lên tiếng nào, đã trở thành món điểm tâm ngon miệng của cây ăn thịt người khổng lồ đó rồi.

“AAAAAAAAAAAAAAAA ~~~~~!!!” Một vệt sáng có hình dáng giống như một con người thu nhỏ từ trong miệng của cây ăn thịt phóng ra, không ngừng phát ra tiếng gào thét đầy đau khổ và phẫn nộ.

Đó chính là nguyên thần của Thạch Bảo Ngọc.

Một khi trở thành kẻ mạnh nguyên thần, nguyên thần trong cơ thể đã được hình thành, cho dù thể xác bị đánh tan nát vỡ vụn ra hết, chỉ cần nguyên thần không hủy, vẫn còn cơ hội mượn xác trùng sinh. Điểm hình là Thạch Bảo Ngọc lúc này, tuy thể xác đã bị tiêu hóa hết trong miệng của cây ăn thịt người, nhưng nguyên thần may mắn vẫn còn nguyên vẹn, nếu như để nguyên thần của hấn thoát được ra ngoài, chắc chắn sẽ có ngày trùng sinh trở lại.

Tất nhiên, vấn đề là nguyên thần có hấn có thoát ra được hay không đấy chứ.

Nên nhớ rằng Ngũ Hành Sát Trận này giờ chỉ mới kích hoạt được ba pháp trận, vẫn còn hai pháp trận chưa kích hoạt, chính là để dành cho trường hợp như thế này đây.

Nguyên thần của Thạch Bảo Ngọc vừa phóng lên không trung không được bao lâu, đột nhiên cảm nhận thấy nhiệt độ ở xung quanh đang tăng lên với tốc độ chóng mặt, cảnh tượng xung quanh đỏ dần lên, tựa như cái chảo đang bị đun nóng lên vậy.

Nguyên thần vốn dĩ nhạy cảm hơn thể xác gấp nhiều lần, đặc biệt là dưới sức nóng đã lên tới hơn cả chục ngàn độ mà chưa có dấu hiệu ngưng lại, và ngày càng đáng sợ như lúc này, nguyên thần của Thạch Bảo Ngọc chỉ biết kêu gào đầy đau đớn, không ngừng bay qua bay lại như con rắn mất đầu tìm nơi ẩn trốn.

Hỏa Sát Trận ~~~~~!!

Hỏa Sát Trận không chỉ tác động cực lớn tới thể xác (nếu như còn toàn vẹn sau ba pháp trận ban đầu), còn đặc biệt phóng lớn tới cực đại đối với linh hồn và nguyên thần.

Đúng là chỉ còn lại nguyên thần cũng không thể tránh khỏi bị tra tấn hành hạ, cảm giác đó khổ sở như thế nào, không phải người trong cuộc tuyệt đối không thể cảm nhận được.

Nguyên thần của Thạch Bảo Ngọc không ngừng phát ra những tiếng gào thét trong vô vọng.

Khủng hoảng, đau đớn, bất lực, tuyệt vọng, điên cuồng. Đó là tất cả những gì có thể hình dung những gì đang diễn ra với hấn lúc này.

Dưới những ngọn lửa vô hình với sức nóng mang tính hủy diệt như thế này, nguyên thần của Thạch Bảo Ngọc gần như bị đun thành dịch thể, và nhiệt độ xung quanh đã bắt đầu có dấu hiệu giảm xuống, đại biểu cho Hỏa Sát Trận đã hoàn thành sứ mệnh của nó.

Ngay lập tức, pháp trận cuối cùng được kích hoạt.

Chỉ thấy mặt đất đột nhiên rung chuyển dữ dội, càng ngày càng xuất hiện nhiều vết nứt chi chít.

Rầm ~~~~~!!!

Mặt đất tựa như bị xói tung lên cao, hình thành một cái miệng hố khổng lồ phóng lên không trung, “nuốt chửng” nguyên thần gần như biến thành dịch thể của Thạch Bảo Ngọc vào bên trong, sau đó dần dần hạ xuống phục hồi như chưa từng xảy ra chuyện gì vậy.

Pháp trận cuối cùng cực kỳ đơn giản, nhưng cũng đánh dấu cho sự chấm hết dành cho cuộc đời của Thạch Bảo Ngọc, lấy nguyên thần của hấn làm nguyên liệu bồi bổ cho vô hồn và cả bản thân Hoàng Dung, khiến hấn thậm chí không có cơ hội cướp xác trùng sinh.

Roẹt ~~~~~!!

Chỉ thấy một tia sáng tinh khiết chụp thẳng lên người của Hoàng Dung ở phía bên ngoài, báo hiệu cho cái chết thực sự của kẻ thù không đội trời chung của mình, đồng thời điểm kinh nghiệm nhận được giúp cô ta thăng cấp thành chân nguyên thần tầng thứ 2.

“Chúc mừng, chúc mừng Dung nhi của ta được thăng cấp, để ăn mừng cho sự kiện mang tính “lịch sử” này, chúng ta nên hun hun môi chứ nhỉ??” Nhìn thấy Hoàng Dung được thăng cấp, Dương Kiệt cũng vui mừng thay cho cô ta, lại lộ ra vẻ mặt như “anh Trư”, lao tới định ôm lấy cô ta vào người để hôn.

Chụp ~~~~~!!

Khác xa với dự định ban đầu là Hoàng Dung sẽ tung người ra né tránh cái ôm hôn của mình như những lần trước kia, cô ta chỉ ứng đồ hết mặt nhắm chặt đôi mắt đứng yên tại chỗ, để mặc cho Dương Kiệt ôm choàng môi hôn môi.

Về mặt ái ngại mắc cỡ của Hoàng Dung lúc này tựa như một cô gái mới lớn đang chìm đắm trong tình yêu ngọt ngào, còn đầu vẻ lạnh lùng tàn nhẫn như khi đối diện với kẻ thù của mình đâu chứ.

Dương Kiệt cũng khẽ ngờ người khi không ngờ lần này lại dễ dàng như thế này, nhất thời có chút không biết phải làm sao.

“Đồ ngốc ~~~!!” Nhìn thấy vẻ mặt ngờ ngạc bất ngờ của đối phương, Hoàng Dung chỉ phì cười, dùng tay nheo nhẹ lên mỡ thịt dày ở eo của anh ta cho bõ ghét.

“Ái da, đau, đau, tha cho ta, tha cho ta mà, tội nghiệp ~~~~!!!” Cú nheo của Hoàng Dung tất nhiên là không thể có sức sát thương lớn như thế này rồi, nhưng Dương Kiệt vẫn giả vờ lộ ra vẻ đau đớn không ngừng năn nỉ van xin, mục đích để che giấu sự ái ngại của mình mà thôi.

“sắp tới huynh có dự tính như thế nào??” Sau một hồi đùa giỡn, cả hai bắt đầu quay trở về vấn đề chính, Hoàng Dung lên tiếng hỏi.

Dương Kiệt lắc đầu thờ dài một tiếng, bước ra phía trước vài bước nhìn về phía xa xăm như đang suy tư điều gì đó.

“lẽ ra định rời khỏi bí cảnh sẽ truy tìm hành tung của lũ người Huyết Ma Đạo, ai ngờ chính bản thân mình hiện giờ lại bị xem là người của Huyết Ma Đạo, quả thật nhục cười.” Dương Kiệt dùng nụ cười chế giễu nói, không biết là đang chế giễu bản thân hay chế giễu người của ngũ đại tông môn nữa.

“Chỉ là nghĩ hoài vẫn nghĩ không thấu người của ngũ đại tông môn bằng cách nào mà có thể dễ dàng định vị được vị trí của ta, ngay cả sử dụng Dịch Dung Thuật cũng dễ dàng bị bại lộ.” Đó chính là điều khiến Dương Kiệt đau đầu nhất vào lúc này, thông thường thì khi sử dụng Dịch Dung Thuật, nếu cấp bậc không cao quá mình 10 cấp, tuyệt đối không thể nào phát hiện ra, chỉ là không hiểu người của ngũ đại tông chỉ cần giáp mặt mình thì ngay lập tức Dịch Dung Thuật mất hết tác dụng, nếu không thì không cần phải cực khổ như thời gian gần đây rồi.

“Về vấn đề này, trên đường di chuyển tới nay muội cũng đã thăm dò rồi, nghe nói là phía ngũ đại tông môn sở hữu một báu vật có thể định vị vị trí của tất cả các môn đồ trong môn phái, và nguyên liệu dùng để định vị này, chính là khí thức mà huynh đã để lại trên quả cầu thủy tinh kích hoạt võ hồn khi vừa gia nhập tông môn đấy. Phía tông môn làm thế mục đích là để phòng trong môn phái xuất hiện phản đồ, có thể dựa vào khí thức mà môn đồ để lại khi nhập môn, để truy tìm trừng phạt những kẻ phản nghịch.” Hoàng Dung díu mày kể ra thông tin mà mình nắm bắt được khi trên đường đi tới nơi này.

Dương Kiệt lộ ra vẻ mặt “thì ra là thế”, hèn chi người của ngũ đại tông môn dễ dàng tìm thấy mình như vậy, thì ra chính là do khí thức mình để lại khi tiến hành kích hoạt võ hồn trước kia đây mà.

“Chẳng lẽ suốt đời phải bỏ trốn như thế này sao?? Phải rời khỏi U Châu???” Dương Kiệt vô cùng không cam tâm cắn răng nói.

“Kiệt ca ca hãy yên tâm, khí thức của huynh có giới hạn, phía tông môn chỉ có thể dùng nó trong một thời gian ngắn mà thôi, nếu như trong thời gian khí thức còn hiệu lực không thì truy bắt được huynh, khí thức bị biến mất, họ sẽ không thể dùng báu vật đó để định vị được huynh nữa. Đặc biệt là nghe nói phía Thánh Hòa Tông đã chia khí thức của huynh làm năm phần để sử dụng, nghe nói thời gian có hiệu lực chỉ trong vòng một tháng mà thôi.” Hoàng Dung an ủi giải thích.

“Một tháng?? Vậy là qua ngày rồi còn gì nữa? Hèn chi dạo này ngày càng ít nhìn thấy đệ tử ngũ đại tông môn truy sát mình, thì ra chính là do khí thức của mình đã tan biến mất đi.” Từ lúc bí cảnh kết thúc cho tới ngày hôm nay, thời gian có hiệu lực thậm chí đã vượt quá vài ngày, Thạch Bảo Ngọc cũng dựa vào khả năng định vị lần cuối cùng để giăng bẫy Dương Kiệt, vì hẳn biết rõ rằng nếu như anh ta bỏ trốn thêm lần nữa, sẽ không còn cơ hội bắt sống được anh ta.

“May quá, may quá, vậy là từ nay không cần phải quá lo lắng gì nữa, chỉ cần sử dụng Dịch Dung Thuật, trừ khi mấy tên lão quái vật có mặt ở đây, còn lâu mới có người phát hiện được ta, haha ~~~!!” Khả năng bị truy sát đã kết thúc, tâm trạng của Dương Kiệt phấn khích hơn bao giờ hết, hai tay chống eo ngẩng cao đầu cười một cách khoái trá.

Cũng phải thôi, cả tháng nay bị truy sát tới chân trời góc biển, đặc biệt là tên khốn Thạch Bảo Ngọc, còn dai hơn đĩa nữa, cả tháng nay ăn không miếng, ngủ không dám say giấc, phải cảnh giác từng phút từng giây không dám thả lỏng, vì chỉ cần chút sơ sẩy thậm chí phải trả giá bằng mạng sống của mình, lúc này tựa như cá về biển cả, hổ xông chuồng quay về rừng, không vui mới là lạ á.

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 191: Địa cầu bang

“Huyết Ma Đạo ~~~~!!!” Giải quyết xong vấn đề bị truy sát, con giận dữ trong người tiếp tục bùng nổ, nghiêng răng nghiêng lợi thót ra cái tên của kẻ thù không đội trời chung của mình.

“Vi sao huynh lại căm thù Huyết Ma Đạo như thế vậy? Vi chúng đã liên lụy tới huynh sao?” Hoàng Dung khề dúu mày trước biểu hiện của Dương Kiệt, cảm thấy thái độ của anh ta đối với Huyết Ma Đạo gì có chút gì thái quá thì phải.

Dương Kiệt lộ ra vẻ ngại ngùng, chẳng lẽ nói toẹt ra là vì Huyết Ma Đạo đã hại chết “người yêu” của mình sao? Với tính cách thích ghen tuông của Hoàng Dung, dám nói thẳng ra không chừng cô ta sẽ nổi điên lên cho mà xem.

Nhiều khi Dương Kiệt cảm thấy nhưcé đầu vô cùng, Diệp Tuyền còn đỡ, dù sao thì cô ta cũng đã hy sinh rồi, vấn đề là ngoài Diệp Tuyền ra còn một người khác nữa kia, cũng không biết ăn nói thế nào với Hoàng Dung đây.

Hình bóng của Mộ Dung Tuyết và cảnh tượng cả hai lên tới miền cực lạc trong bí cảnh không ngừng hiện ra trong đầu, miệng không tự chủ lộ ra nụ cười ngọt ngào.

Phát hiện Hoàng Dung đang dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn chằm chằm vào mình, Dương Kiệt nhanh chóng bùng tỉnh, vội vã lên tiếng giải thích: “à à, vì một người bạn thân của ta đã chết thảm dưới tay của người của Huyết Ma Đạo, nên ta đã từng thề với bản thân rằng phải “xử đẹp” chúng bằng mọi giá.”

“bạn thân?? Là phụ nữ???” sắc mặt ghen tuông của Hoàng Dung đã lộ hết ra bên ngoài, cắn răng hỏi.

“Chuyện đó không quan trọng, quan trọng là hiện giờ bằng cách nào tìm ra được hành tung của lũ người Huyết Ma Đạo. U Châu nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, với kỹ năng ngụy trang của lũ chuột qua đường đó, muốn tìm thấy chúng cũng là cả một vấn đề đấy.” Dương Kiệt cảm thấy bắt đầu không ổn, nhanh chóng chuyển đổi đề tài, giả vờ tạo ra vẻ nhưcé đầu vì vấn đề này.

Mặc dù trong lòng cảm thấy đau nhói khó chịu, nhưng dù sao đối phương cũng đã qua đời rồi, mọi chuyện cũng đã kết thúc, lúc này làm ầm lên thì còn ý nghĩa gì nữa chứ? Nên vẫn cố gắng kềm chế lại, lên tiếng bày kế: “Đúng là chỉ với hai chúng ta, truy tìm người của Huyết Ma Đạo chỉ như mò kim đáy biển, nhưng nếu như có người giúp đỡ chúng ta, không chỉ một người mà là cả một vương triều thì sao nè.”

“ý của muội là .....” Dương Kiệt khề dúu mày, có chút không hiểu Hoàng Dung muốn nói gì.

Cả vương triều ra tay giúp đỡ mình truy tìm tung tích của Huyết Ma Đạo?? có thể sao??

“Chuyện là như thế này. Từ lúc chia tay với huynh, muội đã nghe theo lời gợi ý của huynh thành lập một bang hội có tên là “Địa Cầu Bang” (tên này do Dương Kiệt nghĩ ra, lấy tên trái đất mà mình đang sinh sống), sau một thời gian thành lập, đã thu nạp được khoảng mười mấy nhân tài, trong một lần đi làm thử thách nhiệm vụ của hiệp hội đánh thuê, đã gặp phải một công chúa của một vương triều tầm trung ở khu vực tây nam U Châu. Sau một thời gian tiếp xúc với cô ta, muội và cô ta cảm thấy tâm đầu ý hợp, cộng thêm muốn dựa vào một thế lực nào đó để phát triển bang hội, nên đã đồng ý trở thành khách mời đặc biệt hợp tác lẫn nhau.” Ngưng một hồi, lại tiếp: “hiện giờ hoàng đế của vương triều đó đang trong thời hạn chuẩn bị thoát vị, hoàng tử công chúa ở phía dưới đã bắt đầu hành động tranh giành ngôi báu, nếu như chúng ta có thể giúp đỡ tam công chúa đoạt được ngôi báu, sau này nhờ vả cô ta huy động lực lượng của cả một vương triều để truy tìm hành tung của Huyết Ma Đạo, chắc cũng không thành vấn đề chứ nhỉ?”

Nghe xong lời giải thích của Hoàng Dung, Dương Kiệt lộ ra vẻ mặt “hiểu cả rồi”.

Thì ra trong thời gian này Dung nhi của ta đã tìm được quả núi không lồ ở phía sau chống lưng rồi.

Công chúa của một vương triều, địa vị tuyệt đối không nhỏ, đặc biệt là công chúa có tư cách tranh giành ngôi vị hoàng đế, ai mà biết được một ngày nào đó người ta không từ một công chúa trở thành hoàng đế, nắm mọi quyền sinh sát trong tay của cả một vương triều rộng lớn chứ.

“Ngoài ra, tam công chúa còn là một đại mỹ nhân nữa đấy!!” Hoàng Dung nộ ra nụ cười giễu cợt nhìn chằm chằm vào Dương Kiệt nói.

Nghe thấy đối phương là đại mỹ nhân, đôi mắt của Dương Kiệt lập tức rực sáng, nhưng khi cảm nhận thấy luồng sát khí đáng sợ đang không ngừng phóng thẳng về phía mình, lập tức bùng tỉnh vội vã cười nói: “Ồi dzời, mỹ nhân gì chứ, sao mà đẹp bằng Dung nhi của ta. Trong mắt của ta, Dung nhi là cô gái đẹp nhất trên đại lục Huyền Thiên này đấy chứ, mỹ nhân hay không mỹ nhân gì cũng phải dạt sang một bên, trở thành cây cỏ chỉ để nâng tầm cho vẻ đẹp của muội lên mà thôi.”

Mặc dù biết rõ không phải câu nói thật lòng của đối phương, nhưng Hoàng Dung cũng cười tới nổi tit cả mắt.

“Vậy thì xuất phát thôi, ta nóng lòng muốn gặp gặp vị tam công chúa mà muội vừa nói rồi.” “cái gì, huynh đã nói cái gì?” “không, không, ý ta muốn nói là nóng lòng muốn nhanh chóng nhận được sự trợ giúp của vị tam công chúa để truy tìm tung tích của Huyết Ma Đạo đó mà.” “hừ hừ, huynh liệu hồn đấy.”

Cả hai cứ thế vừa đùa giỡn vừa bước đi thẳng về đích đến.

Tất nhiên, việc đầu tiên Dương Kiệt cần làm chính là thay đổi dung mạo của mình, vì lúc này khuôn mặt của anh ta tựa như mặt trời trên trời cao, không một người dân U Châu nào không biết tới. Mang theo hình dáng thật của mình đi vào thành thị, không bị vây bắt mới là lạ á.

Đừng nói là khuôn mặt thân hình, ngay cả tên cũng phải đổi nếu như không muốn rước rắc rối vào người.

Còn biến đổi thành khuôn mặt như thế nào, Dương Kiệt đã nhanh chóng có quyết định.

Anh ta quyết định đổi tên mình thành Dương Tiễn, một vị thần trong tác phẩm thần thoại Tây Du Ký, nhân vật mà anh ta ngưỡng mộ từ nhỏ, và cũng là người cùng họ với mình, chỉ cần đổi cái tên là được rồi.

Còn hình tượng Dương Tiễn trong các bộ phim thần thoại mà anh ta đã từng xem qua, chỉ có ấn tượng duy nhất với khuôn mặt của diễn viên Mã Đức Chung mà thôi, nên vô cùng dứt khoát dùng Dịch Dung Thuật biến khuôn mặt và thân hình của mình thành như diễn viên Mã Đức Chung trong vai Dương Tiễn của phim Tây Du Ký.

Roẹt ~~~~~!!!

Khẽ nhắm nhìn quan sát hình tượng mới của mình, Dương Kiệt khẽ ngật đầu hài lòng.

Khuôn mặt sáng sủa đầy mùi vị đàn ông với nước da hơi ngăm đen, thân hình cao lớn vạm vỡ đứng chuẩn sáu múi mà Dương Kiệt hằng ao ước. Nếu như lúc này mặc thêm bộ giáp và tay cầm vũ khí đặc trưng của Dương Tiễn, tuyệt đối là hoàn hảo.

À, vẫn còn thiếu con mắt ở giữa trán, chỉ là nếu như dám tạo ra hình dáng giống như trong phim, đi vào trong thành thị tuyệt đối bị xem như là yêu quái bắt trời mang đi thù chết cho mà xem.

“khuôn mặt này, thân hình này .... Muội cảm thấy kỳ kỳ hay sao á, có chút không quen, hình tượng trước kia của huynh trông ưa nhìn hơn.” Hoàng Dung nhắm nhìn toàn thân trên dưới của Dương Kiệt, không ngừng bình phẩm nói.

“không còn cách nào khác, trước khi có đủ thực lực đứng ra trực tiếp tuyên bố “ta là Dương Kiệt”, đành phải sử dụng cái hình tượng này chứ sao giờ. Ta cũng cảm thấy tiếc nuối khi phải từ bỏ cái hình tượng điển trai có một không hai của mình.” Dương Kiệt hai tay gơ ra, tạo ra vẻ “biết phải làm sao bây giờ” thờ dãi nói.

“Phó bang chủ ~~~~!!” “Phó Bang chủ ~~~~!!!” “Đúng là phó bang chủ thật rồi ~~~~~!!”

Trong lúc cả hai di chuyển nhanh về hướng tây nam chưa được bao lâu, đột nhiên phía xa vang lên tiếng hô hào đầy phấn khích.

Không chờ đợi quá lâu, nhanh chóng xuất hiện năm bóng người bốn nam một nữ đang phóng thẳng về phía mình với tốc độ khá nhanh, ai nấy đều mang theo sắc mặt vui mừng phấn khích.

“Phó bang chủ?” Dương Kiệt đưa mắt liếc nhìn Hoàng Dung, không cần hỏi, cũng có thể biết rằng đám người này là thuộc hạ của Hoàng Dung, thành viên trong Địa Cầu Bang rồi, chỉ là sao họ không gọi Hoàng Dung là bang chủ mà là phó bang chủ nhỉ?

Hoàng Dung khẽ ngật đầu trấn an Dương Kiệt, mang theo nụ cười nhẹ nhàng hướng về phía năm bóng người đã tiến sát tới gần, khẽ ngật đầu đáp lễ.

“Ái da, phó bang chủ chạy nhanh quá, làm chúng tôi đuổi theo mệt bỏ hơi tai à. Ủa mà, vị đại huynh này là ....” Cô gái duy nhất trong nhóm vừa tiến tới gần lộ ra vẻ “oán trách”, nhưng khi nhìn rõ một người đàn ông xa lạ đứng bên cạnh Hoàng Dung, đôi mắt không kìm được rực sáng, lộ ra vẻ tò mò hỏi.

Không chỉ cô gái, ngay cả bốn người còn lại cũng dùng ánh mắt dò xét cảnh giác nhìn chằm chằm vào Dương Kiệt. Đặc biệt là người đàn ông trung niên lớn tuổi nhất trong nhóm, ông ta đứng ở vị trí dẫn đầu trong nhóm, dường như là đội trưởng trong nhóm thì phải, ánh mắt đầy soi mói, đánh giá.

Ánh mắt của người đàn ông trung niên tất nhiên là không lọt qua khỏi mắt của Dương Kiệt rồi, tuy hơi bất mãn khi đối phương dùng thái độ soi mói như thế đối với mình, chỉ là khi nhìn kỹ mặt ông ta, cảm thấy có chút quen quen, không biết đã từng gặp qua ở đâu rồi, chỉ là nhất thời không nhớ ra.

“Phó bang chủ.” Sau một hồi “dò xét đánh giá” Dương Kiệt xong, ông ta mới thu lại ánh mắt của mình, lộ ra vẻ cung kính chấp tay thi lễ với Hoàng Dung.

Mẹ kiếp ~~~~~!! Lão già này lộ vẻ "khinh thường" mình, cung kính với Hoàng Dung như vậy, ngoài ra sao mình cảm thấy có mùi vị thù địch ở trong đó nữa nhỉ? Đùng nói là muốn trâu già gặm cỏ non, coi mình là tình địch chứ??

“Cửu thúc, không cần phải đa lễ, xin lỗi vì đã bỏ mặc mọi người đi trước, chỉ là tình thế nguy cấp, nên không thể không làm thế, mong mọi người thứ lỗi ạ.” Dường như Hoàng Dung cũng có chút kính trọng đối với người đàn ông trung niên này, dùng giọng điệu ôn hòa giải thích.

“Cửu thúc???” nghe tới cái tên gọi vừa xa lạ vừa quen thuộc này, Dương Kiệt lập tức lộ ra vẻ “sực nhớ ra điều gì đó”, không ngừng phóng ánh mắt ngấm ngĩa về phía người đàn ông trung niên tên “Cửu thúc” đó.

Hèn chi, hèn chi vừa gặp mặt ông ta lại thấy quen quen như vậy, cái khuôn mặt đó, đôi lông mày gần như dính chặt vào nhau thành một dòng thẳng đó, cộng thêm bộ râu nửa trắng nửa đen ở môi trên, có 70 % giống hệt như cổ diễn viên Lâm Chánh Anh ở trái đất, đặc biệt ông ta được Hoàng Dung xưng hô là Cửu Thúc nữa chứ, chẳng lẽ là Lâm Chánh Anh đầu thai trùng sinh xuyên không tới đại lục Huyền Thiên giống mình sao???

Được gặp gỡ một người có khuôn mặt gần giống thần tượng hồi nhỏ của mình, Dương Kiệt lập tức có thiện cảm không nhỏ đối với ông ta, chỉ là thái độ “thù địch” của đối phương khiến anh ta cảm thấy khó chịu.

Mẹ kiếp, cho dù là thần tượng của mình đi nữa, dám đụng tới phụ nữ của bố mày, cũng đánh cho mày phọt kút ra cho mà xem, huống chi ông chỉ có khuôn mặt hao hao chứ không phải là thần tượng của mình nữa là.

“Chẳng phải mọi người thường thắc mắc vị bang chủ của bang hội chúng ta sao? Xin trình trọng được giới thiệu với các vị là, anh ta chính là bang chủ bí ẩn của bang hội chúng ta mà mọi người thường hỏi tới, Dương Tiễn.” Dưới ánh mắt tò mò của mọi người, Hoàng Dung đứng sang một bên, trình trọng giới thiệu thân phận của Dương Kiệt.

“Cái gì?? Người này là bang chủ của chúng ta sao???” “anh ta chính là người sáng lập ra Địa Cầu Bang, bang chủ của chúng ta???” “Chỉ là .... Đường như thực lực của anh ta có chút không bằng phó bang chủ thì phải.” “Ờ ờ, vẫn còn thua kém phó bang chủ một khoảng cách không nhỏ, chỉ là không hiểu vì sao phó bang chủ đang cam tâm tình nguyện đứng dưới anh ta, hay là .....”

Nghे xong lời giới thiệu của Hoàng Dung, cả nhóm không kềm được kêu thét lên vì kinh ngạc, đồng thời không ngừng bàn tán về vị “bang chủ bí ẩn” của mình, tới cuối cùng ai nấy đều dùng ánh mắt “bà tám” nhìn qua nhìn lại Dương Kiệt và Hoàng Dung, muốn biết rõ quan hệ cả hai như thế nào.

“Bang chủ??” Cửu Thúc khẽ dúu chặt đôi lông mày lại, ánh mắt thù địch lúc này không thềm che giấu trực tiếp lộ hẳn ra ngoài, không ngừng quan sát toàn thân trên dưới Dương Kiệt, tựa như muốn tìm ra điểm chẻ trách của đối phương vậy.

“này, này lão già, nhìn gì mà nhìn, muốn gì đây, có tin là bỏ mày đề lão xuống đập cho một trận không hả???” Dương Kiệt đã nhìn đủ thái độ không thiện cảm của đối phương rồi, đặc biệt là nhìn thấy ánh mắt đầy khinh thường chế giễu của đối phương, lập tức bùng nổ xoắn hai tay áo lên định lao vào hơn thua với “tình địch” của mình.

Mẹ kiếp ~~~!! Nếu như lão là kẻ mạnh nguyên thần hay gì đó dùng ánh mắt đó nhìn mình còn đỡ, đằng này lão chỉ là một chân tông sư tăng thứ 1, còn thua kém cả mình, lấy tư cách gì mà “khinh thường chế giễu” mình chứ??

“Tiền ca ca, không được vô lễ ~~~!!!” Nhìn thấy Dương Kiệt chuẩn bị lao tới ăn thua với Cửu Thúc, Hoàng Dung hốt hoảng kêu thét lên, lao tới tóm lấy tay Dương Kiệt kéo lại, không cho anh ta tiến tới.

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 192: Hiểu lầm??

Nhìn thấy Dương Kiệt như muốn nổi điên lao tới tấn công Cửu Thúc, bốn thành viên còn lại nhanh chóng ép sát ngay sau lưng Cửu Thúc, ai nấy đều lộ ra vẻ cảnh giác và sẵn sàng lao vào chiến đấu nếu trường hợp xấu nhất xảy ra.

Cho dù Dương Kiệt có là bang chủ đi nữa, dù sao thì cũng chỉ mới gặp mặt lần đầu, tất nhiên là phải đứng về phía đồng đội có tình cảm gắn bó bấy lâu nay rồi.

Người bình thân nhất thời điểm này có thể nói chỉ duy nhất mỗi mình Cửu Thúc mà thôi, đối diện sự giận dữ của một đối thủ mạnh hơn mình vài cấp, nhưng ông ta vẫn tọa về dửng dưng như không có chuyện gì xảy ra, nếu đề ý kỹ, sẽ phát hiện sâu trong đôi mắt của ông ta lóe qua tia sáng thất vọng thì phải.

Phía bên kia Dương Kiệt tựa như không tin vào đôi mắt của mình, ngơ ngác nhìn chằm chằm vào Hoàng Dung. Không ngờ, không ngờ Dung nhi lại vì một lão già mà đi quát tháo mình, không thể chấp nhận, tuyệt đối không thể chấp nhận được.

Hoàng Dung tỏ ra đau đầu vô cùng, nhất thời không biết phải giải thích như thế nào với Dương Kiệt.

Tình cảm của Cửu Thúc dành cho mình, Hoàng Dung tất nhiên là biết rõ, nhưng thứ tình cảm đó tuyệt đối không phải là tình yêu giữa nam và nữ, do Dương Kiệt đã tự hiểu lầm mà thôi, chỉ là lúc này đang đồng người, lại không tiện lên tiếng giải thích mới chết chứ, nếu lúc này nói toẹt ra chẳng khác nào chỉ thẳng vào mặt Dương Kiệt nói anh ta quá hẹp hòi sao? Như thế có thể làm mất uy tín của anh ta trước mặt các thành viên khác cũng không chừng.

Chỉ là tình thế đã diễn ra như thế này, cho dù giải thích hay không giải thích, Dương Kiệt chắc chắn đã mất điểm trước các thành viên trong nhóm mất tiêu rồi.

Đồng thời cũng có chút oán trách Cửu Thúc: “Cửu thúc ơi là Cửu Thúc, Dung nhi biết Cửu Thúc yêu thương quan tâm lo lắng cho Dung nhi, nhưng không cần thiết phải dẫn mặt đánh phủ đầu Kiệt ca ca như thế này chứ? Với tính cách của huynh ấy, không nổi điên lên mới là á!”

“Thời gian đã không còn sớm nữa, chúng ta nhanh chóng di chuyển vào thành thôi.” Cửu Thúc vẫn vói về mặt nghiêm khắc thản nhiên lên tiếng. Không đợi cả nhóm kịp phản ứng, trực tiếp quay đầu đi thẳng về hướng ngôi thành trì duy nhất trong khu vực gần đây.

Bốn thành viên thầm thở phào nhẹ nhõm, nhanh chóng quay người đi theo phía sau Cửu Thúc, dường như lời nói của ông ta còn có trọng lượng hơn cả Hoàng Dung nữa, huống chi là một tên bang chủ xa lạ như Dương Kiệt chứ.

“này lão già, chuyện chưa xong định bỏ chạy hả? Đứng lại ~~~~!!!” “thôi đi Tiền ca ca, muội nổi giận bây giờ ~~~~!!!”

Nhìn thấy Hoàng Dung đôi mắt đỏ huê như muốn khóc, Dương Kiệt lập tức bối rối không dám nổi điên nữa, quay sang an ủi dỗ ngọt cô ta bằng mọi cách.

Hoàng Dung tức giận không phải vì Dương Kiệt đối địch với Cửu Thúc hay Cửu Thúc dẫn mặt Dương Kiệt, mà là Dương Kiệt dám không tin tưởng vào

mình, nghi ngờ ghen tuông vô cớ.

Tất nhiên, trong tận thâm tâm cũng cảm thấy ngọt ngào hạnh phúc vì tầm quan trọng của mình trong trái tim của Dương Kiệt.

Đúng là không biết nên cười hay nên khóc đây.

Xòe ~~~~ xòe ~~~~~!!!

Do khoảng cách giữa đích đến và vị trí đang đứng còn khá xa, nên cho dù di chuyển hết nửa ngày trời, vẫn chưa thể có mặt tại ngôi thành trì duy nhất trong khu vực, nên cả nhóm đành phải cắm trại ngay trên đường di chuyển.

Lửa trại và lều được dựng lên, Dương Kiệt và Hoàng Dung ngồi sang một nhóm, bốn thành viên kia tụ tập lại thành một nhóm riêng, chỉ duy nhất mỗi mình Cửu Thúc ngồi ngay trước lửa trại như đang suy tư về điều gì đó, lâu lâu lại phóng ánh mắt thù địch cảnh cáo về phía Dương Kiệt.

“Muội nói sao?? Lão già kia chỉ xem muội như con gái của lão thôi sao??” Dương Kiệt lộ ra vẻ bất ngờ khó tin khi nghe lời giải thích của Dương Hoàng.

“Chứ huynh nghĩ gì vậy hả ~~~!!!” Hoàng Dung không ngừng dùng tay nhéo mạnh vào mớ thịt mỡ ở eo của Dương Kiệt, khiến anh ta đau tới nỗi chảy cả nước mắt, mặt mày nhăn nhó, trông thật khôi hài.

“ai mà biết chứ, tự nhiên lão mới gặp mặt lần đầu lại tỏ ý thù địch, ta tưởng....” “tưởng gì? Tưởng Cửu thúc xem huynh là tình địch hả??” Hoàng Dung bật cười khúc khích khi nhìn thấy vẻ mặt ái ngại không ngừng xoa đầu bứt tóc của Dương Kiệt.

Hoàng Dung bắt đầu kể lại mọi thứ liên quan tới Cửu Thúc cho Dương Kiệt nghe.

Thì ra trước kia Cửu Thúc tên là Lâm Cửu, từng là một lính đánh thuê chuyên nghiệp và có uy danh không nhỏ ở khu vực miền nam U Châu, sau một thời gian dài lăn lộn với nghề nghiệp, đã bắt đầu cảm thấy chán nản mệt mỏi, vô cùng dứt khoát từ bỏ sự nghiệp đang lên của mình, cùng đưa con gái duy nhất ẩn sống trong một ngôi làng nhỏ bé nào đó.

Đó có thể là một cuộc sống miễn nguyên thanh thản nếu như cô con gái của ông ta không có tính phiêu lưu mạo hiểm giống hệt như ông ta hồi trai trẻ, dưới sự ngăn cản quyết liệt bằng đủ mọi cách, nhưng vẫn không thể cản trở được cô ta nhất quyết trở thành một lính đánh thuê chuyên nghiệp như cha của mình hồi xưa.

Lính đánh thuê, nói thẳng là một nghề nghiệp dùng mạng sống của mình ra đánh cược cho sự giàu sang sung túc, không một lính đánh thuê nào dám tự tin vỗ ngực nói rằng mình sẽ an toàn trở về sau mỗi lần nhiệm vụ.

Và điều tồi tệ nhất cũng đã tới, trong một lần tham gia hoạt động trong khu rừng ma thú, cả quân đoàn của con gái Cửu Thúc vô tình lọt vào hang ổ của một ma thú cấp 4 cao cấp. Với một quân đoàn tầm trung không có nổi một kẻ mạnh chân tông sư dẫn đoàn, đủ hiểu số phận của họ như thế nào rồi.

Kết quả là quân đoàn đó toàn quân bị diệt, ngay cả cô con gái của Cửu Thúc cũng không tránh khỏi vận mệnh bi thảm đã được đoán trước trong ngày vừa gia nhập vào quân đoàn đánh thuê, trở thành món điểm tâm khoái khẩu của con ma thú cao cấp kia.

Thông tin tử nạn của con gái cung truyền về tới tai của Cửu Thúc, tựa như tia sét đánh thẳng vào người, khiến ông ta như muốn sụp đổ, mặc dù biết rõ trước sau gì cũng sẽ có chuyện không hay xảy ra, nhưng khi điều đó đã xảy ra rồi thì tuyệt đối không muốn chấp nhận đó là sự thật.

Đau khổ, tuyệt vọng, phần nộ đã xâm chiếm hết lý trí của Cửu Thúc lúc này, khiến ông ta bất chấp tất cả liều mình xông thẳng vào hang ổ của con ma thú cao cấp kia.

Trảm sát ~~~~!! Phải trảm sát con ma thú trời đánh kia để trả thù cho con gái cưng của mình ~~~~~!!

Chỉ là, chỉ với thực lực của một chân tông sư tầng thứ 1 của Cửu Thúc, đối diện với con ma thú cấp 4 cao cấp, tương đương với thực lực của một kẻ mạnh nguyên thần, chỉ như lấy trứng chọi đá, châu chấu đá xe mà thôi.

Cửu thúc thậm chí không đỡ nổi một cú quét đuôi “nhẹ nhàng” của con ma thú, đã bị đánh tới nỗi trọng thương không thể nhúc nhích, chỉ còn cách giương to đôi mắt đầy căm thù nhìn nhìn chằm cái miệng gớm ghiếc của nó lao tới gần, chuẩn bị nuốt trọn mình vào trong bụng.

Cũng tốt! Ít ra có thể cùng con gái của mình chết chung một chỗ!!

Trong lúc Cửu Thúc đã gần như tuyệt vọng, một cây gậy khí khổng lồ từ trên không trung xuất hiện giáng thẳng xuống, trực tiếp chôn vùi con ma thú có thân hình khổng lồ dưới mặt đất.

Cửu Thúc nhanh chóng hoàn hồn trở lại, từ từ quay đầu nhìn về phía cây gậy khí khổng lồ vừa xuất hiện, phát hiện một bóng người nhỏ nhắn xinh xắn, tay cầm một cây gậy màu xanh lá tựa như được làm bằng ngọc bích từ từ bước tới trước mặt mình, khi nhìn rõ khuôn mặt của đối phương, Cửu Thúc không tự chủ thốt lên: “Ân .... Ân nhi ~~~~~!!!”

Bóng người vừa xuất hiện không ai khác chính là Hoàng Dung đang giết quái luyện cấp trong khu rừng nhân thú, ở phía xa phát hiện một trận giao chiến đang xảy ra, đã di chuyển nhanh tới hiện trường để xem tình hình như thế nào, phát hiện con ma thú cấp 4 cao cấp đang chuẩn bị nuốt chửng một người đàn ông, không chút do dự ra tay trấn áp giải cứu đối phương.

Không chỉ là ân nhân cứu mạng mình, quan trọng nhất là, khuôn mặt của Hoàng Dung có nhiều nét hao hao giống như con gái cưng của mình. Từ đau khổ, tuyệt vọng, không thiết sống, lúc này tựa như một tia sáng hy vọng lờ lờ qua ngay trước mắt.

Kể từ đó, Cừ Thúc có mục tiêu để tiếp tục sống, quyết định dùng mạng sống của mình để bảo vệ, chăm sóc, phù trợ cho Hoàng Dung tận tâm tận trung suốt cuộc đời này.

Một phần vì muốn đền đáp ơn cứu mạng của Hoàng Dung, quan trọng nhất là, ông ta muốn dành hết tình cảm của mình cho Hoàng Dung lúc này thay thế cho con gái quá cố của ông ta. Đó có thể là điểm tựa tinh thần duy nhất để ông ta còn cố gắng sống trên đời này.

Có thể cảm thấy khó chịu khi trở thành người thay thế, nhưng nếu như còn nể tâm bác bỏ, e rằng sẽ khiến ông ta suy sụp tìm đến cái chết cũng không chừng.

Đặc biệt là cảm nhận thấy tình cảm chân thật của đối phương dành cho mình, đối với một người vốn dĩ thiếu thốn tình cảm từ nhỏ như Hoàng Dung, lúc này có một vị trưởng bối yên thương lo lắng chăm sóc cho mình hết mực, mọi mâu thuẫn khó chịu trong lòng cũng dần tan biến đi, dần dần Hoàng Dung cũng âm thầm lặng lẽ chấp nhận điều đó, không còn quá bận tâm có là người thay thế hay không thay thế nữa.

“Có thể nói từ lúc Địa Cầu Bang thành lập tức thời điểm này, mọi việc lớn nhỏ trong bang đều do một tay Cừ Thúc sắp xếp giúp đỡ, nếu như không có Cừ Thúc, e rằng Địa Cầu Bang cũng không thể phát triển tới ngày hôm nay. Dù sao thì, tình hình bang hội ở thế giới này khác xa với thế giới của muội, có nhiều thứ không thể mang qua lắp vào nơi này được.” ngưng một hồi, lại tiếp: “Có thể huynh không biết, trong một lần dẫn đoàn đi vào trong khu rừng ma thú làm nhiệm vụ, do muội đã chủ quan khinh địch đi sâu vào trong hang ổ của một ma thú cao cấp, trong lúc mải mê giao chiến không để ý, bị một con ma thú khác mai phục ở gần đó lao ra tấn công, nếu như không phải Cừ Thúc kịp thời lao tới đẩy muội ra xa, dùng tâm thân của mình hứng chịu cú cắn gần như nứt lìa cánh tay, e rằng lúc này muội đã không còn toàn vẹn để gặp huynh nữa rồi.”

Hít sâu một hơi vào người để bình tâm lại sau mỗi lần nhớ tới cảnh tượng khó quên đó, lại tiếp: “Cũng may là có tam công chúa ra tay trợ giúp, từ trong hoàng cung lấy ra một đan dược cấp 6 cao cấp cho Cừ Thúc phục dụng, mới giúp ông ta thoát khỏi vận mệnh cụt mất một tay. Đó cũng là lý do vì sao muội gợi ý cho huynh hãy giúp đỡ phù trợ cho tam công chúa, vì hai bên không chỉ có quan hệ hợp tác với nhau, quan trọng hơn cả là, tam công chúa có ơn nghĩa đối với bang hội của chúng ta. Sau sự việc đó, Cừ Thúc không chỉ không một lời oán trách, vẫn nhất mực tận tâm giúp đỡ chăm sóc cho muội như ngày nào, Nếu như muốn nói người mà Dung nhi có thể tuyệt đối tin tưởng ở thế giới này, ngoại trừ huynh ra, chỉ có mỗi mình Cừ Thúc mà thôi.”

Nghe xong lời kể của Hoàng Dung, Dương Kiệt cảm thấy ái ngại xấu hổ vô cùng. Thì ra người ta không chỉ không phải là tình địch, mà còn là ân nhân cứu mạng của người phụ nữ của mình, thế mà mình lại đi mặt lớn mặt nhỏ nổi điên với người ta, lúc này nếu như có cái lỗ, Dương Kiệt chắc chắn sẽ chui xuống đó trốn cho mà xem.

thì ra tất cả chỉ là do mình hiểu lầm mà thôi!!

Chỉ là Cừ Thúc cứ không ngừng phóng những ánh mắt đầy thù địch và cảnh cáo, tựa như nhạc trọng trưng lai đang cảnh cáo tên rởm trưng lai liệu hồn đừng làm bậy với con gái cưng của ta, khiến Dương Kiệt có chút cười khóc không được.

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 193: Cô thực sự muốn tóm cổ con heo mập đó thật sao??

Soạt ~~~ Soạt ~~~~~!!!

Bốn thành viên mang theo vẻ mặt căng thẳng lo lắng đứng bật dậy khi phát hiện Dương Kiệt đột nhiên tiến tới trước mặt Cừ Thúc.

Cả nhóm tỏ ra thấp thỏm không yên, nếu như nổ ra xung đột thực sự, với thực lực chỉ rơi vào khoảng chân nguyên tầng thứ 5, tầng thứ 6 như họ lúc này, không biết ngăn cản Dương Kiệt bằng cách nào đây.

Dưới ánh mắt lo lắng của cả nhóm, chỉ thấy Dương Kiệt đang đứng và Cừ Thúc đang ngồi yên ở đó cùng giương to đôi mắt ra nhìn chăm chăm vào đối phương, bầu không khí đột nhiên trở nên ngột ngạt căng thẳng tới tột độ.

“Cừ Thúc, xin cho hậu bối nói lời xin lỗi vì thái độ vô lễ trước đó, mong Cừ Thúc bỏ qua cho ạ.” Dưới ánh mắt khó tin của tất cả mọi người có mặt ở đây, chỉ thấy Dương Kiệt khẽ cúi đầu xuống, mang theo thái độ chân thành buông ra lời xin lỗi trước mặt Cừ Thúc.

May qua, may quá, không phải xảy ra xung đột ~~~!!

Cả nhóm không kiềm được thăm thò phào nhẹ nhõm không xung đột không xảy ra, đồng thời mọi ánh mắt đều đổ dồn hết về phía Cừ Thúc để xem ông ta xử lý như thế nào.

Tha lỗi?? Hay phát lờ đối phương??

Cửu Thúc từ dưới đất từ từ đứng dậy, bước tới trước mặt Dương Kiệt vỗ nhẹ lên vai anh ta vài cái, lạnh lạnh nói: “Muộn lắm rồi, hãy nghỉ ngơi sớm để mai còn khởi hành.”

Nói xong, bỏ mặc tất cả những người có mặt ở nơi này, trực tiếp đi thẳng vào lều nghỉ ngơi của mình.

Một câu nói chẳng ăn nhập vào đâu, nhưng cũng chứng tỏ là mối quan hệ giữa cả hai đã bớt căng thẳng lại rồi.

Hoàng Dung đứng ở phía xa khẽ tit mắt lại cười, hài lòng những gì xảy ra trước mắt.

Thực ra thì giữa Dương Kiệt và Cửu Thúc cũng chẳng có thù oán gì với nhau. Cửu Thúc tỏ ra thù địch bất mãn với Dương Kiệt chủ yếu là khi Hoàng Dung giới thiệu anh ta là bang chủ của bang hội. Có thể nói rằng Địa Cầu Bang là do Hoàng Dung và Cửu Thúc cùng bỏ công bỏ sức để thành lập ra, còn cái vị bang chủ bí ẩn gì đó, thậm chí không xuất đầu lộ diện, không có tí đóng góp gì cho bang hội đột nhiên không biết từ đâu lòi ra để đầu cưỡi cổ tranh giành quyền lực với Hoàng Dung, Cửu Thúc tất nhiên là không thể nào chấp nhận điều đó rồi.

Nếu như vị bang chủ có thực lực lớn mạnh hơn Hoàng Dung cũng đành, đằng này ngay cả thực lực, tài trí, năng lực cũng không bằng, lấy tư cách gì mà đứng trên cả Hoàng Dung chứ?

Ngay sau khi phát hiện quan hệ giữa Dương Kiệt và Hoàng Dung, sự thù địch đó càng gia tăng hơn nữa.

Đường đường một đàn ông, thực lực yếu kém hơn người phụ nữ của mình, vậy tới khi xảy ra chuyện, ai bảo vệ ai đây?? Chẳng lẽ núp ở phía sau lưng người phụ nữ của mình sao? Cửu Thúc căm phẫn rất những tên đàn ông như thế này, cũng như ông ta căm hận bản thân vậy, chính vì sự bất tài của mình, không thể bảo vệ đứa con gái cưng, để cô ta chết thảm, thậm chí không đủ sức báo thù, đó là vết nổi đau dẫn xé ông ta suốt đời, nên đặt biệt ngửa mặt với Dương Kiệt khi đó.

Quan trọng nhất là, chỉ mới khẽ khích tướng vài cái, đối phương đã nổi điên đòi ăn thua đủ với mình, với tính khí đó, Cửu Thúc chỉ biết lắc đầu thất vọng mà thôi.

Có thể thực lực của anh không cao, nhưng ngay cả tấm lòng bao dung và tố chất của một thủ lĩnh cũng không có, vậy thì làm sao khiến người ở phía dưới nể phục đây? Nên khiến Cửu Thúc càng ngày càng tỏ ra không hài lòng và thù địch Dương Kiệt hơn nữa. Thậm chí đã suy nghĩ rằng sau khi quay về đại bản doanh, sẽ bàn bạc lại với Hoàng Dung về chức vị bang chủ của Dương Kiệt, tuyệt đối không thể chấp nhận một người như thế nắm giữ vận mệnh của cả bang hội được.

Nhưng thái độ biết nhận lỗi khi nhận ra sai lầm của Dương Kiệt mới đây đã khiến Cửu Thúc phải đánh giá lại vị bang chủ ở trước mặt. Ít ra không phải là người độc đoán, cố chấp chuyên quyền, vẫn chưa phải là vô phương cứu chữa.

Tất nhiên, muốn nâng cấp thêm quan hệ giữa cả hai còn cả một đoạn đường dài đây, nhưng ít ra cũng là khởi đầu tốt, không phải sao?

Không bao lâu, ai nấy đều chui hết vào lều trại của mình để nghỉ ngơi giữa sa mạc khô cằn, lúc đầu Dương Kiệt còn định chui vào nằm chung lều với Hoàng Dung, nhưng không biết vì sao sau lưng luôn cảm nhận thấy một ánh mắt đầy sát khí và cảnh cáo từ trong lều trại của Cửu Thúc không ngừng phóng ra, khiến anh ta ớn lạnh cả người, ba lần bảy lượt như vậy, đành gờ tay đầu hàng, bắt cam quay về chiếc lều thuộc về chính mình.

Mẹ kiếp ~~~!! Đúng là kỳ đà cản mũi mà.

Một đêm bình yên trôi qua.

Cái nóng oi bức tới tột độ ở sa mạc lần nữa ập xuống báo hiệu một ngày mới đã tới, cả nhóm thu xếp lại hành trang, tiếp tục đi thẳng về đích đến đã định sẵn.

La Diệt Thành!!

Ngôi thành trì trung cấp duy nhất nằm ngay giữa sa mạc khô cằn rộng mênh mông, là trung chuyển trạm quan trọng để di chuyển tới từ miền trong khu vực U Châu vì có dịch chuyển trạm thiết lập ở trong ngôi thành trì này.

“Ô la la, cuối cùng cũng đã vào thành được rồi, cái thứ cát bụi quý quá bám vào người cả ngày quả thật khó chịu quá đi, không được, phải tìm một nhà trọ nào đó tắm rửa vệ sinh thân thể cho sang khoái cả người mới được.” Phương Tử Linh, cô gái hoạt ngôn duy nhất trong nhóm vừa bước vào thành, như cá về với nước, phấn khích nhảy cẫng lên đòi tìm nơi tắm rửa bằng mọi giá.

Lời đề nghị của Phương Tử Linh nhanh chóng nhận được sự ủng hộ của Hoàng Dung. Hì, đều là phụ nữ mà, thích sạch sẽ là chuyện hiển nhiên thôi.

“Chúng ta không có nhiều thời gian, hãy nhanh chóng đi tới trạm dịch chuyển để quay trở về đại bản doanh trong thời gian sớm nhất có thể.” Cửu Thúc vô cùng phũ phàng bác bỏ yêu cầu của hai cô gái trẻ, không để họ kịp phản bác, trực tiếp dẫn đầu đi thẳng về hướng trạm dịch chuyển ở khu vực trung tâm ngôi thành.

Cả hai lập tức lộ ra vẻ thất vọng, nhưng tuyệt nhiên không ai dám cãi lời Cửu Thúc, chỉ còn cách mang theo vẻ mặt không vui đi theo phía sau dưới tiếng cười trêu đùa của đám đàn ông trong nhóm.

“Dung nhi ....” Dương Kiệt khẽ kéo kéo tay áo của Hoàng Dung, đưa tay chỉ thẳng về phía một tấm bản vẽ dán đầy trên tường thành.

Bản vẽ truy nã tội phạm!!

Và nhân vật chính trong bản vẽ, là một thanh niên tóc hớt đỉnh, tròn trịa béo ú, có bảy phần giống như khuôn mặt của Dương Kiệt khi chưa sử dụng Dịch Dung Thuật.

Uy quyền của ngũ đại tông môn quả thật đáng sợ, hầu như bao phủ cả khu vực U Châu, chỉ cần truyền lệnh xuống, ngay cả một ngôi thành trì xa xôi hẻo lánh như La Diệm Thành, cũng dán đầy lệnh truy nã đối với Dương Kiệt.

Dương Kiệt đã tỏ ra đứng khi sử dụng Dịch Dung Thuật, nếu không thì lúc này e rằng vừa mới bước vào thành, đã bị cả đám quan binh vây bắt rồi.

Sắc mặt của Hoàng Dung trở nên khó coi vô cùng.

Lũ trời đánh kia dám đối xử với Kiệt ca của ta như thế, có ngày lão nương sẽ nhổ sạch gốc rễ của ngũ đại tông môn các ngươi, hãy đợi đấy.

“Ái da, ngay cả nơi này cũng có, rốt cuộc con heo mập này đã phạm tội tày đình gì mà bị truy nã khắp nơi thế này?? Chắc chắc, phần thưởng hấp dẫn quá nhỉ, được lựa chọn tùy thích gia nhập ngũ đại môn phái, ngoài ra còn trực tiếp trở thành đệ tử nội môn nữa chứ, hay là bang hội chúng ta cũng nhận nhiệm vụ này, truy nã con heo mập đó giao nộp cho ngũ đại tông môn đi, tuy không gia nhập vào môn phái của họ, nhưng nếu quy đổi thành tài nguyên tu luyện, con số đó chắc sẽ không nhỏ đâu, hihi.” Phương Tử Linh bước tới trước mặt bản vẽ truy nã, không ngừng bình phẩm và nói ra ý kiến của mình, mặc dù lúc này đã có hai ánh mắt đầy sát khí không ngừng phóng thẳng về phía mình mà không hay biết.

Dường như thông tin Dương Kiệt là người của Huyết Ma Đạo và tàn sát đồng môn chỉ mới lan truyền ở phía bắc, vẫn chưa truyền tới phía nam, nên các vương triều phía nam chỉ nghe lệnh phát ra lệnh truy nã chứ không nêu rõ tội danh của anh ta. Nếu như đề Từ Từ Linh biết được những “chiến tích vẻ vang” mà Dương Kiệt từng làm, không biết có còn đủ can đảm đòi đi truy bắt anh ta nữa không nhỉ?

“Thật sao? Cô thực sự muốn nhận nhiệm vụ đó? Muốn tóm cổ “con heo mập” đó thật sao??” Chỉ thấy Dương Kiệt mang theo vẻ mặt cười mà không giống cười ghé sát ngay trước mặt Phương Tử Linh, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Đứng... á, không, không, không phải thế ~~~~~!!” Khuôn mặt đáng sợ của Dương Kiệt khiến Phương Tử Linh giật mình hoảng hốt, vội vã chạy tới phía sau lưng Hoàng Dung núp, chỉ dám thò ra nửa cái đầu để nhìn vào Dương Kiệt ở phía trước.

Đừng nói là Dương Kiệt, ngay cả Hoàng Dung cũng có chút muốn tóm lấy cổ áo của Phương Tử Linh tặng cho cô ta vài cú bạt tai vào mặt nếu như không phải biết rõ đối phương không biết thân phận của Dương Kiệt, không hề có ác ý.

Mẹ kiếp ~~~!! người yêu của lão nương cũng dám đòi tóm cổ, bộ ngươi chán sống rồi hả??

Cửu Thúc nhìn chằm chằm vào tấm bản vẽ ở trước mắt, trong đôi mắt đột nhiên lóe qua tia sáng dị thường, khẽ lắc đầu một cái, quay người rời đi: “Đi thôi, không nên lãng phí thời gian vào thứ vô bổ này.”

“sao lại vô bổ, rõ ràng là một nhiệm vụ ngon ăn đấy chứ phải không phó bang... Đây đây, đợi với, sao tự nhiên bỏ đi hết vậy.”

Nhìn thấy không ai thèm để ý tới mình, đặc biệt là bang chủ và phó bang chủ không biết vì sao tỏ ra không vui phát lờ cả mình, đành cắn răng giẫm chân tại chỗ vài cái, chu mỏ đuổi theo phía sau nhóm mình.

Không chỉ trên tường thành, ngay cả trên dây phở đi bộ, khắp nơi đều dán đầy hình vẽ của Dương Kiệt, quan binh đi thành từng đoàn tuần tra khắp ngôi thành, đôi mắt đầy cảnh giác không ngừng quan sát xung quanh, chỉ cần có đối tượng khả nghi lập tức bị tóm lại tra khảo, đặc biệt là những người có thân hình mập ú, Dương Kiệt vô cùng hiển nhiên trở thành đối tượng bị trừ dập của đám dân thường, chỉ vì anh ta mà khiến họ phải gà bay chó chạy, không thể làm ăn buôn bán một cách yên ổn nữa.

“Đứng lại, các ngươi là ai, từ đâu tới và định đi đâu.” Trong lúc đang di chuyển, chuyện gì phải tới cũng đã tới, đã bị một đám quan binh chặn đường lại, mang theo giọng điệu dò xét hăm dọa lớn tiếng quát tháo.

“À, à, thưa quan quân trưởng, chúng tôi là ....” Chuyện giao tiếp với quan quân tất nhiên là việc dành cho người dày dặn kinh nghiệm, nên vô cùng hiển nhiên Cửu Thúc đã đứng ra bước tới chào hỏi giao tiếp với đám quan quân kia.

Chỉ bảo Hoàng Dung đứng ra giao tiếp, chỉ sợ nói chưa được vài câu lại nổ ra xung đột cho mà xem.

Miệng lưỡi của lũ quan quân như thế nào, Dương Kiệt tất nhiên là biết rõ rồi, ở thế giới của anh ta thiếu cha gì, ngoài đời không thấy cũng có thể nhìn thấy qua trên phim truyền hình đấy chứ.

Chỉ thấy Cửu Thúc cười nói đối phó một cách nhuần nhuyễn, thậm chí lén lén đút vài viên linh thạch vào ống tay áo của tên quan quân dẫn đầu, khiến cho tên cầm đầu cười tới nổi tít của mắt, đặc biệt là từ trong nhẫn Càn Khôn rút ra một tấm thẻ bài, tên cầm đầu lập tức lộ ra vẻ mặt như con chó lược chín đầu, không ngừng cúi đầu chào hỏi cười nói, thậm chí còn muốn đảm nhận nhiệm vụ mở đường cho cả nhóm đi tới trạm dịch chuyển nữa chứ.

Cửu Thúc cười nói khách sáo với đối phương vài câu xong, dưới những cái vẫy tay chào tạm biệt của đối phương, quay trở về nói: “Đi thôi, không nên nán lại nơi này quá lâu.”

“Chuyện gì xảy ra với ngôi thành này thế nhỉ? Sao đột nhiên nghiêm ngặt như thế này vậy??” Mặc dù đã nghĩ ra điều gì đó, nhưng Hoàng Dung vẫn thận trọng hỏi.

Cửu Thúc nhìn chăm chăm vào Hoàng Dung một hồi, nói: “Nghe nói thành chủ vừa nhận được thông tin tội phạm truy nã đang lang thang ở khu vực gần đây, nên quan quân trong thành đang truy lùng khắp nơi. Bất kỳ ai có lai lịch không rõ ràng, sẽ bị bắt giam vào trong đại lao truy khảo, nếu như không phải có thể bài của tam công chúa, e rằng chúng ta cũng không dễ dàng được họ bỏ qua đâu.” Lại liếc nhìn Dương Kiệt một cái, tựa như muốn nhìn ra điều gì đó.

Dương Kiệt cố gắng lộ ra vẻ mặt thản nhiên như không liên quan tới mình. Thật ra trong lòng đang thấp thòm không yên.

Mẹ kiếp, lão cáo già hình như bắt đầu nghi ngờ mình rồi thì phải.

Cảm nhận thấy bàn tay mềm mại ấm áp nắm chặt vào lòng bàn tay mình, khẽ quay đầu lại nhìn Hoàng Dung đang mang theo vẻ mặt “hãy yên tâm” mỉm cười với mình, Dương Kiệt bình tâm lại đôi chút.

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 194: Vương Thành khương Lộc

Cửu thúc không nói năng thêm gì cả, chỉ lặng lẽ quay người dẫn nhóm đi thẳng về phía trạm di chuyển ở khu vực trung tâm trong thành.

Di chuyển gần nửa canh giờ, một tòa kiến trúc cao lớn như một tòa tháp được dát bằng pha lê đã nhanh chóng lọt vào trong mắt của cả nhóm.

Đó chính là trạm dịch chuyển của đại lục Huyền Thiên này.

Cả nhóm đi thẳng vào trong đại sảnh của trạm dịch chuyển, không gian rộng rãi có cách bài bố giống hệt như văn phòng ngân hàng của trái đất, quầy tiếp khách, ghế ngồi, thậm chí có một tấm kính lớn treo ngay chính giữa đại sảnh, trên bề mặt tấm kính không ngừng nhấp nháy những hình ảnh giống hệt một tấm bản đồ của khu vực U Châu, chỉ là chỉ hiện thị khu vực miền nam của U Châu, người muốn di chuyển có thể từ trên tấm bản đồ tham khảo và lựa chọn những thành trì được hiển thị trên đó.

Chỉ là bầu không khí trong đây khá vắng vẻ, ngoại trừ vài tên “bảo vệ” đứng canh gác và nhân viên đang ngồi sau quầy tiếp khách ngáp lên ngáp xuống, không thấy thêm bất kỳ người nào nữa.

Cũng phải thôi, di chuyển bằng trạm dịch chuyển ở đại lục Huyền Thiên có giá trên trời, có nhiều người thậm chí kiếm tiền suốt đời cũng không đủ để dịch chuyển một chuyến, tất nhiên là không thể đông đúc bon chen như sân bay hay nhà xe như trái đất rồi.

“Có “dê Béo”, à không, có khách tại đây ới ~~~~~!!!” nhìn thấy nhóm Dương Kiệt bước vào, đôi mắt tên bảo vệ lập tức rực sáng như bóng đèn pha, quay sang đám quầy tiếp viên hô lớn, đồng thời mang theo vẻ mặt như con chó luộc chín đầu đón tiếp khách một cách nồng nhiệt.

Cũng phải thôi, cho dù ở trái đất hay ở đại lục Huyền Thiên, tiền lương hay tiền thưởng của nhân viên dựa vào doanh số kinh doanh của “Công ty”, quanh năm suốt tháng không có khách ghé thăm, đừng nói là tiền thưởng, ngay cả tiền lương được lãnh đủ không đã là một vấn đề rồi, thậm chí có nguy cơ bị mất chén cơm nữa là. Lúc này nhìn thấy bầy con “dê béo” bước vào, không phấn khích mới là lạ á.

Bánh trái trà nước xong, một người đàn ông trung niên ăn mặc sang trọng bước tới, dường như là chủ quản của trạm dịch chuyển này vậy, lộ ra nụ cười “muốn thân thiện bao nhiêu có bấy nhiêu”, thậm chí hỏi: “xin hỏi các vị khách quý muốn di chuyển tới vị trí nào ạ? Tất cả? hay chỉ một vài vị thôi ạ.”

“Vương Thành Khương Lộc, bảy người.” Cửu Thúc nhanh chóng lên tiếng.

Nghe xong yêu cầu của “lũ Dê Béo”, đôi mắt của vị chủ quản càng rực sáng hơn nữa. Từ ngôi thành này trực tiếp dịch chuyển tới vương thành Khương Lộc tuyệt đối không rẻ, ngoài ra một lần dịch chuyển tới bảy người, có thể nói doanh thu của ngày hôm nay vượt xa cả ba bốn năm gom lại nữa là. Năm nay lại có tiền thưởng để mang về nhà, không cần phải bị con “cọc cái” ở nhà trách mắng la hét nữa rồi, hihi.

Đúng là ba năm không mở hàng, mở hàng một cái đủ ăn ba năm, chính là như thế này đây.

“Vâng, vâng, vương thành Khương Lộc, chi phí dịch chuyển của mỗi người là 10000 linh thạch trung cấp, bảy người tổng cộng là 70000 linh thạch trung cấp ạ. Quý vị muốn dịch chuyển ngay bây giờ hay chờ đợi thêm một thời gian nữa ạ.” Người đàn ông trung niên mang theo vẻ mặt thản trọng hỏi, trong lòng thấp thòm không yên, chỉ lo sợ đôi phương nghe xong cái giá quay đầu bỏ chạy thì khổ.

70000 linh thạch trung cấp, tương đương 7 triệu linh thạch cấp thấp, một tài sản khổng lồ ngay cả những tên thương gia giàu có nghe thấy cũng phải biến sắc nữa là, huống chi nhóm người này trông có vẻ không được giàu có lắm nhì.

Mép mắt của Cửu Thúc khẽ co giật một cái, nhưng vẫn từ trong nhẫn Càn Khôn của mình rút ra một chiếc túi Càn Khôn nhỏ ném qua cho người đàn ông trung niên đó, lạnh lạnh: “Ngay bây giờ.”

Người đàn ông trung niên có chút bất ngờ về độ “chơi sộp” của đối phương, nhưng khi nắm chặt túi Càn Khôn trong tay, không còn tâm trí để ý tới điều đó, phần khích động thần thức của mình kiểm tra lại xem có đủ số lượng linh thạch trong đó hay chưa.

Không chỉ người đàn ông trung niên, ngay cả những nhân viên khác cũng đều lộ ra vẻ vui mừng tột cùng, tựa như vừa trúng số độc đắc vậy.

“Đù rồi chứ? Chúng tôi có thể sử dụng trạm dịch chuyển được chưa?” Cửu Thúc lên tiếng hỏi thúc, không muốn tốn thời gian ở nơi này nữa, chỉ muốn rời đi càng sớm càng tốt, nhất là khi nhìn đối phương ném số tài sản gần như phân nửa của cả bang hội tích lũy được, lúc này đang xót nứt ruột ruột đây nè.

“Đù cả rồi, đù cả rồi ạ. Mời, xin mời quý khách đi theo tại hạ tới trung tâm dịch chuyển, sẽ khởi động ngay tức khắc ạ.” Người đàn ông trung niên cười tới nỗi không ngậm miệng lại được, vô cùng thận trọng nhét túi Càn Khôn vào trong lòng mình và giấu cho thật kỹ, sợ bị ai đó cuỗm đi mất tiêu vậy. Sau đó vui vẻ dẫn cả nhóm đi thẳng tới căn phòng dịch chuyển ở phía trong.

Thậm chí khi đi sâu vào trong vẫn còn nghe thấy tiếng hò hét reo mừng của đám nhân viên ở bên ngoài. Dương Kiệt có chút cười khóc không được, có cần thiết phải vui như mở lễ hội như thế này không chứ!!

Với một người sở hữu khối tài sản khổng lồ từ việc “môi xác” như Dương Kiệt tất nhiên là không thể nào hiểu nổi cảm giác của những nhân viên ở đây rồi.

ở thế giới của Dương Kiệt có một doanh nhân từng nói: “tiền nhiều quá để làm cái gì?”. Những người nghèo chỉ muốn nói: “đợi tới khi ông một đêm trắng tay, không còn một xu dính túi, tức khắc sẽ biết tiền nhiều để làm gì thôi.”

Cũng như trường hợp ở đây, thử xem Dương Kiệt đứng vào vị trí của họ, không thể mang đủ tiền về cho gia đình hay thậm chí là bị đuổi việc do kinh doanh không tốt, sẽ thấu hiểu cảm giác của họ vào lúc này thôi.

Cạch ~~~~~!!

Cánh cửa một căn phòng được mở ra, người đàn ông trung niên đã dẫn theo cả nhóm đi thẳng vào một căn phòng rộng gần ba trăm mét vuông. Căn phòng trống rỗng không có lấy một vật trang trí nào cả, chỉ duy nhất nhìn thấy một quả cầu thủy tinh khổng lồ treo trên lưng trần ở khu vực trung tâm căn phòng, ngoài ra không có thêm bất kỳ thứ gì nữa.

“Các vị cứ đứng ở vị trí trung tâm phía dưới quả cầu thủy tinh kia, tại hạ sẽ đi tới căn phòng điều khiển để kích hoạt chức năng dịch chuyển cho các vị ạ.” Người đàn ông trung niên nhấn nhũ vài câu xong, nhanh chóng rời khỏi, dường như là đi vào phòng điều khiển để vận hành trạm dịch chuyển như lời ông ta nói thì phải.

Dương Kiệt tò ra tò mò không ngừng ngắm nghía căn phòng và quả cầu thủy tinh trên đầu, xuyên không tới đại lục Huyền Thiên hơn năm, nay là lần đầu tiên được thử dịch chuyển, không biết là có giống như khi mình sử dụng Dịch Chuyển Tức Thời không nữa.

Dịch Chuyển Tức Thời của Dương Kiệt chỉ có thể hạ cánh ngẫu nhiên, còn trạm dịch chuyển có thể hạ cánh xuống nơi đã định vị sẵn, tất nhiên là cao cấp hơn bí thuật của anh ta rồi.

Roẹt ~~~~~ roẹt ~~~~~ roẹt ~~~~~!!

Dương Kiệt giật mình khi quả cầu thủy tinh trên đỉnh đầu đột nhiên rực sáng dữ dội, không đợi cả nhóm kịp phản ứng, một tia sáng màu vàng ánh từ quả cầu phóng thích ra, chiếu thẳng xuống nhóm người đang đứng ở phía dưới, bao phủ cả cơ thể của họ lại.

Roẹt ~~~~~!!

“AAAAAAAAAAAAAAAA ~~~~~!!” Dương Kiệt chỉ kịp gào thét một tiếng đầy đau khổ khi cơ thể bị ánh sáng màu vàng bao phủ cả cơ thể, một cảm giác đau nhức tột cùng của cơ thể bị xé rách ra xuất hiện, thậm chí chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra, cảnh tượng ở trước mắt đen kịt lại, hai mắt trợn ngược ngất xỉu tại chỗ.

Tất nhiên không chỉ mỗi Dương Kiệt bị vậy, người trong nhóm cũng có cảm giác giống hệt như của anh ta, chỉ là họ đã có kinh nghiệm và chuẩn bị, nên không thể thảm khốc coi như Dương Kiệt.

Đợi tới khi cả nhóm ngất đi, cũng là lúc cơ thể của họ dần dần bị phai mờ đi, tựa như bốc hơi trong không khí, chưa từng xuất hiện qua ở căn phòng này vậy.

Quá trình dịch chuyển đã hoàn thành.

Không biết qua đi bao lâu, Dương Kiệt từ trong cơn hôn mê từ từ tỉnh dậy, cảm giác đau nhức toàn thân như cơ thể vừa bị xé nát ra vẫn còn đó, khó chịu vô cùng, phải sử dụng chân nguyên trong cơ thể không ngừng điều trị phục hồi, mới cảm thấy dễ chịu hơn đôi chút.

Mẹ kiếp, xem ra cái thứ tạm dịch chuyển của đại lục Huyền Thiên này sơ đẳng không thể sánh bằng Dịch Chuyển Tức Thời của mình rồi, dịch chuyển mà cứ như bị tra tấn thể này chịu sao thấu đây.

Quay đầu ra nhìn tứ phía, phát hiện mình đang nằm giữa một khu rừng hoang sơ nào đó, và thành viên của Địa Cầu Bang đều đã thức tỉnh từ hồi nào, Hoàng Dung đang quỳ ngay bên cạnh dùng vẻ mặt lo lắng nhìn chăm chăm vào mình, phát hiện mình vừa tỉnh lại, lập tức lộ ra vẻ vui mừng an tâm.

Dương Kiệt khẽ vẩy vẩy trán an Hoàng Dung, từ dưới đất đứng dậy, dúi mày hỏi: “Nơi này là nơi nào thế? Không phải dịch chuyển tới vương thành Khương Lộc gì đó sao?? Sao lại xuất hiện ở cái khu rừng này nhỉ? Chẳng lẽ người của trạm dịch chuyển phạm sai lầm khi thao tác??”

“Nơi này là khu rừng rậm nằm cách vương thành Khương Lộc năm mươi dặm về phía bắc. Phía trạm dịch chuyển đã làm đúng quy trình, vì trạm dịch chuyển tuyệt đối không được phép và cũng không thể dịch chuyển khách hàng trực tiếp vào thẳng trong thành trì, vì trong các thành trì lớn, đặc biệt là vương thành đều có báu vật phong tỏa không gian, nên chỉ có thể hạ cánh ở cách vị trí thành trì không quá xa mà thôi. Mục đích là để phòng khi xảy ra chiến tranh, phe đối địch sử dụng trạm dịch chuyển trực tiếp tấn công trong nội thành của phe đối lập.” Cửu Thúc lạnh lạnh lên tiếng giải thích.

Thì ra là thế ~~~!! Cũng phải thôi, nếu như trạm dịch chuyển có thể trực tiếp hạ cách trong thành trì, vậy trong lúc xảy ra chiến tranh, phe tấn công chỉ cần sử dụng trạm dịch chuyển trực tiếp xuất hiện trong thành, vậy bức tường thành kiên cố xây lên để bảo vệ ngôi thành sẽ thành phế phẩm sao?? Tất nhiên là không thể nào như thế được rồi.

“Đi thôi, tranh thủ trước khi cổng thành đóng lại.” ngẩng đầu lên nhìn sắc trời, vành đen đã xuất hiện, mặt trời đã gần như hạ xuống sau quả núi cao lớn ở phía xa, chứng tỏ đêm sắp tới rồi, và cũng là lúc các thành trì bắt đầu đóng sập cổng thành xuống, nếu như không có những việc khẩn cấp cấp bách hay có thể bài thông hành của hoàng đế, tuyệt đối không thể ra vào thành trì được nữa.

Đừng nói là dân thường, ngay cả hoàng tôn quý tộc, quan to tướng lớn, nếu không có thể bài thông hành, cũng đừng mong được ân xá mở cửa cho ra vào nữa là.

Không lãng phí thêm thời gian, cả nhóm nhanh chóng di chuyển nhanh về hướng vương thành.

Đi gần nửa canh giờ, cuối cùng ngôi vương thành tựa như con quái thú khổng lồ đang ngủ yên đã lọt vào trong đôi mắt của Dương Kiệt.

So với những ngôi thành trì to lớn nhất là anh ta từng nhìn thấy qua trong phim ảnh, vương thành Khương Lộc có diện tích rộng lớn hơn gấp ba, bốn lần. Sức chứa của ngôi vương thành chỉ có thể dùng từ “khủng bố” để hình dung mà thôi.

Ít nhất cũng phải gần cả vài chục triệu dân đang cư trú trong ngôi vương thành này. Tất nhiên, đó chỉ là theo thống kê dân bản địa, còn thương dân du khách mỗi ngày đổ dồn về đây, có thể nói là không thể tưởng tượng nổi.

Điều khiến Dương Kiệt kinh ngạc nhất chính là, bức tường thành cao hơn cả chục trượng có bề mặt bóng loáng như một tấm gương phản chiếu, mặc cho ánh mặt trời lúc này đã hầu như không có, nhưng vẫn thấp sáng như một bóng đèn khổng lồ vậy. Tường thành này tuyệt đối không phải được xây bằng đá vôi bình thường, mà là một loại đá có độ cứng còn hơn cả kim cương.

thử nghĩ xem, xảy ra công thành chiến vào ban ngày, ánh mặt trời chiếu thẳng vào tường thành dội ngược trở lại, binh địch ở phía dưới chỉ biết đứng chôn chân dùng tay che mắt chứ còn dám đánh gì được nữa.

Chỉ là không biết thế giới này đã xuất hiện kính râm chưa? Có còn đỡ, không có thì hơi bị mệt à nha.

Từ phía xa nhìn vào, ngôi thành này tựa như được đúc bằng pha lê cẩm thạch, một kỳ quan hoàng tráng mỹ lệ hơn bất kỳ ngôi thành nào ở trái đất, không chỉ trong thế giới hiện thực, ngay cả trong phim ảnh hoạt hình cũng không thể nào sánh bằng nữa nào.

Tất nhiên không chỉ có tác dụng thẩm mỹ hay sức phòng thủ, nó còn có mục đích là hấp thụ thiên địa linh khí ở xung quanh để chuyển hóa thành năng lượng đặc biệt để cung cấp cho người dân trong thành. Có nguyên lý giống như pin năng lượng mặt trời vậy. Chỉ là năng lượng mặt trời chỉ có thể hấp thụ vào buổi sáng, còn thiên địa linh khí hiện diện 24/7, liên miên không ngắt, khiến mọi kiến trúc trong thành có thể thấp sáng vận hành ngày đêm, không bao giờ xuất hiện tình trạng “cúp điện” như trái đất.

“Đứng lại ~~~~~!!!” Trong Dương Kiệt đang cảm thán về vương thành huy nga tráng lệ ở trước mặt, một giọng nói khàn khàn đầy nghiêm nghị vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 195: Gián điệp quân địch??

ộc cộc ~ ộc cộc ~ ộc cộc ~.....!!

Cả nhóm giật mình hoảng hốt khi phát hiện một quân đoàn toàn thân bao bọc bởi lớp giáp sắt hắc ám có khảm hoa văn con chim ưng tung cánh ngay trước ngực giáp trông vô cùng bắt mắt, cuồn trên con hắc lân mã, loại tuấn mã vang danh khắp khu vực U Châu về sức bền, tốc độ cũng như sự hoành tráng ngoại hình của nó.

Hắc Lân Mã, một loại ngựa lai tạp giữa hắc kỳ lân và ngựa thuần chủng của U Châu, lớp da trên toàn thân của nó tựa như được phủ thêm một lớp vảy giáp dày như từng miếng từng miếng hắc thủy tinh khảm thẳng vào, có sức phòng thủ vô cùng đáng sợ, đao kiếm thông thường tuyệt đối không thể xuyên thủng được lớp da của nó, cộng thêm khả năng ngày chạy ba ngàn dặm không mệt, vượt sông lội suối như đất bằng phẳng, vô cùng hiền nhiên trở thành

ngựa chiến được ưa chuộng nhất trong các vương triều ở khu vực U Châu này rồi.

Một quân đoàn gồm cả trăm thành viên trên lưng ngựa, không biết từ đâu xuất hiện lao thẳng về phía nhóm Dương Kiệt đang đứng, chỉ trong chốc lát đã hình thành vòng vây hình tròn vây chặt cả nhóm lại ở chính giữa.

“Quân đoàn hắc kỵ hoàng gia??” Cửu Thúc khẽ dúm mày trước sự xuất hiện của quân đoàn lừng danh của vương triều Thiên Ứng, miệng lẩm bầm thốt ra tên gọi của quân đoàn vừa xuất hiện đó.

“Các ngươi là ai? Từ đâu tới đây?? Bộ không biết là sắp tới thời hạn đóng công thành hay sao mà còn lảng vảng ở ngoài thành như vậy hả??” một tên đàn ông trung niên có khuôn mặt gầy ốm, râu con dê, mắt điều hâu, mũi chim ưng từ trong đám đông thúc ngựa bước ra phía trước, dùng ánh mắt soi mói thăm dò nhìn chăm chăm vào nhóm Dương Kiệt, lạnh lạnh nói.

“Bẩm đại nhân, chúng tôi là người của một bang hội đã được phép định cư trong vương thành, do vừa mới hoàn thành một nhiệm vụ được ủy thác nên đã quay về hơi trễ một chút, mong đại nhân thông cảm cho ạ.” Cửu Thúc từ trong nhóm bước ra, chấp tay thi lễ với người đàn ông vừa lên tiếng trách mắng và giải thích.

“Bang hội định cư trong vương thành?? Sao trông các ngươi khá lạ mặt, bốn quan chưa từng gặp qua các ngươi vậy?? Nói mau, các ngươi có phải là nội gián của vương triều khác tới nay, mục đích là để thám thính thông tin của bốn vương triều đứng không??” người đàn ông trung niên lộ ra vẻ nghi ngờ, trực tiếp quát tháo thẳng vào mặt Cửu Thúc.

Roẹt ~~~~~ roẹt ~~~~~ roẹt ~~~~~!!

Cây thương dài gần ba trượng xuất hiện trong tay, đám quân kỵ đã tạo ra tư thế xung phong, chỉ cần người đàn ông trung niên ra lệnh một cái, sẽ lập tức lao vào từ phía xiên thương như xiên thịt ở vào mục tiêu chính giữa.

“Đại nhân xin đừng hiểu lầm, bang hội của chúng tôi thành lập chưa được bao lâu, lại thường xuyên đi ra ngoài làm nhiệm vụ nên ít khi ở lại trong thành, đại nhân chưa nhìn thấy qua chúng tôi không phải là chuyện lạ, chúng tôi đích thật là người của vương thành ạ, mong đại nhân minh giám.” Cửu Thúc cũng phải biến sắc khi đối phương gắn mình vào cái tội nội gián của vương triều khác, nếu như không giải thích rõ ràng, e rằng sẽ bị cả vương thành truy sát cho mà xem.

“Đừng nói nhiều, khoanh tay đầu hàng, theo bọn ta về đại lao để kiểm chứng, nếu như chứng minh được các ngươi không phải là nội gián, sẽ thả tự do cho các ngươi ngay tức khắc, nhưng nếu như ... khả khả.” Người đàn ông trung niên lộ ra nụ cười khát máu và chế giễu.

Thì ra chỉ là một bang hội vừa mới thành lập. vậy thì không cần phải khách sáo với các ngươi làm gì nữa, không thừa cơ chém đẹp các ngươi quả thật có lỗi với bản thân quá đi.

Thì ra tên đàn ông trung niên này cũng biết rõ nhóm Dương Kiệt tuyệt đối không thể nào là nội gián của vương triều đối địch, vì không một nội gián nào ngu xuẩn tới mức đi thành từng đoàn, đã vậy còn định vào thành trong thời gian nhạy cảm nhất nữa chứ. Chẳng lẽ đầu của mấy tên nội gián bị kẹp qua nên mới ngu xuẩn như vậy? Tất nhiên là không thể nào rồi!

Lúc ban đầu chẳng qua chỉ muốn dẫn mặt đối phương một chút để kiểm thêm chút đỉnh tiền đút lót từ đối phương. Nhưng khi phát hiện chỉ là một bang hội vừa mới thành lập, vậy thì không cần phải khách sáo làm gì nữa rồi. Tổng vào đại lao, moi sạch hết tài sản trên người chúng, sau đó gắn thêm cái tội gián điệp phe địch, tới lúc đó không chỉ tiền tài nằm trong túi, thậm chí công trạng chiến tích song thu cho mà xem.

Bắt được gián điệp của phe địch, không chỉ nhận được tiền thưởng, không chừng còn có cơ hội thăng thêm vài cấp, thăng chức đại đội trưởng của quân đoàn hắc kỵ hoàng gia cũng không chừng đấy chứ.

Còn vấn đề đối phương có phải là nội gián hay không, vào tới đại lao, cho dù không phải cũng thành phải mà thôi.

“mẹ kiếp ~~~!! Ta nhìn đủ tên mặt khi này rồi, Cửu Thúc tránh ra, để ta xử đẹp tên trời đánh đó.” Trong lúc người đàn ông trung niên đang phấn khích trước viễn cảnh tăng lương thăng chức, Dương Kiệt nãy giờ đứng sang một bên chờ đợi đã nhìn không nổi nữa rồi, trực tiếp xoắn tay áo lên lao ra phía trước, chuẩn bị lao tới xử đẹp đám quân kỵ dám vây đánh mình, đặc biệt là tên đàn ông trung niên khôn nạn đó.

Mẹ kiếp, chỉ là một tên chân nguyên tầng thứ 9 quèn thôi mà dám lớn tiếng phách lối với bố mày sao? Mày có biết là đã biết bao tên ngu xuẩn như mày đã bị bố mày hóa kiếp rồi không? Mày có biết rằng những tấm gương sáng để mày soi theo đều là những kẻ mạnh tông sư hay thậm chí nguyên thần không? À chắc mày không biết chứ gì? Được, bố mày sẽ cho mày biết thế nào là vuốt phải mông cạp, thế nào là ép chó vào đường cùng, xì xì, cái gì mà ép chó, bỏ qua đi.

Bốn thành viên trong bang hội lần đầu tiên hưởng ứng theo chân Dương Kiệt chuẩn bị lao về phía trước giao chiến.

Cũng phải thôi, lúc này khoảng tay chịu trời bị tổng cổ vào đại lao, chỉ có nước thân tàn mà đại mà thôi, có thể không vùng lên phản kháng sao?

“khoan đã, đừng manh động.” Cửu Thúc vội vã kéo Dương Kiệt lại, đồng thời dùng ánh mắt đầy oán trách trách cứ cái tính khích cái đã nỏ của anh ta.

Bộ không biết dùng đầu suy nghĩ để tìm cách giải quyết sao? Đập người ta một trận? Tôi cũng muốn đấy, nhưng có nghĩ tới hậu quả sau khi bản thân được sướng tay chưa hả? Có biết thân phận của người ta là ai không? Quân đoàn hoàng gia đấy!! Người ta là đại diện cho mặt mũi của hoàng thất, của cả một vương triều, anh tự ý đập người ta, chẳng khác nào tát thẳng vào mặt của phía hoàng gia sao?? Phía hoàng gia không xử anh mới là lạ à, chỉ sợ tới lúc đó cả bang hội không còn chốn dung thân ở vương triều Ứng Lạc nữa là.

“Cái gì??? Còn dám phản kháng?? Địch thị các ngươi là gián điệp của vương triều khác không sai!! Bây đây, bắt sống hết cho ta, dám phản kháng trực tiếp trăm sát tại chỗ.” Người đàn ông trung niên chỉ chờ có thế, tên ngu xuẩn tạo cớ cho mình, ngu sao không nắm bắt, trực tiếp ra lệnh bắt sống thậm chí trăm sát cả nhóm Dương Kiệt ngay tức khắc.

Hô ~~~~~!!!

Cả đoàn quân kỵ hô lên một tiếng đầy khí thế, thậm chí vang động trời đất, hai chân thúc mạnh bụng ngựa, trường thương chĩa thẳng về phía mục tiêu, tựa như cả trăm con gió lốc hắc ám lao tới cuốn bay mọi thứ cản đường.

“khoan đã, chúng tôi không phải gián điệp, chúng tôi là người của tam công chúa.”

“Hừ hừ, cho dù là tam công chúa hay tam công tử gì đó, dám... Cái gì, ngươi nói cái gì?? Các ngươi là người của tam công chúa??? Ngừng lại, mau ngừng lại ~~~~!!” người đàn ông trung niên phản kích chế giễu không ngừng buông lời khinh thường, nhất thời không nhận thức ra ba chữ “tam công chúa”, đợi tới khi trong đầu chợt lóe qua hình ảnh một phụ nữ cao quý, lạnh lùng như băng, cả người không kiềm được run bắn lên, hồi hã ra lệnh cho đoàn quân ngưng lại thể xung phong của mình.

Kết ~~~~~!!!

Tiếng vó ngựa kéo lê ma sát trên mặt đất nhất thời vang lên liên miên không dứt, mũi trường thương thậm chí gần như chạm thẳng vào cơ thể của nhóm Dương Kiệt đột nhiên ngưng hẳn, chỉ cần chậm trễ một giây, e rằng cả nhóm đã thành con nhím mất tiêu rồi.

Tất nhiên, đó là trường hợp cả nhóm đứng yên không phản kháng.

Cảnh tượng đó đủ để chứng tỏ quân đoàn hắc kỵ của hoàng gia tinh nhuệ tới cỡ nào, nói tiến là tiến, nói ngưng là ngưng, không thêm một bước cũng không thiếu một bước, tuyệt đối không phải những quân đoàn thông thường có thể làm được điều đó.

“Các ngươi nói các ngươi là người của tam công chúa? Có bằng chứng gì không?” sắc mặt của người đàn ông trung niên trở nên khó coi vô cùng, đôi mắt sắc lạnh dán chặt vào người Cửu Thúc, nếu như đối phương dám bịa chuyện, tuyệt đối không chỉ là tổng cổ vào đại lao một cách đơn giản như trước đó nữa đâu.

Không còn cách nào khác, Cửu Thúc từ trong nhẫn Càn Khôn của mình rút ra một tấm thẻ bài chĩa ra ngay trước mắt người đàn ông trung niên đó.

Tấm thẻ bài được làm bằng cảm thạch trên bề mặt có khắc chữ “Băng”.

Băng Tiêu Tử, đó là biệt hiệu của tam công chúa của vương triều Thiên Ưng.

“Đúng là thẻ bài của tam công chúa thật!!!” Trong đôi mắt của người đàn ông trung niên lóe qua tia sáng chán ghét, miệng lẩm bẩm nói rõ.

“Thân phận đã được xác định rõ ràng, chúng tôi có thể vào thành đúng không?” Cửu Thúc nhanh chóng bỏ lại thẻ bài vào trong nhẫn, vẫy vẫy tay ra lệnh cho cả nhóm trực tiếp quay đầu vào thành, không muốn nán lại để phòng xảy ra trường hợp không mong muốn.

“Khoan đã ~~~~~!!!” Cả nhóm đi chưa được vài bước, giọng nói của người đàn ông trung niên kia lại lần nữa vang lên, khiến phải ngừng bước, quay người lại cúi đầu nhìn chằm chằm vào đối phương để xem hắn định giở trò gì.

“Các ngươi là người của tam công chúa, tất nhiên là có thể vào thành, chỉ là.....” Đôi mắt người đàn ông trung niên lóe qua tia sáng nham hiểm, chỉ thấy hắn ngẩng đầu hướng về phía tường thành, vận hành chân nguyên trong cơ thể lên, miệng hét lớn: “Đã tới thời gian quy định, lập tức đóng cửa thành lại ngay tức khắc, mau ~~~~~!!!”

Kết ~~~~~!! kết ~~~~~!!!

Dưới ánh mắt đầy khoái trá của tên đàn ông trung niên và sắc mặt khó coi của nhóm Dương Kiệt, sau khi được lệnh, cổng thành nhanh được binh lính phụ trách ở tường thành đóng sập lại, không cho bất kỳ ai ra vào nữa.

“Ý của ngài là đây?” Cửu Thúc mặt đen như than, nhìn chằm chằm vào người đàn ông trung niên lạnh lạnh nói.

“Không ý gì cả, chỉ là thời gian quy định đã tới, nên bốn quan hạ lệnh cho đóng cổng thành lại thôi. Các ngươi muốn vào thành ư? Được thôi, đứng ở đây đợi tới sáng hôm sau, đợi tới thời gian mở cổng thành, các ngươi sẽ được phép đi vào.” Người đàn ông trung niên mang theo nụ cười chế giễu cười lạnh nói.

Bố mày không thể tóm cổ chúng mày, chẳng lẽ không thể bắt chúng mày đứng phơi gió cả đêm ở đây được sao? Chúng mày có tam công chúa đỡ lưng thì sao nào? Chẳng lẽ bố mày không có? Và lại bố mày làm đúng theo quy tắc, cho dù tam công chúa cũng đừng mong bắt lỗi được bố mày đấy.

Quan trọng nhất là, hiện giờ tam công chúa và chủ nhân đang giao chiến đấu đá lẫn nhau, nếu như mình có thể khiến cho người của tam công chúa bề mặt, chẳng khác nào vãi thẳng vào mặt của tam công chúa cả, đã kích được đối thủ trực tiếp, không chừng chủ nhân sẽ vui mừng khen thưởng mình cũng nên.

Nghĩ tới điều đó, người đàn ông trung niên không kiềm được run bắn người lên vì phản kích, quyết định vỗ đầu tự khen mình cái vì quyết định “xuất

thần” này.

Hí hí hí hí ~~~~~!! Á Á ~~~~~!!

Rầm ~~~~~!!

Trong lúc tên khốn đang “tự sướng” trước viễn cảnh thăng quan tiến chức, đột nhiên con kỳ lân mã ở phía dưới gầm hú lên đầy sợ hãi, hai chi trước dựng thẳng lên, cơ thể vùng vẫy dữ dội. Do quá bất ngờ và đang “tự sướng”, cộng thêm một áp lực đáng sợ đè thẳng lên người khiến hắn không thể nhúc nhích, tên đàn ông trung niên trực tiếp từ trên lưng ngựa rơi ngã mông xuống đất dưới hàng trăm hàng ngàn ánh mắt đang có mặt ở nơi này.

“Tên nào??? Tên nào dám chơi xỏ bốn quan ~~~~~!!!” Khuôn mặt của tên đàn ông trung niên đã đỏ phồng lên như mông khi, phần nộ tột cùng từ dưới đất nhảy cẫng lên, không ngừng phun đất cát trong miệng ra, phóng ánh mắt tràn đầy sát khí nhìn chăm chăm vào nhóm Dương Kiệt, quát lớn.

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 196: Trưởng Lão Danh Dự của Hiệp Hội Lính Đánh Thuê??

Mất mặt!! Tuyệt đối là mất mặt ~~~!!

Đường một kẻ mạnh chân nguyên, một đội trưởng của đội quân kỳ tinh nhuệ nhất vương triều Thiên Ưng, thế mà trước mặt thiên hạ bị ngựa hất văng xuống đất với tư thế vô cùng “khó coi”, tuyệt đối không thể chấp nhận được.

Lúc này người đàn ông trung niên chỉ muốn phang thây xẻ thịt tên khốn đã khiến mình mất mặt như thế này mới xoa dịu được nỗi đau thể xác lẫn linh hồn đây chứ.

Nếu như ở nơi vắng vẻ, còn có thể giết người diệt khẩu, vấn đề là, ở ngay trước cổng thành, ngoại trừ thuộc hạ và đám quân đoàn đánh thuê trời đánh kia, trên tường thành ít nhất cũng phải trên vài ngàn cặp mắt trở to ra quan sát diễn biến ở dưới này, muốn bịt miệng tất cả là điều không tưởng.

Ấy ấy, tên đàn ông trung niên thậm chí có thể cảm nhận được đám binh sĩ trên tường thành đang lén lén chỉ chỉ trỏ trỏ thì thầm cười đùa lớn nhỏ sao?? Chắc chắn sáng mai mình sẽ trở thành người “nổi tiếng” khắp vương thành cho mà xem.

Mặc dù “sự nổi tiếng” là điều mà người đàn ông trung niên có đánh chết cũng không muốn nhận lấy.

“Ái da, Ái da, xin lỗi, thành thật xin lỗi, thưa đại nhân, tiểu muội vừa mới đột phá cảnh giới chưa được bao lâu, chưa thể hoàn toàn làm chủ được khí thế của mình, nên vô tình để nó tự phóng thích ra ngoài, khiến “con súc sinh” kia hốt hoảng quật ngã đại nhân xuống đất với tư thế khó coi như thế này quả thật là tội lỗi, mong đại nhân thứ lỗi cho tiểu muội ạ.” Hoàng Dung mang theo vẻ mặt lém lỉnh hí hí cười nói xin lỗi, chỉ là nhìn vẻ mặt của cô ta, hoàn toàn không có vẻ ân hận của một người mắc lỗi nào cả.

“Kẻ mạnh nguyên thần?!!!!” Khi nhìn rõ “thủ phạm trời đánh” đã khiến mình bị mất mặt, đặc biệt là cảm nhận thứ khí thế đáng sợ từ trên người đối phương không ngừng phóng thích ra như vẽ đang “cảnh cáo”, tên đàn ông trung niên không kềm được phải biến sắc.

Nếu như đối phương chỉ là một tiên thiên, chân nguyên quèn hay thậm chí chỉ là một tông sư, mình còn đủ can đảm lao tới “giành lại công bằng”, vấn đề là, người ta là kẻ mạnh nguyên thần chân chính đây.

Kẻ mạnh nguyên thần, ở những vương triều tầm trung như Thiên Ưng, tuyệt đối có thể trở thành khách quý ngay cả hoàng đế cũng phải ra sức chào đón, hoàng tử hay công chúa gặp phải cũng tỏ ra tôn kính, huống chi người ta chỉ vậy vậy tay một cái cũng đủ khiến mình tan xương nát thịt rồi đây chứ. Giờ này lao vào ăn thua đủ với người ta, cho dù bị đánh chết phía vương triều cũng chỉ biết mang theo mặt cười tạ lỗi với người ta mà thôi.

Quan trọng nhất là, người gây chuyện trước là mình, bị người ta đánh chết cũng là đáng tội mà thôi.

Người đàn ông trung niên lúc này đã khóc không thành tiếng, không ngờ, không thể nào ngờ được một bang hội mới thành lập không chút tiếng tăm lại có kẻ mạnh nguyên thần, vậy sao ngay từ đầu không phô diễn thực lực của mình ra cho rồi, chơi trò con sói lột lột dê bộ vui lắm sao hả? nếu như biết trước, có cho mười cái gan mình cũng không dám đắc tội đối phương nữa là.

Người đàn ông trung niên lúc này có thể nói là tiến thoái lưỡng nan.

Được nước làm tới?? một kẻ mạnh nguyên thần đích thân lên tiếng buông lời xin lỗi rồi, vậy người còn muốn gì nữa đây? Chẳng lẽ bảo người ta quỳ xuống tạ tội mới hài lòng sao? Thôi tính ngu gì nữa, đừng có ở đó nằm mơ giữa ban ngày nữa được không?

Còn bỏ qua? Vậy mình bị biết thành trò cười của thiên hạ giải quyết sao đây? Nếu như để cho chủ nhân biết được không chỉ không làm gì được đối thủ truyền kiếp, ngược lại còn làm mất mặt bản thân, chủ nhân tuyệt đối không tha mạng cho mình đâu.

“Quý xuống ~~~~~!!!” Trong lúc người đàn ông trung niên không biết phải làm sao, Hoàng Dung đã thu lại nụ cười của mình, mang theo vẻ lạnh lùng phô diễn ra uy quyền của một kẻ mạnh nguyên thần quá lớn.

Uỳnh ~~~~~!!! Rầm ~~~~~!! Crack ~~~ crack ~~~!!

Dưới khí thế đáng sợ của kẻ mạnh nguyên thần, cho dù trong lòng đang gào thét đầy bất cam tới cỡ nào, cũng phải quý xuống khuất phục.

Không chỉ riêng gì hắn, ngay cả đám thuộc hạ đang vây ở xung quanh, Hắc Lân Mã ở dưới móng tỏ ra khiếp sợ hoảng hốt trước khí thế của Hoàng Dung, không ngừng gào thét dựng ngược cơ thể lên hoặc bước lùi về phía sau mặc cho sự vô về trấn an của chủ nhân ở trên lưng.

Nếu như lúc này chỉ là mất mặt, lúc này tuyệt đối là không còn mặt mũi để mất nữa rồi, chỉ còn như một tên bại trận bị đối phương sỉ nhục mà thôi.

Đau đớn, căm phẫn và tuyệt vọng, đó là những gì có thể phản ánh về tên đàn ông trung niên vào lúc này.

“làm dụng chức quyền, vu oan giá họa cho người vô tội, người nghĩ xem ta sẽ xử tội người như thế nào đây??” Hoàng Dung mang theo nụ cười mà không giống cười, lạnh lạnh nói.

“Xử ta???? Người không có quyền đó, cho dù là kẻ mạnh nguyên thần đi nữa, người cũng không có quyền hành để xử tội ta, aaaaa ~~~~~!!!” Người đàn ông trung niên căm phẫn gào thét lên.

Cùng lắm bị đối phương đập cho một trận, chẳng lẽ đối phương dám trực tiếp ra tay trảm sát mình sao? Nên nhớ trên người mình đang mặc bộ trang phục của hoàng gia, cho dù là kẻ mạnh nguyên thần đi nữa, cũng không thể tùy tiện ra tay trảm sát người của vương triều giữa thanh thiên bạch nhật như thế này được. Mạng sống không cần phải lo lắng, nên vô cùng hùng hổ gào lớn phản kháng.

“Vậy người chống to đôi mắt ra xem ta sẽ xử người bằng cách nào nhé.” Hoàng Dung mang theo nụ cười chế giễu, từ trong nhẫn Càn Khôn của mình rút ra một tấm thẻ bài màu đen như than, giờ ra trước mặt của đối phương.

“Đó là, đó là .....” Nhìn thấy thẻ bài trong tay Hoàng Dung, người đàn ông trung niên tựa như vừa nhìn thấy ma giữa ban ngày, toàn thân run lên cầm cập, còn đâu cái khí thế “không sợ trời không sợ đất” như lúc ban đầu nữa chứ.

Thẻ bài trường lão danh dự của hiệp hội lính đánh thuê!!

Nếu như nói có thể lực nào mà cho dù vương triều lớn mạnh cỡ nào cũng không muốn chọc giận hay đối đầu, ngoại trừ ngũ đại tông môn và hiệp hội luyện đan sư, chính là hiệp hội quân đoàn đánh thuê trên đại lục Huyền Thiên này.

Hiệp hội lính đánh thuê, được thành lập từ khi Huyền Thiên đại lục xuất hiện chưa được bao lâu, có lịch sử lâu đời hơn tất cả các vương triều cổ xưa nhất, thế lực trải dài bao phủ cả đại lục Huyền Thiên, U Châu có thể nói chỉ là một trong những “chi nhánh” của hiệp hội lính đánh thuê mà thôi.

Quan trọng nhất là, lũ người trong hiệp hội đánh thuê đều là những tên điên cuồng, coi trời bằng vung, pháp luật trong mắt họ thậm chí không bằng một cái đánh rắm nữa là. Đừng nói một tên đội trưởng quen như mình, cho dù là hoàng tử công chúa, thậm chí cả hoàng đế, dám đắc tội người của hiệp hội đánh thuê, đặc biệt là những nhân vật chủ chốt trong hội, vậy thì hãy chuẩn bị tâm lý đón nhận cơn thịnh nộ của cả hiệp hội đi nhé.

nghe nói từng có một vị hoàng đế của một vương triều cực kỳ hùng mạnh, ngang ngược tự cao, coi trời bằng vung, xem thường hiệp hội lính đánh thuê cho rằng đối phương không dám làm gì mình, dám cả gan vì một lý do “không đáng có” xử tử một trường lão danh dự có trụ sở ở vương triều đó. Vị hoàng đế kia làm thế chẳng khác nào tuyên chiến và va chạm vào mặt của hiệp hội lính đánh thuê sao? Được, mày muốn chơi bỏ mày chơi với mày.

những ngày sau đó có thể nói là thảm họa đối với vị hoàng đế tự cao tự đại đó, trong lúc đang ân sủng phi tần mới tuyển vào cung, vị phi tần đột nhiên vút bỏ về hồ thẹn mắc cỡ lúc ban đầu, lột xác thành một sát thủ lạnh lùng đáng sợ, nếu như không phải vị hoàng đế thực lực đáng gờm, e rằng đã chết ngay trên giường rồi. Chưa hết, đang dùng bữa đột nhiên cảm thấy huyết khí đảo lộn, sắc mặt tím tái, thái y vội vã chuẩn đoán mới biết rằng trong thức ăn có tẩm thuốc cực độc, nếu như không phải phát hiện kịp thời và dùng chân nguyên trong cơ thể trấn áp, e rằng đã sủi bọt mép chết ngay tại chỗ rồi. Còn một lần nữa, trong lúc đang đi đại tiện tới đoạn cao trào, không biết từ đâu xuất hiện hai quả cầu lửa từ trên trời giáng thẳng vào nhà vệ sinh phát nổ tại chỗ, phân và nước tiểu phun bắn khắp nơi dính đầy người tên hoàng đế, trông thê thảm vô cùng.

bị ám sát chơi xỏ như vậy, tất nhiên là không thể bỏ qua rồi, tên hoàng đế lập tức hạ lệnh nhỏ cổ tận gốc, quyết định xóa sổ toàn bộ tụ điểm hiệp hội lính đánh thuê trong vương thành. Chỉ là khi quân lính tới nơi, phát hiện phòng không nhà trống, người của hiệp hội lính đánh thuê đã bỏ trốn từ khi nào rồi, cho dù xới tung cả vương thành lên cũng không tìm ra được bóng dáng của một ai cả.

mọi chuyện vẫn chưa thể kết thúc một cách dễ dàng như thế này rồi.

Mây trốn trong cung điện có cảm vệ quân bảo vệ một cách thận trọng bọn tao không làm gì được mày đúng không, vậy con cái của mày ở bên ngoài không được bảo vệ như thế chứ nhỉ? Tụi tao tạm thời chưa làm gì được mày, vậy thì kiểm con cái của mày ở bên ngoài "tâm sự tâm sự" vậy.

và thế là liên miên không dứt những hung tin như "nhị hoàng tử trong lúc tranh giành thiếu nữ ở bên ngoài bị kẻ lạ mặt đánh chết tại chỗ. ngũ công chúa đi du sơn ngoạn thủy ở bên ngoài nhiều ngày không thấy trở về, đợi tới khi tìm thấy chỉ còn lại cái xác đã gần như phân hủy cùng đám tùy tùng vệ sinh ở cách nơi du ngoạn không quá xa. thủ cấp của thập hoàng tử đang bị treo lơ lửng trên tường thành từ lúc nào không hay, thập nhị công chúa phát hiện treo

cổ tự vẫn trong phòng ngủ của mình văng vẳng và văng vẳng...."

những hung tin tựa như tia sét giáng thẳng vào đầu vị hoàng đế đó, khiến ông ta không thể tin nổi như chuyện như thế xảy ra với con cái của mình, đồng thời hối hận tột cùng, lẽ ra không nên vuốt vào móng cạp, đối đầu với hiệp hội lính đánh thuê.

nhưng mà, cho dù vị hoàng đế đã hối hận và muốn tạ lỗi xin được tha thứ, quan trọng là phía hiệp hội đánh thuê trả lời rằng: " không bao giờ ~~~!!!"

ngay sau khi hung tin về con cái bị giết truyền tới tai chưa được bao lâu, lại thêm những hung tin đáng sợ gấp nhiều lần nữa khiến cho vị hoàng đế sụp đổ hoàn toàn.

Trong tất cả các thành trì của vương triều hùng mạnh đó đột nhiên xuất hiện vô số sát thủ đầu mặt đáng sợ, không ngừng trầm sát quan binh khắp nơi, tri huyện, thái thú, tướng quân trấn giữ khắp nơi đều bị ám sát bỏ mạng. Nếu chỉ một hoặc vài thành trì như thế có thể không quá đáng sợ, nhưng nếu như số quan quân trong thành trì từ nạn càng lúc càng nhiều, còn ai thực thi pháp luật, còn ai cai quản dân chúng, còn ai trấn giữ thành trì đây???

Và điều sẽ tới cũng đã tới, những vương triều đối địch xung quanh nhìn thấy cơ hội ngàn năm có một, đối phương đã như một cô gái cởi sạch hết đồ đang rộng hai chân ra chào mời, có lẽ thắng diện mới bỏ qua không lao vào đốt lấy đây chứ.

Điều quân khiến tướng tiến sâu vào lãnh thổ của vương triều của vị hoàng đế tự cao tự đại kia, thậm chí không tốn một lính một tốt, quân địch vừa áp sát chân thành đã nhìn thấy công thành mở sẵn, tựa như đã sẵn sàng chào đón họ đi vào " thăm quan" vậy. Tất nhiên là không cần phải khách sáo làm gì rồi, trực tiếp xua quân vào thành chiếm đóng.

chỉ trong vòng chưa đầy hai tháng, một vương triều hùng mạnh đã sụp đổ hoàn toàn, quân địch đã thẳng tiến tới vương thành mà không chút trở ngại tồn thất, đợi tới khi quân địch tràn thẳng vào hoàng cung bắt sống tên hoàng đế tự cao tự đại đã gần như hóa điên kia, quý thẳng trên mặt đất dùng đôi mắt thất thần nhìn chăm chăm người phụ trách chỉ nhánh hiệp hội lính đánh thuê ở vương triều trước kia đứng ngay bên cạnh đại nguyên soái của quân địch đang dùng ánh mắt đầy chế giễu khinh bỉ dành cho mình, vị hoàng đế kia chỉ kịp vùng lên gào lên một tiếng, trực tiếp hứng trọn cú vỗ mạnh vào vầng trán của đối phương, chết một cách tức tưởi.

cái chết của vị hoàng đế kia đồng nghĩa với một vương triều hùng mạnh trong khu vực bị sụp đổ, chứng minh cho thiên hạ biết rằng hiệp hội lính đánh thuê là cái móng cạp không phải muốn vuốt là vuốt vào, trước khi vuốt vào hãy định lượng lại bản thân có gánh chịu nổi cái kết cục thảm khốc nhất sẽ dành cho mình hay chưa.

tất nhiên, phía hiệp hội lính đánh thuê cũng tồn thất không nhỏ chút nào, nếu như không muốn nói là quá lớn. Chỉ là so với một vương triều bị sụp đổ, thông tin được truyền tải ra khắp thiên hạ, tồn thất đó vẫn còn nằm trong diện có thể chấp nhận được.

kể từ đó, không một vương triều nào muốn và dám đụng tới cái đám " điên cuồng" đó, nếu nhường nhịn được thì nhường nhịn, chèo kéo được thì chèo kéo, dĩ hòa vi quý mà nị.

tất nhiên, hiệp hội đánh thuê cũng có nguyên tắc của mình, may không đụng chạm tới tao, tao cũng không làm gì tới may, yên ổn hoạt động làm ăn, vui vẻ hợp tác. Nhưng dám vuốt vào móng cạp, vậy thì hãy lấy cái vương triều đó làm gương đi nhé.

Nghĩ tới truyền thuyết đáng sợ đó, người đàn ông trung niên đã sợ tới nỗi toàn thân run lên cầm cập, thậm chí ngay giữa háng đã bắt đầu xuất hiện dịch thể màu vàng vàng. Chỉ cần đối phương " nhắc khéo" phía hiệp hội vài câu, hiệp hội chắc chắn sẽ lập tức quay sang gây áp lực cho vương triều, vương triều muốn bình ôn con thịnh nộ của đối phương, chỉ còn cách mang mình ra làm vật tế cờ, ngũ mã phang thấy, chu di cửu tộc cũng không chừng đấy.

“Đại nhân tha mạng, đại nhân tha mạng, tiểu nhân có mắt mà như mù, vô ý đắc tội đại nhân, mong đại nhân tha mạng cho ạ.” Tên đàn ông trung niên nước mắt nước mũi đầm đìa, không ngừng khấu đầu khóc lóc van xin, còn đâu cái vẻ “ bố mày là quan lớn, luôn đứng ở bề trên” như lúc ban đầu nữa chứ.

Lúc này đừng nói si diện, ngay cả cái mạng có thể còn không giữ nổi nữa là.

Rầm ~~~ rầm ~~~ rầm ~~~~!!!

Tiếng da đầu va đập vào mặt đất nghe mới êm tai làm sao. Nhóm Dương Kiệt nhìn thấy bộ dạng của tên đàn ông trung niên hả hê vô cùng. Mẹ kiếp, lúc này không phải hùng hổ lắm sao? Lúc này sao thê thảm như một con chó thế này, à không, thậm chí còn không bằng một con chó nữa là.

Ngay cả một người như Cửu Thúc trong đôi mắt cũng lóe qua tia sáng sáng khoái, đủ hiểu tên khốn đó đáng tội tới cỡ nào rồi.

Hoàng Dung lóe qua tia sáng chán ghét, lạnh lạnh nói: “ Bọn ta có thể vào thành rồi chứ??”

“ Không dám, không dám.” Tên đàn ông trung niên nước mắt nước mũi dính đầy khuôn mặt ngẩng đầu về phía tường thành hét lớn: “ Đồ ngu, còn không mau mau mở cổng thành cho các vị đại nhân vào thành nữa hả? Bộ các người chán sống rồi hả ~~~~~!!!”

Quan binh trên tường thành cũng lộ ra vẻ mặt chán ghét căm phẫn đối với thái độ của tên đàn ông trung niên kia. Chỉ là họ chỉ là những tên lính quen, dám giận không dám nói, chỉ còn cách tuân lệnh mở cổng thành ra cho nhóm Dương Kiệt bước vào, đồng thời trong lòng không ngừng chế cười chế giễu tên khốn vô sỉ đó.

Thấy mạnh thì đội lên đầu, thấy yếu thì chà đạp dưới mặt đất. bị như thế này quả thật đáng đời.

Tên đàn ông trung niên vội vã từ dưới đất đứng dậy, mang theo vẻ mặt như con chó luộc chín đầu chạy tới định đảm nhận nhiệm vụ mở đường đưa tiễn nhóm Dương Kiệt vào thành.

“biển ~~~~~!!!” “vâng, biển, biển, tiểu nhân biển ngay ạ.” Hoàng Dung chán ghét tên khốn đó tới tột cùng, dúi mày quát lớn một tiếng, tên khốn nửa bò nửa chạy vội vã chạy tới bên ngựa chiến của mình nhảy lên, ra lệnh rút khỏi hiện trường ngay tức khắc, không dám nán lại dù chỉ một giây.

“Mẹ kiếp, không ngờ tam công chúa lại chiêu mộ được một kẻ mạnh nguyên thần, đáng sợ hơn cả, còn là người của hiệp hội lính đánh thuê nữa chứ. Không được, phải nhanh chóng quay về báo cáo với chủ nhân để người có kế sách phù hợp hơn trong việc đối phó với tam công chúa.” Người đàn ông trung niên vừa thúc ngựa điên cuồng vừa không ngừng suy nghĩ, khẽ quay đầu lại nhìn về nhóm Dương Kiệt đặc biệt là Hoàng Dung, cắn răng lạnh lạnh nghĩ: “hãy đợi đấy, những gì xảy ra với bố mày hôm nay sẽ có người trả lại cho các người gấp mười lần, trăm lần, aaaaaaaaaaaaaa ~~~~~!!!”

Cổng thành đã được mở ra, cả nhóm nhanh chóng di chuyển nhanh vào trong thành để quay về đại bản doanh của bang hội.

“Tầm thê đó là như thế nào? Muội là trưởng lão danh dự của hiệp hội lính đánh thuê hồi nào vậy?” trên đường đi Dương Kiệt tỏ ra tò mò lên tiếng hỏi Hoàng Dung.

Hoàng Dung lộ ra vẻ không biết phải làm sao, trả lời: “muội nào có biết đâu, trong lần đầu tiên dẫn bang hội đi tới hiệp hội lính đánh thuê để nhận nhiệm vụ, đột nhiên một lão già từ đâu đó xuất hiện chắn ngay giữa đường, không ngừng buông lời dụ dỗ hăm dọa, bắt muội phải trở thành trưởng lão danh dự của hiệp hội bằng mọi giá, mặc dù muội đã kiên quyết từ chối, những lão đã giờ trò lưu manh vô lại, nhét thẻ bài vào người muội rồi biến mất, không cho muội có cơ hội từ chối nữa.” Nghĩ tới lão già vô lại đó, Hoàng Dung không kềm được nghiêng răng nghiêng lợi than trách: “chỉ là không ngờ hôm nay tầm thê bài này lại phát huy tác dụng lớn như vậy.”

Có vụ này nữa sao?? Cường ép người ta trở thành trưởng lão danh dự của hiệp hội, rốt cuộc cái đầu của lão già kia có bị cái gì kẹp qua không vậy??

Thực ra cũng không có gì khó hiểu cả, Hoàng Dung mới 16, 17 tuổi đầu đã đạt tới cảnh giới nguyên thần, tiềm năng có thể nói là thuộc dạng khủng bố khó tin, còn trẻ tuổi đã có thực lực đáng sợ như thế này rồi, vậy nếu mười năm sau, hai chục năm sau thì sao? Thực lực sẽ đáng sợ tới mức độ nào nhỉ? Rõ ràng là lão già trong miệng Hoàng Dung vừa nói đã nhìn ra rõ tiềm năng đáng sợ của cô ta, nên đã giờ trò lưu manh vô lại chiêu dụ Hoàng Dung trở thành thành viên chủ chốt của hiệp hội bằng mọi giá.

Cho dù sau này Hoàng Dung tiến triển không như dự tính, nhưng thực lực của kẻ mạnh nguyên thần, hoàn toàn đủ tư cách để trở thành trưởng lão danh dự của hiệp hội rồi, cũng chả mất mát cái gì, ngu sao mà không ra tay liền chứ.

Ngay từ đầu không ra tay sớm để sau này bị kẻ khác phổng tay trên, tới lúc đó muốn khóc cũng không biết đi khóc với ai đây.

“Về tới nhà rồi, về tới nhà rồi. mừng quá, phải về phòng tắm rửa ngay tức khắc mới được.” không đi chuyển quá lâu, đột nhiên Phương Tử Linh tăng tốc di chuyển nhanh về phía trước, vui mừng hò hét như vừa lượm được vàng, Dương Kiệt ngẩng đầu lên nhìn về hướng Phương Tử Linh đang chạy tới, một tòa trang viên rộng lớn tráng lệ đã nhanh chóng lọt vào trong đôi mắt của anh ta.

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 197: Thuyết diễn

Một trang viên có diện tích rộng hơn cả ngàn mét vuông, kiến trúc quần thể được xây dựng bằng gỗ quý, từ phía xa có thể nhìn rõ không ít lầu các cao lớn ở bên trong, trước cửa có đặt hai con sư tử đá khổng lồ ngay hai bên lối vào, một tấm bảng bằng gỗ có chạm khắc hoa văn cầu kỳ treo ngay chính giữa hai cánh cổng sắt to lớn, trên bảng có khắc ba chữ “Địa Cầu Bang”.

Không cần phải hỏi, tòa trang viên này chính là đại bản doanh của Địa Cầu Bang đây mà.

“Bang hội của chúng ta giàu có thế nào? Có thể mua được một tòa trang viên sang trọng như thế này à??” một tòa trang viên tráng lệ xa hoa nằm ngay trung tâm vương thành như thế, theo giá đất ở đại lục Huyền Thiên, không có vài trăm triệu linh thạch cũng đừng mong nghĩ tới, Dương Kiệt không cho rằng bang hội của mình giàu tới mức độ có thể mua hẳn một tòa trang viên như vậy, đặc biệt là lúc ở trạm dịch chuyển đã nhìn thấy vẻ mặt chua xót của Cửu Thúc khi phải móc ra bảy triệu linh thạch để dịch chuyển.

“hì hì, bang hội của chúng ta mới thành lập chưa được bao lâu, cho dù ngày đêm nhận nhiệm vụ để kiếm tiền, không có mười năm cũng đừng mong mua nổi tòa trang viên này. Tòa trang viên này là do tam công chúa tài trợ cho bang hội của chúng ta đây.” Hoàng Dung mỉm cười giải thích.

Dương Kiệt lộ ra vẻ “thì ra là thế”. Đúng là báms được quả núi to chống lưng có khác, cho dù ở trái đất hay đại lục Huyền Thiên, có người chống lưng ít nhất đỡ phải phấn đấu hơn cả chục năm chứ không ít.

Kết ~~~~ kết ~~~~~!!!

“Phó bang chú ~~~~!!!” “Cửu Thúc ~~~~~!!!” “Chào mừng mọi người đã an toàn trở về ạ ~~~~~!!!”

Cổng tranh viên từ từ mở ra, gần chục nam thanh nữ tú từ bên trong lao ra, ai nấy đều mang theo vẻ mặt vui mừng hơn hớn lên tiếng chào hỏi Hoàng Dung, Cừu Thúc và 4 người còn lại.

Xem ra trước khi vào thành, Cừu Thúc đã thông qua truyền tin thạch thông báo cho các thành viên trong bang hội chuẩn bị ra đón tiếp rồi nhỉ.

Sau màn chào hỏi đón tiếp, nhóm thành viên mới giống hệt như nhóm thành viên trước đó, ai nấy đều mang theo vẻ mặt tò mò quan sát toàn thân trên dưới Dương Kiệt.

Đặc biệt là vài cô gái còn trẻ tuổi trong nhóm, tuy khuôn mặt lúc này của Dương Kiệt không quá đẹp trai, nhưng mùi vị đàn ông chính là điểm kích thích nhất đối với những cô gái trẻ mới lớn, không phải sao?

“E hèm, tất cả hãy lập tức tập hợp tại đại sảnh, ta có việc muốn tuyên bố.” trong lúc Dương Kiệt đang khoải trá đón nhận những ánh mắt đầy khiêu gợi của đám thành viên nữ kia, Hoàng Dung không biết từ đâu đứng chắn ngay trước mặt anh ta, tỏ ra không hài lòng nói.

“vâng ạ ~~~~~!!!” “xin tuân lệnh phó bang chủ ~~~!!!”

Cả nhóm nhanh chóng quay người đi thẳng vào trong trang viên, bốn thành viên trước đó không kèm được vừa bước đi vừa bật cười khúc khích.

Cừu Thúc chỉ biết lắc đầu thờ dài.

“Vui mừng quá nhỉ? Cười từ nãy tới giờ luôn á ~~~~~!!!” “ú da, đau, đừng đừng, tha cho ta, tha cho ta.” Hoàng Dung mang theo giọng điệu chua chát không ngừng dùng ngón tay nhéo mạnh vào eo thịt của Dương Kiệt, khiến anh ta kêu rú lên liên hồi.

Cả hai vừa trêu đùa vừa bước đi vào trong trang viên, nhanh chóng đi tới một đại sảnh tiếp khách ở vị trí trung tâm trang viên.

“Xin được chính thức giới thiệu với mọi người, vị này chính là bang chủ của bang hội chúng ta, Dương Tiễn, đặc biệt là, anh ta chính là người yêu của ta.” Khi mọi người tụ tập đầy đủ trong đại sảnh, Hoàng Dung nhanh chóng bước ra giới thiệu về Dương Kiệt, đồng thời nhấn mạnh từ “anh ta chính là người yêu của ta”, không ngừng phóng ánh mắt đầy cảnh cáo về phía đám thành viên nữ vẫn không ngừng phóng ánh mắt khiêu khích đưa tình với Dương Kiệt từ nãy giờ.

Nếu như Dương Kiệt mang theo hình tượng thật của mình, tất nhiên là không cần phải lo ngại điều gì rồi, chỉ là với hình tượng lúc này, đã khiến Hoàng Dung xuất hiện cảm giác bị đe dọa rồi đấy. Phải chấm dứt những suy nghĩ không đáng có của lũ “tình địch” ngay từ đầu mới được.

Quả nhiên, nghe xong lời giới thiệu của Hoàng Dung, nhóm thành viên nữ lập tức lộ ra vẻ mặt thất vọng, khoan nói tới sắc đẹp hay thực lực không thể sánh bằng với Hoàng Dung, cho dù có hơn đi nữa, dám đụng tới đàn ông của phó bang chủ, bộ chán sống rồi hả?

Cơ mặt của Cừu Thúc khẽ co giật vài cái, không tự chủ dùng tay che mặt.

Dung nhi ơi là Dung nhi, có cần thiết phải làm vậy không? Quả thật mất hình tượng quá đi.

“Ồ, anh ta chính là bang chủ bí ẩn của chúng ta?? Là người yêu của phó bang chủ??” “thì ra là thế, hèn chi với thực lực của phó bang chủ hoàn toàn có thể là một bang chủ thực thụ, nhưng vẫn chấp nhận đứng sau một người, thì ra là ... hi hi ~~~!!!” “Lẽ ra chúng ta nên nghĩ ra điều đó từ lâu rồi chứ nhỉ, hihi ~~~!!!” “Chỉ là, thực lực của bang chủ có chút ....” “suyt, chuyện của nhà người ta, cứ yên lặng chấp nhận, nói nhiều sai nhiều hiểu chưa đồ ngốc.”

Tiếng bàn tán thì thầm ở phía dưới bắt đầu vang lên, không ít người tỏ ra bất ngờ và cảm thông, nhưng trong số đó cũng không thể thiếu những câu nói mang mùi vị chua chát, thậm chí là thù địch rồi.

Với một cô gái tài sắc vẹn toàn như Hoàng Dung, tất nhiên là không thể tránh khỏi có người thầm thương trộm nhớ, thậm chí gia nhập bang hội cũng chỉ vì cô ta mà thôi, lúc này tự nhiên ở đâu lòi ra một tên bang chủ, còn là người yêu chính đích thân Hoàng Dung lên tiếng thừa nhận nữa chứ, không thất vọng ghen tức thù địch mới là lạ á.

Đặc biệt là một thanh niên trẻ tuổi khá điển trai đang đứng ở sau cùng dòng người, khi nghe xong lời giới thiệu của Hoàng Dung, đã mặt đỏ tía tai, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn chằm chằm vào Dương Kiệt, ánh mắt đầy sát khí và thù địch tới tột cùng.

Thanh niên là tên là Cao Văn Vũ, nhị thiếu gia của Thái Úy vương triều Thiên Ứng, trong một lần tình cờ ghé qua Vạn Bảo Các mua sắm, vô tình bắt gặp Hoàng Dung cũng đang thu mua vật phẩm cho bang hội ở Vạn Bảo Các, nếu như trước giờ hẳn chưa bao giờ tin vào “nhất kiến chung tình”, lần này hẳn đã phải vứt bỏ thứ quan điểm đó của mình, hoàn toàn bị khuất phục trước vẻ đẹp hoàn hảo của Hoàng Dung, trong lòng không ngừng thả với bản thân rằng, nhất định, nhất định phải rước nàng về dinh bằng mọi giá ~~~~!!

Sau khi tìm hiểu khai thác kỹ mọi thông tin liên quan tới Hoàng Dung, đặc biệt là cô ta là phó bang chủ của một bang hội vừa mới thành lập chưa được bao lâu. Quan trọng nhất là, bang hội này có hình bóng của tam công chúa ở phía sau chống lưng. Hẳn lập tức bác bỏ ý định sử dụng mảnh khóc, nhờ một thế lực lớn mạnh nào đó đàn áp uy hiếp Hoàng Dung, sau đó bản thân đột nhiên xuất hiện như một vị cứu tinh chơi trò “anh hùng cứu mỹ nhân” để chiếm đoạt trái tim của người trong mộng.

Dùng vũ lực mảnh khóc không được, vậy thì bố mày sẽ dùng thành ý chân thành và tài tình của mình, sợ gì không đạt được mục đích, khuất phục được mỹ nhân phải quy phục mình chứ.

Muốn làm được điều đó, thì phải tiếp xúc được với đối tượng. Muốn tiếp xúc được với đối tượng thường xuyên, cách tốt nhất là trực tiếp gia nhập vào cái bang hội mà Hoàng Dung đã thành lập, như vậy sẽ có cơ hội ngày đêm tiếp xúc thể hiện, chỉ cần đủ kiên nhẫn thành tâm, chắc chắn một ngày nào đó mình sẽ thành công, không phải sao??

Thế là đường đường một nhị thiếu gia của Thái Úy vương triều, một kẻ mạnh chân tông sư tằng thứ 5 như hắn, lại chấp nhận hạ mình gia nhập vào Địa Cầu Bang, trở thành một thành viên không hơn không kém, thú thật, có thể vì một cô gái chỉ mới gặp lần đầu mà hạ thấp thân thế của bản thân để theo đuổi, tên này tuyệt đối là một tên si tình.

Chỉ là, si tình chưa chắc lúc nào cũng nhận lại được những gì mình mong muốn, điểm hình như lúc này đây, khi Hoàng Dung nhân mạnh Dương Kiệt là người yêu của mình, hắn chỉ cảm thấy thế giới trước mặt đã sụp đổ, nếu như không phải biết rõ nếu giờ làm âm lên kẻ bị thiệt sẽ là bản thân và còn chút bình tĩnh cố gắng kềm chế bản thân, e rằng đã lao tới cầu xé với “tình địch” của mình rồi.

“mẹ kiếp, tên tử chi phát triển đầu óc đơn giản kia, người tưởng người là kẻ chiến thắng, là người sở hữu Dung muội muội của ta thật sao?? Những gì mà bọn thiếu gia ngầm tới, tuyệt đối không thể nào lọt vào tay kẻ khác được, hãy đợi đây, sẽ có trò hay dành cho mày đây.” Hít sâu vài hơi vào người để bình tĩnh lại, đôi mắt lóe qua tia sáng hiểm độc thầm cười lạnh trong lòng. Đồng thời bề mặt vẫn thể hiện như vẻ không có chuyện gì xảy ra để tránh rắc rối.

Trong lúc Cao Văn Vũ như con thú đang giấu mình để rình rập thời cơ, Dương Kiệt khẽ dúi mày khi vừa cảm nhận thấy một luồng sát khí đáng sợ ập thẳng về phía mình, với một người thường xuyên bị truy sát và giết người không gớm tay như anh ta, vô cùng nhạy cảm với sắc khí nên tuyệt đối không thể nhầm lẫn được.

Chỉ là luồng sát khí này tới quá nhanh và biến mất cũng nhanh, nên nhất thời không thể định vị được do ai đã phóng thích ra. Nhưng cũng đủ để Dương Kiệt phải tỏ ra cảnh giác, xem ra các thành viên của cái bang hội này không đơn giản như mình nghĩ.

Tạm thời gác chuyện đó sang một bên, Dương Kiệt bắt đầu quan sát đánh giá các thành viên trong bang hội.

Thực lực cả nhóm trải dài từ chân nguyên tằng thứ 4 tới tằng thứ 6 (Cao Văn Vũ đã sử dụng một bí thuật giống như kiểm thức thuật, nếu như thực lực không lớn mạnh hơn hẳn quá nhiều, sẽ không thể nào nhìn ra thực lực thực thụ của hắn. Cũng phải thôi, một kẻ mạnh chân tông sư tằng thứ 5 chấp nhận gia nhập thành một thành viên quen, cho dù là thẳng khờ cũng nhìn ra là đối phương có mục đích hay âm mưu gì rồi, dám nhận mới là lạ á), thậm chí còn xuất hiện tiên thiên nữa chứ, nếu như không phải có Hoàng Dung trấn giữ, e rằng chỉ có thể là xem là một bang hội đội sổ trong cái vương thành Khương Lộc này rồi.

Nhưng cũng không thể đòi hỏi gì hơn nữa, bang hội thành lập chưa được bao lâu, danh vọng không có, tài lực không có, nếu như không phải có kẻ mạnh nguyên thần như Hoàng Dung làm mồi chiêu tài, cộng thêm sự giúp đỡ của tam công chúa, e rằng có được quy mô như thế này không cũng là cả một vấn đề rồi.

“E hèm, xin chào, vô cùng hân hạnh được gặp gỡ với tất cả mọi người ngày hôm nay và tại nơi này.” Quan sát xong thành viên trong nhóm, đã tới lúc phải buông ra bài thuyết giảng ra mắt để lấy ấn tượng trước các thành viên chứ nhỉ: “Xin được tự giới thiệu về bản thân lần nữa, tại hạ họ Dương tên Tiền, chỉ là một tên tán tu vô danh tiểu tốt ở trong cái đại lục Huyền Thiên này mà thôi. Chỉ là.....” nhìn thấy tiếng cười đùa như vẻ trêu chọc của đám thành viên ở phía dưới bắt đầu xuất hiện, một khí thế đáng sợ của chân tông sư tằng thứ 5 phóng thích ra, chụp thẳng về phía cả nhóm, lạnh lạnh nói: “Cho dù tại hạ chỉ là một tên tán tu vô danh, nhưng hiện giờ, vào thời điểm này, tại hạ chính thức là bang chủ của Địa Cầu Bang, là bang chủ của tất cả các vị có mặt ở đây. Tại hạ không cần biết trước đó các vị là ai, địa vị xã hội như thế nào, nhưng một khi đã gia nhập vào Địa Cầu Bang, tất cả đều phải mang theo suy nghĩ “bình đẳng, tôn trọng, tương thân tương ái lẫn nhau”, nghiêm cấm xảy ra tình trạng thành viên trong bang đầu đá thù địch tàn sát lẫn nhau, một khi phát hiện, tại hạ sẽ đích thân ra tay xử tử kẻ đó tuyệt đối không dung thứ. Ngoài ra, tôn chỉ tối cao trong Địa Cầu Bang của chúng ta chính là, trung thành, trung thành và tuyệt đối trung thành, bang hội không bao giờ dung thứ cho kẻ phản bội ~~~!! Hiểu cả rồi chứ ~~~~??”

Câu nói sát khí đằng đằng của Dương Kiệt cả khiến thành viên cả nhóm không kềm được run bắn người lên, đặc biệt là kèm theo hiệu ứng khí thế đáng sợ của anh ta phóng thích ra, không ít người trên đầu đã bắt đầu xuất hiện những giọt mồ hôi lạnh.

“Vâng, vâng ạ ~~~~!” “Hiểu rồi ạ thưa bang chủ ~~~~~!!!”

Thành viên nam mang theo vẻ mặt hoảng sợ nhưng không kém phần phấn khích, thành viên nữ đôi mắt như đã biến thành trái tim nhìn chăm chăm vào Dương Kiệt “biểu diễn” và đồng loạt hô hoán đáp lại khẩu hiệu, Dương Kiệt không kềm được khoái trá khẽ ngật đầu tự khen mình một cái.

Đôi mắt của Cửu Thúc lóe qua tia sáng bất ngờ, đồng thời cảm thấy có chút hài lòng đối với “màn biểu diễn” của anh ta. Đứng rồi đây, chính là thứ này, bắt đầu có dáng dấp của một lãnh đạo rồi đây.

“Tất nhiên, hợp tác vui vẻ, mọi người chỉ cần biết rằng, cho dù xảy ra bất kỳ điều gì cần giúp đỡ, có thể tới tìm gặp tại hạ, hay là phó bang chủ, hay thậm chí là Cửu Thúc, chỉ cần trong vòng phạm vi năng lực có thể giải quyết, tuyệt đối không bao giờ nói từ không với các vị. cô lên nào, các chàng trai trẻ, các mỹ nhân xinh đẹp, chúng ta hãy cùng chung sức chung lòng, khiến Địa Cầu Bang trở thành bang hội số một vương triều Thiên Ưng, thậm chí là cả U Châu hay cả đại lục Huyền Thiên ~~~~!!!” nói tới sau cùng, Dương Kiệt mặt mày đỏ phồng lên như tôm luộc, dùng hết “tình cảm và sức lực” của mình, nước miếng nước bọt phun bắn ra như vòi sen được mở khóa gào thét lên.

“Số một vương triều ~~~!! Số một U Châu ~~~!!! Số một đại lục Huyền Thiên ~~~~~!!!” đám thanh niên trẻ tuổi bông bột nóng đầu chỉ cần bị khích nhẹ vài câu, lập tức ai nấy đều phấn khích theo chân Dương Kiệt hô vang khẩu hiệu. Đối phó với đám “trẻ trâu” này, Dương Kiệt có thừa kinh nghiệm, ít ra là trong sách báo hay tiểu thuyết ở trái đất chẳng thiếu những thể đó.

Chỉ duy nhất mỗi mình Cao Văn Vũ thầm cười lạnh chế giễu, mặc dù bề ngoài vẫn giả vờ theo nhóm hô hào khẩu hiệu.

Buổi ra mắt bang hội có thể nói là thành công mỹ mãn, ít nhất Dương Kiệt tự cho là vậy.

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 198: Triệu Thiên Cơ

“Ý người nói là tam tỷ đã chiêu mộ được một kẻ mạnh nguyên thần, còn là trưởng lão danh dự của hiệp hội Đánh Thuê???” tại phòng tiếp khách của một trang viên hoàng tráng đồ sộ hơn trang viên của Địa Cầu Bang gấp nhiều lần, một thanh niên sở hữu khuôn mặt điển trai, toàn thân phát tán ra khí thế của một kẻ luôn ngồi ở bề trên, cao quý, nho nhã, trên người mặc một bộ trường bào màu ánh kim, trước ngực trường bào có hình vẽ một con giao long sinh động như thực, tựa như đang muốn từ trường bào phóng thích ra vậy.

Thanh niên này không ai khác chính là bát hoàng tử của vương triều Thiên Ưng, một trong những đối thủ nặng ký của tam công chúa trong cuộc đua tranh giành ngai vàng, và cũng là chủ nhân của người đàn ông trung niên đã từng bị nhóm Dương Kiệt hạ nhục cách nay không bao lâu, Triệu Thiên Cơ.

Vị bát hoàng tử này tuyệt đối là một kỳ nhân nổi danh khắp vương triều Thiên Ưng, tám tháng biết đi, một tuổi biết nói, ba tuổi đã học thuộc lòng toàn bộ kinh thư trong kho tàng hoàng cung, khẩu xuất thành văn, tuyệt đối là một thần đồng ngàn năm hiếm gặp.

Nhưng nếu chỉ như thế thì không thể gọi là kỳ nhân được. Không chỉ văn chương vô song, ngay cả thiên tư tu luyện cũng phải khiến không ít tự cho là thiên tài ngàn năm hiếm gặp phải đỏ mắt hời hợt.

8 tuổi tiên thiên, 12 tuổi chân nguyên, năm nay vừa tròn 25 đã là một kẻ mạnh chân tông sư tăng thứ 8, với tốc độ tu luyện như ngồi trên mây như thế này, tuyệt đối có thể trở thành kẻ mạnh nguyên thần trước tuổi 30.

30 tuổi trở thành kẻ mạnh nguyên thần! Ngoại trừ những thiên tài trong thiên tài ở ngũ đại tông môn, cả khu vực U Châu có thể thuộc thể loại ném trên đầu ngón tay rồi đấy. (những người sở hữu hệ thống nghịch thiên như Dương Kiệt và Hoàng Dung, hoặc những tên dựa vào huyết khí của người khác để thăng cấp như Huyết Ma Đạo không tính.)

Người của ngũ đại tông môn đã từng nhiều lần phái người tới chiêu dụ Triệu Thiên Cơ gia nhập vào môn phái, thậm chí phá cách trực tiếp trở thành đệ tử chân truyền, chỉ là không hiệu vì sao hắn từ chối tất cả, chấp nhận ở lại trở thành một hoàng tử của một vương triều tầm trung.

Có người nói rằng với tiềm năng và thực lực của Triệu Thiên Cơ, tuyệt đối không cam tâm tình nguyện bị quản thúc bởi tông môn, chấp nhận ở lại vương triều mục đích là nhắm tới ngôi vị hoàng đế, để có thể thực hiện hoài bão của mình, thống nhất tất cả vương triều U Châu, trở thành thiên cổ nhất đế như đã từng thoát ra từ miệng hắn.

Cũng có người nói rằng Triệu Thiên Cơ không coi trọng ngũ đại tông môn ở U Châu, mục tiêu chính của hắn chính là các tông môn hùng mạnh ở khu vực Trung Ương, nơi đó mới chính là miền đất ước mơ để hắn có thể tỏa sáng dưới bầu trời đại lục Huyền Thiên này.

Cho dù thế nào đi nữa, Triệu Thiên Cơ tuyệt đối là một ác mộng đối với tất cả đối thủ muốn đối đầu với hắn.

Nếu như không phải hoàng đế đương thời sủng ái tới cùng mẫu thân của tam công chúa, từ đó cũng yêu thương hết mực tam công chúa so với tất cả hoàng tử công chúa phía dưới, và tài năng của tam công chúa cho dù có kém cạnh so với Triệu Thiên Cơ, nhưng khoảng cách cũng không phải là quá lớn, cộng thêm việc hoàng đế đương thời cũng có chút nghi kỵ, thậm chí là sợ hãi đứa con trai “quá nổi đáng sợ” của mình, thì e rằng thậm chí không cần phải tranh giành nữa, ngai vàng chắc chắn một trăm phần trăm thuộc về Triệu Thiên Cơ rồi, đừng nói chỉ là ở vương triều Thiên Ưng, cho dù là những vương triều hùng mạnh khác đi nữa, thử hỏi xem còn ai xứng đáng và dám đứng lên tranh giành với hắn chứ?

“Thưa vâng, vâng ạ ....” Người đàn ông trung niên lúc này đã quỳ phục người xuống đất hoàn toàn, ngay cả đầu cũng dám ngẩng lên để nhìn vào chủ nhân ở phía trước.

Lạch cạch ~~~ lạch cạch ~~~~~ .....!!

Tiếng ngón tay gõ lên bàn vang lên liên hồi, tựa như tiếng chuông gọi hồn trong bầu không khí im vắng tới mức đáng sợ.

“Tốt lắm, tốt lắm, thông tin của người mang tới vô cùng hữu ích, ta rất hài lòng.” Trong lúc người đàn ông trung niên đang căng thẳng tới tột độ, giọng nói đầy hài lòng của Triệu Thiên Cơ vang lên, khiến hắn không kiềm được thở phào nhẹ nhõm, tựa như bị trút hết toàn bộ sức lực trong người, cơ thể mềm nhũn tới nỗi không đứng dậy nổi.

“Có công sẽ thưởng, có tội sẽ phạt, đó là tôn chỉ làm việc của ta, cho nên.....” nghe thấy Triệu Thiên Cơ như vẻ muốn ban thưởng cho mình, người đàn ông trung niên không kiềm run bắn người lên vì phấn khích, trong đầu đã xuất hiện viễn cảnh được thăng quan tiến chức, vui sướng tột cùng, nhưng ngoài miệng vẫn giả vờ khiêm tốn nói: “Không dám, không dám ạ, được phục vụ ngài .....”

Bốp ~~~~!! Crack ~~~~~!!

Tên đàn ông trung niên thậm chí còn chưa kịp dứt câu, bàn tay của Triệu Thiên Cơ đã vồ thẳng vào đỉnh đầu của hắn, mãi mãi chìm sâu trong màn đêm vô tận.

Triệu Thiên Cơ không thèm để ý tới cái xác của người đàn ông trung niên, trực tiếp quay trở về chỗ ngồi của mình ngồi xuống, đưa mắt nhìn về phía xa xăm như đang suy nghĩ điều gì đó.

Roẹt ~~~~ roẹt ~~~~~!!!

Ngay sát vị trí xác của người đàn ông trung niên đột nhiên xuất hiện hai bóng người, vô cùng thuần thực và nhanh nhẹn khiêng xác của hắn ra ngoài.

Kết ~~~~~!!

Chưa đầy nửa khắc giờ, cánh cửa phòng khách lần nữa mở ra, hai bóng người phụ trách xử lý hiện trường lúc nãy đã quay trở lại, bước tới quỳ xuống ngày trước mặt Triệu Thiên Cơ, một trong hai tên lên tiếng: “bẩm chủ nhân, thi thể đã được giải quyết xong rồi ạ.”

Triệu Thiên Cơ chỉ khẽ ngật đầu không nói năng gì cả.

“Thưa chủ nhân, còn người nhà của hắn thì ....” “không phải ta đã nói rồi sao? Có công sẽ thưởng, có tội sẽ phạt. Tên phế vật đã trở thành trò cười trước thiên hạ, nếu như để việc hắn là thuộc hạ của ta lan truyền ra ngoài, ít nhiều cũng sẽ ảnh hưởng tới thanh danh của ta, nên tội hắn đáng chết.”

“nhưng cũng chính vì sự vô tình của hắn, đã giúp ta nắm được một thông tin không tệ, đó là có công, vậy nên, công trạng đó đủ để giữ lấy mạng sống của người nhà hắn, không phải sao???” Chỉ là, sống như thế nào, tùy người quyết định vậy.” Triệu Thiên Cơ vẫn mang theo giọng điệu nhẹ nhàng ôn hòa nói, tựa như điều đó là một “chân lý” vậy.

“Thuộc hạ hiểu rồi ạ.” “Có thông tin về việc "người ấy" sẽ tới vương thành chưa??”

“Bẩm chủ nhân, người ấy đang bận một chút công việc quan trọng đột xuất chưa thể giải quyết xong, nên có thể tới muộn hơn dự kiến ạ.”

“Muộn hơn dự kiến?? Là khoảng bao lâu??”

“Bẩm chủ nhân, khoảng nửa năm nữa ạ.”

“Nửa năm?? Lẽ ra còn định cho lũ ngu xuẩn kia chấm dứt giấc mơ hoang tưởng của chúng. Thôi cũng được, cho chúng nằm mơ thêm nửa năm nữa cũng không sao. Đợi tới khi phát hiện mọi công sức cố gắng của mình chỉ là đổ sông đổ biển, sắc mặt của chúng chắc sẽ rất đẹp để làm chứ nhỉ? Nhất là tam tỷ “yêu dẫu” của ta.” Triệu Thiên Cơ khẽ mỉm cười ngật đầu nói.

“người ấy” trong miệng Triệu Thiên Cơ là ai?? Có thể quyết định thành bại trong cuộc đua tranh giành ngai vàng, có thể phải đợi nửa năm sau mới có câu trả lời nhỉ?

- - - - -

“Oa oa oa, đã ghê, đúng là không có gì sung sướng bằng được ngủ trên một tấm đệm mềm mại, lấp một tấm chăn áp áp vào người cả.” Dương Kiệt từ trên chiếc giường ngủ của mình bật người trở dậy, vươn vai ngáp dài một tiếng, đầu óc sáng khoái vô cùng.

Kết ~~~~~!!!

Rửa mặt xúc miệng xong, đẩy cửa phòng bước ra khỏi phòng ngủ của mình, dự định đi thẳng về phía phòng của Hoàng Dung để rủ rê cô ta đi dạo một vòng quanh vương thành xem xem có gì hay ho không.

“Chào bang chủ ~~~~!!!” “Chào bang chủ ~~~~~!!!” “Chào anh em, dậy sớm quá nhỉ?? Một ngày đầy may mắn và vui vẻ nhé ~~!!!”

Trên đường di chuyển không ngừng gặp phải các thành viên trong bang hội, ai nấy đều mang theo vẻ mặt “cung kính” lên tiếng chào hỏi, Dương Kiệt cố gắng lộ ra vẻ mặt “tự cho là thân thiện” nhất đáp lại.

xem ra màn "ra mắt" tối qua đã có chút tác dụng rồi nhỉ, ít ra các thành viên bang hội đã chấp nhận sự hiện diện của vị bang chủ xa lạ bí ẩn này rồi.

Kết ~~~~~!!!

“Ừa, phó bang chủ có trong phòng không??” vừa bước tới trước cửa phòng của Hoàng Dung, thấy cửa phòng mở ra, nhưng người từ bên trong bước ra không phải là Hoàng Dung, mà là một thành viên nữ khác, lập tức lên tiếng hỏi thăm.

“Bang chủ?? Chào bang chủ!! Phó bang chủ không có trong phòng ạ, nghe nói là mới sáng sớm đã rời khỏi phủ đi gặp tam công chúa rồi ạ.” Thành viên nữ đó tỏ ra bất ngờ về sự xuất hiện của Dương Kiệt, nhưng đã nhanh chóng bình tĩnh lại, lên tiếp đáp lời.

“Sao? Mới sáng sớm tỉnh mơ đã đi gặp tam công chúa rồi sao?? Thế mà cũng không thèm rủ mình đi chung, đúng là ....” Dương Kiệt lộ ra vẻ thất vọng, tới lúc này anh ta vẫn tỏ ra tò mò háo hức gặp mặt vị tam công chúa huyền bí đó, không biết có đúng là một đại mỹ nhân như Hoàng Dung đã

từng nói hay không

“Dạ, hình như phó bang chủ có ghé qua bên phòng của bang chủ, chỉ là không biết vì sao lại rời đi không bao lâu sau đó, thuộc hạ tưởng là bang chủ có việc nên từ chối lời mời đi cùng của phó bang chủ chứ.” Nữ thành viên nhấp nhấp đôi lông mi đầy tình nghịch, cười đùa nói.

“Thế sao?? Chắc lúc đó ta đang ngủ say nên không nghe thấy gì cả, chắc phó bang chủ cũng cho rằng ta đang mệt mỏi nên không muốn làm phiền nên đã rời đi.” Dương Kiệt khẽ gật đầu giải thích vài câu, lại hỏi tiếp: “Cửu Thúc, muội có biết Cửu Thúc đang ở đâu không? Ta có việc muốn hỏi thăm Cửu Thúc một chút.”

“Bẩm bang chủ, giờ này thông thường Cửu Thúc sẽ ở đại sảnh để sắp xếp và lên kế hoạch cho bang hội, bang chủ có thể tới đó để tìm ông ta ạ.”

“Ok, cảm ơn muội nhiều, ta đi đây, hẹn gặp lại.” không quên phóng ánh mắt đầy cảm tạ và động viên cho thành viên của mình, Dương Kiệt trực tiếp quay người đi thẳng về phía đại sảnh để tìm Cửu Thúc.

“Vị bang chủ này, dường như cũng khá thân thiện và dễ tính quá nhỉ? Chỉ là, “OK” có nghĩa là gì nhỉ?? Chẳng lẽ là ngôn ngữ địa phương nào đó chăng??” nhìn chăm chăm vào bóng lưng của Dương Kiệt xa dần, nhớ tới nụ cười rạng rỡ và đầy thân thiện của đối phương, đôi má của thành viên nữ không kiềm được ửng đỏ lên, miệng lí nhí nói nhỏ.

“Cửu Thúc, Cửu Thúc, xin hỏi có ở đây không ạ??” bước tới trước cửa vào đại sảnh, khẽ gõ nhẹ lên cánh cửa đã khép đóng lại, đồng thời lên tiếng hỏi.

“Mời vào ~-!!” Giọng nói đầy nghiêm khắc của Cửu Thúc từ bên trong vang ra, Dương Kiệt nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào trong, phát hiện Cửu Thúc đang tập trung chú ý vào một tờ giấy khá to đang cầm trên tay, một tay cầm cây bút lông không ngừng vẽ vẽ chép chép gì trên đó thì phải.

Nhìn thấy Cửu Thúc đang tỏ ra tập trung vào công việc, Dương Kiệt vô cùng biết điều đứng sang một bên chờ đợi, đợi ông ta giải quyết xong rồi mới tới bắt chuyện.

Một khắc giờ, hai khắc giờ, ba khắc giờ cứ thế trôi qua, Cửu Thúc vẫn chưa có vẻ kết thúc sự tập trung vào công việc của mình, Dương Kiệt có chút không biết phải làm sao, chỉ còn cách đứng yên ở đó, đồng thời tỏ ra tò mò ông ta đang ghi chép thứ gì, đầu không ngừng khẽ nhích về phía trước như muốn nhìn vào tờ giấy trên tay Cửu Thúc vậy.

“Ủa? Bang chủ?? Bang Chủ đứng đây này giờ sao??” trong lúc cái đầu của Dương Kiệt gần như ghé sát tới tờ giấy, Cửu Thúc giật mình bừng tỉnh, tỏ ra “bất ngờ” lên tiếng hỏi.

Bang Chủ đứng đây này giờ sao?? một câu hỏi giống như một cái tát vả thẳng vào mặt Dương Kiệt, sung phù cả mồm.

thông báo nghỉ phép tuần sau do tham gia du lịch hằng năm với cty, nên không thể viết được, qua tuần sau nữa sẽ up lại bình thường, mong mọi người thông cảm ạ.

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 199: Vọng Tình Các

Vậy chứ này giờ mà đứng ở đây sao??

Nghe xong câu hỏi của Cửu Thúc, sắc mặt của Dương Kiệt không kèm được đen xì như than.

Mẹ kiếp! Giọng nói du dương thánh thót như chim vàng anh đang hót của mình chẳng lẽ lão không nhận ra sao?? Giờ ở đây cố tỏ vẻ vô tội, lão muốn chơi xỏ dằn mặt mình đây mà.

Kính lão đắc thọ, ta nhin ~~~~!!!

“À, ừ, không có gì, hậu bối cũng chỉ mới đứng đây chưa được bao lâu, thực ra cũng phải là chuyện gì quá quan trọng, hy vọng không làm phiền tới Cửu Thúc ạ, chỉ là .....”

“Ồ, nếu vậy thì đứng đợi thuộc hạ thêm chút nữa nhé, thuộc hạ đang đau đầu về vấn đề chi thu của bang hội chưa thể giải quyết được đây nè.” Không thèm quan tâm tới vẻ mặt “như không thể tin nổi” của Dương Kiệt, tiếp tục cắm đầu vào tờ giấy trên tay, xem anh ta như không khí vậy.

Cái đệt gì thế này?? Chẳng lẽ lão không nhận ra là mình đang nói lời khách sáo sao? Đứng đây đợi chút nữa, ta đợi cái đầu ông á!! Hết nhin nổi rồi, cái gì mà kính lão đắc thọ, đẹp, đẹp hết, bỏ mày phải quyền đánh trường mẫu giáo, cước đá viện dưỡng lão đây ~~~~!!!

“À mà thôi, chuyện này cũng không thể giải quyết một sớm một chiều được, bang chủ, có chuyện gì có thể giúp đỡ được ngài không??” trong lúc Dương Kiệt đã xoắn tay áo lên hùng hổ chuẩn bị lao tới dạy cho đối phương một bài học, Cửu Thúc đột nhiên ngừng đầu lên, lộ ra vẻ tò mò hỏi: “Ủa, bang chủ

bị sao thế?? Sao mặt đỏ như đang say rượu thế kia, mới sáng sớm đã say xỉn như vậy không tốt đâu, đường đường một bang chủ một bang hội, phải giữ ý tứ chút chứ, để cho thành viên ở phía dưới nhìn thấy sẽ để lại ấn tượng không hay đây.”

Nghe thấy lời “thuyết giáo” của đối phương, Dương Kiệt chỉ muốn dè dặt xuống đập cho một trận cho bỏ ghét. Uống rượu?? Tôi uống cái đầu ông á, mặt tôi bị như thế này là do đang cố gắng kìm nén chân nguyên đã lỡ vận hành lên vì muốn đập ông một trận đấy thôi, móa, cứ kìm nén chân nguyên thất thường như thế này có ngày bị nội thương quá.

“À mà bang chủ có việc gì cần tới lão ả??” Nhìn thấy vẻ mặt như đang cố nhận mà nhận không ra của đối phương, trong đôi mắt của Cửu Thúc lóe qua tia sáng đắc chí, tỏ ra thần nhiên hời.

Hít hà ~~~ hít hà ~~~~~!!! Được, ta nhìn thêm lần này nữa, ai biểu lão từng là ân nhân cứu mạng của Dung Nhi của ta, ta nhìn thêm lần nữa!!

“là thế này, trong lúc giao chiến cách nay không lâu, vũ khí của hậu bối đã bị hư hỏng không thể sử dụng được nữa, nên định hỏi Cửu Thúc trong vương thành có tiệm rèn nào tốt, tại hạ định tới đó nhờ thợ làm lại một cây khác ả.” nếu như nói thân phận của Dương Kiệt thứ gì để bị bại lộ nhất, chính là thân hình mập ú và vũ khí của anh ta. Vũ khí chùy hạng nặng, đừng nói là khu vực U Châu, ngay cả đại lục Huyền Thiên số người sử dụng làm vũ khí chính cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay mà thôi. Đã nguy trang thì phải nguy trang cho tới, tuyệt đối không được sử dụng Huyền Thiết Chùy ngay trước mặt đại chúng nữa, nên lúc này cần phải tìm một cây vũ khí thích hợp khác. Có vũ khí hay không có vũ khí trong tay, đó là sự khác biệt một trời một vực đấy.

Cửu Thúc phóng ánh mắt đầy ngụ ý về phía Dương Kiệt, nói: “cũng đúng, trong lúc giao chiến “không thể sử dụng vũ khí của mình”, chắc chắn sẽ là một thất thế lớn.”

Nghe thấy câu nhấn mạnh “không thể sử dụng vũ khí của mình” thốt ra từ miệng Cửu Thúc, mép mắt của Dương Kiệt khẽ co giật một cái.

Xem ra lão đã nghi ngờ và đoán ra thân phận của mình rồi đây.

Chỉ là Dương Kiệt cũng không tỏ ra quá lo lắng, ít nhất là khi Hoàng Dung còn ở đây, Cửu Thúc sẽ không bao giờ có những suy nghĩ “tiêu cực”. Tất nhiên, ngày thường làm khó làm dễ là không thể tránh khỏi rồi, đó cũng có thể xem như là một thứ “niềm vui” vậy.

“Nghe nói phía thành tây có tiệm rèn tương đối có tiếng, tên là gì nhỉ, à đúng rồi, hình như Vọng Tinh Các thì phải, tay nghề của chủ tiệm rất cao, nghe nói thậm chí đã từng chế tạo ra được cả thánh khí, chỉ là chuyện này chỉ lan truyền qua lời nói mà chưa có ai kiểm chứng, nhưng nếu chỉ cần chế tạo linh khí hay gì đó, tuyệt đối không thành vấn đề. Chỉ là .....” Cửu Thúc khẽ dúm mảy suy tư một hồi, lên tiếng nói.

“Chỉ là gì???” “Chỉ là tính khí của chủ tiệm có chút thất thường, nếu như không thể khiến ông ta cảm thấy hài lòng, cho dù là hoàng đế của vương triều ra mặt, ông ta cũng nhất quyết không chịu ả tay.”

“Chánh thế sao?? À mà đặt cái tên cửa tiệm không ăn nhập vào đâu như thế này, cũng đủ hiểu tính khí của ông ta có chút vấn đề rồi, chỉ là bộ ông ta không sợ làm bề mặt hoàng đế, bị bắt giam vào trong đại lao hay xử trảm sao??”

“bắt vào đại lao?? Xử trảm?? khoan nói tới việc ông ta từng là trưởng lão cao cấp của hiệp hội luyện khí, tuy đã rời khỏi hiệp hội, nhưng danh tiếng và mối quan hệ vẫn còn đó, dám đụng tới ông ta, chẳng khác nào đụng cả hiệp hội luyện khí, hoàng đế chèo kéo lấy lòng còn không kịp, lấy gì dám làm càng tới người ta, quan trọng nhất là, nghe nói thực lực của ông ta đã đạt tới cảnh giới chân nguyên thần tàng thứ 9 đáng sợ, muốn dùng vũ lực ử?? Hãy nghĩ tới hậu quả sau khi chọc điên ông ta lên mình có gánh chịu nổi không trước đã.” Cửu Thúc mang theo nụ cười mà không giống cười nói.

Trưởng lão về hưu?? Kẻ mạnh nguyên thần tàng thứ 9???

Nghe thấy thân phận của chủ tiệm rèn, Dương Kiệt không kềm được nuốt mạnh nước bọt. Chỉ cần một trong hai thân phận lan truyền ra, cho dù đi tới đâu cũng trở thành khách quý ngay cả hoàng đế của vương triều hùng mạnh cũng phải tỏ ra tôn kính đấy chứ.

Chỉ là, một nhân vật lớn như vậy, sao lại ẩn cư tại cái vương triều không hơn không kém này nhỉ?? Đã vậy còn đặt cái tên “Vọng Tinh Các” gì đó, chi nghe qua là biết trong đó có một câu chuyện hay ho rồi nhỉ? Có vấn đề, chắc chắn là có vấn đề ~!!

Sau khi có được đầy đủ thông tin cần biết, chào hỏi Cửu Thúc một tiếng, nhanh chóng rời khỏi trang viên bang hội, đi thẳng về hướng thành tây để tìm tiệm rèn Vọng Tinh Các gì gì đó.

"Câu trời phù hộ được thẳng nhỏ lành lặn trở về." nhìn thấy bóng lưng của Dương Kiệt khuất đi mất, Cửu Thúc lẩm bẩm nói nhỏ một câu, khẽ lắc đầu mỉm cười rồi tiếp tục tập trung vào tờ giấy trên tay mình.

Lành lặn trở về?? Xem ra Cửu Thúc lại lần nữa chơi xỏ Dương Kiệt đáng thương nữa rồi đây.

Vương Thành quá lớn, cũng may là Vọng Tinh Các tương đối nổi tiếng, trên đường đi không ngừng hỏi thăm, cuối cùng cũng tìm ra được tiệm rèn nằm ngay một góc xó trong một cái hẻm nhỏ dơ bẩn nào đó, nhưng cũng gần hết nửa ngày trời của Dương Kiệt rồi.

Đứng ngay trước cửa Vọng Tinh Các, căn nhà cấp 4 tồi tàn như một cái ổ chuột, có thể sụp đổ bất kỳ lúc nào, là nơi có thể chế tạo ra thánh khí? Là nơi ở của trưởng lão hiệp hội luyện khí, một kẻ mạnh nguyên thần tàng thứ 9?? Nếu như không phải thông tin đã được lan truyền ra ngoài, cho dù đánh chết cũng không thể tin nổi.

“Cút ~~~~~!!!” “AAAAAAAAAAAA ~~~~~!!!”

Rầm ~~~~~!!

Dương Kiệt vừa định đẩy cửa bước vào, đột nhiên bên trong vang lên tiếng gào thét đầy phẫn nộ và tiếng kêu thét đầy đau khổ, ngay sau đó là một cái bóng đen từ trong tiệm phóng ra.

“Cái đệt gì dzậy, bộ đang chơi trò biểu diễn người bay trên không sao???” Cũng may là Dương Kiệt phản ứng kịp thời nhảy sang một bên né tránh, nếu không thì e rằng bị cái bóng người đó đè lên người “hấp diêm” mất tiêu rồi.

Bóng người bị ném ra nhanh chóng từ dưới đất bò dậy, tóc tai bù xù, quần áo rách nát, trông thê thảm vô cùng, nhưng chỉ dám giận không dám nói, mang theo vẻ mặt bất cam rời khỏi.

ực ực ~~~~~!!

Nuốt mạnh miếng nước bọt vào cổ họng, tính khí thất thường của chủ tiệm quả thật danh bất hư truyền, hay là nên quay đầu tìm chỗ khác vậy.

Hít sâu một hơi vào người, dù sao cũng đã tới nơi này rồi, thử vào trong xem sao, được thì được, không được tính sau.

Kết ~~~~~!!!

Nhẹ nhàng đẩy cửa vào, phát hiện trong này cũng trông giống hệt như những tiệm rèn thông thương, khác biệt duy nhất ở chỗ: Dơ bẩn, lộn xộn, tựa như một bãi rác thải vậy.

“Đã bảo cút xéo rồi mà, sao còn lảng vảng ở đây nữa hả ~~~~~!!!” Một tiếng gào thét đầy giận dữ từ bên góc phòng vang lên, tiếng thét của một kẻ mạnh nguyên thần khiến Dương Kiệt choáng váng cả đầu óc, sắc mặt tái nhợt, loạng choạng đứng không vững suýt chút ngồi ngã mông xuống đất.

“Ừa, không phải tên ngu xuẩn lúc nãy??? Mời vào, mời vào, híc, Vọng, Vọng Tinh Các, híc, chào mừng quý, híc, quý khách đã ghé, híc, ghé thăm ạ.” Chỉ thấy một đàn ông chạc tuổi 60, tóc tai bù xù như cái tổ chim, quần áo rách nát còn tệ hơn cả một tên ăn mày, mặt ửng đỏ như tôm luộc, miệng phả đầy mùi rượu nặng từ phía sau bước ra, mang theo vẻ mặt “thân thiện tột cùng” chào đón, còn đâu cái thái độ đáng sợ như lúc vừa mới ném tên lúc nãy và vừa mới bước vào trong tiệm nữa chứ.

Cũng nghe nói là ông chủ tiệm này tính khí thất thường, chỉ là hơi quá chút à nha, Lật mặt còn nhanh hơn lật trang sách nữa.

“này, rốt cuộc là có mua gì không hả? híc, Đứng đó như bức tượng làm gì thế, híc, thế, có mua, híc, mua không, không mua thì xéo, đừng làm híc, làm phiền bố mày thường thức rượu, híc, rượu ngon!!!” quả nhiên, trong lúc Dương Kiệt còn đang ngơ ngác chưa kịp phản ứng, vẻ mặt của chủ tiệm lập tức thay đổi một trăm tám chục độ, lộ ra vẻ giận dữ quá lớn.

“Xin, xin lỗi, tôi, tôi không phải tới mua ....” “Không mua, híc, mua thì tới đây làm gì chứ hả?? Bộ tưởng, híc, tưởng nơi này là thanh, híc, thanh lâu sao?? Muốn, híc, muốn vào là, là vào, muốn ra, híc, ra là ra hả, hả?? Xéo ngay trước, híc, trước khi bố, bố mày nổi, híc, nổi điên lên ~~~!!!” lúc này vẻ mặt của chủ tiệm đã như muốn nhai tươi nuốt sống Dương Kiệt vậy, chai rượu trên tay đã giơ lên cao, nếu như anh ta còn dám lảng vảng ở đây, chắc chắn sẽ là một phát “phi tiêu tự chế” thẳng vào mặt anh ta ngay tức khắc.

“Không phải, tôi không mua ....” “híc, còn, còn nói nữa ~~~!!!” xoảng ~~~~~ “Khoan, ủa da đau, Ông nghe tôi nói hết đã, tôi không mua nhưng muốn đặt ông chế tạo giùm tôi một món vũ khí riêng biệt, thế thôi.” Dương Kiệt còn chưa dứt câu, đã ăn một chai rượu vào đầu, khóc không thành tiếng tay ôm vết thương trên đầu tiếp tục lên tiếng phân trần giải thích.

Mẹ kiếp ~~~!! Cái nơi quỷ quái gì thế này?? Chưa gì đã ăn chai rượu vào đầu một cách oan ức như thế này. Hay là lão già Cửu Thúc biết rõ điều đó nên cố tình xúi mình tới nơi này lãnh đạn chằng??

“Đặt làm vũ khí chuyên biệt???” Vẻ mặt giận dữ của ông ta lại lần nữa thay đổi thành vẻ thích thú tò mò, dùng tay vuốt vuốt cằm, cười nói: “có bản phác thảo không? Đưa ta xem thử.”

“Chỉ là, nếu như những gì mà nguoi đưa ta xem không hợp ý ta, thì đừng có trách là nha.” Lại thêm vẻ mặt giận dữ được lộ ra, khiến Dương Kiệt có chút cười khóc không được.

Đúng là giao tiếp với những người có thần kinh bất ổn như thế này như quả thật không dễ dàng chút nào, bị chơi chết hồi nào không hay đấy chứ.

Không dám chần chừ, từ trong nhẫn Càn Khôn lấy ra một mẫu giấy có vẽ sẵn một cây vũ khí mà mình dự định đặt làm đưa qua cho ông ta và hỏi hợp đúng đó chờ đợi.

“cái này .... Thương không ra thương, kích không ra kích, có cộng dụng thực tế gì sao??” ông chủ tiệm cúi đầu nhìn chăm chăm vào bản thiết kế trên tờ giấy, chính là cây vũ khí Tam Tiêm Dao mà Nhị Lang Thần Dương Tiễn đã sử dụng. Ông ta dồn hết mọi tập trung vào bản thiết kế trên tay, lâu lâu lại cúi đầu, đôi khi lại lộ ra nụ cười hài lòng, đáng vẽ một thợ chuyên nghiệp khi phát hiện ra thứ mới lạ, tò mò, thích thú, đầy khao khát, còn đâu cái đáng vẽ của một tên bộm rượu trước kia nữa chứ.

Hình tượng có rồi, hiện giờ chỉ còn vũ khí và bộ giáp, bộ giáp tính sau, quan trọng nhất hiện giờ là làm luôn cây vũ khí cho đủ bộ trước đã. À quên, còn thiếu một con Hao Thiên Khiển, có nên vào khu rừng ma thú săn một con thú giống chó về thuần hóa thành Hao Thiên Khiển không nhỉ?? Ý này không tệ, được đấy chứ nhỉ!!

Chương 200: Tìm kiếm nguyên liệu luyện chế

Dương Kiệt đứng sang một bên chờ đợi ông chủ tiệm vẫn đang mải mê nghiên cứu bản thiết kế của mình.

“Có chút lý thú, mặc dù vẫn chưa thể khiến lão hài lòng, nhưng mẫu thiết kế độc lạ này đã kích thích lão phải ra tay tạo ra một thành phẩm độc nhất trên đại lục Huyền Thiên này.” Sau một hồi nghiên cứu kỹ bản vẽ trên tay, đôi mắt của chủ tiệm lóe qua tia sáng cao trào hồ hởi, quay sang Dương Kiệt nói.

“vậy là ông đã đồng ý nhận đơn hàng này?? Xin hỏi chi phí để chế tạo ra món vũ khí đó là khoảng bao nhiêu ạ.” Điều Dương Kiệt quan tâm nhất chính là vấn đề.

Đích thân một trưởng lão hiệp hội luyện khí sư ra, tiền công tuyệt đối không rẻ, cho dù lúc này tài sản trên người còn cả trăm triệu trong việc “mơ xác” trước kia, nhưng cũng không kèm được thấp thỏm không yên.

Trăm triệu linh thạch đối với nhiều người là một tài sản khổng lồ, có nằm mơ cũng không dám mơ tới, nhưng đối với những người kiếm tiền như đi ăn cướp như luyện đan sư hay luyện khí sư, bỏ ngay trước mắt người ta nhiều khi còn không thèm đếm xỉa tới nữa là.

“không nhiều, chỉ cần như thế là đủ rồi.” Chỉ thấy ông chủ tiệm mang theo nụ cười “bí hiểm” giơ cao một ngón tay lên.

“Một triệu linh thạch?? Được, tôi đồng ý giá đó.” Dương Kiệt thăm thò phào nhẹ nhõm khi đối phương ra giá, một triệu linh thạch chế tạo một món linh khí, tuyệt đối không đắt nếu như không muốn nói là quá rẻ, xem ra ông ta đã bị bản thiết kế “vượt thời đại” của mình thuyết phục, nên chấp nhận lấy rẻ đây.

“một triệu linh thạch??? Bộ người nhìn mặt lão giống một triệu linh thạch lắm hả?? Đồ ngốc, ý lão nói là 1 tỷ linh thạch tiền công, còn vật liệu chế tạo người phải tự cung cấp, khi nào mang đủ vật liệu cần thiết tới đây lão sẽ bắt đầu ra tay, còn bây giờ, biến đi ~~~~~!!!” sắc mặt của ông chủ tiệm trầm đen như than khi nghe thấy cái giá từ trong miệng Dương Kiệt thốt ra.

Một triệu linh thạch?? Bộ người tưởng lão là ăn mày ăn xin chắc, một triệu linh thạch thậm chí không đủ để lão đi một đêm thanh lâu có tiếng trong vương thành nữa là.

“một, một tỷ linh thạch ~~~~~???” Dương Kiệt suýt chút bị nước miếng của mình nghẹt cổ mà chết.

Một tỷ linh thạch nếu đi tới các thương hội lớn, có thể mua bảy, tám cây vũ khí linh khí đó chứ. Đã vậy vật liệu chế tạo còn phải bản thân móc ra, cướp cạn, tuyệt đối là cướp cạn. Lão già này trước kia không phải là một tên đại tướng cướp khét tiếng đây chứ??

“sao còn chưa xéo đi tìm vật liệu chế tạo về nữa?? Hay là chế đất không có tiền làm?? Mẹ kiếp, làm lão tưởng dụ được một con dê béo bỏ, thì ra cũng chỉ là một tên ăn mày không hơn không kém, thôi rút đi cho khuất mắt ta.” Nhìn thấy Dương Kiệt lộ ra vẻ đau xót chán chường, chủ tiệm mất hết kiên nhẫn, trực tiếp xua tay đuổi cô đối phương, tiếp tục đi tới góc bàn lấy một chai rượu mới khai ra tុ một hơi gần như hết sạch.

“Dê béo??? Thì ra trong mắt lão ta mình chỉ là một con dê béo để lão chặt chém sao??” Dương Kiệt tỏ ra phẫn nộ tột cùng, lấy giá trên trời mà còn dám mở miệng chê bai người ta, nhìn thấy qua những kẻ vô si nhưng chưa từng thấy ai vô si tới mức độ như lão già này, nếu như không phải đối phương là một kẻ mạnh nguyên thần, e rằng đã lao tới đè lão xuống đập cho một trận cho bỏ ghét rồi.

Dương Kiệt không chơi nữa, hậm hực quay đầu rời khỏi, tiếp tục ở lại không chừng có ngày bị tăng xông mà chết vì cái lão già cướp cạn kia.

“Xi, muốn chế tạo thánh khí lấy cái giá đó mà còn dám chê đất, đúng là lũ ăn mày đói rách, trước kia biết bao nhiêu người bỏ cả chục tỷ ra mời lão ra tay còn bị từ chối, lần này thấy có hứng thú với cái vũ khí mới kia nên rù lòng thương lấy giá như cho không mà còn bị chê đất, đúng là ....” “Cái gì, ông nói là chế tạo thánh khí, không phải linh khí??” trong lúc Dương Kiệt gần như bước ra khỏi cửa tiệm, giọng nói đầy chế giễu mỉa mai của ông chủ tiệm từ phía sau vang lên, khiến anh ta phải dừng người, mang theo vẻ mặt khó tin quay lại hỏi.

“Ngu xuẩn ~~~~~!!! Trước khi tới đây chưa tìm kỹ thông tin à?? Lão phu là ai? Chế tạo linh khí mà cũng phải lão phu đích thân ra tay sao?? Cái đầu của người có bị cái gì kẹp qua không vậy??” Chủ tiệm dùng ánh mắt như nhìn thẳng khờ phóng về phía Dương Kiệt, bực bội nói.

“Xin lỗi, xin lỗi, xin lão tiền bối thứ lỗi, hậu bối cứ tưởng...” “Tưởng gì?? Tưởng lão phu chặt chém người hả?? Nhìn kỹ lại bản thân đi, chú mày có đủ tư cách để lão phu chặt chém không??”

Bị đối phương chửi thẳng vào mặt, Dương Kiệt chỉ biết ngại ngùng ập ừ nói không nên lời.

Quả thật, đừng nói là một tên vô danh tiểu tốt như mình, ngay cả hoàng đế của vương triều Thiên Ứng, cũng chưa chắc đủ tư cách để ông chủ tiệm này chặt chém nữa là.

Một luyện khí sư có thể luyện chế ra thánh khí, đừng nói là hoàng đế vương triều, ngay cả tông chủ của ngũ đại tông môn cũng sẵn sàng đưa cổ cho người ta cắn mà chỉ sợ người ta không thèm đếm xỉa tới đấy chứ.

“Tiền, tiền bối, có thể bớt chút không?? Giá đó .....” “không có tiền thì biến, bộ tưởng nơi này là cái chợ hả, ở đó mà trả giá kỳ kèo, nói nữa lão phu lấy 10 tỷ bây giờ, hừ hừ ~~~!!” “Đừng, xin đừng, hậu bối đồng ý, một tỷ, một tỷ ok ~~~~!!!”

Dương Kiệt hồi hả xoa tay lắc đầu đồng ý cái giá mà ông chủ tiệm đưa ra, không dám tiếp tục trả giá nữa, lờ như chọc giận lão lên nâng giá lên như lão nói thì khổ.

Một tỷ còn có thể miễn cưỡng kiếm được, lên tới mười tỷ chắc bán cả quần lót trên người cũng không ra được một nửa số tiền đó quá.

Đúng là lúc này chỉ có khoảng trăm triệu trong người. Nhưng nên nhớ rằng Càn Khôn Tháp sau khi thăng cấp đã kích hoạt chức năng luyện đan, cho dù chỉ mới là đan được cấp 3 trở xuống, nhưng lấy lượng bù chất, bỏ vốn cả trăm triệu ra thu mua nguyên liệu về luyện thành đan được bán lại, một lời năm hay thậm chí một lời mười cũng chỉ là chuyện nhỏ.

Một tỷ ư? Chỉ là vấn đề thời gian mà thôi!

Muốn luyện chế một món thánh khí, cho dù nguyên liệu vật tư đầy đủ, cộng thêm một luyện khí sư lành nghề, không có nửa năm cũng đừng mong ra lò, nên vẫn còn quá dư dả thời gian để Dương Kiệt kiếm đủ số tiền công.

Nghe thấy Dương Kiệt đồng ý, ông chủ tiệm cười tới nổi tít cả đôi mắt.

Hê, sao có cảm giác như bị ăn quả lừa vậy ta.

“Vậy còn không mau mau đi tìm vật liệu chế tạo nữa, còn lảng vảng ở đây là gì? Định chờ lão phu mời ăn tối nữa hả???” về mặt của chủ tiệm giống hệt như con thần lân biến sắc, thay đổi nhanh còn hơn gì nữa.

“Vâng, vâng, hậu bối đi ngay đây, đi ngay đây.” Vừa mới quay đầu rồi khỏi chưa được bao lâu, lại quay đầu trở về tiệm rèn, mang theo về mặt vô tội hỏi: “Ông muốn tôi đi tìm vật liệu, ít ra cũng phải cho tôi biết vật liệu gồm những gì chứ.”

“À há, suýt nữa thì quên. Nghe đây, vật liệu bao gồm Ngũ Hành Thạch, Vạn Niên Thông, Kim Cương Sa, tất cả nhiều đó thôi, nếu như có thể, hãy tìm luôn Cửu Chuyển Phá Hồn Ngọc dùng để khám vào vũ khí, sẽ có hiệu quả bất ngờ dành cho ngươi khi giao chiến với kẻ địch đấy, hi hi.”

Dương Kiệt mang theo về mặt ngờ ngạc, đừng nói là không biết hình dáng của chúng trông như thế nào, ngay cả nghe còn chưa nghe qua nữa là.

“xin, xin hỏi hậu bối có thể tìm những thứ đó ở đâu ạ.” Dương Kiệt nuốt mạnh miếng nước bọt vào cổ họng, thận trọng hỏi.

“Nghe qua Hắc Ngục Giai chưa???” Chỉ thấy Dương Kiệt lắc đầu như đang say sóng, chủ tiệm tỏ vẻ bức bối quát: “Không biết thì tự ra ngoài tìm hiểu, lão phu không có rảnh rỗi giải thích từng chút một cho ngươi biết, những thứ mà lão từng nói, tất cả đều có thể tìm kiếm được ở Hắc Ngục Giai, à à, Cửu Chuyển Phá Hồn Ngọc thì hơi khó kiếm chút, nhưng nếu như có tiền, có thể đi tới các thương hội lớn, không chừng lũ gian thương đó có cũng không chừng. ... Vậy được rồi chứ?? Được rồi thì biến đi, đừng làm phiền lão uống rượu nữa đây.”

“Ít ra, ít ra ông cho tôi biết hình dáng của chúng như thế nào chứ, nếu không thì biết đường đâu mà mò.” Dương Kiệt lộ ra vẻ khó xử nói.

“nếu như không phải có chút hứng thú với món binh khí của ngươi, e rằng lão đã một cước đá ngươi ra khỏi cửa tiệm của lão từ lâu rồi, đợi chút.” Dương Kiệt bị ông chủ tiệm nhìn tới nổi sồn tóc gáy, định bỏ cuộc quay đầu bỏ chạy, đột nhiên ông ta lạnh lạnh thốt lên một câu, sau đó quay đầu về hướng phòng trưng bày dụng cụ học “sư tử hồng” gào lớn: “A Thọ đâu, còn không mau mau cút ra đầu cho ta bảo nào ~~~~!!!”

“Đây, đây thừa sư phụ, con đang làm dở cái này, thế mà .....” “Phản nản gì hả???” Muốn tối nay nhịn cơm không thì bảo ~~~~~???!?” Chỉ thấy một thanh niên còn khá trẻ tuổi, khuôn mặt ngây ngô búng ra sữa, toàn thân nhem nhuốc từ bên phòng trong phóng ra, vừa mới lên tiếng phản nản vài câu đã bị ông chủ tiệm chặn họng lại không dám nói gì nữa.

“Còn không mau mau cút vào trong lấy cho ta vài tờ giấy và bút lông, còn đứng đó làm gì nữa, chờ chia phần chắc, xéo ~~~~~!!!” Trong lúc tên thanh niên đang dùng ánh mắt tò mò hiếu kỳ quan sát Dương Kiệt, Ông chủ tiệm lộ ra vẻ phẫn nộ trực tiếp một cú đá thẳng vào mông đối phương, “đưa tiền” hẳn quay trở vào bên trong.

Vậy sao ngay từ đầu không nói thẳng là nhờ lấy giấy bút cho rồi, gọi ra rồi bắt thẳng nhỏ quay vào trong, chẳng lẽ lão định thừa cơ hành hạ thẳng nhỏ sao??

Dương Kiệt lén lén dùng tay lau mồ hôi lạnh trên trán, không ngừng suy nghĩ.

Không chờ đợi quá lâu, chàng thanh niên đã nhanh chóng từ bên trong phòng lấy ra một xấp giấy lớn và một cây bút lông để lên bàn rồi đứng sang một bên tiếp tục dùng ánh mắt tò mò quan sát Dương Kiệt.

Dương Kiệt chỉ mỉm cười gật đầu đáp lại đối phương một cái, lại tập trung về phía ông chủ tiệm, để theo dõi ông ta vẽ hình dáng của những vật liệu cần tìm.

Cây bút lông cầm trên tay, vẽ mặt bọm nhậu say xỉn của ông chủ tiệm lập tức biến mất, thay vào đó là vẽ nghiêm túc tới tốt độ, trông giống như một con chiêm đang tôn thờ đáng tới cao tín ngưỡng của mình, đúng với đáng vẽ của một tay thợ chuyên nghiệp cần có.

Cánh tay cầm bút nhanh chóng thi triển nét vẽ như rồng bay phượng múa trên những tờ giấy trắng đã để sẵn trên bàn, hình hài của những vật liệu trông giống như thật, như hình được chụp bằng máy ảnh chứ không phải là một bản vẽ nhanh chóng hiện ra trong mắt của tất cả những người có mặt ở nơi này.

“Sur phụ, sur phụ đang vẽ vật liệu gì thế?? Sao đệ tử chưa từng nhìn thấy qua những thứ này vậy.” “à, à, ta vẽ ..... ở đâu mà hỏi nhiều thế này, còn không mau mau cút vào bên trong làm nốt mấy món linh khí cho khách, dám trể hàng của khách coi chừng ta bắt người nhện đối tới nay bây giờ, xéo ~~~~~!!!” chàng thanh niên mang theo vẽ mặt tò mò quan sát sur phụ của mình vẽ vờ, nhưng nhất thời không nhận ra những vật liệu trên tờ giấy là gì, vừa mới lên tiếng hỏi, ai ngờ trực tiếp bị ông chủ tiệm xả thẳng vào mặt một cách không thương xót.

“Vâng, vâng, con vào làm ngay, làm ngay ạ, đừng bỏ đối con tội nghiệp ~~~~~!!!” Chàng thanh niên mang theo vẽ mặt đưa đám ba chân bốn cẳng chạy thẳng vào trong phòng tiếp tục công việc, xem ra ông chủ tiệm nói thật chứ chẳng chơi chút nào đâu.

Hai sur đồ này đúng là cực phẩm. Không biết là thế giới này có luật bảo vệ người lao động không nhỉ? Rõ ràng lão đang bóc lột công sức và ngược đãi nhân công đây mà.

Chỉ là chàng thanh niên kia có thể chế tạo linh khí, ít nhất cũng phải là một luyện khí sư cao cấp, trông mặt anh chàng kia còn bùng ra sữa chắt cũng chỉ 18, 20 tuổi là cùng.

18, 20 tuổi là luyện khí sư cao cấp?? Luyện khí sư cao cấp cho dù đi tới nơi nào, cũng có thể trở thành khách quý của các bang hội, vương triều hùng mạnh, thế mà chàng thanh niên kia lại cam tâm tình nguyện ở lại cái tiệm rèn hạ cấp dơ bẩn này, bị ngược đãi mà không dám lên tiếng??

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Di Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 201: Hắc Ngục Giai

Từ trong tay của ông chủ tiệm có được bản vẽ nhận dạng vật liệu, Dương Kiệt nhanh chóng quay đầu rời khỏi, không muốn tiếp tục nán lại ở cái nơi “nguy hiểm” này nữa.

Trên đường đi từ trong miệng của quân đoàn đánh thuê đang đi lại trong thành thăm hỏi được thông tin về Hắc Ngục Giai trong miệng chủ tiệm rèn, là một vùng đất hiểm có tiếng nằm ba ngàn dặm về phía bắc của vương thành, quanh năm suốt tháng chìm sâu trong màn đêm vô tận, thậm chí không có nổi một tia sáng mặt trời có thể chiếu dọi vào bên trong son giai.

Trong son giai không chỉ xuất hiện vô số vật liệu linh thảo quý hiếm mà nhiều nơi không có, còn sở hữu một lượng ma thú khổng lồ từ cấp thấp tới cao cấp, tuyệt đối là một từ địa có đi mà không có về nổi tiếng đối với những người muốn đi vào bên trong thám hiểm. Đáng sợ nhất là, nghe nói thậm chí ở phía sâu trong son giai có sự hiện diện của một con ma thú lãnh chúa cấp 7 đáng sợ.

Ma thú cấp 7, thực lực tương đương với một kẻ mạnh hợp thể. Kẻ mạnh hợp thể kéo ra ngoài khu vực U Châu, có thể trở thành một thái thượng trưởng lão trấn giữ một tông môn hùng mạnh đấy chứ.

Khoảng cách ba ngàn dặm, cho dù là cưỡi trên thiên lý mã, cũng phải trên một ngày mới tới được, còn dùng đôi chân cả khổ của mình, cho dù di chuyển ngày đêm không ngừng nghỉ, không có bốn năm ngày cũng đừng mong tới được nơi mình cần tới. Đó là trường hợp lý tưởng nhất không gặp phải những nhóm sơn tặc cướp đường hay những con ma thú lè tè gặp phải trên đường di chuyển, thời gian thậm chí kéo dài tới cả tuần cũng không chừng.

Muốn vừa nhanh vừa an toàn, chỉ còn cách sử dụng trạm dịch chuyển mà thôi.

Chỉ là nhớ tới cảm giác đáng sợ khi sử dụng trạm dịch chuyển, Dương Kiệt tỏ ra vô cùng khó xử, do dự chưa quyết.

Sau một hồi suy tính, cuối cùng cũng quyết định sử dụng trạm dịch chuyển thêm lần nữa, thà đau một lần còn hơn một mối kéo dài.

Thông qua hệ thống liên hệ với Hoàng Dung về chuyến đi Hắc Ngục Giai của mình, lúc ban đầu Hoàng Dung còn định đi cùng, nhưng bị tam công chúa kéo lại “tâm sự” do lâu ngày không gặp, không cho rời khỏi, đành bỏ tay xin lỗi anh ta, đồng thời không quên nhắc nhở Dương Kiệt phải thận trọng an toàn trên hết, thậm chí còn gợi ý nên dẫn theo Cửu Thúc đi cùng để giúp đỡ hỗ trợ anh ta khi cần thiết.

Chỉ là lời gợi ý này nhanh chóng bị vứt bỏ sang một bên, cả hai đang có quan hệ com không lành, canh không ngọt, ít nhất Dương Kiệt cho là như vậy. Đặc biệt là với tính cách thói quen thích quản lý của ông ta, đi cùng Cửu Thúc chắc chắn sẽ bị lão quân thúc dè dặt cưỡi cổ thứ này không được thứ kia không cho phép thì còn làm ăn được gì nữa, tốt nhất là đi một mình cho khỏe. Mặc dù với một người dày dặn kinh nghiệm như Cửu Thúc chắc chắn sẽ giúp ích mình rất nhiều, nhưng so với sự tự do cần có, lý do đó không đủ để thuyết phục Dương Kiệt phải hợp tác với Cửu Thúc vào lúc này.

Không còn vương bận gì nữa, nhanh chóng đi tới trạm dịch chuyển trong vương thành, tốn gần hai triệu linh thạch cấp thấp, trực tiếp di chuyển thẳng tới lối vào Thiên Giai Sơn Cốc như đã định.

Roẹt ~~~~~!!!

Ôc ôc ~~~~~!!!!

Vừa mới hạ cánh xuống mặt đất, Dương Kiệt nhanh chóng lăn sang một bên nôn mửa không ngừng, kèm theo cảm giác đau đớn toàn thân, quả thật là đáng sợ.

“mẹ kiếp, đúng là cực hình.” Ngồi dựa vào một đá tảng hít thở dồn dập, sắc mặt tái mét không tí huyết sắc, miệng không ngừng buông ra lời than phiền chửi rủa.

Éc ~~~~~ éc ~~~~~ .....!!! ó ~~~ ó ~~~.....!!!Úa ~~~~~.....!!!

Sau một hồi định thần lại, từ dưới đất đứng bật dậy, về mặt đây cảnh giác nhìn chằm chằm vào một sơn giai âm u rộng vô biên vô giới được bao phủ bởi vô số đá tảng chọc trời ở phía xa, bên trong sơn giai không ngừng phát ra tiếng rú của loài chim và loài sói vang lên liên miên không dứt.

ực ực ~~~~~!!!

“nơi này là Hắc Ngục Giai?? không phải nghĩa trang?? không khí âm u đáng sợ quá!!!” không chỉ màn đêm đáng sợ, ngay cả nhiệt độ ở khu vực này cũng xuống tới mức cực đỉnh, nếu như có nhiệt kế để đo, chắc chắn sẽ phát hiện lúc này đã âm cả chục độ C là ít. Nếu như Dương Kiệt không phải là kẻ mạnh tông sư, e rằng cơ thể đã đông cứng như cục đá, bị cảm ất xì liên hồi rồi.

Tam Chuyển Thuần Dương Công vận hành tới cực đỉnh, cảm giác ám áp quay trở lại, quả không hổ danh là khắc tinh của những thứ chí âm cực hàn.

Hít sâu một hơi vào người, Dương Kiệt từng bước từng bước bước qua lối vào Thiên Giai Sơn Cốc bị bao bọc bởi hai quả núi cao không nhìn thấy đỉnh.

Éc éc ~~~~~!!!

“má ơi ~~~~~!!!” Dương Kiệt giật mình nhảy tung lên khi vừa mới bước vào sơn giai không được bao lâu, trên đỉnh đầu xuất hiện vài bóng đen bay xurọc qua, gió lốc tạt thẳng vào mặt nhát cả khuôn mặt, tựa như bị vô số lưỡi dao kiếm xurọc qua vậy.

Vội vã ngẩng đầu lên nhìn, phát hiện vô số ánh sáng từng cặp từng cặp đang không ngừng bay vòng vòng trên đỉnh đầu, lâu lâu lại lao thẳng xuống bay xuyên qua bên hông của mình, nhưng do đang chìm trong bóng tối, nhất thời không thể nhìn ra chúng là thứ gì.

“Giới Vương Quyền, mở ~~~~~!!!” Phục ~~~~~!!!

Ngay lập tức cả cơ thể của Dương Kiệt bốc cháy như một cây đuốc đỏ, thấp sáng cả một khu vực rộng lớn.

Éc éc ~~~~~!!!!!!!

Tiếng rít đầy hoảng sợ và cảm phấn vang lên trên đỉnh đầu, Dương Kiệt đã có thể nhìn rõ hình dáng của lũ ma thú ở phía trên, là những con ma thú loài chim có hình dáng giống hệt như những con quạ phóng to, do toàn thân phủ đầy lớp lông màu đen như mực, nên khi ở những nơi âm u như Hắc Ngục Giai, tuyệt đối là một điểm nguy trang hoàn hảo đối với chúng.

Éc ~~~~~!!

Lũ “quạ” ở trên không trung dường như biết rõ mình đã bị lộ dạng, không thể tiếp tục đánh lén nữa, miệng rít lên đầy khát máu, gần cả trăm con đàn thành đội hình như một mũi tên lao thẳng về phía “con mồi béo bở” ở phía dưới.

Gần cả trăm con ma thú cấp 3 cao cấp.

Huyền Thiết Chùy xuất hiện trong tay, do nơi này không có người ngoài, nên hoàn toàn có thể yên tâm sử dụng vũ khí của mình. Dương Kiệt không chút sợ hãi, không ngừng vẩy, quét, đập, nhất thời chùy khí tung hoành, va đập vào những con “quạ” khổng lồ đang lao về phía mình, máu thịt vỡ nát tung bắn tứ phía, thậm chí không ít máu đen nhuộm đen cả cơ thể của anh ta.

Pằng ~~~ pằng ~~~ pằng ~~~~~!!!

Nếu như là một chân tông sư sơ cấp, gặp phải cả trăm con ma thú cấp 3 cao cấp như thế này, chỉ có nước quay đầu bỏ chạy mà thôi. Nhưng Dương Kiệt không nằm trong trường hợp đó, Chân tông sư tầng thứ 5 kết hợp với Giới Vương Quyền X4, thực lực của một chân tông sư cao cấp, đối diện gần trăm con “quạ” ghê tởm kia, chỉ có nước đồ sát mà thôi.

“Dinh dong, bạn tiêu diệt được ma thú cấp 3 cao cấp, nhận được 4 triệu điểm kinh nghiệm, xin chúc mừng.”

“Dinh dong, bạn tiêu diệt được ma thú cấp 3 cao cấp, nhận được 4 triệu điểm kinh nghiệm, xin chúc mừng.”

.....

Mỗi con “quạ” bị đánh vỡ tan nát là mỗi tiếng thông báo của hệ thống vang lên, liên miên không dứt nghe mới sướng tai làm sao. Điểm kinh nghiệm trên

người đang tăng lên với tốc độ chóng mặt.

Đội tôi con cuối cùng chết thảm dưới Huyền Thiết Chùy, Dương Kiệt tỏ vẻ tiếc nuối vì chúng quá “ít”, điểm kinh nghiệm mới nhảy được 1/10, nếu như có thêm một ngàn con chắc đủ điểm để thăng cấp nữa rồi.

Thu lại Huyền Thiết Chùy vào trong nhẫn Càn Khôn, hít sâu một hơi tiếp tục đi sâu vào trong sơn cốc.

Chỉ mới là bước khởi động thôi, càng vào sâu bên trong ma thú sẽ càng đông và càng đáng sợ, tuyệt đối không đơn giản nhẹ nhàng giải quyết như lần này, phải thận trọng mới được.

Crack ~~~~ crack ~~~~~ .....!!!

Trên đường đi không ngừng đâm phải những thứ mềm mềm cứng cứng, khẽ cúi người xuống quan sát kỹ, thì ra là xác thịt xương cốt của không chỉ loài ma thú, mà ngay cả của con người. Những người đã bỏ mạng tới nơi này khi tới nay khám phá tuyệt đối không ít, quả không hổ danh là tử địa có đi mà không có về nổi tiếng, thực lực không đạt tới cảnh giới chân tông sư sợ cấp hay đi thành từng nhóm cũng đừng nên bước vào trong này, nếu như không muốn biến thành phần của lũ ma thú bản địa.

Chỉ mới là lối vào đã một lũ ma thú cấp 3 cao cấp, càng sâu vào bên trong sẽ càng đáng sợ tới cỡ nào nhỉ??

Càng đi sâu vào bên trong sơn cốc, ma thú xuất hiện càng lúc càng dày đặc, càng lúc càng lớn mạnh. Nhưng Dương Kiệt vẫn vô cùng ung dung càn quét tất cả, biến chúng thành điểm kinh nghiệm cho bản thân.

Rắc rối nhất chỉ là một con Hắc Ảnh Báo cấp 4 sơ cấp, tốc độ nhanh như tia chớp kèm theo lợi thế hiệu ứng môi trường, thoát ần thoát hiện, Dương Kiệt phải tốn không ít công sức mới giải quyết được nó.

Dương Kiệt bắt đầu tỏ ra dắc dẻ dương dương tự đắc: “xì, cái gì mà tử địa có đi không có về, chỉ có thể thôi sao?? Hừ trề lên ba còn được, tiếp tục đi, bỏ mầy yêu cầu ma thú càng đông càng tốt, càng mạnh càng tốt, hahaha.....”

Lạch cạch ~~~ lạch cạch ~~~~!!! Phù ~~~~~~!!!

“Cái, cái đệt gì thế này ~~~~~~!!!” Đang dương dương tự đắc đột nhiên nghe thấy tiếng những dao kéo va đập vào nhau vang lên càng lúc càng tiến sát tới gần, một con gió lốc đáng sợ tạt thẳng vào trước mặt, Dương Kiệt nhanh chóng giật mình bừng tỉnh, chỉ kịp kêu thốt lên một tiếng, hai chân nhún mạnh xuống đất tung người nhảy lên không trung để né tránh thứ “đáng sợ” gì đó vừa mới tấn công mình.

Crack ~~~~~~!! Rầm ~~~~~~!!!

Giới Vương Quyền thi triển ra, thấp sáng cảnh tượng ở gần đó, Dương Kiệt giật mình hoảng hốt khi phát hiện một cây đại thụ có thể tích to hơn gấp 5 lần so với cơ thể của mình bị một thứ gì đó cắt gãy làm đôi, vết cắt lóng mợn phẳng như là nạn nhân của một cây cưa điện từ vừa tác động lên đó vậy.

ực ực ~~~~~!!

Nếu như lúc này không kịp né tránh, cơ thể của mình có bị giống cây đại thụ kia không nhỉ???

Câu trả lời là chắc chắn rồi ~~~!!

Vội vã quay đầu lại nhìn về hướng về bị đánh lén, giật mình kêu thét lên khi phát hiện một con ma thú toàn thân phủ đầy vẩy giáp màu đen như than, có hình dáng giống hệt như một con cua phóng to gấp ngàn lần, đặc biệt là cặp càng của nó, hoàn toàn không thua kém gì chiều dài của một chiếc xe buýt, cây đại thụ lúc này chắc là nạn nhân của cặp càng đáng sợ đó chứ còn gì nữa. Đáng sợ nhất là, sau lưng đó còn xuất hiện một chiếc đuôi giống hệt như đuôi bò cạp.

Cua có đuôi bò cạp??? Có thể sao??

Chỉ là, cua không phải sống ở gần biển sao?? Sao trong sơn cốc này lại có cua nhỉ?? Đã vậy còn là cua lai bò cạp nữa chứ, à, Hay là con cua này bị đột biến gen chăng??

Ma thú cấp 4 cao cấp ~~~~~~!!!

Cảm nhận khí thế đáng sợ từ trên cơ thể con cua phát tán ra, Dương Kiệt không kiềm được phải biến sắc.

Bạn đang đọc truyện *Phì Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 202: Bồn đại gia tuyên bố đại diện chính nghĩa sẽ tiêu diệt

mi ngay bây giờ ~~~~!!

Dương Kiệt có chút muốn tự vả vào cái "miệng hôi thối" của mình.

Mẹ kiếp ~~~!! Đúng là nhắc tiền nhắc bạc không thấy đâu, vừa mới hứng chí lên kiêu mãn một chút mà đã bị vỗ mặt rồi. Ma thú cấp 4 cao cấp?? Đừng đùa giỡn kiểu đó chứ.

Không có thực lực của một kẻ mạnh nguyên thân chân chính, cho dù nó đứng yên cho đánh tới tết công gô, cũng chưa chắc phá vỡ được lớp vây giáp dày hơn cả tắc trên người nó nữa là.

Lạch cách lạch cách ~~~~~!! Vũ ~~~~~!!!

“Phi Lũ Bỏ Dưa Đại Pháp, ta bỏ bỏ bỏ ~~~~~!!!” không để Dương Kiệt có thời gian than trách khóc lóc, chiếc cang khổng lồ của nó mờ to ra, tựa như một cây kéo phóng to chụp thẳng về phía “con mồi” ở trước mặt.

Dương Kiệt không dám dùng cơ thể máu thịt của mình để thử thử độ sắc bén của chiếc cang của con cua khổng lồ đó, Huyền Thiết Chùy vẩy múa một vòng trên đầu, lập tức bỏ ra vô số quả chùy khí khổng lồ về phía chiếc cang đang phóng tới.

Uỳnh ~~~~~ uỳnh ~~~~~ uỳnh ~~~~~!!

Những quả chùy khí khổng lồ chỉ tựa như những viên bi thủy tinh mỏng manh, chỉ khẽ chạm nhẹ vào bề mặt chiếc cang đã lập tức vỡ tan nát ra, ngải ngứa còn không đủ, hoàn toàn không làm gì được nó cả.

Boong ~~~~~!!!

Huyền Thiết Chùy bỏ thẳng vào bề mặt chiếc cang khổng lồ lập tức bị đẩy bật trở lại, thậm chí bay vượt ra khỏi tay của Dương Kiệt.

Vượt mặt vũ khí trong tay, Dương Kiệt chỉ biết cười trừ mà thôi. Đúng là Huyền Thiết Chùy đã có chút theo không kịp sự tiến bộ của mình. Phàm khí cao cấp đánh vào ma thú cấp 4, chẳng khác nào đưa con nít cầm cây búa nhựa đánh vào đầu con sư tử cả, sát thương gần như bằng không.

tìm kiếm nguyên liệu để luyện chế thánh khí là vấn đề vô cùng cấp bách, không thể chần chừ chờ đợi được nữa.

“Cần Khôn Nhất Thiêm ~~~~~!!!” Crack ~~~~~!!!

Chiếc cang khổng lồ vừa bóp chặt lại cũng là lúc cơ thể của Dương Kiệt biến mất đi, chỉ trong nháy mắt đã xuất hiện ngay trên đỉnh đầu của con cua, cơ thể nhào lộn một vòng trên không trung, chân phải giơ thẳng ra phía trước hét lớn: “Phi Lũ Lôi Đình Phi Cước, ta cho mi thành cua ... cái gì ~~~~~!!!”

Vũ ~~~~~!!!

Bàn chân sét còn chưa kịp xuất hiện, chiếc cang còn lại chưa xuất chiêu của nó lúc này đã hình thành như một cánh quạt khổng lồ vẩy quét thẳng về phía Dương Kiệt đang ở tư thế chuẩn bị xuất chiêu.

“Ta né ~~~~~!!!” Dương Kiệt thu lại thế tung chân trong nháy mắt, chân phải giẫm mạnh lên chân trái ngay trên không trung, dùng đó là điểm tựa để cơ thể tung người nhảy lộn ngược về phía sau nhường qua “cánh quạt khổng lồ” xước qua cơ thể mình trong tích tắc.

Rầm ~~~~~!!!

Chiếc cang khổng lồ quét hất mục tiêu đập mạnh xuống mặt đất, đất đá cát bụi tung bắn ngập trời, chiếc cang vừa chạm đất lập tức bật tung trở lại, thêm lần nữa quét thẳng về hướng Dương Kiệt đang chuẩn bị rơi xuống ở phía xa.

“Ta hít ~~~~~!!!” Dương Kiệt há to cái miệng ra hết cỡ, miệng tựa như máy hút công suất cực lớn, không ngừng hút không khí và thiên địa linh khí ở xung quanh vào cơ thể. Không ngừng lại ở đó, sau khi hút đủ lượng không khí và thiên địa linh khí, lập tức vận hành chân nguyên trong cơ thể khóa hết mọi góc gách có thể thoát khí trong người. Cơ thể của Dương Kiệt lúc này đã phình to ra như một quả bóng được bơm đầy hơi, tốc độ rơi từ trên không xuống lập tức bị dừng lại, thậm chí có dấu hiệu treo lơ lửng trên không.

Vũ ~~~~~!!!

Chiếc cang bật ngược trở lại đã dự tính kỹ khoảng cách và tốc độ rơi xuống của “con mồi”, thế nhưng “con mồi” đột nhiên ngưng hẳn trên không trung không tiếp tục rơi xuống nữa, nên vô cùng hiển nhiên chiếc cang đang quét tới đã quét xước qua cơ thể của Dương Kiệt ngay sát phía dưới của mình, chỉ còn cách khoảng vài cm là bị dính chiêu ngay.

Rầm ~~~~~!!

Thoát nạn trong gang tấc, Dương Kiệt mặt mày ửng đỏ há to miệng ra hít lấy hít để không khí ngon lành do phải kìm nén lúc này, cơ thể bị xì hết hơi ra nên vô cùng hiển nhiên tiếp tục tư thế rơi ngã thẳng xuống đất, tiếp đất an toàn.

“phì phò, phì phò, cũng may là mình nhanh trí nghĩ ra cách này, hứng trọn cú quét đó vào người, không chết cũng bị trọng thương cho mà xem.” Dương Kiệt hai tay chống đầu gối vừa hít thở vừa nuốt nước bọt, tựa như vừa hoàn thành một nước rút cuối cùng trong cuộc thi maratong vậy.

Roẹt ~~~~~!!!

Dương Kiệt còn chưa kịp thở lấy hơi, những đòn sấm mỗi như cuồng phong bạo vũ của con cua tiếp tục ập tới, chiếc đuôi ở sau lưng của con cua đã duỗi thẳng ra trước mặt, tựa như cây thương sắc nhọn đâm thẳng vào vị trí Dương Kiệt đang đứng.

“Vồ hồn hiện ~~~!! Phì Lũ Mỡ Bụng Hộ Thê, mở ~~~~~!!!!” Huyền Vũ xuất hiện trên đỉnh đầu rồi nhập thẳng vào cơ thể, lại thêm một cái bụng phê dạng khí xuất hiện chắn ngay trước mặt, Dương Kiệt chỉ còn cách thi triển hết toàn bộ kỹ năng phòng thủ của mình ra chống đỡ vì giờ muốn né tránh là điều hoàn toàn không thể nữa rồi.

Rầm rầm rầm ~~~~~!!!

Pằng ~~~~~!!! Á Á Á Á Á Á ~~~~~!!!

Đuôi “bò cap” trực tiếp đâm thủng cái bụng phê dạng khí trong tích tắc, ghim thẳng vào cơ thể của Dương Kiệt ở phía sau.

Dương Kiệt có cảm giác như mình vừa bị một chiếc xe tải hạng nặng tông trực tiếp vào ngực, xương cốt như muốn vỡ vụn ra hết, trực tiếp bị tông bay ra xa, tông gãy cả vài chục cây đại thụ cản đường ở gần đó rồi rơi ngã thê thảm trên mặt đất.

Phụp ~~~~~!!!

Một vũng máu màu đỏ pha lẫn màu đen từ trong miệng phun bắn ra, cú chích đuôi lúc này có uy lực không quá đáng sợ, đáng sợ nhất chính là ở đỉnh đuôi của nó có lọc độc, bị ghim thẳng vào cơ thể, lúc này toàn thân Dương Kiệt như bị nhuộm đen còn hơn cả gà Châu Phi.

Hít thở khó khăn, đầu óc choáng váng, huyết khí đảo lộn, chân nguyên bị ngưng tụ, nếu như không mau chóng đẩy lọc độc ra khỏi cơ thể, không cần con cua tiếp tục ra tay, Dương Kiệt cũng bị trúng độc mà chết cho mà xem.

Tam Chuyển Thuần Dương Công vận hành tới cực đỉnh, từng giọt từng giọt dịch thể màu đen từ mười đầu ngón tay chảy ra, chỉ là với tốc độ giải độc như thế này, không có một canh giờ cũng đừng mong có thể bình phục hoàn toàn.

Chỉ là, con cua khổng lồ kia sẽ đứng yên để mặc Dương Kiệt từ từ giải độc sao?

Câu trả lời tất nhiên là không rồi!!

Vù vù ~~~~~!!!!

Lần này trực tiếp “song càng xuất động” ghim thẳng xuống, không cho Dương Kiệt không gian né tránh.

“Chẳng lẽ phải dùng dịch chuyển tức thời bỏ trốn sao??” Dương Kiệt nằm hấp hối trên mặt đất hoàn toàn không thể cử động được gì cả, lọc độc đã gần như bao phủ cả cơ thể, chỉ còn lại vùng tim vẫn còn đang vận hành chân nguyên tạo thành một lớp lá chắn phòng hộ ngăn cản lọc độc chảy vào, nếu như lúc này cơ thể động dậy mạnh, độc chảy thẳng vào vùng tim, cho dù là đại la kim tiên giáng trần cũng đừng mong cứu mạng được anh ta.

“Súc sinh chó động hành, xem bốn đại gia đây ~~~~~!!!!” Vù ~~~~~!!!!

Trong lúc Dương Kiệt chuẩn bị kích hoạt dịch chuyển tức thời để bỏ trốn, tuy vô cùng bất cam do tổn một số tiền không nhỏ vừa đi tới nơi này chưa được bao lâu đã phải về làng dưỡng sức, quan trọng nhất là không biết sẽ dịch chuyển mình tới nơi nào, nhưng không còn cách nào khác, còn hơn biến thành món điểm tâm cho con cua trời đánh kia, không phải sao?? Đột nhiên ở phía xa vang lên một tiếng gào thét của con người, ngay sau đó là một âm thanh xé gió của vật thể khổng lồ nào đó đang bay tới với tốc độ nhanh như tia chớp.

Rầm ~~~~~!!!! Rít ~~~~~!!!

Dưới ánh mắt đầy kinh ngạc của Dương Kiệt, một tảng đá khổng lồ không biết từ đâu xuất hiện, trực tiếp đề thẳng lên đỉnh đầu của con cua khổng lồ đang loay hoay thu lại chiếc đuôi của mình do phát hiện bị đánh lén, nó chỉ kịp rít lên một tiếng đầy đau khổ, trực tiếp hứng trọn đá tảng khổng lồ vào đầu, cơ thể loạng choạng không vững, không ngừng bước ngang qua lại như một kẻ say rượu.

Đưa mắt nhìn về phía tảng đá vừa bay tới, Dương Kiệt giật mình hoảng hốt khi phát hiện một bóng người toàn thân phát sáng, tựa như một bóng đèn công suất cực lớn thấp sáng cả một khu vực rộng lớn, đang mang theo vẻ mặt hả hê cười con cua khổng lồ vẫn còn chưa thể hoàn hồn trở lại.

Người này mặc một bộ trang phục quý tộc màu trắng tím, trông vô cùng quý phái nho nhã, chỉ là vẻ quý phái nho nhã đó ít nhiều bị ảnh hưởng bởi cái thân hình mập tới nỗi “không thể tin nổi” của hắn.

Đúng thế, lại là một tên mập ú thù lù, có thể xem là đồng loại của Dương Kiệt trước khi biến hình thành hình tượng như lúc này.

Chỉ là, Dương Kiệt tuy mập ú, nhưng khá cao lớn, nên ít nhiều khi nhìn vào sẽ có cảm giác hài hòa hơn, còn người này vừa mập vừa lùn, chắc cũng chỉ cao khoảng 1 mét 6 là cùng, lớp mỡ dày xệ hết xuống dưới lớp áo vải, đặc biệt là áo vải ở phần trước ngực gần như bị phanh nứt ra do chịu không nổi cái lớp mỡ thịt quá ư là “đầy đặn” của hắn, trông vô cùng khôi hài, thay vì nói hắn là bảo sao của Dương Kiệt, nói hắn là bán sao của Trư Bát Giới thì có vẻ

thích hợp hơn.

Lần đầu tiên nhìn thấy thân hình của người này Dương Kiệt cũng không kèm được kêu thót lên, nếu như không phải khuôn mặt không có mũi heo tai heo, anh ta còn lầm tưởng rằng Trư Bát Giới giáng trần nữa là.

Sau một hồi chọc cười hả hê, bóng người đó một tay chống eo một tay chỉ thẳng về phía con của ở phía xa, cười nói “mẹ ta bảo rằng, quân tử thấy chuyện bất bình khó tha, giữa ban ngày ban mặt dám hành hung loài người, hành vi đó tuyệt đối không thể tha thứ được, bản đại gia tuyên bố đại diện chính nghĩa sẽ tiêu diệt mi ngay bây giờ ~~~~~!!”

“Võ hồn hiện ~~~~~!!!!”

Ngay sau tiếng thét của đối phương, một hòn đá tảng khổng lồ bề mặt khảm đầy hoa văn trên bề mặt đen như than xuất hiện, hấn tung người nhào lộn về phía con của đang dần định thần trở lại.

Trong quá trình nhảy về phía trước, cơ thể của hắn tựa như nhập thẳng vào hòn đá khổng lồ ở trên đỉnh đầu, lúc này không còn nhìn thấy bóng dáng của hắn đâu nữa, chỉ còn võ hồn đá tảng của hắn mà thôi. Võ hồn đá tảng đó tựa như viên thiên thạch từ bên ngoài vũ trụ rơi xuống, giáng thẳng về vị trí con của đang đứng.

“Đá lớn đè chết con, ta đè chết ngươi, aaaa ~~~~~!!!!” bên trong tảng đá màu đen không ngừng vang lên tiếng gào thét của người đó, dưới ánh mắt kinh ngạc khó tin của Dương Kiệt, trực tiếp đè thẳng vào cơ thể của con của.

Rầm ~~~~~!!!! Rít ~~~~~!!

Đất cát tung bắn lên không trung như đang xuất hiện trận mưa đá đáng sợ, ngay vị trí con của đang đứng lúc này lập tức xuất hiện một cái hố sâu khổng lồ, lúc này không còn nhìn thấy bóng dáng của con của và tảng đá màu đen đó nữa, chắc là đã bị vùi sâu bên trong cái hố rồi cũng nên.

ực ực ~~~~~!!!

Dương Kiệt không ngừng nuốt nước bọt vào cổ họng, tới giờ vẫn còn có chút hoảng sợ trước sức công phá mạng tính hủy diệt của “tảng đá màu đen” đó, nhẹ nhàng lệch người về phía cái miệng hố khổng lồ ở trước mặt, ghé đầu ra nhìn thẳng xuống phía dưới hố xem thử tình hình bên trong như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 203: Triệu Thiên Phúc

Ghé đầu nhìn xuống phía dưới hố, chỉ thấy con của khổng lồ đang bị đè chặt bởi tảng đá khổng lồ ngay trên lưng, toàn thân co giật liên hồi, bề mặt giáp lưng xuất hiện vô số vết nứt chi chít, thậm chí có thể nhìn thấy dịch thể màu vàng óng từ những vết nứt đó chảy ra nhuộm vàng cả thân thể của nó.

Bị đè kiểu này, không chết cũng thành tàn phế cho mà xem.

“Tiểu huynh đệ, tiểu huynh đệ, làm phiền, làm phiền kéo ta lên giùm cái ~~~~~!!!!” trong lúc Dương Kiệt thở phào nhẹ nhõm vì tai qua nạn khỏi, giọng nói của người vừa ra tay đánh tàn con của từ dưới hố vang lên.

Dương Kiệt có chút cười khóc không được. Với cái cơ thể đầy độc như thế này, đừng nói là kéo đối phương lên, nhúc nhích mạnh chút cũng là cả một vấn đề rồi, mặc dù tỏ ra vô cùng ái ngại vì người ta vừa mới cứu mạng mình, nhưng không còn cách nào khác, đành lên tiếng đáp: “Xin lỗi huynh đệ, hiện tại tại hạ đang bị dính độc tố trong người, không thể động đậy, nên .....” “à ờ, thì ra là thế, ta hiểu rồi, không sao, mẹ ta từng nói rằng, mỗi người có một nỗi khổ riêng, không thể miễn cưỡng ép buộc người khác làm những việc không thể, huống chi tiểu huynh đệ đang bị nguy hại tới tính mạng như lúc này chứ, ta hiểu mà.”

Uỳnh ~~~~~!!

Chỉ thấy một bóng người mập ú thù lù từ dưới hố nhảy lên, đáp xuống ngay trước mặt Dương Kiệt.

Đối phương khẽ liếc nhìn quan sát Dương Kiệt một hồi, nhanh chóng từ trong nhẫn Càn Khôn của mình rút ra một chiếc lọ thủy tinh, từ trong lọ lấy ra một viên đan dược màu xanh lá như ngọc bích, ném qua cho Dương Kiệt nói: “Thuốc giải độc vạn năng đây, hãy mau mau phục dụng vào đi, mẹ ta từng nói rằng, nếu để độc tố đọng tồn trong người quá lâu, sẽ ảnh hưởng tới tuổi thọ và sức khỏe của con người rất nhiều đấy, đặc biệt là ở cái “khoản ấy”, hi hi.” Vừa nói vừa phóng ánh mắt dâm dăng về vị trí giữa háng của Dương Kiệt.

Mẹ ta nói??? Mở miệng ra là mẹ ta nói, chẳng lẽ mẹ của hắn là vạn sự thông, cái gì cũng biết?? trông hắn cũng hai mươi mấy ba chục tuổi đầu rồi mà suốt ngày nhắc tới mẹ, chẳng lẽ hắn có tính cuồng mẹ sao??

Dương Kiệt cười khóc không được, nhưng cũng nhanh chóng bỏ viên đan dược vào miệng nhai ngay không chút chần chừ, hoàn toàn không cảnh giác

viên đan dược này là thuốc giải độc hay thuốc độc.

Đùa à, với tình trạng của mình lúc này, nếu như đối phương có ý đồ xấu, chỉ cần vẫy tay một cái mình chỉ có nước quỳ mà thôi, cần gì phải dùng thuốc độc để đầu độc mình chỉ cho mệt chứ.

Thấy thái độ dứt khoát của Dương Kiệt, người này khẽ lóe qua tia sáng hài lòng, hí hí cười nói: “Mẹ ta nói, hoạn nạn kiến chân tình, lúc này chúng ta có thể xem như là cùng trải qua hoạn nạn đúng không? Vậy thì chúng ta đã là bạn thân với nhau rồi chứ nhỉ?? Là bạn thân mà tới giờ vẫn chưa biết được danh tánh với nhau quả thật khó coi quá đi, xin được tự giới thiệu, tại hạ Triệu Thiên Phúc, còn huynh đệ??”

Dương Kiệt có chút theo không kịp tư duy của đối phương, cái gì mà hoạn nạn kiến chân tình? Rõ ràng người bị nạn chỉ mỗi mình tôi thôi mà, anh chỉ ra tay cứu giúp một phen, chứ có phải cả hai cùng đồng sinh ra từ đâu chứ?? Chỉ là đối phương nhiệt tình như vậy, và lại có thể cảm nhận được thiện ý của Triệu Thiên Phúc, nên Dương Kiệt cũng không quan tâm quá nhiều vấn đề đó nữa, lập tức chấp tay thi lễ nói: “Đệ tên là Dương Tiễn, rất hân hạnh được làm quen với Triệu huynh, đồng thời đa tạ huynh đã ra tay cứu mạng lúc này ạ.”

Bóp bóp ~~~~~!! ặc ~~~ ặc ~~~~~!!

“Khà khà, on nghĩa gì chứ, mẹ ta nói, ra đường gặp người gặp nạn phải ra tay tương trợ lẫn nhau, hôm nay mình cứu người ta, không chừng hôm khác người ta cứu mạng lại mình, cái này gọi là gì nhỉ, đúng rồi, gọi là ân quả tuần hoàn thì phải.” Triệu Thiên Phúc tỏ ra hào sảng vô cùng, há há cười nói, đồng thời vỗ mạnh lên vai của Dương Kiệt tỏ vẻ thân thiện, nhưng những cú vỗ vai đó khiến anh ta ho sặc liên hồi.

“Xin lỗi, xin lỗi, huynh đệ quên là Dương huynh đang bị thương, nên ....” “không, không sao, không sao.....”

“Dương huynh đệ mới lần đầu tới Hắc Ngục Giai???” Sau khi phục dụng thuốc giải độc của Triệu Thiên Phúc, tình hình của Dương Kiệt đã cải thiện với tốc độ cực nhanh, độc tố đã bị tổng ra khỏi cơ thể gần nửa, hồi phục chỉ là vấn đề thời gian mà thôi. Chỉ nghe thấy Triệu Thiên Phúc tỏ ra tò mò hỏi.

“Vâng ạ, đệ lần đầu tiên đi tới Hắc Ngục Giai này, mục đích là tìm kiếm một số nguyên liệu cần thiết để luyện chế vũ khí ạ.” Cũng không có gì phải che giấu cả, nên Dương Kiệt nhanh chóng nói ra mục đích của mình cho đối phương biết.

“hèn chi, ngay cả một sai lầm ngớ ngẩn của mắc phải khi đi tới Hắc Ngục Giai, thì ra là lần đầu tiên đi tới nơi này.” Triệu Thiên Phúc lộ ra vẻ “thì ra là thế”, hí hí cười nói.

“Sai lầm ngớ ngẩn???” “Bất kỳ ai có kinh nghiệm, trước khi đi tới Hắc Ngục Giai, đều phải chuẩn bị thứ này.” Triệu Thiên Phúc mang theo dáng vẻ của một tiền bối chỉ bảo hậu bối, từ trong lòng lấy ra một miếng thủy tinh phát sáng.

“Thứ này là.....” “Thủy tinh phát sáng, bộ huynh đệ chưa từng nghe qua sao?? Môi trường trong Hắc Ngục Giai quanh năm suốt tháng chìm sâu trong bóng tối, người thám hiểm đi vào nơi này chẳng khác nào bị bịt đi đôi mắt vậy, thậm chí ngay cả thân thức cũng bị hạn chế, nên trước khi đi tới nơi này, ai cũng phải đi tới thương hội tìm mua thủy tinh phát sáng. Thủy tinh phát sáng có thể phát ra ánh sáng với cường độ mạnh, thấp sáng cả khu vực trong phạm vi nửa dặm, mang nó trên người không còn phải lo lắng như kẻ mù đi đường nữa.”

Thì ra là thế, hèn chi trên người hắn phát sáng lúc xuất hiện tới giờ, làm mình cứ tưởng hắn sử dụng bí thuật gì đó như Giới Vương Quyền của mình, thì ra chỉ là mang theo thứ gọi là thủy tinh phát sáng này.

Thủy tinh phát sáng không chỉ có chức năng phát sáng, còn có thêm chức năng sưởi ấm cho người sở hữu, giúp người dùng không cần thiết phải thường xuyên vận chuyển chân nguyên trong cơ thể để giữ ấm cho bản thân ở những nơi có nhiệt độ thấp như Hắc Ngục Giai.

“Mẹ ta nói, chuẩn bị kỹ càng không bao giờ là thừa cả, không chừng chính vì sự kỹ càng này có ngày cứu cái mạng của mình, cho nên ....” Ném viên thủy tinh phát sáng qua cho Dương Kiệt, há há cười nói: “hãy cầm lấy mà dùng, trên người huynh đệ vẫn còn dự phòng một vài viên.”

“Đa tạ, đa tạ Triệu huynh ~~~~~!!” Dương Kiệt tỏ ra cảm kích vô cùng. Mới gặp mặt lần đầu, không chỉ cứu mình một bản thua trông thấy, sau đó là thuốc giải độc và thủy tinh ánh sáng tặng cho mình một cách không cần suy nghĩ, on nghĩa này tuyệt đối không nhỏ, sau này có cơ hội tuyệt đối phải đền đáp cho người ta gấp mười lần trăm lần mới được.

Con người của Dương Kiệt rất đơn giản, có ơn trả ơn, có oán trả oán, tuyệt đối là ân oán phân minh.

“Khà khà, mẹ ta nói, có thực mới vực được đạo, nếu như bị bỏ đói, đầu óc của con người sẽ không đủ tỉnh táo minh mẫn, làm việc không có tý sức, tuyệt đối không thể chấp nhận được, vậy nên ....” Phóng ánh mắt đầy “thèm khát” về phía dưới hồ, nước miếng nước dãi đầm đìa, không đợi Dương Kiệt kịp phản ứng, trực tiếp tung người nhảy xuống hồ, một cây vũ khí không lồ giống như Lang Nha Bổng xuất hiện trên tay, bổ thẳng một cú trời giáng vào đầu con cua đang hấp hối, sau đó là quá trình xé xác con cua khổng lồ, chuẩn bị một bữa tiệc tối thịnh soạn cho bản thân.

Rầm ~~~~~ rầm ~~~~~!!!

Dưới ánh mắt đầy kinh ngạc của Dương Kiệt, một cái đỉnh và chảo có thể tích to bằng nửa cái sân bóng đá xuất hiện ngay trước mặt Triệu Thiên Phúc, tiếp theo sau đó là vô số lọ chai gia vị khác nhau sắp thành từng hàng dài trên năm mét là ít, Triệu Thiên Phúc vừa huyt sáo theo một giai điệu nhạc nào đó vừa xuống tay bắt đầu giải phẫu trên cơ thể của con cua khổng lồ, từng thành phần từng thành phần trên cơ thể con cua được tách rời ra, từng bộ phận phân chia ra ném thẳng vào cái đỉnh đã đổ đầy rượu mạnh vừa mới chế vào và cái chảo ở bên cạnh không khác gì một đầu bếp chuyên nghiệp cả.

Dụng cụ gia vị đầy đủ thủ sẵn trên người, nói hắn không phải là tên hủ ăn cũng không ai tin, hèn chi béo ú hơn cả Trư Bát Giới nữa là.

“Đương huynh đệ, nếu như có thể, hãy giúp ta thu thập cây củi về nhé, càng nhiều càng tốt, hôm nay lão ca sẽ đãi huynh đệ một bữa tiệc cua thịnh soạn, hihi.”

“Xong ngay lão huynh ~~~~!!!” công việc quá ư đơn giản tất nhiên là không thể nào từ chối rồi, Dương Kiệt nhanh chóng đi xung quanh để thu thập cây củi. Cũng may là lúc này giao chiến bản thân anh ta đã tông gãy không ít cành cây đại thụ, nên lúc này chỉ việc nhặt lên mang về cho Triệu Thiên Phúc, không tốn quá nhiều công sức.

Xòe xòe ~~~~~!!!

Lửa đóm nhanh chóng được bắt lên, thấp sáng cả một khu vực rộng lớn, chiếc đỉnh và chảo khổng lồ nhanh chóng bỏ lên bên trên đóm lửa, việc tiếp theo chỉ là cho thực phẩm vào bắt đầu tiến hành nấu nướng mà thôi.

Chiếc đuôi và cơ thể khổng lồ của con cua được bỏ vào cái đỉnh khổng lồ chứa đầy rượu mạnh, hai chiếc càng lớn và chi nhỏ ném thẳng vào cái chảo đã nêm sẵn gia vị, lại từ trong nhẵn Càn Khôn rút ra một cái thìa to lớn hơn cả cơ thể của mình, không ngừng quấy qua quấy lại giữa cái đỉnh và chảo.

Rượu hấp cua và càng xào me!!

Hai món ăn thường xuyên thưởng thức ở trái đất, không ngờ ở đại lục Huyền Thiên lại có cơ hội ăn lại thêm lần nữa.

Hương thơm thanh ngọt pha lẫn mùi rượu, mùi me chua ngọt kích thích vị giác không ngừng xộc thẳng vào mũi, khiến Dương Kiệt phải không ngừng nuốt nước miếng thèm thừng.

Hai cánh tay của Triệu Thiên Phúc như tay thợ điêu nghệ, không ngừng vơ lấy những chai lọ gia vị, thậm chí không cần canh chừng liều lượng, vô cùng thuần thục pha trộn tất cả vào trong đỉnh và chảo, khiến hương thơm càng lúc càng kích thích hơn nữa, Dương Kiệt đã cảm nhận được cái bụng không ngừng vùng lên phản đối dữ dội, hận không thể lao vào ăn ngay lập tức.

“Cứ bình tĩnh, cứ bình tĩnh, mẹ ta nói, dục tốc bất đạt, cái gì cũng phải từ từ thì cháo mới nhừ, chút nữa thôi, chỉ chút nữa thôi bữa tiệc cua độc nhất vô nhị sẽ hoàn thành ngay thôi.” Mặc dù bản thân cũng nước miếng nước dãi chảy đầy trên mép miệng và ngực áo, nhưng vẫn vô cùng kiên nhẫn lên tiếng trấn an Dương Kiệt, dồn hết mọi tập trung vào hai món ăn ngay trước mặt, sợ chỉ cần sơ suất đôi chút là làm hỏng cả nồi canh vậy.

Xi xòe ~~~~~!!!

“Ăn được rồi, ăn được rồi. mở tiệc thôi lão đệ ơi ~~~~~!!!” vứt bỏ cái thìa khổng lồ trên tay, Triệu Thiên Giai vẫy tay ra hiệu cho Dương Kiệt một cái xong, lập tức lao tới ngay bên cạnh cái chảo khổng lồ, không thèm quan tâm lửa nóng có thể khiến bỏng cả da thịt, một tay thò thẳng vào trong chụp lấy một trong hai chiếc càng lớn rút ra bỏ vào miệng nhai ngấu nghiến, tất nhiên là không thể thiếu động tác dùng chiếc lưỡi “dơ bẩn” của mình không ngừng liếm sạch nước sốt me dính đầy trên thân càng rồi, mặc cho nước sốt dính đầy quần áo do chiếc càng quá khổ so với cơ thể của hắn, ăn một cách ngon miệng há hê.

Nhìn thấy Triệu Thiên Phúc hoàn toàn không có hình tượng vừa mát liếm vừa luôn miệng khen ngon, Dương Kiệt cũng chịu đựng không nổi nữa, nhanh chóng chạy tới bên cạnh chiếc chảo rút ra chiếc càng còn lại, không dám hào sảng như Triệu Thiên Phúc, chỉ cất nhỏ một phần thịt trên chiếc càng rồi bắt đầu nếm thử coi có ngon như những gì Triệu Thiên Giai biểu hiện không.

Cắn nhẹ vào thịt cua, đôi mắt của Dương Kiệt không kiềm được rực sáng, thịt cua ngọt thanh mềm mại, vào tới miệng lập tức hòa tan ra, cộng thêm nước sốt me ăn béo ngậy vô cùng, ngon tới nỗi hai tai cũng phải nhúc nhích liên hồi.

Quan trọng nhất là, thịt cua sau khi nuốt vào trong miệng, Dương Kiệt lập tức có thể cảm nhận được chân nguyên trong cơ thể trở nên sôi động hơn bao giờ hết, quá trình giải độc trong người tăng lên gấp nhiều lần, xem ra chỉ cần ăn hết cái càng này, độc trong người cũng sẽ bị tổng hết ra ngoài cho mà xem.

“Đừng mãi lo ăn càng cua như thế, hãy thử thử vị rượu canh hấp cua, bảo đảm là tuyệt phẩm!!” cái càng cua to gấp nhiều lần cơ thể của Triệu Thiên Phúc chỉ trong chốc lát đã bị hắn xử lý sạch sẽ, hí hí cười nói bước tới bên cạnh cái đỉnh khổng lồ, không biết từ đâu rút ra một cái bát to, dùng tay ấn nhẹ lên bên hông của cái đỉnh, bề mặt đỉnh lập tức mở ra một khoảng trống nhỏ, rượu canh từ đỉnh nhanh chóng chảy thẳng vào cái bát mà hắn đã chuẩn bị sẵn để hứng.

Gạch cua màu vàng óng pha trộn với các loại rượu mạnh tựa như nước mật ong chảy thẳng vào bát, hương thơm ngao ngát xộc thẳng vào mũi khiến Dương Kiệt không kiềm chế được nữa, nhanh chóng chạy tới chụp lấy cái bát do Triệu Thiên Phúc đưa tới, bỏ lên miệng tụ một hơi dài.

Canh rượu ngọt lịm không chút mùi tanh bao phủ cả chiếc lưỡi, khiến vị giác được kích thích tới cực đỉnh, cộng thêm công dụng trừ hàn của rượu mạnh, uống vào mà huyết khí như đang sôi sục lên, chỉ muốn kiểm thử gì đó để “xả bớt” ngọn lửa đang bùng cháy trong cơ thể của mình mà thôi.

Và thế, cả hai thậm chí hí hửng lao vào tranh giành thưởng thức bữa tiệc cua thịnh soạn độc nhất vô nhị trong cái Hắc Ngục Giai âm u lạnh lẽo này, hoàn toàn quên mất mình đang đứng trong một tử địa nguy hiểm mức tiếng của khu vực U Châu.

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 204: Trúng của Ngân Vũ Ưng

Và thế là chưa đầy nửa canh giờ, con cua có thể tích bằng chiếc xe tải nhỏ (không tính hai chiếc càng lớn) đã nằm gọn trong cái bụng của Dương Kiệt và Triệu Thiên Phúc. Tất nhiên, tám phần đều do Triệu Thiên Phúc xử lý hết, Dương Kiệt chỉ ăn khoảng hai phần đã thấy no tới không nhúc nhích nổi nữa rồi, cũng không biết cái bao tử “nhỏ bé” của hắn bằng cách nào mà chứa được hết số lượng thịt đó, chẳng lẽ là con lai của người xây da, có bao tử không đáy chăng??

Com no rượu say xong, cả hai bắt đầu ngồi trên mặt đất vừa xia răng vừa giao lưu với nhau.

Miệng đang ngậm lấy một cành cây thô to làm “tăm xia răng tạm thời”, Triệu Thiên Phúc hí hí cười hỏi: “Dương lão đệ đi tới Hắc Ngục Giai định tìm kiếm thứ nguyên liệu gì?? Nói cho lão ca biết không chừng có gặp qua ở nơi nào cũng nên.”

Dương Kiệt nhanh chóng từ trong nhẫn Càn Khôn lấy ra vài bản vẽ hình dáng của nguyên liệu cần tìm kiếm đưa sang cho đối phương xem.

Triệu Thiên Phúc cúi mày quan sát bản vẽ trên tay, đột nhiên đôi mắt rực sáng, hí hí cười nói: “mẹ ta nói rằng, ngày thường đi đường phải mắt nhìn tứ phương, không ngừng quan sát mọi thứ xung quanh cho dù là những chi tiết nhỏ nhất cũng không được bỏ qua, không chừng một ngày nào đó những chi tiết này sẽ cứu mình một bản thua trông thấy quả thật không sai. Nếu đúng như trong hình vẽ này thì, nếu lão ca nhớ không lầm thì lúc từ bên trong Hắc Ngục Giai đi chuyển ra có đi ngang qua một hàn đàm, xung quanh hàn đàm có vô số đất cát bảy màu như bản vẽ này thì phải.”

Kim Cương Sa!!

Không ngờ lại may mắn như thế này. Không chỉ được cứu mạng, đãi cho một bữa cua thịnh soạn, lúc này lại biết thêm được thông tin một trong những nguyên liệu cần thiết. Chẳng lẽ mình đã bắt đầu đổi đời, xua tan vận đen ám người, thần may mắn bắt đầu mỉm cười với mình rồi chăng??

“Lão ca, có thể chỉ dẫn cho đệ biết địa điểm và hướng đi tới hàn đàm được không ạ??” Dương Kiệt tỏ ra phấn khích nhảy cẫng lên nói.

Triệu Thiên Phúc từ dưới đất đứng bật dậy dùng tay phui phui đất cát dưới quần, miệng phun bỏ “cây tăm xia răng tạm chế”, vỗ vỗ lên vai Dương Kiệt cười nói: “Đi thôi, để lão ca đích thân dẫn Dương huynh đệ đi tới hàn đàm đó.”

Dương Kiệt lộ ra vẻ ái ngại nói: “có làm phiền Triệu ca quá không?? Ca mới từ bên trong đi ra chuẩn bị rời khỏi, lúc này lại quay ngược trở vào bên trong, đệ nghĩ .....”

“ôi dào, ôi dào, có gì đâu mà phiền hay không phiền, mẹ ta từng nói, ngàn vàng dễ có, tri kỷ khó được, huống chi hai ta có duyên và hợp tính với nhau như vậy, giúp người phải giúp tới nơi tới chốn, sao có thể bỏ bê lão đệ một mình đi vào nơi nguy hiểm như thế này được chứ. Không cần nói nữa, hãy đi theo lão ca.” Triệu Thiên Phúc tỏ ra hào sảng vô cùng, há há cười lớn, không cho Dương Kiệt từ chối, trực tiếp quay người thu dọn lại đồ nghề bếp đúc của mình, sau đó vẫy vẫy tay ra hiệu cho Dương Kiệt đi theo phía sau mình.

Dương Kiệt có chút cười khóc không được, đồng thời cảm động vô cùng, mới gặp mặt quen biết chưa được bao lâu đã giúp đỡ mình một cách tận tình như vậy quả thật là một cực phẩm. Ngoài ra Dương Kiệt tỏ ra tò mò người mẹ “vĩ đại” trong miệng của đối phương, phải là một người như thế nào mới dạy được một đứa con “cực phẩm” như thế này nhỉ??

“Đi thôi lão đệ ~~~~!!!” biết rằng không thể từ chối, Dương Kiệt nhanh chóng đi theo phía sau lưng Triệu Thiên Phúc, hướng thẳng về phía tây bắc đi sâu vào bên trong.

Do lúc này có thủy tinh phát sáng trên người, nên cả hai di chuyển một cách thoải mái như đi dạo, không cần phải luôn đề phòng cảnh giác bị đánh lén như lúc ban đầu nữa.

“để lão ca nói cho đệ biết, mẹ ta từng nói ....” “đúng, đúng, mẹ ta cũng từng nói là .....” “ồ, thì ra là thế, cũng phải thôi, mẹ ta từng nói rằng ....” “không thể nào, mẹ ta nói rằng .....”

Trên đường di chuyển lỗ tai của Dương Kiệt không ngừng bị tra tấn bằng cái từ “mẹ ta từng nói”, nghe tới nỗi dị ứng cả người, nhưng lại không thể bịt miệng đối phương lại cho đời thanh thản, có chút khóc không thành tiếng.

Mẹ của hắn có đứa con hiếu thảo như thế này không biết là nên vui nên buồn đây, cứ mở miệng ra là nhắc tới mẹ, cuống cũng cuống vừa thôi chứ cha nội.

Dương Kiệt hối hận vô cùng, biết thế lúc này kiên quyết đi một mình cho rồi, đỡ phải nhức đầu mệt óc như lúc này.

“ây da, cẩn thận, mẹ ta từng nói rằng, đi đường phải nhìn trước nhìn sau, cẩn thận những con động vật yếu ớt như loài kiến đang bò đầy trên đường, nếu như lỡ chân dẫm chết chúng, là phạm tội sát sinh đấy, cho dù không có kiến, dẫm phải cây cỏ trên đường cũng không tốt đấy chứ. Nên phải đi đứng thận trọng một chút.”

“Lão đệ, lão cao không muốn nói đệ, nhưng mẹ ta đã từng nói rằng, cứ mũi sau khi móc ra nên kiếm chỗ nào đó xử lý một cách triệt để sạch sẽ, chứ móc ra rồi búng xuống đường như thế này không hay chút nào, thử nghĩ xem, mỗi người móc một cục vứt xuống đường, nếu cả Huyền Thiên Đại Lục ai cũng làm thế, chẳng khác nào khiến cả đại địa tràn đầy mũi sau sao?? Suy nghĩ đó vô cùng nguy hiểm, phải chấm dứt ngay mới được.”

Kìm chế!! Kìm chế!!

Dương Kiệt không ngừng hít sâu vào người để bản thân bình tĩnh lại, lúc này anh ta có chút muốn kiểm cái giẻ lau nào đó nhét thẳng vào cái mồm của đối phương để hắn bớt nói lại cho đời thanh thản. Đồng thời cũng hiểu được cảm giác đau khổ của Tôn Ngộ Không trong phim Đại Thoại Tây Du, vì sao anh ta lại tha thiết muốn một giây đập chết Đường Tam Tạng như vậy.

Mẹ kiếp ~~~!!! Thứ áp lực này tuyệt đối không phải người bình thường có thể chịu đựng nổi!!

xịt ~ xịt ~~~!! Bịch ~~~~~!!!

“úi da, sao tự nhiên đang đi mà ngừng lại thế Triệu ca??” tông thẳng vào người Triệu Thiên Phúc đột nhiên ngưng lại ở phía trước, Dương Kiệt suýt chút ngồi ngã mông xuống đất, lộ ra vẻ oán trách lên tiếng hỏi.

“Suýt ~~~!! Lão ca ta vừa ngửi thấy mùi vị của một món ăn thượng thừa như về đang vẫy tay mời gọi chúng ta vậy.” Triệu Thiên Phúc không ngừng dùng cái mũi đưa về trước, như đang đánh hơi một thứ gì đó và lên tiếng nói.

Ngửi thấy mùi thức ăn??? Bộ cái mũi của ông là mũi con chó sao??? Đã vậy còn ngửi được cả việc món ăn đó đang vẫy tay mời gọi nữa mới ghê chứ, trên đời này có con ma thú nào ngu xuẩn tới mức mời gọi ông tới chế biến nó thành thức ăn không chứ? Tưởng tượng phong phú quá rồi đấy!

Sắc mặt của Dương Kiệt đã đen xỉ như than, cắn răng hỏi: “Triệu ca, huynh đừng nói là sẽ ....” “Đừng, đừng, tin ta đi, bảo đảm đệ sẽ không hối hận khi đi theo ta thưởng thức món ăn thượng thừa có một không hai này đâu, hi hi.”

Nguyên con của to bằng cái xe tải vừa mới chén sạch chưa được bao lâu, giờ vẫn còn đang ợ lên ợ xuống chưa tiêu, thế mà hắn còn đòi đi ăn tiếp sao?? Rốt cuộc cái bao tử của hắn làm bằng thứ gì thế này??

“thôi thôi, đệ vẫn còn đang no căng cái bụng không nuốt nổi nữa đâu, hay là .....” “lão đệ, vậy là không đúng rồi, mẹ ta từng nói rằng, bạn bè anh em có phước cùng hưởng, có nạn cùng chịu, sao ta có thể bỏ rơi đệ mà đi thưởng thức món ngon một mình được chứ?? Đi, đi, tiếng mời gọi của nó càng lúc càng lớn dần, như đang hối thúc chúng ta hãy nhanh chóng tới thưởng thức nó vậy, đừng chần chừ nữa, đi thôi, hihi ~~~!!” trong lúc Dương Kiệt tưởng rằng có cơ hội để thoát khỏi “con tra tấn” của đối phương, ai ngờ Triệu Thiên Phúc nhất quyết không cho anh ta rời khỏi, thậm chí dùng cả “lời mẹ dạy” để bác bỏ quyết định của anh ta, kéo chặt lấy tay lôi Dương Kiệt đi thẳng về phía “món ăn đang mời gọi” mà hắn “ngửi” thấy được.

Dương Kiệt bắt đầu có chút oán hận “bà mẹ vĩ đại” của Triệu Thiên Giai, cái gì cũng dạy vậy sao không dạy hắn cái câu “miễn cưỡng không hạnh phúc, không nên ép buộc người khác làm những điều không thích” nhỉ? à mà hình như mới gặp mặt hắn cũng từng thốt ra câu tục ngữ này rồi mà, sao lúc này lại quên mất tiêu lời mẹ dặn rồi nhỉ?? Vô tình hay cố tình đây?? Đúng là đưa con bất hiếu mà.

“Chính là nơi này ~~~~!!!” Triệu Thiên Phúc mang theo vẻ mặt phấn khích như lượm được vàng kéo theo Dương Kiệt đi tới chân núi một ngọn núi cao chót vót.

“Huynh chắc chắn???” Đứng từ chân núi nhìn thẳng lên cao, hoàn toàn không thể nhìn thấy đỉnh gì cả, dùng nói là bất minh phải trèo lên đó à nha.

“lão đệ à, vậy là đệ không đúng rồi, mẹ ta từng nói, là anh em bạn bè tri kỷ thì phải tin tưởng lẫn nhau phải không nè, đệ phải tin tưởng vào cái mũi “thần thánh” của huynh chứ, hi hi ~~~~!!!”

“Và lại, núi cao như thế này, leo lên tới trên đó thì cũng vừa đúng lúc tiêu hóa hết thức ăn trong bao tử rồi, lại có thể tiếp tục “chiến tiếp” mà không cần phải đắn đo gì nữa không phải sao??” không đợi Dương Kiệt kịp phản ứng, Triệu Thiên Phúc tựa như hóa thân thành con sóc, chỉ trong nháy mắt đã leo lên cao hơn cả trăm mét.

Không còn cách nào khác, đã đi tới nơi này rồi chả lẽ quay đầu bỏ đi, đành phải theo chân đối phương tiếp tục hành trình leo núi.

Mặc dù quả núi bề mặt bằng phẳng đứng đứng, nhưng đối với hai kẻ mệnh chân tông sư hoàn toàn không phải vấn đề gì cả, nhưng cả hai cũng phải tốn gần hết nửa ngày trời, cuối cùng mới phát hiện một vách đá lõm vào tựa như một hang động nhân tạo khổng lồ ngay thân núi, Triệu Thiên Phúc đôi mắt rực sáng, không chút do dự tung người nhảy thẳng vào vách núi lõm vào đó.

“phì phò, phì phò, chính, chính là nơi, nơi này sao??” Vừa mới vào tới “hang động khổng lồ”, Dương Kiệt đã ngồi ngã mông xuống đất hít thở dồn dập, đồng thời lên tiếng hỏi.

“Chứ còn gì nữa, xem kia!!” Triệu Thiên Phúc mặt không đỏ hơi thở không gấp hí hí cười nói, đồng thời đưa tay chỉ thẳng về phía sâu bên trong hang động.

“Đó, đó là ~~~~!!!” Nương theo ngón tay của Triệu Thiên Phúc, Dương Kiệt giật mình kêu thót lên khi nhìn thấy ba quả trứng toàn thân phát ra tia sáng màu ánh bạc, thể tích to bằng một con voi Châu Á trưởng thành ở trái đất.

“hi hi, nếu ta đoán không lầm thì, đó chính là trứng của “Ngân Vũ Ưng” thì phải.” Triệu Thiên Phúc đã không thể kìm chế nước miếng nước dãi đầm đìa, tựa như con sóc nhìn thấy cô bé quảng khăn đỏ, hận không thể lao vào “trở tài bết đực” của mình ngay tức khắc.

““Ngân, Ngân Vũ Ưng”? Nếu đệ nhớ không lầm thì .....” “Đúng, một con “Ngân Vũ Ưng” sau khi trưởng thành là một ma thú cấp 5 cao cấp, cá biệt có thể trưởng thành ma thú cấp 6 cũng không chừng, hi hi.”

Suy nghĩ đầu tiên hiện ra trong đầu của Dương Kiệt chính là quay đầu bỏ chạy ngay tức khắc.

Mẹ kiếp ~~~!! Hai tên chân tông sư quèn dám động tới trứng của ma thú cấp 5 cao cấp, chẳng khác nào đang đùa với lửa, tự đâm đầu vào chỗ chết cả.

“bình tĩnh, bình tĩnh lão đệ à, mẹ ta nói, cho dù rơi vào bất kỳ hoàn cảnh nào, cũng phải bình tĩnh giữ cho bản thân cái đầu lạnh, run sợ, hốt hoảng chính là kẻ thù đáng sợ nhất có thể khiến chúng ta mất mạng đấy. Hi hi, nhìn xem, “mẹ” của chúng đã đi vắng, chẳng phải là cơ hội ngàn năm có một cho chúng ta sao.” Đôi mắt của Triệu Thiên Phúc vẫn cứ dán chặt vào ba quả trứng ở trước mặt, không ngừng lên tiếng an ủi và thuyết phục Dương Kiệt.

Thôi đi cha nội! Đúng là hiện giờ “mẹ” của chúng đang đi vắng, nhưng thử ăn thịt ba đứa con chưa lọt lòng của nó xem đi, không bị “mẹ” nó truy sát tới chân trời góc biển mới là lạ á.

Thế là cả hai trực tiếp lao vào tranh cãi vấn đề “ăn” hay “không ăn”, số phận “đáng thương” của ba quả trứng đang phụ thuộc vào quyết định cuối cùng của Triệu Thiên Phúc và Dương Kiệt.

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 205: “Hột Ưng Lộn”;

"Triệu ca, huynh không phải từng nói rằng làm hại những con sinh linh yếu ớt không có sức phản kháng như thế này phạm tội sát sinh sao? Sao giờ lại..."

"Dương đệ à, suy nghĩ của đệ là hoàn toàn không đúng. Sao có thể so sánh Ngân Vũ Ưng với lũ kiến yếu ớt vô hại kia được chứ? Đúng là lúc này chúng đang nằm trong trứng không thể phản kháng không thể làm hại được ai cả. Nhưng rồi cũng sẽ có ngày chúng nở ra. Thử nghĩ xem, tới lúc đó xuất hiện thêm ba con ma thú cấp 5 đáng sợ, đợi chúng trưởng thành rồi thì phải đi săn mỗi đúng không? Tới khi đó tuyệt đối là đại họa cho tất cả các ma thú khác trong Hắc Ngục Giới này không phải sao?" Triệu Thiên Phúc mang theo vẻ không hài lòng nghiêm túc "tây nảo" Dương Kiệt, tiếp tục nói.

"mẹ ta từng nói, phải diệt trừ mầm móng đại họa trước khi nó kịp sinh sôi nảy nở, lúc này chúng ta "xử lý" ba mối "nguy hại" này, chẳng khác nào giải cứu trăm trăm ngàn ngàn con ma thú khác trong Hắc Ngục Giới trong tương lai sao?? Công việc này tuyệt đối là công đức vô lượng, cái này gọi là gì nhi?? à à, đúng rồi, gọi là phổ độ chúng sinh, đúng là thế rồi, cho nên, hi hi."

mẹ kiếp! nói thẳng ra là người muốn xoi ba quả trứng trước mặt đó thôi, nói chi cho cao thượng quá vậy, ở đó mà phổ độ chúng sinh con khi khô á!

"Lão đệ à, đệ không muốn ăn chúng, chẳng qua là lo sợ sau này bị “mẹ” chúng báo thù đúng không?? Yên tâm, yên tâm, mọi chuyện để lão ca ta nay lo, tất cả đều nằm hết trong sự tính toán của lão ca ta nay rồi, hi hi.” Nhìn thấy Dương Kiệt vẫn còn do dự, Triệu Thiên Phúc mang theo vẻ mặt đầy “tự tin”, không ngừng thuyết phục Dương Kiệt xiêu lòng.

Yên tâm?? Nằm hết trong sự tính toán của ông?? Trông vẻ mặt đầy tự tin của hắn như thế này, chẳng lẽ trên người hắn có lá át chủ bài đáng sợ không cần phải lo sợ con ma thú cấp 5 hay thậm chí cấp 6 chăng??

Nhìn thấy Dương Kiệt dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn chằm chằm vào mình, Triệu Thiên Phúc tỏ ra không hài lòng tiếp tục “công việc tây nảo” của mình: “Đệ à, ánh mắt của đệ là ý gì đây?? Nghi ngờ lão ca ta nay sao?? Hãy dẹp bỏ những suy nghĩ “nguy hiểm” đó đi, mẹ ta từng nói, là bạn bè thì phải tin...”

“thôi, thôi, làm ơn đừng giảng đạo nữa, đệ tin, đệ tin rồi được chưa ~!!!!”

“hi hi, có thể chứ ~!!!!” Nhìn thấy Dương Kiệt đã chịu “khuất phục”, Triệu Thiên Phúc lần nữa quay đầu dán chặt đôi mắt đang rực sáng về phía ba quả trứng ở phía xa, nước miếng nước dãi lại tiếp tục chảy đầy trên mép miệng.

“hi hi, xem kìa, xem kìa, chúng cũng đang tỏ ra phản kích hào hứng khi chuẩn bị trở thành món ăn khoái khẩu cho chúng ta, không phải sao??” cả hai nhẹ nhàng tiến gần tới ba quả trứng, ba quả trứng đó lập tức có phản ứng, không ngừng lắc lư qua lại trong cái tổ được xây bằng vô số linh thảo quý hiếm.

Thôi đi cha nội, chúng đang cảm nhận được tính mạng của mình bị đe dọa, nên hoảng sợ rung lắc như muốn bỏ trốn thì có, hoang tưởng hơi thái quá rồi đấy lão ca à!!

Pằng ~~~~~!!!!

Chiếc đỉnh khổng lồ “thần thánh” lại lần nữa xuất hiện, tựa như cây bút phán quyết số phận của ba quả trứng ở trước mặt. Dường như chúng cũng cảm nhận được điều đó nên ngày càng lắc lư dữ dội hơn nữa.

Nhanh như chớp, ba quả trứng đã được Triệu Thiên Phúc ném thẳng vào đỉnh chứa đầy nước mặc cho sự “phản kháng” dữ dội của chúng.

Lần này không cần bỏ thêm bất kỳ gia vị nào nữa, trực tiếp bắt lửa lên ở dưới đỉnh bằng cái tổ linh thảo của ba trái trứng.

Nhìn thấy vô số linh thảo cấp 3, cấp 4 bùng cháy chỉ để làm nguyên liệu bắt lửa, Dương Kiệt đau xót nứt cả ruột gan.

Cái tổ trứng được xây bằng vô số linh thảo cao cấp đó đem ra ngoài bán, tuyệt đối là một số tiền khổng lồ đấy chứ.

Thằng con phá của, tuyệt đối là thằng con phá của mà ~~~!!

Mùi hương trứng luộc càng lúc càng đậm đà, đặc biệt là trứng của loài ma thú cấp 5, cộng thêm linh thảo đang bốc cháy ở dưới đỉnh hòa lẫn vào nhau, mùi hương sộc thẳng vào mũi lập tức khiến đầu óc sáng khoái phần chấn hấn lên. Và thời điểm này cũng là lúc ba trái trứng đã trở nên bất động như hóa thạch, không còn lắc lư động đậy gì nữa.

Ba chú chim non trực tiếp tử nạn mà chưa kịp chào đời rồi.

“sắp rồi, sắp rồi, chút nữa, chút nữa là có thể “chén” được rồi.” nước miếng nước dãi tuông trào như suối chảy, nhuộm ướt cả ngực áo, Triệu Thiên Phúc phấn khích tột cùng, thậm chí từ trong nhẫn Càn Khôn rút sẵn ra một cái thìa khổng lồ, chỉ chờ trứng chín hẳn, lập tức lao vào “chiến” ngay tức khắc.

Nhìn thấy bộ dáng “đáng sợ” của đối phương, Dương Kiệt không tự chủ khẽ nhích người sang một bên, đề phòng bị vạ lây nước miếng nước bọt dính vào người mình.

Xi xòe ~~~~~!!

“haha, xong rồi, xong rồi, “chén” thôi lão đệ ~~~~~!!!” Không chờ Dương Kiệt kịp phản ứng, Triệu Thiên Phúc trực tiếp lao thẳng tới chiếc đỉnh khổng lồ vẫn còn đang bốc khói ngùn ngụt, từ trong miệng đỉnh dùng chiếc chia khổng lồ vớt ra một quả trứng đã chín tới ra ngoài, lại dùng vài hòn đá nhỏ cố định trái trứng dựng đứng lên không ngã xuống.

Boong ~~~ boong ~~~!! Crack ~~~ crack ~~~~~!!

Chiếc thìa khổng lồ gõ thẳng vào đỉnh trứng liên hồi, vỏ trứng nhanh chóng nứt toét ra, dòng dịch thể màu trắng đục từ bên trong bắt đầu từ khe nứt tuôn trào ra, không chấp nhận uống phí, Triệu Thiên Phúc lập tức dùng chiếc lưới thô dày của mình liếm sạch những giọt dịch thể đang chảy ra, không bỏ sót một giọt nào cả.

Cái động tác ăn trứng này .....!! Sao giống như ăn trứng hột vịt lộn ở trái đất vậy trời.

À không, cái này phải gọi là ăn hột ung lộn mới đúng!!

“Đúng là, chếp chếp ~~~, ăn tới đâu, chếp chếp ~~~, sáng khoái tê tái tới, chếp chếp ~~~, đó, mẹ ta nói, chếp chếp ~~~ nói không sai tí nào, chếp chếp ~~~, con người sống đề, chếp chếp ~~~, đề ăn chứ không, chếp chếp ~~~ phải ăn đề sống, chếp chếp ~~~, không được ăn những món, chếp chếp ~~~, ngon vật lạ như thể này, thả chết, chếp chếp ~~~ chết quách đi cho rồi, hi hi, ực ~~~~~!!! ủa, lão đệ, sao còn chưa động miệng nữa??” đang ăn mà vẫn không thể ngưng nói, tướng ăn trông “thảm họa” vô cùng, bộ trang phục mới thay cách nay không lâu lại lần nữa dính đầy dịch thể của trứng, nhưng điều đó không thể ảnh hưởng hấn tiếp tục thưởng thức “món ngon” một cách đầy phấn khích.

Đã tới nước này rồi, phóng đao thì đành phải theo đao chứ biết sao rồi. Cho dù lúc này không ăn, nhưng mùi hương của trứng bốc lên lúc này đã thấm vào trong cơ thể của Dương Kiệt, chỉ cần “mẹ” của chúng quay trở về, chắc chắn sẽ truy sát anh ta tới chân trời góc biển, muốn chối cũng chối không được.

Chộp lấy chiếc chia khổng lồ do Triệu Thiên Phúc ném qua, Dương Kiệt học theo động tác của đối phương, từ trong đỉnh vớt ra một quả rồi cố định trên mặt đất, động tác vô cùng thuần thục gõ mạnh lên đỉnh trứng.

Giờ hột vịt lộn còn xa lạ gì với một người ăn từ nhỏ tới lớn như Dương Kiệt nữa. Nếu như lúc này có thêm rau dăm hay muối tiêu mới có thể gọi là hoàn hảo!!

Nếm thử dịch trứng chảy ra, béo béo ngậy ngậy, đặc biệt là “Ngân Vũ Ung” vốn có thuộc tính hàn, nên uống vào thanh mát vô cùng, hiệu quả tuyệt đối tốt hơn gấp trăm lần ngàn lần so với cái loại nước đắng hai mươi bốn vị thanh nhiệt giải độc đấy chứ.

Hút chán chê dịch trứng xong, bắt đầu vào món chính rồi đây.

Bóc lớp vỏ trứng trên đỉnh ra, lập tức lộ ra hình dạng của một con “Ngân Vũ Ung” đã gần như thành hình ở bên trong. Cơ thể đầy lông lá màu trắng như tuyết pha trộn với dịch trứng, mắt nhắm chặt lại như cái mỏ của nó há to ra như vòm vẫy kêu thét trong tuyệt vọng khi bị bỏ vào nồi nước sôi lúc này.

Cũng không biết là do chúng còn chưa ra đời hay tác dụng của chiếc đỉnh, lông vũ trên cơ thể trông mềm mại vô cùng, không chút vẻ sắc bén cứng cáp vốn có của Ngân Vũ Ung trong truyền thuyết, hoàn toàn có thể nuốt luôn vào bụng mà không phải lo sợ bị tổn thương bao tử, đường ruột.

Quay sang liếc nhìn Triệu Thiên Phúc đã bắt đầu múc thịt ra ăn một cách ngon lành, mặc dù có chút không nỡ, nhưng với một người đã từng trải qua “thử thách” món đặc sản “hột vịt lộn”, cảm giác ghê tởm tội lỗi nhanh chóng được phát lờ đi, đút thìa thẳng vào trong trứng, nghiền nát một phần thịt ở cơ thể của “Ngân Vũ Ung”, mút ra bỏ thẳng vào miệng.

Thịt vào miệng lập tức tan chảy ra, mùi vị khá giống với thịt gà ác tiềm thuốc bắc, nhưng ngon ngọt không đắng, đặc biệt là thịt chim ung vừa tan chảy ra, tựa như hình thành một dòng năng lượng đầy sinh khí chạy khắp cơ thể, khiến tế bào trong người trở nên hoạt bát dữ dội, có cảm giác như đang được tẩy trừ mọi tạp chất dơ bẩn còn sót lại trong cơ thể trước đó vậy.

Dương Kiệt có thể cảm nhận được sức đề kháng và phòng thủ của bản thân dần tăng lên sau mỗi miếng thịt nuốt vào trong miệng, theo dự tính thì chỉ cần ăn sạch con “Ngân Vũ Ưng” trong trứng, sức phòng thủ của mình phải tăng lên một cấp là ít.

Không ngờ ăn thịt ma thú cấp 5 lại có hiệu quả đáng sợ như thế này!!

Một cấp cộng thêm ba cấp sau khi phục dựng Càn Khôn Trúc Thể Quả trước kia, nếu như kích hoạt luôn cả võ hồn, không có thực lực của chân nguyên tầng thứ 2, cũng đừng mong phá vỡ được phòng thủ của Dương Kiệt nữa là.

Không tốn quá nhiều thời gian, trái “hột ưng lộn” đã nằm gọn trong bụng của Dương Kiệt, ngay cả xương chim cũng không buông tha. Mang theo vẻ mặt thèm thuồng chưa đủ quay đầu nhìn chăm chăm vào trái trứng còn lại trong đĩnh, phản kích lao tới định ăn nốt quả còn lại, còn đâu cái đáng về “miễn cưỡng” như lúc ban đầu nữa chứ.

Cùng lúc đó, Triệu Thiên Phúc đang mang theo vẻ mặt đầy thỏa mãn ngồi xía răng nghi xả hơi để chuẩn bị tiếp tục “chiến” tiếp hiệp hai, đột nhiên cảm nhận thấy “mối nguy hiểm đang ập tới”, không chút chần chừ do dự, không cho Dương Kiệt kịp thời phản ứng, cơ thể nhanh như con gió lốc lao thẳng về phía cái đĩnh, trực tiếp vọt trái trứng còn lại bỏ vỏ ra nhét dịch trứng và thịt chim vào miệng không ngừng.

Dương Kiệt mang theo vẻ mặt “tiếc nuối tột cùng” nhỏ dãi nhìn Triệu Thiên Phúc chén sạch quả trứng còn lại.

Mẹ kiếp ~~~!! Một quả trứng là một cấp phòng thủ chứ ít ỏi gì, thế mà bị đối phương phỗng tay trên trong tích tắc, không đau xót nứt ruột mới là lạ á.

“Ặc ~~~~~!! Phê ~~~~~!!!” Triệu Thiên Phúc giải quyết quả trứng xong, mang theo vẻ mặt áp phê sáng khoáy ngồi dựa lưng vào vách đá, trông không khác gì một con nghiện đang phê thuốc vậy.

Cơm no rượu say xong, Dương Kiệt cũng bắt đầu bình tĩnh lại, lúc ăn thì đúng là phê phê thật đấy, ngon tới nổi lỗ tai cũng nhức nhích, nhưng khi ăn xong phải đối mặt với hậu quả đáng sợ có thể đổ xuống đầu mình bất kỳ lúc nào kia kia.

Tranh thủ chim mẹ chưa quay về ổ, tẩu vi thượng sách mới phải đạo chứ!!

“Triệu ca, chúng ta ăn uống no say rồi, hay là .....”

Ếc ~~~~~!!

Trong lúc Dương Kiệt gợi ý cho Triệu Thiên Phúc bỏ trốn trước khi quá muộn, một tiếng gào thét đầy cảm phần của loài chim vang động cả trời đất vang lên, tiếng thét đó mang theo uy lực kinh hoàng, khiến cho trời đất phải rung chuyển.

Ngay sau đó là một luồng áp lực vô hình đáng sợ tới cực đỉnh ập thẳng xuống người Dương Kiệt và Triệu Thiên Phúc, khiến cả hai đứng không vững té ngã mông xuống đất.

Ma thú cấp 6 ~~~~~!!

Dương Kiệt không kèm được biến sắc khi cảm nhận được thứ áp lực đáng sợ đó càng lúc càng đè nặng lên người, chứng tỏ “đối phương” đang áp sát tới vị trí cả hai với tốc độ cực nhanh, chỉ trong chốc lát nữa thôi sẽ có mặt ở ngay cái hang động không lồ này.

Không cần phải hỏi, đó chính là Ngân Vũ Ưng đã trưởng thành, chủ nhân của hang động này, đồng thời là mẹ của ba quả trứng đáng thương đã biến thành món ăn trong bụng của cả hai lúc nãy rồi.

Mẹ kiếp ~~~!! Ma thú cấp 5 cao cấp cũng đủ chết rồi, huống chi cả hai đã tính toán sai lầm, con Ngân Vũ Ưng này là một con ma thú cấp 6 nữa chứ.

Lúc này Dương Kiệt chỉ còn biết đặt kỳ vọng vào “lá át chủ bài” “vũ khí bí mật” của Triệu Thiên Phúc, hy vọng có thể trấn áp được con ma thú đáng sợ đó.

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 206: Cứu ta hay giết người diệt khẩu đây??

Chỉ thấy Triệu Thiên Phúc mang theo vẻ mặt thần nhiên từ dưới đất đứng bật dậy, thậm chí còn dùng tay phủi phủi mông quần của mình, với điệu bộ ung dung tự tin từ từ bước ra bên ngoài hang động.

Nhìn thấy thái độ của Triệu Thiên Phúc, Dương Kiệt cũng tỏ ra an tâm lại đôi chút, vội vã đi theo phía sau hắn bước ra ngoài hang động xem xem tình hình như thế nào.

Vừa bước ra ngoài cửa hang, cả hai ngẩng cao đầu lên nhìn về phía xa. Chỉ thấy dưới bầu trời âm u tối tăm xuất hiện một “hạt cát trắng” ở đường chân trời phía xa, mắt thường có thể nhìn thấy “hạt cát trắng” đó đang dần phình to với tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy được.

Không cần hỏi, đó chính là thân thể “không lồ” của Ngân Vũ Ứng, nhưng do ở quá xa nên lúc này chỉ nhỏ bé như một hạt cát nhỏ treo trên không trung.

Nhìn thấy “hạt cát trắng” nhỏ bé đang dần phình to, chứng tỏ nó đang bay về hang động của mình với tốc độ nhanh như tia chớp, theo dự tính của Dương Kiệt, chỉ khoảng hai khắc giờ nữa thôi, nó sẽ xuất hiện ngay trên đỉnh đầu của cửa hang này cho mà xem.

Còn hai khắc giờ để đưa ra quyết định ~~~!!

Bỏ trốn?? Hay ở lại tử chiến với Ngân Vũ Ứng??

“Triệu ca . . . .” “bình tĩnh, lão đệ cứ bình tĩnh, dù không muốn lão ta lại phải nói thêm lần nữa, mẹ ta từng nói rằng, quân tử lâm nguy bất loạn, cho dù rơi vào bất kỳ hoàn cảnh nào, cũng phải giữ cho bản thân cái đầu lạnh, sợ hãi, hoảng hốt, rối loạn chẳng khác nào kẻ thù đẩy mình vào cửa tử cả.” Triệu Thiên Phúc tỏ vẻ không thèm quan tâm qua nhiều tới con ma thú cấp 6 đang lao về xé xác mình, vẫn mang theo giọng điệu giảng đạo giáo huấn Dương Kiệt.

“ma thú cấp 6?? Thú vị đấy!! Mẹ ta nói rằng, nếu như gặp phải những con ma thú đáng sợ như thế này thì . . .” “Thì sao ạ???” Dương Kiệt mang theo vẻ mặt kỳ vọng nhìn chăm chăm vào Triệu Thiên Phúc đang đưa tay thò vào ngực áo như đang lấy thứ gì đó, tò mò hỏi.

Tới rồi đây!! Vũ khí bí mật, bảo bối giữ mạng của hần, cuối cùng cũng tới lúc xuất đầu lộ diện rồi đây!! Chắc là báu vật đáng sợ có thể dễ dàng “xử đẹp” ma thú cấp 6 do “bà mẹ vĩ đại” của hần giao cho hần khi gặp những trường hợp nguy hiểm tới tính mạng như thế này chứ gì.

“Thì quay đầu bỏ chạy chứ sao nữa?? Có thể mà cũng phải hỏi sao?? Chạy mau đồ ngốc, nó mà quay về xé xác chúng ta ra bay giờ ~~~~~!!!!” Dưới ánh mắt và vẻ mặt “không thể tin nổi” của Dương Kiệt, Triệu Thiên Phúc từ trong ngực áo rút ra một tờ “gia tốc phù” dán thẳng vào ngực mình, trực tiếp tung người trượt thẳng xuống núi bỏ chạy.

Vũ khí bí mật đâu?? Bảo bối giữ mạng của ngươi đâu?? Mẹ kiếp ~~~!! Ngươi đang giỡn mặt với ta đó hả ~~~???

Dương Kiệt không thể tưởng tượng được đối phương có thể “diễn sâu” như vậy, cái vẻ mặt tự tin thản nhiên, mọi thứ đều nằm hết trong sự tính toán của mình gì gì đó, thì ra chính là cặp giò dùng để bỏ chạy của hần thôi sao??

AAAAAA ~~~~!! Đồ khôn, lần này bị hần hại chết thật rồi ~~~~!!

Nhanh chóng từ con hoang mang khó tin bùng tỉnh lại, không chút do dự tung người trượt thẳng xuống núi để bỏ trốn theo Triệu Thiên Hành.

Lúc trèo lên thì tốn nhiều thời gian, nhưng khi trượt xuống chỉ tốn có nửa khắc giờ đã nhanh chóng đáp xuống chân núi, nghĩa là còn hơn một khắc rưỡi giờ để cả hai bỏ trốn. Và lúc này nếu như quay đầu nhìn về phía Ngân Vũ Ứng đang bay tới lúc này, sẽ phát hiện thể tích của nó đã to bằng một quả bóng rổ rồi.

“Triệu ca, đợi, đợi với ~~~~~!!!!” cả hai chạy theo hướng ngược lại so với hướng Ngân Vũ Ứng đang bay tới, Dương Kiệt vừa chạy theo phía sau Triệu Thiên Phúc vừa gào thét.

“Dương đệ à, lão ca cũng muốn đợi lắm, nhưng mà gia tốc phù một khi đã kích hoạt thì không thể giảm tốc hay ngưng lại được nữa, cho nên . . .” Triệu Thiên Phúc đầu cũng không thèm quay lại, cầm đầu bỏ chạy thục mạng lớn tiếng đáp lại.

“và lại, mẹ ta nói rằng, chết một người đỡ hơn chết cả hai, ít ra vẫn còn một người phụ trách thờ cúng, cho nên, Dương đệ hãy yên tâm, ngày này năm sau, lão ca sẽ tới cúng bái cho đệ, thậm chí khi đó lão ca lớn mạnh rồi, sẽ giúp đệ báo thù, nhờ lòng xé thịt con Ngân Vũ Ứng đó làm thành chim bảy món để cúng tế cho đệ. Còn bây giờ, tạm bậy giờ, à không, vĩnh biệt mới đúng, ta đi đây ~~~~~!!!!” Dứt câu, tốc độ gia tăng tới cực đỉnh, chỉ trong nháy mắt đã biến mất khỏi tầm mắt của Dương Kiệt, thậm chí trong lúc chạy còn từ trong nhắt Càn Khôn lấy ra một hủ bột đổ hết lên người.

Bột khử mùi ~~~~~!!!

Một loại bột có thể khử hết mọi mùi vị trên cơ thể, biến người sử dụng trở nên tàng hình trước những con ma thú nếu như chúng không phát hiện bằng mắt thường.

Đề tiện, vô liêm sỉ ~~~~~!!!! Dương Kiệt có đánh chết cũng không thể tin được đối phương lại vô liêm sỉ như vậy! Rõ ràng hần định phải hết mọi tội lỗi, để mặc một mình mình hứng chịu con thịnh nộ của Ngân Vũ Ứng đấy mà!!!

Thì ra sự tự tin, mọi thứ nằm hết trong tính toán của hần chính là thứ này sao? Đúng là hần tính toán kỹ rồi đấy, nhưng hần chỉ tính toán cho bản thân hần mà thôi, còn mình thì sao?? Trở thành con tốt thí cho hần chắc??

Cái gì mà cúng bái báo thù, chim bảy món?? Ai thèm ba cái thứ đó của ngươi chứ đồ khôn ~~~~~!!!!

Trong lòng Dương Kiệt không ngừng phẫn nộ gào thét chửi rủa tên khôn Triệu Thiên Phúc.

“Được, được, ngươi bắt nạt đừng trách ta bất nghĩ, ta sẽ sử dụng dịch chuyển tức thời hay dùng Càn Khôn Tháp tạo không gian ảo để bỏ trốn, để xem cái bột khử mùi kia có cứu mạng được ngươi hay không??” Cảm nhận được khí thế đáng sợ của Ngân Vũ Ứng càng lúc càng đáng sợ, càng lúc

càng đè nặng lên người, biết rõ dùng cặp giò “khôn khổ” này tuyệt đối không thể bỏ trốn thành công, Dương Kiệt quyết định sử dụng bí thuật bỏ trốn của mình.

“Dinh dong, hệ thống kích hoạt nhiệm vụ cưỡng chế!!”

“Nhiệm vụ cưỡng chế “đùa với tử thần”: hệ thống vô cùng cảm phục dũng khí của bạn khi không lại đi chọc điên một con ma thú cấp 6 đáng sợ, nên đã chủ động kích hoạt nhiệm vụ cưỡng chế để khích lệ cho sự gan dạ của bạn.

Điều kiện hoàn thành: hoàn toàn thoát khỏi sự truy sát của Ngân Vũ Ứng.

Phần thưởng nhiệm vụ: tăng cấp kỹ năng X1, lv X 2, cơ hội quay số X1.

Điều kiện bắt buộc: nghiêm cấm sử dụng Dịch Chuyển Tức Thời và không gian ảo của Càn Khôn Tháp.

Nhiệm vụ thất bại: tử vong”

Nghe xong câu thông báo của hệ thống, Dương Kiệt có chút muốn ngất xỉu tại chỗ.

Mẹ kiếp ~~~~~!! Cả năm trời từ lúc xuyên không tới thế giới này, số lần hệ thống kích hoạt nhiệm vụ có thể nói là đếm trong đầu ngón tay, khi không hôm nay đột nhiên lại nổi điên lên đi kích hoạt cái nhiệm vụ cưỡng chế trời đánh như thế này, thà mày yên luôn từ nay khỏi cho nhiệm vụ còn hơn.

Không cho sử dụng Dịch Chuyển Tức Thời và không gian ảo?? Chỉ dùng cặp giò này thoát khỏi sự truy sát của Ngân Vũ Ứng?? Rõ ràng con quỷ hút máu trời đánh kia muốn đẩy mình vào chỗ chết kia mà.

Ê, ề, nên nhớ tao còn đang thiếu tiền mày đó, mày chơi chết tao như vậy ai trả tiền cho mày đây đồ ngốc??

Mặc dù trong lòng nguyên rủa tố tiền 18 đời tên hệ thống trời đánh kia, nhưng Dương Kiệt tuyệt đối không dám làm trái lời hấn, chỉ còn cách cầm đầu tiếp tục bỏ chạy không dám sử dụng Dịch Chuyển Tức Thời và không gian ảo.

Áp lực càng lúc càng đè nặng lên người khiến bước chạy của Dương Kiệt khó khăn vô cùng, mấy lần loạng choạng suýt ngã. Cũng may là áp lực đó không phân biệt người nào, ngay cả những con ma thú cấp 3 cấp 4 cũng đều nằm quy phục trên mặt đất, toàn thân run rẩy không dám nhúc nhích, nếu không thì lâu lâu trên đường chạy nhảy ra một con ma thú cản đường, thì chỉ có nước quỳ mà thôi.

Nếu như lúc này quay đầu lại nhìn, sẽ giật mình phát hiện thân thể của Ngân Vũ Ứng đã to bằng một chiếc xe ở đường chân trời phía xa, thậm chí có thể nhìn rõ vẻ mặt đầy căm phẫn, hận không thể phang thấy xẻ thịt kẻ thù của nó, chỉ còn một thời gian ngắn nữa thôi nó sẽ đuổi kịp Dương Kiệt cho mà xem

Kết ~~~~~!!

Dương Kiệt cầm đầu bỏ chạy đột nhiên giật mình biến sắc hai chân giẫm mạnh xuống đất kéo lê trên mặt đất bất cơ thể phải thối lại ngay tức khắc.

Vì ngay trước mặt của anh ta đột nhiên xuất hiện một vực sâu vạn trượng đáng sợ, tựa như bị một thanh kiếm khổng lồ cắt ngang hai bên đồi núi ra vậy.

Cũng may là Dương Kiệt thối kịp ngay sát mép vực sâu, chỉ cần bước thêm một bước nữa thôi lập tức rơi thẳng xuống cái vực thăm thẳm tựa như cái miệng há to của một con quái thú khổng lồ vậy.

Nhìn thấy vực sâu không đáy ở trước mặt, Dương Kiệt đã khóc không thành tiếng.

Chẳng lẽ chết thật rồi sao???

Lần trước bị Đoàn Chánh Hùng truy sát tới gần vực thăm ở Thiên Sơn, cũng may là lần đó nhảy xuống ngay một con sông sâu thăm mới tránh bị kịch tan xương nát thịt, Dương Kiệt không tin rằng lần nào mình cũng may mắn được như vậy.

Cái gì mà theo mô tả trong những cuốn tiểu thuyết, nếu như trước mặt của bạn là một vực thăm. Đừng sợ, cứ bước về phía trước hai bước, chắc chắn anh sẽ trở thành một kẻ mạnh số một trong thiên hạ gì đó, chỉ là thứ nhảm nhí lừa trẻ mới lên ba mà thôi, tin mới là thằng ngu á ~~~~~!!

Chỉ là, sau lưng có truy binh, phía trước bị tắc đường, giờ phải làm sao đây???

Nhảy xuống có thể bị tan xương nát thịt. Còn nếu không nhảy, Ngân Vũ Ứng đuổi tới nơi này, tuyệt đối không chỉ tan xương nát thịt thôi đâu.

“Dương đệ, lão ca tới đây ~~~~~!!” Trong lúc Dương Kiệt đang do dự nhảy hay không nhảy, đột nhiên từ phía xa vang lên tiếng hét của một tên khôn mà Dương Kiệt hận không thể nhai tươi nuốt sống.

Triệu Thiên Phúc?? Tên khôn đó không phải bỏ chạy rồi sao???

Cái cơ thể mập ú thù lù của Triệu Thiên Phúc nhanh chóng xuất hiện trong tầm nhìn của Dương Kiệt và đang lao về phía mình với tốc độ cực nhanh.

tên khôn không chỉ sử dụng bột khứ mùi, ngay cả thủy tinh phát sáng cũng đã vứt bỏ đi, nếu như không phải chạy tới gần còn lâu mới nhìn thấy được

hình bóng của hắn.

Chẳng lẽ mình đoán đúng?? Hắn quay lại để cứu mình?? Đáng chết, quả thật đáng chết, thế mà lúc này mình lại đi hiểu lầm người ta, đúng là lấy lòng dạ tiểu nhân đi đo với quân tử mà.

“Đây, đây, suýt chút nữa thì quên, lão ca lục lại nhần Càn Khôn mới nhớ ra là vẫn còn dư một hủ bột khử mùi, mau mau đổ lên người rồi bỏ trốn đi ~~~~~!!!” Triệu Thiên Phúc vừa chạy vừa vẩy mứa hủ bột trên tay.

“Cám ơn Triệu ..... không, không, ngừng lại mau, ngừng lại mau, phía sau đệ là .....không ~~~~~!!!” lẽ ra còn mang theo vẻ mặt vui mừng khi Triệu Thiên Phúc quay lại, nhưng nhanh chóng biến sắc khi phát hiện tên khốn đang lao tới như tên bắn và không có dấu hiệu sẽ ngưng lại, và nên nhớ rằng phía sau Dương Kiệt lúc này là vực sâu thăm thẳm, nếu như hắn tông thẳng vào người mình thì ..... vội vã xua tay lắc đầu hét lớn kêu gào đối phương thắng gấp.

Kết ~~~~~!!!

Triệu Thiên Phúc dường như cũng phát hiện ra vấn đề, làm y như hệt động tác thắng gấp như Dương Kiệt lúc này, hai chân kéo lê một đường dài thậm chí xuất hiện lưà đóm trên mặt đất. Chỉ là đối phương đang di chuyển với tốc độ quá nhanh do sử dụng gia tốc phù, cho dù đã cố gắng thắng gấp, thế nhưng .....

Pằng ~~~~~!!! AAAAAAAAAAAAAA ~~~~~!!!

Triệu Thiên Phúc trực tiếp tông thẳng vào người Dương Kiệt, có lực cản ở phía trước khiến cơ thể của hắn lập tức ngưng lại ngay sát mép vực thăm, thậm chí phào nhẹ nhõm dùng tay lau sạch những giọt mồ hôi lạnh trên trán vì suýt chút nữa thì rơi thẳng xuống mẹ cái vực sâu kia rồi. Chỉ là, hắn thì được an toàn, còn Dương Kiệt thì .....

“Triệu Thiên Phúc, đồ khốn ~~~~~!! Ngươi quay lại cứu ta hay muốn giết ta để diệt khẩu đây, AAAAAAAAAAAAAA ~~~~~!!!” Dương Kiệt trực tiếp bị tông thẳng ra khỏi mép vực thăm, chỉ kịp làm động tác vơ vẩy hai tay hai chân như đang bơi lội vài cái, cơ thể như bị sức hút đáng sợ ở cái vực thăm sâu kéo thẳng xuống màn đêm vô tận, tiếng chửi rủa gào thét từ dưới vực vang lên càng lúc càng thưa dần và cuối cùng tắt tiếng hoàn toàn.

Bạn đang đọc truyện *Phí Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 207: Tìm lối thoát!

Rầm ~~~~~!! Crack ~~~~~!!! Rầm ~~~~~!!! Crack ~~~~~!!! .....

Cơ thể Dương Kiệt như quả tạ hạng nặng được thả xuống từ trên cao, không ngừng đè gãy biết bao cành cây thô to khảm đầy trên vách đá vực thăm, nhưng điều đó không thể khiến cơ thể nặng hơn cả trăm kg của anh ta dừng lại hoặc ngưng rơi xuống, vẫn tiếp tục theo trạng thái nhảy bungee rơi thẳng xuống vực sâu.

Lúc này trong lòng đang căm hận tên Triệu Thiên Phúc tới tột cùng. Mặc dù đã có ý định nhảy xuống vực thăm để tránh sự truy sát của Ngân Vũ Ứng, nhưng bản thân tự nguyện nhảy và bị kẻ khác tông xuống vực là một khái niệm hoàn toàn khác nhau, không nổi điên lên mới là lạ á.

Mẹ kiếp ~~~~~!! Đừng để bố mày gặp lại mày thêm lần nữa, bố mày không phang thây xé thịt mày ra không gọi là Dương Kiệt nữa ~~~~~!!

Rầm ~~~~~!!! AAAAAAAAAAAAAA ~~~~~!!!

Trạng thái thả rơi duy trì hơn nửa canh giờ, cuối cùng thì Dương Kiệt đã có thể “an toàn” đáp đất. Cơ thể nặng nề cộng thêm lực hấp dẫn đáng sợ từ trên độ cao rơi xuống lập tức khiến mặt đất hình thành một cái hố sâu gần 5, 6 mét, đất cát khói bụi tung bắn tứ phía.

Ư ~~~~~ ư ~~~~~!!!

Dương Kiệt nằm rên rĩ thoi thót dưới lớp đất cát dày dưới hố sâu, xương cốt toàn thân gần như bị gãy vụn ra hết, đau đớn tột cùng, hoàn toàn không thể nhúc nhích được gì nữa, nếu như không phải là cơ thể của kẻ mạnh một chân tông sư, tuyệt đối không chỉ là tàn phế như lúc này, mà là có mười cái mạng cũng không đủ chết rồi.

Dưới sự hành hạ đau khổ tột cùng của thể xác lẫn tinh thần, Dương Kiệt cuối cùng cũng chịu đựng không nổi, trực tiếp thoát khỏi trạng thái Dịch Dung Thuật, biến trở về hình tượng thật của mình, và rơi vào trạng thái hôn mê sâu, phó mặc mạng sống cho thiên đạo, nếu như lúc này Ngân Vũ Ứng hay thậm chí chỉ cần một con ma thú cấp thấp đi ngang qua, anh ta tuyệt đối biến thành món điểm tâm khoái khẩu của chúng ngay tức khắc.

Tình hình vô cùng tồi tệ, với cái thân thể gần như tàn phế như lúc này, cho dù thoát khỏi sự truy sát của Ngân Vũ Ứng hay trở thành điểm tâm của con ma thú nào đó đi nữa, cũng có ngày chết vì đói khát vì không thể nhúc nhích động đậy tìm lấy đồ ăn nước uống cho mà xem.

- - - - -

Ư~~~~~ư~~~~~.....!!

Thời gian không biết qua đi bao lâu, Dương Kiệt bị cơn đau tột cùng của cơ thể khiến cho thức tỉnh, phản ngực không ngừng nhấp nhô liên hồi, không ngừng hít sâu vào trong người như cơn cá đang mắc cạn, có thể chết bất kỳ lúc nào vậy.

Đôi mắt mở to ra xoay tròn liếc nhìn tứ phía, đó là tất cả những gì Dương Kiệt có thể làm được lúc này, chỉ thấy tứ phía đều là đất cát đang chôn vùi lên cơ thể của mình, chỉ còn lại duy nhất cái đầu thò ra bên ngoài, có cảm giác như đang bị kẻ khác chôn sống vậy.

“hệ thống, mau cứu ra đây ta bảo~~~~~!!” Miệng không thể lên tiếng nhưng trong đầu không ngừng gào thét đầy phẫn nộ để liên hệ một trong hai thủ phạm đã khiến mình khổ khổ như lúc này.

“Dính dong, hệ thống đây, xin hỏi có thể giúp gì cho bạn ạ.” Giọng nói “khó ưa” của hệ thống ngay lập tức vang lên bên tai của Dương Kiệt.

“phần thưởng, phần thưởng của ta đâu?? Không phải ta đã thoát khỏi sự truy sát của Ngân Vũ Ứng rồi sao?? Sao còn chưa phát thưởng nữa chứ??” Dương Kiệt chỉ mong nhanh chóng nhận được phần thưởng hệ thống để thăng cấp, có thể lập tức chữa lành vết thương gần như lấy đi nửa cái mạng của mình lúc này mà thôi.

“Dính dong, Ngân Vũ Ứng hiện giờ vẫn còn đang lượn lờ ngay trên đỉnh vực, vẫn chưa từ bỏ ý định truy sát bạn, chỉ là do một vài nguyên nhân nào đó Ngân Vũ Ứng không dám bay xuống nơi này xé xác bạn ra, nên vẫn chưa được tính là hoàn thành nhiệm vụ ạ.” Hệ thống lập tức đưa ra câu trả lời.

Sắc mặt của Dương Kiệt trở nên khó coi vô cùng, cho dù một phút một giây cũng không muốn duy trì cái trạng thái tồi tệ này, chỉ là hệ thống “chơi chữ” với mình, đành phải bậm bụng cắn răng nuốt trôi chữ biết sao giờ. Chỉ mong sao cơn Ngân Vũ Ứng khôn kiếp khi bỏ cuộc càng sớm càng tốt, để mình có thể hoàn thành nhiệm vụ trời đánh này.

Dương Kiệt chỉ còn biết nằm bất động ở đó hai mắt lẳng lẳng nhìn lên phía trời chờ đợi.

Một ngày, hai ngày, ba ngày cứ thế trôi qua(Theo dự tính của Dương Kiệt), nhưng phần thưởng nhiệm vụ vẫn chưa thấy xuất hiện, nghĩa là cơn Ngân Vũ Ứng trời đánh kia vẫn chưa chịu bỏ cuộc đây mà.

Dương Kiệt khóc không thành tiếng, cũng không biết là nên chửi rủa hay khen ngợi tính kiên trì của nó nữa đây.

Nhưng trong cái rủi lại có cái may, vì ở sâu dưới vực thẳm, nên dường như nơi này không hề có bóng dáng một con ma thú nào cả, nên ngoại trừ đói và khát ra, Dương Kiệt vẫn an toàn vô cùng.

Cái gì cần tới cuối cùng cũng sẽ tới, sau khi nằm liệt đó hết 7 ngày trời, một tia sáng màu ánh bạc trực tiếp chụp thẳng xuống cơ thể đã bị khô héo do mất nước thời gian dài của Dương Kiệt.

Làn da sẫm sùi, môi vỡ nứt nhuộm đầy máu đỏ, xương cốt vỡ vụn không còn mảnh nguyên vẹn trong cơ thể dưới tia sáng màu ánh bạc đã nhanh chóng phục hồi hoàn toàn.

Vậy là Ngân Vũ Ứng đã bỏ cuộc, nhiệm vụ thoát khỏi sự truy sát của nó đã hoàn thành.

Rầm~~~~~!!!!

Dương Kiệt từ dưới lớp đất cát chôn vùi tung người nhảy ra khỏi cái hố sâu đã chôn vùi mình một thời gian dài, đưa mắt quan sát toàn thân trên dưới, ngoại trừ bộ đồ rách nát còn tệ hơn cả ăn mày, mọi thứ đều hoàn hảo như chưa từng bị chấn thương qua vậy.

Không chỉ tai qua nạn khỏi, thực lực đã tăng lên thành chân tông sư tầng thứ 7, ngoài ra còn một cơ hội thăng cấp kỹ năng miễn phí kèm theo cơ hội quay số một lần.

Kỹ năng tăng cấp tất nhiên là dùng vào kỹ năng thực dụng nhất của mình, Giới Vương Quyền. Lúc này Giới Vương Quyền đã có thể kích hoạt hiệu ứng X6 sức mạnh. Chỉ là mới cái cơ thể của chân tông sư như lúc này, nếu như Dương Kiệt dám kích hoạt X6, cho dù chỉ 1 giây, cũng sẽ khiến cơ thể chịu đựng không nổi vỡ nát ra. Muốn sử dụng được trạng thái X6 ít nhất phải đạt tới cảnh giới chân nguyên thần hăng hay.

Còn cơ hội quay số lập tức bị vứt bỏ sang một bên không quan tâm tới nữa. Cơ thể vừa mới hồi phục xong, không muốn bị tức lộn ruột phun máu thêm lần nữa vì cái quay số chó chết này khi nhìn thấy những phần thưởng hiện ra trong vòng quay số đều là những "người bạn thân quen" như trước kia.

“Đã tới lúc thoát khỏi cái chìm không đề nổi trứng này rồi.” Dương Kiệt quyết định sử dụng Dịch Chuyển Tức Thời để rời khỏi cái vực thẳm đã ghét cay ghét đắng này, một phút cũng không muốn nán lại nữa. Ngoài ra, còn phải tìm kiếm tên khốn Triệu Thiên Phúc để trả thù, cho dù không giết hắn, ít nhất cũng phải đập hắn một trận như từ, tới nỗi ba mẹ cũng không nhận ra có thể trút hết nỗi đau khổ oan ức mà mình phải gánh chịu chứ nhỉ?

còn vấn đề an toàn tính mạng của tên khốn đó dưới sự truy sát của Ngân Vũ Ứng, Dương Kiệt hoàn toàn không cần phải lo lắng gì cả. Với những "món đồ chơi" mà hắn thủ sẵn trên người, cộng thêm kinh nghiệm "đầy mình" của mình, chỉ cần không chủ động đâm đầu vào chỗ chết, Ngân Vũ Ứng còn đâu mới làm gì được hắn.

“Dính dong, hệ thống phát hiện từ trường ở khu vực này có vấn đề, không gian bị phong tỏa, không thể sử dụng Dịch Chuyển Tức Thời.” Kích hoạt

Dịch Chuyển Tức Thời chờ đợi cơ thể biến mất đáp xuống một nơi nào đó, đột nhiên bên tai vang lên câu thông báo của hệ thống tựa như tiếng sét đánh ngang tai, khiến sắc mặt của Dương Kiệt trở nên khó coi vô cùng.

Mẹ kiếp ~~~!! Lại cái phong tỏa không gian trời đánh này nữa. Không thể sử dụng Dịch Chuyển Tức Thời, vậy bố mày thoát khỏi cái nơi quỷ quái này bằng cách nào đây?? Chẳng lẽ dùng đôi tay máu thịt của mình để “trèo” lên đỉnh vực sao?? Thôi bớt giỡn đi cha nội ~~~~!!!

Lại thử nhờ hệ thống liên lạc với Hoàng Dung để kêu cô ta tới cứu cho mình, và kết quả là giống như phép Dịch Chuyển Tức Thời, ngay cả khả năng liên lạc cũng bị phong tỏa, hoàn toàn không thể kết nối được với Hoàng Dung gì cả.

Chẳng lẽ lần này bị nhốt ở cái vực thăm trời đánh này suốt đời thật sao??

Lắc đầu thờ dài một tiếng, không còn cách nào khác, đành phải đi lang thang dưới vực sâu thăm này, hy vọng có thể tìm được đường lối để thoát khỏi cái nơi chết tiệt này chứ biết sao giờ.

Sao có vẻ giống như tình tiết Sinbad bị rơi xuống khe vực đầy những con rắn khổng lồ trong truyện Nghìn Lẽ Một Đêm thế này nhỉ??

Cũng may là thủy tinh ánh sáng vẫn còn nằm gọn trong ngực áo và không bị vỡ, nên không như tên mù mò đường mà đi.

Vừa đi vừa quan sát tứ phía, khắp nơi đều là những đá tảng lớn nhỏ nằm rải đầy trên đường, khắp nơi đều xuất hiện vô số khói khí màu ánh bạc từ dưới đất phun bắn lên như vòi nước quảng trường vậy. Khác xa với không khí âm u lạnh lẽo tới tận cùng của Hắc Ngục Giai, dưới khe vực này nhiệt độ nóng tới mức khó chịu, tựa như đang nhốt mình trong phòng xông hơi vậy.

Nhưng ít ra Anh ta vẫn còn may mắn hơn Sinbad khi không cần phải tránh những con rắn khổng lồ từ bên vách đá chui ra hằng ngày như trong tình tiết trong tiểu thuyết.

“Đó, đó là ~~~~~!!” đang đi giữa chừng đột nhiên giương to đôi mắt ra hết cỡ nhìn chăm chăm vào những viên đá ngũ sắc nằm cạnh nhô nhọn ra như một ngôi sao nằm đầy trên mặt đường, Dương Kiệt không kiềm được phấn khích kêu thốt lên.

Ngũ Hành Thạch ~~~~~!!!

Không thể tin nổi, và cũng không thể ngờ nổi là ngũ hành thạch lại nằm đầy trên mặt đường ở vực thăm chết tiệt này. Nếu như không phải bị tên khốn Triệu Thiên Phúc tông xuống nơi này, cho dù có tìm kiếm suốt đời trong Hắc Ngục Giai, cũng đừng mong tìm ra được nguyên liệu cần thiết để luyện chế tam tiêu kích của mình.

Dương Kiệt hí hửng lao tới thu lượm tất cả vào nhẫn Càn Khôn của mình, cười tới nổi tí cả đôi mắt.

Chỉ là vẻ phấn khích vui mừng nhanh chóng được thay thế bằng vẻ chán nản buồn bực.

Cho dù lúc này có tìm đủ tất cả nguyên liệu cần thiết đi nữa cũng bằng thừa nếu như không thể thoát khỏi cái vực thăm quỷ quái này.

Một năm?? Hai năm?? Ba năm hay thậm chí là suốt đời bị nhốt ở cái nơi này đây??

Dương Kiệt không dám tiếp tục suy nghĩ nữa.

Tiếp tục hành trình tìm kiếm lối thoát dưới vực thăm. Càng di chuyển sâu vào bên trong, nhiệt độ không khí càng lúc càng đáng sợ, mồ hôi chảy đầm đìa ướt cả quần áo, có cảm giác như bản thân vừa mới được vớt lên từ dưới sông vậy.

Đáng sợ nhất là, linh tính mách bảo cho anh ta biết rằng, tựa như có một cặp mắt vô hình đang theo dõi nhất cử nhất động của mình thì phải.

Cảm giác bị theo dõi nhìn lén khiến Dương Kiệt khó chịu vô cùng, đồng thời có chút sợ hãi và không biết phải làm sao. Cho dù lúc này đối diện với một ma thú cấp 6 như Ngân Vũ Ưng còn đỡ hơn là đối diện một đối thủ vô hình không biết mặt mũi, chỉ cần mất cảnh giác sơ hở, có thể phải trả giá bằng mạng sống như lúc này.

Thà rằng đối đầu với Ngân Vũ Ưng sẽ bị nó xé xác ra, còn đỡ hơn thần kinh căng thẳng tới tận độ, tai họa có thể ập xuống đầu mình bất kỳ lúc nào.

Lạnh lẽo, sợ hãi, hoảng hốt, căng thẳng, bực bội nóng nảy đã xâm chiếm hết tâm trí của Dương Kiệt lúc này.

“Ra đây, có ngon thì bước ra đây, giấu đầu cụt đuôi như thế còn gì là anh hùng hảo hán chứ? Thử bước ra đây xem, để xem bố mày không đánh mày phọt “kút” không gọi là Dương Kiệt nữa, AAAAAAA ~~~~~!!!” Dương Kiệt chịu không thấu bầu không khí căng thẳng đáng sợ này nữa, phần nộ gào thét chửi rủa liên hồi, thậm chí tung chưởng tung quyền đập phá khắp nơi để trút bớt nỗi hoảng sợ bực bội trong lòng, nhưng đáp lại anh ta vẫn là màn đêm yên lặng tới mức đáng sợ.

Bạn đang đọc truyện *Phì Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 208: Giải mã công sắt

Sau một hồi đập phá gào thét chửi rủa chán chê, tựa như trút bớt nỗi sợ hãi và phẫn nộ trong người, Dương Kiệt đã dần bình tĩnh lại.

Được rồi, muốn nhìn thì nhìn đi! Với một đàn ông phong độ “đập trai” như mình, vốn đã quá quen thuộc với việc bị người khác nhìn lên nhìn trộm rồi, riết cũng chả buồn để ý làm gì nữa.

Tiếp tục đi chuyển dưới vực thăm hết nửa ngày trời, ngoại trừ đá tảng lớn nhỏ nằm đầy trên đường và khói khí bốc lên từ mặt đất ra, tuyệt nhiên không có thêm bất kỳ thứ gì nữa.

Đừng nói là động vật, ngay cả thực vật cũng là của lạ vật hiếm nữa là.

“Đó, đó là ~~~~~!!!” Trong lúc Dương Kiệt bắt đầu chán nản ngồi ngả mông xuống đất, một áp lực đáng sợ đè thẳng vào người, cảm giác ớn lạnh xương sống và khó thở vô cùng, tựa như ai đó đang cầm cây roi mây thôi thúc ép buộc anh ta phải tiếp tục bước về phía trước chứ không được ngưng lại.

“Có ai đó đang gọi mình?? Là kẻ đã lên lên quan sát mình từ nãy tới giờ sao??” Mặc dù muốn mặc kệ đối phương muốn làm gì thì làm, nhưng luồng áp lực đáng sợ càng lúc càng khuyết đại ra, khiến Dương Kiệt không thể yên ổn ngồi đó mà phải đứng bật dậy tiếp tục đi thẳng về phía trước.

Muốn yên ổn phó mặc số phận ra sao thì ra cũng không được, không còn cách nào khác, Dương Kiệt đành đứng lên tiếp tục đi thẳng về phía trước, đồng thời trong lòng tỏ ra tò mò rất cuộc là cao nhân phương nào đang “triệu hồi” mình thế nhỉ?

Lại đi chuyển liên tục hết nửa ngày nữa, trong lúc Dương Kiệt tỏ ra chán nản muốn bỏ cuộc, mặc kệ thứ “áp lực” vớ vẩn kia, không kềm được biến sắc khi nhìn thấy một vầng sáng bảy màu sáng rọi cả khe vực âm u tối tăm xuất hiện ở phía xa, như ngọn hải đăng chỉ đường để Dương Kiệt đi tới đó vậy.

“Chẳng lẽ là lối thoát hiểm??” Dương Kiệt lập tức tinh thần phấn chấn hẳn lên, ba chân bốn cẳng lao thẳng về phía vầng sáng bảy màu ở trước mặt không quá xa nữa.

Một cánh cửa sắt khổng lồ ~~~~~!!

Đứng thế, đập vào đôi mắt của Dương Kiệt chính là một cánh cửa sắt khổng lồ bị bao phủ bởi vầng sáng bảy màu nổi bật dưới màn đêm vô tận chẵn ngay giữa đường đi dưới vực thăm.

Khẽ nhích sang mép bên cửa để quan sát phía sau, phát hiện là đường đi vực thăm bình thường, nghĩa là cánh cửa sắt này chỉ duy nhất một cánh cửa sắt đó, phía sau là chân không, không phải một gian phòng hay tòa nhà gì cả.

Một không gian ảo, chắc chắn là thế ~~~!!!

Dương Kiệt vô cùng khẳng định rằng, chỉ cần mở được cánh cửa sắt khổng lồ này ra, chắc chắn sẽ dẫn anh ta đi thẳng tới một không gian ảo nào đó, thậm chí có thể là lối thoát khỏi cái vực thăm chết tiệt này cũng không chừng.

Chỉ là, vấn đề là làm sao để mở được cánh cửa sắt này đây!!

Dương Kiệt không cho rằng chỉ đơn giản dùng đôi tay đẩy mạnh cánh cửa ra là được, chắc chắn phải dùng cách giải mã nào đó giống hệt những game RPG mà mình đã từng chơi, phải tìm kiếm vật phẩm đặc biệt để mở cánh cổng này ra cho mà xem.

Chỉ là ..... vật phẩm để giải mã cánh cửa là thứ gì đây??

Dương Kiệt tập trung quan sát bề mặt cánh cửa sắt khổng lồ ở phía trước, hy vọng có thể tìm ra manh mối để mở cửa.

Phát hiện bề mặt cửa sắt khảm đầy hoa văn có hình thù kỳ lạ, không có chút logic hay trật tự nào cả, chẳng lẽ là bắt mình chơi trò xếp hình sắp xếp lại hoa văn theo đúng nghĩa của nó??

Dương Kiệt thử dùng tay sờ lên bề mặt hoa văn, ngón tay tạo thành chảo chụp thẳng lên đó định dịch chuyển nó đi chỗ khác, nhưng kết quả là hoàn toàn không có tác dụng gì cả, nghĩa là manh mối xếp hình đã sai rồi.

Mặc dù có chút thất vọng, nhưng Dương Kiệt tinh ý nhanh chóng phát hiện trên bề mặt hoa văn xuất hiện vô số vết lõm hình tròn có thể tích bằng nhau. Sau khi đếm kỹ, có tới bảy bảy bốn mươi chín vết lõm hình tròn như thế.

Hiểu cả rồi, thì ra là phải tìm kiếm vật phẩm như ngọc thạch hay ngọc bích gì đó để khảm vào những vết lõm đó, cung cấp năng lượng để cánh cửa mở ra chứ gì.

Dương Kiệt thêm lần nữa hóa thân thành thầy bói sờ voi suy đoán quy luật mở cổng.

Nhưng vấn đề là, biết kiếm đâu ra ngọc thạch ngọc bích gì đó tương ứng để khảm vào đây??

“Hay là .....” Dương Kiệt nhanh chóng từ trong nhẫn Càn Khôn lấy ra 49 viên linh thạch cao cấp đã quy đổi được trước khi đi tới Hắc Ngục Giai,

khảm thẳng vào những vết lõm trên cửa sắt.

Cạch ~ cách ~ cách ~~~~~!!

Không tốn quá nhiều thời gian, 49 viên linh thạch cao cấp đã khảm hết lên bề mặt cửa sắt, chỉ là dưới ánh mắt kỳ vọng của Dương Kiệt, cánh cửa sắt vẫn không có chút phản ứng gì cả, thậm chí không nhấp nháy được cái nào nữa là.

Vậy không phải linh thạch cao cấp rồi, chẳng lẽ phải sử dụng linh thạch tuyệt phẩm??

Nếu như thế thật thì Dương Kiệt chỉ nước quý mà thôi. Đừng nói là 49 viên, cho dù là 1 viên cũng không có nữa là. Bộ tướng linh thạch tuyệt phẩm muốn đổi là đổi sao?? Cho dù trả gấp đôi giá trị của nó cũng chưa chắc có người chịu đổi cho đâu.

“cũng không hẳn phải là linh thạch, nếu mình nhớ không lầm thì ngũ hành thạch lượm được trên đường đi, tuy có hình dáng giống như ngôi sao, nhưng thể tích của chúng nếu như khảm vào bề mặt cánh cổng sắt vô cùng vừa vặn, hay là.....” Trong lúc tỏ ra tuyệt vọng, đột nhiên một dòng suy nghĩ lóe qua trong đầu, không chút do dự, từ trên bề mặt cửa sắt rút hết linh thạch cao cấp xuống, lập tức thay thế bằng những viên ngũ hành thạch đã lượm được dưới vực thẳm.

Ngũ Hành Thạch nằm đầy dưới khu vực này, chắc chắn là chìa khóa để mở cửa rồi. Vì theo logic các game RPG, vật phẩm giải mã luôn nằm ở gần vị trí cần được giải mã mà!

Ôi, ta đúng là thiên tài, thế cũng nghĩ ra được, ta phục ta quá đi, xoa đầu tự khen cái nào, hihi ~~~~~!!

Dương Kiệt tỏ ra đắc chí khi cho rằng mình đã “tìm ra nguyên nhân mạnh mẽ để giải mã”, hai tay nhanh như chớp khảm Ngũ Hành Thạch lên những vết lõm thay cho linh thạch cao cấp. Quả nhiên, Ngũ Hành Thạch khi khảm vào vết lõm trên bề mặt cửa sắt lập tức có hình dáng giống như một viên ngôi sao nằm trong trung tâm của hình tròn bên ngoài vậy, vô cùng vừa vặn.

Tuy nhiên, ước mơ luôn tốt đẹp, sự thật lại quá phũ phàng.

Đợi tới khi viên Ngũ Hành Thạch cuối cùng được khảm lên, cái gì mà cánh cửa sẽ mở toang ra, mở ra con đường thênh thang lên đỉnh gì đó không thấy đâu cả, nó vẫn bất động như không có gì xảy ra cả.

Lại bé cái nhảm nữa rồi!!

Dương Kiệt có cảm giác như bị hai bàn tay vô hình không ngừng tát thẳng vào mặt, sung cả đôi má. Mất mặt, tuyệt đối là mất mặt mà!!

Anh ta có chút khóc không thành tiếng, ba lần bảy lượt đều suy đoán thất bại, rốt cuộc là cần thứ quý quái gì để khảm lên đó thế này ~~~~~!!

Chỉ là “lối thoát duy nhất” ở ngay trước mặt, tuyệt đối không thể bỏ cuộc. Đành cắn răng đi vòng vòng xung quanh, nhặt hết tất cả mọi thứ có hình dáng có thể khảm vào bề mặt cánh cửa để tiếp tục thử chứ biết sao bây giờ.

Lại tốn thêm nửa ngày trời để ‘nhặt vật phẩm nhiệm vụ’, khảm hết món này tới món khác lên, nhưng cánh cửa sắt vẫn im hơi lặng tiếng, thậm chí không nhấp sáng lấy một cái nào cả.

“mẹ kiếp ~~~~~!! Rốt cuộc vật phẩm giải mã là thứ chó chết gì đây?? Không thể cho bố mày chút gợi ý được sao, aaaaaaaa ~~~~~!!” Dương Kiệt đã tỏ ra mệt mỏi vô cùng, cộng thêm tâm trạng bực bội kìm nén từ lúc rơi xuống vực thẳm tới giờ, tung chân đá thẳng vào bề mặt cánh cửa sắt để trút giận.

Rầm ~~~~~!!! Crack ~ crack ~ crack ~~~~~!!

Dưới ánh mắt “không thể tin nổi” của Dương Kiệt, dưới uy lực cú đá trời giáng của anh ta, cánh cửa sắt khổng lồ từ từ mở toang ra, phơi bày diện mạo lối đi phía sau lưng của nó.

Cái đệt gì thế này?? Rốt cuộc bố mày tốn công phí sức, suy nghĩ nát cả cái đầu để tìm “vật phẩm nhiệm vụ” để giải mã là vì cái gì chứ??

Giờ nay chẳng khác nào một tên trộm canh me chủ nhà giàu có ở một biệt thự cao cấp đi vắng, chuẩn bị đột nhập vào trong để chôm tài sản, tự cho mình thông minh và tin tưởng vào “kinh nghiệm chuyên nghiệp” của mình, cho rằng căn biệt thự cao cấp này đã sử dụng hệ thống bảo mật tân tiến phải dùng mật mã để giải mã mới mở cửa được, nên đã tìm đủ mọi cách vát óc suy nghĩ tìm ra mật khẩu để mở khóa cổng hết nửa ngày trời vẫn không thành, trong lúc tức giận vì tốn công tốn sức không thu lại được gì vùng chân đạp mạnh vào cổng, phát hiện cánh cổng bị đá văng ra, thì ra tên chủ nhà đã quên kích hoạt hệ thống chống trộm ở cửa sắt, chỉ cần đẩy nhẹ là có thể đi vào bên trong.

Sắc mặt của Dương Kiệt đã đen xỉn như than. Đúng là kinh nghiệm chuyên nghiệp hại chết người mà.

Thực tế thì việc khảm “vật phẩm nhiệm vụ” lên bề mặt cánh cửa sắt là không sai, sau khi khảm đủ 49 viên Ngũ Hành Thạch lên đó, tuy bề ngoài không có phản ứng gì, nhưng cánh cửa sắt đã âm thầm hấp thụ đủ lượng năng lượng để mở khóa, chỉ là Dương Kiệt tưởng rằng giống như trong phim ảnh hay game RPG, sau khi giải mã xong, cánh cửa “hiện đại” này sẽ tự động mở bung ra hoặc ít nhất cũng phải có dấu hiệu hay âm thanh đã mở khóa nào đó, nên đã không dùng tay đẩy thử cánh cửa ra, nên mới xảy ra trường hợp “bé cái nhảm” như thế mà thôi.

Đó mới là nguyên nhân chính khiến anh ta phải vò đầu bứt tóc hết nửa ngày trời tiếp tục tìm cách “giải mã” một cách vô ích. Chỉ là do anh ta không biết đó thôi.

Hít sâu một hơi vào người để kim nén cơn phần nộ, Dương Kiệt nhắc bước chân từ từ đi thẳng vào bên trong không gian cánh cửa sắt đã mở ra.

Đập vào đôi mắt của Dương Kiệt khi vừa bước vào cánh cửa sắt là một dãy bậc thang hướng sâu xuống lòng đất được làm bằng đá cẩm thạch dài vô tận.

Khác xa với màn đêm vô tận ở thế giới bên ngoài, hai bên hành lang đều có khảm đầy những viên ngọc châu sáng lấp lánh, tựa như những bóng đèn treo tường thấp sáng cả hành lang.

Mặc dù trên người Dương Kiệt có thủy tinh phát sáng không cần phải lo lắng bóng tối, nhưng trong này có ánh sáng cũng tốt hơn chứ nhỉ.

Nurong theo bậc thang với góc bốn mươi năm độ từ từ bước xuống, tón gần nửa canh giờ mới đi hết chiều dài của cái bậc thang dài này, theo nhẩm tính của Dương Kiệt trên đường đi, bậc thang này ít nhất cũng phải trên ba ngàn bậc là ít.

Vừa đi hết bậc thang, ngay lập tức đập vào đôi mắt của Dương Kiệt là một quảng trường rộng thênh thang, diện tích ít nhất cũng phải trên ba cái sân bóng đá cộng lại là ít.

“Đó, đó là ~~~~~!!!” Dương Kiệt không kiềm được kêu thót lên khi nhìn thấy cảnh vật “khó tin” ngay trước mắt mình.

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 209: Anh hùng, à không, cầu hùng, xin tha mạng!!

Chỉ thấy ngay trung tâm quảng trường có một cây trụ khổng lồ hình dáng giống hệt như một tế đàn cổ xưa, thân trụ khảm đầy hoa văn kỳ lạ mà Dương Kiệt chưa từng nhìn thấy qua.

Xung quanh bốn góc của tế đàn có bốn cây trụ kim loại khác tựa như tạo thành vòng vây bao vây lấy tế đàn. Trên đỉnh bốn cây trụ kim loại có gắn một sợi dây xích dài nối thẳng tới tế đàn, trời chập bốn chi của một con ma thú toàn thân phủ đầy lông lá màu đen như mực đang nằm nhắm mắt bất động trên tế đàn.

Nhìn kỹ con ma thú có thể tích to bằng một con voi Châu Á, hình dáng của một con chó lông xù với lớp lông đen bóng dày phủ đầy cơ thể.

Một con chó lông xù????!!

Gâu ~~~~~ gâu ~~~~~!!!

Trong lúc Dương Kiệt đang tỏ ra tò mò ngạc nhiên, “con chó lông xù” đột nhiên mở to đôi mắt tựa như được khảm bằng hai bóng đèn phát sáng màu xanh thanh thiên ra, từ trạng thái nằm ngủ đứng bật dậy ngẩng cao đầu gào lớn một tiếng.

“AAAAAAAAAAAAAAAAAAAA~~~~~!!!!” Tiếng sấm kinh thiên động địa khiến cho cả quảng trường như đang xảy ra động đất cấp 10, Dương Kiệt gào thét đau đầu khô, hai tay bịt chặt lấy tai cũng không thể cảm thấy dễ chịu hơn chút nào, sắc mặt tái mếp ngồi ngã mông xuống đất, đôi mắt giương to ra hết cỡ với vẻ hoảng sợ nhìn chằm chằm vào “con chó lông xù” ở trên tế đàn.

“Gâu gâu, khôn kiếp, tưởng là một con cá lớn, thì ra chỉ là con heo mập tông sư quyền thôi sao?? AAAAAA ~~~~~!!!!” dưới ánh mắt khó tin của Dương Kiệt, sau tiếng sấm kinh thiên động địa xong, “con chó lông xù” đột nhiên mở miệng thốt ra được tiếng người, mang theo giọng điệu phần nộ không hài lòng nhìn chằm chằm vào Dương Kiệt với vẻ khinh thường chế giễu, cộng thêm chút vẻ không biết phải sao.

Con chó này đã thành tinh rồi sao?? Nó có thể nói được tiếng người??!!

“Con heo mập????!!!!” Nghe thấy câu xưng hô đại kỳ đối với Dương Kiệt, cộng thêm vẻ khinh thường chế giễu của đối phương, sắc mặt của anh ta trở nên khó coi vô cùng, hận không thể lao tới xé xác ‘con cầu’ trời đánh kia làm thành món cây tơ bảy món ngay tại chỗ.

Chỉ là khẽ cảm nhận khí thế đáng sợ trên cơ thể của nó phát tán ra, tuyệt đối đáng sợ hơn cả khí thế của Ngân Vũ Ưng, cho dù không phải là ma thú cấp 7 cũng phải là ma thú cấp 6 cao cấp chứ không đùa.

Con người như ta không chấp mấy con cầu ăn phân, ta nhịn ~~~~~!!

Dương Kiệt không ngừng hít sâu vào người để bình tĩnh lại, đồng thời trong lòng không ngừng an ủi bản thân.

“Gâu gâu ~~~!! Loài người hèn thấp kia, cút ra đây bốn cầu gia bảo nào!!!!” Nhìn thấy Dương Kiệt mặt mày tối sầm như chỉ dám đứng yên một chỗ không dám phản kháng, “con chó lông xù” càng tỏ ra đắc chí khinh thường anh ta hơn nữa, lên tiếng kêu gọi như đang ra lệnh vậy.

.....

.....

Chỉ thấy Dương Kiệt trực tiếp ngồi ngã mông xuống đất, đầu cúi xuống như đang suy nghĩ điều đó, hoàn toàn phát lờ “mệnh lệnh” của “con chó lông xù” hùng hổ kia.

“Gâu gâu, aaaaaaaa, đồ khốn, “con kiến” yếu ớt như ngươi mà dám phát lờ “mệnh lệnh” của bốn cậu gia ta sao?? Không thể tha thứ, tuyệt đối không thể tha thứ, gào ~~~~~!!!” nhìn thấy con người “hèn thấp” dám bỏ ngoài tai mệnh lệnh của mình, “con chó lông xù” không kìm được phần nộ tột cùng, gào lớn một tiếng đầy căm phẫn, trực tiếp từ trên tể đàn phóng xuống, lao thẳng về phía Dương Kiệt chuẩn bị dạy cho anh ta một bài học về phía “lịch sự”.

“Ôi, xin đừng. ....” Dương Kiệt giật mình hoảng hốt khi “con chó lông xù” có thể nhảy ra khỏi tể đàn lao tới tấn công mình, hốt hoảng đứng bật dậy không ngừng lùi về phía sau như để né tránh.

Két ~~~~ kết ~~~~ kết ~~~~ kết ~~~~~!!!

“con chó lông xù” tựa như tên bắn lao tới chỉ còn cách vị trí Dương Kiệt đang đứng khoảng vài ba mét đột nhiên bị chững lại không thể tiếp tục lao tới nữa, thì ra là bốn sợi dây xích xích chặt bốn chi của hắn đã kéo dài tới mức giới hạn, hạn chế nó không thể tiếp tục lao tới tấn công Dương Kiệt nữa.

Hú hồn! Thì ra chỉ là một con chó bị xích mở lại không hơn không kém!!

Chỉ thấy “con chó lông xù” không ngừng lao người về phía trước trong “tuyệt vọng”, bốn sợi dây xích tỏ ra chắc chắn vô cùng, nhất thời tiếng gào thét và tiếng dây xích kéo giãn vang lên liên hồi.

“Gâu gâu, tới đây, có giỏi tới bước tới đây, để xem bốn cậu gia không xé xác ngươi ra, đồ hèn nhát, đồ vô dụng, phế vật ~~~~~!!aaaaaaa ~~~~~!!!” “con chó lông xù” không ngừng buông ra lời khiêu khích, chỉ mong có thể khiến đối phương nóng đầu lên lao tới “ăn thua đủ” với mình.

Đối diện những lời khiêu khích khó nghe của đối phương, Dương Kiệt chỉ cười lạnh.

Mẹ kiếp! đầu của bố mày đâu có bị kẹp qua đâu mà điên khùng lao tới ăn thua đủ với mày, và lại, mấy câu khiêu khích của mày sơ đẳng quá đi, muốn bố mày dính câu hả? ờ đó nằm mơ đi ~~~!!!

“Này, muốn xé xác ta đúng không?? Bố mày đứng ở đây nè, ngon thì nhào vô mà xé xác bố mày thử xem, thách mày đấy ~~~~~!!!” Dương Kiệt mang theo vẻ mặt chế giễu không ngừng làm ra những động tác khiêu khích và lời nói chế giễu để chọc giận “con chó lông xù” đang hùng hổ ở phía trước.

“Gâu gâu, khốn kiếp, khốn kiếp, ngươi dám vô lễ với bốn cậu gia, không thể tha thứ, không thể tha thứ, aaaaaaaa ~~~~~!!!”

“Đồ chó ăn phân, đồ cậu tạp chủng, tính nết đã xấu rồi, ngay cả mặt mày còn thậm tệ hơn thế nữa, cũng không biết là ba mẹ của ngươi đã làm qua thứ tội lỗi kinh thiên động địa gì phải đẻ ra một đứa con ma chê quỷ khốc như ngươi, nếu như là ta thì ta đã kiếm miếng đậu hũ đâm đầu vào chết quách đi cho rồi rồi...” Gi chữ, cãi lộn thì Dương Kiệt sợ gì ai, đặc biệt là khi biết rõ đối phương tuyệt đối không thể làm gì được mình, vậy thì không cần phải khách sáo làm gì nữa, những lời nói cay độc nhất tựa như súng liên thanh không ngừng “nã” thẳng về phía đối phương.

“Đừng tưởng bố mày không biết, ngươi vừa mới ra đời vì muốn tranh giành vú của mẹ mình, nhẫn tâm cắn chết hết anh chị em của mình, đúng là đồ súc sinh.”

“năm một tuổi đã biết lén lén nhìn trộm con chó cái ở hàng xóm tằm”

“năm hai tuổi ép con chó cái hàng xóm nhìn trộm ngươi tằm”

“năm ba tuổi thậm chí cưỡng hiếp luôn con người ta.”

“năm bốn tuổi có mới bỏ cũ, vì một con chó cái khác mà bỏ bê luôn cả “chó nữ đầu đời” của mình, thậm chí ngay cả những đứa con trong bụng cũng không thèm đếm xỉa chịu trách nhiệm, đúng là tên sở khanh đề tiện trời đánh mà.”

“nhưng ông trời có mắt, gieo gió ắt gặp bão, năm năm tuổi phát hiện “cẩu tình nhân” đang lén phén với một con chó đực khác, cho ngươi mọc sừng trên đầu, nhưng do đánh không lại “tình địch”, nên chỉ biết bấm bụng nuốt trôi núp sang một góc ném vết thương trên mình, làm chó đực làm tới cảnh giới như ngươi quả là thảm hại, ta khinh bỉ ngươi ~~~~~!!!”

Gâu gâu ~~~~~!! Gào gào ~~~~~!!!

Nhục nhả, ê chề, căm phẫn, bất lực, đó là tất cả những gì “con chó lông xù” phải hứng chịu vào thời điểm này. Nó chỉ biết không ngừng gào thét hùng hổ trong tuyệt vọng, tiếp tục nghe Dương Kiệt “tường thuật trực tiếp” lại cuộc đời đầy “bẩn thỉu” và “bỉ thảm” của mình mà thôi.

“năm ba mươi tuổi, sau nhiều năm bị cấm sừng, cảm thấy chán nản cuộc sống, quyết định đi mua vui trong chốn thanh lâu. Ai ngờ đường tình duyên đã bấp bênh, ngay cả đường tiền tài càng bị thảm hơn nữa. Trong một lần tranh giành một “gái thanh lâu” với người ta, bị núi tiền không đáy của đối thủ đè thẳng xuống đầu, bị si nhục chê cười tới nỗi không ngóc đầu lên nổi.”

“năm ba mươi mốt tuổi, biết rõ tầm quan trọng của tiền bạc, bắt đầu lập chí trở thành tên ma cô huyền thoại trong giới ma thú, bắt đầu tập tập hàng loạt ma thú cái có nhan sắc tầm thường, thậm chí là vừa già vừa xấu dưới trướng mình, do chơi chiến thuật phá giá thị trường, mua một tặng ba, nên sự nghiệp bắt đầu có khởi sắc, nhưng vô tình đắc tội những tay ma cô lâu năm khác.”

“năm ba mươi hai tuổi, do bóc lột sức lao động quá đáng kèm theo ăn chia không rõ ràng, cộng thêm sức ép của những tay ma cô cạnh tranh, “gái” dưới trướng bắt đầu bỏ chạy, thậm chí ngay cả những con xấu ma chê quỷ khốc cũng không thèm đếm xỉa tới người, tiếng xấu tiếng thổi lan truyền khắp ma thú giới, phút chốc một đêm trắng tay, bạn bè chê cười, họ hàng khinh bỉ xa lánh.”

“năm bốn mươi năm tuổi, cảm thấy ma thú giới không còn tương lai, quyết định tiến thân vào thế giới loài người. Hóa thân thành một phiên phiên công tử đi vào thành trì dụ dỗ những thiếu nữ mới lớn đi coi cá vàng, mục đích là muốn cưỡng hiếp con người ta. Thế nhưng bị ba mẹ của người ta phát hiện, bị lôi ra quảng trường đập cho một trận như từ cừu từ nhất sinh, ngay cả “của quý” dưới háng cũng bị người ta thiến đi, biến thành một tên “cẩu thái giám” đực không ra đực, cái không ra cái.”

“năm bốn mươi sáu tuổi, trong lúc tuyệt vọng muốn cắn răng tự vẫn, trong đầu đột nhiên lóe qua kế hoạch ‘lên đời’ cho bản thân, và thế là chạy tới một vương triều hùng mạnh định ứng tuyển thành thái giám phục vụ cho hoàng gia. Chỉ tiếc rằng với cái khuôn mặt ma chê quỷ khốc của người, tổng quản thái giám vừa mới gặp mặt đã trực tiếp cho người tống cổ người ra khỏi hoàng cung, bị loại ngay trước vòng gửi xe, mẹ kiếp, ngay cả muốn làm thái giám cũng không thành, người xem người có thất bại hay không, haha, haha, hahahaha ~~~!!!”

Phì phò ~~~!! Phì phò ~~~~~!!!

Mặc dù giận tới nổi mất hết lý trí dưới những lời “kẻ tội” đầy cay độc của Dương Kiệt, nhưng này giờ gào thét không ngưng cũng đã bắt đầu thấm mệt, chỉ còn cách giương to đôi mắt như cái lồng đèn kèm theo sát khí đằng đằng nhìn chăm chăm vào đối phương trong “tuyệt vọng, bất lực” chứ biết sao bây giờ.

“năm .....” Roẹt ~~~ roẹt ~~~~~!! Crack ~~~ crack ~~~ crack ~~~ ~!!!

Trong lúc Dương Kiệt định tiếp tục si nhục đối phương, đột nhiên bốn cây trụ sáng rực cháy dữ dội, ngay sau đó là bốn sợi dây xích đang xích bốn chi của “con chó lông xù” bị bung ra khỏi chân nó, giúp nó thoát khỏi trạng thái bị khóa xích, có thể tự do đi lại khắp nơi.

“haha, không ngờ, không ngờ bốn cậu gia lại may mắn như vậy, hôm nay đúng ngày ngày thiên cầu thực nhật hằng trăm năm mới xuất hiện một lần, có thể tạm thời thoát khỏi bốn sợi dây xích chết tiệt này một thời gian. Tuy chỉ là một thời gian ngắn, nhưng quá đủ để bốn cậu gia “xử đẹp” tên khốn trời đánh miệng ngậm đầy phân này rồi.” “con chó lông xù” nhìn thấy bốn sợi dây xích rời khỏi chân mình, ngẩng đầu lên phản kích gào thét điên cuồng, tựa như muốn trút hết nỗi căm phẫn oan ức mà mình nén nhịn từ nãy tới giờ, đồng thời phóng ánh mắt hận không thể phang thây xé thịt đối phương ra, cộng thêm động tác dùng chiếc lưỡi màu hồng tím thô dài ném nhẹ bên mép miệng nhìn chăm chăm về phía “kẻ thù không đội trời chung” ở trước mặt.

“anh hùng, à không, cậu hùng, xin tha ....”

Vù ~~~!!! bốp ~~~~~!!!! AAAAAAAAAAAAAAAAAA~~~~~!!

Trong lúc Dương Kiệt sắc mặt tái mét định lên tiếng “ta lỗi”, “con chó lông xù” trực tiếp vung chiếc đuôi khổng lồ quất thẳng vào người anh ta. Dương Kiệt chỉ kịp kêu thét lên như con heo bị chọc tiết, trực tiếp bị đánh bay tông thẳng vào bức tường ở phía xa, cơ thể như khảm thẳng vào trên bề mặt bức tường vậy.

Bạn đang đọc truyện *Phì Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 210: Thân phận thực thụ của “con chó lông xù”

“Chửi!! Lúc này người chửi sưng miệng lắm mà, sao không chửi tiếp cho bốn cậu gia nghe thử xem nào!!” “con chó lông xù” lộ ra nụ cười điên cuồng từ từ bước tới trước mặt Dương Kiệt, chầm chậm nói.

Mặc dù lúc này ngũ tạng lục phủ như đảo lộn, đau tới nỗi thờ không ra hơi, nhưng vẫn cố gắng tạo ra vẻ mặt như con chó bị luộc chín đầu, nín bọ lấy lòng: “Dạ, dạ, không, không dám ạ, lúc này, lúc này tôi chỉ đang, đang kể chuyện về, về cuộc đời bản, bản thân cho cậu gia nghe, nghe thôi ạ, chứ nào, nào dám chửi cậu, cậu gia chứ ....”

Bốp ~~~~~!!! AAAAAAAAAA ~~~!! Rầm ~~~~~!!

Cú quết đuôi thẳng vào người Dương Kiệt chính là câu trả lời của “con chó lông xù”.

Hộc ~~~ hộc ~~~~~!!

Máu tươi từ trong miệng phun bắn ra, nhuộm đỏ cả mép miệng và ngực áo.

Tất nhiên mọi chuyện vẫn chưa kết thúc tại đó, diễn biến tiếp theo sau đó là màn tra tấn hành hình dã man của “con chó lông xù” đối với Dương Kiệt. Nhất thời tiếng kêu gào đầy đau khổ, tiếng cười hét đầy điên cuồng phản kích vang lên liên miên không dứt.

Phì phò ~~~~~ phì phò ~~~~~!!

Sau khi “hành hình” chán chê Dương Kiệt xong, “con chó lông xù” cũng đã bình tâm trở lại, chỉ là lúc này Dương Kiệt như chỉ còn nửa cái mạng, toàn thân trên dưới không một mảnh nguyên vẹn, nằm thoi thót trên mặt đất, tựa như có thể mất mạng bất kỳ lúc nào.

Một chân tông sư đối diện với một ma thú cấp 7, chỉ cần “con chó lông xù” muốn, chỉ vẩy nhẹ cái đuôi một cái cũng đủ để lấy mạng Dương Kiệt rồi, chứ tuyệt đối không đơn giản chỉ mất nửa cái mạng như lúc này đâu nhỉ.

Chỉ thấy cơ thể của “con chó lông xù” đột nhiên run lên liên hồi, khuôn mặt chó phủ đầy lông lá nhả lên vì đang cố gắng “dặn” ra một thứ gì đó thì phải.

Bịch ~~~~~!!!

Chỉ thấy một vật thể tròn tròn đen như than từ phía sau hậu môn của “con chó lông xù” rớt ra, nó lập tức lộ ra vẻ dễ chịu sáng khoái, tựa như trút đi một gánh nặng nào đó vậy.

Mẹ kiếp!! hành hạ người ta chán chê xong rồi đi ‘?’ ra một đồng, chỉ có thể là loài chó mới làm được điều đó.

“hãy nuốt thứ này vào!!!” “con chó lông xù” dùng đuôi quét viên “dị vật” về phía Dương Kiệt đang mắt nhắm mắt mở, lạnh lạnh nói.

Nghe thấy câu “mệnh lệnh” của con cầu trời đánh kia, Dương Kiệt không kềm được phần nộ tốt cùng, căng mặt lên gào lớn: “Đồ, đồ khốn, ngươi, ngươi có thể giết, giết ta, nhưng tuyệt đối, đối không được làm, làm nhục ta, giời thì giết, giết ta đi, ta không, không phải là đồng, đồng loại của ngươi, đồ chó, chó ăn phân ~~~~~!!!”

Bốp ~~~~~!! Rầm ~~~~~!!!

Dương Kiệt thêm lần nữa bị quét bay ra xa vì dăm “cãi lệnh” của đối phương, tình hình cơ thể càng thêm tồi tệ.

“Đồ ngốc, ngươi tưởng bốn cầu gia đang sỉ nhục ngươi hả?? Ngươi đủ tư cách đó sao?? Nếu như không phải ngươi còn chút giá trị lợi dụng đối với bốn cầu gia, thì ngươi có mười cái mạng cũng không đủ chết rồi. Thứ mà bốn cầu gia vừa chế tạo ra thực ra chính là “thần Dược” có thể giúp người bị trọng thương hồi phục lại ngay tức khắc. Ngươi biết để tạo ra viên “thần Dược” đó, bốn cầu gia phải tiêu tốn biết bao sức lực và thần lực của mình không hả?? Đúng là đồ không biết điều.” “con chó lông xù” cười lạnh nói.

“thần dược”?? Cái thứ gớm ghiếc “?” ra từ hậu môn của nó là “thần dược”, mày tưởng tao là trẻ lên ba chắc? Nói là tao tin sao?? Mà cho dù đúng là “thần dược” thật đi nữa, bảo bố mày nuốt thứ gớm ghiếc đó, thà lấy mạng tao còn hơn.

Cho dù “con chó lông xù” làm đủ mọi cách, từ hăm dọa tra tấn, cho tới xuống nước dụ dỗ, Dương Kiệt vẫn nhất quyết ngậm chặt miệng lại, không bao giờ chấp nhận nuốt viên “thần dược” kinh khủng đó.

“con chó lông xù” vừa phần nộ vừa có chút không biết phải làm sao. Nếu như có thể, một cái móng vuốt chụp xuống xé xác tên khốn đáng ghét ở trước mặt ra rồi. Nhưng đối phương chết rồi, còn số phận của mình thì sao nè.

Thì ra “con chó lông xù” có một lai lịch vô cùng kinh khủng, nó cũng như Dương Kiệt, không phải là sinh linh của thế giới này, cũng là một sinh linh có nguồn gốc đến từ Trái Đất như Dương Kiệt.

Có thể nói, cả hai đều là đồng hương với nhau. Tất nhiên, nếu nói là đồng hương thì cũng có chút không đúng, vì Dương Kiệt đi tới từ thế giới chính, còn “con chó lông xù” là đến từ một thế giới tưởng tượng không có thực, nhưng cũng có nguồn gốc xuất thân từ Trái Đất đấy thôi.

Nói tới nay, cộng thêm hình tượng của “con chó lông xù” này, chắc nhiều người ít nhiều cũng đoán ra được lai lịch của nó rồi chứ nhỉ.

Đúng thế, đó chính là con thần thú trong thần thoại Trung Hoa, sủng vật của Nhị Lang Thần Dương Tiễn, Hao Thiên Thần Khuyển (mọi người đừng ném đá tác nhê).

Khác với Dương Kiệt bị kéo tới thế giới này cách nay không bao lâu, Hao Thiên Khuyển đã bị một sức mạnh kỳ bí kéo thẳng tới Huyền Thiên Đại Lục vào một ngàn năm trước trong một chuyến hạ phàm tìm thú vui nơi trần gian.

Hoang mang, sợ hãi, và đầy phần nộ, đó là tất cả những gì để phản ánh tâm trạng của Hao Thiên Khuyển khi bất ngờ bị kéo tới một nơi xa lạ như thế này. Khiến nó hoàn toàn cắt đứt mọi liên lạc với thiên giới, với Nhị Lang Thần, chủ nhân của mình, và đáng sợ nhất là, kết thúc cuộc sống thần tiên trên chôn thiên đình của mình phải chấm dứt từ nay.

Và thế là tình hung hăng hoang dã của Hao Thiên Khuyển hoàn toàn bộc phát ra ngoài, trút giận hết vào đầu của các sinh linh của đại lục Huyền Thiên này.

Tất cả những nơi mà Hao Thiên Khuyển đi qua, nơi đó đều biến thành một địa ngục trần gian, biết bao sinh linh vô tội chết thảm dưới những móng vuốt sắc nhọn, những răng hàm gớm ghiếc, biến thành miếng mồi ngon nằm gọn trong bụng của nó.

Do bản thân Hao Thiên Khuyển là thần thú, lúc đi tới Huyền Thiên Đại Lục thực lực chưa bị ảnh hưởng, nên cái gì mà kẻ mạnh độ kiếp hay thậm chí hóa vũ, cảnh giới mạnh trong đại lục Huyền Thiên cũng chỉ tựa như những con kiến yếu ớt trong mắt của nó mà thôi.

Biết bao kẻ mạnh độ kiếp hóa vũ ra tay chống đỡ, nhưng chỉ một cái hắt hơi của nó cũng đủ khiến những kẻ mạnh trong truyền thuyết của đại lục Huyền Thiên tan xương nát thịt, thậm chí linh hồn tan rã, không có cơ hội đầu thai nữa là.

Huyền Thiên đại lục lúc này chẳng khác nào một cái sân nhà của Hao Thiên Khuyển, sinh linh trên đại lục tựa như những con vật nuôi của nó, nó muốn nhào, muốn nặn, muốn tàn phá thế nào tùy thích, hoàn toàn không cần nể nang tới ai cả.

Hành động ‘ quá đáng’ của Hao Thiên Khuyển đã chạm tới giới hạn chịu đựng của thiên đạo của đại lục Huyền Thiên. Trong lúc nó vẫn còn đang tỏ ra hí hửng đắc chí tàn phá khắp nơi, thiên đạo trực tiếp ra tay trấn áp, bắt nốt giam cầm nó vào cái Hắc Ngục Giai u ám này.

Cho dù mày là thần linh của thế giới của người, nhưng khi đi tới địa bàn của tao, cho dù là rồng cũng phải nằm gục xuống cho ta.

Tất nhiên, dù sao Hao Thiên Khuyển cũng là thần linh một phương, nên thiên đạo của thế giới này không dám quá tay, chỉ dám bắt giam hãm lại mà thôi. Đồng thời buông ra một lời hứa hẹn để trấn an nó: “ tạm thời bốn tọa bắt giam nhà ngươi ở nơi này, xem như là trừng phạt cho hành động “ quấy rối” quá đáng của nhà ngươi. Tuy nhiên, nếu như sau này có một sinh linh nào đó vô tình lọt vào trong “ nhà giam” này, và vượt qua được thử thách do bốn tọa đề ra, bốn tọa sẽ thả tự do lại cho ngươi.”

Lời hứa hẹn đó tựa như “ liều thuốc an thần” để trấn an Hao Thiên Khuyển, tránh trường hợp ép chó vào đường cùng, ai mà biết nó sẽ làm ra điều điên cuồng gì chứ? Tuy thiên đạo không sợ, nhưng bất kỳ mối nguy hiểm tiềm ẩn nào có thể ảnh hưởng tới đại lục Huyền Thiên đều không thể chấp nhận được.

Và Hao Thiên Khuyển bị giam cầm dưới một không gian ảo do Thiên Đạo tạo ra dưới Hắc Ngục Giai hết cả ngàn năm trời, ngày ngày đêm đêm trông ngóng sinh vật vô tình lọt vào trong này như lời thiên đạo đã nói.

Và chờ suốt một ngàn năm, sinh linh đầu tiên cũng là duy nhất vô tình tìm tới không gian ảo này, chính là đồng hương của mình, Dương Kiệt(ít nhất là vậy). Đúng là ý trời, hay là do sự sắp đặt của thiên đạo chăng.

Tất nhiên, cũng có thể gọi là “ duyên phận” âm thầm gắn kết cả hai với nhau, vì Dương Kiệt mới "mượn tạm" hình tượng của Nhị Lang Thần trong phim Tây Du Ký, thậm chí lúc này còn đang tìm nguyên liệu để luyện chế Tam Tiêm Kích như của Dương Tiễn nữa, một sự trùng hợp đáng để suy ngẫm đúng không?? Và dùng câu nói ở trái đất để nói: những chuyện không thể không kể giữa Dương Kiệt và Hao Thiên Khuyển.

Ngày đêm ngóng chờ trông mong mòn mỏi cả đôi mắt, cuối cùng thì “ người đó” cũng đã tới, chỉ là sự “ vô lễ, si nhục” của Dương Kiệt đã khiến Hao Thiên Khuyển phần nộ tột cùng, cộng thêm tâm lý dần dần trở nên “ biến thái” do bị giam nhốt lâu ngày, khiến nó hành hạ tra tấn Dương Kiệt khi có cơ hội để trút đi “ những oan ức” mà mình phải hứng chịu bấy lâu nay.

Chỉ là, lúc hành hạ trút giận thì sáng khoái áp phê thật đấy, nhưng khi bình tĩnh lại thì lập tức khóc không thành tiếng. Với tình hình tồi tệ của Dương Kiệt như lúc này, đừng nói là thử thách, bảo anh ta đứng vững cũng là điều khó khăn rồi.

Nếu như anh ta không thể hoàn thành thử thách, đồng nghĩa với việc Hao Thiên Khuyển không được thả tự do. Nó đã bị nhốt quá đủ, quá lâu trong này rồi, không thể tiếp tục chịu đựng thêm được nữa.

Và lại, nếu như Dương Kiệt bị chết đi, ai mà biết được sau này còn sinh linh nào vô tình lọt vào trong này nữa chứ?? Tỷ lệ đó còn thấp hơn trứng độc đắc ở Trái Đất gấp trăm lần ngàn lần nữa là.

Điều đáng sợ nhất chính là, bốn sợi dây xích đang xích chặt lấy tứ chi của Hao Thiên Khuyển, ngày đêm không ngừng rút đi thần lực trong cơ thể của nó, khiến nó từ một thần linh có thực lực kinh thiên động địa, ngay cả kẻ mạnh hóa vũ cũng chỉ như một con kiến trong mắt nó mà giờ nay bị giáng xuống chỉ ngang ngửa với một con ma thú cấp 7 ở thế giới này.

Nếu như nhốt thêm một thời gian nữa, cho dù sau này có thêm sinh linh tới giải thoát được cho mình, ai mà biết được khi đó thực lực trên người mình còn lại bao nhiêu nữa chứ? Đừng nói là quấy phá “ trả thù”, tiêu dao tự tại như trước kia, giữ được cái mạng không đã là một vấn đề lớn rồi đấy.

Chỉ là Dương Kiệt hiện giờ sống chết không chịu phục dựng viên “ thần dược” do mình tạo ra, dùng đủ mọi cách kể cả dùng chỉ nhét vào miệng đối phương banh mạnh ra để nhét thuốc vào cũng không xong, giờ biết phải làm sao bây giờ.

Chỉ thấy đôi mắt như hai bóng đèn huỳnh quang rực sáng tới mức cực đỉnh, cơ thể run lên liên hồi, lớp lông đen phủ đầy trên cơ thể đột nhiên dựng lên như con nhím, miệng há to ra sủa lớn một tiếng: “ Gâu ~~~~~!!!”

Một tia sáng màu ánh bạc từ trong miệng Hao Thiên Khuyển phóng thích ra, trực tiếp chụp thẳng vào cơ thể của Dương Kiệt đang nằm hấp hối trên mặt đất.

“ đó là ~~~~~!!!” Nhìn thấy tia sáng màu ánh bạc phóng tới, Dương Kiệt lộ ra vẻ tuyệt vọng từ từ nhắm mắt lại chờ chết vì cho rằng đối phương đã nổi giận trực tiếp hóa kiếp cho mình. Chỉ là khi tia sáng màu ánh bạc đó chạm vào người, anh ta lập tức giương to đôi mắt ra hết cỡ vì bất ngờ.

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 211: Yêu cầu của hao thiên khuyến

Cảm giác đau đớn tột cùng khi dính đòn “kết liễu” đầu không thấy, ngược lại còn cảm thấy lâng lâng dễ chịu, cả cơ thể như đang ngâm mình trong suối nước nóng, thương tích nghiêm trọng đang hồi phục với tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy được.

Con chó điên đó đang điều trị cho mình??

Roẹt ~~~~~!!

Đợi tới khi tia sáng màu ánh bạc biến mất, Dương Kiệt đã hoàn toàn hồi phục như chưa từng bị chấn thương qua vậy.

Từ dưới mặt đất đứng bật dậy, khẽ quan sát toàn thân trên dưới để kiểm tra lại, dúi mày khó hiểu nhìn chăm chăm vào Hao Thiên Khuyến ở trước mặt.

Chỉ thấy cơ thể của Hao Thiên Khuyến tựa như bị rút nước, từ thể tích của một con voi Châu Á giờ nay đã thu nhỏ lại bằng một con chó săn thông thường, mang theo vẻ mặt mệt mỏi nằm ngã trên mặt đất. Xem ra việc điều trị cho Dương Kiệt đã khiến nó tổn không ít sức rồi nhỉ.

Cũng phải thôi, thần thông điều trị của Hao Thiên Khuyến là một phép thuật cao cấp ở thế giới thần thoại, nếu như với thực lực trước khi bị gian cầm trong này, muốn sử dụng như thế nào thì hoàn toàn thoải mái, chỉ là thần lực trong cơ thể của nó lúc này đã bị rút đi rất nhiều rất nhiều, nên sau khi thi triển phép phục hồi, sẽ khiến nó cảm thấy vô cùng mệt mỏi.

Lẽ ra định sử dụng phương pháp ít hao sức nhất để điều trị cho Dương Kiệt, ngoài ra còn ý định si nhục đối phương, ai ngờ đối phương cứng đầu còn hơn một tên liệt sĩ kiên cường, sống chết không chịu “hường đặc ân” của mình, không còn cách nào khác, đành phải sử dụng tới bí thuật hồi phục cao cấp mà thôi.

Nếu như không phải có việc cần nhờ vả Dương Kiệt, muốn mau chóng thoát khỏi cái nơi quỷ quái này, Hao Thiên Khuyến không một vuốt xé xác Dương Kiệt ra đã là phúc đức ba đời rồi, ở đó mà tốn công hao sức đi điều trị cho anh ta.

“nói đi, ngươi muốn điều gì ở ta?? Chỉ là ta không nghĩ là với thực lực hiện giờ của ta, có thể giúp ích được gì cho ngươi cả!” trên đời này không có bữa ăn miễn phí, đối phương tốn công tốn sức đi cứu chữa cho mình vì cái gì chứ? Nhất là khi hai bên là kẻ thù với nhau, tất nhiên là có chuyện gì đó cần nhờ vả tới mình rồi.

“phì phò ~~~ phì phò ~~~!! Gâu gâu, ngươi biết điều thế thì bốn cầu gia cũng không giải thích dài dòng thêm nữa. vô cùng đơn giản, nhìn thấy hai cánh cửa nhỏ ở phía dưới cây trụ tế đàn mà bốn cầu gia đứng lúc này không? Hãy đi vào đó, sẽ có người đặt ra thử thách cho ngươi. Chỉ cần ngươi hoàn thành được thử thách trở ra, mọi ân oán giữa hai ta sẽ lập tức xóa bỏ, bốn cầu gia hứa sẽ không làm hại tới ngươi nữa.” mặc dù đã mệt hơi tai, nhưng nghĩ tới viễn cảnh sắp được tự do, Hao Thiên Khuyến lập tức tinh thần phấn chấn hẳn lên, đưa một chỉ chỉ thẳng về phía cánh cửa dưới tế đàn ở phía xa, vừa dụi dụi vừa hăm dọa nói.

Nương theo chỉ trước của Hao Thiên Khuyến nhìn về phía tế đàn, quả nhiên, ngay chính giữa dưới chân trụ tế đàn xuất hiện một cánh cửa sắt nhỏ, đủ cho một người đi vào bên trong.

Dương Kiệt lập tức lộ ra vẻ khó xử, khi không lại bắt mình đi tham gia ba cái thử thách vớ vẩn gì đó, ai mà biết được trong đó có mối nguy hiểm nào không chứ.

Chỉ là nhìn thấy vẻ mặt đầy kỳ vọng cộng thêm sát khí đằng đằng khi nhìn chăm chăm vào mình, vào đó thử thách có thể cứu tử nhất sanh, nhưng dám từ chối không vào tuyệt đối sẽ là thập tử nhất sanh cho mà xem.

Cho dù đối phương hiện giờ trông có vẻ khá mệt mỏi yếu ớt, nhưng ma thú cấp 7 là ma thú cấp 7, tuyệt đối không phải một tên tông sư quèn như mình có thể phản kháng lại được đâu.

Còn cái gì mà sau khi hoàn thành thử thách sẽ xóa hết mọi ân oán, lời nói của lũ súc sinh cũng có thể tin được sao??

Hít sâu một hơi vào người, Dương Kiệt nghiêm giọng nói: “được, ta đi.”

Lúc này đã không còn đường lui, chỉ còn cách liều mạng đi vào bên trong chứ biết sao bây giờ? Kết cục như thế này, đành phó thác cho ông trời mà thôi.

Đó là bi kịch đối với những kẻ yếu ớt không có sức phản kháng. Đúng như một câu nói đã từng nói: “Yếu ớt cũng là một cái tội”. Mà khi có tội thì bản thân phải tự hứng chịu hậu quả chứ biết trông cậy vào ai bây giờ. Dương Kiệt không phải người đầu tiên, cũng tuyệt đối không phải người cuối cùng phải hứng chịu cảm giác bất lực này.

Kết ~~~~~!!!

Khi Dương Kiệt vừa bước tới gần, cánh cửa nhỏ ở dưới chân tế đàn tự động mở toang ra, tựa như đang “chào mời” anh ta bước vào vậy.

Khẽ ghé đầu liếc nhìn cảnh tượng bên trong, chỉ thấy một không gian phủ đầy khói khí màu trắng bạc, ngoài ra không thể nhìn thấy thêm bất kỳ thứ gì nữa.

Người có chân trong đó không phải là lò hun khói, mà là nơi thử thách vớ vẩn gì đó chứ??

Mặc dù muốn quay đầu lại hỏi Hao Thiên Khuyển, nhưng lại thôi, dưới ánh mắt “ kỳ vọng ” của Hao Thiên Khuyển ở phía xa, Dương Kiệt cất bước chân lên bước thẳng vào bên trong.

Rầm ~~~~~!!!

Bóng lưng của Dương Kiệt vừa khuất đi sau lớp khói khí màu trắng bạc sau cánh cửa, cánh cửa sắt lập tức đóng chặt lại. Hao Thiên Khuyển chỉ còn cách mang theo tâm trạng hồi hộp, kỳ vọng, cộng thêm chút phấn khích đứng ở bên ngoài chờ đợi.

Chờ đợi kết quả do Dương Kiệt mang tới, và cũng là phán quyết cho sự tự do của mình.

“ Rốt cuộc thử thách là gì nhỉ?? ” Đứng như trời trồng giữa lớp khói khí màu trắng bạc, Dương Kiệt cúi mày quan sát tứ phía, mọi thứ đều là chân không, ngoại trừ khói khí ra, không có thêm bất kỳ thứ gì nữa. Chẳng lẽ thử thách sức chịu đựng bị hun khói sao???

Roẹt ~~~~~ roẹt ~~~~~!!!

Trong lúc Dương Kiệt đang lóng ngóng không biết phải làm sao, trên không trung đột nhiên xuất hiện vô số tia sét màu xanh tím, chúng không biết từ đâu xuất hiện, đột nhiên tụ tập lại thành một nhóm và dần phình to ra ngay trên đỉnh đầu của anh ta.

Dương Kiệt giật mình hoảng hốt không tự chủ nhảy lùi ra xa như muốn né tránh.

Mẹ kiếp!! Đừng nói thử thách là hứng chịu thiên lôi giáng đầu à nha!!

Nhưng may thay lần này Dương Kiệt đã đoán lầm. Những tia sét chỉ không ngừng tụ tập trên đỉnh đầu vị trí anh ta vừa đứng lúc này, hoàn toàn không có dấu hiệu sẽ giáng xuống cả.

Roẹt ~~~~~!!!

Không để Dương Kiệt chờ đợi quá lâu, chân tướng đã nhanh chóng được phơi bày ra, thì ra những tia sét đáng sợ đó tụ tập lại là để hình thành một khuôn mặt người khổng lồ treo lơ lửng trên không.

Tuy được hình thành từ những tia sét, nhưng khuôn mặt người đó trông sống động vô cùng, nếu như không phải có màu sắt của tia sét, sẽ không nhận ra được đó là mặt thật hay mặt giả nữa là.

Chỉ thấy khuôn mặt đó là khuôn mặt của một người đàn ông trung niên, nghiêm nghị, cao quý và tràn đầy bá khí, tựa như một bậc đế vương bẩm sinh, khiến bất kỳ người nào nhìn vào đều không tự chủ quỳ xuống thần phục.

“ cuối cùng thì chúng ta đã có cơ hội gặp nhau rồi, quân xâm lược!!! ” Giọng nói trầm vững mạnh mẽ đầy nghiêm khắc từ trong miệng của cái khuôn mặt được tạo bằng tia sét thốt ra, vang dội cả không gian ảo, cộng thêm thứ áp lực đáng sợ do đối phương không biết vô tình hay cố ý phát tán ra, khiến Dương Kiệt toàn thân ướt đẫm mồ hôi lạnh, cơ thể run lên cầm cập, suýt chút nữa quỳ ngã xuống đất.

“ không tệ!!! ” Phát hiện đối phương có thể đứng vững trước khí thế đáng sợ của mình, giọng nói không chút tình cảm lần nữa vang lên, chỉ là nghe sao có vẻ đầy cảm phẫn và có chút không biết phải làm sao nhỉ??

“ quân xâm lược?? ” Dương Kiệt có chút không hiểu vì sao đối phương lại xưng hô mình như vậy, chẳng lẽ đối phương tức giận việc mình đi vào tế đàn này?? Nhưng sao cảm thấy có chút không đúng nhỉ??

“ không cần phải suy đoán nữa, bản tọa chính là kẻ mà người thù địch nhất, ghen ghét nhất, căm hận nhất trong Huyền Thiên Đại Lục này, không phải sao?? ” Dường như đoán được Dương Kiệt đang suy đoán về thân phận của mình, khuôn mặt đó trực tiếp nói ra kết quả.

“ ông, ông là ~~~~~!!!! ” Dương Kiệt giương to đôi mắt ra hết cỡ, há hốc ngơ ngác nhìn chằm chằm vào khuôn mặt ở trước mặt, đồng thời trong lòng không kiềm được trầm xuống, thậm chí có chút hoảng sợ.

Thiên đạo ~~~~~!!! Đối phương là thiên đạo của thế giới này ~~~~~!!

Hèn chi đối phương gọi mình là quân xâm lược, thì đúng rồi, đối với thiên đạo của thế giới này, mình là một tên quân xâm lược chứ còn gì nữa.

Lúc này Dương Kiệt đã khóe không thành tiếng, đúng là mình có ý thù địch căm hận thiên đạo của thế giới này, và đối phương cũng hoàn toàn không chút thiện cảm với mình, lúc này giáp mặt với nhau, không bị đối phương “ xử đẹp ” mới là lạ á.

Đối diện với con chó điên ở bên ngoài, mình có 0.0001 % cơ hội sống sót, đối diện với thiên đạo của thế giới này ư, tỷ lệ tai qua nạn khỏi thậm chí âm 100 % nữa là.

“yên tâm, nếu như bốn tọa muốn ra tay với ngươi, ngươi nghĩ ngươi còn sống được tới ngày hôm nay sao??” Nhìn thấy cơ thể run lên cầm cập của Dương Kiệt, trong đôi mắt của thiên đạo lóe qua tia sáng khinh thường, lạnh lạnh nói.

Nghe xong lời nói của thiên đạo, Dương Kiệt thâm thở phào nhẹ nhõm, nhưng vẫn không ngừng cảnh giác.

“ngươi là một phần trong cuộc so tài giữa bốn tọa và "ngươi đó", nên trước khi cuộc so tài kết thúc, mạng sống nhỏ bé của ngươi tạm thời an toàn, nhưng mà .....

Roẹt ~~~~~ roẹt ~~~~~!! Uyñnh ~~~~~!! Uynh~~~~~!!! AAAAAAAAAAAAAAAAAA~~~~~!!!

Hứng trọn ba, bốn tia sét do thiên đạo phóng thích ra, Dương Kiệt gục hẳn xuống mặt đất, toàn thân bốc khói đen như than, khói khí màu than không ngừng từ trong miệng phun bắn ra sau mỗi đợt hít thở dồn dập, giống hệt như cánh tượng bị dính chiêu Phi Lũ Lôi Đình Phi Cước của mình vậy.

Chỉ là uy lực và con đau đớn tuyệt đối đáng sợ hơn Phi Lũ Lôi Đình Phi Cước gấp 10 lần, 100 lần.

“đó là màn “chào hỏi” cho lần gặp mặt đầu tiên giữa hai ta. Hoan nghênh ngươi đã tới đại lục Huyền Thiên, lãnh thổ bất khả xâm phạm của bốn tọa!!” Giọng nói lạnh lùng của thiên đạo thêm lần nữa vang lên, đồng thời nhấn mạnh từ " bất khả xâm phạm" như muốn tuyên bố với ai đó thì phải.

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 212: Lý do dương kiệt bị đưa tới thế giới này

Dương Kiệt giận tới nỗi hận không thể lao tới ăn thua đủ với tên thiên đạo ở trước mặt, nhưng lý trí đã chiến thắng được cảm xúc, lúc này làm âm lên chỉ khiến đối phương có cơ tiếp tục hành hạ mình mà thôi. Đối với tình trạng như lúc này, tốt nhất là yên lặng nằm đó, đối phương sẽ cảm thấy mất hết hứng thú chẳng buồn làm gì mình nữa.

Quả nhiên, nhìn thấy Dương Kiệt chỉ biết cấn răng nằm trên mặt đất, thiên đạo cảm thấy vô vị mất hết hứng thú.

Roẹt ~~~~~!!

Một tia sáng màu ánh bạc xuất hiện ngay trên đỉnh đầu của Dương Kiệt, trực tiếp chụp thẳng vào người anh ta. Giống hệt như tia sáng điều trị của Hao Thiên Khuyển trước kia, Dương Kiệt nhanh chóng phục hồi lại như lúc ban đầu.

Thiên Đạo chỉ muốn dẫn dắt anh ta chút mà thôi, chủ yếu muốn trừng phạt cái tội đã đảo lộn vận mệnh, trảm sát không ít sinh linh thuộc quyền cai quản của mình, nếu như có ác ý, anh ta tuyệt đối không thể lành lặn tới thời điểm này.

Roẹt ~~~~~!!

Ngay sau khi điều trị cho Dương Kiệt xong, chỉ thấy thiên đạo đột nhiên há to miệng ra, một vật thể sáng lấp lánh như một viên kim cương từ trong miệng phóng thích ra, bay thẳng tới treo lơ lửng ngay trước mặt anh ta.

“Đây là .....” Dương Kiệt không biết đối phương đang định giở trò gì, cơ thể không tự chủ nhích lùi về phía sau như để né tránh viên thủy tinh ở ngay trước mặt.

“Viên thủy tinh này chính là tinh hạch có chứa mảnh linh hồn của con chó điên ở ngoài kia. Ngay từ thời điểm này, bốn tọa sẽ giao nó cho ngươi như lời hẹn ước của “ngươi đó”, ngoài ra .....” Lại thêm một tia sáng từ vàng trán của thiên đạo phóng thích ra, bắn thẳng vào vàng trán của Dương Kiệt, anh ta thậm chí không kịp phản ứng né tránh gì cả.

“AAAAAAAAAAAAA ~~~~~!!!” Dương Kiệt hai tay ôm đầu gào lên đầy đau khổ, trong đầu xuất hiện vô số câu chữ kỳ lạ khó hiểu, không kịp chuẩn bị bị những thông tin khổng lồ nhét thẳng vào não, khiến anh ta đau đớn tới cùng, cảm giác buồn nôn trào lên, khó chịu vô cùng.

Phải sau một hồi tiếp nhận và hấp thu nguồn thông tin khổng lồ kia, Dương Kiệt mới bình tâm trở lại, nhưng lại nhanh chóng lộ ra vẻ mặt kinh ngạc khó tin.

Những thông tin mà thiên đạo vừa truyền qua cho Dương Kiệt, chính là thân phận lai lịch của con chó điên ở ngoài, đồng thời cũng kèm theo những câu thần chú dùng để kích hoạt viên thủy tinh ở trước mặt, dùng để khống chế Hao Thiên Khuyển.

Con chó điên đó là thần thú Hao Thiên Khuyển trong thần thoại Trung Hoa, sủng vật của Nhị Lang Thần Dương Tiễn sao??

Dương Kiệt có chút không dám tin vào sự thật, nhưng rõ ràng thiên đạo của thế giới này không có lý do gì để lừa dối mình cả. Cộng thêm hình tượng khá “quen mắt” của con chó điên đó, đích thị là Hao Thiên Khuyển rồi, hèn cho mới nhìn thấy nó lần đầu tiên đã thấy quen quen, thì ra là thế.

Chỉ là không ngờ Hao Thiên Khuyển lại cùng chung số phận với mình, bị một sức mạnh kỳ bí nào đó kéo tới thế giới này, và bị thiên đạo giam cầm ở cái nơi chìm không để nổi trứng này hết cả ngàn năm trời.

Dương Kiệt tỏ ra phấn khích vô cùng, nắm trong tay mảnh linh hồn và phương pháp khắc chế Hao Thiên Khuyển, sau này rời khỏi căn Phòng này, không cần phải lo sợ con chó điên đó nuốt lời, làm hại tới mình nữa.

Dám bỏ láo với bố mày hả, kích hoạt thần chú cho mày ăn đủ cho xem.

Hao Thiên Khuyển lúc này chắc khác nào Tôn Ngộ Không đeo vòng kim cô vào đầu, cho dù Đường Tam Tạng chỉ là người bình thường không có tỷ pháp lực, cũng chỉ có nước cúi đầu khuất phục mà thôi.

" ủa mà không đúng, không phải là con chó điên kia từng nói phải vượt qua thử thách gì sao?? Sao giờ thiên đạo của thế giới này lại dễ dàng giao mảnh linh hồn cho mình thế này???" Dương Kiệt lộ ra vẻ tò mò khó hiểu, không cho rằng đối phương tốt lành gì mà lại trao vật phẩm quý hiếm cho mình một cách vô điều kiện như thế này.

Thiên Đạo dường như đoán được suy nghĩ của anh ta, chỉ cười lạnh nói: " Thử thách?? một tên phế vật như ngươi nghĩ rằng đủ tư cách để tiếp nhận thử thách của bản tọa sao??"

một câu nói đầy mỉa mai chế giễu lọt vào tai phải của Dương Kiệt lập tức từ bên tai trái thoát ra, tựa như không nghe không thấy sự khinh thường của đối phương đối với mình vậy.

Nhìn thấy Dương Kiệt tỏ vẻ dửng dưng, thiên đạo cười lạnh nói:" nếu như ngươi thực sự muốn được thử thách thì bản tọa cũng không hẹp hòi..." " thôi, thôi, xin đừng, tại hạ tự cho rằng không đủ tư cách để đón nhận thử thách của người ạ."

Không thể tiếp tục giả điên được nữa, vội vã lắc đầu xua tay từ chối " lòng hảo tâm" của đối phương.

" hừ, đồ phế vật!!" thiên đạo hừ mạnh một tiếng, chút thiện cảm cũng không có đối với những kẻ xâm lược như Dương Kiệt.

Mặc dù muốn tát vài cú vào mặt đối phương cho bỏ ghét, nhưng thực lực không đủ, đành cắn răng chịu đựng, tiếp tục bài ca "không nghe, không thấy", như thế sẽ dễ chịu hơn nhiều đấy.

" Đừng vội mừng, hiện giờ trách nhiệm quản thúc con chó điên ở bên ngoài đã giao lại cho ngươi, nếu như ngươi để nó tiếp tục quậy phá và tàn sát vô cớ sinh linh của thế giới này, bản tọa không làm gì được đó, nhưng ngươi thì... hừ hừ." thiên đạo không muốn buông tha cho anh ta một cách dễ dàng như vậy, tiếp tục lên tiếng hăm dọa dẫn dắt.

Sắc mặt của Dương Kiệt trở nên khó coi vô cùng, nghĩa là sau này Hao Thiên Khuyển đi " ị" xong mình phải lo đi chùi đít cho nó, làm không xong việc này sẽ bị thiên đạo xử tội, cảm giác đó quả thật khó chịu vô cùng.

" hừ, liệu hồn đấy, đừng tưởng trên người ngươi có một phần ý chí của " người đó" là bản tọa không thể làm gì được ngươi." Để lại câu hăm dọa nấn gán cuối cùng, khuôn mặt hình thành từ tia sét của thiên đạo nhanh chóng biến mất như chưa từng xuất hiện qua vậy.

Một phần ý chí của " người đó"? Chẳng lẽ ý của thiên đạo là nói con quỷ hút máu trong cơ thể của mình??

" hệ thống, hệ thống, mau cắt ra đây cho bố mày hỏi. Thiên đạo của thế giới này vừa nhắc tới chính là ngươi đúng không??? Một phần ý chí của " người đó", " người đó" là ai?? Còn cái gì giao ước giữa thiên đạo và " người đó" là như thế nào?? Cái gì là một phần trong cuộc so tài quý quái gì đó!! Yêu cầu có lời giải thích, nếu không bố mày sẽ " đình công" cho ngươi xem ~~~!!!" Dương Kiệt có cảm giác như bản thân biến thành một " công cụ" nào đó để phục vụ cho một âm mưu gì đó, cảm giác đó vô cùng khó chịu chán ghét, trực tiếp liên hệ với hệ thống để hỏi cho ra lẽ.

.....

.....

" Đình dong, tới lúc này hệ thống cũng không giấu diếm gì bạn nữa. Đúng như thiên đạo của thế giới này đã nói, bạn chính là một phần quan trọng trong cuộc so tài giữa hai thế giới, và " người đó" trong miệng của thiên đạo thế giới này, chính là thiên đạo của thế giới chúng ta, Trái Đất. Và hệ thống chính là một phần ý chí của thiên đạo của Trái Đất." Sau một hồi yên lặng, cuối cùng thì hệ thống cũng đã lên tiếng, trả lời câu hỏi của Dương Kiệt.

Dương Kiệt vẫn im lặng đứng đó chờ đợi lời " giải thích" tiếp theo của hệ thống.

" như bạn đã biết, nơi nào có sự sống thì ắt sẽ có sự ganh đua tranh giành lẫn nhau, thế giới động vật có, thế giới loài người có, thế giới thần tiên cũng vậy, và tất nhiên là thiên đạo giữa các thế giới cũng không nằm ngoài quy luật đó. Thiên đạo của trái đất đã nhắm tới thế giới này từ lâu, và có ý định chinh phục sát nhập thế giới này thành một phần của Trái Đất, như đã từng làm với vô vàn thế giới nhánh của chúng ta.

Nên một ngàn năm trước đã âm thầm từ một thế giới nhánh ảo tưởng bắt cóc thần thú Hao Thiên Khuyển tới đại lục Huyền Thiên này, với mục đích chinh phạt xâm lược ép buộc thiên đạo của thế giới này thần phục. trong quá trình đó Hao Thiên Khuyển đã làm rất tốt, thậm chí vượt qua cả sự mong muốn của thiên đạo của Trái Đất.

Nhưng thiên đạo của thế giới này đã tỏ ra cứng đầu bất phục, thậm chí đưa ra lý lẽ chống cự: " ngươi mang một sinh linh từ một thế giới ảo tưởng tới tàn phá thế giới của ta, đó là một sự bất công không thể khiến ta nể phục, sinh linh của thế giới ta tu luyện được bao lâu?? Còn sinh linh do ngươi mang tới đã

tu luyện hết bao lâu? Một cuộc so tài bất công như thế cho dù người có phá hủy cả thế giới của ta, cũng đừng mong ta cúi đầu thần phục. Có giỏi thì thử mang một sinh linh ở thế giới chủ của người tới thế giới của ta xem, nếu như sinh linh đó có thể làm được điều mà con chó điên kia cũng làm được, ta mới chấp nhận đầu hàng chịu thua.”

“không còn cách nào khác, nếu như không thể ép thiên đạo của thế giới này cam tâm thần phục, cho dù phá hủy cả thế giới này cũng chỉ nhận được một hành tinh không sự sống, đó là điều hoàn toàn không phải thứ mà thiên đạo của chúng ta mong muốn, nên đã chấp nhận điều kiện do thiên đạo của thế giới này đề ra, từ thế giới chủ của mình mang tới một sinh linh để hoàn thành cuộc so tài giữa hai thế giới, và người được lựa chọn, đảm nhận trọng trách thiêng liêng đó, chính là bạn đây.”

Nghe xong lời giải thích của hệ thống, mặc dù trong lòng có chút khó chịu khi trở thành “công cụ” trong cuộc so tài của hệ thống, nhưng cũng tỏ ra dương dương tự đắc vuốt tóc cười nói: “Khá khen cho thiên đạo của trái đất có mắt nhìn người, khi lựa chọn một người tài đức vẹn toàn như ta tới hoàn thành sứ mệnh cao cả này, tuy cảm thấy khó chịu khi bị lợi dụng, nhưng nề tình thiên đạo anh hùng trọng anh hùng, ta miễn cưỡng chấp nhận vậy.”

“đính dong, tuy không muốn dă kích sĩ khí của bạn, nhưng việc lựa chọn bạn tới thế giới này không phải là do ý nguyện của thiên đạo của Trái Đất mà chính do thiên đạo của thế giới này thực hiện, mục đích của đối phương là muốn lựa chọn một sinh linh tầm thường nhất, vô dụng nhất để mang tới thế giới này, cho nên .....” nhìn thấy vẻ mặt đắc chí của Dương Kiệt, hệ thống thấy ngứa mắt vô cùng, trực tiếp thốt ra “sự thật” đằng sau vì sao anh ta được chọn tới nơi này.

Dương Kiệt có chút muốn lao tới bóp cổ chết tên khốn hệ thống và cả thiên đạo của thế giới này. Cái gì mà tầm thường nhất, vô dụng nhất!! Khinh thường bố mày tới thế là cùng.

Lẽ ra còn mang theo tâm trạng bất cần làm được nhiều thì làm, nhưng dưới sự “si nhục” của thiên đạo của thế giới này, Dương Kiệt quyết định rồi, sẽ đập hết tất cả mọi thứ trên đại lục Huyền Thiên này dưới chân mình, bắt tên thiên đạo của thế giới này thần phục dưới chân thiên đạo của thế giới mình bằng mọi giá.

“đính dong, do thiết thời trong việc lựa chọn đối tượng ưa ý, nên thiên đạo của trái đất đã tách một phần ý chí hình thành hệ thống như lúc này nhập vào linh hồn của người được lựa chọn, mục đích là có thể giúp đỡ người lựa chọn có thể nhanh chóng trưởng thành đánh bại hết mọi sinh linh ở thế giới này, đứng trên đỉnh điểm của đại lục Huyền Thiên. Chỉ là sự giúp đỡ này có phần bị hạn chế vì không muốn thiên đạo của thế giới này có cơ chối bỏ sau khi thất bại, đó là lý do vì sao hệ thống rất ít can thiệp vào con đường tu luyện của bạn, không giống như những nhân vật trong tiểu thuyết sau khi có được hệ thống sẽ trưởng thành với tốc độ như ngồi trên mây.”

Thế là hiểu cả rồi, trước giờ Dương Kiệt vẫn tỏ ra thắc mắc vì sao hệ thống của mình lại “phế” tới như vậy, người ta có hệ thống mình cũng có hệ thống, hệ thống của người ta không ngừng ban phát nhiệm vụ với phần thưởng cao ngất ngưởng, còn hệ thống của bản thân lúc nào cũng im hơi lặng tiếng, số lần ban phát nhiệm vụ có thể nói là đếm trên đầu ngón tay, không giúp ích được gì cho mình cả, thì ra là hạn chế bởi thiên đạo của thế giới này, không muốn bị đối phương có cơ không thừa nhận kết quả cuối cùng đây mà.

“đính dong, nhưng bạn hãy yên tâm, vì bắt đầu từ hôm nay, hệ thống sẽ đẩy mạnh việc phân phát nhiệm vụ và phần thưởng cho bạn nhiều hơn trước kia. Vì khi giáp mặt với thiên đạo của thế giới này lúc này, hệ thống đã phát hiện ra đối phương cũng đã bắt đầu nhúng tay vào cuộc so tài này. Tuy không thể nghịch thiên như thiên đạo của chúng ta, tạo hẳn một hệ thống cho sinh linh của thế giới này, nhưng đã âm thầm nâng cao tư chất của các sinh linh ở thế giới này lên rất nhiều lần. Nếu như trước kia những sinh linh sở hữu võ hồn cấp 10, thánh giới hay thần giới hoàn toàn không có, thì vào thời điểm này, hệ thống đã cảm nhận được những sinh linh sở hữu tư chất đáng sợ như thế đã vượt trên hai con số. Bạn có tin rằng có người hai tuổi tiên thiên, năm tuổi chân nguyên, mười tuổi tông sư, mười bốn tuổi nguyên thần, hai mươi tuổi đã là một kẻ mạnh xuất khiếu rồi không. Tuy ở khu vực U Châu không có, nhưng ở khu vực trung ương, vũ đài chính của đại lục Huyền Thiên, con số này đã lên tới gần hai ba chục rồi đây.”

Dương Kiệt tỏ ra phát hoảng với lời nói của hệ thống. Mẹ kiếp!! Hai mươi tuổi xuất khiếu?? Đã vậy còn không dưới hai ba chục mạng?? thiên đạo của thế giới này rõ ràng muốn chơi khô máu với thiên đạo của Trái Đất đây mà.

rõ ràng sự xâm lược của thiên đạo trái đất đã chọc điên thiên đạo của thế giới này, quyết định chơi tất tay với đối phương đây mà.

cũng phải thôi, nếu như thất bại trong cuộc so tài này, thế giới này sẽ bị sát nhập vào trở thành một nhánh của trái đất, tuy thiên đạo của thế giới này không an nguy tới tính mạng, nhưng sau đó chẳng khác nào bị biến thành một chư hầu của một đế quốc khác, bị phía trên đè đầu cưỡi cổ muôn đời, hàng tháng hàng năm phải cống nạp thần lực của mình cho kẻ khác hưởng thụ, chấp nhận mới là lạ á.

“Đính dong, ban phát nhiệm vụ cưỡng chế: An Toàn Trở Về.”

Nhiệm vụ cưỡng chế “An Toàn Trở Về”: Chỉ cần toàn mạng rời khỏi Hắc Ngục Giai quay trở về vương thành Khương Lộc.

Phần thưởng nhiệm vụ: thẻ bài chiêu mộ X2, phần thưởng lv X1.

Điều kiện bắt buộc: Không.

Bạn đang đọc truyện *Phì Lũ Đại Náo Di Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 213

Bị nhiệm vụ cưỡng chế đập thẳng vào mặt, nhưng lần này Dương Kiệt đã không kèm được nhảy cẫng lên vì sung sướng.

Nhiệm vụ này có thể nói là biểu không cho anh ta, vì rõ ràng chắc chắn phải rời khỏi cái nơi quỷ quái này trở về vương thành, có thể nói là độ khó hầu như không có, nhất là khi lúc này có thêm 1 “tay sai” hạng nặng như Hao Thiên Khuyển, hoàn toàn có thể đi lại như đang đi dạo ở khu vườn nhà mình ở cái Hắc Ngục Giai này.

Không chỉ thiên đạo của thế giới này chơi khô máu, ngay cả hệ thống của mình cũng bắt đầu chơi khô máu lại với người ta rồi nhì. Hahaha, tới lúc bố mày phải đòi đòi rồi đây.

Hai thẻ bài chiêu mộ + Hoàng Dung+ Hao Thiên Khuyển, thực lực của Dương Kiệt có thể nói là đang tăng trưởng với tốc độ như ngồi tên lửa đây mà.

“Dinh dong, rất tiếc, hệ thống lại phải đã kích sĩ khí của bạn thêm lần nữa, vì ....” Trong lúc Dương Kiệt đang chìm đắm trong hạnh phúc khi bắt đầu đòi đòi, giọng nói của hệ thống lần nữa vang lên: “Trông mong vào hai thẻ bài chiêu mộ và Hoàng Dung còn được, chứ đối với Hao Thiên Khuyển, tốt nhất bạn nên từ bỏ suy nghĩ đó đi.”

“Nghĩa là sao?? Không phải tôi đang nắm trong tay mảnh linh hồn của con chó điên đó sao?? Nó dám không nghe lời, trực tiếp kích hoạt thần chú còn sợ nó không ngoan ngoãn như một con chó sao?? À mà nó vốn dĩ là con chó rồi mà. Chẳng lẽ mảnh linh hồn này là đồ fake?? Không có tác dụng như tên thiên đạo của thế giới này đã nói??” Dương Kiệt lộ ra vẻ khó hiểu hỏi.

“dinh dong, mảnh linh hồn đó là đồ thật không sai, nhưng đã bị thiên đạo của hệ thống này rút bớt đi một tính năng vô cùng quan trọng, chính là hiệu năng chủ động kích hoạt thần chú khổng chế Hao Thiên Khuyển. Hiện giờ mảnh linh hồn này chỉ có tác dụng tự động kích hoạt khi Hao Thiên Khuyển này sinh ý định và hành động hãm hại bạn, chủ động kích hoạt chỉ còn tác dụng khi Hao Thiên Khuyển đang rơi vào trạng thái cuồng sát, nếu như nó đang ở trạng thái bình thường, bạn sẽ không thể kích hoạt được câu thần chú để trừng phạt nó, vậy thì lấy gì nó phải sợ bạn mà nghe theo sự điều khiển của bạn chứ??”

“Cái gì??? Nghĩa là ta chỉ có thể trừng phạt nó khi nó đang trong trạng thái chiến đấu tàn sát sinh linh vô tội hoặc nó đang có ý hãm hại tới ta, còn bình thường không làm được nó sao???” Sắc mặt của Dương Kiệt trở nên khó coi vô cùng, rốt cuộc là bố mày chỉ là một tên bảo mẫu của con chó điên đó, chỉ có nhiệm vụ chui đít cho nó chứ không điều khiển sai khiến như một chủ nhân đích thật sao??

Vậy chẳng khác nào tự rước cục nợ to tởm vào thân, phải không ngừng canh chừng cảnh giác nó đi quậy phá khắp nơi, còn mình thì không hưởng được bất kỳ lợi ích gì? Thuộc dạng có tội mà phải gánh chịu, có phúc không tới lượt mà hưởng??

“Dinh dong, mảnh linh hồn này được thiên đạo của Trái Đất và thiên đạo của thế giới này cùng hợp sức từ trong cơ thể của Hao Thiên Khuyển rút ra sau khi giam cầm nó vào nơi này, bất kỳ ai sở hữu được mảnh linh hồn này, đều có thể trở thành chủ nhân đích thật của Hao Thiên Khuyển, là do thiên đạo của Trái Đất muốn để giành lại cho bạn một nguồn trợ lực quan trọng, chỉ là thiên đạo của thế giới này đã phát hiện điều đó, nên đã âm thầm rút bớt tính năng quan trọng của nó đi, khiến nó chỉ có thể giúp bạn cai quản Hao Thiên Khuyển chứ không thể điều khiển sai khiến được nó. Mục đích của thiên đạo của thế giới này rất rõ ràng, không muốn cả hai cùng hợp sức lại với nhau trở thành mối nguy hiểm khôn lường trong cuộc so tài này.”

“tất nhiên, bạn hoàn toàn có thể dựa vào thực lực và sức hấp dẫn của bản thân để thuần phục Hao Thiên Khuyển, chúc may mắn và tạm biệt.” Nói xong câu “gọi ý” cuối cùng, hệ thống lại lặn đi đâu mất tiêu không thèm quan tâm tới Dương Kiệt nữa.

Dương Kiệt có chút muốn tát vài cái vào mặt tên hệ thống để hấn tỉnh bớt đi, ở đó mà dùng thực lực hay sức hấp dẫn, người ta là thần thú, là sủng vật của Nhị Lang Thân Dương Tiên, một tên Dương Tiên chỉ fake ngoại hình như mình mà đòi đi thuần phục Hao Thiên Khuyển, ở đó mà nằm mơ đi, thậm chí lúc này quý xuống ôm lấy chân nó năn nỉ van xin nó ra tay giúp đỡ nó còn không thèm đếm xỉa tới mình nữa là.

Đồng thời tỏ ra căm hận tên thiên đạo của thế giới này tới tận xương tủy.

Hít sâu một hơi vào người, không còn lý do gì để nán lại ở cái nơi quỷ quái này nữa, Dương Kiệt trực tiếp quay đầu theo cánh cửa vào lúc này đi thẳng ra ngoài.

“Gâu gâu ~~~~~!! Hahaha ~~~~~!! Bồn cầu gia được tự do rồi, tự do rồi ~~~~~!!! Cuối cùng thì cũng đã được rời khỏi cái nơi quỷ quái trời đánh này rồi, gâu gâu gâu gâu ~~~~~!!!!” Vừa mới bước ra khỏi không gian ảo, đập vào tai của Dương Kiệt chính là tiếng kêu gào đầy phấn khích của Hao Thiên Khuyển đang vang lên liên miên không dứt.

Dương Kiệt thậm chí có thể nhìn thấy rõ hai hàng nước mắt đang chảy dài ở hai bên mép mắt của nó nữa kia.

Cũng phải thôi, bị nhốt ở cái nơi chim không đẻ nổi trứng này hết cả ngàn năm trời, cảm giác cô đơn lạnh lẽo chán nản đeo bám ngày này qua tháng khác đó không phải người trong cuộc tuyệt đối không thể hiểu nổi đâu.

“Gâu gâu ~~~!! Khá lắm nhóc, không ngờ, không ngờ một tên tông sư quèn như ngươi lại có thể vượt qua được thử thách của tên trời đánh đó, quả thật là khó tin.” Hao Thiên Khuyển dường như cũng phát hiện ra Dương Kiệt đã từ bên trong không gian ảo bước ra, phóng ánh mắt đầy “khen ngợi” về phía anh ta một cái, luôn miệng buông lời khen ngợi về phía anh ta. Nhưng nếu để ý kỹ, sẽ phát hiện sát khí đáng sợ đang từ từ hình thành, có thể bùng nổ ra bất kỳ lúc nào.

“Đồ chó ăn phân, đúng là không thể tin lời lừa súc sinh được.” Dương Kiệt tất nhiên là cũng cảm nhận được “sát khí” từ trên người Hao Thiên Khuyển

đang phóng về mình, nhưng chỉ cười lạnh thầm chửi rủa một câu, hoàn toàn không có dáng vẻ lo lắng gì cả.

Cũng phải thôi, trong tay có lá át chủ bài khắc chế được con chó điên đó, cần gì phải sợ nó nữa chứ??

“gâu gâu, để cảm tạ cho việc ngươi giúp bản cậu gia được tự do, bản cậu gia sẽ rửa lòng thương hại ban cho ngươi một cái chết êm ái, nhẹ nhàng nhất, ít nhất là được toàn thân! Thế nào? Thấy bản cậu gia nhân từ quá phải không? Sao còn không quỳ xuống cảm tạ và chuẩn bị đón nhận cái chết sẽ đến với ngươi đi?” Dương Kiệt lúc này đối với Hao Thiên Khuyển đã không còn chút giá trị lợi dụng nữa, và mỗi tư thù bị đối phương chửi rủa sỉ nhục cách này không bao lâu trực tiếp bùng phát, mang theo nụ cười giễu cợt hận không thể phang thẳng xé thịt đối phương ra thành trăm mảnh ngàn mảnh lạnh lạnh nói.

Đáp lại lời “hăm dọa” của Hao Thiên Khuyển là ngón tay giữa của Dương Kiệt chìa thẳng vào mặt nó.

“Gâu gâu ~~~~!! Khốn kiếp, to gan ~~~!! Chết tới nơi mà còn làm càn, bản cậu gia xé xác ngươi ~~~~~!!!!” Hành động “khiêu khích” của Dương Kiệt tựa như chọc thẳng vào ổ kiến lửa, Hao Thiên Khuyển tựa như núi lửa bùng nổ dữ dội, cơ thể tựa như một tia chớp phóng thẳng về phía Dương Kiệt ở phía xa, cái miệng đầy răng hàm găm ghềnh há to ra hết cỡ, như muốn cắn xé tan nát cơ thể của kẻ thù ra thành nhiều mảnh vụn.

Gâu gâu, cái, cái gì đây ..... oảng ~~~ oảng ~~~ oảng ~~~~~~!!! Rầm ~~~~~~!!!

Chỉ thấy Hao Thiên Khuyển vừa mới lao đi được nửa đường, một cảm giác đau thấu tận linh hồn đột nhiên ập thẳng vào đầu, tựa như đang có hàng ngàn, hàng chục ngàn cây kim sắc nhọn ghim thẳng vào não, cảm giác ngọt ngào khó thở như con người đang bị ai đó dùng gối đè thẳng lên mặt không cho hít thở, khiến nó trực tiếp ngã chúi xuống mặt đất, cơ thể không ngừng lăn lộn qua lại, hai chi trước vẩy qua vẩy lại như muốn ôm lấy đầu mình vậy, miệng không ngừng phát ra tiếng rên rỉ đầy đau khổ.

Hiệu ứng khắc chế khi Hao Thiên Khuyển có ý định hoặc hành động làm hại tới Dương Kiệt đã kích hoạt.

“oảng oảng ~~~~!! Chính, chính ngươi, chính ngươi, oảng oảng ~~~, chính ngươi đã, đã khiến ta bị, bị như thế này, oảng oảng, nói, nói mau đi kẻo, ngươi, ngươi đã làm, làm gì bản, bản cậu gia, oảng oảng oảng oảng ~~~~~!!!!” trong lúc đang lăn lộn trên mặt đất vô tình nhìn thấy Dương Kiệt đang mang theo vẻ mặt cười mà không giống cười chiêm ngưỡng sự đau khổ của mình ở phía xa, không cần phải hỏi, tất cả những gì đang xảy ra với mình chính là do đối phương gây ra mà thôi.

Dương Kiệt không thèm trả lời, chỉ im lặng đứng yên ở đó cười lạnh nhìn Hao Thiên Khuyển vật lộn trên mặt đất vì đau đớn.

Anh ta càng như thế càng khiến Hao Thiên Khuyển phần nộ hơn nữa, và sát ý đối với Dương Kiệt càng lớn mạnh hơn nữa. Và cơn đau đớn trong đầu đang có chiều hướng tăng lên với tốc độ chóng mặt.

Cứ hận ta đi, cứ ghét ta đi, ngươi càng muốn giết ta, cơn đau khổ mà ngươi phải hứng chịu sẽ càng đáng sợ, hahaha.

Đồng thời trong đầu lóe qua một sáng kiến, không chừng mình có thể thừa cơ thuận phục con chó điên này cũng không chừng, vì nó không biết rõ quy tắc hoạt động của câu thần chú, mình sẽ giả vờ hăm dọa nó rằng mảnh linh hồn của nó đã nằm trong tay mình, dám không nghe lời sẽ trực tiếp kích hoạt thần chú trừng phạt nó, để xem nó dám cãi lời nếm thử cảm giác đau khổ đó nữa hay không.

Kế hoạch này được á ~~~!! Thế mà mình cũng nghĩ ra, đúng là thiên tài, xoa đầu tự khen cái nào, hihi ~~~~!!

Oảng oảng ~~~~~~!!!

Trong lúc Dương Kiệt đang khoái trá với “kế hoạch” của mình, Hao Thiên Khuyển đã đau tới nỗi toàn thân co giật trên mặt đất, lớp lông đen bóng mượt phủ đầy toàn thân lúc này đã ướt đầm mồ hôi, tựa như vừa được kéo từ dưới sông lên vậy, đôi mắt như hai bóng đèn thiên thanh chớp chớp như có thể tắt bất kỳ lúc nào vậy.

Nhận thấy thời cơ đã tới, Dương Kiệt nhanh chóng từ thức hải của mình té ra mảnh linh hồn của Hao Thiên Khuyển, vơ vẩn lại ngay trước mặt nó, cười nói: “haha, cho đáng đời. thế nào?? Cảm giác này ‘áp phê’ chứ nhỉ?? Nói cho mày biết, sau khi hoàn thành thử thách của thiên đạo, bản thiếu gia đã sở hữu được mảnh linh hồn của ngươi, chỉ cần ngươi dám có suy nghĩ hay hành động hăm hại, hay thậm chí là dám không nghe lời ta, ta sẽ kích hoạt thần chú trừng phạt ngươi. Sao? Có muốn thử cảm giác đó thêm lần nữa không?”

Buông ra lời thách thức xong, trong lòng Dương Kiệt trở nên căng thẳng tột cùng, thành hay bại là dựa vào thời khắc quan trọng này, nếu như đối phương cứng đầu như tên liệt sĩ thì chỉ có nước chào thua mà thôi.

“oảng oảng ~~~~ xin, xin đừng oảng oảng ~~~ đau chết bản cậu gia rồi ~~~~~!!!!” Hao Thiên Khuyển đang nằm thoi thót trên mặt đất đột nhiên gào thét dữ dội, từ trên mặt đất bật lên ngã xuống liên hồi như con cá bị mắc cạn vậy.

Con chó điên vẫn còn có ý định giết mình?? Càng tốt, càng chứng minh lời thách thức của mình là sự thật.

Đường đường một thần thú cao quý, thực lực cao ngút trời như Hao Thiên Khuyển, bị một con kiến yếu ớt đòi thuận phục mình, tất nhiên là không thể chịu đựng sự sỉ nhục đó rồi, vô tình khiến sát ý của nó nhắm vào Dương Kiệt lần nữa kích hoạt, nên mới có thảm cảnh như lúc này.

Chỉ là những cơn đau đáng sợ đó đã khiến Hao Thiên Khuyển bị “khuất phục” hoàn toàn, không ngừng lên tiếng van xin năn nỉ Dương Kiệt “ngừng lại” đừng kích hoạt thần chú nữa.

Hihi, chơi với bố mày hả?? Chú mày còn non lắm cậu ơi ~~~~~!!!

Dương Kiệt khoái trá vô cùng, mang theo vẻ mặt cao cao tại thượng nhìn chăm chăm vào Hao Thiên Khuyển nằm hấp hối trên mặt đất.

Bạn đang đọc truyện *Phì Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 214: thuần phục Hao Thiên Khuyển

“muốn thoát khỏi cảnh tượng khốn khổ như lúc này thì hãy lập tức dẹp bỏ ý định hãm hại ta ngay và luôn, nếu không thì ngươi còn phải khổ dài dài đấy, hi.” Cảm thấy như thế là đủ rồi, Dương Kiệt bèn đưa ra “gợi ý” để giải thoát cho Hao Thiên Khuyển.

“oăng oăng ~~~~~!!!” Hao Thiên Khuyển không ngừng hít sâu dồn dập, cố gắng bình tâm lại đồng thời chôn vùi sát ý đối với Dương Kiệt vào sâu tận thâm tâm của mình không dám biểu lộ ra nữa. Quả nhiên, cơn đau khủng khiếp đang có dấu hiệu giảm xuống đáng kể.

Lại phải qua thêm một hồi, Hao Thiên Khuyển mới có thể bình ổn trở lại, xem ra ý định sát hại Dương Kiệt đã biến mất tâm trí của nó rồi.

“Còn không mau mau đứng lên nữa, ngồi thẳng lên ngồi ~~~!!!”

Bóp ~~~!!! Oăng ~~~~~!!

Dương Kiệt một cước đá thẳng vào bụng Hao Thiên Khuyển, hồi thúc nó mau mau đứng dậy.

Cơ hội trả thù ngay trước mắt, tất nhiên là không thể bỏ qua rồi. Mới cách nay không bao lâu bị con chó điên này hành hạ sỉ nhục, thậm chí suýt chút bị ép ăn cái “thần dược” quý quái kia, lúc này không trả thù mới là lạ á.

Đúng với tính cách của Dương Kiệt, có ơn sẽ trả, có thù sẽ báo, không cần phải nể nang ai cả.

Trong đôi mắt của Hao Thiên Khuyển khẽ lóe qua tia sáng căm phẫn, ngay lập tức cảm giác đau nhức ập thẳng vào đầu, khiến nó phải nhanh chóng kim nén lại cơn thịnh nộ của mình. Mang theo điệu bộ miễn cưỡng từ từ dưới đất ngồi dậy.

“ngồi thẳng lên coi nào, làm gì mà giống như con gà sắp chết không bằng.” Dương Kiệt mang theo vẻ mặt hả hê thích thú ra lệnh.

Hao Thiên Khuyển dám giận không dám nói, không ngờ đường đường một thần tiên pháp lực cao siêu như mình, lại có ngày bị một con kiến yếu ớt khoa tay múa vuốt ở trước mặt mà không dám phản kháng, chỉ có thể ngậm đắng nuốt cay chịu đựng, quả thật là đáng chết quá đi!!

“hand hand ~~~~~!!!” Dương Kiệt làm ra động tác như đang chơi đùa với “chó cưng” của mình, đưa tay ra ra hiệu cho Hao Thiên Khuyển giờ chi trước ra về phía mình.

Quá lắm rồi ~~~!! Ngươi có biết bốn cậu gia là ai không?? Là Hao Thiên Thần Khuyển, thần thú có địa vị cao cấp trong giới thần tiên, không phải là những con chó sùng vật, ngay cả chủ nhân trước là Nhị Lang Chân Quân cũng không dám đối xử với bốn cậu gia như vậy, đồ khốn ~~~~~!!!

Hao Thiên Khuyển mang theo vẻ mặt “không thể tin nổi”, ngo ngắc nhìn chăm chăm vào Dương Kiệt, trong lòng không ngừng gào thét chửi rủa.

“này, dám cãi lời chủ hả?? Thái độ của ngươi là có ý gì đây?? Muốn tiếp tục nếm thử cảm giác sống không bằng chết như lúc nãy nữa phải không??” Nhìn thấy Hao Thiên Khuyển ngo ngắc ngồi yên lặng như bức tượng, sắc mặt của Dương Kiệt lập tức trầm xuống, cười lạnh hăm dọa.

Hao Thiên Khuyển không kiềm được run bắn lên vì lời hăm dọa của Dương Kiệt, nó tuyệt đối không muốn nếm thử cảm giác “đáng sợ” thêm lần nào nữa, mang theo vẻ mặt nhục nhã ê chề cúi thấp đầu xuống, chỉ phải run rẩy giờ ra phía trước.

“tốt, tốt, như thế mới là chó ngoan chứ!!” Dương Kiệt lộ ra vẻ mặt “hài lòng” nắm lấy chi phải của Hao Thiên Khuyển vừa nghịch đùa vừa nói.

Mất mặt, nhục nhã, có đánh chết Hao Thiên Khuyển cũng không thể ngờ có ngày mình phải hứng chịu cảnh tượng “đáng kinh gớm” như thế này.

“Tốt, bắt đầu từ giờ phút này, ngươi chính thức trở thành sùng vật của ta. Để cho dễ xưng hô, ta sẽ đặt một cái tên mới cho ngươi, gọi là gì nhỉ?? À à, gọi là mực?? Không, tầm thường quá, hay là tony?? Cũng không mấy có ý nghĩa ....” Dương Kiệt mang theo vẻ mặt trầm tư không ngừng suy nghĩ tên hay để đặt cho “chó cưng” của mình.

Mẹ kiếp ~~~!!! Ngươi xem bốn cậu gia là chó nuôi của ngươi thật hả?? Đồ khốn, đừng tự ý đổi tên cho bốn cậu gia ~~~~~!!

Hao Thiên Khuyển như không thể tin nổi những gì xảy ra ở trước mắt, không chỉ bị biến thành sùng vật của người ta, thậm chí cái tên cũng không giữ nổi bị ép buộc phải đổi, không nổi điên mới là lạ á.

“à há, đúng rồi, lucky, chính là tên này. Trùng tên với con cún ta nuôi cách nay mười năm trước, với lại với cái tên này hy vọng người sẽ mang lại may mắn cho chủ nhân là ta đây, hihi ~~~!!!” Đôi mắt của Dương Kiệt đột nhiên rực sáng, với vẻ mặt hí hửng há há cười nói, trực tiếp gán cho Hao Thiên Khuyến cái tên mới là Lucky Lucke gì đó, hoàn toàn không cho đối phương cơ hội phản đối.

“Lucky giỏi, Lucky ngoan, cười cái cho chủ nhân xem nào ~~~!!!” Dương Kiệt vừa dùng tay vuốt ve đỉnh đầu của Hao Thiên Khuyến vừa cười thích thú nói.

Lúc cái đầu người á ~~~!!! Bồn cầu gia tên là Hao Thiên Khuyến, không phải Lucky Lucke quý quái gì cả ~~~~~!!

Mặc dù trong lòng đang hỏi thăm mười tám đời tổ tiên của Dương Kiệt, nhưng bề ngoài không dám cãi lời, lộ ra nụ cười như đang đưa đám để “chiều lòng” chủ nhân của mình.

“tốt, tốt, ngoan ngoan nghe lời thế không phải tốt hơn sao? Lâu lâu chủ nhân thưởng cho cục xương mà ngâm. thôi, đã tới lúc rời khỏi cái nơi quý quái này rồi, đi thôi.” Cảm thấy “hành hạ” đối phương như thế là đủ, làm quá không chừng phản tác dụng, Dương Kiệt vẫy vẫy tay hiệu chuẩn bị rời khỏi nơi này.

Nghe thấy được rời khỏi nơi giam cầm quý quái này, Hao Thiên Khuyến lập tức tinh thần phấn chấn hẳn lên, chỉ là sự tự do này khiến nó không biết là nên cười hay nên khóc nay.

Đúng là ước nguyện bao năm nay đã thành hiện thực, chỉ là ..... thôi không nghĩ tới nữa, nghĩ tới là muốn đâm đầu vào tường chết quách đi cho rồi.

Theo bậc thang đi xuống lúc ban đầu đi ngược trở lên, cả hai nhanh chóng đi tới cánh cổng sắt khổng lồ, dùng tay đẩy mạnh cửa ra, cả hai nhanh chóng quay trở về khe vực thăm ở Hắc Ngục Giai.

“gâu gâu ~~~!!! Không khí ở thế giới bên ngoài, mới dễ chịu làm sao ~~~!!!” Hao Thiên Khuyến không ngừng đưa mũi hít thở sâu vào người, lộ ra vẻ mặt sáng khoái phấn khích, mọi bức bối khó chịu tựa như tan biến theo chiều gió mát rượi không ngừng thổi qua cơ thể.

Bóp ~~~~~!! Oăng ~~~~ gâu gâu ~~~~~!!!

“còn không mau mau đưa chủ nhân rời khỏi cái khe vực quý quái này, ở đó mà cảm với chả thán, cái gì, còn dám sủa nữa hả?? Muốn chết phải không??” tâm trạng có phần khôi sắc của Hao Thiên Khuyến nhanh chóng bị dập tắt bởi “chủ nhân” của nó, Dương Kiệt một cước đá thẳng vào mông nó, mang theo vẻ mặt trách cứ chửi rủa.

Bồn cầu gia nhin ~~~~~!!

Không nhin thì làm gì được nào?? Ai biểu mảnh linh hồn nằm trong tay người ta, chỉ có thể câm nín chịu trận chứ biết sao bây giờ.

Roẹt ~~~~~!!!

Cơ thể của Hao Thiên Khuyến lập tức phóng to ra bằng một tiếng xe hơi nhỏ ngay trước mặt Dương Kiệt. Không cần đợi nó lên tiếng, Dương Kiệt lập tức tung người nhảy lên lưng nó, hai chân thúc mạnh vào bụng cười nói: “Đi mau, bố mày không muốn ở lại cái nơi quý quái này thêm một giây một phút nào nữa.”

Vù ~~~~~!!!

Bốn chi của Hao Thiên Khuyến tựa như được gắn thêm nam châm, hít thẳng vào vách đá dựng đứng, chờ theo Dương Kiệt như một tia chớp lao vút lên trên.

Chỉ tồn có nửa canh giờ, ngang bằng thời gian Dương Kiệt lúc bị rơi xuống đáy vực, cả hai đã đáp cánh an toàn ngay bên cạnh mép vực sâu thăm.

“biết ngay là cái nơi quý quái này không thể giam cầm ta mãi mà, hi hi.” Từ trên lưng Hao Thiên Khuyến nhảy xuống, vươn người hít sâu một hơi vào người, tinh thần sáng khoái cười nói.

“này, Lucky, người .....” Dương Kiệt quay đầu lại vừa định nói gì đó, giật mình hoảng hốt khi phát hiện Hao Thiên Khuyến đang dùng ánh mắt đầy căm phẫn nhìn chằm chằm vào mình, nhưng nó nhanh chóng cúi đầu xuống, không dám đối diện với anh ta nữa.

Dương Kiệt cho rằng đối phương bị mình đùa đầu cười cổ như thế nên trong lòng ít nhiều có bất mãn, nên nhanh chóng bị anh ta phát lờ đi, lại lên tiếng: “Hãy ....”

Éc ~~~~~!!!

Dương Kiệt còn chưa kịp cất lời, phía xa xối đột nhiên vang lên tiếng kêu réo kinh thiên động địa, không đợi anh ta kịp phản ứng, trực tiếp bị cơn cuồng phong đáng sợ không biết từ đâu xuất hiện cuốn bay.

“AAAAAAAAAAAA ~~~~~!!!” Dương Kiệt kêu gào đầy kinh hãi, cũng may là nhanh tay nắm được lông đen của Hao Thiên Khuyến giữ lại, nếu không thì e rằng lại lần nữa bị thổi bay xuống vực thăm nữa rồi.

Không cần phải hỏi, thủ phạm gây ra cơn cuồng phong đáng sợ này chính là con Ngân Vũ Ưng đã đánh hơi được Dương Kiệt vừa leo lên khỏi vực

thăm, lập tức bay tới để trả thù cho ba đứa con “đáng thương” của mình chứ còn ai nữa.

Nếu như là trước kia, không chừng Dương Kiệt lại phải chơi trò nhảy bungler lần nữa, nhưng giờ này có tên “vệ sĩ” cao cấp ở bên cạnh, bỏ mày không đi tìm mày thì thôi, mày còn dám vác mặt tới đây, được, để bỏ mày hóa kiếp cho mày xuống cùng đoàn tụ với ba đứa con của mày.

Giữ lại thăng bằng cho bản thân xong, từ phía sau Hao Thiên Khuyển bước ra phía trước, hai tay bắt chéo lại trước ngực ngẩng cao đầu nhìn về phía xa như đang chờ đợi con Ngân Vũ Ứng tới “nạp mạng”.

Éc ~~~~~!!!

Chỉ trong nháy mắt, cơ thể khổng lồ như quả núi nhỏ của Ngân Vũ Ứng đã xuất hiện trong tầm mắt của Dương Kiệt.

Nhìn thấy cái vẻ mặt như hận không thể nhai tươi nuốt sống kẻ thù của mình ra của nó, Dương Kiệt cũng không kềm được run bắn người lên.

Chỉ là khi áp sát vị trí Dương Kiệt đang đứng, nó chỉ bay lượn lơ lửng ngay trên đỉnh đầu, tỏ vẻ do dự không quyết, không dám lao thẳng xuống xé xác kẻ thù của mình, dường như đang e ngại lo sợ thứ gì đó.

Dương Kiệt cười lạnh, mày không chủ động tấn công, nhưng bỏ mày không có kiên nhẫn đứng đó chờ thời. Để bỏ mày quyết định thay mày vậy.

Chỉ thấy Dương Kiệt một tay chống eo, một tay giơ lên chỉ thẳng về phía Ngân Vũ Ứng trên không trung, hùng hổ hét lớn: “Lucky đâu, mau mau giúp chủ nhân đánh tàn con chim đáng ghét trên kia ngay, như tên khốn Triệu Thiên Phúc đã nói, hôm nay bốn chủ nhân quyết định làm món chim 7 món khai vị.”

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 215: Hao Thiên Khuyển ra tay

Oảng oảng ~~~~~!!!

Chỉ thấy Hao Thiên Khuyển ngáp dài một cái, sau đó trực tiếp nằm ngã mình xuống mặt đất, đôi mắt từ từ nhắm chặt lại như muốn ngủ, hoàn toàn không thèm quan tâm tới “mệnh lệnh” của Dương Kiệt gì cả.

Phản rồi, phản rồi, con cầu đó dám phất lờ mệnh lệnh của mình. Không thể tha thứ, tuyệt đối không thể tha thứ.

“Lucky ~~~~~!!! Còn không mau mau đứng dậy làm việc hả?? bộ muốn ném thử cảm giác sống không bằng chết lúc này nữa phải không???” Dương Kiệt mang theo vẻ mặt phẫn nộ tột cùng quay lại gào thét vào mặt Hao Thiên Khuyển đang nằm ngã mình trên mặt đất, đồng thời chân không ngừng đá thẳng vào đầu nó.

Hao Thiên Khuyển từ từ mở to mắt ra, trong đôi mắt lóe qua tia sáng căm phẫn, tuy những cú đá của Dương Kiệt chỉ đủ để ngã ngựa cho nó, nhưng bị người ta đá vào mặt như thế, không nổi điên mới là lạ ạ, lạnh lạnh nói: “Trừng phạt bốn câu gia?? Bốn câu gia thách ngươi đây, có giỏi thì trừng phạt bốn câu gia thử xem nào.”

Câu nói đầy khiêu khích chế giễu của Hao Thiên Khuyển đã khiến Dương Kiệt không kềm được run bắn người lên.

Chẳng lẽ con cầu đó đã nhận ra âm mưu lừa dối của mình??

“Tên thiên đạo đã nói hết cách thức hoạt động của mảnh linh hồn của bốn câu gia rồi, tuy bốn câu gia không làm gì được ngươi, nhưng ngươi cũng đừng hòng ra lệnh được với bốn câu gia, đồ khốn ~~~~~!!!” Hao Thiên Khuyển gần như gào thét vào mặt Dương Kiệt, như muốn trút hết nỗi căm phẫn trong lòng.

Mẹ kiếp!!! Biết ngay mà, lại tên thiên đạo trời đánh kia, hần chẳng muốn mình được yên thân đây mà.

Sắc mặt của Dương Kiệt trở nên khó coi vô cùng, mưu kế đã bị bại lộ, không còn trông mong gì được vào con Hao Thiên Khuyển này được nữa rồi.

Éc ~~~~~!!!

Ngân Vũ Ứng dường như cũng nhận ra được mối quan hệ bất hòa giữa Dương Kiệt và Hao Thiên Khuyển, mối nguy hiểm duy nhất đã loại bỏ, vậy thì không cần phải khách sáo làm chi nữa, miệng réo lên một tiếng đầy phẫn khích khi sắp được báo thù cho ba đứa con đáng thương của mình, cơ thể tựa như tia chớp từ trên không trung phóng vút thẳng xuống như muốn xé xác tên kẻ thù trời đánh của mình ra vậy.

“Giới Vương Quyền X5, Vô Hồn hiện ~~~~~!!!” Cơ thể Dương Kiệt lập tức bốc cháy như một cây đuốc, tay tạo thành nắm đấm, tung quyền đấm thẳng về phía Ngân Vũ Ứng đang lao xuống.

Phi Lũ Bạo Liệt Quyền ~~~~~!!

Uỳnh ~~~~~!!

Ngân Vũ Ứng mặc kệ cú đâm khí đập thẳng vào người mà chẳng buồn né tránh làm gì. Một tên tông sư quên cho dù có đứng yên cho đối phương đánh tới tét công gô cũng đừng mong làm trầy da được mình nữa là.

Éc ~~~~~!!!

Ngân Vũ Ứng đột nhiên réo lên một tiếng đầy kinh hãi, vì đột nhiên cảm nhận thấy cơ thể của mình đang bị một sức đẩy cực mạnh đẩy lùi ra xa, thậm chí không thể giữ được tư thế bay lượn trên không rơi ngã rầm xuống mặt đất, không thể nhúc nhích được gì cả.

Hiệu ứng tuyệt học được kích hoạt.

Ngân Vũ Ứng không phải là nạn nhân đầu tiên, cũng tuyệt đối không phải là nạn nhân cuối cùng dính phải hiệu ứng khó chịu này.

Đôi mắt nửa nhắm nửa mở của Hao Thiên Khuyến khẽ lóe qua tia sáng kỳ dị, tỏ ra tò mò ngạc nhiên trước đòn tấn công đầy dị thường của Dương Kiệt.

“Haha, my time is now, xem bố mày biểu diễn đây ~~~!!!” không ngờ may mắn như thế, mới 1 chiêu đã kích hoạt được hiệu ứng, tất nhiên là không thể bỏ lỡ thời cơ ngàn năm có một này được rồi.

“Phi Lũ Lôi Đình Phi Cước ~~~~~!!!” Tung người nhào lộn trên không trung, một bàn chân sét được đá ra, bắn thẳng về phía con Ngân Vũ Ứng đang nằm bất động trên mặt đất.

Uỳnh ~~~~~!!

Éc éc ~~~~~!! roẹt ~~~ roẹt ~~~~~!!!

Ngân Vũ Ứng réo lên một tiếng đầy đau đớn, lớp lông trắng mượt như tuyết lúc này đã hoàn toàn biến dạng thành gà Châu Phi đúng nghĩa, thậm chí lông vũ đang có dấu hiệu rơi rụng khỏi cơ thể, chứng tỏ sức Phòng thủ của nó đã bị giảm xuống bởi hiệu ứng của tuyệt học.

“Thêm một chiêu kết liễu người, Phi Lũ Xung Thiên Pháo, ta đề ~~~~~!!!” hai tay hai chân dang rộng ran gay trên không trung, một cái bóng người dạng khí khổng lồ xuất hiện, tựa như quả bom nguyên tử hạng nặng thả thẳng vào vị trí Ngân Vũ Ứng đang nằm rên rĩ.

Rầm ~~~~~ rầm ~~~~~ rầm ~~~~~!!!

Ngay vị trí Ngân Vũ Ứng đang nằm lập tức xuất hiện một cái hố sâu khổng lồ, do ngay sát bên mép vực thăm, vách đá ở xung quanh trực tiếp bị vỡ vụn ra đổ hết xuống vực sâu, ngay cả cơ thể khổng lồ của Ngân Vũ Ứng cũng không ngoại lệ.

Phạch ~~~ phạch ~~~~~!!!

Cánh quạt “thần thánh” lần nữa xuất hiện, giúp cơ thể nặng nề của Dương Kiệt thoát khỏi tình trạng rơi mạnh xuống đất, dễ dàng đáp cánh xuống một vị trí an toàn.

Tuy đòn tấn sát liên hoàn có thể nói là cực kỳ hoàn hảo, nhưng sắc mặt của Dương Kiệt khó coi vô cùng. Vì lúc này bên tai vẫn chưa vang lên câu thông báo nhận được điểm kinh nghiệm của hệ thống, đồng nghĩa với việc con Ngân Vũ Ứng vẫn chưa chết.

Nếu như là những con ma thú khác, bị rơi từ trên này xuống vực thăm, cho dù là ma thú cấp 6 đi nữa, không chết cũng bị trọng thương, nhưng Ngân Vũ Ứng thì .....

Éc ~~~~~ éc ~~~~~!!

Quả nhiên, không hề Dương Kiệt chờ đợi quá lâu, tiếng réo đầy căm phẫn của Ngân Vũ Ứng đã vang lên từ phía dưới vực thăm và có dấu hiệu càng lúc càng to dần, càng lúc càng kéo gần lại dần.

Vù ~~~~~!!

Ngân Vũ Ứng lần nữa xuất hiện ngay trên đỉnh đầu của Dương Kiệt và Hao Thiên Khuyến, chỉ là bộ dạng của nó lúc này trông vô cùng thê thảm, toàn thân cháy đen như than, lông vũ trên cơ thể nhiều chỗ như bị ai đó bút xé hết ra, lộ ra phần da thịt màu đỏ hồng ở bên trong.

Éc ~~~~~!!!

Rút kinh nghiệm lần trước, lần nay Ngân Vũ Ứng không ngu xuẩn lao thẳng về phía Dương Kiệt, miệng há to ra hết cỡ, mắt thường có thể nhìn thấy vô số tia năng lượng đang tụ tập lại ngay trước miệng nó và dần dần phình to ra thành một quả cầu năng lượng khổng lồ.

Pằng ~~~~~!!

Quả cầu năng lượng tựa như phát súng được khai hỏa, như một viên đạn khổng lồ bắn thẳng vào vị trí Dương Kiệt đang đứng ở phía dưới.

“không hay ~~~~~!!!” Cảm nhận uy lực đáng sợ của quả cầu năng lượng đang ập xuống, Dương Kiệt không kềm được biến sắc, Càn Khôn Nhất Thiểm thi triển ra, cơ thể tựa như bốc hơi ở nơi đang đứng, thoát khỏi quả cầu năng lượng bắn xuống ngay sau đó.

Uỳnh uỳnh uỳnh ~~~~~!!

Quả cầu năng lượng phát nổ uy lực không thua kém gì so với một quả bom nhiệt hạch hạng nặng, cả một khu vực rộng lớn bị san bằng trong chớp mắt.

“hú hồn, cũng may là .....” cơ thể của Dương Kiệt nhanh chóng hiện ra ngay trên không trung, vừa mới thảnh thơi phào nhẹ nhõm, đột nhiên biến sắc khi phát hiện một bóng đen khổng lồ đã áp sát ngay trước mặt.

Phập ~~~~~!!! AAAAAAAAAAAAAA ~~~~~!!!

Dương Kiệt thậm chí không kịp phản ứng, đã bị một cái chảo khổng lồ chụp thẳng vào người, những móng vuốt sắc nhọn xuyên thủng cơ thể Dương Kiệt, ngoại trừ phần đầu còn lành lặn ra, cơ thể đã xuất hiện bốn cái lỗ máu đáng sợ.

Nếu như không phải dựa vào sức sống đáng sợ của kẻ mạnh tông sư, những vết thương đáng sợ như thế này đủ lấy đi mười cái mạng của Dương Kiệt rồi.

Dương Kiệt như bị biến thành “người máu”, vẫn tiếp tục nằm gọn trong cặp chảo đầy móng vuốt sắc nhọn của Ngân Vũ Ứng, lúc này nó chỉ cần dùng móng vuốt hoặc móng vuốt khẽ dùng sức kéo nhẹ một cái, cơ thể của Dương Kiệt chắc chắn sẽ bị xé nát ra thành nhiều mảnh cho mà xem.

Hừ ~~~~~!!!

Trong lúc Ngân Vũ Ứng đang phấn khích tột cùng vì sắp báo thù thành công, một tiếng thở dài vang lên, cơ thể của Ngân Vũ Ứng lập tức đảo lộn run lên cầm cập, chiếc chảo đang gấp chặt cơ thể Dương Kiệt không tự chủ thả lỏng ra, Dương Kiệt lập tức thoát khỏi lưỡi hái tử thần, từ trên không trung rơi ngã xuống đất.

Ngân Vũ Ứng mang theo vẻ mặt cảnh giác sợ hãi nhìn chằm chằm về vị trí vừa vang lên tiếng thở dài “đáng sợ” kia.

Chỉ thấy Hao Thiên Khuyển từ từ mờ to mắt ra, từ dưới mặt đất ngồi thẳng lên, mang theo vẻ mặt đầy bất cam nhìn chằm chằm vào Dương Kiệt đang nằm thoi thót trên mặt đất.

Nếu như có thể, Hao Thiên Khuyển tuyệt đối không bao giờ ra tay giải cứu cho Dương Kiệt, thậm chí còn hận không thể anh ta chết đi càng sớm càng tốt, còn mình sẽ ăn mừng bằng việc đốt pháo hoa nữa kia.

Chỉ là, theo lời thiên đạo của thế giới này nhấn nhá rằng, mệnh linh hồn của bản thân đã đồng hóa với linh hồn của Dương Kiệt, nếu như Dương Kiệt bị tử nạn, Hao Thiên Khuyển cũng tuyệt đối không thể toàn mạng. Nếu không thì ngay từ lúc chờ Dương Kiệt leo lên vực thẳm chỉ cần một cái vẩy lưng nhẹ là đủ anh ta rơi xuống tan xương nát thịt rồi, cần gì phải tới lượt con Ngân Vũ Ứng này ra tay nữa chứ.

Lúc này không ra tay chẳng qua là muốn Dương Kiệt ăn hành đôi chút để trả thù cho cái tội dám làm nhục mình, nhưng khi phát hiện Ngân Vũ Ứng đã quá nặng tay, mạng sống của Dương Kiệt bị đe dọa, mặc dù miễn cưỡng không muốn, nhưng cũng phải bắt buộc ra tay nếu như bản thân không muốn chết theo tên đáng ghét đó.

“Gâu gâu, đùa thế đủ rồi, kết thúc thôi!” Dưới ánh mắt đầy kinh hãi của Ngân Vũ Ứng, chỉ thấy cơ thể của Hao Thiên Khuyển đột nhiên phóng to ra như một con voi Châu Á, tuy so với thể tích của nó vẫn còn nhỏ hơn gấp nhiều lần, nhưng khí thế của một con ma thú cấp 7 đáng sợ từ trên Hao Thiên Khuyển phát tán ra, đã khiến con Ngân Vũ Ứng thậm chí không đủ can đảm để đứng vững nữa là.

“mặc dù phải cảm ơn chú mày đã giúp bản cậu gia hành hạ tên khốn trời đánh đó, nhưng thật đáng tiếc .....” Chỉ thấy Hao Thiên Khuyển từ từ giờ chi phải của mình lên, dưới ánh mắt đầy kinh hãi, như vẻ đang năn nỉ van xin của Ngân Vũ Ứng, trực tiếp vỗ mạnh xuống.

Bạn đang đọc truyện *Phì Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 216: Kim Cương Sa trong tay

Phân chia cấp bậc trong thế giới ma thú là vô cùng đáng sợ, chỉ cần đối diện với kẻ thù dù chỉ lớn hơn một cấp, đừng nói là phản kháng, có thể đứng vững trước khí thế của đối phương không đã là một vấn đề rồi. Huống chi Hao Thiên Khuyển còn từng là thần thú, thực lực ngang trời, ngay cả thiên đạo của thế giới cũng phải nhúc nhích đầu nữa chứ.

Chỉ thấy chi phải của Hao Thiên Khuyển vỗ nhẹ trong không khí một cái, cơ thể khổng lồ của Ngân Vũ Ứng lập tức nổ tung ban xác mà không một chút phản ứng, nhất thời máu thịt xương cốt phun bắn ngập trời.

Gào ~~~~~!!

Hao Thiên Khuyển há to miệng ra, một lực hút đáng sợ phóng thích ra hút sạch máu thịt xương cốt của Ngân Vũ Ứng “tội nghiệp” vào hết trong bụng mình trong nháy mắt. tất nhiên không chỉ máu thịt, ngay cả viên nội đan sáng lấp lánh như viên ngọc châu của nó cũng phải chịu chung số phận, nằm gọn trong miệng của Hao Thiên Khuyển.

Ma thú cấp 6 trở nên, nội đan tựa như nguyên thần của loài người, nội đan bị hủy, đừng nói là cướp xác trùng sinh, ngay cả cơ hội luân hồi cũng không còn nữa là.

ực ~~~~~!!

“Gâu, hơn cả ngàn năm rồi không được nếm thử máu thịt của lũ ma thú ở thế giới này, quả thật là áp phê quá đi.” Máu thịt xương cốt của một con ma thú có thể tích to hơn gấp vài lần so với bản thân, nhưng không hề vượt mất một giọt một mảnh vào bay hết vào trong bụng. Hao Thiên Khuyển lộ ra vẻ lâng lâng sáng khoái khi vừa được thưởng thức một món ăn ngon miệng, dùng lưỡi liếm liếm nếp miệng vài cái xong, cơ thể lập tức thu nhỏ lại như lúc ban đầu, lại tiếp tục nằm ngả mình trên mặt đất. Tựa như làm xong một việc vô cùng “bình thường” vậy.

thì ra nó phóng to cơ thể của mình ra không phải vì kết liễu đối phương dễ dàng hơn, mà để khi hút máu thịt của Ngân Vũ Ứng vào bụng dễ dàng hơn mà thôi.

Mối nguy hiểm đã biến mất, Dương Kiệt vẫn đang nằm thoi thót trên mặt đất với những vết thương cực kỳ nghiêm trọng. Còn Hao Thiên Khuyển đã hoàn toàn phát lộ anh ta, xem anh ta như tảng hình, chỉ cần không nguy hiểm tới tính mạng, chẳng buồn ra tay cứu chữa làm gì.

Cũng phải thôi, cả hai có thể xem là kẻ thù với nhau, lúc này vì tình thế ép buộc nên mới ra tay giải nguy cho anh ta trong miễn cưỡng. lúc này muốn Hao Thiên Khuyển tiêu tốn thần lực để điều trị Dương Kiệt, nằm mơ cũng không có đâu mà. Tất nhiên, nếu như Dương Kiệt đủ can đảm nuốt thử “thần dược” của mình thì cũng miễn cưỡng ra tay tạo ra một viên cũng không thành vấn đề, mà y dám nuốt thì bỏ y dám tạo, vậy thôi.

Cắn chặt răng nén nhịn cơn đau kinh khủng từ trong nhũn Càn Khôn rút ra một viên Cừu Hoa Ngọc Lộ Uyển nhét vào trong miệng, cơ thể bắt đầu vận hành hết công sức hấp thụ thiên địa linh khí ở xung quanh để điều trị thương tích trên người.

Mất thương có thể nhìn thấy vết thương trên cơ thể đang có dấu hiệu hồi phục, da non đang dần mọc lại, máu đã không còn tuôn trào ra như lúc ban đầu nữa.

Mặc dù có thần dược cộng thêm thể chất của tông sư, cũng phải tốn gần cả ngày trời mới bình phục trở lại. Tuy vẫn chưa hoàn toàn lành lặn, nhưng đã có thể hành động mà không có vấn đề gì to tát nữa rồi.

Từ dưới mặt đất đứng bật dậy, mang theo vẻ mặt phức tạp nhìn chằm chằm vào Hao Thiên Khuyển đang “ngủ say” ở phía xa, hít sâu một hơi vào người, từ từ bước tới ngay trước mặt đối phương.

“Xin cảm ơn đã cứu mạng ạ.” Dương Kiệt khẽ cúi đầu xuống, thốt ra lời cảm tạ đối với Hao Thiên Khuyển.

Không cần biết đối phương vì sao lại ra tay cứu mạng mình, nhưng cứu mạng là cứu mạng, nghĩa là lúc này Dương Kiệt đang mang ơn của Hao Thiên Khuyển, tuy chưa biết phải trả ơn như thế nào, nhưng nói một câu cảm tạ chân thành là chắc chắn phải làm.

.....

Hao Thiên Khuyển vẫn đang chìm sâu trong “giấc ngủ” của mình, hoàn toàn phát lộ lời cảm tạ của Dương Kiệt, thậm chí chả buồn mở mắt nhìn anh ta một cái nữa là.

Roẹt ~~~~~!!

Trực tiếp từ thức hải của mình té ra mảnh linh hồn của Hao Thiên Khuyển, nhẹ nhàng cúi người xuống đặt ngay trước mặt đối phương, nói: “bắt đầu từ hôm nay, ngài đã được tự do, muốn đi đâu làm gì tùy thích, chỉ là không nên tàn sát vô cớ sinh linh của thế giới này nữa, nếu không tên thiên đạo trời đánh lại có cơ bắt giam ngài vào cái Hắc Ngục Giai này nữa, tại hạ không chắc là sẽ có cơ hội đi tới nơi này để giải cứu cho ngài lần nữa đâu ạ.” Nói xong, không chờ Hao Thiên Khuyển bị mở lời, trực tiếp quay người đi thẳng về hướng tây bắc, tiếp tục hành trình tìm kiếm nguyên liệu luyện chế thánh khí của mình.

Hành động này có thể xem là một cách trả ơn chăng??

Đợi tới khi bóng lưng của Dương Kiệt từ từ biến mất, Hao Thiên Khuyển từ từ mở to đôi mắt bóng đèn của mình lên, không kèm được lóe qua tia sáng phức tạp, lại liếc nhìn mảnh linh hồn của nằm gọn gàng trên mặt đất, miệng há to ra hút thẳng vào trong cơ thể của mình, từ từ từ dưới đất đứng dậy, theo hướng Dương Kiệt vừa biến mất lúc này, chậm rãi bước đi.

Được thả tự do tất nhiên là vui mừng phấn khích rồi, nếu như có thể, hận không thể ngay lập tức rời khỏi cái nơi quỷ quái này chu du tự tại khắp đại lục Huyền Thiên ngay tức khắc. Chỉ là theo lời giải thích của tên thiên đạo trời đánh thì, linh hồn của bản thân đã đồng hóa với linh hồn của Dương Kiệt, nên cho dù mảnh linh hồn có nằm trong tay của đối phương hay không, đối phương vẫn có thể dễ dàng kiểm soát được mình, quan trọng nhất là, mạng sống của cả hai đã liên kết với nhau, nếu như Dương Kiệt có mệnh hệ gì thì mình cũng đừng mong được yên thân. Và và tới quan trọng nhất là, bản thân không thể rời xa đối phương quá mười dặm đường, nếu tự ý tách rời khỏi Dương Kiệt, thần chủ sẽ chủ động kích hoạt trừng phạt bản

thân. Nếu như không muốn ném trái cảm giác đáng sợ sống không bằng chết kia, thì phải đi theo Dương Kiệt, ít nhất là trong phạm vi 10 dặm.

“Kiệt ca ca, kiệt ca ca có chuyện gì đang xảy ra với huynh vậy?? Sao mấy ngày nay muội không thể liên lạc được huynh vậy??” Dương Kiệt vừa đi chuyển chưa được bao lâu, bên tai lập tức vang lên giọng nói đầy hốt hoảng lo lắng của Hoàng Dung.

“Dung nhi hãy yên tâm, ta vẫn đang trên đường tìm kiếm nguyên liệu trong Hắc Ngục Giai, chỉ là vô tình rơi vào một nơi bị phong tỏa không gian, nên hai ta mới không thể liên lạc được với nhau mà thôi. Hiện giờ ta đã rời khỏi cái nơi quỷ quái đó an toàn, không có vấn đề gì xảy ra cả.” Không muốn Hoàng Dung lo lắng cho mình, nên Dương Kiệt đã dùng một lý do nào đó để giải thích cho qua loa, để cô ta có thể yên tâm trở lại.

“Kiệt ca ca hãy yên tâm, muội sẽ tới Hắc Ngục Giai tìm huynh ngay tức khắc.” “muội tới thì tới, nhưng nhớ đừng ... Dung Nhi, Dung nhi, có nghe ta nói không??” Dưới sự hỏi han tra khảo của Hoàng Dung hết nửa ngày trời, mặc dù đã hứa hẹn đủ điều, nhưng vẫn không thể khiến cô ta cảm thấy an tâm, quyết định đi thẳng tới Hắc Ngục Giai để tìm kiếm Dương Kiệt.

Hoàng Dung tới cũng tốt, ít ra có thêm một trợ thủ đắc lực, chỉ là vừa định nhấn nhủ có tới thì chỉ tới một mình thôi, đừng dẫn theo người của Địa Cầu Bang, nhất là Cửu thúc, còn chưa kịp nói xong, Hoàng Dung đã “cúp máy” ở đầu dây bên kia mất tiêu rồi.

Dương Kiệt có chút cười khóc không được, chỉ mong Hoàng Dung hiểu ý của mình.

Sau khi ngắt liên lạc với Hoàng Dung, Dương Kiệt tiếp tục di chuyển về hướng tây bắc, hoàn toàn không cần phải lo lắng Hoàng Dung không thể tìm thấy được mình, vấn đề chỉ là thời gian mà thôi.

Dương Kiệt tỏ ra thận trọng trong mỗi bước di chuyển của mình, vì lúc này nội thương trong cơ thể vẫn chưa hoàn toàn bình phục, xui xui từ đâu nhảy ra con ma thú cao cấp chỉ có nước quý mà thôi.

Chỉ là sau một thời gian di chuyển, phát hiện ra những con ma thú tất cả đều nằm ngã mình trên mặt đất, toàn thân run lên cầm cập như lo sợ thứ gì đó, để mặc Dương Kiệt đi ngang qua mà không chút phản ứng, thậm chí anh ta ra tay tung quyền đâm thẳng vào đầu chúng, chúng vẫn chẳng có chút phản kháng gì cả, tình cảnh giống hệt như lúc Ngăn Vũ Ưng đang trên đường bay về truy sát mình và Triệu Thiên Phúc vậy.

Dương Kiệt khẽ dúm mày tỏ vẻ khó hiểu, phóng thích thần thức của mình ra phạm vi rộng, có chút giật mình khi phát hiện Hao Thiên Khuyển đang âm thầm đi theo phía sau mình không quá xa.

Là trùng đường hay là nó muốn tìm tới tính sổ với mình??

Phát hiện đối phương không có dấu hiệu tăng tốc, Dương Kiệt thâm thờ phào nhẹ nhõm, không cần quan tâm tới đối phương, tiếp tục di chuyển về hướng tây bắc.

Nếu như đối phương không phải nhắm tới mình thì cứ mặc kệ, muốn đi theo thì đi theo vậy, ít ra có Hao Thiên Khuyển đi theo phía sau, con đường trước mặt Dương Kiệt trở nên thênh thang rộng mở, không còn lo sợ bị ma thú trong Hắc Ngục Giai tấn công nữa.

Và một người một chó, một trước một sau cứ đi tiếp tục di chuyển thẳng về đích đến mà Dương Kiệt đang nhắm tới.

.....

Di chuyển hết nửa ngày trời, một thác nước chọc trời đã xuất hiện trong tầm nhìn của Dương Kiệt.

Đứng từ vị trí Dương Kiệt nhìn lên phía trên hoàn toàn không thể nhìn thấy đỉnh thác ở đâu cả, chỉ thấy dòng nước thanh khiết tựa như con rồng lượn khúc đang từ trên bầu trời bay thẳng xuống, xung quanh dòng nước không ngừng bốc lên khói khí trắng tinh, đó là dấu hiệu cho nhiệt độ đã thấp tới mức cực điểm của dòng thác chảy, hoàn toàn có thể đóng thành băng tinh bất kỳ lúc nào.

Chính là Hàn Đàm mà Triệu Thiên Phúc từng nói.

Dương Kiệt phấn khích lao nhanh về phía trước, không di chuyển quá lâu, sau khi thoát khỏi lùm cây bao phủ ở xung quanh, đã nhanh chóng nhìn thấy được diện mạo cái Hàn Đàm trong lời Triệu Thiên Phúc.

Một Hàn Đàm có hình tròn như bị cắt đi một nửa, bề mặt sáng loáng như tấm gương phẳng đang phát sáng giữa màn đêm âm u, khi dòng nước từ trên đỉnh thác chảy xuống tới đáy đã lập tức bị đóng băng lại, có cảm giác như có thể đi lại thoải mái trên bề mặt đó vậy. Tuy đang đứng ở vị trí khá xa, nhưng nhiệt độ đáng sợ do Hàn Đàm phát tán ra khiến Dương Kiệt không kềm được run bắn người lên vì rét lạnh, mặc dù lúc này đã thi triển cả Tam Chuyển Thần Dương Công và đeo thủy tinh phát sáng trên người.

Chỉ là không biết vì sao, mặc dù đầm nước đã bị đóng băng và không ngừng có nước mới từ trên đỉnh thác chảy xuống, nhưng Hàn Đàm này không hề xuất hiện tình trạng quá tải hay nhô cao lên, tựa như nước sông chảy xuống bị hấp thụ hết xuống dưới hay tan biến trong không khí rồi vậy.

“Kim Cương Sa ~~~~~!!!” chỉ thấy xung quanh bao bọc lấy Hàn Đàm là lớp đất cát bảy màu sáng lấp lánh trông vô cùng bắt mắt, chính là mục tiêu chính của Dương Kiệt khi đi tới nơi này.

Dương Kiệt nhanh chóng từ trong lùm cây nhảy ra, lao tới vơ lấy Kim Cương Sa cho hết vào trong nhẫn Càn Khôn của mình.

Ngũ Hành Thạch, Kim Cương Sa đã trong tay, vậy thì chỉ còn Vạn Niên Thông là đủ bộ, chuyển đi xem như thành công mỹ mãn.

Nghĩ tới Vạn Niên Thông, về mặt phần khởi của Dương Kiệt lập tức sụp xuống. Kim Cang Sa có Triệu Thiên Phúc cho thông tin, Ngũ Hành Thạch vô tình rơi xuống vực thăm mới tìm thấy được. Còn Vạn Niên Thông thì sao?? Chẳng có chút thông tin gì về đó, muốn tìm được một cây Vạn Niên Thông ở cái Hắc Ngục Giai rộng không biết bao nhiêu dặm này, chẳng khác nào mò kim đáy biển cả.

“hệ thống, có thể giúp ta định vị vị trí của Vạn Niên Thông được không??” Không còn cách nào khác, mò mẫm tìm kiếm trong vô vọng không biết bao nhiêu năm tháng mới có thể tìm ra, đành phải lên tiếng cầu cứu hệ thống.

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 217: Viện binh đã tới

“dinh dong, không có chuyện gì mà hệ thống không giải quyết được cả, chỉ cần bạn đủ “lực”, hihi.” Nghe xong câu nói của hệ thống, trong lòng Dương Kiệt không kiềm được run lên một cái.

Tới rồi này, con quý hút máu bắt đầu hành động “cửa cô dê béo” rồi đây.

“Dinh dong, chỉ cần hai mươi triệu linh thạch cấp thấp, hệ thống sẽ lập tức tạo ra một bản đồ chỉ đường ngay tức khắc cho bạn.” quả nhiên, tuy đã xác định buff mạnh cho Dương Kiệt, nhưng cái tính hám tiền vẫn không bỏ, chủ trương của hệ thống là: hút được đồng nào hay đồng đó, tuyệt đối không có món ăn miễn phí dành cho đối phương.

Hai mươi triệu linh thạch?? lại là hai mươi triệu linh thạch ~!! Mẹ kiếp, mày tưởng tao biết “in tiền” chắc??

Tuy vô cùng muốn vả vài cái vài mặt con quý hút máu khốn khiếp kia, nhưng không còn cách nào khác, chỉ có thể cắn răng rút ra hai mươi triệu linh thạch “cứng” cho nó, nếu như không muốn ở lại cái nơi quỷ quái này tìm tới tết công gô.

“Dinh dong, cảm ơn quý khách đã chiếu cố, bản đồ chỉ đường đã nằm trong Càn Khôn Tháp của bạn rồi ạ, chào tạm biệt và chúc một ngày vui vẻ, hihi.” Sau khi nhận đủ số linh thạch do Dương Kiệt ới ra, bản đồ chỉ dẫn cũng đã chế tạo xong và giao lại cho đối phương, hệ thống phấn khích lặn mất tăm hơi trong tích tắc.

Vui, vui cái con khi á ~~~!! Một ngày tồi tệ đối với ta thì có, chỉ mong không tiền mất tật mang mà thôi.

Mang theo tâm trạng bức bối từ trong Càn Khôn Tháp rút ra tấm bản đồ điện tử giống hệt như tấm bản đồ đã từng sử dụng trong bí cảnh thí luyện trước kia. Trên đó có hiển thị rõ ràng vị trí hiện tại của Dương Kiệt và vị trí Vạn Niên Thông mà anh ta cần tìm kiếm.

Theo hiển thị trên bản đồ, Vạn Niên Thông nằm sâu trong phía bắc khu vực Hắc Ngục Giai, từ nơi Dương Kiệt di chuyển tới đó, cho dù di chuyển ngày đêm không ngừng nghỉ, cũng phải trên ba ngày ba đêm là ít. Và đường đi ngoằn ngoèo nhiều cản trở, địa hình bị phân tách dữ dội phải vòng đường mà đi nhiều đoạn, nếu như tấm bản đồ không có mũi tên hướng dẫn đường đi thuận lợi nhất, không chừng Dương Kiệt có tìm tới tết công gô cũng không tìm ra được vị trí của Vạn Niên Thông thật chứ chả chơi đâu.

Xem ra hai mươi triệu linh thạch bỏ ra lần này tuyệt đối không phí, còn là quá hời nữa là.

Bỏ lại bản đồ vào trong Càn Khôn Tháp, dựa theo chỉ dẫn trên đó, Dương Kiệt bắt đầu di chuyển về phía đích đến.

- - - - -

Bốp ~~~~~!!! Bạch ~~~~~!!

“dinh dong, bạn tiêu diệt được một ma thú cấp 2, nhận được 200k điểm kinh nghiệm.”

Tung quyền đập chết một con ma thú cấp 2 có hình dáng giống con lợn rừng nằm run rẩy trên mặt đất, bên tai của Dương Kiệt lập tức vang lên tiếng thông báo của hệ thống.

Tất nhiên, Dương Kiệt đập chết con ma thú này không phải nhắm vào điểm kinh nghiệm ít ỏi của nó hay có sở thích ngược đãi động vật, mà là muốn làm một bữa ăn thịnh soạn để ‘cúng tế’ cho cái bụng đang kêu ầm lên phản đối dữ dội từ nãy giờ.

Vật lông rút bỏ nội tạng, động tác tỏ ra vô cùng nhuần nhuyễn không khác gì một đầu bếp chuyên nghiệp. Cũng phải thôi, ở thế giới đại lục Huyền Thiên này, người tu luyện không biết tới công việc bếp núc hầu như là không có, vì bạn không thể suốt ngày ăn lương khô mang theo chứ gì?? Lâu lâu cũng phải đổi đổi gió, nên việc chế biến thức ăn là kỹ năng không thể thiếu đối với dân tu luyện, nhất là những người thường xuyên đi thám hiểm như quân đoàn đánh thuê chẳng hạn.

Tuy không ‘chuyên nghiệp’ như tên khốn Triệu Thiên Phúc, nhưng những món thịt nướng thông thường, không làm khó được Dương Kiệt cả.

Bất lửa, cho xác ‘con lợn rừng’ nặng gần nửa tấn đã xiềng sẵn trên cây lên lửa nướng, tay trái không ngừng từ nhấc Càn Khôn rút ra những lọ gia vị rải đều lên thịt, thậm chí còn chét thêm mật ong tìm được trên đường đi lên đó, nhất thời hương thơm khuyển rừ bốc lên ngùn ngụt, khiến bất kỳ người thấy cũng không kềm được nước miếng nước dãi tuông trào.

Ít nhất Hao Thiên Khuyển vẫn đi theo phía sau Dương Kiệt là như vậy, đôi mắt của nó không kềm được rực sáng khi nhìn thấy anh ta đang chế biến món thịt nướng, từ từ áp sát tới gần nằm sang một bên, đôi mắt nhìn chăm chăm vào món heo nướng đang dần ngả vàng, dầu mỡ không ngừng nhỏ rơi xuống đóm lửa phía dưới khiến nó bùng cháy dữ dội, như đang chờ đợi gì đó thì phải.

Mặc dù cũng cảm nhận được Hao Thiên Khuyển đã áp sát tới gần, nhưng Dương Kiệt tỏ vẻ không mấy bận tâm, tập trung hết sức chú ý của mình vào món ‘kiệt tác’ trước mặt mình, sợ chỉ cần sơ hở đôi chút sẽ đổ sông đổ biển hết vậy, trông chuyên nghiệp vô cùng.

Xòe ~~~~~ xòe ~~~~~!!!

“Cuối cùng cũng đã hoàn thành, món heo mọi nướng đặc sản của trái đất, có thể chén được rồi, hihi.” Sau hơn nửa khắc giờ hồ lửa, tới khi da thịt của con lợn rừng đã ngả vàng hoàn toàn và bắt đầu xuất hiện chỗ khét chín, Dương Kiệt nhanh chóng thu lại món thịt nướng khỏi đóm lửa, dùng ngón tay xé lớp da thịt nhỏ ở bề mặt ra bỏ vào miệng nếm thử, phần khích hí hừng cười nói.

Hao Thiên Khuyển vẫn nằm đó nhìn chăm chăm vào con heo nướng trên tay của Dương Kiệt, nhưng tuyệt nhiên không mở miệng nói câu nào cả.

Tất nhiên rồi, đường đường một đại thần thần thông quảng đại, địa vị cao ngất trời, tuy lúc này hổ xuống đồng bằng, nhưng cũng phải là những con chó con mèo có thể dọa nạt được, bảo nó mở miệng xin ăn, thà đánh chết nó còn hơn. Mặc dù lúc này nước miếng nước dãi đã tuôn tràn ướt hết cả vùng lông đen dưới cằm và ngực và cả mặt đất nơi nó đang nằm.

Roẹt ~~~~~!!!

Dương Kiệt tất nhiên là biết rõ điều đó, nên vô cùng chủ động dùng sức xé đôi con heo nướng trên tay, bản thân giữ lại một nửa, một nửa mang tới trước mặt Hao Thiên Khuyển đặt xuống, ngụ ý mời nó ăn.

Dù sao người ta cũng từng cứu mạng mình, tiếc chỉ nửa con heo nướng chứ.

Trong đôi mắt của Hao Thiên Khuyển khẽ lóe qua tia sáng hài lòng, không thèm quan tâm tới Dương Kiệt nữa, há to miệng ra bắt đầu thưởng thức món thịt nướng ‘thịnh soạn’ ở trước mặt một cách ngon lành.

Đồ bất lịch sự ~~~~~!!!

Dương Kiệt khẽ bẽ bếu mỗi khi đối phương thậm chí không có lấy một lời cảm ơn khi được mình mời ăn, nhưng nghĩ lại đối phương chỉ là một con chó, chắc gì biết mấy cái lễ phép lịch sự của loài người, nên cũng chẳng chấp làm gì, ngồi bệt sang một bên bắt đầu ‘chiến’ nửa con heo nướng còn lại trên tay.

Không tốn bao lâu, một con heo nặng gần nửa tấn đã nằm gọn trong bụng của cả hai, nhưng vẫn còn cảm thấy thò thèm chưa đủ, nhất là Hao Thiên Khuyển, sau khi chén sạch phần của mình, nhìn thấy Dương Kiệt vẫn còn chưa giải quyết xong, thậm chí có ý định lao tới giành ăn nữa kia.

“Ngài đã lấy lại mảnh linh hồn của mình, đã được tự do hoàn toàn, sao không đi đâu nơi mình thích, còn đi theo tại hạ thế nhỉ?” Dương Kiệt vừa dùng cây xĩa răng vừa lên tiếng bắt chuyện, tò mò hỏi.

Đáp lại câu hỏi của Dương Kiệt chỉ là cái trợn mắt trắng của Hao Thiên Khuyển, nó thậm chí không thèm trả lời nhắm chặt mắt lại chìm sâu vào giấc ngủ sau bữa ăn no nê.

Dương Kiệt cảm thấy vô vị, hai chân bó lại ngồi thẳng người lên, hai viên linh thạch cao cấp xuất hiện trong tay, linh lực nhanh chóng hấp thụ vào trong cơ thể, không chỉ dùng để điều trị nội thương vẫn chưa lành hẳn của mình, bên tai còn không ngừng vang lên câu thông báo điểm kinh nghiệm đang tăng với với tốc độ không chậm.

Tuy giết quái thăng cấp là con đường nhanh nhất, nhưng nếu như có thời gian rảnh rỗi, kết hợp với hấp thụ linh thạch, tất nhiên là không bao giờ thừa rồi. Nhất là khi nhận ra thực lực còn quá yếu kém của bản thân, dám tự mãn dậm chân tại chỗ, sẽ còn bị ăn hành dài dài với tên thiên đạo khôn khiếp kia.

Crack ~~~ crack ~~~~~!!!

Không biết qua đi bao lâu, hai viên linh thạch cao cấp trong tay Dương Kiệt đã vỡ vụn ra, chứng tỏ linh khí của nó đã hoàn toàn cạn kiệt, bị hấp thụ đi hết rồi. Dương Kiệt từ từ mở mắt ra, tinh thần sáng khoái vô cùng, nội thương trong cơ thể đã phục hồi khá tốt, không cần bao lâu nữa sẽ hoàn toàn bình phục như xưa.

Ngoài ra, hai viên linh thạch cao cấp đã cung cấp cho anh ta gần khoảng hai mươi triệu điểm kinh nghiệm, tuy chưa tới 5% so với số điểm cần thăng cấp, nhưng tích ít thành nhiều, không phải sao.

Từ dưới đất đứng bật dậy, không quan tâm tới Hao Thiên Khuyển vẫn còn đang nhắm mắt ‘ngủ sâu’, tiếp tục di chuyển về đích đến trên bản đồ, chỉ mong mau chóng thu thập được đủ nguyên liệu để sớm rời khỏi cái nơi quỷ quái này.

Sau khi Dương Kiệt đi mất một thời gian, Hao Thiên Khuyển mới từ từ mở mắt ra, mang theo bộ dạng ồ ồ tiếp tục bám theo phía sau lưng anh ta nếu như không muốn câu thần chú chết tiệt đó chủ động kích hoạt hành hạ mình.

- - - - -

“Chính là nơi này sao???” vượt sông leo núi như Đường Tam Tạng đi thỉnh kinh hết ba ngày ba đêm, cuối cùng thì Dương Kiệt và Hao Thiên Khuyển đã xuất hiện ngay trước một khu rừng rậm rạp mênh mông vô biên vô giới.

Không biết vì sao, đứng ngay trước lối vào khu rừng, Dương Kiệt cảm thấy thấp thỏm không yên trong lòng, linh tính mách bảo cho anh ta biết rằng khu rừng này tuyệt đối không đơn giản. Đặc biệt là không khí âm u lạnh lẽo tới mức đáng sợ phát tán ra, đáng sợ hơn cái Hắc Ngục Giới gấp chục lần trăm lần nữa là.

Nhưng đã đi tới nơi này, tuyệt đối không thể tay không trở về, hít sâu một hơi vào người, quyết định đi thẳng vào bên trong xem sao.

“Người xác định là sẽ đi vào khu rừng này???” Trong lúc Dương Kiệt bước đi về phía trước, Hao Thiên Khuyển lần đầu tiên chủ động lên tiếng bắt chuyện.

Sau ba ngày đi chung với nhau, được Dương Kiệt chiêu đãi những món ăn ngon miệng, ít nhiều quan hệ cũng có cải tiến, tuy vẫn còn ngựa mất và ít nhiều thù hận với nhau, nhưng nếu như đối phương đi vào chốn nguy hiểm, cũng phải lên tiếng nhắc nhở một câu.

Tất nhiên, còn việc đối phương có nghe hay không thì mặc kệ.

“Ý của ngài là .....” Dương Kiệt khẽ ngừng bước, cúi mày nhìn chăm chăm vào Hao Thiên Khuyển hỏi.

Nghe thấy giọng điệu đầy thận trọng của đối phương, chẳng lẽ trong khu rừng này có mối nguy hiểm mà ngay cả có thực lực một ma thú cấp 7 cao cấp như Hao Thiên Khuyển cũng phải e ngại??

“Khu rừng này là .....” “Kiệt ca ca, phải Kiệt ca ca đó không??” Trong lúc Hao Thiên Khuyển định lên tiếng “giải thích”, phía sau đột nhiên vang lên tiếng hô hoán lớn của một cô gái.

“Giọng nói đó là ... Dung nhi??? Dung nhi đã tới rồi sao???” Dương Kiệt lập tức lộ ra vẻ vui mừng khi ‘viện binh’ của mình đã tới, chỉ là vẻ mặt phần khích nhanh chóng sập xuống, thay thế bằng vẻ khó coi khi nhìn thấy một bóng dáng mà anh ta không muốn nhìn thấy chút nào.

Không chỉ Hoàng Dung đã tìm tới, chạy theo phía sau cô ta còn một bóng người mảnh khảnh gầy ốm, khuôn mặt chữ điền, đôi lông mày dày đậm dính chặt lại thành một, cộng thêm bộ râu nửa đen nửa trắng dán trên môi đầy nghiêm nghị, không phải là Cửu Thúc thì còn là ai nữa chứ!

Bạn đang đọc truyện *Phí Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 218: Tiên Thiên Đạo Thể

Hoàng Dung tỏ ra vô tư thản nhiên hoàn toàn không thèm để ý tới một con ma thú cấp 7 như Hao Thiên Khuyển đứng ngay bên cạnh Dương Kiệt, trực tiếp lao tới kiểm tra toàn thân trên dưới của anh ta xem có bị “lủng lỗ” chỗ nào không.

Còn Cửu Thúc không thể thản nhiên như vậy, tỏ vẻ cảnh giác vô cùng nhìn chăm chăm vào Hao Thiên Khuyển, mặc dù sự cảnh giác đó là dư thừa thậm chí không có tác dụng gì cả.

Cửu Thúc từ từ thận trọng bước tới trước mặt Dương Kiệt, lộ ra vẻ mặt “quả nhiên là vậy” khi phát hiện tướng mạo thật của anh ta.

Dương Kiệt cũng chẳng buồn giải thích làm gì, vì trước đó đối phương đã nghi ngờ, lúc này chẳng qua chỉ là để đối phương khẳng định mà thôi, hoàn toàn không cần phải lo lắng gì cả. Nhưng vẫn mang theo vẻ mặt không biết nên cười hay nên khóc lên tiếng chào hỏi: “Cửu, Cửu Thúc...”

“Bang chủ, dường như cậu cảm thấy không được vui khi nhìn thấy lão già này nhỉ??” Cửu Thúc cười mà không giống cười trên choker nói.

“Không có, tuyệt đối không có, vui nữa là đằng khác, Cửu Thúc là tấm gương sáng, là tia sáng soi đường cho hậu bối mà đi, sao có thể không vui khi được nhìn thấy người chứ, chắc là có hiểu lầm gì rồi, hề hề...” Dương Kiệt khóc không thành tiếng, miễn cưỡng lộ ra nụ cười như đang đưa đám giải thích, Hoàng Dung đứng ở bên cạnh không kèm được bụm miệng cười khúc khích.

“Vị đại nhân này là .....” Cửu Thúc quay sang nhìn chăm chăm vào Hao Thiên Khuyển, thận trọng hỏi.

Ma thú cấp 7, có trí tuệ và khả năng nhận biết nói năng như một con người, giọng điệu của Cửu Thúc tỏ ra thận trọng tôn kính, lo sợ đắc tội người ta thì khổ.

“à há, suýt nữa thì quên, xin được giới thiệu, vị đại nhân này là thần thú Hao Thiên Khuyển, chúng tôi đã tình cờ gặp nhau trong Hắc Ngục Giới này, hiện giờ là, là ... à, là bạn đồng hành của hậu bối trong thời gian gần đây ạ.” Dương Kiệt vội vã lên tiếng giới thiệu.

Nghe tới từ “bạn đồng hành”, Hao Thiên Khuyển hừ mạnh một tiếng, nhưng cũng không lên tiếng phản bác, ngược lại còn dùng ánh mắt tò mò thích thú nhìn chăm chăm vào Cửu thúc ở trước mặt, như vừa bắt gặp một thứ vô cùng thú vị thì phải.

“thưa đại nhân, không biết là tại hạ đã làm gì đắc tội đại nhân, vì sao .....” Thấy Hao Thiên Khuyển nhìn chăm chăm vào mình tới nỗi sờn cả tóc gáy, Cửu thúc tỏ ra thấp thòm không yên chấp tay hỏi.

Hoàng Dung không tự chủ nắm chặt tay áo của Dương Kiệt, cảnh giác nhìn chăm chăm vào Hao Thiên Khuyển, nếu như đối phương tấn công Cửu Thúc, chắc chắn sẽ liều mình lao vào giải cứu.

“gâu, không có gì, không có gì, chỉ là bốn cậu gia không ngờ ở thế giới này lại gặp được một người có thể chất thú vị như ngươi, nên tỏ ra hứng thú đó thôi.” Hao Thiên Khuyển dùng chỉ phải không ngừng vuốt vuốt cằm mình, tỏ ra thích thú nói.

“thể chất thú vị???” Dương Kiệt và Hoàng Dung đưa mắt nhìn nhau một cái, tỏ ra không hiểu câu nói của Hao Thiên Khuyển.

Cửu thúc khẽ dúi mày nhưng không nói lời nào, chỉ nhìn thẳng vào đối phương chờ câu nói tiếp theo của Hao thiên Khuyển.

“Đáng tiếc, quả thật đáng tiếc, sở hữu một thể chất thú vị như thế lại sinh ra tại một cái thế giới như thế này, bốn cậu gia cũng cảm thấy tiếc thay cho ngươi.” Hao Thiên Khuyển vừa lắc đầu vừa nói, khiến cả nhóm tỏ ra ngơ ngác không biết chuyện gì xảy ra.

“Gâu~, Để bốn cậu gia bồi bổ thêm chút kiến thức cho các ngươi...” Hao Thiên Khuyển ngẩng cao đầu tỏ vẻ một "nhà thông thái" bình phẩm: “lão già này sở hữu một thể chất vô cùng đặc biệt, ở thế giới của bốn cậu gia được gọi “Tiên Thiên Đạo Thể”, những người sở hữu tư chất đáng sợ này, nếu như bước vào con đường tu tiên, thành tựu thấp nhất cũng có thể trở thành Nhất Đại Tông Sư ở phạm trần, nếu như may mắn gặp được một sư phụ tốt truyền đạo, thậm chí có cơ hội hóa vũ thăng thiên, tu luyện thành tiên cũng không chừng.”

Cửu thúc tỏ ra ngơ ngác không hiểu Hao Thiên Khuyển đang nói gì, nhưng Dương Kiệt và Hoàng Dung đến từ Trái Đất, tất nhiên là biết vì thế giới thần thoại, tu luyện thành tiên rồi.

“Vậy thì .....” Hoàng Dung tỏ ra phấn khích thay cho Cửu thúc, lên tiếng hỏi.

“Gâu, bởi vậy bốn cậu gia mới nói là đáng tiếc vì lão già này sinh ra ở thế giới này. Thiên địa linh khí ở thế giới này khác xa với thiên địa linh khí ở thế giới của bốn cậu gia, Tiên Thiên Đạo Thể hoàn toàn không hưởng lợi được gì ở cái thế giới phế phẩm này cả, nếu không thì lão già này tuyệt đối không phải đã hơn sáu chục tuổi mà chỉ mới là một tên tông sư quèn, thậm chí thần thông còn không được khai sáng, đáng tiếc, quả là đáng tiếc.” Hao Thiên Khuyển không ngừng lắc đầu bình phẩm nói.

“Thần thông???” “chính là thần thông triệu hồi Huyền Vũ của người đó nhóc.” “à, à, ở thế giới này gọi là võ hồn chứ không phải thần thông” “thì cũng chỉ là một cách xưng hô thôi, thần thông hay võ hồn gì gì cũng được, nói cho cùng thì lão già này đã bị phế rồi, bị phế ở một cái thế giới dở hơi không ra gì này.”

“Xin hỏi đại nhân có cách nào giúp Cửu thúc không??” Hoàng Dung tỏ vẻ sốt ruột hỏi.

“Cách?? Tất nhiên là có rồi, cực kỳ đơn giản nữa là khác.” Hao Thiên Khuyển cười mà không giống cười nói.

“Xin hỏi là cách gì ạ??? Mong đại nhân chỉ giáo!!” Hoàng Dung lộ ra vẻ phấn khích chạy tới trước mặt Hao Thiên Khuyển, kỳ vọng hỏi.

Cửu thúc tuy bề ngoài tỏ ra thần nhiên, nhưng trong lòng lúc này tỏ ra sốt ruột và phấn khích vô cùng. Được trở nên lớn mạnh, ai mà không muốn, lớn mạnh rồi để có thể tiếp tục giúp đỡ phù trợ cho Hoàng Dung và cả Địa Cầu Bang, không còn trở thành gánh nặng cho tất cả mọi người nữa chứ.

“Đơn giản thôi, một chương võ thăng vào vàng trán của lão, để lão chết đi rồi đầu thai lại, không chừng may mắn đầu thai tới thế giới của bốn cậu gia, một bước đôi đôi, một bước lên mây cũng không chừng, hahahaha ~~~~!!!” Hao Thiên Khuyển cười tới nỗi lăn lộn trên mặt đất.

Cửu thúc và Dương Kiệt sắc mặt đen xỉ như than, còn Hoàng Dung giận tới nỗi mặt đỏ tía tai, một cú đá thẳng vào bụng của Hao Thiên Khuyển, khiến cả hai giật mình hoảng hốt phải kéo cô ta lại, lo sợ Hao Thiên Khuyển nổi điên lên cắn ngược lại thì khờ.

“A đầu, nếu như không phải nể mặt ngươi là người của heo mập kia, ngươi có mười cái mạng cũng không đủ chết đấy. Nhưng đây là lần đầu cũng như lần cuối, đừng để điều đáng tiếc phải xảy ra, hừ hừ!!” Hao Thiên Khuyển lạnh lạnh hăm dọa một câu, không thèm quan tâm tới Hoàng Dung nữa.

Dương Kiệt và Cửu thúc thầm thở phào nhẹ nhõm khi Hao Thiên Khuyển bỏ qua, ngay cả Hoàng Dung có chút hối hận hành động bùng bột của mình, nhưng vẫn cứng đầu hừ mạnh một tiếng quay sang hướng khác không thèm nhìn đối phương nữa.

“Gâu, nếu như là trước kia, bốn cậu gia còn khuyên ngươi không nên bước vào khu rừng này, nhưng hiện giờ có thêm lão già này, thì mọi chuyện không còn vấn đề gì cả.” Hao Thiên Khuyển tiếp tục nói.

“há? Vì sao??” Dương Kiệt quan sát toàn thân trên dưới của Cửu thúc, nhìn đi nhìn lại cũng không phát hiện ra trên người ông ta có gì đặc biệt.

“Gâu, ngươi có biết vì sao nơi này được gọi là Hắc Ngục Giới không?? Vì nơi này là nơi giam cầm tất cả toàn bộ oan hồn ác linh trên toàn đại lục Huyền

Thiên. Những oan hồn ác linh không có cơ hội đầu thai, quấy phá tàn sát người dân vô tội ở khắp nơi, gây mất trật tự cho cả đại lục Huyền Thiên, nên tên thiên đạo khốn khiếp đã ra tay tóm sạch chúng nhốt vào nơi này để quản lý.

đặc biệt là ở cái khu rừng này, vì trong khu rừng này có một loại thông có thể hấp thụ linh hồn để trưởng thành, thường gọi là “Vạn Niên Thông”, “Vạn Niên thông” không ngừng nuốt chửng đồng hóa oan hồn để sinh trưởng, trải qua ngàn năm, vạn năm nên mới có tên gọi như thế này.

Oan hồn ác linh bị ném vào trong này, để có thể giải quyết bài toán ngày càng lúc càng phình to số lượng vượt tầm kiểm soát của Thiên Đạo. Chỉ là “Vạn Niên Thông” có giới hạn, và oan hồn ác linh mỗi ngày bị bắt tới nơi này không có vài trăm ngàn cũng có vài chục ngàn, Vạn Niên Thông không kịp hấp thụ, nên vẫn còn khá nhiều oan hồn ác linh lang thang khắp khu rừng, bất kỳ sinh linh nào lỡ chân bước vào, sẽ trở thành mục tiêu tấn công của chúng.

Cho nên, khu rừng này tuyệt đối là cấm địa đối với người thường, người bình thường đi vào, không chết cũng thành kẻ điên kẻ dại nếu như may mắn sống sót trở ra, đừng nói một tên tông sư quyền như người, ngay cả những kẻ mạnh độ kiếp, hóa vũ, nếu như có thể, cũng tuyệt đối không bén mảng tới nơi này.” Hao Thiên Khuyển tỏ ra vẻ “thông thái dạy đời”, không ngừng “bồi bổ kiến thức” cho cả nhóm.

“Tiên Thiên Đạo Thể, vạn tà bất xâm, vong hồn ác linh gặp phải cũng phải né tránh, có một “bóng đèn” sáng như vậy dẫn đường, thì còn gì phải lo sợ nữa?” Hao Thiên Khuyển nhìn về phía Cửu thúc, thích thú nói.

Má ơi!! Cũng may là Dung nhi hiểu ý mình dẫn theo Cửu thúc tới đây, nếu không thì chỉ nước quay đầu trở về thôi chứ ở đó mà Vạn với chả Thông.

Tên khốn không biết xấu hổ hoàn toàn phát lờ trước đó còn trách móc Hoàng Dung dẫn theo Cửu thúc tới vương chân bạn căng, gây áp lực cho bản thân.

“Vậy thì tiến vào thôi, còn chờ đợi gì nữa.” Dương Kiệt vẫy vẫy tay, hào khí xung thiên dẫn đầu bước vào trong khu rừng.

Không chút chần chừ do dự, Hoàng Dung và Cửu thúc nhanh chóng theo chân Dương Kiệt bước đi về phía trước, chỉ Hao Thiên Khuyển còn khẽ nán lại tại chỗ, đôi mắt lóe qua tia sáng giễu cợt, đợi cả ba đi thẳng vào trong khu rừng xong, mới bước từng bước chậm rãi đi theo phía sau.

“Lạnh ~~~~~!!!” Vừa mới bước vào sát rìa khu rừng, Dương Kiệt không kềm được run bắn người lên vì lạnh.

Cái lạnh của khu rừng này khác xa cái lạnh của Hàn Đàm, Hàn Đàm lạnh theo kiểu nhiệt độ thấp tới cực đỉnh, xuyên da thấu thịt. Còn cái lạnh của khu rừng này, chính là cái lạnh của sự chết chóc đáng sợ, tra tấn cả linh hồn của bất kỳ sinh linh bước chân vào.

Rú ~~~~~ rú ~~~~~!! “Đền, đền mạng cho ta ~~~~~!!” “Giết, Giết, giết sạch cho ta ~~~~~!!!” “máu thịt, máu thịt, ta muốn máu thịt ~~~~~!!!” “Thả, Thả ta ra, ta không, không muốn chết, huhuhu ~~~~~!!!”

Vừa mới bước chân vào trong này, không chỉ bị tra tấn bởi sự giá lạnh thấu cả linh hồn, tiếng kêu gào la hét đầy chết chóc vang lên khắp nơi, ai mà yếu bóng vía một chút không chừng đã phải quỳ xuống ôm đầu run sợ mất hết sức phản kháng rồi.

Hoàng Dung không tự chủ áp sát vào người Dương Kiệt ôm chặt lấy anh ta lại, toàn thân run lên cầm cập vì sợ sệt, cho dù thực lực mạnh nhất trong nhóm (không tính Hao Thiên Khuyển), cộng với đa mưu túc trí, nhưng nói cho cùng cô ta cũng chỉ là một cô gái mới mười tám tuổi, gặp phải những cảnh tượng ghê rợn như thế này, không quay đầu bỏ chạy lập tức đã là giỏi lắm rồi.

Dương Kiệt cũng tỏ ra khó chịu trước những tiếng gào thét đỉnh tai nhức óc vang lên liên miên không dứt này, mắt thường đã có thể nhìn thấy vô số khuôn mặt đáng sợ máu thịt bê bết, lòi mắt lòi xương không ngừng bay qua bay lại ngay trước mắt, thậm chí có chút muốn đảo ngược vị trí đây Hoàng Dung ra phía trước, còn mình núp ở phía sau né tránh nữa kia.

Khác xa với hai bạn trẻ, Cửu thúc tỏ ra thân nhiên vô cùng, thậm chí có cảm giác như cá về với nước, chân nguyên trong cơ thể có dấu hiệu bùng nổ dữ dội.

Rú ~~~~~!! Rú ~~~~~!!! Gào ~~~~~ gào ~~~~~!!! AAAAAAAAAAAAAA ~~~~~!! Không, không ~~~~~!!! Vì sao, vì sao lại như thế, đau, đau quá ~~~~~!!!

Đám vong hồn ác linh nhìn thấy có “mồi ngon” bước vào lãnh thổ của mình, tất nhiên phấn khích như lượm được vàng rồi, không chút do dự lao thẳng về phía cả nhóm chuẩn bị cầu xé con mồi ra để thưởng thức. Chỉ là khi vừa áp sát tới gần, lập tức cảm nhận thấy cơ thể như đang bị thêu đốt dữ dội, miệng không ngừng gào thét đầy đau đớn dạt trở ra xa không dám lao tới gần nữa.

Tiên Thiên Đạo Thể phát huy tác dụng??!!!

Tất cả mọi ánh mắt đều đổ dồn hết Cửu thúc, tựa như tìm thấy một bóng đèn soi sáng cho cả nhóm đi theo.

Bạn đang đọc truyện *Phì Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.